Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

LUCIANI
SAMOSATENSIS
OPERA.
GRAECE ET LATINE.

Tomus Secundus.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΑΠΑΝΤΑ.

LUCIANI SAMOSATENSIS OPERA.

CUM NOVA VERSIONE

TIBER. HEMSTERHUSII, & IO. MATTHIAE GESNERI,

GRAECIS SCHOLIIS, AC NOTIS

omnium proximae editionis Commentatorum, additis

Io. BRODAEI, Io. IENSII, LUD. KUSTERI, LAMB. BOSII,

HOR. VITRINGAE, IOAN. DE LA FAYE, ED. LEEDES,

aliisque ineditis, ac praecipue

MOSIS SOLANI & I. M. GESNERI.

TOMUS II.

Curavit, notasque suas adjecit

IOANNES FREDERICUS REITZIUS.

BIBLIOTHEQUE
Les Fontaines
60 CHANTILLY

AMSTELODAMI,

Sumptibus JACOBI WETSTENII.

CIↃ IↃ CC XLIII.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

LUCIANI SAMOSATENSIS DIALOGI.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT.

ΠΩΣ ΔΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

ABderitas dicitur Lysimacho jam regnante morbus invasisse, mi jucundissime Philo, talis. Febricitasse enim primum tota urbe omnes, a primo statim die valide, & febri continua: circa diem vero septimum, aliis sanguis copiosus naribus

1 Ἀβδηρίταις, φασὶ, Λυσιμάχου ἤδη βασιλεύοντος, ἐμπεσεῖν τι νόσημα, ὦ καλὲ Φίλων, τοιοῦτον. [a] πυρέττειν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα παιδιμαὶ ἅπασαι, ἀπὸ τῆς πρώτης εὐθὺς ἐρρωμένως, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ· ἐς δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πο-

VARIANTES LECTIONES.

a Πυρέττειν] Ita Codd. quatuor *Angl.* P. W. L. Πυρετύειν Edd.

ΣΧΟΛΙΑ.

1. Ἀβδηρίταις] Initium artificiosissimum, quo mira ingenii dexteritas Luciani patet, ob comparationes. *G.*

ADNOTATIONES.

1. Λυσιμάχου ἤδη] Lysimacho post Alexandri mortem Thracia obtigit, in qua sita haec urbs. Eadem prorsus ratione usurpat ἤδη, *Pyr.* 2. c. 5. *M. du S.*

3. Φίλων] Cui etiam *Symposium* dedicat. V. not. ad personas *Somn.* Verum nomen fuisse videtur; sed quis fuerit ille Philo, non constat. Est & *Philonis* apud hunc mentio *Gall.* c. 4. qui Dinias filius dicitur; sed cum dialogus ille genuinus non sit, ejus auctoritatem non moror. Nobilis ejus nominis mediocra memoratur apud *Plut.* (*Probl.* 8. 9.) Sed idem ut fit per aetatem non licet. *M. du S.*

Ibid. Πυρετύειν] Anglic. πυρέττειν. Sic pag. seq. ὡς πυρέξαι. *J. B.*

Πυρέττειν] A. W. P. L. In reliquis πυρετύειν. *M. du S.*

Πυρέττειν] Est πυρετύειν, quod in Edd. erat, quoque dicatur, ut supra in *Scyth.* c. 2. f. tamen πυρέττειν ex 4. Codd. praetuli, eoque magis, quia & hoc *Hippocrates* amat, ut de Rat. Vict. Sect. IV. p. 71. vers. 34. Et crebro alibi. *J. F. R.*

4. Ἀπὸ τῆς πρώτης] Sc. ἡμέρας. Sic *Demosth.* p. m. 37. *M. du S.*

5. Καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ] Sic apud *Hippocr.* & *Galen.* *J. B.*

Ibid. Λιπαρεῖ . . .] Vellem ipsa loca indicasset B. in Lexico enim medico non notantur. *M. du S.*

Λιπαρεῖ] Sic infra in Ἀστρολ. c. 4. pr. πρόθυμός λιπαρεῖ χρυσάμβοις. At *Hippocrati* febris continua audit ξυνοχὼς, ut in Coac. Praenott. Sect. 2. § 149. πυρετοὶ χρονίζουσιν ἀσφαλέως ἐν πυρετῷ ξυνοχῆ. & alibi, nec tamen λιπαρὴς de febri apud eum me legere memini, nec *Foesius* notavit. *J. F. R.*

6. Περὶ δὲ τὴν ἑβδ.] In Libello, quomodo sit conscribenda historia, non longe a principio scribendum: Περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, τοῖς δὲ ἰδίως ἐπιγενόμενον πολὺς, καὶ ἄτης ἴλυος τὸ πυρετόν. Vulgo male πολὺς ἢ ἔτον, ἴλυος, sine ullo sensu. *J. G. G.*

Περὶ δὲ τὴν ἑβδ. — πολὺς ἐ ἔτον, ἴλυος] Non adsentior *Graevianae* distinctioni; sed vulgatam servo, & miror qui eam *sine ullo sensu* esse, dicere queat: nam si cum *Graevio* distinguendum, tunc illud καὶ ἔτον potius delendum foret, ac scribendum continuo filo,

πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, τοῖς δὲ ἱδρὼς ὀπιγενόμενος πολὺς ᾧ αὐτῷ, ἔλυσε τὸ πυρετόν. ἐς γελοῖον δέ τι παθὼν τρέπεται τὰς γνώμας αὐτῶν. ἅπαντες γὰρ ἐς τραγῳδίαν ὑπαρεκινήθησαν, καὶ ἰαμβεῖα ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα ἔβοων, μάλιστα δὲ τὸν Εὐριπίδου Ἀνδρομέδαν ἐμανῴδουν, καὶ τὴν τοῦ Περσέως ῥῆσιν ἐν μέλει διεξήεσαν. καὶ μέχρι μὲν ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἁπάντων καὶ λιπτῷ, τὰ ἑβδομαίων ἐκείνων τραγῳδῶν,

Σὺ δ' ὦ θεῶν τύραννε καὶ βροτῶν, Ἔρως,
Καὶ τἄλλα μεγάλη τῇ φωνῇ ἀναβοώντων,

καὶ τοῦτο ὀπιπολὺ, ἄχρι δὴ χειμὼν, καὶ ῥοῦς μέγας γενόμενον, ἔπαυσε λῆξαν-τας αὐτούς. αἰτίαν δέ μοι δοκεῖ τοῦ τοιούτου

fluens, aliis ſudor ſuperveniens largus & ipſe, febrim ſolvit. At illa *febris* in ridiculam quandam affectionem mentes illorum conjecit. Omnes ad tragœdiam vitioſo motu impellebantur, & jambica proferebant, & clamabant valide, maxime vero Euripidis Andrómedam ſolitario cantu pronuntiabant, & illam Perſei orationem modulate perſequebantur. Plena igitur urbs pallidis omnibus & extenuatis ſeptiduanis illis tragœdis,

Tuque o Deorum hominumque ſæve rex,
Amor,

Et reliqua voce magna proclamantibus, idque multum dinque, donec hiems, & frigus magnum ingruens, delirio illorum finem impoſuit. Cauſſam mihi vero videtur

a Οὗτοι] Οὗτος P. Sed prius recte ſervant Edd. b Περιεκινοῦντο] Περικίνουν W. Sed prius Edd. ſervant. c Μέλει] Sic M. & Edd. omnes, Μέλῃ P. L. & Angl. & marg. *Alm.*

13. Ἐμανῴδουν] * Μανῳδῶ τὸ θρηνῶ, ἐπικῶς ᾧδ † πᾶσαι αἱ λύπ σκηνῆς ᾠδαὶ ‡ ὁ τῇ τραγῳδίᾳ θρῆνοί εἰσι. *V.*

* Hoc & omnia fere ſequentia Scholia in Edit. *Clerici* ad finem libelli erant rejecta, (propter confuſionem Codicis; ut ipſe ait) ita ut pauca quaedam pag. 30. reliqua p. 46. in *Graev.* edit. legerentur; quare ea in ſedem ſuam retraxi, & quae in *Gal.* repetiebantur, addidi. *J. F. R.*

† Πᾶσαι] Deerat in editis.

‡ Adde hic ex *Suida in τῇ τραγῳδίᾳ*, & lege Θρῆνοι, *αντὶ τοῦ*, Θρηνῶ quod ſequitur, *J. Cler.* Utrumque in C. fuiſſe teſtatur *Solanus*, ideo in textum addidi. *J. F. R.*

ſilo, ἱδρὼς ἐπιγενόμενος πολὺς ἔλυσε τὸ πυρετόν. At, at, minime delenda verba ᾧ αὐτῷ, quae vim notabilem habent, ut *Micyllus* in verſione *Ed. Pariſ.* recte oſtendit, vertens: *ſudor, etiam ipſe immodicus*; ſive malis, *isque immodicus*, quod Latinis quoque perfamiliare eſſe, quis neſcit. Addidiſſe autem Noſter illa videtur, ut eo magis ſentiretur neceſſitas adjectivorum πολὺς & πολὺ: quia, ſi parva tantum copia excerneretur ſanguis vel ſudor, non eſſet *criſis ſalutaris*, ut Medici ajunt, qui vere praedicant: *Nullam criſticam paucum.* i. e. ſolutio morbi critica per excretiones largas fieri amat. Paucae enim ſanguinis guttae e naribus ſponte prorumpentes non faciunt *criſin perfectam*, i. e. non portendunt ſalutem; ſed irritum tantum produnt naturae conatum. *J. F. R.*

9. Ἐς γελοῖον] Mira phraſis. nusquam enim quod quidem ſciam, additur accuſativus, ut hic τὰς γνώμας. Vide Ὀργ. c. 4. & Εὐν. c. 5. adde etiam Ἐρωτ. finem. *M. du S.*

Ἐς γελοῖον τρέπεται τὰς γνώμας] Neſcio quid miretur *Solanus* phraſin inſolitam. Significat enim hic τρέπω *redigo*, eodemque ſignificatu & conſtructione utitur *Herodian.* VII. 3. 12. ὁ Μαξιμῖνος τοὺς πολίτας ἐς ὑπόνοιαν εἶναι ἐς πυλίου τρέποντος. Nominativus autem verbi, hoc Luciani loco, eſt τὸ γοητεύμενον. Nec tantum abluſit alter locus *Luciani*, quem ipſe *Solan.* indicat, *Eunuch.* c. 5. τὸ δὲ ὧν τίλος ἐ δόκησις τοῦτο τρέπεται. quamvis ibi *reflexive*, ut Grammatici ajunt, ponatur, i. e. *finis eo deflexit, redegit ſe*, ſive *redactus eſt*. Veluti *Diod. Sic.* XIX. p. 297. Ed. *Baſ.* εἰς τηλικούτους πράξεις κινδύνους. *In tanta pericula redactus eſt, incidit.* *J. F. R.*

Ibid. Πρᾶτα] Conf. ſupra *Hermot.* c. ult. f. *M. du S.*

13. Ἐμανῴδουν] Scholia hanc vocem optime exponunt. Adde c. 27. & locum hunc *Philoſtrati* in Ariſtide p. 582. ὥσπερ ἀλεκτρυόνα πρὸς ἑ Μάρκον, ὡς τῇ ἐ ἄλλῃ μανῳδίᾳ ζωμὸν ἐπιχεόμενα ἑ βασιλέα &c. Vide & not. ad eundem *Philoſtr.* p. 158. & textum ipſum p. 607. ubi μανῳδίαν & θρῆνον conjungit. De ſenſu tragico vide eundem 244. Θρασυτέρα ἁρμὸς τὸ ἑ μανῳδῶν μᾶλλον. *M. du S.*

Ibid. Ῥῆσιν . . .] Locum ex aliquo poëta hac voce deſignari docuit *Caſaub.* ad *Theophr. char.* p. 286. ubi etiam obiter *Euripidis* μακρὰς ῥήσεις a veteribus Criticis carpi ait. Quod autem additur, ὃ μέλει δ', in A. P. & L. aliter legitur, nempe, ὃ μέρει δ', ut *Συμπ.* c. 17. quod fateor me non intelligere. *M. du S.*

14. Ἐν μέλει] Angl. ὃ μέρει. *J. B.*

17. Σὺ δ' ὦ . . . .] Fragmentum hoc Andromedae *Euripidis* exſtat in addendis editionis Cl. *Barneſii* ex *Athenaeo* petitum (l. 13. 1. ſub fin. p. 561. B.) quod hic deſcribere operae pretium erit:

Ἀλ-

tur hujusmodi *eventus* praebuisse Archelaus, Tragœdus ea ætate favore hominum florens, qui media æstate, multo æstu, Andromedam illis egerat, adeo ut ab ipso theatro multi febricitarent, & surgentes deinde *in* tragœdiam delaberentur, cum *suaviate* quadam obversante memoriae ipsorum Andromeda, & Perseo cum sua Medusa circa sensus uniuscujusque adhuc volitante.

2. Si igitur unum, quod ajunt, alteri comparare fas est, Abderiticus ille morbus nunc quoque eruditorum multos comprehendit: non illos quidem uti tragœdias agant: minus enim sic delirarent, si jambis alienis nec malis occupati essent. Sed

τραγῳδεῖν, Ἀρχέλαος ὁ τραγῳδὸς, εὐδοκιμῶν τότε, μεσοῦντος θέρους ἐν πολλῷ τῷ φλογμῷ τραγῳδήσας αὐτοῖς τὴν Ἀνδρομέδαν, ὡς πυρέξαι τε ἀπὸ τοῦ θεάτρου τοὺς πολλοὺς, καὶ [d] ἀναστάντας ὕστερον ἐς τὴν τραγῳδίαν παραλιποθαίνειν, ὀλίγου ἐμφιλοχωρούσης τῇ Ἀνδρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν, καὶ τοῦ Περσέως ἔτι σὺν τῇ Μεδούσῃ, τὴν ἑκάστου γνώμην ἐκπεφοβημένων.

Ὡς οὖν ἔν, φασιν, ἐνὶ τραγῳδεῖν, τὸ Ἀβδηριτικὸν ἐκεῖνο πάθος, καὶ νῦν τοὺς πολλοὺς τῶν πεπαιδευμένων ἐκπεφοίτηκεν· οὐχ ὥστε τραγῳδεῖν, ἐλαττον γὰρ ἂν [e] τοῦτο παρέπαιον, ἀλλοτρίοις ἰαμβείοις, καὶ φαύλοις καὶ ἐπιπλάστοις χρώμενοι· ἀλλ' ἀφ' ὧν δὴ τὰ ἐν τοῖς τῶν

[d] Ἀναστάντας] Sic Edd. & M. [e] Τοῦτο] Οὕτω marg. *Alw.*

Ἀλλ' ὦ τύραν θεῶν τι κ' ἀνθρώπων, Ἔρως,
Ἢ μᾶ δ' ἔοικας τὰ καλὰ φαίνειν καλὰ,
Ἢ τοῖς ἐρῶσιν ὧν τὸ δημιουργὸς εἶ,
Μαχηταὶ μάχῃσιν ἐντυχὼς σιωπητέοις,
Καὶ ταῦτα μὲ θεῶν τ' ἀμοιρος θεὸς ἐὼν,
Μὰ θεὸν δ' ὃν αὐτοῦ τοῦ διδασκάλου φιλῶ,
Ἀφειμένην χάριτας αἰ τιμῶσί σε.

In primo versu in quibusdam libris legitur, ut hic apud Lucianum, σὺ δ' ὦ τ. quod & rectius videtur. Aliter citantur primus & tertius versus apud *Stobaeum*. V. *Grotii* Flor. 262. B. nempe, σὺ δ' ὦ μάκιστε πατὴρ θεῶν τε ἠδὲ βροτῶν, & ἢ τοῖς ἐρῶσιν εὐμορφίας πάρεστον. Primus ante *Grotium* sic legebatur, σὺ δ' ὦ μάκιστε πάντων θεῶν τε κ' ἀνθρώπων. Sed ita a *Scaligero* emendatum edidit Vir ille summus. *M. du S.*

Σὺ δὴ ὁ θεῶν τύραννος] *Eurip.* Androm. v. 16. *M. du S.*

22. Ἀρχέλαος] Quære apud *Aelian.* Var. Hist. monente *Jac. Upton.* *M. du S.*

27. Παροιδιοῦσιν] Sic infra Ἀποσυμπ. c. 28. f. ἐμβὰς ἐς τὸ πάθος τοῦτο παροιδιοῦσιν. *M. du S.*

31. Ἐν φ. ἰσὶ π.] Solet Lucianus cum tralatitiis utiturvocibus proverbiisve, illud *φασὶ* adhibere. Autem sic satis consulatur orationis dignitati, dubitaram; nisi aliquid de comica licentia Luciano concedi videtem. Nollem tamen hic in tam gravi argumento villa ista & pannosa conspici. De ὡς ἔπος εἰπεῖν, *Loop.* 166. Cic. vertit, quod rite dicitur. Qua de re lucolentus est Plato; locus Πολ. Α. Ald. Ed. p. 8. B. ὡς ἔπος εἰπεῖν ἢ ἧττον ἀκριβῶς λέγω, quo facile evincitur *vulgo* non *rite* significari; nisi forte nos illud *rite* praefidan illic pro *rite* trite legendum est. *M. du S.*

Ibid. Ἐν Θρᾴκαλιν] Vide Paræmiog. *J. B.*

36. Ἀλλ' ἀφ' ὧν δὴ τὰ ἐν τοῖς τοῦτα κινδύνευε] Libet hic misereri sortem humanam & imperium fati in famam virorum illustrium, & temporis injurias in literas & monumenta historica. Ecce ex tanto historicorum numero, quorum multitudinem perstringit, & satyrice irridet Lucianus, quis usque ad nos duravit? imo cujus nomen tantum notum est? Si non per *Capitolinum* foret, qui in M. Antonino & Vero jejune & brevissime aliquid de iis bellicis eventibus muginavit, **omnino ignoraremus, de quo bello intelligi** deberent haec Luciani verba. Clades igitur ea in Armenia accepta fuit, quando Severianus natione Celta legatus & dux Romani exercitus contra Osroën regem missus, ab Othryade quodam Parthorum duce caesus est, & copiae deletae, ut nos docet Lucianus hic & supra in Pseudomanti. Continuae vero victoriae, de quibus hic loquitur noster, intelligi debent de bello Parthico, quod post illam in Armenia cladem gestum est per quadriennium, ducibus Statio Prisco, Avidio Cassio, & Martio Vero, qui Parthos ad Euporum Mediae urbem maxima clade affecerunt, Armeniam vindicarunt, Artaxatis captis, & Babylonem usque penetrarunt, ut discimus ex dictis Capitolini locis. Fuit profecto insignis ea expeditio, & quae procul dubio famam merebatur; sed ite famae avidi homunculi, & aeternum nomen sperate ex facinoribus vestris, quorum memoriam pauca secula penitus abolent, nos certe ut plurimum plus quam Lethaea oblivio manet. *J. P. a G.*

Ibid. Ἐν τοσοῖ] Sic *Long. Past.* L. 2. p. 64. Ed. *Jungerm.* cujus dictio cum Nostro plurimum consentit. Sic supra, T. I. *Nigrin.* §. 7. Ubi vid. Interprett. *J. F. R.*

ταῦτα κεκίνηται, ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν [a] Ἀρμενίᾳ τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νῖκαι, οὐδεὶς ὅς τις οὐχ ἱστορίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι, καὶ Ἡρόδοτοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ ὡς ἔοικεν, ἀληθὲς ἄρ' ἦν ἐκεῖνο, τὸ, Πόλεμος ἁπάντων πατήρ· εἴ γε καὶ συγγραφέας τοσούτους ἀνέφυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ [b] ὁρμῇ.

ex quo praesens hic motus exstitit, bellum, inquam, contra barbaros, & vulnus in Armenia acceptum, & victoriae perpetuae; nemo est quin conscribat historiam, potius vero Thucydides nobis, & Herodoti, & Xenophontes sunt omnes. Et, ut videtur, verum erat illud, *bellum omnium esse patrem*, si una tot historicos plaga genuit.

Ταῦτα τοίνυν, ὦ Φιλότης, ὁρῶντα, καὶ ἀκούοντά με, τὸ τῦ Σινωπέως ἐκεῖνο εἰσῆλθεν· ὁπότε γὰρ ὁ Φίλιππος ἐλέγετο ἤδη ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράττοντο, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν· ὁ μὲν, ὅπλα ἐπισκευάζων, ὁ δὲ, λίθους φορῶν, ὁ δὲ, ὑποκαθοδομῶν τὸ τεῖχος, ὁ δὲ, ἔπαλξιν ἐπιστηρίζων, ὁ δὲ ἄλλος, ἄλλο τι τῶν χρησίμων ὑπηρετῶν. ὁ δὴ Διογένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πράττοι, ὠδεῖς τῷ

3. Haec igitur, amice, videntem me & audientem Sinopensis illud subiit. Cum enim jam ducere contra Corinthios nuntiaretur Philippus, perturbari omnes & trepidare, arma parare alius, alius adferre lapides, alius murorum *partem* substruere, loricam moenium firmare alius, alius vero aliud eorum, quae usui essent, ministrare. Diogenes vero videns ista, cum quod ageret non haberet, neque enim quisquam illo ad

a Ἀρμενίᾳ] Sic *H. Fl. Bz. P.* Ἀρμενίᾳ *J.* *b* Ὁρμῇ W. P. L. & Angl. & marg. *A1W.* Πληγῇ Edd. omnes.

37. Πόλεμος ἀ. π.] Τὰ * τῦ Ἐμπεδοκλέους † τεῖχος φησὶν, ἤτοι τ' ἀναιτίαν τὴν μάχλω. *V.*

* Pro *Πόλεμος ἀ. π.* legebatur *τὸ τῦ Σινωπέως*] Ad quae Cl. *Cler.* sic commentatur: quid faciant ad *Sinopensem* philosophum, h. e. ad *Diogenem*, haec verba Scholiastae, me ignorare fateor. Vereor ne aliunde huc translata fuerint, liceat alioqui nullum apparear in Scholiasta nostro luxationis vestigium. Haec ille. Verum ad quae verba pertineat hoc Scholion, indicavit *M. du S.*

† Νεῖκος] In V. prave *πῦνος* est, lege *τεῖνος* (vid. *Diog. Laërt.*) & sic C. *M. du S.*

37. Ὁ πόλεμος] Hujus belli initium statuunt Chronologi nostri anno Christi CLXI. Finem, CLXIV. Unde jam patet, & in sequentibus clarius patebit, quo tempore Lucianus hunc foetum ediderit.

Historiam *M. Aurelii* a sapientissimis Viris scriptam fuisse, testatur *Herodianus*, *ὅσα δὲ ὑπ' ἐκείνου πεπράκται . . . . πολλοῖς & σοφοῖς ἀνδράσι συγγεγραπται.* Sed aut posteriores scriptores indicat, aut a Luciani judicio immane quantum discrepat, quod tamen hujus libelli lectio posterirati usque adeo commendavit, ut eximius historiae scriptor *Thuanus* regulas condendae historiae ex eo praecipue & petierit & fronti historiae suae adscribi curaverit. M. Aurelii vitam Ill. *Theodoricus Bignonius* scripsit. Commodi parabat *Claud. Nicasius* cum *Sponio* & *Toinardo Aurelianensi*. *M. du S.*

38. Ἐν Ἀρμενίᾳ τ.] Vid. *Dion. Cass.* 71. Elegeia nomen loci ubi clades illa accepta. Nott. p. 40. *M. du S.*

42. Τὸ, πόλεμος ἀπ. π.] *Empedocli* Scholiastes tribuit, & omnino sententia Empedoclis est, V. *Plut.* in Demetrio 1708. & Moral. 1617, f. *Clem. Alex.* 25. B. & *Ritterbus.* not. ad Porphyr. p. 37. Sed verba videntur potius Heraclitii; *Plut.* 660, 2. de *Isid. & Osir.* Expressit *Ovid.* & *discors concordia fetibus apta est.* Conf. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* & *Lipsium.* Confer & *Iuap. c.* 8. *M. du S.*

Ibid. Πόλεμος] Sic pag. 728. *πόλεμον δ' εἶναι πατέρα εἶναι ἐδόξατο.* Hac de re copiose Lipf. *J. B.*

Πόλεμος ἁπάντων πατήρ] Respicit ad illam Heracliteorum veterum philosophorum *ἀναλυσιρρησιν*, per quam *ὑρμόζ τὰ ὄντα*, ipse ait apud *Diogenem Laërtium* IX, 7. Heraclitus. Nemo forte explicavit eam *ἀναλυσιρρησιν*, & rerum omnium ex pugna quadam elementorum originem, copiosius quam Hippocrates, modo is auctor sit, de diaeta I, 6. seq. VII, 6. seq. in primis c. 12—17. quae nuper exposuisse nobis videmur, cum *ψυχὴν Ἱπποκράτους* ad disputandum eruditis proponeremus. *J. M. G.*

44. Ἀνίφυσεν] Conf. infra *Ἀποκηρ. c.* 27. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ μιᾷ τῇ πληγῇ] Angl. ὁρμῇ. *J. B.*

Ibid. Ὁρμῇ] A. W. P. & L. Reliqui *πληγῇ* ut *Tyran. c.* 1. *M. du S.*

Ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ] Cum omnes Edd. haberent *πληγῇ* pro *ὁρμῇ*, *Solanus* adscripserat conferendum *Tyrannicid. c.* 1. Ibi autem legas: *πληγῇ μιᾷ δύο στομοὺς λιποναυτοδόρους & φονίους.* Id vero parum facit ad demonstrandum, & hic *πληγῇ* legendum; quum hic

ad ullam rem utebatur, succincto palliolo suo, studiose admodum & ipse dolium in quo degebat, volvere sursum deorsum in Cranio: & familiarium interrogante uno, *quorsum hæc facis, Diogenes?* respondere, *Volvo & ipse dolium, ne otiosus solus inter occupatos videar.*

4. Itaque ipse ego quoque, Philon, ne murus solus essem in vocali adeo tempore, neque comici satellitii instar hiante ore praetercherer, decere arbitratus sum, pro virili me quoque dolium volvere, non ut historiam scriberem, neque ut ipsa enarrem facta; non ita audax ego, neque hoc de me metueris. Novi enim quantum sit periculum, si per saxa volvat aliquis, in primis doliolum, quale meum est, non valide admodum a figulo elaboratum: cogar enim,

αὐτῷ ἐς ὅδὸν ἐχρῆτο, διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον, σπουδῇ μάλα ἐκύλιε τὸν πίθον, ἐν ᾧ ἐτύγχανεν οἰκῶν, ἄνω καὶ κάτω τῇ Κρανείῳ· καί τινος τῶν συνήθων ἐρομένου, τί ταῦτα ποιεῖς, ὦ Διόγενες; Κυλίω, ἔφη, καὶ αὐτὸς ἐκυλιόμην τὸν πίθον, ὡς μὴ μόνος δοκοίην ἐν τοσούτοις ἐργαζομένοις.

Καὐτὸς ὦν, ὦ Φίλων, ὡς μὴ μόνος ἄφωνος εἴην ἐν ὥρᾳ πολυφώνῳ τοῦ καιροῦ, μηδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα, κεχηνὼς σιωπῇ παρενοχλοίμην, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον, ὡς δυνατόν μοι, κυλίσαι τὸν πίθον, οὐχ ὡς ἱστορίαν συγγράφειν, οὐδὲ πράξεις αὐτὰς διεξιέναι· οὐχ οὕτω μεγαλότολμος ἐγώ, μηδὲ τοῦτο δείσῃς περὶ ἐμοῦ· οἶδα γὰρ ἥλικος κίνδυνος, εἰ κατὰ τὸν πετρῶν κυλίει τις, καὶ μάλιστα, οἷον τυμὸν τοῦτο πιθάκνιον, οὐδὲ πάνυ καρτερῶς κεκεραμευμένον· δέησει γὰρ

ε Κρανίῳ] W. recte. Et marg. *Al. W.* Κρανίου Edd. Fr. Adest in sola *J.* ε Οὕτω] Sic Edd. Οὗτος W. f Κυλίει] Sic Edd. Κυλίοι W.

d Ὡς] Deest in M. *H. Fl. P. S. Ald.* 1. B1. & 2. &

58. Τῇ Κρανίῳ] ‡ Ὄνομα τόπου. *G.*

15. Δορυφόρημα] Τὸ κενὸν πρόσωπον. *G.*

‡ *Sic exhibeo, ut Scholiast. scripsit; sed* Κρανῖα *scribendum, vid. not.* *J. F. R.*

hic de *nativitate*, illic de *morte* ac caede sermo sit. Verum quia hic de *bello* sermo est, facete πλαγὴν dixisse videri possit, ut vocabulum bello proprium servaret. Sed & ὁμὴ vocabulum bellicum est; ideoque hoc praetuli propter auctoritatem codicum. At πλαγὴ tamen generale quid est, & ad plures res solet extendi, ut apud Latinos *uno ictu*, i. e. *simul*, *eadem opera*, quare id non plane improbo. *J. F. R.*

47. Φίλιππ-] Vide πάρερ. c. 42. ad Philippum; adductus fuit post pugnam Chaeronensem. . . . . V. *Arrian.* Epict. p. 302. & *Diog. Laërt.* 148. B. *M. du S.*

56. Τὸν πίθον] Conf. supra *Dial. mort.* XI. §. 3. *M. du S.*

58. Κρανίῳ] *Craneum* schola, seu Gymnasium, in quo Diogenes degebat ante Corinthum, ut scribit *Laërt.* lib. 6. ἐτύγχανε μὲν οὖν ἐν ἀλσάριον ὂν τὸ κρανίῳ πρὸ τῆς Κορίνθου γυμνασίου. *G. C.*

Κρανείῳ] Sic edi curavi, pro vulgato κρανίου. Ita enim *Laërt.* quem Cogn. adduxit, id scribit, & ita jam editum in *Dial. mort.* I. 1. Sic *Suid.* Κρανείον. ἔστι, καὶ τὸ γυμνάσιον: nam κρανίον os capitis est, f. pad nostrum interdum recte scribitur Κρανίου, modo Κρανίου in omnibus Edd. ut cap. ult. vocab. ult. hujus πρεσβελλίης. At cum *Suidas* paullo ante etiam dixerit κρανίου, νέκυ-, videri possit utrovis modo scribi. Praestat tamen differentiae caussa Κρανίου hic & alibi scribere, quando de Gymnasio sermo est. Sed & Κρανίου Sacra aedes in monte *Calvariae* dicto aedificata, ut ex *Cyrillo* aliisque notat nobil. *du Fresne* in Glossar. Graec. *J. F. R.*

64. Κωμικὸν δορυφόρημα] Praeclare *satellitium* hoc *Comicum* illustravit, & cum προσκήνιοι τραγικῷ comparavit, *Ill. Spanhemius* ad *Aristoph.* Ran. 944. *J. M. G.*

Κωμικὸν δορυφόρημα] Cl. *Hemsterh.* orae Ed. *Graev.* adleverat videndum *Ezech. Spanhem.* ad *Aristoph.* Ran. v. 944. Is vero ibi docet *tragicum satellitium* ad pompam tantum in scenam prodire solitum, ac mutum ibi degisse. *Comicum itaque satellitium* idem erit. *J. F. R.*

Ibid. Κεχηνὼς σιωπῇ] Vid. infra Τοξ. c. 9. & non semel alibi. *M. du S.*

72. Οὐδὲ π. καρτερῶς] A Juniore Luciano haec scripta hinc forsan erunt, qui colligant; sed de ejus aetate aliunde judicandum est. Fictilia autem fere erant apud veteres dolia. Merito tamen dubitat *Menagius* (ad *Diog. Laërt.* p. 137. D.) an Diogenicum etiam fictile fuerit. *Testam* tamen vocat *Juvenalis*, Sat. XIV. v. 308. *M. du S.*

γὰρ αὐτίκα μάλα πρὸς μικρόν τι λιθίδιον προσπλαίσαντα, συλλέγειν τὰ ὄστρακα. τί οὖν ἔγνωσταί μοι, καὶ [a] πῶς ἀσφαλῶς με-
Θέξω τῷ πολέμῳ, αὐτὸς ἔξω βέλους ἑστὼς, ἐγώ σοι φράσω, [b] τούτῳ μὲν καπνῷ, καὶ κύματι, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ [c] συγγράφειν ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν, εὖ ποιῶν. ὀλίγοις δέ τινα μικρὰν, καὶ ὑποθήκας ταύτας ὀλίγας ὑποθήσομαι τοῖς συγγράφουσιν, ὡς κοινωνήσαιμι αὐτοῖς τῆς οἰκοδομίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ἐπιγραφῆς, ἄκρῳ γε τῷ δακτύλῳ τῷ μηλῷ προσαψάμενον.

fi vel ad parvum lapillum offendam, teſtas colligere. Quid igitur decretum mihi ſit, & quomodo tutus in partem belli venturus ſim, extra teli jactum ipſe conſtitutus, tibi enarrabo. Nimirum a fumo, & fluctu, & curis quae ſcribendo adjunctae ſunt, abſtinebo me, ſapienti conſilio. Admonitionem autem parvam quandam, & pauca haec praecepta ſubjiciam ſcribentibus, ut in aedificandi aliquam partem veniam, licet in inſcriptione nulla mei mentio futura ſit, qui extremo tantum digito lutum attigerim.

Καίτοι οὐδὲ [d] παρανέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν [e] οἴονται σφίσιν ὑπὲρ τοῦ πράγματος, ἢ μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς ὑπὲρ τοῦ βαδίζειν, ἢ βλέπειν, ἢ ἐσθίειν, ἀλλὰ πάνυ ῥᾴστου, καὶ προχείρου, καὶ ἅπαντος εἶναι ἱστορίαν συγγράψαι, ἣν τις ἑρμηνεῦσαι τὸ ἐπελθὸν δύνηται· τὸ δὲ οἶδά που καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐ τὸ εὐμεταχειρίστως, οὐδὲ ῥᾳθύμως συντεθῆναι δυ-

5. Quamquam neque admonitione pleriique opus ſibi eſſe putant ad hoc negotium, non magis quam arte quadam ad incedendum, aut videndum, aut edendum: ſed facillimum omnino, & promtum, & uniuscujusque eſſe, ſcribere hiſtoriam, modo quis eloqui, quae in mentem veniunt, poſſit. Hoc vero, noſti forte ipſe quoque, ſodalis, quam non ſit ex facillimis, neque ex iis, quae negligenter componi poſſint, ſed

a Πῶς] Ita P. L. & marg. *A1W.* Ὅπως Edd. b Τούτου] Sic W. Τουτῷ M. Τῷ Edd. c Συγγράφειν] Συγγραφῇ W. & Mſ. Gr. Vulgatam tuentur Edd. d Παρανέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἴονται] Παρανέσεσι οἱ π. δεῖσθαι ὄντες W. e Οἴονται σφίσιν] Οἴονται φασὶ *Coll.* Οἴονται σφίσιν male *H.* Ceterae ut edidimus.

85. Καί τοι . .] Γραι. καί τοι οὐδὲ παρανέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἶδα τὸ φασὶ ἐπὶ τῷ πράγματι. *G.*

74. Συλλέγειν τὰ ὄστρακα] Nimirum, contra hodiernum noſtrum morem, *dolia tum faciebant ſigilli*, ut eſt apud Varronem R. R. 3, 15, 2. Add. Colum. 12, 54, 3. *J. M. G.*

75. Πῶς] P. & L. In aliis ὅπως. *M. du S.*

77. Καπνῷ . . κύματος] *Hom.* Od. M. 219. *M. du S.*

Καπνῷ καὶ κύματος] Locum hunc, qui me diu torſerat, aperuit tandem Vir doctus *Jac. Uptonus*, oſtenſo, ad quem alludit, *Homeri* loco; qui inſpectus rem totam ſtatim pulcre expediet. Scyllam ut effugeret, gubernatori mandat, non Calypſo, ut *Ariſtoteli* excidit ſcribere Eth. II. ſub finem, neque Circe, ut Giphanio eum notanti placuit, ſed Ulyſſes: τούτου μὲν καπνοῦ ἐκ κύματος ἐκτὸς ἔεργε Νῆα &c. — Eodem reſpicit *Clem. Alex.* Protr. p. m. 40. C. *fumus* autem unde ſit, diſces ex verſ. 68. 202. & Scholiaſte; Ex *Rhodio* IV. p. 100. B. Ex *Apollodoro* etiam I. p. 27. A. *M. du S.*

78. Τῷ συγγράφειν] Τοῦ μὲ καπνοῦ, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν εὖ ποιῶν. Vere Mſ. τῷ συγγράφειν *a fumo, fluctibus, & curis, quibus tenetur ſcriptor* ſc. hiſtoriae, *abſtinebo.* Et ſic interpretes tranſtulerunt, ac ſi legiſſent συγγράφειν. *J. G. G.*

Ibid. Συγγράφειν] In libello, quomodo ſit ſcribenda hiſtoria, ait Auctor, non opus fore ſuarum virium conſcribere hiſtoriam, atque adeo ſe non in animum induxiſſe tale quid facere, τοῦ μὲ καπνοῦ, pergit, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν, εὖ ποιῶν. Pro συγγράφειν invenit in MS. Cl. *Graevius* συγγραφεῖ. non auſim tamen ego non praeferre vulgatum; *A fumo quidem & fluctu & curis, quae cum conſcriptione conjuncta ſunt, recte me abſtinebo.* *J. J.*

83. Ἄκρῳ . . . δακτύλῳ] Iterum infra Δημ. c. 4. *M. du S.*

92. Ἀλλὰ εἴ τι] Ἀλλ' ex conſuetudine dediſſem, niſi priſcae Edd. haberent ἀλλὰ. Et ſi nondum ſatis exemplorum apoſtrophi in conjunctionibus & praepoſitionibus neglectae adduxi ad *Apol.* c. 11. ubi ὑπὸ λαμπρίας quaedam Edd. adde *Diod. Sic.* L. XIX. p. 297. Ed. *Baſ.* ubi παρὰ Ὀρόντου. pro παρ'. Et non ſemel alibi. Item *Long. Paſt.* I. pr. ἀλλὰ οὐ ταύτης &c. Et IV. 112. ἐπὶ ἑκατέρας hoc Dial. c. 15. ἀπὸ Αἰθιοπίας. Particula δὴ vero mul-

sed hoc esse, si quid est in studiis literarum aliud, quod multa cura indigeat; si quidem aliquis, *tanquam* possessionem in perpetuum *obtinendam*, ut ait Thucydides, componere velit. Novi equidem fore, ut non admodum multos advertam, quin o*mnino*, ut odiosus etiam quibusdam videar, *illis* praesertim quibus jam perfecta est, & ostensa in publico historia. Si vero etiam laudata sit ab audientibus, insania fuerit sperare, retractaturos aliquid, aut aliter scripturos eorum, quae semel firmata auctoritatibus & quasi in aulas regias reposita sunt. Veruntamen non pessimum fuerit etiam ad illos ipsos dicta haec esse, ut si quando bellum conflatur aliud, aut Celtarum adversus Getas, aut contra Bactrianos Indorum, (neque enim contra nos quisquam ausit *tale quid*, perdomitis jam omnibus) habeant, quomodo componere melius possint, applicanda hac norma, si quidem recta iis videatur esse. Sin minus, ipsi quidem tum eadem ulna, ut nunc etiam, mensi sunt, [f] aliud si quid in sermonibus, aliud in historia decet, aliud in epistolis, aliud in tragoedia & dithyrambis, [g] sed ut Thucydides ait, possessionem in perpetuum parare. Ego vero non ignoro, quam multis hoc videatur esse, quod dicam, [h] sed quid faciam? Ita mihi persuasum est. Quod si quis in sermonibus, aliud si quid in historia, aliud in epistolis, aliud in tragoedia & dithyrambis decere putat, sed ut Thucydides ait, possessionem in perpetuum parare, ego vero non ignoro, quam multis hoc videatur esse, quod dicam, sed quid faciam? Ita mihi persuasum est. Quod si quis

f Ἀλλὰ εἴ τι] Ἀλλ' εἴ τι M. g Ἐς ἀεί] Sic recte L. & marg. *Alw.* Ὡς ἀεὶ male Edd. M. etiam; sed in litura, fuisque haud dubie ἐς ἀεί. h *Μανία, εἴγε ἐλπὶς*] Liturae sunt hic in W. & vulgata lectio reposita. i *Μελαποίησιν ἢ μελαγράψοι*] M. . . *ἐποιεῖν ἢ . . . ψοιτο* W. k Ἴν' εἴ] Ἦν W.

12. Ἐ/ὰν μὲν, *αὐτοὶ μὲν ἐνέσει*] *Παρομοίως καὶ ἐπὶ τῶν εἰς ἐπιτυχόντων τυγχανόντων, μόνον δὲ ἀναγωγῶν ὑπαγομένων. V.*

multo frequentius, vocali sequente, sine apostropho scribitur, quam cum eo. *F. F. R.*

95. Ἐς ἀεὶ κτῆμα] Locum ipsum *Thucydidis* alibi descripsimus. v. c. 42. mosandus tantum hic lector est, antea pro ἐς, ὡς scriptum fuisse in impressis, quod nos praeunte *Portio*, in suo codice, mutandum duximus. Ἐς L. & ita etiam fuerat in M. Sed ab imperito mutatum est. *M. du S.*

Ἐς ἀεὶ κτῆμα] Locum *Thucydidis*, quem se alibi descripsisse ait *Solanus*, addidit margini *Junctinae*, nempe I. 22. ubi Clar. *Duker.* optime jam vidit & in hoc Luciani loco ἐς ἀεὶ legendum, velut infra in *quom. Hist.* c. 42. & supra *Deor. Dial.* X. idem recte legitur. *F. F. R.*

2. Μανία, εἴ γε ἐλπὶς] Lucianus praecepta conscribendae historiae scripturus, praevidere se dixerat soderet; quin fore ut quibusdam molestus videretur; praecipue iis, quorum historia jam esset perscripta & publicata. Ἐ/ὰν δὲ ἐπήνεσαι, pergit, ὑπὸ τ τότε ἀκροασομένων, μανία, εἴγε ἐλπὶς, ὡς οἱ τοιοῦτοι μελαποιήσειν ἢ μελαγράψοι τι τ ἤδη κεκυρωμένων. Locus turpiter corruptus. Pro μανία, εἴγε ἐλπὶς fine dubio legendum μανία εἰ γε ἐλπίς. Id dicit, *Sed & si illa* (historia jam ab aliis perscripta & publicata) *laudata sit ab iis, qui tum fuerunt auditores, insania sit, sperare tales homines mutaturos & aliter scripturos quidpiam eorum, quae semel recepta sunt.* Videtur huic ulceri cum interpretatione succurrisse etiam Interpres. *F. F.*

Μανία...] V. Cl. *Jensium*. Liturae hic sunt in W. & vulgata reposita. Vid. *Παρασ.* 7. *M. du S.*

9. Ἁπάντων ἤδη κεκυρ.] Vid. *Demosth.* Ol. I. 62. C. Philip. III. 177. B. Noster c. 2. συγκεκυρῶσθαι. Bello profligato videtur hoc scriptum, atque adeo Anno Chr. CLXV. L. Veri duces Avidius Cassius & Marcius Verus Seleuciam & Ctesiphonta ceperunt, V. *Capitol.* in Vero c. 4. In numamis Veri, anni CLXVI. P M X & I M P. III. & IV. ob triumphum. *M. du S.*

13. Πίπτει] V. infra c. 39. ne forte existimes hoc vocabulum non usurpari de instrumento fabrili. Hic tamen non norma simpliciter, sed ex adjunctis de vetere carioſa & prava intelligendum. *M. du S.*

τρώντων τὸ πρᾶγμα· ὁ ἰατρὸς δὲ, εἰ πάνυ ἀνιάσεται, ἢν πάντες Ἀβδηρῖται ἐκόντες Ἀνδρομέδαν τραγῳδῶσι.

Διττῆς δὲ ὄντος τῆς συμβουλῆς ἔργου, τὰ μὲν γὰρ αἱρεῖσθαι, τὰ δὲ φεύγειν διδάσκει, φέρε πρῶτα εἴπωμεν, ἄττινα φευκτέον τῷ ἱστορίαν συγγράφοντι, ἃ ὧν μάλιστα καθαρευτέον ἔπειτα, οἷς χρώμενος οὐκ ἂν ἁμάρτοι τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἀρχήν τε οἵαν αὐτῷ ἀρκτέον, καὶ τάξιν ἥν τινα τοῖς ἔργοις ἐφαρμοστέον, καὶ μέτρον ἑκάστου, καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον, καὶ ὅσα παραδραμεῖν ἄμεινον, καὶ ὅπως ἁρμηνεῦσαι αὐτὰ καὶ συναρμόσαι. ταῦτα μὲν, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὕστερον· νῦν δὲ, τὰς κακίας ἤδη εἴπωμεν, ὁπόσαι τοῖς Φαύλοις συγγράφουσι παρακολουθοῦσιν. ἃ μὲν οὖν κοινὰ πάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα, [b] ἔν τε φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ [c] ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ, μακρὸν τε ἂν εἴη ἐπελθεῖν, καὶ τῆς παρούσης ὑποθέσεως οὐκ ἴδιον. κοινὰ γάρ, ὡς ἔφην, ἁπάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα ἔν τε φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ.

[a] Ἃ δὲ ἐν ἱστορίᾳ διαμαρτάνουσι, τὰ τοιαῦτα ἂν εὕροις ἐπιτηρῶν, οἷα κἀμοὶ πολλάκις ἀκροωμένῳ ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἦν ἅπασιν αὐτοῖς ἀναπετάσῃς τὰ ὦτα. οὐκ ἄκαιρον δὲ μέλλοντι καὶ ἐπιμνημονεύσαι ἑνὸς, πα-

rem metiantur: medicus vero non valde angetur, si Abderitani omnes sua voluntate agant Andromedam.

6. Cum autem duplex consilii opus sit, quod alia eligere docet, fugere vero alia: age primum dicamus, quae fugienda sint scribenti historiam, & a quibus purum esse oporteat: deinde quibus rebus usus non aberret a vera *via*, quaeque recto *itinere* ducat; quo initio illi sit incipiendum, quis ordo sit accommodandus rebus, quae uniuscujusque mensura, quae praetereunda silentio, quibus immorandum sit, quae melius breviter percurrere, quomodo verbis explicanda omnia & inter se committenda, atque devincienda. Atque haec quidem, & similia his, deinde. Jam nunc vero vitia dicamus, quae malos scriptores comitantur. Quae quidem igitur in oratione omni communia insunt vitia, in lingua, in compositione, & sententia, in ruditate reliqua, longum fuerit persequi, & hujus argumenti minime proprium est. Communia enim, quod modo dixi, omnis orationis vitia sunt in lingua & compositione.

7. Quae vero in historia peccant, ea, si observare velis, talia invenias, qualia mihi etiam, qui saepius audivi, videbantur, & maxime si omnibus illis patulas aures praebueris. Neque vero intempestivum, inter-

a Αἰρεῖσθαι] Sic *Fl. H. P.* & *Ald.* Αἱρεῖσθαι *J.* b Ἔν] Τὰ οὖν marg. *AlW.* sola. Non male. c Τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ] Τὴν ἄλλην ἀτεχνίαν *Pell.*

33. Τῆς παρούσης ὑποθέσεως] Praesentis instituti. *G.*

46. Τοῖς ἐκείνοις ἀρχόντων ἐν τριήρων ἀλιτρίοσιν] Ἐνδιατρίβουσι ut infra c. 11. ἐνδιατρίβοντες, & immorantes, & supra . . . καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον. *Th. M.*

47. Διατρίβουσι] Ἐνδιατρίβουσι. *F. G.*

Ibid. Ἐνδιατρίβουσι] *Marc.* emendationem secutus sum; confirmatur auctoritate Mss. *W.* Sic usurpat c. 11. *M. du S.*

Ἐνδιατρίβουσι] Non modo c. 11. sic occurrit, ut *Solanus* monet, sed & saepe alibi; at quid opus longius quaesitum ire, ecce paulo ante c. 6. ἐνδιαίρισιν etiam habuimus. *J. F. R.*

41. Καὶ ἐπιμνημονεῦσαι ἔνια] Αἰτιολογικὸν ἀντὶ γενικῆς. *V.*

53. Διὰ παντῶν] Dictum est supra ad Πρ. λ. c. 7. *M. du S.*

55. Ὀκνοῦν] Bene monuerat in marg. Cl. *Hemsterh.* videndum Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 477. N. 53. Id est L. VII. 49. Ubi ad verb. ὀκνοῦν in Thucyd. occurrens, ait: *Th. Magist.* hoc Ἑλληνικὸν non Ἀττικὸν esse pronunciat. Est tamen rursus apud *Thucyd.* VIII. 90. Item in *Isocr.* ad Nicoclem, non longe a principio, & *Luciano* quom. hist. h. l. *J. F. R.*

59. Ἀκμαιότερον] Angl. ἀκμαῖον. *J. B.*

Ἀκμαιότερον] Hic adleverat margini *Solanus*, in W. lituram esse, sed aliam manum repositisse vulgatam; ve-

terea etiam ſpeciminis cauſſa quaedam commemorare eorum, quae jam ita ſcripta ſunt. Et primum quidem illud quantum ſit eorum peccatum inſpiciamus, quod omittit vulgus illorum docere, quae facta ſunt, & in laudibus principum atque ducum immorantur, ſuos quidem tollentes in ſummum, hoſtes vero ultra modum deprimentes: ignari, quam non anguſto intervallo diſterminata & ſeparata ſit ab encomio hiſtoria; ſed magnum hiſce murum eſſe interpoſitum; &, ut muſicorum voce utamur, octava duplici, *id eſt eo quod maximum eſt intervallo* illa a ſe invicem diſtare: ſiquidem encomium ſcribenti illa ſola cura eſt, quomodocumque laudare, & exhilarare eum, qui laudatur, &, ſi per mendacia finem illum conſequi detur, parum curaverit; hiſtoria vero ne minimum quidem, quod forte inciderit, mendacium ferat, non magis quam aſperam arteriam recipere quidquam in illam glutitione delatum, narrant medicorum filii.

8. Ignorare porro tales videntur, poëticae artis & poëmatum aliud eſſe inſtitutum, & *ſua* quaedam praecepta; alia vero hiſtoriae. Illic enim immoderata libertas, & lex una, quidquid viſum poëtae fuerit. Cum enim divino afflatu plenus, & a Muſis obſeſſus ſit, etiamſi alatos curru equos velit jungere, & ſi alios ſuper aquas, aut

ϱαδείγματ᾽ ἕνεκα, τῶν ἤδη ὕστερον συγγεγραμμένων· καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο, ἡλίκον ἁμαρτάνουσιν, ἐπισκοπήσωμεν. ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τῆς ἱστορείας τὰ γεγενημένα, τοῖς ἐπαίνοις ἐφέλκοντων καὶ στρατηγῶν [d] ἐνδιατρίβουσι· τοὺς μὲν οἰκείους, εἰς ὕψος ἐπαίροντες, τοὺς πολεμίους δὲ, πέρα τοῦ μετρίου [e] καταβρίπτοντες· ἀγνοοῦντες ὡς ὁ ἔπαινος τοῦ Ἰάσονος διώρισται καὶ διατετείχισται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, ἀλλά τι μέγα τεῖχος ἐν μέσῳ ἐστὶν αὐτοῖν, καὶ τὸ τῆς μουσικῶν δὴ τοῦτο, δὶς λεγόμενον πασῶν, ἐστὶ πρὸς ἄλληλα. [f] εἴ γε τῷ μὲν ἐγκωμιάζοντι, μόνου ἑνὸς μέλει, ὁπόσοις ἐπαινέσαι καὶ εὐφράναι τὸν ἐπαινούμενον· καὶ [g] εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχει τυχεῖν τοῦ τέλους, ὀλίγον δὺ φροντίσειεν. ἡ δὲ οὐκ ἄν τι ψεῦδος ἐμπεσὸν ἡ ἱστορία, εἰδ᾽ [h] ἀκαριαῖον ἀναλοίλο, ἢ μᾶλλον, ἢ τὰ δρτηρίαν ἰατρῶν παῖδες φασι, τὸ τραχεῖαν, παραδέξαιτ᾽ ἄν τι εἰς αὐτὴν καταποθέν.

Ἔτι ἀγνοεῖν ἐοίκασιν οἱ τοιοῦτοι, ὡς ποιητικῆς μὲν, καὶ ποιημάτων, ἄλλαι εἰσὶ πραγμάτειαι, καὶ κανόνες ἴδιοι· ἱστορίας δὲ, ἄλλοι. ἐκεῖ μὲν γὰρ, [i] ἀκρατὴς ἡ ἐλευθερία, καὶ νόμος εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. ἔνθεος γὰρ καὶ κάτοχος ἐκ Μουσῶν, καὶ ἵππους ἐναντίους ἅρμα ζεύξαιτ᾽ [k] ἂν ἤδη, καὶ ἐφ᾽ ὕδα-

[d] Ἐνδιατρίβουσι] Marg. *Al. W.* Et W. Διατρίβουσι Edd. [e] Καταβρίπτοντες] Sic recte Edd. Καταβριπτοῦντες W. [f] Εἴ γε] Deeſt in W. at ibi punct. poſt ψεύσ. [g] Εἰ] Deeſt in W. [h] Ἀκαριαῖον] Sic Edd. omnes Ἄκαιρον Angl. & P. [i] Ἀκρατὴς] Sic *B2. J. P. Ald. S. H.* &c. [k] Θέλῃ] Ἐθέλῃ M.

verum ita dubie poſuit, ut vix ſatis dignoſcam, huccine pertineat, an ad praecedens ἐνδιατρίβουσις. Sed ἄκαιρον probum eſſe, jam dictum ad *Hermot.* c. 62. *J. F. R.*

60. Ἀγνοεῖν] V. *Plut.* Συμπ. προβλ. Z. ά. ubi cum haec optime a medico eſſent explicata, inſcite admodum deinceps a Grammatico, Anatomices imperitiſſimo eadem ſubvertuntur. Adde & A. *Gell.* eundem errorem tuentem XVII. 11. *M. du S.*

66. Ἄκρατος] Antea legebatur ἀκρατὴς. Prave. Sic ut edi curavimus totidem verbis *Plato* de Rep. VIII. Ἀκρατὴς] Lubens obſequerer *Solano* ἄκρατος legenti: ſed quum nihil variationis addiderit, niſi quod *B2.* & *S.* quoque ἀκρατὴς habeant; ego Edd. ſtudioſe conſului, easque quas notavi in variantt. omnes vulgatam ſervare deprehendi; nec invenio Cod. ullum notatum qui aliter habeat. Cumque *Steph.* etiam ἀκρατὴς γλῶσσα paſſive, pro quae cohiberi nequit, adferat ex *Ariſtoph.* non quidem commonſtrato loco, (qui. eſt *Ran.* 862.) vulgatam intactam finemus, donec certiora invenerimus. *J. F. R.*

68. Ἵππους ὑποπτέρους] De poëtica hac celeritatis deſcriptione plena manu, ut ſolet, *La Cerda* ad Aen. VI, 808. unde petere licet omnia. Quaedam etiam *Eſchenbach.* ad Orphei Argon. 137. *J. M. G.* Ἱπ-

ὕδατος ἄλλως, ἢ ἐπ' ἀνθερίκων ἄκρων θεοσομβώς ἀναβιβάσῃ), φθόνος οὐδείς, οὐδ' ὁπόταν ὁ Ζεὺς αὐτὴν [a] ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀναπάσας, αἰωρῇ ὁμοῦ γῆν καὶ θάλατταν, διάσῃ, μὴ διαῤῥαγείσης ἐκείνης, συντριβῇ τὰ πάντα καὶ συνεχθέντα. ἀλλὰ καὶ Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι θέλωσιν, οὐδεὶς ὁ κωλύσων, Διὶ μὲν αὐτὸν ὅμοιον εἶναι τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὄμματα, τὸ στέρνον δὲ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τοῦ Ποσειδῶνι, τὴν δὲ ζώνην, τῷ Ἄρει· καὶ ὅλως, σύνθετον ἐκ πάντων θεῶν γενέσθαι δεῖ τὸν Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης. οὐ γὰρ ἱκανὸς ὁ Ζεὺς, οὐδ' ὁ Ποσειδῶν, [b] οὐδ' Ἄρης, μόνον ἕκαστον ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐτῷ. ἡ ἱστορία δὲ, [c] ἢν τινα κολακείαν τοιαύτην προσλάβῃ, τί ἄλλο, ἢ τερπνή τις ποιητικὴ γίγνεται), τὸ μεγαλοφωνίας μὲν ἐκείνης ἐστερημένη, τὴν λοιπὴν δὲ τερατείαν γυμνὴν τοῦ μέτρου, καὶ δι' αὐτὸ ὀπισημοτέραν ἐκφαίνουσα

per summas aristas decursuros imponat, invidia nulla est: neque, cum illorum Jupiter una catena tractum tollit cum terra mare; metuunt, ne rupta illa, conterantur delapsa illa omnia. Verum etiam si laudare Agamemnonem velint, nemo est qui intercedat, Jovi quidem illum similem caput & oculos, pectus vero fratri illius Neptuno, circa cingulum vero Marti, atque in universum compositum e Diis omnibus fieri oportet Atrei & Aëropes filium. Neque enim par Jupiter, neque Neptunus, neque Mars, qui solus per se pulchritudinem illius expleat. Historia vero, si quam id genus adulationem adsciscat, quid aliud quam pedestris quaedam poëtica fiet, magnifico quidem illo dicendi genere privata, sed portentosa commenta reliqua, nudata numeris, & ob id ipsum magis conspicua ob

a Ἀπὸ] Sic *Angl.* item W. P. & L. Ὑπὸ Edd. b Οὐδ' Ἄρης] Οὐδὲ ὁ Ἄρης W. c Ἤν τινα] *Ald.* male ἤντινα. Sed correctum in marg.

Ἵππων ὑποστῆσαι] Conf. supr. *Somn.* c. 8. ex divisione *Solani.* nunc §. 15. p. 20. *J. F. R.*

70. Ἐπ' ἀνθερίκων ἄκρων θεοσομβώς ἀναβιβάσηται] Allusit ad locum *Hesiodi*, qui apud Eustathium, ex libris perditis, habetur:

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα.
Ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων θρωσκέσκε πόδεσσι.

Super summum aristarum fructum cucurrit, neque fregit.
Sed super triticearum spicarum cacumina currebat pedibus.

Ubi notandum vox πυράμινος, ignota Lexicographis. Usus est etiam Lucianus hoc loco in Tom. II. in dialogo pro Imaginibus. Statim, ὑπόταν ὁ Ζεύς, est ex Iliad. Θ. Mox; μύγα τοίνυν, μᾶλλον τι ὑπὲρ μύγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδήη τις χωρίζειν τὰς ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐκστάντα τῇ ἱστορίᾳ τὰ τ' ἰτέρεα κομμώματα. Latinus interpres: *Magnum igitur, imo plusquam magnum hoc malum, si quis nesciat ea quae historiae, & poëtices sunt propria separare. sed introducat in historiam alterius ornamenta, fabulam nimirum & laudem, eosque qui his insunt excessus.* Non damno hanc lectionem, neque versionem. ἰτέρεα sc. ποιητικῆς. Excerpta tamen mea cum Anglicano codice scribunt τὰ τ' ἰταίρεα κομμώματα. *meretricia lenocinia, fucos meretricios*, sic vocat in historia poëtarum fabulas, laudes & hyperbolas. ideoque in sequente periodo, dicit hoc idem esse ac si athletam robustum quis ἀλουργίσι ἀσθενῆ, καὶ τῷ ἄκρῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, *induat purpureis vestibus & alio meretricio ornatu.* in verbis praecedentibus dixit ἂν δέ τις ἀθλητὴν ἢ καθιερῶν τούτων ἐκ κομιδῆ πρωίνων. *si quis athletam validum ac vehementer robustum.* sc. fuco expoliat. πρώϊνοι sunt ex robore quasi concreti, quos Germani & Belgae vocant boomsterche marmen. *J. G. G.*

Ἐπ' ἀνθερίκων] Homero *Virgilium* aemulum adde, qui Aen. VII. 805. de Camilla haec canit.

— — *Cursuque pedum praevertere ventos*
Illa, nec intactae segetis, per summa volaret
Gramina; nec teneras cursu laesisset aristas:
Vel mare per medium fluctu suspensa timenti
Terret iter, celeres nec tingeret aequore plantas.
M. du S.

Ibid. Ἀνθερίκων] *Homer.* Il. Υ. 227. *M. du S.*
72. Ὁ Ζεύς] Vid. *Homer.* Il. Θ. 18. *M. du S.*
Ibid. Ὑπὸ μιᾶς] Angl. ἀπὸ. *J. B.*
Ἀπὸ] Sic A. W. P. & L. In reliquis ὑπὸ. *M. du S.*
75. Καὶ Ἀγαμ.] *Homer.* Iliad. 2. Achil. *Tat.* lib. 1. *J. B.*
Ibid. Ἀγαμέμνονα] *Homer.* Il. Β. 478. *M. du S.*
79. Ζώνην] Videndus hic *Pausanias* in Bocot. cujus rationem miror, quod hanc vocem, de totius corpo-

ob oculos ponens? Magnum igitur, quin-
plus-quam magnum illud vitium, si quis
separare quae historiae sunt, & quae poë-
ticae, nescit, sed historiae fucum alterius
artis inducat, fabulam *puto* & encomium,
& qui sunt in utroque excessus. Velut si
quis athletam de robustorum horum nume-
ro unum, & plane ilicis instar durorum,
purpura induat, alioque cultu meretricio,
& fucum affricet cerussamque faciei: quam,
Hercules! videndum illum reddiderit, quam
ipso cultu turpem!

9. Neque illud dico, quasi non & lau-
dandum sit non nunquam in historia: sed
tempore opportuno laudandum, & modus
negotio adhibendus, in quantum ea laus
non molesta sit futuris lectoribus, & omni-
no ad futuri temporis regulam dirigenda
sunt talia, ut paullo post demonstrabi-

σα; μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα
τοῦτο κακόν, εἰ μὴ εἰδείη τις [d] χωρίζειν τὰ
ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' [e] ἐπεισάγοι τῇ ἱστορίᾳ τὰ δ' [f] ἑτέρας [g] κομμώματα, τὸ μῦθον, καὶ τὸ ἐγκώμιον, καὶ τὰς ἐν τούτοις ὑπερβολάς. ὥστε ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τὸν κατὰ τῶν τοιούτων, καὶ κομιδῇ πρινίνων, [h] ἀλεργίσι φοινίκαλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, καὶ φύκιον ἐντρίβοι, καὶ [i] ψιμύθιον τῷ προσώπῳ· Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον αὐτὸν ἀπεργάσαιτο, αἰσχύνας τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ.

Καὶ δ' [k] τοῦτό φημι ὡς οὐχὶ καὶ ἐπαινετέον ἐν ἱστορίᾳ ἐνίοτε· ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι ἐπαινετέον, καὶ μέτρον ἐπακτέον τῷ [l] πράγματι· τὸ μὴ ἐπαχθὲς τοῖς ὕστερον ἀναγνωσομένοις αὐτὰ, καὶ ὅλως, πρὸς τὰ ἔπειτα κανονιστέον τὰ τοιαῦτα, ἅτε μικρὸν ὕστε-

[d] Χωρίζειν] Χωρίζω male *J.* [e] Ἐπεισάγοι] Sic W. & *J.* Novem reliquae Edd. ne excepta quidem *Fl.* male ἐπεισαγει. [f] Ἑτέρας] Sic Edd. omnes. Ἑταίρας Mf. Angl. P. & W. Sed recentior manus ἑτέρας fecit. [g] Κομμώματα] Σκιάμματα male W. Vulgatam exhibent Edd. *Fl. J. Ald. P. H.* [h] Ἀλουργίσι] Sic recte marg. *AIW.* Ἀλουργίς τι Edd. Ἀλουργίς τι Angl. & P. A. ει W. [i] Ψιμύθιον] Ψιμύθιον M. *S.* & *H.* Ceterae corruptam duplicant. In *Aldina* excidit μ. [k] Τοῦτο] Deest in W. [l] Τὰ] Τῶ L. At vulgatam tuentur *J. Fl. H.* &c. Τῶς marg. *AIW.*

poris armatura intelligi vult, contra poëtae mentem, si quid ego in hisce perspicio. *M. du S.*

81. Ἀφεῖσι] Rursus infra Ὀψ. c. 43. *M. du S.*

91. Ἐπεισάγοι] Ubi vulgo legitur, Μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακόν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰ τῆς ἱστορίας, καὶ τὰ τῆς ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἱστορίας κομμώματα, per se planum est, si praecedentia respiciantur, legendum esse ἐπεισάγοι. Magnum, ait Lucianus, immo maximum est vitium, si quis historiam scripturus, non noverit distinguere inter ea, quae historiae, & ea, quae poëtices sunt propria; sed in historiam transferat alius artis ornamenta, sive pigmenta. Simile mendum infra c. 27. sustulit Cl. *Graevius* in verbis [ὥσπερ ἂν εἴ τις τὸ Δίος, τῷ ὃς Ὀλυμπίᾳ, τὸ μὲ ὅλον κάλλος τοσοῦτον ὂν, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς σὺν αὐδὸν ἐν ἱμῶτος] legens, id quod sane requiritur, ἐξηγοῖτο. *J. F.*

Ἐπεισάγοι] Ex W. & Ed. *J.* est. Reliquae male ἐπεισάγει; quod recte vidit Cl. *Jensius* emendandum. *M. du S.*

Ἐπεισάγοι] Optativum lubens expressi, non tam ob duos testes, quam etiam ob sequens φοινίκαλοι & ἐπαινοῦσι. *J. F. R. J. B.*

92. Ἑτέρας] Angl. ἑταίρας. *J. F. R.*

Ἑτέρας] Manus ipsa Luciani quod autem praeferunt Angl. Mf. Gr. & P. ἑταίρας, corruptio mera. In M. etiam ἑταίρας fuerat, sed manus recentior mutavit. (De Κομμωμ. V. *Hesych. Suid.*) *Longol. M. du S.*

96. Ἀλουργίσι] Angl. ἀλουργίς τι. *J. B.*

Ἀλουργίσι] Ibidem ait Auctor, Poëtices ornamenta in historiam transfundere, idem esse, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τὸν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρινίνων ἀλουργίσι φοινίκαλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ. Pro ἀλουργίσι in MS. Angl. ἀλουργίς τι exstare testatur *Bourdelotius*. Sed quum haec MSti lectio, sequentium ratione habita, sit soloeca, vulgata lectio censenda est integerrima; *Non secus ac si quis Athletam aliquem ex robustis illis & admodum validis, induat purpureis vestibus, alioque ornatu meretricio.* *J. F.*

Ἀλουργίσι] Recte quidem Doctiss. *Jens.* ἀλουργίσι praefert alteri lectioni ἀλουργίς τι; verum non dubito quin jam magis sit probaturus illud ἀλουργίσι, quod ex collatione in marg. Aldinae *Wesselinganae* admisimus. *J. F. R.*

6. Τὰ ἔπειτα] Probo lectionem marginis *Aldinae Wesselinganae*, qualem ob oculos etiam videtur habuisse *Micyllus* interpres, qui verterat, *quasi posteris, non praesentibus scribantur.* *J. F. B.*

ὕστερον διδείξομεν. ὅσοι δὲ οἴονται καλῶς διαιρεῖν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν, καὶ χρήσιμον, [a] καὶ ἀφ' τοῦτο εἰσποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς τερπνὸν, καὶ εὐφραῖνον τοὺς [b] ἐντυγχάνοντας, ὁρᾷς ὅσον τἀληθοῦς ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν, [c] κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἓν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος, τὸ χρήσιμον; ὅτῳ ἐκ τοῦ ἀληθοῦς μόνου συνάγεται· τὸ τερπνὸν δὲ, ἄμεινον μὲν εἰ καὶ [d] αὐτὸ παρακολουθήσειεν, ὥσπερ καὶ κάλλος ἀθλητῇ· εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενεᾷ Νικόστρατον τὸν Ἰσι-

mus. Quotquot vero putant bene se historiam in duo tribuere, suavitatem atque utilitatem, ob eamque rem etiam encomium in eam inferunt, ut jucundum quiddam, & lectores exhilarans, vides quantum aberrent a vero: primo quidem divisione quod utuntur fallaci; unum enim opus historiae & finis, utilitas, quae ex vero solo colligitur. Jucunditas vero, melius quidem est, si & ipsa consequatur, ut athletam pulchritudo: sin minus, nihil prohibet, quo minus ab Hercule numeretur Nicostratus Isidoti,

a Καὶ ἀφ' τ. λ.] Κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι hic legit G. Mf. b Τοὺς ἐντυγχάνοντας] Τοῦτον ἐντυγχάνων G. Τοῦτο B2. Vulgatum servant M. & Edd. ceterae. c Κιβδήλῳ] Ὡς εἰρηται ante hoc verbum inserit idem Cod. G. d Αὐτὸ] Nihil mutat M. nec Edd. forf. αὐτῷ M. du S.

19. Νικόστρατον] Ἔοικεν Νικόστρατον ἕτερον ἀθλητὴν τῶν κατ' ἐκείνους καιροὺς γενηθῆναι, ἄλλον δὲ τὸν πρόσκοπον τοῦτον καὶ τὸν Μελήσιον Ἀλκαῖον τὸν καλὸν μὲν ἀναλκίδη δὲ ἴσχυν ἡρμόσθαι. M.

8. Ὅσοι . . .] In Mf. hic locus sic legitur. ὅσοι δ' οἴονται καλῶς διαιρεῖν, εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν καὶ χρήσιμον, κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι, καὶ ἀφ' τοῦτο εἰσποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς τερπνὸν καὶ εὐφραῖνον, τοῦτον ἐντυγχάνων ὁρᾷς ὅσον τἀληθοῦς ἡμαρτήκασι, πρῶτον μὲν, ὡς εἰρηται, κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἓν γὰρ ἔργον. quod nec praetereundum, nec rejiciendum existimo. J.G.G.

17. Αὐτὸ] Forsan αὐτῷ. Sed nihil muto. proba enim etiam vulgata. M. du S.

18. Κάλλος ἀθλ.] Quintil. VIII, 3, 10. *Pulcher aspectu athleta cui lacertos exercitatio expressit, idem certamini paratior.* Totum illum locum communem de pulchritudine utilitatem consequente qui tractarint, laudamus ad ejusdem Quintil. VIII. pr. 19. J.M.G.

Ibid. Οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενεᾷ Νικόστρατον τὸν Ἰσιόδοτου γενάδαν ὄντα] Hic locus prima facie videtur sanus & integer, at postquam exactius praecedentia & sequentia examinavi, mihi videtur deesse una literula, ut bene quadret ad sensum auctoris, qui talis est: *si pulchritudo & vires concurrant in athleta, non erit spernendum tale consortium, sed deformitas in athleta, modo robur invictum & experientia adsint, non impediet, quominus praemia reportet, & insignis existimetur athleta.* Igitur in toto eo sermonis tractu, nullus est locus mentioni de nobilitate. Ideo τὸ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι non videtur consonare toti ratiocinationi, & aberrat ab auctoris scopo. Ideo non suspicor, sed firmissime credo, Lucianum scripsisse οὐδὲν κωλύσει ἡ ἀφ' Ἡρακλέους γενεᾶς, quod quidam non intelligentes & putantes debere intelligi Nicostratum e prosapia Herculis & octavum ab Hercule fuisse, quod est trinepotis filium, & videntes id impossibile esse ex ratione temporis, literam numeralem ἡ sustulerunt. At οὐδὲν ἀφ' Ἡρακλέους non de stirpe intelligendum, quasi fuerit ille Nicostratus Heraclides, sed de ordine eorum, qui luctae & pancratii palmam simul eadem reportarent die, quorum primus numeratur *Hercules*, secundus *Caprus Elejus*, de quo jam supra ad Pausaniam in Heliacis p. 170. diximus, tertius *Aristomenes Rhodius*, quartus *Protophanes Magnesius*, quintus *Straton Alexandrinus*, sextus *Marioon Alexandrinus*, septimus *Aristeas Stratonicensis*, octavus *Nicostratus Cilix Aegaeus*, de quo hic loquitur Lucianus, qui luctam & pancratium vicit Olympiade 204. quem etiam memorat Pausanias Heliac. 1. Et ex hoc loco & Pausania corrigendus est Olympionicarum catalogus a *Josepho Scaligero* publicatus, ubi *Stratis* vocatur, male. Error natus ex eo, quod forte literis fugientibus legebatur πωγκράτιον Ϲ πάλλου τὸν ἔρως, unde divinavit exscriptor τέταρτος. Cum ergo Nicostratus ille victor renuntiatus fuerit Olymp. 204. a Troja vero capta ad primam Olympiadem numerentur anni quadringenti octo circiter, Hercules vero vixerit ante Trojam captam una generatione ad minus, manifestum est Nicostratum illum non posse numerari octavum ab Hercule secundum generationem, nam numerando triginta annos in unaquaque generatione, ut volunt Chronologi, vix sufficerent quadraginta generationes. Itaque vero verius est debere legi, ἡ ἀφ' Ἡρακλέους, & intelligi non de stirpe, sed de victoriis Olympiacis luctae, & Pancratii. J.P.a G.

Οὐδὲν κωλ. ἀφ' Ἡρ.] Si cui non satisfaciat *Palmeriana* conjectura, (mihi quidem satis tanto minus facit quod video Verae Hist. lib. 2. c. 22. similiter dixisse no-

doti, generosus vir & utroque colluctatorum suorum fortior, licet adspectu esset foediſſimus; Alcaeus autem Mileſius, pulcher ille, cum ipſo certaret, amaſius idem, ut ajunt, Nicoſtrati. Hiſtoria igitur, ſi quidem jucunditatem corollarii cujusdam inſtar adjiciat *utilitati*, multos amatores alliciat. Verum quamdiu vel ſolam illam ſuam perfectionem habuerit, declarationem veritatis dico, pulchritudinem parum curabit.

10. Illud adhuc dicere e re fuerit, neque jucundum in hiſtoria eſſe, quod ſit

δότης, [a] γενάδας ὄντα, καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἑκατέρων ἀλκιμώτερον, εἰ αὐτὸς μὴ αἴσχιστος ὀφθῆναι εἴη τὸ ὄψιν. Ἀλκαῖος δὲ ὁ καλὸς ὁ Μιλήσιος, ἀνταγωνίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐρώμενος, ὡς φασι, τοῦ Νικοστράτου ὤν. τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὴ ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς [f] ἐραστὰς ἐπισπάσαιτο· ἄχρι δ' ἂν καὶ μόνον ἔχῃ τὸ ἴδιον ἐντελὲς, λέγω δὲ τὸ τῆς ἀληθείας δηλοῦν, ὀλίγον τοῦ κάλλους φροντιεῖ.

Ἔτι καὶκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθώδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαί-

[a] Γενάδας] Γενάδου W. sed additum n. [f] Ἐραστὰς] Sic marg. *Ald. W.* A. G. P. Ἐργάτας Edd. & M.

noſtrum, Κάρων ὁ ἀφ' Ἡρακλῆς) ille cogitet, an non huc referendus ſit ille Nicoſtratus, de quo *Diod. Sic.* XVI, 44. p. 533. Steph. Ἦν δὲ ὁ αὐτὸς οὗτος ἀγαθὸς καὶ στρατηγὸς ἐκ βουλόμενος, μισογύμνων ἔχων τὴν φρόνησιν μανίαν. τῇ δὲ τοιαύτῃ φύσει ἀξιόμισθον ἐμίσει τὸ Ἡρακλέα κατὰ τὰς τραγῳδίας, καὶ λοιδορεῖν ἐφύλει, καὶ φαύλως εἰς ταῦς μάχαις. *J. M. G.*

19. Ἀφ' Ἡρακλέους] Docta eſt ſane & acuta *Palmerii* conjectura; ſed nihil tamen mutandum. Neque enim ad rem quicquam facit, quotus ordine Nicoſtratus ab Hercule fuerit. De hoc Nicoſtrato v. *Plut.* 494. f. 949. C. (Alius is eſt ab eo, cujus meminit *Xenophon* Ed. St. p. 276. 29.) Noſtrum *Ir. β.* c. 22. & *Quintil.* II. 8. circa finem, ex quo & aetatem ejus diſcas [Cilix erat. Ol. CCIV. vicit Afr. ἀναγρ. & *Pauſ.* Eliac. I.] *Leyd.* *M. du S.*

22. Ἀλκαῖος] De hoc taceut. *M. du S.*

25. Καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὴ ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐργάτας ἐπισπάσαιτο] Interpres Salmurienſis: *Proinde hiſtoria ſi jucundum auctarii vice haberet, multos, a quibus ſcriberetur, alliceret.* Inepta ratio. Non plures invitarentur ad ſcribendas hiſtorias, de hiſtoricorum enim multitudine conqueritur, ſed ad legendas. Hiſtoriae enim illae, quae poſthabito vero ſoli ſtudebant jucundo, ludibrio & taedio gravibus viris erant, & a nemine legebantur, niſi mulierculis & adoleſcentibus, ut hac tempeſtate, Romanenſium, ut vocant, fabularum ſcriptores. Verum hujus loci ſcripturam nobis ſervavit codex Anglicanus, apud *Bourdelotium*, & excerpta noſtra, in quibus ἐραστὰς legitur, quod pro ἐργάτας reponendum. Et ſic legiſſe videtur *Micyllus*, ut ex verſione patet: *Quare hiſtoria ſiquidem obiter & velut auctarium jucunditatem additam habeat, complures amatores ad ſe allicit.* Paucis verbis interpoſitis, male ſcribitur & intelligitur hic locus: ἔτι καὶκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθώδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαυλος, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ὦν, μὰ τὸ συφετὸν ἐκ τὸ πολὺν δῆμον ἐπαινεῖσαι, ἀλλὰ τοὺς δικαστικοὺς, καὶ τὸ Δία συκοφαντικῶς προτίτι γε ἀκροωμένους. Vertunt: *Hoc quoque dici meretur, rem valde fabuloſam, quodque in laudem maximopere inclinat, utrinque audientibus non eſſe jucundum, dum non de fece hominum & promiſcua plebe hoc intelligamus, ſed de iis, qui judicantium, ac per Jovem, ſycophantarum more auſcultant.* μὰ ponitur quidem nonnunquam pro niſi, ſed in hac notione non memini infinitivum ſequi. παρ' ἑκάτερον ἀκούοντες, interpretantur, *utrinque audientes*, quod quid ſit non intelligo. Mſſ. recte: παρ' ἑκάτερον ἀκούοντα, ὦν μὴ τὸ συφετὸν ἐκ τὸ πολὺν δῆμον ἐπαινεῖ. *in utroque*, vel *in utrovis eorum*, (fabulis ſc. nimiis, & operoſis laudibus) *audientibus, non eſſe jucundum, ſi non faecem plebis & vulgus cogitet, ſed eos.* τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαυλος, ſunt *laudes nimiae, quae offendunt audientis animum.* ſic προσάντη λέγειν apud *Diod. Sic.* ea dicere quae ingrata ſunt, & indignationem movent. *J. G. G.*

26. Ἐργάτας] Angl. ἐραστὰς. *J. B.*

Ἐραστὰς] Recepimus in textum, P. etiam conſentiente. Vulgata enim nihili prorſus eſt. Exſtat tamen in M. *M. du S.*

30. Ὅτι οὐδὲ — ὦν] Ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθώδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαυλος, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ὦν. Indignis modis confundunt violantque hanc periodum & omnem ejus intelligendae viam, inque ea ſententiam Luciani interpretes Latini, quorum Benedictus ita, *rem valde fabuloſam, quodque in laudem maximopere inclinat, utrinque audientibus non eſſe jucundum.* Quod quum per ſe ἀτοπώτατον ſit chimaericum, imo falſum (& cur in interpretatione omittit ἐν αὐτῇ?) tum ſi roges, cur Lucianus dicat ὦν, non ἐστὶ, profecto nullam poſſit dare cauſam. Tantundem reſpondebit, ſi roges, quid ſit *utrinque audire?* Deinde pergit, *dum non de face hominum & promiſcua plebe hoc intelligamus, ſed de iis* &c. Quid quaeſo intelligemus de illis, utrum lau-

ἐπαίνων μάλιστα [a] πρόσαντες πως ἑκατέρῳ τοῖς [b] ἀκούουσιν· ἢν μὴ τὸ συμφέρον ἢ τὸ πολὺν δῆμον [c] ὑπονοήσαις, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ, νὴ Δία, συκοφαντικῶς προς-ἔτι γε [d] ἀκροασομένους, ὡς οὐκ ἄν τι λάθοι [e] παραδραμόν, ὀξύτερον μὲν τοῦ Ἄργου ὁρῶντας, καὶ πανταχόθεν τῷ σώματι περιγραμματικῶς δὲ τὰ λεγόμενα ἕκαστα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παρεκπεμψόμενα εὐθὺς ἀποῤῥίπτειν, παραδέξεσθαι δὲ τὰ δόκιμα, καὶ ἔντομα, καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον· πρὸς οὓς ἀποβλέπεσθαι χρὴ [f] καὶ συγγράφειν, τὰ δ' ἄλλων ὀλίγον [g] φροντίζειν, κἂν διαῤῥαγῶσιν ἐπαινοῦντες. ἢν δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ἡδύνῃς πέρα τοῦ μετρίου τὴν ἱστορίαν μύθοις, καὶ ἐπαίνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ θωπείᾳ, τάχιστ' ἂν

plane fabulosum; & laudare rem maxime adversam in utramque partem esse audientibus, si non faecem populi, & plebem cogites, sed hos, qui judicum more, quin calumniatorum insuper, audituri sunt; quos nihil fugiat, acutius videntes Argo, & ex omni parte corporis; tum trapezitica ratione singula quae dicuntur explorantes, ut adulterina abjiciant protinus, proba autem, & legitima, & accurate expressa, recipiant: ad quos videlicet inter scribendum oportet respicere, parum autem curare alios, si vel rumpantur laudando. Sin his neglectis, condias ultra modum historiam fabulis & laudibus, & lenocinio reliquo, facillime eam

a Πρόσαντες] Sic M. cum Edd. omnibus. An πρόσαντες? Ἐπίκηδες Poll. b Ἀκούουσιν ἢν] Sic F. & P. G. Ἀκούουσιν ἢν. Edd. & Mi. c Ὑπονοήσαις] Ὑπονοεῖ Mf. Gr. Ὑπονοῆσαι Edd. & M. Ὑπονοήσαις marg. AIW. d Ἀκροασομένους] Sic Edd. omnes. Ἀκροασομένους W. e Παραδραμόν] Παρὰ δράμοι W. f. Καὶ] Abest a W. g Φροντίζειν] Sic W. & Edd. omnes, excepta S. & A. quae male φροντίζει.

datis an laudantibus? Ad has tamen absurditates praecivit *Micyllus*, cujus haec sunt; *quod neque jucundum adeo in historia, quod valde fabulosum est, & ad laudem maxime inclinat, utrobique auditoribus esse solet, dum non de face hominum ac multa promiscuaque plebe, hoc intelligamus* &c. illaudabili versione. Interpretor: *non esse in historia jucundum id quod est oppido fabulosum. Etiam laudationes nimium proclives, audientibus accidunt in utrumque* (1. ut non sint semper jucundae, sed queant esse jucundae, queant esse contrariae & ingratae ob varias causas ac vel dextre vel siniſtre accipi, ut maxime proprietatem phraseos attingamus, quae occurrit Ver. Hist. I. c. 40. *οἱ μὲ παρ' ἑκάτερα τὸ μέσου καθήμενοι.*) *Non intellige facem confusam & promiscuam plebem, sed* &c. quibus verbis describit, quos ἀκούοντας innuat: quasi dicat, non si eo usque ascendant istae laudationes, ut etiam infimi videant te in laudando excedere modum, sed si tantum sic agas, ut acutissimi id percipiant, vel ut ipse exponit supra c. XI. *ὅταν κατὰ τέχνην αὐτὰ δρῶσιν ἢ ἐπιστάμενοι τὴν θωπείαν, ἀλλ' ἁπλῶς πάντα ἢ ἀκίβδηλα καὶ γνησία δεξάμενοι.* *F. G.*

32. Πρόσαντες] Videtur nihil opus esse huic loco, nisi ut revocetur, quod jam factum, simpliciter Aldina lectio, sublato solum inciso, quod ibi etiam ponitur inter πρόσαντες & παρ' ἑκάτερα. Nimirum hoc παρ' ἑκάτερα, in quo tanto opere laboratur ad πρόσαντες refertur commodissime. *Utrinque praeruptum est & audientibus* adversum atque molestum, non minus quam asperum & praeruptum iter viatoribus, laudare alios; difficile ergo scribenti, & in utramque partem difficile, cum vel nimis videaris prodigus, vel parcus nimis. Ut hic metaphorice Lucianus, sic proprie Caesar B. Civ. I, 45. *Praeruptus locus erat, utrique ex parte directus.* *F. M. G.*

Ibid. Παρ' ἑκάτερα] Hic locus est mutilus] *Longol.* De utraque auditorum parte intelligo, laudatis scilicet & laudes audientibus. Alio tamen sensu usurpat, ex Graeco, ni fallor, *Terentius*, in utramque partem, in prol. Heautont. sub finem, & III. 1. 31. *M. du S.*

Παρ' ἑκάτερα] Conf. infra Ἱστ. β. c. 40. Et Θεῶν διάλ. XVI. *M. du S.*

33. Τοῖς ἀκούουσιν ἢν ὑπονοήσαις] Vulgatam mutavi ἢν in ἢν migrando, & distinctionem quae post ἢν erat, ante illud collocando, praeeuntibus G. L. & F. quod enim vulgo legebatur ὡδὶ τιρτὸν — τοῖς ἀκούουσιν ἢν, μὴ τὸ συμφέρον, &c. *vertebaturque: neque jucundum audientibus erat, dum non de faece hominum intelligamus*, id ex Graeco sic vix elicias; jam vero ἢν μὴ conjunctum apertius *nisi* significabit, & verbum *erat*, satis intelligitur per ellipsin; sed pro ὑπονοήσαις jam quoque recepi ὑπονοήσαις. durior hic enim est infinitivus. Immo cum & margo AIW. id habeat, & Cl. *Gesnerus* quoque sic legendum existimet, tanto magis ad id recipiendum permoveor. *F. P. R.*

Ibid. Ἢν μὴ — ὑπονοῆσαι] Ἢν μὴ — ὑπονοήσῃ. *F. G.*

Ἢν μὴ . . .] Sic omnino legendum cum Mss. G. P. L. & Ed. F. Nisi cum G. ms. legas mox ὑπνοῦ pro ὑπωπτεύσαι. Reliquae Edd. ἢν &c. cum praecedentibus conjungunt. *M. du S.*

36. Ἀκρο-

eam ſimilem reddideris Herculi in Lydia: veriſimile enim eſt alicubi eum te vidiſſe pictum, ut ſervit Omphalae, habitu indutum plane alieno: illam quidem Leonina tectam, clavamque manu tenentem, nempe quaſi Hercules ſit; ipſum vero in crocoto, & purpura, carpentem lanas, & ſandalio Omphales percuſſum. Turpiſſimum illud eſt ſpectaculum, quod recedit a corpore veſtis, nec ſatis applicatur, & quidquid in deo virile eſt, indecore effeminatur.

ὁμοίαν αὐτῷ ἐξεργάσαιο τῷ ἐν Λυδίᾳ Ἡρακλεῖ. ἐμαρακέναι γάρ [h] πού σε εἰκὸς γεγραμμένον, τῇ Ὀμφάλῃ δουλεύοντα, πάνυ ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευασμένων, ἐκείνην μὲν, τὴν λεοντῆ αὐτὴν ἐσκεπασμένην, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλέα δῆθεν ὄντα, αὐτὸν δὲ, ἐν κροκωτῷ, καὶ πορφυρίδι, ἔρια ξαίνοντα, καὶ παιόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης τῷ [i] σανδάλῳ· καὶ τὸ θέαμα αἴσχιστον, ἀφεστῶσα ἡ ἐσθὴς τοῦ σώματος, καὶ μὴ προσιζάνουσα, καὶ τῷ θεῷ τὸ ἀνδρῶδες ἀσχημόνως καλλωπιζόμενον.

11. Ac vulgus quidem, haec ipſa fortaſſe in te laudaverit: at illi pauci, quos tu contemnis, ſuaviter ſane & ad ſatietatem ridebunt, videntes rem abſurdam, in-

Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ, ἴσως καὶ ταῦτά [k] σε ἐπαινέσονται· οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκεῖνοι, ὧν σὺ καταφρονεῖς, μάλα ἡδὺ, καὶ ἐς κόρον γελάσονται, ὁρῶντες τὸ [l] ἀσύμφυλον, καὶ ἀνάρμοστον,

h Που σε] Σέ που W. *i* Σανδάλῳ] Σανδαλίῳ W. *k* Σου] Σοι M. P. & marg. *AIW.* Σου ſervant Edd. & Ex. *l* Ἀσύμφυλον] Sic dedi ex Codd. L. P. W. & *Angl.* Ἀσύφηλον enim habebant Edd. omn. praeter *Fl.* quae ἀσύμφηλον. Et praeter *J.* quae ἀσύμφωνον.

36. Ἀκροασομ.] W. In reliquis ἀκροασαμ. *M. du S.* Ἀκροασαμένους] Etſi vulgata ferri poteſt, ut ſignificet eos qui ſic audire ſolent, tamen accuratior videtur lectio Cod. W. futurum exhibens, i. e. eos qui hanc hiſtoriam *audituri*, vel *lecturi ſunt*. *J. F. R.*

42. Τὸν τόπον] Κατὰ τὸ τόπον. *F. G.* Κατὰ quippe non inſerendum, ſed intelligendum, monere voluit, credo. *J. F. R.*

44. Φροντίζειν] Tales ait Auctor comparandos eſſe auditores, quibus quis ſcripta ſua velit probare, qui exactiſſime omnia examinent & ἀργυρομοιρικῶς expendant: *ad hos*, inquit, ἀποβλέπειν χρὴ τὸν συγγράφοντα· τὸν δ' ἄλλων ὀλίγων φροντίζειν. Sic namque ex vetuſtis editionibus corrigendum; poſteriores peſſime φροντίζει. *J. F.*

49. Τάχ' ἄν σε] Ita ἄν σε ſine accentu exaratum eſt in Edd. priſcis *J. Fl. Ald.* & hinc in reliquis. Neque enim Grammaticorum canon hic poterat obſervari, ut pluribus encliticis ſeſe ſubſequentibus, unius accentus in alteram tranſiret; alioqui ſcribendum fuiſſet ἄν σοῦ σε· quod ſignificatio quam ἄν σοῦ hic habet, vix patitur. *J. F. R.*

Ibid. Γεγραμμένον] Meminit hujus *Terentius* Eun. V. 8. *Plautus* etiam in Trin. initio ipſo, & *Perſ.* 5. Vide etiam *Plut.* 1406. 2. quo in loco ζωπύζων legendum. *M. du S.*

54. Ἐν προσωπῷ] *Plutarch.* quoque ſcribit Herculem προσωποφόρον pingi ſolitum. Crocota autem crocei coloris veſtis. Non. Marcell. *A. V.*

Ἐν προσωπῷ] Quem cultum tamen deinceps ut & Herculis titulum affectavit Commodus. *Herodian.* I. 14. 16. ἀποδυσάμενός τε τὸ Ῥωμαϊκὸν ἐκ βασιλείου κῆμος, λεοντῆν ὑπερώμιλλον ἐκ ῥάπτλου μὲν χεῖρας φέρειν, ἀμφίπυλόν τε ἀλουργῆ ἐκ χρυσοφοῖς ἰδῶντας, ὡς εἶναι καλαγίλαος αὐτὸν καὶ ὑφ' ἑνὶ κήμαλι θηλειῶν πολυτέλειαν ἐκ ἡρῴων ἰχνῶν μιμούμενον. V. & *Ariſtoph.* Βατρ. p. 94. 2. *M. du S.*

Ἐν προσωπῷ] Conf. *Ariſtoph.* Ran. 46. & ad eum nott. Illuſtr. *Ex. Spanh.* qui & hunc Luciani locum adfert & muliebre hoc veſtimenti genus exponit ex *Athen.* V. 198. *pellucidum amiculum quod ſupra purpuream tunicam injicitur.* *J. F. R.*

56. Σανδάλῳ] Sic pro σανδαλίῳ conſtanter legitur in Edd. vett. quas excuſſi, & recte; (quamvis utrumque dicatur.) Vid. ſupra *Deor. Dial.* XII. m. ubi plane idem ait: παιόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ. Et *Dial.* XI. m. πλησίος αὐτῷ ἑστῶσα — τῷ σανδάλῳ, & ſic alibi non ſemel, quare hoc praetuli, quia Noſtro uſitatius eſt. Addiderat Cl. *La Croze*, vid. *Terms.* ſine dubio reſpiciens illa in *Eunuch.* V. 8. 4. *Utinam tibi commitigari videam ſandalio caput.* Ad quae interprett. plura de ſandaliis. *J. F. R.*

63. Ἀσύφηλον] Flor. & Angl. ἀσύμφυλον & ἀσύμφωνον. *J. B.*

Ἀσύμφυλον] Variant hic libri: ſed vera & genuina lectio eſt, quam ex W. P. & L. exhibeo. Conſentiunt omnes, exceptis duobus, in Ῥητ. c. 16. Ἀσύφηλον vero quod & apud *Suidam* perperam legitur ἀσύμφηλον, aliud eſt. V. Iliad. I. 643. quod jam doctiſſimo *Suidae* editori obſervatum eſt. Adde *Plut.* 1672. 1. *M. du S.*

Ἀσύφηλον] Cum non ſoleant vocem facilem & obviam in ignotiorem mutare librarii: ἀσύφηλον autem

ſi

σον, καὶ δυσκόλλητον τῷ πράγματι. ἑκάστῳ γὰρ δή τι ἴδιόν τι, καλόν ἐστιν. εἰ δὲ τοῦτο ἐναλλάξειας, ἀλλαχῆ τὸ αὐτὸ καὶ οὐ χρῆσιν γίγνεται. ἐῶ λέγειν ὅτι οἱ ἔπαινοι, ἐνὶ μὲν ἴσως τέρποι, τῷ ἐπαινουμένῳ, τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς καὶ μάλιστα ἂν ὑφ-φυεῖς τὰς ὑφοβολὰς ἔχωσιν· οἷας αὐτοὺς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, καὶ εὔνοιαν καὶ τῆς ἐπαινουμένων θηράμενοι, καὶ ἐνδιατρίβοντες, ἄχρι τοῦ πᾶσι προφανῆ καὶ κολακείαν ἐξεργάσασθαι· οὐδὲ γὰρ κατὰ τέχνην αὐτὸ δρᾶν ἴσασιν, οὐδ' ὑποκιάζουσι καὶ δυσκίας ἀλλ' ἐμπεσόντες, ἁθρόα πάντα καὶ ἀπίθανα, καὶ γυμνὰ διεξίασιν.

congruam & combinari neſciam. Singulorum enim propria quaedam pulchritudo eſt. Horum vero ſi vices permutes, deforme idem, quia extra uſum ſuum, fuerit. Mitto dicere, laudes uni quidem forte jucundas, illi nempe, qui laudatur, caeteris vero graves, in primis ſi immodicos exceſſus habeant, quales vulgus *ſcribentium* facit, dum aucupantur eorum quos laudant benevolentiam, & in iis eo usque morantur, donec manifeſtam omnibus adulationem efficiant. Neque enim arte hoc facere norunt, nec adulationem inumbrant. Sed facto impetu, conferta omnia & improbabilia, & nuda perſequuntur.

Ὥστε οὐδὲ τυγχάνουσιν ὧν μάλιστα ἐφίενται· οἱ γὰρ ἐπαινούμενοι πρὸς αὐτοῦ, μισοῦσι μᾶλλον, καὶ ἀποστρέφονται ὡς κόλακας, οὐ ποιοῦντες, καὶ μάλιστα ἂν ἀνδράσιν τὰς γνώμας ὦσιν. ὥσπερ [b] Ἀριστοβούλῳ μονομαχίαν γράψαντος Ἀλεξάνδρου, καὶ Πώρου, καὶ

12. Adeo ut neque aſſequantur id quod maxime concupiſcunt. Qui enim ab ipſis laudantur, odio magis illos habent, & tanquam adulatores averſantur, bene illi quidem, maxime ſi virili & *magno* ſint animo. Quemadmodum, cum ſolitariam Alexandri cum Poro pugnam ſcripſiſſet Ariſto-

a Ἐξεργάσασθαι] Ἐξεργάσεσθαι W. b Ἀριστοβούλῳ] Ἀριστόβουλος μ. γράψας. Angl. M. & marg. Pl. Prius vero ſervant Edd. & P.

ſit *Homer.* Il. I. 643. & Ω. 767. hoc ſervandum duco, & interpretatus ſum, non quo illam plane cognitam habeam, ſed ut convenire huic ſententiae, nec repugnare locis Homericis videbatur. *J.M.G.*

Ἀσώμφυλον] Verum eſt Librarios non ſolere vocem obviam in ignotiorem mutare; ideoque lubens concederem Cl. *Geſnero* Homericum ἀσίφυλον retinenti: ſi ſignificatum ejus huc convenire certum eſſet. Verum quia non potuit ſcire quid Codd. noſtri haberent, ego conſenſum eorum in voce obvia, & hic bene congrua, praeferendum duxi, eoque magis, quia duae Edd. principes *Fl.* & *J.* ne quidem vulgatae adſentiuntur, ſed ad alteram codicum quoque ducunt. *J.F.R.*

82. Ἀριστοβούλου] Γράψαντος. Angl. Ἀριστόβουλος γράψας. *J.B.*

Ἀριστοβούλου] Adi *Voſſ.* de Hiſt. Gr. Laudat hunc *Plut.* in Alex. & 584. 1. unde liquet extitiſſe illius novam & ab hac diverſam hiſtoriam. *Strabo* etiam XV. p. m. 494. A. Vid. & 608. 1. ejusdem P. *M. du S.*

Ἀριστοβούλου] Faceſſat lectio Codicum, nominativum exprimentium; etſi enim nominativi abſoluti exempla non deſint, tamen quia iidem libri ἀναγνώστου non mutant, hinc nec γράψαντος nec Ἀριστοβούλου mutandum erat; non enim Alexander legebat, ſed ipſe Ariſtobulus auctos ei ſuum opus praelegebat, quod olim moris fuiſſe; non eſt opus exemplis probari; quum Alexander poſtea demum librum arripuiſſe, & in caput auctoris projeciſſe dicatur. Exempla autem iſtius nominativi quaſi abſoluti dabimus alibi. *J.F.R.*

90. Ἐπὶ κεφαλὴν] Mirum videri poſſit uſurpari hanc phraſin de *libro*, cum proprie de animalibus dicatur prono capite deturbatis, uti uſurpatur in Gallo *c.* 23. ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πίλαγον ἐμπεσόντες. Sed videtur ad alia etiam tandem uſu detorta fuiſſe. Vid. de *ara* uſurpatum Z. τρ. c. 44. *M. du S.*

93. Ἐν ἀκοντίῳ] Καὶ σὺ δὴ ὅταν Ἀριστόβουλος, τοιοῦτον ὑπὲρ ἡμῶν μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ὑπ' ἀκοντίῳ φονεύοντα. *Nam ſagitta elephantes interficientem.* Quod & Mſ. prae ſe fert, ut nunc deprehendi, cum haec ex meis ſchedis, in quas ante viginti quinque annos has conjecturas inſcripſeram, excerperem, ut dubium nullum reliquum ſit, vere me conjeciſſe. *J.G.G.*

Ἐν ἀκοντίῳ] Inſolens admodum haec phraſis, nec Luciani manum hic agnoſco, neque in his in Dial. *Prot.* & *Plut.* ſeu N. Δ. 23. καθειμένον οὐ τῇ ῥάβδῳ. In L. uti & in G. *bi*, quod commodius, ſed nondum mihi rectum videtur, M. Vulgatum οὐ retinet. Elephan-

ſtobulus, & illum maxime libri ſui locum ei praelegeret: putabat enim maximam ſe a Rege gratiam initurum, quod mentiendo fortia quaedam facta illi adſtrueret, & opera fingeret vero majora: arreptum ille librum, commodum autem in Hydaſpe fluvio navigabant, praecipitem in aquam abjecit, addens, *te quoque oportebat, Ariſtobule*, ita tractari, *qui iſtam pro me pugnam ſuſceperis, & jaculo elephantos interficias.* Et debebat ita indignari Alexander, qui neque architecti conatum ferret, polliciti, ſe Athonem ſtatuam ipſius facturum, & in Regis ſimulacrum transformaturum eſſe montem. Sed adulatorem ſtatim hominem intelligens, non amplius illo, neque ad alia ſimiliter *ut antea* uſus eſt.

13. Ubi igitur in hiſce jucunditas, niſi ſi quis plane ſit ſtupidus, ut ſe in talibus laudari gaudeat, quorum e veſtigio oſtentator

[a] ἀναγνόντ@ αὐτῷ τοῦτο μάλιστα τὸ χωρίον τῆς γραφῆς (ἦσαν γὰρ χαριεῖσθαι τὰ μέγιστα τῷ βασιλεῖ, ὑπερψευδόμεν@ ἀριστείας τινὰς αὐτῷ, καὶ ἀναπλάττων ἔργα μείζω τῆς ἀληθείας) λαβὼν [d] ἐκεῖν@ τὸ βιβλίον, (πλέοντες δ' ἐτύγχανον ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Ὑδάσπει) ἔρριψεν ὅπερ κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ, ἐπειπών, καὶ σὲ δὲ ἔστιν ἐχρῆν, ὦ Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας [e] ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. καὶ ἔμελλέ γε ἔστιν ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρ@, [f] ὅς γε καὶ τῷ τοῦ ἀρχιτέκτον@ τόλμαν ἠνέσχετο, ὑπισχνουμένου τ' Ἄθω εἰκόνα ποιήσειν αὐτοῦ, καὶ μεταρσιώσειν τὸ ὄρ@ ἐς ὁμοιότητα τοῦ βασιλέως· ἀλλὰ κόλακα εὐθὺς ὑπεγνὼς τ' ἄνθρωπον, οὐκ ἔτ' ἐπ' ἐς τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρῆτο.

Πῶς τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τούτοις, ἐκτὸς εἰ μή τις κομιδῇ ἀνόητ@ εἴη, ὡς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπαινούμεν@; ὧν [g] καὶ ᾠδαὶ οἱ ἔλεγ-

[a] Ἀναγνόντ@] Sic Edd. & M. [d] Ἐκεῖνος] Deeſt in W. [e] Ἐν] Ἐπὶ G. L. recte. Prius autem Edd. & M. [f] Ὅς γε] Sic etiam M. Sed a recentiore manu.

4. Παρὰ ᾠδὰς] Ἔγγυς, πλησίον. G.

phantos autem, quamvis haec quidem Ariſtobuli fabuloſa erat narratio, conto transfixos Romae legimus a Commodo aliisque. V. *Æl. Lamprid.* c. 12. & not. *Caſaub. virium ad conficiendas feras tantarum fuit, ut Elephantum conto transfigeret.* M. du S.

Ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα] Etſi praepoſitio abundans pro ablativo inſtrumenti recte adeſſe poteſt, ut pluribus probavi ad *Herodot.* c. 5. & ante me Cl. *Hemſth.* ad Dial. mort. XXIII. f. ubi καθικόμην ἐν τῇ βάσει, quae verba *Solanus* immerito ſuſpecta habet, tamen hic aliquantum languet hiſtoria; itaque ἐπὶ ἀκοντίῳ unice verum eſſe ſtatuo, & recepiſſem profecto, ſi numerum elephantorum, qui excidiſſe videtur, addere ex aliquo Codice vel Editione poſſem. Senſus enim poſtulat, ut *uno jaculo plures elephantes* (ſimul) *trajiciſſe* dicatur Alexander, ac tum adulatio nimia, quam Lucianus redarguere vult, ſeſe prodit, quae jam in vulgata lectione nulla eſt; tum vero juſta Alexandri patet ira, quum ἀδύνατα adeo, ſive manifeſto falſa ipſi tribuuntur. Licet enim pluralis ἐλέφαντας ſufficere videatur, & vel ſic longe melior ſenſus ſit, quam vulgatae, tamen hiat aliquantum oratio, niſi *duos* vel *tres* addideris. Miror *Solano* haec in mentem non veniſſe, qui tam ſtudioſe haec verba videtur excuſſiſſe. Quum ſenſus τῷ ἐπὶ tam facile pateat. Fateor enim nihil novi eſſe ſingulos elephantos contis trajectos, ſed parvo jaculo, quod diminutivum ἀκοντίῳ notat, unoque ictu duos transfixos, hoc erat miraculum. Ἐπὶ κεφαλὴν autem ſi non de capite libri, an igitur de capite auctoris intelligendum, quod Alexander petens librum ſimul in aquam projecerit? poteſt enim ἐπὶ intelligi *verſus*, *ad*; ita ut liber directus *verſus* auctoris caput, etſi non tetigerit, in mare ſit projectus. At ſequens εἰ δὲ, id non permittit. *J. F. R.*

95. Ἀρχιτέκτον@] Dinocratis ſcilicet, cujus hiſtoria ſcitu digna. Is cum Alexandro innoteſcere cuperet, nec facilem ad eum aditum reperiret, ad hanc tandem artem confugit. Unctus & corona populea redimitus, pellem etiam leoninam, caetera nudus, induit: eoque ornatu locum petit qua Alexandro iter futurum ſciebat. Eo viſo rident comites, Alexander ipſe novo ſpectaculo illectus hominem alloquitur, & mox ſuſcipit. Hinc tanta viri fortuna, quam ut aulicae artes aedificaverant, ita adulatio nimia deinde ſubvertit. Vid. *Vitruvium* in praef. At Plutarcho *Staſicrates* audit, non *Dinocrates* 597. 2. Sed *Dinocratis* etiam nomine occurrit apud *Plin.* & *Strab.* VII. qui Alexandriam ab eo, ad Chlamydis formam deſcriptam

ἔλεγχοι. ὥστε οἱ ἄμορφοι τ ἀνθρώπων, καὶ μάλιστά γε τὰ γύναια τοῖς γραφεῦσι παρακελεύομαι ὡς καλλίστας αὐτὰς γράφειν· οἴομαι γὰρ ἄμεινον ἕξειν τ ὄψιν, ἢν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον ᵃ ἐπανθίσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαλαμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. ᵇ τοιοῦτοι τ συγγραφόντων οἱ πολλοί εἰσι τὸ τήμερον, ᶜ καὶ τὸ ἴδιον, καὶ τὸ ᵈ χρειώδες, ὅ, τι ἂν ἐκ τ ἱστορίας ἐλπίσωσι, ᵉ θεραπεύοντες. ὡς μισεῖν καλῶς εἶχεν, ἐς μὲν τὸ παρὸν, κόλακας προσηλῶς, καὶ ἀτέχνως ὄντας· ἐς τὸ πιὸν δὲ, ὕποπτον ταῖς ὑστεροκολαῖς τ ὅλην πραγματείαν ἀποφαίνοντας. εἰ δέ τις πάντως τὸ τερπνὸν ἡγεῖται ᶠ καλαμερίχθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ, ᵍ πάσῃ

di vanitas possit: ut homines deformes, praesertim mulierculae, quae pictoribus injungunt, se ut quam pulcherrimas pingant. Putant enim speciosiores se futuras, si plus floridi ruboris pictor adhibeat, & album multum pigmento admisceat. Tale est vulgus historicorum, qui praesenti tempori, & suae rei, & utilitati, quam sperant ex historia, serviant: quos bonum erat odisse, qui in praesens quidem adulatores manifesti & inertes sint, in futurum autem suis excessibus suspectam totam rem faciant. Si quis vero putat, omnino jucunditatem admistam esse debere historiae, ille reliqua ad-

a Ἐπανθίσῃ] Ἐπανθίσῃ P. & marg. Δὶ W. Ἐπάνθισι Angl. b Τοιοῦτοι] Τοιοῦτοι πολλοὶ W. c Καὶ] Abest a B. Adest in J. H. P. & M. d Χρειώδες] Sic Edd. &c. Χρειώδης W. e Θεραπεύοντες] Θεραπεύοντας Angl. P. L. W.: in rasura. Prius autem Edd. recte tuentur. f Καλαμερίχθαι] Καὶ τὸ μ. W. g Πάσῃ] Deest in W. & B. Adest in P. & cett. Edd.

pram & conditam memoriae prodidit. *Vitruvius* quibusdam a Luciano hic prolatis refragatur. Eandem historiam habes iterum. *ὑ Εἰκ.* c. 9. *M. du S.*

9. Ἐπανθίσῃ] Angl. ἐπάνθισι. *J. B.*

Ἐπανθίσῃ] Οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τὴν ὄψιν, ἢν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον ἐπανθίσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαλαμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. Recte interpres: *Arbitrantur enim melius se habituram faciem, si pictor illis plurimum ruboris illinat, & pigmento multum candoris admisceat.* Sed pro ἐπανθίσῃ scribendum ἐπανθίσῃ. Accedit proxime liber Anglicanus, quem vidit *Bourdelotius*, qui legit ἐπάνθισι. Ἀνθίζειν & ἐπανθίζειν est pingere, floridis coloribus inficere. Herodot. Clejo, ἀνθεμώδεσι φαρμάκοισι προμαχεῶνες *propugnacula picta variis coloribus.* Noster inferius in hoc ipso libro: Οἱ δὲ πλαστὸν μόνον, καὶ ὕπερυθρον τ ἐλέφαντα, καὶ ἕλκειν, καὶ ἐπιλαιον, καὶ ἐξαριθμίζειν, καὶ ἐκανθίζειν τῇ χρυσῷ. *Illi vero tantum formabant & fecabant ebur, & polichant, & conglutinabant, & conviniebant, & auro inducebant.* Sophoc. ὃ γάρ σε μὴ γνῶναι φὼς ἐφῆκε μόρον. *Id enim non cognoscens sic coloratum.* Synesius: καὶ αὐθὶς ἐπανθεῖ μου κατὰ τ παρειᾶς ἐρύθημα. *& statim mea gena rubore perfundebatur.* Ἄνθος saepe est color. Ἄνθη τ εἶδωλα sunt picturae Philostrato. *Hesych.* Ἄνθη χρώματα. Moschopulus τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν συλλογῇ. λέγε τῷ τ βατιωῖ ἄνθος, λέγεται, ἄνθος· κατὰ μεταφορὰν τὸ χρῶμα. ὡς ἂν τοῦ φιλοτίμου τοῦ τ ἰδίᾳ ἄνθει χαίρεται, ἤγουν τῷ χρώματι. ἔστι δὲ ἰδεῖν βατιώτην τινὰ καλὸν λέγεται ἀνθεμώδεσι πήναις παρ' Εὐριπίδῃ. Sic legenda sunt haec verba. Locus Euripidis est in Hecuba v. 468.

Ἐν πρωίῳ πέπλῳ

Ζευξόμενος ἅρμασι πώλους
Ἐν δαιδαλώδεσι ποικίλλουσ' ἀνθεμώδεσι πήναις.

Ubi interpretes pessime: *in crocea veste jungam currui equos, in artificiosis variegans croceo flore decoris tapetibus?* Ἀνθέμωσις πῆναι sunt fila variis coloribus tincta, licia diversorum colorum. Πῆναι μὲν ὑφῆ, χρώματα, subtemen, fila. χρυσόπηνοι vestes aureis filis pictae, *Virgil. picturatae auri subtemine vestes.* Restituenda est haec vox *Pollucis* lib. X. c. 20. ubi recenset vocabula ad lanificium & textrinam pertinentia: καὶ πῆνα ἐ πηνὸς καινότερον, καλαυροπικῶς. Interpres: *peram fusum ducere, deducere.* Quid lanificio cum pera, lege πῆνα. *Euripides* autem sic vertendus: *In crocea veste jungam currui equos, artificiosis pingens diversicoloribus filis.* Ἐν δαιδαλώδεσι ποικίλλουσ' est pro ἐν ποικίλλουσα δαιδαλώδεσι. *J. G. G.*

Ἐπανθίσῃ] Ad hanc scripturam accedit Angl. Cod. quae in P. plane habetur. In vulgatis ἐπανθεῖ. Vid. infra c. 55. *M. du S.*

13. Θεραπεύοντες] Angl. Θεραπεύας. *J. B.*

Θεραπ.] Sic infra c. 40. εἰ δὲ τὸ Θεσπιεῖνα τὶς θεραπεύοι, &c. aliam lectionem hic Codd. A. W. P. & L. praeferunt, haud sane spernendam, nempe θεραπεύεσθαι; quam si admittas, supple ὡς. Sed in W. aliter prius fuerat. *M. du S.*

19. Πάσῃ] Distinctione juvimus hunc locum & interpretatione. Jungebant ἱστορίᾳ πάσῃ, & interpretabantur *omni historiae*: sic laborabant sequentia. Nobis πάσῃ esse aoristus primus ex πάσσω vel πάττω quod de coloribus & pigmentis usurpari notum est. *J. M. G.*

20. Τὰ

adſpergat, quae cum veritate jucunda ſunt in aliis orationis ornamentis, quibus neglectis vulgares illi ea, quae nihil ad rem faciunt, inculcant.

14. At ego etiam enarrabo, quaecunque memini nuper in Ionia ex hiſtoricis quibusdam, & profecto in Achaia etiam, audita, idem hoc bellum enarrantibus. Et per *ego vos* Gratias *obſecro*, nemo his quae dicentur fidem deneget: vera enim eſſe jurare etiam poſſim, ſi urbanum eſſet jusjurandum ſcripto interponere. Unus quidem illorum aliquis a Muſis ſtatim initium fecerat, precatus Deas, ut manum ſcriptioni ſecum admoveant. Vides quam concinnum principium, & conveniens hiſtoria, quae-

20 [b] τὰ ἄλλα, ἃ σὺν ἀληθείᾳ τερπνά ἐστιν ἐν τοῖς ἄλλοις κάλλεσι τῆ λόγῳ· ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ, τὰ μηδὲν προσήκοντα ἐπεισκυκλοῦσιν.

Ἐγὼ δ' οὖν καὶ διηγήσομαι ὁπόσα μέμνημαι ἔναγχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ, νὴ Δία, ἐν Ἀχαΐᾳ πρώην ἀκούσας περὶ αὐτὸν τοῦτον πόλεμον διηγουμένων· καὶ πρὸς Χαρίτων, μηδεὶς ἀπιστήσῃ τοῖς λεχθησομένοις, ὅτι γε ἀληθῆ ἐστι καὶ ἐπωμοσάμην, εἰ ἄρα εἶον ἦν ὅρκον ἐντιθέναι συγγράμμασι· εἰ μή τις αὐτοῖς ἀπὸ Μουσῶν εὐθὺς ἤρξατο, προκαλῶν τὰς θεὰς συνεφάπτασθαι τῆ συγγράμματος. ὁρᾶς ὡς [i] ἐμμελὴς ἡ ἀρχὴ, καὶ [k] περὶ πόδα τῆ ἱστορίᾳ, καὶ τῶ τοιού-

[b] Τὰ] Abeſt articulus a P. & L. Adeſt in Edd. [i] Ἐμμελὴς] Εὐμελὴς Schol. male. Nihil mutant Edd. Coll. & M. [k] Περὶ πόδα τῆ ἱστορίᾳ] Παρὰ πόδα ἡ ἱστορία Edd. Sed περὶ exhibent Angl. P. W. & L. Τῆ ἱστορίᾳ vero *Pell. Caſaub. & Verſt.*

33. Ἐμμελὴς] Εὔρυθμος. *V. Συπτά. G.* (Εὔρυθμος male edit.)

20. Τὰ ἄλλα] Hic aliquid deſideratur. An μὰ παραλείπει, vel τῷ ἀληθῆ? *F.G.*

Τὰ ἄλλα] Recte vidit *Gujet.* aliquid deſiderari, in vulgata, quae erat: τῆ ἱστορίᾳ πάσῃ, τὰ ἄλλα, &c. ſine ſequente verbo quod ad ἄλλα referatur, & ſine ullo ſenſu; ſed mutata a Cl. *Geſnero* diſtinctio mihi omnia ſanare videtur; quare illam laetus amplector. *J.F.R.*

21. Τῶ λόγου] Poſt hanc vocem excidit verbum, ſine quo ſtare ſententia non poteſt. Quodnam autem verbum exciderit quis ſine Mſſ. ope divinabit? *Vorſtius* conjicit, ante τὰ ἄλλα reponendum ἐν καὶ, vel ſimile quid. In W. & Ed. *Fl.* deeſt πάσῃ, agnoſcit P. [Hic aliquid deeſt, huic ſimile ἄλλα μεμιχθαται, ἃ σὺν &c. *Longol.*] Ego pro πάσῃ τὰ legendum cenſeo ἐπιπαστέον, τὰ, ut ἀναβ. c. 22. *M. du S.*

25. Ἔναγχος — πρώην] Ex hoc loco diſcimus, quo tandem tempore patriam poſt primas peregrinationes reviſerit Lucianus. Neque enim dubium eſt, quin de reditu in patriam hic locus ſit intelligendus, de quo in Somnio c. 9. poſt peragratas Italiam & Galliam; cum ex *Peregr. morte* pateat c. 35. Satis fuiſſe ei temporis ad utramque viſendam, & ex *Somnio* c. 9. patrem ibi habuiſſe obviam, conſtet. Certe hinc in Ionia circa annum Chriſti CLXIII. fuiſſe, liquido conſtat: quo tempore jam annos ad minimum XII. abfuiſſe a patria ex Παρ. c. 35. Cum quater Olympia vidiſſet, certum eſt. Unde proclive eſt judicare, quae de ſua vita in *Somnio* habet, conſideranti, patriam hanc primum reviſiſſe. Quod hic ad Chronologiam Lucianeam feliciter adſtruendam ſubſternendum fuit. Obſervanda autem hic eſt vis verbi ἔναγχος, quod recentius quid notat, quam quod mox ſequitur, πρώην. Rem unico exemplo illuſtrabo. In Ἀπολογ. c. 2. quod apud judices a ſe πρώην factum rem ſimpliciter narrans dixerat; cum deinde ad argumenta ventum eſt, ut pondus rei addat, dum *nuperrime* factum eſſe ad cauſam facere videtur, non jam voce πρώην, ut prius, dum nihil tale agebatur, ſed voce ἐναγχος utitur c. 13. cujus vim mox paucis interjectis ſequens εἰθὺς eam eſſe, quam contendo, ſatis oſtendit. Unde jam eviciſſe mihi ſatis luculenter videor, reditum Luciani in patriam flagrante eo bello accidiſſe, cum in Graecia jam ejusmodi hiſtorias recitari vulgo audierit, & mox in Ionia ejusdem farinae ſcripta, ante confectum id bellum nuperrime viderit. *M. du S.*

26. Πρώην] Conf. mox c. 17. pr. & Ἱσ. α. c. 33. *M. du S.*

34. Παρὰ πόδα] Recte Angl. Cod. περὶ. Sic Apolog. de *Merced. Cond.* de hoc proverb. *Heſych. Pollux. Caſaub.* ad Charact. Theoph. *J.B.*

Παρὰ πόδα] An conveniens, i. e. τῷ ποδὶ ἁρμόζουσα. *F.G.*

Περὶ πόδα τῆ ἱσ.] Ex Angl. W. P. & L. pro vulgato παρὰ. *Caſauboni* (ad Theophr. Char. p. m. 138.) ulterior emendatio eſt; nempe τῆ ἱστορίᾳ. Certe in Ed. *J.* cum jota ſubſcripto ultima vox cernitur Ἀπολλ. μισθ. c. 4. Ratio proverbialis iſtius locutionis a calceis petita eſt, de qua idem *Caſaubonus* ibid. *M. du S.*

Περὶ πόδα] Omnino probanda lectio περὶ πόδα. A-

τοιούτῳ εἴδει τῶ λόγων προέπεσα; εἶτα μικρὸν ὑποβὰς, Ἀχιλλεῖ μὲν, τῷ ἡμέτερον ἄρχοντα εἰκάζει, Θερσίτῃ δὲ, τῷ τῶν Περσῶν βασιλέα, οὐκ εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμείνων ἦν αὐτῷ, εἰ Ἕκτορα μᾶλλον ἢ Θερσίτην καθῆρε· καὶ εἰ πρόσθεν μὲν ἔφευγεν ἐθελός τις, ἐοίκει δέ μιν μέγ' ἀμείνων. εἶτ' ἐπῆγεν ὑπὲρ αὐτῶ τι ἐγκώμιον, καὶ ὡς ἄξιος εἴη συγγράψαι τὰς πράξεις, ἔτω λαμπρὰς ἔσας. ἤδη δὲ κατιὼν, ἐπῄνει καὶ τὴν πατρίδα τὴν Μίλητον, προτιθεὶς, ὡς ἄμεινον [a] ποιοῖ τοῦτο τῶ Ὁμήρω, μηδὲν μνησθέντος τῆς πατρίδος. εἶτ' ὀλίγα τέλει τῶ [b] προοιμίω ὑπισχνεῖτο διαρρήδην καὶ σαφῶς,

que tale orationis genus deceret. Tum paullum ingreſſus Achilli quidem noſtrum principem comparabat, Therſitae autem Regem Perſarum, ignarus, tanto ſibi praeſtantiorem futurum fuiſſe Achillem, ſi Hectorem potius quam Therſitem interemiſſet, & ſi ante quidem fugiſſet fortis aliquis, hunc autem egiſſet multum praeſtantior alter. Deinde ſubjunxit de ſe encomium quoddam, quamque dignus ſcriptor tam claris factis contigiſſet. Jam vero progreſſus Miletum laudabat patriam ſuam, ſubjiciens, melius hac in re facere ſe quam Homerum, qui mentionem patriae nusquam fecerit. Deinde in fine prooemii pollicebatur totidem verbis & dilucide, ſe ela-

a Ποιεῖ] Ποιῆτο P. Ποιεῖ Fl. Vulgatam ſervant ceterae. b Προοιμίου] Sic Edd. vett. & S. Προοιμίου P. & A.

cumen in eo ineſt, quod narrat non hiſtoriae accommodatum genus dicendi, ipſumque adeo exordium ſed hiſtoriam ita inſtitutam, ut ea poëticum & fabuloſum exordium deceret. *Exordium* eſt velut pes, cui tanquam calceus accommodetur reliqua inepti ſcriptoris hiſtoria. *J. M. G.*

36. Ἀχιλλεῖ] *Homer.* Il. B. 216. *M. du S.*

40. Εἰ πρόσθεν &c.] *Homer.* Il. X. 158. *M. du S.*

Εἰ πρόσθεν] Si ipſum *Homeri* verſum voluit referre Lucianus, ſic mutandus erit: Πρόσθε μὲ ἐθλὸς ἔφυγε, δοκεῖ δέ μιν μὰν' ἀμείνων. Sed quia ſenſus vulgatae ſanus eſt, & mutatio nimia foret, nihil in textu immuto, adluſionem tantum, non recitationem eſſe credens. *J. F. R.*

42. Ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἐγκ.] *Arrianum* imitabatur, qui initio libri de geſtis Alexandri ſe ipſum *μάλα φορτικῶς ἐπαινεῖ*. *M. V. la Croze.*

48. Προοιμίου] Ubi in omnibus aliis editionibus, uti & in hac Salmurienſi, recte legatur *ἐπὶ τέλει τῶ προοιμίου*, ſoli Amſtelaedamenſis editionis procuratores dederunt *προοιμίου*, ignari ſcilicet, Graecos & *προοίμιον* & *Προῶμιον* dicere, & Lucianum etiam ſaepe alibi hoc maluiſſe. *J. J.*

Προοιμίου] Nihil variationis hic loci notaverat *Solan.* Cum vero Cl. *Jenſius* dicat ſolam *Amſt.* legere *προοιμίου*, ipſe Edd. contuli, vidique recte hunc obſervaſſe, Edd. vett. habere *Προοιμίου*; excepta tamen etiam Pariſina, quae aeque ac Amſt. *προοιμίου* habet; quod quidem non ideo noto, ut eum redarguam in re nullius momenti, ſed ut *Graevianam* editionem, alioqui peſſime habitam a typographis & correctoribus, hic excuſem; quia ſuum *προοιμίου* ex *Par.* deſumere potuere. Rectius autem hic propter conſenſum, *Προοιμίου* edi certum eſt, idque aeque Graecum eſſe atque alterum, vid. ap. *Aeſchyl.* in Agam. p. 213. & in fragm. *Callim. Bentlejanis*, N. CCXXIII. Τὸ τι μετὰ Θυπλῆγος Προοίμιον Ἀντιλόχου. *J. F. K.*

52. Αἴτια ἅμα τῆ τοῦ πολέμου ἀρχῆς διηξόμενος] Non hae voces notant *ſimul & cauſas unde id bellum coepiſſet commemorando*, ut vertit *Benedictus* plane ex imitatione *Micylli* (& vix legas αἴτια ἀρχῆ, quum ſufficiant αἴτια πολέμου) ſed *cauſas ſimul principio belli aggrediens*, quod ſatis patet ex ipſis quae ſubjiciuntur, excerpta verba. *J. G.*

54. Οὐολόγαισος] Apud *Xiphilinum* ſcribitur Οὐολόγαισος. V. Adr. 264. B. Anton. 269. B. & 270. C. D. & ſeqq. In nummis ΒΟΛΑΓΑΣΗΣ conſtanter legi monet me Cl. *Joh. Maſſon.* Vide *Spanh.* *M. du S.*

58. Ἀρχὴν] Sic enim incipit hiſtoria Thucydidis, Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου. Vides omnia verbotenus ab hoc deſcripta, praeter ultimam vocem, quae forſan Luciani tempore in Codd. Thucydidis eo modo legebatur, quo a Calpurniano ſcripta eſt. De *συνέγραψε* pro *ξυνέγραψε* Thucydidis, nimis minutum videatur: promiſcue apud Lucianum ſcribitur, neque adeo mutandum, quamvis ſequatur *ξυνεταμένου*. *M. du S.*

60. Καὶ θυμοῦ τῆ Ἀτλικοῦ ἀναπνέουσαν] Quid oro *χαρίεντα* cum *θυμώδει*? & quis ille *θυμὸς* vel animus Atticus, quem offerunt interpretes? Scribe *χαριεστάτῳ & θύμου τῆ Ἀτλικοῦ ἀσ.* hoc eſt, *feſtiviſſimum & thymum Atticum ſpirans.* Eſt enim alluſio ironica ad Hymettia mella, & alibi uſus eſt. Mox recte ab *Jac. Micyllo* Πομπηΐου πολίτης redditur *Pompeiopolita*, ut cognoſcas errorem unius Benedicti non eſſe tanti, ut ex eo incrementum capere debuerit alter, quem in hac editione annotatum vides, & auctor diſſertationum de praeſtantia numiſmat. p. 529. Et an non alter alterum inſpexit? *J. G.*

Ibid. Θυμοῦ] Καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἔχρατο, χαριεστάτῳ ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ θυμοῦ τῆ

elaturum in majus res noſtras, barbaros autem bello, quantum poſſet, & ipſum oppreſſurum: atque incipiebat hoc modo hiſtoriam, ſimul cauſſas belli incepti perſequens, *Impuriſſimus enim, quique peſſime pereat! Vologeſus, bellare cœpit propter cauſſam ejuſmodi.* Hic quidem talia.

15. Alius vero ſummus Thucydidis imitator, praeclare ad exemplum illud ſuum compoſitus, etiam initium ut ille a ſuo nomine fecerat, ſuaviſſimum omnium exordium, & quod thymum Atticum redoleat. Ecce enim, *Creperius Calpurnianus Pompeiopolitanus, deſcripſit bellum Parthorum*

ὅπῃ μεῖζον μὴν αἴρειν τὰ ἡμέτερα, τὸν βαρβάρους δὲ καλαπολεμήσειν καὶ αὐτὸς, ὡς ἂν δύηται· καὶ ἤρξατό γε τῆς ἱστορίας ἔτως, αἴτια ἅμα τοῦ πολέμου ἐχῆς διεξιών· ὁ μὲν μιαρώτατος, καὶ κάκιστ' ἀπολοίμην, Οὐολόγεσος, ἤρξατο πολεμεῖν, δι' αἰτίαν τοιάνδε ἔτος μὲν, τοιαῦτα.

Ἕτερος δὲ Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἀκρος, οἷος εὖ μάλα τῷ ἐχετύπῳ εἰκασμένος, καὶ τ' ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτην ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν· ὅρα γὰρ, Κρεπέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηϊουπολίτης, συνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Παρθυαίων

καὶ

c Οὐολόγεσος] Nihil mutant Edd. & M. d Θύμου] Sic Edd. P. & marg. *AIW.* Θυμοῦ ceterae male & M. e Κρετέρι] Sic Edd. *J. Ald. P. S.* &c. Ἐσπέρι καρτοῦ. γρ. Κρισπέρι C, male. Κρετέρκ M. f Συνέγραψε] Sic Edd. ἀνέγραψε P.

13. Καὶ ἰσπέρι * καρτοῦ] Γρ. Κρισπέρι. *G.*

* Καρτῦ] Sic pro Καλπυρνιανὸς quoque editum invenio. Sed error eſt manifeſtus. *J. F. R.*

τῦ Ἀτλικοῦ ἀνθήσουσαν. Interpres: *Cum ſuo nomine principium duxit ut ille, feſtiviſſimum illud principiorum omnium, animumque Atticum ſpirans.* Inepte animus Atticus tribuitur exordio. Lucianus ſcripſit, χαριεστάτην ἀρχὴν ἁπασῶν, καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀνθήσουσαν. *elegantiſſimum omnium exordiorum & thymum Atticum redolens:* hoc eſt Atticam elegantiam. ut dudum emendandum oſtendi in lectionibus *Heſiodeis.* Pertinet huc quod *Philoſtratus* minor lib. II. εἰκόνων de *Pindaro* prodidit: *Αἱ δὲ ἔσω μέλιττα τελειργάζου τὸ παιδίον, ἐπιβάλλουσι τὸ μέλι, καὶ τὰ κέντρα ἀνέλκουσαι, ἵνα τῦ ἐγχειρήματος, ἐξ ὑμήττου τάχα ἥκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λειμώνων ἐ ἀοιδίμων Ἀθηνῶν καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐργάζεσθαι Πινδάρου. Quae vero intus apes ſunt infantem curant; labris mel infundentes, aculeosque, ne puerum laedant, contrahentes. Ex Hymetto fortaſſe veniunt, & pinguibus inclytisque Athenis: hoc enim ipſum puto Pindaro inſtillaſſe.* mel nimirum Hymettium. *J. G. G.*

Θυμοῦ] (Immo ipſa haec verba. V. not. noſtr. ad 599. C. D.) *M. du S.*

Θυμοῦ] (Symmach. Ep. III. ad Auſon. Erat quidem illa Achas ſalibus conſperſa & thymo odorata. Terentian. de Metr. p. 2437. n. 9.) *T. H.*

Θύμου] Recte erat in P. ſola. In ipſo M. prave Θυμοῦ. *M. du S.*

Θύμου] Non dubitavi hoc vulgatae praeferre, quae Θυμοῦ, habebat, vertebatque *animum Atticum ſpirans;* quod nihili eſt, & ex accentu male poſito natum. Herbam autem *thymum* Athenis multum in uſu fuiſſe, vid. Scholiaſt. ad *Ariſtoph.* Plut. 253. & 283. apud quem priore loco vertitur *cepa*, & pauperum cibus fuiſſe ab *Schol.* traditur: altero vero, *thymus.* At herba *thymus*, quam & hodie *thym* vocamus, multum differt ab cepis. *Thymum* herbam deſcriptam vid. ap. *Dioſcor.* L. III. c. 37. Ubi *Matthiolus* eam & Graece Θύμον vocari notat, & figuram addit, de cepis vero ibi nihil. Nec ſatis expedit differentiam, immo confuſionem hanc *Salmaſ.* ad Solin. p. 907. Sed cepas forſan ab animoſa acrimonia ſic vocatas conjicit, & cum *Heſychio* aliisque Lexicographis fatetur Θύμον ſaepe *cepas* ſignificare, ſed radices herbae *thymi* eſui ineptas eſſe. Ego tamen ad herbam fragrantem *thymum* apud Lucian. reſpici cenſeo, quo cibos condivere ad guſtum atque odorem gratiorem, immo acutiorem ſeu ſtimulantem ac ſalivam provocantem, adeoque adpetitum, ut vocamus, cientem, quo Lectoribus ſimiliter movendam legendi cupiditatem deſignat. *J. F. R.*

61. Κρετέριος] *Tacit.* An. 14. 5. de alio quidem, ſed *Creperejus* ibi ſcribitur, & ſane in M. Κρετέρκ ſcriptum eſt. *M. du S.*

Κρετέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηϊουπολίτης] Inepte vertitur *Creperius Calpurnius Pompeji civis*, pro *Pompejopolita* vel *Pompejopolitanus.* Lucas Holſtenius in notis ad *Steph.* de urbibus in ΠΟΜΠΗΙΟΝΠΟΛΙΣ. *Almel.*

Κρετέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηϊουπολίτης] Quod *Almelov.* monet, id *Micyllo* verſio, quam *Pariſina* Ed. exhibet, jam habebat. pro Πομπηϊόπολις autem Πομπηϊού-

καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, δεξάμενος εὐθὺς [a] ξυνεσάμβου· ὥστε μετά γε τοιαύτην δεχὴν, τί ἂν σοι τὰ λοιπὰ λέγοιμι, ὁποῖα ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημηγόρησε, τὸν Κερκυραῖον αὐτὸν ῥήτορα ὠθεσάμενος; ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοιμὸν, τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἱρεμένοις, ἐπήγαγε, καὶ Θουκυδίδὲ χρησάμενος ὅλον ἁρδην, πλὴν μόνου τοῦ Πελασγικοῦ, καὶ τῶν τειχῶν τῶν μακρῶν, ἐν οἷς [b] οἱ τότε λοιμώξαντες, ᾤκησαν; τὰ δ' ἄλλα καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο, ὥστε καὶ ἐς Αἴγυπτον κατέβη, καὶ ἐς τὴν [c] βασιλέως γῆν τὴν πολλὴν· καὶ ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν εὖ ποιῶν. ἐγὼ γ' ἂν θᾶττον αὐτὸν ἔτι καλαλιπὼν τοὺς ἀθλίους Ἀθηναίους ἐν [d] Νισίβει, ἀπῆλθον ἀκριβῶς εἰδὼς καὶ ὅσα ἀπελ-

& Romanorum, ut inter ſe pugnarunt; initio facto ab eo inde tempore, quo conflatum eſt. Ut poſt tale initium, quid reliqua tibi dicam, quomodo in Armenia concionatus ſit, in medium producto ipſo Corcyraeorum oratore? aut qualem Niſibenis, qui Romanas partes non eſſent ſecuti, peſtilentiam immiſerit, ſumtam mutuo confertim totam a Thucydide, excepto ſolo *Pelaſgico*, & *longis munitionibus*, in quibus habitabant qui tum laboraverant peſtilentia. Caeterum etiam *inceperat ab Aethiopia*, ita ut deinde *in Aegyptum deſcenderet*, & *in Regis terras multas*, & bonum factum, quod in illis manſit. Equidem ſepelientem illum in Niſibi miſeros Athenienſes relinquens diſceſſi, cum accurate noſſem, quae

a Ξυνεσαμβόου] Sic *Fl. J. P.* aliaeque. Καθισαμβόου *Thucyd.* *b* Οἱ τότε] Probat *Fl. J. P.* Ὁκότε W. male. *c* Γῆν] Τὴν βασ. τὴν γῆν τὴν. W. *d* Νισίβει] Νισίδι W. Sed fuit Νισίβει.

πολίτης reponendum erit in *Almelovenii* nota, quam ita exhibeo ut in *Graev.* editione exſtat. At poſteriore modo ſcribit *Strabo* L. XII. p. 841. (al. 562.) Error autem Benedicti inde ortus quod in nonnullis Edd. Παμφυλίου πολίτης, disjunctim ſcriptum, vel duobus tamen accentibus. In *Junt.* vero recte erat, ut dedimus. *J. F. R.*

Ibid. Παμφυλοπολ.] Duae hujus nominis urbes memorantur: altera in Cilicia, in Paphlagonia altera. De poſteriori intelligo. *M. du S.*

67. Κερκυραῖον . . ῥ.] Armenium oratorem indicare videtur, qui a Romanis auxilium iisdem verbis peteret, quibus Corcyraei apud *Thucydidem* ab Athenienſibus petunt. V. *Thuc.* l. c. &, ſi lubet, *Poſt.* περκυραῖα μάχη. 239. *M. du S.*

Κερκυραῖον . . ῥήτορα] Vid. *Thucyd.* I. 32. adſcripſerat *M. du S.* Et mox ad verſ. ſeq. vid. *Thucyd.* II. 17. Et poſt tres verſus rurſum *Thucyd.* II. 48. nempe ad verba: ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο. *J. F. R.*

68. Νισιβηνοῖς] Niſibis prius Antiochia Macedoniae dicta, ultra Euphraten ſita erat. De hac urbe *Xiphil.* in Traj. 249. & 251. C. & Illuſtr. *Spanhem.* 605. *M. du S.*

71. Πελασγικοῦ] Vid. *Thucyd.* II. 17. qui nefas duxiſſe Athenienſes obſervat in eo loco quemquam habitare, quem tamen ſcrupulum neceſſitas obſidionis exemit. Adde *Plin.* VII. 56. *Pauſ.* Att. *Plut.* Them. *App.* Mithr. De μακρ. τειχ. Vid. *Thucyd.* I. 96. 107. II. 13. *M. du S.*

72. Λοιμωξάντες] Vid. infra *Alex.* c. 36. *J. F. R.*

73. Ἀπὸ Αἰθιοπίας] Cur autem ex Aethiopia usque nugator ille petierit, aperiet lectus *Thucydides* (II. c. 48. p. 111.) Apud hunc enim initium peſtis illius, ex Aethiopia, quae per Aegyptum graſſata, ac Lybiam, Perſarumque imperium in Athenienſes tandem irruit: quod inſulſus hic ſcriptor ſecutus, contra fidem hiſtoriae ad ſua tempora tranſtulerat. Coepit enim Seleuciae, vid. *Capitol.* in Vero c. 8. & in eum locum *Salmaſii* notas; & *Amm. Marcell.* Quae res obſervata Medico ſummo hujus aetatis *Richardo Mead* perſuaſit, Peſtem eſſe morbum Africanum, qui aliis in regionibus nunquam naſcatur, ſed ex Aethiopia ad alias gentes, ſi res recte inveſtigetur, ſemper per contagium perlatus inveniatur. Vide Librum quem Anglice *de Peſte* edidit, Latine etiam in exterorum gratiam in Hollandia excuſum. *M. du S.*

75. Ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν] Hoc quid velit, & quam callide a *Luciano* hic additum ſit, haud facile intelliget, cui temporis illius hiſtoria menti non obverſabitur. Non conſtitit enim illic peſtis, quam vanus ille ſcriptor in hoſtes Romanorum ſolos immiſerat, ſed a Veri exercitu in Occidentem illata, per Italiam, Germaniam, alias credo etiam Europae regiones graſſata eſt, teſte *Capitolino* in M. Aurel. c. 13. De ea intellige etiam, quae in Ἁλιξ. leges c. 36. Credo itaque cum haec ſcriberet Lucianus, coepiſſe jam apud Romanos peſtem illam; indeque factum, ut ſic ironicas gratias Hiſtorico illi ageret, qui eam tam caute in Meſopotamiae finibus deſiiſſe fecerat. *M. du S.*

77. Ἀθηναίους] Athenienſes urbane admodum vocat, qui revera Romani erant, quia a Thucydide omnia mutuabatur fatuus ille, apud quem Athenienſes moriebantur. Nemo ergo de emendatione cogitet textum depravaturum. *M. du S.*

80. Ἐπιεικῆς] *Valde.* *F. G.*

Ἐπιεικῆς] Vid. Schol. ad *Gall.* c. 23. ubi ἐπιεικῶς τινας & Paraſit. c. 48. *M. du S.*

Ἐπιεικ.

quae etiam post meum discessum dicturus erat. Nam rursus hoc etiam valde frequens nunc est, uti putent hoc esse Thucydideis similia dicere, si quis paucis immutatis ipsa illius verba dicat, etiam minuta illa, *Ut ipse quoque dicas*, *Non propter eandem*, *profecto*, *Et illa parum aberat quin omitterem.* Idem enim hic scriptor multa etiam armorum & machinarum genera, ut Romani illa nominant, ita retulit, *fossam* ut illi, & *pontem*, & similia *dixit.* Et cogita mihi, quae sit historiae dignitas, & quam deceat Thucydidem, inter Attica nomina Italica ista interposita esse, quae purpurae instar ornatum addant, ac decentiam, omninoque consentiant.

Ἀλλ-

---

e Τοῦτο] Τοῦτ' W. f Καικῖνα] Καικία Fl. Vulg. serv. cett. Καικῖνο M. sed a recent. manu. g Ὡς] Ὅπως L. Nihil mutat Fl. J. H. P. h Νὴ] Ἦ M. Ἰδία marg. AIW. & P. Vulgatum tuentur J. Fl. H. &c. i Παρέλιπον] Παρέλειπον W. k Ἀνέγραψε] Ἂν ἔγραψε W. male.

79. Τὸ γὰρ ..] Οἷόν πως ἐπιτυχὸν τῷ γελοίῳ ἐπιδεικνύων ὁ κατήγορος ἔστιν. M.

Ἐπιεικῶς] Verum ἐπιεικῶς *Bud.* in Lex. vertit *mediocriter.* Et in *Herodian.* ἐπιεικὴς *mansuetus*, *placidus*, vertitur a Boeclero, vid. ejus Indicem. Qui igitur haec concordant? Concordant eodem modo ut ἱκανὸς, quod *sufficiens* notat, ac tamen plerumque pro *multo*, immo & quod modum interdum excedit, accipitur. Sic ἐπιεικῶς medio significatu erit, *quod decet*, *quantum par est*, at si πολὺς accedit, *quam multum* significare, nihil mirum. De ἐπιεικὴς vid. Schol. ad *Gall.* c. 23. *J. F. R.*

82. Ἐντρέψας — ὃ δ' αὐτὴν] Locus corruptus. *F. G.*

Ἐντρέψας] Hic deest aliquid *Longol.*] Hic locus asterisco in Ed. *J.* notatur, ut mutilus, credo: quanquam de asterisco nihil monet editor *Antonius Francinus.* V. Ἀποφρ. Ego certe depravatissimum judico. *M. du S.*

Ibid. Τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ καικῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης] Sane perperam Benedictus corrupit sententiam hujus loci, vertendo ac si omnia Luciani essent, *ea quae sunt ipsius diceret quispiam*, *parva & illa*, *ut ipse dixeris etiam*, quae sunt oppido insipida & insulsa. Contra peccavit *Micyllus* nimium curiose vel potius inepte exprimendo ea, quae tanquam exempla ex Thucydide sumpta & passim ab illius temporis scriptoribus insulta Lucianus producit, in quibus putat quoque esse has ipsas medias voces, quum eae sint meræ Lucianeæ. Vertebat enim *ea quae sunt ipsius illius*, *dixerit quispiam*, *ut μικρὰ καικῖνα*, *hoc est*, *parva & illa*, *& ὡς ἐ αὐτὸς ἂν φαίης*, *id est*, *ut etiam ipse dixeris.* Ut debes igitur, intellige, *ista*, *quae sunt ejus ipsius*, *dixerit quispiam*, *parva quoque illa*, *ut ὡς ἐ αὐτὸς ἂν φαίης*, *ὃ δ' αὐτὴν νὴ Δία*, *καικῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον.* quae tria sunt frusta imitationis perversæ. *J. G.*

83. Ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης] Καὶ γὰρ αὖ ἐ τοῦτο ἐπιεικῶς πολὺ νῦν ἐστι. τὸ οἴεσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ὁμοιότατα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτὰ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ καικῖνα, ὡς ἐ αὐτὸς ἂν φαίης. ὃ δ' αὐτὴν νὴ Δία καικῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. Salmurienſis: *Nam rursus abunde illud suppetit*, *putare hoc esse Thucydidi similia dicere*, *si parum reveritus*; *ea quae sunt ipsius*, *diceret quispiam*, *parva & illa*, *ut ipse dixeris etiam.* *Non ob eam caussam per Jovem*, *& parum abfuit quin illa praetermiserim.* Ecquid poterat monstrosius? Est ne qui intelligat, quid interpres sibi velit. In Graecis verbis nihil est quod paullo humaniorem moretur. Illorum vero haec est sententia: *Et hoc namque valde frequens nunc est*, *quod putent Thucydidem egregie se referre*, *si paullulum mutatis Thucydideis quis dicat*, *& illa quidem parva*, *ὡς ἐ αὐτὸς ἂν φαίης*, hoc est, *ut ipse fatearis.* *Et ista*, *per Jovem*, *parum abest*, *quin omiserim.* Est hoc genus loquendi, ὡς καὶ αὐτὸν ἂν φαίης. Thucydidi frequens, quod illi stulti imitatores, servum pecus, saepius inculcabant, aliaque, paucis immutatis, quod & avorum nostrorum memoria in illis, qui Ciceroniani volebant videri, non raro fuit exagitatum ab iis, qui veram Ciceronis imitandi rationem tenebant. *J. G. G.*

I. Πλὴν

Ἄλλος δέ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῶν γεγονότων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, κομιδῇ πεζὸν, καὶ χαμαιπετές, οἷον ἡ γραφὶς τις ἂν τὰ καθ' ἡμέραν ἐπιγράφοι, συνέθηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπηλός τις συμπεριφερῶν τὴν στρατιάν. πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαρίεντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι [a] πρωτοπείρως. τοῦτο μόνον [b] ἠτιασάμην αὐτῷ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν συγγραμμάτων τύχην· Καλλιμόρφῳ ἰατρῷ τῆς κοσμοφόρων ἕκτης ἱστοριῶν Παρθικῶν. καὶ ὑπεγέγραπτο ἑκάστῃ ὁ ἀριθμὸς, καὶ, νὴ Δία,

16. Alius vero quidam ex illo numero commentarium eorum, quae gesta fuerant, nudum scripto congerens, pedestrem valde & humilem, composuit, qualem etiam miles *fecerit*, quae fiunt quotidie, describens; aut caupo aliquis oberrans cum exercitu. Verum enim vero tolerabilior sane hic idiota erat, ipse quidem statim quis esset manifestus, sed qui alii venusto homini, & tractandae historiae perito, laborem praeceperit. Illud solum in eo reprehendi, quod ita inscripserat libros suos, stilo magis quam pro fortuna librorum tragico, *Callimorphi, medici sextae contariorum, historiarum Parthicarum*, & subscriptus erat uniuscujusque *libri* numerus. Etiam,

a Πρωτοπειρῶς] Sic Mſ. Gr. Item W. & P. Πικρῶς Edd. omnes. b Ἠτιασάμην] Fl. Ἠτιασάμηλον jota subſcripto ad latus poſito.

1. Πλὴν ἀλλὰ μετ.] Prava verſione pervertit Interpres omnem horum verborum elegantiam juxta & ſenſum, Πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαρίεντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πικρῶς. reddens, *Verum modeſtior eſt hic privatus, qui qualis ſit, ſtatim apparuit, atque alteri cuipiam, qui ſit gratus, & hiſtoriam poſſit aggredi, materiam ſubminiſtravit.* Praeterquam quod χαρίεις hic non eſt *gratus*, ſed *doctus, politus*, ut ad hunc locum animadvertit *Graevius* ὁ χαρίεις. ἦν in hac periodo non *eſt*, nec *ſit*, ſed *eſſet* vel *foret* vertendum fuit, ut ſaepe: vide ſis quae ſupra lib. 1. c. 4. notavimus. Caeterum dixerat Noſter, inter alios, quos malos viderit hiſtoricos, fuiſſe qui nudam, ſterilem, & exilem corraſiſſet rerum farraginem, ſtylo pedeſtri, humi repente; non ſecus quam ſi miles quidam, quae ſingulis diebus gerantur, annotans, ea compoſuiſſet; vel faber, vel lixa caſtra ſequens. *Niſi quod* (ſic verto, quae porro Noſter ait) *melius modum teneret rudis ille & impoſitus, qui ſtatim qualis eſſet, cogноſci poſſet, quique impendiſſet hunc laborem, cum ornandum daturus alii cuipiam polito ac erudito, & ad conſcribendam hiſtoriam ſatis docto viro.* Sic locus hic intelligendus, pro vulgato πικρῶς ex *Graevii* MS. πρωτοπειρῶς lecto; verbo huic loco, ut recte Vir Cl. judicat, convenientiſſimo. Verbum πρωτοείν habet quidem *H. Stephanus*, nempe in Theſauri Appendice; ſed qualia ibi multa, nulla auctoritate ſubnixum: quod mirum, quum non modo hic in MS. verum etiam quater alibi Lucianus id uſurpet: nimirum Tom. I. in *Vitar. Auctione* c. 23. in *de Gymnaſiis* c. 9. & 26. f. ac in *Rhetorum praeceptis* c. 3. Huc pertinet Πρέπω, quod ab *Heſychio* exponitur εὐκαιρῶ, σῴζομαι, πρόκειμαι, ἕτοιμός εἰμι, ἀνιμαιδής. Sed perperam in Heſychio ſcribitur πρόκωμα pro πρόκυρα. *J. J.*

4. Χαρίεντι] De illo qui nudos belli illius commentarios ediderat, perinde ac ſi nauta aut caupo annotaſſet, quae in caſtris eſſent geſta: πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ τέ τινι χαρίεντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πικρῶς. Interpres: *Verum modeſtior eſt hic privatus, qui qualis ſit, ſtatim apparuit, atque alteri cuipiam, qui ſit gratus, & hiſtoriam poſſit aggredi, materiam ſubminiſtravit.* Num ὁ χαρίεις eſt gratus? nugae. οἱ χαρίεντες Graecis ſunt homines docti, politi, elegantiore doctrina exculti. Sic οἱ χαρίεντες apud Ariſtotelem frequenter opponuntur, τοῖς πολλοῖς, plebi, ſive indoctis, idiotis. οἱ χαρίεσσοι τῶν ἰατρῶν apud noſtrum alibi, *doctiſſimi Medicorum.* Dein pro πικρῶς legendum ex Mſ. πρωτοπείρως, eleganter. Sic igitur hunc locum verte: *Verum modeſtior eſt hic inerudituſ ſcriptor, qui ſtatim qui ſit oſtendit*, (ſive *cur ſic ſcripſerit, prodit*) *alii doctiori, & qui par ſit hiſtoriae ſcribendae, materiam praebuit.* quod & Ciceronem, in commentario ſui conſulatus, & Julium Caeſarem in commentariis de bello Gallico & civili ſecutos eſſe veteres referunt. πρωτοεῖν eſt eleganter in alicujus gratiam laborare, operam alicui rei navare alterius commodo, iemand voor arbeiden / ut eodem modo loquuntur Germani & Belgae. quae notio hujus vocis a Lexicorum ſcriptoribus non fuit obſervata. Paullo poſt Tragicam inſcriptionem librorum vocat, plenam tumoris, & faſtus, cum quis magnifica nomina ſibi & libro imponit. Τοῦτο μόνον ἠτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον.

Etiam, me Jupiter, prooemium ſupra modum frigidum fecit, hac ratione concludens, *familiare eſſe medico ſcribere hiſtoriam, ſiquidem Aeſculapius ipſe ſit Apollinis filius, Apollo autem muſageta & eruditionis omnis princeps:* & quod, cum incepiſſet Ionica *conſuetudine* ſcribere, neſcio quo conſilio ad communem ſubito transiit: *ἰατρείην* dicens & *πείρην*, & *ὀκόσα*, & *νοῦσοι*· reliqua vero, quae in uſu multitudinis ſunt, & pleraque, qualia *petuntur* e trivio.

17. Si vero me oportet ſapientis etiam viri mentionem facere, nomen quidem illius in obſcuro jaceat; dicam vero conſilium, & libros nuper Corinthi *editos*, ſpe omni praeſtantiores. In principio enim, ἡ τὸ προοίμιον ὑπέρψυχρον ἐποίησεν, οὕτω συναγαγὼν οἰκεῖον εἶναι ἰατρῷ ἱστορίαν συγγράφειν, εἴγε ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν, Ἀπόλλωνος υἱὸς, Ἀπόλλων δὲ, Μουσηγέτης, καὶ πάσης παιδείας ἄρχων. ἡ ὅτι ἐξάμετρον ἐν τῇ Ἰάδι γράφειν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δόξαν, αὐτίκα μάλα ὅπῃ ἡ κοινὴν μετῆλθεν, [d] ἰητρείην μὲν λέγων, ἡ πείρην, καὶ ὀκόσα, καὶ νοῦσοι, τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ὁμοδίαιτα τοῖς πολλοῖς, ἡ τὰ πλεῖστα, οἷα ἐκ [e] τριόδου.

Εἰ δέ με δεῖ καὶ σοφῷ ἀνδρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω, ἡ γνώμην δ' ἐρῶ, καὶ τὰ πρώην ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, χρείσσω πάσης ἐλπίδος· ἐν ἀρχῇ μὲν

c Ὅ, τι] Sic W. Ὅτι Edd. d Ἰητρείην] Ἰατρείην Edd. omnes. M. in litura. e Τριόδου] Περιόδου W. & Fl. male. Ceterae recte τριόδου.

πάτρων, ἢ κατὰ τὸν τῶν συγγραμμάτων τύχην, Καλλιμόρφου ἰατροῦ τῆς Κοντοφόρων ἴλης ἱστοριῶν παρθενικῶν. Tragicam inſcriptionem vocat, quod ſuo nomini Καλλιμόρφου adjecerit ἰατροῦ τῆς Κοντοφόρων ἴλης, quia hoc & a veterum conſuetudine eſt alienum, & faſtum prae ſe fert quendam Tragicum, hoc eſt qualis Regibus in Tragoediis tribuitur. Inde illud Satyrici: *Grande Sophocleo bacchatur carmen hiatu.* Sic inferius c. 23. Καὶ μὴν ἔγωγε ἄλλους εἶδον ἐν τοῖς προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ γράφοντας. *At vero alios etiam reperias, qui prooemia ſplendida, tragica, & ſummopere prolixa ſcribant.* Quid ſi Lucianus vixiſſet noſtro tempore, & vidiſſet & inſcriptiones librorum portentoſas, nihil non grandibus verbis promittentes, & auctorum magnifica nomina, non uno verſu contenta, ut miſer Callimorphus prae his ſit modeſtiſſimus, quantum nigri ſalis illi fuiſſet perdendum, ad hanc inſaniam emendandam. Cum dicit κοντοφόρων τῆς ἴλης ſubauditur τάξεως, centuriae ſextae haſtatorum medicus. τάξις eſt centuria, ut *ordo* apud Latinos. Hinc *ordinis ductor* centurio. *Juſtin. Ordines nemo niſi ſexagenarius duxit.* Duae τάξεις erant σύνταγμα, hoc eſt manipulus, τάξις non eſt legio; ut Latinus cepit interpres. *J. G. G.*

Χαρίστι] *Junt.* Χαρίσ-τι, quod ſolet ſaepe, ut paullo ſupra συ-τρίψας, & infra, σὺκ οἶ-δ' pro οἶδα, item εἰ-α pro εἶα. nec tamen eſt ſuſpicio, eam toties unum vocabulum in duo diſpeſcere voluiſſe. De ſignific. voc. χαρίεις, pro *erudito*, confer infra Tom. ult. *Mort. Peregr.* c. 39. Εἰ μὲ ἦν ἰδιωτή τινα χαρίστατα, ubi eodem ſignificatu quem Cl. *Graev.* hic oſtendit. *J. F. R.*

5. Προκοπτικῆς] G. W. & P. In Impr. κικοπτικῆς. *M. du S.*

8. Ἰατροῦ τῆς Κοντοφόρων ἴλης] Interpretantur *medici haſtatorum legionis ſextae*; quam quidem interpretationem rejicit ordo, ſerieſque & poſitio articulorum, quae omnino alia eſſe debebat. Tum in Pſeudomanti occurrunt voces illae, στρατιώτας δύο λογχοφόρους & κοντοφόρους. Cuperem ex illis ſcire, quinam ex his accederet ad haſtatos? at ibi Benedictus ex Eraſmo *alterum lancea, alterum conto armatum*, non haſta. Quod me attinet, opinarer rectius verti poſſe ex Inſcriptionibus, quas video exſtare, *Dianae. T. Fl. Flaccus. praef. alae: Ulp. contariorum*, vel *Dianae. ſacravit. T. Fl. Italicus. praef. alae. 1. Ulp. contar. c. X.* Sic optime verba Graeca noſtri auctoris intelligi poſſunt, *medici ſextae contariorum* nempe alae. *J. G.*

Ἰατροῦ] Malo *legionem* intelligere, donec *Centuriae* cuique Medicum aſſignatum oſtendatur. *Cohortem* tamen alii malunt, quia nullibi *Legionis haſtatorum* mentio fit, inter quos Vir Doctiſſ. *La Faye.* Certe τάγμα Graecis ejus aetatis & Luciano ipſi Legio eſt, infra c. 31. *M. du S.*

18. Ἰητρείῳ] Conſule *Hippocr.* qui Ἰητρὸς & ἰητρίην, ni fallor, habet. Cum enim inſulſus iſte a vulgata loquendi conſuetudine in hiſce receſſerit, & ad Magiſtri Hippocratis Dialectum ſe converterit, ſic ſcripſiſſe uti Hippocrates ſcripſerat, neceſſe eſt; quod & in reliquis vocibus a Luciano hic allatis obſervatur. Noſter tamen ἰητρικὴν non ἰητρείην cum Ionice ſcribit, vocat. Vid. Συρ. c. 18. *M. du S.*

Ἰητρείην] Quod *Solanus* non conjecit, ſed recte vidit, Ionica dialecto hoc vocab. ſcribendum, id adeo verum eſt, ut Mſ. ne quidem indigeamus; quare id invitis Edd. recepi. *J. F. R.*

μὴ γὰρ εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ τῆ προοιμίου περιόδῳ, συνηρώτησε τὰς [a] ἀναγιγνωσκούσας, λόγον πάνσοφον δείξαι σπεύδων, ὡς μόνῳ ἂν τῷ σοφῷ [b] πρέποι ἱστορίαν συγγράφειν. εἶτα μικρὸν, ἄλλος συλλογισμὸς, εἶτα ἄλλος· καὶ ὅλως ἐν ἅπασι σχήμασι συνηρώτηλο αὐτῷ τὸ προοίμιον τὸ τ κολακείας ἐς κόρον· καὶ τὰ ἐγκώμια Φορμικὰ, καὶ κρομμυῶν βωμολοχικά· οὐκ ἀσυλλόγιστα μέντοι, ἀλλὰ συνηρωτημένα, καὶ συνηγμένα κἀκεῖνα. καὶ μὴν κἀκεῖνο Φορμικὸν ἔδοξέ μοι, καὶ ἧκιστα Φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πώγωνι πολιῷ καὶ βαθεῖ πρέπον, τὸ ἐν τῷ προοιμίῳ εἰπεῖν, ὡς ἐξαίρετον τοῦτο ἕξει ὁ ἡμέτερος ἄρχων, ὅταν τὰς πράξεις καὶ Φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιῶσι. [c] τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἴτ' ἄρα, ἡμῖν [d] ἔδει καταλιπεῖν λογίζεσθαι, [e] ἢ αὐτὸν εἰπεῖν.

Καὶ μὴν ὀδ' ἐκεῖνο ὅσιον [f] ἀμνημονεῦσαι, ὃς τοιάνδ' ἀρχὴν ἤρξατο. Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων, καὶ Περσέων· καὶ μικρὸν ὕστερον· ἔδεε γὰρ Πέρσῃσι γενέσθαι [g] κακῶς· καὶ πάλιν, ἦν Ὀσρόης, ὃν οἱ Ἕλληνες Ὀξυροήν ὀνομάζουσι· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα.

statim prima prooemii periodo, interrogatione aggressus est lectores suos, studuitque sapientissimam rationem ostendere, *solum nempe sapientem decere historiam scribere.* Deinde paucis interjectis, syllogismus alius. Et in universum omni genere argumentandi per quaestiones compositum ipsi fuerat prooemium. Adulationis *hic fuit* ad satietatem, laudes importunae, & plane parasiticae; neque illae tamen extra syllogismum, sed interrogatae & collectae ipsae etiam. Verum illud quoque importunum mihi videbatur, & minime virum philosophum, & barbam canam prolixamque decens, quod in prooemio dixit, *illud eximium habiturum nostrum principem, cujus actiones etiam philosophi scribere jam dignentur.* Tale quid enim, si modo *omnino veri quid subest*, nobis existimandum relinquere potius oportebat, quam ipsum dicere.

18. Neque vero fas fuerit mentionem praetermittere illius, qui hoc coepit exordio. *Venio dicturus de Romanis & Persis.* Et paullo post, *debebat enim Persis male evenire.* Et rursus, *erat Osroës, quem Graeci Oxyrhoën appellant.* Et alia id genus mul-

a Ἀναγιγνώσκουσας] Ἀναγινώσκουσας M. & Fl. Sed vulgatam exhibent *Ald. F. P. H.* &c. b Πρέποι] Πρέπειν Fl. Ceterae & M. Πρέπει. c Τὸ γὰρ τοιοῦτον] Τῷ γὰρ τοιούτῳ ἴδιῳ Coll. Nil mutant Edd. & M. nisi quod Fl. τοιοῦτο. d Ἔδει] Ἔδειτε P. e Ἢ] Μᾶλλον ἢ Pell. f Ἀμνημονεῦσαι] Ἀμνημονεῦσαι W. g Κακῶς] Κακὸς F.

41. Τὸ γὰρ τοιοῦτον] Γρ. τῷ γὰρ τοιούτῳ ἰδίῳ. G.

27. Συνηρώτησε τὰς ἀναγιγνώσκουσας] Dialectice cum lectoribus dissertavit. ut cis pauca, ἀλλὰ συνηρωτημένα καὶ συνηγμένα πανταχοῦ. Sed dialectice interrogata collectaque etiam illa. *Th. M.*

42. Ἢ αὐτὸν εἰπεῖν] Facessat illud μᾶλλον quod *Pell.* intrudit, in aliis Codd. & Edd. autem rectius abest, quum satis per se elliptice intelligi soleat, ut in *Euang. Luc.* XVIII. 14. κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος. Ad quae verba plura *L. Bos.* Conf. nos supra ad Dial. *pro Lapsi* c. 12. ubi μᾶλλον etiam post ὅσον omitti solere notavimus, & forsan pluribus indicabimus infra ad *Gall.* c. 18. *J. F. R.*

44. Ἀμνημονεῦσαι] Citatur e *Laërtio* τὸ ἀμνημονεύειν. *F. G.*

Ἀμνημονεῦσαι] Ἀμνημονεύειν eodem sensu dixit *Laërt.* quod ego ad Laërtium observavi. *Immemoris* similiter pro oblivione, usurpavit *Papinianus* l. 44. de acquirenda vel amittenda possessione: *peregre profecturus pecuniam in terra, custodiae causa, condiderat: cum reversus locum thesauri immemoria non repeteret, an desisset pecuniam possidere.* *AE. M.*

Ἀμνημονεῦσαι] Non oblivionem hic significat, ut Viro summo visum. Sed verti necessario, uti fecimus, debet. V. Ὀρχ. c. 20. ubi quidem ἀμνημονεύω est, ut & apud *Thucyd.* III. 40. At hic apud *Lucianum* eodem modo usurpatum vides ἀμνημονεύω. In W. tamen ἀμνημονῆσαι legitur. *M. du S.*

45. Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων] Vid. *Herodot.* I. 8. & II. 161. *M. du S.*

48. Ὀσρόης] De hoc vid. not. *Saulii* cap. seq. *J. F. R.*

50. Ὀροεις

mulca. Vides, ſimilis hic illi alteri, miſi quod iſte quidem Thucydidi, hic vero Herodoto admodum erat ſimilis.

19. Alius quidam dicendi facultate nobilis, Thucydidi autem ſimilis ipſe quoque, aut paullum illo melior, qui urbes omnes, & omnes montes, & campos & fluvios diſertiſſime elocutus fuerit, & vehementiſſimum, ut putabat, illud, *In hoſtium capita malorum depulſor vertat!* Tantum frigus inerat ſupra Caſpias nives & glaciem Gallicam. Clypeus igitur Imperatoris toto vix libro ab illo deſcriptus eſt, & *Gorgo* in umbone, *& oculi illius ex caeruleo & albo ac nigro, & balteus colore iridis, & dracones flexi in capreolos, & in cincinnos plexi.* Vologeſi quidem braccae, aut frenum equi, Hercules, quot millia verſuum ſingula horum *occupant!* & qualis caeſaries Oſrois fuerit, cum Tigrin transnaret: & in quale antrum confugerit, hederae & myrti & lauri, ingenio ſibi ſuo implexarum, & umbroſum illud undique facientium. Vide, quam iſta ſint neceſſa-

ὁρᾷς, ὅμοιον ἔτος ἐκείνῳ, πλὴν ὅσον ὁ μὲν Θουκυδίδης, ἔτος δὲ, Ἡροδότῳ ἐῴκει.

Ἄλλος τις ἀοίδιμος ἐπὶ λόγων δυνάμει, Θουκυδίδῃ καὶ αὐτὸς ὅμοιος, ἢ ὀλίγῳ ἀμείνων αὐτῷ, πάσας πόλεις, καὶ πάντα ὄρη, καὶ πεδία, καὶ πόλεμους ἑρμηνεύσας πρὸς τὸ σαφέστατον, καὶ ἰσχυρότατον, ὡς ᾤετο· τὸ δὲ, ἐς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος τρέψειε· τοσαύτη ψυχρότης ἐνῆν ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν χιόνα, καὶ τὴν κρύσταλλον τὴν Κελτικόν· ἡ γῦρος ἀσπὶς ἡ τοῦ αὐτοκράτορος, ὅλῳ βιβλίῳ μόγις ἐξηριμμένη αὐτῷ, καὶ Γοργὼν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκ κυανοῦ, καὶ λευκοῦ, καὶ μέλανος, καὶ ζώνη ἰριοειδὴς, καὶ δράκοντες ἑλικηδὸν, καὶ βοστρυχηδόν. ἡ μὲν γὰρ Οὐολογέσου ἀναξυρὶς, ἡ δὲ χαλινὸς τοῦ ἵππου, Ἡράκλεις, ὅσαι μυριάδες ἑπῶν ἑκάστου τούτων, καὶ οἷα ἦν ἡ Ὀσρόου κόμη, διαιόντος Τίγρητα, καὶ ἐς οἷον ἄντρον κατέφυγε κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταὐτὸ συμπεφυκότων, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιούντων αὐτὸ, σκόπει ὡς ἀναγκαῖα τῇ

h Ὁρᾷς, ὅμοιον] Sic Edd. Ὁρᾷς ἐχ' ὅμοιος Angl. & P. *i* Ἰριοειδὴς] Ita recte inveni in P. *S. H. Ald. Fl. F. B2.* Ἡριοειδὴς male *J.* & marg. *AIW.* & L. Ἐριοειδὴς Angl. & G. Ἰριοειδὴς P. Vulgatae vero adſentitur M. *k* Οὐολογέσου] Sic legere *J. Fl. H. B2.* & M. notat *M. du S. l* Τίγρητα] Nihil mutant *J. Fl. P. H.* & M.

50. Ὅμοιον] Ante hanc dictionem eſt ἐχ in Angl. Cod. mendoſe. *J.B.*

Ibid. Οὐχ ὁμ.] A. & P. In impreſſis nihil. Forſan ſcripſerat Lucianus; ὡς ὁμ. quod eodem redit, & facile a Librario poſt ὁρᾷς omiſſum fuerit. *M. du S.*

Ὁρᾷς, ὅμοιον] Non ita abſurda eſt lectio Codd. ἐχ inſerentium, ut *Bourdel.* pronuntiat, poteſt enim interrogandi more accipi; nam vulgata hiat. Sed malim ὡς ὅμοιον legere, formula in his uſitatiſſima. *J. F. R.*

62. Γοργὼν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ] Ex initio Iliad. A. ubi Agamemnonis clypeus ſic deſcribitur. *J. G. G.*

Γοργὼν] Vid. *Hom.* Il. A. 36. & E. 741. *M. du S.*

64. Καὶ ζώνη ἰριοειδὴς] Mſ. ἠριοειδὴς. male, vide *Hom.* Il. Λ. v. 27. *J. G. G.*

Ibid. Ἰριοειδὴς] Angl. ἰριοειδὲς. *J. B.*

Ἰριοειδὴς] L. & Ed. *J.* ἠριοειδὴς, P. Ἰριοειδὴς: corrupte omnes. M. & Edd. reliquae ut edi curavimus. *M. du S.*

Ἰριοειδὴς] Cum propter variationis multitudinem editionum notas admodum perplexe notaſſet *Solanus*, ipſas denuo conſului, & quinque priores ſic ut edidi habere deprehendi, cumque id firmetur ex *Homero*, Iliad. A. 27. ubi poſt memoratos eosdem colores, etiam ſequitur: ἑκατὸν' ἰριόωσιν ἰοειδέϊ, nihil jam moror ceterorum Codicum varietates. *J. F. R.*

66. Ἀναξυρὶς] Vid. *Spanh.* 538. qui in nummis ea femoralia exhibet. De his Briſſonius aliique paſſim, vide, ſi lubet, not. ad *Philoſtr.* p. 34. *M. du S.*

68. Ὀσρόου κ.] Hujus jam ſupra nomen vidimus c. 18. vid. & c. 21. unde patet ducem eum fuiſſe exercitus, a quo fuſus eſt Severianus. Nam quod fugientem hic audis, debetur hoc vanitati ſcriptoris. De coma Parthorum vid. *Spanh.* 450. *M. du S.*

69. Τίγρητα] Conf. hoc *Dial.* c. 30. *M. du S.*

70. Κιττοῦ] Κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταὐτὸ συμπεφυκότων. Interpr. *hedera, myrto lauroque, quae eodem loco creverant.* Sed voluit haud dubie Lucianus, frondes earum arborum ſe invicem attigiſſe, implicitas fuiſſe, & in unum quaſi coaluiſſe. *H. V.*

τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα, ϗ [a] ὡς οὐκ ἄνευ [b] αὐτῶν, ἥδει μὲν τι τ̃ ἐκεῖ πραχθέντων.

Ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τ̃ ἐν τοῖς χρησίμοις, ἢ ἀγνοίας τ̃ λεκτέων, ὅτι τὰς τοιαύτας τ̃ χωρίων ϗ ἄντρων ἐκφράσεις τρέπον[c]. ϗ ὁπόταν ἐς πολλὰ ϗ μεγάλα πράγματα ἐμπέσωσιν, ἐοίκασιν οἰκέτῃ νεοπλύτῳ, [d] ἄρτι τ̃ δεσπότου κληρονομήσαντι, ὃς ὕστε τὴν ἐσθῆτα οἶδεν ὡς χρὴ περιβάλλεσθαι, ὕστε δειπνῆσαι κατὰ νόμον, ἀλλ' [e] ἐμπηδήσας πολλάκις, [f] ὀρνίθων, ϗ συείων, ϗ λαγῶων προκειμένων, [g] ⟨πρεμπίπλα⟩ ἔτυς τινὸς, ἢ [h] ταρίχου, ἐς' ἂν διαῤῥαγῇ ἐδίων· ὕτ@ δ' ἦν, ὃν πρόειπον, ϗ τραύματα συνέγραψε πάνυ ἀπίθανα, ϗ θανάτους ἀλλοκότους. ὡς εἰς δάκτυλον τ̃ ποδὸς τ̃ μέγαν τρωθείς τις, αὐτίκα ἐτελεύτησε· ϗ ὡς ἐμβοήσαντ@ μόνου Πρίσκου τ̃ στρατηγοῦ, ἑπτὰ ϗ [i] εἴκοσι τ̃ πολεμίων [k] ἀξέθανον· ἔτι δὲ, ϗ ἐν τῷ τ̃ νεκρῶν ἀριθμῷ, τοῦτο μὲν, ϗ πρὸς τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τ̃

ria hiſtoriae, & quam ſine iſtis nihil intellexiſſemus eorum, quae ibi geſta ſunt!

20. Prae imbecillitate enim in utilibus *recte verſandi*, aut ignorantia dicendorum, ad tales regionum & antrorum deſcriptiones confugiunt, & cum in multas magnasque res incidunt, ſimiles ſunt ſervo divitiarum inſueto, creta nuper demum domini ſui hereditate, qui neque veſtis novit quemadmodum induenda ſit, neque ex more cibum capere: ſed irruens ſaepe, cum tamen aves, & ſuillae, & lepores appoſiti ſint, in pulmentum aliquod aut ſalſamentum usque eo oppletur, ut ne rumpatur *metus ſit*. Ille igitur, quem modo dicebam, etiam vulnera deſcripſit omnino improbabilia, & mortes abſurdas, ut aliquis in pollice pedis vulneratus ſtatim exſpiraverit; &, ut inclamante ſolum Priſco duce, ſeptem & viginti hoſtium mortui ſint. Inſuper etiam in caeſorum numero, idque etiam praeter ſcripta in principum epi-

a Ὡς] Ὧν P. b Αὐτῶν] Deeſt in W. c Γὰρ] Nihil mutant J. H. B2. P. Fl. & M. d Ἄρτι τῷ δεσπ. κλ.] Sic Fl. H. P. S. Ἄρτι κλη. τῷ δ. inverſo ordine J. & W. e Ἐμπηδήσας] Ἐκπηδήσας L. f Ὀρνίθων] Ὀρνιθῶν marg. A1W. & mox λαγώων. g Ὑπερμπίπλατας] Sic B2. Fl. J. H. P. &c. Ὑπερμπίμπλατας W. h Ταρίχου] Ταρίχους marg. A1W. i Εἴκοσι] Sic edo ex Codd. M. P. L. A. G. Ἑπτὰ ϗ εἴκοσι Edd. omnes abſurde. k Ἐξέθανον] Ita G. & W. Ἀπέθανον Edd.

84. Ὑπερμπ. ἵππους] * Ἀτλικὴ ἡ σύνταξις. τὸ δὲ ἐπὶ μέρους † λέγειν Ἀτλικὸν· αὐτοὶ δὲ ἴφαγον, φασὶ, τῷ ἄρτου, ϗ κατέαγα τῷ κρανίῳ. Ἔτος πᾶν ὕσπριον ‡ ἰρεχθὶν. V.

* Hoc Scholion male relatum ad verba Οὔτε δυσπῆσαι κατὰ νόμον, indicante Solano, eo quo pertinet, tetuli. J. F. R.
† Λέγειν] Λέγεται Edit. Clar. quam correxit M. du S.
‡ Ἐρεχθὶν] Ἐρεχθὶν. M. Addi debuit & elixum. &c. Sic Galenus &c. M. du S.

75. Γὰρ] Mallem γοῦν. M. du S.

79. Νεοπλούτῳ] Sic ſupra Tim. c. 5. & non ſemel alibi (ex divilione Solani; quare ſuſpicor jam eſſe caput 7. vel 8. quod quaeſitum irem, ſi eſſet tanti.) M. du S.

85. Ταρίχου] Salſamenta enim, uti & ἔτυ@, tenuiorum cibus. Unde proverbium ταρίχους ἀξιώτερος, quo uſus eſt Ariſtoph. in Veſpis. Vide etiam Theophr. Char. π. ἀγροικίας. M. du S.

90. Πρίσκου] Bellum hic in Armenia geſſit, quod captis ab eo Artaxatis An. Chriſt. 164. confectum eſt. V. Capitol. in M. Aurelio cap. 8. Statius Priſcus. M. du S.

91. Ἑπτὰ ϗ ἑκτώ] Angl. εἴκοσι. J. B.
Ἑπτὰ ϗ εἴκοσι] A. G. M. P. & L. In impreſſis omnibus pro εἴκοσι, legebatur ἑκτώ. M. du S.

Ibid. Ἐξέθανον] Procul dubio recte Mſ. Angl. & noſter: ϗ ὡς ἐμβοήσαντος μόνου Πρίσκου τ̃ στρατηγοῦ, ἑπτὰ ϗ εἴκοσι τ̃ πολεμίων ἀπέθανον, aut ut meus liber, ἐξέθανον. ſic mox iidem codices Κρόνιον, non κρόνον. Illo enim exprimere Graece voluit *Saturninum*. κρόνος enim non *Saturninus*, ſed *Saturnus*. J. G. G.
Ἐξέθανον] Sic praeter Mſ. Gr. etiam M. In reliquis ἀπέθανον. M. du S.

94. Ἀρχόντων ἐπιστολαῖς] Quas epiſtolas intelligat, haud facile dixeris. Sed tum ex phraſi τ̃ ἀρχόντων, tum ex hiſtoria, quae memorat Lucium Verum, dum bellum illud gerebatur, ſediſſe Antiochiae, proclive eſt ſuſpicari de literis Priſci & Caſſii, ad Imperatorem L. Verum, intelligendum eſſe, quas vul-

epistolis mentitus est. Ad Europum enim hostium quidem cecidisse trecenties, & 95 ξώπω, τ μὴ πολεμίων, ἀποθανεῖν μυριάδας ἑπτὰ, ϗ τριάκοντα, ϗ ἐξ πρὸς διακοσίους· Ῥωμαίων δὲ, μόνους δύο, ϗ τραυματίας γενέσθ ι ἑνέα· ταῦτα οὐκ οἶδα εἴ τις ἂν εὖ φρονῶν, ἀνάσχοιτο.

21. Verum illud quoque dicendum, quod non pusillum est. Prae nimio Atticismi studio, & accuratissimae circa linguam puritatis, ausus est talia etiam Romanorum nomina facere, & transferre in Graecum, ut pro Saturnino Κρόνιον diceret, Φρόντιν autem Frontonem, Titianum porro Τιτάνιον, & reliqua magis etiam ridicula. Ad haec idem hic de Severiani exitu scripsit, deceptos esse alios omnes, qui ferro illum mortuum putent; periisse autem virum inedia, hoc enim mollissimum mortis genus illi visum, ignorans, totum quod

I Καὶ μὴν κἀκεῖνο λεκτέον, ὡ μικρὸν ὄν. m ὑπὸ γὰρ τῦ κομῳδῆ Ἀττικὸς εἶναι, ϗ ἀποκεκαθάρθαι τὴν φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον, ἠξίωσεν ἕτω ϗ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι τ Ῥωμαίων, ϗ μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικὸν, ὡς n Κρόνιον μὲν, Σατυρνῖνον λέγειν, Φρόντιν δὲ, τ Φροντῶνα, Τιτάνιον δὲ, τ Τιτιανὸν, ϗ ο τἄλλα πολλῷ γελοιότερα. ἔτι ὁ αὐτὸς ἔτος, περὶ τ P Σεβηριανῦ τελευ-
10 τῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πάντες, ἐξηπάτηνται οἰόμενοι ξίφει τεθνάναι αὐτὸν, ἀποθάνοι δὲ λιμῷ, σιτίων ἀποχόμενος· τῦτον γὰρ αὐτῷ ἀλυπόταλον δόξαι τ θάνατον· οὐκ εἰδὼς ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκεῖνο πᾶν, τριῶν,

l Ἐπεὶ] ος. Angl. & P. Vulgatam servant Edd. & M. m Ὑπὸ] M. P. L. & Fl. Edd. cett. ὑπὲρ. n Κρόνιον] Κρόνον Edd. omnes, praeter J. quae Κρόνιον, quam lect. firmant Codd. A. G. P. L. Κρονίον W. o Τἄλλα] Ἄλλα W. Τἆλλα J. H. S. Τἆλλα Fl. P. recte. p Σεβηριανῦ] Edd. fere omnes male Σεβηριανῶ, praeter S. & B2. Aldina eodem vitio laborat, quae paullo post tamen recte Σεβηριανὸς habet. Σευηρ- W. ubique.

6. Σατουρνῖνον λέγειν] Σάτορνον γὰρ Ῥωμαῖοι τ Κρόνον λέγουσιν. V.

vulgaverint Imperatores, ut tanta victoria innotesceret. M. du S.

Ibid. Εὐφράτῃ] Urbs est Mediae, inquit *Palmerius*. In tabulis Geographicis cis Euphratem, in Cyrrhestica ponitur. M. du S.

95. Μυριάδας ἑπτὰ] Cum conjungi etiam possint ad ultimam numerorum classem constituendam τριάκοντα ϗ ἑξ, orietur numerus modestior 70236. Sed qui mentiuntur, tales minutias non curant. Mendacia, ut illa JCtorum favorabilia, sunt laxae interpretationis. J. M. G.

98. Ἐπεὶ] Angl. ος. J. B.

2. Ὑπὲρ] Flor. ὑπὸ. J. B.

Ὑπὸ] M. P. L. & Ed. Fl. Reliquae ὑπὲρ. M. du S.

6. Κρόνιον] Angl. Κρόνιον. J. B.

Κρόνιον] Sic habet etiam P. L. & Ed. J. W. vero Κρόνιον. Libellum *de morte peregrini* amico inscribit, cui hoc nominis erat; Cave putes hunc fuisse *Saturninum*. Extat etiam nomen hoc apud *Plutarchum* in Mario. *Frontonem* quod attinet, fuit quidam *Fronto* Philosophus, M. Aurelii praeceptor. V. *Xiph.* sub finem M. Antonini, & M. Antoninum ipsum. I. 31. vide etiam *Xiphil.* in Adrian. 265. D. de Corn. Frontone, Jurisconsulto insigni. Sed hi omnes nihil ad historiam illam, ni fallor. M. du S.

9. Σεβηριανοῦ] Hoc nomen, ut & sequens Ofroës paulo aliter in Ἀλεξ. c. 27. efferuntur, ita tamen, ut facile eosdem homines agnoscas. Apud *Xiphilinum* (& nostrum infra) Σεβηριανὸς. In Adrian. 265. A. bis, & B. vide & 268. ubi caedes ejus narratur, cum nonagenarius esset, tantaeque virtutis, ut a Trajano Imperio dignus pronuntiatus fuerit. Patrem Luciani fuisse credo. Sed alio in loco (257. A.) aliter idem, nempe Σεβηριανὸς. Sed hic a nostro diversus, de quo vide in M. Aur. 270. C. ubi Σεβηριανὸς scribitur; & Ἐλέγεια dicitur Armeniae locus, in quo circumventus Romanorum exercitus internecioni totus datus est. M. Σευηριανὸς ubique. J. Edit. & aliae nonnullae hic & mox iterum Σεβηριανὸς, quae cum deinde Σεβηρ— recte scribant, nos & hic recte scribi curavimus, uti ante nos B2. & *Benedictus* fecerant. *Severianus* autem hic Gallus dicitur a nostro Ἀλεξ. c. 27. Armeniamque invasurus Alexandri Oraculum consuluit, quo responso, quove exitu, ibidem disces. M. du S.

τριῶν, οἶμαι, ἡμερῶν ἐγένετο· ἀποθανεῖν δὲ, καὶ [a] ἑπτὰ διαρκῆσιν οἱ πολλοί· ἐκτὸς εἰ μὴ τῦθ' ὑπολάβοι τις, ὡς [b] Ὀσρόης εἰστήκει θεώμενος ἑζ' ἂν [c] Σεβηριανὸς λιμῷ ἀπόληται, καὶ [d] διὰ τοῦτο οὐκ [e] ἐπήγαγε διὰ [f] τῆς ἑβδόμης.

Τὰς δὲ καὶ ποιηλικοῖς ὀνόμασιν, ὦ καλὲ Φίλων, ἐν ἱστορίᾳ χρωμένους, τίν ἄν τις θείη, τὰς λέγουσας, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανὴ, τὸ τεῖχος δὲ πρῶτον, μεγάλως ἐδύπησε; καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἱστορίας· [g] Ἔδεσσα μὲν δὴ ἔτω τοῖς ὅπλοις θεσμαραγεῖτο, καὶ [h] ὅπλοσιν ἦν, καὶ κόναβος ἄπαντα ἐκεῖνα, καὶ ὁ τραλληγὸς ἐμερμήριζεν, ᾧ τρόπῳ μάλιστα προσαγάγοι πρὸς τὸ τεῖχος· εἶτα μελαξὺ ἔτως εὐτελῆ ὀνόματα, καὶ [i] δημοτικὰ, καὶ πωλωχικὰ πολλὰ παρενεβέβυστο, τὸ, ἐπέστειλεν ὁ τραλλοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ, οἱ τρατιῶται ἠγόραζον τὰ [k] ἐγχωρίσια, καὶ, ἤδη λελυμένοι θεὶ αὐτὸς ἐγίγνοντο. καὶ τὰ τοιαῦτα·

sille passus est, trium, puto, dierum fuisse; qui vero cibo abstinent, etiam septem dies durare multos; nisi quis hoc putet, stetisse Osroën expectantem dum fame periret Severianus, & ob id ipsum per septem dies non supervixisse.

22. Eos vero quo quis loco ponat, jucundissime Philo, qui Poëticis in historia verbis utuntur, *deditque stridorem Machina, procumbensque murus tonuit vehementer?* Et rursus in alio libro praeclarae historiae, *Edessa quidem igitur adeo quassis circumsonat armis, strepitusque fuere & tumultus illa omnia.* Et *Dux versat sub pectore curas, qua maxime ratione ad muros accedat.* Deinde inter haec vilia adeo nomina, & plebeia & mendicorum propria multa inculcata erant, *Epistolavit campiductor Domino*, &, *Milites mercabantur illa quibus indigebant*, &, *Jam loti ad illos adierant*,

a Ἑπτὰ] Ἑξ ἡδόμων W. Vulgatam tuentur *Fl. J. H. P.* b Ὀσρόης] Ὀσρόης τις W. c Σεβηριανὸς] Hic rursus quaedam male Σεβηρ— praeter *Ald. Fl. S. H.* & *B2.* d Διὰ τοῦτο] Διατοῦτο *J.* uno verbo. e Ἐπήγαγε] Sic *Fl. J. H. P.* Ἔπηγε W. L. & marg. *AIW.* f Τῆς ἑβδόμης] Τῆς ζ. *Fl.* g Ἔδεσσα] Αἴδεσσα W. Nihil a vulg. abeunt *Fl. J. H. P.* h Ὅπλοσιν] Ὅπλοσιν W. i Δημοτικὰ] Edd. male Δημωτικὰ secunda longa, excepta *S.* & *B2.* quae *o* habent cum Cod. M. k Ἐγχωρίσια] Sic *J. Ald. Fl. H. P, S.* Ἐγχωρίσσια sine puncto subscripto M. Quin immo *Fl.* ι plane exprimit ἐγχωρίζωτα exhibens.

27. Ὅπλοσιν ἦν ἐ κόναβος] Ἤτοι κρότος ἐ θόρυβος, καὶ ψόφος. ἀκουστὸς ἐ κάναβος. *G.*

18. Σεβηριανὸς] Σεβηριανὸς λιμῷ (non λίμῳ, ut est in animadv. Cl. *Bos*) ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπήγαγε διὰ τῆς ἑβδόμης. Sensus verborum est: *Severianum intra triduum mortuum fuisse, quum inediam ad septimum usque diem perferant plerique; nisi si quis adstitisse putet Osroëm, & exspectasse, donec fame enectus esset Severianus, & propterea eum non produxisse vitam per hebdomada.* Interpres postrema sic reddiderat: *& ob hoc eum per septem dies in aciem non eduxisse.* Verum hoc denotare ἐπάγειν, unde didicerit ille, nescio. Est ἐπάγειν hic absolute positum pro ἐπάγειν ἑαυτὸν βίον, h. e. *insuper agere vitam, producere vitam*, quemadmodum ἄγειν & διάγειν absolute etiam usurpatur sine voce βίον. Haec in animadverss. p. 63. *L. Bos.*

19. Ἐπήγαγε] Recte quidem Cl. *Bos* hoc verbum modo exposuit; non tamen est, quod adeo praecise neget id quoque in aciem educere significare posse; nam ἐπάγω & προσάγω in bellicis expeditionibus frequens, pro *irruo, induco exercitum in hostem*; adeoque non ita longe abludit ab *educere in aciem*. Dixi, credo, de hoc significatu, ex *Arrian.* Exped. I. 1. p. 6. &c. ad *Hermot.* c. 68. Verum ideo nihilo minus versio pristina erat absurda; quare eam mutavi. *J. F. R.*

20. Διὰ τῆς ἑβδόμης] Sic apud *Athen.* 301. A. Διὰ δωδεκάτης. V. *Casaub.* & II. 15. *M. du S.*

23. Ἐλέλιξε] Ἐλέλιξε δὲ μηχανὴ, & τὸ τεῖχος δὲ πρῶτον μεγάλως ἐδύπησε, ut & sequentia sunt verba Homerica. *J. G. G.*

Ἐλέλιξε] Vide Il. A. 530. μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον. *M. du S.*

24. Ἐδύπησε] Voce δοῦπος utitur *Xen.* p. 164. 35. Sed nullibi, credo, verbo; praesertim cum μεγάλως &c. Vox Homero familiaris. Il. Δ. 504. Et ad quae paullo post sequuntur, conf. eundem Il. B. 210. & B. 3. *M. du S.*

26. Ἔδεσσα] Edessea Arabiae civitas, antea Antiochia dicta, ut scribit. *Plin.* l. V. c. 24. *G. C.*

Ἔδεσσα] Olim Antiochia ad *Kallirhoen* dicta. V. *Plin.* V.

erant, & similia: ut similis ea res esset tragoedo, qui altero quidem pede alto cothurno nitatur, alterum autem sandalio devinctum gerat.

ὥστε τὸ πρᾶγμα ἐοικὸς εἶναι τραγωδῷ, ἕτερον μὲν πόδα, ἐπ' ἐμβάτου ὑψηλοῦ βεβηκότι, θατέρῳ δὲ, σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ.

23. Ac videas etiam alios, prooemia quidem splendida & tragica & ad excessum usque longa scribentes, ut speres te mira quanta post isthaec omnino auditurum: at ipsum corpus historiae pusillum quoddam & ignavum subjungentes, ut hoc etiam simile videatur puerulo, si qua Cupidinem vidisti sic ludentem, persona Herculis maxima, aut Titanis, caput occultantem. Statim igitur qui audiere, illud subjiciunt: *Parturiunt montes.* Oportet autem non ita esse, sed similia omnia, & ejusdem velut coloris, consentiensque capiti corpus reliquum, ne galea quidem sit aurea, thorax autem omnino ridiculus, ex pannis alicunde, aut pellibus putridis consutus, & vimineus clypeus, porcina autem circa tibias.

Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἴδοις ἂν, τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ συγγράφοντας, ὡς ἐλπίσαι θαυμαστὰ ἡλίκα τὰ μετὰ ταῦτα πάντως ἀκούσεσθαι, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ τῆς ἱστορίας μικρόν τι καὶ ἀγεννὲς ἐπάγοντας, ὡς καὶ τοῦτο ἐοικέναι παιδίῳ, εἴ του ἔρωτα εἶδες παίζοντα, προσωπεῖον Ἡρακλέους μάμεγα, ἢ Τιτᾶνος ἐπικείμενον· εὐθὺς γὰρ οἱ ἀκούσαντες ὑπιφθέγγονται αὐτοῖς, τὸ, Ὠδῖνες ὄρος. χρὴ δὲ μὴ οὕτως, ἀλλ' ὅμοια τὰ πάντα, καὶ ὁμόχροα εἶναι, καὶ συνᾴδον τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὡς μὴ χρυσῆν μὲν τὸ κράνος εἴη, ὥραξ δὲ πάντη γελοῖος ἐκ ῥακῶν σοβεῖν, ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαπυμένος, καὶ ἡ ἀσπὶς οἰμινεὺς συΐνη, καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμαις. ἴδοις γὰρ ἂν

l Μετὰ ταῦτα] Μεταταῦτα junctim *F. H. Ald.* & *Fl.* m Ἀκούσεσθαι] Ἀκούσεσθε W. male. n Ἐπάγοντας] Ἐπαγάγοντας M. Vulg. habet *Fl. F. H. P.* &c. o Χρὴ δὲ] Χρὴ δὲ εἶμαι, W. At illud εἶμαι in nulla Ed. invenio, alioqui facile admisissem.

49. Ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς] Ἐπὶ τῶν μεγάλων ἀμαθαινόντων τὸ ἐπίφθεγμα. *V.* Parturient montes] Proverbium tritum. *G.*

50. Ὠδῖνες] Ὠδῖνων ὄρος, καὶ τίτλος μοῦς. Παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλα μὲν ὑπισχνουμένων, καὶ ὑδὶς ἄξια τελούντων. *V.*

55. Οἰσυΐνη] Ἐκ λύγων πεπλεγμένη. *V.*

* Ὑπισχνουμ.] In Ed. *Clev.* male ἐπισχνυμ.

V. 24. & *Spanh.* 602. *M. du S.*

31. Δημώδικα] M. & P. In reliquis δημοσιακά. *M. du S.*

32. Παρυπόδεσε] V. locum manifestissimum, in *Gallo* c. 11. ubi vox affinis ὑποδεῖν adhibetur. *M. du S.*

Παρυπόδουσε] Infra vero, *Gall.* c. XI. ait ὑποδεῖσθαι ὑπαυχένια. Et supra de *Merc. cond.* c. 32. συμπαραβύσασιν. *M. du S.*

34. Ἐγχρίζοντα] Castigat scriptorem historiae, qui alibi multa poëtica, alibi plebeia & barbara vocabula suae intexuerat historiae. Inter plebeia etiam est τὰ ἐγχρίζοντα. sed locus ille sic videtur esse interpungendus & corrigendus: καὶ οἱ στρατιῶται ἐγίνοντο τὰ ἐγχρίζοντα, καὶ ἦδη λελουμένοι περὶ αὐτὰ ἐγύοντο. *& milites emebant sibi victum, & lauti illis indulgebant.* ἐγχρίζοντα *Ciceroni* & *Tacito* sunt *utensilia, copiae victui necessariae.* sed Graecum vocabulum apud nullum bonae notae scriptorem invenias. Paullo ante πλουσίων ἀσμάτων, non *inopia multis infarta*, ut stulte & sine sententia vertit interpres, sed *mendicis convenientia*, aut, ut *Seneca* loquitur, *verba ad summam caveam spectantia.* *F. G. G.*

46. Εἴ που] Infra vero *Rhet.* c. 6. in *Junt.* legitur ἴσως τὴν Νιόβην ἴδοις; quod *Solanus* ex aliis Edd. in εἴ που mutavit, cui obsecuti sumus. *F. F. R.*

50. Ὠδῖνες ὄρος] Parœmiog. *F. B.*

Ὠδῖνων ὄρος] In fabulis hodiernis Aesopi non exstat. *M. du S.*

55. Συγκεκαπυμένος] Conf. infra Ἐπ. Κρον. c. 28. *M. du S.*

Ibid. Καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμαις] Mellei profecto interpretes. Benedictus, *& tibialia ex corio porcino facta*, male quidem, sed melius tamen quam Micyllus *& tibialia conchis incrustata aut ex corio porcino facta.* At quis dixit tibialia militum? An ita ignotae sunt ocreae, quas haud dubie nunc intellexit Lucianus. Itaque verte *& ocrea circa tibias ex corio porcino.* *F. G.*

57. Πο-

ἀν ἀφθόνως τοιούτους συγγραφέας, τῶ [a] Ῥοδίων Κολοσσῶ τῶ κεφαλὴν ναυάδι σώμασι ὑπερτιθέντας· ἄλλους αὖ ἔμπαλιν ἀκέφαλα τὰ σώματα εἰσάγοντας, ἀπροοιμίαστα, καὶ εὐθὺς ὑπὲρ τῶν πραγμάτων· οἱ καὶ προσέλαιρίζον τὸν Ξενοφῶντα ὕστερον ἐξάμηνον, Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος παῖδες γίγνον δύο· καὶ ἄλλους τῶν παλαιῶν· οὐκ εἰδότες ὡς δυνάμει τινὰ προοίμιά ἐστι λεληθότα τοὺς πολλούς, ὡς ἐν ἄλλοις [b] δείξομεν.

Videas enim satis multos id genus scriptores, Rhodii Colossi caput imponentes nani corpusculo: alios contra ea, trunca suo capite corpora inducentes, & statim ad res ipsas *aggressos*: qui etiam suarum partium esse volunt Xenophontem, qui ita coeperit, *Darii & Paryssatidis filii nascuntur duo*; & alios antiquorum. Ignorant nempe, esse quaedam quae vim prooemiorum habeant, licet vulgi intellectum fugiant, ut monstrabimus alias.

Καίτοι ταῦτα πάντα φορητά ἐστιν, ὅσα ἢ ἑρμηνείας, ἢ τῆς ἄλλης διατάξεως ἁμαρτήματά ἐστι, τὸ δὲ καὶ [c] περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι, οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμοὺς ὅλους, τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν; εἰς γῆν οὕτω ῥαθύμως συνήγαγε τὰ πράγματα, ὥστε Σύρῳ τινὶ ἐντυχὼν, ὥστε τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, τῶν [d] ὑπὲρ κυρείων τὰ τοιαῦτα μυθολογούντων ἀκούσας, ὥστε

24. Verumtamen illa omnia tolerabilia sunt, quaecumque aut elocutionis, aut constructionis reliquae sunt vitia. Mentiri vero circa ipsa loca, non parasangis modo, sed integris mansionibus, cui rerum bonarum simile est? Unus quippe eorum adeo supine res congessit, qui neque cum Syro unquam locutus videtur, neque, quod est in proverbio, in tonstrinis talia fabulantes audisse,

a Ῥοδίων] Ῥοδίου L. b Δείξομεν] Δείξωμεν W. Nihil mutant Edd. priscae. c Περὶ] Παρὰ W. & *Fl.* male. Ceterae recte περὶ. d Ἐπὶ κουρείων] Sic recte marg. *AIW.* item *Fl. S.* & *A.* Ceterae pessime Ἐπικουρίων *Epicureorum*. Τῷ ἐπικουρίῳ W.

58. Ναυάδι] Μικρῷ. *G.*

70. Παρασάγγας] Εἴδος μίτρου Περσικοῦ ὃ ἐστὶ στάδια λ'. *V.*

57. Ῥοδίων] Inter Colossos & statuas ingentes imprimis celebratur Colossus Rhodius pedibus centum & quinque altus. *G.C.*

Ῥοδίων Κολοσσοῦ] Centum is & quinque pedes altus traditur fuisse, sive LXX. cubitorum. *Plin.* XXXIV. 7. *Strabo* XIV. p. 652. C. *Philostr.* Vit. Apollon. V. 7. Vide etiam *Scaligeri* animadv. in *Eusebii* Chron. No. 1794. p. 137. Chares Lyndius Lysippi discipulus fecit, duodecim annorum spatio ad id consumpto; anno ante Chr. 278. Annos 56. cum stetisset, terrae motu prostratus est, (anno ante Chr. 222.) nec unquam restitutus. Jacuit ad an. usque Christi DCLXXII. quo capta a Saracenis Rhodo, vaeniit. Post tot detrimenta, tantum aeris tamen ablatum est, ut DCCCC. Cameli eo fuerint onusti, unde calculo inito ultra 700, 000 librarum pondo fuisse liquet; Camelo cuique nempe DCCC. libris assignatis. Vid. not. nostram ad Ἰσ. α. c. 18. De terrae motu, quo prostratus est, videndus *Polybius*. V. p. 428. 429. *M. du S.*

Ῥοδίων] Conf. infra Icarom. c. 12. τῶ Ῥοδίων Κολοσσῶν ἑβδομήκοντα. Et sic saepe alibi solet. quae tamen non adduco, quia & altera lectio bona, hanc tamen, ut nostro usitatam praefero. *J.F.B.*

62. Ξενοφῶντα] At dubitari a quibusdam audio, an recte Xenophonti tribuantur illi commentarii: quorum ego rationem miror, cum & veteres agnoverint, neque quicquam sit, quod repugnet. Adde *Aelian.* Var. H. VII. 14. *M. du S.*

Ibid. Δαρείου & Παρυσ.] Vid. *Xenoph.* Anab. I. *M. du S.*

70. Παρασάγγας] Vox Persica & Arabica XXX. autem stadia valet. Vid. *Herod.* II. p. 57, 2. *M. du S.*

74. Ἐπὶ κουρείων] Optime hunc locum ita restituit & vertit *Benedictus* noster, cum antea in omnibus, excepta *Fl.* conjunctim legeretur Ἐπικουρίων. Notum autem est veteres illos Athenienses in tonstrinis ad confabulandum convenisse frequentes, uti nos nunc in *coffipoliis*. Sic *Aristoph.* in Pluto p. 338.

Καί τοι λόγος γ' ἦν τῆ Ἡρακλέα, πολὺς,
Ἐπὶ τοῖς κουρείοισι τῶν καθημένων.

Ubi diversa quidem phrasis, sed eandem Scholiastes cum Luciano adhibet. Quo quidem in loco miror doctissimam *Daceriam* maluisse Terentium adducere (Ph. 1, 2, 39.) moris illius testem, quam aut *Lucianum* aut *Theophrastum*, apud quem etiam celebris est in

disse, ut de Europo verba faciens ita dicat, *Europus vero sita est in Mesopotamia, mansiones duas ab Euphrate remota: condiderunt illam Edesseni.* Neque satis hoc illi fuit, verum etiam Samosata patriam meam, ipse vir fortis eodem in libro sublatam, sua cum arce & munitionibus transtulit in Mesopotamiam, ut includatur inter ambo amnes, quam proxime utrinque praeterlabentes, & tantum non ipsa alluentes moenia. Ridiculum autem fuerit, si nunc caussam apud te, mi Philo, dicam, non ex Parthis me esse, neque Interamnum hominem, quibus me correptum scriptor admirabilis novum colonum adscripsit.

25. Illud etiam, Mehercule, usquequaque probabile de Severiano idem ille, interposito jurejurando, dixit, se profecto audisse quemdam eorum, qui ex ipso facto aufugerint. Neque enim ferro illum vo-

τοῦ Εὐρώπου λέγων, ὕτως ἔφη· Ἡ δὲ Εὔρωπος, κεῖται μὲν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, σταθμοὺς δύο τοῦ Εὐφράτου ἀπέχουσα, ἀπῴκισαν δ' αὐτὴν [f] Ἐδεσσαῖοι· καὶ οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμόσατα, αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἐξάμενος ὁ γενναῖος, αὐτῇ ἀκροπόλει, καὶ τείχεσι, μετέθηκεν ἐς τὴν Μεσοποταμίαν, ὡς περιωρίας αὐτὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν, ἑκατέρωθεν ἐν χρῷ παραμειβομένων, καὶ μονονουχὶ τοῖς τείχεσι ψαύοντων. τὸ δὲ καὶ γελοῖον, εἴ σοι νῦν, ὦ Φίλων, ἀπολογοίμην, ὡς οὐ Παρθυαίων, οὐδὲ Μεσοποταμίτης σοι ἐγὼ, οἷς με φέρων ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς [g] ἀπῴκισε.

Νὴ Δία, καὶ ἐκεῖνο κομιδῇ πιθανὸν περὶ τοῦ [h] Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἢ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων. οὔτε γὰρ ξίφει ἐθελήσας

[e] Ἀπῴκισαν] Ἀπῴκησαν W. [f] Ἐδεσσαῖοι] Λιδεσσαῖοι W. [g] Ἀπῴκισε] Ἀπῴκησεν M. [h] Σεβηριανοῦ] Sic jam bene Edd. Σευηριανοῦ W. ubique.

84. Τὰ Σαμόσατα] Σημειοῦ ὅτι Σαμοσατεὺς ὁ Λουκιανός. V.

in eam rem locus in Char. p. 36. ubi vide *Casaub.* notas p. 243. Add. *Plutarch.* 1273. qui a Theophrasto ἄσυνα συμπόσια dictitari ait solita, & 903. 2. Vide etiam *Diog. Laërt.* in Pittaco p. 19. D. W. τῷ Ἐπικουρίῳ. *M. du S.*

77. Εὔρωπος] V. supra c. 20. & infra c. 28. *M. du S.*

81. Σαμόσατα] Recte igitur in titulo Samosatensis dicitur. At non recte in plerisque, si non in omnibus, tabulis nostris geographicis, ad Euphratis ripam ipsam ponuntur Samosata. *M. du S.*

83. Μετέθηκεν] Ad h. l. haec notat Cl. *La Croze:* Complura ejusmodi in antiquis invenire par est, quibus hodie conciliandis operam & oleum perdunt *ol καλοὶ κἀγαθοί.* *J. F. R.*

85. Ἐν χρῷ] Conf. supra *Zeux.* c. 6. f. & saepe alibi. *M. du S.*

91. Νὴ Δία καὶ ἐκεῖνο κομιδῇ πιθανὸν περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἢ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων] Salmuriensis: *Quin & illud per Jovem admodum credibile idem dixit de Severiano, apposito juramento, quod audivisset ex aliquo eorum, qui ex eo ipso opere aufugerant.* Nihil dicam de voce barbara in versione *juramento*, pro quo Latini dicunt *jure jurando.* Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου, non est *ex ipso opere*, sed *ex illo ipso proelio. Thucyd.* lib. 3. & Lucianus in hoc ipso libello c. 29. ἐν τῷ ἔργῳ *in ipso proelio.* saepe ἔργον κατ' ἐξοχὴν *proelium*, *bellum* notat. τρωϊκὸν ἔργον *Arriano* est *Trojanum bellum.* Et sic accipiendum in illo notissimo versu *Homeri: Μύθων ῥητῆρ' ἐμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων. Verborum oratorem esse, actoremque rerum.* Phaenicem ait Achillem docuisse partis & belli artes, ut disertus esset in concionibus, rebus vero gerendis strenuus, & manu fortis. Apud eundem πολλὰ ἐοργὼς est fortis, strenuus,

Κάτθαν' ὁμῶς ὅτ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅτε πολλὰ ἐοργώς.

Occidit tam ignavus, quam fortis. Iliad. Ψ, cum Patroclum sepeliissent, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται. *Eustathius* δηλαδὴ τὰ πολέμου. ὥσπου φησὶ μύγα ἔργον ἄρρος. Sic Latinis *res gerere.* Horat.

Res gerere & victos offendere civibus hostes
Attingit solium Jovis. *J. G. G.*

92. Ἐπομοσάμενος] Sic supr. *Hermot.* c. 67. Sed ἐξομοσάμενος. *Apol. pro Merced. Cond.* c. 6. *M. du S.*

σαι αὐτὸν ἀποθανεῖν, ἔτε φαρμάκῳ πιεῖν, ἔτε βρόχον ἄψασθαι, ἀλλά τινα θάνατον ἐπινοῆσαι τραγικὸν, καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζοντα· τυχεῖν μὲν γὰρ αὐτὸν ἔχοντα σκεύη ἐκπώματα ὑάλου, τὸ καλλίστης ὑάλου. ἐπεὶ δὲ πάντως ἀποθανεῖν ἔγνωστο, [a] κατάξαντα τὸ μέγιστον τῶν σκύφων, ἑνὶ τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι [b] εἰς σφαγὴν, ἐντεμόντα τῇ ὑάλῳ τὸ λαιμόν. ὅτως δὲ [c] ξιφίδιον, δὲ λογχάριον εὗρεν, ὡς ἀνδρείός γε αὐτῷ καὶ ἡρωϊκὸς ὁ θάνατος γένοιτο.

Εἶτα ἐπειδὴ Θουκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς πρώτοις τοῦ πολέμου [d] ἐκείνου νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἡγήσατο χρῆναι ἐπιτιθεῖν τῷ Σεβηριανῷ. ἅπασι γὰρ αὐτοῖς πρὸς τὸ [e] εἰδέναι αἴτιον τὸν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸν Θουκυδίδην, ἡ ἅμιλλα. θάψας οὖν τὸν Σεβηριανὸν μεγαλοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται ἐπὶ τὸν τάφον Ἀφράνιόν τινα Σίλωνα ἑκατόνταρχον, ἀνταγωνιστὴν Περικλέους, ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερρητόρευσεν αὐτῷ, ὥστε με μὴ τὰς Χαρίτας πολλὰ πάνυ δακρύσαι ὑπὸ τῆς γέλωτος· καὶ μάλιστα ὁπότε [f] ὁ ῥήτωρ ὁ Ἀφράνιος, ἐπὶ τέλει τοῦ λόγου δακρύων ἅμα σὺν οἰμωγῇ θεατρικῇ, ἐμέμνητο τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων, καὶ προπόσεων· εἶτα ἐπέθηκεν Αἰάντειόν τινα τιὼ χορωνίδα. σπασάμενος γὰρ τὸ ξίφος εὐγενῶς πάνυ,

luisse mori, neque venenum bibere, nequit laqueum sibi innectere, sed tragicam mortem aliquam excogitare, & ipso consilio novam. Habuisse illum forte pocula mirae magnitudinis vitrea de vitro pulcherrimo. Cum autem mori omnino decretum esset, confregisse scyphorum maximum & fragmentorum uno usum ad caedem, inciso vitri ope gutture. Adeo pugionem aut lanceolam non invenit, ut certe virilis illi & Heroica mors contingeret.

26. Deinde quando Thucydides funebrem quasi orationem habuit primis illis in bello mortuis; ipse quoque existimavit dicendum aliquid esse de Severiano. Omnibus enim illis cum Thucydide, penes quem tamen nulla caussa est illorum in Armenia malorum, certamen est. Postquam ergo sepelivit Severianum magnifice, ad sepulcrum statuit Afranium Silonem quendam, Centurionem, Periclis aemulum, qui talia ac tanta de illo declamat, ut, ita me Gratiae! multum sane lacrumarum risus mihi excusserit, & maxime cum orator Afranius in peroratione, lacrumans cum ejulatione maximi affectus indice, mentionem facit sumtuosarum coenarum, atque propinationum: deinde sumtam ab Ajacis fabula coronidem imponit. Stricto enim ense generose

a Κατάξαντα] Κατάξασθαι W. Nihil mutant *Pl. F. H. P.* b Εἰς σφαγὴν] Εἰς τὸν σφαγὸν W. c Ξιφίδιον] Ξιφίδιον W. d Ἐκείνου] Ex W. & L. Ἐκείνους enim habebant Edd. e Οἶδε] Οἶδεν marg. *Ald.* f Ὁ] Deest articulus in W. Adest in Edd.

2. Σκύφων] Ὁ σκύφος ἀρτιτυπῶς. *G.*

12. Θάψας] Παῦσον, ταλαίπωρε, ἑαυτῶν τοι πέπαυσαι μέχρι πότου ἀφηγιλάσεις τοὺς καλαφάτους; *M.*

4. Οὐ ξιφίδιον] Honestius nempe id mortis genus, praecipue militaribus viris, habebatur, V. *Tac.* An. XV. 67. & Lipsii notam. *Eur.* Ἑλ. p. 626. A. σφαγαὶ δ' ἔχουσιν εὐγενές τι καὶ καλόν. *M. du S.*

7. Θουκυδίδης] Vid. *Thucyd.* L. II. c. 34. *M. du S.*

8. Τῶν πολέμου ἐκείνοις νεκροῖς] Ἐκείνου ν'. *Th. M.*

Ibid. Ἐκείνου] W. & L. uti acute conjecerat *Marcilius.* In reliquis ἐκείνοις. *M. du S.*

10. Οἶδεν αἴτιον — Θουκυδίδην] Lectio marginis *Aldinae* primo intuitu blanditur, quia αἴτιος fere ubique cum genitivo construitur. Verum & accusativus recte se habet; est enim ellipsis praepos. διὰ vel κατὰ, & significat *Thucydidem nihil culpabilem*, i. e. *propter nullum rem.* Sic οἶδά τι αἴτιος ex *Homer.* & οἶδεν αἴτιον ex *Herod.* dudum protulit *Steph.* in Thes. quare plura non addam. *V. F. R.*

12. Θάψας — Σεβ.] Smyrnae sepultus est; V. *Dion.* LXXI. p. 802. B. Coll. cum *Aristid.* Or. II. 13. p. 295. teste *Wortono*, qui *Dacerium* ea de re in partes vocat p. 169. Vitae *M. Aurelii*, quam Anglice cum

20-

noſſe ſane, & ut decebat Afranium, in conſpectu omnium ad ſepulcrum ſe interemit, non indignus, ita me Mars amet, qui multo ante moreretur, ſi quidem declamavit talia. Et hoc, ait, cum viderent praeſentes, omnes admiratos eſſe, & ſupra modum laudaſſe Afranium. Ego vero tum reliqua illius damnabam, qui tantum non jusculorum & patinarum meminiſſet, illacrumareturque mentioni placentarum; hoc vero nomine maxime illum incuſabam, quod non interfecto antea ſcriptore, qui hanc fabulam docuit, tum demum mortuus eſt.

27. Caeterum multos etiam alios ſimiles hiſce, cum enumerare tibi, ſodalis, poſſim; tamen paucorum facta mentione ad alterum promiſſum meum jam transibo, ad conſilium, quomodo quis ſcribat melius. Sunt enim, qui magna negotia & digna memoratu praetermittunt aut tranſcurrunt; prae inſcitia vero, & pulchri imperitia, atque dicendorum tacendorumque ignoratione, minima quaeque copioſe admodum ſtudioſeque enarrant, diuque in iis immorantur. Velut ſi quis Olympii Jovis totam quidem pulchritudinem talem, tamque multiplicem, non videat, neque laudet, neque his, qui non viderunt, enarret, ſcamillum vero, quod ita ad normam exactus & politus ſit, admiretur, & baſeos pro-

ὡς Ἀφράνιον εἰκὸς ἦν, πάντων ὁρώντων, ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν ὅπι τῷ τάφῳ, οὐκ ἀνάξιος ὤν, μὰ τὸν Ἐνυάλιον, πρὸ πολλοῦ ἀποθανεῖν, εἰ τοιαῦτα ἐρρητόρευε· καὶ τοῦτο ἔφη ἰδόντας τοὺς παρόντας ἅπαντας θαυμάσαι, καὶ ὑπερπαινέσαι τὸν Ἀφράνιον. ἐγὼ δὲ καὶ τἄλλα μὲν αὐτῷ [i] καλεγίγνωσκον, μονωνυχὶ ζωμοῦ καὶ [k] λοπάδων μεμνημένῳ, καὶ ὀπιδακρύοντος τῇ τῶν πλακούντων μνήμῃ· τοῦτο δὲ μάλιστα ᾐτιασάμην, ὅτι μὴ τὸν συγγραφέα, καὶ διδάσκαλον τοῦ δράματος προαποσφάξας, ἀπέθανε.

Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους [l] ὁμοίους τούτοις ἔχων σοι, ὦ ἑταῖρε, καταριθμήσασθαι, ὀλίγων ὅμως ὀπιμνησθείς, ὅπι τὰ ἑτέραν κατοχὴν ἤδη μεμελεύσομαι, καὶ συμβουλὴν, ὅπως ἂν ἄμεινον συγγράφοι τις. εἰσὶ γάρ τινες, οἳ τὰ μεγάλα μὲν τῶν πεπραγμένων, καὶ ἀξιομνημόνευτα παραλείπουσιν, ἢ παραθέουσιν, κατὰ δὲ [m] ἰδιωτείας, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἢ σιωπητέων, τὰ μικρότατα πάνυ λιπαρῶς καὶ φιλοπόνως ἐρμηνεύουσιν ἐμβραδύνοντες. ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ὅλον κάλλος, [n] τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ὄν, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαινοῖ, [o] μηδὲ τοῖς ἐκ εἰδόσι [p] ἐξηγοῖτο. τοῦ κατασκίυ δὲ, τό, τε εὐθυεργὲς καὶ τὸ εὔξεστον θαυμάζοι, καὶ τὸ κρηπίδος τὸ εὔρυθμον,

[g] Ἀπέσφαξεν] Sic habere *F. Fl. H.* & M. notat *M. du S.* Sed & habent ceterae. [h] Τἄλλα] Τἆλλα *F. Ald.* ubique. [i] Καλεγίγνωσκον] Καλαγιγνώσκων W. [k] Λοπάδων] Λοπαδίων *Fl.* Cum vulgata faciunt cett. & M. [l] Ὁμοίους] Ὁμοίως W. [m] Ἰδιωτείας] Ἰδιωτίας W. Vulgatam retinent *F. Fl. H.* P. &c. [n] Τοσοῦτον & τοιοῦτον] Τοσοῦτο καὶ τοιοῦτο M. Sed poſtremae voci manus recentior ν addidit. [o] Μηδὲ] Μὴ δὲ *F.* [p] Ἐξηγοῖτο] Ita reſtitui ex W. L. Ἐξηγεῖτο Edd.

notis edidit. locus autem *Thucydidis*, quem noſter hic reſpicit, eſtat l. II. *M. du S.*

31. Λοπάδων] Flor. λοπαδίων. *F. B.*

46. Τῷ Διὸς τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ] De qua ſtatua videndus omnino *Pauſ.* El. p. 156. & ſeqq. Inter orbis miracula in primis recenſetur. *M. du S.*

48. Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον] Sic noſtro cum Atticis perpetuum eſſe τοσοῦτον pro τοιοῦτο, non opus ut hic rurſum dicatur. Utrumque autem adjectivum & alibi conjungere amat, quod *Solanus* jam ante monuit. Addo igitur hic tantum *Long. Paſt.* L. II. p. 63. Ed. *Woch.* Τοσοῦτα & τοιαῦτα πτολέμους, cujus ſtilus cum noſtri omnium optime convenit. Τοσοῦτον πάλαι pro τοιοῦτο, Idem IV. 120. Ed. *Moll.* *F. F. R.*

49. Ἐξηγ.] Sicut ἐπαινεῖ, ſic & ἐξηγοῖτο legendum. *F. G. C.*

Ἐξηγεῖτο] *Graevii* emendationem confirmant Codd. W. & L. *M. du S.*

51. Καὶ τὸ κρηπίδος τὸ εὔρυθμον] Benedictus, *& crepida concinnitatem.* An credimus? Certe ſi qua fides nummo, cui inſculptus univerſus ille Jupiter, plane fuit nudipes ſine ullo pedum tegumento. Et

ρυθμον, καὶ ταῦτα πάνυ μὲν πολλῆς φροντίδος [a] διεξιών.

Ἐγωγ' οὖν ἤκουσά τινος, τὸν μὲν ἐπ' Εὐρώπῃ μάχην ἐν ὅλοις ἑπτὰ ἔπεσι πα-
ραδραμόντος, εἴκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω ὕδατος [b] ἀναλωκότος εἰς ψυχρὰν καὶ οὐδὲν
ἡμῖν προσήκουσαν διήγησιν· ὡς Μαῦρός τις ἱππεὺς, Μαυσάκας τοὔνομα, ὑπὸ δίψους
πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη, καταλαβόι Σύ-
ρους τινὰς τῶν ἀγροίκων, ἄριστον παρατιθεμέ-
νους, καὶ ὅτι τὰ μὲν πρῶτα, ἐκείνοι φοβη-
θεῖεν αὐτὸν, εἶτα μύθοι μαθόντες ὡς τὸν
φίλων εἴη, καὶ ξένιά τε [c] εἰστιάσαντο·
καὶ γάρ τινα τυχεῖν αὐτῶν ἀποδεδημηκότα
καὶ αὐτὸν ἐς [d] τὴν Μαύρων, ἀδελφῷ αὐτῷ ἐν
τῇ γῇ στρατευομένῳ. μῦθοι τὸ μὲν τοῦτο μα-
κροὶ, καὶ διηγήσεις, ὡς θηράσειεν αὐτὸς ἐν
τῇ Μαυρουσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τοὺς ἐλέφαντας

portionem ; eaque multa cum cura perse-
quatur.

28. Ego igitur novi aliquem, qui pu-
gnam quidem ad Europum vix ſeptem to-
tis verſibus percurreret, viginti autem vel
amplius menſuras aquae (*clepſydras*) impen-
deret in frigidam & nihil ad nos pertinen-
tem narrationem, ut *Maurus aliquis eques*,
*Mauſacas nomine, prae ſiti per montes ober-
rans, Syros quosdam ruſticos deprehenderit,
qui prandium ſibi appoſuerant, atque ut initio
illi pertimuerint, deinde autem, cognito, a-
micum eſſe, acceperint convivio : etenim forte
quendam illorum & ipſum in Maurorum ter-
ra peregrinatum eſſe, quod ſuus frater in ea
regione militaret.* Hinc fabulae longae, &
narrationes, *quomodo ipſe in Mauritania ve-
natus eſſet, & ut vidiſſet elephantas multos
una*

a Διεξιὼν] Sic Edd. & M. in quo tamen videtur fuiſſe διεξίοι ; ſed mutatum eſt. b Ἀναλωκότος] Ἀναλω-
κότα Fl. Ἀπαλωκότας W. P. Ἀηλωκότος Edd. omnes. c Εἰστιάσαντο] Εἰστιασ. L. & Fl. d Τὴν Μαύρων] Sic
recte Edd. Τὸν Μαύρον Angl. & P. Τῶν Μαύρων L. W. & Fl.

quis foret iſte narrandi contextus, ut primo totum κάλως Jovis produxerit, in quo & omnia corpori adfixa continentur, tum diſcedat ad ὑποπόδιον, nunc aberret ad crepidas ? Certe Micyllus *crepidinis concinnitatem*, quem praefero. *J. G.*

Ibid. Κρηπῖδος] Recte κρηπῖδα hic *crepidinem* Micyllus, nos *baſin*, notiore aliquantum verbo, reddidimus. *Salmurienſis* tamen, qui *crepidam* hic maluit, neſcio an recte ex eo refutetur, quod nudos pedes habet in nummis Jupiter Olympius. *Pauſanias* certe Eliac. I. p. 306, 12. χρυσοῦ ὑποδήματα illi tribuit. Idem p. 307, eam, quae hic κρηπὶς vocatur, βάθρον τῷ θρόνου nominat ; ὑποπόδιον autem Luciani ὑπόθημα τὸ ὑπὸ τοῖν θεοῖν τοῖς ποσὶν appellat, additque ab Atticis θρανίον vocari. *J. M. G.*

53. Διεξιὼν] Ita M. etiam ; ſed non a prima manu, videturque prius fuiſſe διεξίοι, quod magis arridet. *M. du S.*

56. Μέτρα — ἀναλ.] Non cauſidici nempe ſoli ad Clepſydras dicebant : factitabant id etiam Luciani aetate, Rhetores, ſeu Sophiſtae. Cujus rei inſigne teſtimonium exſtat apud *Philoſtratum* in Adriano Sophiſta. Τῶν τῷ Ἡρώδου ἀκροατῶν δίκαι οἱ ἀρεταῖς (L. ἀρίστοις) ἀξιούμενοι ἐπιστιζοῖτο τῇ εἰς πάντας ἀκροάσει κλέψαι δοκοῦσαν ξυμμιμεῖσθαι τὸν ἐκατὸν ἔπη, ἃ δὴ ἀπετάσθη ὁ Ἡρώδης &c. ubi ἔπη ut & hic, *verſum* ſeu *lineam*, quam nunc dicimus, ſignificat. Verſum eodem ſenſu & uſurpant latini ; *Corn. Nepos* in Epam. c. 4. & *Lact.* II. 8. ἀναλωκότος autem ex W. & P. eſt, pro quo in reliquis ἀηλ— legitur. *M. du S.*

57. Ἀηλωκότος] Flor. ἀναλωκότα. *J. B.*

66. Ἐς τὴν Μαύρων] Angl. ἐς τὸν Μαῦρον. *J. B.*

Ibid. Τὴν Μαύρων] Vulgatum, quam *J. H. Ald.* & P. ſervant, & hic ſervaſſe par erat, non ſolum quia ſic frequenter ſolet per ellipſin γῆν vel χώραν, intelligi, ſed quia ipſum γῆν mox ſequitur. *J. F. R.*

73. Ἐν Εὐρώπῃ] Supra ἐπ' Εὐρώπῃ dixit initio hujus c. 28. & infra iterum verſus ejusdem capitis finem. *M. du S.*

Ἐν Εὐρώπῃ] Confer omnino mox c. 38. ubi ἐν Ὀλύνθῳ eodem modo. Id eſt *ad* vel *prope*, non plane *in* ipſa urbe *Europo*. *Aelian.* V. H. I. 25. ἐν Πλαταιαῖς, *ad Plataeas*, ibid. ἐν Μυκάλῃ *ad Mycalen*. Ad quae verba Cl. *Periz.* duo alia ſimilia adducit, & Latinos interdum eodem modo loqui docet. Ita quoque ἐπὶ νηυσὶ, pro *apud*, *juxta naves*, Homero uſitatiſſimum, ut Il. E. 791. Νὺ δ' ἄκριτον πόλιος, πολλὸν ἀπὸ νηυσὶ μάχονται. *Nunc vero procul ab urbe cauſa apud naves pugnant.* Et B. 4. Rurſum E. 36. — καθῖζεν ἐπ' ἠιόσι Σκαμάνδρου. *Sedere fecit ad Dardanium Scamandrum*, non IN ipſum fluvium. Ibid. 598. Στῆν ἐπ' ἀκτῆς ποταμοῖο. *Steterit ad rapidum fluvium.* Il. A. 423. Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὠκεάνοιο μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας Κθιζέμεν ἔβη. Immo & εἴσω, quod alias *intro* ſignif. pro *usque*, ad

stia patientes, & ut parum abfuerit, quin a leone devorarus esset, & quantos Caesareae pisces emerit. Et historicus admirabilis, omissis tantis caedibus, quae circa Europum factae sunt, & invasiones, & inducias necessarias, & custodes & his oppositos custodes alios, ad seram usque vesperam abfuit, dum videt Malchionem Syrum Caesareae scaros ingentes vili pretio ementem: nisi vero nox oppressisset, forte etiam coenaturus cum illo erat, scaris jam paratis. Quae nisi cum cura scripta essent in historia, magna nos ignorassemus, & jactura Romanis intoleranda fuisset, si Mausacas Maurus sitiens, quod biberet, non inveniisset, sed incoenatus in castra rediisset. Quamvis quot alia longe magis ri-

ὑπὸ λέοντος ἁλίγου δεῖν καταβρωθείη, καὶ ὁπόσους ἰχθῦς ἐπρίατο ἐν Καισαρείᾳ· καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφεὶς τὰς [e] ἐν Εὐρώπῃ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ [f] ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας, καὶ φύλακας, καὶ ἀντιφύλακας, ἄχρι βαθείας ἑσπέρας [g] ἔφεισ'ηκει ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις [h] ἀξίους ὠνούμενον. εἰ δὲ μὴ νὺξ κατέλαβε, τάχα καὶ συνεδείπνει μετ' αὐτοῦ, [i] ἤδη τῶν σκάρων ἐσκευασμένων. ἃ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ἐπιμελῶς τῇ ἱστορίᾳ, μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἠγνοηκότες ἦμεν, καὶ ἡ ζημία Ῥωμαίοις ἀφόρητος, εἰ Μαυσάκας ὁ Μαῦρος διψῶν, μὴ εὑρὼν πιεῖν, ἀλλ' ἄδειπνος ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. καίτοι πόσα ἄλλα μακρῷ πε-

e Ἐν] Nihil variare Edd. & M. notat *M. du S.* *f* Ἐπελάσεις] Sic restitui ex marg. *A1W.* & Codd. G. W. P. L. Ἐπελεύσεις enim Edd. male. *g* Ἔφεισ'ηκει] Ex W. P. & *Fl.* Cett. male ἀφεισ'ηκει. *h* Ἀξίους] Ita recte Edd. Ἀξίου M. erasa quae prius fuerat litera Σ. Πολλοῦ ἀξ. *Marc.* prave. *i* Ἤδη] Δὲ M. Sed notatum ut spurium.

78. Ἀξίους] Εὐώνους. *G.*

ad, eidem usurpatur Il. A. 71. Et εἰς Ἴλιον recte vertitur *ad* Trojam Il. E. 210. Ut innumera ejusdem similia omittam. *J. F. R.*

75. Ἐπελάσεις] Ex Mf. scribend. καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφεὶς τὰς ἐν Εὐρώπῃ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας. *Et divinus ille scriptor praetermisit tantas ad Europum strages, & impressiones, & foedera necessaria.* In vulgatis ἐπελεύσεις. Sed ἐπελάσειν, est *impressionem facio, incurro* ut statim cap. 29. καὶ πόρρωθεν ἐπελάσαντες διὰ ἐμπειρίαν. & procul *advenientibus terrorem incutere.* & c. 31. f. ἢ πῶς δέξονται τὴν ἐλεφάντων ἐπέλασιν. *quomodo elephantum incursus excipient.* *J. G. G.*

Ἐπελάσεις] Adde c. 31. C. Ecχ. c. 36. Extat etiam in W. P. & L. quod autem in vulgatis est ἐπελεύσεις, pravum est. *M. du S.*

78. Σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνούμενον] Σκάρους παμμεγέθεις καὶ πολλοῦ ἀξίους ὠ. *Th. M.*

Ibid. Ἀξίους] Vulgo legitur, ὧν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνούμενον. non video quin recte legatur. *Marcilius* legit, Σκάρους παμμεγέθεις πολλοῦ ἀξίους ὠνούμενον. nec dat causam. Quidni autem scari illi, licet παμμεγέθεις, potuerint aeque vili, ac magno pretio constitisse? Adde quod est non inepta antithesis παμμεγέθεις & ἀξίους. Interpres Latinus totam vocem ἀξίους vertere insuper habuit. Volunt autem verba, *Videns Malchionem Syrum in Caesarea, scaros ingentes, bene*, sive *vili pretio ementem. Aristophanes* in Equitib. vs. 642.

Οὐ πάνυ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.

Ibi Graecus Interpres, & ex eo *Suidas*, Ἀξιωτέρας, εὐωνοτέρας, τ' ἀξίας τιμῆς. Ἄξιον παρ' Ἀττικοῖς τὸ εὐωνον. Quae verba Graeci Interpretis non potuerunt tamen docere Latinum Interpretem, versum illum *Aristophanicum* melius reddere, quam, *haud quaquam ego precioſiores vidi apuas* quum debuerit *viliores*, melius tamen sapit, versum 669.

Ἤδωτο τὰς ἀφύας παρ' ἡμῶν ἀξίας.

Reddens, *apuas vilis pretii.* *J. F.*

Ἀξίους] Non modo *Benedict.* sed & *Micyllus* omisit, unde fere conjicio neutrum id verbi intellexisse, cujus significationem illud *Marcilii* scholion quoque non recte tradit. Recte *Jensius viles* vertit; nam praeter *Aristoph.* quem laudat, etiam sic *Theophr.* char. de garrul. p. 11. Ed. *Casaub.* vel p. 16. Ed. *Needham.* ὡς ἀξίου γιγνομένου τοῦ πυροῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ. *J. F. R.*

[a] γελοιότερα ἐκὼν ἐγὼ νῦν παρίημι; ὡς ἡ αὐλητρὶς ἦκεν ἐκ τοῦ πλησίον κώμης αὐτοῖς, ἢ ὡς δῶρα ἀλλήλοις ἀντέδοσαν, ὁ μὲν Μαῦρος μὲν τῷ Μαλχίωνι λόγχην, ὁ δὲ τῷ Μαυσάκᾳ [b] πόρπην, ἢ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τὰ ἐπ' Εὐρώπῃ μάχης. αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια. τοιγάρτοι εἰκότως ἄν τις εἴποι τὸν τοιοῦτον, τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ αὐτοῦ τὰς πρὸς τῇ ῥίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν.

dicula prudens ego nunc praetermitto? *aut tibicina etiam illis ex proximo pago venerit, & uti dona alter alteri dederint, Maurus quidem Malchioni lanceam, at hic fibulam Mausacae*, multaque alia ex hoc genere, ipsa nempe praelii ad Europum capita. Merito ergo dicat aliquis, tales rosam quidem ipsam non videre, spinas vero illius, radici proximas, accurate considerare.

Ἀλλ' [c] ὦ Φίλων, μάλα ἡ ἔτος γελοῖον, οὐδὲ τὸ ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πώποτε προβεβηκὼς, οὐδ' ἄχρι [d] Κεγχρεῶν ἀποδεδημήκας, ἔτι γε Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν εἶδὼν, ὡδὶ ἥρξαλο· μέμνημαι γὰρ· ὅτα

29. Alius, mi Philo, valde ipse etiam ridiculus, qui neque alterum Corintho pedem protulisset unquam, neque Cenchreas usque discessisset, certe neque Syriam vidisset, neque Armeniam; ita, memini enim,

[a] Γελοιότερα] Ita dedi ex marg. *AtW.* Ἀναγκαιότερα Edd. absurde. [b] Πόρπην] Πόρπαν male W. L. & marg. *AtW.* In vulgata probe conspirant Edd. [c] Κεγχρεῶν] Κεγχρεῶν Angl. & P. Κεγχρειῶν W. Vulg. servant omnes Edd. & *Thom. M.*

87. Γελοιότερα] Cum Edd. legerent ἀναγκαιότερα, prorsus contra mentem Luciani, nec quidquam variationis notet *Solanus*, ego, quod in marg. *Ald.* 1. *Wesselinganae* inveni, lubens accepi, & res ipsa clamat sic legendum: quare nemo hujus correctionis ergo me redarguet, quam adeo necessariam ipse videbit. Nimis enim intolerabile erat, *hoc praetermitto quia magis necessarium est*: & miror nemini hoc suspectum fuisse. *J. F. R.*

89. Μαῦρος] Vid. *Homer.* Il. H. 299. *M. du S.*

93. Κεφάλαια] Sic supra Ἐπιστ. c. 2. Et Ἀναβ. c. 14. *M. du S.*

95. Ἀκάνθας] Respexisse credas versus a *Plat.* Συμπ. I. 4. & *Athen.* III. 97. D. laudatos.

Ὡς ἂν ἰχνιάσῃς ἐ ἀπὸ τριχὸς Ὄνειον
Φύοντας μυλακὰν ἄνθεα λιλαίων.

Sic enim etiam *Athenaeus* inducit, τὰς ἀκάνθας συνάγων, &c. *M. du S.*

99. Κεγχρεῶν] Angl. Κεγχρειῶν. *J. B.*

Κεγχρεῶν] Ad verba, οὐδ' ἄχρι Κεγχρειῶν ἀποδεδημήκας, *Bourdelotius* ex MS. Angl. notat Κεγχρείων. Sed ita, ut vulgatus est, locum hunc ex Nostro adfert *Th. Magister*, ubi probat, Κεγχρέης & Κεγχρειάς fuisse dictum utroque modo. *J. J.*

Κεγχρεῶν] Sic scribitur apud *Thucyd.* VIII. 20. & 23. & alios. Cum A. facit & P. In W. Κεγχρειῶν. LXX. stadiis a Corintho distans portus & vicus. *Strab.* VIII. p. m. 263. A. Hinc & Εὐχ. c. 23, Scripturam hanc secuti sumus. In Ed. *Steph.* Xen. p. 307, 43. scribitur Κεγχρέαι. *M. du S.*

2. Ὅτα ὀφθαλμῶν] Idem de domo & de saltatione, & saepius alibi, habet a Thurio oratore. Julian. Imperat. Epist. ὁ Θούριος ὅτου ἄμεινον ἀνθρώπους ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. *J. B.*

Ὅτα ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα] Sic infra Ὀρχ. c. 78. Ἡροδότῳ μὲν ὧν τὰ δι' ὁμμάτων φανερώτερα πιστότερα ἦν ἢ ὅτων ἀκοῇ. Οἰν. c. 20. ὅτα δὲ τυγχάνει ὄντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν. Vid. igitur *Herodot.* I. 8. In nota autem *Bourd.* post verba Julian. Imperat. Epist. adde: ad Leontinum, ὁ λογοποιός. *M. du S.*

Ὅτα] Non ab oratore haec, sed ab *Historiae Parente* mutuatus erat ille tenebrio. V. *Herod.* I. 8. p. 3. in verbis Candaulis ad Gygen, & nostrum Ὀρχ. c. 78. & Οἰν. c. 19. Quid ergo fiet inquies *Thurio* Bourdelotii & Juliani *oratore?* Sic accipe. *Herodotum* voluit Julianus cum Θούριον λογοποιὸν dixit, quippe qui traditur Thuriis in Italia historiam conscripsisse. (V. *Plin.* XII. 4. & *Plutarch.* 1073. 2.) Hoc cum aut nesciret *Bourdelotius*, aut crucem Grammaticis fixam hanc vellet, *Thurium* nobis *oratorem* pro Herodoto finxit. Ipse quidem Lucianus λογοποιὸν appellat Herodotum, 411. f. Sed *scriptorem* recte vertetis, non *oratorem*. An autem Thuriis scripta fuerit ab Herodoto historia, alibi quaesitum est a nobis Nota ad Ἡροδ. c. 1. *M. du S.*

3. Ἀπιστότερα] Thurium oratorem vocat *Bourd.* At quis est Thurius ille Orator? Nescivit *Bourdelotius* Herodotum ita vocari ab antiquis. Illius sunt haec verba L. I. c. 8. *M. V. La Croze.*

5. Ὥστε τοὺς δράκοντας ὕφη —— πυρμυρυγίδας εἶναι] Inepte Interpres pristinus, (ait *L. Bos* Obs. Crit. p. 52.) deceptus prava distinctione: *ut diceret, Parthorum dracones (signum autem hoc multitudinis est ipsis, mille enim dracones vivos draco producit) ingentes esse,* &

nim, exorsus est, *Aures minus fideles oculis. Scribo igitur, quae vidi, non quae audivi.* Atqui ita accurate viderat omnia, uti diceret, *dracones Parthorum* (est vero hoc illis numeri signum: mille enim, puto, *milites* draco ducit) *vivos esse serpentes ingenti magnitudine, qui nascantur in Persida paullo supra Iberiam. Hos vero initio quidem in contis magnis revinctos celsosque ferri, ac e longinquo dum invadant, terrorem injicere. In ipsa autem pugna*, inquit, *cum concurritur, solutos illos hostibus immittunt. Itaque multos nostrorum ita devoratos, & alios cum spiris illos suis complexi essent dracones, suffocatos elisosque. Haec vero ex propinquo se vidisse*

ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. γράφω τοίνυν ἃ εἶδον, οὐχ ἃ ἤκουσα. ἡ ἕτως ἀκριβῶς ἅπαντα ἑωράκει, ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη τῶν Παρθυαίων (σημεῖον δὲ πλήθους τοῦτο αὐτοῖς, χιλίους γάρ, οἶμαι, ὁ δράκων ἄγει) ζῶντας δράκοντας παμμεγέθεις εἶναι γεννωμένους ἐν τῇ Περσίδι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ἰβηρίαν, τούτους ὁδὲ, τέως μὲν ὅτι κάντρων μεγάλων ἐνδεδεμένους, ὑψηλὸς αἰωρεῖσθαι, καὶ πόρρωθεν ἐπελαυνόντων, δέος ἐμποιεῖν, ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπειδὰν ὁμοῦ ἴωσι, λύσαντες αὐτοὺς, ἐπαφιᾶσι τοῖς πολεμίοις· ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων ἕτω καταπονῆναι· καὶ ἄλλους, ᵈ ξυσπειραθέντων αὐτοῖς, διαπνιγῆναι καὶ συγκλασθῆναι· ταῦτα δὲ ἐφεξῆς ὁρᾶν αὐτὸς,

ᵈ Ξυσπειραθέντων] Ita restitui ex W. & L. Περιστρ. Edd. male.

& in Persida generari. Tu distingue, ὅτι &c. ita ut parenthesis quae post δράκοντας erat, post ἄγει constituatur. Cetera hic non repetemus, quia Cl. *Gesn. Bossii* distinctionem in sua versione jam est secutus. Adleverat etiam Cl. *M. V. la Croze*, pessime haec versa esse, sed non correxerat. *J. F. R.*

7. Ζῶντας δράκ.] Sic distinguendum, ut fecimus; nisi insulsissime Luciano quae tenebrionis illius propria sunt, quem false perstringit, affingere velit. Quod incaute nimis ab interpretibus Latinis, Gallico ipso, emunctae tamen naris Viro, aliisque & omnibus libris factum est; ut mirari subeat, monstrum hoc a nemine post renatas literas fuisse animadversum. Ex versione nostra patebit sensus hujus loci manifestissimus; & simul quanta manus Parthorum fuerit quam ducebat hoc signum; quod alibi forsan frustra quaesieris. De signo Draconum, quod Scythis etiam usitatum fuisse testatur *Suidas*. Apud Romanos qui mos sub Marco nondum invaluerat, neque hic dicendi locus est, & res a viris doctissimis ex *Vegetio*, *Ammiano*, *Claudiano* aliisque jam illustrata. Vide *Lipsi* de mil. Rom. 4. De fabulosis autem draconibus, legas, si lubet, *Philostr.* in Vita Apollonii l. III. p. 98. qui eos 30. Cubitorum longitudine & amplius fuisse tradit; & adeo celeres & infestos, ut eorum dentes unguesve ne perniciissimus quidem effugere valuerit, qui semel in conspectum venerit. Addas etiam *Curt.* licet, qui (l. VI. c. 4.) mare Caspium ingentis magnitudinis Serpentes alere ait. Vid. *Bochartum* Hieroz. P. II. l. III. c. 13. Persarum autem antiquiorum, ut id obiter moneam, aquila signum erat. V. *Xen.* Cyrop. l. VII. p. 102, 16. Alludit autem ineptus ille historicus ad historiam, quam narrat *Polyaenus*, & tangit *Galenus* de Theriaca p. 460. Ed. Gr. Bas. *Spanhemio* laudatus, p. 224. *M. du S.*

16. Περιστραβέντων] Γρ. ξυστραβέντων. Sic *Plus. F. G.*

Περιστραβέντων] Legendum ξυστραβέντων. Sic *Plutarchus*. *AE. M.*

Περιστραβ.] De alio inepto historiarum scriptore, qui dracones signa militaria Parthorum, tradiderat fuisse ingentes serpentes vivos perticis alligatos, qui in proelio in hostes immissi magnam stragem ediderint; Ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταπονῆναι. καὶ ἄλλους ξυστραβέντων αὐτοῖς διαπνιγῆναι, καὶ συγκλασθῆναι. Interpres: *Nimirum multos nostrorum ita devoratos esse, alios vero ipsis transfixos fuisse, necatos, & confractos.* Quid est *alios ipsis transfixos?* scribe: καὶ ἄλλους ξυστραβέντων αὐτῶν. *alios fuisse spiris involutos, & sic ab ipsis elisos, & contritos.* ξυστραβῆναι Virgilio est *spiris ligari*:

Tela ferentem
Corripiunt, spirisque ligant ingentibus.

J. G. G.

Περιστραβέντων] Ad confirmandam hanc *Menagii* emendationem, praeter auctoritatem W. & L. & codicum, adde loca Luciani ipsius sequentia; in Φιλοψ. c. 23. In Δρψ. c. 6. & Ὀρχ. c. 2. ξυστρέφω vero aliud est; usurpatur enim de rebus, quas transfigendo appendimus aut affigimus, ut carnes verubus. Apud nostrum in *Gallo*; & capita hostis in *Xiph.* Pertin. sub finem. Vid. not. ad Ἀνάχ. c. 31. *M. du S.*

Περιστραβέντων] Cur hanc lect. vulgatae praetulerimus, vide ex *Philopsi.* c. 22. f. ubi εἱλοφόρους περὶ τὴν αἰχμὴν, καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἰόντας ἐστραμμένους. *De Dipsad.* c. 6. ξυστρῶσι τῇ πυρῇ. Et Vol. c. 2. f. Recte igitur emendat *Menag.* *J. F. R.*

25. Ξεν-

τὸς, ἐν ἀσφαλεῖ μὴ τοι ἀπὸ δένδρου ὑψηλοῦ πανοπτεύοντα τὴν σκοπήν. ἢ εὖγε ἐποίησε, μὴ ὁμόσε χωρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἡμεῖς θαυμαστὸν οὕτω συγγραφέα νῦν εἴχομεν, ἢ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ ἐργασάμενον· ἢ γὰρ ἐκινδύνευσε πολλὰ, καὶ ἐτρώθη μὲν ἐς [a] Σοῦραν, ἀπὸ τοῦ [b] Κρανείου ἤλιον ὁτιοῦν βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν. ἢ ταῦτα Κορινθίων ἀκουόντων ἀνεγίνωσκε, τῆς ἀκριβῶς εἰδότων ὅτι μηδὲ κατὰ τοῖχον γεγραμμένον πόλεμον ἑωράκει, ἀλλ' οὐδὲ ὅπλα ἐκεῖνός γε ᾔδει, οὐδὲ μηχανήματα οἷά ἐστιν, οὐδὲ τάξεων, καὶ καλλοχισμῶν ὀνόματα. πάνυ γοῦν [c] ἐμελλεν αὐτῷ πλαγίαν μὲν τὴν [d] ὀρθίαν φάλαγγα, ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ μετώπου ἄγειν.

ipsum, in loco tuto de altissima arbore speculantem. Et bene sane fecit, quod non ex propinquo congressus est bestiis, alioqui enim tam admirabili nunc scriptore nobis carendum esset, qui manu etiam sua magnifica quaedam & clarissima facinora hoc bello edidit. Multa etenim pericula subiit, & vulneratus est circa Suram, qui videlicet *longissimum* iter a Cranio ad Lernam fecerit. Atque ista Corinthiis audientibus recitavit, qui accurate scirent, illum ne pictum quidem in pariete bellum vidisse. Sed neque arma ille novit, neque machinas, quales sint; neque acierum aut ordinum struendorum nomina. Etenim, quasi hoc ageret, *directam aciem* vocat *obliquum agmen: in cornu vero ducere* dicit, quod est *ducere in frontem.*

30. Unus

a Σοῦραν] Sic Edd. & M. b Κρανείου] Sic W. Κρανίου Edd. c Ἔμελλεν] Sic Edd. & M. Ἔμελλε Ψ. d Ὀρθίαν] Deerat in omnibus Edd. excepta *J*. Deerat etiam in M.

25. Βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν] Ἀτόλμως, μιαρὰ, αὐτῇ γελωτοποιΐᾳ ἐοικυῖα εἰρωνείᾳ. *G.*

25. Σοῦραν] (Σοῦσαν, quae metropolis Persidis *Vorst.*) Quid hic in mentem *Bourdelotio* venerit, miror, cur hanc editionum veterum scripturam mutaret in σοῦσαν; nisi forte imposuerit ei latina vox *Sura*. Sed σοῦρα Graecis ignota vox, qui pro ea γαστροκνημίαν dicunt. Nomen est itaque loci proprium. Sed ubinam gentium situs sit ille locus, haud ita promptum est definire. Meminit *Plut.* oppidi Lyciae hujus nominis 1796. . . Vide an locum hic habere possit. Putaram villam esse aut pagum prope Corinthum, aut in ipsa a Cranio ad Lernam via: sed nunc venustius videtur, locum esse, in quo perfrictae frontis nebulo scripserit se in Asia vulneratum. Quaerant, si lubet, viri docti: sed interim asserenda fuit scriptura, donec aut ex historia pateat pugnatum esse eo bello aut in Lycia, aut in aliquo alio loco, ex cujus nomine hoc corruptum sit, *Susa* nempe (de qua Εὐχ. c. 33. & Φιλοπ. c. 28.) Sed tum scribendum erit Σοῦσα, non Σοῦσαν, neutrum est enim plurale; aut simile quid: aut apud Corinthum, ut *Cyllarabis* a Cl. *Graevio*, ita *Sura* aliqua a viro aliquo docto detegatur. Consule Kuhnii not. ad *Pausaniae* Corinth. p. 115. *M. du S.*

Ibid. Κρανείου] Conf. nos supra hoc Dial. c. 3. Et *Dial. mort.* I. 1. ubi Edd. etiam κράνιον habebant. *J. F. R.*

26. Λέρναν] Fons est prope Corinthum. Vid. *Paus.* Corinth. p. 48. 10. Alia *Lerna* est, cujus meminit ὦ δ. VI. palus scilicet non procul a mari in ora Argolica. *M. du S.*

28. Κατὰ τοῖχον] *Cic.* de Fin. ult. Qui numquam Philosophum, ut dicitur, pictum viderunt. *Plaut.* Asin. Nam neque umquam fictum aut pictum neque scriptum in poëmatis ubi lena bene agat. *M. du S.*

30. Τάξεων ἢ καλλοχισμῶν] Τάξεων ἢ καλλογισμῶν; *Th. M.*

31. Ἔμελλεν αὐτῷ] Sic omnes impressi & M. Codex. Nisi quod Ed. *J.* ἔμελλε praefert; unde conjicio Lucianum scripsisse ἔμελλέ γε ὅτου, ut supra in hoc ipso libello c. 12. ἢ ἔμελλέ γε ὅτως ἀγωνιεῖσθαι ὁ Ἀλέξανδρος & alibi saepius. *M. du S.*

32. Πλαγίαν — φάλαγγα] Sic interpretandum fuisse ut a nobis factum est, patet ex *Arriano* p. 18. Blanc. Τὸ μὲν δὴ καλλοχίσαι ἐστὶν, εἰς λόχους συντάξαι, ἃ δὴ λόχους ὀνομάζεσθαι ἀριθμοὺς ἀνδρῶν ἀπὸ τοῦ ἡγουμένου ἕως τοῦτου κατέστην τεταγμένων — ἀριθμὸν δὲ τοῦ λόχου εἶναι ὀκτὼ ἀνδρῶν ἐποίησαν — οἱ δὲ ἑξακαίδεκα. Eodem etiam tactico interprete faciliora erunt quae sequuntur. Nempe ita *Arrianus* p. 63. Πλαγία μὲν φάλαγξ ἐστὶν ἡ τὸ μῆκος τοῦ βάθους πολλαπλάσιον ἔχουσα· ὀρθία δὲ ὅταν ἐπὶ κέρας πορεύηται, ὅτου δ' αὖ τὸ βάθος τοῦ μήκους πολλαπλάσιον παρέχηται. *Obliqua* sive *transversa* porro *acies* sive *agmen* est, cum *in frontem* ducuntur milites: *recta* cum *in cornua*. Igitur in *transverso agmine* plures longe adversis frontibus simul concurrere possunt, sed parciores a tergo habent, qui in prima acie pugnant: in *recto agmine* contraria omnia; pauciores simul concurrunt, plures sibi a tergo posita sunt succedere. Hic scriptor, quem reprehendit Lucia-

30. Unus autem aliquis praeclariſſimus res ab initio inde ad finem usque geſtas omnes, quaecumque in Armenia, quae in Syria, quae in Meſopotamia, quae ad Tigrim, quae in Media *acta ſunt*, quingentis non totis verſibus complexus deſcripſit. Idque ubi fecit, hiſtoriam ait ſcripſiſſe. Titulum tamen, parum abeſt quin majorem libro, inſcripſit ejusmodi, Antiochiani, in ſacro Apollinis certamine victoris (curſu, credo, aliquando, puer vicerat) eorum, quae in Armenia, & Meſopotamia, & Media a Romanis modo geſta ſunt, enarratio.

31. Jam vero audivi etiam qui futurarum rerum hiſtoriam ſcripſerat, & captivitatem Vologeſi, & Oſrois caedem, ut leoni objiciendus ſit, & ſuper omnia deſideratiſſimum nobis triumphum. Sic vatianus, miſcuit omnia, & *tenus verſum agmen* dixit *in cornu duci* (unde *vectum* potius *agmen* oritur) pro eo quod debebat dicere, *in frontem*. Si cui haec abrupta nimis videantur aut obſcura: at ille in manus ſumat *Arrianum*, neque dubium quidquam ei relinquetur. *J. M. G.*

Ibid. *Ὀρθίων φάλαγγα*] Quum illud *ὀρθίων* ex *Suid.* admiſerim, quod ſenſus poſtulabat, neceſſario etiam verſionem Cl. *Goſſerii*, quae ad vulgatam facta erat, mutavi. Id ſi peccatum eſt, mihi adſcribatur. *J. F. B.*

Ὀρθίων] Decrat haec vox in omnibus vulgatis, & in ipſo M. non ſine ſummo ſententiae diſpendio. Repoſuimus itaque ex Ed. *J.* Quid ſit autem *ὀρθία φάλαγξ*, quid *πλαγία*, ex Tacticis petendum. V. *Petr.* De *ἐπὶ κέρως* vide *Thucyd.* II. 90. *M. du S.*

33. *Ἐπὶ κέρως*] Conf. iterum c. 37. hujus Dial. *M. du S.*

35. *Ἀπαντα δὲ ἐξ ἀρχῆς*] Habemus hic capita ſummaque rerum in eo bello geſtarum. Deleta enim in Armenia Severiano, Parthi Syriam invaſerunt; unde a Caſſio ſummoti, propriis urbibus conſulere coacti ſunt, quarum tamen magna pars captae & combuſtae. In titulo, quem ſtatim leges, omiſſa eſt Syria. *M. du S.*

38. *Τίγρητι*] Sic ſcribitur in M. L. & recentioribus Edd. *Ba. P. S.* & A. At in antt. *τίγριτι* contra quam obſervant *Heſychius* & *Suidas*. Vide tamen c. 19. ubi recte in omnibus ſcribitur. *M. du S.*

40. *Συγγεγραφέναι φησί*] Ita *Photius*. forte Antiochus Sophiſta Cilix, de quo *Philoſtratus* L. II. de vitis Sophiſtarum, ubi eam hiſtoriam ſcripſiſſe ait. *M. V. la Croze.*

43. *Δόλιχον*] Mire hanc vocem *Suidas*, & quem illic exſcribit Ariſtophanis Scholiaſtes interpretantur; ut ex eis certi nihil elici poſſit. *Xen.* ſub finem IV. *Ἀναβ. Pueris* ſtadium, uti & *Paus.* 179. 3. tribuit *viris δόλιχον*. Erant etiam Athenis puerorum certamina; *Athen.* 495. F. Erant & Olympiae *Paus.* Eliac. II. Sed nusquam eis *δόλιχον* tribui video. Niſi forſan ut viris etiam erat ſtadium (V. *Paus.* 180. 3.) ita & pueris *δόλιχος* fuerit. *Verſtius ἀγώνισμα curule* facit, teſtemque adducit *Ariſtoph.* Schol. p. 559. *M. du S.*

47. *Τὰ μέλλοντα*] Vide an de *Jamblicho* intelligenda haec ſint, qui apud *Photium* (Cod. XCIV. p. m. 133.) jactat, ſe omnia futura praedixiſſe, quae in eo bello evenerunt. *M. du S.*

50. *Τριπόθητον*] Conf. infra *Ἀλκυπ.* c. 6. *M. du S.*

35 Εἰς δέ τις βέλτιστος ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ δὲ παρὰ τὸν [e] Τίγρητα, τὰ ἐν [f] Μηδίᾳ, πενταχοσίοις δ' οὐδ' ὅλοις ἔπεσι περιλαβών, 40 συνέγραψε, καὶ τοῦτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγεγραφέναι φησί. τὸ μέντοι ἐπιγραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν τοῦ βιβλίου ἐπέγραψεν, Ἀντιοχιανὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερονίκην (δολίχου γάρ που, οἶμαι, ἐν παισὶ [g] νενικήκει) 45 τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν [h] Μηδίᾳ Ῥωμαίοις τῶν πραχθέντων ἀφήγησιν.

Ἤδη δ' ἐγώ τινος καὶ τὰ μέλλοντα [i] συγγεγραφότος ἤκουσα, καὶ τὴν [k] Οὐολογέσου, καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγὴν, ὡς τῷ θηρὶ 50 θήσει τῷ λέοντι, καὶ ὅτι πᾶσι, τὸ [l] τριπόθητον ἡμῖν θρίαμβον· οὕτω πάνυ μανικῶς ἅμα

e Τίγρητι] Sic L. M. *Ba. P. S.* Τίγριτι *J.* & reliqq. conf. ſupra c. 19. *f* Μηδίᾳ] Μηδίᾳ W. male. Nil mutant Edd. priſcae. *g* Νενικήκει] Hoc habent *Fl. Ald. H. P. S.* Νενίκηκεν *J.* & W. *h* Μηδίᾳ] Sic Edd. omn. Μηδίᾳ M. *i* Συγγεγραφότος] Sic reſtitutum ex W. quod vel ſine Cod. corrigendum erat. Edd. enim male *συγγεγραφηκότος* habebant, nec *J.* & *Fl.* quidem ab hac labe immunibus. *k* Οὐολογ.] Τῶν Οὐολογ. W. *l* Τριπόθητον] Deeſt in W.

38. *Ἐν Μηδίᾳ*] * *Μεσοποταμίᾳ. V.*

51. *Θρίαμβον*] Θρίαμβος *ἐπιδείξεις νίκης. G.*

* *Μεσοπ.*] Prave; nam, ne longius abeam, Lucianus ipſe jam diſtinxerat. *M. du S.*

ἅμα ἔχων, ἔσπευδεν ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ καὶ πόλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ᾤκισε, μεγέθει τε μεγίστην, καὶ κάλλει καλλίστην· ἔτι μὴν καὶ ὀνομάσαι σκοπεῖ, καὶ διαβουλεύεται, εἴτε Νίκαιαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὁμόνοιαν, εἴτε Εἰρηνίαν· καὶ τοῦτο μὲν ἔτι ἄκριτον, καὶ ἀνώνυμον ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρου πολλοῦ καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμουσα. τὰ δ' ἐν Ἰνδοῖς πραχθησόμενα, ὑπέσχηλο ἤδη γράψειν, καὶ τὸν περίπλουν τὸν ἔξω θαλάττης. καὶ οὐκ ὑποσχέσεις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Καισίῳ πάντες ἤτοι ἐπεραιώθησαν τὸν Ἰνδὸν πολαμόν· ὅ, τι δὲ πράξουσιν, ἢ πῶς δέξονται τὸν τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, οὐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ θαυμαστὸς

cinantis simul furore instinctus ad finem jam scriptionis properavit. Verum etiam urbem jam in Mesopotamia condidit, *magnitudine maximam*, *& pulchritudine pulcherrimam*, illud vero adhuc considerat & consulit, utrum *Victoriam* illam appellare fas sit, an *Concordiam*, an *Pacisseram*. Et istud quidem nondum judicatum est, & adhuc sine nomine nobis urbs illa pulcherrima, deliriis multis, & pituita mala atque muco historico oppleta. Ea vero quae apud Indos aliquando gerentur, jam scripturum se recepit, externique maris circuitum. Neque ista intra promissionem subsistunt, sed prooemium Indicae jam compositum est: ac tertia legio, & Galli, & Maurorum pars exigua duce Cassio, omnes jam Indum flumen trajecerunt. Quid vero facturi sint, aut elephantorum quomodo sint impetum excepturi, ea non ita multo post

a Ὤκισε] Ὤκησε W.

60. Κορύζης] Κόρυζα ἡ μαμμαρθὼν καὶ μυξῶσα. G.

56. Νίκαιαν] Qua ratione Nicopolis ab Augusto post Actiacam pugnam condita. *M. du S.*

57. Ὁμόνοιαν] Propter duos fratres simul imperantes. ut in nummis eorum frequens inscriptio *Concordia*. V. *Mediob.* *M. du S.*

59. Λήρου — γέμουσα] Conf. infra Διωξ. c. 23. f. *M. du S.*

60. Κορύζης συγγρ.] Sic fere supra Ναυρ. Διαλ. XX. §. 3. (ex divisione *Solani.*) *M. du S.*

63. Τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται), καὶ τὸ τρίτον τάγμα] Benedictus, *sed Indica historia prooemium jam est compositum, & ordo tertius.* Obscurior certe quam Micyllus, *tertium tagma seu tertius liber*; qui intellexit id quod alias Graeci vocant σύνταγμα. Sed quam infeliciter uterque? & cur sic distinguunt? Debuerant postrema cum sequentibus jungere in hunc modum, ἤδη συντέτακται· καὶ τὸ τρίτον τάγμα καὶ οἱ Κελτοὶ καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Καισίῳ πάντες ἤτοι ἐπεραιώθησαν. *& tertia legio ac Galli parsque exigua Maurorum.* *J. G.*

64. Καὶ τὸ τρίτον] Alium fatuum & insulsum scriptorem irridet, qui promiserat se res in India gestas & expeditionem per Oceanum descripturum. Subjicit: καὶ οὐκ ὑποσχέσεις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα. Καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα, & quae sequuntur. Vertunt: *Neque tantum haec sunt promissiones, sed Indicae historiae prooemium jam est compositum; & ordo tertius. Et Galli, parsque exigua Maurorum*, &c. Quis est ille *tertius ordo?* Nemo dixerit. Prava distinctio hunc quoque locum foedavit, & interpretibus fraudi fuit. Si sic interpunxeris, facilis erit explicatu: καὶ οὐκ ὑποσχέσεις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. Καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα. *Neque tantum haec sunt promissa, sed Indicae historiae prooemium jam est scriptum. Et tertia legio, & Gallia, & Maurorum exigua manus, Indum flavium trajecerunt.* τάγμα Graecis saepe est *legio.* *J. G. G.*

65. Τάγμα] Disertis verbis legionem esse docet *Xiph.* in M. Aurel. Antonino, καλοῦσι δὲ τὸ τάγμα οἱ Ῥωμαῖοι λεγεῶνα. *M. du S.*

66. Καισίῳ] De eo jam saepius supra dictum est. Hic autem Cassius est, qui postea, perlato de morte Aurelii falso nuntio, defecit, & imperium affectavit; neque ab incepto, cum vivere resciisset, oblata etiam venia, destitit. *M. du S.*

70. Μυζούμβῳ] W. Μυζούμβῳ. Quocumque tandem modo scribas, urbs est mihi prorsus ignota; in India, ni fallor, quaerenda est, ut quam remotissime a Luciano ponatur. *M. du S.*

75. Ὅτι καὶ] Longe aliter proverbium hoc apud hunc alibi legitur in Ῥητ. c. 18. Ὅττι καὶ ἐπὶ καὶ ῥῆμα γλ. ἔ. Quin & hoc ipso in loco *Bourd.* audis monentem

post nobis admirabilis scriptor Muzuride aut ab Oxydracis perscribet.

32. Talia multa prae insciția delirant, qui digna visu neque viderint, neque si viderint, explicare pro dignitate queant: excogitent vero & confingant, quidquid *in linguam* illam *importunam*, ajunt, venerit. Etiam in numero librorum honestatem quandam affectant, maxime ipsis in inscriptionibus: nam rursus hae quoque perquam ridiculae. Alicujus *Parthicarum victoriarum* tot *libri*: & rursus *Parthidis primus, secundus*, nempe ut *Atthidis*. Alius multo etiam urbanius. Legi enim Demetrii Sagalassensis *Parthonicica*. Neque vero *eo ista commemoro*, ut ridiculo habeam, & ludibrio traducam historias ita pulchras, verum utilitatis caussa: quandoquidem qui haec & horum similia fugerit, ille bonam

συγ-

συγγραφεὺς, ἀπὸ [b] Μυζυρίδου, ἢ ἀπ' Ὀξυδρακῶν ἐπιτελεῖ.

Τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαιδευσίας ληρῶσι, τὰ μὴ ἀξιόρατα εἴθ' ὁρῶντες, [c] εἴτ' εἰ βλέποιεν, κατ' ἀξίαν εἰπεῖν δυνάμενοι, ἐπινοοῦντες δὲ, καὶ ἀναπλάττοντες, [d] ὅττι κεν [e] ἐπ' ἀκαιρίμαν [f] γλῶτταν, φασὶν, ἔλθῃ. ᾗ ἐπὶ τῷ ἀριθμῷ τῶν βιβλίων ἔτι φεμινούμενοι, ᾗ μάλιστα ἐπὶ ταῖς ἐπιγραφαῖς· ᾗ γὰρ αὖ ᾗ αὗται, πάγγελοιοι· τὸ δεῖνα Παρθικῶν νικῶν, τοσάδε. ᾗ αὖ Παρθίδος, πρῶτον, δεύτερον, ὡς Ἀτθίδος δηλονότι. ἄλλος ἀστειότερον πάνυ πολύ. ἀνέγνων γὰρ Δημητρίου [g] Σαγαλασσέως Παρθονικικά· εἶτ' ὡς ἐν γέλωτι ποιήσασθαι, ᾗ ἐπισχῶσι τὰς ἱστορίας οὕτω καλὰς οὔσας, ἀλλὰ τῶν χρησίμων ἕνεκα, ὡς ὅστις ἂν ταῦτα ᾗ τὰ τοιαῦτα φεύγῃ, πολὺ μέρος ἤδη ἐς τὸ ὀρθῶς

b Μυζυρίδου] Μυζίριδος W. Nihil mutant *Fl. H. J. P.* *c* Οὔτ' εἰ βλέποιεν] Οὔτε βλέπων ἢ W. *d* Ὅττιπερ] Sic edit *M. du S.* Edd. enim ὅ, τι περ. *e* Ἐπ' ἀκαιρίμαν] Ἐπὶ ἡ ῥῆμα P. & Cod. *Fl.* Ἐπίκαιρ— *Fl.* Ἐπὶ τὸ ῥῆμα in M. Sed fuit prius ἐπικαίριμα. Edd. reliqq. vulgatam servant. *f* Γλῶτταν] Γλῶσσαν M. *g* Σαγαλάσσεως] Σαγαλάσσεως emend. *Spanh.* Sed vulgatum tuentur Edd. omnes.

tem legi in Flor. ἐπὶ ἡ ῥῆμα. Certe sic in P. legi testantur excerpta *Perizonii*, & ita in impresso *Fl.* In M. etiam, sed in litura pro ἐπακαιρίμα quod ibi prius erat. Haec autem verba sunt qui ex *Aeschylo* desumta asserant, *Platonemque* sententiae auctorem assignent de Rep. VIII. p. 499. D. Sed frustra; ibi enim longe aliter effertur: ἐν verba *Platonis*: ἐκεῖνον κατ' Αἰσχύλον, ἔφη, ἱρεῦμεν, ὅτι νὺν ἦλθ' ἐπὶ ῥόμα; laudat etiam *Plut.* eodem modo, quo *Plato*, & ad eundem *Aeschylum* auctorem refert ἱρετ. 1358, 2. Ἐπὶ νὺν ἦλθεν ἐπὶ ῥόμα κατ' Αἰσχύλον &c. At *Dionys. Halic.* de struct. or. I. p. 8. Ed. *Lond.* aliter & iisdem verę verbis, quibus in vulgatis hic Lucianus, ad hunc nempe modum: εἰ μέλλουσι μὴ πᾶν ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαι γλῶσσαν ἔπος ἦλθη λέγειν, μηδὲ ἐκεῖ συνθήσειν τὰ προσυχόντα ἀκρίλως. Eodemque prorsus modo *Athenaeus* l. V. p. 217. C. ubi poëtae, quem non nominat, tribuit. Conf. *Grotii* excerpt. V. 3. *M. du S.*

76. Ἐπὶ ἀκαιρίμαν] Ἐπὶ τὸ ῥῆμα in Cod. Flor. *J. B.*

Ἐπ' ἀκαιρ. γλ.] E scriptore Dorico sumtum, ut videtur, proverbium, quod damnare ob id non ausim, quod nondum aliunde prolatum est. Forma certe non mala ut γόνιμος, ἄλκιμος, φρόνιμος, &, quod plane simile est, a καιρὸς καίριμος. *J. M. G.*

81. Ἀτθίδος] Scripserat *Philochorus* historiam, cui hoc nomen fecerat. Vide Schol. ad Soph. No. 32. & Marm. Ox. 13. f. & quos laudat *Paus.* in Phoc. & *Athen.* VI. *M. du S.*

Ἀτθίδος] Ἀτθίδι scripsere Philochorus apud *Harpocrationem* in Θωρικίῳ & apud Athenaeum: itemque Clidemus, de quo *Casaubon.* ad *Athenaei* 14, 23. p. 594. & Hegesinous apud *Pausaniam* Boeot. p. 583. extr. *J. M. G.*

82. Ἀνέγνων γὰρ] Haec duo verba *Solanus* noster in *Justina* parenthesi inclusserat, sic scilicet edi volens, quia vero Ed. nulla praeit, nec mutatio adeo necessaria, ego nihil mutavi. Potest enim quisque eam parenthesin addere, qui probat. *J. F. R.*

Ἀνέγνων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασσέως] Clar. *Ez. Spanhemius* Dissert. IX. de Praest & usu numism. docet tam ex probatis & antiquis Scriptoribus, quam ex Numism. legendum esse Σαγαλασσέως. Quin imo apud *Stephanum* Σαγάλασσος, qui addit etiam scribi Σίλγασσος. Vid. *Thomam Pinedo*, & eruditissimas *Lucae Holstenii* notas, p. 267. *Alm.*

83. Σαγαλασσέως] Emendationem *Spanhemii* confirmat W. *Quadratus* autem, qui paullo post hujus belli & ipse historiam scripsit, titulum suae eundem ferme fecit, nempe παρθυϊκα. Consule *Salmas.* not. in Capitol. Ver. c. 8. Trajectio insignis, nam Δ. Σ. Π. interjacent incommode: nisi forsan hoc a librariis profectum sit. *M. du S.*

συγγράφων ἔτι προσείληφε, μᾶλλον δὲ ὀλίγων ἔτι προσδεῖται, εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτική, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀνατιθάγει.

Καὶ δὴ τὸ χωρίον σοι φαίη τις ἂν ἀκριβῶς ἀνακεκάθαρται, ἡ αἵ τε ἄκανθαι, ὁπόσαι ἦσαν, καὶ βάτοι, ἐκκεκομμέναι εἰσί, τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐρείπια, ἤδη ἐκπεφόρηται· καὶ εἴτι τραχὺ δὴ, καὶ τοῦτο λεῖόν ἐστιν. ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη, καὶ αὐτὸν σὲ δείξης, οὐκ ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γενάδας ὤν, ἀλλά τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, καὶ ὃ οὐδεὶς ἂν, ἀλλ' οὐδ' ὁ Μῶμος μωμήσαιτο δύναιτο.

Φημὶ τοίνυν τὸν ἄριστα ἱστορίαν συγγρά-

jam partem ad recte ſcribendum adeptus eſt, vel potius paucis adhuc indiget, ſi quidem vere illud Dialectica praecipit, *Eorum, inter quae nihil eſt medium, alterius ſublationem contra inducere alterum.*

33. Et ſane area tibi, dicat aliquis, accurate purgata eſt, atque ſpinae, quotquot erant, & rubi, exciſi ſunt: rudera aliorum jam elata, & ſi quid aſperum fuerat, jam leve eſt. Itaque jam ut aliquid aedifices opus eſt, utque te ipſum oſtendas, qui non evertere modo fortiter aliorum res poſſis, ſed aliquid ipſe etiam aptum excogitare, quodque nemo, ne ipſe quidem Momus poſſit reprehendere.

34. Ajo igitur, eum, qui optime ſcri-

ſtru-

a Καὶ εἴτι τρ.] Καὶ εἴτι ἐ τραχὺ P. b Δὴ] Ἤδη Fl. Δὴ ceterae. In M. eſt δὴ, ſed ἡ ſupra ſcriptum eſt a recentiore manu. c Αὐτὸν] Sic *J. H. Fl. P. Ald.* Sed in hac inde factum αὐτὸν, non imperite quidem. Αὐτὸς M. Sed & praecedentia hic primo aliter fuerant ſcripta. Erat enim οἰκοδομεῖ, & aberat δὴ· ὁ Συγγράφοντα] Συγγράψοντα marg. *AIW.* non male.

90. Τῶν ἀμέσων] Ἄμεσον, ὃ μὴ θατέρῳ πάντως ἀντίκειται. Ἔμμεσον, εἰ μὴ λέληθεν, ὃ πάντως φύλαι, ἀλλ' ἢ φαίην, ἢ ἰριθρὸν, ἢ πτερὸν, ἤ τι τοιοῦτον. *G.*

89. Εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτική, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀνατιθάγει] Obſcure vertunt interpretes: *ſi modo verum eſt quod Dialectica tradit, nimirum eorum, inter quae nullum eſt medium, altero elevato, alterum deprimi: ἀνατιθάγει*, non eſt *deprimere*. Vertendum eſt: *contrariorum inter quae nihil medii intercedit*, ſive, ut nunc loquuntur in ſcholis dialecticorum, *immediatorum ſublato uno neceſſario ponitur alterum.* *J.G.G.*

90. Τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις τὸ ἕτερον πάντως ἀνατιθάγει] Non poſſunt ea notare, quod volunt interpretes, *eorum inter quae nullum eſt medium, altero elevato alterum contra deprimi*, ſed *altero ſublato* vel negato, *prorſus reponitur* vel confirmatur *alterum.* *J.G.*

91. Ἄρσις] Vertitur *elevato*. Sed vertendum *ſublato.* *F.G.*

97. Ὡς] In M. olim fuerat ὡς οἰκοδομεῖ ἤδη ἐ αὐτὸς. Quod longe praeſtat vulgatae. *M. & S.*

Ibid. Αὐτὸν] Non improbem, ſi αὐτὸν, pro ἑαυτὸν, idque pro σεαυτὸν, hic legamus; aliter certe interpungamus, nimirum ſic: ὡς οἰκοδομεῖ τι δεῖ ἤδη ἢ αὐτὸν· ὡς δείξῃς &c. Sic planior erit ſenſus; ſic *Solanus Juntinam* diſpunxerat. Sed quia mox ſequitur αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, poteſt & priore loco αὐτὸν per ἔψſum reddi; nec adeo neceſſario reciprocum requiritur, neque ſine neceſſitate talia ſemper mutanda duxi. Reverend. *Bengelius* in praefat. Edit. minoris N. T. ſe αὐτὸς & αὐτῦ ſaepe pro αὐτῦ ſtudio reliquiſſe, ait, & αὐτοῦ reciprocum ſaepe eſſe, quod ut non ubique concedo, (non credens αὐτοῦ & ἑαυτοῦ ſemper proniſcue uſurpare licere) ita propter permulta exempla non audeo ubique negare, nec dicere, omnia mutanda eſſe, quae is in membranis, & quae nos in priſcis Editt. invenimus: quum & Latini nonnulli auctores diſcrimen inter *ſuus* & *ejus* negligant, ut in *Ambigg.* notavi, & *ipſum* pro *ſe* quoque dicant. Diligentiſſ. in inveſtigandis Codd. *Grabius*, etiam in Edit. Vet. Teſt. ſtudio ſaepe αὐτοῦ pro αὐτῦ dedit, ut *Exod.* IX. 33. Μωυσῆς — ἐξεπέτασε τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Iterum ſic X. 22. Item *Amos* c. II. 7. ὅπως βεβηλώσωσι τὸ ὄνομα τῦ θεοῦ αὐτῶν. & verſ. 8. ἔκλινον ἐν τῷ οἴκῳ τῦ θεοῦ αὐτῶν. Sed *Exod.* XI. 3. idem edidit Κύριος δὲ ἔδωκε τὴν χάριν τῷ λαῷ αὐτοῦ. Ut ſexcenta alia omittam, ex quibus pateret, illum ſaepius primam laevigare, ubi adſpirata ex praeceptis Grammaticis poſtulatur, & rarius adſpiratione uti. Ubi vero ad perſpicuitatem ſenſus intereſt, ibi ego mutare non vererer, memor quam facile in ſpiritibus aberretur ubique. In dubiis ſaltem id eligendum, quod melius eſt: ac potius ſic ſtatuendum: quia Edd. & Codd. in pronominum ſpiritibus miſſere fluctuant, omnia, ut res poſtulat, corrigenda. Sic quum *Long.* Paſt. III. 97. ait: καὶ ἐβούλετο πρὸς αὐτὸν, ὅ, τι λαχόντας πρωτότυπον. *deliberat ſecum quid potius dicendum eſſet:* ſecundum id corrigendum, quoties ſimili in loco male αὐτὸν expreſſum offendas, ſ. e. ubi periculum ſit, ne ad aliam quam decet, perſo-

pturus sis historiam; duo quidem ista maxime, capitalia domo ad eam rem adferre debere, prudentiam civilem & vim eloquendi; alterum quidem ingenii munus, doceri nescium. *Eloquendi* vero vis multa exercitatione, & perpetuo labore, & antiquorum aemulatione acquisita sit. Haec quidem igitur artis expertia, neque meo indigentia consilio. Neque enim prudentes atque acutos reddere, eos qui a natura tales non sunt, hic nobis libellus promittit: alioquin magni, quin quantivis esset pretii, si refingere, & instaurare talia posset, aut ex plumbo aurum facere, vel argentum de stanno, aut ex Conone Tityrmum, aut ex Leotrophide Milonem efficere.

φοῦλα, δύο μὲν ταῦτα κορυφαιότατα οἴκοθεν ἔχοντα ἥκειν, σύνεσίν τε πολιτικὴν, καὶ δύναμιν ἑρμηνευτικήν· τὸ μὲν, ἀδίδακτόν τι τῆς φύσεως δῶρον· ἡ δύναμις δὲ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ συνεχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῷ ἀρχαίων προσγεγενημένη ἔτω· ταῦτα μὲν οὖν ἄτεχνα, καὶ οὐδὲν ἐμοῦ συμβάλλεσθαι δεόμενα. εἰ γὰρ συνετοὺς καὶ ὀξεῖς ἀποφαίνειν τοὺς μὴ πρὸς τῆς φύσεως τοιούτους φησὶ τοῦτο ἡμῖν τὸ βιβλίον· ἐπεὶ πολλοῦ γ' ἂν, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς ἦν ἄξιον, εἰ μεταπλάσαι καὶ μεταχωνεῦσαι τὰ τηλικαῦτα ἐδύνατο, ἢ ἐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἄργυρον ἐκ καττίτερου, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεοτροφίδου Μίλωνα ἐξεργάσασθαι.

Ἀλλ-

a Ἀλ] Deest in M. & Fl. adest in cett. f Ἐκ] Sic L. M. & Fl. Ἀπὸ cett. Edd.

17. Ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον] (1) Τιτόρμου τοῦ βασιλέως φασὶ αἰχμαλώτου Κρομμυτίδου Μίλωνα μονομαχήσαντα ἀνελεῖν τὸν ῥώμυλον τοῦ σώματος. Θεσσάλιος δὲ μόγις (2) τὸν Τίτορμον τὸ (3) σῶμα, ἐξαίλλῃ λαβὼν αὐτὸ ἀγκὼν πρῶτον. ὁ δὲ Τίτορμος ἔλεγε μηδὲν μέγα ἰσχύειν παίδευσις δὲ εἰς τὸν Εὔφορον, καὶ θεμιστίου ἀνοδὸς, λαμβάνει μόγιστα λίθον, καὶ (4) πρῶτον μὲν ἄλλοις πρὸς (5) αὐτὸν, εἶτα (6) ἀπαυθεῖ. (7) καὶ δὶς ἐς τρὶς τοῦτο ἐποίησεν. καὶ μὴ ταῦτα αὐτὸν ἦγεν ἐπὶ τὰς γόνυας. καὶ τέλος ἀράμενος ἐπὶ τὸν ὦμον, ἔφο-

(1) Tota haec historia verbatim petita est ex *Aeliani* Var. Hist. L. XII. c 22. Si pauca excipias. *J. C.*

(2) Τὸν] Deerat in Edit. addidit *M. du S.* & ἰδὼν quod post σῶμα legebatur, delevit idem.

(3) Σῶμα] Σῶμα ἰδὼν *Aelian.* *J. F. R.*

(4) Πρῶτον] Ita pro edito πρῶτος restituit idem ex C.

(5) Αὐτὸν] Αὐτὸν Ed. Ἑαυτὸν *Ael.* *J. F. R.*

(6) Ἀπαυθεῖ] Suspicatur *L. Kusterus* de verb. med. p. m. 43. ἀπαυθῆναι (al. 74.) potius ἀπαυθῆσαι scripsisse *Aelianum* (ex quo haec verba esse desumta supra dictum) sed falli *Kusterum*, & ἀπαυθῆσαι recte se habere ac promiscue ἀπαυθῆν & ἀπαυθῆσαι usurpari, ex *Plat.* L. IV. de Rep. p. 453. B. aliisque probat eruditiss. F. L. *Abresch.* in Animadv. ad *Hesychii* quaedam loca. Vid. *Misc. Observ.* mens. Aug. 1736. p. 299. *J. F. R.*

(7) Καὶ δὶς] Conjunctionem in edito exemplari deficientem implerat idem. *M. du S.*

(8) Ὡς ἐπ'] Ὡς ἐπὶ ἔνος editum erat ex V. ad quae *J. Cler.* ait: *Aelianus* habet ἔσον ἐπ' ὀργυιὰς ἑπτά, in Editionibus, sed in MS. est σπιθαμὰς, ut hic habet noster. Haec ille. Ὡς ἐπὶ γόνας C. erant prave; sed Excerpta G. recte ἐπ' . . . ut edidimus. *J. F. R.*

(9) Ἐλαφρὸν] Est apud *Aelian.* ἐπίκουρον. At nihil ab vulgato abit C. *M. du S.*

(10) Ἐστιᾶν] Sic ex C. restitutum, quum in editis legeretur ἑστιᾶν. Sed & ex *Aeliano* poterat restitui, ex cujus collatione etiam alterum illud μὲν hic delendum. *J. F. R.*

(11) Ἀλ] Illud δὲ ego addidi; nam in edito tantum erat ἐν ἑξήκοντα, & *Salmasius* ἐ μὲν inde fecerat, sine auctorit. codicis; quare eadem mihi erat corrigendi licentia, in ejiciendo uno μὲν ex tribus, quum jam bis μὲν plus quam satis sit. In *Aeliano* est ὁ μὲν ἀπορ. ἑστιᾶν, ὁ μὲν ἐδίδ. *J. F. R.*

sonam, referatur. Alibi enim & apud eumd. *Long.* αὐτὸν sic positum invenio, ut L. III. p. 105. Ed. *Jungerm.* ἔρις ταῖς μητράσιν ἐπαλλόμενος αὐτοῦς. *Agnis matribus SE substernentes*, *subnixi*, *ad fugendum*; quod etiam in αὐτοὺς mutandum dixeris, quia deinde p. 109. ἐγκάψασα ἑαυτὴν diserte scribitur. Conf. c. 6. & 15. Dial. seq. ubi rursum haec differentia occurrit. *J. F. R.*

r. Οὐδ'] (Deest ex Gr. τοῦτο δὲ παλίγκλωτ ἡμῖν σὺν τῇ λοιδορίᾳ μάρτυς.) *A. V.*

Ibid. Μῦμος μιμησάμενος] Hunc locum imitatus est *Meursius.* Epist. 1. l. 1. ex emendatione viri Clar. *Jos. Mercer.* *J. B.*

4. Κορυφαιότατα] Conf. infra *Soloec.* c. 5. Τὸ φίλων ἐ κορυφαιότατος & *Th. Mag.* *M. du S.*

Κορυφαιότ.] Prave judicat *Thomas Magister*, hanc vocem hic ridiculi causa adhibitam esse a *Luciano.* Vide notam ad Σολ. α. 5. *M. du S.*

16. Ἀπὸ κωμ.] Flor. ὦν. *J. B.*

Ἐκ] Sic M. L. & Ed. *Fl.* pro ἀπὸ, quod in reliquis est. *M. du S.*

17. Ἢ ἀπὸ Κόνωνος, Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεοτροφίδου Μίλωνα] Ex hoc loco licet conjicere, Cononem illum ducem

[a] Ἀλλὰ πῶϊ τὸ τέχνης καὶ τὸ συμβουλῆς χρήσιμον; οὐκ ἐς ποίησιν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν ἢ προσήκουσαν· οἷόν τι ἀμέλει καὶ [b] Ἴκκῳ, καὶ [b] Ἡρόδικῳ, καὶ Θέωνι, καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστὴς [c] οὐκ [d] ἀποχοιτο ἂν σοι τοῦτον Περ-

35. Sed ubi artis & consilii usus est? non ad creanda, quae adesse debent, sed ad usum illorum convenientem. Sicut nempe etiam Iccus & Herodicus, & Theon, & si quis alius exercitor, non promiserint tibi assumtum hunc Perdiccam (si modo hic

a Ἀλλὰ πῶϊ] Sic P. Ἀλλάπου junctim *J. H. Fl. B2. S.* Ἀλλά που P. sed interrogandi sign. ego addidi. b Ἡρόδικῳ] Ex marg. *A1.* Angl. & P. Ἰρόδικῳ Schol. Ἡροδίζῃς male Edd. & M. c Οὐκ] Deest in M. & omnibus Edd. Adest in sola *J.* Et sic emendarant *Marc.* & *Vorst.* d Ἀποχοιτο] Ἀποχοιτο M. male.

22. Καὶ Ἴκκος ὁ Ἰρόδικος ὁ Θέων] Τυμπαιοὶ ἀξιώνυμοι ἦτον M. Γυμναστὴς ἀξιώνυμος ἦτος. Ed. *Cler.*

cem famigeratum fuisse corpore parvum & exilem: nam & ille Leotrophides, qui Miloni opponitur, a Comico *Aristophane* in avibus ut parvus & exilis traducitur, & ab ejus Scholiaste ut talis notatur: de Titormo vero, & ejus mirandis viribus vide *Aelian.* L. XII. c. 22. *J. P. a G.*

Ibid. Κόωνος] *Cononem* aliquem imbecilli corporis hominem nondum observavi praeterea. In mentem veniebat *minimus* ille apud *Plin.* 7, 16. f. 16. *homo duos pedes & palmum* longus *Conopas, qui in deliciis Juliae neptis Augusti fuit. Leotrophides* nobilis ex Schol. *Aristoph.* Avium 1406. Add. *Casaubon.* ad *Athen.* 12, 13. Neque de *Titormo* opus est aliquid adjicere. Neque apologia, credo, longa opus habet illa circa apices immutatio, cum pro vulgato ἀλλὰ πῶ legimus ἀλλὰ πῶϊ cum interrogatione. *J. M. G.*

Ibid. Τίτορμον] Eleganter vidit Cl. *Clericus*, totum hoc de Titormo esse ex *Aeliani* Ποικιλ. lib. XII. cap. 22. desumptum, iisdemque, si pauca excipias, verbis enarratum. Opportuna admodum sunt haec Scholiastae, ut ex eo Aelianus, & ex Aeliano vicissim ipse emendetur. Nimirum in Scholiaste pro ὡς ἔτος, sine dubio ex Aeliano scribendum ὅσον ἐν'. Atque ex eodem apud Scholiasten pro καὶ ὁ μὲν λιπδράσας μὲν ἴσως δὲν, extrito posteriori μὲν, emendatius legas, καὶ ὁ μὲν λιπδράσας ἴσως δὲν. Tum ex Scholiaste emendandus Aelianus, vel potius confirmanda emendatio. *Tan. Fabri*, apud Aelianum pro ἐντεῦθεν ῥᾴθυμα λέγουσι παροιμίαν, legentis ἐντεῦθεν ῥᾴθυμα λέγουσι τὴν παροιμίαν. Plane enim ita, & recte, Scholiastes; nisi quod illud τὴν, quod Cl. *Faber* inserit, non habet; nec id requiritur. *J. J.*

Τίτορμον] (Titormus Aetolus in albo voracium fuit, diciturque a Graecis cum Milone de robore certasse. *Ath.* & *Ael.* l. c. *Vorst.*) V. *Herod.* l. VI. p. 238, 1. *Athen.* X. & *Ael.* V. H. XII. Locus *Aristoph.* de Leotrophida reperitur in Avib. p. 606. V. etiam 412. med. *M. du S.*

19. Ἀλλά πῶ τὸ τέχνης καὶ τὸ συμβουλῆς χρήσιμον ἐς ποίησιν] Χρήσιμον οὐκ ἰ. π. *Tib. M.*

Ἀλλὰ πῶϊ] Sic recte scribitur in Cod. P. In reliquis ἀλλά πῶ. *M. du S.*

20. Τῶν προσόντων] Rectene hac voce utatur hic Lucianus addubito. Vix eo sensu adhibiturum fuisse *Demosthenem* puto, qui Ol. III. p. m. 25. f. sic scribit. τῶν ὑπ' ἐκ προσόντων τὰ δ' ἄλλα ἐπήρχετο. Usurpat tamen noster iterum 55. B. C. Vide tamen ὑπάρχειν c. 6. &c. 20. B. ubi eodem modo usurpat noster. *M. du S.*

Τῶν προσόντων] Nihil hic mutare Florentinam ab *Junio. Hag.* & reliquis, notaverat *Solanus.* Quare? an igitur suspicatus est legendum προσόντων, non credo. Vid. Notitiam infra de *Imag.* c. 6. f. & c. 20. med. *J. F. K.*

22. Ἴκκῳ] V. *Plut.* 299. 1. Tarentinus, & hinc emenda *Aelianum* XI. 7. apud quem male scribitur ἴκῳ. Vide etiam *Plat.* 647. C. qui eum toto exercitationis tempore, venere abstinuisse tradit. Fuit & Iccus Tarentinus Pythagoraeus *Jambl.* p. 216. B. *M. du S.*

Ibid. Ἡροδίζῃς] Angl. Ἡρόδικῳ. *J. B.*

Ἡρόδικῳ] Ex A. P. & Schol. hanc scripturam restituimus, loco vulgatae Ἡροδίζῃς. Herodicum enim invenio celebrem gymnastam (apud *Plat.* Πολ. III. 440. C. D. Ed. *Basil.* & 337. B. & apud *Plut.* 983. 2.) Herodizem nullibi. In *Platonis* Protagora p. 196. B. Ed. *Basil.* conjungi etiam *Iccum* & *Herodicum* commodum monet *J. le Faye* vir doctissimus. Conf. *Suidam. M. du S.*

Ἡρόδικῳ] Vix dubitari potest, quin Lucianus in animo habuerit *Herodicum* illum, de quo Plato de rep. 3. p. 440. C. Ἡρόδικος παιδοτρίβης ὢν, καὶ νοσώδης γενόμενος, μίξας γυμναστικὴν ἰατρικῇ, ἐπονήσατο πρῶτον μὲν ἐμάλιστα ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους ἔσχατον παλαιούς. Hic igitur accuratae illius athletarum diaetae auctor videtur. Hinc jungit etiam Themistius Or. 23. p. 290. *A. Harduin.* Ἴκκον τὸν γυμναστὴν τὸν Ταραντῖνον & Ἡρόδικον τὸν Σελυμβριανὸν (leg. vid. Σηλυμβρ.) παιδοτρίβαν. Nempe Ταραντῖνον Ἴκκον abstinentiae athleticae nomine vehementer laudat idem *Plato* de Leg. 8. p. 647. C. Τὸ μὲν τῆ σωφροσύνῃ ἀνδρεῖον οὐ τῇ ψυχῇ μεῖζον, ἢ λόγος, ἔστι τινὸς πόλεως γυναικὸς ἢ ἄλλο, οὐδ' αὖ παιδὸς οὐδὲν τῇ τοῦ ἀσκήσεως ἀκμῇ. Et *Eustath.* ad *Dion. Perieg.* 376. de illo, ἐπὶ βίου εὐτελείᾳ, inquit, οἷς παροιμιάζεται, τὸν λέγουσιν Ἴκκου δίαιταν, ἐπὶ τοῦ ἀσπορίτως διαπονοῦντος. De his igitur cum constet, illud mirari sub-

it,

hic eſt ille, qui novercae ſuae amore cum correptus eſſet, ob id ipſum contabuit; non Antiochus Seleuci filius, Stratonicam illam deperiens) Olympiae victorem reddere, & qui cum Thaſio Theagene, aut Polyda-

25 δίκαιον ἀποβαλόντες, εἰ δὴ ἔτός ἐστιν ὁ τὴν μητρυιᾶς ἐρασθείς, καὶ ὁ ἀφ' ταῦτα καλεσκλῆς, ἀλλὰ μὴ Ἀντίοχος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρατονίκης ἐκείνης ἀποφαίνειν Ὀλυμπιονίκην, ἢ Θεαγένει τῷ Θασίῳ, ἢ Πολυδά-

ρ Διὰ ταῦτα] Sic *F. Fl. H. P.* &c. Δι' αὐτὰ M.

it, cur ab *Aldina* editione diſceſſerint ſequentes, quod norim, omnes, omittenda negatione inter γυμνασίῳ & ὑπέχοιλο, quo facto tenebris omnia ſunt obſita, quas reducta nunc antiqua lectio, & interpretatio illi accommodata, diſpellit: niſi quod circa *Perdiccam* celebratae imbecillitatis hominem difficultas ſupereſt, quam ita minuebat ὁ νέος *Graevius*, ut verba, quae parentheſi includenda putamus, non Luciano, ſed Scholiaſtae alicui tribueret. Caeterum de Perdicca nihil monuit praeterea. Verum non abſurde hic mentionem fieri hominis, prae amoris impatientia καθυστεριζόντος, ut hic dicitur, aut, ut *Plutarchus* deſcribit in Demetrio p. 1661. *H. Steph.* Τρόπον ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου ζητοῦντες, ἢ ὡς Ἡρακλείδου ἀτρέμα ἢ θερμασίας ἀμελείᾳ, ἢ τροφῆς ἀσχέσῃ talis, inquam, hominis haud abſurde hic mentionem fieri, vel ille Platonis locus ſatis declarat, quem de Tarentino Icco modo laudabamus. Utrum autem ſit alius quoque, qui pro Antiocho Seleuci filio Perdiccam nominaverit, non habeo dicere. *Appianus* quidem Syriac. p. 126. ſeq. & *Valer. Max.* 5, 7. ext. 1. cum Plutarcho faciunt. *J.M.G.*

24. Ὑπέχοιλο ἂν τοι τοῦτο Περδίκκαν] Οὐ τοῦτον Περδίκκαν. *Th.M.*

Οὐχ ὑπεχ.] Sic Ed. *J.* optime. Reliquae & ipſe M. omiſerunt illud οὐχ, atque adeo ſenſum depravarunt, quem ex ingenio reſtituere conatus eſt *Martilius*, & poſt eum *Vorſtius*. *M. du S.*

Ibid. Περδίκκαν] Quem Perdiccam velit, aut cur huc adducatur, mihi non liquet. At quae de Antiocho & Stratonice, nota cum ex ipſo Luciano, qui in *de Dea Syria* c. 17. & 18. fuſe enarrat, & iterum tangit Ὀρχ. c. 58. & Ἴαμβ. c. 15. tum ex *Plut.* (in Demetr. 1660. — & 607. B.) *Appiano*; (Συρ. p. 87. Ed. St.) *Galeno* (π. προγ.) aliisque permultis. Si quaeras autem cur de Perdicca haec praedicet, quae Antiochi propria ſunt; ſic habeto: videri nempe fuiſſe Luciani aetate, qui ita ſcriberent; adeo ut neceſſe fuerit ea tenus receptam ſequi opinionem. Sed ut verum fatear, in hoc non acquieſco, & locum corruptum eſſe pronuntio; intruſumque in textum Luciani Scholium, ab aliquo ſcriptum, qui Perdiccae nomen pro Antigoni in ſuo codice hic invenerat. Fuit & alia Stratonice Macetа, regis Perdiccae ſoror. V. *Thucyd.* II. 101. ſub finem. Sed ſoror haec, neque ejus amore captum fuiſſe Perdiccam ibi legitur. *M. du S.*

25. Εἰ δὴ ἔτός] Εἰ δὴ ἔτός ἐστιν ὁ τὴν μητρυιᾶς ἐρασθείς, & quae ſequuntur usque ad Στρατονίκης ἐκείνης, nullus dubito quin ſint ὑποβεβλημένα, & margini ρ *Magiſtro* adſcripta, ad Perdiccae nomen, quibus inquirebat, num hic eſſet ille Perdiccas, ſic enim vertendum εἰ δὴ ἔτός ut apud Latinos quoque, *viſam ſi domi ſit*, pro num domi ſit, qui amore novercae correptus fuerit. Haec poſtea in ipſum contextum irrepſerunt. Nihil enim faciunt ad rem, de qua hic loquitur. Agit enim de Perdicca illo tempore noto, qui propter imbecillitatem aut aliud corporis vitium parum erat aptus ad artes athleticas. Verba, quae in eadem pagina praecedunt, obſcurius verſa ſunt: ἀλλὰ πρὸς τὸ τῆς τέχνης, καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον, οὐκ ἂν ποιήσειν τὸν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσηκούσαν. *Verum artis & conſilii haec eſt utilitas, ut non ſuppeditent ea, quae adſunt, ſed ut illis convenienter uti doceant.* Nemo intelligit, quid haec ſibi velint, *ut non ſuppeditent ea, quae adſunt.* Melius vertas: *verum artis & conſilii haec eſt utilitas, non ut efficiat illa quae inſunt, ſed ut iis recte quis utatur.* hoc eſt, quae ab arte proficiſci poſſunt & conſilio utilia ſunt non ad illa efficienda, quae in homine ſita eſſe debent, nimirum ingenium & prudentiam: nullius enim ars & diſciplina poteſt hominem ſtupidum & hebetem ingenioſum reddere: ſed ut quis facultatibus, quas natura in illum contulit, recte utatur. Inde ſequitur illa ſimilitudo de palaeſtritis, qui Perdiccam imbellem promittant ſe arte Olympionicam reddituros parem praeſtantiſſimis & robuſtiſſimis athletis. *J.G.G.*

27. Ἀντίοχος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρ. υἱ.] Iterum infra Ἴαμβ. c. 15. & Συρ. c. 17. atque alibi. *M. du S.*

29. Θεαγ. — Πολυδ.] Prior horum in Olympionicarum ab erudito *Gul. Loyd* (eruditiſſimi Wigornienſis Epiſcopi filio) edito nuper cum haec ſcriberem, catalogo, comparet ad Ol. LXXVI. ubi ex *Pauſ.* Eliac. II. 188. 18. &c. παγκρατίῳ viciſſe traditur. Ter olympicam coronam reportaſſe narrat *Dion. Chryſ.* 230. A. *Suidas* tacet; ſed de poſteriore idem plurima habet iis fere ſimilia quae de *Titormo* a Scholiaſta memorata legiſti (παγκρατίῳ victor Ol. XCIII. *Afr.* & *Pauſ.* Eliac. II. p. 112. 17. quem locum omnino vide) *Loyd.* De Theagene adi *Plut.* 1452. *Platonem* etiam cujus aetate vixit, de Rep. I. & *Pauſ.* l. c. Vide noſtrum *Herod.* fin. *Eliac.* c. 19. & Ἴαμβ. c. 12. *M. du S.*

Θεαγένει τῷ Θασίῳ] Monuerat Cl. *Hemſth.* in marg. adeundum *Waſſe* ad *Thucyd.* p. 255. No. 30. (i. e. ad L. IV. §. 27.) ubi *Thucyd.* Θεαγένους mentionem fecit, qui explorator ab Athenienſibus electus ſit, pro quo in quibusdam libris tamen legatur Θεαγένους, pergitque *Waſſe* Θεαγένης Tyrannus Megarenſium, ſocer Cylonis, *Thucyd.* I. 126. & *Pauſan.* Atticis XXXVIII. Alius Θεαγένης Athenienſis apud *Thucyd.* V. 24. qui

δάμαλι τῷ Σκόπα ἀντίπαλον, ἀλλὰ καὶ ἢν δοθεῖσαν [a] ὑποθέσιν εὐφυᾶ πρὸς ἐπιδοχὴν καὶ γυμναστικῆς πολὺ ἀμείνω ἀποφαίνειν μὲν καὶ τέχνης. ὥστε ἀπέστω καὶ ἡμῖν τὸ ὄνειδος τοῦτο καὶ ὑποχίσεως, εἰ τέχνην φαμὲν ἐφ' ὅτῳ μεγάλῳ καὶ χαλεπῷ τῷ πράγματι [b] ἐφευρηκέναι. εἰ γὰρ οὐτινοῦν παραλαβόντες, ἀποφαίνειν συγγραφέα φαμέν, ἀλλὰ τῷ φύσει συνετῷ, καὶ ἄριστα πρὸς λόγους ἠσκημένῳ ἐπιδείξειν ὁδούς τινας ὀρθὰς, εἰ δὴ [c] τοιαῦται φαίνοιντο, αἷς χρώμενος, θᾶττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸ σκοπόν.

[d] Καίτοι εἰ γὲ ἂν φαίης ἀπροσδεῆ τὸν συνετὸν εἶναι τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ καὶ ἐκιθάριζε μὴ μαθὼν, καὶ ηὔλει, καὶ πάντα ἂν ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν, οὐκ ἄν τι αὐτῶν χαριεργήσαιτο. ὑποδείξαντος δέ τινος, ῥᾳστά

omance Scotuſſaeo comparari poſſit: verum *hoc promiſerit*, ſe datam ſibi materiem aptam natam recipiendae illi exercitationum rationi, meliorem multo ope artis ſuae redditurum. Itaque abſit a nobis etiam invidenda illa promiſſio, ſi artem nos dicamus rei ita magnae atque difficilis reperiſſe. Neque enim hoc dicimus, nos quemcumque *de medio* arreptum reddituros hiſtoricum: ſed ei qui natura prudens, & optime ad dicendum exercitatus fuerit, oſtenſuros vias quasdam rectas: ſiquidem tales videantur eae, quas ingreſſus aliquis celerius faciliusque perfecerit quae oportet, atque ad ſcopum pervenerit.

36. Neque enim hoc dixeris, qui prudens ſit, eum nihil indigere arte ac diſciplina eorum, quae ignorat: alioqui citharam etiam nemine docente pulſaret, & inflaret tibias, ac noſſet omnia. Jam vero ſine diſciplina nihil horum manibus effeceriſ. Verum ſi quis illi oſtendat; facileque

a Ὑπόθεσιν] Sic W. & Edd. vett. Ἀπόθεσιν S. male. b Ἐφευρηκέναι] Εὑρηκέναι W. Nihil movent vulg. Edd. vett. c Τοιαῦται] Τοιαῦτα W. ſolus. d Καίτοι] Sic Edd. vett. & M.

tamen ibidem c. 19. Θεωγένης. Θεωγένης athleta apud *Pauſan.* VI. 6. 11. & 15. *Plutarch.* Πολιτικὰς παραγγέλμ. *Lucian.* de Conſcrib. Hiſt. p. 626. (Ed. *Graev.* i. e. hoc c. 35.) & *Deor. Concil.* p. 714. Et *Catapl.* p. 427. aliaque ex *Xenoph.* &c. de Scriptore Hiſtor. philoſ. quae ibi vide, unde haec feſtinans excerpſi. *J. F. R.*

33. Ἀπέστω] *Ariſtan.* loc. cit. *J. B.*

41. Τελέσειεν] Si quis me docuerit, quomodo hic legitur, ita & alios eſſe locutos, & bene ea cum reliquis cohaerere, illi gratias agam merenti lubens. Interea interpretatus ſum, ac ſi legatur, quomodo Lucianum dediſſe ſuſpicor, τελέσειεν ἂν χρὴ, καὶ πρὸς τὸ σκοπὸν ἱκοίτο. Οὐ γὰρ ἂν φαίης κ. τ. λ. *J. M. G.*

43. Καὶ τοι εἰ γὲ] Ἀπροσδεὴς eſt in his verbis, ſi interpretere, ut editores interpretati ſunt: Καίτοι εἰ γὲ ἂν φαίης ἀπροσδεῆ τὸν συνετὸν εἶναι τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ, ἐπεὶ καὶ ἐκιθάριζε μὴ μαθὼν ὁ ἤυλει, καὶ πάντα ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν οὐκ ἄν τι αὐτῶν χαριεργήσαιτο. ὑποδείξαντος δέ τινος ῥᾳστά τε ἂν μάθοι, καὶ αὐτὸς μετχειρίσαιτο ἐφ' αὑτῷ. *Neque enim dixeris eum qui fuerit inſelligentia praeditus, arte & doctrina earum rerum, quas ignorat, opus non habere: quoniam ſi abſque doctrina citharam pulſare & tibia canere poſſet, etiam omnia ſciret. Nunc autem non edoctus nihil earum manu pulſare poſſet: ſed docente aliquo facillime diſceret, & recte per ſe ipſum adminiſtraret.* Sed quae haec eſt ratio, qui abſque doctrina citharam pulſare poſſet, & tibia canere poſſet, etiam omnia ſciret? ἐπεὶ hic eſt *alioquin*, ut frequenter apud Platonem, id quod dudum a doctis eſt obſervatum. Sic autem vertendus hic locus: *Neque enim dixeris, eum qui ingenio praeditus eſt, arte & doctrina rerum, quas ignorat, non opus habere. Alioquin qui non didiciſſet, citharam pulſaret, & tibia caneret & omnia ſciret. Nunc vero qui non didicit, haut quaquam aliquid ex iis tractet: monſtrante vero aliquo facile & addiſcat, & per ſe ipſe exerceat.* Alioqui, inquit, homo ingenioſus & ſollers facile, quamvis illa non didiciſſet, cithara & tibia caneret. Non longe poſt tradit hiſtoricum debere eſſe ingenio militari, ſed una etiam civili prudentia, & peritia imperatoria. Hoc enim volunt illa verba: καὶ γνώμῃ στρατιωτικῇ, ἀλλὰ μὴ πολιτικῆς ἢ ἐμπειρίας στρατηγικὴν ἔχων. male interpretes, ſicut & mox pag. ſeq. καὶ τὸ ἐξελαύνειν, ἢ ἐπεξελαύνειν, male vertunt: *quomodo equum emittere, quid obequitare*, cum ſit, *quomodo equitatu erumpere*, aut *illo circumire*, ſeu *circumvenire* ſc. hoſtilem exercitum. *J. G. G.*

51. Καὶ τοίνυν ἢ ἱκανὸν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς τῶν παραδιδόντων, συνετός τε, καὶ πικρῶς οὐκ ἀγεννὴς ἀλλ' ἐξυ διδόντος], Παραδιδόντων ὁ συνετός τε ἢ πικρῶς ἀγεννὴς ἀ. ἀ. δ. *Th. M.*

52. Συνετὸς] Antea legebatur συνετὸς, minus apte, cum

que discat, & bene *deinde* suo ipse Marte tractet.

τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μεταχειρίσαιτο [e] ἐφ' ἑαυτῷ.

37. Itaque nobis etiam talis nunc tradatur discipulus, non ignavus ad intelligendum pariter ac dicendum; sed acutum cernens, qui etiam negotia ipsa tractare, si praeficiatur, possit, militaremque animum, sed cum civili, etiam bellici ducis prudentiam habere: porro qui in castris aliquando fuerit, decurrentesque aut stantes in acie milites viderit, armaque & machinas quasdam norit, quidque sit *in cornu*, quid *in frontem*, quomodo ordines, quomodo equites, & unde? & quid sit *procurrere*, aut *circumducere?* verbo, *detur nobis* non aliquis qui domi desideat, quique credat solum narrantibus.

Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις [f] ὁ μαθητὴς νῦν παραδεδόσθω, συνιέναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς, ἀλλ' ὀξὺ διεδορκὼς, οἷός τε καὶ πράγμασι χρήσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴν καὶ πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν [g] ἔχειν, καὶ νὴ Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ γεγονώς τις, καὶ γυμναζομένους ἢ ταττομένους στρατιώτας ἑωρακὼς, καὶ ὅπλα εἰδὼς, καὶ μηχανήματα ὁποῖα, καὶ τί ἐπὶ κέρως, καὶ τί ἐπὶ μετώπου, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ ἵππεῖς, καὶ πόθεν, καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ παρελαύνειν· καὶ ὅλως, εἴ τι καλοκαγαθίων τις, καὶ οἷός πιστεύειν μόνον τοῖς [h] ἀπαγγέλλουσι.

38. Maxime vero & ante omnia, liber sit animo, neque metuat quemquam, ne-

Μάλιστα δὲ καὶ πρὸ πάντων, ἐλεύθερος ἔστω τὴν γνώμην, καὶ μήτε φοβείσθω μηδένα,

[e] Ἐφ' αὑτοῦ] Αὐτοῦ *J.* Sed nostram lection. habent *Fl. Bz. H. P. Ald.* & M. [f] Ὁ μαθ.] Ἔστω ὁ μαθ. M. male. [g] Ἔχειν] Sic Edd. omnes praeter *S.* & hanc secutam *A.* quae ἴσχειν. Sed ἔχειν etiam Cod. W. [h] Ἀπαγγέλλουσι] Sic *Fl. Bz. P. H.* & M. Ἀπαγγείλουσι *J.*

cum ita facultas una eademque intelligatur; nunc utraque. In ea autem voce facile peccari, & res ipsa & exemplum c. 44. abunde ostendunt. *M. du S.*

Συνιέναι] Obsecundavi *Solano*, συνιέναι edens, pro vulgato συνιῶναι, quia Nostro ita usitatum novi. Etii enim συνιῶναι quoque a συνίημι formari tradunt Grammatici; tamen hic nimis ambiguum foret, & nondum satis probatum est uno alterove testimonio, συνιῶναι idem esse quod συνιέναι, quia error a compendio scribendi in infinitivis hisce usitato, facile potuit oboriri. *Herodian.* tamen L. II. 9. 15. ἔστι δὲ τὰς ἀληθινὰς ψυχὰς, καὶ μὴ ῥᾳδίως συνιῶναι δυναμένας. *Ita crassa sunt ingenia, & non facile sentiunt, si quid agatur doloſe.* Et licet *Fl. Ald. H. J.* & recentiores habeant συνιέναι, nec Codex memoretur qui aliter legat, tamen typographicum tantum vitium credo, quum versiones latinae jam expresserint *intelligendi* verbum; quare monenti *Solano* tanto facilius obsecutus sum. *J. F. R.*

55. Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴν καὶ πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἴσχειν] Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴν πολιτικῆς; καὶ ἐμπειρίας στρατηγικῆς ἔχειν. Requirit in historiarum scriba mentem praeditam & rei militaris aliqua notitia, & scientia politica, & usu imperatorio. Eant, videant nostri sæculi historiarum scribillones, ecquid ejusmodi trogalia in suo sinu aut penu inventuri. *Th. M.*

56. Ἔχειν] Emendationem *Marcilii* recepit in tex-

tum Salmuriensis editor *Benedictus*, & sane ad venustatem loci facere videtur, sed quia commoda satis est vulgata, & nonnulla sunt in eo loco salebrosa, quae ego penetrare non possum, aliis intacta relinquo, & scripturam veterum librorum reddo. Confer *Livium* XXV. 19. & *Plut.* in V. 1841. Quorum ille, *tanquam eaedem militares & imperatoriae artes essent.* *M. du S.*

Ἔχειν] Nolo quidem nimium mihi indulgere in mutanda Lectione recepta; sed non tamen accedo *Solano*, satis commodum sensum vulgatae pronuntianti, quem quidem satis adparere fateor, quid velit, sed non commodae tamen est structurae. Cum enim ἀλλ' ὀξὺ διεδορκὼς in participio ponatur, & reliqua post alterum ἀλλὰ quoque per participia enuncientur, non video quocum verbo infinitivus ἴσχειν apte cohaereat, nam ut χρήσασθαι pendet ab οἷός, ita absurda oratio foret, si similiter, οἷός ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἴσχειν dicas: quid enim est: *aptus est habere peritiam militarem?* Sed si cum *Marcilio* ἐμπειρίας στρατηγικῆς legeris, quod mihi non displicet, tum ἀδιάφορον erit, legasne ἔχειν an ἴσχειν. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ — καὶ] Vid. de hoc pleonasmo hujus Dialogi §. 60. *J. F. R.*

60. Κῦρος — μετώπου] Conf. supra hujus *Dial.* c. 29. f. *M. du S.*

64. Ἀπαγγέλλουσι] Ed. *J.* ἀ—γείλουσι. *M. du S.*

δύνα, μηδὲ ἐλπιζέτω μηδέν· ἐπεὶ ὅμοιος ἔσται τοῖς Φαύλοις δικασταῖς, πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ὀπὶ μισθῷ δικάζουσιν. ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῷ μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοξότου [a] ἐν Ὀλύνθῳ, ἀλλὰ τοιοῦτος οἷος ἦν δειχθήσεται· μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσῃ ὀπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ, [b] ὠμῶς ἐν τοῖς συμποσίοις γενομένῃ, εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο. οὐδὲ Κλέων αὐτὸν φοβήσει, μέγα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δυνάμενος, καὶ κατέχων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰπεῖν ὅτι ὀλέθριος καὶ μανικὸς ἄνθρωπος ἦν· οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἢν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἱστορῇ, καὶ τὴν Δημοσθένους

que quidquam ſperet: alioqui malis judicibus ſimilis erit, ad gratiam aut ad inimicitias mercede jus dicentibus. Sed neque curae ipſi ſit Philippus oculo privatus ab Aſtere Amphipolite ſagittario ad Olynthum; verum qualis eſt, talis oſtendetur: neque Alexander illum anget, de Cliti caede crudeliter in convivio facta, ſi dilucide ſcribatur: neque Cleon illum terrebit, multum in concione valens, & regnans in judiciis, quo minus dicat perniciosum furioſumque eſſe hominem: neque univerſa Athenienſium civitas, ſi Siculas clades enarret, & Demoſthenis captivitatem, & mor-

a Ἐν Ὀλύνθῳ] Nihil hic a vulgata abire *J. Fl. H.* notat *M. du S.* b Ὠμῶς] Et hic nil variare Edd. nec M. notat idem. c Μανικὸς] Μαῖλικὸς M. ſolus.

70. Μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ] Non concordat Lucianus cum Hiſtoricis, qui id negotium attigerunt. Omnes fere uno conſenſu ſcriptum reliquerunt id eveniſſe Philippo in Methones obſidione. *Diodorus* lib. 7. ὁ δὲ Φίλιππος τὴν μὲν πόλιν κατέσκαψε, τὴν δὲ χώραν δέδωκε τοῖς Μακεδόσι, τὸν δὲ πολιορκίας τελευτῆ σωισθῆ τὸν Φίλιππον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πληγέντα τοξεύματι ἀφαιρεθῆναι τὴν ὄρασιν. de Methona vero loquitur. Sic & *Strabo* lib. 8. ὁ δὲ Θουκυδίδης δὲ τὸν τισὶν ἀντιγράφουσι Μεθώνη φέρῃ ὁμώνυμος τῇ Μακεδονικῇ, τὸν ᾗ Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμὸν πολιορκῶν. *Solinus* cap. 14. *in regione Magneſia Methone oppidum ſitum eſt, quod cum obſideret Philippus Alexandri Magni pater, damnatus eſt oculo jactu ſagittæ, quam jecerat Aſter oppidanus.* Quo in loco notandus eſt error Solini, qui Methonem Magneſiæ cum Macedonica confundit. Nam ea Methone, quam obſidebat Philippus, alia erat a Magneſiaca ex verbis expreſſis *Strabonis* lib. 9. ἐξῆς δὲ αἱ ὑπὸ Φιλοκτήτου πόλεις καταλέγονται, ἃ ᾗ ἐν Μεθώνῃ ἱστέον τὴν Θρακικῆς Μεθώνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος. quod dictum ſit obiter. Idem ait *Harpocration* Μεθώνη· Δημοσθένης Φιλιππικοῖς λέγει ἀν τὴν ὑπὸ Θράκην, ἣν πολιορκῶν Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν. *Suidas* etiam in voce Κάρας de Philippo: Μεθωναίοις δὲ τοῖς ἐπὶ Θράκης πολεμῶν τὸν ὀφθαλμὸν ἐκπρώθη Ἀστέρος τινὸς ὀνόματι βαλόντος αὐτὸν βέλει. Plutarchus in Parallelis cauſam fortæ erroris præbuit Luciano, nam ille ſic de hoc negotio: Φίλιππος Ὀλυνθίων μὲν Μεθώνην βουλόμενος πορθῆσαι, καὶ βιαζόμενος ἐπὶ τῷ Σανδάνῃ ποδαμῷ λαβεῖν πεῖραν, ὑπό τινος τῶν Ὀλυνθίων Ἀστέρος ὀνόματι τοξεύσαντος τὸν ὀφθαλμὸν. Et hæc habet, ut ait, ex Calliſthene in 3. Macedonicorum, & ex eo, quod ſive ille, ſive Caliſthenes dixit, ὑπό τινος τῶν Ὀλυνθίων, putavit Lucianus id eveniſſe in Olyntho. At nihil obſtat, quin Aſter ille ſive Amphipolitanus fuerit, ut ait hoc loco Lucianus, ſive Olynthius, ut ait Plutarchus, fuerit in copiis Olynthiorum auxiliariis in Methones obſidione, &, ut omnia quadrent, potuit eſſe Amphipolitanus patria, Olynthiis militans inter auxilia Methonenſium. Trogus apud *Juſtinum* lib. 7. ait in Philippum prætereuntem de muris ſagittam jactam oculum effodiſſe, & in eo cum Plutarcho pugnat, qui dum trajicere conaretur Sandanum fluvium, oculum amiſiſſe ait. Sed de Sandano illo fluvio nullus alius meminit præter Stobæum, qui ex Plutarcho habet, & eum Sardonem vocat in textu, in margine vero Sandanum. Ergo nihil in eo certi. *J. P. a G.*

Plutarch. in Parall.] Parallela illa Plutarcho falſo tribuuntur. *M. V. la Croze.*

71. Ὑπὸ Ἀστέρος] Ecce rurſus ὑπὸ pro ὑπό. Sic *Long.* Paſt. III. p. m. 105. ὑπὸ αἰγῶν, καὶ ὑπὸ ὕων. & IV. 112. ὑπὸ ἱκεσίων. Sed hoc jam nimis egimus alibi, & ſæpe poſtea occurret. *J. F. R.*

72. Ἐν Ὀλύνθῳ] Conf. ſupra c. 28. Et videbis cur *Solanus* notatu dignum exiſtimarit inquirere, num conſtans hæc ſit lectio. *J. F. R.*

73. Μήτε Ἀλεξ.] Videtur ad picturæ rationem reſpicere Lucianus, & hoc indicare, Philippo, poſt oculi cladem, contigiſſe, quod de Antigono narrat *Plinius* 35, 10. f. 36, 14. *Pinxit Apelles & Antigonum regis imaginem altero lumine orbam, primus excogitata ratione vitia condendi: obliquum namque fecit, ut, quod corpori deerat, pictura poſſe videretur: tantumque eam partem e facie oſtendit, quam totam poterat oſtendere.* Meminit etiam *Quintilianus* 2, 13, 12. *J. M. G.*

74. Ἀνιάσεται] Τὸ ἀνιάσεται gloſſ. videtur, τὸ μελήσει

mortem Niciae, & ut ſitierint, & qualem aquam biberint, & ut inter bibendum caeſi ſint multi. Exiſtimabit enim, quod res eſt, a nemine ſano vitio ſibi datum iri, ſi, quae infeliciter aut parum prudenter facta ſunt, ea quemadmodum contigere enarret. neque enim ipſe auctor illorum eſt, ſed index. Itaque cum navali praelio vincuntur, non ille eſt, qui ſubmergit; &, ſi fugiant, non ille, qui tergis inſtat. Niſi forte, cum votis opus eſſet, ea praetermiſerit. Quandoquidem ſi tacendo illa, aut in contrarium narrando, corrigere potuiſſet; facillimum erat Thucydidi, tenui uno calamo evertere munitionem Epipolis im-

λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτὴν, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ οἷον τὸ ὕδωρ ἔπινον, καὶ ὡς ἐφονεύοντο πίνοντες οἱ πολλοί· ἡγήσεται γὰρ (ὅσῳ δικαιότατον) ὑπ' ἐδενὸς τῶν νῦν ἐχόντων, αὐτὸς ἔξειν τὴν αἰτίαν, ἣν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα ὡς ἐπράχθη διηγῆται. ὁ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μηνυτὴς ἦν· ὥστε κἂν καλαύραυμαχῶν, τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ καταδύων ἐστὶ, κἂν φεύγωσιν, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων· ἐκτὸς εἰ μὴ εὔξασθαι δέον μή τι παρέλιπεν· ἐπεί τοί γε εἰ σιωπήσας αὐτὰ, ἢ πρὸς τἀναντίον εἰπὼν ἐπανορθώσασθαι ἐδύνατο, ῥᾷστον ἦν ἑνὶ καλάμῳ λεπτῷ τὴν Θουκυδίδην ἀναιρεῖσθαι μὴ τὸ ἐν ταῖς Ἐπι-

πο-

d Μὴ] Aberat ab M. Sed ſuprascriptum eſt. Adeſt autem in *Fl. J. H. P.* *e* Παρέλιπεν] Παρέλιπεν W.

λέτω λὰξ κοινῷ repetendum. i. e. μάτι μελέτω αὐτῷ Ἀλέξανδρος. *F.G.*

75. Εἰ σωφῶς ἀναγράφοιλο] Ἡ σφαγὴ ſcil. *F.G.*

78. Καὶ κατίχων τὸ βῆμα] Benedictus, *& tribunal contineat*; Micyllus *& ſuggeſtum ſive tribunal quaſi poſſeſſionem ſuam detineat.* Quanta apud hos vilitas Latini ſermonis, tantopere ab elegantibus exagitata? Dicebant Romani *tenere forum, tenere curiam*, de eo qui maxima auctoritate illic polleret. Plane ſic iterum loquutus eſt auctor in Sympoſio. Φθονῶν αὐτῷ διδασκοῦντι ἃ κατίχουσι τὸ συμπόσιον. Ex loquutiones ſibi prorſus reſpondent. *J.G.*

80. Οἱδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ὧν τὸν μὲν Σικελίας ἀκμὴν ἰσχύϊ, καὶ τὸν τῶν Δημοσθένους λόχων, καὶ τὸν Νικίου πλούτῳ] Diſcrepant haec ab aliorum ſcriptorum ſententia. Thucydides & Plutarchus narrant utrumque a Syracuſanis interfectum. *Juſtinus* vero lib. IV. ait Demoſthenem ſibi ipſum intuliſſe manus, Niciam vero captum: ſed vide *Plutarchum* in Nicia. *J.G.G.*

81. Καὶ τὸν Δημοσθένους λόχον] De his & quae mox ſequuntur vid. *Thucyd.* VII. 82. 84. 85. 86. *M. du S.*

82. Νικίου πλούτῳ] Ad loc. *Thucyd.* quem *Solanus* laudat, meretur videri *Waſſius*, p. 503. N. 75. ubi ait: *Lucian.* de Conſcrib. Hiſt. Niciam ait interfectum eſſe, captum vero Demoſthenem. *Juſtinus* IV. 5. Demoſthenem ſibi ipſi intuliſſe manus; recte quidem hic; nam percuſſit ſe in proelio, haud tamen lethaliter, teſte *Nazarbo* p. 542. Die menſis Caenei XVII. Athenienſes ſubhaſtati. Ceterum a noſtro diſſidet *Diodorus*; & Niciam Gylippo impulſore interemptum aſſeverat XIII. 347. Sed a Noſtro ſtat *Plutarch.* ſcriptor eruditiſſimus, & illi hac in parte antetponendus. Confer *Euripid.* fragm. 516. Haec *Waſſius* l. c. *J.F.R.*

90. Ἐκτὸς ὁ διώκων] Vid. *Demoſth.* Ol. III. *M. du S.*

91. Ἐκτὸς εἰ μὴ εὔξασθαι δέον, μή τι παρέλιπεν] Extra quam quod ei optandum, nihil praetermiſiſſe, ſive ne quid praetermiſerit. *Th.M.*

Ibid. Εὔξασθαι δέον] Alludit ad *Demoſth.* locum, in quo haec totidem fere verbis leguntur. Ol. III. p. m. 26. B. ἀλλ' οὐκ ἰδίᾳ ταῦτα ἐπῄτει τοῦθ' ὁ λίγων ἀδικεῖ· πολὺ εἰ δέον εὔξασθαι ὠφελεῖται, ubi interpres videatur. Ego vero neutrum ſatis aſſequor. Id agit illic *Demoſth.* ut ingrata ſeſe dicentem purget. Neque enim ſibi vitio verti merito poſſe ait, quod Reip. morbos ob oculos Populi ponat. Niſi forte male invidere Reip. putent, ſi quis non perpetuo ei ut bene ſit in oratione optet, cum non bene ominando, ſed fortiter conſulendo res gerenda ſit. Hunc *Demoſth.* locum aut aliter intellexit Lucianus, aut alio detorſit, quod hic ab eo factum minime oportuit; aut denique aliter ipſe, quam in hodiernis codd. legitur, quod ſuſpicor, ſcripſerat. Confer & *Phil.* I. (124. B.) *Chryſ. Ant.* 343. f. Ὅτου εὔξασθαι δεῖ, παφύσης ἐν ἀγωνίσεσιν ἀγαθοῖς τοῦτο ποιῆσαι. In M. μάτι ſupra ſcriptum eſt, unde liquet inſertum fuiſſe ab iis, qui huic loco medicinam facere volebant. *M. du S.*

Ibid. Μάτι παρέλ.] Obſcuriuſculum reddit hunc locum illa Atticiſmi affectatio, circa negationem μάτι, quae, caeterorum rationi collata, abundat. Itaque idem hic valet μάτι quod alias in eadem conſtructione valeret τοῦτο. Sententia igitur haec erit, ſcriptori rerum patriae ſuae adverſarum imputari nihil poteſt, niſi forte illud, ſi eo ipſo tempore, cum eae gererentur, vota facere pro felicitate ſuorum intermiſerit. *J.M.G.*

99. Τὸν Θουκυδίδην] *Thucyd.* VI. 96. & VII. 43. & de Gylippo VII. 73. *M. du S.*

1. Ἐπιπολαῖς] V. *Thucyd.* l. c. *M. du S.*

πολαῖς ὀχυρώματα, καλεῖσθαι δὲ τὴν Ἑρμοκράτους τριήρη, ἣ τὸ κατάρσιον Γύλιππον διαπεῖραι μέλλοντα, ἀποτειχίζοντα, καὶ ἀποταφρεύοντα τὰς ὁδούς· καὶ τέλος, Συρακουσίους μὲν εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, τοὺς δ' Ἀθηναίους ἀπιέναι Σικελίας, καὶ Ἰταλίας, μὴ τὸ [b] πρώτου τῆς Ἀλκιβιάδου ἐλπίδων. ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα, οὐδὲ Κλωθὼ [c] ἂν ἔτι ἀναλλώσειεν, οὐδ' Ἄτροπος μεταστρέψειε.

Τῆς δὴ συγγραφέως ἔργον ἦν, ὡς ἐπράχθη εἰπεῖν. τοῦτο δ' οὐκ ἂν δύναιτο, ἄχρις ἂν ἡ Φοβῆται Ἀρταξέρξην, ἰατρὸς αὐτῷ ὤν, ἢ [d] ἐλπίζῃ κάνδυν πορφυροῦν, καὶ τρίπτοον χρυσοῦν, καὶ ἵππον τῶν [e] Νισαίων λήψεσθαι μισθὸν τῆς ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνων. ἀλλ' ὁ Ξενοφῶν [f] αὐτὸ ποιήσει, δίκαιος συγγραφεύς, positam, & Hermocratis triremem submergere, & execrabilem illum confodere Gylipum, dum munitionibus vias & foſſis intercludit: & tandem Syracuſanos quidem in Lautumias conjicere, Athenienſibus vero *hoc praeſtare*, ut Siciliam atque Italiam ſecundum primas ſpes Alcibiadis navigatione complecterentur. Verum quae facta ſunt, ea, puto, neque Clotho retro glomerare poteſt, neque retractare Atropos.

39. Hiſtorici autem unum opus, ut geſta ſunt ſingula, ita dicere. Hoc vero facere non poterit, quam diu Artaxerxen metuet, cujus ſit Medicus, aut purpureum togam ſperabit, & torquem auream, & equum Niſaeum accipere mercedem ſuarum in hiſtoria laudum. Verum Xenophon hoc non fecerit, juſtus ſcriptor, neque Thucy-

a Γύλιππον] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Γύλιππον W. b Πρώτου] Ita quoque in Edd. optimis legi notat *M. du S.* c [A]ν] Deeſt in W. & *Fl.* Adeſt in P. Cod. & Edd. *J. H. P.* d Ἐλπίζῃ] Ita dedi ex marg. *Ath.* & W. Edd. enim vulgo ἐλπίζει. e Νισαίων] Νησαίων male W. Vulgatam non movent *Fl. J. H. P.* f Αὐτὸ] Sic Edd. & M.

15. Κάνδυν] * Χιτῶν ὁ Περσικὸς. *V.*

* Forſan Χιτῶνα Περσικὴν. *M. du S.*

7. *Πρώτου*] Cur *Solanus* nil variationis in hac voce inveniens, tamen operae duxerit eam notare, non reperio. An dubitavit de plurali numero, quia ἐλπὶς in aliis linguis vix habet pluralem? Non credo hanc eſſe cauſſam, neque enim ignorare potuit id Graecis multo eſſe familiarius, quam vel *Ciceroni*, qui *meas ſpes*, plurali num. quoque dicere amat. Et ſic *Lucianus* tam ſaepe, ut fere adnotaſſe pudeat. Vid. tamen mox c. 61. Ita quoque *Diod. Sic.* lib. p. 297. Ed. *Baſ.* προσδοκίαν ἐλπίδων ἀγαθῶν, & cad. pag. iterum. Ita & *Long. Paſt.* III. p. 99. παρ' ἐλπίδας. ac non ſemel alibi. *J. F. R.*

Ibid. Ἀλκιβιάδου ἐλπ.] De ſpe Alcibiadis Thucydides, (e cujus libro ſeptimo reliqua hujus loci explicare facile fuerit) 6, 15. ἐλπίζων Σικελίαν τε ἑκὼν καὶ Καρχηδόνα λήψεσθαι. Deinde ſub perſona Alcibiadis, quomodo fieri hoc poſſit, explicat c. 17. & 18. & concludit, ἢ τὴν Ἑλλάδα, ἣν ἐκεῖ προσγενομένων πάσης τῷ εἰκότι ἀμείνων, ἢ τοὐναντίον γε ἐκείνους. In ipſo autem libri initio vanitatis illam ſpem accuſat. *J. M. G.*

14. Ἀρταξέρξην] Teſtantur Hebraei ſcriptores nomen hoc Perſarum regibus commune fuiſſe, perinde ac Cæſaris Romanorum imperatoribus. *G. C.*

Ibid. Ἰατρὸς] *Cteſiam* tangit Artaxerxis Mnemonis medicum, qui fabuloſa multa & adulatoria hiſtoriae admiſcuerat, quo ſibi regem ſuum conciliaret. Videndus ea de re *Plut.* in Artax. in initio. Libros autem *Cteſiae* periiſſe notum eſt. Superſunt tantum collectanea Photii in Bibliotheca. *M. du S.*

15. Ἐλπίζῃ] Ἐλπίζῃ ex W. eſt. In aliis enim ἐλπίζει, mendoſe. *M. du S.*

Ibid. Κάνδυν π.] V. *Spanh.* 455. *M. du S.*

Κάνδυν πορφυρ.] Cteſiam hic tangi credibile eſt. De *Candye* non diademate, ſed toga, *Spanhem.* de uſu & praeſt. num. Diſſ. 8. p. 457. *Torques* non uſus Perſis, niſi quibus rex daret, conſtat ex Xenoph. Cyrop. 8, 4. *Niſaeos equos* inter res pretioſas numerant paſſim ſcriptores. Strabonis duo loca laudat *Caſaubon.* ad Athen. 5, 5. itemque illud magnificum Oppiani elogium Cyn. 1, 310. ſeq.

Κάλλει δ' ὁ πάντοσε πῶλος ἀμειψιμάχας ἔπος. π. τ. λ.

Sic utitur *Julianus* Orat. 2. p. 50. extr. *Lipſ.* Themiſtius Or. 22. p. 266. A. Fons autem Herodotus 3, 106. itemque 7, 40. qui poſterior locus eſt claſſicus. *J. M. G.*

16. Ἵππον τῶν Νισαίων] Niſaea regio eſt Partyenes haud

eydides ; ſed licet privatim quosdam oderit , multo *ſibi* magis neceſſariam judicabit rempublicam , & veritatem pluris faciet, quam inimicitias : &, ſi quem amet, tamen non parcet peccanti. Unum enim, ut dixi, hoc hiſtoriae proprium eſt, & ſoli litandum veritati , ſi quis ad ſcribendam hiſtoriam accedat ; reliquorum vero omnium cura abjicienda. Atque in univerſum , norma una, & menſura exacta haec eſt , reſpicere non ad eos , qui nunc audiunt , ſed ad hos, qui poſt haec in ſcriptis noſtris verſabuntur.

40. Si quis vero quod praeſens eſt modo obſervet , adulatorum merito partibus adſcribetur , quos olim hiſtoria ab initio inde non magis , quam exercitatrix ars comtricem illam *mangonum* averſata eſt. Alexan-

ὐδὲ Θουκυδίδης· ἀλλὰ καὶν ἰδίᾳ μισῇ τινας, πολὺ ἀναγκαιότερον ἡγήσεται τὸ κοινὸν, καὶ τ' ἀλήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται τ ἐχθρας· καὶν φιλῇ, ὅμως οὐκ ἀφέξεται ἁμαρτάνοντος. ἓν γὰρ, ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, ᵏ εἴ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, τ' δ' ἄλλων ἁπάντων ἀμελητέον αὐτῷ. καὶ ὅλως, σκοπὸς εἷς, καὶ μέτρον ἀκριβὲς, ἐπιβλέπειν μὴ εἰς τοὺς νῦν ἀκουσομένους, ἀλλ' εἰς τοὺς μὴ ταῦτα συνεσομένους τοῖς συγγράμμασιν.

40. ˡ Εἰ δὲ τὸ παρὸν τίς τις θεραπεύοι, τῶν κολακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθείη, ὃν πάλαι ἡ ἱστορία ᵏ ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀπέστραπτο, ὑπὸ μείων ἡ καμπτικὴν ἡ γυμναστική. Ἀλεξάνδρου γοῦν καὶ τοῦτο ἐπομνη-

g Ποιήσεται] Ποιήσεται W. male. h Ἐχθρας] Τίχης Fl. Vulgatam ſervant *Ald. F. H. P.* & Codd. M. P. i Καὶ μ. φ. τ. ἀ.] Sic Edd. Coll. & M. ut edidimus. k Εἴ τις] Εἴ τι S. ſola cum *A. Ald.* vero *Fl. F. H.* &c. eum W. recte εἴ τις. l Ἐξ ἀρχῆς] Καὶ ἐξ ἀρχῆς M.

haud procul Caſpiis montibus, ea equos praeſtantiſſimos maximosque aluit , quibus reges ipſi uterentur. *Strab.* lib. 11. *Plin.* lib. 6. c. 25. *Plut.* in Pyrrho Niſaei equi meminit. *G.C.*

Ἵππον τ' Νισαίων] De quibus dico alibi. *J.B.*

Ibid. Νισαίων] V. *Xen.* Cyrop. L. VIII. p. 124. 14. Unde diſcimus , nulli apud Perſas his uti ornamentis equisve licuiſſe , niſi a Rege honoris cauſa donatis. Quem autem haec ultima reſpiciant , neſcio ; certe non *Xenoph.* quem mox juſtitiae ſumma laude ornat. vid. *Cogn.* *M.du S.*

19. Οὐδὲ Θουκυδίδης] Æmilius Probus in Themiſtocle & Cic. in Bruto Thucydidem plurima fide dignum putaverunt. *G.C.*

Ibid. Μισῇ..] *Xenoph.* haec juxta ac *Thucydidem* innuunt, quorum uterque factione civili in exilium acti, nihil tamen odii in inimicos in hiſtoria, teſte omni antiquitate, admiſcuerunt, &c. *M.du S.*

24. Θυτέον τῇ ἀληθείᾳ] Sic infra Λεξ. c. 23. f. χάριτι καὶ σαφηνείᾳ θύει. *M. du S.*

Ibid. Εἴ τις] Ait Noſter, ἓν γὰρ ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον τ ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ , εἴ τι ἱστορίαν γράψων ἴοι. Et hic degeneratum ab antiquis editt. ubi recte εἴ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, legitur. *Unum enim hoc , ut dixi , hiſtoriae eſt proprium ; ac ſoli veritati litandum* (ridicule *Benedictus , immolandum*) *ſi quis ad hiſtoriam ſcribendam ſe convertat.* *J.J.*

26. Πῆχυς] Rectius vertas πῆχυς εἷς, καὶ μέτρον ἀκριβὲς, *una norma , & menſura certa.* non ut interpretes , *una ulna.* *J.G.G.*

31. Κολακευόντων] Reſpicit ad Socraticam illam ſive Platonicam artium diſtinctionem , qua illas omnes in πολιτικὰς & κολακευτικὰς dividebat , cujus cum etiam *Fabius* meminerit Inſtit. Orat. 2, 15, 25. ad eum locum e Platonis Gorgia , quae etiam hic ſufficere poſſunt, protulimus. Caeterum ex *Fabii* l. c. verba quaedam nos ſumſiſſe interpretationis noſtrae, conferenti apparebit. *J.M.G.*

Ibid. Εἰκότως] Adleverat *Solanus* margini *Junt.* conferend. Ὀρχ. c. 83. quod feci. Legitur autem ibi: μαίνεσθαι αὐτὸς εἰκότως ἄν τινι ἔδοξεν. Sed ſi hoc teſtimonio opus eſt ad probandam ſignificationem adverbii εἰκότως, potius remitterem ad T. I. Somn. §. 2. pag. 5. ubi id paullo preſſius ad etymon exponit *Bourd.* Sed quid opus tam notis & ubique obviis inhaerere? *J.F.R.*

Ibid. Νομισθείη] Sic δ. πλ. c. 22. *M.du S.*

33. Κομμωτικὴν] Genuina haec eſt ſcriptura , quam praeferunt M. & Ed. *J.* Reliquae praeter *S.* & *A.* καμπτικὴν. Audi *Plut.* in Gorg. 288. C. τῇ μὲν οὖν ἰατρικῇ . . . ἡ ὀψοποιητικὴ κολακείᾳ ὑποπέπτωκε, τὴν δὲ γυμναστικὴν, κατὰ τ' αὐτὸν τρόπον τοῦτον , ἡ κομμωτικὴ, πανοῦργός τις & ἀπατηλὴ, καὶ ἀγεννὴς , καὶ ἀνελεύθερος, σχήμασι καὶ χρώμασι & λειότητι & ἐσθῆσι ἀπατῶσα· ὥστε ποιεῖν, ἀλλότριον πάλλον ἐφελκομένους τὸ οἰκεῖον τῆ λεγομένῃ γυμναστικῇ ἀμελεῖν &c. *M. du S.*

34. Ἀλεξάνδρου γοῦν] *Alexandri dictum.* *F.G.*

μνημονεύσειν, [a] ὡς ἡδέως ἂν ἔφη πρὸς ὀλί-
γον ἀνεβίων, ὦ [b] Ὀνησίκριτε, ἀποθανών,
[c] ὡς μάθοιμι ὅπως ταῦτα οἱ ἄνθρωποι τότε
[d] ἀναγινώσκουσιν. εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐπαινοῦσι,
καὶ ἀσπάζονται, μὴ θαυμάσῃς· οἶον γὰρ ἐν
μικρῷ τινι τοῦ δελέατι τούτῳ ἀναστάσειν
ἕκαστον τῶν παρ' ἡμῖν εὐνοιαν. Ὁμήρου
γοῦν, καί τοι πρὸς τὸ μυθῶδες τὰ πλεῖστα
συγγεγραφότι ὑπὲρ τοῦ Ἀχιλλέως, ἤδη τινὲς
πιστεύειν τινὲς [e] ἐπάγονται, μόνον τοῦτο εἰς
ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον τιθέ-
μενοι, ὅτι μὴ περὶ ζώντος ἔγραφεν. ἐν γοῦν
εὑρίσκειν ἔστι τινὸς ἕνεκα ἐψεύδετ' ἄν.

dri quidem illam quoque memorabilem vocem referunt, qui, *Lubens*, inquit, *Onesicrite, vel ad parvum temporis spatium post mortem meam reviviscerem, audiendi caussa, quomodo ista lecturi sint, qui tum erunt homines. Nunc vero ea si laudant & amplectuntur, mirari noli: putant enim ea se non parva quadam esca piscaturos esse nostram quisque benivolentiam.* Homero sane, licet fabuloſe pleraque ſcripſerit de Achille, jam ad credendum quidam inducuntur, ſolum illud ad veritatis demonſtrationem magnum ſignum ponentes, quod non de vivo ſcripſit: neque enim, cujus rei cauſſa mentiretur, inveniunt.

Τοιοῦτος οὖν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔστω, ἄφο-
βος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παρρησίας
καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός φησι,
τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην
[f] ὀνομάζων, ἐν μίσει, οὐδὲ φιλίᾳ νέμων, οὐδὲ

41. Talis igitur mihi ſit hiſtoricus, metus expers, incorruptus, liber, fiduciae & veritatis amicus, qui, Comici verbo, *Ficum vocet ficum, ſcapham dicat ſcapham:* Non odio, neque amicitia tribuens *cuiquam quid-*

a Ὡς] Sic ſola B2. recte. Ὃς male reliquae. In M. ὃς ſuprascriptum eſt. b Ὀνησίκριτε] Ὀνησικράτης P. miſere. Ὀνησίκρατες male etiam ceterae. vid. nott. c Ὡς] Ὅπως W. d Ἀναγινώσκουσιν] Ἀναγιγνώσκουσιν M. Nil mutant J. Fl. H. P. e Ἐπάγονται] Sic dedi ex J. licet cett. omnes & M. ἐπάγονται. f Ὀνομάζων] Ex Jenſ. emendatione ὀνομάσων enim Edd.

35. Ὡς] Sic emendavimus pro vulgato ὃς, quod corrupte in omnibus legitur, excepta B2. In M. prima manus nihil ſcripſerat; additum eſt ὃς poſtea. M. du S.

36. Ὀνησίκριτε] In omnibus libris hic perperam legebatur Ὀνησικράτες, quod neceſſario mutandum fuit. Nam ejusdem meminit in Μακρ. c. 14. & in Πρ. c. 25. ubi recte in omnibus ſcribitur Ὀνησίκριτος, quod verum eſſe viri illius nomen & alii ſcriptores abunde teſtantur, quamvis in eo nomine cum apud Graecos, tum Latinos ſcriptores frequenter ſit peccatum (V. *Lamprid.* in Commod. c. 1. & *Salm.* nott.) *Suidas* Platonis imitatorem fuiſſe tradit. *Diog.* etiam *Laërt.* Philoſophis accenſet. p. 158. *Curtius* etiam meminit IX. 10. & XI. 1. Scripſerat *Oneſicritus* Alexandri res geſtas; eodem conſilio quo *Xenophon* Cyropaediam ſuam, ad quam tamquam exemplar compoſuiſſe Alexandri laudes dicitur a *Suida* & *Laërtio*. Qua occaſione ſunt prolata Alexandri verba, quae hic leguntur: mutavit autem Ed. P. nomen illius viri in Ὀνησικράτες, quod non monerem, & incuriae typographorum imputarem, niſi ita vertiſſe etiam viderem. *Strabo* permulta ex ejus hiſtoria habet XV. & XVI. *Plut.* etiam in Alex. Sed apud hunc etiam variant quandoque libri; plerumque tamen *Oneſicritus* audit, ut 1282. f. V. etiam 583. f. & 591. 2. Gellius etiam *Oneſicritum* recte vocat IX. 4. M. du S.

Ὀνησίκριτε] Hunc Hyperbolarum & mendaciorum non minus quam Alexandri ipſius ἀρχιλοιδορήτην noſcere facile jam eſt ex *Fabricii* Bibl. Gr. 3. 8. p. 223. Videbat Alexander, illas ὑπερβολογίας ſuſtineri aliquantum dum ipſe viveret, ridiculo futuras, ſe mortuo. J. M. G.

38. Ἀναγινώσκ.] Poſtulat ſententia futurum. Invitis tamen omnibus libris noluimus mutatum: praeſertim cum adeo diſcrepet ab hac ſcriptura. M. du S.

48. Τοιοῦτος] Notae ſunt ſive Characteres hiſtorici, de quibus *Cic.* 1. de leg. & 2. de Orat. *Strab.* lib. 1. *Polyb.* lib. 12. *Niceph.* Greg. princip. hiſtor. J. B.

Ibid. Συγγραφεύς] Hiſtoricus omni metu carere debet, dicendi libertatem ac veritatem amare, ut ſit vere παῤῥησιαστής. *Cicer.* 2. de Orat. G. C.

49. Ἀδέκαστος] *Philoſtratus* in Polluce p. 793. cum uſurpaſſet hanc vocem, ſic exponit; ἀδώρους δὲ καὶ ἀκρατεῖς καλῶ τοὺς μήτε ὠνίους μήτε δίκαιους, qui veriſſimus etiam hic eſt hujus vocis ſenſus, uti & in Ἑρμ. c. 64. Δικαίας ἀκριβοῦς ἐ ἀδεκάστου Angli aptiſſime per *unbiaſſed.* exprimunt. M. du S.

50. Κωμικός] (*Ariſtophanes.*) *Vorſt.* Vide etiam 2. Πρ. c. 32. M. du S.

51. Τὰ σῦκα] Sic paſſim. J. B.

Ibid. Σῦκα σῦκα] Omnes hoc proverbium *Ariſtophani* tribuunt, nemo vero commonſtrat ubi eo utatur. In marg. *Ald.* 1. adſcriptum lego *Ariſtoph.* in 2. Com. Sed non reperio, quidquid quaeſierim. Legiſſe

me

quidquam, non parcens, non misericordia, aut pudore vel verecundia tactus, judex aequus, benevolus omnibus eatenus, ne quid alteri justo plus tribuat, hospes in libris *suis*, nullius civitatis, suis ipse legibus vivens, regem agnoscens nullum, non quid hic vel ille existimaturus sit reputans, sed dicens quid factum sit.

φειδόμενος, ἢ ἐλεῶν, ἢ αἰσχυνόμενος, ἢ δυσκαπύρμονος· ἴσος δικαστὴς εὖνους ἅπασιν, ἄχρι τῆ μὴ θατέρῳ τι ὑπονείμαι πλεῖον τῆ δέοντος. ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις, καὶ ἄπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, οὐ τί τῶνδε, ἢ τῶνδε δόξει λογιζόμενος, ἀλλὰ τί πεπρακὼς λέγων.

42. Non sine caussa igitur hanc legem tulit Thucydides, virtutemque & vitium historici distinxit, cum maxima in admiratione videret esse Herodotum, adeo ut Musarum etiam nominibus libri illius vocarentur. *Possessionem* enim *potius in perpetuum* scribere se ait, *quam commissionem quae in praesens tantum placent: neque fabulositatem sibi probari, sed verum de factis posteritati se relinquere*: subjungitque utilitatem, quemque finem, si quis recte sapiat,

60 Ὁ δ' ὢν Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτο ἐνομοθέτησε, καὶ διέκρινεν ἀρετὴν, καὶ κακίαν συγγραφικὴν, ὁρῶν μάλιστα θαυμαζόμενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄχρι τῶν καὶ Μούσας κληθῆναι αὐτοῦ τὰ βιβλία. κτῆμά τε γὰρ φησι 65 μᾶλλον ἐς ἀεὶ συγγράφειν, ἢ ἆθλον ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα· καὶ μὴ τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γεγενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον· καὶ ἐπάγει τὸ χρήσιμον, καὶ ὁ τέλος ἄν τις εἰς Φρονῶν ὑπο-

θοι-

g Κτῆμά τε] Ex *Thucyd.* Κτήματα Edd. Luciani. h Ἧπερ] Εἴτερ male *Fl.* ἥπερ cett. item M. & P.

me tamen ap. eumdem credo, non vero adnotavi, quod nimis obvium crederem. *J. F. R.*

Ibid. Σκάφην] Male interpres *scaphum ligonem* interpretatur. Id est, *sinum*, *situlam*. Hesychius: σκάφαι ὑφειλίαι: id est τροχιαὶ. *AE. M.* Idem prorsus invenio in notis *Gujeti*, quare talia non semper repetam, nisi, ut supra dixi, quo videas, anne alter alterum exscripserit, quia toties idem dicunt. *J. F. R.*

52. Ὁμομάζων] Legendum meo judicio, τὰ σῦκα σῦκα, τὸν σκάφην δὲ, σκάφην ὁμομάζων, ἢ μᾶσσι, ἢδὲ φιλίᾳ νίμων, ἢδὲ φειδόμενος, &c. *Ut Comicus ait, ficus ficus, scapham scapham appellans; nihil neque odio neque amicitiae dans; neque parcens*, &c. Vulgo ὁνομάσων. *J. J.*

Ὁνομάσων] Frustra sollicitat Cl. *Jensius* hanc scripturam. Proba est, & longe venustior ea quam substituere tentat. *M. du S.*

63. Μούσας κληθῆναι] Vid. idem hujus προσλαλίας, c. 1. sub fin. *J. F. R.*

64. Κτῆμά τε] Verba *Thucyd.* sic habent; κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται. *Habes quod in usus perpetuos recondas, potius quam spectaculum quo semel oculos auresve pascas.* Unde maculam in Luciani libris eluimus, reponendo κτῆμά τε pro κτήματα quod tamen omnes insidebat. Vid. *Thucyd.* I. 22. *M. du S.*

Κτῆμά τε — καὶ ἀγώνισμα] Locum *Thucydidis* jam attulerat Cl. *Bos* in animadv. crit. p. 11. & cum Luciano comparaverat dicens: *Thucyd.* I. 22. Κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται, Elegans est antitheſis vocabulorum, ut ἐς ἀεὶ, & ἐς τὸ παραχρῆμα, *in perpetuum & in praesens*; sic κτῆμα & ἀγώνισμα. Κτῆμα est res ipsa quae servatur & possidetur, veritas, historia vera. recte Schol. ἀλήθειαν interpretatur. ἀγώνισμα vero certamen judicrum, fabula, historia fabulosa, fabulis adornata, quae auditoribus jucunda. Schol. τὸ γλαφυρὸν λόγου, θέαμα, παιδιὰν, ποιητικὸν ἀγώνισμα κεκοσμημένον ἢ τραγῳδικῶν. Sic ἀγώνισμα ποιεῖν *fabulam agere*, dicunt Graeci. Citavit haec verba *Lucianus* h. l. ubi eleganter exponit τὸ ἀγώνισμα per τὸ μυθῶδες, & κτῆμα per τὸν ἀλήθειαν. Inferius eod. lib. versus finem idem explanat dicens — καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρᾶν γράφει, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσονταί σε . . . . ἢδὲν κολακευτικὸν, ἢδὲν δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ πᾶσι. Apposite etiam *Polyb.* L. 2. p. 197. & L. 3. p. 257. Adde quoque *Joseph.* L. I. contra Apion. p. 1035. Quorum verba *Bos* adducit, quae, quia nimia, non repeto. Sed addo ex marg. *Ald. Historia sit* κτῆμα, *non* ἀγώνισμα. *Citat idem* Plinius L. V. Epist. ad Capitonem. *J. F. R.*

65. Ἐς τὸ παρὸν ἀγ.] Nobilis locus ex I, 23. quem supra jam ex parte tetigit, ubi vetus etiam Scholiastes *Herodoti Medica* notat innui. Ea nimirum ἀγώνισμα ἐς τὸ παρὸν, vel ut est apud Thucydidem, ἐς τὸ παραχρῆμα, scriptum ad hoc compositum, ut in Olympiorum celebritate recitatum plausus & victoriam auctori suo pararet, quod genus *commissiones* vocari constat e *Sueton.* Calig. c. 53. ubi hoc ipsum Thucydidis ἀγώνισμα hac voce reddendum Casaubonus ostendit. Thucydides sua sibi scripta esse vult κτῆμα ἐς ἀεὶ, *possessionem*, h. e. monumentum, quod perpetuo ipsius proprium sit. Laudat etiam hunc locum *Plinius* V, 8, 11. *J. M. G.*

66. Τὸ μυθῶδες] Vide eundem *Thucyd.* & *Tacit.* An. IV. 33. Caeterum ut profutura, ita nimium oblectationis afferunt. *M. du S.*

70. Ἵσο-

θοῖλο ἱστορίας, ὡς εἴ ποτε καὶ αὖθις τὰ ὅμοια καλαλάβοι, ἔχωσιν, φησὶ, πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὖ χρῆσθαι τοῖς ἐν [a] ποσί.

constituat historiae: *ut si quando rursus similia ingruant, habeant*, inquit, *respicientes ad ea quae olim scripta sunt, quomodo recte utantur praesentibus.*

Καὶ τὸν μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγγραφεὺς ἡκέτω μοι· τὴν δὲ φωνὴν, καὶ τὴν δέρμηνείας ἰσχὺν, τὴν μὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ κάρχαρον, καὶ συνεχῆ ταῖς ἐνθυμήσεσι, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι· καὶ τὴν ἄλλην δὲ [b] ῥητορείας δεινότητα, μὴ κομιδῇ τεθηγμένον, ἐχέσθω δὲ γραφῆς, ἀλλ' εἰρηνικώτερον διακείμενον. καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω καὶ πυκνὸς, ἡ λέξις δὲ, σαφὴς καὶ πολίτικὴ, οἷα ἐπισημόταλα δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον.

43. Ac talem quidem habens animum historicus mihi detur. Quantum vero ad linguam, & eloquendi facultatem *attinet*, vehementi quidem illa atque aspera, & periodis continua, & argumentis contorta, caeteraque vi oratoria, non admodum acutus & *inhorrescens*, sed placide magis affectus, ad scribendum accedat. Ac sententiae quidem sint densae & crebrae: dictio autem dilucida & civilis, quae quam clarissime designet materiam.

Ὡς γὰρ τῇ γνώμῃ τοῦ [c] συγγραφέως σκοπὸς ὑπεθέμεθα, παῤῥησίαν καὶ ἀλήθειαν, ἔστω δὲ καὶ τῇ φωνῇ αὐτοῦ, εἷς σκοπὸς ὁ πρὸ-

44. Quemadmodum enim animo scriptoris metas posuimus dicendi libertatem & veritatem: ita & linguae illius *seu dictioni*, sco-

a Ποσί] Sic L. & MS. *Golm.* Πόλισι male Edd. item M. & P. *b* Ῥητορείας] Ῥητορίας W. *c* Συγγραφέως] Sic W. & Edd. vett. Συγγραφίος male *S.*

77. Κάρχαρον] Τραχῦν. *G.*

70. Ἱστορίας, ὡς] *Thucyd.* I. 2. & II. 48. *M. du S.*

Ibid. Ὡς εἴ ποτε] Haec verba apud *Thucyd.* non reperio, sed his similia. Vid. I. 22. f. II. 48. & VII. 56. Sic *Liv.* in operis praef. *Inde tibi tuaeque Reip. quod imitere, capias.* *M. du S.*

71. Πρὸς τὰ π. ἀποβλέποντες] Ne quis imperitior credat ἐπιβλέποντες legendum, rursus monebo eleganter oppositam praeposit. solere addi ejusmodi verbis, ut *Diod. Sic.* L. XIX. p. 297. Ed. *Bas.* ἀπέβλεπον πρὸς τὰς ὑμετέρας ἐλπίδας. *Long. Past.* III. p. 118. Ed. *Jungerm.* εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέβλεπε. Noster, *Gall.* c. 18. εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας. Idem supra *Hermot.* c. 79. f. εἰς ὕλμον ὕδωρ ἐκχέας. ad quem l. alia similia jam dedi. *J. F. R.*

72. Εὐχρῆσθαι τοῖς ἐν πόλισι] Vertunt: *rebus civitatis recte uti possent*, cum sit, *bene rempublicam gerere.* Improbat in historico inter alia τὴν ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, scilicet ἐρμηνείαν. interpres: *argumentationibus rotundam.* At hoc laudem meretur. Verte: *tortuosam argumentationibus.* in eadem periodo κομιδῇ τεθηγμένον, non est *admodum acuminatus*, ut ineptissime interpres, sed *valde concitatus*, ut solent oratores esse. Ex Alcidamante refert *Aristot.* III. Rhet. c. 3. inter frigida dicta ἀκράτῳ τ' ἀφρονίας ὀργῇ τεθηγμένον. *mera animi ira incitatum.* Frigus est in ἀκράτῳ ὀργῇ. Nec sequentia verba ceperunt interpretes. Καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω, καὶ πυκνὸς, cum illa vertunt: *sententiae autem inter se cohaereant, ac solidae sint*, per quam absurde. Cum sit: *sensus sit sibi consonus*, (hoc est, qui sibi ipsi non repugnet) *& sapiens*, hoc est, varia rerum cognitione & scientia velut densus. *J. G. G.*

Ibid. Τοῖς ἐν πόλισι] Sic legit Interpres, aliter longe in Cod. *Petri Golmani* ἐν ποσί. *J. B.*

Τοῖς ἐν ποσί] Non sunt haec ipsa *Thucydidis* verba: sed hanc sententiam ex perplexa illius oratione licebat excerpere. Eo magis inclinabat animus pro illo, τοῖς ἐν πόλισι, legere τοῖς ἐν ποσὶ, *iis, quae ante pedes*, vel prae manu, *sunt*: ita certe in interpretatione posui. Quin nihil excusatione opus esse video, inspecta *Bourdelotii* ad hunc locum observatione. *J. M. G.*

73. Ποσί] Sic Mss. *Golm.* & L. ut Nyp. c. 4. & Z. τρ. c. 31. & 43. In reliquis πόλισι. *M. du S.*

75. Τὴν δὲ φωνὴν] Hic vero locus mihi semper difficillimus visus est & mutilus; neque enim ullum apparet verbum, unde pateat, probet an rejiciat Lucianus, quae hic recenset: & manca sane sententia, si haec ab ipso improbari cum *Graevio* aliisque sentias. Nam quod sequitur, μὴ κομιδῇ τεθηγμένον &c. nulla arte efficies, ut ad haec spectent. At si rursus haec, quae enarrat, probet, quod fiet, si cum praecedentibus, ut facimus, conjungas, ut ἴσχων ad utrumque pertineat; non minor oritur difficultas. Quis enim in historico, nisi forte cum pro concione dicentes in-

ſcopus unus primus, dilucide explicare, & clariſſime rem declarare, neque ſecretis, & remotis ab uſu nominibus, neque hiſce de media turba vel de caupona *ſumtis*, ſed quae vulgus intelligat, laudent eruditi. Verum figuris quoque ornata ſint non nimium turgidis, & quae minime videantur quaeſitae: alioqui offis per nimia condimenta corruptis ſimilem orationem faciunt.

45. Ac mens quidem *hiſtorici* participet aliquid, adſciſcatque ſibi, poëtices, quatenus magnificis ipſa quoque verbis utitur atque elata eſt, & maxime cum aciebus, & pugnis, & navalibus praeliis, implicatur. Opus enim tum erit poëtico quodam ſpiritu, qui ſecundo flatu vela impleat, celſamque per ſummos fluctus navim perferat. Dictio tamen humi incedat, quae τ, σαφῶς δηλῶσαι, ϗ [d] φανήταλα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα, μήτε ἀπορρήτοις, ϗ ξένοις ἔξω πάτυ ὀνόμασι, μήτε τοῖς ἀγοραίοις τούτοις ϗ καπηλικοῖς, ἀλλ' ὡς μὴ τὰς πολλὰς [e] συνιέναι, τὰς δὲ πεπαιδευμένας ἐπαινέσαι. ϗ μὴν ϗ σχήμασι κεκοσμήσθω ἀνεπαχθέσι, ϗ τὸ ἀνεπιτήδευτον μάλιστα ἔχουσιν· ἐπεὶ τοῖς καλπρυμμένοις τῆς ζωμῆς ἐοικότας ἀποφαίνει τοὺς λόγους.

Καὶ ἡ μὲν γνώμη κοινωνείτω, ϗ προσαπτέσθω τι ϗ ποιητικῆς, πᾶς ὅσον μεγαλήγορον, ϗ διηρμένη ϗ ἐκείνη, ϗ μάλιστ' [f] ὁπόταν κατατάξεσι, ϗ μάχαις, ϗ ναυμαχίαις, συμπλέκηται. δήσει γὰρ τότε ποιητικῷ τινι ἀνέμῳ ἐπιφυσιάσουτι τὰ ἀκάτια, ϗ συνδιώσουτι ὑλήλην, ϗ ἐπ' ἄκρων τ κυμάτων τ ναῦν. ἡ λέξις δὲ ὅμως ὅπῃ

d Φανήταλα] Ex W. dedi. Φανήτατα Edd. *e* Συνιέναι] Sic Cod. P. & Edd. *J. P. H.* Συνιῶσι W. & *Fl.* *f* Ἐκφυσιάσουτες] Ἐκφυσιάσαντος male W.

89. Μήτε ἀπορρήτοις] Scripſit Caeſar tanquam ſcopulum vitandum eſſe inauditum atque inſolens verbum. Hinc ſunt qui ita verbis utendum putant, ut nummis publicaque moneta. Horatius ait, *ut ſilvae foliis.* &c. *G.*

inducit, *vehementiam* illam & *oratorias artes* requirat? Confer quae de hiſtorico ſtylo apud *Cicer.* praecipiuntur in de Or. II. 15. & Or. 20. *Sed in his tractis quaedam & fluens expetitur, non haec contorta & acris oratio.* Nodum ſolvant alii, mihi non liquet.

De Καρχ—Vid. Μιθ. c. 35. Ὀρχ. c. 4. Διν. c. 33. Πιν. c. 4. *M. du S.*

77. Κάρχαρον] Vid ſupra Μιθ. c. 35. Infra Ὀρχ. c. 4. & ſaepe alibi. *M. du S.*

82. Λέξις — πολιτικὴ] Recte Micyllus vertit *dictio civilis*, ſeu politica, quali utuntur in comitiis, in concionibus, in ſenatu, in judiciis viri qui in republica verſantur *Seneca* Controv. 8. lib. 1. *dixit rem paullo elatiorem, quam preſſa & civilis oratio recipit. Hermogenes* tribuit Demoſtheni inprimis Politicam dictionem, lib. 1. Περὶ ἰδεῶν lib. 1. c. 1. Ὁ τοίνυν Δημοσθένης, ὅ, τε περὶ κεφάλαιον ἦν, τ πολιτικὸν ἀκριβωκὼς, τὸ ἅπ, ὡς ἀεὶ πάντων ἦκει πανταχοῦ τοῖς μίξεσι. *Demoſthenes, id quod praecipuum fuit, cum accurate genus orationis politicae exoluiſſet, omnia quoque genera exequitur: ubique ea miſcens.* De politico hoc dicendi genere multis accurate agit Hermogenes in libro ſecundo cap. 10. & ſequentibus. Ei opponitur σοφιστικὴ & λογογραφικὴ λέξις, Scholaſtica, & declamatoria dictio, ab ea quoque Hermogenes diſtinxit ἀγορᾶιον ϗ πανηγυρικὸν, forenſe & panegyricum, quod tamen quomodo πολιτικῷ miſceatur, pulchre docet. *J. G. G.*

88. Φανήτατα] W. at reliqui φανότ.— *M. du S.*

95. Ἐπεὶ τοῖς] Docet figuris non moleſtis orationem ornandum, ἐπεὶ τοῖς καπηρυμμένοις τ ζωμῶν ἐοικότας ἀποφαίνει τοὺς λόγους. Micyllus vertit: *quoniam perinde ut jus aliquod orationem quoque recte conditam habere debet.* quam longe a Graecis abit. Benedictus: *ſiquidem illud orationem condimentis ſimilem reddit.* Nequaquam. Oratio cibo debet ſimilis eſſe, non condimento. Condimentum autem cibum reddit gratiorem. Illa condimenta ſunt figurae, quae debent eſſe ἰδιώματα non ἰδιώματα, ut ſuperius docuit. Vertendum igitur: *ſiquidem ſuam orationem reddet ſimilem juri bene condito.* aut *ſuos libros.* *J. G. G.*

Ἐπεὶ τοῖς καπηρ.] Et vis praepoſitionis κατὰ, & ratio τ ἐπεὶ qua vel in hoc libello aliquoties utitur Lucianus, facile interpretationem noſtram tuebuntur, licet in alia omnia abeant, quantum nobis conſtat, interpretes & Lexicographi. Noſtri τῷ καπηρύτει ſimile verbum habent verſalzen. *J. M. G.*

Ibid. Καπηρυμμένοις] *Ariſt.* Rhet. III. *Ald.* Ed. p. 552. 1. ἃ γὰρ ἰδιώμασι χρῆται, ἀλλ' ὡς ἰδίωμασι τοῖς ἰδιώταις. *M. du S.*

4. Ἀκάτια] Naviculam *acatium Plin.* IX. 30. Sed potius hic τὸ οἰ ἀκατίῳ ἱστίον de velo intelligendum recte vidit *Baiſius.* p. 121. *Verſ.* *M. du S.*

ὅλῃ γῆς βεβαιέτω, τοῦ μὲν κάλλει καὶ τοῦ μεγέθει τῶν λεγομένων συνεπαιρομένῃ, καὶ ὡς ἔνι μάλιστα ὁμοιουμένῃ, μὴ ξυνίζουσα δὲ, μηδ' ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθουσιῶσα· [a] κίνδυνος γὰρ αὐτῇ [b] τότε μέγιστος ὦσι παραπεσεῖν, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τοῦ ποιητικῆς κορυβαντα, ὅστε μάλιστα [c] σωφρονεῖν τηνικαῦτα τοῦ χαλινοῦ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἱππικοφία τις, καὶ ἐν [d] λόγοις πάθος ὑ μικρὸν γίγνεται. ἄμεινον οὖν ἐφ' ἵππου ὀχουμένῃ τότε τῇ γνώμῃ, καὶ ἑρμηνείαν πεζῇ συμπαραθεῖν, ἑπομένῃ τῷ ἐφιππίῳ, ὡς μὴ ἀπολείποιτο τῆς φορᾶς.

Καὶ μὴν καὶ συνθήκη τῶν ὀνομάτων εὐκρατῷ καὶ μέσῃ χρητέον, ὅτε ἄγαν [e] ἀφιγγάνα, καὶ ἀπαρτῶνλα (τραχὺ γάρ) ὅτε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, συνάπτοντα. τὸ μὲν γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δ' ἀηδὲς τοῖς ἀκούσι.

cum pulchritudine dicendorum & magnitudine attollatur, & quantum ejus licet, exaequetur, interim in peregrinitatem non exeat, neque ultra quam opportunum est, fanatico quodam spiritu efferatur. Tum enim maximum periculum est, ne extra numeros moveatur, & in poëticum furorem incidat. Itaque tum imprimis exaudiendae sunt habenae, & sobrietati studendum, cogitantes esse ut equorum, ita etiam orationis morbum non parvum nimiam ferociam. Optimum igitur tum fuerit, uti mentem velut equo vectam, pedestri cursu comitetur elocutio, prehenso ephippio, ne ab impetu *equi* destituatur.

46. Verum compositione etiam verborum temperata & media utendum, ut ea neque nimis distrahas & dimoveas, asperum enim; neque rythmo pene, ut plerique, concludas: quorum hoc quidem vitiosum est, illud vero insuave audientibus.

47. Res

[a] Κίνδυνος . . . μέγιστος] Sic L. Κίνδυνος . . . μέγιστον P. Ald. Fl. H. Ba. S. K—ον μ—ον J. & M. [b] Τότε] Sic J. aliae τότ', τι. [c] Ποιητ.] Ποιητὸν male W. [d] Λόγοις] Λόφοις prave M. [e] Ἀφιγγάνα] Steph. ἀφιγγάνω.

9. Κίνδυνος — τότε μέγιστος] Ubi ostendit quando & quomodo historicus possit poëticis locutionibus & dicendi generibus uti, ut quam considerate illis utendum sit, cum utitur: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παραπεσεῖν, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τοῦ ποιητικῆς κορυβαντα. Interpretes: *Periculum enim est, ne, quod maximum est, de statu mentis emoveatur, & in istum Corybantem poëticae impingat.* Ista verba, *quod maximum est*, frigent hic, si quis accuratius ea inspiciat. Existimo scripsisse Lucianum: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παραπεσεῖν, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τοῦ ποιητικῆς κορυβαντισμόν. *Periculum tunc maximum est, ne mente moveatis, & corripiaris enthusiasmo poëtico.* Κόρυβας hic κορυβαντισμός, ἐνθουσιασμός. Sequitur statim: Ὥστε μάλιστα σωφρονεῖν τηνικαῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἱππικοφία τις ἐν λόγοις πάθος ὑ μικρὸν γίνεται. Vertunt: *Quare maxime tunc fraeno credendum, & ratione utendum; illud scientes, quod & in verbis non mediocre malum est, inanis gloria, seu hippocyphia.* Non poterat infelicius. Nescivit quid sit ἱππικοφία, praeterea male ἐν λόγοις interpretatur *in verbis*, cum sit in oratione pedibus soluta, quae & pedestris dicitur, & opponitur poëticae. Ἱππικοφία est *fastus ille poëticus*, sic enim vocavit grandia verba, quibus poëtae utuntur cum laude, sed quae vitiant orationem prosam, *Aristophanes* vocat ἱππικὰ ῥήματα, hoc est *equestria verba, quae more equorum incedunt*, hoc est ὑψηλὰ, grandia. Alibi idem dicit ἱππόπημνα ῥήματα. *Verba grandia instar grandium rapiorum*, Latinis *sesquipedalia*, sicut enim soluta pedestris vocatur, sic oratio pedibus ligata equestris. ἵππος & βοῦς apud Graecos in compositis augendi vim habent. βούπις, quae grandes oculos habet. βούπαις *catulaster* in glossis & apud Orientium, h. e. major puer, qui incipit catullire. sic ἱππαλεκτρύων est magnus gallus; ἱππογυιόμων, μεγαλογυιόμων, qui elate & magnifice de se sentit. & alia multa hujus notae. Sic ἱππικοφία est magnus fastus, & in oratione *nimius & inanis verborum tumor.* J. G. G.

Κίνδυνος] Emendationem *Graevii* firmat Cod. L. Impressi plerique κίνδυνος — μέγιστος. M. & J. κίνδυνον — μέγιστον. M. des S.

11. Κορύβαντα] Κορυβαντισμὸν. F. G.

19. Καὶ μὴν καὶ] Vide nos paullo infra ad §. 60. hujus προοιμίου. J. F. R.

20. Οὔτε ἄγαν ἀφ.] Vid. *Cic.* orat. No. 57. p. Ed. *Gron.* 558. M. des S.

26. Σωστικὸν] Angl. σωστικὸν. J. B.

Σωστικὸν] Sic A. G. W. & P. non ut in impressis omnibus, σωτικὸν. M. des S.

32. Κίνδυνος ἤδη ἐ τοιαυτός τις, καὶ συνθετικὸς τῶν πιθανοτέρων ἴσως] Vertunt: *Jam etiam hic esto aliquis ad id quod probabilius erit tum conjiciendum, tum componendum habilis.* Itane συνθετικὸς est ad componendum ho-

47. Res autem ipſas non temere connectere oportet, ſed cum labore & aerumnabili quadam diligentia, inſtituto ſaepius de iisdem judicio. Et maxime quidem, quae quis ipſe praeſens inſpexit, *ſcribet*; ſin vero minus, fidem illis habeat, qui narrant incorruptius, & quos conjiciat aliquis minime ad gratiam vel odii cauſſa ſubtrahere quidquam rebus geſtis vel adjicere. Et hic jam ad conjecturam acutus ſit, & qui argumentis elicere quid ſit probabilius, queat.

Τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ, ἐχ ὡς ἔτυχε [f] συναχτέον, ἀλλὰ φιλοπόνως χὴ ταλαιπώρως πολλάχις πεὶ τ αὐτῶν ἀναχρίνοντα, χὴ μάλιστα μὲν παρόντα, χὴ ἐφορῶντα. εἰ δὲ μὴ, τοῖς ἀξιοπιστότεροι ἐξηγουμένοις προσέχοντα, χὴ ὡς εἰκάσειεν ἄν τις, ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν ἀφαιρήσειν, ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι. κρίνεσθαι δὲ χὴ ὀξυβολώτατός τις, χὴ συνθετικὸς τῶν πιθανοτέρων ἔστω.

48. Et cum collegerit omnia aut plerague, primo quidem commentarium quoddam illorum contexat, & corpus faciat informe adhuc, & artubus ſuis nondum diſtinctum. Tum ordine adjecto pulchritudinem inducat, & dictionis colorem addat, & orationem rebus accommodet, & compoſitioni ſtudeat.

Καὶ ἐπειδὰν ἀθροίσῃ ἅπαντα, ἢ τὰ πλεῖστα, [g] πρῶτα μὲν [h] ὑπόμνημά τι συνυφαινέτω αὐτῶν, χὴ σῶμα ποιείτω ἀκαλλὲς ἔτι, χὴ ἀδιάρθρωτον. εἶτα ὑπιθεὶς τ τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος, χὴ χρωτούτῳ τῇ λέξει, [i] χὴ χρηματιζέτω, χὴ ῥυθμιζέτω.

49. Et omnino tum Homerico illi Jovi ſimilis ſit, nunc quidem equeſtrium Thra-

Καὶ [k] ὅλως, ἐοικέτω τότε τῷ τῦ Ὁμήρυ Διΐ, ἄρτι [l] μὲν τ ἱπποκόλωι Θρηκῶν

f Συναχτέον] Ita dedimus ex Codd. M. A. G. W. P. Συντακτέον Edd. omnes male. *g* Πρῶτα] Πρώτου *S.* Sed πρῶτα *Fl. J. P. H.* & W. *h* Αὐτῶν] Αὐτὸν male *S.* & M. Αὐτῷ *Fl. J. H. P.* & W. nam ſic ſcriptum fuit. *i* Καὶ χρηματιζέτω] Abſunt haec duo verba a *Fl.* *k* Ὅλως] Ὅλος *J.* *l* Μὲν τ] Τῶν μ *S.*

40. Χρηματιζέτω] Χρηματίζω χὴ τὸ πράγματι χρῶ σημαίνει, χὴ τὸ, πράγματι χολάζειν, ὡς, τὸ χρηματίζει ἡ βουλὴ ϵ ὁ δῆμος. Χρηματίζομ δὲ, τὸ χρήματα συλλέγειν. *V.*

babilis? Imo συνθετικὸς τῶν πιθανοτέρων eſt, qui quod probabilius fuit, poterit conſtituere, qui poteſt ex variis quae varie narrari audivit, quod maxime probabile eſt colligere, conſtruere, ſeu componere. Paullo ante mallem ex noſtro & Anglicano Codice, τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ εἰσ ὡς ἔτυχε συναχτέον. *res ipſae non ſunt temere congerendae, corradendae.* Nam συντακτέον quod in editis habetur, curam & ordinem notat, quae in componendo adhibetur, quod tamen ſententiae hujus loci adverſatur. *J.G.G.*

36. Πρῶτα] Cur *Benedictus* in πρῶτον mutarit, cauſſam non video, neque conſilio factum credo; pluralis enim quaſi adverbialiter poſitus adeo eſt frequens, ut ſingulis fere paginis occurrat, vid. mox c. 49. f. ποὺς τραγῳδοὺς μ τὸ πρῶτα. Sic εἶα Noſtro aliisque fere perpetuum quoque pro εἶον. Quare exempla ex Noſtro, ut nimis obvia, non addam. Sed quia Cl. *Hemſt.* T. I. *Somn.* §. 2. operae pretium exiſtimavit ἥρωα pro ἡρωϊκὴ exemplis adſtruere, quod nonnulli id non noverant, liceat & nobis pauca addere ex aliis. Οἶα ſingulari additum vid. igitur ap. *Long. Paſt.* I. p. 18. & 21. Ed. *Jungerm.* & II. 75. οἶα — ἀδιορθώτως, ac non ſemel in ſeqq. *Anacr.* Od. IV. 7. Τρυχὺς ἄρματος ἡ εἶα Βίοτος τρέχει κυλισθείς. Sic πότημα pro πότιμον rurſus *Long. Paſt.* II. p. 48. Sic ἴσα pro ἴσως *Hippocr.* pr. jur. jur. ἡγήσασθ μ τ διδάξαντά μι τὴν τέχνην ταύτην, ἴσα γονεῦσιν ἡμῶν. Immo ſuperlativi adverbiales, ut ſic dicam, tantum non perpetuo pluraliter efferuntur, ut ὕστατα millies ap. *Homer.* πρώτιστα ap. *Ariſtoph.* & *Aelian.* vid. ſi quid opus, *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. verſ. 46. *J.F.R.*

40. Χρηματιζέτω] Lege omnino χρηματιζέτω, non χρημα—, quod tamen omnes libri prae ſe ferunt. *M. du S.*

42. Ἐοικέτω τότε τῷ τῦ Ὁμήρου Διΐ] *Similis ſit Homerico Jovi*, Iliad. V.

Νέσφω ἰφ' ἱπποκόλωι Θρηκῶν καθυπερθε νέεσθαι
Μοσσῶν τ' ἀγχεμάχων ϵ ἀγαυῶν ἱππομολγῶν.

J.G.G.

Ibid. Ὁμήρου Διΐ] Vid. *Hom.* Il. N. 4. *M. du S.*

43. Τῶν ἱπποκόλωι Θρηκῶν γῆι] Mallem τὸν τ ἱππ. &c. ut recte *Solan.* in marg. *Junt.* monet, etſi nulla Edit. articulum femin. habet. Nam ſic recte eadem

χῶν γῆν ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. χρὴ ταῦτα γὰρ [a] καὶ αὐτὸς, ἄρτι μὲν [b] τὰ Ῥωμαίων ἰδία ὁράτω, καὶ δηλείτω ἡμῖν οἷα ἐφαίνετο αὐτῷ ἀφ' ὑψηλοῦ ὁρῶντι; ἄρτι δὲ τὰ Περσῶν, εἶτ' ἀμφότερα, εἰ μάχοιντο. καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ τεταγμένῃ τάξει, μὴ πρὸς ἓν μέρος ὁράτω, μηδ' ἐς ἕνα ἱππέα, ἢ πεζὸν, εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν. ἐς τοὺς στρατηγοὺς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἴ τι παρακελεύσαιτο, κἀκεῖνο [c] ἀκουέτω, καὶ ὅπως, καὶ ἢ τινι γνώμῃ, ἡ τάξις ἔταξεν. ἐπειδὰν δὲ ἀναμιχθῶσι, κοινὴ ἔστω ἡ θέα, καὶ ζυγοστατείτω τότε, ὥσπερ ἐν τραπάνῃ τὰ γιγνόμενα, καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω.

cum adſpicienti terram, nunc vero Myſorum. Eadem enim ratione ipſe quoque jam res Romanorum ſingulatim inſpiciat, &, quales ſibi viſae ſint ex alto contemplanti, enarret; jam vero Perſarum: tum utrasque, ſi pugnent; & in ipſa adeo acie non ad unam partem reſpiciat, neque ad unum equitem vel peditem, niſi forte Braſidas aliquis proſiliat, aut Demoſthenes excenſum prohibeat: ad duces quidem primum; &, ſi quid illi imperent, illud quoque audiat, & quomodo, & qua mente, & conſilio injunxerint. Poſtquam vero ad manus ventum, commune ſit ſpectaculum, & quaſi trutina ſuſpendat quaecunque geruntur: & perſequentes comitetur, & fugientes.

50. Et

a Καὶ] Abeſt ab S. b Τὰ] Abeſt in W. c Ἀκουέτω] Ἠκούσω Fl. Ἀκουσάτω M. Ἀκουσάσθω P. Vulgatam poſtram obtinent Edd. cett.

legas infra, in *Icarom.* c. 11. poſt med. τὸν δὲ ἱππικὸν λόχον Θρῃκῶν, καθωπλισμένους, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν, ſcil. γῆν. *J.F.R.*

51. Εἰ μὲν βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν] Vide *Thucyd.* lib. IV. de oppugnatione Pyli. *J.G.G.*

Ibid. Βρασίδας] Vide praeter *Thucyd.* IV. c. 11. p. 221. *Plut.* π. τ. βρ. τιμ. non longe ab initio, & in *Lyſand.* initio. Idem *Thucyd.* initio L. IV. docebit te etiam quem Demoſthenem & ad quod ejus praeclarum facinus reſpexerit. *M. du S.*

Βρασίδας] Reſpicit ad *Thucyd.* IV, 12. ubi Lacedaemonius Braſidas exſcendere conatur in munitiones Athenienſium ad Pylum, prohibente Demoſthene. *J.M.G.*

58. Καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω, καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπίθω] Codex vetuſtus melius: πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπίεσε. *in his omnibus ſit modus, teneatur modus.* Sequentia perobſcure tranſtulerunt: καὶ πρὸς πάντα σπευδέτω, καὶ ὡς δυνατὸν, ὁμοχρονίτω, καὶ μεταπιπτέτω ἀπ' Ἀρμενίας εἰς Μηδίαν, *Ac ad omnia properet, & quatenus fieri poteſt, idem tempus habeat, tranſvolet-que ex Armenia in Mediam.* Quid eſt *idem tempus habeat?* Verte *eodem ſit tempore & volet ex Armenia in Mediam:* Eodem tempore ſit in Armenia, Media, Iberia, Italia. hinc in fine hujus periodi dicit ὡς μηδενὸς καιροῦ ἀπολείποιτο, *ne nullo non tempore abſit,* hoc eſt ſemper & ubique, ubi aliquid geritur, animo ſit praeſto, ſic enim intelligenda haec ſunt, interpretes non ceperunt. Paullo inferius tenebrae offuſae quoque ſunt his verbis: ἃ γὰρ οὐκ ἐρεῖ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲ λεχθησόμενά ἐστι, καὶ εἰρήσεται. πεπραγμένα γὰρ ἤδη. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν αὐτά. *Non enim quaſi rhetoribus ſcribant, ſed quae dicenda ſunt, etiam dicentur: nam jam facta ſunt. Verum diſponere illa debet, & narrare.* hoc eſt, non quid dicant hiſtoricis quaerendum, id enim eſt jam factum, ſed qua ratione & ordine dicant. Rhetori autem quaerendum, quid dicat. Hinc inventio praecipua Rhetorices eſt pars. *J.G.G.*

59. Ἐπίσω] Sic G. P. L. optime. In reliquis & M. ipſo ἐπίθω. *M. du S.*

62. Ἢν κατεπείγῃ] Ἐπ' ἐκεῖνα καταβαινέτω, ἢν κατεπείγῃ Interpr. *ſi feſtinet,* ad illa tranſeat, debebat: ad *illa tranſeat, ſi urgeant.* Apud *Iſocratem* & alios paſſim occurrit, ἢν κατεπείγῃ, *ſi res urgeat,* mox dicit ὁπότων ἐκεῖνα καλῇ, & pag. ſeq. iterum, ὅταν δὲ πάνυ κατεπείγῃ τὸ πρᾶγμα. *H.V.*

Ἢν κατεπείγῃ] *Si feſtinet,* verterat *Benedict.* Rectius Cl. *Bos* de ellipſ. p. 136. (quem in corrigenda verſione ſequendum peritiſſimus harum elegantiarum *Hemſterh.* adnotaverat) *ſi res urgeat,* (ſive *urgeant,* ut ſcribendum volunt) intelligitur enim πρᾶγμα, ut *Bos* docet ibid. Sic itaque etiam nunc verti malim, etſi nihil in Cl. *Geſneri* verſione mutavi, quia ab ejus mente prope abeſt. *J.P.R.*

65. Ὁμοχρονίτω] Muſicorum eſt vocabulum, cum vox & cithara ſuos quaeque tonos ſervantes concentum edunt, quem pro lubitu modos faciens edi voluit; quod ſit, dum utrinque tempus ſedulo tono cuique aſſignatur, quod a διαστάλῃ imperatum eſt, aut breve aut longum, aut diviſum. Uſurpat iterum Noſter Muſicorum ſenſu Εἰκ. c. 14. *M. du S.*

71. Τὸ κέντρον] Ita W. & P. non ut in reliquis ἐστὶ τῷ κέντρῳ. Aliquid forſan hic ſubeſt, quod quia antiquorum ſpeculorum ratio non ſatis nota eſt, induſtriam curioſorum hominum fugit. Hoc certe ſcio, neminem capere poſſe, quod priores interpretes hic ha-

50. Et modus adſit hiſce omnibus, ne ad ſatietatem, neque imperite, neque juveniliter *narret*; ſed cum facilitate ſe quadam expediat, & certo quodam loco his conſtitutis, ad illa, ſi urgeant, tranſeat: tum redeat exſolutus ubi iſta vocaverint, feſtinetque ad omnia, & quantum poteſt, eodem cum ipſis temporibus veſtigio procedat, transvoletque ab Armenia quidem in Mediam, inde vero ſtridentibus velut alis in Iberiam, inde in Italiam, ut nullum non tempus conſequatur.

Καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον [d] ἐπέξω, μὴ ἐς χόρον μηδ' ἀπειροκάλως, μηδὲ ναρῶς, ἀλλὰ ῥᾳδίως ἀπολυέσθω· ϗ ϛήσας ἐνταῦθά πω ταῦτα, ἐπ' ἐκεῖνα μεταβαινέτω, ἢν καλέσῃ γε· εἶτα ἐπανίτω λυθεὶς ὁπότ' ἂν ἐκεῖνα καλῇ· ϗ πρὸς πάντα σπευδέτω, ϗ ὡς δυατὸν, ὁμοχρονείτω, ϗ μεταπιτεάτω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς [e] Μηδίαν, ἐκειθεν δὲ ῥοιζήμασι ἐνί, ἐς Ἰβηρίαν, εἶτα ἐς Ἰταλίαν, ὡς μηδενὸς καιρῦ ἀπολείποιλο.

51. Maxime vero ſpeculo ſimilem praebeat animum, nihil turbido, & ſplendido, & centri exacti: qualesque acceperit ope-

Μάλιϛα δὲ κατόπιρω ἐοικυῖαν πρέπει χάλκῳ τὸν νοῦν, ϗ ἀθόλῳ, ϗ ϛιλπνῷ, ϗ ἀκριβεῖ [g] τὸ κέντρον· ϗ οἵας ἂν δέξηται τὰς

[d] Ἐπέξω] Sic L. G. P. & marg. *A1W.* Ἐπίσω. Edd. male. [e] Μηδίαν] Nihil hic variant M. *F. Fl. H.* Cum Cod. iſte alias Μηδίαν ſcribere ſoleat. Vid. c. 30. [f] Ἀθόλῳ] Ἀδόλῳ P. [g] Τὸ κέντρον] Ex W. & P. eſt. Τῷ κέντρῳ Edd. Sed κέντρον quoque marg. *A1.*

habent. Ego ſi ſenſum Luciani non ſum aſſecutus; certe aliquid videar dixiſſe; illi nihil. *M. ad S.*

Τὸ κέντρον] An eo tempore rotundis vulgo ſpeculis vulgo utebantur, iisque vel convexis aliquantum, vel concavis, in quibus *centri* aliqua ratio habenda? Suadent illud tum alia, tum illud quod Noviomagi in ſepulchro repertum, de quo ex *Jo. Smithi* i. e. *Smetii* epiſtola in *Fortunii Liceti* opus de Lucernis 6, 92. relata, ipſisque adeo *Smetiorum* antiquitatibus Noviomagenſibus p. 118. conſtare poteſt. Hoc tamen non eo pertinet, ut alia ſpecula incognita tum fuiſſe dicamus, quod facile refutatur ex *Seneca* Nat. quaeſt. 1, 17. *Sexto Empir.* Pyrrh. Hyp. 1, 48. p. 14. *Fabr.* aliisque. *J. M. G.*

Τὸ κέντρον] Etſi veterum ſpecula fuerint plerumque rotunda, nihil tamen accuratum centrum facit ad imagines tales reddendas, quales accepere; nam quae hoc praeſtant ſpecula, ea tantum oportet eſſe plana ſuperficie, nihilque tum refert, ſintne rotunda, nec ne. In quibus autem ſpeculis centrum accuratum locum habet, ea ſunt ſuperficiei convexae, aut concavae, quorum priora reddunt imagines minores, poſteriora majores, immo inverſas, ſi objectum ad certam diſtantiam admoveatur, quod hodie ſatis notum. Si igitur ejusmodi ſpecula cauſtica intelligat Lucianus (quod non videtur) ea ad ordinarios uſus fere ſunt inepta. An igitur per ignorantiam mathematicam κέντρον dixit? an per κέντρον generaliter tantum opificis ἀκρίβειαν intellexit, ut *ad amuſſim*, *ad normam*, dicimus, pro accurate, i. e. pro *affabre facta planitie*, quae opponatur *diſtortae*? Interim ſpecula cauſtica veteribus non fuiſſe ignota arbitror, etſi enim quae de Archimedis ſpeculis, quibus hoſtium naves in obſid. Syracuſ. incenderit, narrantur, pro fabula merito habentur; ipſum tamen commentum ſatis vetuſtum prodit rem non incognitam fuiſſe. Quin & *Ariſtoph.* Neb. 764—8. de lapide ſplendido, ſive cryſtallo (vel vitro) quo aliptae ignem ex ſole accendunt, diſerte mentionem injicit, dicens: Ἤδη παρὰ τοῦτ' Φαρμακοπώλιδος τὸν λίθον Ταυτὶν ἰδοῦσ', τὸν καλὸν, τὸν λαμπρὸν, Ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτουσι; Τὴν ὕαλον λέγεις; Ἔγωγε. & mox ταυτὶν λαβὼν — Ἀπωτέρω στὰς ὡς πρὸς τ' ἥλιον, Τὰ γράμματ' ἐκτήξωμι. i. e. *hac ſumta procul ſtans, hoc modo, ad ſolem Delovero literas ſcripti.* i. e. liqueſcere faciam ceram, in qua literae exaratae; id enim ἐκτήκω hic ſignificat. Aliud inſtrumentum aeneum, quo ignem ſacrum ad ſolem incenderint, ex *Plutarcho* exhibet *Lipſ.* Syntagm. de Veſtal. ſive T. III. p. m. 1092. quem etiam vide pagg. praecedd. licet forſan non plane ad mentem veterum, tamen indaganti patebit, ex ſolis radiis ignem accendere, non incognitum fuiſſe, etſi quoque is vocari queat ignis ſolaris, quem attritu lignorum eliciebant. Si tamen uſus vitri aut metalli cauſticus olim cognitus fuerit, dixeris, veteres non potuiſſe ignorare microſcopia, perſpicilla ac teleſcopia, quorum inventionem Ampliſſ. *de la Rue*, in libr. inſcripto Geletterd Zeelandt / tribuit *Zachariae Janſſonio*, Medioburgo Zeelando, an. 1590. Sed *Valer. Andr.* Bibl. Belg. p. 14. perſpicilla dimetiendis turribus inveniſſe narrat *Jacobum Metium*, eodem anno (quod jam non dijudico, quum hoc poſterius de dioptris aſtrolabii intelligi queat.) At potuit deperdita fuiſſe ars veterum, ac de novo inventa, quod certe ſtatuendum, ſi vera attulit Mr. *de Valois*, qui in *Hiſt. de l'Acad. R. de belles Lettres* T. I. p. 136. adſerit, veteres jam Archimedis tempore tubos quae *teleſcopia* vocamus, habuiſſe, & Ptolemaeum Regem Aegypti Pharum ex-

τὰς μορφὰς τῶν ἔργων, τοιαῦτα καὶ δεικνύτω αὐτὰ, ἀφίστροφον δὲ, ἢ ψυδόχρων, ἢ ἑτερόχημον, μηδὲν ἐμοὶ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενά ἐστι, καὶ εἰρήσεται· πέπρακται γὰρ ἤδη, δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν [a] αὐτά· ὥστε, εἴ τί εἴπωσι ζητητέον αὐτοῖς, ἀλλ' ὅπως εἴπωσιν· ὅλως δὲ, νομιστέον τὴν ἱστορίαν συγγράφοντα, [b] Φειδίᾳ ἢ Πραξιτέλει χρῆναι ἐοικέναι, ἢ Ἀλκαμένει, ἢ τῳ ἄλλῳ ἐκείνων. [c] εἶδε γὰρ εἶδον ἐκεῖνοι χρυσὸν, ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα, ἢ τὴν ἄλλην ὕλην ἐποίουν· ἀλλ' ἦν μὲν ὑπῆρχε, καὶ προσέβαλλον, Ἠλείων, ἢ Ἀθηναίων, ἢ Ἀργείων παρεσκευάζοντες· οἱ δὲ ἔπλαττον μόνον, καὶ ἔπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐρρύθμιζον, καὶ ἐπήνθιζον τῷ χρυσῷ. καὶ τοῦτο ἦν ἡ τέχνη [d] αὐτῶν, ἐς δέον [e] οἰκονομήσασθαι τὴν ὕλην. τοιοῦτο δή [f] τοι καὶ τὸ τῆς συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν ἀληθέα τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δύναμιν

rum ſpecies, tales etiam illas oſtendat: perverſum vero, aut alieni coloris, aut figurae diverſae, nihil. Neque enim ut eloquentiae magiſtris ſcribunt *hiſtorici*: ſed dicenda *praeſto* ſunt, & dicentur *omnino*; jam enim facta ſunt. Oportet autem ordinare illa atque dicere. Itaque non quid dicant, quaerendum eis eſt, ſed quomodo dicant. In univerſum vero putandum eſt, hiſtoriae ſcriptorem Phidiae aut Praxiteli ſimilem eſſe debere, aut Alcameni, aut cuidam alii ex eo numero. Neque enim illi aurum, aut argentum, aut ebur, aut aliam materiam faciebant: verum illa quidem aderat, & ſubjecta illis erat, Elienſibus, aut Athenienſibus, aut Argivis ſuppeditantibus: at ipſi formabant tantum, & ſecabant ebur, poliebantque, & conglutinabant, & concinnabant, & auri velut florem inducebant: eaque ipſa illorum ars erat, materiam, prout opus erat, diſponere. Tale igitur etiam opus hiſtorici, cum ornatu diſponere res geſtas, & quam poteſt lucidiſſime eas de-

a Αὐτὰ] Αὐτῷ *Fl.* Sed vulgatam Edd. lectionem firmant M. P. b Φειδ. ἢ Πρ. χρ.] Φειδ. χρ. ἢ Πρ. *Fl.* W. & M. c Οἶδε γὰρ εἶδ'] Οἶδ γὰρ εἶδ' M. & *Fl.* d Αὐτῶν] Αὐτῷ M. Αὐτοῖς pejus L. e Οἰκονομήσασθ] Ita dedi ex *Fl.* & W. Οἰκοδομήσασθ enim Edd. f Τοι] Τι M.

ſtruxiſſe, ex qua ope teleſcopiorum naves hoſtiles ad ſexcenta miliaria detegi potuerint. Sed quis non ſentit fabulas has eſſe, quas tamen ubi ille legerit, adductis auctoritatibus veterum adſtructum vellem, ut veritas indagari queat; alioqui ex fabula de Lynceo, idem praedicare poſſem. Interim ex his aliisque quae adducere poſſem, ſi tempus permitteret, probabile tamen fieret, quod ante dixi, non incognita omnia veteribus fuiſſe, quae hodie pro novis inventis habentur. *J.F.R.*

74. Ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι] Recte an ſecus ſe hic locus habeat, non pronuntio, me certe diu torſit. At ecce tandem alium huic prorſus geminum, ex quo & intelligetur melius & fortaſſis emendabitur. Extat is in Ὀρχ. c. 65. his verbis: ὁ σχοπὸς τῆ ὀρχηστικῆς ἡ ὑπόθεσις, ἐστιν, ὡς ἔφην κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ τοῖς ῥήτορσιν ὑποτιθέμεθα. Vide itaque an non & hic ita legendum, uti illic legitur. Vel ſi minus arridet haec conjectura, aliam accipe. Lege ὥσπερ τοῖς ῥήτορσιν ἡ γραφισσιν. & excidiſſe puta verbum in hunc ſenſum, *licet aut demere, de veris aut addere.* Mihi magis placet conjectura prior, atque adeo ſic lego; κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ῥ. γρ. Vid. Πρ. λ. c. 2. & paſſim. *M.du S.*

Ὥσπερ] Κατὰ τὰ αὐτὰ hic inſeri voluit *Solanus*, quia in *Prometh.* §. 2. & alibi fere ſic occurrit. *J.F.R.*

Ibid. Τοῖς ῥήτ.] Τοῖς ῥήτορσιν γράφειν eſt ſub magiſtro eloquentiae ſive rhetore exercitationis cauſſa ſcribere, uti & ipſam ſpeciem, & verba fingere non licet modo, ſed oportet. Alia hiſtorici ratio. Illud γράφουσι poteſt aliquem turbare, quia adhuc ſingulari numero de eo, quem format, hiſtorico egit. *J.M.G.*

80. Ἀλκαμένει] Phidiae is aemulus. Vid. c. 4. *Plut.* περὶ ὠδῆς γγ. 1435. *Plin.* XXXVI. 5. & *Pauſan.* VIII. *M.du S.*

81. Ἢ τῳ] Minutum eſt, ſed quod non obſervatum ſuſpectam reddere poſſit interpretationem, non legendum hic eſſe, ut adhuc, ἢ τῷ ἄλλῳ ſed ἢ τῳ ἄλλῳ. Articulos του & τῳ encliticarum more pro τινὸς, τινὶ poni, notum; ſed hic temere neglectum. *J.M.G.*

Ibid. Οἶδε γὰρ εἶδ'] Hanc plerarumque Edd. lectionem praefero alteri, quae ἐ γὰρ εἶδε exhibet: majorem enim vim habet. Et ſic T. I. *Nigr.* §. 6. p. 43. hujus Edit. εἶδε γὰρ εἶδε καλαφρονῶν. Ad quae verba Cl. *Hemſterh.* p. ſeq. ex aliis *auctt.* ſimilia jam dedit. Et ſic paullo poſt iterum τότε δὴ τότε. *J.F.R.*

82. Ἐλέφαντα] Eburnea inter alias Jovis Olympici ſtatua, & Eleenſis Uranias. De priori teſtatur *Plin.* XXXIV. 19. ut alios taceam. *M.du S.*

Ἐλέφαντα] Pro *ebore*, ut ſupra de *Sacrif.* c. 11. ut Virg.

demonſtrare. Et ubi, qui audiit, poſtea putat ſe vidiſſe ea quae dicuntur, & poſtea laudat, tunc ſane tunc elaboratum accurate, & propriam ſibi laudem conſecutum eſt opus hiſtorico noſtro Phidiae.

52. Omnibus autem jam paratis, & ſine prooemio nonnunquam incipiet, cum res ipſa non valde poſtulabit praeſtrui quidquam in prooemio. Vim quidem ipſam prooemii tum quoque adhibebit, quod ea quae dicenda ſunt declaret.

53. Quum vero utetur prooemio, a duobus tantum exordietur, non ut oratores a tribus, ſed omiſſo illo quod ad benevolentiam pertinet, attentionem ac docilitatem in auditoribus parabit. Attendent illi, ſi oſtenderit, ſe de magnis, aut neceſſariis, aut domeſticis, aut utilibus dicturum: docilem autem, & ea quae ſequuntur dilucida reddet, exponendis ante cauſſis, & praefiniendis rerum geſtarum *quibusdam* capitibus.

ἐναργέσ᾽αλα ἐπιδεῖξαι αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται, μὴ ταῦτα ὁρᾶν τὰ λεγόμενα, καὶ μὴ τοῦτο ἐπαινῇ, τότε δὴ τότε ἀπηκρίβωται, καὶ τὸ οἰκεῖον ἔπαινον ἀπείληφε τὸ ἔργον τοῦ τῆς ἱστορίας Φειδίου.

Πάντων δὲ ἤδη παρεσκευασμένων, καὶ ἀπροοιμίαστον μὲν ποιήσει τὴν ἀρχήν, ὅταν μὴ πάνυ καλεπείγῃ τὸ πρᾶγμα, προδιοικήσασθαί τι ἐν τῷ προοιμίῳ· δυνάμει δὲ καὶ τότε προοιμίῳ χρήσεται, τῷ ἀποσαφοῦντι οἷς τὸν λεκτέων.

Ὁπόταν δὲ καὶ φραμιάζηται, ἀπὸ δυοῖν μόνοιν ἄρξεται, οὐχ ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας παρεὶς, προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκούσι. προσέξουσι μὲν γὰρ αὐτῷ, ἢν δείξῃ ὡς περὶ μεγάλων, ἢ ἀναγκαίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρησίμων ἐρεῖ. εὐμαθῆ δὲ καὶ σαφῆ τὰ ὕστερα ποιήσει, τὰς αἰτίας προεκτιθέμενος, καὶ διορίζων τὰ κεφάλαια τῶν γεγενημένων.

Τοιού-

g Μετὰ] Sic legere *J. Fl. H.* notat *Solan.* neſcio quare. *h* Ὅταν] Ὁπόν ἂν W. L. & *Fl.* Vulgat. ſervant cett. Edd. *i* Προδιοικήσασθαί] Διοικήσασθαι *Fl.* ſola. *k* Λεκτέων] Λακτῶν W. *l* Ἢ] M. facere cum Edd. notat *Solan.* *m* Εὐπορίσει] Sic *J. H. P. Ald.* Εὐπορίσει *Fl.* quod etiam in M. fuit, ſed vulgata reſcripta eſt.

4. Ὁπόταν] Ἔργα δὲ τοῦ προοιμίου τρία ταῦτα. τὸ προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν ἢ εὔνοιαν ἀπεργάσασθαι· ὧν τὰ δύο πρόδηλον ὅτι λοιπὸν τοῦ ἀκροατοῦ, εὐμάθεια καὶ εὔνοια. τὸ μὲν γὰρ τοῦ ῥήτορα ὠφελῆσαι ἡ εὔνοια, ἵν᾽ εὐρύθμως δέξωνται [οἱ ἀκροατὴς] τοὺς λόγους αὐτοῦ. καὶ ἡ εὐμάθεια δὲ πρὸς τὸν ἀκροατῶν ἐστίν. ἐκείνους γὰρ οὑτινοσοῦν τοῦτο ἄνετιν ἢ προσοχὴ ὁ μάλιστα μεγαλωνίας διώκειαι ῥήτορες, εἰδότες ἢ τὰ σμικρὰ μεγάλα δόξει, καὶ ἀσπερεὶ δηλάσει τοὺς ἀκροατὰς ἐλεῖν. ποιεῖ δὲ διότερον λόγον ἢ εὐμάθεια τοῦ τῆς ῥήτορος ἐντρέχειαν γενήσεται. ἐν᾽ ὠφελίαν μόνοι ἢ αὐτὴ τοῦ ἀκροατοῦ. ὅτε τριῶν ὄντων, μόνη ἡ εὔνοια τοῦ ῥήτορα ὠφελήσει, τὰ δὲ λοιπὰ δύο τοὺς ἀκροατάς. διὸ καὶ τοῖς ἱστορίας ἐκλείπει, ὅτι μὴ ἑαυτῷ τότε ὁ ῥήτωρ, ἀλλὰ τοῖς ἀκροαταῖς ἐργάζεται. M.

Virg. fere Aen. III. 464. — *ſectoque elephanto.* Conf. mox, ἔπριον τὸ ἐλέφαντα. Quod quidem ſatis notum; nam & ſic *Homer.* non ſemel, ut Il. Δ. 141. Ὡς δ᾽ ὅτε τις τ᾽ ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μίνῃ. *Ac velut quando aliqua ebur mulier purpura tinxerit.* Ad quem verſ. Cl. *S. Clarke* etiam alium ex *Luciani* Imag. locum adfert. Sed quod notatu dignius, ex *Pauſan.* Attic. I. c. 12. Ἐλέφαντα, ὃν ἐς ἔργα ἐνδῶν χεῖρας, πρὶν ἢ Ἀλέξανδρον Μακεδόνας ἐπὶ τὴν Ἀσίαν, οὐδὲ ἐφάπτεσθαι ἄρχειν, πλὴν Ἰνδῶν τε αὐτῶν, καὶ Λιβύων, καὶ ὅσοι πλησιόχωροι τούτοις. Δηλοῖ δὲ ὁ Ὅμηρος, ὡς βασιλεῦσι πλούσιος ἦν ὁ ἐλέφας τοῖς οὐδαιμονεστέροις αὐτῶν, ἐλέφαντι ἐκείνοις κεκοσμημένους. Θηρίον δὲ ἐλέφαντος μοναδικὸν ἐδηδόκασι ἐκεῖνοι. F. F. R.

84. Ἠλείων] V. Ἔτυμ. c. 6. M. du S.

87. Ἐκβάλλω] Fallitur ergo *Eudemus* in Lex. hoc verbum eſſe neutrum abſolutum, quod pluribus probare non eſt opus. J. F. R.

89. Οἰκοδομήσασθαι] Flor. οἰκονομήσασθαι. J. B.

Οἰκοσομ.] W. & Ed. *Fl.* melius quam ut in reliquis eſt, οἰκοδομήσασθαι. M. du S.

92. Καὶ ὅταν τις ἀκροάμενος αὐτοῦ μὴ ταῦτα ὁρᾶν τὰ λεγόμενα] Interpres: *At quando auditor ſe ea quae narrantur, audire putaverit.* Inepte: Reddenda ita ſunt verba: *Et quum auditor aliquis poſtea videre ſibi videatur ea quae narrabantur.* H. V.

1. Δυνάμει] Δυνάμει δὲ καὶ τότε προοιμίῳ χρήσεται, τῷ ἀποσαφοῦντι περὶ τῶν λεκτέων. *Potentia vero etiam tum prooemio utetur, quo dicenda declarat.* Ex hac verſione nemo Luciani mentem intellexerit, quam ut percipiamus, ſic erunt interpretanda: *Et tunc quoque prooemio utetur implicito, ſi clare expliceat quaenam ſint dicenda.* J. G. G.

14. Ἠρί-

Τοιούτοις προοιμίοις οἱ ἄριστοι τ συγγραφέων ἐχρήσαντο· Ἡρόδοτος μὲν, ὡς μὴ τὰ γενόμενα ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένηται, μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ὄντα, καὶ ταῦτα, νίκας Ἑλληνικὰς δηλοῦντα, καὶ ἥττας βαρβαρικάς. Θουκυδίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι, καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζω τ προγεγενημένων, ἐκεῖνον τ πόλεμον· καὶ γὰρ τὰ δήμαλα ἐν αὐτῷ μεγάλα ξυνέβη γενέσθαι.

54. Talibus prooemiis optimi historicorum usi sunt: Herodotus quidem, *ne res gestae ipso tempore evanescant, magnae cum sint atque admirabiles, eaeque Graecas victorias indicent, & clades barbarorum*; Thucydides autem, *magnum & ipse futurum ratus & memoria dignissimum, & majus prioribus, illud bellum; etenim calamitates quoque magnas in illo contigisse.*

Μέγα δὲ τὸ προοίμιον ἀνάλογον τοῖς πράγμασιν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ βραχυνόμενον· εὐαφὴς δὲ καὶ εὐάγωγος ἔστω ἡ ὅπη τ διήγησιν μετάβασις. ἅπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σῶμα τ ἱστορίας, διήγησις μακρά ἐστιν· ὥστε ταῖς τ διηγήσεως ἀρεταῖς καλλωπισμήσθω, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊοῦσα, καὶ αὐτὴ ὁμοίως, ὥστε μὴ πρόσχειν, μήτε κοιλαίνεσθαι. ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει, ὡς ἔφην, μεμηχανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τ πραγμάτων. ἀπόλυτα γὰρ καὶ ἐντελῆ πάντα ποιήσει, καὶ τὸ πρῶτον ἐξεργασάμενος, ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐτῷ, καὶ ἁλύσεως [d] τρόπῳ συνηρμοσμένον, ὡς μὴ διακεκόφθαι, μηδὲ διηγήσεις πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις ἐπεισκεκυμένας, ἀλλ' ἀεὶ τὸ πρῶτον τῷ δευτέρῳ, μὴ γειτνιᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν, καὶ ἀνακεκρᾶσθαι κατὰ τὰ ἄκρα.

55. Magnum vero prooemium, pro rerum ipsarum portione productum aut correptum. Concinnus porro & sequax sit transitus ad narrationem. Nam omne prorsus reliquum corpus historiae narratio longa est. Itaque virtutibus narrationis ornata sit, mollique & aequabili vestigio procedat, & undique sibi similis similiter, ut neque emineat quidquam, neque recedat. Deinde perspicuitas efflorescat in dictione, quae perficiatur etiam, ut dixi, rerum inter se complexu. Nempe absoluta omnia & consummata faciet, & primo perfecto secundum illi cohaerens inducet, & catenae instar coagmentatum, ut nusquam intercidatur, neque multae sint narrationes altera alteri adjectae, sed semper prius posteriori non vicinum modo sit sed continuum, & extremis *suis* permistum.

56. Ce-

a Μέγα] Μετὰ male L. Cum vulg. faciunt *J. Fl. H.* &c. *b* Αὐτῇ] Ex emend. *Solani*; Edd. enim omnes male αὐτὸ. *c* Ἔφην] Ἔχειν male sola *A*. *d* Τρόπῳ] Τρόπον L. Vulgatae adstipulantur *J. Fl. H. P.*

14. Ἡρόδοτος] *Herodotus* I. 1. *M. du S.*

16. Νίκας] Aliter & longe aequius, *Herod.* ὡς μήτε τὰ γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων τῷ χρόνῳ ἐξίτηλα γένηται, μήτε ἔργα μεγάλα τε καὶ θαυμαστὰ τὰ μὲν Ἕλλησιν τὰ δὲ βαρβάροισιν ἀποδειχθέντα ἀκλεᾶ γένηται. *M. du S.*

Νίκας Ἑλλ.] Conf. supra *Zeux.* c. 7. *J. F. R.*

18. Θουκυδίδης] Verba sunt *Thucydidis* in ipso initio, καὶ ἐλπίσας μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τ προγεγενημένων. De bello, quod scripturus erat, sermo est, & ratio redditur, cur in ipso belli initio scribere jam decrevisset. Adde c. 21. *M. du S.*

20. Παθήματα] Ex eodem libro c. 23. τούτου δὲ τῷ πολέμου . . . παθήματά τε ξυνηνέχθη γενέσθαι οὐ αὐτῷ τῇ Ἑλλάδι, οἷα οὐκ ἴσμεν οὐ ἴσῳ χρόνῳ. *M. du S.*

29. Αὐτῇ] Emendavi vulgatum αὐτὸ, quod in omnibus libris reperitur. *M. du S.*

Ibid. Πρόσχειν] Virtutes narrationis in historia observandas esse docet, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊοῦσα, καὶ αὐτὴ ὁμοίως, ὥστε μὴ πρόσχειν, μήτε κοιλαίνεσθαι. *leviter & aequaliter procedens sibi similis, ita ut neque extet, neque hiatus habeat*, non male interpres. πρόσχειν hic Luciano est, quod *Petronio* est *extra corpus orationis eminere. Praeterea*, inquit, *curandum est, ne sententiae emineant extra corpus orationis expressae, sed intexto vestibus colore niteant.* cum veluti centoni *purpureus late qui splendeat unus Assuitur pannus.* sed *intextus vestibus color* est limbus purpureus togae adtextus, ut in praetexta. *J. G. G.*

31. Ἔφην] Sic pro ἔχειν in *Amstel.* Ed. corrigendum esse monuerat Cl. *La Croze*, idque vel ex versione, quae

56. Celeritas utilis in omnibus, & maxime si non sit dicendorum penuria: eaque paranda non tantum a nominibus aut verbis, quantum ab ipsis rebus: hoc autem dico, si percurras parva & minus necessaria, satis autem dicas de magnis. Quin multa etiam omittenda. Neque enim si quando convivio accipis amicos, paratis omnibus, propterea inter media bellaria, & aviculas, & tot patinas, & apros, & lepores, & sumina, saperdam quoque appones, & fabam, si qua etiam parata sit: verum viliora negliges.

Τάχος ὅτι πᾶσι χρήσιμον, καὶ μάλιστα εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεκτέων εἴη· καὶ τοῦτο παρίζεσθαι χρὴ μὴ τοσοῦτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἢ ῥημάτων, ὅσον ἀπὸ τῶν πραγμάτων. λέγω δὲ εἰ παραθέοις μὲν τὰ μικρὰ καὶ ἥττονα ἀναγκαῖα, λέγοις δ' ἱκανῶς τὰ μεγάλα· μᾶλλον δὲ οὐ παραλειπτέον πολλά. ἐὰν γὰρ ἥν ἑστιᾷς τοὺς φίλους, καὶ πάντα ἡτοιμασμένα, ἆρα τοῦτο ἐν μέσοις τοῖς θέμασι, καὶ τοῖς ὀρνέοις, καὶ λοπάσι τοσούτοις, καὶ συσὶν ἀγρίοις, καὶ [a] λαγωοῖς, καὶ [b] ὑποταγρίοις, καὶ σαπέρδῃ [c] ἐνθήσεις, καὶ ἕτνος, [d] εἴ τι καλὸν παρεσκεύασται· ἀμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεστέρων.

57. Maxime vero sobrie versandum est in montium, aut moenium, aut fluminum descriptionibus, ne imperite ac perverse vim dicendi ostentare videaris, & omissa historia tuum negotium agere: sed ubi leviter utilitatis perspicuitatisque causa attigeris, transito, viscumque *velut* illius rei, illasque omnes delicias effugito. Quale quiddam ipse, vides, ut magnanimus Homerus faciat. Quantumvis poëta sit, transcurrit Tantalum, & Ixionem, & Tityum, & reliquos. Si vero Parthenius, aut Euphorion, aut Callimachus dixisset, quot, quae tamen, *ut dixi*, habebat, facile erat videre. Edd. autem priores illud ὅρα jam recte habuere. *J. F. R.*

Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὀρῶν, ἢ τειχῶν, ἢ ποταμῶν ἐρμηνείαις, ὡς μὴ δύναμιν λόγου ἀπειροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοίης, καὶ τὸ σαυτοῦ δρᾶν, παρεὶς τὴν ἱστορίαν, ἀλλ' ὀλίγοις προσαψάμενον, τοῖς χρησίμοις καὶ σαφῶς ἔχουσι, μέλαθρον, ἐκφυγὼν τὸν ἰξὸν τὸν ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὸ τοιοῦτον ἅπασαν λιχνείαν, οἷον ὁρᾷς τι καὶ Ὅμηρος ὡς [i] μεγαλόφρων ποιεῖ. καίτοι ποιητὴς ὤν, παραθεῖ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίονα, καὶ Τίτυον, καὶ τοὺς ἄλλους. εἰ δὲ Παρθένιος, ἢ Εὐφορίων, ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, τόσα

[a] Λαγωοῖς] Λαγωοῖς cum puncto subscripto W. Sine puncto Edd. *J. Fl. H. P.* &c. [b] Ὑπογαγρίοις] Ὑπογαγρίων L. [c] Ἐνθήσεις] Ἐνθήσει W. Nihil mutant Edd. vett. [d] Εἴ τι] Sic Edd. & M. Ὅ τι tamen in eo prius fuerat, id quod in *J.* quoque legitur. [i] Μεγαλόφρων] Μεγαλοφρόνως marg. *AIW.*

56. Λοπάσι] Λοπὰς * τὸ βρῶμα ἢ ἡ φλυκταινὰ ἴζουσα τῷ ἀφρώδει λιπῖ, ὡς τινες φασί. Σὺ δὲ μίμησαι Ἀττικούς λέγοντας, ὅτι ἡ πᾶσα ἢ λατόμου ἢ χύτρα χαλκῆ γίγνεται. *V.*

* *Suidas* λόπτον vel λοπὸν habet, quod nisi significatione multum differt ἀπὸ τοῦ λοπάς, quod apud Siculos praesertim *pestillum*; apud Atticos *peculiare locum*, *aequalem* significat. *J. Cler.*

qua tamen, ut dixi, habebat. Facile erat videre. Edd. autem priores illud ὅρα jam recte habuere. *J. F. R.*

61. Τάχος] Micyll. *brevitas*. Cl. *Gesn. celeritas*, propius ad Graecum, quamquam τὸ τάχος utrumque complectitur; intelligitur enim illa festinatio, qua res minoris momenti obiter tangentes, & verbositatem vitantes ad ipsa facta historica properamus, quod ipse exponit c. 57. f. Cap. vero 59. σαφὴς βραχὺς & ὀλίγος, *brevis* certe significat. *J. F. R.*

62. Ὅμηρος] Tangit hos quidem *Homerus* l. c. Sed quam sobrie! Atqui haec ipsa tamen notam Asiatichi effugere non potuerunt, qui nothe ea pronuntiare ausus est. V. *Schol. Pindari* ad Ol. I. p. m. 13. A. Conf. *Hom.* Il. A. 575. *M. du S.*

65. Παρθένιος] De hoc & sequente Euphorione *Suston.* Tib. c. 70. Poëta & historicus (v. *Voss.* II. 1.) cujus liber περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων hodieque exstat, in quo Euphorionem aliquoties laudat. *M. du S.*

66. Εὐφορίων] Chalcidensis, de quo *Suidas* & *Voss.* de hist. Gr. l. 16. erat enim & poëta & historicus. *M. du S.*

Ibid. Καλλίμαχος] De *Callimacho* quem hodie habemus,

πόσοις ἂν οἴει ἕπεσι τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τῦ Ταντάλυ ἤγαγεν; εἶτα πόσοις ἂν Ἰξίονα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς, ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἴδει τῦ λόγυ χρησάμενος, σκέψαι ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχάνημα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας [a] χῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ [b] χρειῶδες ὄν, [c] ἢ ἔτι πόλεων χῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα. ὅταν μὲν γὰρ [d] λοιμὸν διηγῆται, καὶ μακρὸς εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐννόησον· εἶτα γὰρ οὕτω τὸ τάχος, καὶ ὡς φεύγοντος ὅμως ὑπολαμβάνεται [e] αὐτῦ τὰ γεγενημένα, πολλὰ ὄντα.

Ἦν δέ ποτε καὶ λόγυς ἐρῶντά τινα δέησιν εἰσάγειν, μάλιστα μὲν ἐοικότα τῷ προσώπῳ, καὶ τῷ πράγματι, οἰκεῖα λεγέσθω· ἔπειτα, ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα· πλὴν ἐφεῖταί σοι τότε καὶ ῥητορεῦσαι, καὶ ἐπιδεῖξαι τὴν τῦ λόγυ δεινότητα.

Ἔπαινοι μὲν γὰρ ἢ ψόγοι, πάνυ πεφεισμένως ἐπὶ τοῖς ἔργοις ἐπιφερόμενοι, ἐπαχθεῖς τοῖς ἀκούουσιν· ἐπὶ δὲ τοῖς λόγοις ἡδεῖς καὶ ἐπιτερπεῖς. ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἐπαίνῳ καὶ ἐν τῷ ψόγῳ ἔστιν ὅτε καὶ ἐπιδεῖξαι τὴν τῦ λόγυ δεινότητα.

putas, versibus aquam ad labra usque Tantali perduxisset? deinde quot *aliis* circumegisset Ixionem? Potius vero Thucydides ipse, parce hac orationis forma usus, vide, quam celeriter desistat, ubi vel machinationem aliquam declaravit, aut obsidionis formam explicavit, necessariam licet & utilem, aut Epipolarum formam, aut Syracusiorum portum. Cum enim pestilentiam describit, & longus esse videtur, at tu res ipsas cogita. sic enim celeritatem intelliges, & ut fugientem *velut* tamen facta, multa quidem illa retineant ac reprehendant.

58. Siquando vero etiam verba facientem aliquem inducere oportebit; maxime quidem personae convenientia, & propria negotio dicantur, deinde quam dilucidissime haec quoque. Quin tum etiam permissum tibi est rhetoricari, & vim dicendi ostendere.

59. Laudes quidem aut vituperationes, omni-

a Χρῆμα] Sic marg. *A1. F.* & *Mf. Gr.* Σχῆμα Edd. ceterae omnes. b Χρειῶδες] Sic Edd. praeter *F.* quae Χρηῶδες. c Ἢ] Ἦν M. male. d Λοιμὸν] Μὲν tantum M. e Αὐτῦ] Deest in *Fl.*

mus, non putat intelligendum hic nostrum Ex. *Spanh.* vir de literis & de Rep. optime meritus (in Hymn. Ap. f. 112.) Sed forte de altero juniore e sorore ejus nato; quamquam fateatur hunc fere designari, cum nulla alia additur distinctionis nota. Rem & ego in medio relinquo. De eo tamen *Casaub.* ad *Athen.* 147. (Constat, doctissimum virum calumniandi ansam invidentibus praebuisse, quod multa quidem sed brevia carmina ederet. Solitus dicere Callimachus magnum librum magnum esse malum . . . tandem ut os obturaret malis hominibus, magnum poëma Hecalen inscriptum coactus est edere.) V. *Athen.* III. Καλλίμαχος ὁ γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἴσον ἔλεγεν εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Ego certe apud eundem *Athen.* IX. 387. F. — Quando Ister dicitur καλλιμάχειος συγγραφεύς, ad vitium respici credo, quod hic a Luciano notatur. *M. du S.*

Καλλίμαχος] Juniorem quemdam Callimachum hunc esse, credit Illustr. *Spanhem.* ad Callimach. p. 118. quia alter brevitatis amans. *F. F. R.*

67. Πόσοις ἕπεσι] Brevitatem Callimachi Battiadae laudat, & haec Luciani forte ad alium pertinere, conjicit *Spanhem.* ad H. in Apoll. 112. p. 118. *F. M. G.*

72. Μηχάνημα] Vid. *Thucyd.* IV. 100. *M. du S.*

Ibid. Πολιορκίας χῆμα] In Thucydide laudat, quod animus non sit in describendis παρέργοις· μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἴδει τῦ λόγυ χρησάμενος, σκέψαι, ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχάνημα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας χῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες ὄν, ἢ ἔτι πόλεων χῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα. Quis credat tam politum scriptorem usum fuisse in eadem περιοχῇ bis voce χῆμα, ne dicam πολιορκίας χῆμα, quod vertunt *obsidionis speciem* inepte dici. Mf. optime. ἢ πολιορκίας χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες, *aut rem ad obsidionem necessariam & utilem exponens.* De Sostrato vide *Plin.* XXXVI, 12. & *Strab.* lib. ult. *F. G. G.*

73. Χρῆμα] Perperam in vulgatis legitur hic χῆμα pro χρῆμα, quod recte exhibet Ed. *F.* *M. du S.*

74. Ἔτι πόλιων] Valde probo Ἐπιπολῶν, etsi vulgatam exhibeo. *F. F. R.*

Ibid. Σχῆμα] Non offendit me repetitio nominis χῆμα, alioquin sexcenta & nostri & optimorum quorumque scriptorum loca damnanda essent: sed illud offendit, quod libros omnes obsedit, ἔτι πολίων χῆμα, inconcinnum profecto, ubi id quod conjunctum est, nempe Συρακουσίων λιμένα, indicat, transire jam ad ipsa singularia exempla auctorem. Breviter Ἐπιπολῶν χῆμα legendum esse, ac sine dubitatione inter Luciani verba recipiendum, pauci ita vel duri erunt ad haec studia, vel tam morosi, quin nobis assentiantur. Describit Ἐπιπολῶν χῆμα *Thucydides* VI, 96. tanquam

χω-

omnino moderatae, & circumſpectae, & a calumnia remotae ſunto, & cum demonſtratione conjunctae, & celeres (*breves*), nec intempeſtivae. Alioquin extra tribunal ſunt, idemque quod Theopompus crimen ſuſtinebis, qui inimicitiarum quodam ſtudio plerosque accuſet, in eoque negotio diu moretur, ut accuſet potius, quam quae facta ſunt enarret.

60. Si etiam fabula ex transverſo incidat, dicenda quidem, non tamen omnino aſſeveranda, ſed relinquenda in medio, ut prout quisque voluerit, de ea exiſtimet: tu vero tutus, ac in neutram partem propenſus.

61. In univerſum autem, illud mihi memento, (ſaepius idem dicam) & non ad praeſens modo ſpectans ſcribito, ut qui nunc ſunt homines te laudent, & in honore habeant, ſed ad omnis aevi memoriam *quaſi* collineans, his potius ſcribe qui poſt

μένοι, καὶ διεσκεμμένοι, καὶ ἀσυκοφάντητοι, καὶ μὴ ἐπιδείξεων, καὶ ταχεῖς, καὶ μὴ ἄκαιροι, ἐπεὶ ἔξω τῆς δικαστηρίου ἐκεῖνοί εἰσι. καὶ τῷ αὐτίκα Θεοπόμπῳ αἰτίαν ἔξεις, φιλαπεχθημόνως καὶ ηγορήντι τῷ πλείστων, καὶ διατριβὴν ποιουμένῳ τὸ πρᾶγμα, ὡς καὶ ηγορεῖν μᾶλλον ἢ ἱστορεῖν τὰ πραγμένα.

[f] Καὶ μὴν καὶ μῦθόν τις [g] παρεμπέσοι, λεκτέον μοι, καὶ μὴν πιστοῦ πάντως, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέον τοῖς ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, ἐχάσουσι περὶ αὐτῶν. [h] σὺ δ' ἀκίνδυνον, καὶ πρὸς ἑτέρου ὀπερρεπέστερον.

Τὸ δ' ὅλον, ἐκεῖνό μοι μέμνησο, (πολλάκις [i] τὸ αὐτὸ ἐρῶ) καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφε, ὡς οἱ νῦν [k] ἐπαινέσονταί σε, καὶ τιμήσουσιν, ἀλλὰ τῷ σύμπαντι αἰῶνι ἐστοχασμένος, πρὸς τοὺς ἔπειτα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαί-

f Καὶ μὴν καὶ] Ridicule *S.* Δὲ μὴν καὶ. Ceteras vulgatam ſervare cum M. notat *Solanus.* *g* Παρεμπέσοι] Παρατύποι. W. Vulgatam tenent *F. Fl. H.* &c. *h* Σὺ] Sic *F.* & marg. *A1W.* Σοὶ M. & Edd. praeter *F.* omnes. *i* Τὸ αὐτὸ] Τοῦτο *F.* Γὰρ τὸ αὐτὸ W. At vulgatam habent *Fl. H. B2. P. Ald.* &c. *k* Ἐπαινέσονταί σ. κ. τιμήσουσιν] Ἐπαινέσονταί σ. κ. τιμήσουσι *Fl.* & W.

χωρίου λοκρίμου τι ἐ ὑπὲρ τ πόλεως ἐθὺς κειμένου κ. τ. λ. Nomen *Epipolarum* ſervari tanto magis hic & ſupra debuit, cum etiam *Livius* hanc Syracuſarum partem patrio more appellarit 25, 24, 4. *F. M. G.*

89. Ἔξω τῆς δικ.] Sic intelligo: non habebitur illarum ab auditore vel lectore ratio, ut qui eas vel plane omiſſurus, vel indignas judicaturus ſit, quibus aſſentiatur: quemadmodum nempe accuſationis extra tribunal prolatae nulla habetur a judice bono ratio. *F. M. G.*

90. Θεοπόμπῳ] Atqui *Theopompum* hunc ipſum *Athen.* III. p. 85. A. veritatis amantem ait fuiſſe, ejusque perveſtigandae ſtudio magnam pecuniae vim inſumpſiſſe. *Mabire*, inquit, τῶν δὲ Θεοπόμπου τοῦ χίου ἀνδρὸς φιλαλήθους καὶ πολλὰ χρήματα καταναλώσαντος εἰς τὸν περὶ τ ἱστορίας ἐξετασιν ἀκριβῆ „ De impenſis Theo„ pompi, inquit, ad hunc locum *Caſaub.* non tacet „ *Dion. Halic.* in epiſt. ad Pomp. De amore veritatis „ non deſunt qui obſtrepant. *Athen*, ipſe l. 6. δυσμισάλαθον appellat, parum conſtans ſibi. Sed quia in„ genua libertate vitia hominum Theopompus car„ peſerat, multorum odia veritas illi paraverat. Ita„ que βάσκανον & aliorum virtutibus invidentem „ multi pronuntiarunt, quos refellit *Dion. Lucianus*, „ &c. Hinc Theopompicum ſcribendi genus nomi„ nat *Cicero*, cum de omnibus omnia libere palam „ dicuntur, ad Att. II." De *Theopompi* maledicendi prurigine non *Luc.* ſolus, ſed multi conqueſti ſunt viri graviſſimi. *Ciceronis* judicium audiviſti. Lege etiam *Corn. Nep.* in Alcibiad. c. 11. V. & *Plut.* 1570. f. *M. du S.*

95. Καὶ μὴν καὶ] Hic potius pleonaſmus elegantiae eſt, (licet alibi illud nimis frequentatum καὶ oderim) ſic etenim & *Long.* Paſt. I. p. 26. Ed. *Jungerm.* καὶ ἄμπωτιν ἐ αὐτῇ ἱρίμια ὑπιφθέγγεσθαι. Idem p. 28. καὶ λαβοῦσα ἐ αὐτὴ ἱρίμια ἐπιβαίνει τῷ κόλπῳ. Noſter ſupra c. 37. καὶ τὴν Δίαν, καὶ τὸν τριαινοφόρον. Et c. ſive §. 46. Καὶ μὴν ἐ σωθήσῃ. & T. I. *Somn.* c. 7. ubi ſimilia jam notavit Cl. *Hemſterh.* Et non ſemel alibi. *J. F. R.*

98. Σὺ] Sic Ed. *F.* In reliquis eſt σοί *M. du S.*

Σὺ δ'] Legendum eſſe, non σοὶ δ' ut lectum eſt adhuc, ſed σὺ δ' ut interpretari ſumus, facile, puto, conſtabit. *F. M. G.*

2. Πολλάκις] Notabat *Solanus* noſter *Vorſtium* legere ὡς πολλάκις, non imperite profecto, ubi cetera ſic legerentur, ut in *Funt.* quae πολλάκις τοῦτο ἐρῶ, idque ſine parentheſi, habebat; cum vero aliae non τοῦτο, ſed τὸ αὐτὸ exhibeant, & parentheſin etiam non-

ἀπαίτει τὸ μισθὸν τὸ γραφῆς, ὡς λέγῃ τὴν τοῦδε σῦ, ἐκεῖνος μέντοι ἐλεύθερος ἀνὴρ ἦν, καὶ παῤῥησίας [a] μετὸς, [b] οὐδὲν οὐδὲ κολακευτικὸν, οὐδὲ [c] δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀλήθεια ὅπῃ πᾶσι. τοῦτ' εἴ [d] σωφρονοίη τις, ὑπὲρ [e] πάσας τὰς νῦν ἐλπίδας θείτο ἂν, ὅστις ὀλιγοχρονίους ὅσας.

Ὁρᾷς τὸν Κνίδιον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα, οἷον ἐπαίσιον; οἰκοδομήσας γὰρ τὸν ὅπῃ τῇ Φάρῳ πῦργον, μέγιστον καὶ κάλλιστον [f] ἔργων ἁπάντων, ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλομένοις, ὅπῃ πολὺ τὸ θαλάττης, καὶ μὴ καταφέροιτο εἰς τὴν [g] Παραιτονίαν, παγχάλεπον, ὡς φασιν, ὄναρ, καὶ [h] ἄφυκτον, εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἑρμάτα, οἰκοδομήσας ἐν τῷ ἔργῳ, ἔνδοθεν μὲν ἔτι τοῖς λίθοις τὸ [i] αὐτοῦ ὄνομα ἐπέγραψεν, ἐπιχρίσας δὲ τίτανῳ, καὶ ἐπικαλύψας, ἐπέγραψε τῷ

erunt, & ab illis ſcriptionis mercedem repoſce, ut de te etiam dicatur, *Ille tamen liber fuit, & dicendi fiducia plenus. Nihil neque adulatorium, neque ſervile, ſed veritas in omnibus.* Hoc, ſi quis ſapiat, ſuper omnes hujus vitae ſpes, quae parvi adeo temporis ſunt, poſuerit.

62. Vides ne tu Cnidium illum architectum, quale quid fecerit? Cum enim aedificaſſet illam in Pharo turrim, maximum omnium operum pulcherrimumque, ut inde ſignum igne accenſo tolleretur navigantibus longe in mari, ne in Paraetoniam deferrentur, difficillimam, ut ajunt, & unde effugere non poſſet, ſi quis incidiſſet in ſcopuloſa illa loca. Opere igitur exaedificato, intus quidem in ipſis ſaxis ſuum nomen inſcripſit. Inducta vero calce cum texiſſet, *ipſi tectorio* inſcripſit nomen Regis, qui tum erat; qui ſciret, quod etiam

a Μισθὸς] Μωθὸς male W. b Οὐδὲν] Deeſt in *S.* adeſt in *Fl. F. H.* &c. & W. c Δουλοπρεπὲς] Ita recte *Fl. Fr. S. A.* & W. Item marg. *A1W.* Δολοπρεπὲς male reliq. Edd. d Σωφρονοίη] Sic P. *P. Ald. F. H.* Σωφρονοῦ W. Σωφρονεῖ Ex. *Fl.* e Πάσας τὰς] Τὰς πάσας W. f Ἔργων] Ἔργῳ W. Vulgatam non movent *F. Fl. H.* &c. g Παραιτονίαν] Παραιτονίαν W. Nil mutant Edd. priſcae. h Ἄφυκτον] Ἀφύκτῳ male Edd. & *M.* i Αὐτοῦ] Αὐτοῦ Edd.

nullae addant, non opus jam ὡς addere; verum illud τὸ ex W. potius reciperem. *F. F. R.*

11. Δουλοπρεπὲς] Antiquiores fere omnes Edd. legunt hic δολοπρ— barbare, *Ald.* nempe *F.* & *B2. P.* etiam. Sed bene habet in *Fl. Fr.* etiam *S.* & *A.* & in M. Codice. *M. du S.*

15. Κν. ὁ ἀρχιτ.] Nomen ex inſcriptione, quam mox exhibet, patebit. *M. du S.*

16. Ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργου] De hac turri vid. *Scholium* 55. ad *Icaromen.* c. 12. & notam Cl. *Hemſter. Prideaux* ad L. I. Partis poſterioris hiſtoriae ſuae, qua vetus teſtamentum cum novo connectit. p. Ed. in 8va. 9. *M. du S.*

20. Παραιτονίαν] *Plut.* Anton. 814. B. & *Ovid.* am. II. El. XIII. 7. *Paraetonium* vocant. *Strabo* etiam non ſemel & *Polyaenus* Strat. II. p. 145. C. Sed mutare hic non auſim; & omnino ſic editum a Luciano ipſo, ut vulgo nunc legitur, exiſtimem. *M. du S.*

21. Ἄφυκτον] Sic ſexcentis in locis apud hunc ſcribitur, ut in *Dial. Apoll.* & *Merc.* ſeu Θ. δ. XVII. ἄτειλα δὲ σωτὴρ οὐ ἀφύκτῳ ἰχθύϊ ἐοικότα, ἀλλὰ &c. Sic in Μοσ. c. 3. B. in Γυμν. c. 2. & 29. In Πανθ. etiam c. 2. &c. & auctoribus Mſſ. A. B. & M. in Ἑρμ. c. 79. Ut nullum dubium ſit, debere etiam hic ſcribi ἄφυκτον, non ut in omnibus, ἄφυκτον. M. tamen Codex, qui in Ἑρμ. etiam habet ἄφυκτα, hic mendoſe cum caeteris ἄφυκτον habet. *M. du S.*

Ἄφυκτον] Ἄφυκτον verum eſſe, vid. var. lectt. ad *Ver. Hiſt.* I. c. 39. & ſupra, *Deor. Dial.* XVII. *F. F. R.*

22. Οἰκοδομήσας ἂν] Illud ἂν epanalepſi inſervire, vid. ſupra ad *Zeux.* c. 1. *F. F. R.*

24. Αὐτοῦ] Etſi veteres Edd. αὐτοῦ ſpiritu leni hic quoque ſcribunt, & ſupra aliquanto lenior viſus ſum in tolerando αὐτὸν pro αὐτὸν, hic tamen ad perſpicuitatem ſenſus nimium intereſt, qui omnino reciprocum poſtulat, ſuum enim, non regis nomen intro ſcripſerat architectus. *F. F. R.*

Ibid. Ἐπιχρίσας] Unde haec habuerit Luc. incertum: *Strabo* enim & *Plin.* factam ei a Rege inſcribendi proprii nominis poteſtatem, diſertis verbis teſtantur; hic XXXVI. 12. ille XVII. p. 791. D. Vide ſi lubet, *Iſ. Voſſ.* ad Pomp. Melam II. 7. & *Luciani Schol.* ad *Icarom.* No. 48. *M. du S.*

30. Θεοῦς σωτ.] *Ptolemaeum* & *Berenicen* intelligunt viri doct. bene multi. Conſule *Spanh.* 415. Eandem inſcriptionem habet *Strabo* l. c. *M. du S.*

33. Ἀλλ' εἰς τὸν πύρ. καὶ τὸν ὦ τὸν ἀεὶ] Ἀλλ' εἰς τὸν πύρ. καὶ τὸν ἐπτάλα. κ. τ. ἀ. *Th. M.*

41. Καπύλιος ὁ λίθος ὁ ὑμέτερος.] Καπύλιος ὁ λίθος. Refert ad dolium Diogenis. *Th. M.*

42. Πίθος] Sic omnino legendum cum M. & editio-

etiam contigit, parvo admodum interjecto tempore futurum; ut cum tectorio excidérent literae, in conspectum vero prodiret *Soſtratus Dexiphanis Cnidius, Diis ſervatoribus pro his qui fluctu jactantur.* Ita neque ille ad tempus quod tum erat, neque ad ſuam vitam, brevem illam oppido, reſpexit, ſed in hoc quod nunc eſt quodque futurum omni aevo, quam diu turris ſteterit, ipſiusque manſerit artificium.

63. Oportet igitur hiſtoriam quoque eo modo ſcribi cum veri ſtudio potius ad ſpem futuram, quam cum adulatione, ad ſuavitatem ex praeſenti laude capiendam. Illa tibi regula & perpendiculum verae hiſtoriae, quo ſi qui dirigi ſe patiantur, bene habuerit, & recte nobis proceſſerit ſcriptio: ſin minus, at dolium volutum eſt in Craneo.

νομα τῦ τότε βασιλεύοντος, εἰδὼς ὅτι καὶ ἐγένετο καὶ πάνυ ὀλίγῳ χρόνῳ ὑπερεσώθη μὴ τῷ χρισμάτι τὰ γράμματα, ἐκφανησόμενον δὲ, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ Κνίδιος, θεοῖς σωτῆρσιν ὑπὲρ τῶν [k] πλωϊζομένων. ὕτως οὐδ' ἐκεῖνος ἐς τὸ τότε καιρὸν, οὐδὲ τὸν [l] αὐτῦ βίον τὸν ὀλίγον ἑώρα· ἀλλ' [m] εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν ἀεὶ, ἄχρις ἂν [n] ἑστήκῃ ὁ πύργος, καὶ μένῃ αὐτῦ ἡ τέχνη.

Χρὴ τοίνυν καὶ τὴν ἱστορίαν ὕτω γράφεσθαι σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τὴν μέλλουσαν ἐλπίδα, ἢ σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν ἐπαινουμένοις. ὕτός σοι κανὼν καὶ στάθμη ἱστορίας θαυμαίας. καὶ εἰ μὲν στάθμην ἀσυμβάτους τινὰς αὐτῇ, εὖ ἂν ἔχοι, καὶ εἰς δέον ἡμῖν γέγραπται. εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται [o] ὁ πίθος ἐν [p] Κρανίῳ.

[k] Πλωϊζ.] Ita recte *F. Fl. S.* & *Ald.* Πλωΐζ. prima correpta aliae & W. [l] Αὐτῦ] Αὐτῦ Edd. [m] Εἰς τὸν] Καὶ τὸν ἑπόμενον addit *Marc.* Sed nulla Ed. id habet. [n] Ἑστήκῃ] Sic *F. Ald. H. P.* & P. &c. Ἑστήκει *Fl.* [o] Ὁ πίθος] Sic recte M. *Fl.* Marg. *AIW. P. S. A.* Λίθος male *F. Ald. H. Ba.* & L. [p] Κρανίῳ] Sic fuerat in W. Sed mutatum in Κρανίῳ.

tionibus nonnullis. In L. & aliis λίθος, prave. Vid. ſupra c. 3. ad quam hiſtoriam alludit. *M. dii S.*

42. Κρανίῳ] Lucianus praecepta hiſtorica claudens, ait ſe exhibuiſſe normam & amuſſim juſtae hiſtoriae, quam ſi qui obſervent, bene ſe rem habere, & alicui bono ſuum hoc fore ſcriptum; ſin minus, volutatum eſſe in Cranio dolium [εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ πίθος ἐν κρανίῳ] Alludit Noſter ad id, quod ſupra c. 3. de Diogene ſatis lepide narraverat; nimirum eo tempore, quo Philippus Macedo diceretur Corinthum invaſurus, valde turbatos fuiſſe Corinthios, & ad opus ſe accinxiſſe; alios aliud paraſſe; hunc arma fabricatum eſſe; illum lapides attuliſſe; neminem denique fuiſſe otioſum. Quo viſo, Diogenem, quam nihil quod ageret, haberet, nec a quoquam ad aliquod adhiberetur, multo ſtudio volutaſſe ſurſum ac deorſum per Cranium ſuum dolium, interrogatumque quid illa ageret, reſpondiſſe, ſe quoque, ne ſolus inter tot laborantes cerneretur otioſus, volutare ſuum dolium. Id ergo vult hoc in loco Lucianus, omnes hac tempeſtate, tantopere πολοφώνῳ, aliquid hiſtorici lucubrantur: ego vero, ne ſolus nihil dicar feciſſe, hiſtorici partes perſecutus ſum; ſi ad aliorum id fecero utilitatem, operae habiturus ſum pretium: ſin; cum Diogene aliquid ſaltem egero. Caeterum Cranium, in quo Diogenem degiſſe, ex hoc loco patet, fuiſſe gymnaſium ante Corinthum, ait *Diogenes Laërtius*; qui locum hunc non, ut hic Lucianus cum *Heſychio*, Κρώνιον, ſed Κρανεῖον appellat. In Noſtri primo *Mortuor. dialogo* ſcribitur Κρανίων. *J. J.*

Κρανίῳ] Videas *Th. Marc.* quoque ſcribere κρανίου; ſed cur hoc improbem, vid. ſupra ad c. 3. *J. E. R.*

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

VERAE HISTORIAE LIBER PRIMUS.

ΩΣΠΕΡ τοῖς ἀθλητικοῖς καὶ περὶ τὴν τῶν σωμάτων ἐπιμέλειαν ἠσκημένοις, οὐ τὴν εὐεξίας μόνον, οὐδὲ τὴν γυμνασίων φροντίς ἐστιν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν καιρῷ γιγνομένης ἀνέσεως, μέρος γὰρ τὴν ἀσκήσεως τὸ μέγιστον αὐτοῖς ὑπολαμβάνουσιν· οὕτω δὴ καὶ τοῖς περὶ λόγους ἐσπουδακόσιν ἡγοῦμαι προσήκειν μὴ τὴν πολλὴν τῶν σπουδαιοτέρων ἀναγνωσιν, ἀνειναί τε τὴν διάνοιαν, καὶ πρὸς τὰ ἔπειτα κάμαλον ἀκμαιοτέραν παρασκευάζειν.

Γένοιτο δ' ἂν ἐμμελὴς ἡ [b] ἀνάπαυσις αὐτοῖς, εἰ [c] τοῖς τοιούτοις τῶν ἀναγνωσμάτων ὁμιλοῖεν, ἃ μὴ μόνον ἐκ τοῦ ἀστείου τε καὶ χαριέντος φιλὴν [d] παρέξει τινὶ [e] ψυχαγωγίαν, ἀλλά τινα καὶ θεωρίαν οὐκ ἄμου-

1 QUemadmodum athletis, & his qui circa corporis curam exercentur, non habitus modo boni, neque exercitationum cura est, sed opportunae etiam remissionis, quippe quam partem exercitationis vel maximam arbitrentur: ita etiam his, qui studium in literis posuerunt, convenire arbitror, ut post multam severiorem lectionem remittant cogitationem, & ad futuros labores alacriorem reddant.

2. Conveniens autem illis requies contingat, si in iis legendis versentur, quae non nudam modo ex urbanitate & venustate delectationem praebeant, sed cognitionem etiam non ineruditam suppeditent, qua-

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤ.] Ἀληθῶν διηγημάτων Schol. & Coll. Vulgatum tit. servant Fl. Ald. J. P. &c. a Ἀνιῶσι] Ἀνίσει C. Nihil vulgatam mutat Fl. J. H. P. b Ἀνάπαυσις] Alii. ἀνάγνωσις Coll. At nihil mut. Edd. vett. c Τοῖς τοιούτοις] Τῶν τοιούτων El. male. Vulgatam cett. Editionum firmat Cod. P. d Παρίξει] Ita bene Ald. Fl. H. P. Παρίξη J. male. e Ψυχαγ.] Ψυχαγ. J. male.

* ΑΛΗΘΙΝΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ. Inscript. Scholiast.

9. Ἀνιῶσι] Γραι. ἀνίσει. G.

11. Ἀνάγνωσις] Γραι. ἡ ἀνάπαυσις. G.

* Hic titulus in MS. cum in editis libris vocetur hoc opus ἀληθὴς ἱστορία. Recte eodem redit. J. Cler. (sic etiam legitur in C.)

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ] Fabulosarum narrationum ejusmodi antiquiorem hac eam fuisse *Photius* censet, quam *Antonius Diogenes* de Thule Insula, lib. XXIV. ediderat. De quo libro ille Cod. CLXVI. p. Ed. Aug. 384. & seqq. Addit enim p. 189. καὶ τὸ περὶ ἀληθῶν διηγημάτων Λουκιανοῦ, καὶ τὸ περὶ μεταμορφώσεων Λουκίου, πηγὴ ἐμοὶ δοκεῖ εἶναι τούτου. Sed cum putarit *Photius*, ut ex sequentibus ejus verbis patet, Diogenem Antonium suum vixisse fere Alexandri Magni tempore; vanissimam hanc ejus conjecturam, ego quidem existimo; Lucianoque fuisse recentiorem; cum hanc rem, ut novam prorsus, aggredi sibi visus sit Noster. *M. du S.*

1. Ἀθλητικοῖς] *Mos athletarum.* Praefatio in veras narrationes, in qua de corporis & animi cura agit, ac docet quibus modis utriusque labores sint moderandi. De remissione studiorum lege *Quintil.* L. I. c. 4. *Cic.* in Offic. *Senec.* de vit. tranquil. c. 15. & ult. *G.C.*

3. Εὐεξίας] Medicis εὐεξία est perfecta sanitas; sive, ut *Galenus* definit: τὸ ὑγιεινῶς ἔχειν ἡ τελειότης. Vid. *Foesii* Oecon. Hippocr. Εὐεξία vero athletica aliquanto plus significat: est enim ea quidam excessus sanitatis, id est corpus musculosum, torosum pleniusque nutritum exhibens. De athletarum isto *habitu* ac victu quo illum adquirebant atque conservabant, vid. *Mercurial.* de Art. gymnast. *J. F. R.*

11. Ἐμμελὴς] Sic supra Συγγρ. c. 14. Ὁρᾷς ὡς ἐμοὶ μελὴς ἡ ἀρχή. *M. du S.*

16. Τοῖδε τοῖ] De repetitione ista articuli jam bis alibi monuimus. Sed conf. modo *Somn.* §. 15. τοῦ δὲ τοῦ δικαιοσύνης. Addo hic tantum *Long. Past.* II. p. 68. Ed. *Jungerm.* σὺν τῷδε τῷ ἄντρῳ. & p. 67. ἅμα μίμησαι τὸ πεδίον τοῦδε, καὶ τοὺς Νυμφῶν τοῦδε; quod tamen inverso ordine positum majorem demonstrandi vim habet. Sed rursus ut Noster, idem *Longus* I. p. 3. σὺν τῷδε τῷ ἀγρῷ. Et ibid. paullo supra: σὺ ταύτης τοῦ πόλεως τοῦ Μιτυλήνης. Atque alibi passim. *J. F. R.*

23. Τινας . . . σ—τας] In L. *Fl.* & *B2.* recte legitur τινες; in reliquis τινα, corrupte. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς τινὰς] Sic habere dixi *Fl.* & *B2.* ceteras

vi-

quale quid etiam de hiſce libellis ut ſentiant *lectores*, futurum exiſtimo. Neque enim ſola argumenti peregrinitas, neque quod in ipſo conſilio venuſtum eſt, ipſos alliciet, neque quod mendacia varia probabili & veriſimili oratione protulimus, ſed etiam quod eorum, quae narrantur, unumquodque non ſine comica quadam hilaritate reſpectum occultum habent ad quosdam veterum poëtarum, & hiſtoricorum & philoſophorum, qui portentoſa multa & fabuloſa conſcripſerunt, quos nominatim ſcripſiſſem, niſi futurum eſſet, ut tibi ipſi inter legendum appareant.

σον ὑποδείξεται; οἷόν τι καὶ περὶ τῶνδε τῶν συγγραμμάτων φρονήσειν ὑπολαμβάνω. οὐ γὰρ μόνον τὸ ξένον τῆς ὑποθέσεως, οὐδὲ τὸ χαρίεν τῆς προαιρέσεως ἐπαγωγὸν ἕξει αὐτοῖς, οὐδ' ὅτι ψεύσματα ποικίλα, πιθανῶς τε καὶ εὐλήθως ἐξενηνόχαμεν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν ἱστορουμένων ἕκαστον οὐκ ἀκωμῳδήτως πρὸς τινὰς ἥκει τῶν παλαιῶν ποιητῶν τε, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων, πολλὰ τερατία καὶ μυθώδη συγγεγραφότας· ὧν καὶ ὀνόματι ἀνέγραφον, εἰ μὴ καὶ αὐτῷ σοι ἐκ τῶν ἀναγνώσεως φάνεσθαι ἔμελλε.

3. Scripſit Cteſias Cteſiochi F. Cnidius de Indorum regione, & his quae ibi ſunt, quae neque vidit ipſe, neque alio dicente audivit. Scripſit autem Iambulus etiam de magni maris rebus multa admirabilia, manifeſtum quidem omnibus mendacium fingens, non indelectabile tamen componens

Κτησίας ὁ Κτησιόχου, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μήτε αὐτὸς εἶδε, μήτε ἄλλου παρ' εἰπόντος ἤκουσεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβοῦλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα· γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος παλαιόμορον, οὐκ ἀτερπῆ δ' ὅμως συν-

Θεὶς

f Τινὰς] Sic *Fl. B2.* & L. Τινὰ cett. omnes. *g* Εἰπόντος] Ἀληθεύοντος *Fl.* Vulgat. ſervant reliquae.

τινὰ. Quod tamen non de accentu quoque intelligendum; nam ſcribunt πρός τινα & πρὸς τινας. Ego vero ex Grammaticis praeceptis poſt praepoſitionem accentum encliticae reddo. Etſi Edd. Luciani ubique aliter habent. Atona autem particula ſequente accentum praepoſitionis inverto, ſcribens πρός τε. *J. F. R.*

28. Κτησίας] Liber iſte *Cteſiae* cum reliquis ejusdem periit. *Photius* tamen ex eo nonnulla excerpſit, ex quibus, ſi ex aliis neſciremus, vanum ac mendacem *Cteſiam* fuiſſe ſatis demonſtratur, qui fabulas meras pro viſis & auditis tradat. Vid. *Plut.* in Artax. *M. du S.*

30. Ἄλλου εἰπόντος] Longe rectius in Flor. Cod. quem ſequutus eſt Interpres ἄλλου ἀληθεύοντος. Probatur illius hiſtoria, vel qui rebus interfuit, vel qui e commentariis eorum qui adfuerunt hauſit: unde illud in hiſtorico fide dignum καθ' ἡμᾶς ἐδιασάμενα, qua de re locus alius dicendi. *J. B.*

Ibid. Εἰπόντος] Lucianus proxime praecedenti libello, praeceptis datis, quae bono obſervanda ſint Hiſtorico, quo ſpecimen alicujus Hiſtoriae, haud dubie ſecundum leges a ſe latas conditae, ipſe exhibeat; hoc in libello ipſe narrat hiſtoriam. Veram quidem eam inſcribens, pro falſa & ficta tamen haberi cenſens. Ne autem ſine exemplo videatur narrare, quae nusquam ſcripta vel picta exſtent, Cteſiae & Jambuli exempla commemorans, Κτησίας ὁ Κτησιόχου, inquit, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μήτ' αὐτὸς εἶδε, μήτ' ἄλλου εἰπόντος ἤκουσε. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβοῦλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα, γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος παλαιόμορον, οὐκ ἀτερπῆ δ' ὅμως συνθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. *Cteſias, Cteſiochi filius, Cnido oriundus, de regione Indorum, deque iis, quae apud illos ſunt, ea conſcripſit, quae neque ipſe viderat, neque ex alio narrante intellexerat. Scripſit autem etiam Jambulus de rebus in mari magno, multa praeter omnium opinionem, ficta quidem mendacia, quod omnibus eſſet manifeſtum; non tamen injucundo compoſito argumento.* Hic pro ἀληθεύοντος ex Flor. Codice ἀληθεύοντος profert *Bourdelotius* pag. 641. idque vulgato rectius judicat. At Hercle, non puto, facile quemquam hic quidquam mutari velle, qui vim orationis conſideret. *Cteſias*, ait, *Cnidius de Indorum regione & rebus ea ſcripſit, quae neque ipſe viderat, neque alium dicentem audiverat.* Id vult Noſter, ea, quae de Indis ſcripſerit Cteſias, eſſe plane ficta; id vero probat eo, quod ipſe Cteſias eorum nihil neque vidiſſet, neque fando accepiſſet. Nam ſi ab aliquo, ſive vera, ſive falſa narranti, ea audiviſſet, non omnino potuiſſent illa dici ab Cteſia eſſe ficta. *J. F.*

31. Ἰαμβοῦλος] De mirificis hominum formis in India quaedam tradidiſſe, teſtis eſt *Tzetzes* Chil. VIII. h. 144. Quando ſcripſerit, ignoratur. Citatur etiam ab *Harpocratione* in Ἄβαρις. vid. *Voſſ.* L. III. Adde his Megaſthenem *Plut.* 1728. C. *M. du S.*

35. Τὰ

θεὶς τ ὑπόθεσιν. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι τὰ αὐτὰ τούτοις προελόμενοι, συνέγραψαν, ὡς δή τινας ἑαυτῶν πλάνας τε, καὶ ἀποδημίας, θηρίων τε μεγέθη ἱστοροῦντες, καὶ ἀνθρώπων ὠμότητας, καὶ βίων καινότητας. ἀρχηγὸς δὲ αὐτοῖς καὶ διδάσκαλος τ τοιαύτης βωμολοχίας, ὁ τ Ὁμήρου Ὀδυσσεὺς, τοῖς παρὰ τ Ἀλκίνοον διηγήμασι, ἀνέμων τε δουλείαν, καὶ μονοφθάλμους, καὶ ὠμοφάγους, καὶ ἀγρίους τινὰς ἀνθρώπους. ἔτι δὲ πολυκέφαλα ζῶα, καὶ τὰς ὑπὸ Φαρμάκων τ ἑταίρων μεταβολάς, οἷα πολλὰ ἐκεῖνος πρὸς ἰδιώτας τοὺς Φαίακας ἑτερατεύσατο.

Τούτοις οὖν ἐντυχὼν ἅπασι τῷ ψεύσματι μοὐ, ὡ σφόδρα τοὺς ἄνδρας ἐμεμψάμην, ὁρῶν ἤδη σύνηθες ὂν τοῦτο καὶ τοῖς φιλοσοφεῖν ὑπισχνουμένοις. ἐκεῖνο δ' αὐτῷ ἐθαύμασα, εἰ ἐνόμισαν λήσειν οὐκ ἀληθῆ συγγράφοντες. διόπερ καὶ αὐτὸς ὑπὸ [a] κενοδοξίας ἀπολιπεῖν τι σπουδάσας τοῖς μεθ' ἡμᾶς, ἵνα μὴ μόνος ἄμοιρος ὦ τ ἐν τῷ μυθολογεῖν ἐλευθερίας, ἐπεὶ μηδὲν ἀληθὲς ἱστορεῖν εἶχον (οὐδὲν γὰρ ἐπεπόνθειν ἀξιόλογον) ὅτι τὸ ψεῦδος ἐτραπόμην, πολλῷ τ ἄλλων εὐγνωμονέστερον. καὶ ἐν γοῦν δὴ τοῦτο ἀληθεύσω λέγων τ πολιτείας, τὰ περὶ τ ὧν ᾄδων διέξιόντα. V.

argumentum. Multi vero alii etiam eodem instituto scripsere velut suos quosdam errores, & peregrinationes, ubi bestiarum magnitudines enarrant, & hominum crudelitates, & novas victus rationes. Dux autem illis & magister ejus scurrilitatis, Homericus ille Ulysses, enarrans Alcinoo, ventorum servitia, & coclites, crudivorosque, & silvestres quosdam homines; ad haec multorum capitum animalia, & versos *in animalia* medicamentis quibusdam socios, quod genus multa ille ad imperitos Phaeaces prodigiose enarravit.

4. In hos igitur cum incidissem, omnes, mendaciorum caussa non valde reprehendi homines, qui viderem, olim solenne hoc esse his etiam, qui philosophiam promitterent: at illud miratus sum, si putarunt, fieri posse ut lateat, se non vera scripsisse. Quare & ego, cum gloriolae quodam studio impulsus ipse quoque relinquere aliquid vellem posteris, ne solus expers essem illius fingendi libertatis, quando veri nihil narrare poteram, cui nihil dignum dictu usu venerit, ad mendacium conversus sum multo aliorum mendaciis rationabilius: quandoquidem vel unum hoc certe verum di-

a Κενοδοξίας] *Vorst.* & Ed. *S.* Καινοδοξίας cett.

50. Ὁρῶν ἤδη] * Ταῦτα εἰς Πλάτωνα λοιδορίαι πολλαχοῦ μὲ ὁ ἀλλαχοῦ μυθολογοῦντα, μάλιστα δὲ ὁ τῷ δι-

* Ταῦτα] Τάχα erat editum; sed ex C. correxit *M. du S.* mox μὲν inserui ac δὴ, item διαίτῃ, quae omnia aberant ab Edit. *Cleric.*

35. Τὰ αὐτὰ τούτοις] *Eadem atque illi.* Sic mox §. 5. τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχουσας. Et *de Salt.* §. 2. ac locupletius alibi. *Plutarch.* de virt. mulier. pr. Οὐ τὴν αὐτὴν τῷ Θουκυδίδῃ γνώμην ἔχομεν. *Aristot.* Hist. animal. I. pr. Τὰ αὐτὰ ἀλλήλοις, *eadem inter se.* Et de *generat. animal.* III. 5. ἐχ ὁμοιοτρόπως ἔχει αὐτοῖς. Quem Graecismum & Latini amant, dicentes, *idem facit illi*, pro idem quod ille. Vid. *Cort.* ad Sallust. Catil. 20. 3. exemplorum satis adducentem. Non monerem, nisi viderem plerosque hodie scribere minus probate, *idem est cum illo.* Etsi paullo alio sensu non barbarum pronuntio: *eadem vobiscum agam*; nec satis credo adfirmanti Cortio, *Sallustium* l. c. eumdem Graecismum adhibuisse, cum scribit: *simul quia vobis, eadem mihi, bona malaque intellexi*; quia dativus *mihi* simplicius refertur ad *mala*, quam ad *eadem*, ut sensus sit, quae *mala mihi*, i. e. pro me. *J.F.R.*

41. Ὁμήρου Ὀδυσσεὺς] Ulysses in patriam rediturus, gravi exorta tempestate, primum in Ciconum littus appulsus est. Atque inde rursus solvens, simili tempestate ejectus in Aphricam ad Lothophagorum gentem pervenit: inde in Siciliam delatus est, ubi Cyclopi oculum eruit praeusto stipite. Hinc in Æoliam navigans, ab Æolo ventos coactos in utrem obtinuit. Postea ad Læstrygonas, tum ad Circen pervenit, post haec in insulam Syrenum delatus est. Inde Scyllam transiens & Charybdim, in Siciliam pervenit, tandem in Phaeacensium portum adnatavit. *G.C.*

47. Ἰδ. τ. Φαίακας] *Vacui capitis populum Phaeaca* dicit *Juv.* (XV. 23.) *A.V.*

Ibid.

dico, me mentiri. Ita autem mihi videor etiam crimen circa reliqua effugere, qui ipse veri nihil me dicere fatear. Scribo igitur, de quibus neque vidi, neque expertus sum, neque audivi ab aliis; adhaec, quae neque sunt, neque fieri omnino possunt. Nullo modo igitur fidem adhibere illis par est, si qui lectores mihi contigerint.

5. Jam solvens aliquando de columnis Herculis, & in Occidentalem Oceanum delatus, secundo vento navigabam. Caussa mihi peregrinationis & institutum mentis quaedam inanis sedulitas, novarumque rerum cupido, & quod discere vellem, quis finis esset Oceani, quique in diverso illius litore habitarent homines. Hujus igitur rei caussa, magnam vim ciborum, & aquae quod satis esset imposueram. Porro aequalium quinquaginta mihi adjunxeram, qui consilium idem haberent: adhaec armorum magnam vim paraveram, gubernatoremque optimum magna mercede inductum adsciveram: ac navim, erat autem acatium, ut ad magnam violentamque navigationem, firmaveram.

ὁ δὲ ἄκατος] Ἀκάτους Fl. Nil mut. J. H. P. & P.

Ibid. Τοὺς Φαίακας] Alcinoo Corcyrae regi, & ejus populis Phaeacibus. Ulysses Laestrygonas Cyclopas & alia monstra a se conficta narrabat, & iis omnia vera esse persuadebat: unde *Juvenal.*

Tam vacui capitis populum Phaeacas putavit. G.C.

53. Κατοδεῖας] Emend. *Vorstii* & Ed. *S.* in reliquis enim *καταδεῖας* legitur. *M. du S.*

57. Ἐκπαθεῖν] Utinam potius nobis reliquisset Lucianus historiam aut suorum temporum, aut certe suam. *M. V. la Croze.*

Ἐκπαθεῖν] Et *facere* & *pati* simul comprehendit hoc verbum. Vid. *Herodian.* I. 17. 22. Adde Nostrum T. I. *Prometh.* fin. p. 36. ubi *τί ἂν πάθοιμι*; *quid faciam?* vertit *Hemsterh.* cetera ad *Gatakerum* remittens. *J. F. R.*

62. Γράφω] Vid. *Reines.* ep. 25. ad *Casp. Hoffmannum* p. 99. v. *Arabonem* L. XI. de Massagetis p. m. 487. *M. V. la Croze.*

64. Μὴ δὲ ἄλως ἔστων] Simile fere quod apud *Plut.* de Homeri cum Hesiodo certamine traditur 267. A.

Μοῦσά μοι ἔμπας ἐκεῖνα τὰ μή τ' ἐγένοντο πάροιθεν
Μήτ' ἔτι μέλλοντα πυθέσθαι.

M. du S.

65. Τὴν ἀρχὴν] *Ab initio* versum est tam in *Paris.* quam in *Benedict.* Recte *Gesnerus*, *omnino*: ac tam saepe in hac locutione male vertenda olim erratum, ut jure *scopulum interpretum* eam vocet *Hemsterh.* ad *Nigr.* §. 26. p. 66. a. Monuere id quoque alii, *Jensius*, *Elsnerus* &c. Sed posterior hoc quoque recte addit, (ad *Euang. Joan.* VIII. 25.) ab recentioribus vicissim saepe peccari, quasi semper *omnino* significet, cum tamen & interdum sit vertendum, *a principio*, ut suo loco indicabo. *J. F. R.*

69. Ὡρμήθη] Non contemnenda *Aldina* lectio *εὔρμη*, quam cur deseruerint, qui sequi alias presso pede solent, non video. Certe Euro opus esse de Herculeo freto Oceanum intrantibus, constat. Sequitur mox *ἐρέσσειν*, unde huc adsumtum videri potest. *J. M. G.*

Ὡρμήθη] *Aldina* prima hoc aeque habet ac reliquae. Hinc *εὔρμη* quod Cl. *Gesn.* ait *Aldinam* esse lectionem, forsan erit ex *Ald.* 2. Quod reciperem, si & prima haberet. Sed potest recipi altero loco, ubi duo Codd. *εὔρμη* habent. Non tamen movi vulgatam, quia non magni interest. *J. F. R.*

82. Ἄκατος] Praedonum etiam esse Acatia sive Acatos, *Scheffernus* e Strabone docebit volentes, *J. M. G.*

60 ἐγὼ, ὅτι ψεύδομαι, οὕτω δ' ἂν μοι δοκῶ καὶ τὴν περὶ τὰ ἄλλων καταγορίαν ἐκφυγεῖν, αὐτὸς ὁμολογῶν μηδὲν ἀληθὲς λέγειν. γράφω τοίνυν περὶ ὧν μήτ' εἶδον, μήτ' ἔπαθον, μήτε παρ' ἄλλων ἐπυθόμην· ἔτι δὲ μηδὲ
65 ὅλως ὄντων, μηδὲ τὴν ἀρχὴν γενέσθαι δυναμένων. διὸ δεῖ τοὺς ἐντυγχάνοντας μηδαμῶς πιστεύειν αὐτοῖς.

Ὁρμηθεὶς γὰρ ποτε ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν, καὶ ἀφεὶς ἐς τὸ ἑσπέριον Ὠκεανὸν, ὑρίοις
70 ἀνέμοις τὴν πλοῦν ἐποιούμην. αἰτία δέ μοι τῆς ἀποδημίας, καὶ ὑποθέσεως, ἡ τῆς διανοίας ἀεργία, καὶ πραγμάτων καινῶν ἐπιθυμία, καὶ τὸ βούλεσθαι μαθεῖν ὅ, τι τὸ τέλος ἔσται τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ τίνες οἱ πέραν κατοι-
75 κοῦντες ἄνθρωποι. τούτου γέ τοι ἕνεκα, πάμπολλα σιτία ἐνεβαλόμην, ἱκανὸν δὲ καὶ ὕδατος ἐνθέμην, πεντήκοντα δὲ τοῖς ἡλικιώταις προσεποιησάμην, τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοντας· ἔτι δὲ καὶ ὅπλων πολύ τι πλῆθος παρε-
80 σκευασάμην, καὶ κυβερνήτην τὸν ἄριστον μισθῷ μεγάλῳ πεισας, παρέλαβον, καὶ τὴν ναῦν, (ᵇ ἄκατος δὲ ἦν) ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην.

Ἡμέ-

Ibid. Τοὺς Φαίακας] Alcinoo Corcyrae regi, & ejus populis Phaeacibus. Ulysses Laestrygonas Cyclopas & alia monstra a se conficta narrabat, & iis omnia vera esse persuadebat: unde *Juvenal.*

Tam vacui capitis populum Phaeacas putavit. G.C.

53. Κατοδεῖας] Emend. *Vorstii* & Ed. *S.* in reliquis enim *καταδεῖας* legitur. *M. du S.*

57. Ἐκπαθεῖν] Utinam potius nobis reliquisset Lucianus historiam aut suorum temporum, aut certe suam. *M. V. la Croze.*

Ἐκπαθεῖν] Et *facere* & *pati* simul comprehendit hoc verbum. Vid. *Herodian.* I. 17. 22. Adde Nostrum T. I. *Prometh.* fin. p. 36. ubi *τί ἂν πάθοιμι*; *quid faciam?* vertit *Hemsterh.* cetera ad *Gatakerum* remittens. *J. F. R.*

62. Γράφω] Vid. *Reines.* ep. 25. ad *Casp. Hoffmannum* p. 99. v. *Arabonem* L. XI. de Massagetis p. m. 487. *M. V. la Croze.*

64. Μὴ δὲ ἄλως ἔστων] Simile fere quod apud *Plut.* de Homeri cum Hesiodo certamine traditur 267. A.

Μοῦσά μοι ἔμπας ἐκεῖνα τὰ μή τ' ἐγένοντο πάροιθεν
Μήτ' ἔτι μέλλοντα πυθέσθαι.

M. du S.

65. Τὴν ἀρχὴν] *Ab initio* versum est tam in *Paris.* quam in *Benedict.* Recte *Gesnerus*, *omnino*: ac tam saepe in hac locutione male vertenda olim erratum, ut jure *scopulum interpretum* eam vocet *Hemsterh.* ad *Nigr.* §. 26. p. 66. a. Monuere id quoque alii, *Jensius*, *Elsnerus* &c. Sed posterior hoc quoque recte addit, (ad *Euang. Joan.* VIII. 25.) ab recentioribus vicissim saepe peccari, quasi semper *omnino* significet, cum tamen & interdum sit vertendum, *a principio*, ut suo loco indicabo. *J. F. R.*

69. Ὡρμήθη] Non contemnenda *Aldina* lectio *εὔρμη*, quam cur deseruerint, qui sequi alias presso pede solent, non video. Certe Euro opus esse de Herculeo freto Oceanum intrantibus, constat. Sequitur mox *ἐρέσσειν*, unde huc adsumtum videri potest. *J. M. G.*

Ὡρμήθη] *Aldina* prima hoc aeque habet ac reliquae. Hinc *εὔρμη* quod Cl. *Gesn.* ait *Aldinam* esse lectionem, forsan erit ex *Ald.* 2. Quod reciperem, si & prima haberet. Sed potest recipi altero loco, ubi duo Codd. *εὔρμη* habent. Non tamen movi vulgatam, quia non magni interest. *J. F. R.*

82. Ἄκατος] Praedonum etiam esse Acatia sive Acatos, *Scheffernus* e Strabone docebit volentes, *J. M. G.*

ὁ δὲ Ἄκατος] Ἀκάτους Fl. Nil mut. J. H. P. & P.

Ἡμέραν μὲν οὖν καὶ νύκτα [a] οὐρίῳ ἀνέμῳ πλέοντες, ἔτι τῆς γῆς ὑποφαινομένης, ὡς σφόδρα [b] βιαίως ἀνηχόμεθα· τῇ ὑστεραίᾳ δὲ ἅμα ἡλίῳ ἀνιόντι, ὅ, τε ἄνεμος [c] ἐπεδίδου, καὶ τὸ κῦμα ἠυξάνετο, καὶ ζόφος [d] ἐπεγίγνετο, καὶ οὐκ ἔτ' ἐᾶσθαι τὴν ὀθόνην δυνατὸν ἦν. Ὑπιτρέψαντες οὖν τῷ πνεύματι, καὶ παραδόντες [e] αὐτοὺς, ἐχειμαζόμεθα ἡμέρας ἐννέα, καὶ ἑβδομήκοντα, τῇ ὀγδοηκοστῇ δὲ, ἅμα ἐκλάμψαντος ἡλίου, [f] καθορῶμεν ὑπὸ πόρρω νῆσον ὑψηλὴν, καὶ δασεῖαν, καὶ τραχεῖ παρηχουμένην τῷ [g] κύματι· καὶ γὰρ ἤδη τὸ πολὺ τῆς ζάλης καλεπαύετο. προσχόντες οὖν, καὶ ἀποβάντες, ὡς ἂν ἐκ μακρᾶς ταλαιπωρίας πολὺν μὲν ὑπὲρ τῆς γῆς χρόνον ἐκείμεθα. Ἀναστάντες δὲ ὅμως, ἀπεκρίναμεν ἡμῶν [h] αὐτῶν τριάκοντα μὲν Φύλακας τῆς νεὼς παραμένειν, εἴκοσι δὲ σὺν ἐμοὶ [i] ἀπελθεῖν ὑπὲρ κατασκοπῆς τῆς ἐν τῇ νήσῳ.

Προελθόντες δὲ ὅσον σταδίους τρεῖς [ἀπὸ τῆς θαλάττης δι' ὕλης, ὁρῶμέν τινα στήλην

6. Igitur diem quidem unum ac noctem secundo vento navigantes, adhuc apparente aliquantum tellure, non admodum violenter provecti sumus. Ast postridie ejus diei, cum sole oriente, & ventus increbuit, & fluctus auctus est; & caligo ingruit, & neque velum jam contrahi potuit. Vento igitur cum concessissemus, nosque tradidissemus, tempestate undeoctoginta dies jactati sumus: octogesimo vero subito cum sol illuceseceret, videmus non procul insulam eminentem atque silvestrem, non aspero fluctu circumsonantem. Etenim major tempestatis pars resederat. Appulsi igitur & egressi, ut a longa aerumna, longo quidem tempore humi jacuimus. Sed surgentes tamen, delegimus e nobis ipsis triginta, qui custodes navis manerent, viginti autem, qui mecum interiora, ad explorandum insulae statum, peterent.

7. Progressi vero per silvam stadia circiter a mari tria, videmus columnam ex aere fa-

a Οὐρίῳ] Sic *Fl. J. H. Ald.* P. Εὔρῳ P. & L. b Βιαίως] Βιαίῳ *J.* male. c Ἐπεδίδου] Sic recte Edd. praeter *J.* quae ἐπιγίνετο. d Ἐπεγίγνετο] Ἐπιγένετο Mſ. Gr. Ἐπιγίγνετο Edd. male. e Αὐτοὺς] Αὐτοῖς Edd. f Καθορῶμεν] Hinc usque ad διασῶσαι nihil a vulg. abire Coll. *H.* & *Fl.* notat *M. du S.* g Κύματι] *Conſt.* in Lex. πνεύματι, male. Nihil mutant Edd. h Αὐτῶν] Sic legere omnes Edd. notat *M. du S.* i Ἀπελθεῖν] Ex Cod. P. Ἐπανελθεῖν Edd. omnes.

93. Καθορῶμεν . . νῆσον] Τὰ μὲν πρὸς μεσόγαιαν ἐοικέναι τούτοις εἴτε ἐγρηγορόσιν ἐνθύμια, εἴτε ἐν καθεύδουσιν ἐνύπνια, κἂν μακαρίων οἱ παλαιοὶ κατοικίσαιεν. ταυτὶ δὲ τὰναντία (leg. τὰ νῦν τί) καλέσαιμεν, Λευκανοὶ, πολλὰ ἐν μακρῷ ἐπιχόμενα ταλαιπωρίαν καὶ ψυχῆς ἄσης; ἢ λοιπὸν δίκαιον καλῶν αὐτὰ κἂν κακοδαιμονίαν. *G.*

83. Οὐρίῳ] P. L. ὕρῳ, quod eodem redit, adeoque vulgatam servavimus. *M. du S.*

86. Ἐπεδίδου] Vis verbi ex oppositio ἐνδιδόναι magis elucet; vid. utrumque paucis expositum supra T. I. *Mermot.* c. 24. *J. F. R.*

88. Ἐπεγίνετο] In verae historiae libro primo leve est mendum, quod ex Mſ. tolles, καὶ κῦμα ἠυξάνετο, καὶ ζόφος ἐπεγίνετο. & *fluctus intumuit, & caligo orta est.* vulgo ἐπεγίγνετο. *J. G. G.*

Ἐπεγίνετο] Secuti sumus Mſ. Gr. cum leviuscula, ut vides, mutatione. Ed. *Junt.* cum aliis hic errat; sed supra pro ἐπεδίδου, ἐπεγίνετο habet. *M. du S.*

Ἐπεγίνετο] Tempus imperf. ex Edd. saltem servavi. *J. F. R.*

90. Αὐτοὺς] Facile obsequor *Solano*, qui spiritum Editionum lenem correxit, ac deinceps minus sollicitus, ubi necessitas exiget, idem faciam: nam quia scribae pro arbitrio in his egere, cum antiquissimi codices spiritus & accentus ignorent, dehinc regulas Grammaticas observabimus, parum curantes quid scribae sibi indulserint in his minutiis. Conf. tamen supra a me dicta ad c. 33. *Quom. conscr. hist.* & mox c. 15. Ceterum αὐτοὺς pro ἑαυτοὺς hic valet pro ἡμᾶς, vel ἡμῶν αὐτοὺς. Exemplum unum dedit Cl. *L. Bos*, etsi aliud agens, ad Act. Apost. XXVIII. 16. ex I. Reg. XXVI. 11. ἀπέλθωμεν ἡμεῖς καθ' ἑαυτούς. Reliqua enim, quae ibid. adfert ad demonstrandum, καθ' ἑαυτὸν significare *per se*, *separatim*, *seorsum*, huc non pertinent, quia tertiae personae verbi junguntur; in hoc autem primae etiam aeque ac in Luciano adjunctum est. Adde T. I. Catapl. §. 9. vers. 12. καὶ μυῶμαι ἑαυτῷ παραμύγλιδι ἀναπήσας, ἐπιγράψαι. ubi ἑαυτῷ etiam

factam Graecis inscriptam literis, obscuris autem & exesis, in hanc sententiam: *Huc usque Hercules & Bacchus pervenere.* Erant autem vestigia duo prope in petra, alterum jugeri magnitudine, alterum vero minus. Ut mihi videbatur, Bacchi erat minus illud, alterum vero Herculis. Adoratis igitur *Diis*, progredimur. Nondum autem multum progressi eramus, cum adstamus fluvio, qui simillimus omnino esset vinum fluenti, maxime quale Chium est. Flumen erat copiosum & multum, ut quibusdam locis etiam posset navigari. Subiit ergo tanto magis credere inscriptioni columnae, cum signa praesentiae Bacchi videremus. Cum autem mihi placeret discere, unde oriretur fluvius, adverso itinere juxta profluentem perrexi. Ac fontem quidem illius nullum reperi, sed multas & magnas vites, uvarum plenas. Ad radicem vero uniuscujusque guttatim fluebat vinum liquidum, unde colligebatur fluvius. Erat autem pisces quoque in eo videre multos,

χαλκῆ πεποιημένην, Ἑλληνικοῖς γράμμασι καταγεγραμμένην, ἀμυδροῖς δὲ, καὶ ἐκτετριμμένοις, λέγουσαν· Ἄχρι τούτων [k] Ἡρακλῆς καὶ Διόνυσος ἀφίκοντο. ἦν δὲ ἡ ἴχνη δύο πλησίον ἀπὸ πέτρας, τὸ μὲν, πλεθριαῖον, τὸ δ' ἔλαττον, ἐμοὶ δοκεῖν· τὸ μὲν, τοῦ Διονύσου τὸ μικρότερον, θάτερον δὲ, Ἡρακλέους. προσκυνήσαντες οὖν, [l] προήειμεν. ὅπου δὲ πολὺ [m] παρήειμεν, καὶ ἐφιστάμεθα πόλαμῷ οἴνου ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ μάλιστα οἵῳ ὁ Χιός ἐστιν. ἄφθονον δὲ ἦν ῥεῦμα, καὶ πολὺ, ὥστε ἐνιαχοῦ καὶ ναυσίπορον εἶναι δύνασθαι. ἐπεὶ οὖν ἡμῖν πολὺ μᾶλλον πιστεύειν τοῖς ἀπὸ τῆς στήλης ἐπιγράμμασι, ὁρῶσι τὰ σημεῖα τῆς Διονύσου ἐπιδημίας. δόξαν δέ μοι καὶ ὅθεν ἄρχεται ὁ πόλαμὸς καταμαθεῖν, ἀνήειν παρὰ τὸ ῥεῦμα· καὶ πρῶτον μὲν ἐδεμίαν εὗρον αὐτοῦ, πολλὰς δὲ καὶ μεγάλας ἀμπέλους, πλήρεις βοτρύων, παρὰ δὲ τὴν ῥίζαν ἑκάστης, ἀνέρρει ταγὼν οἴνου ἅλμυγδος, ἀφ' ὧν ἐγίνετο ὁ πόλαμός. ἦν δὲ καὶ ἰχθῦς ἐν αὐτῷ πολλοὺς ἰδεῖν, οἴνῳ μάλιστα καὶ τὴν χροιὰν

k Ἡρακλῆς] Ἡρακλεῖς *J.* sola male. l Προήειμεν] Sic recte Edd. & P. Προῆμεν male *Fl.* m Παρήειμεν] Παρῆμεν *Fl.*

etiam pro ἡμαυτῷ, licet *Solanus* id mutatum velit. Idem erat in nonnullis Edd. in *de Merc. cond.* §. 30. vers. 10. Sed quia aliae Edd. & Codd. ibi habebant ἡμαυτὸν, hoc recepimus. Licet enim & ibi tolerabile dixeris ἑαυτὸν, tamen non semper eodem redit; quum ἡμαυτὸν interdum ambigui vitandi gratia praeferendum sit, ut vid. ad *Herodoti sive Aëtionis* c. ult. p. 839. T. I. Lucian. *J. F. R.*

99. Αὐτῶν] Legendum videtur αὐτῇ, *ibi*, nisi prorsus malis obliterari. *M. du S.*

2. Ἀναλθεῖν] Sic P. rectius quam ἐπαναλθεῖν, quod in omnibus impressis reperi. *M. du S.*

6. Χαλκοῦ] Genitivus materiae, ut Grammatici ajunt, ut mox 2. *Ver. Hist.* c. 33. χειράμου πεποιημένη. Sic *Long. Past.* III. 109. Πῆραν ἰλλάφου. *Peram e pelle cervina. Theocr.* Eidyl. 25. (al. 26.) vers. 206. βάκτρον ἐπηρέφιον κοτίνοιο. Sed haec nimis nota. Conf. tamen fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graec. p. 322. Vere autem est ellipsis praepositi. λὰξ, quam Noster alibi addit, ut in *Asino*, c. 53. κλίνη ἦν μεγάλη λὰξ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. Vel potius ellipsi τῇ ὰ. Vid. *Jens.* Lect. Luc. p. 344. *J. F. R.*

15. Οἴνου ῥέοντι] Similia apud *Eustath.* in Amorib. *J. B.*

Οἴνου ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ] Habent omnes, corrupte, haud dubie, neque enim ad fluvium, sed ad vinum referri debet. Lege itaque aut οἴνῳ, quae solita est hujus verbi constructio, ut *Gymn.* c. 25. aut ὁμοιότατον. At ne tum quidem sublata est omnis difficultas. Mihi ultra quam dixi, non liquet. *Ctesiam* autem hic ridet, qui plures hujusmodi fontes in Indicis, teste Photio, excerptore memorat. Neque solus *Ctesias*, cum apud *Strabonem* Calanus ipse fontes olim lacte, vino & melle fluxisse dicat in Onisicriti historia XV. p. m. 489. A. *M. du S.*

Οἴνου ῥέοντι] Infra *Gymn.* c. 25. ἰδρῶτί τε ἰσθὺς πολλῷ ῥέοντι, & alibi cum dativo ap. Nostrum aliosque, ut *Homer.* Odyss. E. 70. Κρῆναι — ῥέον ὕδατι λιπαρῷ. quod notius quam ut pluribus adstruatur. Verum quia & accusativo jungitur ῥέω, diceres vulgatam οἴνου ῥέοντι servandam fuisse; nam sic *Eurip.* Hecub. vers. 527. — ὦ χειροῖν λαβὼν θίγας

Πάγχρυσον, ἵππει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως
Κοὐκ θανόντι πατρὶ ——— Sed neque sic cohaereret cum sequentibus; quare vitiosam scripturam reliqui, ut pro arbitrio corrigi queat. *J. F. R.*

20. Δόξαν δέ μοι] Conf. mox infra hujus narrationis c. 11. *J. F. R.*

χροιὰν ᾗ τ γεῦσιν προσοικότας. ἡμεῖς γοῦν ἀγρεύσαντες αὐτῶν τινὰς, καὶ ἐμφαγόντες, ἐμεθύσθημεν ἀμέλει, καὶ ἀνατεμόντες αὐτοὺς, εὑρίσκομεν τρυγὸς μεστούς. ὕστερον μέντοι ὀπτησάντες τοὺς ἄλλους ἰχθῦς, τοὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος, ἀθαμιγῆντες, ἐκεράσαμεν τὸ σφοδρὸν τ οἰνοφαγίας.

Τότε δὲ τ πόλαμὸν περάσαντες, ᾗ διαβατὸς ἦν, εὕρομεν ἀμπέλων χρῆμα τερατῶδες τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τ γῆς, ὁ στέλεχος αὐτὸς ἐνερνὴς καὶ παχύς· τὸ δ' ἄνω, γυναῖκες ἦσαν, ὅσον ἐκ τ λαγόνων, ἅπαντ' ἔχουσαι τέλεια. τοιαύτην παρ' ἡμῖν τ Δάφνην γράφουσιν ἄρτι τῷ Ἀπόλλωνι καταλαμβάνοντι, ἀποδυομένην. ἀπὸ δὲ τ δακτύλων ἄκρων ἐξεφύοντο αὐταῖς οἱ κλάδοι, καὶ μεσταὶ ἦσαν βοτρύων. καὶ μὴν καὶ τὰς κεφαλὰς ἐκόμων ἕλιξί τε, καὶ φύλλοις, καὶ βότρυσι. προσιόντας δὲ ἡμᾶς ἠσπάζοντο καὶ ἐδέξιοῦντο, αἱ μὲν [a] Λύδιον, αἱ δὲ Ἰνδικὴν, αἱ πλεῖσται δὲ τ Ἑλλάδα φωνὴν προϊέμεναι. καὶ ἐφίλουν δὲ ἡμᾶς τοῖς στόμασιν· ὁ δὲ φιληθεὶς, αὐτίκα ἐμέθυε, καὶ παρεφέρετο. δρέπειν μέντοι οὐ παρεῖχον τοῦ καρποῦ, ἀλλὰ ἤλγουν, καὶ ἐβόων, ἀποσπωμένου· αἱ δὲ καὶ μίγνυσθαι ἡμῖν ἐπεθύμουν. καὶ δύο τινὲς τ ἑταίρων πλησιάσαντες αὐταῖς,

vino, quantum ad colorem & guſtum, ſimiles. Nos enim captos eorum aliquot cum devoraſſemus, inebriati ſumus: quin & reſectos invenimus faece ac vinaceis plenos. Deinde vero illud commenti ſumus, ut aliis de aqua piſcibus admiſtis temperaremus, quod in vinoſo cibo nimium erat.

8. Tum trajecto flumine, ubi vadoſum eſt, prodigioſum vitium genus invenimus. Quod enim terrae continens eſt, truncus ipſe viridis & craſſus: ſuperius autem mulieres erant, ab ilibus inde membra omnia perfecta habentes: talem apud nos Daphnen pingunt, Apolline jam jam comprehendente in arborem mutatam. Summis autem digitis enaſcebantur illis palmites pleni uvarum. Verum capita etiam pro coma claviculas habebant, & folia & uvas. Caeterum accedentes nos ſalutabant & prenſabant, vocem partim Lydiam, partim Indicam, Graecam vero pleraeque emittentes. Sed nos etiam oſculabantur: at is quem oſculo contigiſſent, inebriatus ſtatim incerto veſtigio oberrabat. Vindemiare tamen de fructu ſuo non praebebant, ſed prae dolore exclamabant eo detracto. Quaedam etiam miſceri nobis cupiebant: ac duo quidam

a Λύδιον] Nihil a vulgata abire *J. Fl. H.* & *B2.* notat *M. du S.*

53. Καὶ δύο τινὲς] Εἰς Ὅμηρον ὑποτυπώσεις ἀφ' ὧν τοὺς λωτοφάγους Ὀδυσσέως ἑταίρους * τοιαῦτα μεθυσκόμενον. *V.*

* Τοιαῦτα] Ita correxit idem ex eodem fonte, τοῦτο quod vulgatum erat, addiditque conferendum *Homer.* Od. I. 94.

40. Τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσι] Interpretes *talem apud nos Daphnen deſcribunt.* Immo non magis Daphnen, quam Phaëthontiadas, quam Myrrham, aliasque in idem immutatas: neque hic quidquam deſcriptiones poëtarum aut fabulantium. Verti debuit, *talem apud nos depingunt Daphnen*, &c. *J. G.*

58. Ὅσον ἐκ τῶν] Sic *Herodian.* I. 13. 6. ἡμῖν δὲ (αἴτιον) ἐνύδρων ὅσον ἐκ τούτου. Confer, ſi lubet, T. I. *de Merced. Cond.* c. 31. f. ubi eadem phraſis occurrens obiter explicatur. Sic ὅσον ὅσον *Bergl.* ad Alciphr. I. 10. *J. F. B.*

63. Συμπλακὼν καὶ] Haec deſunt in Cod. Florent. *J. B.*

65. Οὐνάμφους] Minus etiam quam in aliis adſequemur in hiſce libris Luciani ſuavitatem: quod mollis & in partes omnes ſequax lingua liberrimam illi fingendi voces poteſtatem tribuit, quam Romana refugit modeſtia. Quis enim ferat nos, ſi hic preſſe ſecuti verba Graeca poneremus, *aquati ſimul & ex fluvio vinati?* Atqui a *ligno lignari* eſt, quidni *vinari* a *vino?* Nempe Grajis praeter ingenium etiam dedit ore rotundo Muſa loqui: nos Muſas colimus ſeverio-

res.

dam ſociorum congreſſi illis, diſſolvi non amplius potuere devincti genitalibus. Coluerunt nempe illis, & ipſis radicibus permiſti ſunt: jamque palmites qui modo digiti fuerant, & claviculis implexi, jamjam fructum & ipſi laturi videbantur.

οὐκ ἔτ' ἀπελύοντο, ἀλλ' ἐκ τ αἰδοίων ἐδέδεντο· συνεφύοντο γὰρ, καὶ συνερρίζωντο. ἐν ἤδη αὐτοῖς κλάδοι ἦσαν οἱ δάκτυλοι, καὶ ταῖς ἕλιξι περιπλεκόμενοι, ὅσον ἐδέκατα ἐν αὐτοῖς καρποφορήσειν ἔμελλον.

9. Nos autem relictis illis ad navim fugere, & his qui remanſerant, narrare tum reliqua, tum illam ſociorum complexionem & commiſtionem cum vitibus. Tum ſumtis aliquot amphoris aquati cum eſſemus, vinumque petiiſſemus de fluvio, atque in ipſa illa vicinia pernoctaſſemus; mane vento non nimis vehementi ſolvimus. Circa meridiem, cum jam diſparuiſſet inſula, ſubito ingruens turbo circumactam vertigine navim ad tria millia ſtadiorum ſuſtulit, nec demiſit iterum in mare, ſed ſupra in aëre ſuſpenſam ventus in vela irruens, eaque ſinuans, abſtulit.

Καταλιπόντες δ' αὐτοὺς, ὅτι ναῦν ἐφεύγομεν, καὶ τοῖς ἀπολειφθεῖσι διηγούμεθα ἐλθόντες, τά τε ἄλλα, καὶ τὴν ἑταίρων τ [b] συμπλοκὴν, ἐν τ ἀμπελομιξίαν. ἐν λαβόντες ἀμφορέας τινὰς, καὶ ὑδρευσάμενοί τε ἅμα, καὶ ἐκ τῆ νήσε οἰνισάμενοι, καὶ αὐτῆ πλησίον αὐλισάμενοι, ἔωθεν ἀνήχθημεν ἐ σφόδρα βιαίῳ πνεύματι. δὲ μεσημβρίαν δὲ, οὐκ ἔτι ἡ νῆσος Φαιακίη, ἄφνω τυφὼν ἐπιγενόμενος, καὶ περιδινήσας τὴν ναῦν, ἐ μεταιωρίσας, [c] οἷον ἐπὶ τριχιλίους, οὐκ ἔτι καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλ' ἄνω μετέωρον ἐξηρτημένην ἀνέμ ἐμπεσὼν τοῖς ἱστίοις, ἔφερε κολπώσας τ ὁδόνη.

10. Septem dies & noctes totidem per aëra vecti, octavo terram videmus magnam in aëre, inſulae inſtar, ſplendidam, globoſam, & multa luce illuſtratam. Delati ad illam atque appulſi exſcendimus, exploratoque regione habitari eam colique invenimus. Ac interdiu quidem nihil inde

Ἑπτὰ δὲ ἡμέρας, καὶ τὰς ἴσας νύκτας ἀεροδρομήσαντες, ὀγδόῃ καθορῶμεν γῆν τινα μεγάλην ἐν τῷ ἀέρι, καθάπερ νῆσον λαμπρὰν, ἐ σφαιροειδῆ, ἐ φωτὶ μεγάλῳ καταλαμπομένην· προσενεχθέντες δ' αὐτῇ, ἐ ὁρμισάμενοι, ἀπέβημεν. ἐπισκοπέντες δὲ τ χώραν, εὑρίσκομεν οἰκεμένην τε, καὶ γεωργεμένην· ἡμέρας μὲν ἦν, ἐδὲν αὐτόθεν καθεα-

[b] Συμπλοκὴν] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & *F.* [c] Οἷον] Quidam ὅσον. *Bourd.* Οἷον *J. H. P. Mld. Bl. Fr. S.*

70. Στοιχ. τριχ.] Ἦσαν σταδίους τριακοσίους τριχιλίους. *G.* (Referebatur in *Coll. G.* ad vocem ἐπιφύσεσαν, quam nullibi reperio. Nec quid ſibi voluerit, aſſequor. † *M. du S.*)

† Forſan Lucianum pro more deridens Scholiaſtes, ironice addit: *immo tercenties tria millia fuere*; ſive, *cur non potius tercentum plura, Luciane, ſingis fuiſſe ſtadia? diſtantia enim Lunae ab terra longe major eſt, quam tu eam ponis.* Patet autem corrupta eſſe verba, neque credo Scholiaſten lunae diſtantiam ab terra tantam ſciviſſe, quanta hodie ab aſtronomis eſt detecta, quippe quae in apogaeo 60. ſemidiametrorum terrae ſtatuitur, id eſt millior. 25800. Si noti terrae diametro 860. tribueris, quot *Saumaiſius* in Scientia Coſmica p. 20. f. ponit. *J. F. R.*

ſes. Simili de cauſſa *Hippogypos*, *Hippomyrmeces*, & id genus compoſita, ſemel quidem in parentheſi interpretamur *equivultures*, & *equiformicas*: caeterum ut proprietatem formam retinemus, & illam peregrinitatis commendationem, Graecis ordinarie utimur. *J. M. G.*

70. Οἷον] Quidam legendum putant ὅσον. *J. B.*

Οἷον] Non deſignat *Solus*, quinam Codices ὅσον habeant, alioqui deliberaſſem, anne praeſtaret id recipere. Ita enim ſolet Noſter ὅσον, non ὡς numeris addere, ut infra c. 30. ὅσον σταδίους χιλίους, ac tam ſaepe alibi, ut vix opus ſit plura addere, quod nec ex aliis proferri opus eſt, niſi ex ſolo *Long. Paſt.* L. 2. p. 70. Ed. *Jungerm.* ὅσον δέκα σταδίους, & L. 3. pr. σταδίους ὅσον ἑκατόν. *J. F. R.*

θεωρῶμεν· νυκτὸς δ' ὑπιγνομένης, ἐφαίνοντο ἡμῖν ἄλλαι νῆσοι πλησίον, αἱ μὲν μείζους, αἱ δὲ, μικρότεραι, πυρὶ τὴν χρόαν προσεοικυῖαι· καὶ ἄλλη δέ τις γῆ κάτω, καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ καὶ πολαμοὺς ἔχουσα, καὶ πελάγη, καὶ ὕλας, καὶ ὄρη. ταύτην οὖν τὴν καθ' ἡμᾶς οἰκουμένην εἰκάζομεν.

videmus: superveniente vero nocte, aliae in conſpectum nobis veniunt in propinquo inſulae, majores, minores, colore igneo: alia autem infra terra, & urbes in ſe fluminaque habens, & maria, & ſilvas, & montes. Hanc igitur noſtram eſſe conjecimus.

Δόξαν δὲ ἡμῖν καὶ ἔτι πορρωτέρω προελθεῖν, ξυνελήφθημεν τοῖς Ἱππογύποις παρ' αὐτοῖς καλουμένοις, ἀπαντήσαντες. οἱ δὲ Ἱππόγυποι ἔστοί, εἰσὶν ἄνδρες ὀπὶ γυπῶν μεγάλων ὀχούμενοι, καθάπερ ἵπποις τοῖς ὀρνέοις χρώμενοι· μεγάλοι γὰρ οἱ γῦπες, καὶ ὡς ὀπίπαν τριχέφαλοι. μάθοι δ' ἄν τις τὸ μέγεθος αὐτοῦ ἐντεῦθεν· νεὼς γὰρ μεγάλης φορτίδος ἴστοὺς, ἕκαστον τῶν πτερῶν μακρότερον καὶ παχύτερον φέρουσι. τούτοις οὖν τοῖς Ἱππογύποις προστέτακται περιπέλομένοις τὴν γῆν, εἴ τις εὑρεθείη ξένος, ἄγειν ὡς τὸν βασιλέα· καὶ δὴ καὶ ἡμᾶς ξυλλαβόντες, ἄγουσιν ὡς αὐτόν· ὁ δὲ θεασάμενος, καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκάσας, Ἕλληνες ἄρα, ἔφη, ὑμεῖς, ὦ ξένοι· συμφησάντων δὲ, πῶς οὖν ἀφίκεσθε, ἔφη, τοσοῦτον ἀέρα διελθόντες; καὶ ἡμεῖς τὸ πᾶν αὐτῷ διηγούμεθα· καὶ ὃς δεξάμενος τὸ καθ' ἑαυτὸν, ἡμῖν διεξῆει, ὡς καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ὢν, τὸ γένος Ἐνδυμίων, ἀπὸ τῆς ἡμετέρας γῆς καθεύδων, ἁναρπασθείη ποτὲ, καὶ ἀφικόμενος, βασιλεύσειε τῆς χώρας. εἶναι δὲ τὴν γῆν ἐκείνην ἣν ἡμῖν κάτω φαινομένην Σελήνην. ἀλλὰ θαρρεῖν τε παρ-

Sed bono nos animo eſſe juſſit.

89. Δόξαν] Sic abſolute, pro, *cum placuiſſet*, *cum decretum eſſet*, ſupra *Harmon.* c. 4. & hac Hiſt. c. 7. Et *Long. Paſt.* 1. p. 5. Ed. *Jungerm.* (p. 4. Ed. *Moll.*) Δόξαν δὴ κἀκείνῃ, τὰ μὲν συνεκτεθέντα κρύπτουσι. Ubi *Mollius* ſimilia ex *Lucian.* Nigr. & *Thucyd.* dedit; licet haud indicatis locis, quae tamen non inquirimus, quia tria haec jam a nobis adducta teſtimonia ſufficiunt, & locutio non adeo infrequens eſt. *J. F. R.*

96. Νεὼς γὰρ μεγάλης φορτίδος ἴστοὺς] Vertunt *navis oneraria malo*, & ſic omiſſo vocis ſecundae reſpectu, cujus eo diligentior ratio haberi debuerat, quia ſcimus varias eſſe earum navium magnitudines ac menſuras; & cap. 18. τὸν δ' ἵππον μίγιθος, ὅσον νεὼς μεγάλης φορτίδος non omiſerunt. *J. G.*

99. Περιπεπομένους] Conf. ſupra T. I. Ἐκυρ. c. 22. *M. du S.*

9. Ἐνδυμίων] Paſtor fuit admodum formoſus, qui cum in Latmo monte obdormiviſſet, aliquando a Luna deoſculatus eſt, quae in ejus amorem ita exarſerat, ut fratri bigas ſuas agitandas dederit. *Senec.* in Hippolyt.

Arſit obſcura Dea clara mundi nocte deſerta,
Nitidoſque fratri tradidit currus alite regendos.

Ovid. *Latmius Endymion non eſt tibi, luna, pudori.* *G. C.*

16. Καλοφῶτα] *Long. Paſt.* IV. 130. (male eſt 138. in

jussit, & periculum suspicari nullum: praesto quippe nobis futura, quibus opus esset, omnia.

12. *Si vero*, inquit, *bellum feliciter confecero, quod jam Solis incolis infero, felicissimam apud me vitam vivetis.* Interrogantibus nobis, *quinam hostes essent, & quae dissidiorum causa?* ille *Phaëthon*, inquit, *Rex eorum, qui Solem incolunt (habitatur enim ille quoque non minus quam Luna) diu jam bellum adversus nos gerit. Coepit autem ex causa tali. Collectis aliquando tenuissimis imperii mei, coloniam mittere in Luciferum statui, desertum, & inhabitatum a nemine. At Phaëthon prae invidia prohibuit coloniam, in media se via objiciens nobis in Hippomyrmecibus* (Equiformicis.) *Igitur tum quidem superati discessimus; neque enim apparatu pares eramus. Jam vero denuo inferre bellum volo, & coloniam deducere. Quodsi ergo volueritis, in partem expeditionis meae venite. Vultures autem vobis ego praebebo de regiis singulos, & armaturam reliquam. Caeterum crastino die egrediemur. Ita fiat*, inquam ego, *quandoquidem tibi sic videtur.*

13. Ac tum quidem in convivio ipsius mansimus. Postridie ejus diei vero mane surgentes, in aciem processimus, cum prope esse hostem significarent speculatores.

ἐκ ἐλεύθερο, καὶ μηδένα κίνδυνον ὑφορᾶσθαι· πάντα γὰρ ἡμῖν παρέσεσθαι ὧν δεόμεθα.

Ἢν δὲ καὶ καλορθώσω, ἔφη, τὸν πόλεμον, ὃν ἐκφέρω νῦν πρὸς τοὺς τὸν ἥλιον καλοικοῦντας, ἁπάντων εὐδαιμονέσταλα παρ' ἐμοὶ καλαβιώσετε καὶ ἡμεῖς ἀπόμεθα· τίνες τε εἶεν οἱ πολέμιοι, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς διαφορᾶς· ὁ δὲ, Φαέθων, φησὶν, ὁ τῶν ἐν τῷ ἡλίῳ καλοικούντων βασιλεὺς, (οἰκεῖται γὰρ δὴ καὶκεῖνον ὥσπερ καὶ ἡ Σελήνη) πολὺν ἤδη πρὸς ἡμᾶς πολεμεῖ χρόνον. ἤρξατο δὲ ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τῇ ἐμῇ ποτε τοὺς ἀπορωτάτους συναγαγὼν, ἐβουλήθην ἀποικίαν ἐς τὸν ἑωσφόρον στεῖλαι, ἔρημον, καὶ ὑπὸ μηδενὸς καλοικούμενον· ὁ τοίνυν Φαέθων φθονήσας, ἐκώλυσε τὴν ἀποικίαν, τὴν [a] μέσον τὸν τόπον [b] ὑπαντήσας ὅπῃ τὴν Ἱππομυρμήκων. τότε μὲν οὖν νικηθέντες (οὐ γὰρ ἦμεν ἀντίπαλοι τῇ παρασκευῇ) ἀνεχωρήσαμεν. νῦν δὲ, βούλομαι αὖθις ἐξενεγκεῖν τὸν πόλεμον, καὶ παραγεῖλαι τὴν ἀποικίαν. ἢν οὖν ἐθέλῃς, κοινωνητέ μοι τοῦ πόλου, γύπας δὲ ὑμῖν ἐγὼ παρέξω τῶν βασιλικῶν ἕνα ἑκάστῳ, καὶ τὴν ἄλλην ὅπλισιν. αὔριον δὲ ποιησόμεθα τὴν ἔξοδον. ἔστω, ἔφην ἐγὼ, γιγνέσθω, ἐπειδή σοι δοκεῖ.

Τότε μὲν οὖν παρ' αὐτῷ ἑστιαθέντες, ἐμείναμεν· ἕωθεν δὲ ἀναστάντες, ἐταξόμεθα· καὶ γὰρ οἱ σκοποὶ πλησίον εἶναι ἐσήμαινον τοὺς πολεμίους. τὰ μὲν οὖν πλῆθος τῶν γρα-

a *Μέσον*] Sic *J.* & *Fl.* *Μέσου* reliquae male. b *Ὑπαντήσας*] *Ἀνταντήσας* *Fl.* fola.

in Ed. *Mall.*) *Καλορθώσας δὲ πολεμοῦντον ἔργον. Re praeclare gesta.* Et sic quoque recte vertitur ap. *Thucyd.* VI. XI. p. 384. f. *ἢ μὴ καλορθώσας, & nisi rem feliciter gesseris.* *J.F.R.*

17. *Ἡλιον καλοικ.*] *Fuisse, Seneca* ait, *inter Stoicos, qui deliberarent, utrumne soli quoque suos populos darent; inepte scilicet qui dubitaverit;* &c. *Lact.* III. 23. *M. du S.*

29. *Μέσον*] *Fl.* & *Junt.* non *μέσου*, ut in reliquis. Eadem *Fl.* mox *ἀνταντήσας.* *M. du S.*

30. *Ὑπαντήσας*] Sic rectum esse, vid. infra c. 21. hujus *προσλαλιᾶς.* *J.F.R.*

33. *Βούλομαι αὖθις ἐξ. τ. π.*] *Thom. Mag.* v. *Βουλ.* *M. du S.*

34. *Παραγεῖλαι*] *Aldina* lectio *ἀποστεῖλαι*, licet verbum satis infrequens sit, si fides Lexicis; tamen multo nobis ad seriem orationis videbatur commodius accidere, cum non de *imperanda scribendaque colonia*, quod est *ἀποστεῖλαι*, sermo sit, sed de *deducenda & firmanda*, *misso exercitu*, cui rei *ἀποστεῖλαι* aptissimum esse, si minus aliorum inductione locorum probari potest, tamen ex usu verbi simplicis, & ratione qua duplicatum est verbum, satis apparet. Idque in interpretatione nostra secuti sumus. *J.M.G.*

Παραγεῖλαι] Et hoc *Aldina* 1. cum reliqq. habet. alioqui lubens reciperem *ἀποστεῖλαι.* *J.F.R.*

49. *Τὰ*

στρατιᾶς, [a] δέκα μυριάδες ἐγένοντο, ἄνευ τῶν σκευοφόρων, καὶ τῶν μηχανοποιῶν, καὶ τῶν πεζῶν, καὶ τῶν ξένων συμμάχων. τούτων δὲ ὀκταχισμύριοι μὲν ἦσαν οἱ Ἱππόγυποι, δισμύριοι δὲ, οἱ ὀπὶ τῶν λαχανοπτέρων. ὄρνεον δὲ καὶ τοῦτό ἐστι μέγιστον, ἀντὶ τῶν πτερῶν λαχάνοις πάντη λάσιον· τὰ δ' ἀνύπερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσοικότα. ὀπὶ δὲ τούτων, οἱ Κεγχροβόλοι τετάχαλο, καὶ οἱ Σκοροδομάχοι. ἦλθον δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἄρκτου σύμμαχοι, τρισμύριοι μὲν Ψυλλοτοξόται, πεντακισμύριοι δὲ ἀνεμοδρόμοι. τούτων δὲ, οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται, ὀπὶ ψυλλῶν μεγάλων ἱππάζονται, ὅθεν καὶ τὴν προσηγορίαν ἔχουσι· μεγέθει τῶν ψυλλῶν, ὅσον δώδεκα ἐλέφαντες. οἱ δ' Ἀνεμοδρόμοι, πεζοὶ μέν εἰσι, φέρονται δ' ἐν τῷ ἀέρι ἄνευ τῶν πτερῶν· ὁ δὲ τρόπος τῆς φορᾶς τοιός τις. χιτῶνας ποδήρεις ὑπεζωσμένοι, κολπώσαντες αὐτοὺς τῷ ἀνέμῳ, καθάπερ ἱστία, φέρονται ὥσπερ τὰ σκάφη· τὰ πολλὰ δ' οἱ τοιοῦτοι ἐν ταῖς μάχαις πελτασταί εἰσιν· ἐλέγοντο δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ὑπὲρ τὴν Καππαδοκίαν ἀστέρων ἥξειν, Στρουθοβάλανοι μὲν ἐπλε-

Numerus exercitus fuere centum millia, praeter calones & machinarios, & pedites, & auxilia peregrina, nempe octuaginta millia Hippogyporum, & viginti millia qui Lachanopteris (*oleripennibus*) vehuntur. Est illa avis maxima, pro pennis undique hirsuta oleribus, alas habens lactucae foliis maxime similes. Juxta hos collocati in acie erant Cenchroboli (*jaculatores milii*) & Scorodomachi (*alliis pugnantes*). Venerant etiam de septentrione auxiliares, trigesies mille Psyllotoxotae (*pulicisagittarii*) quinquagies mille autem Anemodromi (*venticursores*). Horum autem isti magnis in pulicibus equitant, unde etiam nomen habent: magnitudo *singulorum* pulicum, quanta duodecim elephantorum: Anemodromi pedites illi quidem, sed sine alis in aëre feruntur. Ratio progressionis talis. Togas talares substringunt, easque vento velorum instar sinuandas cum permisere, navigiorum more feruntur. Plerumque hi in praeliis peltastae sunt. Dicebantur vero etiam de stellis Cappadociae imminentibus venturi, Struthobalanorum (*passeriglandium*) septua-

[a] Δέκα] ι. *Fl.* quae & reliquos numeros saepe literis tantum designat.

49. Τὰ δὲ ἀνύπερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσοικότα] Vertunt, *quae vero ex his velociores erant, pennas habebant lactuca foliis maxime similes*. Si haec Latina recte se habent, quae igitur ex his lachanopteris erant minus veloces? inprimis quum ipsa vox supponat omnes fuisse veloces & quidem pariter. Immo in qua Graecorum parte inveniunt interpretes illas *pennas*, quae certe sunt nullibi? Intelligit Lucianus totum corpus habuisse obsitum πτεροῖς; sed ex illis πτεροῖς ista, quae proprie constituebant alas, & quibus volabant (haec sunt ἀνύπερα) fuisse talia prout describit. Ergo construe τοῦτο ὄρνεον ἔχει ἀνύπερα, ac verte; *habet autem pennas ad volandum similes maxime foliis lactucae*. Sequentia ἐπὶ δὲ τούτων quum vertit Benedictus *his vecti*, ineptus est, quum alios illis vehi in praecedentibus dixerit: & melius alii *ibi vero & cum his ordinati*. Poterant propius *post hos*. *J.G.*

51. Τετάχαλο] Velut τετάχαται, pro τεταγμένοι εἰσί, ita & τετάχατο pro τεταγμένοι ἦσαν Iones dicunt. Verum & Atticos interdum iisdem uti, ex *Thucyd.* aliisque probat Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 354. Edit. *Haganae*. Nec mireris augmentum abesse; neque credas ἐστράχαλο scribendum, ut ap. *Arrian.* monente eodem, scribitur (in quo augm. frustra addendo saepe peccant commentatores) in hujusmodi enim temporibus, per se satis polysyllabis ita frequens est abjectio augmenti, etiam in soluta oratione, ut mirer qui de eo dubitari queat. Sic *Herodian.* I. 15. 5. πεπλήρωτο ait. Sic *Long. Past.* πίπαυτο, ad quem doctiss. *Jungerman.* p. 214. videatur, cujus editio cum non omnium in manibus sit, ex eo quaedam huc transcribam: „ *Longo* nostro, ait, familiare „ istud augmentum negligere. Sic statim πτοιώλετο „ (i. e. L. 2. p. 82.) Ibid. κεκίνητο. Notavit talia e„ rudite *Casaub.* 2. ad Athen. 15. Et optimis scripto„ribus illud usurpatum, augmentum non usurpare. „ *Lucian.* Tim. κατωδύκασε. *Alt.* 14. πεπτερώκασιν, „ ἀπεκτηθήκει. *Marci* penult. ὠδεδώκεισαν. I. *Joh.* „ 2. μεμενήκεισαν. *Joh.* 11. ἀπέκτειναν &c. Ex *Heliod.* „ & *Lucian.* Somn. idem mox adfert μεμηχάνητο, ac „ sic tandem concludit: nec dubito quin plura talia „ supereſſent in auctorum libris, nisi δυσηκόοφοι librarii mutassent". Interdum tamen recte restitui augmentum, credo, ut supra non semel dixi. *J.F.R.*

73. Ἀτὰ

tuaginta millia, Hippogeranorumque (*equigrum*) millia quinque. Hos ego non vidi, neque enim venerunt. Ideo neque naturas illorum ausus sum scribere, prodigiosa enim & incredibilia de illis dicebantur.

χισμύριοι, Ἱππογέρανοι δὲ πεντακισχίλιοι. τούτους ἐγὼ οὐκ ἐθεασάμην, οὐ γὰρ ἀφίκοντο. διόπερ οὐδὲ γράψαι αὐτῶν τὰς φύσεις ἐτόλμησα· τερατώδη γὰρ καὶ ἄπιστα περὶ αὐτῶν ἐλέγετο.

14. Atque hae Endymionis copiae. Caeterum arma omnium eadem. Galeae de fabis: magnae enim apud illos fabae ac robustae. Loricae squamatae omnes de lupinis: lupinorum nempe pelliculis consutis loricas sibi faciunt. Impenetrabilis enim ibi nascitur lupini pellicula, cornu instar. Clypei & gladii Graecis similes.

Αὕτη μὲν τοῦ Ἐνδυμίωνος ἡ δύναμις. σκευὴ δὲ πάντων ἡ αὐτή· κράνη μὲν ἀπὸ τῶν κυάμων· μεγάλοι γὰρ παρ' αὐτοῖς οἱ κύαμοι καὶ καρπεροί, θώρακες δὲ φολιδωτοὶ πάντες θέρμινοι· τὰ γὰρ λέπη τῶν θέρμων συρράπτοντες, ποιοῦσι θώρακας ἀρρηκτον δ' ἐκεῖ γίγνεται τοῦ θέρμου τὸ λέπος, ὥσπερ κέρας· ἀσπίδες δὲ καὶ ξίφη, οἷα τὰ Ἑλληνικά.

15. Cum vero opportunum jam esset, aciem formabant ejusmodi: Dextrum cornu Hippogypi tenebant, & ipse Rex qui circa se habebat quosque fortissimos; in his nos quoque: sinistrum Lachanopteri: mediam aciem auxiliares, suum sibi agmen quique implentes. Peditum ad sexagies mille millenos ita collocati. Araneae apud eos multae magnaeque nascuntur, Cycladum insularum singulis singulae multo majores. His obtexere imperavit interjectum Lunam

Ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἦν, ἐτάξαντο ὧδε· τὸ μὲν δεξιὸν κέρας εἶχον οἱ Ἱππόγυποι, καὶ ὁ βασιλεὺς τοὺς ἀρίστους περὶ αὐτὸν ἔχων· καὶ ἡμεῖς ἐν τούτοις ἦμεν· τὸ δ' εὐώνυμον οἱ Λαχανόπτεροι, τὸ μέσον δὲ, οἱ σύμμαχοι, ὡς ἕκαστοι· τὸ δὲ πεζὸν, ἦσαν μὲν ἀμφὶ τὰς ἑξακισχιλίας μυριάδας· ἐτάχθησαν δὲ ὕτως· ἀράχναι παρ' αὐτοῖς πολλοὶ καὶ μεγάλοι γίγνονται, πολὺ τῶν Κυκλάδων νήσων ἕκαστον μείζων. τούτοις προσέταξε διυφῆναι τὸ μεταξὺ τῆς Σελήνης καὶ τοῦ Εωσφόρου ἀέρα.

b Ὡς ἕκαστοι] Ὡς ἑκάστους ἰδίους A. P. L. Nihil mutant Edd. in vulgata. Ὡς ἕκαστον ἰδίους marg. *AIW.*

73. Ἀπὸ τῶν κυάμων] Imitatur Homeri *Batrachomyomachiam*, quam conferat cui tantum ab rebus seriis est otii. *J.F.R.*

82. Αὐτὸν] Etsi αὐτὸν hic vertitur *se*; tamen non adeo opus est in αὑτὸν mutari. Non magis inquam, quam apud *Thucyd.* IV. 108. p. 301. λέγεται, ὡς αὐτῷ ἐπὶ Νίσαιαν τῇ ἑαυτοῦ μόνον στρατιᾷ οὐκ ἐβούλοντο οἱ Ἀθηναῖοι ξυμβαλεῖν. *Dicentis, Athenienses non ausos esse confligere secum apud Nisaeam, ubi suum exercitum solum haberet.* Vides tam αὐτῷ quam ἑαυτοῦ per *secum* & *suum* recte reddi. Alibi tamen minime idem esse, satis saepe dictum. Vide supr. *Quom. Hist.* c. 33. & c. 6. hujus *Hist.* Adde *Euang. Luc.* VI. 40. ubi αὐτοῦ & ἑαυτοῦ eodem versu & sensu occurrit. In tribus certe quas contuli Edd. sic legitur: οὐκ ἔστι μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ. Quorum alterutrum tamen mutandum, ut sibi similis sit contextus. αὐτοῦ igitur spiritu leni utrovis loco legerem, & sic Edit. Tigurina anni 1566. habet. *J.F.R.*

84. Οἱ τὰ μυρμηκόκερα ὡς ἕκαστοι] Micyllus apud *Basilem-*

ses Latine reddidit: *porro inter utrumque auxilia, ut cuique magis placuit.* Non secus ac si vidisset, quod ex Angl. notat *Bourdelotius* ὡς ἑκάστοις ἰδίοις, quomodo, si legitur in scripto libro, id factum crediderim ab homine non assequente sensum vulgatae lectionis. *Benedictus* obscurior *Medium auxiliarii utique singuli.* Quod quid sibi vult? At Graeca vulgata rectissima sunt, notantque propriis cuneis compositas singulas auxiliorum partes, ut loquitur *Tacitus* IV. annal. 16. non dispersas & cum aliis permixtas. In *Arriano* alibi id quoque corruptum. *J.G.*

85. Ὡς ἕκαστοι] Angl. ὡς ἑκάστοις ἰδίοις. *J.B.*

Ὡς ἕκαστοι] Vid. Ἀστρ. c. 7. καὶ οἱ ἄλλοι τ' ἄλλα, ὡς ἕκαστοι ἐκέκτηνται, *prout cuique libitum est, vel ut fors tulit.* Thucydides passim usurpat. *Plut.* 1033. f. ὡς ἕκαστον ἔτυχε. In A. tamen P. & L. ὡς ἑκάστοις ἰδίοις. Sed glossema est. *M. du S.*

86. Ἑξακισχιλίας] Corruptum esse hunc numerum existimo, & fuisse tantum aut ἑξ μ. aut ad summum ἑξήκοντα, ut aliquatenus respondeant equitatui pedites. *M. du S.*

ἀέρα. ὡς δὲ τάχιστα ἐξηργάσαντο, καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν, ὅπῃ τύτῳ παρέταξε τὸ πεζόν. ἡγεῖτο δὲ αὐτοῖς Νυκτερίων ὁ [a] Εὐδιάναχτος, τρίτος αὐτός.

inter & Phosphorum aëra. Hoc celeriter perfecto, paratoque sic campo, in eo instruxit pedestrem aciem; quam ducebat Nycterion Eudianactis (*Nocturnus Serenæ regis*) filius, cum tertio collega.

Τῶν δὲ πολεμίων τὸ μὲν εὐώνυμον εἶχον οἱ Ἱππομύρμηκες, καὶ ἐν αὐτοῖς, ὁ Φαέθων θηρία δὲ ὅτι μέγιστα, καὶ πτηνὰ, τοῖς παρ' ἡμῖν μύρμηξι προσοικότα, πλὴν τῷ μεγέθει. ὁ μὲν μέγιστος αὐτοῖς, καὶ διπλοῦς ἦν. ἐμάχοντο δὲ, οὐ μόνον οἱ ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μάλιστα τοῖς κέρασιν· ἐλέγοντο δὲ εἶναι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας· ὅπῃ δὲ τῷ δεξιῷ αὐτοῖς, ἐτάχθησαν οἱ Ἀεροκόνωπες, ὄντες καὶ οὗτοι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας, πάντες τοξόται, κάνθαρι μεγάλοις ἐποχούμενοι· μετὰ δὲ τούτους, οἱ [b] Ἀεροκόρακες, ψιλοί τε ὄντες καὶ πεζοὶ, πλὴν μάχιμοί γε καὶ οὗτοι· πόρρωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ῥαφανίδας [c] μεγέθεις· καὶ ὁ βληθεὶς ὀλίγου ἀντέχειν ἐδύνατο· ἀπέθνησκε δὲ, [d] δυσοσμίας τινὸς αὐτίκα τοῦ τραύματος

95 16. At hostium sinistrum cornu tenebant Hippomyrmeces, atque in illis Phaëthon. Animalia autem sunt maxima, volucria, formicis nostris similia a magnitudine si discesseris: maximum enim illorum vel duorum jugerum erat. Pugnabant autem non sessores modo, sed & ipsa maxime, cornibus: dicebanturque esse quinquaginta circiter millia. In dextro cornu collocati erant Aëroconopes, quinquies mille circiter & ipsi, sagittarii omnes magnis culicibus inequitantes. Post hos vero Aërocoraces, levis armaturae pedites, sed pugnaces ipsi quoque . . . E longinquo enim fundis jaculabantur raphanos supra modum magnos, quibus percussus ne paullum quidem durare poterat, moriebaturque foe-

a Εὐδιαν. .] *L.* Εὐδιαν. . . *M. du S.* At vulgat. serv. Edd. b Ἀερονώπες] Sic P. A. & *J.* Ἀεροκόρδυκες Edd. cett. c Καὶ] Male deest in *S.* & *A.* Adest in P. &c. d Δυσοσμίας] Sic Edd. Δυσωδίας P. & A. & marg. *A i W.*

99. Καὶ διπλοῦς ἦν] Τὸ πλῆθος ἔχει πήχεις ξ. πήχεις * ξς'. *V.*

* In edito erant tantum ξ. i. e. sexaginta. Ego vero ξς'. dedi, i. e. 66. non solum quia *Exc. G.* teste *Solano*, ita habent, sed & πήχεις ξς'. Cod. V. Nam licet *Suid.* (Edit. meae *Basil.*) vel bis dixisse legatur πλῆθος habere πήχεις ξ. id tamen vitiosum esse & ex sequentibus facile corrigendum, adparet; bis enim *Suidas* πλῆθος esse sexum stadii patent. Stadium vero esse quadringentorum cubitorum. Jam dividas 400 in partes sex, prodibunt 66. cum duabus tertiis partibus residuis, cujus residui ratio non habetur, sed numerus rotundus exprimitur. *J. F. R.*

91. Καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν] Delerat particulam δ' *Solanus*, adscripseratque E. *Fl.* omittere. Si Exemplar Florentinum, vel Excerpta ex illo intelligit, (quod tamen alibi *Ex.* vel *Exc.* solet scribere) poterit verum esse, particulam ibi abesse; nec ego adderem, si in Edit. quadam vetere abesset; at in Edit. *Flor.* certe adest, aeque ac in reliquis, quamvis pleonasmus sit, euphoniae forsan gratia interposita particula; nisi quis καὶ δὲ malit, ut sit, *jam mox, statim*; quod ad sensum quidem melius, ad euphoniam autem pejus. Interim si quis alius codex praeiret, facilem me in expungendo δὲ praeberem. *J. F. R.*

92. Πεδίον ἐπ.] In omnibus libris legitur πεδίον δ' ἐπ—; sed cum mox sequatur ἐπὶ τούτου, satis patere puto rationem Emendationis nostrae. *M. du S.*

94. Εὐδιάναχτος . . .] Mallem Εὐδιάναχτος, ut potius a *Somno* deducatur, quam a *serenitate*. *M. du S.*

99. Καὶ διπλοῦς] Intendit significatum illud καὶ, immo admirationem quandam addit, ut Latinum *vel*. Ita & *Long. Past.* 3. p. 127. Ed. *Jungerm.* ἦν δὲ πλοῦτος. Ibid. versus fin. κρητῆρα δὲ χρυσοῦ μάλου φίλτρου. *J. F. R.*

7. Ἀεροκόνωπες] Interpres sequutus est Anglicanum Cod. in quo Ἀεροκόμακες. *J. B.*

Ἀεροκόρακες] Sic praeter A. P. & Ed. *Junt.* & vetus interpres Latinus; & quamvis res nihili est, videtur omnino haec lectio genuina. Edd. reliquae Ἀεροκόρδυκες. *M. du S.*

Ἀεροκόρακες] Ἀεροκόμακες *Aldus* habet, quod vel ideo mihi fit probabile, quod κόμαξ, *corvus* sacrum Phoebo,

foedo ſtatim odore ſuperveniente vulneri: dicebantur autem ungere tela veneno malvae. Continuo poſt illos ſtare juſſi Caulomycetes (*Caulifungi*) gravis armaturae milites cominus pugnantes, decies mille, appellationem inde nacti, quod ſcutis quidem e fungis, haſtis autem uterentur e caulibus aſparagorum. Prope hos collocati Cynobalani (*Caniglandarii*) quos ſubmiſerant, qui habitant Sirium, quinquies mille. Hi caninis capitibus viri, in alatis glandibus pugnantes. Dicebantur autem de illorum quoque auxiliis quidam abeſſe, tum quos de Lactea via arceſſiverat funditores, tum Nephelocentauri (*Nubicentauri*). Verum illi aciē jam inclinata venerunt, & utinam nunquam veniſſent! funditores autem plane non venerunt, propterea ajunt iratum deinde illis Phaëthontem, regionem illorum igni vaſtaſſe. Hoc quidem apparatu Phaëthon imbat praelium.

17. Cum vero commiſſa eſſet pugna, ſublatis ſignis, ruditaque ab aſinis utrinbo, id eſt Soli cognatum animal: κάρδυξ: Saltationis genus ſi omnino huc pertineat, forte referatur ad volucres, aut inſecta quaedam, quae, quaſi reſti, choro quodam connexae ſaltare per aëra videntur. Caeterum quae ſequuntur, ea neque Ἀερονάρδυξι neque Ἀερονάρδυξιν applicare poſſum, & excidiſſe aliquid arbitror, nimirum deſcriptionem τῶν ἀερονάρδυκων aut ἀερονάρδυκων, aut nomen novi generis monſtrorum, in quod proxima deſcriptio conveniat. *J. M. G.*

10. Καὶ ὁ βληθεὶς] Ubi legerem, Πέμπτων γὰρ ἰσφενδόνων ραφανίδας ὑπερμεγέθεις. ὁ βληθεὶς δὲ ἐπ' ἐλάχιστον ἀντίσχειν ἐδύνατο. *Eminus enim jaculabantur grandes admodum raphanos: vulneratus ne exiguo quidem tempore poterat ſuſtinere.* putaram excidiſſe ὡς, vel aliud quid, ut eſſet ὡς ὁ βληθεὶς, *ut vulneratus*, vel ſimiliter. Sed iterum hic agnoſcenda fuit ſocordia, qua poſteriores editiones ſunt mutilatae & vitiatae. Priores omnes habent καὶ ὁ βληθεὶς, recte. *J. J.*

12. Δυσσωμίας] Angl. *dyſentlas.* *J. B.*

13. Χρίειν] Ut in Nigr. & in Tox. *J. B.*

22. Κυνοκρόσωποι] Cteſiae κυνοκεφάλους hic tangit; de quibus ille multa blateravit. Vide *Photii* Excerpta. *M. du S.*

24. Καινάνων] *Vorſius* καινείων. Sed nihil muto. *M. du S.*

τι βεβλημένης· ἐλέγοντο δὲ χρίειν τὰ βέλη μαλάχης ἰῷ. ἐχόμενοι δ' αὐτῶν ἐτάχθησαν οἱ Καυλομύκητες, ὁπλῖται ὄντες, ἐκ ἀγχέμαχοι, τὸ πλῆθος μύριοι· ἐκλήθησαν δὲ Καυλομύκητες, ὅτι ἀσπίσι μὲν μυκητίναις ἐχρῶντο, δόρασι δὲ καυλίνοις, τοῖς ἀπὸ τῶν ἀσπαράγων· πλησίον δὲ αὐτῶν, οἱ Κυνοβάλανοι ἕστησαν, οὓς ἔπεμψαν αὐτῷ οἱ τὸ Σείριον καλοικοῦντες, πεντακισχίλιοι, καὶ εἰσὶν ἄνδρες κυνοπρόσωποι, ἐπὶ βαλάνοις πτερωτοῖς μαχόμενοι. ἐλέγοντο δὲ κἀκείνων ὑστερίζειν τῶν συμμάχων, οὓς τε ἀπὸ τοῦ Γαλαξίου μετεπέμπετο σφενδονήτας, καὶ οἱ Νεφελοκένταυροι· ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, τῆς μάχης ἤδη κεκριμένης, ἀφίκοντο, ὡς μή ποτε ὤφελον. οἱ σφενδονῆται δὲ, ὅλως παρεγένοντο. διὸ δὴ φασὶν αὐτοῖς ὕστερον ὀργισθέντα τὸν Φαέθοντα, πυρπολῆσαι τὴν χώραν· ταύτην μὲν καὶ Φαέθων ἐπῆλθε παρασκευήν.

Συμμίξασιν δὲ, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἤρθη, καὶ ἀνεκήκιστο ἑκατέρων οἱ ὄγκοι, (τούτοις γὰρ ἀν-

e Ἀσπαράγων] Ἀσπαράγοις male Edd. f Καινάνων] Nihil mutant *J. Fl. H. Ald. P.* Καινείων *Vorſ.*

21. Οἱ τὸ Σείριον καλοικοῦντες] Σείριον τὸ ἀστέρα λέγει τὸν Κύνα καλούμενον. Σείριον δὲ λέγουσιν αὐτὸν, ἀφ' τοῦ λάμπειν τῷ καύσωνι τὸ † ἐπιλάμπειν ‡ αὐτῷ στεφάνους τοὺς ἀνθρώπους. *V.*

† Ἐπιλάμπειν] Ἐπιπολᾶς C. prave.

‡ Αὐτῷ] Αὐτῆς editum erat, & ſic V. habet. Sed αὐτῷ recte C. & *Ezt.* G.

§ Ἐστεφάνουν] Ita *Selan.* correxit; pro vulgato ἐστεφάνους; idem σκληπτοῖς fecit ex vulg. σκληπτοῦς.

34. Ἑκατέρων οἱ ὄγκοι] Γόης, τερατολόγος· ὡς ὁ παρὼν ὄγκος, ὁ τῆς § ἐπισταμένου τοῦτο, πῶς σκληπτοῖς τοῖς ὑπ' ¶ ὑπάρχουσιν ἐχρῶντο. *V.*

¶ Τῶν] editum eſt, ſed ex conjectura monuit idem ὑπαρχόντων legendum, in quo me facile obſecundantem habuit. *J. F. R.*

ἀντὶ σαλπίγγων χρῶνται) ἐμάχοντο· καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον τῶν Ἡλιωτῶν αὐτίκα ἔφυγεν, ὑπὸ δὲ ἐς χεῖρας δεξάμενον τοὺς Ἱππογύπους, καὶ ἡμεῖς ἐπόμεθα κτείνοντες· τὸ δεξιὸν δ' αὐτῶν ἐκράτει τῷ ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων εὐωνύμου· καὶ ἐπεξῆλθον οἱ Ἀεροκώνωπες διώκοντες, ἄχρι πρὸς τοὺς πεζούς· ἐνταῦθα δὲ καὶ ἐκείνων ὑπεξιόντων, [a] ἔφυγον ὑπικλίναντες, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἠσθάνοντο τοὺς ὑπὲρ τῶν εὐωνύμων σφῶν νενικημένους. τῆς δὲ τροπῆς λαμπρᾶς γενομένης, πολλοὶ μὲν ζῶντες ἁλίσκοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἀπέθνησκον, καὶ τὸ αἷμα ῥεῖ [b] πολὺ μὲν ὑπὲρ τῶν νεφῶν, ὥστε αὐτὰ βάπτεσθαι, καὶ ἐρυθρὰ φαίνεσθαι, οἷα παρ' ἡμῖν δυομένου τοῦ ἡλίου φαίνονται, πολὺ δὲ καὶ εἰς τὴν γῆν κατέσταζεν, ὥστε με εἰκάζειν, μὴ ἄρα τοιούτου τινὸς καὶ πάλαι ἄνω γενομένου, Ὅμηρος ὑπέλαβεν αἵματι ὗσαι τὸν Δία ὑπὲρ τοῦ Σαρπηδόνος θανάτου.

Ἀναστρέψαντες δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως, δύο τρόπαια ἐστήσαμεν, τὸ μὲν ὑπὲρ τῶν χερσὶ τῶν ἀραχνίων τῆς πεζομαχίας· τὸ δὲ τῆς ἀερομαχίας, ὑπὲρ τῶν νεφῶν. ἄρτι δὲ τούτων γιγνομένων, ἠγγέλλοντο ὑπὸ τῶν σκοπῶν οἱ Νεφελοκένταυροι προσελαύνοντες, οὓς ἔδει πρὸ τῆς μάχης ἐλθεῖν τῷ Φαέθοντι. καὶ δὴ ἐφαίνοντο προσιόντες, θέαμα ὄντως δοξόταλον, ἐξ ἵππων πτερωτῶν καὶ ἀνθρώπων συγκείμενοι· μέγεθος δὲ, τὸ μὲν ἀνθρώπων, ὅσον τοῦ [c] Ῥοδίου κολοσσοῦ ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ ἄνω, τὸ δ' ἵππων, ὅσον νεὼς μεγάλης φορτίδος. τὸ μέντοι πλῆθος αὐτῶν οὐκ ἀνέγραψα,

que edito, his enim utuntur loco tubicinum, certabant. Ac sinistrum Heliotarum cornu statim fugere, cum nec ad manus admisisset Hippogypos, & nos insequi caedibus: dextrum vero illorum cornu sinistram nostram aciem superavit, impetuque facto persecuti Aëroconopes ad pedites usque pervenerunt. Hic vero & illis subsidio venientibus, inclinata acie fugerunt, & maxime cum sentirent, suos in sinistro cornu victos. Cum effuse jam fugerent, multi quidem vivi capti sunt, multi vero etiam interfecti, copiosusque tum per nubes sanguis fluxit, ut tinctae illo, rubicundae viderentur, quales apud nos occidente sole apparent; tum stillavit in terram, adeo quidem ut conjicerem ego, numquid forte tale quid olim apud superos factum cum esset, Homerus putaverit, sanguine pluisse Jovem ob mortem Sarpedonis.

18. A persequendis hostibus reversi trophaea duo statuimus, alterum de pedestri praelio, in aranearum tela; alterum vero pugnae in aëre commissae, in nubibus. Commodum ista gerebantur, cum nuntiantur a speculatoribus adventare Nephelocentauri, quos ante pugnam venire Phaëthonti oportebat. Et sane apparebat cum accederent admirabile in primis spectaculum, ex alatis equis & hominibus compositi: hominum magnitudo, quanta est qua superiorem partem dimidium Colossi Rhodiorum; equorum, quanta magnae navis onerariae. Numerum eorum non adscripsi, ne cui

a Ἔφυγον ὑπικλίναντες] Alii ἔπαυσαν ὑγκλίναντες *Coll.* Nihil a vulg. recedunt *J. H. Fl. P.* b Πολὺ] Πολλὰ male *Fl.* c Ῥοδίου] Sic *J.* item A. & P. Ῥοδίων Edd. reliquae.

42. Ἔπαυσαν ὑγκλίναντες] Γρ. αἱ ἔφυγον ὑπικλίναντες. *G.*
52. Ὅμηρος] Τὸ σκῶμμα εἰς Ὅμηρον. *G.*
63. Ὅσον τοῦ Ῥοδίων Κολοσσοῦ] Τριάκοντα πηχέων, ἐξήκοντα δὲ ὧν ὅλος ὁ Κολοσσὸς πηχέων. *V.*

52. Ὅμηρος] *Homer.* Il. Π. 459. *M. du S.*
63. Τοῦ Ῥοδίων] Angl. Ῥοδίου. *J. B.*
Ibid. Ῥοδίου κολοσσοῦ] De hujus altitudine inter antiquos Scriptores non conveniisse ait *Leo Allatius*. Verum errat is egregie. *Strabo* enim cum LXX. cubitos altum statuit, *Festus* vero pedes CV. idem aliis verbis dicunt, cum cubitus sit pes sesquialter. Vide A. G. 1666. VIII. *Scaligerum* immerito idem carpit pondus aeris ex numero camelorum rite subducentem, *not. ad Euseb. Chron.* p. 137. De *Quintaliis*, quam mo-

cui incredibilis videretur, adeo ingens erat. Dux illorum ille de Zodiaco Sagittarius. Cum vero victos amicos suos esse sensissent, Phaëthontem misso nuncio in praelium revocarunt: ipsi vero instructa acie in Selenitas irruunt perturbatos, palantes, & in persequendis hostibus praedaque legenda dispersos. In fugam vertunt omnes, ipsumque regem ad urbem usque persequuntur, plerisque volucrium ipsius interfectis: tropaea revellunt, totumque campum ab araneis textum percurrunt: me vero & sociorum duos vivos capiunt. Jamque Phaëthon adest, & rursus alia ab illis tropaea statuuntur. Nos quidem igitur eodem adhuc die ad Solem abducimur, manibus ad terga revinctis filo de araneae tela abscisso.

19. Atque oppugnare quidem urbem non statuunt, reversi autem quod interjectum est aëris muro interposito abscinderunt, ut splendor a sole non jam pervenire ad Lunam posset, jam murus ille duplex erat nubibus constans. Itaque aperta Lunae eclipsis efficiebatur, ut perpetua nocte universa tegeretur. His cum urgeretur malis Endymion, legatione missa supplicavit ut demoliretur illam munitionem, nec rejiceret se degentes in tenebris: promisitque tributa pendere, ac mittere auxilia, nec amplius rebellare, obsidesque harum rerum caussa obtulit. Phaëthon autem cum suis, concilio bis habito, priori quidem irarum nimὴ τὸ ϗ ἄπιστον δόξῃ, τοσοῦτον ἦν. ἠγεῖτο δὲ αὐτῷ ὁ ἐκ τοῦ Ζωδιακοῦ τοξότης. ἐπεὶ δὲ ἠθροίσθη τοὺς φίλους νενικημένους, ὅτι μὲν τὸν Φαέθοντα ἔπεμπον ἀγγελίαν, αὖθις ὅπλίζεται· αὐτοὶ δὲ ἀμεταξάμυνοι, τεταραγμένοις ἐμπίπτουσι τοῖς Σεληνίταις, ἀτάκτοις τε καὶ τῇ δίωξιν, ϗ τὰ λάφυρα διεσκεδασμένοις· ϗ πάντας μὲν τρέπουσιν, αὐτὸν δὲ τὸν βασιλέα καὶ ἀδιώκητον πρὸς τὴν πόλιν, ϗ τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων αὐτοῦ κτείνουσιν· ἀνέσπασαν δὲ ϗ τὰ τρόπαια, ϗ κατέδραμον ἅπαν τὸ ὑπὸ τῶν ἀραχνῶν πεδίον ὑφασμένον, ἐμὲ δὲ, ϗ δύο τινὰς τῶν ἑταίρων, ἐζώγρησαν, ἤδη δὲ παρῆν ϗ ὁ Φαέθων, ϗ αὖθις ἄλλα τρόπαια ὑπ' ἐκείνων ἵσταλο. ἡμεῖς μὲν οὖν ἀπηγόμεθα ἐς τὸν ἥλιον αὐθημερόν, τῶν χεῖρε ὀπίσω δεθέντες ἀραχνίῃ ἀποκόμμαλι.

Οἱ δὲ πολιορκεῖν μὲν οὐκ ἐγνωσαν τὴν πόλιν· ἀναστρέψαντες δὲ, τὸ μεταξὺ τοῦ ἀέρος ἀπετείχιζον, ὥστε μηκέτι τὰς αὐγὰς ἀπὸ τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν σελήνην διήκειν. τὸ δὲ τεῖχος ἦν διπλοῦν, νεφελωτόν· ὥστε σαφὴς ἔκλειψις ἡ Σελήνης ἐγεγόνει· ϗ νυκτὶ διηνεκεῖ πᾶσα κατείχετο. πιεζόμενοι δὲ τούτοις ὁ Ἐνδυμίων, πέμψας ἱκέτευε καθαιρεῖν τὸ οἰκοδόμημα, ϗ μὴ σφᾶς στερεῖν ἐν σκότῳ βιοτεύοντας· ὑπισχνεῖτο δὲ ϗ φόρους τελέσειν, ϗ σύμμαχος ἕσεσθαι, ϗ μηκέτι πολεμήσειν· ϗ ὁμήρους ὅτι τούτοις δοῦναι ἤθελεν. οἱ δὲ περὶ τὸν Φαέθοντα, γενομένης δὶς ἐκκλησίας, τῇ πρωτεραίᾳ μὲν, οὐδὲν παρ-

movet controversiam, penes mercatores judicium esto, de usu enim vocis non litigabo. Vide notam nostram ad Συγγρ. c. 23. Ed. *Junt.* Ῥοδίων, cum A. & P. Reliquae Ῥοδίων. *M. du S.*

89. Ἔκλείψεις τῆς Σελήνης] Clar. *Duker.* ad *Thucyd.* VII. 50. (quem adeundum Cl. *Hemst.* in marg. monuerat) observat *Scaligerum* ad Tibull. I. 8. 19. existimare, verbum ἐκλείπειν tam de Lunae quam Solis defectu ab omnibus Graecis usurpari. Sed nomen ἔκλειψις veteres raro de Luna, immo de Sole tantum dixisse. Verum tamen *Aristotelem* II. Meteorolog. 8. τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης dixisse, & post hunc *Polyb.* V. 78. Item *Plutarch.* in libr. de facie in orbe Lunae non semel; nec non *Diog. Laërt.* Prooem. §. 2. jure huic opponit *Dukerus*, a quo haec desumsi. *J. F. R.*

95. Ὁμήρους] Vid. *Thom. Mag.* v. Βούλομαι. *M. du S.*

Ὁμήρους ἐπὶ τούτοις] *Insuper* vertere *Benedict.* & Parisinae Interpres. Sed vid. quae mox ad vers. hinc quartum dicentur. *J. F. R.*

97. Τῇ πρωτεραίᾳ] Hoc videri ex *Thucyd.* III. 36. desumtum, recteque πρωτεραίᾳ scribi (pro πρωτέρᾳ, quod in nonnullis *Thucydidis* Exemplaribus erat.) Vid. ap. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VII. 51. p. 479. ubi & hoc Luciani testimonio est usus. Intelligi autem ἡμέρᾳ videtur, quod ap. *Thucyd.* additur; ait enim: τῇ μὲν πρωτεραίᾳ πρὸς τὰ τείχη τῶν Ἀθηναίων προσέβαλον —— ϗ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ ἀπεχώρησεν ἡ στρατιὰ, τῇ δευτεραίᾳ τῇ ὑστεραίᾳ &c. Etsi ἐκκλησίᾳ quoque intelligi queat,

παρέλυσαν τ ὀργῆς, τῇ ὑστεραίᾳ δὲ, μετέγνωσαν. καὶ ἐγένετο ἡ εἰρήνη ὧδε τούτοις.

Κατὰ τάδε συνθήκας ἐποιήσαντο οἱ Ἡλιῶται καὶ οἱ σύμμαχοι πρὸς Σεληνίτας καὶ τοὺς συμμάχους, ὅπως τὰ μὲν καταλῦσαι μὲν τοὺς Ἡλιώτας τὸ ἀπατείχισμα, καὶ μηκέτι ἐς τ Σελήνην ἐσβάλλειν, ἀποδοῦναι δὲ καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, [a] ῥητὸν ἕκαστον χρημάτων· τοὺς δὲ Σεληνίτας, ἀφεῖναι μὲν αὐτονόμους τοὺς γε ἄλλους ἀστέρας, ὅπλα δὲ μὴ ἐπιφέρειν τοῖς Ἡλιώταις, συμμαχεῖν δὲ τῇ [b] ἀλλήλων ἤν τις ἐπίῃ· φόρον δὲ τὸν τελεῖν ἑκάστου ἔτους τ βασιλέα τῶν Σεληνιτῶν τῷ βασιλεῖ τ Ἡλιωτῶν, δρόσου ἀμφορέας μυρίους· καὶ ὁμήρους δὲ σφῶν αὐτῶν δοῦναι μυρίους, τ δ' ἀποικίαν ἐς τ ἑωσφόρον, κοινὴν ποιεῖσθαι, καὶ μετέχειν τ ἄλλων τ βουλομένων. ἐγγράψαι δὲ τὰς συνθήκας στήλῃ ἠλεκτρίνῃ, καὶ ἀναστῆσαι ἐν μέσῳ τῷ ἀέρι ἐπὶ τοῖς μεθορίοις. ὤμοσαν δὲ Ἡλιωτῶν μὲν, Πυρωνίδης καὶ Θερίτης, καὶ Φλόγιος· Σεληνιτῶν δὲ, Νύκτως, καὶ Μήνιος, καὶ Πολυλαμπής.

Τοιαύτη μὲν ἡ εἰρήνη ἐγένετο· εὐθὺς δὲ τὸ τεῖχος καθῃρεῖτο, καὶ ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδοσαν. ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα ἐς τ

hil remisere, sed posteriore sententiam mutarunt. Convenit autem pax his legibus:

1 20. *In has conditiones foedus fecere Heliotae ipsorumque socii, cum Selenitis ac sociis illorum, ut Heliotae quidem demoliantur munitionem interpositam, nec amplius irruptionem in Lunam faciant, reddantque captivos pretio, de quo inter singulos convenerit. Selenitae autem uti liberas & sui juris esse patiantur stellas reliquas; neque bellum inferant Heliotis, sed auxilia potius mittant invicem, si quis illos invadat, tributumque pendat quotannis Heliotarum regi rex Selenitarum, coris amphoras decies mille ejusque rei obsides det decies mille; coloniam autem in Luciferum communiter mittant, & in partem ejus veniat aliorum etiam quisquis voluerit; inscribantque foedus hoc columnae ex electro, eamque statuant in medio aëre, ipsisque in finibus. Juraruntin hoc foedus Heliotarum Pyronides* (Igneus) *& Therites* (Aestivus) *& Phlogius;* (Flammeus) *Selenitarum vero Nycter* (Nocturnus) *& Menius* (Menstruus) *& Polylampes* (Multilucius).

21. Haec talis igitur pax facta est. Statimque munitio dejecta, nosque captivos reddiderunt. Cum autem rediissemus in Lu-

a Ῥητῶν ἕκαστον χρημάτων] Ῥητοῦ ἑκάστου χρήματος Fl. Sed vulgatam servant cett. & P. b Ἀλλήλων] Sic Edd. Ἀλλήλοις P.

17. Τὸ τεῖχος καθῃρεῖτο] Σημειοῦ ἀπὸ τὴν σύνταξιν. ἄφειλε γὰρ ὕστερος εὐθὺς δὲ, τῶ τείχους καθαιρεθέντος, ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους * ἀπέδοσαν· ἀλλ' ἐκεῖθι ἐστὶν † πρεπίμιον φεύγει τ πλαγιασμὸν ‡ σαφηνίας χάριν. V.

* Ἀπέδοσαν] Sic scribendum pro edito ἀπέδωκαν, bene monuit M. du D.

† Τὸν πρεπίμιον] N. L. Scripturam V. Cod. expressimus. Impr. habet τῶ πρεπιμίνε. M. du S.

‡ Σαφηνίας] Σαφηνίας Edit. Cler. Sed mutavit eadem manus quae scholion praecedens.

ut vid. ad c. 11. ejusd. Lib. Noster rursum I. V. *Hist.* f. & *Asin.* c. 42. & alibi. *J.F.R.*

99. Ἐπὶ τούτοις] Ἐπὶ de conditione in quam aliquid paciscimur, frequens. *Herodian.* I. III. 5. Καινὰς ᾠδὰς ἐπὶ μεγίστοις μισθοῖς ἐδήσατο. Et ibid. c. 2. 2. ἐπὶ συντάξεσιν οὕτω σὺν εὐκαιροφροσύνῃ καλῶν. Apertius ap. eumd. III. 12. ipso pr. Ἐπὶ ταύταις δὴ ταῖς συνθήκαις ἀνελθὼν ὁ χιλιάρχης. Noster infra *Philops.* §. 16. ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἐκπαιδάξας τ δινῶν. *Long. Past.* 2. p. 81. Ed. *Jungerm.* ἦσεν ἐπὶ μισθῷ τράγῳ ϵ σύριγξι. In primis vero solemne historicis ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τοῖσδε dicere, in describendis foederis conditionibus. *Thucyd.* VIII. 18. pr. Ἐπὶ τοῖσδε ξυμμαχίαν ἐποιήσαντο πρὸς Βασιλέα ϵ Τισσαφέρνην Λακεδαιμόνιοι. Ad quae verba *Wasse* ac *Duker* plura produnt exempla, quae hic non repetam. At jam videndum, an igitur ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δοῦναι, quod modo praecessit, non simili fere modo reddendum: *obsides dare in has conditiones*, i. e. se in fidem promissorum obsides daturos. Potest sic intelligi, ac tamen *super* verti, non *insuper*; nam ob-

Lunam, occurrerunt nobis & cum lacrumis complexi sunt tum socii, tum ipse Endymion. Et hic quidem rogabat, maneremus apud se, & coloniae nos adscribi pateremur, pollicitus se nuptui daturum mihi puerum suum: mulieres enim apud illos non sunt. At ego nullo modo persuaderi mihi passus sum, sed demitti in mare petii. Cum vero videret, persuaderi mihi non posse, post septem nos dierum epulas dimittit.

Σελήνην, ὑπηντίαζον ἡμῖν, καὶ ἀσπάζοντο μὲν δακρύων, οἵ τε ἑταῖροι, καὶ ὁ Ἐνδυμίων αὐτός. καὶ ὁ μὲν, ἠξίου μεῖναί τε παρ' αὐτῷ, καὶ κοινωνεῖν τῆς ἀποικίας, ὑπισχνούμενος δώσειν πρὸς γάμον τὴν ἑαυτοῦ παῖδα· γυναῖκες γὰρ οὐκ εἰσὶ παρ' αὐτοῖς· ἐγὼ δὲ οὐδαμῶς ἐπειθόμην, ἀλλ' ἠξίουν ἀποπεμφθῆναι κάτω εἰς τὴν θάλατταν. ὡς δὲ ἔγνω ἀδύνατον ὂν πεῖσαι, ἀποπέμπει ἡμᾶς, ἑστιάσας ἑπτὰ ἡμέρας.

22. Quae autem toto hoc, quo in Luna commoratus sum tempore nova atque admiranda animadverterim, ea dicere jam volo: ac primum illud, non nasci illos ex mulieribus, sed e viris. Masculis enim nuptiis utuntur, mulierisque plane nomen ignorant. Ad quinque igitur & viginti annos nubit eorum unusquisque, ab eo inde tempore alium ipse ducit. Foetum gerunt non in utero, sed in suris: cum enim conceptus est embryo, crassescit sura: atque aliquando post educunt mortuos, expositisque hianti ore ad ventum vitam conciliant. Videtur autem inde ad Graecos descendisse surae nomen, quam *suram ventrem* appellant, quod ea apud illos pro ventre gravida est. Sed hoc majus etiam aliud

Ἃ δ' ἐν τῷ μεταξὺ διατρίβων ἐν τῇ Σελήνῃ, κατενόησα καινὰ, καὶ παράδοξα, ταῦτα βούλομαι εἰπεῖν. Πρῶτα μὲν τὸ μὴ ἐκ γυναικῶν γενᾶσθαι αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀρρένων· γάμοις γὰρ τοῖς ἄρρεσι χρῶνται, καὶ τὸ ὄνομα γυναικὸς ὅλως ἴσασι. μέχρι μὲν ἂν πέντε καὶ εἴκοσιν ἐτῶν, γαμεῖται ἕκαστος, ἀπὸ δὲ τούτων, γαμεῖ αὐτὸς· κύουσι δὲ οὐκ ἐν τῇ νηδύϊ, ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις· ἐπειδὰν γὰρ συλλάβῃ τὸ ἔμβρυον, παχύνεται ἡ κνήμη, καὶ χρόνῳ ὕστερον ἀνατέμνοντες, ἐξάγουσι νεκρά· ἐκθέντες δὲ αὐτὰ πρὸς τὸν ἀνέμου κεχηνότα, ζωοποιοῦσι. δοκεῖ δέ μοι καὶ ἐς τοὺς Ἕλληνας ἐκεῖθεν ἥκειν τὸ γαστροκνημίας τέκνωμα, ὅτι παρ' ἐκείνοις ἀντὶ γαστρὸς κυοφορεῖ. μεῖζον δὲ τούτου ἄλλο

38. Ἐν ταῖς γαστροκνημίαις] Τοῦτο αἰνιττόμενος τὰ περὶ τὸν Διόνυσον φησί. G.

obsidum traditio non adeo est nova actio; sed continuatio & confirmatio prioris. Etsi non adeo multum interfit, si *quis* novam actionem statuat, & *insuper* vertat, quam distinctio paullo major quam simplex communia praecedat, quam distinctionem servandam duxi, ut erat in Paris. ac nonnullis aliis, quia novum verbum ἤθελεν sequitur, quod posteriorem sensum aliquantum tamen dirimit a prioribus, quae ab alio verbo pendent, nimirum ab ἐπιχειρεῖτο. Nam ἐπὶ τούτοις & alibi recte vertas *insuper*, vel *post*, ut ap. *Aristoph.* Pl. 57. Ἢ ταῦτ' ἐπὶ τούτοις ἐρῶ. Et ibid. 1002. καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπε λοιπόν. *Et insuper dixit haec remittens.* &c. Etsi πρὸς ibi magis adjuvat significationem τῷ *insuper*; tamen *Ael.* 2. Var. Hist. 13. med. καὶ ἀναβὰς, καὶ ἐπὶ τούτοις σφᾶς, & *praeter haec sapiens.* Ne plura addam, quae in promtu essent. *J. F. R.*

9. Τὸν δ' λόγισιν τὸν τῆς τ' Ἐνυσφόρου κοινὸν ποιοῦσι; καὶ μετέχειν τὸ ἄλλων τὸ βουλόμενον] Posteriora verba sic perperam reddidit Interpr. *Et qui volet, aliorum sit particeps*; nam τὸ, ἄλλων, non pertinet ad verbum μετέχειν, sed ad τὸ, τὸ βουλόμενον, ut sit, q. d. τὸ βούλεσθαι ἐκ τῶν ἄλλων. Verte integrum locum: *Mittentur vero ad Luciferam colonia communis, ejusque demigrationis faciendae habeat ex aliis quicunque voluerit.* *L. Bos.*

24. Δώσειν πρὸς γάμον] Sic αὐτῷ πρὸς γάμον. *Long. Past.* III. p. 122. *J. F. R.*

25. Ἤδειν δὲ ἐπιστάμενος. n.] Th. *Mag.* voce βούλομαι. *M. du S.*

38. Ἀλλ' ὧν ταῖς γαστροκνημίαις] *Josephus Acosta* Historiae Indicae cap. 39. lib. 4. *Th. M.*

41. Νεκρὰ] Tacite respicitur ad plural. ἔκθεντες; licet singularis tantum praecedat; ut infra inverso ordine, praemisso plurali, sequitur singularis. Vid. quae notamus ad 2. *Ver. Hist.* c. 37. *J. F. R.*

51. Φαλ-

λο διηγήσομαι. Γένος ἐστὶ παρ' αὐτοῖς ἀνθρώπων, οἱ καλούμενοι [a] Δενδρῖται· γίνεται δὲ τὸ τρόπον τοῦτον. ὄρχιν ἀνθρώπου τὸ δεξιὸν ἀποτεμόντες, ἐν γῆ φυτεύουσιν, ἐκ δ' αὐτοῦ δένδρον ἀναφύεται μέγιστον, σάρκινον, οἷον φαλλός· ἔχει δὲ καὶ κλάδους, καὶ φύλλα, ὁ δὲ καρπὸς ἐστὶ βάλανοι [b] πηχυαῖοι τὸ μέγεθος. ἐπειδὰν ἂν πεπανθῶσι, τρυγήσαντες αὐτὰς ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους. αἰδοῖα μέντοι προσθετὰ ἔχουσιν, οἱ μὲν ἐλεφάντινα, οἱ δὲ πένητες αὐτῶν, ξύλινα, καὶ ἁλισθέντων ὀχεύουσι, καὶ πλησιάζουσι ταῖς γαμεταῖς αὐτῶν.

enarrabo. Genus est apud illos hominum Dendritae, (*Arborei*) quod hunc in modum nascitur. Testiculum hominis dextrum resectum in terra deponunt. Ex illo deinde arbor enascitur maxima, carnea, phalli instar. Habet vero etiam ramos & folia. Fructus illius glandes cubitales. Has, ubi maturuere, decerpunt, hominesque inde excudunt. Pudenda habent adsciticia, eburnea alii, lignea vero pauperes, iisque coëunt, suosque nuptos subigunt.

Ἐπειδὰν δὲ γηράσῃ ὁ ἄνθρωπος, οὐκ ἀποθνήσκει, ἀλλ' ὥσπερ καπνὸς ἁλισθεὶς μένος, ἀπὸ γίγνεται. τροφὴ δὲ πᾶσιν ἡ αὐτή· ἐπειδὰν γὰρ τοὺς ἀναπαύσωσι, βατράχους ὀπτῶσιν ὅτι τὰ ἀνθράκων, πολλοὶ δὲ παρ' αὐτοῖς εἰσιν ἐν τῷ ἀέρι πετόμενοι· ὀπτωμένων δὲ, [d] περικαθεζόμενοι, ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν, λάπτουσι τὰ ἀναθυμιώμενα κατὰ

23. Cum consenuit homo, non moritur, sed fumi instar in aërem dissolvitur. Cibus omnibus unus est. Accenso enim igne ranas in prunis assant: sunt autem apud ipsos multae volantes in aëre. Affidentes vero circa eum in quo assantur focum, surgentemque inde nidorem ore captantes, epu-

a Δενδῆται] Δενδῶται *H.* sola. b Πηχυαῖοι] Sic Edd. Πηχυαῖος aliquem legere *Solan.* addidit, non indicans quis ille sit. c Ταῖς] Sic etiam cum reliqq. *F. Fl. Ald. P. H.* d Περικαθεζόμενοι] Περικαθεζόμενοι A. P. Περικαθεζόμενοι L. Nulla Ed. a vulgata recedit.

46. Γένος ἐστὶ παρ' αὐτοῖς ἀνθρώπων] Σπαρτοὺς λεγομένους ἀποσπάσαι, τοὺς ἐκ * δρακόντων ἐθέντας ἐκφύντας. *V.*

66. Λάπτουσι τὰ ἀναθυμιώμενα κατὰ] Ἡροδότου Ἀφρ-

* Δρακόντων] Δρακοντίων edidere *Clér.* correxit *M. du S.*

† Αὐτῷ] Τοῦτο legebatur; sed mutavit *M. du S.*

51. Φαλλὸς] Vide *Aristoph. Schol.* in Acharn. p. 271. *Voss.* de his vide Σφ. *M. du S.*

Φαλλὸς] Iterum infra c. 30. *M. du S.* Sed φαλλὸς *faber*, ut 2. *Ver. Hist.* c. 45. & alibi. *F. F. R.*

52. Πηχυαῖοι] In omnibus legitur πυχυαῖοι, quod cum aperte corruptum esset, mutavimus. Similem phrasin vide c. 40. τριπλάσιον τὸ μέγεθος. *M. du S.*

54. Ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους] Benedictus: *ex iis homines excludunt.* Patior; sed quomodo id fit? Certe quum utitur verbo *excludere*, innuit se putasse ab Luciano id sic conceptum esse, quomodo apud Latinos pulli excludi dicuntur insidendo & calefaciendo: quod parum videtur convenire sensui auctoris. Idem verbum rursus occurrit lib. 2. *Verae Hist.* c. 40. f. πολλάκις γοῦν ἀφικόμενος ἐπὶ τὴν ὠὰν, ἐσπέρου ἐξεκολάψαμεν, nec dubitavit *Benedictus* sibi similis esse, *cum igitur unum ex ovis securibus praecidissemus, pullum implumem exclusimus*, quae quidem mirifica ratio excludendi. Nec sic loquerentur Latini; & ideo nec amamus. Nostrum locum alii intolerantius reddunt *in homines effingunt*, quasi de caelando cogitasset Lucianus. Putamus simpliciter verti debere *homines extundunt.* *F. G.*

65. Περικαθεζόμενοι] Angl. περικαθεζόμενοι. *F. B.*

Περικαθεζόμενοι] Etsi aoriſt. hic insolentior est & rarior, immo barbarus vocatur a *Th. Mag.* & Codd. quidam περικαθεζόμενοι habent, ego tamen cum Cl. *Jensio* servandum censeo, cujus verba ex Lect. Luc. p. 11. huc transscribi merentur. *Magistri* nostri, ait, vox est, ἐκπαθοῦς, παθητὸς, παθητέον, παθητέος ἐστὶ καὶ τοῦτο, βάρβαρα. Mitius, mitius, ὦ βέλτιστε. Nonne περικαθεζόμενος ab παθητὸς? Atqui eo uti non dedignatus est, non Barbarus *Lucianus*, in *Vera Hist.* p. 726. (i. e. h. l.) quamquam me non fu-

epulantur. Ac cibo quidem nutriuntur ejusmodi. Potus vero illis est expressus aër in calicem, ubi liquidum quiddam roris instar dimittit. Verumtamen neque urinam emittunt, neque alterius rei caussa secedunt: quin neque iisdem quibus nos locis perforati sunt. Sed neque praebent quod pueri nostri amatoribus, sed supra suram poplites, ibi enim perforati sunt. Pulcher autem apud illos habetur, si quis calvus & sine comis sit: comatos vero etiam abominantur. Contra ea in Cometis (*stellis comatis*) comatos pro pulchris habent: peregrini enim inde quidam aderant, qui de illis etiam narrarent. Barbas tamen habent paullum supra genua. Ungues in pedibus non habent, sed unum modo omnes *ibi* digitum. Supra podicem brassica unicuique enata est magna, caudae instar, virens semper, quae nec frangitur, si quis supinus cadat.

24. Emungunt mel acerrimum, & cum

μιον καπνὸν, καὶ εὐωχῶνται. σίτῳ μὲν δὴ τρέφονται τοιούτῳ· [d] ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἐστιν ἀὴρ ἀποθλιβόμενον εἰς κύλικα, καὶ ὑγρόν τι ἔοικε δρόσῳ· οὐρεῖν μὲν οὐδὲν οὐδὲ ἀποπατεῖν ἔοικασιν· ἀλλ' οὐδὲ τέτρηνται, ὥσπερ ἡμεῖς· ἀλλ' οὐδὲ τὴν συνουσίαν οἱ παῖδες ἐν ταῖς [e] πυγαῖς παρέχουσιν, ἀλλ' ἐν ταῖς [f] ἰγνύσιν, ὑπὲρ τὴν γαστροκνημίαν· ἐκεῖ γὰρ εἰσὶ τετρημμέναι. καλὸς δὲ νομίζεται παρ' αὐτοῖς, ἢν φαλακρός τις καὶ ἄκομος ᾖ, τοὺς δὲ κομήτας καὶ μυσάττονται. ὅτι δὲ τὴν κομήτην ἀστέρων, τοὐναντίον, τοὺς κομήτας καλοὺς νομίζουσιν· ἐπεδήμησαν γάρ τινες, οἳ καὶ ἐκείνων διηγοῦντο. καὶ μὴν ἡ γένεια φύσει, μικρὸν ὑπὲρ τὰ γόνατα. καὶ ὄνυχας ἐν τοῖς ποσὶν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντες εἰσὶ μονοδάκτυλοι. ὑπὲρ δὲ τὰς πυγὰς ἑκάστῳ αὐτῶν κράμβη ἐκπέφυκε μακρὰ, ὥσπερ οὐρὰ, θάλλουσα ἐς ἀεὶ, καὶ ὑπτίου ἀναπεσόντος, οὐ καλακυλισθήσεται.

Ἀπομύττονται δὲ μέλι δριμύταλον· καπνοῦ δὲν

[d] Ποτὸν] Sic cum cett. etiam *J. Fl. H. P.* [e] Πυγαῖς] Ἕδραις A. & *Fl.* Πυγαῖς P. cum Edd. ceteris. [f] Ἰγνύσιν] *Ald.* ἰγνύαις Coll. Schol.

74. Ἰγνύαις] Ὅτι ἡ μόνον ‡ ἰγνύα ἡ ὀπίσω § εἴρηται, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰγνὺς ἀφ' ἧς καὶ ¶ γράφεται ταῖς ἰγνύσι· γαστροκνημία δὲ λέγεται τὸ ἐξόπισθεν τοῦ καλάμου τοῦ σκέλους. *V.*

‡ Ἰγνύα] C. Ἰγνία.
§ Εἴρηται] C. Εὕρηται.
¶ Γράφεται] Γὰρ pro *γράφεται* editum erat; at in Exc. G. scriptum est Γ^Υ quo compendio utuntur pro γράφεται. Et in V. etiam. *M. du S.*

fugit ex Cod. Angl. produci θεσαλεξόμφοι a *Bourdelotio*. Rursum non ita pro barbaro habendum ipsum ἰκαθίσθην, a quo stylum suum non abstinuit *Hesychius*; quem in eopse loco, ubi hac voce utitur, turpiter corruptum emendasse operae erit; ubi enim legis Κατηρίζατο, ἰκαθίσθη. sine ulla haesitatione lege Κατ' ἀρ' ἵζετο, ἰκαθίσθη. Praeterquam quod hunc literarum κατ' ἀρ' ordinem locus ipse postulat, adi *Scholiasten* veterem *Homeri*, qui ad Il. A. 73. & 106. haec eadem *Hesychii* verba habet. Haec, inquam, bene *Jensius*, cujus sententiae confirmandae gratia addo *Long. Past.* L. 2. p. 86. Ed. *Jungerm.* ἐκὼ τῇ ἀρὴ καθισθέντες ἐσύμεζον. *J. F. R.*

68. Ποτὸν] Veteres Edd. hic consentire cum vulgata, adnotavit *Solanus*. An ergo quaesivit num aliae ποτὸς masc. gen. haberent? Sed nihil opus est; nam & ποτὸν neutr. praeter *Xenoph.* Lexicis adnotatum, etiam *Cebes* in *Tab.* p. 10. Ed. *Reland.* τοῦτο δὲ τί ἐστὶ τὸ ποτόν; *J. F. R.*

70. Οὐ μὴν — ἀφοδ.] Haec & sequentia ideo finxit Lucianus, ut Ctesiae similes prorsus fabulas derideret, quae hodieque in Excerptis *Photii* leguntur, quem adi. *M. du S.*

72. Ἐν ταῖς πυγαῖς] Castius, si quid in execrando tali scelere, Angl. Cod. ἐν ταῖς ἕδραις. *J. B.*

85. Θάλλουσα ἐς ἀεὶ] *Thom. Mag.* v. ἀεὶ. *M. du S.*

87. Μίλι] i. e. *acetum*. Vid. *Helladii* Chrestom. *M. V. la Croze.*

Μίλι] Antiphrasin igitur dixeris, vel potius ironiam, quia antiphrasis non admittitur a Viris doctis. Qualis nempe ironia est in illo *Cael. Aurel.* III. 1. quod *Voss.* adfert in Inst. Or. L. V. 13. §. 11. p. m. 251. *Multa enim contrariae interpretationis vocabulum sumserunt: ut fella, quae Graeci γλυκέα vocant, velut dulcia, cum sint amarissima.* Sic Aethiopem *cygnum* vocari, ex *Juven.* Sat. III. 2. aliaque, vid. ibid.

δὲν [a] πονῶσι, [b] γυμνάζονται, γάλακτι πᾶν τὸ σῶμα [c] ἰδρῶσιν, ὥστε καὶ τυροὺς ἀπ' αὐτῶν [d] πήγνυσθαι, ἀλίγοις τοῖς μέλιτος ὀπτοῦ ἀξαίνες. ἔλαιον δὲ ποιοῦσι ἀπὸ τῶν χρομμύων πάνυ λιπαρόν τε, καὶ εὐώδες, ὥστε μύρου, ἀμπέλους δὲ πολλὰς ἔχουσιν ὑδροφόρους. αἱ γὰρ ῥάγες τῶν βοτρύων εἰσὶν ὥστε χάλαζα. καὶ μοι δοκεῖ, ἐπειδὰν ἐμπέσωσιν ἄνεμοι διασείσαι τὰς ἀμπέλους ἐκείνας, τότε πρὸς ἡμᾶς καταπίπτειν ἡ χάλαζα, διαῤῥαγέντων τῶν βοτρύων. τῇ μέντοι γαστρὶ, ὅσα πῶμα χρῶνται, τιθέντες ἐν αὐτῇ ὅσων δέονται. ἀνοικτὴ γὰρ αὐτοῖς αὕτη, καὶ πάλιν κλειστή ἐστιν· ἕτερον δὲ ἐν αὐτῇ οὐδὲ ἥπαρ φαίνεται, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι δασεῖα ἔντοσθε, καὶ λάσιός ἐστιν, ὥστε καὶ τὰ νεογνὰ, ἐπειδὰν ῥιγῶσιν, ἐς ταύτην ἐκδύνει.

Ἐσθὴς δὲ τοῖς μὲν πλουσίοις, ὑαλίνη, μαλθακή· τοῖς πένησι δὲ, χαλκῆ ὑφαντή· πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, καὶ ἐργάζονται τὸν χαλκὸν ὑδατι καταῤῥέξαντες, ὥσπερ τὰ ἔρια. περὶ μέντοι τῶν ὀφθαλμῶν, οἵους ἔχουσιν, οὐκ ἂν μὰ Δία εἰπεῖν, μή τις με νομίσῃ ψεύδεσθαι πρὸς τὸ ἄπιστον τοῦ λόγου, ὅμως δὲ καὶ τοῦτο ἐρῶ· τοὺς ὀφθαλμοὺς περιαιρετοὺς ἔχουσι· καὶ ὁ βουλόμενος, ἐξελὼν τοὺς αὐτοῦ, φυλάττει ἐς ἂν δεηθῇ ἰδεῖν. καὶ

aut laborant aut exercentur; lacte totum corpus diffluunt, adeo ut caseos etiam inde, exiguo instillato melle, efficiant. Oleum sibi parant de cepis pingue admodum & unguenti instar fragrans. Vites habent multas aquae feraces, acinis uvarum grandini similibus: &, ut mihi videtur, cum ventus ingruens illas vites commovet, tum ruptis uvis decidit apud nos grando. Ventre utuntur pro pera, in qua reponant, quibus opus est, aperiri enim ille potest & rursus claudi. Intestinum autem in eo nullum neque hepar apparet, nisi hoc solum, quod hirsutus intus & villosus est, adeo ut etiam recens nati, cum frigent, in eum irrepant.

25. Vestis divitibus ex vitro mollis; pauperibus textilis ex aere: aeris enim feraces illae regiones, tractantque illud, affusa paucula aqua, tanquam lanam. Verum de oculis, quales habeant, piget dicere, ne quis mentiri me putet, adeo a fide abhorret oratio. Tamen hoc etiam dicam. Habent igitur oculos exemtiles, & qui vult exemtos suos servat, dum opus sit videre aliquid, ubi impositos sibi oculo videt: ac mul-

a Πονῶσιν] Sic Edd. Ὑπονῶσιν Mſ. B. quem alibi litera R. designat *M. du S.* b Γυμνάζονται] Γυμνάζονται male *J.* c Ἰδρῶσιν] Sic A. R. P. Ἁλίφουσιν habent Edd. omnes. d Πήγνυσθαι] Alii πήγνυται Coll. Nihil mutant *J. Fl. H. P.*

90. Πήγνυσθαι] Pro πήγνυται. *G.*

2. Κλειστή ἐστιν] Εἰς τὸ ἴσον τοῦτο περὶ τῆς θαλαττίου φιλαχθῆ ἱστορούμενον λέγεται. *V.*

Et nos in Ambigg. Tit. *adjecti contrar.* & *ausiphrasi*, ubi inter alia ex *Justin.* XXIX. 1. 5. observamus, Ptolemaeum *Philopatora* vocatum, qui patrem ac matrem interfecerit. Verum quod *Aurelian.* loco modo adducto quoque dicit: *orthopnoeam* etiam a contrario dictam, (namque ait: *cum spirationem evertas ac depravet, tanquam corrigat orthopnoea, usurpatur*) id minus verum. Sic enim dictus ille morbus, quod aegri non nisi erecto corpore spiritum ducere valeant. Cels. IV. c. 4. *Cum nisi recta cervice spiritus trahatur, ὀρθόπνοια* (dicitur). Sic *Galenus*, sic *Hippocr.* definiunt, vid. *Foës.* Oecon. Hipp. *J. F. R.*

88. Πονῶσιν] Ὑπονῶσιν. In MS. *J. B.*

89. Ἁλίφουσιν] MS. & Cod. Angl. ἰδρῶσιν, aliter tamen legit Interp. *J. B.*

Ἰδρῶσιν] Hanc lectionem A. B. & P. in textum recepimus: quanquam stare vulgata etiam potest, ἁλίφουσιν: ut scil. athletarum more, pro oleo lacte ungantur. Sed ne quando penuria lactis laborent, aut negotium ipsis facessamus mulgendo; uti *mel emungunt*, ita *lac fudent*, auctor sim. *M. du S.*

Ἰδρῶσιν] Quamvis videatur stare posse vulgata Editio-

multi cum ſuos perdidere, commodato acceptis aliorum oculis cernunt. Sunt autem divites, qui repoſitos ſervent plures. Aures ipſis ſunt folia platanorum, praeterquam his, quos e glandibus naſci diximus: ligneas enim ſoli habent.

26. Vidi etiam aliud in regia miraculum, ſpeculum impoſitum eſt maximum puteo non adeo profundo. Si quis igitur deſcendat in puteum, audit, quae in terra noſtra dicuntur, omnia: ſi vero in ſpeculum inſpiciat, urbes omnes atque gentes non minus videt, quam ſi adſtaret ſingulis. Tum familiares ego quoque vidi, univerſamque patriam. Utrum vero illi me quoque viderint, nondum habeo certo dicere. Quisquis vero non credit ita rem habere, ſi quando & ipſe eo delatus fuerit, vera a me dici intelliget.

27. Tum igitur ſalutato Rege & ipſius amicis, conſcenſa navi ſolvimus. Dedit mihi etiam dona Endymion, duas quidem togas vitreas, aeneas autem quinque, & de lupinis armaturam integram, quae in caeto reliqui omnia. Miſit etiam nobiſcum Hippogypos mille, qui ad quingenta nos ſtadia deducerent.

ἔστω δὲ ἐνθάδε, ὁρᾷ· καὶ πολλοὶ τὰς σφετέρας ἀπολέσαντες, παρ' ἄλλων χρησάμενοι ὁρῶσιν· εἰσὶ δ' οἱ καὶ πολλὰς ἀποθέτας ἔχουσιν, οἱ πλούσιοι. τὰ ὦτα δὲ, πλατάνων φύλλα ἐστὶν αὐτοῖς, πλήν γε τοῖς ἀπὸ βαλάνων· ἐκεῖνοι γὰρ μόνοι ξύλινα ἔχουσι.

Καὶ μὴν καὶ ἄλλο θαῦμα ἐν τοῖς βασιλείοις ἐθεασάμην· κάτοπτρον μέγιστον κεῖται ὑπὲρ φρέατος, ἐ πάνυ βαθέος. ἂν μὲν οὖν ἐς τὸ φρέαρ καταβῇ τις, ἀκούει πάντων τῶν παρ' ἡμῖν ἐν τῇ γῇ λεγομένων· ἐὰν δὲ εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ, πάσας μὲν πόλεις, πάντα δὲ ἔθνη ὁρᾷ, ὥσπερ ἑφεστὼς ἑκάστοις· τότε καὶ τοὺς οἰκείους ἐγὼ ἐθεασάμην, καὶ πᾶσαν τὴν πατρίδα· εἰ δὲ κἀκεῖνοί με εἶδον, οὐκ ἔτι ἔχω τὸ ἀσφαλὲς εἰπεῖν· ὅστις δὲ μὴ πιστεύει ταῦτα ἕτως ἔχειν, ἂν ποτε καὶ αὐτὸς ἐκεῖσε ἀφίκηται, εἴσεται ὡς ἀληθῆ λέγω.

Τότε δ' ἐν ἀσπασάμενοι τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς ἀμφ' αὐτὸν, ἐμβάντες ἀπήχθημεν· ἐμοὶ δὲ καὶ δῶρα ἔδωκεν ὁ Ἐνδυμίων, δύο μὲν τρυβλίνων χιτώνων, πέντε δὲ χαλκᾶς, καὶ πανοπλίαν θερμίνην· ἃ πάντα ἐν τῷ κήτει κατέλιπον. συνέπεμψε δὲ ἡμῖν καὶ Ἱπποτύπους χιλίους, ὡς διακοσίους ἄχρι σταδίων περαιοῦσθαι.

Ἐν

o Αἰτῶν] Αἰτῷν male Fl. Vulgatae adſentiuntur J. H. P. & P.

tionum hac priorum lectio, ἀλείφουσιν, propter γυμνάζονται, cui unctio convenit; tamen nihil miraculi haberet, *lacte ungi*. Verum quo magis portentoſum eſt *lac ſudare*, eo melius, eoque convenientius cum eo quod praemiſerat, *mel emungunt*; totus enim eſt Auctor in fingendis monſtris, quo conſiderato, jam plane frigebit vulgatum ἀλείφουσι. verſionem tamen non immutavi, quia Cl. *Geſn.* ad noſtram quoque lectionem, quae ex uno Cod. in *Graeviana Ed.* jam erat notata, videtur reſpexiſſe. J. F. R.

98. Τῇ γαστρὶ] Ridet Lucianus hiſtoricum aliquem, qui talia animalcula dari tradidiſſet; ſed immerito: nuper enim poſt noſtrorum hominum ad Indias utrasque navigationes compertum eſt, exiſtere genus quadrupedis, cui ſub ventre pera quaſi eſt, in quam ſe pulli recondunt. Cujusmodi Cantabrigiae anno MDCC. vivam circumlatam earum rerum curioſi omnes viderunt. Adi etiam *Aelian.* de Animal. I. 17. M. du S.

2. Οὐδὲ ἴτεαι] Eleganter pro οὐδὲ ἴτεαι, οὐδὲ ἴτεαι. Vid. *Bos* de Ellipſ. J. F. R.

7. Μαλθακοὶ] Sive μαλακοὶ, quod eodem redit. *Veſtes molles* alibi ſunt *ſericae*. ἱμάτια μαλακὰ ditiorum & aulicorum notiſſima ex Euang. *Matth.* XI. 8. Ubi Rev. *Jac. Elſner.* plura ex profanis auctt. & *Lucian.* Fugit. Epiſt. *Saturn.* & de *Salt.* adduxit. Conf. de *Salt.* c. 2. ubi μαλακαῖς ἐθῶσι tamen ſcribitur, non μαλθακαῖς, quod *Hippocrati* familiarius, ut μαλθακὸν νόσου. *mitis, remiſſus morbus* I. Aphor. 7. Et millies alibi; ſed & Atticis utrumque uſitatum eſſe, nimis notum eſt. J. F. R.

27. Εἰς τὸ κάτ. ἀποβλ.] De oppoſitis his praepoſitionibus v. ſupra *Quem. Hiſt.* c. 42. J. F. R.

Ἐν δὲ τῷ πλῷ, πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας χώρας παρημείψαμεν, προσέσχομεν δὲ καὶ τῷ ἐσοφόρῳ ἄρτι συνοικιζομένῳ, καὶ ἀποβάντες, ὑδρευσάμεθα. ἐμβάντες δὲ εἰς τὸ Ζῳδιακὸν, ἐν ἀριστερᾷ παρείπλεομεν τὸν ἥλιον, ἐν χρῷ τὴν γῆν παραπλέοντες· οὐ γὰρ ἀπέβημεν, καίτοι πολλὰ τῶν ἑταίρων ἐπιθυμούντων, ἀλλ' ὁ ἄνεμος οὐκ ἀφῆκεν. ἐθεώμεθα μέντοι τὴν χώραν εὐθαλῆ τε, καὶ πίονα, καὶ εὔυδρον, καὶ πολλῶν ἀγαθῶν μεστήν. ἰδόντες δὲ ἡμᾶς οἱ Νεφελοκένταυροι, μισθοφοροῦντες παρὰ τῷ Φαέθοντι, ἐπέπλησαν ὅτι τὸ ναῦν, καὶ μαθόντες ἐνσπόνδους, ἀπεχώρησαν.

28. Inter navigandum multas alias praetervecti terras, appulimus etiam Luciferae colonis nuper auctae, egressique aquatum fumus. Invecti deinde in Zodiacum, sinistrum solem praeterivimus, proxime terram *illam* praeternavigantes: neque enim exscendimus, multum licet cupientibus sociis; sed non sinebat ventus. Vidimus tamen regionem virentem, pinguem, irriguam, & bonis multis plenam. Sed cum viderent nos Nephelocentauri, qui mercede apud Phaëthontem militant, involarunt in navim, cognitoque, foedere nos comprehendi, recesserunt.

Ἤδη δὲ καὶ οἱ Ἱππόγυπα ἀπελελύθεσαν· πλεύσαντες δὲ τὸ ὅλον νύκτα, καὶ ἡμέραν, καὶ ἑσπέραν ἀφικόμεθα ἐς τὴν Λυχνόπολιν καλουμένην, ἤδη τὸ κάτω πλέοντες διώκοντες· ἡ δὲ πόλις αὕτη κεῖται μεταξὺ τοῦ Πλειάδων, καὶ τοῦ Ὑάδων ἀέρος, ταπεινοτέρα μέντοι τοῦ Ζῳδιακοῦ. ἀποβάντες δὲ, ἄνθρωπον μὲν οὐδένα μὰν εὕρομεν, λύχνους δὲ πολλοὺς περιθέοντας, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ περὶ τὸ λιμένα περιτρέχοντας, τοὺς μὲν μικροὺς, καὶ ὥσπερ εἰπεῖν, πένητας· ὀλίγους δὲ, τῶν μεγάλων καὶ δυνατῶν, πάνυ λαμπροὺς καὶ περιφανεῖς. οἰκήσεις δ' αὐτοῖς καὶ λυχνεῶνες ἰδίᾳ ἑκάστῳ πεποίηντο, καὶ αὐτοῖς ὀνόματα εἶχον, ὥσπερ οἱ ἄνθρωποι, καὶ φωνὴν προϊεμένων ἠκούομεν, καὶ οὐδὲν ἡμᾶς ἠδίκουν, ἀλλὰ καὶ ὅτι ξενίᾳ ἐκάλουν· ἡμεῖς δὲ, ὅμως ἐφοβούμεθα καὶ ὅτε δειπνῆσαι, ὅτε

29. Jamque Hippogypi etiam discesserant. Navigaveramus noctem proximam & diem, cursum deorsum persequuti, cum versus vesperam delati fumus in eam quae Lychnopolis vocatur. Jacet urbs inter aërem qui Pleiades ambit, & qui Hyades, humilior tamen Zodiaco. Exscensione facta hominem vidimus neminem; lychnos vero multos circumcurrentes, & in foro atque circa portum versantes, parvos alios &, ut ita loquar, pauperes, paucos vero de magnorum & potentium numero, claros omnino atque illustres. Habitationes illis & lucernaria suum unicuique facta erant: ac nomina habebant velut homines. Audivimus etiam voces emittere; neque ulla nos affecerunt injuria, sed ad hospitium nos invitarunt. Nos vero nihilo secius

a Εὔυδρον] Sic Edd. omnes & P. quin vel *Fl.* ἴυδρον, quasi velit cavere ne ἴυδρον legas. b Ἄβρον] *Pell.* an ἄγριος?

48. Ἐν χρῷ] Sic supra T. I. Ζεύξ. c. 6. f. *M. du S.*

72. Οὐδὲν ἡμᾶς ἠδίκουν] Ἀδικεῖν esse vim inferre, nocere, (adeoque etiam de inanimatis rebus dici) ut *Thucyd.* L. 2. p. 103. & V. 400. Et *Apocalyps.* IX. 4. ἵνα μὴ ἀδικήσωσι τὸ χόρτον. adductis etiam his Luciani aliorumque verbis, probat Rever. *Elsner.* ad N. T. T. 2. p. 453. Ed. Traject. *J.F.R.*

80. Σβεσθῆναι] Videtur hoc commento ridere philosophos, qui animas esse naturae igneae statuere, ut ex fabula Promethei notum, & ex *Cic.* Somn. Scip. c. 3. ubi Commentatores vide. Unde quibusdam opinio sedebat, aquis suffocari mortis esse genus omnium pessimum, quod anima sic penitus exstingueretur. *J.F.R.*

86. Ὅπως ἴχοιμι] Conf. mox c. 33. ubi ὡς ἴχω. Sed 36. ὅπως bis. *M. du S.*

89. Νεφελοκεκκυγίαν] Ex Aristophanis avibus sumta urbs vs. 820. seqq. Κοπανοφάνου nomen non muta-

eius timere, neque cibum capere, neque somnum quisquam noſtrum audere. Principis aula in media urbe exſtructa eſt. Hic princeps illorum tota nocte ſedet, nominatim unumquemque vocans: qui non obedierit, morte damnatur, ut ſtationis ſuae deſertor. Mors autem eſt exſtingui. Adſtantes nos etiam ſimul audivimus cauſſas lychnorum, quas tarditatis ſuae dicerent. Hic noſtrum etiam lychnum agnovi, eumque allocutus, quomodo domi ſe res haberent, interrogavi: isque enarravit mihi omnia. Noctem igitur illam ibi manſimus; ſed poſtridie ſolventes prope nubes navigavimus: ibi etiam Nephelococcygia (*Nubicuculia*) urbe conſpecta admirati ſumus. Nec tamen in illam egreſſi ſumus, vento non permittente. Caeterum regnat apud illos Coronus Cottyphionis F. (*Cornix Merulae*). Ac recordatus ſum Ariſtophanis poëtae, viri ſapientis ac veracis, cujus ſcriptis fidem fruſtra negant. Tertio inde die Oceanum ſatis jam clare videbamus. Terra vero nusquam, praeter eas, quae in aëre *pendent*, atque ipſae quoque jam igneae & ſupra modum fulgentes nobis videbantur. Quarto die circa meridiem, molliter cedente vento, ſubſidenteque in mare depoſiti ſumus.

30. Cum vero tangeremus jam aquam, mirum quam ſupra modum delectati & gaviſi ſimus: coenamque omnibus pro

ὑπνῶσαί τις ἡμῖν ἐτόλμησεν. ἔχεια δ' αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ πόλει πεποίηϱ, ἔνθα ὁ ἄρχων αὐτῶν, δι' ὅλης νυκτὸς κάθηϱ, ὀνομαϛὶ καλῶν ἕκαϛον. ὃς δ' ἂν μὴ ὑπακούσῃ, καταδικάζεϱ ἀποθανεῖν, ὡς λιπὼν τ' τάξιν· ὁ δὲ θάνατός ἐϛι σβεσθῆναι. παϱεγγύωτες δὲ κ' ἡμεῖς, ἐωρῶμεν τὰ γιγνόμενα, κ' ἠκούομεν ἅμα τ' λύχνων ἀπολογουμένων, κ' τὰς αἰτίας λεγόντων, δι' ἃς ἐβράδυνον. ἔνθα κ' τ' ἡμέτερον λύχνον ἐγνώρισα, καὶ ϖροσειπὼν αὐτὸν, καὶ τ' κατ' οἶκον ἐπυνθανόμην [c] ὅπως ἔχοιεν, ὁ δέ μοι ϖάντα διηγήσατο. τ' μὲν οὖν νύκτα ἐκείνην, αὐτοῦ ἐμείναμεν· τῇ ὑϖαύϱιον δὲ, ἀραντες, ἐπλέομεν ϖλησίον τ' νεφῶν. ἔνθα δὴ κ' τ' [d] Νεφελοκοκκυγίαν ϖόλιν ἰδόντες, ἐθαυμάσαμεν, ὑ μέντοι ἐϖέβημεν αὐτῆς· ὑ γὰϱ εἴα τὸ ϖνεῦμα. βασιλεύει μέντοι αὐτῆς Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος· κ' ἐγὼ ἐμνήσθην Ἀριϛοφάνους τοῦ ϖοιητοῦ, ἀνδϱὸς σοφοῦ, κ' ἀληθοῦς, κ' μάτην ἐφ' οἷς ἔγραψεν ἀπιϛούμενου. τρίτῃ δ' ἀϖὸ ταύτης ἡμέρᾳ, κ' τ' Ὠκεανὸν ἤδη σαφῶς ἐωρῶμεν· γῆ δὲ ἐδαμοῦ, ϖλὴν γε τ' ἐν τῷ ἀέρι. κ' αὐταὶ δὲ, [e] ϖυρωείδεις ἦσαν, κ' ὑϖαυγεῖς ἐφαντάζοντο. τῇ τετάρτῃ δὲ καὶ μεσημβρίαν, μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ ϖνεύματος, κ' συνιζάνοντος, ἅϖαξ τ' θαλάττης ἀϖετέθημεν.

Ὡς δὲ τοῦ ὕδατος ἐψαύσαμεν, θαυμάσιον ὡς ὑϖηδόμεθα, κ' ὑϖεχαίϱομεν, κ' δεῖϖνον [f] ϖᾶσιν ἐκ τ' ϖαϱόντων ἐϖοιή-

[c] Ὅπως] Πῶς marg. *Ar.* & *P.* Nil mutant Edd. correxit; haec enim Νεφελοκοκκυγίαν cum *Fl. Ald.* & *H.* *Aliv.* Πυρόεις *J.* Πυρόεσσα *Fl.* Πυρόεις *Ald. Fr. P. S. Ba.* & *H.* [d] Νεφελοκοκκυγίαν] Sic *P. Ba. S.* Et ſic *Soulius* in *J.* [e] Πυρωείδεις] Sic dedi ex Codd. *A. P.* & marg. [f] Πᾶσιν] Deeſt in *Fl.*

tarim, cum apte ad hanc rempublicam congruat. *J. M. G.*

93. Κοττυφίωνος] Ait ſe perveniſſe in urbem Νεφελοκοκκυγίαν, cujus Rex fuerit ὁ Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος. Puto ſcripſiſſe Lucianum Κοκκυφίωνος, ridicule formata voce a κόκκυξ & κοκκύζω. *J. G. G.*

Ibid. Ἀριστοφάνους] *Ariſtoph.* Ὄρν. p. 565. *M. du S.*

98. Πυρόεις] Angl. πυρόεσσις. *J. B.*

Πυρωείδεις] Ita *A.* & *P.* Reliqui πυρόεις, niſi quod *Fl.* πυρώδης, *Junt.* πυρόεις habent. *M. du S.*

1. Μαλακῶς ἐνδιδόντος] Conf. ſupra T. I. *Apol. pro Merc.* c. 4. p. 712. κ' ἐνδιδοῦσαν φυγῆς. Vel potius *Hermot.* c. 24. p. 763. ubi plane ſimilem phraſin ex Ariſtoph. *Plut.* 488. addidimus. Et infra *Tyrann.* c. 11. Ubi *Jenſ.* vim hujus verbi pluribus explicat. Oppoſitum ἐπιδιδόναι vide hac ipſa *Ver. Hiſt.* c. 6. *J. F. R.*

ἐποιήμεθα, καὶ [a] ἀποῤῥίψαντες, ἐνηχόμεθα. καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὖσα, καὶ εὐσταθὲς τὸ πέλαγος. Ἔοικε δὲ ἀρχὴ κακῶν μειζόνων γίγνεσθαι πολλάκις ἡ πρὸς τὸ βέλτιον μεταβολή· καὶ γὰρ ἡμεῖς δύο μόνας ἡμέρας ἐν ὕδατι πλεύσαντες, τῇ τρίτῃ ὑποφαινούσης, πρὸς ἀνίσχουσα τὸν ἥλιον ἄφνω ὁρῶμεν θηρία καὶ [b] κήτη, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ἓν δὲ μέγιστον ἁπάντων, ὅσον σταδίων χιλίων καὶ πεντακοσίων τὸ μέγεθος· ἐπῄει δὲ κεχηνὼς, καὶ πρὸ πολλοῦ ταράττων τὴν θάλατταν, ἀφρῷ τε περικλυζόμενον, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκφαῖνον, πολὺ τῶν παρ' ἡμῖν φαλλῶν ὑψηλοτέρους, ὀξεῖς δὲ πάντας ὥσπερ σκόλοπας, καὶ λευκοὺς ὥσπερ ἐλεφαντίνους. ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕστατον ἀλλήλους προσειπόντες καὶ [c] περιβάλλοντες, ἐμένομεν τὸ δὴ πάρεν, καὶ ἀναῤῥοφῆσαν ἡμᾶς, αὐτῇ νηὶ κατέπιεν. ἐμοὶ τύχῃ ἔφθη [d] συναῤῥάξαι τοῖς ὀδοῦσιν, ἀλλὰ διὰ τῶν ἀραιωμάτων ἡ ναῦς εἰς τὸ εἴσω διεξέπεσεν.

praesenti copia praebuimus, & *in mare* nos abjicientes natavimus, forte enim serenitas erat, & tranquillum mare. Videtur vero omajorum saepe malorum initium esse mutatio in melius. Etenim nos solos duo dies in mari cum navigassemus, illucescente tertio, ad orientem solem subito videmus belluas ac cetos, multos quidem etiam alios, unum vero omnium maximum mille & quingentorum stadiorum magnitudine, contra nos autem veniebat hians & longe ante se mare perturbans, spuma undique alludente, dentes exserens, multum phallis apud nos excelsiores, palorum instar omnes acutos, & eboris in modum candidos. Nos igitur ultimum allocuti & complexi nos invicem, expectare: at ille jam adest, & resorbens ipsa nos cum navi haurit. Neque tamen dentibus nos statim comminuit, sed per interstitia eorum navis illapsa est.

31. Cum

a Ἀποῤῥίψαντες] *Alii* ἀποβάντες *Coll.* Vulgatam servant Edd. omnes. b Κήτη] Κότη L. c Περιβάλλοντες] Sic *Fl.* Περιλαβόντες ceterae. d Συναῤῥάξαι] Συναράξαι *Fl.*

7. Καὶ ἀποβάντες ἐνηχόμεθα] Γρ. καὶ ἀποῤῥίψαντες ἐνηχ. *G.*

19. Φαλλῶν] * Ἐν τῷ περὶ τ' Συρίης θεοῦ λόγῳ † μέμνηται τ' φάλλων τούτων, ἐφ' ὧν ὁ ἀναβαίνουσι λόγος ἀστήρικτος. εἰσὶ δὲ αἱ φαλλαὶ οὗτοι τριακοσιῶν ὀργυιῶν τὸ ὕψος. *V.*

* Hoc Scholion male olim ad verbum σκόλοπας relatum, jam in sedem suam restitutum.

† Μέμνηται] Μέμνηται V. male. Et post φαλλῶν legebatur τοῦτο pro τούτων ac mox iterum τοὺς ante ἀναβαίνουσι, quod monente *Solano* delevi, & ὀργυιῶν pro vulgato ὀργυιᾶν dedi. *J. F. R.*

7. Ἀποῤῥίψαντες, ἐνηχόμεθα] Elliptice pro ἀποῤῥίψαντες ἑαυτοὺς ἐκ τ' νεὼς, ἐνηχόμεθα. Pariter *Lucas* in Act. Apost. XXVII. 43. *L. Bos.*

Ἀποῤῥίψαντες] Vide etiam Ἀλ. c. 9. *M. du S.*

Ἀποῤῥίψαντες] Adscripserat *Soulius* aliquem conjectasse, forsan ἀποῤῥυψάντες legendum. Sed ἀποῤῥύψαντες voluit, a ῥύπτω *abstergo, sordes abluo*, tumque profecto non male quidem; verum vulgata non est movenda, nam & sic in loco N. T. quem *L. Bos* indicat. Ἐκέλευσεν — ἀποῤῥίψαντας πρώτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξιέναι. *J. F. R.*

19. Φαλλῶν] Idem vid. supr. c. 22. *M. du S.*

Φαλλῶν] Quales describit in lib. de Dea Syria noster. *J. M. G.*

20. Σκόλοπας] Conf. supr. de *Merced. Cond.* c. 3. *M. du S.*

22. Περιβάλλοντες] *Fl.* optime. Reliquae περιλαβόντες. *M. du S.*

Περιβάλλοντες] *Florentinam* eo lubentius secutus sum, quod hoc verbum de amplexantibus & osculantibus proprie usurpatur. Sic *Long. Past.* IV. 125. (Ed. *Moll.* p. 133. numero per errorem typothetarum depravato) ἅτοι πάντες περιέβαλλον, κατεφίλουν χαίροντες, & L. IV. p. ult. Δάφνις τε & χλόη περιέβαλλον ἀλλήλους. Nec refert illic laetitiae signum esse, hic metus & valedicentium; valedicentes enim aeque se amplexantur ac gratulantes. Ne plura in re nota congeram. *J. F. R.*

25. Συναῤῥάξαι τοῖς ὀδοῦσιν] Contra mentem Luciani reddunt haec verba: *At dentibus non confregit prius, quam per eorum raritatem intro navis decidisset.* Contra mentem Luciani, inquam, nam navis illa prorsus non fuit confracta, nec dentibus belluae, nec in ejus

31. Cum vero intus jam eſſemus, primo tenebrae, neque videbamus quidquam. Poſtea illo hiante, videmus cetum magnum, (*ſpecum alvi*) & latum undique & altum, ſatis capacem, ut decies mille hominum in eo urbs habitaretur. Projecti in medio & piſces minores, & animalia multa alia conciſa, & navigiorum vela atque ancorae, & hominum oſſa & ſarcinae. In medio & terra & colles erant, ut mihi videbatur, de limo quem glutiebat conſidentes. Igitur ſilva in illis & omnigenae arbores naſcebantur, & olera germinaverant, cultisque omnia ſimilia. Ambitus terrae illius ſtadia ducenta quadraginta. Videre autem erat marinas aves, laros, Halcyones, quae pullos in arboribus educerent.

32. Tunc quidem igitur abunde ploravimus. Deinde vero, excitatis a me ſociis, navem firmavimus, atque igni filicibus excuſſo, coenam de his, quae ad manum eſſent, paravimus: jacebant autem

Ἐπεὶ δὲ ἔνδον ἦμεν, τὸ μὲν πρῶτον, σκότος ἦν, καὶ οὐδὲν ἑωρῶμεν· ὕστερον δὲ αὐτοῦ ἀναχανόντος, εἴδομεν κῆτος μέγα, καὶ πάντη πλατύ, καὶ ὑψηλόν, ἱκανὸν μυριάνδρῳ πόλει ἐνοικεῖν. ἐκεῖτο δ' ἐν μέσῳ καὶ μικροὶ ἰχθύες, καὶ ἄλλα πολλὰ θηρία συγκεκομμένα, καὶ πλοίων ἱστία καὶ ἄγκυραι, καὶ ἀνθρώπων ὀστέα, καὶ φορτία· κατὰ μέσον δὲ, καὶ γῆ, καὶ λόφοι ἦσαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκ τῆς ἰλύος ἣν κατέπινε συνιζάνουσα. ὕλη ἦν ἐπ' αὐτοῖς, καὶ δένδρα παντοῖα ἐπεφύκει, καὶ λάχανα ἐβεβλάστηκει, καὶ ἔφυτο πάντα ἔξεργασμένοις· περίμετρος δὲ τῆς γῆς σταδίοι χιλιόσιοι καὶ τετρακόσια. ἦν δὲ ἰδεῖν καὶ ὄρνεα τὰ θαλάττια, λάρους, καὶ Ἀλκυόνας, ὅπου τὰ νεοττεύοντα.

Τότε μὲν οὖν ὅτι πολὺ ἐδακρύομεν ὕστερον δὲ ἀναστήσας τοὺς ἑταίρους, τὴν μὲν ναῦν ὑπεστηρίξαμεν· αὐτοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαντες, καὶ ἀναπαύσαντες, δεῖπνον ἐκ τῶν παρόντων ἐποιήμεθα. παρέκειτο δὲ ἄφθονα

---

8. Κῆτος] Sic *Fl.* Κῶτος cett.

46. Τὰ πύρεια συντρίψαντες] Τοὺς πυριτολίτας λίθους λέγει. *F.*

ejus ventre, ſed integra iterum emiſſa, quando mortua erat bellua, ut videre eſt in principio L. 2. *Ver. Hiſt.* Voluit autem Lucianus his verbis indicare, os ejus belluae, & vacua inter dentes ſpatia adeo vaſta fuiſſe, ut opus non eſſet dentibus prius confringere eam, & ſic per partes eam abſorbere, ſed integram maxim illaeſam per dentium raritates facile potuiſſe tranſire. Vertas igitur locum: *non vero dentibus prius comminuit, ſed per eorum interſtitia navis in ventrem ducebat.* Haec in *Obſ. Crit.* p. 52. *L. Bos.*

Ἐμπίπτει] Nihil mutandum. Jam olim obſervarunt Grammatici ſaepius duplicari hic literam Π. Adde etiam Ἰσ. β. prope finem. *M. du S.*

30. Κῶτος] Ferri non poteſt κῶτος. Lege itaque cum *Fl.* κῶτος. Vide tamen *Brerewood* pag. 133. *Of long.* &c. *M. du S.*

Κῶτος] Lubens adripui ſcripturam Florentinae; num vulgata κῶτος, *cete*, ſenſum exhibet ſatis abſurdum: Etſi enim vel omnia hujus hiſtoriae commenta merito abſurda dixeris, tamen orationis nexus non debet eſſe abſurdus. Nihil autem in ſequentibus eſt, unde liqueat, homines in *Cete* ſedentes, alium *cetum* vidiſſe. Sed quid ſimplicius eſt, quam ut in eo latentes, partes ejus internas perluſtrarint? Quare κῶτος hic intelligo *tartareum capacis alvi ſpecum*, ut Phaedr. loquitur IV. 5. quem tum perſpicere dabatur, cum bellua hiaret, lumenque ante negatum per os admitteret. Eſt vero κῶτος proprie alveus navis, vid. *Polluc.* Onom. I. 87. p. 58. Et *venter*, vid. notam *Kuhnii*. Ediderunt autem in *Pollace* κῶτος prima acuta, cum tamen fateantur, Mſſ. habere κῶτος. At verſa vice L. 2. p. 171. κῶτος dedere, quum Mſſ. ibi κῶτος legere adfirmet editor. Quod quidem cur factum, non video; nam ſi differentiam ſtatuiſſent, quod poſteriore loco *cranii capacitas* ſignificetur, monuiſſent forſan. Verum nihil differentiae video, quum de quavis capacitate vas ingens referente, dicatur; nec adeo moror accentum, qui in ſyllaba ancipiti interdum ab aliis ſit circumflexus, ab aliis acutus. Mallem tamen κῶτος utroque loco, ex analogia, ut μῦθος, νῶτος & ſimilia, quae circumflexi amant. Verſio Cl. *Geſn.* ad vulgatam eſt compoſita, ideo reliqui eam, ſed mutatae lectionis verſionem ei adjiciens, ne mihi nimis ſumſiſſe dicar. *J. F. R.*

54. Ὀξίνης]

καὶ παντοδαπὰ κρέα τῶν ἰχθύων, καὶ ὕδωρ ἔτι τὸ ἐκ τῆς ἐωσφόρου εἴχομεν. τῇ ὀπτήσῃ δὲ προσπαράντες εἴ πού τι ἀναχάνοι τὸ κῆτος, ἑωρῶμεν ἄλλοτε μὲν ὄρη, ἄλλοτε δὲ μόνον τὸν οὐρανόν, πολλάκις δὲ καὶ νήσους. καὶ γὰρ ἠθανόμεθα, φερομένης αὐτοῦ ὀξέως πρὸς πᾶν μέρος τῆς θαλάττης. ἐπειδὴ δὲ ἐθάδες τῇ ἀγωγῇ ἐγιγνόμεθα, λαβὼν ἑπτὰ τῶν ἑταίρων, ἐβάδιζον ἐς τὴν ὕλην, θεασόμενος τὰ πάντα βουλόμενος. ὅπου δὲ ὅλους πέντε διελθὼν σταδίους, εὗρον ἱερὸν Ποσειδῶνος, ὡς ἐδήλου ἡ ἐπιγραφή, καὶ μετ' οὐ πολύ, καὶ τάφους πολλοὺς, καὶ στήλας ἐπ' αὐτοῖς, πλησίον τε, πηγὴν ὕδατος ἀφυγοῦς, ἔτι δὲ καὶ κυνὸς ὑλακὴν ἠκούομεν, καὶ καπνὸν ἐφαίνετο πόρρωθεν, καί τινα καὶ ἔπαυλιν εἰκάζομεν.

Σπουδῇ οὖν βαδίζοντες, ἐφιστάμεθα πρεσβύτῃ καὶ νεανίσκῳ, μάλα προθύμως πρασιάν τινα ἐργαζομένοις, καὶ ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐπ' αὐτὰ διοχετεύουσιν· ἡσθέντες οὖν ἅμα, καὶ φοβηθέντες, ἐστήμεν· κἀκεῖνοι δὲ ταὐτὸν ἡμῖν ὡς τὸ εἰκὸς παθόντες, ἀναυδοὶ παρειστήκεσαν· χρόνῳ δὲ ὁ πρεσβύτης ἔφη, τίνες ὑμεῖς ἄρα ἐστὲ ὦ ξένοι; πότερον, ἔφη, τῶν ἐναλίων δαιμόνων, ἢ ἄνθρωποι δυστυχεῖς, ἡμῖν ὁμοπλήσιοι; καὶ γὰρ ἡμεῖς ἄνθρωποι ὄντες, καὶ ἐν γῇ τραφέντες, νῦν θαλάττιοι γεγόναμεν, καὶ συνηχόμεθα τῷ θείῳ τούτῳ θηρίῳ, οὐδ' ὁ πάσχομεν ἀκριβῶς εἰδότες. τεθνάναι μὲν γὰρ εἰκάζομεν, ζῆν δὲ πιστεύομεν. πρὸς ταῦτ' ἐγὼ εἶπον, καὶ ἡμεῖς ἄνθρωποι νεήλυδες, ὦ πάτερ, ἐσμὲν, αὐτῷ σκάφει πρώην καλαποθέντες. πρόπλοι

copiosae & omnis generis carnes piscium; aquam vero de Lucifera adhuc habebamus. Postridie cum surrexissemus, quoties hiaret cetus, vidimus alias quidem montes, alias caelum solum, saepe etiam insulas; sensimusque adeo, ferri illum celeriter in omnes maris partes. Cum jam hujus commorationis consuetudinem quandam contraxissemus, assumtis septem sociis, in silvam ingressus sum, perspecturus omnia. Quinque nondum integra stadia progressus, Neptuni templum inveni, ut indicabat inscriptio: neque multo post sepulcra etiam multa, & in iis columellas, atque in proximo fontem aquae pellucidae. Adhaec canis latratum audivimus, & fumus apparuit e longinquo. Habitationem etiam conjicere quandam potuimus.

33. Diligenter igitur progressi, seniori cuidam & juveni adstitimus, studiose exercentibus hortum olitorium, atque de fonte aquam in eum derivantibus. Delectati simul & territi constitimus: & illi quoque eadem qua nos ratione, ut facile est ad existimandum, affecti, voce intercluſa stabant. Post moram aliquam senex, *Qui vos igitur estis*, inquit, *hospites? Utrum marini quidam daemones, an homines infelices, nobis similes? Etenim nos quoque homines nati & in terra nutriti marini jam facti sumus, & cum bellua hac, quae nos continet, natamus, nec accurate, quid de nobis fiat, scientes: mortuos enim nos esse conjicimus, vivere tamen credimus.* Ad haec ego, *Et nos sane*, inquam, *homines novi advenae sumus, pater, ipsa cum navi nudius tertius hausti.*

Mo-

a Ὀξέως] Ὀξέος *Fl.* male. b Πάτερ] Πάτερ σοι aliquem conjicere legendum notat *M. du S.* Sed nulla Ed. id habet. *Fl.* vero ὦ πάτερ ἄνθρωποι. ita ut ἄνθρωποι bis legatur.

54. Ὀξέως] Florentinae lect. ὀξέος malam esse, vid. mox cap. 40. f. *M. du S.*

81. Τοι] Quid haec particula saepe in oratione, quasi supervacanea, valeat, tamen non ignoro. At hoc quidem in hoc loco legendum censeo, σοι. *M. du S.*

82. Αὐτῷ σκάφει — καταποθέντες] Pro σὺν αὐτῷ σκάφει. Ita quoque *Alciphr.* I. Ep. 2. p. 12. ἀφεὶς τὸ φορτίον αὐτοῖς ἰχθύσιν, ἀφεὶς δὲ ἐμαυτὸν αὐτῷ τῷ σκάφει. Ad quae verba Cl. *Bergler.* plura similia adfert, quae nec repetam, nec augebo, quia nota. *J. F. R.*

90. Ὁ δὲ, ὁ πάτερ, ἔφη, ἐμοῦ &c.] A scopo ab-

Modo vero progressi sumus, exploraturi haec se silva quomodo habeat: multa enim & prolixa videbatur. Duxit autem nos genius aliquis, ne ut videremus, disceremusque, non solos nos in hac includi bellua. Sed enarra tuam nobis fortunam, qui sis, & qua ratione huc intraveris? Ille vero negavit, se prius vel dicturum nobis, vel quidquam a nobis quaesiturum, quam hospitali nos munere, prout copia jam esset, impertiisset, assumtosque nos in domum deduxit, quam sibi fecerat usibus satis commodam, & lectos in ea struxerat, paraveratque reliqua. Hic cum appositisset nobis olera & arboreos fructus, & pisces, vinumque ministrasset, satiatos interrogavit, quid nobis accidisset? Hic ego ordine enarravi omnia, tempestatem, & quae in ipsula contigerant, & navigationem per aëra, & bellum, & reliqua ad descensum usque in piscem.

34. Ille vero admiratus supra modum, vicissim ipse suas res enarravit, sic exorsus: *Genere, Hospites, sum Cyprius. Mercaturae caussa patria egressus cum filio, quem videtis, & servis multis aliis, in Italiam navigavi, onera varia magna navi vehens, quam in ore ceti solutam forte vidistis. Ac ad Siciliam usque feliciter navigavimus. Inde vero valido vento abrepti, tertio die in Oceanum delati sumus. Hic incidentes in cetum & viri cum nave gluttiti, duo nos, mortuis reliquis, servati sumus. Sepultis vero sociis, atque aede Neptuno aedificata, hanc vitam vivimus, olera in horto colentes, in reliquo ci-*

ἤομεν δὲ νῦν, βελόμενοι μαθεῖν τὰ ἐν τῇ ὕλῃ ὡς ἔχει. πολλὴ γάρ τις ἡ λάσιος ἐφαίνετο. δαίμων δέ τις ὡς ἔοικεν ἡμᾶς ἤγαγε, σέ τε ὀλομένους, καὶ εἰσομένους ὅτι μὴ μόνοι ἐν τῷδε [c] καθειργμεθα τῷ θηρίῳ· ἀλλὰ φράσον ἡμῖν τὰ σεαυτοῦ τύχην, ὅστις ὢν, ἡ ὅπως δεῦρο εἰσῆλθες· ὁ δὲ, ὃ πρότερον, ἔφη, ἐρεῖν οὐδὲ πεύσεσθαι παρ' ἡμῶν, πρὶν ξενίων τε παρόντων μεταδῶναι· καὶ λαβὼν ἡμᾶς ἦγεν ὅπου οἰκίαν, ἐπεποίητο δὲ αὐτάρκη, καὶ στιβάδας ἐνωκοδόμητο, καὶ τἄλλα ἐξήρτιστο· παρατεθεὶς δὲ ἡμῖν λάχανά τε, καὶ ἀκρόδρυα, καὶ ἰχθῦς, ἔτι δὲ καὶ οἶνον ἐγχέας, ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἃ ἐπεπόνθειμεν· κἀγὼ πάντα ἑξῆς διηγησάμην, τόν τε χειμῶνα, καὶ τὰ ἐν τῇ νήσῳ, καὶ τὴν ἐν τῷ ἀέρι πλοῦν, καὶ τὸν πόλεμον, καὶ τἄλλα, μέχρι τῆς εἰς τὸ κῆτος καταδύσεως.

Ὁ δ' ὑπερθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ καθ' αὑτὸν διεξῆλθε, λέγων, Τὸ μὲν γένος εἰμὶ, ὦ ξένοι, Κύπριος· ὁρμηθεὶς δὲ κατ' ἐμπορίαν ἀπὸ τῆς πατρίδος μετὰ παιδὸς, ὃν ὁρᾶτε, καὶ ἄλλων πολλῶν οἰκετῶν, ἔπλεον εἰς Ἰταλίαν, ποικίλον φορτίον κομίζων· ὅτε νεὼς μεγάλης, ἣν ὅτε τόμαλι τῶν κήτους διελελυμένην ἴσως ἑωράκατε. μέχρι μὲν οὖν Σικελίας, εὐτυχῶς διεπλεύσαμεν. ἐκεῖθεν δὲ ἁρπαγέντες ἀνέμῳ σφοδρῷ, τριταῖοι εἰς τὸν Ὠκεανὸν [d] ἀπήχθημεν, ἔνθα τῷ κήτει περιτυχόντες, καὶ ἀνανδροι καταποθέντες, δύο ἡμεῖς, τῶν ἄλλων ἀποθανόντων, ἐσώθημεν· θάψαντες δὲ τοὺς ἑταίρους, καὶ ναὸν τῷ Ποσειδῶνι δειμάμενοι, τυτονὶ τὸν βίον ζῶμεν, λάχανα μὲν κηπεύοντες, ἰχθῦς δὲ σι-

[c] Καθειργμεθα] Καθειργόμεθα *Fl.* Sed vulgatam servant *J. H. P.* &c. & Cod. P. [d] Ἀπήχθημεν] Nihil a vulgata abire *Fl. J. H.* notat *Solanus.*

erravit, qui haec ita transtulit; *ille vero, non prius dicam*, inquit, *nec intelligetis ex me, quam hospitio excepti praesentibus bonis fruamini.* Sensus est: *ille vero negavit se dicturum, aut ex nobis scisciturum esse prius, quam hospitalia sua quae habebat, nobis impertiisset.* Et hoc velle Lucianum, liquet ex iis quae sequuntur: ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἃ ἐπεπόνθειμεν. Et inferius, ὁ δὲ ὑπερθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ καθ' ἑαυτὸν διεξῆλθε. *L. Bos.*

αιτυμένοι ϗ ἀκρόδρυα. πολλὴ δὲ ἡμῖν ἀρα- obo piſcibus ſtantes & arborum fructibus. Sil-
τε ἡ ὕλη, ϗ μὴν ϗ ἀμπέλους ἔχει πολ- vae autem, ut videtis, prolixa, quibus etiam
λὰς, ἀφ' ὧν πάνυ οἶνος γίγνε. ϗ τὴν habet multas, de quibus vinum fit ſuaviſſi-
πηγὴν δὲ ἴσως εἴδετε καλλίστην ϗ ψυχρο- mum. Et fontem forte vidiſtis pulcherrimum
τάτην ὕδατος. εἰνὴν δὲ ἀπὸ τῶν φύλλων aquae & frigidiſſimae. Cubilia facimus de
ποιούμεθα, ϗ πῦρ ἄφθονον καίομεν, ϗ ὄρνεα 25 foliis, & igne utimur copioſo, & aves an-
δὲ θηρεύομεν τὰ εἰσπετόμενα, ϗ ζώντας cupio capimus involantes, & vivos piſcimur
ἰχθῦς ἀγρεύομεν ἐξιόντες ὅτι τὰ βραγχία piſces, exeuntes in branchia betuae, ibi etiam
τῷ ὑδρίῳ, ἔνθα ϗ λουόμεθα, ὁπόταν ὅτι- ubi volumus lavamus: nam & lacus non pro-
θυμώμεθα. ϗ μὴν ϗ λίμνη ἐ πόρρω ἐστὶν ro eſt ſalſus, viginti ſtadiorum ambitu, piſ-
ἁλμυρὰ, σταδίων εἴκοσι τὸν περίμετρον, 30 ces alens omnigenos, in quo natamus etiam,
ἰχθῦς ἔχουσα παντοδαπούς. ἐν ᾗ ϗ νηχόμε- & in parva ſcapha navigamus, quam ego
θα, ϗ πλέομεν ὅτι σκάφος μικρῷ, ὃ ἐγὼ fabricatus ſum. Anni nobis proceſſerunt, a
ἐναυπηγησάμην. ἔτη δὲ ἡμῖν ἐστὶ τὰ καλα- quo hauſti ſumus, ſeptem & viginti.
τόσεως [a] ταῦτα ἑπτὰ ϗ εἴκοσι.

Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἴσως φέρειν δυνάμεθα· 35 35. Ac reliqua ferre forte poſſumus: at
οἱ δὲ γείτονες ἡμῖν, ϗ πάροικοι, σφόδρα vicini noſtri, qui juxta habitant, difficiles
χαλεποὶ, ϗ βαρεῖς εἰσιν, ἄμικτοί τε ὄν- admodum & graves ſunt, inſociabiles utique
τες, ϗ ἄγριοι. ἦ γάρ, ἔφην ἐγὼ, ϗ ἄλλοι τι- feri. Ecquid enim, inquam, alii quoque
νὲς εἰσιν ἐν τῷ κήτει; πολλοὶ μὲν οὖν, ἔφη, ϗ ſunt in ceto? Multi vero, inquit, ſique in-
hoſpi-

a Ταῦτα] Et hic Pl. J. & H. cum vulg. facere notat Solon.

28. Λειμῶνα] Huc pertinet quod Clar. Henſ. in Lectt. Lucian. p. 11. & 12. monuit ſcribens: Λειμῶνα, inquit Thomas Mag. πάντες Ἀττικοὶ, ϗ λοῦσθαι. Sed & Λειμῶνα habet Lucian. in Vet. Hiſt. p. 337. (i. q. hoc loco) Haec ille. Ariſtoph. vero amat λουτρὰ, & λοῦμαι dicere, ἀπόλουν tamen pro ἀπόλουν Biſetus ait metri cauſſa dictum, vid. Cl. Mahtaire de Dialect. p. 9. Ex uno autem Luciani loco nihil conficitur, dices; cum alibi plerumque in apr. & fut. hoc verbo utatur, ubi contractio locum non habet: ſed & T. I. Nigr. c. 13. p. 52. λούμενος non λαύμενος ſine varietate legitur, nec non poſtea; quare rurſum ajo, non ὑπεραττικίζειν Lucianum. J. F. R.

45. Τριτωνοπρόσωπος τὸ μὲν ἄνω ἀνθρώπου ἐοικὼς, τὸ δὲ κάτω τοῖς γαλεώταις] Interpres: *Tritonomendetes, ſuperioribus partibus ſimiles hominibus, inferioribus vero ſolibus.* male. γαλεώται hic non ſunt ſoles, ſed piſces, qui γαλεῶται dicuntur, & alio nomine ξιφίαι, Latinis etiam *Xiphiae*. Sed ratio compoſitionis hujus vocis quae? Triton fingitur quidem monſtrum marinum, ſuperiore parte hominem referens, ſed μινδὸς eſt hircus, ſive ipſe Pan. Vide *Herodot.* lib. 11. c. 46. & *Suidam*. Mihi non liquet. quaerant otioſi. Quid enim μινδὸς cum Xiphia aut etiam ſole, ſi id malis, habet commune? J. G. G.

Τριτωνοπρόσωπος] Τριτωνοπρόσωπος appellatio monſtri ex Tritone, marino homine, & hirco compoſiti, quem Mendetae eſſe Aegyptiis, notum ex Herodoto. Sed quid ad hunc γαλεώτας, ſive *ſtellionem* dicas, ſive *ſolem*, ſive *muſtelam* denique? Itaque metuo, ne hic etiam lacuna ſit, ut modo circa Ἀφροδίτας obſervatum eſt. J. M. G.

48. Θυννοκέφ.] In S. κυνοκέφαλοι. In reliquis Θυννοκέφ. quod ego cur mutarim, manifeſtum eſt; vide etiam c. 38. M. du S.

Θυννοκ.] Θυννοκέφαλοι *Aldus*, quod ortum videtur ex Θυννοκέφαλοι, q. d. *thunnicipites*. Thunnus piſcis nobilis, cum κυνοκεφάλοις commode jungitur. Si allegoriam ſpectes, notum eſt brutum quemdam impetum multitudinis ea imagine notari. Sed deinde ipſe quoque *Aldus* dedit Κυνοκεφάλους. Et κίνα quoque piſcem eſſe, notum. J. M. G.

Θυννοκέφαλοι] Etſi *Pariſinus* Κυνοκέφαλοι praeferebat, tamen in verſione *Thynocephali*, expreſſum erat, unde facile patet quid edi voluerit. J. F. R.

50. Ἑαυτοὺς] Et ſic legere Florentinam cum *Junt.* notaverat *Solanus*. Quid tum? non enim opus erat aliam lectionem quaerere. ἑαυτοὺς enim ſic amare poni pro ἀλλήλους ſe invicem, vel mutuo, niſi ſatis notum eſt, vid. ex veteri Lexico, in *Bibliothec. Caſlin.* p. 233. quod ait; ἑαυτοὺς, ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους, οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. Adde *Thucyd.* IV. 25. p. 253. f. ϗ ὠφελεῖσθαι ἀλλήλους τὰ ἑαυτῶν, & ſe mutuo adhortati. J. F. R.

Ibid. Παρακελεύσασθαι] Active hic ponitur, ut παρακέλευσις ſimiliter active ap. *Alciphr.* I. ep. 8. ϗ δίδωμι τὸ λόγῳ παρακέλευσιν συμβουλεύσασθαι. Ubi Cl. *Bergl.* bene monet, prae-

hospitales, & figura horribili. Occidentales enim partes silvae & versus eandem sitas, Tarichanes (Salsamentarii) *habitant, gens anguillinis oculis, & voluen canerino, pugnax, audax, crudivora. Alterum vero latus, ad parietem dextrum, Tritonomendetes tenent, superiori parte hominibus similes, inferiore autem mustelis. Minus tamen hi injusti sunt reliquis. Sinistra vero Carcinochires,* (cancrimani) *& Thynnocephali* (canicipites) *qui belli societatem atque amicitiam inter se fecere. Mediterranea habitant Paguradae & Pittopodes, bellicosum genus & cursu valens maxime. Orientales vero & vicinae ori partes, desertae sunt maiorem partem, quod mari alluuntur. Tamen haec ego habeo Pittopodibus vectigal pendens quingenta quotannis ostrea.*

56. *Ac talis quidem est regio. Nobis vero videndum est quomodo possimus tot contra gentes pugnare, & victum quomodo quaeramus.*

ἀξένοι, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτοι. τὰ μὲν οὖν ἑσπέρια καὶ ὑράια τῆς ὕλης, Ταριχᾶνες οἰκοῦσιν, ἔθνος ἐγχελιωπὸν, καὶ καρκινοπρόσωπον, μάχιμον, καὶ θρασὺ, καὶ ὠμοφάγον. τὰ δὲ τῆ ἑτέρας πλευρᾶς, καὶ τὸ δεξιὸν τεῖχος, Τριτωνομενδῆται, τὰ μὲν ἄνω, ἀνθρώποις ἐοικότες, τὰ δὲ κάτω, τοῖς γαλεώταις· ἧττον μέντοι ἄδικοί εἰσι τῶν ἄλλων. τὰ λαιὰ δὲ, Καρκινόχειρες, καὶ Θυννοκέφαλοι, συμμαχίαν τε καὶ φιλίαν πρὸς ἑαυτοὺς ἐποιήσαντο. τὸ δὲ μεσόγαιαν νέμον Παγουράδαι, καὶ Ψιττόποδες, γένος μάχιμον, καὶ δρομικώτατον. τὰ ἐῶα δὲ πρὸς αὐτῷ τῷ ὕμαλι, τὰ πολλὰ μὲν, ἔρημά ἐστι, προσκλυζόμενα τῇ θαλάττῃ. ὅμως δὲ ταῦτα ἐγὼ ἔχω, Φόρον Ψιττόποσιν ἑκατοντάδων ἑκάστου ἔτους, ὄστρεα πεντακόσια.

Τοιαύτη μὲν ἡ χώρα ἐστὶν· ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως δυνησόμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσομεν. πόσοι

ὁ Θυννοκέφαλοι] Sic editum ex correctione *Solani*. Θυνοκέφαλοι *J. Ald. Ba. H. Fl.* Κυνοκέφ. *P. & S.* c Ψιττόποδες] Sic Edd. omnes. Ψιττόποδες *Graev.* Ψιττόποδες *Solan.* d Ἡμᾶς] Ὑμᾶς *Fl.* sola. e Δυνησόμεθα] Ita habere *J. Fl. H. Ba. S. & P.* notat *M. du S.* f Βιοτεύσομεν] Esse constantem lect. notat Idem. Sed *Jens.* meliuscule ego correxi.

praeter alios sic saepe *Demosthenem* loqui, ut ἐνημένοι τιμᾶς. &c. Noster supra *Dear. Dial.* XIV. fin. ἐνῆσαν πτηνοῖς & ἰχθύσι. Ac non semel alibi; quae loca indicabit Cl. *Jens.* ad *Tyrannicid.* Ita οἱ κεκτημένοι dicebantur Athenienses qui praedia possidebant, & qui servos. Licet & alibi id signif. quod possidetur. Vid. *Spanh.* ad *Aristoph.* Plut. 4. Ibid. vers. 7. ἐωνημένος, *qui emerat*, cum etiam sit, qui *emtus* est; vide commentt. Sed & praeterita passiva aliorum modorum intelligi sic ponuntur, ut *Herodian.* l. 13. ἐδεδούλωντο δὲ πᾶσαι αὐτοῦ τὴν ψυχὴν — ἡδοναῖς — σώματος ἡδοναί. *Subjugabant omnem ejus animam aliae ex aliis voluptates.* Permulta ejusmodi congerere liceret. Sed haec jam sufficiant. *J.F.R.*

31. Ψιττόποδες, γένος μάχιμον & δρομικώτατον] *Pittopodes genus bellicosum & velocissimum.* forte Ψιττόποδες, qui habebant pedes instar passerum. a ψῖττα passer sc. marinus. *J.G.G.*

Ψιττόπ.] Vera hujus nominis scriptura ex phrasi petenda est admodum insolenti, quae in Asξ. c. 3. legitur. ἀγρὸν δὲ ἐχόμην ψίττας καλαιτίνας, οἷδα δὲ ὡς φίλαγρός εἰμι, quod non est, ut visum fuit *Micyllo* somnianti vertere, *sed rus ibam, ubi ripae aggerem prosendi*; sed ut recte *Benedictus*, *contento cursu rus*

ἰέναι. Unde lux *Hesychio* in voce ψίττα. Sed vide quae ad eum locum annotata reperies: aut saltem adi *Epist. Sat. ad div.* c. 5. ubi haec verba, sic emendata, legas. ἐκ δὲ ἕλαφος ἐκτόπιοι μᾶλλον ἀφεστῶν βουλήσεσθαι ἂν τῷ δικτυείῳ εἰς τὸ ὄρος. καὶ ὄρνις ψίττας καλαιτίνας ἄττικοι ἐθέλουσι, παρ' αὐτοὺς τοὺς πτῆνας ἐκπτύσαντες. Lege itaque Ψιττόποδες, non, ut in omnibus libris legitur, Ψιττόποδες. Rationem hanc esse nominis etiam ex eo, quod addit Lucianus, cum vocat γίνος δρομικώτατον, patet. *M. du S.*

Ψιττόποδες] Legendum videtur Ψιττόποδες ut cum παγουράδαις socientur melius: piscium enim nomina Ψῆττα & Πάγουρος. Ψίττα quid hic sibi velit, equidem nondum intelligebam. Ψῆττα etiam adhibet noster *Asin.* 549. Sed tanto minus aliquid mutare ausim, quia saepius idem nomen eodem modo scriptum recurrit. *J.M.G.*

59. Βιοτεύσομεν] Patet vel me tacente, Lucianum scripsisse, ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως δυνησόμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσομεν. non, ut editum est, *βιοτεύσομεν. Est autem operae pretium ut prospiciamus, quo modo cum tot gentibus congredi poterimus, & qua ratione victuri simus.* *J.J.*

δ', ἔφην ἐγὼ, ὅτοι πάντες εἰσί; πλείους, ἔφη, ἢ χιλίων. ὅπλα δὲ τίνα εἰσὶν αὐτοῖς; οὐδὲν, ἔφη, πλὴν ὀστᾶ τῶν ἰχθύων. οὐκοῦν, ἔφην ἐγὼ, ἄριστ' ἂν ἔχοι ἡμῖν μάχης ἐλθεῖν αὐτοῖς, ἅτε ὄντων ἀνόπλοις, αὐτοὺς γε ὡπλισμένους. εἰ γὰρ κρατήσομεν αὐτῶν, ἀδεῶς τὸλοιπὸν οἰκήσομεν. ἔδοξε ταῦτα. καὶ ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν παρεσκευαζόμεθα. αἰτία δὲ τῷ πολέμῳ ἔμελλεν ἔσεσθαι, τῶ φόρου ἡ οὐκ ἀπόδοσις, ἤδη τῆς προθεσμίας ἐνεστώσης. καὶ δὴ οἱ μὲν ἔπεμπον, τὸ δασμὸν ἀπαιτοῦντες· ὁ δὲ, ὑπερηφανῶς ἀποκρινόμενος, ἀπεδίωξε τοὺς ἀγγέλους. πρῶτον οὖν οἱ Ψιττόποδες, καὶ οἱ Παγουράδαι, χαλεπαίνοντες τῷ Σκινθάρῳ (τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο) μετὰ πολλῆς θορύβου ἐπῆεισαν.

Ἡμεῖς δὲ, τὴν ἔφοδον αἰσθόμενοι, ἐξαυλισάμεθα, ἀνεμείναμεν, λόχον τινὰ προτάξαντες ἀνδρῶν πέντε καὶ εἴκοσιν. εἵρητο δὲ αὐτοῖς ἐν τῇ ἐνέδρᾳ, ἐπειδὰν ἴδωσι παρελθόντας τοὺς πολεμίους, ἐπανίστασθαι καὶ ὅτως ἐποίησαν. ἐπαναστάντες γὰρ, κατόπιν ἔσχον αὐτοὺς, καὶ ἡμεῖς δὲ καὶ αὐτοὶ, πέντε καὶ εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν ὄντες, καὶ γὰρ καὶ ὁ Σκίνθαρος, καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ, συνεστρατεύοντο, ἠντιάζομεν, καὶ συμμίξαντες θυμῷ καὶ ῥώμῃ, διεκινδυνεύομεν. τέλος δὲ, τροπὴν αὐτῶν ποιησάμενοι, κατεδιώξαμεν, ἄχρι πρὸς τοὺς Φωλεούς. ἀπέθανον δὲ τῶν μὲν πολεμίων, ἑβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν, ἡμῶν δὲ, εἷς, καὶ ὁ κυβερνήτης [b] τρίγλης πλευρᾷ παραπείς τὸ μετάφρενον.

Ἐκείνην μὲν οὖν τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν νύκτα, ἐπηυλισάμεθα τῇ μάχῃ, καὶ τρόπαιον ἐστή-

60 Quos vero, inquam, hi omnes sunt? Mille, inquit, amplius. Quae sunt illis arma? Nulla, inquit, praeter spinas piscium. Igitur optimum, inquam, fuerit pugna cum illis congredi, inermibus nempe, nos qui arma habemus. Illos enim si vicerimus, sine metu deinde vivemus. Sic placuit: digressique ad navem, nos paravimus. Caussa belli futuri erat, vectigal non solutum, cujus jam dies instaret. Atque illi quidem mitere tributum poscentes. Ille vero superbo cum responso nuntios repulit. Primum ergo Psittopodes & Paguradae irati, Scintharum (hoc enim nomen viro) magno tumultu invaserunt.

37. Nos vero suspicati invasionem, egressi domo expectamus, agmine praemisso virorum quinque & viginti, quibus praeceptum erat, ex insidiis, cum praetergressos viderent hostes, insurgerent. Et sic fecere. Insurgentes enim a tergo illos ceciderunt. Nos vero quinque & viginti numero & ipsi, cum Scintharus ipsiusque filius una pugnarent, occurrimus, animoseque & fortiter confligentes non sine periculo pugnavimus. Tandem vero in fugam versos persecuti sumus ad foveas suas usque. Ceciderunt hostium quidem centum & septuaginta: de nostris vero unus gubernator, costa triglae trajectus a tergo.

38. Illo igitur die ac nocte in pugnae loco mansimus, tropaeumque statuimus, spi-

a Ἐξαυλισάμεθα] Ἐξεπλισάμεθα alios legere dicunt *Coll.* Et sic habent marg. *Ar.* P. & L. Ἐξαυλισάμεθα vero est in *Coll.* ipsis aeque ac in Edd. *Ald. J. Fl. H. P. Bz.* & *S.* b. τρίγλης] Sic recte *P. Bz.* & *S.* Τρίγλης majore litera τ. male *J. Ald. Fl. Fr. H.*

77. Ἐξεπλισάμεθα] Γραυ. ἐξαυλισάμεθα. *G.*

69. Τῆς προθεσμίας ἐνεστώσης] Obscure versio Parisina: *jam pacti tempore imminente.* Sed προθεσμίαν esse *constitutum tempus*, ut in Epist. ad *Galat.* IV. 2. ἄχρι προθεσμίας τοῦ πατρός, producto hoc Luciani loco, alioque ex ejusd. *Nigrino*, *Plutarcho* item & *Æschine*; post alios docuit Rev. *Elsner.* ad N. T. l. c. *J. Fl. R.*

77. Ἐξε-

ſpina dorſi arida delphini erecta. Poſtridie vero etiam alii, cognita re adſunt; dextrum cornu tenentes Tarichanes duce Pelamo, ſiniſtrum vero Thynnocephali, medium Carcinochires. Tritonomendetes enim quieſcebant, neutris auxiliari volentes. Nos vero occurrentes illis circa Neptuni aedem, ad manus venimus, clamore utentes multo: reſonuit autem ſpeluncarum inſtar cetus. Illos autem in fugam verſos utpote nudos perſecuti in ſilvam, campum obtinuimus.

39. Neque multo poſt caduceatoribus miſſis & mortuos tollunt & agunt de amicitia. Sed nobis non placuit fedus: quin poſtridie ejus diei contra illos profecti confertim omnes delevimus, praeter Tritonomendetas. Hi enim quid fieret animadverſo, curſu petitis branchiis in mare inde deſiluerunt. Nos vero tota luſtrata regione, quae jam vacua eſſet hoſtibus, reliquo tempore metus expertes habitabamus, exercitationibus multum utentes & venatu, vineasque colentes, & fructum comportantes ex arboribus; & in univerſum ſimiles videbamur hominibus in magno quodam carcere, unde fuga non eſt, delicate viventibus ac ſolutis. Annum igitur & menſes octo ad hunc modum vixeramus.

40. Sed noni menſis die quinto decimo, circa ſecundam oris apertionem (ſemel enim in ſingulas horas hoc faciebat cetus, ut illis hiatibus ſignare horas poſſemus)

σαμεν, ῥάχιν ξηρὰν δελφῖνος ἀναπήξαντες. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ ᾗ οἱ ἄλλοι αἰσθόμενοι παρῆσαν, τὸ μὲν δεξιὸν κέρας ἔχοντες οἱ Ταριχᾶνες, ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Πήλαμος, τὸ δ' εὐώνυμον, οἱ [c] Θυννοκέφαλοι, τὸ μέσον δὲ, οἱ Καρκινόχειρες. οἱ γὰρ Τριτωνομένδητες ἠσυχίαν ἦγον, ἑτέροις συμμαχεῖν προαιρούμενοι. ἡμεῖς δὲ προαπαντήσαντες αὐτοῖς περὶ τὸ Ποσειδώνιον, προσεμίξαμεν, πολλῇ βοῇ χρώμενοι. ἀντήχει δὲ τὸ κῆτος ὥσπερ τὰ σπήλαια. τρεψάμενοι δὲ αὐτοὺς, ἅτε γυμνῆτας, καταδιώξαντες ἐς τὴν ὕλην, τοιπὸν ἐπεκρατοῦμεν τῆς γῆς.

Καὶ μετ' ὀλὺ κήρυκας ἀποστείλαντες, νεκρούς τε ἀπῃροῦντο, καὶ περὶ φιλίας διελέγοντο· ἡμῖν δὲ οὐκ ἐδόκει σπένδεσθαι. ἀλλὰ τῇ ὑστεραίᾳ χωρήσαντες ἐπ' αὐτοὺς, πάντας ἀρδην ἐξεκόψαμεν, πλὴν τῶν Τριτωνομενδήτων. οὗτοι δὲ ὡς εἶδον τὰ γιγνόμενα, διαδραμόντες ἐκ τῶν βραγχίων, ἀφῆκαν [d] αὐτοὺς εἰς τὸν θάλατταν. ἡμεῖς δὲ τὴν χώραν ἐπελθόντες, ἔρημον ἤδη οὖσαν τῶν πολεμίων, τὸ λοιπὸν ἀδεῶς κατῳκοῦμεν, τὰ πολλὰ γυμνασίοις τε καὶ κυνηγεσίοις χρώμενοι, καὶ ἀμπελουργοῦντες, καὶ τὸν καρπὸν συγκομιζόμενοι τῶν ἐκ τῶν δένδρων. καὶ ὅλως, ἐῴκειμεν τοῖς ἐν δεσμωτηρίῳ μεγάλῳ καὶ [e] ἀφύκτῳ τρυφῶσι, καὶ λελυμένοις. ἐνιαυτὸν μὲν οὖν, καὶ μῆνας ὀκτὼ τοῦτον διήγομεν τὸν τρόπον.

Τῷ δ' ἐνάτῳ μηνὶ, πέμπτῃ ἱσταμένου, περὶ τὴν δευτέραν τοῦ στόματος ἄνοιξιν (ἅπαξ γὰρ δὴ τοῦτο κατὰ τὴν ὥραν ἑκάστην ἐποίει τὸ κῆτος, ὡς ἡμᾶς πρὸς τὰς ἀνοίξεις τεχμαί-

c Θυννοκέφαλοι] Θυνν. B2. Κυνοκεφ. reliquae. Conf. ſupra *Dial. Deor.* XVII. & *Quom. Hiſt.* c. 62.

d Αὐτοὺς] Αὐτοὺς Edd.

e Ἀφύκτῳ] Sic jam recte Edd.

77. Ἐξελισσ.] Sic *Coll.* P. & L. At impreſſi omnes ἐξειλισσόμενοι. *M. du S.*

Ἐξελισσόμενοι] Vulgatam ſervavi, etſi ἐξελισσόμενοι intellectu facilius eſt. Poſſet enim ἐξελισσ. ſignificare *e tenebriis, tuguriis, excitii*; quaſi oppoſitum τῷ ἐναυλίζομαι. Et ſic video Cl. *Geſnerum* accepiſſe; at non invenio auctoritatem; ideo ſuſpectum habeo iſtud verbum, donec alibi invenero. *J. F. R.*

98. Θυννοκέφ.] Ut c. 35. Sed hic omnes, excepta B2. Κυνοκέφαλοι habent. *M. du S.*

Θυννοκέφαλοι] Confer omnino ſupra c. 35. *Pariſina* hic iterum κυνοκέφαλοι cum reliqq. In verſione tamen iterum quoque *Thynocephali*; quare, ſi vulgata ſupra erat movenda, etiam hic mutanda fuit. *J. F. R.*

μαίρεας τὰς ὥρας) περὶ δὴ τὴν δευτέραν, ὡς ἔφην, ἄνοιξιν, ἄφνω βοή τε πολλὴ, καὶ θόρυβος ἠκούετο, ὥσπερ κελευσμάτα, καὶ εἰρεσίαι. ταραχθέντες δὴ, ἀνερπύσαμεν ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τῆς θηρίου, καὶ στάντες ἐντὸς τῶν ὀδόντων καθεωρῶμεν [a] ἁπάντων δὴ ἐγὼ εἶδον θεαμάτων παραδοξότατον, ἄνδρας μεγάλους ὅσον ἡμιστάδιαίους [b] τὰς πλευράς, ὅπη νήσων μεγάλων προσπλέοιτες, ὥσπερ ὅπη τριήρων. οἶδα μὲν ἀπίστοις ἐοικότα ἱστορήσων, λέξω δ' ὅμως. Νῆσοι ἦσαν ὅπλων μὲν, ἃ πάνυ δὲ ὑψηλαὶ, ὅσον ἑκατὸν σταδίων ἑκάστη τὸ περίμετρον. ὅπη δ' αὐτῶν ἔπλεον τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἀμφὶ τοὺς εἴκοσι καὶ ἑκατόν. τούτων δὲ οἱ μὲν πᾶς ἑκάτερα τῆς νήσου καθήμενοι, ἐφεξῆς ἐλαπλάτουν, κυπαρίσσοις αὐτοκλάδοις μεγάλαις, καὶ αὐτοφύτοις, ὥσπερ ἐρετμοῖς. κατόπιν δὲ ὅπη τῆς πρύμνης, ὡς ἐδόκει, κυβερνήτης ὅπλον ὑψηλὸν εἱστήκει, χαλκοῦν ἔχων πηδάλιον, σταδιαῖον τὸ μῆκος. ὅπη δὲ τὰ πρῶτα, ὅσον τεσσαράκοντα ὡπλισμένα αὐτῶν ἐμάχοντο, πάντα ἐοικότες ἀνθρώποις, πλὴν τῶν κόμης. αὐτὴ δὲ οὐδεμία ἦν, καὶ ἐκαίετο, οὔτε ἐδὲ κορύθων ἐδέοντο. ἀντὶ δὲ ἱππίων, ἄνεμος ἐμπίπλων τὴν ὕλην, πολλὴ ἐνῆν ἐν ἑκάστῃ, ἐλόλυε τε αὐτὴν, καὶ ἔφερε τὴν νῆσον, [d] ἢν ἐθέλῃ ὁ κυβερνήτης. κελευστὴς δ' ἐφειστήκει αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὴν εἰρεσίαν ὀξέως ἐκίνουν, ὥσπερ τὰ μακρὰ τῶν πλοίων.

circa secundum ergo, ut dicebam, hiatum subito clamor, tumultusque exoritur, qualis celeusmatum atque remorum. Perturbati ergo erepsimus in ipsum os bestiae, stantesque intra dentes spectamus omnia: spectaculum nempe omnium, quae vidi ego, maxime admirabile, homines magnos quantum est dimidium stadium, magnis in insulis tanquam triremibus adnavigantes. (Novi me incredibilibus similia referre, dicam tamen). Insulae erant longae illae quidem, sed non vehementer altae, stadiorum circiter centum ambitu. In his navigabant virorum illorum ad duodetriginta. Horum porro alii ad utrumque insulae latus deinceps assidentes ut remos trahebant cupressos magnas ipsis cum ramis atque foliis. In posteriori vero parte, in puppi, ut videbatur, gubernator excelso in colle stabat, aeneum tractans gubernaculum stadii longitudine. In prora autem eorum quadraginta circiter armati pugnabant, similes usquequaque hominibus praeterquam comis, pro his enim ignis erat, isque ardens. Itaque galeis opus non habebant. Pro velis vero irruens in silvam, quae multa in unaquaque erat, ventus, sinuabat illam, impellebatque quo vellet gubernator, insuflam. Hortator autem illis stabat, atque insulae, velut naves longae, ad remigium celeriter movebantur.

41. Ac

a Ἁπάντων δὴ] Sic dedi monente Solano. Nam Edd. absurde ἁπάντων δὲ. b Τὰς πλευράς] Τὸν ἡμίσεα P. & marg. AIW. Vulgatae adsentiuntur J. Fl. H. Ald. P. c Σταδιαῖον] Sic recte J. H. P. & B1. Σταδιαῖα male B2. Πάντα σταδιαῖα Fl. d Ἢ] Sic J. item Codd. P. L. Οἱ Fl. P. Ald. H. &c.

52. Κορύθων ἐδέοντο] Τὸ τῦ Ὁμήρου λέγειλε περὶ Διομήδους, τὸ Δαυλὸ οἱ ἀπὸ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ.

* Διομήδους] Pro vulgato Διομήδην, reliquisque ex Flor. in hoc indicato restituta, decrat enim vocabulum πῦρ. & dal. J. P. R.

33. Ἅπαντα δὴ] Quanquam fic etiam ferri possit, malim ἁπάντων δὴ. M. de S.

41. Εἴκοσι καὶ ἑκατὸν] Atqui mox, praeter remiges, quadraginta armatos audies. Audis etiam hic statim post numerum prolatum τούτων δὲ &c. ut necesse sit majorem a Luciano fuisse scriptum, quem LMX. fuisse existimo. Sed res nihili est in tali Libro. M. de S.

48. Σταδιαῖον] Sic πηχυαῖον supra c. 22. & ὑπερσταδιαίους

41. Ac primo duas aut tres videbamus, deinde apparuere vel sexcentae, quae intervallo capto praelium committerent, & pugnarent classibus. Multae igitur adversis proris concurrebant, multae ab impulsu vehementi submergebantur: aliae sibi implicitae pugnabant fortiter, nec facile exsolvebantur. Constituti enim in prora alacritatem ostendebant maximam, transilientes in naves alienas, & caedem ibi edentes. captivum quidem duxit nemo. Pro ferreis manibus polypodas magnos, revinctos sibi invicem injiciebant, qui silvam complexi retinerent insulam. Jactabant vero ostrea quae singula plaustrum implerent, & jugeri magnitudine spongias, iisque se invicem vulnerabant.

Τὸ μὲν ὂν πρῶτον μία ἢ τρεῖς ἐωρῶμεν, ὕστερον δ' ἐφάνησαν ὅσον ἑξακόσιαι, καὶ συστάντες, ἐπολέμουν, καὶ ἐναυμάχουν. πολλαὶ μὲν οὖν ἀντίπρῳροι συνηράσσοντο ἀλλήλαις, πολλαὶ δὲ καὶ ἐκβληθεῖσαι κατεδύοντο. αἱ δὲ συμπλεκόμεναι, χαρτερῶς διηγωνίζοντο, καὶ οὐ ῥᾳδίως ἀπελύοντο. αἱ γοῦν ὅπῃ τὸ πρῶρας τελαγμένοι, πᾶσαν ἐπεδείκνυντο προθυμίαν, ἐπεμβαίνοντες, καὶ ἀναιροῦντες. ἐζώγρει δὲ οὐδείς. ἀντὶ δὲ χειρῶν σιδηρῶν, πολύποδας μεγάλους ἐκδεδεμένους ἀλλήλοις ἐπέρριπτον. οἱ δὲ περιπλεκόμενοι τῇ ὕλῃ, κατεῖχον τὴν νῆσον. ἔβαλλον μέντοι καὶ ἐτίτρωσκον ὀστρέοις τε ἀμαξοπληθέσι, καὶ σπόγγοις πλοθριαίοις.

42. Dux erat alterius classis Aeolocentaurus, alterius Thalassopotes (*Maris potor*) pugna inter illos exorta, ut videtur, fuerat de praeda. Dicebatur enim Thalassopotes greges multos delphinorum Aeolocentauri abegisse, quantum audire dabatur tum inclamarent sibi invicem, & regum nomina appellarent. Tandem vincunt Aeolocentauri *milites*, atque insulas hostium demergunt centum circiter & quinquaginta, tres alias cum ipsis viris capiunt: reliquae remis inhibentes fugiunt. Hi vero aliquo usque eos persecuti, sub vesperam conversi ad naufragia, pleraque in suam potestatem

Ἡγεῖτο δὲ τοῦ μὲν, Αἰολοκένταυρος, τοῦ δὲ, Θαλασσοπότης· καὶ μάχη αὐτοῖς ἐγένετο, ὡς ἔοικε, λείας ἕνεκα· ἐλέγετο γὰρ ὁ Θαλασσοπότης πολλὰς ἀγέλας δελφίνων τοῦ Αἰολοκενταύρου ἐληλακέναι, ὡς ἦν ἀκοῦσαι βοώντων ἀλλήλοις, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν βασιλέων ἐπιβοωμένων. τέλος δὲ, νικῶσιν οἱ τοῦ Αἰολοκενταύρου. καὶ νήσους τε τῶν πολεμίων καταδύουσιν ἀμφὶ τὰς πεντήκοντα, καὶ ἑκατόν· καὶ ἄλλας τρεῖς λαμβάνουσιν αὐτοῖς ἀνδράσιν· αἱ δὲ λοιπαὶ, πρύμναι χρεσάμεναι, ἔφευγον. οἱ δὲ, μέχρι τινὸς διώξαντες, ἐπειδὴ ἑσπέρα ἦν, τραπόμενοι πρὸς τὰ ναυάγια, τῶν πλείστων ἐπεκράτησαν,

σαν,

ἐλαίους hoc eod. cap. *J. F. R.*

51. Πῶν ὦν] *Homer.* Il. E. 4. *M. du S.*

54. Ἦ] P. L. & Ed. *Junt.* In reliquis οἳ. Alludit ad *Homeri* locum in margine designatum; quem Zoilus etiam carpserat, immerito. (Vid. *Didym.*) *M. du S.*

62. Ἐκβλήσεται] Qui *dissolutae* inter pontes sunt, legebant illi forte ἐκλυθήσεται, quod placeret, si in libro invenirem. Et fateor, me non habere, qui ἐκβλήσεται hoc sensu dixerit, quo hic opus est. Itaque analogiam, & vim τοῦ ἐκ, quam habet etiam intendendi atque augendi, secutus sum. *J. M. G.*

71. Σπόγγους] Corruptam hanc vocem arbitror; sed quid reponam nescio. Hoc res tanti est. *M. du S.*

83. Αἱ δὲ λοιπαὶ πρύμναι χρεσάμεναι] Nimis saepe & erudite hoc genus loquendi illustratum est ab praeclaris ingeniis, quam ut voces postremas intelligamus cum Micyllo simul & Benedicto *collisa puppi*. *J. G.*

Ibid. Πρύμναι χρεσάμεναι] Imperitissime vertitur, *at illae puppi proversae fugerunt*. Siccine? collisa puppi potuerant fugere? Verte *reliquae remis inhibentes fugerunt*. Quod Graecis πρύμναι χρεσάμεναι, hoc Latinis *inhibere remis*. Cum olim fugam molirentur in pugnis navalibus, non conversis navi fugiebant, sed paullatim euntes cessim, & remis inhibentes cursum navis, retro navigabant, ut erudite docuit *vir* πάνυ *J. Frid. Gronovius* lib. IV. Observat. cap. ultimo, quem vide. *J. G. G.*

88. Καὶ-

σαν, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἀνείλοντο. καὶ γὰρ ἐκείνων κατέδυσαν νῆσοι οὐκ ἐλάττους τῶν ὀγδήκοντα. ἔστησαν δὲ καὶ τρόπαιον τῆς νησομαχίας, ὀλίγῃ τῇ κεφαλῇ τῶν κήτους μίαν τῶν πολεμίων νῆσον ἀναταυρώσαντες. ἐκείνην μὲν οὖν τὴν νύκτα περὶ τὸ θηρίον ἠλίσαντο, ἐξάψαντες αὐτῷ τὰ σπόγγια, καὶ ἐπ' ἀγκυρῶν πλησίον ὁρμισάμενοι. καὶ γὰρ ἀγκύραις ἐχρῶντο μεγάλαις, ὑαλίναις, χαρτεραῖς. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ θύσαντες ὀλίγῃ τῶν κήτους, καὶ τοὺς οἰκείους θάψαντες ἐπ' αὐτῷ, ἀπέπλεον ᾄδοντες, καὶ ὥσπερ Παιᾶνας ᾄδοντες. ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὴν νησομαχίαν [a] γιγνόμενα.

redegerunt, & receperunt ſua; nam ipſorum quoque inſulae octoginta non minus ſubmerſae fuerant. Statuerunt vero tropaeum pugnae inſularis, una inſularum hoſtilium in capite ceti ſuſpenſa. Illam igitur noctem circa beluam, revinctis ab ea retinaculis, & jactis circa ancoris, transegere: nam ancoris quoque utebantur magnis, vitreis, valſidis. Poſtridie vero re ſacra in ceto peracta, ſepultisque in eo ſuis, ſolverunt laeti, & velut paeanas canentes. Iſta ſunt circa inſularem pugnam geſta.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΤΟ δ' ἀπὸ τούτου μηκέτι φέρων ἐγὼ τὴν ἐν τῷ κήτει δίαιταν, ἀχθόμενός τε τῇ μονῇ, μηχανήν τινα ἐζήτουν, δι' ἧς ἂν ἐξελθεῖν γένοιτο. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἔδοξεν ἡμῖν διορύξασι τὸ δεξιὸν τοῖχον, ἀποδρᾶναι· καὶ ἐξάμενοι διεκόπτομεν. ἐπειδὴ δὲ προελθόντες ὅσον πέντε σταδίους, οὐδὲν ἠνύομεν, τῷ ὀρύγματι ἐπαυσάμεθα. τότε δὲ ὕλην καῦσαι διέγνωμεν. οὕτω γὰρ ἂν τὸ κῆτος [b] ἀποθανεῖν. εἰ δὲ τοῦτο γένοιτο, ῥᾳδία ἐμέλλεν ἡμῖν ἔσεσθαι ἡ ἔξοδος. ἐξάμενοι οὖν ἀπὸ τοῦ ἑῴου, ἐκαίομεν· καὶ ἡμέρας μὲν ἑπτὰ καὶ νύκτας ἴσας ἀναισθήτως εἶχε τοῦ

VERAE HISTORIAE LIBER SECUNDUS.

AB hoc inde tempore cum non amplius ferrem illam in ceto vivendi rationem, & commoratione illa gravarer, exeundi aliquam rationem machinabar. Ac primo quidem placuit dextro pariete perfoſſo aufugere, jamque excidere illud coeperamus. Cum vero ad quinque ſtadia progreſſi nihil efficeremus, fodiendi conſilio abjecto, incendere ſilvam ſtatuimus, ita quippe morituram beluam, quo facto facilem nobis futurum exitum. A caudinis igitur partibus initio facto eam incendimus: ac ſeptem dies totidemque noctes non ſenſit ardorem, octavo autem nonoque

a Γιγνόμενα] Γινόμενα *Fl.* Prius vero eſt in *J. H. Ald. P. Fr. S.* &c. b Ἀποθανεῖν] Ἀποθανεῖν ἔμελλε *Vorſt.* fruſtra.

88. Κατέδυσαν] Paſſive accipias neceſſe eſt; nam numerus non patitur ut de hoſtium inſulis intelligatur, quod priores interpretes non animadverterant. Sic *Polyaen.* I. p. 77. & paſſim. *M. du S.*

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ] Inſcriptio Scholiorum hic rurſus erat ἀληθῶν διηγημάτων, vid. princ. I. *VER. HIST.* quam itaque, quia nihil ad rem facit, in Scholiis omiſi. *J. F. R.*

10. Ἀποθανεῖν] Nihil opus eſſe τοῦ ἔμελλε, quod *Vorſt.* ingerit, attendenti patebit; ſatis enim commode ad διέγνωμεν refertur hic infinitivus, & vel ſic elegantius, quam ſi quidquam addatur. Sic fere *Athen.* VI. p. 246. C. Σωσιπάτρας φησὶ — συνάγειν ἐξ ἁπάσης τῆς πόλεως, ὡς προσαγορεύειν γελοίως. Ita & *Salluſt.* Jug. c. 113. 3. *Dicitur ſecum ipſe multa agitaviſſe, ... quae ſcilicet tacente ipſo, occulta pectoris patefeciſſe.* Plura addere in re nota non libet. At potuit *Vorſtii* mens fuiſſe, ἔμελλεν hic per ellipſin intelligendum, uti mox ἔμελλεν ἔσεσθαι plene enunciatur; tumque nihil contra dico. *J. F. R.*

22. Ma-

que aegrotare eum intelleximus : hiabat enim tardius, & si hiaret, statim os claudebat. Decimo undecimoque plane jam ad mortem spectabat, atque olebat male. Duodecimo vix tandem animadvertimus, nisi quis illo hiante discunearet maxillares, quominus claudere illos posset, periculum esse, ne inclusi in cadavere una periremus. Itaque ore illius magnis trabibus discuneato, navem paravimus, & aqua quam plurima imposita, & necessariis reliquis : gubernaturus autem erat Scintharus. Proxima luce cetus quidem jam erat mortuus.

2. Nos vero extractum navigium, & per dentium interstitia traductum, suspensumque e dentibus placide in mare demisimus. Tum tergo conscenso, sacraque re Neptuno facta, ibidem prope tropaeum commorati triduo, quod malacia esset, quarto solvimus. Hic in multos de navali illo praelio mortuos incidimus, offendimusque, ac dimensi corpora cum admiratione sumus. Ac dies quidem aliquot navigavimus aëre temperato usi : deinde borea flante vehementi, frigus magnum oritur, a quo totum mare congelatur, non in extremitate modo, sed in profundum etiam ad trecentos circiter passus : ita ut egressi per glaciem discurreremus. Durante autem ven-

καύματος· ὀγδόῃ δὲ ἡ ἐνάτῃ συνίεμεν αὐτῶν νοσοῦντα· δεύτερον γὰρ ἀνέχασκε· ἡ εἵπόμε ἀναχάνοι, ταχὺ συνέμυε. δεκάτῃ δὲ ἡ ἑνδεκάτῃ τέλεον ἀπενεκρῶτο, ἡ δυσῳδες ἦν. τῇ δωδεκάτῃ δὲ μόγις ἐνοήσαμεν ὡς εἰ μή τις χανόντος αὐτοῦ ἔπος πρίξειε τοῖς γομφίοις, ὥστε μηκέτι συγκλεῖσαι, κινδυνεύσομεν καὶ ἀκλειαθέντες ἐν νεκρῷ αὐτῷ ἀπολέσθαι· ὅτου δὴ τὸ στόμα [c] μεγάλαις δοκοῖς διερείσαντες, τὴν ναῦν ἐπεσκευάζομεν, ὕδατος τε ὡς ὅτι πλεῖστον ἐμβαλλόμενοι, ἡ τἄλλα ἐπιτήδεια. κυβερνήσειν δ' ἔμελλεν ὁ Σκίνθαρος· τῇ δ' ὑστεραίᾳ, τὸ μὲν ἤδη τεθνήκει.

Ἡμεῖς δ' ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ ἀφ' ὧν δρωμάτων ἀφαγαγόντες, ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξάψαντες, ἠρέμα καθήκαμεν ἐς τὴν θάλασσαν· ἐπιβάντες δ' ὅπη τὰ νῶτα, ἡ θύσαντες τῷ Ποσειδῶνι, αὐτοῦ πλησίον τὰ τρόπαια, ἡμέρας τρεῖς ἐπαυλισάμενοι, (νηνεμία γὰρ ἦν) τῇ τετάρτῃ ἀπεπλεύσαμεν. ἔνθα δὴ πολλοῖς τῶν ἐκ τῆς ναυμαχίας νεκροῖς ἀπηντῶμεν, ἡ προσωκέλλομεν. ἡ τὰ σώματα καταμετρῶντες, ἐθαυμάζομεν. ἡ ἡμέρας μὲν τινας ἐπλέομεν, εὐκράτῳ ἀέρι χρώμενοι· ἔπειτα βορέου σφοδροῦ πνεύσαντος, μέγα κρύος ἐγένετο, καὶ [d] ὑπ' αὐτοῦ πᾶσα ἐπάγη τὸ πέλαγος, οὐκ ἐξεπιπολῆς μόνον, ἀλλὰ ἡ ἐς βάθος, ὅσον ἐς τέτρασχοσίας ὀργυιάς· ὥστε καὶ ἀποβάντας ἀφαθέειν ὅπη τοῦ κρυστάλλου. ὑπομένοντος ἐν τῷ

c Μεγάλαις] Μεγάλοις *Th. Mag.* male. Femin. gen. recte Lucian. Edd. d Ὑπ'] Ἐπ' *Fl.* Nihil mutant *J. H. P. Ald.*

22. Μεγάλαις δοκοῖς] Hunc locum in corrupto Codice cum legisset *Thomas Magister*, incaute secutus est quam illic invenichat scripturam. Nostri Codices omnes habent μεγάλαις, recte. *M. du S.*

28. Ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, ἡ ἀφ' ὧν ἀραιωμάτων ἀφαγαγόντες, ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξάψαντες] Quum vertissent alii, *per raritatem dentium educentes, & explicantes*, inde Benedictus fecit *deductam & explicatam.* Sed turbatissime hic nugantur omnes, & illud explicare nihili est. Verte, *per raritates traductam & ad dentes religatam.* Id enim est hoc loco ἐξάψαι. Ut in fine praecedentis libelli. ἐκείνην μὲν τὴν νύκτα περὶ τὸ ἄντρον πολίσαντο, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ λύγινα. Et transfer in Amoribus, ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἐκατέρωθεν ἐξαψάμενος ἔφερον. *J. G.*

41. Ἔπαγη] Ridet. At nostra aetate satis jam compertum est, mare ipsum sub Arcto, hibernis totis mensibus, glacie rigere, & vix aestivis tutum. *M. du S.*

τῷ πνεύματι φέρειν οὐ δυνάμενοι, τοιόνδε τι ἐπενοήσαμεν. (ὁ δὲ Τ γνώμην ἀποφηνάμενος, ἦν ὁ Σκίνθαρος) σκάψαντες γῆν ἐν τῷ ὕδατι σπήλαιον μέγιστον, ἐν τούτῳ ἐμείναμεν ἡμέρας τριάκοντα, πῦρ ἀναπαίοντες, καὶ σιτούμενοι τοὺς ἰχθῦς· εὑρίσκομεν δὲ ἀνορύττοντες. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐπέλιπε τὰ ἐπιτήδεια, προσελθόντες, ᾗ Τ ναῦν πεπηγυῖαν ἀναπάσαντες, καὶ πετάσαντες τῷ οὐρῳ, ἐσυρόμεθα ὥσπερ πλέοντες λείως καὶ προσηνῶς, ὅτι τῷ πάγῳ διολισθαίνοντες. ἡμέρᾳ δὲ πέμπτῃ ἀλέα τε ἦν, καὶ ὁ πάγος ἐλύετο, καὶ ὕδωρ πάντα αὖθις ἐγίγνετο.

Πλεύσαντες δὲ ὅσον τριακοσίους σταδίους, νήσῳ μικρᾷ καὶ ἐρήμῃ προσηνέχθημεν, ἀφ' ἧς ὕδωρ λαβόντες (ἐπελελοίπει γὰρ ἤδη) καὶ δύο ταύρους ἀγρίους καλατοξεύσαντες, ἀπεπλεύσαμεν. οἱ δὲ ταῦροι οὗτοι, τὰ κέρατα οὐκ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἶχον, ἀλλ' ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὥσπερ ὁ Μῶμος ἐξίει. μετ' οὐ πολὺ δὲ εἰς πέλαγος ἐμβαίνομεν, οὐχ ὕδατος, ἀλλὰ γάλακτος. καὶ νῆσος ἐν αὐτῷ ἐφαίνετο λευκὴ, πλήρης ἀμπέλων. ἦν δὲ ἡ νῆσος, τυρὸς μέγιστος, πάνυ συμπεπηγώς, ὡς ὕστερον ἐμφαγόντες ἐμάθομεν, σταδίων εἰκοσιπέντε τὸ μέγεθος· αἱ δ' ἄμπελοι, βοτρύων πλήρεις οὐ μὴν οἶνον, ἀλλὰ γάλα ἐξ αὐτῶν ἀπεθλίβομεν· ἱερὸν δ' ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ ἀνῳκοδόμητο, Γαλατείας τῆς Νηρηίδος, ὡς ἐδήλου τὸ ἐπίγραμμα. ὅσον οὖν χρόνον ἐκεῖ ἐμείναμεν, ὅσον τε ἡμῖν καὶ σιτίον ἡ γῆ παρεῖχε, ποτὸν δὲ τὸ ἐκ τῶν βοτρύων γάλα· βασιλεύειν δὲ τέ-

to, cum ferre non poſſemus, tale quid excogitamus, conſilii auctore Scintharo. Effoſſo intra aquam ſpecu maximo, triginta in hoc dies manſimus, accenſo igni, in cibo utentes piſcibus, quos inter fodiendum inveniebamus. Deficientibus vero jam neceſſariis, aggreſſi navem gelu firmatam extrahimus, paſſoque velo, vehimur quaſi navigantes levi blandoque motu labentes per glaciem. Quinto inde die aeſtus fit, ſolvitur glacies, in aquam redeunt omnia.

3. Trecenta ferme ſtadia navigaveramus cum delati ſumus ad inſulam parvam ac deſertam. Hic aqua hauſta, jam enim defecerat, confectisque ſagittarum ope ſilveſtribus duobus bubus, rurſum navigavimus. Hi vero tauri non in capite habebant cornua, ſed, quod Momus cenſebat, ſub oculis. Non ita multo poſt in pelagus intramus non aquae illud, ſed lactis. Inſula in eo conſpiciebatur, plena vitibus. Erat autem haec inſula, caſeus maximus plane compactus, uti poſtea edendo experti ſumus, ſtadiorum quinque & viginti magnitudine: vites porro uvis indutae. verum non vinum inde, ſed lac expreſſimus. Aedes in media inſula exſtructa erat Galateae (*Lacteae*) Nereidis, quod indicabat inſcriptio. Quamdiu igitur ibi manſimus, cibum pariter atque opſonia terra nobis praebuit, potum vero lac de uvis. Regnare

ο Παρεῖχε] Ὑπῆρχε Fl.

49. Πῶς ἀναπαίοντες] Εἶτα βαρυολόγει, οὐκ ἔμελλεν ὁ πάγος θαλπόμενος τῷ πυρὶ εἰς ὕδωρ αὖθις μεθιστοιῆσθαι, καὶ πῶς οὐχὶ * καλαληθέντες τίλιον † ἀπωλάλειται; ἢ ἀπίθανος ἡ πλάσις ὡς πρὸς τὴν φύσιν σου πρόσφορος. V.

* Καλαλ.] Καλαληθέντες male in Ed. correxit *Solanus*, non tamen addens unde.

† Ἀπωλάλειται] Hoc verbum ut ſuſpectum notaverat idem; conjicio itaque eum maluiſſe ἀπωλάλησε, vel ἀπωλήτο. quod non improbem. J. F. R.

52. Προσελθ.] Lego προελθόντες. *M. du S.*

Προσελθόντες] Non dubito quin *Solani* emendatio ſit vera; nam προελθόντες, *prodeuntes* ex illa fovea, meliorem ſenſum praeſtat, quam προσελθόντες *accedentes*;

gnare his regionibus dicebatur Tyro (*Caſea*) Salmonei filia, hunc ſibi honorem, poſtquam hinc diſceſſit, nacta.

4. Morati in inſula dies quinque, ſexto ſolvimus, aura quidem nos quadam proſequente, non niſi levibus tamen fluctibus moto mari. Octavo die, non jam lacteo navigantes, ſed ſalſo mari & caeruleo, videmus homines multos per mare currentes, omni ex parte nobis ſimiles, corporibus & ſtatura, pedibus ſolum exceptis; hos enim habent ex ſubere, a quo nempe etiam appellantur puto Phellopodes (*ſuberipedes*). Miramur igitur cum videmus, illos non mergi, ſed eminentes ſuper fluctus, ac ſine metu viam facientes. Atque adeunt nos etiam & Graeca lingua ſalutant, dicuntque, in ſuam ſe patriam Phello (*ſuberiam*) contendere. Et aliquousque juxta currentes nobiſcum iter faciunt: deinde diverſi abeunt felicem nobis navigationem precati. Poſt paullo inſulae apparent multae: in proximo ad ſiniſtram Phello, in quam illi feſtinabant, urbs in magno & rotundo ſubere aedificata: at e longinquo & dextrorſum magis quinque maximae atque altiſſimae, in quibus ignis ardebat multus.

5. Verſus proram lata una & humilis, ſtadiis diſtans non minus quingentis. Jam vero prope eramus, & aura circa nos ſpirabat admirabilis, ſuavis, & odora, qualem Herodotus hiſtoricus ſpirare ait a felici

τῶν τῆ χωρίων ἐλέγετο Τυρὼ ἡ Σαλμωνέως, μιῆ τ ἐντεῦθεν ἀπαλλαγὴν, ταύτην ἔσχε παρὰ Ποσειδῶνος λαβοῦσα τ τιμήν.

Μείναντες δ' ἡμέρας ἐν τῆ νήσῳ πέντε, τῆ ἕκτῃ ἐξορμίσαμεν, αὔρας μέν τινος οὐρίου πεμπούσης, λειοκύμονος δὲ ὕσης τ θαλάττης. τῆ ὀγδόῃ δὲ ἡμέρᾳ πλέοντες, οὐκ ἔτι ἐφ' ὕδατος τοῦ γάλακτος, ἀλλ' ἤδη ἐν ἁλμυρῷ καὶ κυανῷ ὕδατι, καθορῶμεν ἀνθρώπους πολλοὺς, ὅτι τῆ πελάγους ἐφθέοντας, ἄπαντα ἡμῖν προσεοικότας, καὶ τὰ σώματα, καὶ τὰ μεγέθη, πλὴν μόνων τ ποδῶν· ταῦτα γὰρ φέλλινα εἶχον· ἀφ' ὧν δὴ, οἶμαι, καὶ ἐκαλοῦντο φελλόποδες. ἐθαυμάζομεν οὖν ἰδόντες οὐ βαπτιζομένους, ἀλλ' ὑπερέχοντας τ κυμάτων, καὶ ἀδεῶς ὁδοιπορεῦντας· οἱ δὲ καὶ προσῆσαν, καὶ ἠσπάζοντο ἡμᾶς Ἑλληνικῆ φωνῆ, ἔλεγόν τε εἰς Φελλὼ τ αὐτῶν πατρίδα ἐπείγεσθαι· μέχρι μὲν δή τινος συνοδοιπόρουν ἡμῖν προθέοντες· εἶτα ἀποτραπόμενοι τ ὁδὸν, εὐόδιόν, εὔπλοιαν ἡμῖν ἐπευξάμενοι. μετ' ὀλίγον δὲ, πολλαὶ νῆσοι ἐφαίνοντο· πλησίον μὲν ἐξ ἀριστερῶν ἡ Φελλὼ, ἐς ἣν ἐκεῖνοι ἔσπευδον· πόλις ὅσον μεγάλη καὶ στρογγύλη Φελλῶν καλουμένη. πόρρωθεν δὲ, καὶ μᾶλλον ἐν δεξιᾷ πέντε μέγιστοι καὶ ὑψηλόταται, καὶ πῦρ πολὺ ἀνεκαίετο.

Κατὰ δὲ τ πρῷραν, μία πλατεῖα, καὶ ταπεινὴ, σταδίους ἀπέχουσα οὐκ ἐλάττους πεντακοσίων. ἤδη δὲ πλησίον τε ἦμεν, καὶ θαυμαστή τις αὔρα προὐπέπνευσεν ἡμᾶς, ἡδεῖα, καὶ εὐώδης, οἵαν φησὶν ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος, ὀσφραίνεσθαι τ εὐδαίμονος Ἀραβίας.

tes; quia tamen Codd. nullis nititur, intactam ſivi vulgatam. *J.F.R.*

64. Ὥσπερ ὁ Μῶμος] Lucianus hic alludere videtur ad id quod de Momo ſcripſit *Ariſtoteles* de partib. animal. Lib. III. eum naturam incuſaſſe, quod bobus cornua in capite, non in armis potius addiderit; videlicet quod vehementius poſſent ferire. Id *Lucian.* in Nigr. *G.C.*

Ibid. Μῶμος] Conf. ſupr. *Nigr.* §. 18. (ex diviſ. *Hemſterh.* eſt §. 32.) Et *Hermot.* c. 20. *M. du S.*

78. Τυρὼ] Hujus fabulam repete ex Ὁ. XIII. & adde, ſi lubet, Φιλοπ. c. 6. *M. du S.*

95. Φελλὼ] Nota etiam eſt φελλὶς Pamphyliae urbs, itemque φελλεὺς mons Atticae &c. Vide *Steph. Byzant.* h. v. *J.M.G.*

96. Σωμοδιατόρους] Conf. *Hermot.* c. 13. *M. du S.*

6. Κατὰ δὲ τ πρῷραν] Proditum eſt a veteribus poëtis, eſſe quasdam in Oceano inſulas ad quas poſt mortem deferuntur eorum animae, qui ſancte religioſeque vixerint, *Homer. Lucian.* de Luctu. *G.C.*

11. Ἡρόδοτος] *Herodot.* III. p. 123. *M. du S.*

βίας. οἷον γὰρ ἀπὸ ῥόδου, καὶ νάρκισσου, καὶ ὑακίνθου, καὶ κρίνων, καὶ ἴων, ἔτι δὲ μυρσίνης, καὶ δάφνης, καὶ ἀμπελάνθης, τοιοῦτον ἡμῖν τὸ ἡδὺ προσέβαλλεν· ἡσθέντες δὲ τῇ ὀδμῇ, καὶ χρηστὰ ἐκ μακρῶν πόνων ἐλπίσαντες, κατ' ὀλίγον ἤδη πλησίον τῆς νήσου ἐγιγνόμεθα. ἔνθα δὴ καθεωρῶμεν λιμένας τε πολλοὺς περὶ πᾶσαν ἀκλύστους καὶ μεγάλους, ποταμούς τε διαυγεῖς ἐξιόντας ἡρέμα ἐς τὴν θάλατταν· ἔτι δὲ λειμῶνας, καὶ ὕλας, καὶ ὄρνεα μουσικὰ, [a] τὰ μὲν ἐπὶ τῶν ἠιόνων ᾄδοντα, πολλὰ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κλάδων. ἀὴρ δὲ περιῆν εὔπνους περιεχύλου τὴν χώραν· καὶ αὖραι δέ τινες ἡδεῖαι διέπνεουσαι, ἡρέμα τὴν ὕλην διεσάλευον· ὥστε καὶ ἀπὸ τῶν κλάδων κινουμένων, τερπνὰ καὶ συνεχῆ μέλη ἀπεσυρίζετο, ἐοικότα τοῖς ἐπ' ἐρημίας αὐλήμασι διὰ πλαγίων αὐλῶν. καὶ μὴν καὶ βοὴ σύμμικτος ἠκούετο, οὐ θορυβώδης, ἀλλ' οἵα γένοιτ' ἂν ἐν συμποσίῳ, τῶν μὲν αὐλούντων, ἄλλων δὲ ἐπαινούντων, ἐνίων δὲ κροτούντων πρὸς αὐλὸν, ἢ κιθάραν.

Arabia. Quale enim a rosa, & narcisso, & hyacintho, & liliis, & violis, myrto praeterea & lauro, atque vitis flore, tam suave quiddam *ad nares* nobis accidit. Delectati odore & optima quaeque post longos labores dum speramus, brevissimo jam intervallo absumus ab insula. Hic & portus videmus multos circum circa tutos a fluctibus & spatiosos, fluminaque pellucida placide exeuntia in mare: ad haec prata, & silvas, & cantrices aves, tum in litoribus canentes, tum multas in ramis. Aër porro levis & molliter spirans circumfusus regioni erat, atque aurae quaedam suaves leni flatu silvam mobant. Itaque & a ramis motis, jucunda perpetuaque cantica sibilabant, similia cantibus qui ab obliquis fistulis in loco deserto redduntur. Sed clamor etiam mistus exaudiebatur, non ille tumultuosus; sed qualis oriatur in convivio, inflantibus aliis tibias, aliis laudantibus, plaudentibus ad tibiam citharamve aliis.

6. His-

[a] Τὰ] Ὅτι *Ex. Fl.* male. Nihil a vulg. abit P.

24. Περιεῖχντο] Ἀντὶ τοῦ περιῖχεν, ὑπέπλησε, περιέβαλλεν, περιελάμβανεν. *V.* (περιέλιμπανεν V.)

28. Ἐρημίας] Quanquam enim vox sit insolens, aptissima videtur. Verbo ἐρημίαν utitur *Ερωτ.* c. 45. Certe ridicule antea legebatur & vertebatur hic locus; ἐπ' ἐρημίας, *in desertis.* *M. du S.*

29. Πλαγίων αὐλῶν] Dum quis meliora me doceat, intelligo fistulas obliquas *Querpfeiffen* (Belg. dwarsfluiten) suspensas voti caussa a pastoribus in locis desertis, specubus, arboribus, quas sonum aura spirante edere, nihil impedit. Tales sunt apud *Longum Pastor.* lib. I. p. 5, 19. ubi in antro ἀνέκειντο αὐλοὶ πλάγιοι, καὶ σύριγγες, καὶ κάλαμοι πρισσυτήρων ποιμένων ἀναθήματα. plura ibi *Mollius.* *J. M. G.*

Ibid. Βοὴ..] Hunc etiam locum in depravatissimo Codice legerat *Thomas Magister*, quem vide in voce ἀθρόος. Nostri Codices non ἄθρους, sed ὁ θορυβώδης habent. *M. du S.*

32. Κροτούντων πρὸς αὐλὸν ἢ κιθάραν] Non debuit verti *ad tibiam vel citharam saltant*; neque enim κροτεῖν est saltare: & certe erat quoque modulatus plausus. Utique & in Pseudomanti κυμβάλοις κροτοῦντα interpretatur Benedictus *cymbala pulsantem*, sine mentione saltandi; & in Saltatione κροτοῦντα τε προσίτι ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα reddidit *applaudens & laudibus indecentissimis acclamans.* *J. G.*

39. Περιπλοοις] Angl. περιπόλοις. *J. B.*

Περιπολ.] A. P. L. *S. A.* Impressi vero omnes περιπλόοις, ante *S.* quae recte mutavit. *M. du S.*

44. Ὁ Κρὴς Ῥαδάμανθυς] Rhadamanthus Lyciæ Rex, filius Jovis ex Europa Minois & Æaci frater, vir justissimus. Vid. *Virg.* VI. Æn. *G. C.*

47. Αἰαντῶ] Occubuit ad Trojam, ut scribunt *Sophocles* in Ajac. & *Dictys* Cretens. in Histor. *G. C.*

49. Καλῃγορεῖτο] Leve admodum est vitium, quod tamen inquinat editiones omnes, ut mirum a tot editoribus non esse sublatum: In omnibus enim extat καλῃγορεῖτο δὲ αὐτῷ pro ἐκαλῃγορεῖτο, quod puer videat. *J. G. G.*

Ἐκαλῃγορεῖτο] In omnibus antea legebatur, καλῃγορεῖτο. & sane sic passim apud hunc *Prometh.* fin. Ibid. c. 4. f. Νεκρ. Δ. XXVII. & Μισητ. c. 19. eodem modo, quo hic in impressis. Sic & Fab. *Aesop.* Delect. Fab. X. vitiose; & *Aesop.* Fab. 72. & apud *Demosth.* c. Mid. p. 409. A. *M. du S.*

Καλῃγορεῖτο] *Salanus* cum Cl. *Graev.* sentiens ἐκαλῃγορεῖτο

6. Hiſce omnibus dum demulcemur allabimur, firmataque in portu navi, exſcendimus, relictis in ea Scintharo cum duobus ſociis. Progreſſi per pratum floridum, in praeſidiarios litorisque cuſtodes incidimus, qui roſeis nos coronis vinctos, duriſſimum hoc apud illos vinculum eſt, ad principem abduxere, a quibus in via audivimus, hanc eſſe beatorum qui vocantur inſulam, imperitare in ea Rhadamanthum. Jam deducti ad illum, quarti ſtetimus in ſerie eorum qui judicandi erant.

7. Primum judicium erat, de Telamonio Ajace, utrum par ſit eum verſari cum Heroibus nec ne? Accuſabatur autem hoc nomine, quod furioſus fuiſſet, atque ipſe manus ſibi intuliſſet. Tandem cum multa *utrinque* dicta eſſent, pronunciavit Rhadamanthus, *Jam quidem helleboro poto tradereturHippocrati Coo Medico, in poſterum ubi reſipuiſſet, convivia adhiberetur.*

Τύτοις ἅπασι κηλούμενοι, κατήχθημεν· ὁρμίσαντες δὲ τ νᾶν ἀπεβαίνομεν, τ Σκίνθαρον ἐν αὐτῇ, κ δύο τ [b] ἑταίρων ἕπομενοντες. προϊόντες δὲ ἐπὶ λειμῶνα εὐανθῆ, ἐντυγχάνομεν τοῖς Φρουροῖς καὶ [c] περιπόλοις· οἱ δὲ δήσαντες ἡμᾶς ῥοδίνοις στεφάνοις, ἦτο κ μέγιστον παρ' αὐτοῖς δεσμός ἐστιν, ἀνῆγον ὡς τ ἄρχοντα· παρ' ὧν δὴ καθ' ὁδὸν ἐπύθομεν, ὡς ἡ μὲν νῆσος εἴη τ Μακάρων προσαγορευομένων, ἄρχοι δὲ [d] ὁ Κρὴς Ῥαδάμανθυς. κ δὴ ἀναχθέντες ὡς αὐτὸν, ἐν τάξει τ δικαζομένων ἐστημεν τέταρτοι.

Ἦν δὲ ἡ μὲν πρώτη δίκη, περὶ Αἴαντος τ Τελαμῶνος, εἴτε χρὴ αὐτὸν συνεῖναι τοῖς ἥρωσιν, εἴτε χρὴ μή· [e] καλήγορεῖτο δὲ αὐτῷ, ὅτι μεμήνοι, κ ἑαυτὸν ἀπεκτόνοι· τέλος δὲ, πολλῶν ῥηθέντων, ὁ Ῥαδάμανθυς ἀπεφαίνετο, νῦν μὲν αὐτὸν πιόμενον τ ἐλλεβόρου, παραδοθῆναι Ἱπποκράτει τ Κῴῳ ἰατρῷ, ὕστερον δὲ σωφρονήσαντα, μετέχειν τ συμποσίου.

Deu-

[b] Ἑταίρων] Ἑτέρων male *Ex. Fl.* Nihil mutat P. H. *J. P.* &c. [c] Περιπόλοις] Sic A. L. P. *S. A.* & *Ald.* Περιπλόοις Edd. cett. [d] Ὁ Κρὴς] Ὀκρὴς male *Fl.* [e] Καλήγορεῖτο] Sic Edd. omnes. Ἐκαλήγορεῖτο vult *Graev.* male.

37. Εὐανθοῦς] Γράφεται εὐάνθητον (leg. εὐανθοῦντος, ut in C. exſtat.)

ſcribendum eſſe etiam in marg. *Junt.* notavit. Ego vero cur neutri obſecundem, dicam. Miror autem Cl. *Graev.* tam confidenter dicentem, vel puerum videre ἐκαλήγορεῖτο ſcribendum. Ego certe & plures mecum id non videbunt. Meruiſſet ſaltem probari illud ἐκατηγ. An enim non cogitavit Vir ſummus, verbum eſſe compoſitum, ideoque augmentum in medio potius locum habere? (quamvis ejusmodi compoſita interdum initio, interdum utrobique augeri noverim.) Quin ἐκατηγορεῖτο, etſi Lexica ſine auctoritate adferunt ἐκατηγόρησε, mihi potius ſuſpectum eſſet; nam *Thucyd.* Atticae puritatis norma optima I. 95. p. 63. pr. κ γὰρ ἀδικία πολλὴ κατηγορεῖτο αὐτῶν. Iterum ibid. paullo poſt. κατηγορεῖτο δὲ αὐτῷ ἐχθίστου Μυλτιάδου, κ ἠδίκει σαφέστατα εἶναι. Sic nec imperfect. act. gerit augmentum in fronte ap. *Ælian.* V. H. III. 29. λαλοῦντος κατηγόρει. Idem XII. 12. ἐστεφανοῦτο — τὸ δὲ στέφανον κατηγόρει αὐτῷ. Nec aoriſt. id habet ap. eumd. I. 34. πάντα ἀκριβῶς κατηγόρησε. Adde *Herodian.* VI. 9. §. 1. τῷ τε Μαξίμου — κατηγόρει & ter quater alibi. Omnino igitur vulgata erat ſervanda, etiamſi forte alibi ἐκατηγορεῖτο inveniretur. Nec timen abjectum eſſe augmentum dixeris, ut in *Zeux.* §. 10. προτάλιζον pro ἐπροτάλιζον: quod in nonnullis temporibus, maxime in plusquam perf. paſſiv. etiam in ſoluta oratione ſaepe fieri, ut πεποίκιλτο pro ἐπεποίκιλτο, διδάκτορα, pro ἐδιδάκτορα diximus ad 1. *Ver. Hiſt.* c. 13. Ita & *Jungermann.* ad *Long. Paſt.* p. 220. εὔχοντο & ηὔχοντο promiſcue ſcribi, aliaque ſimilia docet, & fruſtra illud εὔχοντο, quod ap. *Long.* III. p. 94. editum conſpicitur, in ηὔχοντο mutari, obſervat. Immo quia κατηγόρει & κατηγόρησε locis ab *Solano* citatis, Noſter ubique dixit, tanto minus debebat id nunc mutare; quin & reliqua ejus teſtimonia contra ipſum faciunt. Et Cl. *Graev.* ad mort. Dial. XXVII. §. 7. f. ad verba ἑαυτῷ κατηγόρει φθάσας aliquid commentatus, ibi tamen de addendo augmento, etſi tempus imperf. & ibi eſt, nihil dixit. *J. F. R.*

51. Νῦν μὲν αὐτὸν πιόμενον τ ἐλλεβόρου] *Th. Mag.* v. πίομαι. *M. du S.* Sed ἐλλεβόρου adſpirate apud *Thomam* invenio. *J. F. R.*

Δευτέρα δὲ ἦν κρίσις ἐρωτικὴ, Θησέως καὶ Μενελάου περὶ τῆς Ἑλένης ἀγωνιζομένων, ποτέρῳ αὐτῇ χρὴ συνοικεῖν. καὶ ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐδίκασε Μενελάῳ συνεῖναι αὐτῇ, ἅτε καὶ τοιαῦτα πονήσαντι, καὶ κινδυνεύσαντι τῶ γάμω ἕνεκεν· καὶ γὰρ αὐτῷ Θησεῖ καὶ ἄλλας εἶναι γυναῖκας, τήν τε Ἀμαζόνα, καὶ τὰς τῶ [a] Μίνω θυγατέρας.

Τρίτη δ' ἐδικάσθη περὶ προεδρίας, Ἀλεξάνδρῳ τε τῷ Φιλίππου, καὶ Ἀννίβᾳ τῷ Καρχηδονίῳ. καὶ ἔδοξε προέχειν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ θρόνος αὐτῷ ἐτέθη πρὸς Κῦρον τὸν Πέρσην, τὸν πρότερον.

Τέταρτοι δ' ἡμεῖς προσηλθομεν. καὶ ὁ μὲν ἤρετο, τί παθόντες, ἔτι ζῶντες ἱερὸν χωρίον ἐπεβαίημεν· ἡμεῖς δὲ πάντα ἐξῆς διηγησάμεθα. [b] ὅτω δὲ μεταστησάμενος ἡμᾶς, ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐσκέπτετο, καὶ τοῖς συνέδροις ἐκοινοῦτο περὶ ἡμῶν. συνήδρευον δὲ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Ἀριστείδης ὁ δίκαιος, ὁ Ἀθηναῖος. ὡς δ' ἔδοξεν αὐτῷ, ἀπεφήναντο, τὸ μὲν πολυπραγμοσύνης καὶ τὸ ἀποδημίας, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, δῶναι τὰς εὐδίνας, τὸ δὲ νυνὶ, ῥητὸν χρόνον μείναντας ἐν τῇ νήσῳ, καὶ συνδιαιτηθέντας τοῖς ἥρωσιν, ἀπελθεῖν. ἔταξε δὲ καὶ τὴν προθεσμίαν τὸν ἐπὶ δημίας, μὴ πλεῖον μηνῶν ἑπτά.

8. Alterum erat amatorium judicium, Theseo & Menelao de Helena contendentibus, cum utro ea habitare deberet? judicavitque Rhadamanthus, *Illam esse cum Menelao, qui nuptiarum illius causſa tot laborem, pericula tot, ſubiiſſet. Etenim Theſeo alias eſſe mulieres, Amazonem illam, & Minois filias.*

9. Tertia cauſſa judicata eſt de loco antiquiore inter Alexandrum Philippi & Hannibalem Carthaginienſem, & primas deberi, viſum eſt, Alexandro, ac ſella ei poſita juxta Cyrum majorem Perſam.

10. Quarti nos admoti ſumus. Atque ille quidem interrogat, *Qua re impulſi, vivi adhuc ſacram regionem ingreſſi eſſemus?* Nos vero omnia deinceps enarramus. Sic vero nobis ſecedere aliquantum juſſis, diu conſiderat, ſuisque cum aſſeſſoribus de nobis communicat. Aderant autem illi in conſilio tum alii plures, tum Ariſtides juſtus Athenienſis. Cum vero viſum ipſi eſſet, pronunciavit, *Curioſitatis quidem & profectionis poenas nos, ubi mortui fuiſſemus, daturos: jam vero dicto tempore in inſula morati, & convictu Heroum uſi, abiremus.* Conſtituit autem etiam diem commorationis, ne plus ſeptem menſibus *maneremus.*

11. Hinc

a Μίνω] Sic *Fl.* aliaeque recte. *Μίνως F.* & *H.* b Ὅτω] Edd. omnes. Οὗτω melius *Solan.* conjicit.

63. Περὶ προεδρ.] Conf. *Dial. mort.* XII. pr. *M. du S.*

66. Περὶα Κῦρον τὸν Πέρσ.] *Th. Mag.* v. Περσ. *M. du S.*

71. Οὗτω] Sic lego pro ὅτω, quod in omnibus hic reperio. *M. du S.*

86. Πύλαι πᾶσαι μονόξυλοι κινναμώμινοι] Benedictus *porta ex ſolo cinnamomi ligno.* Item infra, *εἰς ναῦν μονόξυλον navim ſolido ex ligno conflatam.* Quae verſiones quam ſint abſurdae, docet ipſe, quum ſtatim βωμοὶ μονόλιθοι vertit *ex uno lapide.* Id enim vult: iſta non eſſe compoſita ex fruſtis, ſed ex una trabe & ſegmento arboris tam magnae exſecta. *J. G.*

94. Πηχέων ἑκατὸν βασ.] Vid. ſupra *Catapl.* c. 16. *M. du S.*

98. Πύλαις] Πύλη, ἔρυγμα, ἐμβατὴ, ἔνθα ἀπολούονται. *Ariſtoph.* Schol.] *Vorſt.* Vid. Ἰππ. c. 6. *M. du S.*

99. Ἐδῶνι] Si priſtinam verſionem reſpicias, quae habebat: *Utuntur autem veſtibus purpureis*, &c. ſtatuas ἐδῶνι legendum, ut referatur ad πορφύρους. Sed ut conſtructio ſic evadat facilior, ſenſus tamen erit deterior; nam nihil adeo mirum foret, ſi veſtes tantum purpureae dicantur; ſed magis mirum, aranearum telas ipſas eſſe purpureas; quales lanas aevo aureo promittit *Virg.* Ecl. IV. 45. *Sponte ſua ſandyx paſcentes veſtiet agnos*, & quae praecedunt. Ait igitur Lucianus: *pro veſtitu utuntur aran. telis per ſe purpureis.* Interim, ſi a colore receſſeris, hodie non adeo mirum, veſtes ex aranearum telis poſſe confici, quum noſtra memoria id in Gallia experimenti cauſſa factum ſit. *J. F. R.*

7. Ὁμοιότητα] Angl. ὁμαιότητα. Aliam tamen lectionem ſequutus eſt Interpres. *J. B.*

Ibid. Εἰ γοῦν μὴ ἀψ.] Deſcribit eleganter umbras apud

11. Hinc ſua ſponte defluentibus coronis liberati in urbem introducti ſumus, ad beatorum convivium. Haec urbs tota aurea: moenia circumpoſita Smaragdina: portae ſeptem ex uno ſingulae trunco elaboratae cinnamominae: ſolum urbis, quodque intra muros terrae eſt, eburneum: templa omnium deorum e beryllo gemma aedificata, & altaria in iis maxima, ex una gemma amethyſtina, in quibus hecatombas faciunt. Circum urbem fluit amnis unguenti pulcherrimi, cujus latitudo centum cubitorum Regiorum; profunditas ea, ut facile ſit natare. Balnea ſunt illis aedes magnae, vitreae, cinnamomo vaporatae. Verum pro aqua in ſoliis ros calidus.

12. In veſtitu utuntur aranearum telis tenuibus, purpureis. Corpora ipſi non habent, ſed tactum effugiunt, carnis experres, figuram ſolam & ſpeciem oſtendunt, ac licet corpora non habeant, tamen ſtant, moventur, ſapiunt, vocem emittunt. Et omnino videtur nuda quodammodo anima illorum obverſari, ſimilitudinem quandam induta corporis. Niſi enim tetigerit aliquis, non convincatur, corpus non eſſe id

Τεύτεθεν αὐτομάτων ἡμῖν τῶν στεφάνων ἀπειρύεντων, ἐλελύμεθα, καὶ εἰς τὴν πόλιν ἠγόμεθα, [c] εἰς τὸ τῶν Μακάρων συμπόσιον. αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις πᾶσα χρυσῆ, τὸ δὲ τεῖχος στείλεται σμαράγδινον. πύλαι δὲ εἰσὶν ἑπτὰ πᾶσαι μονόξυλοι [d] κινναμώμινοι. τὸ μέντοι ἔδαφος τῆς πόλεως, καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ τείχους γῆ, ἐλεφαντίνη. ναοὶ δὲ πάντων θεῶν βηρύλλου λίθου ᾠκοδομημένοι, καὶ βωμοὶ ἐν αὐτοῖς μέγιστοι, μονόλιθοι, ἀμεθύστινοι, ἐφ' ὧν ποιοῦσι τὰς ἑκατόμβας. περὶ δὲ τὴν πόλιν, ῥεῖ ποταμὸς μύρου τοῦ καλλίστου, τὸ πλάτος ἔχων ἑκατὸν βασιλικῶν, βάθος δὲ, ὥστε νεῖν εὐμαρῶς. λουτρὰ δέ ἐστιν αὐτοῖς, οἶκοι μεγάλοι, ὑάλινοι, τῷ κινναμώμῳ ἐγκαιόμενοι. ἀντὶ μέντοι τοῦ ὕδατος, ἐν ταῖς κυέλοις δρόσος θερμὴ ἔστιν.

Ἐσθῆτι δὲ χρῶνται, ἀραχνίοις λεπτοῖς, πορφύροις. αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' [e] ἀναφεῖς καὶ ἄσαρκοί εἰσι, μορφὴν δὲ καὶ ἰδέαν μόνον ἐμφαίνουσι. καὶ ἀσώματοι ὄντες, ὅμως ἕστασι, καὶ κινοῦνται, καὶ φρονοῦσι, καὶ φωνὴν ἀφιᾶσι. καὶ ὅλως ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, περὶ τὸ σῶμα [f] ὁμοιότητα περιειμένη. εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶ-

[c] Εἰς] Καὶ εἰς *Fl.* ſola. [d] Κιναμ.] Κυαμ. *J.* & *Fl.* Κιναμ. *B2.* & *P.* Κιτταμ. *S. H.* & *Ald.* Eadem varietas mox iterum occurrit. [e] Ἀναφεῖς] Al. male ἀφανεῖς. *Coll.* Noſtrae Edd. tamen recte in vulgatam conſpirant. [f] Ὁμοιότητα] Ὡραιότητα A. P. & marg. *AIW.* Nil mutant Edd.

8 *g.* Αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις] * Εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς ὁ γόης ἔοικεν ἁγίους προφήτας ἀλληγορεῖν, ἐφ' οἷς † ἅτοι περὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ οὐ ἐχάταις ἡμέραις στωμυλλόμενοι ἀλληγορικῶς διεξῆλθον. *V.*

2. Ἀναφεῖς] Γρ. ἀφανεῖς. *G.*

* Ad aliena verba antea referebatur hoc Scholium, duce Cod. V. quod & notae Clar. *J. Clerici* anſam dedit; quam, quia jam hujus loci non eſt, omiſimus. Adi modo *Apocal.* XXI. 10 & ſeqq. ut quam haec illis ſimilia ſint, videas. *M. du S.*

† Οὗτοι] Οὕτως Edit. *Cler.* Sed ἅτοι recte in V.

pud inferos, poſſe quidem eas non tangi, habere tamen corpora valde ſubtilia, quae non tam corpora ſint, quam corporis inſtar. ſed interpretes non recte intellexerunt hunc locum: Καὶ ὅλως ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν δὲ τοῦ σώματος ὁμοιότητα περιειμένη εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. Vertunt: *In ſumma videtur eorum anima nuda circumvagari, ſimilitudine corporis circumdata. Ac niſi quis tetigerit, non poſſit deprehendere non eſſe corpus, quod videt. Nam ſunt ut umbrae rectae, non nigrae.* Latina verſio εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτο. longe a Graecis verbis abit, quae ſic erant transferenda: *Liceat igitur quis attingere nequeat, non tamen convincat non eſſe corpus, quod videtur. Sunt namque tanquam umbrae rectae, non nigrae.* Videntur enim, licet non tangantur. *J.G.G.*

9. Σκιαὶ

εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. εἰσὶ γὰρ ὥσπερ σκιαὶ ὀρθαὶ, ἢ μέλαιναι· γηράσκῃ δὲ οὐδείς, ἀλλ' ἐφ' ἧς ἂν ἡλικίας ἔλθῃ, τοιοῦτος μένει· ἢ μὴν οὐδὲ νὺξ παρ' αὐτοῖς γίγνεται, οὐδ' ἡμέρα πάνυ λαμπρά· ἀλλὰ καθάπερ τὸ λυκαυγὲς ἤδη πρὸς ἕω, μηδέπω ἀνατείλαντος ἡλίου, τοιοῦτον φῶς ἐπέχει τὴν γῆν. καὶ μέντοι καὶ ὡρῶν μίαν ἴσασι τοῦ ἔτους· αἰεὶ γὰρ παρ' αὐτοῖς ἔαρ ἐστὶ, καὶ εἷς ἄνεμος πνεῖ ὁ Ζέφυρος.

quod videt: sunt enim quasi umbrae erectae non nigrae. Senescit nemo, sed qua aetate huc venerit, ea manet. Verum neque nox apud illos est, neque dies plane clara. Sed quale est mane diluculum sole nondum exorto, talis lux terram obtinet. Unam etiam modo anni tempestatem norunt. Semper enim apud illos ver est, & unus flat ventus, Zephyrus.

Ἡ δὲ χώρα, πᾶσι μὲν ἄνθεσι, πᾶσι δὲ φυτοῖς ἡμέροις τε καὶ σκιεροῖς τέθηλεν· αἱ μὲν γὰρ ἄμπελοι δωδεκάφοροί εἰσι, καὶ καθ' μῆνα ἕκαστον καρποφοροῦσι· τὰς δὲ ῥοιὰς, καὶ τὰς μηλέας, καὶ τὴν ἄλλην ὀπώραν, ἔλεγον μὲν εἶναι τρισκαιδεκάφορον· ἑνὸς γὰρ μηνὸς τοῦ παρ' αὐτοῖς Μινῴου, δὶς καρποφορεῖν. ἀντὶ δὲ πυροῦ, οἱ στάχυες [a] ἄρτους ἑτοίμους ἐπ' ἄκρου φύουσιν, ὥσπερ μύκητας. πηγαὶ δὲ περὶ τὴν πόλιν ὕδατος μὲν πέντε καὶ [b] ἑξήκοντα, καὶ τριακόσιοι, μέλιτος δὲ ἄλλαι τοσαῦται, μύρου δὲ πεντακόσιαι, μικρότεραι μέντοι αὗται· καὶ πόλαμοι γάλακτος ἑπτὰ, καὶ οἴνου ὀκτώ.

13. Regio floribus omnibus, plantisque tum manſuetis tum umbrōſis viret. Vites quidem duodecies feraces, menſibus ſingulis fructum ferunt. Punicas vero arbores, & malos, & reliquas autumni copias, dicebant etiam ter & decies ferre, bis nempe uno menſe, qui Minous apud illos eſt. Pro tritico ſpicae panes jam paratos in ſummo producunt, velut fungos. Fontes circa urbem aquae quinque & ſexaginta ſupra trecentos, mellis totidem alii, unguenti autem quingenti, hi tamen minores; fluvii lactis ſeptem, & octo vini.

Τὸ δὲ συμπόσιον, ἔξω τῆς πόλεως πεποίηται, ἐν τῷ Ἠλυσίῳ καλουμένῳ πεδίῳ· λειμὼν δέ ἐστι κάλλιστος, καὶ περὶ αὐτὸν ὕλη παντοία, πυκνὴ, ὑπισκιάζουσα τοὺς κατακειμένους, καὶ στρωμνὴν μὲν ἐκ τῶν ἀνθέων ὑποβέβληνται. διακονοῦσι δὲ καὶ ἀφέρουσιν ἅπαντα οἱ ἄνεμοι, πλὴν γε τοῦ οἰνοχοεῖν. τούτου γὰρ οὐδὲν δέον, ἀλλ' ἔστι δέπαστρα περὶ

14. Coenatio extra urbem ſtructa eſt, in eo qui vocatur campus Elyſius. Eſt autem pratum pulcherrimum, & circa illud ſilva varia, denſa, accumbentibus umbram faciens: ſtragula de floribus ſubjecta habent: miniſtrant omnia, & huc illuc ferunt venti, praeterquam quod vinum non infundunt: hoc enim nihil opus eſt; ſed ſunt

a Ἄρτους ἑτ.] Ἄρτον ἕτοιμον *Schol.* b Ἑξήκοντα] ζ'. *Fl.* male, pro ξ'. Cum vulgata noſtra facit *H.* & P. &c.

12. Οὐδὲ νὺξ] Εἰς τὰ ὑπὸ γῆν θουλὴν περιλογογούμενα ἐπισκώπτει. *V.*

26. * Ἄρτον ἕτοιμον] Τὸ ἐξαγαγεῖν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς διακωμῳδεῖ. *V.*

38. Διακονοῦνται] Εἰς τὰ περὶ Βραχμάνων θαυμαλογούμενα τῆ Ἀσυρίᾳ ἱστορίᾳ. *V.* (Vid. *Philoſtr.*)

* Ἄρτον ἕτοιμον] Sic pro ἄρτους ἑτοίμους quod in noſtris libris eſt, V. Codex. *M. du S.*

9. Σκιαὶ ὀρθαὶ] Umbrae aliae in libero loco ſtantis hominis humi jacere ac trahi videntur: hae, inſtar hominis ipſius, erectae. Aliae defectu lucis, h. e. natura ſua nigrae; hae coloratae tum carnis colore tum veſtium. Caeterum ita recte me interpretatum poſt alios hunc locum arbitror, licet aliter ſummo viro videatur. *J. M. G.*

10. Οὐ μέλαιναι] Non ſicut noſtrae, jacentes & nigrae,

sunt arbores circa coenationem vitreae, magnae, de vitro pellucidissimo. Porro fructus harum arborum sunt pocula varia figuris & magnitudinibus. Cum igitur advenit aliquis in coenationem, decerptum unum alterumque poculum sibi apponit: at illa statim vini plena fiunt, & sic bibunt. Pro coronis, lusciniae & aves aliae cantrices, ex vicinis pratis flores rostris lectos, instar nivis in eos spargunt cum cantu supervolantes. Unguentis perfunduntur hunc in modum. Densae nubes bibunt e fontibus ac fluvio unguentum, deinde imminentes coenationi, placide urgentibus ventis, tanquam tenuem rorem demittunt.

15. In coena musicae vacant & cantibus. Canuntur ipsis Homeri maxime carmina. Et adest ipse quoque & cum illis epulatur, accumbens supra Ulyssem. Chori puerorum sunt & virginum. Ducunt eum concinuntque Eunomus Locrus, & Lesbius Arion, & Anacreon, & Stesichorus. Etenim hunc quoque apud illos vidi, jam reconciliata illi Helena. Hi vero cum canere desierunt, alter chorus procedit cycnorum, hirundinum, ac luscinarum: & ubi hi quoque cecinerunt, tum sane silva tota fistulis quasi succinit, ventis ducibus.

τὸ συμπόσιον ὑάλινα, μεγάλα, τὰ ἀμφυγεγάτης ὑάλου· ὁ καρπὸς δ' ἔστι τούτων τῶν δένδρων, ποτήρια παντοῖα καὶ τὰς καλασκευάς, καὶ τὰ μεγέθη. ἐπειδὰν οὖν παρίῃ τις εἰς τὸ συμπόσιον, ᶜ τρυγήσας ἓν ἢ καὶ δύο τῶν ἐκπωμάτων προσατίθει, τὰ δὲ αὐτίκα οἴνου πλήρη ᵈ γίγνεται· οὕτω μὲν πίνουσιν. ἀντὶ δὲ τῶν στεφάνων, αἱ ἀηδόνες, καὶ τἆλλα τὰ μουσικὰ ὄρνεα, ἐκ τῶν πλησίον λειμώνων τοῖς στόμασιν ἀνθολογοῦντα, καταπίπτει αὐτοὺς μετ' ᾠδῆς ἐπιπετόμενα, καὶ μύρου καὶ μυρίζουσι· νεφέλαι πυκναὶ ἀναστᾶσαι μύρον ἐκ τῶν πηγῶν, καὶ τῷ πολαμῷ, καὶ ἐπιστᾶσαι ὑπὲρ τὸ συμπόσιον, ἠρέμα τῶν ἀνέμων ἐπιβλιβόντων, ὕουσι λεπτὸν, ὥσπερ δρόσον.

Ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ, μουσικῇ τε καὶ ᾠδαῖς χολάζουσιν· ᾄδει δὲ αὐτοῖς τὰ Ὁμήρου ἔπη μάλιστα, καὶ αὐτὸς δὲ πάρεστι, καὶ συνευωχεῖται αὐτοῖς, ὑπὲρ τὸν Ὀδυσσέα κατακείμενος. οἱ μὲν οὖν χοροὶ ἐκ παίδων εἰσὶ, καὶ παρθένων· ἐξάρχουσι δὲ, καὶ συνᾴδουσιν, Εὔνομός τε ὁ Λοκρὸς, καὶ Ἀρίων ὁ Λέσβιος, καὶ Ἀνακρέων, καὶ Στησίχορος· καὶ γὰρ καὶ τοῦτον παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην, ἤδη τῆς Ἑλένης αὐτῷ διηλλαγμένης. ἐπειδὰν δὲ οὗτοι παύσωνται ᾄδοντες, δεύτερος χορὸς παρέρχεται ἐκ κύκνων, καὶ χελιδόνων, καὶ ἀηδόνων· ἐπειδὰν δὲ καὶ οὗτοι ἄσωσι, τότε δὴ πᾶσα ἡ ὕλη ἐπαυλεῖ, τῶν ἀνέμων καταρχόντων.

Μέ-

c Τρυγήσας] Τρυγίσας *J.* Τρυγήσας recte aliae. d Γίγνεται] Γίνεται *Fl.*

grae, sed corporibus veris, si soliditatem excipias, similes. *M. du S.*

23. Ὀπώραν] (ὀπώρα λέγεται ἡ χλοώδη τὸ καρπὸν ἔχουσα, οἷον σφαιρία, μῆλα ἀπίδια, δημοσκία, ᾗ ὅσα μὴ ἔχει ἔξωθεν τι ξυλῶδες. *Constant.* Γεωπ. L. X.) *Vorst. M. du S.*

50. Στόμασιν] Parum concinne hoc quidem, nisi cum Aristophanis Socrate ὀρθοπυγίῳ facias canentes. *M. du S.*

63. Εὔνομον] Musicus is clarus, cujus historiolam lege, quam narrat in Προτρ. *Clemens Alexand.* sub ipsum initium, de cicada chordae fractae vicem subeunte. *M. du S.*

64. Στησίχορος] Poëta propter Helenae vituperationem oculis captus, non prius, nisi placato palinodia oblaeso numine, videre potuit. *Lucian.* Macrob. *G. C.*

66. Ἑλένης] In Helenam poëma inclementius scripserat, ob quod a Castore & Polluce luminibus orbatus, cantata rursus palinodia visum recepisse fertur. Vid. *Philostr.* VI. 245. & *Plat.* in *Phaedro*; adde *Isocrat.* Ἑλ. ἐγκ. p. 329. *M. du S.*

Μέγιστοι δὲ δὴ πρὸς εὐφροσύνην ἐκεῖνο ἔχουσι πηγαί εἰσι δύο [a] παρὰ τὸ συμπόσιον, ἡ μὲν, γέλωτος, ἡ δὲ, ἡδονῆς· ἐκ τούτων ἑκατέρας, πάντες ἐν ἀρχῇ τῆ εὐωχίας πίνουσι, καὶ τὸ λοιπὸν ἡδόμενοι, καὶ γελῶντες διάγουσι.

Βούλομαι δὲ εἰπεῖν καὶ τῶν ἡμιθέων οὕς τινας παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην. πάντας μὲν τοὺς ἡμιθέους, ὅσοι τοὺς ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαντας, πλήν γε δὴ τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος. ἐκεῖνον δὲ μόνον ἔφασκον ἐν τῷ τῶν ἀσεβῶν χώρᾳ κολάζεσθαι. βαρβάρων δὲ, Κῦρόν τε ἀμφοτέρους, καὶ τὸν Σκύθην Ἀνάχαρσιν, καὶ τὸν Θρᾷκα Ζάμολξιν, καὶ [b] Νομᾶν τὸν Ἰταλιώτην, καὶ μὴν καὶ Λυκοῦργον τὸν Λακεδαιμόνιον, καὶ Φωκίωνα, καὶ Τέλλον, τοὺς Ἀθηναίους, καὶ τοὺς σοφούς, ἄνευ Περιάνδρου· εἶδον δὲ καὶ Σωκράτη τὸν Σωφρονίσκου ἀδολεσχοῦντα μὲν Νέστορι καὶ Παλαμήδει· περὶ δὲ αὐτὸν ἦσαν Ὑάκινθός τε ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ ὁ Θεσπιεὺς Νάρκισσος, καὶ [c] Ὕλλας, καὶ ἄλλοι καλοί. καί μοι ἐδόκει ἐρᾶν τοῦ Ὑακίνθου· τὰ πολλὰ δ' ἦν [d] ἐκεῖνον διήλεγχον. ἐλέγετο δὲ χαλεπαίνων αὐτῷ ὁ Ῥαδάμανθυς, καὶ ἀπειλεῖσθαι πολλάκις ἐκβαλεῖν

16. Maximum & illud ad hilaritatem *adjumentum* habent, *quod* fontes sunt duo, circa coenationem, risus alter, alter vero voluptatis, e quorum altero in ipso convivii principio bibunt, & quod superest jucunde & cum risu agunt.

17. Dicere jam volo, nobilium hominum quos apud illos viderim. Semideos quidem omnes, & qui ad Ilium pugnarunt, praeter Locrum Ajacem: illum solum dicebant in loco impiorum dare poenas. Barbarorum vero Cyrum utrumque, & Scytham Anacharsin, & Zamolxin Thracem, & Numam Italum: ac praeter hos Lycurgum Lacedaemonium, & Phocionem ac Tellum Athenienses, & Sapientes, Periandro excepto. Vidi etiam Socratem Sophronisci F. sermones caedentem cum Nestore & Palamede. Circa illum erant Hyacinthus Lacedaemonius, & Thespiensis Narcissus, & Hylas, & pulchri alii. Et videbatur mihi amare Hyacinthum: multa sane illum redarguebant. Dicebatur autem iratus illi Rhadamanthus, & saepe minatus esse, de insula se illum ejecturum, si

a Παρὰ] Sic A. & P. Περὶ Edd. priores. b Νομᾶν] Ex *Solani* emendat. Νομῶν enim Edd. c Ὕλλας] Sic *Bl. H. J. P. Ald.* &c. d Ἐκεῖνον διήλ.] Ἐκεῖνο διελόγιζο *Vorst.* emendat, ut infra c. 23. f. Edd. nostrae nihil mutant.

79. Ἐθεασάμην] Κατὰ κοινοῦ τὸ ἐθεασάμην. F.

73. Περὶ] Angl. ὥδε. *J. B.*
Παρὰ] Ex Angl. & P. reliqui enim περὶ habent, vitiose. *M. du S.*
Παρὰ] Infra vero cum dativo, hac ipsa Dissert. c. 33. pr. πηγαὶ δύο ὥδε παῖς πόλεως. *J. F. R.*

80. Ἡμιθέους] Semidei non integri Dii neque homines; sed altero parente divino, altero humano: aut semidei ratione virtutis. *Tertullianus* quatuor Gentilium deorum differentias fuisse scribit, quorum quidam selecti & majorum gentium dii vocati sunt, quidam Semidei & Heroes, quidam Medioximi, & quidam Semones. *G. C.*

81. Λοκρ. Αἴαντος] Ob violatam ab eo Cassandram. *M. du S.*

85. Νομᾶν] Omnes, quotquot vidi, libri Νομῶν. Sed vide Ἀποφθ. c. 8. & Μακρόβ. c. 8. *M. du S.*

87. Τέλλον] Vide Ἔκφρ. c. 10. & *Plut.* *M. du S.*

88. Ἀνὸ Περ.] Aut quia tyrannus; aut potius quia calamitates domesticas tam inique tulit, ut, aegritudine inde contracta, decesserit; quod sapientis non est. At si *Aelianum* audias, duo Periandri fuerunt, sapiens alter, alter tyrannus; *Var. Hist.* XII. 35. Sed foede corruptus locus est ille *Aeliani*. Fuere quidem duo Periandri, sed uterque tyrannus; sapiens hic Corinthi, Ambraciae vero alter ille. Vide *Diog. Laërt.* p. 25. & *Menag. not.* p. 36. Qui *Periandrum* VII. sapientibus annumerari nolunt, *Epimenidem* pro eo reponunt. (Vid. *Plut.* Solon. 154, 2.) *Plato* vero *Eudoxum*, teste *Diog. Laërt.* 7. F. sed in Protag. 206. F. ubi sapientes Plato recenset. *Eudoxus* ille non compa-

ret,

ſi nugas agere pergeret, & nollet diſſimulatione omiſſa convivari. Plato ſolus non aderat, ſed dicebatur ipſe quoque civitatem habitare a ſe confictam, eaque forma reipublicae, eisque, quas ſcripſiſſet, legibus uti.

18. Ariſtippus quidem & Epicurus, primas hic ferebant, ſuaves homines, & gratioſi, & convivae commodi. Aderat etiam Aeſopus Phryx, quo ut ſcurra ridiculario utuntur. Verum Sinopenſis Diogenes ita mutavit mores, ut Laida duxerit meretricem, ebriusque ſaepe ad ſaltandum conſurgat, & vinolentas nugas agat. Stoicorum aderat nemo: dicebantur enim adhuc adſcendere arduum illum virtutis collem. Audiebamus etiam de Chryſippo, non prius illi fas eſſe inſulam ingredi, quam elleboro quartum uſus eſſet. Academicos vero dicebant velle quidem venire, ſed ſuſtinere ſe adhuc, & conſiderare: neque enim hoc ipſum illos percipere, an inſula talis ſit. Alioquin etiam Rhadaman-

αὐτὸν ἐκ τ νήσου, ἣν Φλυαρῆ, καὶ μὴ θέλῃ ἀφεὶς τ εἰρωνείαν, εὐωχεῖσθαι. Πλάτων δὲ μόνος ὐ παρῆν, ἀλλ' ἐλέγετο καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ὑπ' αὐτῶ ἀναπλασθείσῃ πόλει οἰκεῖν, χρώμενος τῇ πολιτείᾳ, ᾗ τοῖς νόμοις οἷς συνέγραψε, πολιτευόμενος.

Οἱ μὲν οὖν ἀμφ' Ἀρίστιππόν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, ἡδεῖς τε ὄντες, καὶ κεχαρισμένοι, καὶ συμποτικώτατοι. παρῆν δὲ καὶ Αἴσωπος ὁ Φρύξ, τούτῳ δὲ ὅσα καὶ γελοιοποιῷ χρῶνται. Διογένης μέν γε ὁ Σινωπεὺς, τοσοῦτον μετέβαλε τῷ τρόπῳ, ὥστε γῆμαι Λαΐδα τ ἑταίραν, ὀρχεῖσθαί τε ὑπὸ μέθης πολλάκις ἀνιστάμενον, καὶ παροινεῖν. τ δὲ Στωϊκῶν, οὐδεὶς πάνυ ἔτι γε ἐλέγετο ἀναβαίνειν τ ἐπ' ἀρετῆς ὄρθιον λόφον. ἠκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, ὅτι ὐ πρότερον αὐτῷ ὀπτέον εἴη τ νήσου θέμις, πρὶν τὸ τέταρτον ἑαυτὸν ἐλλεβορίσῃ· τοὺς δὲ τ Ἀκαδημαϊκοὺς ἔλεγον ἐθέλειν μὲν ἐλθεῖν, ἐπέχειν δ' ἔτι, καὶ διασκέπτεσθαι· μηδὲ γὰρ αὐτὸ τοῦτό πως καταλαμβάνειν, εἰ καὶ νῆσός τις τοιαύτη ἔστιν. ἄλλως τε, καὶ τ ὀπὶ τῷ Ῥαδαμάνθυϊ,

δι-

e Τούτῳ] Τούτων male *Fl.* Τούτῳ reliqq. & P. f Ἀκαδημαϊκοὺς] Sic *J. H. Fl. P.* &c. Ἀκαδημικοὺς. *Coll.*

12. Τῶν δὲ Στωϊκῶν . . .] Οἷα φὴς περὶ Στωϊκῶν, ἄνθρωπε; *G.*

17. Τοὺς δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς] Οὐκ ἀκριβῶς ἄγαν τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς τοῖς Ἐφεσίοις συνάπτει Λουκιανός. *V.* (συνάπτεις, Λουκιανέ. *Coll.*)

ret. Immo Diogenes ipſe 10. D. *Myſona* ibi pro *Periandro* a Platone ſuffectum obſervat. Vere itaque cenſet *Menagius* priorem Diogenis locum ſcioli eſſe gloſſema, quod in textum abſurde receptum eſt. Vide notas ejus ad utrumque locum, unde multa ex antiquis Scriptoribus habes, quae ad catalogum illum VII. Sapientum ſpectant. *M. du S.*

Ἀνὸ Περιάνδρου] Periander inſula beatorum excidit haud dubie, quod tyrannus eſſet, & oppreſſam ſervitute Corinthum teneret. *J. M. G.*

89. Ἀδυλεχοῦντα μὴ Νέστορος] Quod optabat in ultimis ſermonibus ſuis, a Platone in Apologia & Xenophonte ſervatis. *J. M. G.*

10. Ὡς γῆμαι Λαΐδα] Serio accepit *Menagius* (ad *Diog. Laërt.* p. 138. D. E.) quod nolim a tanto viro factum. Jocoſe enim haec Lucianus, quia a nuptiis abhorruiſſe traditur Diogenes. Vid. *Diog. Laërt.* 144. E. & 150. E. ἐρωτηθεὶς ποτὲ καιρὸν δεῖ γαμεῖν; ἔφη, τοὺς μὲν νέους μηδέπω, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. & 155. B. ἔλεγε δὲ ἐ κοινὰς εἶναι δεῖν τὰς γυναῖκας. γάμον μηδὲ ὄνομάζων, ἀλλὰ τ πειθαρχίαν τῇ πειθούσῃ συνεῖναι. *M. du S.*

16. Τέταρτον . . . ἐλλεβ.] Vide ſupra B. πρασ. c. 23. & Ἑρμ. c. 86. *M. du S.*

Ibid. Ἐλλεβορίσῃ] Confer ſupra *Hermot.* c. ult. *F. G.*

17. Ἀκαδημαϊκοὺς] Analogia videtur ſuadere ſcribendum ἀκαδημικοὺς. Verum prius ex uſu obtinuit, pluraque hujus ſcripturae exemplа citat *Steph.* in Theſ. qui etiam obſervat *μετάθεσιν* vocalium in hoc adjectivo factam. Et quia numerus Exemplarium longe major, non hic modo, ſed ubique in Luciano vulgatam confirmat, non mihi dubium eſt, hanc ſcripturam eſſe veram. *J. F. R.*

οἶμαι, κρίσιν ἐδεδοίκεσαν, ἅτε τὸ κριτήριον αὐτοὶ ἀπηρτικότες. πολλοὺς δὲ αὐτῶν ἔφασκον ὁρμηθέντας ἀκολουθεῖν τοῖς ἀφικνουμένοις, ἐπὶ νησείας δὲ ἀπολείπεσθαι, μὴ καταλαμβάνοντας, τὸ ἀναχωρεῖν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ.

Οὗτοι μὲν οὖν ἦσαν [a] ἀξιολογώτατοι τῶν παρόντων. τιμῶσι δὲ μάλιστα τὸν Ἀχιλλέα, καὶ μετὰ τοῦτον, Θησέα. περὶ δὲ συνουσίας καὶ ἀφροδισίων ὅτω φρονοῦσι. μίσγονται μὲν ἀναφανδὸν, πάντων ὁρώντων, καὶ γυναιξὶ, καὶ ἄρσεσι, τὸ δὲ ἁμῶς τοῦτο αἰσχρὸν αὐτοῖς δοκεῖ· μόνος δὲ Σωκράτης διώμνυτο, ἢ μὴν καθαρῶς πλησιάζειν τοῖς νέοις· τὸ μέντοι πάντες αὐτὸν ἐπιορκεῖν καὶ ἐγίγνωσκον. πολλάκις γοῦν ὁ μὲν Ὑάκινθος, ἢ ὁ Νάρκισσος, ὡμολόγουν, ἐκεῖνος δὲ ἠρνεῖτο· αἱ δὲ γυναῖκες εἰσὶ πᾶσαι κοιναὶ, καὶ οὐδεὶς φθονεῖ τῷ πλησίον, ἀλλ' εἰσὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι· καὶ οἱ παῖδες δὲ παρέχουσι τοῖς βουλομένοις, οὐδὲν ἀντιλέγοντες.

thi, puto, judicium metuunt; qui ipſum judicandi inſtrumentum ſuſtulerint. Multos vero illorum, narrabant, impetu capto ſequi eos qui veniant *in inſulam*, ſed ignavia quadam deficere ante quam aſſequantur, & de media via reverti.

19. Hi quidem igitur eorum qui aderant maxime commemorabiles. Maximo autem in honore habent Achillem, & poſt hunc, Theſeum. De coitu & rebus veneris ita ſentiunt. Miſcent corpora publice, & in conſpectu omnium, cum mulieribus pariter & cum maribus, & nequaquam malum hoc illis videtur. Solus Socrates dejerabat, ſe caſte accedere ad juvenes: ſed omnes peierare illum judicabant. Saepe enim Hyacinthus aut Narciſſus fatebantur; at ipſe negabat. Mulieres vero communes omnes, neque invidet quisquam viro alteri, ſed hac in re maxime ſunt Platonici. Praebent etiam pueri volentibus, nihil repugnantes.

20. Duo

a Ἀξιολογ.] Λογικώτατοι Cod. *Fl.* Nihil mutant Edd. praeter *Fl.* quae ἀξιολογικώτατοι.

35. Ἢ μὴν] Ἀντὶ τοῦ ὄντως. *V.*

26. Καταλαμβάνοντ.] Καταλαμβάνοιτας illud pertinet ad ἀκαταληψίαν Academicorum; itaque *comprehendendi* verbo uſus eſſem: ſi illud de eo quoque dici poſſe ſciviſſem, qui ſecutus alterum, tandem aſſequitur. Neque enim hic de fure, aut ſervo fugitivo ſermo eſt, ſed de viatoribus vel currentibus in ſtadio: ubi *aſſequendi* verbum domicilium quaſi habet, quod tamen ipſum etiam ad illam mentis facultatem transfertur, qua *comprehendere* dicimur, quae plane intelligimus. *J.M.G.*

28. Ἦσαν ἀξιολογώτατοι] Flor. λογικώτατοι. *J.B.*

34. Διώμνυτο..] Vide quae nos ſupra ad B. πρωτ. c. 26. in eam rem attulimus. *M.du S.*

40. Τοῦτο] Pro κατὰ vel ἀπὸ τοῦτο. Vid. ſupra T. I. *Nigrin.* §. 27. *J.F.R.*

48. Αὐτὸς] Neceſſaria videtur *Vorſtii* emendatio, ſcribentis αὐτοὺς. Ratio in promtu eſt. Quis enim ferat neſcire ſeſe dicentem, quod tamen uno halitu enarrans inducitur? Abſit autem ut, poſt *Leonem Allatium* aut *Creſſollium* (uter enim horum hoc aſſeverarit non ſatis certo annotavimus) hic id agamus, ut Babylonium non fuiſſe Homerum demonſtremus. Non enim mente captis ſcribimus. Vid. AG. X. 1733. Chium fuiſſe vult *Simonides* apud *Steph.* in Lyric. p. 119. *M.du S.*

Αὐτὸς μὲ] Recepta lectio, αὐτὸς μὲ ἀγνοῶν, nimis aperte contradicit his, quae ſtatim ſequuntur. Plane indubium mihi eſt, dediſſe Lucianum αὐτοῖς, quod refertur ad ζητοῦντας ſeu diſputantes, ſyneſi non abſtruſa nec difficili. Certe ſic interpretatus ſum. *J.M.G.*

Αὐτὸς μὲ ἀγν.] Cl. *Geſnari* emendatio adeo eſt neceſſaria, ut eam recipere etiam invitis libris nihil dubitarim. Sed & *Vorſtius* in marg. ſic emendarat, & Cod. *Pell.* correctionem firmat. Cl. *La Croze* adſcripſerat ἔφασκον legendum; quod etſi praeſtat vulgatae, tamen non ſatis planum reddit ſenſum. *J.F.R.*

49. Κολοφώνιοι] Non dubitavi ſecundam ſyllabam contra Edd. correptam dare; quia non modo *Strabo* ita ubique ſcribit. Vid. ejus L. XIV. p. 952. vel 643. ubi ter quater occurrit; ſed & quia poëtis corripitur, ut in ſaepe ab aliis adducto verſu ex A. Gell. III. XI. quem tamen paullo aliter exhibet *Anthology.* IV. 2. quae ſic: Ἑπτὰ πόλις διεκόσμουν περὶ ῥίζαν Ὁμήρου. Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφὼν, Σαλαμὶς, Χίος, Ἄργος, Ἀθῆναι. *J.F.R.*

57. Κατὰ

26. Duo nondum aut tres dies praeterierant, & accedens ad Homerum poëtam cum ambobus esset otium, tum reliqua ex eo quaesivi, tum unde esset? dicens illud maxime apud nos in hunc diem disputari. At ille ajebat, *illos ignorare, cum hi Chium, Smyrnaeum alii, multi Colophonium putent: se vero*, dicebat, *Babylonium esse, & apud cives non Homerum vocari, sed Tigranem: deinde cum obses* (Homerus) *apud Graecos esset, nomen mutasse.* Ad haec de versibus illius rejectis interrogabam, num scripti ab ipso essent? atque ille suos esse omnes confirmavit. Damnabam itaque Zenodoti & Aristarchi Grammaticorum frigidas disputationes. Ad haec cum satis respondisset, rursus interrogavi, *cur tandem*

Οὔπω δὲ δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι διελελύθεισαν, καὶ προσελθὼν ἐγὼ Ὁμήρῳ τῷ ποιητῇ, σχολῆς οὔσης ἀμφοῖν, τότε ἄλλα ἐπυνθανόμην, καὶ ὅθεν εἴη, [b] λέγων τοῦτο μάλιστα παρ' ἡμῖν [c] εἰσέτι νῦν ζητεῖσθαι· ὁ δὲ [d] αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν ἔφασκεν· οἱ μὲν γάρ, Χῖον, οἱ δὲ Σμυρναῖον, πολλοὶ δὲ [e] Κολοφώνιον αὐτὸν νομίζουσιν. εἶναι μέντοι ἔλεγε Βαβυλώνιος, καὶ πάλαι γε τοῖς πολίταις οὐχ Ὅμηρος, ἀλλὰ Τιγράνης καλεῖσθαι· ὕστερον δὲ ὁμηρεύσας παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλάξαι τὴν προσηγορίαν. ἔτι δὲ καὶ τὰ ἀθετουμένων στίχων ἐπηρώτων, εἰ ὑπ' ἐκείνου εἰσὶ γεγραμμένοι· καὶ ὃς ἔφασκε πάντας αὐτοῦ εἶναι. καταγίνωσκον οὖν τοῦ ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν· ἐπεὶ δὲ ταῦθ' ἱκανῶς ἀπεκέκριτο, πάλιν αὐτὸν ἠρώτων, τί δήποτε ἀπὸ τῆς μηνίδος τὴν ἀρχὴν ἐποιήσατο,

b Λέγων τοῦτο] Nihil mutant *Coll.* & Edd. *c* Εἰσέτι] Εἰσέ—τι *J. H. Fl.* Ceterae recte, ut edidi. *d* Αὐτὸς] Sic *Pell.* Αὐτὸς Edd. absurde, οὐκ, ἴσως ante ἀγνοεῖν addit Cod. L. *e* Κολοφώνιον] Sic *Anon.* ap. *Pell.* Κολοφώνιον enim Edd. *f* Πολίταις] *Alii* πολίτας *Coll.* Prius habent *J. Fl. H. P.* *g* Καταγίνωσκον] Sic *El.* & *P.* Κατεγίγνωσκον *J.* & *H.*

46. Λέγων τ. μ.] Γρ. λέγων τοῦτο μάλιστα. *G.*
51. Τοῖς πολίταις] Γρ. τοῖς πολίταις. οὐχ Ὅμηρος. *G.*
57. Καταγίνωσκον] Σημαινοῦ ὅτι τὴν σύνταξιν, τὸ γὰρ γινώσκω γενικῇ συντάσσεται. οἷον καταγινώσκω σου τῆς φλυαρίας. ὁ δὲ ⁂ αἰτιατικῶν ἀποδίδωσι. καταγίνωσκον τὴν ψυχρολογίαν. ἤτοι ὧν Ἀττικῶς ὁ συντάξας. αὐτοὶ γὰρ καὶ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν τοῦτο φιλοῦσι ποιεῖν τῇ καινῇ * ἐναντιοῦνται συνηθείᾳ. ἢ τὸ καταγινώσκω ἀντὶ τοῦ γελῶ ἢ λοιδορῶ ἐλήφθαι. *V.*

* Ἐναντίωμαι] Ἐναντιώμενοι male Ed. *Clev.*

57. Καταγίνωσκον] Non verum est quod *Scholiast.* ait, ab Atticismo nostrum recessisse, quando hoc verbum cum accusativo construit; nec hi enim duplicem genitivum semper adhibent. Ecce *Thucyd.* VI. c. 61. p. 417. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἰσημον δίκην διάνατον κατέγνωσαν αὐτοῦ τε καὶ τῶν μετ' ἐκείνου. *Aristoph.* Eq. vers. 1357. Εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτην τὴν δίκην. Quod tamen & condemnandi notione capiendum ibi Scholiastes monet, id exponens: Εἰ μὴ καταψηφίσεσθε καὶ καταδικάσετε. Plura *Steph.* ex *Demosth.* aliisque in Thes. append. T. I. p. 1854. Sed si apud Lucian. pro simplici *cognasco* accipere velis, licet; nam & sic fere *Aristoph.* Eq. vers. 46. Οὗτος καταγνοὺς τὴν γνώσιν τοὺς τρόπους. Etsi paullo plus valeat, quam simplex, ut *Bisetus* ibi monet, dicens: Καταγνοὺς, διαμισήσας. ἔστιν ἡ κατὰ νοῦν καταμαθὼν καὶ αἰσθόμενος· πρὸς ἔμφασιν δὲ πλείονα εἶπε τῆς μαθών. &c. quae ap. eum fis vide. *J. F. R.*

58. Ζηνόδοτον] Aristarchus notissimus. *Zenodotus* Bibliothecae Alexandrinae primus praefuit. *Suid. M. du S.*

61. Μήνιδος] Immerito hic Homerum fugillat, quod *iram Achillis* initium suo poëmati fecerit: palam enim est Iliada legenti, eam rem in toto poëmate agi, ut rectissime id *argumentum* esse dixeris. Quod non intelligentes e nostris quidam imperiti & barbari prorsus homines, *Rhapsodias* cum audiunt antiquis dicta Homeri poëmata, nec quid ea vox sit, nisi ex vernaculo idiomate assequi valentes, varia sibi fingunt & dissoluta carmina, nullo consilio judiciove à coeco mendicabulo temere effusa, in unum tandem corpus consarcinata, aut potius a fatuis hominibus & prorsus rudibus collecta, *Poëma heroicum* nunc audire. Qui, si cum Luciano haec ludentes effutirent, venia forsan digni putandi sint. At serio id agunt, ut quae ipsi prae imperitia, nisi Latine versa, intelligere non possunt, aliis contemtui sint & deridiculo. Ho-

σάλο, καὶ εἶπεν ὅς, ἔτως ἐπελθεῖν αὐτῷ, μηδὲν ἐπιτηδεύσαντι. καὶ μὴν καὶ εἶπεθόμην εἰδέναι, εἰ πρότερον ἔγραψε τὴν Ὀδύσσειαν ἢ Ἰλιάδα, ὡς πολλοί φασιν· ὁ δὲ ἠρεῖτο· ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ τοῦτο αὐτῷ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γάρ, ὥστε οὐδὲ συνθάνειν ἐδόκουν· πολλάκις δὲ καὶ ἄλλοτε τοῦτο ἐποίουν, εἴ ποτε αὐτὸν σχολὴν ἄγοντα ἑώρων. προσιὼν γοῦν τι ἐπυνθανόμην αὐτοῦ, καὶ ὃς προθύμως πάντα ἀπεκρίνετο, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν δίκην, ἐπειδὴ ἐκράτησεν· ἦν γάρ τις γραφὴ κατ' αὐτοῦ ἀπεγεγραμμένη ὕβρεως ὑπὸ Θερσίτου, ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐν τῇ ποιήσει [a] ἔσκωψε, καὶ ἐνίκησεν Ὅμηρος, Ὀδυσσέως συνηγορεῦντος.

Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους τούτους ἀφίκετο καὶ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, ἑπτάκις ἀλλαγείς, καὶ ἐν τοσούτοις ζώοις βιοτεύσας, καὶ

ab ira Achillis *initium* carminis *fuisset*? Et ille, *ita sibi temere in mentem venisse*. Etiam illud scire volebam, prioremne scripsisset Ulyssea Iliade, ut multi referunt? negabat. Caecum enim non fuisse, quod ipsum quoque de illo narrant, statim sciebam. Utebatur enim oculis: ut nec interrogatione opus esset. Saepe etiam alias hoc faciebam, si quando otiosum illum viderem, ut accedens ipsum interrogarem aliquid: atque ipse promte ad omnia respondebat, in primis secundum judicium cum vicisset. Erat enim dica illi scripta injuriae, a Thersite, quod contumelioſe in ipsum lusisset in carmine: vicitque Homerus, caussam illius una agente Ulysse.

21. Iisdem temporibus Pythagoras etiam Samius advenit, septies mutatus, vita in totidem acta animalibus, perfectisque tot ani-

a Ἔσκωψε] Ἔσκωψε male Edd. plurimae. Ἔσκωψε recte L. B2. & S.

66. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν] Ἰσφαῖ γὰρ τοῦτο Ἡρόδοτος ἐν τῷ * περὶ τοῦ Ὁμήρου βίῳ. V.

* Περὶ] Abest in Edit. Nec magno opere requirerem; sed quia adest in Cod. V. inserere non dubitavi. J.F.R.

rum ego temeritatem audaciamque, & pulcherrimarum rerum ignorationem summam, cum *sui seculi* suarumque rerum admiratione conjunctam Boilaeis compescendam exagitandamque relinquo. *M. du S.*

64. Εἰ πρότερον] Hac de controversia acutissimum vide *Longini* judicium c. VIII. π. ὕψους. *M. du S.*

66. Ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γάρ, ὥστε οὐδὲ συνθάνειν ἐδόκουν] Vertunt: *ipsum vero caecum non esse, quod etiam dicunt, mox cognovi: vidi enim; itaque veritus sum percontari.* Sed an ἑώρα, est, *vidi?* an οὐκ ἰδιόμην, est, *veritus sum?* Minime. Quare in hunc modum debebant: *Caecum vero non fuisse, quod ipsum etiam de eo dicunt, ilico cognovi: videbat enim, adeoque rogare opus non erat.* *H.V.*

Ibid. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν] *Cicero* tamen Tusc. Disp. V. c. 39. *Homerum coecum inducit*, scribens: *Traditum est etiam, Homerum coecum fuisse. At ejus picturam, non poëtn, videmus. Quae regio, quae ora, qui loci Graeciae, quae species formaque pugnae, quae acies, quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita expictus est, ut quae ipse non viderit, nos ut videremus, effecerit?* nam quamvis Pictori comparetur Homerus, ex sequentibus tamen adparet, Ciceronem eum coecum facere; quod etiam confirmatur exemplo Tiresiae coeci vatis, quem ilico subjungit Cicero. Vid. notam *Davisii*, quem consulendum Cl. *Hemst.* in marg. *Graevianae* Ed. indicarat; ubi is *Brod.* Misc. V. 9. & *Scholiasten* Lucian. ad T. 2. p. 17. (i. e. ad *Somn.* s. *Gall.* ad verba τυφλὸς αὐτὸς ὤν) id cum Luciano negantem citat; nec non *Vellej. Pat.* qui L. I. 5. ait: *Homerum, si quis coecum genitum putat, omnibus sensibus orbus est.* Non igitur plane negat Vellejus Homerum coecum fuisse; sed ab nativitate id calamitatis ei obtigisse negat; cum prae senio visum amisisse dici queat, quod & illi, quos *Davis.* citat, voluere. Vide etiam not. *Boecleri* ad Vellej. p. 38. Ed. *Burm.* Coecum autem fuisse *Davisius* nullo modo dubitat; quod sub Demodoci persona semet ipsum describere credatur ap. *Max. Tyr.* Diss. XXII. nec ego dubito, si casu aut senio id contigisse dixeris, ut *Brod.* l. e. ex *Herodoto*, *Pausan.* in Messen. & *Tzetze* probat; nam ab nativitate coecum statuere absurdum videtur; quum peregrinatio ad varios hominum mores, cultum, regionumque & urbium situm, quarum ingentem nobis catalogum reliquit, cognoscenda, praecipuum ejus fuerit studium. Quod autem ab statuariis desumitur argumentum, qui eum oculis captum finxerint, id admodum incertum mihi videtur; nam aut vulgarem hi rumorem secuti sunt,

ſaimae circuitibus. Erat vero dextro toto latere aureus. Illud quidem judicatum eſt, eum verſari ſecum : hoc vero dubitabatur, utrum Pythagoram vocare an Euphorbum oporteret. Venit & Empedocles, circum uſtulatus, & toto aſſatus corpore. Neque tamen, quantumvis multis verbis ſupplicaret, receptus eſt.

22. Procedente tempore certamen inſtabat, quae Thanatuſia (*Mortualia*) apud illos vocantur. Praeſidebant Achilles, Theſeus ſeptimum. Reliqua longum fuerit dicere : ſumma capita rerum enarrabo. Lucta vicit Carus Heraclides, victo in certamine de hac corona Ulyſſe. Pugilatus aequa lans fuit Arei Aegyptii, qui Co-

ὀκτελέσας τ᾽ ψυχῆς τὰς ῥιζόδους· ἦν δὲ χρυσοῦς ὅλον τὸ δεξιὸν ἡμίτομον. καὶ ἐρίθη μὲν συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς, ἐνεδιάζετο δὲ ἔτι, πότερον Πυθαγόραν ἢ Εὔφορβον αὐτὸν ὀνομάζειν χρή. ὁ μέντοι Ἐμπεδοκλῆς, ἦλθε μὲν καὶ ἔστη πρὸς θύραις, καὶ τὸ σῶμα ὅλον ἐπημμένος· εἰ μὲν παρεδέχθη γε, καίτοι πολλὰ ἱκετεύων.

Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, ἐνέστη ὁ ἀγὼν, τὰ παρ᾽ αὐτοῖς Θανατήσια. ἡγωνοθέτει δὲ Ἀχιλλεὺς τὸ πέμπτον, καὶ Θησεὺς τὸ ἕβδομον. τὰ μὲν οὖν ἄλλα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν· τὰ δὲ κεφάλαια τῶν πραχθέντων διηγήσομαι. πάλιν μὲν ἐνίκησε Κάρος ὁ ἀφ᾽ Ἡρακλέους, Ὀδυσσέα πρὸς τοῦ στεφανωσάμενος. πυγμὴ δὲ ἴση ἐγένετο Ἀρείου τε τοῦ Αἰγυπτίου, ὃς ἐν Κορίνθῳ τέ-

δα-

δ Κάρος] Sic *B2. J. H.* & *P.* cum *A.* Ceterae Κάρος. Κάπρος *Palm.* Κάρανος *Gron.*

ſunt, aut non ſatis differentiae inter videntem ac coecum eſt in illorum arte ; ſolent enim marmoreae effigies oculorum orbes ac pupillam raro exprimere, quorum circuli quum ſulcis aliquantum excavatis deſcribendi ſint, id totam faciem deformat, & maligniores, ut ſic dicam, oculos exhibet, quam ſi exterior tantum eorum ambitus ſolus effermetur. *J. F. R.*

72. *Μετὰ τ. δ.*] Sic lego pro *μετὰ*, quod in omnibus libris eſt. *M. du S.*

74. *Θερσίτου*] *Hom.* Il. *B.* 212. *M. du S.*

75. *Ἔσκωψε*] L. *B2.* & *S.* In reliquis prave *ἔσκωψα*. *M. du S.*

81. *Χρυσοῦς ὅλον τὸ δεξ.*] De femore Pythagorae aureo vid. ſupra T. I. *Vit. auct.* §. 6. Neque hic putes χρυσοῦς in *χρυσοῦν* mutandum ; eſt enim ſolita ellipſ. *τοῦ κατὰ. aureus erat femur*, pro *ad femur*. Etſi hic *ſeptum dextrum latus* pro femore dicit. *J. F. R.*

83. *Εὔφορβον*] Trojanus fuit adoleſcens Panthi filius, fratris Hecubae, teſte *Hom.* Il. 17. Lege *Laërt.* in Pythag. & *Ovid.* L. XV. Met. *G. C.*

86. *Ὠκυτοκίου*] Sic infra in *mort. Peregr.* §. 37. *τὸν τοῦ Διάμμα ἐπιτοκίου γόνον ἰᾶτο.* Sed in praeſ. temp. mox c. 29. & ſupr. in *Necyom.* *J. F. R.*

89. *Θωυμασούσιοι*] Eccere! Vir optime casteroquin de literis Graecis meritus hunc feſtum diem, eamque celebritatem *Graeciae ſuae feriatae* inſeruit. O lepidum caput! Mirum ni *Paradiſus Socratis*, & *ſympoſium* in ejus *Attica* alicubi locum habeant. Sapit *Petterus*, qui cum caetera excerperet, expunxit. *M. du S.*

93. *Πάλιν μὲ ἐνίκησε Κάρος ὁ ἀφ᾽ Ἡρακλέους*] *Lucta vicit Carus Heraclides.* Sic vertit Interpres. Nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium. Rurſus hoc loco legendum eſt *Κάπρος ὁ ἀφ᾽ Ἡρακλέους. Caprus poſt Herculem primus*, de quo ſupra fuſe diximus. *J. G. a P.*

Ibid. *Κάρος ὁ ἀφ᾽ Ἡρακλέους*] Quem hic interpretem probabimus? In *Baſileenſi* editione vertunt : *Carus qui ab Herculo ſtabat*, ſatis lepida contortione ; ac ſi Graeca eadem foret conſtructio, quae Latina ; & ſcilicet in hoc certamine componebantur partes, quibus plurimi continebantur, & alii ab hoc ſtabant, alii ab illo. Ridicule omnino. Benedictus : *Carus Heraclides*, quod propius ad genium ſermonis Graeci. Sed nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium, inquit *Palmerius*. Quaſi vero Lucianus huc introduxerit talem in terris celebrem luctatorem : immo quis egregius luctator ille Ulyſſes ? ex quo alterius adverſario patet prorſus ratiocinationem *Palmerii* non procedere : multo minus ut *ὁ ἀφ᾽ Ἡρακλέους* poſſit reddi, *poſt Herculem primus*, quidquid de Capro ſuo ſollicitus ſit. Opinor optime adnotaſſe patrem *Κάρου*. Non agitur de luctatore ; agitur de heroibus, inter quos memorabilis Caranus Heraclides. *J. G.*

Κάρος] Conſule *Loyd.* honoratiſſimi Praeſulis Wigornienſis Doctiſſimum & ipſum filium ad Olymp. CXLII. *Catal. Olymp.* a *Scal.* editum. *Pauſ. Suid.* (ſed apud hunc ſuo loco non comparet aut *κῆρος* aut *Κάπρος* ille). Ulyſſem hic adducit, quia luctantem fecit Homerus (Iliad. Ψ. 710. & ſeqq.) cum Ajace, quem & proſtravit. *M. du S.*

96. *Ἀρείου*] Vid. *Plut.* 396. a. Sed is tamen a noſtro diverſus. *M. du S.*

2. Ὁμ.

θαπται, ἡ Ἐπειῶ, ἀλλήλοις συνελθόντων· παγκρατίῳ δὲ ὁ τίθεται ἆθλα παρ' αὐτοῖς. ἔτ μέντοι δρόμου, οὐκ ἔτι μέμνημαι τίς ἐνίκησε. ποιητῇ δὲ, τῇ μὲν ἀληθείᾳ, παρὰπολὺ ἐκράτει Ὅμηρος, ἐνίκησε δὲ ὅμως Ἡσίοδος. τὰ δ' ἆθλα ἦν ἅπασι στέφανος, πλακεὶς ἐκ πτερῶν ταωνίων.

rinthi sepultus est, & Epei, inter se congressorum. Pancratii praemia apud illos non proponuntur. Cursu quis vicerit, non amplius recordor. Inter poëtas re quidem vera multum Homerus praestabat, vincebat tamen Hesiodus. Praemia omnibus plexa e pavoninis pennis corona.

Ἄρτι δὲ τῶν ἀγώνων συντελεσμένων ἠγγέλοντο οἱ ἐν τῷ χωρίῳ τῶν ἀσεβῶν κολαζόμενοι, διορύξαντες τὰ δεσμὰ, καὶ τῆς φρουρᾶς ὑπερκρατήσαντες, ἐλαύνειν ὅτι τὴν νῆσον. ἡγεῖται δὲ αὐτοῖς, Φάλαρίν τε τὸν Ἀκραγαντῖνον, καὶ [a] Βούσιριν τὸν Αἰγύπτιον, καὶ Διομήδην τὸν Θρᾷκα, καὶ τὸν ἐπὶ Σκείρωνα,

5 23. Jam consummato autem certamine nunciantur ii, qui in loco impiorum puniuntur, ruptis vinculis, superataque custodia, pergere ad insulam, ducibus Phalari Agrigentino, & Aegyptio Busiride, & Diomede Thrace, Scirone item atque Pi-

a Πλακεὶς] Πλακὴς *J.* sola male. b Βούσιριν] Βούσιριν Edd. male.

98. Παγκρατίου] Τάχα ἀφ' τὸ πλαγιαῖς βάλλειν τοὺς συγκριτὰς, ὁ ἐκεῖσε * ἀγὼν παρ' ὅσοι ἀπαθὴς ὁ ἐν ᾅδου εἶεν, ἅτε σωμάτων ἀπηλλαγμένοι. *V.*

9. Φαλ.] Οὗτος χαλκοτάτας ἐπινόει κολάσεις. (Hoc Scholium sede sua in V. motum, & in II. Vol. Ed. *Amst.* ad *Jov. Trag.* insertum, huic loco, ut & duo sequentia, restituimus. *M. du S.*)

10. Βούσιριν] Οὗτος ὁμοὺς ἦν ἀς ὁ ἀνθρώπους ἐσθίων. *V.*

11. Διομήδην] Οὗτος ἵππους εἶχεν ἀνθρωποφάγους καὶ ὃς ἐκράτει θοῶλλειν ἀδυνάς. (Ante hoc Scholium haec verba legebantur in V. Ἔχιτος ὁ Ἠπείρου βασιλεὺς τιμωρητικώτατος. Sed *Echetus* ille neque hic neque usquam apud Lucianum conspicitur. *M. du S.*)

* Ἀγὼν] Ἀναιρετὸν habet Ed. *Clev.* Sed ex C. correxit *M. du S.* Qui postremam hujus Schol. vocem etiam emendavit, cum legeretur ἀπαλλαγμένοι.

2. Ὅμ. — Ἡσ.] Ad traditionem alludit, quae coaetaneos faciebat. Vid. *Philostr.* Her. p. 726. & seq. & Hennet. p. 52. *M. du S.*

9. Φάλαριν] Hic Agrigentinorum tyrannus, cui Perillus taurum aeneum fabricavit, quo impositi noxii dum torrerentur, tauri mugitum reddebant. *Senec.* L. 2. de Clem. c. 4. & L. 2. de Ira. *G. C.*

10. Βούσιριν] Busiris Rex Ægyptiorum Neptuni & Lybiae filius, qui Thrasii consilio hospites violabat incognitos, ut eorum sanguine pluviam eliceret, cujus penuria Ægyptus novem annis laboraverat. *Senec.* loc. cit. *G. C.*

Βούσιριν] Mendose antea scribebatur Βούσιριν. Sic ut edidimus non Auctores tantum multi, sed & numismata scribunt: de quo vide *Apollod.* II. p. 53. B. *M. du S.*

11. Διομήδην] Diomedes Rex Thraciae dum equos suos humana carne aleret, in Tyrida opido truculentus ab Hercule equis ipsis ad devorandum objectus est. *Ovid.* IX. Met. *G. C.*

Ibid. Σκείρωνα] Latronem insignem, qui proximos Megaris scopulos insidens in viatores praetereuntes nullo non crudelitatis genere saeviebat, hunc Theseus occidit. *G. C.*

12. Πίτυον.] Schinim insignem latronem, qui circa Isthmi initium teste Pausania miro crudelitatis genere saeviebat. De eo *Plutarch.* in Thes. *G. C.*

Πίτυον.] Vide *Plut.* in *vita Thesei.* Et *Xenoph.* L. II. Ἀπομν. *A. V.*

Πίτυον.] De *Centauro* illo qui pinus incurvabat, supra, ni fallor, T. I. jam habuimus. *Suidae* Ed. *Hag.* Πιτυοκάμπτης scribit, omisso medio, ο. *J. F. R.*

13. Ἥρωας ἐπὶ τὸν ἵππον] Bene contra *Th. Magister* monet Cl. *Jens.* in Lect. Luc. p. 10. scribens: Ἥρως Ἀττικοὶ, scribit iterum *Thomas*, οὐχ Ἡρῶν ἢ Ἥρως, ἐπὶ αἰτιατικῆς τῆ πληθυντικῶν, οὐχ Ἥρωας. Ecce tamen non semel ἥρωας Lucianus. In *Zenx.* c. 3. ὁ Ζεῦξις τὸν ἔγραφεν ἥρωας, ἢ Θησέα. In *Vera Hist.* c. 23. Ἐκτάσεις τοὺς ἥρωας ἐπὶ τὸν ἵππον. Ipsa quoque haec vox Ἵππων, ἵππος, deterior quam ἵππου, ἵππος, censetur ab eodem; cum tamen non modo in novissime adducto hoc Luciani loco, sed & in aliis, ac ferme omnibus, haec vocis hujus forma diserte legatur. In *Herodoto* p. 627. (leg. *Hermot.* c. 84.) Ἐπὶ τῇ ἵππει καθεζόμενος. In *Ver. Hist.* Ὄρνεα ἐπὶ τῶν ἵππων φέροντα. Ibid. Πλησίον τῶν ἵππος ἀκοιμήθησαν. Haec alio loco ab *Jensio* dicta huc transscribere operae pretium existimavi. *J. F. R.*

19. Ἐπὶ Δηλίῳ] Hic cum fortiter pugnasset, tandem cum

Pityocampte. His auditis Rhadamanthus emittit ad litora Heroas, quos ducunt Theseus & Achilles, &, qui jam resipuerat, Ajax Telamonius. Hi commisso praelio pugnant: vincunt Heroës, egregia praesertim Achillis opera. Multo etiam melius Socrates in dextro cornu collocatus hic rem gerit, quam cum vivus ad Delium pugnaret. Accedentibus enim hostibus non fugit, nec avertit faciem. Ea propter deinde virtutis ipsi praemium eximium decretum est, pulcher magnusque hortus suburbanus. Hic *postea* convocatis sodalibus disputabat, mortuorumque Academiae loco nomen faciebat.

καὶ Πιτυοκάμπτῃ. ὡς δὲ ταῦτ' ἤκουσεν ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐκτάσας τοὺς ἥρωας ὅτι τάχιστα ἠθροίσθη· ἡγεῖτο δὲ Θησεύς τε καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Αἴας ὁ Τελαμώνιος, ἤδη σωφρονῶν. καὶ συμμίξαντες ἐμάχοντο, καὶ ἐνίκησαν οἱ ἥρωες, Ἀχιλλέως τὰ πλεῖστα κατορθώσαντος. ἠρίστευσε δὲ καὶ Σωκράτης ὅτι τῷ δεξιῷ ταχθεὶς πολὺ μᾶλλον, ἢ ὅτε ζῶν ὅτι Δηλίῳ ἐμάχετο. προσιόντων γὰρ τῶν πολεμίων, οὐκ ἔφυγε, καὶ τὸ πρόσωπον ἄτρεπτος ἦν· ἐφ' οἷς καὶ ὕστερον ἐξηρέθη αὐτῷ κῆπος, καλός τε καὶ μέγας παράδεισος ἐν τῷ προαστείῳ. ἔνθα συγκαλῶν τοὺς [c] ἑταίρους, διελέγετο, Ἀκαδημίαν τὸν τόπον προσαγορεύσας.

Σύλ-

c Ἑταίρους] Ex Cod. L. Ἑτέρους Edd. priores omnes.

18. Καὶ Σωκράτης] Τὰ περὶ Σωκράτους ἱστορήματα λέγεται. *V.*

23. Παράδεισος] Τῶν ἄκρως βουλομένων ἑλληνίζειν εἰς τὸ νέον τὴ Ἑλληνίδος φωνῆς λαπτίμπτουσι τὸ † παράδεισος ὄνομα. *V.*

† Παράδεισος] Ex *Xenophonte*, *Pollucе* & *A. Gellio* notum est vocem hanc esse Persicam & significare *viridarium*. Occurrit etiam in *Ecclesiaste* libro scripto, si viris doctis credimus, post captivitatem. *J. Cl.*

cum reliquis fugere coactus est; qua pugna Xenophontem equo delapsum pedes ipse servavit. *Diog. Laërt.* p. 38. E. Vid. *Strab.* IX. *Plat.* 11. C. Συμπόσ. 334. & *Plut.* Alcibiad. 354. & 1032. I. *Aelian.* etiam *Var. Hist.* III. 17. ubi male ἐπὶ Δῆλον. *Plat.* etiam in Apol. Socr. 363. F. & *Athen.* V. p. 215. & Not. *Casaub.* ad Diog. Laërt. p. 17. *Thucyd.* IV. 96. f. & 100. I. *Plut.* 1032. A. Ibidem & Plato fortiter pugnasse traditur. Vid. *Diog. Laërt.* p. 72. A. *M. du S.*

Ἐπὶ Δηλίῳ] Adducit haec verba Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* IV. 107. p. 301. nec non alia quaedam testimonia, quibus probet ἐπὶ dandi casum in hujusmodi locutione postulare, adeoque suspectam esse Thucydidis lectionem, quae ἐπὶ Νίσαιαν pro ἐπὶ Νισαίᾳ habet, merito arbitratur. Etsi ἐπὶ δεξιὰ & ἐπ' ἀριστερὰ recte dicitur, ut *Hom.* Il. VII. 238. & alibi; nam ibi aliud verbum adjungitur. Conf. nos supra ad c. 28. *Quom. conscr. hist.* Et videbis, non immerito locum *Ael.* ἐπὶ Δήλιον, suspectum quoque *Solano* videri. *J. F. R.*

24. Τοὺς ἑτέρους] Sic legit Interpres. At ego puto legendum ἑταίρους; nam & infra in Demonacte discipulos Socratis, de quo hic loquitur, ἑταίρους vocat: εἰκότως δέ τινες τῶν ἑταίρων, & rursus: τῶν ἑταίρων τις ἐρῶν ναῦτης. *J. P. 2 G.*

Ibid. Ἑτέρους] Admodum jocose narrat Lucianus, uti, quum esset apud inferos, impii ruptis vinculis invaserint piorum regionem; Rhadamanthyn autem heroas eduxisse in aciem, praefectis Theseo, Achille, & Ajace Telamonio; qui strenue repressérint impios. Ante omnes tamen virtutem Socratis, in dextro cornu pugnantis, emicuisse; quare donatus fuerit pulchro & spatioso horto, in quem convocarit τοὺς ἑτέρους, *reliquos*, heroas nempe; ut ego quidem expono. At *Palmerius* pag. 678. legit ἑταίρους. Verum quidem, ἕτερος saepe perperam apud scriptores reperiri pro ἑταῖρος, & contra: (nam & ἑταῖρα pro ἑτέρα in suo libro legisse *Brodaeum* apud Nostrum in *de Merced. Cond.* circa fin. liquet, quia ibi pro ἑταίρᾳ legendum monet ἑτέρᾳ, ut nunc recte in vulgatis editionibus legitur.) Hic tamen nulla videtur mutandi necessitas; quum, ut dixi, caeteri heroes sint intelligendi; eos enim ibi apud Socratem fuisse, & ἐντύπια celebrasse, patet ex sequentibus. *J. F.*

Ἑταίρους] In omnibus libris legebatur ἑτέρους; sed proba est *Palmerii* & *Vorstii* emendatio, quam L. Codicis auctoritas etiam confirmat. *M. du S.*

Ἑτέρους] Ἑταίρους legendum. *M. V. la Croze.*

Ἑταίρους] Quia quinque doctissimi Viri, *Palmer. Vorst. Solanus*, *La Croze* & *Gesnerus*, id vel conjectura adsecuti sunt, vel praetulere, quod Codex optimae notae L. confirmat, non haesitavi id recipere contra turbam aliorum exemplarium minus apte ἑτέρους legentium. *J. F. R.*

Συλλαβόντες δὲ τοὺς μαχησαμένους, καὶ δήσαντες, αὖθις ἀπέπεμψαν ἔτι μᾶλλον κολασθησομένους. ἔγραψε δὲ καὶ ταύτην τὴν μάχην Ὅμηρος, καὶ ἀπιόντι μοι ἔδωκε τὰ βιβλία κομίζειν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀνθρώποις. ἀλλ' ὕστερον καὶ ταῦτα μετὰ τῶν ἄλλων ἀπωλέσαμεν. ἦν δὲ ἡ ἀρχὴ τοῦ ποιήματος αὕτη, Νῦν δέ μοι ἔνεπε μῆσα μάχην νεκύων ἡρώων. τότε δ' ἐν κυάμοις ἐδήσαντες, ὥσπερ παρ' αὐτοῖς νόμος, ἐπειδὰν πόλεμον κατορθώσωσιν, εἰστιῶντό τε ὀπτήσια, καὶ ἑορτὴν μεγίστην ἦγον· μόνος δὲ ταύτης οὐ μετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόρρω ἐκαθέζετο, μυσαττόμενος τὴν κυαμοφαγίαν.

Ἤδη δὲ μηνῶν ἐξ διεληλυθότων, [b] περὶ μεσοῦντα τὸν ἕβδομον, νεώτερα συνίσταλο πράγματα. Κίνυρος γὰρ ὁ τοῦ Σκινθάρου παῖς, μέγας τε ὢν, καὶ καλὸς, ἤρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὐτὴ δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν, [c] ὀπτιμαῖος ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. πολλάκις γοῦν καὶ διένευον ἀλλήλοις ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ προέπινον, καὶ μόνοι ἐξαναστάντες, ἐπλανῶντο περὶ τὴν ὕλην. καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμηχανίας ἐβουλεύσαλο ὁ Κίνυρος [d] ἁρπάσαι τὴν Ἑλένην. ἐδόκει δὲ καὶ-

24. Victos itaque comprehensos vinctosque iterum remiserunt, magis jam puniendos. Scripsit hanc quoque pugnam Homerus, ac discedenti mihi dedit libros nostratibus hominibus adferendos. Verum postea hos non minus quam alia perdidimus. Initium poëmatis hoc fuerat: *Musa, mihi Heroum dic praelia defunctorum.* Tum fabis coctis, qui apud illos mos est, bello feliciter administrato, epulas victoriae causa instituunt, celebrantemque agunt maximam. Solus in partem illius non venit Pythagoras, sed cibo abstinens procul sedit, abominatus illam fabas edendi consuetudinem.

25. Jam sex menses peracti fuerant, cum circa medium septimum, novi quid actum est. Cinyrus Scirrhari filius, magnus & pulcher qui esset, diu jam amabat Helenam, & ipsam juvenem apparebat ad furorem ab illa amari: saepe enim & innuebant sibi invicem in convivio, & propinabant, & soli surgentes oberrabant per silvam. Atque adeo prae amore & consilii alterius inopia consilia agitabat Cinyrus rapiendae Helenae. Placuit autem mulieri quoque an-

a Καμίζειν] Deest in *Fl.* Adest in aliis, & in P. b Περὶ μεσοῦντα] Περιμεσοῦντα uno verbo *J. H. Fl.* Ceteros rectius disjungunt. c Ἐπιμαῖος] Ἐπιῶς *Schol.* & *Fl.* Ceterae cum vulg. faciunt, quam firmat Cod. P. d Ἁρπάσαι] Sic recte *Jens.* Ἁρπάσας Edd.

45. Ἐπιῶς] * Δεῖ γράφειν ἐπιᾶς, ἀλλ' οὐκ ἐπιμαιᾶς, σημαῖον δὲ τὸ ἐπιῶς, ἀντὶ τοῦ ἐφιλικτικῶς, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐπιύζειν τὸ ἐφίλικτειν σημαίνει. *V.*

* Οὐ δεῖ σημαίνειν V. Et mox, notante Cl. *Gronovio.* Sed quo referam, non video. Nisi forsan a natatiore aliquo Critico fini praecedentis Scholii hoc adscriptum sit. *M. de S.*

32. Ἀρχὴ τοῦ ποιήματος] Imitatus hic videtur Lucianus initium poëmatis Epigonôn, de quo *Bentleius* in epist. ad *Jo. Millium* p. 62. 63. *M. V. la Croze.*

45. Ἐπιμαῖος] Κίνυρος ἤρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὐτὴ δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν ἐπιμαῖος ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. Satis certe usitato loquendi modo dicitur hic Helena ἐπιμαῖος ἀγαπῶσα. sed ecce Scholiastes non ἐπιμαῖος, sed ἐπιῶς legi vult, idque exponit ἐφιλικτικῶς, addens ἐπιύζειν notare ἐφίλικτ. Ubi ἐπιύζειν alibi occurrat, ignoro; nisi huc referendum sit τὸ, Ἐπισύρει, quod *Hesychius* exponit, ἐπιπαιτᾶσαι. in editione Florentina plane, uti vult Scholiastes, legitur ἐπιτὸ ἐπιύζειν τὸ ἐφίλικτειν σημαίνει. *V.* rῶς. Habet quoque hanc vocem *Suidas*, eamque interpretatur λίαν. *J. J.*

50. Ἁρπάσαι] Statim ubi legitur, καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμηχανίας, ἐβουλεύσαλο ὁ Κίνυρος ἁρπάσας τὴν Ἑλένην. non dubium mihi est, quin unius literulae mutatione locus hic sanior reddi possit, legendo ἁρπάσαι· neque enim quidquam, quo ἁρπάσας subsistat, sequitur. *J. J.*

56. Καλαθηνόμβρος] Flor. καυλοθηνόμβρος. *J. B.*

Καυλοθ.] Sic *Fl.* & *Junt.* Edd. (nisi quod in utraque mendose est καλ.) & sic sane venustior sensus est, quam si cum reliquis legas καλαθηνόμβρος. *M. de S.*

63. Ma-

eufugere in quandam adjacentium insularum, sive in Phellо, sive in Tyroëssam. Conjuratos autem olim adsumserant tres sociorum meorum audacissimos. Patri tamen haec non indicaverat, qui nosset ab eo se prohibitum iri. Cum vero visum esset, cogitata perfecerunt: oborta queque nocte, me non praesente; forte enim in coenatione obdormiveram, clam reliquos adsumta Helena, festinanter avecti sunt.

26. Circa mediam vero noctem evigilans Menelaus, cum vacuum uxore torum sensisset, clamorem sustulit, assumtoque fratre ad regiam Rhadamanthi perrexit. Die exorto, videre se navim, dicebant speculatores, quae multum jam abesset. Itaque impositos Heroum quinquaginta in navim, uno ex ligno cavatam, asphodelinam, jussit *fugitivos* persequi. Hi studiose navigantes circa medium illos diem assequuntur, jam intrantes in lacteus mare prope Tyroëssam; tantillum aberat, quin aufu-

ἐκείνη ταῦτα, οἴχεσθαι ἀπιόντας ἐς τινὰ τῶν ὁπλιτοδρόμων νήσων, ἤτοι ἐς Φελλὼ, ἢ ἐς Τυρόεσσαν. συνωμότας δὲ πάλαι προσειλήφεσαν τρεῖς τῶν ἑταίρων τῶν ἐμῶν, τοὺς θρασυτάτους τῷ μέντοι πατρὶ, ὅσα ἐμήνυσε ταῦτα· ἀπείργεσθαι γὰρ ὑπ' αὐτοῦ τῶν λυθησομένων. ὡς δ' ἐδόκει αὐτοῖς, ἐτέλεσαν τὸ βούλευμα. καὶ ἐπεὶ νὺξ ἐγένετο (ἔγὼ γοῦν οὐ παρῆν, ἐτύγχανον γὰρ ἐν τῷ συμποσίῳ κεκοιμημένος) οἱ δὲ λαθόντες τοὺς ἄλλους, ἀναλαβόντες τὴν Ἑλένην, ὡς τάχιστα ἀπῆχθησαν.

Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον ἀνεγρόμενος ὁ Μενέλαος, ἐπεὶ ἔμαθε τὴν μὲν γυναῖκα, οὐδὲν τε ἴσην, καὶ τὸν ἀδελφὸν παραλελοιπὼς, ἅμα πρὸς τὰ βασίλεια τοῦ Ῥαδαμάνθυος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ. ἡμέρας δ' ὑποφαινούσης, ἔλεγον οἱ σκοποὶ κατόπιν τῶν νεῶν πολὺ ἀπέχουσαν οὕτω δὴ ἐμβιβάσας ὁ Ῥαδάμανθυς τοὺς ἑπτήκοντα τῶν ἡρώων εἰς ναῦν μονόξυλον, ἀσφοδελίνην, παρήγγειλε διώκειν· οἱ δὲ, ὡς πρόθυμίας ἐλαύνοντες καὶ μεσημβρίαν καταλαμβάνουσιν αὐτοὺς, ἄρτι εἰς τὸ γαλακτοειδὲς Ὠκεανοῦ ἀφεστηκότας, πλησίον τῆς Τυρόεσσης, καὶ τοσοῦτον ἦλθον ἀφορμᾶσθαι

e Ἑταίρων] Ἑτέρων male *Fl.* sola. *f* Καλυθησ.] Καλαθησόμενοι Edd. plurimae, καλυθησόμενοι. *F.* & *Fl.* unde καλ. prima producta feci. *g* Πολὺ] Οὐ πολὺ *F.* *h* Ἐλαύνοντες] Al. Διώκοντες *Coll.* Nil. mut. Edd.

59. Οὐ παρῆμεν] Οὐ παρῶν, ὡς οἱ ἄλλοι κεῖται, ἢ ἡ τέχνη ζητεῖ. *V.*

72. Διώκοντες] Γρ. ἐλαύνοντες. *G.*

63. Μενονύκτιον] Vid. hanc vocem contra *Th. Mag.* adsertam, infra hac ipsa *Ver. Hist. c.* 40. *F.F.R.*

68. Πολὺ ἀπεχ.] Flor. *ἰ πολὺ*, male, & aliter Interp. *F.B.*

75. Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον ἀφορμᾶσθαι] Interpres: *Tantum via emensi erant, ut elaberentur.* Reddendum ego putem: *Tum parum aberat; quin elapsi fuissent.* Ita infra a. *Ver. Hist.* c. 43. παρ' ὀλίγον ἐλθόντες καταπλεῦσαι. ubi recte Interpr. *Quamquam parum abesset, quin delaberetur in praeceps.* Ut & in *Pseudomant.* c. 57. ὡς δὲ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀπέθανεν. *Postquam parum abfuisset, quin periisset.* *H.V.*

Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον ἀφορμ.] Quod Cl. *Her. Vitring.* & hic & supra c. 20. in versione corrigendum monuit, id Cl. *Gesner.* etiam non visa illius animadversione, sponte praefluxit; quare illa *Vitringae* omittere potuissem; at eum, etsi levioris res est momenti, sua laude fraudari fas non erat; nam & alibi in his verbis vertendis peccatum ab aliis interpretibus. *Opsop.* tamen id in Luciano non semel recte reddiderat. Et sic bene *Jungerm.* convertit. *Long. Past.* 2. p. 62. ὡς δὲ τοσοῦτον ἦλθε κακοῦ. *Parum abfuit quin...* Adde Nostrum T. I. *Catapl.* c. 4. f. ὡς δὲ τοσοῦτον ἦλθε ἀφυγεῖν, *tantillum aberat quin effugisset.* In *Thucyd.* tamen L. VI. c. 37. p. 402. ὅτι παρὰ τοσοῦτον γιγνόμενα, vertitur: *quamobrem ab hac opinione ego adeo dissentio*; quod & *Scholiast.* sic exponit: τοσοῦτον ἀφέστηκε τοῦ τὰ ἴσα ἀγγέλλοντι. &c. quem vide. *F.F.R.*

καὶ ἀναδησάμενοι τὴν ναῦν ἀλύσει ῥοδίνῃ, κατέπλεον. ἡ μὲν οὖν Ἑλένη, ἐδάκρυέ τε, καὶ ἠσχύνετο, καὶ ἐπεκαλύπτετο. τὸν δ' ἀμφὶ τὸν Κίνυρον ἀνακρίνας πρότερον ὁ Ῥαδάμανθυς, εἴ τινες καὶ ἄλλοι αὐτοῖς συνίσασιν, ὡς ἐδέησεν εἶπον, ἐκ τῶν αἰδοίων δήσας, ἀπέπεμψεν ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, μαλάχῃ πρότερον μαστιγωθέντας.

Ἐψηφίσαντο δὲ καὶ ἡμᾶς ἐμπροθέσμους ἐκπέμπειν ἐκ τῆς νήσου, τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν μόνην ἐπιμείναντας. ἔνθα δὴ ἐγὼ * ἠσώμην τε καὶ ἐδάκρυον, οἷα ἔμελλον ἀγαθὰ καταλιπὼν, αὖθις πλανησόμενος. αὐτοὶ μέντοι παρεμυθοῦντο λέγοντες, ὡς πολλῶν ἐτῶν ἀφίξομαι πάλιν πρὸς αὐτούς· καί μοι ἤδη δρόνον τε καὶ κλισίαν ἐς τὸν ὕπνον παρεδείκνυσαν, πλησίον τῆς ξείνης. ἐγὼ δὲ προσελθὼν τῷ Ῥαδαμάνθυϊ, πολλὰ ἱκέτευον εἰπεῖν τὰ μέλλοντα, καὶ ἐπιδεῖξαί μοι τὸν πλοῦν. ὁ δὲ ἔφασκεν ἀφίξεσθαι μὲν ἐς τὴν πατρίδα, πολλὰ δὲ πρότερον πλανηθέντα, καὶ κινδυνεύσαντα· τὸν δὲ χρόνον οὐκ ἔτι ἐπανόδῳ προσθεῖναι ἠθέλησεν, ἀλλὰ δὴ καὶ δεικνὺς τὰς πλησίον νήσους (ἐφαίνοντο δὲ πέντε τὸν ξυμμὸν, καὶ ἄλλη ἕκτη πόρρωθεν) ταύτας μὲν εἶναι ἔφασκε τὰς τῶν ἀσεβῶν, τὰς πλησίον, ἀφ' ὧν δὴ, ἔφη, ὁρᾷς τὸ πολὺ τοῦτο καιόμενον. ἕκτη δὲ ἐκείνη τῶν ὀνείρων ἡ πόλις

gissent! revinctaque navi catena rosacea, in portum redeunt. Helena igitur lacrumari, pudorem prae se ferre, caput obvolvere. Cinyrum vero cum sociis, cum interrogasset ante Rhadamanthus, si qui alii quoque illorum essent conscii? negantes, in impiorum locum relegavit, pudendis revinctos, & malva verberatos antea.

27. Decreverunt autem etiam nos intra diem statutum insula emittere, solo die proximo manendi facultate concessa. Ibi ego quidem moleste ferre & lacrimari, quibus relictis bonis iterum oberraturus essem. Ipsi tamen consolari me ac dicere, post annos non ita multos fore, ut ad se redeam, jamque mihi sellam, & accubitum in posterum *adsignandum* ostendebant, propter optimos. Ego vero ad Rhadamanthum adiens suppliciter petii, ut futura mihi diceret, & navigationem praemonstraret: Respondit, venturum me post errores multos atque pericula in patriam. Tempus autem reditus non jam volebat adjicere: sed ostensis insulis propinquis, apparebant autem numero quinque, & sexta alia e longinquo, has quidem proximas dicebat esse impiorum, *e quibus*, inquit, *ignem multum vides ardentem. Sexta vero illa somniorum*

a Ἠσώμην] Ἐκστησόμην Schol.

86. Ἐκστησόμην] Γράφε ἠσώμην * τε καὶ ἐδάκρυον. C.

* Tria illa posteriora verba ex C. addita in *V.* deerant.

93. Πολλὰ ἱκέτευον] Vid. *Th. Mag.* v. Βούλομαι eadem citantem. *M. du S.*

3. Ἀφ' ὧν] i. e. *unde*, pro quo & hic dicas: ἐφ' ὧν. Etiamsi alibi ἀπὸ in simili locutione paullo aliter valeat, ut ap. *Aristoph.* Nub. 766. (τὸν ἴλαλον) ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι· quod supra in *Somn. conscr. Hist.* vidimus. *J. F. R.*

8. Τῇ ὑφ' ὑμῶν] Sic scribendum, non ut in libris est ἡμῶν. Vid. c. 47. unde clare liquet, oppositam nostrae terrae, non ei quam incolebat, qui hic loquitur Rhadamanthus. *M. du S.*

Ibid. Ὑμῶν] Loquitur Rhadamanthus in insula beatorum, & loquitur cum vivo & ad suos redituro Luciano, & praedicit ea, quae in ipso fine hujus libelli indicantur, non enarrantur. Nullo modo igitur ferri hic potest ἡμῶν. Quare contra libros omnes atque interpretes, quos norim, rescribendum, ut interpretatus sum, ὑμῶν. Si res verbis egeret, & reliquas ex hoc libello loquendi rationes conferrem, & Scipionis Africani majoris cum minore sermones compararem. *J. M. G.*

13. Μαλάχης ῥίζαν] Dogma Pythagoricum ridet, qui folium malvae sacratissimum habebat. *Aelian.* Var. Hist. IV. 17. ἔλεγε δὲ ἱερώτατον εἶναι τὸ τῆς μαλάχης φύλλον. *Jambl.* No. 109. Ad *Homeri* etiam μόλυ (Od. K. 304.) alludit. *M. du S.*

17. Μήτε πῦρ μαχ.] Et hoc Pythagoricum symbolum est, de quo multi. Vid. *Diog. Laërt.* p. 218. & not.

rum civitas ; post illam Calypsûs insula, sed nondum eam vides. Has vero cum praeternavigaveris, tum pervenies in magnam continentem, habitatae à vobis oppositam. Ibi vero multa passus, gentibus peragratis multis, inter homines versatus insociabiles, tandem aliquando in continentem alteram pervenies.

ημετ' αὐτὸν δὲ, ἡ τ Καλυψοῦς νῆσος, ἀλλ' ὀψέποθ σοι φαίνεται. ἐπειδὰν δὲ ταύτας παραπλεύσῃς, τότε δὴ ἀφίξῃ ἐς τὴν μεγάλην ἤπειρον τὴν ἐναντίαν τῇ ὑφ' [b] ὑμῶν καλουμένῃ. ἐνταῦθα δὲ πολλὰ παθὼν, καὶ πολλὰ ἔθνη διελθὼν, καὶ ἀνθρώποις ἀμίκτοις ἐπιδημήσας, χρόνῳ ποτὲ ἥξεις εἰς τὴν ἑτέραν ἤπειρον. τοσαῦτ' εἶπε.

28. Haec dixit, extractamque e terra malvae radicem mihi porrexit, jubens in maximis ut periculis hanc invocarem, praecepitque, si quando in hanc terram venissem, *ut neque gladio ignem foderem, neque lupinos ederem, neque puero duodeviginti annis majore fruerer. Horum memor si essem, spem haberem reditus in hanc insulam.* Tum igitur ad navigationem necessaria paravi, & cum tempus esset, cum illis epulatus sum. Postridie ejus diei accedens ad Homerum poëtam rogavi, ut duorum mihi versiculorum inscriptionem faceret; & cum fecisset, columellae de beryllo gemma erectae ad ipsum portum, inscripsi. Erat autem epigramma hoc:

Καὶ ἀναστάσας ἀπὸ τ γῆς μαλάχης ῥίζαν, ὤρεξέ μοι ταύτην, κελεύσας ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις ταύτην προσεύχεσθαι· παρήνεσε δὲ καὶ εἴ ποτε ἀφικοίμην ἐς τήνδε τὴν γῆν, μήτε τῷ μαχαίρᾳ σκαλεύειν, μήτε θέρμους ἐσθίειν, μήτε παιδὶ ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαίδεκα [c] ἔτη πλησιάζειν. τούτων γὰρ μεμνημένον, ἐλπίδας ἔχειν τοῦ εἰς τὴν νῆσον ἀφίξεως. τότε μὲν οὖν τὰ περὶ τὸν πλοῦν παρεσκευαζόμην· καὶ ἐπεὶ χαμαὶ ἦν, συνεστιώμην αὐτοῖς. τῇ ἐπιούσῃ δ' ἐλθὼν πρὸς Ὅμηρον τὸν ποιητὴν, ἐδεήθην αὐτοῦ ποιῆσαί μοι δίστιχον ἐπίγραμμα. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησε, στήλην βηρύλλου λίθου ἀναστήσας, ἐπέγραψα πρὸς τῷ λιμένι. τὸ δ' ἐπίγραμμα, ἦν τοιόνδε·

Lucianus divis carus felicibus isthaec
Omnia contuitus, patrias remeavit ad urbes.

Λυκιανὸς τάδε πάντα φίλοις μακάρεσσι θεοῖσιν
Εἰδέ τε, καὶ πάλιν ἦλθε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

29. Moratus hunc diem, proximo solvi,

Μείνας δ' ἐκείνην τ ἡμέραν, [d] τ ἐπιούσης ἀνή-

---

b Ὑμῶν] Ex Emend. *Solan.* Ἡμῶν Edd. c Ἔτη] Ἔτι *Fl.* male. Recte cett. d Τῆς ἐπιούσης] Τῇ ἐπιούσῃ alios legere *Coll.* ajunt. At nostrae Edd. nihil mutant.

31. Μείνας δὲ] Ἐπίλλεξε τὸν σύνταξιν τὸ † μίντου ταύτης κατὰ τὴν κοινὴν χρησάμενος, τὸ δὲ ‡ Ἀτλικίσας. κοινὸν μὲν γὰρ τὸ μείνας ἐκείνην τὴν ἡμέραν, Ἀτλικῶς δὲ τὸ τ ἐπιούσης· ἦν δὲ § τὸ πρῶτον Ἀτλικὸν, εἰ ἔτως εἶπεν μείνας ‡ ἐκείνης τ ἡμέρας. § τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγουσιν Ἀττικοί. *V.*

Ibid. Τῇ ἐπιούσῃ] Γράφ. τ ἐπιούσης, καὶ δοκεῖ Ἀτλικώτερον εἶναι. *G.*

† Μίντου] Μὴν Ed. *Cler.*
‡ Ἐκείνης τῆς] Duo ista verba in Edit. deficientia supplevit *M. du S.*

§ Τὸ γάρ] Lege ἔτω γὰρ τό, & conf. Schol. ad *Alex.* ad verba Τὴν γὰρ σιλφιν. *M. du S.*

not. *Porphyr.* No. 42. *M. du S.*

Ibid. Μαχαίρᾳ πῦρ σκαλεύειν] De hac superstitione locus alius dicendi, praeceptum est Pythagorae. *J. B.*

18. Παιδὶ] *Cicero* Tusc. IV. 34. conqueritur Philosophos exortos, & auctore quidem suo Platone, quem non injuria Dicaearchus accusat, qui amori auctoritatem tribuerent. Doctissimus ejus enarrator *Theodoritum* etiam testem citat, eundem *Platonem* dixisse, τοὺς παρὰ τὸν φύσιν ἀσελγεῖν ἀσπαζομένους καὶ τῇ δὲ μαιμαρίους .... καὶ ἐκδημήσαντας ἐντεῦθεν εὐδαίμονας ἔσεσθαι. Therap. IX. p. 131. *M. du S.*

19. Πλησιάζειν] Ut infra in *Pseudomant.* (c. 41.) *M. V. la Croze.*

28. Δεκμαῖος] Sive Creticum hic posuit Lucianus

ἀπηγόρευεν, ἢ ἡρώων ἀναπεπόντων ἐνθά μοι ἡ Ὀδυσσεὺς προσελθὼν, λάθρα ἡ Πηνελόπης δίδωσιν ἐπιστολὴν εἰς Ὠγυγίαν ἡ νῆσον Καλυψοῖ κομίζειν. συνέπεμψε δέ μοι ὁ Ῥαδάμανθυς ἡ πορθμέα Ναύπλιον, [a] ἵν' εἰ καὶ καταχθείημεν ἐς τὰς νήσους, μηδεὶς ἡμᾶς συλλάβοι, ἅτε κατ' ἄλλην ἐμπορίαν πλέοντας. ἐπεὶ δὲ ἡ εὐώδη ἀέρα προϊόντες παρεληλύθεμεν, αὐτίκα ἡμᾶς ὀδμή τε δεινὴ διεδέχετο, οἷον ἀσφάλτου, καὶ θείου, καὶ πίσσης, ἅμα καιομένων. ἡ κνίσα δὲ πομπὴ, ἡ ἀφόρητος, ὥσπερ ἀπ' ἀνθρώπων [b] ὀπτωμένων. ἡ ὁ ἀὴρ ζοφερὸς, ἡ ὁμιχλώδης, καὶ κατέσταζεν [c] ἐξ αὐτοῦ θρόος πιττίνη. ἡ μέντοι καὶ μαστίγων ψόφος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ ἀνθρώπων πολλῶν.

Ταῖς μὲν οὖν ἄλλαις οὐ προσείχομεν τῇ δ' ἐπέβημεν, τοιάδε ἦν· κύκλῳ μὲν πᾶσα χοιρικοπώδης, καὶ [d] ἀπόξυρος, πέτραις καὶ τράχωσι καλοσκληκυΐα, δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἔνεστιν· ἀνερπύσαντες δὲ ὅμως κατὰ τὰς κρημνὰς, προΐμεν διὰ τινὸς ἀκανθώδους, καὶ σκολόπων μεστῆς ἀτραποῦ, πολλὴν ἀμορφίαν ἡ χώρας διελθόντες. ἐλθόντες δὲ ὅπῃ ἡ εἱρκτὶλη, καὶ τὸ κολαστήριον, πρῶτα μὲν ἡ Φύσιν τοῦ τόπου ἐθαυμάζομεν. τὸ μὲν γὰρ ἔδαφος αὐτὸ, μαχαίραις καὶ σκόλοψι [e] πάντη ἐξηνθηκὸς, κύκλῳ δὲ τοῖχοι περιέχουσιν, ὁ μὲν βορρᾶς, ὁ δὲ νότος δὲ αἰ-

deducentibus Heroibus. Hic accedens etiam Ulysses clam Penelopen dat mihi epistolam in Ogygiam insulam ferendam Calypsoni. Miserat mihi comitem Rhadamanthus portitorem Nauplium, ut, si deferremur in insulas, nemo nos comprehenderet, qui alterius negotii causa navigaremus. Cum vero bene olentem illum aërem provecti exiissemus, statim cum teter odor nos excepit, tanquam asphalti & sulfuris picisque una ardentium, tum nidor malus atque intolerabilis, veluti ab ustulatis hominibus: aërque obscurus & caliginosus, a quo stillaret ros quidam piceus. Verum & verberum sonus exaudiri, & ploratus hominum multorum.

30. Ad reliquas non accessimus: in quam vero exscendimus, ea erat ejusmodi. Tota in circuitu praeceps & squalida, saxis & asperis locis rigida. Neque arbor, neque aqua inest. Enixi tamen rependo per praecipitia, progredimur per tramitem spinis & aculeis obsitum, superataque regione deformi admodum, ad carcerem delati ac suppliciorum locum, primo admiramur regionis ingenium. Solum enim ipsum gladiis & aculeis undique efflorescit, in circuitu amnes *tres* fluunt, coeni unus, alter san-

a Ἵν' εἰ] Ἐὰν *Th. Mag.* voc. Εἰ. Ἐν *J.* Ἵν' *Fl.* &c. recte. b Ὀπτωμ.] Sic *J. B2. Fr. P.* &c. Conf. supr. §. 21. c Ἐξ αὐτοῦ] Sic *Fl.* Ἐαυτοῦ male cett. d Ἀπόξυρος] Ita dedi ex *Fl.* Ἀπόξυρος Edd. reliqq. e Πάντη] Πανταὶ *Fl.* Sed cum vulg. facit P.

51. Πέτραις τραχύσι] Γράφεται πέτραις ἢ τράχωσι. *V.*
59. Σκόλοψι] Σκόλοψ, ἐξὺ ξύλον ὀπερ ἐπηγάγετο τῷ τοίχῳ. παρὰ τὸ κολάπτω, κόλοψ. ἢ παρὰ τὸ σχίζω σχόλοψ, ἢ σκόλοψ τὸ διεχισμένον ἢ ἀπεξυσμένον ξύλον. *G.*

(Hoc Scholium in Ed. priori cum IV. aliis reperiebatur inter Scholia ad Ῥητ. Διάλ. Quae omnia cum ad hunc libellum pertinerent, suis sedibus singula reddidimus. *M. du S.*)

in versus principio, sive, quod nolim, penultimam nominis sui corripuit contra morem, sive ι vocalem per synizesin sequenti conjunxit: dubium non est Latine interpretanti idem licere debere. *J. M. G.*

46. Ἐξ αὐτοῦ] Sic *Fl.* & *Junt.* pro vulgato ἐαυτοῦ. *M. du S.*

51. Ἀπόξυρος] Mendose in omnibus impressis, exceptis *Fl.* legitur ἀπόξυρος. Vid. Ῥητ. c. 7. & in Βάρ. c. 8. Recte etiam scribitur in MSS. Angl. P. & L. in initio *Prometh.* *M. du S.*

Ibid. Καὶ τράχωσι] In quibusdam libris Scholiastes legisse videtur, pro his duabus vocibus, τραχύσι. Sed satis sana videtur vulgata scriptura: quanquam non sunt ad manum nunc unde confirmem loca. Talia *Plu-*

sanguinis, ignis autem ignis: ingens hic & insuperabilis: fluit enim instar aquae, fluctus ut mare agit: piscesque habet multos, torribus quosdam similes, minores vero prunis, lychniscos appellabant.

ματος, ὁ δὲ ἐνδον, πυρὸς, πάνυ μέγας ὕτος καὶ [f] ἀπέρατος καὶ ἄῤῥητος, ὥστε ὕδατος, καὶ ἐκυματοῦτο, ὥσπερ θαλάττης· καὶ ἰχθῦς ἦν ἔχων πολλοὺς, τοὺς μὲν θαλαττίοις προσεοικότας, τοὺς δὲ μικροὺς ἀνθραξὶ πεπυρωμένοις, ἐκάλουν δὲ αὐτοὺς λυχνίσκους.

31. Ingressus unus per universos *tres annues*, isque angustus, cui janitor adstat Timon Atheniensis. Ultra progressi ea-30 men duce Nauplio, vidimus puniri reges quidem multos, multos vero etiam privatos; quorum quosdam etiam agnovimus. Vidimus etiam Cinyrum pudendis suspensum fumigari. Adjiciebant monstratores nostri 31 vitas singulorum, & causas, propter quas punirentur: maximas omnium poenas sustinebant, qui in vita mentiri essent aliquid, & qui vera non scripsissent, in quibus Ctesias etiam Cnidius erat, & Herodotus, 32 & multi alii. Hos cum viderem, optimam de futuro spem concepi, qui nullius mihi mendacii essem conscius.

Εἴσοδος δὲ μία, στενὴ λίαν πάντων· καὶ πυλωρὸς ἐφειστήκει Τίμων ὁ Ἀθηναῖος. παρελθόντες δὲ ὅμως, τῷ Ναυπλίῳ καθηγεμόνι, ἑωρῶμεν κολαζομένους, πολλοὺς μὲν βασιλέας, πολλοὺς δὲ ἰδιώτας, οὓς ἐνίους καὶ ἐγνωρίζομεν· εἴδομεν δὲ καὶ Κίνυραν καπνῷ ὑποτυφόμενον, ἐκ τῶν αἰδοίων ἀπηρτημένον. προσετίθεσαν δὲ οἱ ξεναγηταὶ καὶ τὰς ἐκάστων βίους, καὶ τὰς αἰτίας, ἐφ' οἷς [g] κολάζονται· καὶ μεγίστας ἁπασῶν τιμωρίας ὑπέμενον οἱ ψευσάμενοί τι [h] περὶ τὸν βίον, καὶ οἱ μὴ τἀληθῆ συγγεγραφότες· ἐν οἷς καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἦν, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ἄλλοι πολλοί. τούτους ὧν ὁρῶν ἐγὼ, χρηστὰς εἶχον εἰς τὸ πρόσθεν τὰς ἐλπίδας· οὐδένα γὰρ ἐμαυτῷ ψεύδους εἰπόντι συνῄδειν.

Ταχέως δὲ ἀναστρέψας ὅθεν ἦλθον, οὐ δυνάμενος φέρειν τὸ ὄψιν, ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον [i] ἀπέπεμψα· καὶ μετ' ὀλίγον, ἐφαίνετο πλησίον ἡ τῶν ὀνείρων νῆσος, ἀμυδρὰ, καὶ ἀσαφὴς ἰδεῖν· ἔπαθε δὲ καὶ αὐτὴ τοῖς ὀνείροις τὸ πλησίον· ὑπεχώρει γὰρ προσ-

[f] Ἀπέρατος] Sic *J. El.* &c. Ἄπειρος *P.* sola. [g] Κολάζονται] Ita *El. H. P.* &c. Κολάζοντο male *J.* [h] Περὶ] Sic *P.* & Edd. praeter *J.* quae Περὶ. [i] Ἀπέπεμψα] Al. ἀπέστελλον *Coll.* Prius tuentur *El. J. H. P.*

77. Καὶ μυγίσκας] Εἶτά σοι βωμολόχα γέλως, τὶ ἐπιφύλλεται * τούτων ὕπερα. *V.*

85. Τὸν N. ἀπέπεμψα] Γράμ. ἀπέστελλον. *G.*

* Τούτων] Antea in Impr. legebatur τοῦτο, nullo sensu. Ex V. est illud τούτων. *M. du S.*

Plutarchus in Ἀλεξ. τούτους ἀκέφαλους vocat. *M. du S.*

32. Τράχωνι] Malim τραχῶσι, a τραχὺς, τραχῶν. *locus asper*, etsi omnium Editt. accentum, qui in prima erat, servavi. Nam quod Τράχων *Suid.* scribat, id nomen proprium esse, recte judicat *Steph.* At in *Strab.* XVI. p. 756. f. 1096. Τραχῶνες tamen editum est, qui sint duo colles ultra Damascum; sed ibi Τράχωνις scribendum arbitror, quia apud *Josephum* sic plus decies, ut L. XIII. Ant. c. 16. §. 3. & XV. 10. 1. bis. &c. *J. F. R.*

Ibid. Οἰδὲ] Negativa simplex pro duplici, ut supra I. *Ver. Hist.* c. 4. ὕστερον δὲ οὐ αὐτὴ, οὐδ' ὕπαρ φαίνεται. Alius generis ellipses negativae particulae vid. ap. *L. Bos* p. 331. —2. *J. F. R.*

68. Διὰ πάντων] Forsan ἀπὸ παντὸς. *M. du S.*

85. Ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα] Benedictus *salutato Nauplio discessi.* Prorsus non ita, sed *salutatum Nauplium remisi*; haec enim conveniunt praecedentibus. *J. G.*

96. Πό-

προσιῶσιν ἡμῖν, καὶ ὑπέφευγε, καὶ προῤῥωτέρω ὑπέβαινε. καλαλαβόντες δὲ πόλε αὐτὴν, καὶ [a] ἐσπλεύσαντες ἐς τ' [b] Ὕπνον λιμένα προσαγορευόμενον πλησίον τ' πυλῶν τ' ἐλεφαντίνων, ἢ τὸ τῦ Ἀλεκτρυόνος ἱερόν ἐστι, πρὸὶ δείλην ὀψίαν ἀπεβαίνομεν· παρελθόντες δ' ἐς τ' [c] πύλην, πολλὰς ὀνείρους καὶ ποικίλους εἴδωμεν. πρῶτον δὲ βύλομαι περὶ τ πόλεως εἰπεῖν, ἐπεὶ μηδ' ἄλλῳ τινὶ γέγραπται περὶ αὐτῆς. [d] ὃς δὲ καὶ μόνος ἐπεμνήσθη Ὁμηρος, οὐ πάνυ ἀκριβῶς συνέγραψε.

Κύκλῳ μὲν περὶ πᾶσαν αὐτὴν ὕλη ἀνέστηκε, τὰ δένδρα δ' ἐστὶ μήκωνες ὑψηλαὶ, καὶ μανδραγόραι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς πολύ τι πλῆθος νυκτερίδων· τῦτο γὰρ μόνον ἐν τῇ νήσῳ γίγνεται ὄρνεον. ποταμὸς δὲ παρρέει πλησίον, ὑπ' αὐτοῖς καλύμενος Νυκλιπόρος, καὶ πηγαὶ δύο [e] παρὰ ταῖς πύλαις· ὀνόματα δὲ ταύταις, τῇ μὲν Νήγρετος, τῇ δὲ Πανυχία· ὁ δὲ περίβολος τ πόλεως, ὑψηλός τε καὶ ποικίλος, Ἰριδι τ χρωιὰν ὁμοιότατος· πύλαι μέντοι ἔπεισιν, οὐ δύο, καθάπερ Ὅμηρος εἴρηκεν, ἀλλὰ τέτταρες, δύο μὲν πρὸς τὸ τ Βλακείας πεδίον ἀπο-

dentibus nobis, & ſubterfugiebat, ſubducebatque ſe longius. Tandem vero cum illam teneremus, invecti in portum qui Hypnus (*Somnus*) dicitur, prope portas eburneas, ubi Alectryonis (*Galli Gallinacei*) ſacrum eſt, ſero crepuſculo deſcendimus, progreſſique intra portam ſomnia multa variaque vidimus. Primo autem de urbe dicam, cum nemo quidquam de ea ſcripſerit; qui autem ſolus mentionem illius fecit, Homerus, non ſatis ſcripſerit accurate.

33. In ambitu totius inſulae ſtat ſilva: arbores in ea ſunt procera papavera, & mandragorae, atque in illis magna vis vespertilionum: ſola haec in inſula avis naſcitur. Fluvius ex propinquo alluit, Nyctiporus (*Noctivagus*) ab illis dictus: & fontes duo circa portas: nomina his quoque, Negretos (*Inexperrectus*) & Pannychia (*Pernox*). Vallum urbis altum atque diverſicolor, Iridi ſimillimum. Portae ejus ſunt non duae, ut Homerus dixit, ſed quatuor: quarum duae ſtuporis campum reſpiciunt,

a Ἐσπλεύσ.] Ἐπλ. *Ff.* Prius vero *Fl. H. P.* b Ὕπνον] Ὕπνου *Vorſt.* c Πύλην] Ita Edd. quas vidi, omnes. d Ὃς] An ἧς; *Pell.* e Παρὰ] Sic *Fl. Ff.* Reliqq. περὶ.

3. Μήκωνες] Καλαλλήλους ταῦτα ἐπλάσαλο, περὶ τὸν τ ὀνείρων πόλον καθότι ὑπνωτικὰ ταῦτα ϵ ναρκωλικά. *V.*

14. Δύο μὲ] Ἄγαν (1) ἐμφρόνως πρὸς τὸ τ βλακείας πεδίον (2) ἀποκλίνων παραγμάτδται, τὰς δύο τ ὀνείρων πόλεως πύλας· καὶ τούτων, τὴν μὲ σιδηρᾶν εἶναι ϵ καρτερὰν, τὴν δὲ (3) κεραμίνην καὶ πολὺ τὸ εὔθρυπτον ϵ σαθρὸν ἔχουσαν, ἐπὶ τοι ϵ αἱ ἐλπίδες τοῖς ἀργοῖς ϵ βλακώδεσι καὶ ῥαθύμοις αἱ μὲ πάντων κατὰ τὸ καρτερὸν ϵ ἀμηχάνητον ἀντίκεινται. (4) καὶ ὅπου' ἂν μηδαμόλλως (5) πιφυκέναι ὄντος ϵὐσεσίας ἀνθρώπους τὸ τοιοῦτο πάθος ἐνδύεται, τοῖς δὲ ϵ μηδαμηθαίη ἂν τὸ τ ἐλπίδων ἀτάθμητον, ὅσοις τῷ ϵὐελοίπῳ τ ἐμφρονος γνώμης ὀψί ποτε (6) τῷ κάρου ἀντεγκεῖν ϵὐεγίνεται, καὶ τ τοιούτων ἀπαλλαγῆναι μηχαίαν φροντίδων. φιλεῖ γὰρ ἡ ἐπίπαν καλαλλήλου τ φροντίδων ϵ τὰς ἐνύπνια ϵὐσκολουθεῖν. ἄλλως τε ϵ κεραμίνην τὴν πύλην ἐκείνην ἀνέπλασεν, δι' ἧς τὰ φοβερὰ τ ἐνυπνίων διέρχεται καὶ φρικώδη. ἅμα γὰρ τῷ ὕπνῳ ϵ αὐτὰ εἰσχεῖται. εἰ δὲ ϵ πλέτος καὶ δόξα, τοιαῦτα ϵ τὰ καθ' ὕπνους, ἀλλὰ τὰ μὲ δυσερῆ τῷ ἀνιᾶσθαι ϵ (7) εἰς ἀμηχανίαν εὐκόλως. τὰ δὲ τερπνὰ καὶ ἱράσιμα, τῷ ἡδονῇ ϵ εὐφραίνοντι (8) ἐμφυτικά τε καὶ ϵὐαπόβλητα. *V.*

(1) Ἐμφρόνως πρὸς] Ita correxit *Solan.* noſter: in edito enim erat ἐμφρόνων καὶ.

(2) Ἀποκλίνων] Ἐκκλιν. C.

(3) Κεραμίνην] Ed. *Cler.* male κεραμέαν; quod eodem hoc Scholio mox iterum correctum.

(4) Καὶ ὅπου' ἂν μ. σ.] I. e. quia abundant *dvoles* C.

(5) Πεφυκέναι] Πίφυκε tantum legebatur in edito; ſed mutavit *M. du S.*

(6) Τῷ κάρῳ] Ita ex V. pro vulgato τῶν καίρων, dedit, & mox καλαλλήλῳ pro edito καλαλλήλων dedit *M. du S.*

(7) Εἰς] Πρὸς habet C.

(8) Ἐμμιτικά] Ex C. inſertum, cum in Edito tantum legeretur τικά; ſed remanet tamen hiatus, finique Scholii adſcripſerat *Solanus.* Hoc Scholium ſic emaculatum, ſed adhuc obſcurum, aliis enarrandum lubens relinquo.

96. Πύλῳ] Lege πόλῳ. Quanquam enim *Eburneorum portarum* facta mentio ſit, ut portui propinquarum;

cium, ferrea altera, altera lateritia, quibus commeare dicuntur *somnia* terribilia, cruenta, crudelia: duae versus portum & mare, cornea altera, altera qua nos transivimus, eburnea. Ingredientibus in urbem ad dextram est Noctis templum; hanc enim deorum maxime colunt, & Alectryonem: illi vero prope portum aedes collocata est: ad sinistram Somni regia. Hic scilicet apud illos imperat, facitque sibi Satrapas & imperii sui vicarios duo, Taraxionem Mataeogenis F. (*Terriculum Vanipori*) & Plutoclen Phantasionis, (*Divitiglorium Imaginarii.*) In medio foro fons est, Careotio (*Gravisomnum*) appellant, & templa prope duo, Deceptionis ac Veritatis. Ibi adytum quoque illis est & oraculum, cujus antistes propheta Antiphon (*Contradictor*) somniorum conjector, hunc a Somno honorem nactus.

34. Ipsorum autem somniorum neque natura eadem, neque species: sed alia procera, & formosa, atque jucunda, parva alia & informia, & alia quidem aurea, ut

ἐβλέπουσαι, ἡ μὲν σιδηρᾶ, ἡ δὲ κεράμεα πυπτομένη, καθ' ἃς ἐλέγοντο ἐξοδημεῖν αὐτῶν οἵ τε Φοβεροὶ, καὶ [f] Φοινικαὶ, ἡ ἀπτυεῖς· δύο δὲ πρὸς τ λιμένα, ἡ τ θάλατταν αἱ μὲν κεράτιναι, αἱ δὲ, καθ' ἃς ἡμεῖς παρήλθομεν, ἐλεφάντιναι. εἰσιόντων δ' ἐς τ πόλιν, ἐν δεξιᾷ μὲν ἐστὶ τὸ Νυκτῶον. σέβουσι γὰρ θεῶν ταύτην μάλιστα, καὶ τ Ἀλεκτρυόνα· ἐκείνῳ δὲ πλησίον τῆ λιμένι τὸ ἱερὸν πεποίηται. ἐν ἀριστερᾷ δὲ, τὰ τῆ Ὑπνου βασίλεια. ἔστι γὰρ δὴ ἀρχὴ παρ' αὐτοῖς, σατράπας δύο καὶ ὑπάρχους πεποιημένοι, Ταραξίωνά τε τ Μαϊαογένους, καὶ Πλουτοκλέα τ Φαντασίωνος. ἐν μέσῃ δὲ τῆ ἀγορᾷ, πηγή ἐστιν, ἣν καλοῦσι Καρεωτῶ· ἐ πλησίον ναοὶ δύο, Ἀπάτης ἐ Ἀληθείας· ἔνθα ἐ τὸ ἀδυτόν ἐστιν αὐτοῖς, καὶ τὸ μαντεῖον, ἐ προεστηκὼς προφητεύων Ἀντιφῶν, ὁ τῶν ὀνείρων ὑποκριτὴς, ταύτην ἐκ θεοῦ τῆ Ὑπνου λαχὼν τ τιμήν.

35. Αὐτῶν μέντοι τ ὀνείρων, οὔτε φύσις, οὔτε ἰδέα ἡ αὐτή, ἀλλ' οἱ μὲν μακροί τε ἅμα, καὶ καλοὶ ἐ ἡδεῖς, οἱ δὲ μικροὶ καὶ ἄμορφοι, ἐ οἱ μὲν χρύσεοι, ὡς ἐδόκουν· οἱ δὲ ταπεινοὶ

τε

f Φοινικοῖ] Φοινικαὶ male *F.* sola. g Παρὰ] Sic recte *Fl.* & *P.* Ceterae περὶ, ne *F.* & *alii.* quidem exceptis.

29. Καρεώτου] Ἀπὸ τῆ κάρου τῆ ἐπιγινομένου τοῖς ὑπνῶσι τὸν πηγὸν καὶ ἀλλήλους ἀνίμασιν. * *V.*

* Hoc Scholium inter *Vossiana* Vol. 2. p. 34. N°. 8. erat, ubi ὑπνοῦσι legitur. Sed *Coll. G.* melius ὑπνῶσι. *M. du S.*

rum; melius videtur ut *urbem intrare* dicatur. Mihi *Geographia illa somniatis* non admodum perspecta. Quid enim, si per *Portas Eburneas*, aliquid simile voluerit *Portis Caspiis, Thermopylis* &c? *M. du S.*

1. Ὅμηρος] *Hom.* Od. T. 560. *M. du S.*

8. Πηγαὶ δύο παρὰ] Conf. supra c. 16. ubi similis variatio praepositionis: quam etiam T. I. saepe habuimus. *J. F. R.*

Ibid. Παρὰ τοῖς] Edd. *Fl.* & *Junt.* Reliquae περὶ. *M. du S.*

13. Ὅμηρος] Vide eum l. c. *M. du S.*

15. Κεράμου πεπτωκότος.] Conf. supra I. *Ver. Hist.* c. 7. χαλκοῦ πεπτωκότος. Adde hic, etsi hoc tritissimum, *Long. Past.* I. p. 7. δυσμὴν ἡλίου καθορᾷς λυγίσας. Et III. 116. σιφνίσκων ἴσον πλέουσα. *Corollam ex ebore nectens.* Tamen & dativo utitur idem I. p. 6. Τὰ ἀγάλματα λίθοις ἐπεποίητο. *J. F. R.*

32. Ἀντιφῶν] Atheniensis. Vid. *Suid.* qui eum τετρασοφίστου vocat. *M. du S.*

34. Παρὰ] Dixi supra ad Ἀλκ. c. 1. Solae autem *Fl.* & *P.* recte hic habent. Reliquae vitiose περὶ. *S.* autem & *A.* quod mireris, ἐπί. *M. du S.*

35. Ὀνείρων] Difficultas hic Latino interpreti obvitur non facile superabilis, quod personam adfingit Somniis Lucianus, & cives hujus reipublicae facit, quod Graeco facile, qui non neutro solum genere ὄνειρον dicere possit, sed masculino etiam ὄνειρος; negatum Latinis. Sed laboratur fere, quoties lusus ejusmodi ad verbum transferre conaris: quibus ob ipsam eam causam in scriptis seriis & aetatem laturis vix ac ne vix quidem locus est. *J. M. G.*

τε καὶ εὐτελεῖς. ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς καὶ φλεγματοί τινες καὶ τερατώδεις, καὶ ἄλλοι καθάπερ ἐς πομπὴν διεσκευασμένοι· οἱ μὲν ἐς βασιλέας, οἱ δ' ἐς θεούς, οἷδ' ἐς ἄλλα τοιαῦτα διεσκευασμένοι. πολλοὺς δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν, πάλαι παρ' ἡμῖν ἑωρακότες. οἱ δὲ καὶ προσήεσαν, καὶ ἠσπάζοντο, ὡς ἂν καὶ συνήθεις ὑπάρχοντες. καὶ φιλαδόντες ἡμᾶς, καὶ καλαχοιμίσαντες, πάνυ λαμπρῶς καὶ δεξιῶς ἐξένιζον, πρός τε ἄλλην [a] ὑποδοχὴν μεγαλοπρεπῆ παρασκευάσαντες, καὶ ὑπισχνούμενοι βασιλέας τε ποιήσειν καὶ σατράπας ἔνιοι δὲ καὶ ἀπῆγον ἡμᾶς ἐς τὰς πατρίδας, καὶ τοὺς οἰκείους ἐπεδείκνυον, καὶ αὐθημερὸν ἐπανῆγον.

Ἡμέρας μὲν οὖν τριάκοντα, καὶ ἴσας νύκτας παρ' αὐτοῖς ἐμείναμεν, καθεύδοντες, εὐωχούμενοι. ἔπειτα δὲ ἄφνω βροντῆς μεγάλης καταῤῥαγείσης, ἐγρόμενοι, καὶ ἀναβορόντες, ἀνήχθημεν ἐπισιτισάμενοι. τριταῖοι δ' ἐκεῖθεν τῇ [b] Ὠγυγίᾳ νήσῳ προσχόντες, ἀποβαίνομεν. πρότερον δ' ἐγὼ λύσας τὴν ἐπιστολὴν, ἀνεγίνωσκον τὰ γεγραμμένα. ἦν δὲ τοιάδε· ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΚΑΛΥΨΟΙ χαίρειν. Ἰδοῦ με, ὡς τὰ πρῶτα ἐξέπλευσα παρὰ σοῦ, τὴν σχεδίαν καλασκευασάμενος, ναυαγίᾳ [c] χρησάμενον, καὶ μόλις ὑπὸ Λευκοθέας διασωθέντα, εἰς τὴν τῶν Φαιάκων χώραν, ὑφ' ὧν ἐς τὴν οἰκίαν ἀποπεμφθεὶς, γυναικῶν. Quamvis idem alibi etiam nimis amet illud repetitum καὶ. *J. F. R.*

videbantur, humilia alia viliaque. Erant in illis & alata quaedam & prodigiosae figurae, alia tanquam ad pompam ornata, in reges, in Deos, *inquam*, inque alia ejusdem modi ornata. Quaedam agnoscebamus olim domi nostrae visa. Quaedam adibant nos, & salutabant, tanquam familiaria: prehensosque nos & sopitos, splendide admodum & dextre accipiebant, tum reliquo paratu magnifico, tum quod reges nos Satrapasque se factura pollicebantur. Quaedam nos etiam in patriam quemque suam abducebant, & familiares nobis nostros ostendebant, eodemque die reducebant.

35. Dies igitur triginta noctesque totidem apud illa mansimus dormientes, coenantes. Deinde vero, tonitru subito erumpente maximo excitati & exsilientes, cibariis navi impositis, solvimus. Tertio inde die ad Ogygiam insulam appulsi exscendimus. Prius autem ego soluta epistola, quae scripta in ea fuerant, legi. Erant ista: *ULYSSES CALYPSO S. Noveris, me cum primum abs te navicula constructa avectus essem, facto naufragio, vix servatum a Leucothea in Phaeacum regionem; a quibus demum dimissus,*

a Ὑποδοχὴν] Al. θεασιὴν *Coll.* Vulgatae favent *J. Fl. H. P.* b Ὠγυγίᾳ] *Ald. J.* &c. Ὀξυγίᾳ *P.* male. Cum tamen eadem id recte habeat c. 29. c Χρησάμενον] Sic recte *B2. P. S.* Χρησάμενος male *J. Fl. H.*

48. Τήν τε] Γραι. τήν τε αὐτῶν θεασιὰν μεγαλοπρεπῆ θεασιάσαντες & ὑπισχνούμενοι. *G.*

47. Δεξιῶς ἐξένιζον] *Accurate receperunt* recte vertas non absimilem *Longi* phrasin, in *Pastor.* IV. p. 107. Ed. *Moll.* Τοῦτον ἐδέξιοῦντο πᾶσαν δεξίωσιν. sive, *cum industria*; nam οἰκέται δεξιοὶ *Servi industrii* sunt ap. eumdem p. 126. (f. 134.) *J. F. R.*

54. Καθεύδοντες, ὑπισχνούμενοι] *J. Fl.* & *H.* nihil hic a vulgata abire notaverat *Solanus*. An voluit igitur conjunctionem quaerere? Vix credo; nam ἀσύνδετον illud hic melius & efficacius, quam si conjunctio adesset; immo vellem ita saepius enunciasset Noster, ut *Long. Past.* III. 120. Ed. *Jungerm.* μιμεῖται πάντα — θεοὺς, ἀνθρώπους, ὄργανα, θηρία. Et L. IV. 115. (123. *Moll.*) θέρους πολὺς ἦν περὶ, οἰκετῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν. Quamvis idem alibi etiam nimis amet illud repetitum καὶ. *J. F. R.*

58. Ὠγ. νήσῳ] Vide *Plut.* 1733. *M. du S.*

65. Λάθροβίας] *Matuta.* *A. V.*

Ibid. Διασωθέντα] Utitur his Luciani verbis Rev. *Jac. Elsner.* ad Epist. *Petr.* III. 20. quo probet διασωθῆναι usurpari de eo qui salvus in aliquem locum pervenit, i. e. ex periculo vel naufragio servatus est; ut *Actor.* XVII. 44. διασωθῆναι ἐπὶ τὴν γῆν, triaque alia testimonia adducit, quae non repetam, nec augebo, quia hanc significationem ubique obviam novi. *J. F. R.*

69. Τηλεγόνου] Conf. infr. *de Salt.* c. 46. *M. du S.*

78. Ὅμως

ſus, proces uxoris multos deprehendi, luxurioſe noſtris rebus fruentes: interfectis vero omnibus, deinde a Telegono, qui ex Circe mihi natus fuerat, interemtus ſum, & nunc in beatorum verſor inſula. Valde autem me poenitet reliquiſſe illam apud te commorationem, promiſſamque a te immortalitatem. Si igitur opportunitatem nactus fuero, fugam capeſſam atque ad te veniam. Haec ſignificabat epiſtola, praetereaque de nobis *aliquid*, ut hoſpitaliter tractaremur.

κατέλαβον πολλὺς τ γυναικὸς μνηστῆρας, ἐν τοῖς ἡμετέροις τρυφῶντας. ἀποκτείνας δ' ἅπαντας, ὕστερον ὑπὸ Τηλεγόνου τοῦ ἐκ Κίρκης μοι γενομένου, ἀνῃρέθην. καὶ νῦν εἰμὶ ἐν τῇ Μακάρων νήσῳ, πάνυ μεταμελόμενος ὅτι τῷ καταλιπεῖν τ σοὶ δίαιταν, καὶ τ ὑπὸ σοῦ προϊεμένην ἀθανασίαν. ἢν οὖν καιρὸν λάβωμαι, ἀποδρὰς ἀφίξομαι πρός σέ. ταῦτα μὲν ἐδήλου ἡ ἐπιστολὴ, καὶ περὶ ἡμῶν, ὅπως ξενισθείημεν.

36. Ego vero aliquantum progreſſus a mari, ſpeluncam inveni, qualem Homerus dixerat, ipſamque intentam lanificio. Cum vero ſumtam epiſtolam in ſinum repoſuiſſet, primo quidem multum lacrumarum fudit; deinde in hoſpitium nos invitavit, accepitque ſplendide, ac de Ulyſſe interrogavit, & de Penelope, *qualis eſſet facie, adeone caſta eſſet, prout Ulyſſes olim de illa ſit gloriatus?* Nos reſpondere ea, quibus delectari illam conjiceremus. Tum reverſi in navim prope litus dormivimus.

Ἐγὼ δὲ προελθὼν ὀλίγον ἀπὸ θαλάττης, εὗρον τὸ σπήλαιον τοιοῦτον, οἷον Ὅμηρος εἶπε, καὶ αὐτὸν ταλασιουργοῦσαν· ὡς δὲ τ ἐπιστολὴν ἔλαβε, καὶ [d] ὑπεδέξατο, πρῶτα μὲν ἐπὶ πολὺ ἐδάκρυεν· ἔπειτα δὲ παρεκάλει ἡμᾶς ἐπὶ ξενίαν, καὶ εἱστία λαμπρῶς, καὶ περὶ τοῦ Ὀδυσσέως ἐπυνθάνετο, καὶ περὶ τ Πηνελόπης, ὁποία [e] εἴη τ ὄψιν, καὶ εἰ [f] σωφρονοίη, καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς ἐκόμπαζε· καὶ ἡμεῖς τοιαῦτα ἀπεκρινόμεθα, ἐξ ὧν εἰκάζομεν εὐφρανεῖσθαι αὐτόν. τότε μὲν οὖν ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν, πλησίον τ ἠιόνος ἐκοιμήθημεν.

37. Mane vero, vehementiori exorto vento, ſolvimus. Biduo inde tempeſtatibus jactati die tertio in Colocynthopiratas incidimus. Hi ſunt homines feri, de propinquis inſulis latrocinia exercentes contra

Ἕωθεν δὲ ἀνηγόμεθα, σφοδρότερον καλιόντος τοῦ πνεύματος. καὶ δὴ χειμασθέντες ἡμέρας δύο, τῇ τρίτῃ περιπίπτομεν τοῖς Κολοκυνθοπειραταῖς· ἄνθρωποι δέ εἰσιν ὕπτιοι ἄγριοι, ἐκ τ πλησίον νήσων ληστεύοντες τὰς περι-

d Ὑπεδέξατο] Conſtans Edd. lectio. e Εἴη] Εἶει *Ff. Ald. H2.* Prius cett. f Σωφρονοίη] Σωφρονοῖεν Al. ajunt *Coll.*

84. Καὶ εἰ σωφρ.] Γρ. καὶ εἰ σωφρονοῖεν καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς. *G.*

78. Ὅμηρος εἶπε] *Odyſſ.* E. 57. *M. du S.*

80. Ἐπιλίξατο] In omnibus libris noſtris erat ὑπελίξατο, quod cum ferri non poſſit, ſic mutavimus. Vide Ἐν Δ. V. & Γυμν. c. 21. ſuſpicor tamen fuiſſe a Luciano ſcriptum ὑπιλίξατο, ut *furtim* ab ea *lectam* epiſtolam notaret. Sed quia vox ea a nullo, quod quidem ſciam, Lexicographo obſervata eſt, nec ubi apud alios auctores occurrat, ipſe annotaverim, eam in textum recipere non ſum auſus. *M. du S.*

Ὑπεδέξατο] Quid ſibi velit ὑπεδέξατο a vi verbi ἔλαβε diverſum, non commiſcebar aliud, quam quod in interpretatione expreſſi. Cogitabam etiam, an ὑπιλίξατο vim *legendi* habere poſſet? quod nihil fere ab altero illo ὑπεδέξατο diſtat in MSS. Vulgatum quidem illud, *poſtquam epiſtolam accepit & admiſit*, non intelligebam. *J. M. G.*

90. Κατιόντος τοῦ πνεύματος] Sic *Thucyd.* VI. 2. m. p. 378. κατιόντος τοῦ ἀνέμου, τάχα ἂν δὲ ἔλεγε πως ὑποπλεύσαντες. Ubi Cl. *Duker.* docet ἄνεμον κατιόντα eſſe ventum increbeſcentem, & quidem a tergo euntes proſequentem, idque hoc Luciani aliisque teſtimoniis probat contra *Vallam*, qui de *vento ponente* plane contrario modo intellexerat. *J. F. R.*

[a] ἐκπλέοντας. πλοῖα δ' ἔχουσι μέγιστα κολοκύνθια, τὸ μῆκος πηχέων ἓξ. ἐπειδὰν γὰρ ξηρανθῶσι, κοιλάναντες αὐτὰ, καὶ ἐξελόντες τὰ ἐντερώνητα, ἐμπλέουσιν· ἱστοῖς μέντοι χρώμενοι καλαμίνοις, ἀντὶ δὲ τῆς ὀθόνης, τῷ φύλλῳ τῆ κολοκύνθης. προσβαλόντες ἡμῖν, ἀπὸ δύο πληρωμάτων ἐμάχοντο, καὶ πολλοὺς κατέτραυμάτιζον, βάλλοντες ἀντὶ λίθων, τοῖς σπέρμασι τῶν κολοκυνθῶν. ἀγχωμάλως δ' ἐπιπολὺ ναυμαχήσαντες περὶ μεσημβρίαν, εἴδομεν κατόπιν τοὺς Κολοκυνθοπειρατὰς, προσπλέοντας τοὺς Καρυοναύτας· πολέμιοι δ' ἦσαν ἀλλήλοις, ὡς ἔδοξαν. ἐπειδὴ γὰρ κἀκεῖνοι ἠσθάνθησαν αὐτοὺς ἐπιόντας, ἡμᾶς μὲν [b] ὠλιγώρησαν, τραπόμενοι δ' ἐπ' ἐκείνους ἐναυμάχουν.

Ἡμεῖς δ' ἐν τοσούτῳ ἐπάραντες τὴν ὀθόνην, ἐφεύγομεν, ἀπολιπόντες αὐτοὺς μαχομένους, καὶ δῆλοι ἦσαν κρατήσαντες οἱ Καρυοναῦται, ἅτε καὶ πλείους (πέντε γὰρ εἶχον πληρώμα-

hos qui praetervavigant. Naves habent maximas de colocynthide, longitudine cubitorum sex. Cum enim siccatae sunt, *colocynthides* excavatas, demtis medullis, instruunt, malis utentes arundineis, pro velo autem foliis colocynthidis. Hi igitur impetu in nos facto, duarum navium sociis pugnant, multosque vulnerant jaculantes lapidum loco cucurbitarum seminibus. Cum diu aequo Marte pugnassemus, circa meridiem videmus a tergo Colocynthopiratarum adnavigantes Caryonautas, (*nucinautas*) erant autem, ut demonstrarunt, inimici. Nam illi etiam cum adventare hos sentirent, omissis nobis, conversi ad ipsos pugnarunt de navibus.

38. Nos interim velo sublato fugimus, pugnantesque eos reliquimus. Et apparebat victores futuros Caryonautas, ut plures, plenas enim sociis quinque naves habe-

[a] Περιπλέοντας] Leg. ἀμφιπλ. *M. du S.* Vulg. serv. Edd. omnes. [b] Ὠλιγώρησαν] Ὀλιγόρησαν sine augm. Edd. *J. Fl. H. P. Ald. B2.* Sed *S.* ὠλιγ.

95. Παραπλέοντας] Sic scribo, non ut in omnibus, quos vidi, libris est, ἐκπλέοντας. *M. du S.*

96. Πηχῶν ἓξ.] Nescio an sic nugari voluerit Lucianus, ut mensuram poneret, quae vix ullam ad reliqua, quae hic dicuntur, proportionem habeat. Facile, numerum hic esse corruptum, putare aliquis possit. Sed parum alias quoque religiosus hac parte est scurra noster, ut mox circa halcyonem. *J. M. G.*

Πηχῶν ἓξ.] Jocularitер mensuram videtur addere exiguam, cum in exspectationem magnae lectorem conjecisset, praemittens *naves* esse *maximas*. Quales metaphorae deceptionis parce & apte usurpatae, fallendo delectant, quarumque exempla collegit *Eman. Thesaurus*, in Idea argutae dictionis, toto c. XVI. a p. 369. ad 385. Ubi Corinthi bella moenia videns Agis, interrogat: *quinam sunt haec moenia inhabitantes MULIERES?* Vel hoc *Martialis*. . . . *Centum Coramus amphoras AQUAE fecit*, cum quisque exspectaret *vini*. Notaque est ista cavillatio Caligulae victoris, cum literas laureatas ad Magistratus mitteret: *Parate quam maximum triumphum, quam MINIMO SUMPTU.* Addo *Aristoph.* Plut. 27. πιστότατον ἡγοῦμαι, καὶ κλεπτίστατον, ubi vid. Interprett. Si cui hic lusus non adrideat, in facetiarum magistro, & saris magna esse navigia contendat, cubitorum sex, utpote ex cucurbita, quae vel sic sane est maxima, per me licet, ita exponat vel ἓξ. i. c. 60. pro ἐξ legat: quo respondeat mensurae navium hostilium c. seq. *J. F. R.*

97. Αὐτὰ] Αὐτὴν ad unam κολοκύνθην elliptice refertur, etsi pluralis & neutrum adjectivum praecessit. qualis synthesis apud Latinos quoque est frequens, ut *Terent.* Eun. 2. 1. 19. *Adeone homines immutarier ex amore, ut non cognoscas eundem esse. Sallust.* Cat. 56. 5. *Servitia — cujus, ad quem* l. vide Excurs. VIII. *Corsii.* Alia exempla ex Latinis auctt. collegit Rever. *Th. Wopkens* in Lectt. Tullian. p. 15. & passim aliis pagg. Oppositam sed analogam enallagen supra T. I. vers. fin. dedimus ex *Aristoph.* Pl. 527. οὐκ ἔξεις ὅτ' ἐν κλίνῃ καλαδρεῖν, ἢ ἥδιστα. (scil. κλίναι) Non absimilia dedit Cl. *Hemsterh.* ad *Lucian.* Nigr. ipso pr. p. 37. Conf. *Zeux.* c. 7. ubi πιεῖσθαι — καὶ ἀράξῃ alio modo, cui addere oblitus sum similem locutionem ex Euang. *Luc.* V. 4. Ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν, & *Lucian. Harmon.* c. 3. ἀλλότριον τοῦ ἰατροῦ &c. Ubi & addere potuissem *Hippocr.* Sect. II. aph. 3. Ὑπνος ἀγρυπνίης, ἀμφότερα τὰ μετρίου μᾶλλον γενόμενα, κακόν. Conf. etiam T. I. p. 582. five *Reviv.* c. 13. μία πάντων φιλοσοφία, pro πασῶν, ubi *Fens.* ex *Lucian.* Amor. καρπὸς — ἡ σωφροσύνη, pro ὃς. &c. Alias ejusmodi enallagas generis vid. ap. Interprett. ad *Aristoph.* Plut. 291. τίκτει ἐκκαθοδοῦντες, respectu filiorum, qui per τίκτει intelliguntur, ubi *Kusterus*

bebant, pugnabantque de robuſtioribus navigiis. Nempe naves ipſis erant de putaminibus, dimidiatae nuces & excavatae. Magnitudo uniuscujusque nucis dimidiae in longum paſſus quindecim. E conſpectu horum cum veniſſemus, curavimus ſaucios, atque ab eo tempore in armis plerumque fuimus, ſemper aliquas ſuſpicati inſidias. Neque fruſtra.

39. Nondum enim ſol occiderat, cum a deſerta quadam inſula verſus nos perrexere viri circiter viginti, delphinis magnis vecti. Latrones hi quoque: quos delphini ſui tuto ferebant, exſultantesque equorum inſtar hinniebant. Cum vero prope eſſent, ex intervallo hinc illinc conſiſtentes jaculati in nos ſunt ſepias ſiccatas & oculos cancrorum. Nobis vero ſagittas & jacula mittentibus, non durarunt, ſed vulnerati plerique confugerunt ad inſulam.

40. Circa mediam noctem, tranquillo

τα) ἢ ἀπὸ ἰσχυροτέρων νεῶν μαχόμενοι· τὰ γὰρ πλοῖα ἦν αὐτοῖς [c] κελύφη, καρύων ἡμίτομα, κεκενωμένα, μέγεθος ἑκάστου ἡμιτόμου ἐς μῆκος, ὀργυιαὶ πεντεκαίδεκα. ἐπεὶ δ' ἀπεκρύψαμεν αὐτούς, ἰώμεθα τὰ τραύματα, ἢ τὸ λοιπὸν ἐν τοῖς ὅπλοις ὡς ὀπίπαν ἦμεν, ἀεί τινας ὀπισθοφύλακας προσδεχόμενοι, ἐ μάτην.

Οὔπω γὰρ δεδυκὼς ὁ ἥλιος, ἢ ἀπὸ τινος ἐρήμης νήσου προσήλαυνον ἡμῖν ὅσον εἴκοσιν ἄνδρες, ὀπὶ δελφίνων μεγάλων ὀχούμενοι· λῃσταὶ ἢ αὐτοί· καὶ οἱ δελφῖνες αὐτοὺς ἔφερον ἀσφαλῶς, ἢ ἀναπηδῶντες ἐχρεμέτιζον, ὥσπερ ἵπποι. ἐπεὶ δὲ πλησίον ἦσαν, ἱστάντες οἱ μὲν ἔνθεν, οἱ δὲ ἔνθεν ἔβαλλον ἡμᾶς σηπίαις ξηραῖς, καὶ ὀφθαλμοῖς καρκίνων. τοξευόντων δὲ ἡμῶν, ἢ ἀκοντιζόντων, οὐκέτι ὑπέμειναν, ἀλλὰ τρωθέντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν, πρὸς τὴν νῆσον κατέφυγον.

Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον, γαλήνης οὔσης, ἐλάτ-

[c] Κελύφη] Sic L. & *Fl.* Κελύφια Edd. ceterae. [d] Εἴκοσιν] Εἰκάσιν P. Εἴκοσι *Fl.* Εἴκοσιν reliquae.

17. Κελύφη, καρύων] Κελύφεια (leg. κελύφια) πίλυφος τὸ τῦ οὖ λέπος. G. (At non *evi* hic, ſed *nucis*, putamen.) *M. du S.*

ſterus etiam addit *Homer.* Od. *M.* 74. — νηΐλη — Κυανέη, τὸ μὲ ἔ πον' ἰμεῖ, ibique τὸ reſpectu νήϙος dici, quod tacite intelligitur, recte monet, ut alia omittam, quae ibi videri poſſunt. Addo tantum ex Fratris G. O. *Reitzii* Belg. Graeciſſ. p. 320. I. *Timoth.* 2. 15. Σωθήσεται δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας, ἐὰν μείνωσιν ἐν πίστει, quod Illuſtr. *Hainſius* in Exercitt. Sacr. p. 485. de conjugibus exponit, ita ut μείνωσιν referatur ad virum & uxorem ſimul, alii ad uxores ſolas referunt. Paullo aliter etiam *Long. Paſt.* L. IV. p. 107. Ed. *Moll.* αἰς αὐτὰς ait, tacite reſpiciens ad oves & capras, cum tamen ſing. ἀγέλη praemiſerit. Sic infra *Tyrannicida* c. 8. ὁ δὲ maſc. gen. relatum ad τὸ ξύϙος, quod vide. *J. F. R.*

2. Πλησιάσαντες] Navium πλησίμελα dicuntur ipſi remiges vel claſſiarii milites, quibus implentur. Hic autem ſumitur pro ipſis navigiis inſtructis & armatis.] *Vorſt.* Vid. *Baiſ.* 127. f. *M. du S.*

5. Ἀγχομάλως] Monuerat Cl. *Hemſterh.* in marg. adeundum Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 493. No. 53. i. e. ad L. VII. c. 71. ubi *Thucyd.* ἐς ἀγχόμαλα ἐναυμάχουν ait, *Waſſiusque* Pollucem reprehendit, qui hoc verbum τραχὺ eſſe ſcribat, quod tamen ille ex *Dion. Hal.* hic ex *Luciano* h. l. proferat, *Suidamque* & Lexica alia plures habere ejus vocis auctoritates, obſervat; quare plura non addam. *J. F. R.*

10. Ὠλιγώρησαν] Etſi ſupra ſatis dixi augmentum ſaepe negligi, & hic Edd. fere omnes habent ὀλιγ. tamen non credo ſic Lucian. dediſſe, qui uſitatiſſimum in hoc verbo augmentum initiale, & ratio abjectionis nulla, quia verbum inde non fit longius, ſi addatur, (ut in plusquamp. quae ſatis polyſyllaba per ſe, ideoque augmentum frequenter negligunt.) Quare invitis Edd. jam mutaveram, quod in vocali brevi cum longa permutanda ſcribarum culpa ſit quotidiana; ſed poſtea conſulens omnes Edd. ad manum quae erant, vidi & *Salm.* recte ὀλιγ. exhibere. *J. F. R.*

17. Κελύφη] Sic L. & *Fl.* Ed. melius quam quod in aliis eſt, κελύφεια. In Scholiis etiam recte κελύφη legitur. *M. du S.*

20. Ἀπεκρύψαμεν] Suſpicor legendum ἀπεκρύπτομεν. *M. du S.*

35. Μεσονύκτιον] Nugatur igitur, ut ſaepe, *Th. Magiſt.* ſcribens: Μεσονύκτιον, ἢ Μεσονυκτικὸν, ποιητικὸν. Habuimus & ſupra μεσονύκτιον, *de Merc. Cond.* c. 26. p. 683. T. I. item hac differt. c. 26. & alibi. Habet & Euang. *Marc.* XIII. 35. & *Luc.* XI. 5. &c. *J. F. R.*

ἐλάθομεν προσωκείλαντες Ἀλκυόνος καλιᾷ παμμεγέθει. σταδίων πως ἑξήκοντα ἦν αὐτῇ τὸ περίμετρον· ἐπέπλει δὲ ἡ Ἀλκυὼν, τὰ ὠὰ θάλπουσα, ὑ πολὺ μείων τῆς καλιᾶς· ᾗ δὴ ἀναπαμένῃ, μικρῷ μὴ κατέδυσε τὴν ναῦν τῷ ἀνέμῳ τῶν πτερῶν. ᾤχετο γὰρ φεύγουσα, γοεράν τινα φωνὴν προϊεμένη. ἐπιβάντες δὲ ἡμεῖς, ἡμέρας ἤδη ὑποφαινούσης, ἐθεώμεθα τὴν καλιὰν, σχεδίᾳ μεγάλῃ προσεοικυῖαν, ἐκ δένδρων συμπεφορημένην. ἐπῆν δὲ καὶ ὠὰ πεντακόσια, ἕκαστον αὐτῶν Χίου πίθου πεπληθέστερον. ἤδη μέντοι καὶ οἱ νεοττοὶ ἔνδοθεν ἐφαίνοντο, καὶ ἔκρωζον. τελέκεσι γὰρ ἀμυχάναις ἐν τοῖς ὠοῖς, νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν, εἴκοσι γυπῶν [a] ἀδρότερον.

Ἐπεὶ δὲ πλέοντες [b] ἀπέχομεν τῆς καλιᾶς ὅσον σταδίους ἑξακοσίους, τέρατα ἡμῖν μεγάλα καὶ θαυμάσια [c] ἐπεσήμαινεν· ὅ, τε γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ χηνίσκος ἄφνω ἐπερύξατο, καὶ ἀνέβόησε· καὶ ὁ κυβερνήτης Σκίνθαρος φαλακρὸς ἤδη ὤν, ἀνεκόμησε· καὶ τὸ πάντων ἤδη θαυμαστὸν, ὁ γὰρ ἱστὸς τῆς νεὼς [d] ἐξεβλάστησε, καὶ κλάδους ἀνέφυσε, καὶ ἐπ' ἄκρῳ ἐκαρποφόρησεν, ὁ δὲ καρπὸς ἦν σῦκα καὶ σταφυλαὶ μεγάλαι, ὕπω πέπειροι. ταῦτ' ἰδόντες, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐταράχθημεν, καὶ ἡμῖν μεγάλα χρήματα ἀφανῆ ἐγένετο.

mari, imprudentes offendimus ad Alcyonis nidum maximum; ſtadiorum circiter ſexaginta erat illi ambitus. Imminebat autem Alcyon ova incubans, non multo minor nido ſuo. Atque illa evolans parum aberat quin mergeret navim noſtram vento alarum: aufugiebat enim lugubrem vocem edens. Deſcendimus cum jam illuceſceret, nidumque inſpeximus, magnae rati ſimilem, conſtructae ex arboribus; inerant vero ova quingenta, Chio dolio unumquodque capacius. Jam quidem pulli intus apparebant & crocitabant. Securibus igitur ovo uno reſciſſo, pullum implumem excudimus, vulturibus viginti ampliorem.

41. Cum vero navigando diſceſſiſſemus a nido ad ducenta ſtadia, portenta nobis magna & mirifica evenere. Nam cheniſcus (*anſerculus*) in prora ſubito concuſſis alis exclamavit, & gubernatori Scintharo calvo redire coeperunt comae; quodque omnium jam admirabiliſſimum, malus navis germinavit, & emiſit ramos, & in ſummo fructus tulit. Fructus erat ficus, & uvae magnae, nondum maturae. Haec videntes perturbati ſumus, ut facile eſt ad exiſtiman-

a Ἀδρότερον] Adſpirate *Fl. Ald. P. B2. S. H.* ἀδρ. *J.* male. b Ἀπέχομεν] Alii ἀπεύχομεν *Coll.* Nihil mutant Edd. c Ἐπεσήμαινεν] Ἐπεσήμηνεν male *Fl.* Ceterae vulg. ſerv. quibus adſtipulatur P. Cod. d Ἐξεβλάστησε] Ἐξεβλάστα *Fl.* Ἐβλάστησε P. Vulg. ſerv. Edd. cett.

36. Ἐλάθομεν] Ἀντὶ τοῦ ἀνεπαισθήτως. *V.*
51. Πλέοντες ἀπεύχομεν] Γρ. αι ἀπίχομεν. *G.*

57. Ὁ γὰρ ἱστὸς τῆς νεὼς] Εἰς τὸν Ἄπιν * ῥᾴδιον ὁ † παιγνίμων ἁμαρτάνειν. *V.*

* Iterum imperite Lucianum incuſat Scholiaſtes; notum enim eſt hoc deſumtum eſſe ex Bacchi fabula. *J. Cl.*

† Παιγνίμων] Παιγνήμων V.

42. Γοεράν τινα &c.] Conf. ſupra Ἀλκ. c. 1. *M. du S.*
50. Ἀδρότερον] Male *Solanus* in marg. *J.* notarat, etiam *S.* & *H.* cum *J.* habere ἀδ. prima laevigata. Nam recte habent adſpiratam, ut ceterae priſcae, quas adii: & ſic ſolet. vid. *Poll. On.* non uno loco. Quamvis & *Budaeus* in Lex. minore ἀδρὸν *augeo* male, mox tamen ἀδρὸς recte habet ibidem, operarum culpa. *J. F. R.*
54. Ἐπτερύξατο] Conf. T. I. Ἀλκ. c. 1. *M. du S.*
57. Ὁ γὰρ] Illud γὰρ in *J.* aeque ac *Fl.* & *H.* reperi notabat *Solanus*. Idem ſic notarat ſupra T. I. *Hermot.* c. 29. An igitur id ſuſpectum habuit? vix credo; nam ſic ſaepe apud noſtrum occurrit. *J. F. R.*
61. Ἀποτρίψαι] Quanquam hic aliam lectionem ſuggerant Scholiaſtes & *Fl.* Ed. cave hanc mutaſſis; proprium enim eſt in ea re vocabulum. Unde Ζεῦ ἀποτρόπαιε, &c. Vulgatam etiam confirmat P. *M. du S.*
79. Καὶ διϊδόντες ἡμῶν ἀναθεμένους τὴν ναῦν ἐπὶ τὸν κόμον τῶν δένδρων] Perridicula iſta ſuper ſilvae ramis navigatio, ſive ὑλαίης πλοῦς: ſed videntur fidem ei facere

Jo-

mendum; & deos rogavimus, ut averterent, si quid mali visum hoc portenderet.

42. Nondum quingenta stadia provecti eramus, cum silvam vidimus maximam & prolixam, pinuum atque cypressorum. Ac nos quidem putabamus continentem eam esse: at illud pelagus erat profundum, arboribus radice carentibus consitum. Stabant tamen arbores immotae, rectae, quasi innatantes. Appropinquantes igitur, universa re considerata, in dubio eramus quid agendum esset. Neque enim navigari inter arbores poterat, quae densae essent & continuae: neque reverti facile videbatur. Ego vero, conscensa arbore maxima, prospexi, quomodo ulteriora se haberent, ac vidi ad stadia quinquaginta aut paullo plura, esse sylvam: tum mare rursus excipere aliud. Itaque placuit navem in comas arborum, densae enim erant, impositam traducere, si possemus, in mare alterum. Idque fecimus. Revinctam enim magno fune, arboribus conscensis, magno labore eo pertraximus, ramisque eam superimposuimus, ubi velis passis velut in mari navigavimus, a vento impellente promoti. Hic

χόμεθα τοῖς θεοῖς [e] ἀποτρέψαι τὸ ἀλλόκολον τῦ φαντάσματος.

Οὔπω δὲ πενταχοσίους σταδίους διελθόντες, εἴδομεν ὕλην μεγίστην καὶ λάσιον, πιτύων καὶ κυπαρίττων. καὶ ἡμεῖς μὲν εἰκάσαμεν ἤπειρον εἶναι· τὸ δ' ἦν πέλαγος ἄβυσσον, δρίζοις δένδροις καλαφυτευόμενον· εἰστηκὸς δὲ τὰ δένδρα ὅμως ἀκίνητα, ὀρθὰ, καθάπερ ἐπιπλέοντα. πλησιάσαντες δ' ἓν, καὶ τὸ πᾶν καταμησάντες, ἐν ἀπόρῳ εἰχόμεθα τί χρὴ δρᾶν. ὅτε γὰρ ἄλλως τῶν δένδρων πλεῖν δυνατὸν ἦν· πυκνὰ γὰρ καὶ προσεχῆ ὑπῆρχεν, ὅτ' ἀναστρέφειν ῥᾴδιον ἐδόκει. ἐγὼ δ' ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ μέγιστον δένδρον, ἀπεσκόπουν τὰ [f] ἐπέκεινα ὅπως ἔχοι, καὶ εἶδον ἐπὶ σταδίους μὲν πεντήκοντα ἢ ὀλίγῳ πλείους, τὸ ὕλην ὄντα· ἔπειτα δὲ αὖθις ἕτερον Ὠκεανὸν ἐκδεχόμενον. καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναθεμένοις τὴν ναῦν ἐπὶ τὸ κόμην τῶν δένδρων, πυκνὴ γὰρ ἦν, ὑποβιβάσαι, εἰ δυναίμεθα, ἐς τὸν ἕτερον θάλατταν, καὶ ὅτως ἐποιοῦμεν. ἐκδήσαντες γὰρ αὐτὴν κάλῳ μεγάλῳ, καὶ ἀνελθόντες ἐπὶ τὰ δένδρα, μόλις ἀνιμησάμεθα. καὶ θέντες ἐπὶ τῶν κλάδων, πετάσαντές τε τὰ ἱστία, καθάπερ ἐν θαλάττῃ ἐπλέομεν, τῷ ἀνέμῳ προωθοῦντος ὑποσυρόμενοι· ἔνθα με καὶ τὸ Ἀντιμάχου

χος

e Ἀποτρέψαι] Ἀποστρέψαι *Schol.* & *Fl.* Sed reliqq. ut edidimus, etiam consentiente *Cod.* P. f Ἐπέκεινα] Ἐπ' ἐκεῖνα *P.*

62. Τὸ ἀλλόκολον] Γράφεται, ἀποστρέψαι τὸ ἀλλόκολον. *V.* 67. Ἄβυσσον] ‡ Ἀντὶ τῦ ἄπειρον ἔχον βυθόν. *V.*

‡ Hoc & sequens Scholion ad aliena verba relatum, eo quo pertinet, reduxit *M. du S.*

Josephus Acosta, & illi quos navigationis suae fundos auctoresque habet Historiae Indicae c. XXX. Lib. IV. Ipsa ejus haec ῥητῶς narratio. *Un de nos freres homme digne de foi nous conioit, que s'étant égaré & perdu dans les montagnes, sans sçavoir quelle part n'y par où il devoit aller, il se trouva dedans des buissons si épais, qu'il fut contraint de cheminer sur iceux sans mettre les pieds en terre par l'espace de quinze jours entiers, & que pour y voir le soleil, & pour remarquer quelque chemin en cette forêt si épaisse & pleine de bois, il avoit besoin de monter au coppeau des plus grands arbres, pour la descouvrir le chemin.* *Th. M.*

87. Ἀντιμάχου] Scripserat is poëma *de Argivorum contra Thebanos expeditione*, cui *Thebais* titulus erat. *Athen.* 468. A. 475. D. & 482. F. Meminit *Plutarchus* Elegiae ab hoc scriptae f. 65, 2. Platoni probatur. *Cic.* Brut. 51. Hunc tanti faciebat Adrianus Imp. ut Homero exacto, solum ab omnibus legi vellet. Audi *Xiphil.* p. 261. καὶ ὅτω γε τοιοῦτος ἦν ὡς ἐκ τῦ Ὁμήρου καλαλύων Ἀντίμαχον αὖτ' αὐτῦ εἰσάγειν, ἵ μηδὲ τὸ ὄνομα πολλοὶ πρότερον ἠπίσαντο. Verbosum fuisse docet Gregorius Theologus in Ep. ad Nicobulum. 2. his verbis, ὥτως ἐγὼ ἐκ βραχυλογώτατον Ὁμηρον λέγω, καὶ πολὺν τὸν Ἀντίμαχον πῶς; τοῖς πράγμασι κρίνων τὸ μῆκος, ἀλλ' οὐ τοῖς γράμμασι. Apud *Basil.* p. Ed. Bas. 286. *M. du S.*

96. Ὀφθ-

χω τῦ ποιητῦ ἔπος εἰσῆλθε. φησὶ γάρ
πω καίκειῶς·

Τοῖσιν δ' ὑλήεντα διὰ πλόον ἐρχομένοισι.90

Διελθόντες δ' ὅμως τ' ὕλην, ἀφικόμεθα πρὸς τὸ ὕδωρ, ᾗ πάλιν ὁμοίως καταβάντες τ' ναῦν, ἐπλέομεν διὰ καθαρᾶ καὶ διαυγῆς ὕδατος, ἄχρι δὴ ἐπέσχομεν χάσματι μεγάλῳ ἐκ τῦ ὕδατος διεστῶτος γεγενημένῳ, καθάπερ ἐν τῇ γῇ πολλάκις [a] ὁρῶμεν ὑπὸ σεισμῶν γιγνόμενα διαχωρήματα. ἡ μὲν οὖν ναῦς, καθελόντων ἡμῶν τὰ ἱστία, ῥᾳδίως ἔστη, παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα καθενεχθῆναι. ὑπερκύψαντες δὲ ἡμεῖς, ἐωρῶμεν βάθος ὅσον σταδίων χιλίων, μάλα φοβερὸν καὶ ἀθέατον· εἰστήκει γὰρ τὸ ὕδωρ ὥσπερ μεμερισμένον· περιβλέποντες δὲ κατὰ δεξιά, ὁρῶμεν πόρρωθεν γέφυραν ἐπεζευγμένην ὕδατος συνάπτουσαν τὰ πελάγη κατ' ἐκείνο τὴν ὑπεφάνειαν, καὶ ἑτέρας θαλάττης ἐς ἑτέραν διαῤῥέουσαν. προσελάσαντες οὖν ταῖς κώπαις, [b] κατ' ἐκεῖνο παρεβάλομεν, καὶ μετὰ πολλῆς ἀγωνίας ἐπεράσαμεν, ὑπερεκπροσδοκήσαντες.

Ἐντεῦθεν ἡμᾶς ὑπεδέχετο πέλαγός τε πρόσηνες, καὶ νῆσος οὐ μεγάλη, [c] εὐπρόσιτος συνηκισμένη· ἐνέμοντο δὲ αὐτὴν ἄνθρωποι ἄγριοι, Βουκέφαλοι, κέρατα ἔχοντες, οἷον

mihi Antimachi poëtae verſus in mentem venit, qui ait alicubi:

Per ſilveſtre illis navi venientibus aequor.

43. Superata tamen ſilva, ad aquam pervenimus, ubi ſimiliter demiſſa navi per puram pellucidamque aquam navigavimus, donec ad hiatum conſiſteremus magnum ex aqua diſcedente ortum, ut in terra ſaepe videramus a motu illius factas diſceſſiones. Navis quidem noſtra vela nobis contrahentibus facile ſtetit, cum parum abfuiſſet quin deferretur. Nos vero capitibus porrectis deſpicientes, profundum videbamus vel mille ſtadiorum, terribile admodum atque admirandum. Stabat enim velut diviſa aqua. Circumſpicientes ad dextram videmus e longinquo pontem injunctum ex aqua, quae jungeret utriusque pelagi ſummas oras, & ex uno mari in alterum transflueret. Huc igitur agitantes *navim* remis ocurſum fleximus, multoque labore trajecimus, quod nunquam ſperaveramus.

44. Hinc excepit nos mare placidum & inſula non magna, acceſſu facilis, habitata. Habebant illam homines feri, Bucephali, (*Tauricipites*) cornua habentes, qualem

[a] Ὁρῶμεν] Sic *Fl.* Ἐωρῶμεν ceterae. [b] Κατ' ἐκεῖνο] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* [c] Εὐπρόσιτος] Ita eſſe in *J. Fl. B2. H. P.* & *S.* notat idem. Etiam *Ald.* 1. ſic habet, & *Fr.*

91. Διελθόντες] Γράφεται διελθοῦσι. *V.*
94. Χάσματι μεγάλῳ] Τάχα ὁ κινολόγος τὸ Μωσέως, καὶ τὸν ἐρυθρὰν θάλασσαν διαῤῥῆξαι * κρειττόνως ἐπιτιθέασιν αὐτῷ τινες. *V.*

* Κρειττόνως] Quam apte hanc vocem homo Chriſtianus uſurpet, aliis dijudicandum relinquo. Certe Moſem a Luciano peti non credo. *M. du S.*

96. Ὁρῶμεν] Edd. *Fl.* & *B2.* recte; in reliquis ἐωρῶμεν. Latinus interpres recte vertit quaſi ὁρᾶμεν & ipſe legiſſet. *M. du S.*

Ὁρῶμεν] Errat *Solanus* dicens *B2.* i. e. *Baſileenſem* ſecundam, cum Florentina facere; nam aeque ac *B1.* cujus errores fideliter ſolet repetere, habet ἐωρῶμεν. De Florent. vero recte monet. *J. F. R.*

9. Κατ' ἐκεῖνο] Variationem fruſtra quaeſivit *Solanus*; nec ea opus eſt. Nam licet θάλαττα praecedat, poteſt tamen neutrum ἐκεῖνο ad πέλαγος paullo ante praemiſſum referri, vel, quod malim, abſolute poſitum accipi de loco; veluti ἐπὶ τὸ, & εἰς τόδε hunc, intellecto χωρίον accipitur, vid. *L. Bos* de ellipſi in χωρίον. Verum & praeterea neutrum genus ut generale etiam ſubſtantivis maſculinis & femininis jungi, quis neſcit, ut *Long. Paſt.* I. p. 8. ἡ μὲ Νάπη, τοῦτο τὸ ἰκαλάττο. Vel, ut in tritiſſimo illo *Ælian* X. 10. τοῦτο βοῦς, ἐκεῖνο ἵππος. *Epiſt. ad Rom.* XIV. 18. ἐν τούτοις, habet, poſt praemiſſa tria feminina δικαιοσύνη, χαρὰ & εἰρήνη. Sed de aliis paullo durioribus jam dictum ad

lem apud nos fingunt Minotaurum. Cum exſcendiſſemus, aquatum perreximus, etiam ciborum aliquid, ſi poſſemus, ablaturi; nihil enim amplius habebamus. Et aquam quidem ibi in proximo inveniebamus, aliud vero nihil apparebat, praeterquam quod mugitus multus nōn ex longinquo audiebatur. Cum igitur boum gregem eſſe putaremus, paullum progreſſi, ſtamus apud homines. At illi conſpectos nos perſequuntur, ac tres quidem ſociorum noſtrorum comprehendunt; reliqui vero ad mare confugimus. Deinde univerſi armis captis, neque enim placebat inultos negligere amicos, irruimus in Bucephalos, carnes interfectorum dividentes, atque in terrorem conjectos univerſos perſequimur, eorumque circiter quinquaginta interficimus, duosque capimus vivos. Sic revertimur cum captivis: cibi vero nihil inveneramus. Reliqui igitur hortabantur, ut captos interficeremus; ego vero hoc non probavi, ſed vinctos aſſervavi, dum venirent a Bucephalis legati, qui pretio comprehenſos repeterent. Intelligebamus quippe illos innuere, ac lugubre quiddam, ſuppliciter rogantium inſtar, mugire. Pretium vero redemtionis erant caſei multi, & ſicci piſces, & cepae, & cervi qua-

παρ' ἡμῖν τὸν Μινώταυρον ἀναπλάττουσιν. ἀποβάντες δὲ, προσήειμεν ὑδρευσόμενοι, καίτοι καὶ σιτίων λιμῷ νοσοῦντες· εἴποθεν δυνηθείημεν. οὐκ ἔτι γὰρ εἴχομεν· καὶ ὕδωρ μὲν αὐτοῦ πλησίον εὕρομεν, ἄλλο δὲ οὐδὲν ἐνεφαίνετο, πλὴν μυκηθμὸς πολὺς ὡς πόρρωθεν ἠκούετο· δόξαντες οὖν ἀγέλην εἶναι βοῶν, κατ' ὀλίγον προχωροῦντες, ἐπέσημεν τοῖς ἀνθρώποις· οἱ δὲ ἰδόντες ἡμᾶς, ἐδίωκον, καὶ τρεῖς μὲν τῶν ἑταίρων λαμβάνουσιν· οἱ δὲ λοιποὶ, πρὸς τὴν θάλατταν καταφεύγομεν, εἶτα μετὰ πάντες ὁπλισάμενοι (οὐ γὰρ ἐδόκει ἡμῖν ἀτιμωρήτους περιιδεῖν τοὺς φίλους) ἐμπίπτομεν τοῖς Βουκεφάλοις, τὰ κρέα τῶν ἀνῃρημένων διαμερίζουσι· φοβήσαντες δὲ πάντας ἐδιώκομεν, καὶ κτείνομέν γε ὅσον τεσσήκοντα, καὶ ζῶντας αὐτῶν δύο λαμβάνομεν, καὶ αὖθις ὀπίσω ἀναστρέφομεν, τοὺς αἰχμαλώτους ἔχοντες. σιτίον μέντοι οὐδὲν εὕρομεν. οἱ μὲν ἦν ἄλλοι, παρῄνουν ἀποσφάττειν τοὺς παρειλημμένους. ἐγὼ δὲ οὐκ ἐδοκίμαζον, ἀλλὰ δήσας, ἐφύλαττον αὐτούς, ἄχρι δὴ ἀφίκοντο παρὰ τῶν Βουκεφάλων πρεσβεῖς, ἀπαιτοῦντες ὅπως λύτροις τοὺς συνειλημμένους· συνίεμεν γὰρ αὐτῶν διαμευόντων, καὶ γοερόν τι μυκωμένων, ὥσπερ ἱκετευόντων· τὰ λύτρα δ' ἦν τυροὶ πολλοὶ, καὶ ἰχθῦς ξηροὶ, καὶ κρόμμυα, καὶ ἔλα-

ad *Reviv.* c. 13. ubi *μίαν πάντων* pro *πασῶν*. *J.F.R.*

13. Εὐπρόσιτον] Antea legebatur *εὐπροσίτους*, prave. Ego mutavi. *M.du S.*

Εὐπροσ. συν.] Verti, ac ſi legeretur *εὐπρόσιτος, συνοικουμένη*. Gratias agam, qui me docuerit, quae ſit *εὐπροσίτους συνοικουμένη*. Ita mox pro *προσήειμεν ὑδρευσόμενοι*, dediſſe arbitror Lucianum *προήειμεν*, & ſic interpretatus ſum. *J.M.G.*

Εὐπροσίτους] Recte quidem *Solanum* conjeciſſe arbitror *εὐπρόσιτος* legendum; verum quia neque Editio ulla neque Cod. praeit, & plura etiam corrigenda reſtant, nihil mutavi. Nam comma etiam poſt *εὐπροσίτους* addendum; tum pro *συνοικ. . . ἐνοικ.* legere malim; certe illud *συν* in *Fr.* ita exaratum eſt, ut parum differat ab *ἐν*. *J.F.R.*

17. Καίτοι] Legendum potius *καί τι Solan.* marg. *Junt.* adleverat; quod non improbem. *J.F.R.*

31. Κτείνομεν] Et ſic cum *J.* habere *Fl.* & *H.* notarat *Solanus*; ſed habent & aliae. Cur autem variationem quaeſivit? quia *ἐδιώκομεν* & *κτείνομεν* diverſa ſunt tempora, ideoque *διώκομεν* potius legi quis malit; id quod nec ego improbaverim. Verum in eadem hac Hiſt. id occurrit adeo frequenter, ut ſtudio tempora variaſſe videatur auctor; nam cur paullo ante non item quaeſivit varietatem, cum legeret *ἐδίωκον, καὶ λαμβάνουσι*, & paullo poſt *λαμβάνομεν, καὶ ἀναστρέφομεν* pro *ἀνεστρ.* & c. 46. *εἶδον, καὶ συλλαμβάνω, καὶ ἀνίκριτον*. ut alia mittam. Conjunctiones enim ſimilia tempora non regere, T. I. jam diximus. Et ex Latinis ſexcenta ſimilia proferre liceret, ut *Salluſt.* Jug. c. 113. 7. *Jugurtha Sullae vinctus traditur, & ab eo ad Marium deductus.* Quin & modus diverſus interdum conjunctionem ſequitur, ut apud *Liv.* 2. c. 23. 11. *Poſtulare — ut ſenatum vocarent curiamque ipſi circumſiſtunt.* Ac ne credas *poſtulare* ibi pro poſtularunt poſitum, vid. not. Cl. *Dukeri*, qui ex eodem adfert *moliri — & pertentant*, aliaque ſimilia. *J.F.R.*

ἕλαφοι τέτταρες, τρεῖς ἑκάστῃ πόδας ἔχουσα, δύο μὲν τοὺς ὄπισθεν, οἱ δὲ πρόσω ἐς ἕνα συμπεφύκασιν. ὅτι τούτοις ὑποδύντες τοὺς συνειλημμένους, καὶ μίαν ἡμέραν διατρίψαντες, ἀνήχθημεν.

Ἤδη δὲ ἰχθύες τε ἡμῖν ἐφαίνοντο, καὶ ὄρνεα παρεπέτετο, καὶ ἄλλα ὁπόσα γῆς πλησίον ἴσης σημεῖα προφαίνεται. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἄνδρας εἴδομεν καινῷ τρόπῳ ναυτιλίας χρωμένους· αὐτοὶ γὰρ καὶ ναῦται καὶ νῆες ἦσαν. λέξω δὲ τὸν πλοῦν τὸν τρόπον· ὕπτιοι κείμενοι ὅτι τοῦ ὕδατος, ὀρθάσαντες τὰ αἰδοῖα, μεγάλα δὲ φέρουσιν, ἐξ αὐτῶν ὀθόνην πετάσαντες, καὶ ταῖς χερσὶ τοὺς πόδας κατέχοντες, ἐμπίπλωσι τῷ ἀνέμῳ, ἔπλεον, ἄλλοι δὲ μὴ τούτους, ὅτι φελλῶν καθήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφῖνας ἠλαυνόν τε, καὶ ἡνιόχευον· οἱ δὲ προϊόντες ἐπισύροντο τοὺς φελλούς· οὗτοι ἡμᾶς οὔτε ἠδίκουν, οὔτε ἔφευγον, ἀλλ' ἠλαύνοντο ἀδεῶς τε, καὶ εἰρηνικῶς, τὸ εἶδος τοῦ ἡμετέρου πλοίου θαυμάζοντες, καὶ πάντοθεν περισκοποῦντες.

tuor, trium singuli pedum, cum binos quidem posteriores haberent, priores autem in unum coalitos. Pro his cum reddidissemus captivos, & diem unum morati essemus, solvimus.

45. Jamque pisces in conspectum venire, & circumvolare aves, aliaque, quotquot sunt terrae propinquae signa, apparere. Paullo post videmus viros novo navigandi genere utentes. Iidem enim & nautae erant & naves. Dicam vero navigationis rationem. Supini in aqua jacentes pudenda eriguntgunt; habent autem luculenta. ex his porro velum pandentes, manibusque tenentes funes veli inferiores, vento implente navigabant. Alii post hos insidentes in suberibus, duos delphinos junctos agebant regebantque habenis, qui progressi traherent post se subera. Hi neque injuria nos afficiebant, neque fugiebant, sed sine metu & pacate juxta nos inequitabant, speciem navigii nostri admirati, & perspicientes undique.

46. Ves-

56. Ποδιῶνας] Ὡς ἐπὶ πολλῷ τὰ ἄκρα τῶν ἰδίων ποδῶν ἐμοῦ παίζων καίνταῦθα. * V.

58. Φελλῶν] † Φελλὸς ὄρος ἐν Ἰταλίᾳ ἐν ᾧ γίνονται πώ-

ναι ὑπερμεγέθεις. ἐκ δὲ τούτων τὸ ὕδωρ γίνεται τοῖς φελλοῖς πρὸς καυσιμὸν τῶν σωμάτων. V.

* Ad vide ὡς serio ea de re alibi etiam usurpatum, ut Ἐπινέκυι c. 3. & not. *M. du S.*

† De hoc Italiae monte nihil, quod equidem rescire potuerim, apud Geographos invenitur. Plinius praeterea negat *in tota Italia nasci suber.* Lib. XVI. c. 8. Licet Theophrastus *in Tyrrhenia* nasci scribat Lib. III. c. 16. nisi sit mendum, quod ut suspicor fecit Plinius contrarium affirmans, licet legisset hunc locum Theophrasti, quem & in quibusdam vertit. Ceterum hic absurde ex piceis suber desumi dicit, cum sint arbores plane diversae. Videtur potius apud Graecos φελλὸς idem significasse ac φλοιὸς, & *suber* κατ' ἀντονομασίαν dictum *corticem*, (ita legitur, pro *cortex*) ut etiam apud Latinos factum, quod observavit in suo Lexico *R. Constantinus*, & post illum *J. Hardouinus* ad locum Plinii laudatum. *J. Cl.*

55. Μεγάλα] Pygmaeos Ctesiae hic ridet. Vide *Photii* Excerpta. *M. du S.*

56. Ποδιῶνας] *Leop.* 136. *M. du S.*

Ποδιῶνας] At supra *Coatempl.* §. 3. τὴν ὀθόνην φίλλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τῷ ποδὶ, ubi *Solan.* similia ex nostro produxit. *J. F. R.*

58. Ἄλλοι δὲ μὴ τούτους, ἐπὶ φελλῶν καθήμενοι ζεύξαντες δύο δελφῖνας, ἠλαύνόν τε, καὶ ἡνιόχουν· οἱ δὲ προϊόντες ἐπισύροντο τοὺς φελλούς.] Vertunt: *post hos & alii suberibus insidentes, junctis duobus delphinis remigabant, & equitabant, alii praecedentes subera trahebant.* Ita vertentes indicarunt, se mentem Auctoris non satis percepisse: Nam, ut taceam, μὴ τούτους hic potius significare praeter hos, observandum est Lucianum de *suberibus* loqui tanquam de vehiculis; de *delphinis* tanquam de equis vehicula trahentibus: de *hominibus* illis qui suberibus insidebant, tanquam de aurigis vehicula agitantibus, & moderantibus; aurigarum enim propria sunt verba quibus utitur, ἐλαύνειν & ἡνιοχεύειν. quae propterea hic non reddenda erant, *remigare* & *equitare*. Et per οἱ δὲ προϊόντες non intelligendi sunt *homines alii*, uti habet versio; sed illi *delphini*, qui suberibus juncti erant. Totus itaque locus hoc modo est vertendus: *Praeter hos & alii suberibus insidentes, junctis duobus delphinis, agitabant, & moderabantur eos: illi vero* (sc. delphini) *praeuntes trahebant subera.* *H. V.*

Ibid. Φελλῶν] Si quis auctoritates super h.v. & usu desiderat, adeat *Bergler.* ad Alciphr. Ep. I. 1. p. 7. *J. F. R.*

67. Ἑλλάδα φωνὴν] Pro ἑλληνικὴν. Sic Σκύθην αἰμᾶν pro Σκυθικὴν ὀδὸν ex *Aesch.* Prom. p. 5. & γυναῖκα μαζὸν

46. Vesperа jam ingruebat cum appulimus ad insulam non magnam. Habitatur ea a mulieribus, ut putabamus, Graece loquentibus. Accedentes enim nos prensabant & complectebantur, ornatae more meretricio, formosae omnes & juvenculae, talaria vestimenta trahentes. Insula vocabatur Cabalusa (*Dejiciens*) urbs autem Hydamardia. (*Aquescentia*) Assumtos igitur nos mulieres suam quaeque domum deducere, suumque sibi facere hospitem. Ego autem cunctatus paullum, cui nihil boni praesagiret animus, & circumspiciens accuratius, video multorum hominum ossa jacere & crania. Et clamorem quidem tollere, & convocare socios, atque ad arma ire, non placuit. Malvam autem depromtam multis verbis obsecravi, ut effugere liceret ex malis praesentibus. Non ita multo post autem ministrante hospita, video illius non mulieris crura, sed ungulas asini. Hic

65 Ἑσπέρας δὲ ἤδη προσηχθημεν νήσῳ οὐ μεγάλῃ· κατῳκεῖτο δὲ αὕτη ὑπὸ γυναικῶν ἃς ἐνομίζομεν, Ἑλλάδα φωνὴν προϊεμένων προσήσαν γάρ, καὶ ἐδεξιοῦντο, καὶ προσκαλούμενοι πάνυ ἑταιρικῶς κεκοσμημέναι, καλαὶ πᾶσαι, καὶ νεανίδες, ποδήρεις τοὺς χιτῶνας 70 ἑλκυσόμεναι. ἡ μὲν οὖν νῆσος, ἐκαλεῖτο [a] Καβαλῦσα· ἡ δὲ πόλις αὐτῆς, [b] Ὑδαμαρδία. [c] λαβοῦσαι δ' ἡμᾶς αἱ γυναῖκες, ἑκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο. ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποσχὰς, ὑπώπτευόν τι κακὸν ἔσεσθαι· καὶ περισκοπούμενος, ὁρῶ πολλῶν ἀνθρώπων ὀστᾶ καὶ κρανία κείμενα· καὶ τὸ μὲν, βοᾶν ἐπῆρα, καὶ τοὺς ἑταίρους συγκαλεῖν, καὶ ἐς τὰ ὅπλα χωρεῖν, οὐκ ἐδοκίμαζον. προχειρισάμενος δὲ τὴν μαλάχην, πολλὰ ἱκέτευον αὐτὴν ἀφυγεῖν ἐκ τῶν παρόντων κακῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, ἡ ξένη ἀφικομένη, εἶδον τὰ σκέλη οὐ γυναικὸς, ἀλλ' ὄνου ὁπλάς· καὶ δὴ σπασάμενος τὸ

a Καβαλῦσα] Alii Καβαλοῦσα, *Coll.* b Ὑδαμαρδία] Alii Ὑδαμὰ, *Coll.* Nihil mutant Edd. c Λαβοῦσαι] Sic Edd. omnes. Συλλαχοῦσαι marg. *Alw.* & P. Συλλαβοῦσαι *Angl.*

72. Καβαλοῦσα] Γρ. Καβαλοῦσα. *G.*

Ibid. Αὕτη Ὑδαμὴ] Γρ. Ὑδαμαρδία. *G.*

ξεν ex *Hom.* Il. Β. 98. nec non ἀλλάλοιν ἀγάλλειν aliaque similia ex *Eustath.* adfert Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 78. Plura Cl. *Jens.* in Lectt. Lucian. p. 89. ad 94. quae pertinebant ad *Dial. Deor.* XV. 1. ad verba τήχειν βάναυσον; ibi autem non sunt inserta, quia nimis erant multa. Meretur tamen huc addi, quod postea margini adlevit idem *Jensius*: Ἕλληνα πόλιορον habet *Thucyd.* p. 104. in Oratione Periclis (i. e. p. 119. Ed. *Dukeri.*) *J.F.R.*

72. Καβαλοῦσα] An κεβαλοῦσα, a κίβαλος, i. e. κεβαλίσσουσα? *P.G.*

Καβαλ.] Hactenus Lucianus nomina finxerat intellectu satis facilia. Nunc autem *Cabalusam* & *Hydamardiam*, monstrosa & barbara vocabula cur obtrudat, nondum satis perspicio. Est tamen Graeca vox καβαλικὸς, vel huic proxima καβάλιος, quam *M. Aurelius* (VII. 52.) & alii usurpant *projiciendi* sensu. Vide ad eum locum *Gatakeri* not. & *Plut.* 421, 2. καβαλικώτερος. Sed pone Regionem Καβαλῦσαν ideo dictam, quia feminae istae advenas mactarent, quid erit urbs Ὑδαμάρδια? Parvi quidem hoc refert; sed tamen ad *aquam* alludit, in quam magae istae se convertebant. Regionem *Cabalensem* memorat *Strabo* XIII. sub finem. p. m. 434. A. *M. du S.*

Καβαλοῦσα] Καβαλοῦσα forte est καβαλοῦσα id est καβαλεύουσα dejiciens homines ad illa χαμαιτυπεῖα. Circa Ὑδαμαρδίαν res difficilior. Si eventum narrationis spectes, possis suspicari ὑδαμαυρίαν dedisse Lucianum, ἀφ' τὸ εἰς ὕδωρ ἀμαυροῦσθαι τὰς γυναῖκας ut nempe in aquam, in fumum, &, si quid his fugacius est, abeunt voluptates venereae, postquam dejecere ignavos, & similes libidinosis asinis homines. *J.M.G.*

73. Λαβοῦσαι] Angl. ἀγαλαιοῦσι. *J.B.*

74. Ἑκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο] Interpres: *secum quemque singula abduxerunt.* &c. Mallem: *Singulae quemque domum suam abduxerunt.* Ita passim, ὡς αὐτὸν, & πρὸς ἑαυτὸν, παρ' ἐμὲ. &c. Sic in *Asin.* c. 42. ἐπιθεὶς μοι τὸ πυρὸν, ὡς ἑαυτὸν ἤλαυνεν, *impositio mihi tritico ad se*, h. e. ad aedes suas, *me ducebat.* Sic etiam ibid. c. 55. & in *Gallo*, fine e. ult. παρ' ἡμᾶς. *H.V.*

80. Μαλάχην] Conf. supra c. 28. *M. du S.*

Μαλάχην] Quam nempe ad hoc ipsum discedenti ex Heroum insula dederat Rhadamanthus. *J.M.G.*

τὸ ξίφος, συλλαμβάνω τε αὐτῷ, καὶ δήσας, καὶ τ' ὄλων ἀνέκρινον· ἡ δὲ, ἄκουσα μὲν, εἶπε δὲ ὅμως, αὐτὰς μὲν εἶναι θαλαττίους γυναῖκας, Ὀνοσκελέας προσαγορευομένας, τροφὴν δὲ ποιεῖσθαι τοὺς ἐπιδημοῦντας ξένους. ἐπειδάν γὰρ, ἔφη, μεθύσωμεν αὐτοὺς, συνευνηθεῖσαι, κοιμωμένοις ἐπιχειροῦμεν. ἀκούσας δὲ ταῦτα, ἐκείνην μὲν κατέλιπον αὐτῷ δεδεμένην, αὐτὸς δὲ ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ στέγος, ἐβόων τε, καὶ τοὺς ἑταίρους συνεκάλουν. ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, τὰ πάντα ἐμήνυον αὐτοῖς, καὶ τά τε ὀστᾶ ἐδείκνυον, καὶ ἦγον ἔσω πρὸς τὴν δεδεμένην· ἡ δὲ αὐτίκα ὕδωρ ἐγένετο, καὶ ἀφανὴς ἦν· ὅμως δὲ τὸ ξίφος εἰς τὸ ὕδωρ καθῆκα πειρώμενος. τὸ δὲ αἷμα ἐγένετο.

Ταχέως οὖν ἐπὶ ναῦν καταβάντες, ἀπεπλεύσαμεν· καὶ ἐπεὶ ἡμέρα ὑπήγαγε, τήν τε ἤπειρον ἀποβλεπόμενοι, εἰκάζομεν εἶναι τὴν ἀντιπέραν τῇ ὑφ' ἡμῶν οἰκουμένῃ κειμένην. προσκυνήσαντες δὲ καὶ προσευξάμενοι, περὶ τῶν μελλόντων ἐσκοποῦμεν, καὶ τοῖς μὲν ἐδόκει πλεῖσι μόνον, αὖθις ὀπίσω ἀναστρέφειν. τοῖς δὲ, τὸ μὲν πλοῖον αὐτοῦ καταλιπεῖν· ἀνελθόντας δὲ εἰς τὴν Μεσόγαιαν πειραθῆναι τῶν ἐνοικούντων. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐλογιζόμεθα, χειμὼν σφοδρὸς ἐπιπεσὼν, καὶ [a] προσαράξας τὸ σκάφος τῷ αἰγιαλῷ, διέλυσεν· ἡμεῖς δὲ μόλις ἐξενηξάμεθα τὰ ὅπλα ἕκαστος, καί εἴ τι ἄλλο οἷός τε ἦν ἁρπασάμενοι. Ταῦτα μὲν τὰ μέχρι τῆς ἑτέρας γῆς συνενεχθέντα μοι ἐν τῇ θαλάττῃ, καὶ περί τε πλοῦν ἐν ταῖς νήσοις, καὶ ἐν τῷ ἀέρι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ κήτει, καὶ ἐπεὶ ἐξήλθομεν, καί τε τοῖς ἥρωσι, καὶ τοῖς ὀνείροις,

stricto enſe illam comprehendo, vinctamque de rebus omnibus interrogavi. Illa invita quidem, ſed dicit tamen, ſe marinas eſſe mulieres, Onoſceleas (*Aſinicruras*) vocari: cibum ſibi parare ex advenientibus hoſpitibus: *inebriatos enim*, inquit, *ſopitosque in lectum adſcitae invadimus*. His auditis, illam quidem vinctam ibi relinquo: conſcenſo autem tecto, clamore convoco ſocios: congregatis indico omnia, oſſa oſtendo, intra eos deduco ad vinctam. At illa ſtatim in aquam diffluens, conſpectum noſtrum effugit. Tamen experimenti cauſſa in ipſam aquam demitto gladium: hic aqua in ſanguinem abiit.

47. Celeriter itaque ad navem digreſſi ſolvimus. Cum illuceſceret, continentem conſpicimus, quam conjicimus eam eſſe, quae ex adverſum noſtro orbi trans *Oceanum*, jacet. Adoratione hic votisque peractis, quid deinde facto opus eſſet, deliberamus. Atque aliis videbatur, poſt brevem deſcenſum, iterum nos retro redire; aliis autem, relicta ibi nave pergere verſus mediterranea, atque tentare inhabitantes. Dum iſta diſputamus, tempeſtas valida ingruens, & litori allidens navigium, illud diſſolvit. Nos vix, arma quisque ſua, & ſi quid forte aliud quis poſſet, eripientes, enatamus. Haec ſunt, quae usque ad *adventum in* alteram illam tellurem contigere mihi in mari, & per navigationem, in inſulis, & in aëre, & poſt haec in cete, & cum inde exiiſſemus, tum apud Heroas, tum inter Somnia, itemque extre-

a Προσαράξας] Προσαρράξας Edd. Sed conf. I. *Ver. Hiſt.* c. 30. f.

16. Ταῦτα μὲν ἓν μέχρι τῆς ἑτέρας γῆς] Καὶ τὸ τέλος ψευδέστατον, μᾶλλον δὲ ἀπιστότατον ἁπάντων. *V.*

38. Ὀνοσκελίδας] De hac copioſe Cœlius. Tangit vir Clar. *Gilbert. Gaulminus* ad Pſellum. Interp. *Ariſtoph.* ad Ranas. *J. B.*

Καὶ αὐτὸν] Καὶ abeſſe etiam a *Fl.* notat *Solanus* in marg. *J.* Si eo charactere Flor. Edit. ut ſolet, deſignat, errat; nam comparet in ea. Igitur Codicem Flor.

trema illa apud Bucephalos & Onoſceleas: quae vero in *illa altera* tellure *geſta ſint*, ea proximis libris perſequar.

τὰ τελευταῖα, περὶ τοῖς Βουκεφάλοις καὶ ταῖς Ὀνοσκελέαις· τὰ δ' ὑπὸ τῆς γῆς, ἐν ταῖς ἑξῆς βίβλοις διηγήσομαι.

TYRANNICIDA. ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Aſcendit aliquis in arcem, tyrannum interfecturus. Et ipſum quidem non invenit. Sed in filii ipſius a ſe occiſi corpore reliquit gladium. Superveniens tyrannus, conſpecto filio jam mortuo, eodem ſe gladio ipſe interemit. Petit ille, qui aſcenderat & filium tyranni interfecerat, praemium, ut tyrannicida.

Ἀνῆλθέ τις εἰς τὴν ἀκρόπολιν, [a] ὡς ἀποκτενῶν τὸν τύραννον· [b] καὶ αὐτὸν μὲν οὐχ εὗρε. τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ ἀποκτείνας, κατέλιπε τὸ ξίφος ἐν τῷ σώματι. ἐλθὼν ὁ τύραννος, καὶ τὸν υἱὸν [c] ἰδὼν ἤδη νεκρὸν, τῷ αὐτῷ ξίφει ἑαυτὸν ἀπέκτεινεν. αἰτεῖ ὁ ἀνελθὼν, καὶ τὸν τοῦ τυράννου υἱὸν ἀνελὼν, γέρας, ὡς τυραννοκτόνος.

QUi duos eodem die tyrannos interfeci, judices, alterum vigoris annos jam egreſſum, florentem alterum aetate, & ad injuriarum ſucceſſionem paratiorem, venio, unum tamen duorum cauſſa petiturus praemium: unus *ego* omnium, qui unquam fuere tyrannicidarum, ictu uno malos amolitus duo, qui interfecerim gladio filium, patrem naturali erga filium pietate. Ac tyrannus quidem dignas factis ſuis poenas nobis dedit, qui vivus adhuc, circa *ſuae vitae* finem, filium ſuum ante ſe interemtum viderit, tandemque; quod maxime admirabile eſt, ſuus ipſe fieri tyrannicida coactus ſit: filius autem illius mea quidem manu periit, ſed mortuus tamen alterius mihi caedis fuit miniſter: qui vi-

Δύο τυράννους ἀποκτείνας, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, μιᾶς ἡμέρας, τὸν μὲν ἤδη παρηκμάκοτα, τὸν δὲ ἀκμάζοντα, καὶ πρὸς ἀμφοδοχὴν τῶν ἀδικημάτων ἑτοιμότερον, ἥκω μίαν ὅμως ἐφ' ἀμφοτέρους αἰτήσων δωρεὰν, μόνος τῶν πώποτε τυραννοκτόνων πληγῇ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος, καὶ φονεύσας τὸν μὲν παῖδα τῷ ξίφει, τὸν πατέρα δὲ, τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίᾳ. ὁ μὲν οὖν τύραννος, ἀνθ' ὧν ἐποίησεν, ἱκανὴν ἡμῖν δέδωκε τιμωρίαν, ζῶν μὲν, τὸν υἱὸν ὀφθαλμῶν προαπολωλεκότα καὶ τὸν τελευτῶν, τελευταῖον δὲ ἀναγκασθεὶς τὸ καὶ δοξότατον αὐτὸς αὐτοῦ γενέσθαι τυραννοκτόνος. ὁ δὲ παῖς ὁ ἐκείνου τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρέτησε δέ μοι καὶ ἀποθανὼν πρὸς ἄλλον φόν-

a Ὡς] Deeſt in *Fl.* b Καὶ] Deeſt in C. c Ἰδὼν] Εἰρὼν C. Nihil mutant *J. Fl. H. P.*

Ἀνῆλθέ τις &c.] Argumentum hujus controverſiae in *Collectaneis Galeanis* integrum legitur. *M. du S.*

Flor. intellexerit oportet. *J. F. R.*

7. Ἀποσκευασάμενος] Ut Galli *depecher* pro occidere, & nos *aſſchorren*. Sic & *Herodian*. VII. 1, 7. τοιοῦτον ἔνδρα φόνῳ ἀποσκευάσασθαι. *J. F. R.*

τοῦ τε φίλου πάντας —— ἀποσκευάσατο. At perſaepe alibi, quod tamen plenius effert L. 2. 10, 4.

φόνου, [a] ζῶν ἔτι μὲν συναδικῶν τῷ πατρὶ, μὴ θανάσιμον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο.

vus quidem injuriarum patris socius, post mortem autem suam parentis interfector, quatenus licuit, fuerit.

Τὴν μὲν ὖν τυραννίδα ὁ παύσας εἰμὶ ἐγὼ, καὶ τὸ ξίφος, ὃ πάντα εἴργασται, ἐμόν· τὴν δὲ τάξιν ἐνήλλαξα τῶν φόνων, καὶ τὸν τρόπον ἐκαινοτόμησα τῶν τοιούτων τελευτῆς· τὸν μὲν ἰσχυρότερον, καὶ ἀμύνασθαι δυνάμενον, αὐτὸς ἀνελών· τὸν γέροντα δὲ, μόνῳ τῷ δόρατι χωρήσας τῷ ξίφει.

2. Tyrannidi ergo finem impoſui ego, gladius perfector omnium meus eſt. Ordinem vero caedium immutavi, rationem interitus impiorum excogitavi novam: robuſtiorem, qui propugnare poterat, ipſe confeci; ſenem ſoli delegavi gladio.

Ἐγὼ μὲν ὖν ἠ̣ θεττότερόν τι ὄφλειν τούτοις ὤμην γενήσεσθαί μοι παρ' ὑμῶν, καὶ δωρεὰς λήψεσθαι ἰσαρίθμους τοῖς ἀπηρημωμένοις, ὡς ἂν ὑμᾶς μόνον τῶν παρόντων ἀπαλλάξας κακῶν ἐλπίδος, καὶ τὸν ἐλευθερίαν βέβαιον παρασχών, ἐδενὸς παραλελειμμένου κληρονόμου τῶν ἀδικημάτων· μεταξὺ δὲ κινδυνεύω, τοσαῦτα κατορθώσας, ἀγέραστος ἀπελθεῖν παρ' ὑμῶν, καὶ μόνος στερεῖσθαι τῶν νόμων ἀμοιβῆς, οὓς διεφύλαξα. ὁ μὲν ὖν ἀντιλέγων ἐτοῖ, δοκεῖ μοι δ' κηδόμενος, ὡς φησι, τῶν κοινῶν τοῦτο ποιεῖν, ἀλλ' ὅτι τοῖς τελευτηκόσι λελυπημένος, καὶ ἀμυνόμενος τὸν ἐκείνοις τοῦ θανάτου αἴτιον γεγενημένον.

3. Ergo pro hiſce factis etiam cumulatius quiddam a vobis mihi datum iri putabam, ac toridem me praemia acceptarum, quot interfecti eſſent, quippe qui non praeſentibus modo vos liberaverim, ſed imminentium etiam ſpe malorum, libertatemque firmam praeſtiterim, nullo relicto injuriarum herede. Interim in periculum venio, ne poſt rem praeclare adeo geſtam diſcedam a vobis ſine praemio, ſolasque legum, quas *ab oppreſſione* ſervavi, compenſatione caream. Ac videtur meus iſte adverſarius non publicae rei cura, ut videri vult, hoc facere, ſed quod dolet interfectis, & ulciſci cupit eum, qui cauſſa illis mortis fuit.

Ὑμεῖς δὲ ἀνάσχεσθέ μου, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρὸς ὀλίγον τὰ ἐν τῇ τυραννίδι, καὶ

4. Vos autem, judices, ferte me quaeſo paullulum, dum vobis; accurate licet ſcien-

[a] Ζῶν ἔτι] Ζῶντι Edd. omnes. nec ex Codd. quidquam variationis notatum invenio. *Vorſt.* ζῶν conjecerat.

17. Ζῶν τι] In libello Tyrannicida inſcripto, ait Auctor c. 1. Ὁ παῖς δὲ ἐκείνου (τυράννου) τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ἀπήντησε δέ μοι ἐκ δόξαν πρὸς ἄλλον φόνον, ζῶντι μὲν συναδικῶν τῷ πατρὶ, μὴ θανάσιμον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο. Rotundiori & efficaciori ſenſu videtur mihi Lucianus ſcripſiſſe ζῶν. Scilicet is, qui tyrannum ipſum occidere voluerat, arce conſcenſa, invento tyranni filio trucidato, & relicto gladio, effugit: pater trucidatum filium reperiens, & ipſe eidem illi gladio incubuit. *Filius itaque tyranni*, inquit, *mea quidem manu cecidit, at jam mortuus mihi ad aliam caedem miniſterium praeſtitit; vivus quidem una cum patre injurius & iniquus, mortuus vero, patre, qua potuit, trucidato.* Filium namque quaſi cauſſam paternae caedis agnoſcit, quum pater prae φιλοτεκνίᾳ ſibi ipſe violentas manus intulerit. Longe perfectior eſt antitheſis: *Vivens una cum patre injurias exercuit, mortuus parricidium commiſit*; ut pateat, tyranni filium & vivum & mortuum fuiſſe ſceleratiſſimum; atque adeo pulcherrimum eſſe facinus, tantum ſcelus de medio ſuſtuliſſe. *J. J.*

Ζῶν ἔτι] In omnibus ſcriptum invenio ζῶντι, quod cum palam ſententiae adverſetur, exulare juſſimus. Emendationem noſtram firmabunt loca ſeqq. μὴ ἀξιώσωσιν ἀπαγορεῦσαι ζῶντας ἔτι σὺ ὀφθαλμοῖς τὸν αἰτίαν, Gymn. c. 38. Et in Εὐχ. c. 40. ὁρᾷς οἷα μὲ ζῶν ἔτι ἔχεις πράγματα ἀδίκως ἐ φροντίζων ἐ κάμνων. Et Ἰατ. β. c. 10. τί παθόντες ἔτι ζῶντες ἱερῶν χωρίων ἐκβαίημεν. Vide Il. Σ. 10. *M. du S.*

Ζῶν τι] Videtur omnino legendum ζῶν. *J. M. G.*

Ζῶν ἔτι] Veritas conjecturae *Solani* ita ſe mihi probavit, ut fidum librorum in re tam aperta & manifeſta

tio-

scientibus, ea quae sunt in tyrannide enarro: sic enim & magnitudinem beneficii mei cognoscetis, & ipsi magis gaudebitis, cogitantes quibus *malis* liberati sitis. Neque enim, ut aliis saepe contigit, simplicem nos quoque tyrannidem, & servitutem unam sustinuimus, nec unius cupiditatem domini toleravimus, sed soli omnium, qui unquam in simili calamitate vixere, duos pro uno habuimus tyrannos, inter duplices miseri injurias distracti fuimus. Moderatior autem multo erat senex, placidiorque ad iras, & ad supplicia hebetior, tardiorque ad cupiditates, cum vehementiores impetus cohiberet aetas, & voluptatum appetitiones frenaret. Quin ad initia injuriarum a filio praeter voluntatem dicebatur impulsus, qui non tyrannico ipse ingenio esset, sed illi concederet, vir supra modum amans liberorum, quod *suo exitu* comprobavit. Omnia ipsi filius, illi obsequi; quidquid ille imperaret, injuste agere; quos juberet ille, supplicio afficere; omnia illi ministrare. Tandem sub illius erat tyrannide, satelles erat cupiditatum filii.

5. At juvenis aetatis respectu honore isti

ὧν εἰδόσιν ὑμῖν ἀκριβῶς διηγημένα· καὶ γὰρ τὸ μέγεθος οὕτω μάθοιτ' ἂν τῆς εὐεργεσίας τῆς ἐμῆς, καὶ αὐτοὶ μᾶλλον εὐφραινεῖσθε, λογιζόμενοι οἷς ἀπηλλάγητε. ὡς γὰρ ὥσπερ ἄλλοις τισὶν ἤδη συνέβη πολλάκις, ἁπλῆν καὶ ἡμεῖς τυραννίδα, καὶ μίαν δουλείαν ὑπεμείναμεν, οὐδ' ἑνὸς ὑπηνέγκαμεν ἐπιθυμίαν δεσπότου, ἀλλὰ μόνοι τῶν πρόπαλε τὰ ὅμοια δυστυχησάντων, δύο ἀνθ' ἑνὸς τυράννους εἴχομεν, καὶ πρὸς διττὰ οἱ δυστυχεῖς ἀδικήματα διηρέμεθα. μετριώτερος δὲ ὁ πρεσβύτης ἦν πολλῷ, καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ἠπιώτερος, καὶ πρὸς τὰς κολάσεις ἀμελέστερος, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας βραδύτερος, ὡς ἂν ἤδη τῆς ἡλικίας τὸ μὲν σφοδρότερον τῆς ὁρμῆς ἐπεχούσης, τὰς δὲ τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις χαλιναγωγούσης· καὶ πρός γε τὴν ἀρχὴν τῶν ἀδικημάτων ἔοικεν ὑπὸ τῆς παιδὸς ἄκων προσηχθαι ἐλέγειν, ὡς πάνυ τυραννικὸς αὐτὸς ὤν, ἀλλ' εἴκων ἐκείνῳ. φιλότεκνος γὰρ εἰς ὑπερβολὴν ἐγένετο, ὡς ἔδειξε, καὶ πάντα ὁ παῖς ἦν αὐτῷ, καὶ ἐκείνῳ ἐπείθετο, καὶ ἡδίκει ὅσα ᵇ κελεύοι, καὶ ἐκόλαζεν οἷς προστάττοι, καὶ πάντα ὑπηρέτει, καὶ ὅλως ἐτυραννεῖτο ὑπ' αὐτοῦ, καὶ δορυφόρος τῶν τοῦ παιδὸς ἐπιθυμιῶν ἦν.

Ὁ νεανίας δὲ, τὴν μὲν τιμῆς παρεχόμενος καθ'

ὁ Κιλικίων] Sic recte Ba. & S. Κιλικίου male *J. Fl. Ald. H. & P.*

tione adeo exigua exspectare nihil opus duxerim, & quum versio ac nota Cl. *Gesneri* quoque sic jubeat, tanto magis utrique obtemperavi. Potest quidem ad priorum editionum lectionem versio ita detorqueri, ut aliquis inesse sensus adpareat, sed is adeo friget prae restituta lectione, ut frustra illam defendere queneras. Jam enim vera patet oppositio, quid *vivus* filius praestiterit, quid *mortuus*. in eo enim vis argumenti versatur, neque quid *vivus pater* ab eo passus fuerit, hic narratur. *J. F. R.*

30. Ἐλπίδα] *Spes* pro *metu* si absolute non dicitur, (ut nonnulli negant) inter quos *Vossius* Inst. Or. IV. 12. 3. tamen pro exspectatione tam adversarum, quam bonarum rerum Graecis aeque ac Latinis dici, peritis satis notum; sic mox c. 11. f. τὰς ἐλπὶς τοῦ φόβου, ubi plura simil. dabimus. Et c. 18. μειλόττων ἐλπίδας χρόνου, quod *Erasmus* vertit: *quique ex posterum imminebant metus*; Jensius: *futur. tempor. horrores*: sed quia ἐλπὶς φόβου additur, dices distingui a *metu* spem malam: recte; at non alio gradu, quam temporis; φόβος enim *timor* s. *terror* est ob mala praesentia, ἐλπὶς κακῶν *metus futurorum*, s. *exspectatio malorum*, quod eodem redit. *Herodian.* L. 2. 1. 16. Πάλαι μὲ τοῦδε τοῦ τέλους τοῦ βίου εἶχον δι' ἐλπίδος. *Hunc exitum vitae* (i. e. necem a percussoribus immissis) *diu sperabam*, i. e. metuebam. Scio *spem* ac *metum* esse opposita; ideoque non idem valere. Sed si addas *futurorum*, dicasque *metum futurorum*, recte dixeris, & hinc saepe ἐλπίζω alii ἀπὸ κακῶν *metuere* verterunt, ut in *Herodiano* saepissime, nec male, quia ex sequentibus satis patet, ad futura illum metum referri. Sed satis hoc egi in libro *de Ambiguis*. p. 565. Et jam nimius fui in vulgaribus. *J. F. R.*

64. Κιλικίου] Ita Ba. & S. Reliquae κελικίου. *M. du S.*

76. Τοὺς

καθ' ἡλικίαν ἐκείνῳ, ᾗ μόνῳ ἐξίστατο τῆς ἀρχῆς ὀνόματος· τὸ δ' ἔργον τῆς τυραννίδος καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸς ἦν. ᾗ τὸ μὲν πιστὸν καὶ ἀσφαλὲς, ἀπ' αὐτοῦ παρεῖχε τῇ δυναστείᾳ· τῆς δ' ἀπολαύσιν μόνος ἐκαρπώτο τῶν ἀδικημάτων. ἐκεῖνος ἦν ὁ τοὺς δορυφόρους συνέχων, ὁ τὴν φρουρὰν κρατύνων, ὁ τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων, ὁ τοὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν ἐκεῖνος, ὁ τοὺς ἐφήβους ἀναστῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις· ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀνήγοντο, καὶ εἴ τινες σφαγαὶ, καὶ εἴ τινες φυγαὶ, καὶ χρημάτων ἀφαιρέσεις, καὶ βάσανοι, καὶ ὕβρεις, πάντα ταῦτα τολμήματα ἦν νεανικά. ὁ γέρων δ' ἐκεῖνος ἠκολούθει, καὶ συνηδίκει, καὶ ἐπῄνει μόνον τὰ τοῦ παιδὸς ἀδικήματα, καὶ τὸ πρᾶγμα ἡμῖν ἀφόρητον καθειστήκει. Ὅταν γὰρ αἱ τοῦ γνώμης ἐπιθυμίαι τὴν ἐκ τῆς ἀρχῆς ἐξουσίαν προσλάβωσιν, οὐδένα ὅρον ποιοῦνται τῶν ἀδικημάτων.

Μάλιστα δὲ ἐκεῖνο ἐλύπει, τὸ εἰδέναι μακρὰν, μᾶλλον δὲ ἀίδιον τὴν δουλείαν ἐσομένην, καὶ ἐκ διαδοχῆς παραδοθησομένην τῇ πόλιν, ἄλλοτε ἄλλῳ δεσπότῃ, καὶ πονηρῷ, κληρονόμημα γενησόμενον τοῦ δήμου, ὡς τοῖς γε ἄλλοις ἡ μικρά τις ἐλπὶς αὕτη, τὸ λογίζεσθαι, καὶ πρὸς αὐτοὺς λέγειν, ἀλλ' ἤδη παύσεται, ἀλλ' ἤδη τεθνήξεται, καὶ μετ' ὀλίγον ἐλεύθεροι γενησόμεθα. ἐπ' ἐκείνων δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἠλπίζετο, ἀλλ' ἑωρῶμεν ἤδη ἕτοιμον τὸν διάδοχον. τοιγαροῦν οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῶν γενικῶν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐμοὶ προαιρούμενων, ἀλλ' ἀπέγνωστο cessit, soloque imperii nomine abstinuit: res quidem ipsa tyrannidis & caput ipse fuit: ut fida esset & secura potentia a se praestitit. Fructum autem injuriarum solus ille percepit. Ille erat, qui satellites contineret, qui firmaret praesidia, qui subjectos tyrannidi excideret, qui insidiantes terreret, qui spadones faceret adolescentulos, qui contumelia nuptias afficeret: ad hunc deducebantur virgines: & si quae caedes, si qua exilia, & bonorum ereptiones, & tormenta, & contumeliae, omnia haec ausa erant juvenilia. Senex autem ille obsequi, injuriae socius esse, laudare solum filii sui injusta facinora. Intolerabilem nobis hanc rem esse *inter omnes* constabat. Cum enim cupiditates animi ab imperio nanciscuntur insuper potentiam, modum nullum injuriarum faciunt.

6. Maxime vero illud nos angebat, quod sciremus, longam, potius vero aeternam, futuram servitutem, & successione quadam traditum iri urbem; alii post alium domino, eique malefico, obventurum hereditate populum. Itaque caeteris quidem non parva illa spes, cum sic ducunt rationem, & apud animum suum dicunt: *Verumtamen jam desinet, verumtamen jam mortuus erit, & paullo post liberi nos erimus.* In illis vero tale nihil quidquam sperabatur, sed paratum jam videbamus imperii successorem. Igitur nec manum admovere operi quisquam ausus est generosorum *alioquin hominum*, qui eadem quae ego cogitabant: sed

76. Τοὺς τυραννουμένους] *Tyrannide vexatos.* F.G.
Τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων] Male interpres: *qui tyrannidem adfectantes e medio tollebat.* τοὺς τυραννουμένους, hoc est, *tyrannide vexatos.* AE.M.
Τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων] Sic cum *J.* habere *Fl. H.* & *S.* notarat *M. du S.* Forte igitur aliam quaesivit lectionem: nam *Erasmus* verterat: *tyrannidem adfectantes*, quod non video, qui cum Graeco verbo congruat; quia τυραννοῦμαι passive solet accipi, ut paullo ante, ἐτυραννεῖτο. Ut ap. *Dion. Hal.* IX. p. m. 601. 37. βασιλευομένης τε & τυραννουμένης τῆς πόλεως. Iterum XI. p. 721. 23. & alibi. *Herodian.* I. 16. 1. & sic passim ap. alios. Sed media forma accepit *Erasm.* Concederem, si a τυραννιάω formatum esset, quod *tyrannidem adfecto* signif. Sed quid si pro ἐκκόπτων legamus ἐγκόπτων, ut significetur, filius subditos arcebat, *impediebat eorum consilia*, & sic melior erit gradatio. Verba proxime sequentia, ὁ τοὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν *Erasmus* etiam infeliciter reddiderat: *qui insidias formidabat.* Sed plura ejusmodi juvenilis versionis τερατεύματα insunt huic dissertationi, quam ut ubique ea indicare opus sit. *J.F.R.*

77. Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀναστῶν] Vix dubium est, quin illud genus injuriae notetur, quo adolescentuli vel ca-

ſed ſpes omnis libertatis abjecta, invicta videbatur tyrannis, cum adverſus ita multos conandum eſſet.

7. Me vero iſta non terruerunt, neque difficultate operis perpenſa conatum abjeci, neque ad periculi conſpectum metu reſilii: ſed ſolus, ſolus *inquam* ad validam adeo & multiplicem tyrannidem; quin non ſolus, ſed gladio meo comitatus eſcendi, qui auxilio mihi fuit, & pro ſua parte tyrannum una interfecit, mortem prae oculis cum haberem, caede tamen mea communem libertatem redemturus. Cum autem in primum praeſidium incidiſſem, nec ſine difficultate in fugam vertiſſem ſatellites, interfecto ſi quis occurreret, & quidquid obſtaret trucidato, ad ipſum caput operum ivi, ad ſolum robur tyrannidis, ad calamitatum noſtrarum argumentum. Imminens igitur huic arcis ipſius praeſidio, videns illum fortiter pro ſe propugnantem & reſiſtentem, multis vulneribus, interfeci tamen.

8. Atque ipſa quidem tyrannis jam deſtructa erat, finem *ſuum* habuit meus mihi conatus. Ab eo inde tempore omnes *eramus* liberi, ſupererat ſenex ſolus, inermis, amiſſis cuſtodibus, amiſſo magno illo ſuo ſatellite, deſertus, forti manu jam non amplius dignus. Hic igitur talia, judices, apud me agitabam. Bene jam habent mihi omnia: perfecta ſunt omnia: feliciter, ut oportebat, omnia acta ſunt. Quemadmo-

πάντα πᾶσιν ἡ ἐλευθερία, καὶ ἄμαχος ἡ τυραννὶς ἐδόκει, πρὸς τοσούτους ἐσομένης τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἀλλ' οὐκ ἐμὲ ταῦτ' ἐφόβησεν, οὐδὲ τὸ δυσχερὲς τῆς πράξεως λογισάμενος ἀπώκνησα, οὐδὲ πρὸς τὸ κίνδυνον ἀπεδειλίασα. μόνος δὲ μόνος πρὸς ὕπτως ἰσχυρὰν καὶ πολλὴν τὴν τυραννίδα· μᾶλλον δὲ οὐδὲ μόνος, ἀλλὰ μετὰ τῶν ξίφους ἀνήειν τῷ συμμεμαχημένῳ, καὶ τὸ μέρος συντελυραννοκτονηκότος, πρὸ ὀφθαλμῶν μὲν τὸν τελευτὸν ἔχων, ἀλλαξόμενος δὲ ὅμως τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς. ἐντυχὼν δὲ τῇ πρώτῃ φρουρᾷ, καὶ τρεψάμενος οὐ ῥᾳδίως τοὺς δορυφόρους, καὶ τὸν ἐντυγχάνοντα κτείνων, καὶ τὸ ἀνθιστάμενον πᾶν διαφθείρων, ὅπῃ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἔργων ἤεμην, ὅπῃ τὴν μόνην τῆς τυραννίδος ἰσχύν, ὅπῃ τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἡμετέρων συμφορῶν. καὶ ἐπιστὰς τῷ τῆς ἀκροπόλεως φρουρίῳ, καὶ ἰδὼν γεννικῶς ἀμυνόμενον καὶ ἀνθιστάμενον, πολλοῖς τραύμασιν, ὅμως ἀπέκτεινα.

Καὶ ἡ μὲν τυραννὶς ἤδη καθῄρητο, καὶ πέφευγέ μοι τὸ τόλμημα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, πάντες μὲν ἐλεύθεροι, ἐλείπετο δ' ὁ γέρων ἔτι μόνος, ἄνοπλος, ἀποβεβληκὼς τοὺς φύλακας, ἀπολωλεκὼς τὸ μέγαν ἐκεῖνον αὐτῷ δορυφόρον, ἔρημος, οὐδὲ γενναίας ἔτι χειρὸς ἄξιος. ἐνταῦθα τοίνυν πρὸς ἐμαυτόν, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὰ τοιαῦτα ἐλογισάμην, πάντ' ἔχει μοι καλῶς, πάντα πέπραχται, πάντα κατόρθωται, τίνα δὴ

a Σφαγῆς τῆς ἐμῆς] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Σφαγαῖς ταῖς ἐμαῖς. *Marc.*

caſtrantur plane, vel nervis certe *convulſis* aut contritis ad generandum redduntur inhabiles: tyrannorum opus quod ab Orientis regibus didicere. Huic rei aptum eſſe verbum σπᾶν, faciunt *ſpadones*. Vid. viri docti ad l. 128. de V. S. Sed eſt etiam apud τοὺς ὁ *Levit.* XXII, 24. ἀπεσπασμένον, reſpondens τῷ כָּרוּת, atque τῇ ὑλακίᾳ, & ἐκτιθλιμμένῳ & ἐκτομίᾳ junctum. Habet ἀποσπάδας *Suidas*, τοὺς ἀποσπαδίτας, quibus jungit ἀποσπάδιλας τοὺς ἀποκοπίτας. Quae cum ita ſint, legendum puto ὁ τοὺς ἰφίσους ἀποσπῶν & vertendum, ut poſui, utque *Eraſmus* jam poſuerat, a quo diſceſſum non oportuit. Quod ſi ἀναστᾷν eodem modo accipi poſſe doceat aliquis, mutatione plane opus non fuerit. Neque tamen, ſi cui iſta diſpliceant, vehementer repugnaverim, ſi ἀναστᾷν retinere velit, & interpretari *contrahere*, *ſibi adjungere*, *quaſi ſurſum*, *in arcem ſuam*, *trahere*. *J. M. G.*

14. Τῆς ἐμῆς] Ταῖς ἐμαῖς. *Th. M.*

ἀν ὁ ωξίλαιτ@ κολαθείη τρόπον; ἐμῦ μὴ γ' ἀνάξιός ἐϛι, καὶ τ ἐμῆς δεξιᾶς, καὶ μάλιϛα ἐπ' ἔργῳ λαμπρῷ, καὶ νεανικῷ, καὶ γενναίῳ ἀπηρημέν@, καλαιαχύνων κἀκείνην τ σφαγήν. ἄξιον δέ τινα δεῖ ζητῆσαι δήμιον, ἀλλὰ μὴ τ συμφορὰν, μηδὲ τ αὐτῷ κερδαίνειν· ἰδέτω, κολαθήτω, ωξὸ κείμενον ἐχέτω τὸ ξίφ@· τούτῳ τὰ λοιπὰ ἐντέλλομαι· ταῦτα βελευσάμεν@, αὐτὸς μὴ ἐκποδὼν ἀπηλλαττόμην. ὁ δὲ, ὅπερ ἐγὼ ωρεμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλ@ ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι.

Πάρειμι οὖν κομίζων ὑμῖν τ δημοκρατίαν, καὶ θαῤῥεῖν ἤδη ωροκηρύττων ἅπασι, καὶ τ ἐλευθερίαν εὐαγγελιζόμεν@. ἤδη οὖν ἀπολαύετε τ ἔργων τ ἐμῶν. κενὴ μὴν ὡς ὁρᾶτε ωονηρῶν ἡ ἀκρόπολις, ὀλιγαρχία δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ καὶ τιμᾶν ἔξεϛι, καὶ δικάζειν, καὶ ἀντιλέγειν κτ' τοὺς νόμους, καὶ ωάντα ταῦτα γεγένηϛαι δι' ἐμὲ ὑμῖν, καὶ ἀφ' τ τόλμαν τ ἐμὴν· καὶ τῇ ἑνὸς ἐκείνου φόνῳ, μεθ' ὃν οὐκ ἔτι ζῆν ωατὴρ ἐδύνατο. ἀξιῶ δ' οὖν ὀλίγα τούτους, τ ὀφειλομένην δοθῆναί μοι ωαρ' ὑμῶν δωρεὰν, μὴ φιλοκερδὴς, μηδὲ μικρολόγ@ τὶς ὢν, μηδ' ὀλίγα μισθῷ τ ωατρίδα εὐεργετεῖν ωροῃρημέν@, ἀλλὰ βεβαιωθῆναί μοι βουλόμεν@ τὰ καλορθώματα τῇ δωρεᾷ, καὶ μὴ ἀφαιρεθῆναι, μηδ' ἄδοξον γενέσθαι τ ὀλίγην τ ἐμὴν, ὡς ἀτελῆ καὶ γέρως ἀναξίαν κεκριμένην.

Οὗτοσὶ δὲ ἀντιλέγει, καὶ φησὶν, οὐκ εὔλογον ωοιεῖν με τιμᾶσθαι θέλοντα, καὶ δωρεὰν

dum vindicabitur ille relictus? Me quidem, & hac dextra indignus est, maxime si post facinus ita clarum, & juvenile, & generosum interficiatur, & illam quoque caedem dehonestet. Quaerendus autem est dignus illo carnifex: neque post calamitatem aequum est, eam istum lucrifacere. Videat: puniatur: adjacentem habeat gladium: huic mando reliqua. Hoc capto consilio, ipse e vestigio discessi. At ille, quod divinaveram, perfecit, occidit tyrannum, finem meae actioni imposuit.

9. Adsum igitur, portans vobis populi imperium, & bono animo esse jubens universos, & laetum de libertate nuntium adferens. Jam ergo fructum percipitis meorum operum: vacua, ut videtis, malis arx est: imperat nemo; sed honore afficere licet, & in jus ire, & contra dicere secundum leges. Atque haec omnia mea vobis opera contigerunt, perque meam audaciam, & ex una illa caede, post quam vivere pater non amplius potuit. Peto igitur pro his debitum dari mihi a vobis praemium, non lucri cupidus aut sordidus, qui mercede inductus bene de patria mereri voluerim; sed quod firmari mihi volo praemio isto rem bene gestam, nec detrahi de illa, aut ingloriam reddi susceptam a me actionem, velut imperfectam indignamque judicatam praemio.

10. At iste contradicit, & praeter rationem facere me ait, qui honorari postulem, &

43. ὁ δὲ] Tyrannicida gloriabundus commemorans, tyranni filium, juvenem, robustum, pessimum patriae immanitatis sectatorem, a se occisum esse; idque gloriosius sibi multo esse, quam si tyrannum ipsum, superstite adhuc filio, occidisset; ait se noluisse patrem tyrannum sua manu interimere; neque enim ulli futurum sibi fuisse gloriae, post tam nobile facinus, ignobiliori caede praecedens decus comminuere; propterea se reliquisse gladium, quo pater posset, si vellet, uti: atque adeo gladium sibi fuisse ministrum. ὁ δὲ, inquit porro, ὅπερ ἐγὼ ωρεμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλ@ ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Pro ὁ δὲ, legendum necessario vel τὸ δὲ, vel, ut potius nihil mutetur, ὁ δὲ. intelligitur ξίφ@, quod tyrannicida reliquerat occiso tyranni filio; & cui (ξίφει) quasi imperaverat, ut pro se reliquum opus efficeret, ipsum nempe tyrannum confoderet. Propterea deinceps c. 19. alloquens suum gladium, ait, ὦ ξίφ@, κατανὺς, καὶ ἀφόδρα τ ἐμῶν κεκόφθωμένον. J. J.

ὁ δὲ] Nihil muto. De gladio tam forti, quasi vir esset, loquitur. M. du S.

O

& accipere praemium : neque enim esse me tyrannicidam, neque peractum a me quidquam secundum legem ; sed deesse aliquid operi meo ad id, ut postulare praemium possim. Interrogo igitur illum, Quid reliquum a me poscis ? non volui ? non escendi ? non interfeci ? non liberavi ? numquis imperat ? numquis jubet ? numquis Dominus minatur ? numquis me maleficorum effugit ? Non sane dixeris. Sed pace omnia plena, & leges *valent* omnes, & libertas liquida, & firmum populi imperium, & matrimonia contumeliis non obnoxia, & liberi metus expertes, & virgines securae, & communis felicitatis caussa festos dies agit civitas. Quis igitur auctor horum omnium ? quis est qui istis omnibus finem imposuit, haec praestitit ? Si quis enim est prae me dignus honore, cedo illi praemio, renuntio muneri. Sin solus ego perfeci omnia, audendo, periculum subeundo, ascendendo, interficiendo, puniendo, alterum alterius opera ulciscendo, quid calumniaris res praeclare a me gestas ? quid populum, ut ingratus adversum me sit, inducis ?

λαμβάνειν. ἐ γὰ εἶναι τυράννοκτόνον, οὐδὲ πεπρᾶχθαί μοι τὶ κτ' τ νόμον, ἀλλ' ἐνδεῖν τι τῷ ἔργῳ τῷ ἐμῷ, πρὸς ἀπαίτησιν τ δωρεᾶς. πυνθάνομαι τοίνυν αὐτῦ, τί λοιπὸν ἀπαιτεῖς * παρ' ἐμοῦ; οὐκ ἐβουλήθην; οὐκ ἀνῆλθον; οὐκ ἐφόνευσα; οὐκ ἠλευθέρωσα; μή τις [b] ἐπιτάτ‖; μή τις κελεύ‖; μή τις ἀπειλεῖ δεσπότης; μή τις με τῶν κακούργων διέφυγεν; οὐκ ἂν εἴποις· ἀλλὰ πάντα εἰρήνης μεστὰ, καὶ πάντες οἱ νόμοι, καὶ ἐλευθερία σαφὴς, καὶ δημοκρατία βέβαιος, καὶ γάμοι ἀύβριστοι, καὶ παῖδες ἀδεεῖς, καὶ παρθένοι ἀσφαλεῖς, καὶ ἑορτάζουσα τ κοινὴν εὐτυχίαν ἡ πόλις. τίς οὖν ὁ τύτων ἁπάντων αἴτι ; τίς ὁ ἐκεῖνα μὲν παύσας, τάδε δὲ παρεσχημέν ; εἰ γάρ τις [c] ἔστι τ πρὸ ἐμοῦ τιμᾶ δίκαι, παραχωρῶ τῦ γέρως, ἐξίσταμαι τ δωρεᾶς. εἰ δὲ μόν ἐγὼ πάντα διεπραξάμην, τολμῶν, κινδυνεύων, ἀνιῶν, ἀναιρῶν, κολάζων, δ' ἀλλήλων τιμωρύμεν, τί μοι βασκαίνεις τὰ καλορθώματα; τί δὲ ἀχάριστον πρὸς μὲ τ δῆμον ποιεῖς εἶναι.

11. *Neque enim*, inquit, *tyrannum ipsum interemisti : at lex tyrannicidae decernit praemium.* Interestne autem, dic mihi, utrum quis ipsum interfecerit, an caussam illi mortis praebuerit ? Equidem nihil puto ; sed hoc solum legislator spectavit, libertatem, potestatem populi, liberationem ab injuriis. Hoc honoravit, hoc dignum judicavit praemio, quod sane mea opera factum non negaveris. Si enim *eum* interfeci, propter quem *interfectum* iste vivere

Οὐ γὰ αὐτὸν ἐφόνευσας τ τύραννον· ὁ δὲ νόμ, τυραννοκτόνῳ δίδωσι τ δωρεάν. διαφέρ δὲ εἰπέ μοι, τί, ἢ αὐτὸν ἀπολεῖν, ἢ τῷ θανάτῳ παρασχεῖν τ αἰτίαν; ἐγὼ μὲν γὰ, οὐδέν, οἶμαι· ἀλλὰ τῦτο μόνον ὁ νομοθέτης [d] οἶδε, τὴν ἐλευθερίαν, τ δημοκρατίαν, τ τ δεινῶν ἀπαλλαγήν· τῦτ' ἐτίμησε, τῦτ' ἄξιον ἀμοιβῆς ὑπέλαβεν, ὅτῳ οὐκ ἂν εἴποις, μὴ δι' ἐμὲ γεγενῆ. εἰ γὰ ἐφόνευσα δι' ὃν ἐκεῖν ζῆν οὐκ ἐδύνα, αὐτὸς

a Παρ' ἐμοῦ] Παρ' ἐμῶν *Fl.* b Ἐπιτάτ‖] Ἐπιτάττ *Fl.* c Ἔστι] Ἔστι sine accentu *F.* d Οἶδε] Ex L. Εἶδε Edd.

'Ο δῆ] Masculi. gen. ait, etsi referendum ad praemissum τὸ ξίφ. Sed vid. supra ad 2. *Ver. Hist.* c. 37. Et *Maitt.* de Dial. p. 84. & 263. Ubi ἑᾶς γυνὴ, ex *Achill. Tat.* aliaeque generis enallagae referuntur ; Non tamen hic statuo enallagen generis proprie sic dictam ; sed *Solano* accedo, dicenti : *alloquitur gladium, ut personam* ; idque confirmo ex c. 19. ubi gladium *facti socium* vocat, & se ambos *praemio dignos* pronunciat, masculino genere. *F. F. R.*

82. Τῶν] Illud τ officere videtur sententiae. Nam si ejus rationem habeas, ita vertendum fuerit, *si quis est eorum, qui ante me fuere, praemio dignus* : quod a nemine factum puto. Et sane aut omittendum videtur, aut in τῶν, aliamve particulam mutandum. *F. M. G.*

τὸς εἴργασμαι ἢ σφαγήν· ἐμὸς ὁ φόνος, ἡ χεὶς ἐκείνη. μὴ τοίνυν ἀκριβολογῶ ἔτι περὶ τοῦ τρόπου ὁ τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε [a] ὅπως ἀπέθανεν, ἀλλ' εἰ μηκέτ' ἔστιν, εἰ δὲ ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχει, ἐπεὶ καὶκεῖνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσειν τὸς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῳ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα τὸ τύραννον, τίνὶ ἀνάγκην ὁ τελευτῆς παρέχων, ἀπήτεις ἂν καὶ τότε παρ' ἐμοῦ αὐτόχειρα τὸ σφαγήν; ἢ ἐνδεῖν ἔλεγές μοι τι πρὸς τὸν νόμον; καὶ ταῦτα, καλεπώτερον τοῦ κακούργου πεφονευ-

jam non potuit, caedem ipſe patravi. Caedes mea eſt, illius manus. Noli igitur tenuiter porro diſputare de genere mortis, neque exquire, quomodo perierit? ſed utrum eſſe deſierit? utrum a me illud habeat, quod deſierit? Alioquin illud etiam quaeſiturus videris, & calumniaturus bene meritos, ſi quis non ferro, ſed lapide, aut fuſte, aut alio modo interfecerit. Quid vero ſi fame expugnaſſem tyrannum, objecta illi neceſſitate moriendi, numquid tum etiam a me repoſceres caedem manu mea factam, aut deeſſe aliquid mihi diceres ad legem? idque, licet difficiliori mortis genere interfectus ſit maleficus? Quin tu

[a] Ὅπως] Ὅπῃ male S. & Ald. Ὅπως recte J. H. B. P. &c.

1. Ἐμὸς ὁ φόνος] Eleganter ſane idem Tyrannicida, qui Tyrannum ad ſuam ipſius caedem adegerat, ait: *ἐμὸς ὁ φόνος, ἡ χεὶς ἐκείνη. Si enim ego, inquit, filium obtruncavi, prae cujus deſiderio pater non poterat vivere, ipſe patrem occidi: mea eſt caedes, manus ejus fuit miniſtra.* Phyllis apud *Ovidium:*

Ille necis cauſam praebuit, ipſa manum.

Et apud eumdem in Faſtis ipſiusque Didus epiſtola:

Praebuit Aeneas & cauſam mortis & enſem.
Ipſa ſua Dido concidit uſa manu.

Perſequitur porro Tyrannicida, *Μὴ τοίνυν ἀκριβολογῶ ἔτι περὶ τοῦ τρόπου ὁ τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε ὅπῃ ἀπέθανεν.* Hoc tamen Amſtelaedamenſes *τὸ ποιοῦντες* correxerunt, ediderunteque ex antiquis editt. *ὅπως ἀπέθανεν.* Aldina tamen hac labe inquinata quoque eſt. Pergit Noſter, id nimirum inquirendum eſſe, *εἰ μηκέτ' ἐστὶν, εἰ δὲ ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχει. ἐπεὶ καὶκεῖνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσειν τὸς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῳ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα τὸ τύραννον*, &c. *ἄλλῳ τῳ τρόπῳ, nullo quo modo*; nempe articulus hic pro τις ponitur; ergo ita, uti fecimus, ſcribendum. Interpres egregie ſane agit, verba *εἰ δὲ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα*, vertens, *ſi fame obſediſſem.* ſed debuit bonus Noſter, *ſi fame expugnaſſem.* *J. J.*

3. Ὅπως] Miror diligentiam *Solani* hanc varietatem praeteriiſſe, quam Editiones conferens deprehendi inter ὅπως & ὅπῃ. Et quum viderem principes Edd. prius habere, id recepi, non curans quid reliquae habeant. *J. F. R.*

4. Εἰ μηκέτ' ἐστὶν] Adleverat Cl. *Hemſterh.* videndum *L. Bos* in Exerc. Phil. ad N. T. p. 5. Is autem ibi occaſione verborum *Evang. Matth.* II. 18. Ῥαχὴλ κλαίουσα — *ὅτι οὐκ εἰσί*, plura teſtimonia adfert, ubi haec phraſis de mortuis adhibeatur, non omiſſo etiam hoc Luciani loco. *J. F. R.*

8. Ἄλλῳ τῳ τρόπῳ] Articulum τῳ pro τινὶ hic accipiendum, recte monuit Cl. *Jenſ.* nota ſuperiore. Exempla vero vid. T. I. *Prometh.* c. 7. ibique Cl. *Hemſterh.* p. 33. b. Adde Cl. *Geſner.* ad *Quom. Hiſt.* c. 51. *J. F. R.*

16. Ἐλπὶς τῆ φόβῳ] Conf. hujus Diſſ. c. 3. & 18. Adde *Thucyd.* VII. c. 61. (quem adeundum Cl. *Hemſterh.* in marg. admonuerat) ubi *τὴν ἐλπίδα τῆ φόβῳ* ſimiliter dictum, alio *Thucyd.* teſtimonio ab *Waſſio*; p. 486. 71. Hoc ipſo vero Luciani loco ab *Dukero* confirmatur. *J. F. R.*

19. Χωρεῖον] Retulit librarius ad *συκοφαντοῦντας*. Sed eſſe debet accuſativus junctus infinito λαμβάνειν. Quam pronum fuerit ν mutare in υ, apparet. *J. M. G.*

24. Εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μὴ δὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἀναγκασθεὶς δὲ, καὶ παρέχων ἀφορμὴν τῆ φόνου, τὰ ἴσα ἐκ τούτου ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι. μᾶλλα δικαίως. ἐπεὶ ἢ βούλεσθαι τῆ πεπραγμένου ἴσον γίγνεσθαι τὸ τὰ ἀδίκως] Vertitur, [*Si quis ipſe occidit, aut ſi non ipſe quidem occidit, neque manu facinus peregit, verum compulit, praebuitque mortis occaſionem. Ex aequo & hunc quoque ſupplicio affici oportere lex cenſet, idque jure optimo. Audaciam enim facto minus valere noluit.*] non niſi inficete haec ultima reddi vides, *Audaciam enim facto minus valere noluit.* Ubi hoc in Graecis? An ἴσον γίγνεσθαι ſignificat *minus valere?* Λῆρος, λῆρος. Explodenda quoque correctio *Marcilii*, pro ἐπεὶ ἢ legentis ἐπεὶ γάρ. Nihil hic intellexerunt boni viri. Id vult Tyrannicida; duas eſſe caedis cauſas, legibus praefinitas; ſi quis vel ipſe occiderit, vel non ipſe quidem ſua manu, ſed coëgerit, mortisque occaſionem praebuerit. Ex aequo & hunc quoque puniri, cenſere legem: & quidem

unum ſolum exquire ; illud repoſce ; circa illud curioſus eſto : quis impiorum relictus ſit ? aut quae metus ſuſpicio ? aut quod calamitatum monumentum ? Si vero pura omnia , & pacata ; calumniatoris eſt , modo & ratione facinoris ad hoc uti velle , ut intercipias praemium laboribus propoſitum.

12. Quin ego hoc etiam diſerte dictum in legibus memini , niſi per longam ſervitutem eorum quae ibi dicuntur oblitus ſum , cauſſas mortis eſſe duplices , ſi quis ipſe interfecit ; aut ſi ipſe quidem non interfecit , neque manu perpetravit opus ; coëgit autem , & cauſſam caedis praebuit ;

μένῳ ; ἓν μόνον ἐξέταζε , τοῦτο ἀπαίτει , τοῦτο πολυπραγμόνει , τίς τ' πονηρῶν λέλειπται , ἢ τίς ἐλπὶς τῷ φόβῳ , ἢ τί ὑπόμνημα τ' συμφορῶν ; εἰ δὲ καθαρὰ πάντα , καὶ εἰρηνικὰ , συκοφαντοῦντός ἐστι τῷ τρόπῳ τ' πεπραγμένων χρωμένου , ὅπως ἔρειν ἐθέλειν τ' ὅτι τοῖς πεπονημένοις δωρεάν.

Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο μέμνημαι διηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις , ἐκτὸς εἰ μὴ ὑφ' τ' πολλὴν δυλείαν ἐπιλέλησμαι τ' ἐν αὐτοῖς εἰρημένων , αἰτίας θανάτου εἶναι διττὰς , εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν , ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε , μηδὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον , ἠνάγ-

dem id jure cenſere legem. *Neque enim* (pergit ille, quae ita vertenda ſunt) *voluit* lex , *ejus* , *qui tantumdem commiſerit* , *eſſe impunitatem*. hoc eſt, noluit lex, id impunite abire alicui , qui plane id , quod ſecundum leges etiam caedes cenſetur, perpetraverit. Τὸ τ' ἀδίκως , uſu loquendi Graecis tritiſſimo , eſt hoc in loco *impunitas*. Praecipue autem videtur *Marcilius* cum Interprete offendiſſe ad πεπραγμένου , quod pro ipſo facto uterque adſpexit ; ubi πεπραγμένος (nam in maſculino hic πεπραγμένου dicitur) ſit ipſe interfector , hoc quidem in loco. Saepiſſime Graeci perfecto paſſivo pro activo utuntur. *Lucianus* id facit paſſim ; ſic in *Nigrino* §. 10. Σὺ γὰρ ὀλίγα , καὶ ὅσα οἶδά τι ἐγὼ , τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. *Tu enim pauca* , *& tantum quantum pote eras* , *memoria complexus tecum adfers*. pro συγκεκομικώς. lib. II. *Verae Hiſt.* c. 33. Οὗτος γὰρ δὴ ἄρχει μὲν αὐτοῦ , ταπράπας δύο , καὶ ὑπάρχους πεποιημένος. *Is enim apud illos regnat* , *duobus ſatrapis & praefectis creatis*. in *Toxar.* c. 11. ὅτι μὲ ὦ Τόξαρι , ἡ φιλία τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἷῳ σοὶ , ... τεθυμμένους παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους. *Eſt quidem* , *o Toxari* , *res haud parva viro* , *qualis tu es* , *paratam habenti orationem ſolerti acumine*. *Aelianus* VI. Ποικιλ. c. 11. Οἱ δὲ ἔκλυτοι ἄδικον , δηλονότι πεπιωμένοι αὐτῦ. pro πεπιωκότες. *Diodorus Sic.* lib. IV. cap. 69. Ἐπίγονοι τῶν τραπέζαν ἀνιφανῆ πεποιημένοι. Sic πεποιημένος ὑπάς apud eumdem lib. V. cap. 58. *Polybius* lib. I. Ῥωμαῖοι Τυρρηνοὺς ἐφ' αὐτῶν πεποιημένοι. & , τοὺς Καρχηδονίους πολλὰ μέρη τ' Λιβύης ὑπηκόους πεποιημένους. *Dionyſ. Halic.* lib. IV. ἀρχαιολογ. Ἐὰν ὑπὸ τῷ πατρὶ δεσπόσαμενος ἦτα. Sic κεκτημένος paſſim pro domino, quum proprie is ſit κεκτικός. Nec in Participiis tantum , ſed etiam in Indicativis utuntur paſſivo , ſenſu activi. *Lucianus* in De ſaltatione c. 79. Ἡ μὲν γε Βακχικὴ ὄρχησις πεχάρα) τοὺς ἀνθρώπους. perſpicue pro πεχάρκασι. In *Deor. dialogis* VII. fin. Ῥάβδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν τὴν δύναμιν , ᾗ ψυχαγωγεῖ , καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς. *Virgam quamdam fecit* Mercurius, *mirifica pollentem vi* , *qua animas ſub triſtia tartara mittit*. Sic ἐπεποίητο pro ἐπεποίηκει Noſter in *Prometheus es in verbis*. Itidem in Infinitivo : iterum Noſter in *Hermotimo* c. 54. Φασί γάρ τινες Φειδίαν , ὄντα μόνον λίθου ἰδόντα , ἐκ ἐκείνου ἀναλογίζεσθαι ἡλίκον ἄν ὁ πᾶς λίθος γένοιτο. E contrario ἁλοὺς in activa forma, ſignificatione paſſiva poni , nemo harum litterarum peritus ignorat. Ita & ἑαλωκὼς valet *captus* apud Noſtrum in *Philopſeude* c. 2. Huc referam quoque id quod in Gloſſario legitur , *Abſumptum* , κεκαναλώσαντα ; nec ſentiam cum Vulcanio , emendanti κεκαναλωθέντα. Ego exiſtimem, quia κεκαναλώσαιλα, quamvis in activa forma , repertum fuerit ſignificatione paſſiva, propterea potiſſimum fuiſſe notatum. Nam profecto iterum habes idem in Gloſſario Graeco-Latino , κεκαναλώσαιλα , *abſumptum*. Caeterum quod monere fere oblitus eram , locus , quo de agimus, ita , ac nos eum ſupra poſuimus , diſtinguendus eſt : vulgo male , ᾗ παρέχει ἀφορμὴν τῷ φόνου τὰ ἴσα , καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι. Sequitur continuo apud Noſtrum , Εἶτα τ' μ' ὄντως ἀκτεινοῦλα , κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον ἀξιοῖς , ᾗ δικαίως ἀφεῖλε ζήκης ; τ' δὲ κατὰ τ' αὐτὸν τοῦτο τρόπον τῷ πεπονηκότα τὴν πόλιν , ἢ τ' ὁμοίων ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις. Haec per interrogationem puto prolata eſſe , atque adeo ejus ſignum in calce utriusque periodi requiritur. Secundum leges, ait , non modo qui ipſe caedem perpetravit, punitur, ſed & qui utcumque caedis auctor fuit. *Ergone eum* (pergit) *qui ita cecidit aliquem* , *puniri tamquam homicidam cenſes* , *& neutiquam abſolvi vis ? Eum vero qui pari ratione ac ille* (ſcilicet qui caedem commiſit , licet utcumque fuerit auctor) *bene de civitate meritus eſt* , *non iisdem dignum cenſebis* , *quibus dignos cenſes bene meritos ?* Forſan ſcripſit quoque Noſter ἀκτεινοῦλα , non ἀκτεινοῦλα. Sed illud κατὰ τ' αὐτὸν τοῦτο τρόπον , utique ſanum & ſincerum eſt , ac ab *Marcilio* indigne ſollicitatum. Eſt enim , ut expoſuimus , *pari ratione* , *mereri praemium cenſendus eſt hic* , *qua ille* (*qui caedis auctor fuit*,) *vere commiſiſſe caedem* , *& puniendus eſſe* , *cenſendus eſt*. ſive , *eadem ratione illi rationi* , *quam modo poſuimus*. Sic enim αὐτός τις dicitur, qui plane idem ſit, ac alius. *J. J.*

ναγκασε δὲ, καὶ παρέχειν ἀφορμὴν τῷ φόνῳ· τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι [a] μάλα δικαίως. [b] εἰ γὰρ ἐβούλετο τῷ πεπραγμένῳ [c] ἧσσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας. ἢ περιττὴ λοιπὸν ἡ ἐξέτασις τοῦ τρόπου τῆς σφαγῆς. εἶτα τὸν μὲν ὅτως ἀποκτείνοντα, καλάζειν ὡς ἀνδροφόνον δικαιοῖς; καὶ ὁδαμῶς ἀφιεῖς θέλεις; τὸν δὲ καὶ τὸν αὐτὸν [d] τοῦτο τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, εἰ τοῖς ὁμοίων ἀξιώσεις τοὺς εὐεργέτας;

Οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἂν ἔχοις λέγειν, ὡς ἐγὼ μὲν ἁπλῶς αὐτὸ ἔπραξα, ἐνολισθήσε δέ τι τέλος ἄλλως χρηστὸν, ἐμοῦ μὴ θελήσαντος. τί γὰρ ἔτι ἐδεδίειν, τοῦ ἰσχυροτέρου πεφονευμένου; τί δὲ κατέλιπον τὸ ξίφος ἐν τῇ σφαγῇ, εἰ μὴ πάντως τὸ ἐσόμενον αὐτὸ προεμαντευόμην; ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φὴς, ὡς εἰ τύραννος ὁ τεθνεὼς ἦν, οὐδὲ ταύτην εἶχε τὴν προσηγορίαν, οὐδὲ δωρεὰς ἐπ' αὐτῷ πολλὰς, εἰ ἀποθάνοι, ἡδέως ἂν [e] ὑμεῖς ἐδώκατε.

aequaliter hunc etiam ipsum lex censet vicissim debere puniri: juste sane. Non enim voluit ipso facto minorem esse *suppeditatam plenam faciendi* facultatem. Caeterum supervacuum est quaerere de modo caedis. Deinde eum, qui ita interfecit, punire ut homicidam justum arbitraris, & nullo modo vis dimitti; eum vero, qui eadem plane qua hic ratione beneficio urbem affecit, non iisdem, quibus *alios* bene meritos *praemiis* dignum censes?

13. Neque enim illud possis dicere, me simpliciter illud *ac temere* feciisse, consecutum autem aliunde finem bonum praeter meam voluntatem. Quid enim amplius metuebam, interfecto, qui erat fortior? Quid vero gladium in jugulo reliqui, nisi omnino quod futurum erat divinavi? Nisi forte hoc dicis, tyrannum non fuisse, qui periit, neque illam habuisse appellationem, neque vos de ipso, si moreretur, praemia plu-

a Μάλα] Καὶ μάλα L. & *Marcil.* Deest καὶ in Edd. b Οὐ γὰρ] Καὶ γὰρ marg. *AtW.* ut conjecit *Marc.* c Ἧσσον] Ita restituimus ex L. & P. Ἴσον enim Edd. d Τοῦτο] Τοῦτον *Marc.* & *Vorst.* male. Τούτῳ servant *F. Fl. B2. H. P.* &c. e Ὑμεῖς] Sic recte *F. B2.* & *S.* cum Cod. L. & margine *AtW.* Ἡμεῖς male *Fl. P.* & *H.*

29. Μάλα δικαίως] Καὶ μάλα δικαίως. *Th. M.*

Μάλα δικαίως] Non improbem illud καὶ μάλα, si plures Codd. addicerent; nam vulgata claudicabat, quia comma ante μάλα expressum erat, quod jam sublatum minus hiantem facit orationem: si quis tamen καὶ insertum cupit, ei licet id adsumere. *F. F. R.*

Ibid. Οὐ γὰρ ἐβούλετο] Καὶ γὰρ ἐβούλετο. Etenim voluit par esse facto id quod extra metum seu periculum facti, τὸ τῆς ἀδείας, nempe ἀφορμὴν ἴσως παρέχειν. *Th. M.*

Οὐ γὰρ ἐβούλετο] Οὐ γὰρ ἐβούλετο ἔτι. Sic legendum videtur. Et sic videtur legisse interpres. *F. G.*

Οὐ γὰρ — ἧσσον] Sic P. & L. ἢ γὰρ ἐ. τ. π. ἧσσον γ. τ. τ. ἀ. Antea pro ἧσσον in omnibus legebatur ἴσον. Locum corruptum merito censebat *Vorstius*, qui illud ἧσσον non viderat. *M. du S.*

Οὐ γὰρ ἐβούλετο τῷ πεπραγμένῳ ἴσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας] Sic vertere visum, ut ipsa argumentandi ratio magis pateret. Opponuntur, ut arbitror, τὸ πεπραγμένον, (ut mox κεφαλὴ, τῷ πεπραγμένῳ & alia) id quod sua quis manu fecit, & τὸ τῆς ἀδείας. Ἄδεια autem puto, quam modo ἀφορμὴν τοῦ φόνου dixit. Obversantur mihi alia etiam loca, ubi ἄδεια & ἀδεῶς similiter ponuntur, ut non tam ad metus absentiam & impunitatem, quam ad plenam, *cui nihil deest*, facultatem, opportunitatemque referantur: sed memoriae confisus, ut fit, scribere neglexi. *F. M. G.*

30. Ἧσσον] Quia probis Codd. nititur, & bellam argumentationem efficit, recepi, & pro *nonne ... aequalem; non enim minorem*, in versione reposui, ut quam minime multa in Cl. *Gesneri* interpretatione mutarem; quae ad vulgatam εἰ γὰρ — ἴσον composita, sic habebat: *nonne enim voluit ipsi facto aequalem esse suppeditatam plenam faciendi facultatem?* Quam versionem ut non rejicio, sic tamen illud ἧσσον eo planiorem sensum exhibere existimo, quo ipse sic est simplicior, si sine interrogatione procedat. Est enim sensus: *Lex non minus respicit consilium, quam ipsum factum.* Ἄδεια enim temerariam atque audacem molitionem hic significare videtur; quare, si liceret, omnia sic redderem: *Non enim voluit* (lex) *facto ipso levius censeri audax consilium*, vel potius: *consultum* istius, qui eo minore cum poenae metu agit, quod tutius per alium, quam per se caedem perficit. Verum & recte *licentiam*, sive *potestatem agendi*, quam alteri facio, vertas, cujus significatus exempla

Steph.

plura libenter fuiſſe daturos. Tum tu caeſo tyranno, ei qui cauſſam illi caedis praebuit, praemium non reddes? Vah curioſitatem! Curas autem quomodo mortuus ſit, cum libertate fruaris? an ab eo qui populo reſtituit imperium, amplius quid poſtulas? Quamquam lex quidem, ut ais, caput factorum exquirit; quae vero in medio ſunt, relinquit omnia, nec amplius curioſa eſt. Quid enim? nonne etiam qui expulit tyrannum, jam praemium tyrannicidae accepit? Et juſte quidem. Libertatem enim & ipſe pro ſervitute praeſtitit. At meum factum non exilium, non novae metus invaſionis, ſed perfecta undique deſtructio, & plenus univerſi generis interitus, radicitusque malum omne exſtirpatum.

14. Et jam mihi, obſecro, ab initio inde usque ad finem, exquirite, ſi videtur, omnia, ſi quid eorum, quae ad legem *implendam* pertinent, praetermiſſum

τι. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἶτα τῷ τυράννῳ πεφονευμένῳ, τῷ τ' αἰτίαν παρεχόντι τῆς σφαγῆς, οὐκ ἀποδώσεις τιμὴν δωρεάν; ὦ τῆς πολυπραγμοσύνης. μέλει δέ σοι πῶς ἀπέθανεν, ἀπολαύοντι τῆς ἐλευθερίας, ἢ τ' τιμὴν δημοκρατίαν ἀποδεδωκότα, περιττότερόν τι προσαιτεῖς; καίτοι ὅ γε νόμος, ὡς φῂς, τὸ κεφάλαιον ἐξετάζει τ' πεπραγμένων· τὰ δὲ μέσα δὲ πάντα ἐᾷ, καὶ οὐκ ἔτι πολυπραγμονεῖ. τί γάρ; ἡ ὑχὶ ἐξελάσας τὸν τύραννον, ἤδη τιμὴν ἔλαβε τυραννοκτόνου; ἦ μάλα δικαίως· ἐλευθερίαν γὰρ καὶ ἀντὶ δουλείας παρέσχηκε. τὸ δ' ὑπ' ἐμοῦ γεγενημένον, ἡ φυγὴ, οὐδὲ δευτέρας ἐπανάστασεως ἐλπὶς, ἀλλὰ παντελὴς καθαίρεσις, καὶ πανωλεθρία παντὸς τοῦ γένους, καὶ ῥιζόθεν τὸ δεινὸν ἅπαν ἐκκεκομμένον.

Καί μοι πρὸς θεῶν ἤδη ἀπ' ἀρχῆς ἐς τέλος, εἰ δοκεῖ, πάντα ἐξετάσατε, εἴ τι τ' πρὸς τ' νόμον παραλέλειπται, καὶ εἰ ἐνδεῖ τῷ

Steph. in Theſ. licet haud nimis adcurate, notavit; ideoque hac in parte nihil quidem Cl. *Geſnero* adverſor, modo ea agendi facultas per ἄδειαν intelligatur, quae ſimul ſecuritatem quandam aut impunitatem promittit. Nam & recte hoc *Joſephi* de Bell. Jud. IV. c. 7. §. 2. Διὰ γοῦν τὴν ὀχλοποιίαν ταύτην καὶ ταραχὴν, ἄδειαν εἶχον (ſic enim pro εἶχον lego) οἱ κατὰ τὴν χώραν πονηροὶ, τῆς ἁρπαγῆς, convertas: *Itaque propter ſeditionem ac turbam in metropoli plenam facultatem habebant nequiſſimi accolae ad rapinas.* Verum ea facultas licentiam & impunitatis ſpem involvit. Conf. tamen praemiſſam Cl. *Jenſii* notam, quam quia alia erudite tradit, integram ſervavi; circa haec verba autem haud ſcio an ſententiam fuerit mutaturus, ſi *Solani* mutatam lectionem vidiſſet. Adſentirer facile de πεπραγμένων hic active accipiendo, cujus exempla quoque dedi ad I. *Ver. Hiſt.* c. 35. Sed quomodo ſic τὸ τ' ἀδείας ſignificet: *ejus eſſe impunitatem*, non video, quia tum videtur dicturus fuiſſe Lucianus: Κοῦλετο γίγνεσθαι τὴν ἄδειαν. At jam τὸ τῆς eſt *licentia ipſa.* *J. F. R.*

32. Ἀποκτεῖναι] Non rejicio vulgatam; ſed commode ἀποκτείναντα legas. *J. F. R.*

34. Τὸν δὲ κατὰ τ' αὐτὸν τοῦτο τρόπον] *Marcilius* pro τοῦτο legendum cenſet τοῦτον. Sed quam habuerit emendandi rationem, non video: αὐτὸς enim paſſim cum caſu tertio conſtruitur. *Xen.* K. Π. 2. ὑμεῖς δὲ εἰς μὲ τὸ αὐτὸ ὑμῖν στήσεσθε. Et in *Sympoſ.* p. 893. ὡς ταὐτὸν τῷ ὄνῳ. Imitati ſunt Latini: *Horat. Invitum qui ſervat, idem facit occidenti.* *H. V.*

35. Αὐτὸν τοῦτο τρόπον] Clar. *Vitringam* & *Jenſium* recte contra *Marcilium* ſentire, ſi quid probatione indiget, vide nos ad I. *Ver. Hiſt.* c. 3. *J. F. R.*

42. Ἐς τῆ σφαγῆ] Probe monuerat Cl. *Hemſterh.* videndum Cl. *Duker.* ad Thucyd. IV. p. 266. n. 73. Is igitur σφαγὴν & hic *jugulum* ſignificare, aeque ac ap. *Thucyd.* l. c. pluribus teſtimoniis probat, inter quae eminet illud *Plutarchi* Gaib. τὴν σφαγὴν προτείνας, δρᾶτε, εἶπε. Quod *Suet.* Gaib. XX. dicit: *obtuliſſe nitro jugulum* Tum neque Luciani verba ſola adduxerat; ſed & ea quae mox cap. penult. ſequuntur: ἀποτάσας δὲ τ' σφαγῆς, καὶ τῷ τραύματι ἐξελὼν τὸ ξίφος. (quod *Eraſm.* ibi recte verterat: *avulſo igitur enſe e jugula*) nec non *Phalar.* l. c. 5. μᾶλλον δὲ γε μὴν ἀφιέναι τὴν σφαγὴν, ubi Cl. *Gronov.* recte reprehendit Interpretem, qui haec, *nudam eandem ſuſtinere*, convertit. Sed vid. quae ibi noto. Adde *Foeſ.* in Oecon. Hippocr. ubi σφαγὰς ex *Hippocr.* Lib. περὶ ἀδένων, *venas jugulares* eſſe recte docet, & σφαγὴν *jugulum* ſignificare, ex *Pollucе* tradit; ideoque id verſioni inſerui. *J. F. R.*

47. Ὑμεῖς] Quamquam *Pariſina* habebat ἡμεῖς, in verſione tamen recte exprelerat, *vos.* *J. F. R.*

51. Μέλει δὲ σοι πῶς ἀπέθανεν;] Non ita populus Romanus, de quo *Cic.* Fam. 9, 10. *Te hoc ſcire volo, vehementer populum ſolicitum fuiſſe de P. Sullae morte, antequam certum ſcierit. Nunc quaerere deſierunt, quomodo perierit. Satis putant ſe ſcire, quod ſciunt.* *J. M. G.*

77. Τοῦ-

τ προσεῖναι ὀφειλόντων τυραννοκτόνῳ. πρῶτα μὲν δὴ γνώμην πρεπάρχειν χρὴ γενναίαν, καὶ φιλόπολιν, καὶ πρὸ τ κοινῶν κινδυνεύειν ἐθέλουσαν, καὶ τῷ οἰκείῳ θανάτῳ τ τ πολλῶν σωτηρίαν ὠνησομένην· ἆρ' ἐν πρὸς τοῦτο ἐνεδέησα, ἐμαλακίσθην, ἢ προειδόμενός τινα τ ἀφ' μέσου κινδύνων ἀπώκνησα; οὐκ ἂν εἴποις. μένε τοίνυν ὅτι τοῦτο ἔτι μόνῳ, καὶ νόμιζε τοῦ θελῆσαι μόνον, καὶ τοῦ βουλεύσασθαι ταῦτα, εἰ καὶ μὴ χρησὸν ἀποβεβηκέ· ἔκ γε τ γνώμης αὐτῆς καλαστάτα με, γέρας ἀξιῶν, ὡς εὐεργέτιν λαμβάνειν. ἐμοὶ μὲν δὴ δυνηθέντος, ἄλλου δὲ μετ' ἐμὲ τυραννοκτονήσοντος, ἄλογον εἰπέ μοι, ἢ ἄγνωμον ἦν προσδοκεῖν; καὶ μάλιστα εἰ ἔλεγον, ἄνδρες, ἐβουλόμην, ἠθέλησα, ἐπεχείρησα, ἐπειράθην τ γνώμης, μόνος ἄξιός εἰμι τιμᾶσθαι, τί ἂν ἀπεκρίνω τότε;

Νῦν δὲ, οὐ τοῦτό φημι, ἀλλὰ καὶ ἀνῆλθον, καὶ ἐκινδύνευσα, καὶ μυρία πρὸ τ τοῦ νεανίσκου σφαγῆς ἐποίησα. μὴ γοῦν ἔτω ῥᾴστον, μηδ' εὐχερὲς νομίσῃς εἶναι τὸ πρᾶγμα, φρουρὰν διαφθεῖραι, καὶ δορυφόρων κρατῆσαι, καὶ τρέψασθαι τοσούτους μόνον· ἀλλὰ σχεδὸν τὸ μέγιστον ἐν τῇ τυραννοκτονίᾳ, καὶ τὸ κεφάλαιον τ ἔργων, τοῦτό ἐστιν. οὐ γὰρ δὴ αὐτός γε ὁ τύραννος μέγα καὶ δυσάλωτον καὶ δυσκατέργαστόν ἐστιν, ἀλλὰ τὰ φρουροῦντα καὶ συνέχοντα τ τυραννίδα· ἃ τις ἂν νικήσῃ, πάντα οὗτος κατώρθωσε, καὶ τὸ λοιπὸν, ὀλίγον. τὸ δὲ δὴ ἄχρι τῶν τυράννων προσελθεῖν, οὐκ ἂν ὑπῆρξέ μοι, μὴ ὑπὸ τ περὶ αὐτοὺς φυλάκων, καὶ δορυφόρων ἀπάντων

sit: & si quid desit eorum; quae inesse in tyrannicida debent. Primo sane animum ante adesse oportet generosum, & amantem civitatis, & pro publica re periclitari volentem, & sua morte salutem multitudinis emturum. Num quid igitur ad hoc defeci, emollitus sum, aut praeviso aliquo eorum quae intervenire solent, periculorum, conatum abjeci? Non dixeris. Mane vero in hoc jam solo, & puta me voluntatis solius & consilii hujus, etsi utile *patriae* non evenerit, & de *solo* ipso animo consistentem, postulare praemium, ut bene meritum, accipere. Si igitur non potuissem, alius autem post me interfecisset tyrannum, absurdum, dic mihi, aut irrationabile fuerit praestari *mihi praemium?* in primis si dicam, Viri, cogitavi, volui, conatus sum, experimentum animi dedi: solus honore dignus sum: quid tum mihi respondeas?

15. Jam vero non hoc dico, sed etiam escendi, periclitatus sum, & sexcenta ante caedem juvenis feci. Nolite enim putare facillimum adeo, & proclive esse negotium, praesidia superare, satellites vincere, tot homines in fugam conjicere unum: sed maximum fere in tyrannicidio, & caput operum hoc est. Neque enim sane tyrannus ipse magnum quiddam est, captuque & confectu adeo difficile; sed ea quae custodiunt, continentque tyrannidem, quae si quis vicit, omnia ille praeclare confecit; parvum quiddam est, quod supereſt. Accedere autem ad tyrannos mihi non contigit, nisi superatis devictisque prius, quos circ-

a Ἐκ γε] Ex L. Ἐκ τε Edd.

77. Ταῦτα, οὐ καὶ] Hic deest verbum τολεῖν, aut simile quid. *F.G.*

78. Ἐν γε] Sic P. in reliquis est ἐκ τε. *M. du S.*

Ibid. Τῆς γνώμης μόνης] Antea in omnibus aliter interpungebantur haec verba, & μόνος pro μόνης legebatur, ad hunc modum: ἐπειράθην τ γνώμης, μόνος &c. nullo aut certe misero sensu, qui nunc longe, ut puto, melior apparet. *M. du S.*

Ibid. Καλαστάτα] An σωστάτα? *F.G.*

Καλαστάτα] Accipio καταστάτα judiciali significatione, ubi significat *stare in judicio*, quo sensu *consistere* Tertulliano & aliis JCtis usitatum. *Thucyd.* I, 131. καθίστασιν ἐπιτὸν ἐς κρίσιν κ. τ. λ. *J. M.G.*

84. Ἐπειράθην τ γνώμης] *Solanus* in *J.* aliter distinxerat

circa se habebant; custodibus, satellitibusque universis. Nihil jam adjicio; sed in hoc rursus maneo. Praesidium superavi, vici satellites: tyrannum custodibus exui, inermem, nudum reddidi. Num propter haec honore dignus tibi videor: an insuper caedem a me poscis?

16. Verum si caedem quoque poscis, neque haec decst[a]: neque incruentus sum, sed caedem feci magnam & fortem, juvenis in ipso vigore constituti, & omnibus formidabilis, propter quem iste quoque superior erat insidiis, in quo solo habebat fiduciam, qui pro multis sufficiebat satellitibus. Numquid igitur, mi homo, non dignus praemio, sed inhonoratus post tot ac tanta ero? Quid enim si satellitem unum, quid si ministrum tyranni unum, interfeciſsem? Quid vero si servum *illi* carum? nonne magnum videatur hoc quoque, ascendere aliquem, & in media arce, inter media arma, caedem facere alicujus amicorum tyranni? Jam vero interfectum vide ipsum. Filius erat tyranni: potius vero tyrannus asperior, & implacabilis dominus, & suppliciorum exactor crudelior, & in faciendа injuria violentior: quod vero maximum, heres universorum & successor, quique multum extendere calamitates nostras posset.

17. Vis hoc solum a me perfectum? vivere autem & effugisse tyrannum? Praemium equidem & ob haec peto. Quid dicitis? non dabitis? nonne illum quoque suspectum habebatis? non dominus? non gravis? non intolerabilis erat? Jam vero τῶν κεκραληκότι, κἀκείνους ἅπαντας προνενικηκότι. ὑδὲν ἔτι προσίθημι, ἀλλ' ὅτι τούτων αὖθις μόνω· φυλακῆς ἐκράτησα, δορυφόρους ἐνίκησα, τὸν τύραννον, ἀφύλακτον, ἄνοπλον, γυμνὸν ἀπέδωκα· τιμῆς ἄξιος ὅτι τούτοις εἶναί σοι δοκῶ, ἢ ἔτι ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ τὸν Φόνον;

Ἀλλ' εἰ κὴ Φόνον ζητεῖς, ὑδὲ τοῦτο ἐνδεῖ, ὑδ' [b] ἀναίμακτός εἰμι, ἀλλ' εἴργασμαι μεγάλην κὴ γενναίαν σφαγὴν, νεανίσκω ἀκμάζοντος, καὶ πᾶσι φοβερῷ, δι' ὃν ἀνεπιβούλευτος κἀκείνος ἦν, ᾧ μόνῳ ἐθάρρει, ὃς ἀντὶ πολλῶν ἤρκει δορυφόρων. ἆρ' οὖν οὐκ ἄξιος, ὦ οὗτος, δωρεᾶς, ἀλλ' ἄτιμος ὅτι τηλικούτοις γένωμαι; τί γὰρ εἰ δορυφόρον ἕνα, τί δὲ εἰ ὑπηρέτην τινὰ τοῦ τυράννου ἀπέκτεινα; τί δ' εἰ οἰκέτην τίμιον; ὑ μέγα ἂν ἔδοξε κὴ τοῦτο, ἀνελθόντα ἐν μέσῃ τῇ ἀκροπόλει, ἐν μέσοις τοῖς ὅπλοις, Φόνον τινὸς ἐργάσασθαι τῶν τοῦ τυράννου φίλων; νῦν δὲ κὴ τὸν πεφονευμένον αὐτὸν ἴδε. υἱὸς ἦν τυράννου, μᾶλλον δὲ τύραννος χαλεπώτερος, καὶ δεσπότης ἀπαραίτητος, καὶ κολαστὴς ὠμότερος, καὶ ὑβριστὴς βιαιότερος· τὸ δὲ μέγιστον, κληρονόμος τῶν ὅλων, κὴ ἀλιτόδοχος, κὴ ὅτιπολὺ πλείστας τὰς ἡμετέρας συμφορὰς δυνάμενος.

Βούλει τοῦτο μόνον πεπρᾶχθαι μοι; ζῇ ἔτι τὸν τύραννον ἀπεφευγότα; γέρας δὴ ὅτι τούτοις αἰτῶ· τί φατέ; ὑ δώσετε; ὑχὶ κἀκεῖνον ὑφεωράσθε; ὑ δεσπότης; ὑ βαρύς; οὐκ ἀφόρητος ἦν; νῦν δὲ κὴ τὸ κεφά-

[a] *Decst*] Sic *J. Ald. Fl. Fr. B2. S.* Ἀναίμακτος P. *H1.* & 2. in qua ἀναίμακτος correxerat *Gesn.* Hanc variat. *Solan.* omisit.

xerat & correxerat haec; scilicet sic: ἐπιχείρησα, ἐπιβούλῳ τῷ γ. μόνος μόνος ἄξιός εἰμι. i. e. ut conjicio, τῷ γάμος μόνος &c. ut sensus esset: *suscepi negotium, periculum feci; propter solam adeo voluntatem solus praemio dignus sum.* ἵνα enim tum ante γάμος relinquitur intelligendum. Non male. *J. F. R.*

88. Οὗτω βᾶον] Malles fortasse, Lector, οὕτω ῥᾴδιον, quia sic usitatius post adverbia intendendi; sed quia mox opponit τὸ μέγιστον, κὴ δυσκατέργαστον, studio videtur βᾶον superlativo gradu posuisse, ut non facillimum, sed maximum & difficillimum facinus id fuisse praedicet. Neque contra linguae genium esse, ut rarior sit locutio, patet ex faceto *Lucillii* versu in *Anthol.* L. 2. c. 32. Οὕτω κωφότατος πλὴ Γαΐου, ὃς' ἐκολόμβα &c. *J. F. R.*

97. Κατώρθωσα] Vide quae de hoc verbo dicta, supra hoc T. ad I. *Ver. Hist.* c. 12. pr. adde mox c. 19. κατορθωμάτων pro egregiis factis. *J. F. R.*

32. Δυσπότης] Pro tyrannico imperio etiam Galli hac voce adjective utuntur, aeque ac Germani & Belgae. *J. F. R.*

Φάλαιον αὐτὸ ἐννοήσαι. ὁ γὰρ οὗτος ἀντὶ τοῦ πας' ἐμοῦ, τοῦτο ὡς ἐνῆν, ἄριστα ἂν πραξάμην, καὶ τὸν τύραννον ἀπέκτεινα ἑτέρῳ φόνῳ, οὐχ ἁπλῶς, οὐδὲ πληγῇ μιᾷ, ὅσῃ ἐναταιότατον ἦν αὐτῷ, ἀλλὰ λύπῃ προβασανίσας πολλῇ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς δείξας τὰ φίλτατα οἰκτρῶς προκείμενα, υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ, εἰ καὶ πονηρὸν, ἀλλ' ὂν καὶ ἀκμάζοντα, καὶ ὅμοιον τῷ πατρὶ, αἵματος καὶ λύθρου ἐμπεπλησμένον. ταῦτ' ἐστὶ πατέρων τὰ τραύματα, ταῦτα ξίφη δικαίων τυραννοκτόνων, οὗτος θάνατος ἄξιος ὠμοῦ τυράννου, αὕτη τιμωρία πρέπουσα τοσούτοις ἀδικήμασι. τὸ δ' εὐθὺς ἀποθανεῖν, τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοῆσαι, τὸ δὲ μηδὲν τοιοῦτο θέαμα ἰδεῖν, οὐδὲν ἔχει τυραννικῆς κολάσεως ἄξιον.

Οὐ γὰρ ἠγνόουν, ὦ οὗτος, οὐδὲ ἠγνόουν, οὐδὲ τῶν ἄλλων οὐδείς, ὅσην ἐκεῖνος εὔνοιαν πρὸς τὸν υἱὸν εἶχε, καὶ ὡς οὐκ ἂν ἠξίωσεν ὀλιγίωναι οὐδ' ὀλίγον αὐτῷ χρόνον. πάντες μὲν γὰρ πατέρες ἴσως πρὸς τοὺς παῖδας τοιοῦτοι· ὁ δὲ, καὶ περιττότερόν τι τὸ ἄλλων

caput ipsum rei cogitare. Quod enim iste me poscit, hoc ipsum, quam poteram pulcherrime perfeci, & alia tyrannum caede interemi, non simpliciter, nec una plaga, quod optabile illi quam maxime fuerat, in tot cantisque maleficiis: sed postquam illum dolore multo ante excruciavi, & ante oculos ei ostendi, quod carissimum habebat, misere projectum, filium adultum, etsi malum, at in ipso constitutum vigore, & patri similem, sanguine & tabo oppletum. Haec sunt patrum vulnera, hi gladii justorum tyrannicidarum, haec mors digna crudelissimis tyrannis, hoc conveniens tot injuriis supplicium. Statim mori, statim *sensu & cognitione* privari, nullum tale spectaculum videre, nihil habet tyranni vindicta dignum.

18. Neque enim ignorabam, mi homo, non ignorabam, neque aliorum quisquam, quantam ille adversus filium benevolentiam haberet, & quam nollet vel pauxillo ei tempore superstes esse. Nam omnes quidem patres ita forte affecti erga filios. At hic etiam amplius quiddam praeter caeteros ha-

a Προβασανίσας] Προβασανίσαι male *F.* b Τὸ δ' εὐθ. ἀπ.] Haec desunt in *Fl.* Adsunt in *F. Ald. P. H.* &c. Sed pro ἀγνοῆσαι iterum ἀποθανεῖν marg. *AIW.*

41. Υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ] Ἡλικία, κατ' ἐξοχὴν de adolescentia dicitur, & illi qui in ἀκμῇ, in flore aetatis sunt, dicuntur εἶναι ἐν ἡλικίᾳ. *Ulpian.* ad Olynth. I. *Demosth.* ἡλικία ἐκμέτρου ἐστὶ τῶν τριάκοντα. In Philipp. III. *Demosth.* ὁ ἐν ἡλικίᾳ opponitur πρεσβυτέροις. *Thucyd.* L. VI. c. 24. τοῖς δ' ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Et L. VII. c. 60. *Xen.* Hist. Gr. L. I. p. 446. Pari modo Latinis *etas* usurpatur. Liv. XLII. 34. *Cum primum in etatem veni.* *L. Bos.*

Ibid. Ἐν ἡλικίᾳ] In Epicuri testamento apud *Diog. Laërt.* p. 272. A. εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν dicitur virgo cum nubilis est. *M. du S.*

48. Εὐθὺς ἀγνοῆσαι] Non satis liquet, voluerintne marg. *AIW.* notare Codicis alicujus lectionem, qui bis ἀποθανεῖν habeat, omisso ἀγνοῆσαι, (quod tamen ita videtur, quia sic & alibi solet similia notare) an vero ἀγνοῆσαι ἀποθανεῖν, quo *Salani* conjectura, qui hanc collationem non vidit, belle adjuvaretur. *J. F. R.*

Ibid. Τὸ δ' εὐθὺς] Turbant hic codices. In *Flor.* desunt τὸ εὐθὺς ἀποθανεῖν. Ego τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοῆσαι δὲ ἀποθανεῖν legendum censeo. Sed interim, dum accedat codicum auctoritas, vulgatam retineo. *M. du S.*

51. Ὦ οὗτος] Frequens compellandi formula, non tamen nimis honorifica, sed plerumque aliquid reprehensionis habens, ut *Aesop.* in fabulis persaepe solet, veluti Fab. 16. Cum Oraculum maligno exploratori respondet: ἐρώτησον, ὦ οὗτος βουλή, πτώσεως, & alibi non semel; vel pro heus tu, ut ap. *Aristoph.* Ran. 172. & Pluto 439. Verum & in mitiorem partem *Aesop.* Fab. 25. ubi medicus ait consulenti, ὦ οὗτος, εἰ σώζεσθαι βούλει, λαβὲν ἄρτον — ἐπίδος. Quare non irascor pristino interpreti, haec verba vertenti: *vir egregie*, nec tamen satis probo. V. idem c. 16. *J. F. R.*; 66. Τὰς ἐπὶ τοῦ] Pro ἐπὶ, lego ὑπὲρ. Vide an sic sanetur locus. Nam quod ἐλπίδας χρόνου μειζόνων pro *metu futuri* sumitur, ne te moretur. Habuisti enim jam in praecedentibus, c. 3. τοῦ μείζονος κακοῦ ἐλπίδος. & c. 11. ἐλπὶς τοῦ φόνου. Sic etiam *Chrysostom.* 253. 1. ad Pop. Antioch. Omnium maxima difficultas ex sequentibus oritur, ἐπ' ἀ. ἐ. τ. ε. quo enim referantur non habent. *M. du S.*

67. Ἐλπίδας] Conf. quae supra dicta ad c. 3. De plurali autem supra quoque jam dixi. Conf. c. 38. f. *Quom. Hist.* & c. 61. f. & *Long. Past.* III. p. 99. παρ' ἐλ-

habuit merito, videns ſolum illum ſtudioſum & cuſtodem tyrannidis, ſolum pericula pro patre ſubeuntem, ſolum ſecuritatem praeſtare imperio. Itaque ſciebam, etſi minus propter benevolentiam, at certe propter deſperationem mox illum periturum eſſe, cum ita rationes ſubducturus eſſet, nihil ſibi prodeſſe vitam, ſublata quam a filio habuiſſet ſecuritate. Omnia igitur illi confertim objeci, naturam, dolorem, deſperationem, terrorem, futuri metum temporis. *His* contra illum auxiliis uſus ſum, & ad ultimam illam deliberationem eum adegi. Interiit vobis orbus, plorans, lacrumans, luctum lugens brevem illum quidem, ſed patri *conficiendo* qui ſufficeret: & quod graviſſimum eſt, *interiit* ſua ipſius manu, quae miſerrima omnium mors eſt, multumque, quam ſi ab alio inferretur, difficilior.

19. Ubi eſt gladius meus? Num eum agnoſcit alius? Numquid alterius cujusquam telum illud fuit? quis illum in ar-

εἶχε, εἰκότως, ὁρῶν μόνον ἐκεῖνον κηδεμόνα, καὶ φύλακα τῆς τυραννίδος, καὶ μόνον πρακτικὸν τὰ τοῦ πατρὸς, καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῆς δεχῆς [c] παρεχόμενον. ὥστε εἰ καὶ μὴ διὰ τὴν εὔνοιαν, ἀλλὰ διὰ τὴν [d] ἀπόγνωσιν, εὐθὺς ἠπιστάμην τεθνηξόμενον αὐτὸν, καὶ λογιζόμενον ὡς οὐδὲν ἔτι τῆς ζωῆς ὄφελος ἐκ τῆς παιδὸς ἀσφαλείας καθηρημένης. ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ ἀθρόα προσέβαλον, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ὑπὲρ τῶν μελλόντων [e] ἐλπίδας χρόνων [f] ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ [g] πρὸς τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα. ἀπέθανεν ὑμῖν ἄτεκνος, λελυπημένος, ἀδυρόμενος, δακρύων, πεπεισμένως πένθος ὀλιγοχρόνιον μὲν, ἀλλ' ἱκανὸν πατρὶ καὶ τὸ δευτεραῖον, αὐτὸς ὑφ' αὐτῆς, [h] ὅσπερ θανάτων οἴκτιστος, καὶ πολλῷ χαλεπώτερος, ἢ εἰ ὑπ' ἄλλου γίγνοιτο.

Ποῦ μοι τὸ ξίφος, μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζει; μή τινος ἄλλου ὅπλον τοῦτο ἦν; τίς αὐτὸ εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνεκόμισε; πρὸ

[e] Παρεχόμενον] Nil mutant Edd. priſcae. An παρεχόμ.? *M. du S.* [d] Ἀπόγνωσιν] Sic recte Edd. & P. Ἐπίγνωσιν ſola *Fl.* male. [e] Ἐλπίδας χρόνων] Deſunt haec verba in *Fl.* ſed lacuna relicta. Adſunt in cett. & Cod. P. [f] Ἐπ' αὐτὸν] Τούτοις ἐπ' αὐτὸν *Pell.* [g] Πρὸς] Sic *Pell.* Περὶ *F.* & P. & marg. *Ar.* Περὶ *Fl. Ald. P. H. S. Fr.* [h] Ὅστις] Ita bene Edd. plurimae. Sed ὅστις malç *F.*

ἐλπίδας, & Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 81. 43. *F.F.R.*

Ibid. Χρόνων, ἐπ' αὐτὸν] Ait Tyrannicida, ſe ſublato tyranni filio, omnia ſimul mala patri ingeſſiſſe, quae eum mori cogerent. Ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ ἀθρόα προσέβαλον, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τοῖς μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ πρὸς τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα. Videtur aliquid intercidiſſe; nimirum καὶ poſt vocem χρόνων. *Omnia itaque cumulata ei circumdedi, naturam (τὴν φύσιν Reiſkeo), dolorem, deſperationem, metum, temporum inſecuturorum horrores, & auxiliatoribus in eum uſus ſum, atque ad extremum hoc conſilium perpuli.* Interpres non male ſupplevit τούτοις, *his adverſus illum auxiliis uſus ſum.* In editione Florentina poſt vocem μελλόντων hiatus eſt, & duae voces ſequentes omiſſae, quod argumento eſt, coddicem, quo Florentini uſi ſunt, eo loco ſe male habuiſſe. *F.F.*

Ibid. Ἐπ' αὐτὸν] Τούτοις hic deſiderari videtur, legendumque, τούτοις ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην. *F.G.*

Ἐπ' αὐτὸν] Parum abfuit quin illud τούτοις ante ἐπ' in contextum receperim; ita id mihi neceſſarium videtur. At poteſt jam eo uti qui voluerit. Neque quisquam vitio vertat, quod tamen mox πρὸς pro περὶ & περὶ ex eodem receperim; id enim factum, quia res ipſa loquebatur, etiam ſine codicum ope ſic corrigendum; tum quia nec vulgata lectio ſibi conſtabat; quae quando conſtans eſt, minus facile movenda. Ceterum, ſi cui minus adridet illud καὶ quod Cl. *Jenſ.* poſt χρόνων inſeri vult, punctum minus poſt id vocabulum ponat, & ſic ſine καὶ ſenſus ſatis conſtat, qui tamen vel tum commate tolerabilis eſt. *F.F.R.*

68. Πρὸς] Sic reſcripſi. In impreſſis παρὰ, exceptâ *Junt.* quae περὶ habet, quod in P. etiam extat. *M. du S.*

Ibid. Καὶ πρὸς τὴν] Hic locus integer non videtur. *F.G.*

Καὶ πρὸς τὴν] Jam tamen ex *Solani* emendatione integer videbitur. *F.F.R.*

73. Τῷ αὐτῷ] Τῷ αὐτῷ erat in P. Sed ex ipſo ὦ' ſatis adparet, eam & αὐτῷ adſpirare voluiſſe. *F.F.R.*

πρὸ τῦ τυράννυ τίς ἐχρήσαλο; τίς αὐτὸ ἐπ' ἐκεῖνον ἀπέσ͵ειλεν; ὦ ξίφος κοινωνὸν καὶ ἀδόχον τῶν ἐμῶν καλορθωμάτων, μὴ τοσύτυς κινδύνυς, μὴ τοσύτυς φόνυς ἀμελήμεθα, καὶ ἀνάξιοι δοκῦμεν δωρεᾶς. εἰ γὰρ ὑπὲς μόνυ τύτυ τ τιμὴν ἤτυν παρ' ὑμῶν, εἰ γὰρ ἔλεγον, ἄνδρες, ἀποθανεῖν ἐθελήσαν[ι] τῷ τυράννῳ, καὶ ἀνόπλῳ ὄντι τῦ καιρῦ κατειλημμένῳ, ξίφος τῦτο ἐμὸν ὑπηρέτησε, καὶ πρὸς τὸ τέλος τ ἐλευθερίας συνήργησε παντὶ, τῦτο τιμῆς τε καὶ δωρεᾶς ἄξιον νομίσα[τε], δεσπότῃ ὕτω δημωλικῦ κτήματος οὐκ ἂν ἡμείψα[σθε]; οὐκ ἂν ἐν τοῖς εὐεργέταις ἀνεγράψα[τε]; οὐκ ἂν τὸ ξίφος ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθήκα[τε]; οὐκ ἂν μὴ τ θεῶν ἐκεῖνο προσεκυνήσα[τε];

Νῦν μοι ἐννόησα[τε], οἷα πεποιηκέναι εἰκὸς τ τύραννον, οἷα δὲ εἰρηκέναι πρὸ τ τελευτῆς. ἐπεὶ γὰρ ὑπ' ἐμῦ φονευόμενος, καὶ τίρωσκόμενος πολλοῖς τραύμασιν ἐς τὰ φανερὰ τῦ σώματος, ὡς ἂν μάλισ͵α λυπήσειν ἔμελλον τ γεγεννηκότα, ὡς ἂν ἐκ τ πρώτης θέας διαταράξειν, ὁ μὲν ἀνεβόησεν οἰκτρὸν, ἐπικαλούμενος τ γεγεννηκότα, οὐ βοηθὸν, οὐδὲ σύμμαχον, ἤδει γὰρ πρεσβύτην ὄντα καὶ ἀσθενῆ, ἀλλὰ θεατὴν τ οἰκείων κακῶν. ἐγὼ γὰρ ἀπηλλαττόμην, ποιητὴς μὲν τ ὅλης τραγῳδίας γεγενημένος,

cem detulit? ante tyrannum quis eo uſus eſt? quis eum iſti immiſit? o gladie particeps & ſucceſſor praeclare a me factorum, poſt tot pericula, poſt tot caedes negligimur, & indigni videmur praemio. Si enim pro hoc ſolo honorem a vobis peterem; ſi enim dicerem, Viri, tyranno mori volenti, cum inermis a tempore deprehenſus eſſet, gladius hic meus miniſtravit, & ad finem libertatis *reſtituendae* unicuique adjutor fuit; hunc honore & praemio dignum judicate! dominum rei ita popularis nonne remuneraremini? non in bene meritis illum ſcriberetis? non ipſum enſem in templi donariis reponeretis? non cum diis illum adoraretis?

20. Jam mihi animum advortite quid tyrannum feciſſe probabile fuerat, & quid dixiſſe ante obitum? Cum enim trucidatus a me, & vulneratus multis vulneribus in apertas partes corporis *inflictis*, (ut nempe maximum dolorem patri objicerem, ut primo illum ſpectaculo perturbarem) ipſe quidem miſerabile quiddam exclamaret, parentem advocans, non adjutorem neque auxiliarium, (norat enim ſenem eſſe & imbecillum) ſed ſpectatorem malorum domeſticorum. Ego nempe abieram, auctor quidem totius tragoediae, ſed reliqueram huic actori

a Παντὶ] Conſtans lectio. b Νομίσατε] Sic habent Edd. omn. c Νῦν μοι] Nil varietatis notat *Solan.* Sed video *Hagen.* utramque male habere τὸν μὴν, reliquas τὸν μοι. d Γεγεννηκ.] Ita hic & mox iterum dedi, monente *Solano*, quum Edd. γεγεννηκ. uno ν. excepta S. mutant Edd. priſcae. e Διαταράξειν] Διασπαράξειν P. & marg. *AIW.* Nil

89. Παντὶ] Leg. πάντη τούτῳ. *F.G.*

90. Νομίσατε] Ἐνομίσατε. *F.G.*

Οὐκ ἀντὶ τούτου — ἐνομίσα[τε]] Fuit cum putarem legendum πάντως. Sed nondum ſic ſatis ſanus erat locus. Nunc autem veriſſima mihi videtur, quam in textum recepi, emendatio. *M. du S.*

Νομίσατε] Quia ſequentia verba omnia ſuum augmentum habent, etiam in hoc verbo addidiſſem, quod & *Solan.* in *Junt.* fecerat. Licet haud immemor ſim eorum, quae ſupra non ſemel de augmento fruſtra adjecto dixerim. Verum quia Cl. *Geſner.* id imperativo modo accepit, nihil mutavi. Sed ſi quid mutandum, poſſis etiam νομίσατε legere, ut ſit, *judicaſſetis*; nam vel ſic, vel ἐνομίσατε legendo, argumentatio clarior, & ſenſus magis cohaerens mihi videtur. *J.F.R.*

93. Ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθ.] Non ut ipſe quoque inter Deos referatur gladius; quamquam apud Scythas cultum acinacem legimus: ſed quoniam ad donaria in templis ſuſpenſa, (forte etiam Deo alicui ut Jovi ultori, ut Marti, appenſus gladius) pars etiam cultus & religionis illius videtur pervenire. Sic ſupra Ἐνυπν. c. 8. ſtatuarii nobiles μὴ τ θεῶν προσκυνῆσαι dicuntur, quod cum Phidiae Jupiter adoratur, etiam ipſe artifex in partem honoris videtur venire. *J.M.G.*

98. Τετρωκόμενος] Hic deſiderari videtur ὁ υἱὸς vel ἃ

ri mortuum, ſcenam, gladium, & reliqua fabulae *peragenda*) ſuperveniens autem ille, vidensque filium, quem ſolum habebat, vix ſpirantem, cruentatum, oppletum caede, vulneraque ejus continua, & multa, & letalia: haec exclamavit, *Fili, periimus, trucidati ſumus, pro tyrannis caeſi ſumus. Ubi eſt interfector? cui rei me ſervat? cui me cuſtodit? per te, fili, jam ante caeſum? aut numquid ſenem contemnit; & ipſa tarditate ut puniat, extendit mortem meam, & longiorem mihi caedem efficit?*

21. Et haec dicens quaerit enſem, inermis ipſe, cum filio in omnibus confideret. Sed ne hic quidem illi defuit: olim autem erat a me ille praeparatus, & ad facinus futurum relictus. Extrahens nempe de caede & vulnere gladium, *Paullo ante*, inquit, *me interfeciſti, nunc vero recrea, gladie; veni lugenti patri ſolatium, & infelicem manum ſenilem adjuva: macta, tyrannum interfice, luctu libera; utinam prius in te incidiſſem! utinam ordinem caedis praecepiſſem! mortuus eſſem, ſed ſolum ut tyrannus, ſed*

καλαλιπὼν δὲ τὸν υἱὸν τεθνηκότα ἢ νεκρόν, καὶ τὸ σκηνὴν, καὶ τὸ ξίφος, καὶ τὰ λοιπὰ τῆς σφάγης· ὑπεστὰς δ' ἐκεῖνος, καὶ ἰδὼν υἱὸν, ὃν εἶχε μόνον ὀλίγον ἐμπνέοντα, αἱμαγμένον, ἐμπεπλησμένον τῆς φόνου, καὶ τὰ τραύματα συνεχῆ, καὶ πολλὰ, καὶ χαλεπὰ, ἀνεβόησε τάδε· Τέκνον, ἀνηρήμεθα, πεφονεύμεθα, τετυραννοκτονήμεθα, πῆ ὁ σφαγεύς; τίνι με τηρεῖ; τίνι με φυλάττει; ἆρά σοῦ, τέκνον, προαναμένοντος, ἢ μήτι ὡς γέροντος ὑπερφρονεῖ; καὶ τῇ βραδύτητι χολάζειν δέον, καὶ μακροτέραν μοι τὴν φόνον, καὶ μακροτέραν μοι τὴν σφαγὴν ποιεῖ;

Καὶ ταῦτα λέγων, ἐζήτει τὸ ξίφος· αὐτὸς γὰρ ἄοπλος ἦν, ἅτε τὰ πάντα τῷ παιδὶ θαρρῶν. ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἐνεδέησε, πάλαι δ' ἦν ὑπ' ἐμοῦ καὶ τοῦτο [f] προπαρεσκευασμένον, καὶ πρὸς τὸ μέλλον τόλμημα καλαλελειμμένον· ἀποσπάσας δὴ τὴν σφαγὴν, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελὼν τὸ ξίφος, Φησὶ, Πρὸ μικροῦ μὲν μὲ ἀπέκτεινας, νῦν δ' ἀνάπαυσον ξίφος, παλαιῷ πενθοῦντι πατρὶ θαμύθιον ἐλθὲ, καὶ προφυλακὴν χειρὶ δυστυχεῖ συναγώνισαι, ἀποσφαξον, τυραννοκτόνησον, καὶ τοῦ πενθεῖν ἀπάλλαξον, εἴθε σ' πρώτως σοι ἐνέτυχον, εἴθε τὴν τάξιν πρῶτος ἔλαβον τοῦ φόνου, ἀπέθανον ἄν, [h] ἀλλ' ἢ ὡς τὸν

[f] Προπαρεσκ.] Προπαρεσκευ. malo *Fl.* Reliquae recte, ut ediđi. [g] Πρώτως] Forſan πρῶτος. [h] Ἀλλ' ἢ] Hanc eſſe conſtantem lect. notat *M. du S.*

ὁ παιδίσκος, ut interpres expoſuit. *F. G.*

Τετραστίχιδος] Non adeo deſideratur υἱὸς vel παιδίσκος, quam intelligitur ex antecedentibus & conſequentibus. Nexus enim orationis eſt: Ἐστὶ δὲ φονεύσιμος, ὁ μὲ ἀνελόμενον. Niſi malis mecum articulum addere, ὁ φονεύσιμος legendo, ut ſic plenius eidem reſpondeat repetitum deinde ὁ μὲ, quod ἐπαναδὸν inſervit, propter inſertas illas caedis rationes, ſenſum ſuſpendentes. *J. F. R.*

24. Προπαρεσκ.] Vid. ſi operae eſt, ſimilem lapſum complurium Editionum, προπαρεσκευ. pro προπαρεσκ. exhibentium infra in *Lexiph.* c. 24. Hic enim augmentum ab Auctore fuiſſe neglectum, non credo, etſi ſupra exemplorum ſatis dedimus, ubi id ſtudio fecerint auctores. *J. F. R.*

33. Πρώτως] Legendum omnino aut πρῶτος, aut πρώτῳ, ſed illud concinnius videtur. *M. du S.*

34. Ἢ] Delendum iſtud ἢ, ut ineptum. *M. du S.*

Ibid. Ἀλλ' ἢ] *Solanus* particulam ἢ deletam cupit; Nec ego deſiderarem, ſi abeſſet; Verum, etſi ἀλλ' ἢ etiam pro ἀλλὰ μόνον accipiatur, ut *Viger.* de partic. ex *Ariſtoph.* Εἰρ. docet, quid prohibet μόνον vel ἢ per pleonaſmum addi. Nam & alibi abundat ἢ, in alio locutionis genere, ut *Æſop.* fab. 2. Aquil. & Scarab. ἐμιζων αὐτὸν κατὰ τὸ μεγιστον Διὸς, ἢ μὴν μὴ καλαφρονῆσαι τ' μικρότητος αὐτοῦ. Sic ſine accentu ἢ legitur in mea Edit. Æſopi. Sed ἢ μὴν in jurandi formulis uſitatum circumflecti ſolet; quare & forſan hic ſcribendum ἀλλ' ἦ ut ſignificet *certe quidem*, cujus ſignificatus exempla *Stephan.* jam dedit in Theſ. *J. F. R.*

τύραννος μόνον, ἀλλ' ἔτι νομίζειν ἔξειν ἐπιδικον. νῦν δ' ὡς ἄτεκνος, νῦν δ' ὡς οὐδὲ φόνέως εὐπορῶν. καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, ἐπῆγε τὴν σφαγὴν, τρέμων, καὶ δυνάμενος, ὀπιθυμῶν μὲν, ἀδυνάτων δὲ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ τολμήματος.

Πόσαι κολάσεις ταῦτα; πόσα τραύματα; πόσοι θάνατοι; πόσαι τυραννοκτονίαι; πόσαι δορεαί; καὶ τέλος, ἑωράκατε πάντες τὸν μὲν νεανίαν προκείμενον, οὐδὲ μικρὸν, οὐδ' εὐκαταγώνιστον ἔργον. τὸν πρεσβύτην δὲ αὐτῷ περιεχυμένον, καὶ τὸ αἷμα ἀμφοῖν ἀναπεφραγμένον, τὸν ἐλευθέριον ἐκείνην, καὶ ὀπτήσιον σπονδὴν, καὶ τὰ ἔργα τοῦ ξίφους τοῦ ἐμοῦ· αὐτὸ δὲ τὸ ξίφος ἐν μέσῳ ἀμφοτέρων ἐπιδεικνύμενον, ὡς οὐκ ἀνάξιον γεγένηται τοῦ δεσπότου, καὶ [a] μαρτυρόμενον ὅτι μοι πιστῶς [b] διακονήσαιτο, τοῦτο ὑπ' ἐμοῦ γενόμενον, μικρότερον ἦν. νῦν δὲ λαμπρότερόν ἐστι τῇ καινότητι. καὶ ὁ μὲν καθελὼν τὸν τυραννίδα πᾶσαν; εἰμὶ ἐγώ· μεμέρισται δ' ἐς πολλοὺς τὸ ἔργον, ὥσπερ ἐν δράματι. καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐγὼ ὑπεκρινάμην, τὰ δεύτερα δὲ ὁ παῖς, τὰ τρίτα δὲ ὁ τύραννος αὐτός· τὸ ξίφος δὲ πᾶσιν ὑπηρέτησεν.

spectans habitatorem hoc vinculum: nunc vero hoc orbis, nunc ne is cui ne interfectoris quidem sit copia. Dum haec dicit, urget caedem, tremens, *perficere* nequiens, cum cuperet ille quidem, sed viribus ad ministerium conatus deficeretur.

22. Quot hae sunt poenae? quot vulnera? quot mortes? quot tyrannicidia? quot praemia? Denique vidistis omnes juvenem quidem jacentem in conspectu, opus neque parvum, neque superatu ita facile; senem autem illi circumfusum; permistum utriusque sanguinem, libationem Liberatori *Jovi* sacram pro victoria; eaque gladii mei opera, ipsumque adeo gladium in medio utriusque ostentantem se, quam non indignus fuerit domino, testantemque, fideliter se mihi ministrasse. Hoc *universum* mea manu factum, minus futurum erat. Jam ipsa novitate clarius est. Ac destructor totius tyrannidis ego sum: opus autem ipsum in plures descriptum, ut in fabula: primarum partium actor ego, secundarum filius, tertiarum ipse tyrannus, gladius ministravit universis.

a *Μαρτυρόμενον*] Sic *F. Fl. Ba. H. P. S.* Immo & *Ald.* & *Fr.* Forsan tamen *μαρτυρούμενος* legend. b *Διακονήσαιτο*] *Διακονήσαιτο Fl.*

37. *Ἔσπευδε τὴν σφαγὴν*] Vertitur: *gladium adigit.* Sed vertendum, *caedem accelerabat*, ac pro *ἐπῆγε ἐπεῖ-* ye legendum. *F. G.*

Se-

Sequebatur in Parisina Editione Declamatio D. *Erasmi Rotterodami*, non illa quidem e Graeco conversa, sed quae superiori Declamationi Lucianeae respondeat. Verum quia ad opera LUCIANI non pertinet, eam ad calcem operis rejecimus.

ABDICATUS. ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Abdicatus aliquis Medicinam didicit. Patrem furiosum, & ab aliis relictum medicis cum medicamento dato sanasset, receptus est in familiam. Post haec novercam furiosam sanare jussus, *cum non pareret, demum* abdicatur.

'Αποκηρυχθείς τις, ἰατρικὴν ἐξέμαθε· μανέντα τὸν πατέρα, ὑπὸ τῶν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον ἰασάμενος φαρμάκῳ δόσει, ἀνελήφθη αὖθις εἰς τὸ γένος. μὴ ταῦτα, μεμηνυίαν τὴν μητρυιὰν ἰάσασθαι κελευόμενος, ὁ ἀποκηρύττει.

NOn nova ista, Judices, aut praeter spem a patre jam fiunt, neque nunc primum sic irascitur: sed in promtu illi ista lex, consueto more ad hoc venit tribunal. Illa autem nova mea nunc est infelicitas, quod proprium quidem crimen non habeo, sed artis subire poenam periclitor, si ea non potest per omnia istius imperiis obsequi. Quo quid fieri potest absurdius? curare pro imperio, non jam quantum ars

ΟΥ καινὰ νῦν ταῦτα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὐδὲ παράδοξα, ὑπὸ τῷ πατρὸς ἐν τῷ παρόντι γιγνόμενα· οὐδὲ νῦν πρῶτον τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται, ἀλλὰ πρόχειρος ἔστιν ὁ νόμος αὐτῷ, καὶ συνήθως ἐπὶ τοῦτ' ἀφικνεῖται τὸ δικαστήριον. ἐκεῖνο δὲ χαλεπώτερον νῦν δυστυχῶ, ὅτι ἔγκλημα μὲν ἴδιον οὐκ ἔχω, κινδυνεύω δὲ τιμωρίαν ὑποσχεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ μὴ πάντα δύναμαι πειθόμενος τούτῳ κελεύοντι· ἢ τί γένοιτ' ἂν αὐτοκρατέστερον; θεραπεύειν ἐκ προστάγματος,

a 'Εξέμαθε] 'Εμαθε C. b 'Αποκηρύττει] 'Αποκηρύττων Χύτραι. vult Jensius. Nihil vero a vulgata abeunt Edd. & C.

'Αποκηρυχθείς τις] Eadem species tractatur in *Senecae* Exc. Controv. 4, 5. *J.M.G.*

Ἰασάμενος κελεύσμενος, ἀποκηρύττεται] Quis non videt haec ultima esse imperfecta? Neque enim quia novercam jubebatur sanare, denuo potuit abdicari; quod foret frivolum, ut nihil supra; sed quia furentem sanare jussus, id recusavit. Hic simplex est status quaestionis, qui subsequenti libello passim declaratur. c. 22. ita loquentem legimus patrem: Διὰ τοῦτον πρεσβύτερόν σε θάλπω, καὶ διὰ τοῦτ' ἐν ἅπασι τὸν λόγον ἔχω, ἀπειθῶν τῷ πατρί. *Medicinam adhibere jussus, non vis; ac propterea quidem abdicatione dignus es, ut qui patri non obedias.* Hinc locum in argumento haud dubie imperfectum posumus instaurare: Μετὰ ταῦτα, μεμηνυίαν τὴν μητρυιὰν ἰάσασθαι κελεύσμενος, ἀπειθῶν, ἀποκηρύττεται. *Post novercam insanientem sanare jussus, neque obtemperans, abdicatur.* Et, ut puto, vox ἀπειθῶν excidérat. *J.F.*

4. Τὰ καινὰ ὀργίζεται] Jubebat *Solan.* in marg. conferri *Prometh.* c. 6. Sed cum aliter distribuerit capita *Hemsterhusius*, vide jam cap. sive §. 9. f. ibique varias lectt. & notas *Graevii*, *Solani*, & *Hemsterhusii*, & cognosces ὀργάζεται atque ὀργίζεται saepe commutari. Verum ut ibi pro ὀργάζεται dederunt ὀργίζεται, ita hic vicissim ὀργίζεται quis mallet, qui non contulerit sequentia. At si mox videas verba, τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους, idemque repetitum in c. 3. & 8. non dubitaveris ὀργίζ & hic verum esse. *J.F.R.*

16. Τοῦ-

τῷ, οὐκ ἐθ' ὡς ἡ τέχνη δύναται, ἀλλ' ὡς ὁ πατὴρ βούλεται· ἐβουλόμην μὲν ἂν τὴν ἰατρικὴν, καὶ τοιοῦτόν τι ἔχειν φάρμακον, ὃ μὴ μόνον τοὺς μεμηνότας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους παύειν ἐδύνατο, ἵνα καὶ [a] τοῦτο τὸ τοῦ πατρὸς νόσημα [b] ἰασαίμην· νυνὶ δὲ τὰ μὲν τῆς μανίας αὐτῷ τέλεον πέπαυται· τὰ δὲ τῆς ὀργῆς μᾶλλον ἐπιτείνεται. καὶ τὸ δεινότατον, τοῖς μὲν ἄλλοις ἅπασι σωφρονεῖ, κατ' ἐμοῦ δὲ τοῦ θεραπεύσαντος μόνου μαίνεται. τὸ μὲν οὖν μισθὸν τῆς θεραπείας ὁρᾶτε οἷον ἀπολαμβάνω, ἀποκηρυττόμενος ὑπ' αὐτοῦ πάλιν, καὶ τοῦ γένους ἀλλοτριούμενος δεύτερον, ὥσπερ ἄρα τοῦτ' ἀναλῆφθείς πρὸς ὀλίγον, ἵν' ἀτιμότερος γένωμαι πολλάκις ἐκπεσών [c] τῆς οἰκίας.

Ἐγὼ δὲ ἐν μὲν τοῖς δυνατοῖς οὐδὲν κελευσθῆναι βραδύνω· πρώην γοῦν ἄκλητος ἦκον ἐπὶ [d] βοήθειαν· ὅταν δέ τι ᾖ τελέως ἀπεγνωσμένον, οὐδ' ἐπιχειρεῖν βούλομαι. ἐπὶ δὲ τῇ γυναικὶ ταύτῃ εἰκότως, καὶ ἀτολμότερός εἰμι. λογίζομαι γὰρ οἷα πάθοιμ' ἂν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποτυχών· ὃς οὐδ' ἀρξάμενος τῆς θεραπείας, ἀποκηρύττομαι. ἄχθομαι μὲν οὖν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ἐπὶ τῇ μητρυιᾷ, χαλεπῶς ἐχούσῃ, χρηστὴ γὰρ ἦν· καὶ ἐπὶ τῷ πατρὶ δὲ ἐκείνῃ ἀπωμόμην. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπ' ἐμαυτῷ. ἀπειθεῖν δοκοῦντι, καὶ ἃ προστάττομαι [e] ὑπουργεῖν οὐ δυνα-

potest, sed ut vult pater. Vellem igitur medicina tale quoque medicamentum haberet, quod non furiosos solum, verum etiam injuste irascentes posset liberare, quo patris etiam hunc morbum sanarem. Jam vero furiosus ille morbus plane desiit; iracundus vero magis intenditur, & quod gravissimum est, aliis sapit omnibus, contra me vero, qui sanavi, solum furit. Quam igitur curationis mercedem accipiam, videtis, qui denuo ab illo abdicor, familia iterum excludor, quasi ea ipsa causa ad breve tempus receptus, ut tanto fiam inhonestior domo ejectus saepius.

2. Ego vero in his quae possum, imperia non exspecto, quare nuper invocatus veni ad auxiliandum. Ubi vero aliquid est plane desperatum, neque admovere manum volo. In hac muliere autem merito minus etiam audeo. Reputo enim, quae a patre mihi impendeant, si excidam, qui nondum coepta curatione abdicor. Quare graviter equidem fero, judices, novercae morbum, (bona enim erat) & patris ob eam rem tristitiam; maxime vero, quod ipse obsequium recusare videor, cum quae imperantur ministrare, tum ob morbi magnitudi-

a Τοῦτο τὸ τοῦ π.] Sic *Fl.* Τὸ τοῦ π. reliquae Edd. omisso τοῦτο. b Ἰασαίμην] Sic *J. P. H.* &c. quibus adstipulatur P. Ἰασάμην Ex. *Fl.* c Τῆς] Ita bene *P. B2. Fr. S. A.* Τοῖς male *J. Ald. Fl. H.* d Βοήθειαν] Τὴν βοήθ. *H2.* e Ὑπουργῶ] Sic *J. H.* &c. Ὑποφγ. *P.*

16. Τοῦτο τὸ π. τὸ νόσημα] Ed. *Fl.* hic secutus sum. *M. duS.*

27. Τῆς οἰκίας] Antiquiores Edd. τοῖς, male. Vid. Ἀλεξ. c. 19. ἐκπεσὼν τ οἰκίας. *M. duS.*

29. Πρώην — ἐπὶ βοήθειαν] Conf. mox c. 13. νῦν δὲ σωτῆρα ἐναγχος &c. *M. duS.*

61. Προσπράττω δὲ — μὴ δὲ ὀργιζῶς &c.] Pro Μὴ δὲ *Marcilius* legit μὰ Δί'. Multum, fateor, hic debemus *Marcilio*, qui si minus ipse veram dat lectionem, tamen ad veram, quantum apparet, aditum facit. Legendum scilicet νὴ Δί'. Numquam fere Μὰ Δί', nisi si vel sequatur, vel intelligatur negatio, usurpant Graeci. Sequitur quidem & hic negatio, at eam ad μὰ Δί' referri non posse, clarum est. Periodi hujus sensus paullo difficilior fugit Interpretem. Abdicatus dixerat, se, ubi primum a patre abdicatus esset, bono animo excessisse domo, reliqua vivendi ratione ostensurum, se falso a patre fuisse insimulatum; nec non studiis honestissimis operam daturum. *Praevidebam autem tale quid*, inquit, *& profecto suspecta mihi erant patris mei, ut qui non satis firma esset mente, injusta ira, & calumniae contra filium structae (nec deerant, qui hanc furoris principium existimarent) & minae, & velitatio mali, haud ita multo post in-*

va-

dinem, tum propter imbecillitatem artis, non possum. Verum enim vero justum non arbitror abdicari eum, qui, quae facere non potest, ea nec omnino promittat.

3. Propter quas causas prius me abdicaverit, facile ex praesentibus perspicitur. Ego vero ad illas quidem, ut puto, satis respondi ipsa vita, quae insecuta est: atque ea, quae nunc dat crimini, quantum potero, diluam, paucula de meis rebus ubi vobis enarravero. Ego enim ille intractabilis & refractarius, pudore ille patrem afficiens & indigna genere nostro perpetrans, tum quidem, multum illa & contenta voce clamanti, pauca reponenda putabam. Egressus autem domo judicium mihi magnum, & suffragium verum fore sperabam vitam post ea agendam, si appareret multum me a patris illis criminibus abesse, qui & in optimis studiis elaborarem, & cum optimis viris versarer. Praevidebam vero etiam tale quiddam, & suspicabar jamtum illud non satis mente constantis patris *indicium*, quod injuste iraesceretur, & falsa contra filium crimina componeret. Et erant, qui furoris initium ista putarent, & minas, & quaedam quasi praeludia mali non multo post ingruentis, odium irrationale, legem immitem, convicia in promtu,

μένῳ, ἐ ϗ δι' ὑποψολὴν τ νόσε, ϗ ἀσθενειαν τ τέχνης. πλὴν ε δίκαιον οἶμαι ἀποκηρύτειν, τ ἃ μὴ δύνα πωιῶν, μηδὲ τ ἐπιχειρεῖν ὑπισχνέμθμον.

Δι' ἃς μὲν ἐν αἰτίας ϗ πρότερον ἀπεκήρυξέ με, ῥᾴδιον συνιδεῖν ἐκ τ παρόντων. ἐγὼ δὲ ϗ πρὸς ἐκείνας μὲν, ὡς οἶμαι, ἱκανῶς τῷ μὴ ταῦτα βίῳ ἀπελογησάμην, ϗ ταυτὶ δὲ, ἃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, ἀπολογήσομαι, μικρὰ ὑμῖν διηγησάμενος τ ἐμαυτ. ὁ μὲν δυσάγωγος ϗ δυσπειθὴς ἐγὼ, ὁ καλαιοχύων τ πατέρα, ϗ ἀνάξια πράτ̃ων τ γένες, τότε μὲν αὐτῷ τὰ πολλὰ ἐκεῖνα βοῶντι ϗ ἀμαρτεινομένῳ, ὀλίγα χρῆναι ἀντιλέγειν ᾠόμην· ἀπελθὼν δὲ τ οἰκίας, ἐνόμιζόν μοι δικας ἤριν ἔσεσθαι μέγα, ϗ ψῆφον ἀληθῆ, τ μὲν ταῦτα βίον, ϗ τὸ φαίνεσθαι πάμπολυ τῆς τ πατρὸς ἐγκλημάτων ἐκείνων ἀφεστηκότα, ϗ τὰ κάλλιστα τ ἐπιτηδευμάτων ἐσπουδακότα, ϗ τοῖς ἀρίστοις συνόντα. προεωρώμην δὲ ϗ τοιοῦτόν τι, ϗ ὑπώπτευον ἤδη, ὡς ὁ σοφὸς καθεστηκότος πάλαι, δίκαιως ὀργίζεσθαι, ϗ ἐγκλήματα ψευδῆ καθ' υἱοῦ συντιθέναι ϗ πᾶσάν τινες, οἱ μανίας ἀρχὴν ταῦτ' εἶναι νομίζοντες, ϗ ἀπειλὴν, ϗ ἀκροβολισμὸν, οὐκ εἰς μακρὰν ὑπιπτευμένης τ κακ̃, μῖσος ἄλογον, ϗ νόμον ἀπηνῆ, ϗ βλασφημίας προχείρους, ϗ δικαστήριον σκυ-

f Καὶ] Comparet in *J. H. P.* aliisque, abest a *Bl.* *g* Ἀγανάκτησεν] Ἀγαλόσομαι marg. *Asl.* *h* Ἡδη] Sic *J. Pell. Ms.* Edd. priores. *Ms. Ai Marcil.* *i* Καθεστηκότος] Sic Edd. *J. Fl. H. P.* &c. Καθιστήκοτος P.

vasuri, odium sine causa, &c. ἀδίκως ὀργίζεσθαι & ὑπονοῆσαι ψευδῆ συντιθέναι tamquam substantiva sunt consideranda; veluti saepe infinitivi, etiam sine, caeteroquin solenni, articulo sumuntur. *J. J.*

Προεωρώμην δὲ ϗ — συντιθέναι] Locus hic sanus non videtur. *F. G.* Ita in nott. Mss. *Gujeti* conscriptum invenio; nempe συντίθεται pro συντιθέναι, quod unde habeat, non video; συντιθέναι enim ubique constanter invenio; sed forte est aberratio ejus qui has notas descripsit; & mendam quam *Gujetus* indicare voluit, latet in μὴ δὲ quod h. l. pro νῦν legebatur in Edd. de quo statim agetur. *J. F. R.*

62. Καὶ ὑπόπτευον μὴν ἤδη, ὡς ὁ σοφὸς] Καὶ ὑπόπτευον, μὴ δὲ, ὡς ὁ σοφὸς. Similis mendae etiam *Demosthenis* Olynthiacae II. quae vulgo I. numeratur, ad quam ea de re dixi. *Th. M.*

Καὶ ὑπόπτευον μὴν δὲ'] Non modo *Marcilianam* illam emendatam a *Jensio* conjecturam probo, sed illud insuper arbitror, excidisse articulum τὸ ante ἀδίκως, quo restituto omnia recte cohaerebunt. Ita certe interpretatus sum. *J. M. G.*

Ibid. Μὴ δὲ] Alii aliter: ego νῦν legendum censeo. Vide tamen *Orx.* c. 83. *M. du S.*

Ibid. Ἡδη] *Μὴ δὲ* recte *Gesn. profatio* verterat; sed quia νῦν ex Cod. est, id recepi, & *jam tum* reposui. *J. F. R.*

63. Καὶ νόμον] *Mores*, vertebatur. Verte, *legem asperam*. *F. G.*

σκυθρωπὸν, ἢ βοὴν, καὶ ἀγωνίαν, καὶ ὅλως χολῆς μεστὰ πάντα. διὸ δὴ τάχα μοι καὶ ἰατρικῆς δύσιν ποτὲ προσδόκων.

4 Ἀποδημήσας οὖν, ἐκ τοῖς εὐδοκιμωτάτοις τῶν ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἰατρῶν συγγενόμενος, καὶ πόνῳ πολλῷ, καὶ [a] προθυμίᾳ λιταρεῖ χρησάμενος, ἐξέμαθον τὴν τέχνην. ἐπανελθὼν δὲ, καταλαμβάνω τὸν πατέρα, σαφῶς ἤδη μεμηνότα, καὶ κατὰ τῶν ἐπιχωρίων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον, οὐκ ἐς βάθος ὁρώντων, οὐδ' ἀκριβῶς [b] φιλοχρωμάτων τὰς νόσους· πλὴν ὅ γε εἰκὸς ἦν ποιεῖν χρηστὸν υἱὸν, οὔτε ἐμνησικάκησα τῆς ἀποκηρύξεως, οὔτε μετάπεμπτος γενόμενος ὠφέλησα. οὐδὲ γὰρ εἶχόν τι αὐτῷ ἴδιον ἐγκαλεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκεῖνα ἦν ἀλλότρια τὰ ἁμαρτήματα, καὶ ὥσπερ ἔφην ἤδη, τοῦ νόσου. παρελθὼν οὖν ἄκλητος, οὐκ εὐθὺς ἰασάμην, εἰ γὰρ ἦν ποιεῖν ἔθος ἡμῖν, οὐδὲ ταῦτα ἡ τέχνη παραινεῖ, ἀλλὰ πάντων πρῶτον διδασκόμεθα σκοπεῖν εἴτε ἰάσιμόν ἐστι τὸ νόσημα, εἴτ' ἀνήκεστον, καὶ ὑπερβεβηκὸς τὸν ὅρον τῆς τέχνης. καὶ τοιγαροῦν, ἢν μὲν εὐμεταχείριστον ᾖ, ἐπιχειροῦμεν, καὶ πᾶσαν σπουδὴν εἰσφερόμεθα σῶσαι τὸν νοσοῦντα· ἢν δὲ κεκραλήκως ἤδη, καὶ γενικρὸς τὸ πάθος ἴδωμεν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν προσαπτόμεθα, νόμον τινὰ παλαιὸν τῶν προπατόρων τῆς τέχνης ἰατρῶν φυλάττοντες, οἳ φασι μὴ δεῖν ἐπιχειρεῖν τοῖς κεκραληκόσι. ἰδὼν οὖν τὸν πατέρα ἔτι ἐντὸς τῆς ἐλπίδος, καὶ τὸ πάθος οὐχ ὑπὲρ τὴν τέχνην ἐπιπολὺ τηρήσας, καὶ ἀκριβῶς ἐξετάσας ἕκαστον, ἐπεχείρουν ἤδη, καὶ

trifte judicium, & clamorem, & iram, & omnino bile plena omnia. Propter haec fane, opus mihi forte aliquando medica arte futurum, exſpectabam.

4. Peregrinatus ergo, & probatiſſimorum apud exteros medicorum conſuetudine, tum labore multo & ſtudio indefeſſo uſus, artem perdidici. Redux patrem invenio, aperte jam furentem, & a patriis medicis depoſitum, qui ſcilicet intima non perviderent, neque accurate ſatis morbos diſcernerent. Verum quod decebat facere filium bonum, neque abdicationis memoriam adhibui, neque dum arceſſerer expectavi. Neque enim proprium quidquam ipſius, quod accuſarem habebam; ſed aliena illa peccata erant omnia, atque ut modo dicebam, morbi. Accedens igitur invocatus, non ſtatim curavi, neque enim mos eſt nobis ita facere, neque ars hoc praecipit, ſed docemur primo omnium conſiderare, ſanabilisne ſit morbus, an incurabilis, & fines artis egreſſus? ac tum, ſi tractabilis ſit, manum admovemus, & diligentiam adferimus omnem ad ſervandum aegrotum. Sin videamus ſuperaſſe morbum ac viciſſe, omnino non aggredimur, ſervantes legem antiquam progenitorum artis medicae, qui negant manum admovendam his, qui ſuperati jam ſint. Videns igitur patrem intra ſpem, malum artis fines non multum egreſſum, obſervatis & accurate exploratis omnibus, manum jam admovebam, audaciter

a Προθυμίᾳ] Προμηθίᾳ Fl. & L. Sed cum vulgata noſtra faciunt J. H. & Cod. P. b Φιλοχρωμάτων] Φιλοχρ. male Fl.

80. Φιλοχρωμάτων] * Διαχρώστων. Διαχρωζόντων ἀξιόχρεως. V.

* Φιλοχρωμάτων pro φιλοχρώστων editum erat, errore nato a ſimili ſono ſequentis verbi διαχρώστων; quare id mutavi. J. F. R.

80. Φιλοχρωμάτων] Conf. infra *Phalar.* 2. §. 9. M. du S.

97. Προπατόρων] Non ineptum quidem loquendi genus, pro auctore, inventore patrem dicere; ab egeſtate tamen profectum, ut judicat Cl. *Caſaub.* ad Athen. I. 1. Ἀδύνατος μὲν ὁ τοῦ βίβλου τοιαῦτα, dicens: Non ha-

cter infundebam medicamentum; multis licet praesentium suspectam dationem habentibus, calumniantibusque curationem, & ad accusandum se parantibus.

5. Aderat etiam noverca metuens ac diffidens, non quod odio me haberet, sed quod metueret, & male illum habere, accurate sciret. Sciebat enim sola omnia, quae semper una, & in convictu quasi morbi esset. Verum enim vero nihil ego deterreri me passus, qui scirem, non futurum ut signa me fallerent, ut ars me proderet, curationem, quo tempore coeperam, ursi: licet consulentibus mihi amicis quibusdam, ne auderem, ne frustratus eventus calumniam mihi quandam induceret majorem, ut qui ulcisci vellem patrem medicamento, & memoriam adhiberem eorum, quae ab illo passus essem. In summa, salvus ille mox esse, resipiscere, dignoscere omnia: laudare novercam, & palam gaudere, quod bene audirem ego, quod ille resipuisset. Hic igitur, testari hoc ipsi possum, neque cunctatus, neque adhibito consiliario, cum audisset ab his, qui adfuerant omnia, solvit abdicationem, filium me sibi de novo adsumsit, servatorem & bene meritum appellans, fassus experimentum se jam certum habere, excusans illa superiora. Id factum exhilaravit quidem multos, qui aderant viri boni, contristavit autem, quibus abdicatio filii jucundior receptione fuerat. Videbam igi-

τὸ φάρμακον ναυαρχήσοντας ἐνέχειν, καὶ στὶ πολλοὶ τὴν παρόντων ὑπόπτευον τὴν δόσιν, καὶ τὴν ἴασιν διέκλυον, καὶ πρὸς παλιγγραίας παρεσκευάζοντο.

Παρῆν δὲ καὶ ἡ μητρυιὰ φοβουμένη, καὶ ἀπιστοῦσα, ὡς τοῦ μισεῖν ἐμὲ, ἀλλὰ τὸν δεδιέναι, καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι πάντας ἐκεῖνον διακείμενον. ἠπίστατο γὰρ μόνη τὰ πάντα συνοῦσα, καὶ ὁμοδίαιτος τῇ νόσῳ. πλὴν ἀλλ' ἔγωγε εἶδον ὑποδυομένους (ἠπιστάμην γὰρ ὡς φευσόμενά με τὰ σημεῖα, εἶδόν τε προδώσοντας τὴν τέχνην) ἐπῆγον τὴν ἴασιν ἐν καιρῷ τῆς ἐπιχειρήσεως. καίτοι καίμοί τινες τῶν φίλων συνεβούλευον μὴ θρασύνεσθαι, μὴ καὶ διαβολήν τινα μείζω ἐνέγκῃ μοι τὸ ἀποτυχεῖν, ὡς ἀμυνομένῳ τὸν πατέρα φαρμάκῳ, ὃν ἐπεπόνθειν ὑπ' αὐτῆς, καὶ τὸ κεφάλαιον, σῶς μὲν ἦν ἐκεῖνος, ὑγιὴς δὲ, καὶ σωφρονῶν πάλιν, καὶ πάντα διεγιγνώσκων· οἱ παρόντες δὲ ἐθαύμαζον, ἐπεὶ δὴ καὶ ἡ μητρυιὰ, καὶ φανερὰ πᾶσιν ἦν χαίρουσα, καὶ μοι εὐδοκιμοῦντι, καὶ χαίρειν σωφρονοῦντι. ὅτῳ δ' ἐν (μαρτυρεῖν γὰρ αὐτῷ ἔχω) μήτε μελλήσας, μήτε σύμβουλόν τινα τῶν τοιούτων προσλαβών, ἐπειδὴ τὸ πᾶν ἤκουσε τῶν παρόντων, ἔλυε μὲν τὴν ἀποκήρυξιν, υἱὸν δὲ ὑπαρχῆς ἐποιεῖτό με, σωτῆρα καὶ εὐεργέτην ἀποκαλῶν, ἀκριβῆ πεῖραν εἰληφέναι ὁμολογῶν, καὶ περὶ τῶν ἔμπροσθεν ἐκείνων ἀπολογούμενον. τοῦτο γενόμενον εὔφρανε μὲν πολλοὺς, ὅσοι παρῆσαν χρηστοὶ ἐλύπει δ' ἐκείνους, ὅσοις ἀποκήρυξις υἱοῦ, ἡδίων ἀναλήψεως. εἶδον γοῦν τότε καὶ πάντας ὁμοίως ἡδο-

c Ἐνέχειν] Ἐνέχω male *J.* sola. d Δὶ] Sic cum reliquis etiam *J. Fl. H.* Δὶ rectius marg. *Alw.* e Μελλήσας] Μελήσας Edd. priores, demta *S.* f Εὔφρανε μὲ] Et sic habere *J. Fl.* cum *H.* notat *M. duS.*

habent Graeci cum omni sua copia, quomodo *auferem* Graece dicant; & ideo modo *patrem libri* dicunt, modo aliter. &c. *J.F.R.*

98. Οἵ φασι] *Hippocrat. περὶ τέχνης.* *A.V.*

3. Ἕκαστον] Videtur aliquid excidisse: aut qui fit, quaeso, ut haec vox in singulari numero legatur? *M. duS.*

Ἕκαστον] Videtur *Solan. ἕκαστον masc.* gen. accepisse. Sed *neutr.* est, & recte se habet. *J.F.R.*

9. Τῷ μισεῖν] Usitatius τῷ μισεῖν; sed uti tum subauditur ἐπεκα, ita jam intellige ἐπὶ. *J.F.R.*

23. Δὶ] An Δὶ? *M. duS.*

27. Μελλήσας] In plerisque Edd. μιλήσας unico λ. ut & in Περ. c. 18. & apud *Xenoph.* Cyrop. I. 41. 5. (Sed emendare jubet *Steph.*) At alibi saepius & rectius μέλλω duplici λ. ut Ἰαλ. α. c. 9. *M. duS.*

ἡδομένους τοῖς πράγμασι, ἀλλ' εὐθὺς τὴν χρόαν τρεπομένην, καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὠργισμένου, οἷον ἐκ φθόνου καὶ μίσους γίγνεσθαι. ἡμεῖς μὲν οὖν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐν εὐφροσύναις καὶ θυμηδίαις ἦμεν, ἀλλήλους ἀπειληφότες.

Ἡ μητρυιὰ δὲ μετ' μικρὸν εὐθὺς νοσεῖν ἤρξατο, νόσον, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, χαλεπὴν καὶ παράλογον. αἰσθόμενος γὰρ εὐθὺς τὸ δεινὸν παρεφύλαξα· καὶ γὰρ ἁπλῆν, οὐδ' ὁλοσχερῆ μανίας τὸ εἶδος, ἀλλά τι παλαιὸν ὑποκυρῆσαν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέρρηξε, καὶ ἐς τὰμφανὲς ἐξενίκησε. πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα ἡμῖν ὅτι σημεῖα τῆς ἀνιάτου μεμηνότων. ἓν δὲ ἐκεῖνο καινὸν ὅτι τῆς γυναικὸς ταύτης παρεφύλαξα· πρὸς μὲν γὰρ τοὺς ἄλλους, ἡμερωτέρα καὶ πραεῖά ἐστι, καὶ παρόντων, εἰρήνην ἄγει ἡ νόσος· ἂν δέ τινα ἰατρὸν ἴδῃ, καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, κατ' ἐκεῖνο μᾶλλον παροξύνεται· ὅθεν καὶ αὐτὸ τοῦτο, τὸ πονηρὸς καὶ ἀπιστος ἔχειν δοκεῖν τεκμήριον. ταῦθ' ὁρῶν, ἐγὼ μὲν ἠχθόμην, καὶ

tur tunc non aequaliter omnes delectari negotio, ſed ſtatim cujusdam & verſum colorem, & conturbatum viſum, & vultum iratum, quale quid ex invidia & odio ſolet fieri. Nos igitur, ut facile eſt ad exiſtimandum, in jucunditate & animi oblectatione eſſe, qui recepiſſemus alter alterum.

6. Noverca autem paullo poſt ſtatim aegrotare coepit, morbum, judices, difficilem & irrationabilem; incipiens enim ſtatim malum obſervavi. Neque enim ſimplex, aut innatans modo furoris ſpecies; ſed antiquum aliquod deſidens in animo malum ruptis quaſi vinculis evicit in publicum. Sunt quidem alia quoque ſigna nobis multa ſine ſpe ſanationis furentium: unum autem illud novum hac in muliere obſervavi. Etenim ad reliquos mitior eſt & manſueta, praeſentibus iis, inducias agit morbus: at ſi quem medicum videat, & hoc ſolum *nomen* audiat, ad illud maxime exacerbatur: quod quidem ipſum quam male illa habeat & inſanabiliter, eſſe indicium. Haec videns aegre tuli equidem,

a Παρεφύλαξα] Hanc Edd. lectionem firmat Cod. P. Παρεφύλαχθο enim male *Fl.* b Ἐξενίκησε] Conſtantem hanc eſſe lectionem notat *M. du S.* c Καινὸν] Ita reſtitutum ex P. Κοινὸν enim Edd. aeque ac Ex.

45. Παράλογον] Παράλογον λέγουσιν ἀρετωτέρας εἶναι τ' ἄλλου, καὶ μάλιστα Θουκυδίδην, τὸ παράδοξον, καὶ ὃ οὐκ ἔστι προσδοκήσαι. οἷον τῶν πολέμων τὸ παράλογον, καὶ ὅτι ἐγένετο πολὺς παράλογος. παράλογος δὲ τὸ ἀνέλπιστον λέγει ὁ παρὰ προσδοκίαν. *V.*

51. Καινὸν] Ita L. utí conjeceram. In reliquis κοινὸν. *M. du S.*

55. Καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον] Et hanc eſſe conſtantem Editt. lectionem collatio *Solani* indicat, nec immerito id inveſtigavit; conjicias enim τοῦτον pro τοῦτο legendum; ut ad medicum referatur; nam ſi neutro genere effertur, nimis multa videntur relinqui intelligenda, licet analoga exempla non deſint, ut ſupra *Prometh.* T. I. §. 4. f. καὶ ἀχρήσασθαι σοφιστῇ, εἰς εἰ σὺ, & ſimilia; verum ſic a viſu ad auditum transire inſuetum videtur: at ſi τοῦτον legam, nondum mihi ſatisfacio tamen; quia ſic ſermo redditur ambiguus; nam neſcias fere, utrum illud μόνον tum quoque maſcul. gen. ſit accipiendum, an adverbialiter; ubi maſcul. genere acceperis, ſignificabit, *ſi audierit medicum, qui ſolus loquitur, aliis tacentibus.* At hoc abſurdum hic eſt, ideoque adverbium erit μόνον, & *tantummodo* ſignificabit Luciano, qui de ambiguitate non cogitavit. *Cic.* ad Fam. XII. 27. ſcribens. *Quod ſi, ut ex, ceſſabis*, relinquit intelligendum, ut es *ceſſator, Salluſt.* Jug. 66. 2. *Igitur Vagenſes, quo Metellus praeſidium impoſuerat.* i. e. in quod oppidum Vagenſium. *J. F. B.*

56. Ὅθεν καὶ αὐτὸ τοῦτο] Ecce tria pronomina conjuncta; quod non inſolens eſt Graecis. Sic fere *Ael.* V. H. II. 13. ante med. τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα. Et *Ariſtot.* de Gen. animal. III. 6. pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Quem ſupra credo in Dial. *Hermot.* jam ad partes vocavimus. *J. F. B.*

59. Ἀξίαν ὅσαν] Ut multa hic ſunt oblique, ambigue, figurate denique in novercam dicta, quae ſervare in converſione noſtra ſtuduimus: ita hic inſignis eſt ambiguitas. Poteſt enim illud ἀξίαν ὅσαν varie accipi, *merebatur, digna erat*, quae in furorem ex invidia incideret. At privignus videri vult dicere, illam miſericordia ſua dignam ſibi viſam. *J. M. G.*

Ἀξίαν ὅσαν] Privignum id velle dicere, vel ſaltem videri velle, novercam eſſe dignam, cujus cum miſe-

dem, & miseratus sum feminam, quod merebatur, praeter fas infortunatam.

7. At pater prae imperitia, qui neque principia mali, quod eam tenet, neque causam, neque modum novit, curare illam jussit, atque idem infundere ei medicamentum: putavit enim unum esse furoris genus, morbum unum, infirmitatem eandem, quae similem curationem reciperet. Cum vero, quod verissimum est, nego fieri posse ut servetur mulier, cum superari eam a morbo fateor; indignatur, irascitur, me ultro ait subtrahere me, & mulierem prodere; ob artis imbecillitatem me accusat. Atque usu illi venit, quod solet dolentibus: irascuntur enim omnes his, qui libere vera illis dicunt. Verum ego, quantum potuero, causam apud illum dicam, & pro me, & pro arte.

8. Ac primum a lege incipiam, ex qua abdicare me vult, ut sciat, non jam

τὴν γυναῖκα [d] ἄωτμον [e] ἀξίαν θεᾶν, καὶ μὴ δοκοῦντα τὸ προσῆκον δυστυχοῦσαν.

Ὁ πατὴρ δὲ ὑπὸ ἰδιωτείας (οὐ γὰρ οἶδεν οὔτε δέχηται τὴν κατέχουσαν κακὴν, οὔτε τὴν αἰτίαν, οὔτε τὸ μέτρον τοῦ πάθους, ἐκέλευεν ἰᾶσθαι, καὶ τὸ ὅμοιον ἐγχέαι φάρμακον. Ἓν γὰρ εἶναι μανίας εἶδος, καὶ μίαν νόσον, καὶ ταὐτὸν ἀρρώστημα ταυτὸν, καὶ ὡσαύτως πλημμελείαν θεραπείαν δεχόμενον. ἐπεὶ δὲ, ὅπερ ἀληθέστατον, ἀδύνατον εἶναί φημι σώζεσθαι τὴν γυναῖκα, καὶ [g] ἡττᾶσθαι ὑπὸ τῆς νόσου ὁμολογῶ, ἀγαναχτεῖ, καὶ ὀργίζεται, καὶ φησὶν ἑκόντα καθυφίεσθαι, καὶ προδιδόναι τὸν ἄνθρωπον, ἐγκαλῶν ἐμοὶ τὴν ἀσθένειαν τῆς τέχνης. καὶ [h] πάσχει μὲν σύνηθες τοῖς λυπουμένοις· ὀργίζονται γὰρ ἅπαντες τοῖς μὴ παῤῥησίας τἀληθῆ λέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἷός τε ὦ, διαλογήσομαι πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης.

Καὶ πρῶτόν γε ἀπὸ τοῦ νόμου ἄρξομαι, καθ' ὃν οὗτός με ἀποκηρύξαι βούλεται, ἵν' εἰδῇ

d Ἄωτμον] Ἀωτμὸν L. e Ἀξίαν θεᾶν] Ἀξιοῦσαν marg. *AIW.* f Ἄωτον] Ἀώτου *Fl.* g Ἡττᾶσθαι] Sic *F. Fl. H. P.* &c. Ἡττῆσθαι L. h Πάσχει] Ita P. cum Edd. plerisque. Πάσχων *Fl.*

79. Καθ' ὃν οὗτος μὴ ἀποκηρύξαι βούλεται] Ἐντεῦθεν οἱ ἀγῶνες, ἐν πρώτοις δὲ ὁ λόγων τῷ νομίμῳ ἐπιχειρεῖ. ὁ δὲ πάντων μὴ δικαίων τοῖς νόμοις ὡς ἀποκηρύττεσθαι ἀξίων. *M.*

screat, adparet ex c. 2. ubi ait: ἄχθομαι — ἐπὶ τῇ μητρυιᾷ χαλεπῶς ἐχούσῃ χρῆσθαι μοι. *F. F. R.*

74. Ὀργίζονται — μὴ παῤῥησίας] Ubi narrasset Abdicatus, quemadmodum a patre novercam furentem sanare jussus, ex certissimis signis collegerit, se ei mederi non posse; tum quemadmodum id patri suo, homini rudi, persuadere non potuerit; denique quemadmodum pater cum criminatus sit, quasi se consulto huic rei subtraheret, ac imbecillitatem artis objecerit: at se illa omnia dare dolori, quo pater tum correptus fuerit: Ὀργίζονται γοῦν ἅπαντες, pergit, τοῖς μὴ παῤῥησίας τἀληθῆ λέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἷός τε ὦ, διαλογήσομαι πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. *Omnes nimirum* (quotquot scilicet istiusmodi calamitate obruuntur) *irascuntur iis, qui sine circuitu & fidenti animo dicunt id quod res est. Ego vero, quantum potero, causam ad eum agam, & pro me ipso, & arte mea!* Si & mihi μὴ παῤῥησίας de hoc loco sententiam ferre licet, non dubitare ajo, quin hic sit lacuna magna an parva. Etenim nihil in praecedentibus de minis patris, se filium suum secundum abdicaturum minantis; (ex quo tamen tota, quae sequitur, disputatio oritur, & ob quod integrum hoc opusculum scriptum est) continuo autem filius causam dicere incipit ante, quam id, unde causa nata est, expositum est. Quis tam ἀσύνετος & praeter decorum desultoris ab Luciano, artificiosissimo scriptore, credat esse profecta? Adverte animum, Lector, & mecum deplorabis politissimi hujus opusculi vulnus haud sanabile, nisi ab integriori codice. *F. F.*

Ὀργίζονται γοῦν] Ego vero nihil hic vulneris video. Satis edoctus lector ipso argumento proposito, &, si dubitat, ex his, quae statim sequuntur, rem totam discit: satis judices ex patris accusatione, qua de re agatur, intellexere; nec possunt ullo modo ignorare, si pauciissima post haec verba audiant. *F. M. G.*

75. Οἷός τε ὦ] Jubet *Solanus* in marg. conferri *Prometh.* c. 3. Sed vide jam T. I. *Prom.* §. 4. f. ubi nescio quidem occurrit; veram aliter constructum; qualis constructio tamen satis illustrabitur ex iis quae modo c. proximo, ad verba καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνα, diximus. *F. F. R.*

δὴ οὐκ ἐφ' ὁμοίαν ἴσασι αὐτῷ νῦν τε καὶ πρότερον τὴν ἐξουσίαν. οὐ γὰρ ἅπασιν, ὦ πάτερ, ὁ νομοθέτης, οὐδὲ πάντας υἱέας οὐδὲ ὁσάκις ἂν ἐθέλωσιν ἀποκηρύττειν συγκεχώρηκεν, οὐδ' ὑπὲρ πάσαις αἰτίαις, ἀλλ' ὥσπερ τοῖς πατράσι τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι ἔφηκεν, οὕτω καὶ τοῖς παισὶν προσήκειν, ὡς μὴ ἀδίκως αὐτὸ πάσχωσι. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐλευθέραν ἔφη γίγνεσθαι, οὐδ' ἄκριτον τὴν τιμωρίαν, ἀλλ' εἰς δικαστήριον ἐκάλεσε, καὶ δοκιμαστὰς ἐκάθισε, τοὺς μήτε πρὸς ὀργὴν, μήτε διὰ βολὴν τὸ δίκαιον κρινοῦντας. οἶδε γὰρ πολλοῖς πολλάκις ἀλόγους αἰτίας ὀργῆς παρισταμένας, καὶ τὸ μὲν ψευδεῖ τινι διαβολῇ πειθόμενον, τὸ δὲ οἰκέτῃ πιστεύσαντα ἢ γυναίῳ ἐχθρᾷ ἅπαν ἠγεῖτο ἀδίκαστον γίγνεσθαι τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς ἁλίσκεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ ἐγχεῖται, καὶ λόγου ἀποδίδοται, καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεται.

Ἐπεὶ τοίνυν ἔξεστι καὶ τοῦ μὲν ἐγκαλεῖν μόνῳ ὁ πατὴρ κύριος, τοῦ κρῖναι δὲ εἰ εὔλογα αἰτιᾶται, ὑμεῖς οἱ δικάζοντες. αὐτὸ μὲν οὖν ὅ μοι ὀνειδίζει, καὶ ἐφ' ᾧ νῦν ἀγανακτεῖ, μηδέπω σκοπεῖτε· πρότερον δ' ἐκεῖνο ἐξετάσατε, εἰ ἔτι δίκαιον ἀποκηρύττειν αὐτῷ ἅπαξ ἀποκηρύξαντι, καὶ χρησαμένῳ τῇ παρὰ τὸ νόμιμον ἐξουσίᾳ, καὶ ἀποπληρώσαντι τὸ

similem esse sibi ut prius potestatem. Neque enim, Pater, omnibus, neque omnes filios, neque quoties voluerint, abdicare legislator permittit; neque omnibus de caussis. Sed quemadmodum patribus sic irasci permisit, ita etiam filiis, ne injuste hoc patiantur, prospexit. Ac propterea non liberam esse dixit, neque sine judicio poenam, sed ad tribunal eos vocavit, & aestimatores sedere jussit, neque irate, neque calumniose quid justum sit judicaturos. Norat enim multis saepe irrationabiles irae causssas esse, & alium mendaci cuidam calumniae fidem habere, alium servo credere aut mulierculae inimicae. Quare voluit non sine judicio hoc negotium transigi, neque inauditos filios statim damnari, sed aqua illis quoque infunditur, & ratio redditur, & nihil non examinatum relinquitur.

9. Quandoquidem igitur licet; & accusationem solam in potestate habet pater, judicium autem, an cum ratione accuset, vestrum est, judices: ipsum quidem quod mihi objicit, & de quo nunc indignatur, nondum considerate: prius vero illud exquirite, sitne concedendum illi abdicare, qui semel jam abdicavit, & potestate legis usus

a Καὶ] Id adesse etiam in *Fl*, *J*. & *N*. notat *M. du S.* qui eandem constantiam in duobus versibus sequent. quoque observat. b Ἐφ' ᾧ] Ἐφ' ὃ *Bx*, *Fl*. At vulgatam Edd. lect. firmat Cod. P. c Καὶ] Deerat in *Ald.* Sed adscriptum margini. In aliis autem Edd. aderat.

98. Καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καλαλάπτει] Ὅρα πῶς δι' ἐμπαθῆ λόγων τὸ ἴδιον τῆς λύπης πάθος ἐσχασμοῦ ὑπεμφαίνει, καὶ ὅτι πρὸς τὴν ἐσχατιὰν τῆς καθηγορίας πρόεισιν ὁ ἐσχατιὰν τὴν λογολογίαν ποιεῖται, ἀλλὰ τομίμῳ κέχρηται, καὶ πρὸς τὴν ταύτης ἀπάντησιν. *V.*

85. Τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι] Conf. supra T. I. *Prometh.* §. 9. f. ubi sic restituit cum *Solano*, *Hemsterhusii*. Confer & hujus *Abdic.* c. 1. & 3. *J.F.R.*

97. Ὕδωρ ἐγχεῖται] Jubet *Solan.* in marg. conferri infra *Διαιτ.* c. 15. ubi, οὐ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει, quod ibid. c. seq. iterum occurrit, sed potius videas T. I. *Piscat.* c. 24. Ibique commentatores tradentes aqua veteres usos ad dimetiendum tempus, ut nos hodie arena. Sed & oratores ad clepsydram dixisse, ne orationem diutius extraherent, & alteri parti etiam spatium ad causssam dicendam concederetur, dictum alio loco ejusdem Dialogi vel proximi. Rursum autem idem occurrit c. 28. *Pisc.* ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ, aliisque locis c. 24. *Pisc.* indicatis. *J.F.R.*

98. Δίκαιον ἀποδίδοται] Vide de hac phrasi Cl. *Duker.* ad Thucyd. III. c. 109. p. 234. Quem admonente Cl. *Hemsterhusio*, consului, videque num & λόγον & λόγους διδόναι, dici, probare hoc Luciani aliorumque

usus est, illudque patrium imperium explevit, deinde vero rursus recepit, abdicationemque rescidit. Equidem injustissimum esse tale quid ajo, infinitas sic fieri filiorum poenas, & condemnationes multas, & metum perpetuum, & legem nunc quidem adjuvare iras, paullo post autem solvi, & rursus aeque valere, atque omnino sursum deorsum jura verti, prout quoque tempore videatur patribus. Sed primo quidem aequum est permittere *aliquid*, & in partem indignationis venire, & puniendi potestatem tribuere ei, qui genuit. Cum vero semel consumserit potestatem, cum lege abusus fuerit, cum expleverit iram, deinde post haec receperit, bonum esse contra priorem sententiam persuasus: in his jam necessario manendum, nec transiliendum, neque mutandum consilium, neque judicium retractandum. Utrum enim filius malus, an bonus futurus esset, signo dignosci nullo poterat: ac propterea indignos familia reprobare concessum est iis, qui tum cum ignorarent, aluere.

10. Ubi vero non necessitate quadam, sed libera potestate pro se aliquis quem probavit, recepit; quomodo jam mutare sententiam potest, aut quis legis usus ei relinquetur? Quemadmodum enim si quis

πάλιν τοῦτον ἔσωσεν. εἶτ' αὖθις ἀναλαβόντι, καὶ λύσαντι τὴν ἀποκήρυξιν. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀδικώτατον εἶναί φημι τὸ τοιοῦτον, ἀπεράντους γενέσθαι τὰς τιμωρίας, καὶ πολλὰς τὰς καταδίκας, καὶ τὸν φόβον ἀίδιον, καὶ τὸν νόμον ἄρτι μὲν συνοργίζεσθαι, μικρὸν δὲ λύεσθαι, καὶ πάλιν ὁμοίως ἰσχυρὸν εἶναι, καὶ ἄλλως, ἄνω καὶ κάτω στρέφεσθαι τὰ δίκαια, πρὸς τὸ δοκεῖν καιρῶν εἶναι τοῖς πατράσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον αὐτῶν ἄξιον ἐφιέναι, καὶ ἀγανακτῆσαι συναγανακτεῖν, καὶ κύριον εἶναι τιμωρίας ποιεῖν τὸν γεννήσαντα. ἐπεὶ δ' ἅπαξ ἀναλώσῃ τὴν ἐξουσίαν, καὶ καταχρήσηται τῷ νόμῳ, καὶ ἐκπλησθῇ τῆς ὀργῆς, εἶτα, μετὰ ταῦτα ἀναλάβῃ, χρηστὸν εἶναι μεταπείθεσθαι, ὅτι τούτων ἀμείνων μὲν μένειν, καὶ μηκέτι μεταπηδᾶν, μηδὲ μεταβουλεύεσθαι, μηδὲ μεταποιεῖν τὴν κρίσιν. τῷ μὲν γὰρ τὸν γενησόμενον πονηρὸν ἢ χρηστὸν ἀποβήσεσθαι, οὐδὲν, οἶμαι, σημεῖον ἦν. καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ἀναξίους τῆς γένεως ἀποκηρύττεσθαι συγκεχώρηται, τοῖς [d] ὅτι ἠγνόουν ἀναθρεψαμένοις.

10. Ὅταν δὲ μὴ κατ' ἀνάγκην, ἀλλ' ὑπ' ἐξουσίας αὐτός τις [e] ὑφ' ἑαυτῷ καὶ δοκιμάσας ἀνάλάβῃ, τίς ἔτι μηχανὴ μεταβάλλεσθαι, ἢ τίς ἔτι χρόνος ἐπιλοιπόσεται τῷ νό-

[d] Ὅτι] Poll. An non melius ὅτι? [e] Ὑφ' ἑαυτῷ] Sic praeter alias etiam J. Fl. H. P.

que testimoniis. Plurali etiam Lucianum uti in Reviviſc. J.F.R.

4. Ἐφ' ᾧ] Hoc praeferendum esse alteri lectioni, quae ἐφ' ᾧ exhibet, vix probatione indiget, ἀγανακτῶ enim, vel ἀνιῶμαι ὅτι τινί rectius dici, satis multis ostendit Cl. Jens. ad Nigr. T. I. c. 7. p. 45. Quamquam & εἰ τινί recte dicitur, ut ibid. probat Cl. Hemsterh. J.F.R.

30. Ὅτι] Probarem Pelleti conjecturam, sive ab alio ejus libri margini adscriptam; modo aliud verbum adesset, quod sensum illum exhiberet, quem Erasmi versio procudit, nimirum: *quos cum educabant, cujusmodi essent futuri, nesciebant.* Ac tum ὅ, τι separatim scriberem; sed nihil est opus; sensus enim vulgatae est satis commodus, ut versio Gesneriana indicat. J.F.R.

34. Μηχανὴ μεταβάλλεσθαι] Id est: πρὸς τὸ μεταβάλλεσθαι. vel ὡς, ut in *Dial. mort.* Mercur. & Charontis, καιρὸν ὡς ἐπιπλῆσαι τὸ σκαφιδίον τὰ ἀνιαγότατα. Amat autem & noster nudos ejusmodi infinitivos. Sic *Clem. Alex.* Strom. L. IV. p. 474. Καὶ μέλι φησὶν ἀγρίλλῳ καὶ ἔλαιον ἀναψήσασθαι. — i. e. *oleum ad ungendum.* & *Aristoph.* Plut. 556. καταλείψει μηδὲ ταφῆναι. i.e. πρὸς τὸ ταφῆναι. *non relinquet unde sepeliatur. Long. Past.* I. p. 14. f. Τοῦτο καὶ ἴσασι Δάφνιν, χρήσασθαι καταφορᾷ ἐχθιμαΐδι τράγῳ, ubi χρήσασθαι est, *quod* vel *quia utebatur*, adeoque paullo aliter quam apud Nostrum. Sed cum Nostro idem *Longus* I. 18. δῶρα ταύρου τιμῶν ἐπιθήμαλα. *Alciphr.* I. Ep. 9. f. ἐπὶ addit, οἱ ἐπὶ τῷ ὑφιτίῳ κήρῳ παρεδύσην —— ἐμφορούμενοι ἐβριος. Sed elliptice etiam in Novo Foedere persaepe, ut *Evan. Luc.* 2. vers. 3. ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι. At haec tironum gratia. J.F.R.

47. Διαλ-

νόμος; φαίη γὰρ ἂν πρὸς σὲ ὁ νομοθέτης, εἰ πονηρὸς ἦτθ᾽ ἦν, καὶ τῷ ἀποκηρυχθῆναι ἄξιος, τί παθὼν ἀνεκάλεις; τί δ᾽ αὖθις ἐπανῆγες ἐς τὰ οἰκία; τί δ᾽ ἔλυες τὸν νόμον; ἐλεύθερος γὰρ ἦσθα, καὶ τοῦ μὴ ποιεῖν ταῦτα κύριος. εἰ γὰρ δὴ ἐντρυφᾶν σοι δοτέον τοῖς νόμοις, οὐδὲ πρὸς τὰς σὰς μεταβολὰς ἀνάγεσθαι τὰ δικαστήρια, οὐδ᾽ ἄρτι μὲν λύεσθαι, ἄρτι δὲ κυρίους εἶναι τοὺς νόμους, καὶ τοὺς δικαστὰς καθῆσθαι μάρτυρας· μᾶλλον δὲ ὑπηρέτας τῶν σοὶ δοκούντων· ὁτὲ μὲν χολάζοντας, ὁτὲ δὲ [b] ἀλλαττομένους, ὁπότ᾽ ἂν σοι δοκῇ. ἅπαξ γεγένησαι, ἅπαξ ἀνατέτροφας, ἅπαξ καὶ τὸ ἀποκηρύττειν ἀντὶ τούτων ἔσχες, καὶ τότε, ἢν δικαίως σὺ τοῦτο ποιεῖν δοκῇς· τὸ δ᾽ ἀπαυστὶ τοῦτο, καὶ ἀεὶ καὶ πολλάκις καὶ ῥᾳδίως, μεῖζον ἤδη τῆς πατρικῆς ἔχει ἐξουσίας.

Μὴ δή, πρὸς Διός, ὦ ἄνδρες δικασταί, συγχωρήσητε αὐτῷ, ἐπεὶ τῷ ἀναλήψει περιημμένος, καὶ λύσασθαι τὴν γνώμην τοῦ πάλαι δικαστηρίου, καὶ ἀκυρῶσαι τὴν ὀργήν, αὖθις [c] ὅπως τὴν αὐτῷ τιμωρίαν ἀνακαλεῖται, καὶ [d] ὅπως τὴν ἐξουσίαν τὴν πάλαι ἀνατρέχειν, ἧς ἄχρηστος ἤδη, καὶ [e] ἐφ᾽ ὁμοίοις ἀπροθύμως, καὶ μόνῳ τούτῳ ἄκυρος, καὶ [f] προϊέμενος ἤδη. ὁρᾶτε γὰρ που καὶ ἐπὶ τοῖς ἄλλοις δικα-

ctus est? Dixerit enim ad te legislator: *Si malus hic fuit & abdicari dignus, quid tibi in mentem venit ut revocares; quid rursus reduxisti in domum? quid legem rescidisti? liber enim eras, integrum tibi erat hoc non facere. Neque enim concedendum tibi est, ut ad animi tui lubidinem utaris legibus, neque ad tuas inconstantias circumagas judicia, neque ut nunc abrogentur, nunc valeant leges, & judices sedeant testes, vel ministri potius, eorum, quae tibi placent, nunc poenientes, nunc reconciliantes, prout tibi visum fuerit. Semel genuisti, almisti semel, semel etiam abdicandi pro his potestatem habes, idque tum, si juste illud videaris facere. Illud autem indefinienter facere & perpetuo, & saepe, & temere, majus jam est potestate patria.*

11. Nolite sane, obsecro, judices, concedere illi, postquam sponte receptionem fecit, & superioris judicii cognitionem reddidit irritam, & iram suam retractavit, ut ad eandem rursus poenam me revocet, ad patriam potestatem recurrat, cujus jam tempus illi praeteriit, & olim dies elapsus est, quoque illo solo *actu* vim suam amisit & consumta est. Videtis quodam modo

a Ἀνώγεσθαι] Συνώγεσθαι marg. *A1.* b Διαλλάττοντας] Sic quoque habere *Fl. H.* & *S.* notat *Solanus.* Habent & *J. P. Fr.* nec dubito quin reliquae. c Γεγένησαι] Recte hic *P. S.* Γεγόνησας *J. Ald. H. Fl.* d Τότε] Hanc esse constantem lectionem observat *M. duS.* e Προδιδπαυρμένη] Sic dedi ex marg. *A1W.* Προδίδυκ. enim Edd. priores.

47. Διαλλάττοντας] Cum nihil variant Edd. quid opus est hoc addere? Nam silentium ibi satis loquitur. i. e. ubi nihil notamus, id indicio est, eas convenire. Verum solet *Solanus* noster sic observare consensum, quando suspicatur aliter posse legi; an igitur, quia id olim vertebatur *absolvenses*, aliud verbum malait? quum ἀλλάττω *permutare*, & *conciliare* significet? verum cum status permutationem notet, dices etiam immunitatem a poena significare, ubi poenae opponitur. At qui status permutationem subit, ille ἀλλάττεται, ille mutat conditionem; adeoque ibi forsan difficultatem vidit *Sonlius* noster, quum Lucianus hic transitive uti hoc verbo videatur, si pro *absolvere aliquem* usus est, id quod sententiae adprime conveniret, meliusque responderet praemisso λύσασθαι τοὺς νόμους; nam si *reconciliare* significet, in eo dicas non esse legum dissolutionem. supra quidem *differre* significat, T. I. *Prometh.* c. 1. p. 25. Ubi vid. notam *Lamberti Bos.* Immo plurimum *conciliare* notat, vid. *Thucyd.* VI. c. 47. *Aristoph.* Vesp. 1385. & alibi frequenter hoc significatu apud utrumque: quare & hic sic accipere licebit, cum Cl. *Gesnero*, eoque magis, quod non respiciatur ad omnem legum dissolutionem, sed ad hunc abdicationis casum, ac ἀλλαγὴν, reconciliationem cum filio, ut ipse indicat cap. sequente. Cumque illa ἀλλαγὴ aboleat pristinum abdicationis decretum, recte quoque sic respondet τῷ λύσει τοὺς νόμους, dissolvit enim quod ante statutum erat. Interim & *liberare*, *absolvere*, non esset incongruum; nam sic mox c. 14. τοῦτο δικῶν, ἀπαλ-

do in aliis etiam judiciis, ut a judicibus fortitione lectis, si quis injustum factum putet judicium, permittat lex ad aliud provocare & abire tribunal: sin aliqui ultro de judicibus convenerint, & delectis a se permiserint arbitrium, non jam *permissae*. Quibus enim initio licebat non stare, hos si quis sua sponte legerit, justum est, eorum illum cognitione contentum esse. Ita sane tu etiam, quem licebat non iterum recipere, si indignus genere tuo videbatur; hunc si, bonum arbitratus esse, denuo recepisti, non jam poteris abdicare. Non enim dignum esse, qui ista denuo a te patiatur, tu ipse testatus, & bonum jam esse confessus es. Quare receptionem poenitentiae non jam subjectam, ratam conciliationem esse convenit, post multum adeo judicium, & duo tribunalia, unum prius illud, quo me ejeciſti, alterum tuum ipsius, cum mutato consilio irritum *prius illud* feciſti. Cum priora decreta rescindis, firmas quae post ea deliberasti. Mane ergo in ultimis, tuere judicium tuum: patrem te esse oportet; ita enim ipsi tibi placuit, hoc probasti, hoc sanxisti.

12. Equidem neque, si non natura essem filius, sed adoptatum me abdicare velles, licere tibi putarem. Quod enim omnino non facere licebat, illud, ubi semel

κριοις, ὡς ἐπὶ μὲν τῆς κληρωτῆς λαχόντων δικαστῶν, ἢν τις ἄδικον οἶμαι γεγνῶσθαι τὸ κρίσιν, δίδωσιν ὁ νόμος ἐς ἕτερον ἐφεῖναι δικαστήριον. ἢν δέ τινες ἐκόντες αὐτοὶ συνθῶνται δικαστὰς, καὶ προελόμενοι ὑπερβῆναι διατᾶν, οὐδὲ ἔτι. οἷς γὰρ ἐξῆν μηδὲ ἢ ἀρχὴν ἐμμεῖναι, εἰ τούτους τις αὐθαίρετος εἵλετο, ἔργειν δίκαιος τοῖς ἐγνωσμένοις. ὅτῳ δὲ καὶ σὺ, ὃν ἐξῆν μηκέτ' ἀναλαμβάνειν, εἰ μὴ ἀξίως ἐδόκει τῷ γένει, τοῦτον εἰ χρηστὸν ἡγησάμενος εἶναι πάλιν ἀνείλησθαι, οὐκ ἔτ' ἀποκηρύττειν ἔξεις. ὅτι γὰρ οὐκ ἄξιος αὖθις παθεῖν ταῦτα, ὑπ' αὐτῶν σῶν μεμαρτύρηκας, καὶ χρηστὸς ἤδη ἀνομολόγηκας. ἀμέλητον οὖν ἢ ἀκάλυψιν, καὶ ἢ ἀφελλαγὴν βέβαιον εἶναι προσήκει, μίαν χρίσιν οὖσαν πολλῶν, καὶ δύο δικαστήρια, ἓν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' ᾧ παρητήσω, δεύτερον δὲ τὸ σόν, ὅτε μεταβουλεύσας, καὶ ἀμάδαστον ἐποίησας τὰ πρότερον ἐγνωσμένα λύσας, βεβαίοις τὰ μετ' ἐκεῖνα βεβουλευμένα. μέμνησο τοίνυν ὅτι τῆς τελευταίας, καὶ φύλαξε ἢ σαυτῷ κρίσιν· πατέρα σε εἶναι δεῖ. τοῦτο γὰρ ἔδοξέ σοι, τοῦτ' ἐδοκίμασας, τοῦτ' ἐκύρωσας.

Ἐγὼ μὲν οὖν εἰ μὴ φύσει παῖς ἦν, θέμενος δὲ, ἀποκηρύττειν ἤθελες, ἐξεῖναί σοι ᾠόμην. ὃ γὰρ ἢ ἀρχὴν μὴ ποιεῖν δυνατὸν

[f] Τούτους] Ita *Ald. F. H. Fl. P.* Τούτοις P. [g] Ἀνείλησθαι] Ἀνήλιφας male *F. Ald. Fl. H.* B2. Correxit *S.* [h] Παρητήσω] Sic bene *F. Ald. P. H.* Παραιτήσω male *Fl.* [i] Μὴ] Deerat in Edd. Excepta *F.* Addidit etiam marg. *Ald.*

ἀπολλαγῆναι, *tenuis malis solutus* significat. Pro *effugere*, *praeterire*, media forma *Aretaeus Cappadox* L. I. Περὶ Ὑστερικῆς αἰτίων παθῶν. c. 10. fin. Εἰ γάρ τινες διὰ ψυχροῦ διαλάξαιντο ἢ ὑδάτων. Et ne credas forsan ibi διαλαθεῖν, *transiliverunt*, legendum, in Edit. Oxon. additus est *Xenoph.* 517. B. Διαλλάξας Μακεδονίαν. *Praetervehens*, *transiens Macedoniam*. *F. F. R.*

61. Προδιδυπεροῦν] Non haesitavi hoc recipere ex una collatione in marg. *Aldinae Wesselingianae*, quum Edd. minus apte haberent προσδιδόναι. Hoc enim sensum postulasse, pristinus jam sensit interpres, vertens, *ante consumpta*. Senſit idem Cl. *Geſn.* ut ex ejus versione adparet: & licet προσδιδ. quoque eo trahi possit; alterum tamen melius esse diſſitebitur nemo; quia si prior lectio retinenda foret, ἵνα προσδιδ- διαπωμοῦν potius dicendum fuisset. *F. F. R.*

73. Ἀνήλιφας] Perperam in omnibus ante *S.* legebatur ἀπήλιφας. *M. du S.*

87. Ἐγὼ μέ] Deest alterum *si* ante ἀπαιτ. aut pro Θέμενος, legendum Θέμεν. *M. du S.*

89. Ὃ γὰρ ἢ ἀρχὴν] Excidisse videtur negatio, ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν κ. τ. λ. Sic jam vertit *Erasmus*. Sic, sententia postulante, & nos dedimus. *F. M. G.*

Ibid. Τὴν ἀρχὴν] Hic significari *initio*, certum est; quare vides non ubique valere: *omnino*, *praecipue*. Confer quae dicta ad *I. Ver. Hist.* §. 4. *F. F. R.*

Ibid. Μὴ ποιεῖν] Omissa negatio μὴ in vulgatis sensum funditus sustulerat: restituimus itaque ex Ed. *Junc.* in qua sola reperitur. *M. du S.*

τὸν ἦν, τοῦτ' ἄδικον λύειν ἅπαξ γνώμην. ἡ δὲ ἡ φύσει, καὶ αὖθις προαιρέσει καὶ γνώμῃ ἐσποιημένην, πῶς εὔλογον [a] αὖ ἀποθεῖσθαι, καὶ πολλάκις ἀπὸ μιᾶς οἰκειότητος ἀποστερεῖν; εἰδ' οἰκέτης ὢν ἐτύγχανον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον πονηρὸν οἰόμενος, ἐπεδὴ σας, μεταπεισθεὶς δὲ ὡς οὐδὲν ἠδίκουν, ἐλεύθερον ἀφῆκας εἶναι, ἆρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὖθις ἐξὴν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; οὐδαμῶς. τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ ἀεὶ πάντως κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν. ὑπὲρ μὲν οὖν τοῦ μηκέτ' ἐξεῖναι [b] τούτῳ ἀποκηρύττειν, ὃν ἅπαξ ἀποκηρύξας, ἑκὼν ἀνέλαβεν, ἔτι πολλὰ εἰπεῖν ἔχων, ὅμως παύσομαι.

Σκέψασθε δὲ ἤδη [c] οἷον ὄντα καὶ ἀποκηρύξει με· καὶ οὐδέπω τοῦτό φημι, ὡς τότε μὲν ἰδιώτην, νῦν δ' ἰατρόν. οὐδὲν γὰρ ἂν πρὸς τοῦτο ἡ τέχνη συναγωνίσαιτο, οὐδ' ὅτι τότε μὲν νέον, νῦν δὲ ἤδη καὶ προβεβηκότα, καὶ τὸ πιστὸν τοῦ μηδὲν ἀδικῆσαι ἂν ἀπὸ τῆς ἡλικίας ἔχοιμι· μικρὸν γὰρ ἴσως καὶ τοῦτο. ἀλλὰ τότε μὲν, εἰ καὶ μηδὲν ἠδικημένου ὡς ἂν ἔγωγε φαίην, ἀλλ' οὐδ' εὖ πεπονθὼς, παρῃτεῖτο τὴν οἰκίας· νῦν δὲ σωτῆρα ἔναγχος,

factum, dissolvere iniquum est? Illum autem qui natura, deinde rursus voluntate & sententia tua *in domum* adscitus est, quomodo rationabile est rursus expellere, & uno familiae jure privare saepius? Si vero servus fuissem, tuque primo, malum me putans, vinxisses; ac deinde mutata persuasione arbitratus, nihil me injustum egisse, liberum dimisisses; numquid tibi aliquando irato liceret in similem me servitutem retrahere? Minime. Haec talia enim firma & perpetuo rata esse leges jubent. De eo igitur, quod non liceat isti abdicare, quem semel a se abdicatum sponte receperit, licet multa adhuc quae dicam supersint, tamen desinam.

13. Videte autem nunc, qualem me hominem abdicatum eat: Et nondum hoc dico, tum imperitum, jam vero medicum; nihil enim ad hanc rem ars juverit: neque, tum juvenem, nunc autem jam provectum, qui ab ipsa jam aetate argumentum habeam, injuriam me non *temere* facere; parvum enim fortasse hoc etiam fuerit. Verum illo tempore, licet injuria nulla laesus, ut ego possem dicere, tamen nec auctus beneficio, domo me excluſit: jam ve-

[a] Αὖ] Πάλιν marg. *Aiw.* [b] Τούτῳ] Τοῦτον L. Nil mutant Edd. [c] Οἷον ὄντα] Ὄν τινα L. & marg. *Aiw.*

92. Αὖ] Illud πάλιν, quod margo *Aldinae primae Wesselinganae* habet, glossema potius, quam varians lectio est. Nisi tamen indicare voluerit, utrumque adverbium simul in quodam Codice legi; quod si verum foret, velim id apertius indicasset ille qui collationem hanc adlevit; ac tum non improbarem; solet enim πάλιν αὖ conjungi, aeque ac apud Latinos: *reverti rursus*, vel *iterum reverti*, quod ex *Terent.* aliisque nimis notum. Adeoque cum librarii minus periti geminatam particulam offenderent, facile fieri potuit, ut unam tamquam superfluam, ejicerent. Etsi *Devarius* de particulis, αὖθις αὖ geminatum bis ex *Demosthene* proferens, id pro pleonasmo habere non vult; sed *contra, rursum* significare contendit contra *Budaeum*; est tamen, ubi alterutra sine sensus detrimento abesse queat, ut hic. Et an αὖθις non πλεοναζει apud *Aristoph.* Plut. 860. τὴν ἰσόμοιρον τυφλὸν Πάλιν αὖθις. Veluti & apud *Homer.* saepissime, ut Il. B. 276. Οὐ θήν μιν πάλιν αὖθις ἀνήσω θυμὸς ἀγήνωρ. quod posterius vel Lexica notarunt; ego numerum tantum adjungo; sed & addo Il. E. 257. *J. F. R.*

97. Ἆρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὖθις ἐξὴν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; οὐδαμῶς· τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια, καὶ ἀεὶ πάντως κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν] Tale forte fuit Graecorum jus; sed in eo jus Romanum a Graeco differt. Nam actio ingrati competebat Patrono adversus libertum ingratum; qui si causa cadebat, retrahebatur ad servitutem per sententiam judicis. Lege *Divus* ff. de jure patronatus, & Lege *Qui manumittitur* 12. Cod. de operis libertorum, & Lege *Si manumissus* 2. & Lege Liberti 3. & Leg. *Libertinae* 4. Cod. de Libertis & eorum liberis. *J. P. a G.*

15. Ἔναγχος] Jubet *Solan.* in marg. conferri princ. c. 2. hujus *Abdicati*, item finem ejusdem; sed ibi per χθὲς & πρώην effertur τὸ ἔναγχος; neque magni est momenti, alioquin & loca alia ostenderem, ubi ἔναγχος, quod Noster amat, occurrit, ut princ. *Zeux.* & alibi. *J. F. R.*

18. Τοῖς τοιούτοις αὖθις ἀμιλλᾶσθαι τῆς θεραπείας ἐκείνης. οὐδ'

vero ſervatorem recens & bene de ſe meritum, quo quid fieri poſſit ingratius? ſervatum mea opera, tali ſuperato periculo, talem ſtatim mercedem perſolvere: nec ulla curationis illius ratione habita, ſtatim obliviſci, & in ſolitudinem ejicere eum, qui jure meminiſſe poterat, quam injuſte ejectus fuerit, ſed idem non ſolum memoriam injuriae non adhibuit, verum ſalutem praeſtitit & ſanitatem.

14. Neque enim parvum eſt, Judices, neque quotidianum beneficium, quo affeci illum, qui talibus nunc *poenis* me dignum cenſet. Sed etſi forte iſte ignoret quae tum acta ſunt; at vos noſtis, qualia agentem illum & patientem, & quomodo affectum, ego illum receperim, deſperantibus reliquis medicis, familiaribus autem fugientibus, ac ne prope quidem accedere auſis, ac talem reddiderim, qui etiam accuſare poſſit, & de legibus diſputare. Potius *hoc dicam*, vides, pater, tui *ſtatus* ſpecimen. Talis fere cum eſſes, qualis nunc mater eſt, ad priſtinam te mentem revocavi. Non igitur juſtum eſt eam mihi pro illis mercedem tribui, neque adverſus

καὶ εὐεργέτῃ γεγενημένον, ὃ τί γένοιτ' ἂν ἀχαριστότερον, σωθέντα δι' ἐμὲ, καὶ τηλικοῦτον κίνδυνον ἀπαφευγότα, τοῖς τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τὴν θεραπείας ἐκείνης οὐδ' ἕνα λόγον ἔχοντα, ἀλλ' οὕτω ῥᾳδίως ὑπιδελθεῖν. καὶ ὅτι τὴν ἐρημίαν ἐλαύνειν, τὴν ἐφηδέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο, μὴ μόνον δ' ὑμνησικακήσαντα, ἀλλὰ καὶ σώσαντα, καὶ σωφρονεῖν ποιήσαντα;

Οὐ γὰρ μικρὸν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὐδὲ τὸ τυχὸν εὖ πεποιηκὼς αὐτὸν, ὅμως τοιούτων νῦν ἀξιοῦμαι. ἀλλ' εἰ καὶ ὅτῳ ἀγνοεῖ τὰ τότε πάντες ὑμεῖς ἴστε οἷα ποιοῦντα αὐτὸν, καὶ πάσχοντα, καὶ ὅπως διακείμενον, ἐγὼ προσελαβόν, τῶν μὲν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωκότων, τῶν δ' οἰκείων φευγόντων, καὶ μηδὲ πλησίον προσιέναι τολμώντων, τοιοῦτον ἀπέφηνα, ὡς καὶ καθηγορεῖν δύνασθαι, καὶ περὶ τῶν νόμων διαλέγεσθαι. μᾶλλον δὲ ὁρᾷς, ὦ πάτερ, τὸ παράδειγμα, τοιοῦτος ὢν τὸ σεαυτοῦ ὀλίγου, οἷα νῦν ἡ γυνή ἐστι, πρὸς τὴν ἀρχαίαν φρόνησιν ἐπανήγαγον. οὐ δίκαιον οὖν τοιαύτῃ μοι γενέσθαι ἀντ' ἐκείνων τὴν ἀμοιβὴν, οὐδὲ κατ' ἐμοῦ σε μόνον σωφρο-

d Ἐφηδέντ'] Sic *Ald. J. H. Fl. S.* & Ex. Ἐφηδόντα P. *e* Μὴ] Abeſt a *Fl.* Ceterae habent. *f* Δ' ὑ] Δὲ ὑ marg. *AIW.* *g* Μοι] Μὴ *J.* male. Μοι *Ald. Fl. H. P.* &c.

ὑδ' ἕνα λόγον ἔχοντα] Diſtingue verba hoc modo: Τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τὴν θεραπείας ἐκείνης οὐδ' ἕνα λόγον ἔχοντα. Paullo poſt: ἐλαύνειν τὴν ἐφηδόντα &c. verto, *ut abigat eum qui jure poſſit lætari eo quod injuria fuerat ejectus.* L. Bos.

21. Ἐλαύνειν, τὴν ἐφηδόντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο] Non video quo pacto haec ita potuerint verti: — *ut abigat eum, qui jure ſit obſecutus, quum praeter jus ejiceretur.* Ex hac verſione nequaquam patet Luciani mens, quae haec eſt: *ut abigat eum, qui jure poſſit lætari eo quod injuria fuerat ejectus.* H. V.

Ibid. Τὸν ἐφηδόντ'] Ἐφηδόντ' habent, quod ſciam, omnes: certe non vidi adnotatam varietatem. Interpretatus eſt *Eraſmus*, *qui jure ſit obſecutus*: neque mutant poſteriores, niſi quod video Cl. *Soulio* placuiſſe, *qui juri ſit obſecutus*, quaſi legi vellet pro δικαίως δικαίοις. Ego vero, quem locum hic obtinere potuerit ἐφηδόντα, plane non video; cum vis ejus verbi ad obſequium inviti, triſtis, queruli, pertinere non poſſit. Quomodo quaeſo δικαίως delectari poteſt, abdicatus, ut ſibi videtur, injuſte? Neque enim de martyre vel confeſſore Chriſtiano ſermo eſt, qui gaudeat ſibi contigiſſe ut patiatur aliquid &c. Multo minus δικαίοις locum habet, cum, injuſtam fuiſſe priorem quoque abdicationem, ponat filius. Verbo, locus planiſſime corruptus, nec vero ſanabilis difficulter, ſi & contextum orationis in conſilium adhibeas, & cogites ſaeculo (ut vocat *Bernardus* in erudita illa tabula) *Leonis Iſaurici*, h. e. octavo Chriſtiano, figuras literarum ϖ & μ itemque φ & ν miſceri non difficulter potuiſſe. Legendum omnino videtur, τὴν μοιφδόντ' ἂν δικαίως· ſic optime connexa & Lucianice devincta erit oratio, quod ex interpretatione noſtra intelligitur: nec dubito, addicturos eſſe, ſi exſtent & excutiantur, majores ſaeculo Iſaurici Codices. J. M. G.

φρονεῖν. ὅτι γὰρ μὴ μικρὰ ὑπ' ἐμοῦ εὐηργέτησαι, καὶ ἀπ' αὐτῆς ἂν ἐγκαλεῖς, δῆλόν ἐστιν. [a] ὃν γὰρ, ὡς ἐν ἐσχάτοις ὄσαν τὴν γυναῖκα, καὶ παμπόνηρως ἔχουσαν, οὐκ ἰῶμενον, μισεῖς, πῶς δὲ πολὺ μᾶλλον, ὅτι σε τῶν ὁμοίων ἀπήλλαξα, ὑπεραγαπᾷς, καὶ χάριν ὁμολογεῖς, τὸν ὕστατα δεινῶν ἀπηλλαγμένον; σὺ δὲ, ὅταν ἀγνωμονέστατον, σωφρονίσας, εὐθὺς ἐς δικαστήριον ἄγεις, καὶ σεσωσμένον καλάζεις, καὶ ὅπερ τὸ δίκαιον ἐκεῖνο μῖσος ἀνατρέχεις, καὶ τὸν αὐτὸν ἀναγιγνώσκεις νόμον. καλὸν γὲ τὸν μισθὸν ἀποδίδως τῇ τέχνῃ, καὶ ἀξίας ἀμοιβὰς τῶν φαρμάκων, ὅτι τὸν ἰατρὸν ὑγιαίνων μόνον.

Ὑμεῖς δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὸν εὐεργέτην τοῦτον κολάζειν ὑπερβάλλετε, καὶ τὸν σώσαντα ἐξελαύνειν, καὶ τὸν [b] σωφρονίσαντα μισεῖν, καὶ τὸν ἀναστήσαντα τιμωρεῖσθε. οὐκ, εἴπερ γε τὰ δίκαια ποιεῖτε. καὶ γὰρ εἰ τὰ μέγιστα τῶν ἁμαρτάνειν ἐτύγχανον, ἦν μοί τις ὑπ' ἀρχὴ προοφειλομένη χάρις, ἐς ἣν ἀποβλέποντα τοῦτον, καὶ ἧς μεμνημένον, καλῶς εἶχε, τὰ μὲν παρόντων καταφρονεῖν, τὰ δ' ἐκεῖνα δὲ πρόχειρον τὸν συγγνώμην ἔχειν· καὶ μάλιστα εἰ τηλικαύτη τις ἡ εὐεργεσία [c] τυγχάνοι, ὡς πάντα ὑπεραίειν τὰ μὴ ταῦτα. ὅπερ οἶμαι κἀμοὶ πρὸς τοῦτον ὑπάρχειν, ὃν ἔσωσα, καὶ [d] ὃς τοῦ βίου παντὸς χρεώστης ὤν μοι, καὶ τοῦ εἶναι, καὶ τὸ σωφρονεῖν, καὶ τὸ συνιέναι

me solum sapere. Minime enim parvum tibi beneficium a me tributum esse, ex ipsa tua accusatione manifestum est. Quem enim odio jam habes, qui non sanem uxorem tuam cum extremis conflictantem malis, & pessime omnino habentem, cur non multo potius vehementer amas, quod similibus te liberavi, & gratiam habes tantis malis solutus? Tu vero, quod ingratissimum, recepta mente statim trahis ad tribunal, & servatus pœnis, & ad antiquum illud odium recurris, & legem eandem legis. Praeclaram igitur arti mercedem exsolvis, & digna medicamentorum praemia, qui contra solum medicum sapias.

15. Vos autem, Judices, huic permittetis punire bene de se meritum, servatorem expellere, sanae mentis restitutorem odisse, afficere supplicio, qui *jacentem* erexit? Minime, si quidem juste agatis. Etenim si maxima nunc peccata commisissem; ante debebatur mihi gratia non parva, ad quam iste respiciens, cujus recordatus, jure meritoque praesentia contemneret, in promtu propter ista haberet veniam: maxime vero, si tale tantumque sit beneficium, ut longe ea quae post facta sunt, superet. Quod quidem apud istum mihi ita se habere arbitror, quem servaverim, qui vitam mihi ipsam debeat, cui quod est, quod sapit, quod intelligit, prae-

a Ὃς] Ὃς Ex. Fl. Ὃν P. cum Edd. b Σωφρονίσαντα] Ita restitui ex Cod. L. Σωφρονίσαντα enim vulgo Edd. c Τυγχάνοι] Sic restitutum ex P. & L. Τυγχάνει Edd. priores. d Ὃς] Deest in Fl.

65. Τυγχάνοι] P. & L. In reliquis τυγχάνει. M. duo S 73. Μεῖζον — εὐεργεσίαν] Admisissem lectionem marginis Aldinae μεῖζον, quia sic melius cum εὐεργεσίαν in genere fem. convenit; sed quia etiam suspicabitur aliquis μεῖζω' cum apostropho pro μεῖζονα posse legi, lectoris arbitrio rem permittere malui, etsi scio, alibi ut indeclinabile quoque occurrere μεῖζον, unde quis conjiciat etiam μεῖζω sic usurpari, sed hoc non satisfacit. De μεῖζον *Mercerus* ad Aristaen. epist. I. 7. ubi ἑτέρᾳ πολλῷ βελτίω — ἄγρα legitur, ait: „ βελτίω nolui mutare, quia consensum video perpetuum in omnibus his vocibus, ut eas non inflectat, quamvis contra Grammaticos canones. In Ep. XII. τῷ βελτίω βίον. XI. Καλλίῳ. XIV. μεῖζω". Quod ut ibi propter consensum certe mutare nolim, ita tamen μεῖζον quoque ut invariabile in omni genere accipiendum, non sequitur; sed apostropho adjuvandum arbitror, si quid mutandum; verum potest neutrum genus esse, intellecto τι, vel χρῆμα, quod supra non semel habuimus in aliis adjectivis; ita ut & hic significet: *hoc beneficentiam tuam in majus quid evecturum puto*, vel *majus quid redditurum*. J. F. R.

91. Εἰσιόντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ] In abdicato, filius ostendit, se patri assedisse dies noctesque, & omnia momenta observasse ejus valetudini serviendi; sed verba foediſſima menda sunt inquinata: πόσα γὰρ οἶσθα παιδὸν μοι; πόσα καιρὸν παρόντα; ὑπερτοῦντα, καιροφυ-

praestiterim, idque eo maxime tempore, cum reliqui omnes spem abjecissent, seque impares morbo fassi essent.

16. Illa enim re augeri beneficium meum existimo, quod neque filius eo tempore, neque necessarium habens curationis caussam, sed in libertate constitutus, alienus, naturali necessitudine solutus, tamen non neglexi patrem; sed sponte, invocatus, meo ipsius instinctu veni, opem tuli, assiduus fui, sanavi, excitavi, patrem servavi meum, caussam de abdicatione dixi, iram illius mea benevolentia sedavi, legem dissolvi pietate, magnoque beneficio reditum in familiam redemi, atque ancipiti adeo tempore ostendi meam in patrem fidem, & una cum arte me ipsum *quasi* adoptavi, germanumque me filium difficili tempore ostendi. Quae enim subiisse me putatis? quantum laborasse praesentem, ministrantem, tempora observantem omnia, cum nunc viribus summis morbi concederem, nunc remittenti aliquantum malo, artem opponerem. Est vero omnium in Medicina hoc periculosissimum, curare tales, & ad ita constitutos accedere. Saepe enim in proximos quosque rabiem, effervescente morbo emittunt. Ego tamen ad nihil horum vel patientiam amisi, vel despon-

παρέχημαι, ἢ μάλιστα ὅτε οἱ ἄλλοι πάντες ἤδη ἀπεγνώκεσαν, καὶ ἥτιος εἶναι ὁμολόγουν τ νόσου.

Τοῦτο γὰρ [e] μεῖζον οἶμαι ποιεῖν τὴν ἐμὴν εὐεργεσίαν, ὡς ὅτε υἱὸς ὢν τότε, ὅτε ἀναγκαίαν τ θεραπείας ἔχων αἰτίαν, ἀλλ' ἀλεύθερος καθεστὼς, καὶ ἀλλότριος, τ φυσικῆς αἰτίας ἀφειρθμένος, ἅμως [f] ἐ τοξεύδον, ἀλλ' ἐθελοντὴς, ἄκλητος, αὐτεπάγγελτος, ἦκον, ἐβοήθησα, προσλιπάζοντα, ἰασάμην, ἀνέστησα, καὶ τ πατέρα [g] ἐμαυτῷ διεφύλαξα, ἢ ὑπὲρ τ ἀποκηρύξεως ἀπελογησάμην, καὶ τῇ εὐνοίᾳ τ ὀργὴν ἔπαυσα, ἢ τ νόμον ἔλυσα τῇ Φιλοσοργίᾳ, ἢ μεγάλης εὐεργεσίας τ ἐς τὸ γένος ἐπάνοδον ἐπριάμην, ἢ ἐν ὅτῳ ὀπισφαλεῖ καιρῷ τ πρὸς τ πατέρα πίστιν ἐπεδειξάμην, καὶ μὴ τ τέχνης ἐμαυτὸν εἰσεποίησα, καὶ γνήσιος υἱὸς ἐν τοῖς δεινοῖς ἀνεφάνην. πόσα γὰρ οἴεσθε παθεῖν με, πόσα καμεῖν, παρόντα, ὑπηρετοῦντα, καιροφυλακτοῦντα· νῦν μὲν, εἰκοῦσα τῇ τοῦ [h] πάθους ἀκμῇ· νῦν δὲ, τ τέχνῃ ἐπάγουσα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ; ἔστι δὲ τ ὅλων ἁπάντων τούτων ἐν τῇ ἰατρικῇ τὸ ὀπισφαλέστατον, τοὺς τοιούτους ἰᾶσθαι, καὶ πλησιάζειν ὅτῳ ἀθεραπεύτως ἔχοντι. ἐς γὰρ τοὺς πλησίον πολλάκις ἀφῖσι τ λύσσαν, ὀπιζέσαντος τοῦ πάθους. ἢ ὅμως πρὸς ἅπαντα τοῦτον ἀπέκαμον, οὐδ' ἀπεδειλία-

[e] Μεῖζον] Sic *F. Fl. P.* Μεῖζω marg. *AtW.* [f] Οὐ] Οὐ male *F.* [g] Ἐμαυτοῦ] Ἐμαυτῷ marg. *AtW.* [h] Πάθους] Sic recte Cod. L. Πάθος Edd. omnes & cett. Codd. male.

φυλακτοῦντα; νῦν μὲν εἰκοῦσα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ. νῦν δὲ τῇ τέχνῃ ἐπάγουσα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ. Benedicti versio: *Quam multa me fecisse arbitramini, quantum & exhausisse laborum? dum assideo, dum obsequor, dum opportunitatem observo, nunc cedens patris vehementiae, nunc artem admovens, morbo paullatim inclinante.* Hem, quid audio? πατρὸς ἀκμὴ est patris vehementia? Nil poterat absurdius. πατρὸς ἀκμὴ Graecis esset patris vigor, cum in ipso flore virium & aetatis est. Verti haec non possunt, quia nihil Graecis significant. Legendum est εἰκοῦσα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ. *Cedens morbi vehementiae.* ἀκμὴ τοῦ πάθους, est cum morbus est vehementissimus, ut nulla patiatur remedia, cui opponitur ὑποδὺς κακὸν, cum remissus est malum, cum inclinat nonnihil morbus. Usus est Lucianus proprio medicorum verbo, sic apud Galenum ἀπὸ τοῦ παροξυσμοῦ ἀκμὴ, est cum maxime saevit febris, vide eundem in comment. in *Hippocratis* Prognost. ubi docet quae sit ἀρχὴ τοῦ πάθους, seu παροξυσμοῦ initium morbi, ἀνάβασις, incrementum, ἀκμὴ, cum est vehementissimus, & ὑφέσεως cum inclinat, & minuitur. *F. C. G.*

Ibid. Πάθους] Emendationem Cl. *Graevii* certissimam nunc etiam auctoritate L. Codicis firmatam, secuti sumus. Vide etiam *Plut.* 806. f. *M. du S.*

93. Τοῦτον] Videtur legendum τοῦτο. Sic certe interpretatus sum. *F. M. G.*

λίασα. συνὼν δὲ χρὴ πάντα τρόπον ἀντεξεταζόμενον τῇ νόσῳ, τὸ τελευταῖον ἐκράτησα τοῦ Φαρμάκου.

Μὴ γὰρ τοῦτ' ἀκούσας εὐθέως ὑπολάβῃ τις, ποῖον δὲ ἡ πόσον ὁ κάματον ἐγχέαι Φάρμακον; πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσει, καὶ προπαρασκευάσαι ῥᾴδιον ἐς ἴασιν τὸ σῶμα, καὶ τὴν ἀπάσης ἕξεως Φροντίσαι, κενοῦντα, καὶ ἰσχναίνοντα, καὶ οἷς χρὴ τρέφοντα, καὶ κινοῦντα ἐς ὅσον χρήσιμον, καὶ ὕπνους ὀπτανοῦντα, καὶ πρεμίας μηχανώμενον, ἃ ἄφρ οἱ μὲν ἄλλο τι νοσοῦντες, ῥᾳδίως πειθεῖεν ἄν· οἱ μεμηνότες δὲ, ἅμα τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοῦ, δυσάγωγοι, καὶ δυσηνιόχητοι, καὶ τῷ ἰατρῷ ὀλισθηρεῖς, καὶ τῇ θεραπείᾳ δυσκαταγώνιστοι. ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν, ἤδη πλησίον γενόμενοι τοῦ τέλους, καὶ ἐλπίσωμεν, ἐμπεσόν τι μικρὸν ἁμάρτημα, ἐπαχθήσαντος τοῦ πάθους, ἅπαντα ῥᾳδίως ἐκεῖνα ἀνέτρεψε, καὶ ἀπέδοσε τὴν θεραπείαν, καὶ τὴν τέχνην διέσφηλε.

Τὸν δὴ ταῦτα πάντ' ὑπομεμενηκότα, καὶ οὕτω χαλεπῷ νοσήματι προσπαλαίσαντα,

di animum. Sed congrediens & omni modo contra morbum decertans, medicamento tandem illum expugnavi.

17. Noli enim, si quis ista audis, statim putare, *Qualis aut quantus labor est infundere medicamentum?* Multa enim ante hoc fieri oportet, & viam munire potioni, & parare habile ad curationem corpus, & habitus totius habere rationem, evacuando, extenuando, iis, quibus oportet, nutriendo, & movendo quantum opus est, & somno parando, & machinanda quiete, ad quae morbo laborantes alio facile inducantur, furiosi autem propter mentis libertatem, duci regique difficiles, periculosi medico, & curatione vix superabiles. Cum enim saepe effecimus, ut prope finem simus, cum speramus; incidens parvulum quoddam peccatum, ingravescente denuo morbo, omnia illa facile evertit, retro agit curationem, artem fallit.

18. Eum igitur, qui illa omnia sustinuit, qui cum gravi adeo aegritudine confli-

a Ἅπερ] Ὥσπερ P. Vulgat. servant Edd, *J. Fl. H. P.* &c. b Γοῦν] Sic Edd. vett. & recentiores. Γὰρ L. c Ποιήσωμεν] Hoc Edd. constanter tuentur. Οἴσωμεν *Marc.* d Ἀνέτρεψε] Ἀνεπόδισε marg. *Alw.*

99. Ἀντιξεταζόμενον] Et sic habere cum *J.* etiam *B2. H.* & *Fl.* notarat *Solanus*. Quid tum? Occurrit etiam supra *Dial. mort.* XII. §. 2. p. 382. c. quod *Soulius* tamen ibi in ἀντιλαξόμενον mutare voluit; sed defendit Cl. *Hemsterhusius* vulgatam Lectionem, quem vide, & cognoscas hic quoque aptissimum esse hoc verbum. *J. F. R.*

13. Τῇ νοῦ] Νοῦς cogitandi vis hic est, & imagines rerum formandi. Haec ab imperio rationis τοῦ λόγου *libera*, & effrenis temere huc illuc impellitur, aegreque adeo ad quietem & tranquillitatem reducitur. Quam itaque *mentis libertatem*, verbum de verbo reddidi, hanc maluissem tali circumscriptione verborum exprimere, *propter mentem excussis rationis frenis libere nugantem*. *J. M. G.*

16. Ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν] Ὅταν γοῦν πολλάκις οἴσωμεν &c. *Th. M.*

Ibid. Ποιήσωμεν] *Marcilius* pro ποιήσωμεν reponit οἴσωμεν. Vix puto Nostro, Atticae dictionis observantissimo, tribui posse οἴσωμεν. quum οἴομαι tantum in forma passiva ab eo usurpetur. Sed nulla emendatione eget hic locus, si bene modo distinguatur: nimirum distinctio requiritur post ἐλπίσωμεν. quod Interpres recte quidem observavit; at minus fideliter egit in versione. In superioribus dixit Abdicatus, nullos sanatu difficiliores esse furentibus; ubi enim alii aegroti facile ad monita Medicorum agant, in illos nihil esse Medicis imperii. *Itaque*, ait, *cum saepe effecerimus, ut prope ad finem curationis perventum sit, & cum jam bonam spem conceperimus, leve aliquod peccatum incidens, malo effervescente, omnia illa facile pervertit, curationemque moratur ac reprimit, atque artem eludit.* *J. J.*

26. Νόμους] Lege *de ingratis* filii tantum tenebantur erga parentes, quanquam ulterius a Petito trahatur. Vid. *Val. Max.* V. 3. & *Xenoph.* Ἀπομν. II. Vitr. praef. VI. *Meurs.* Them. Att. I. 3. *Menag.* ad Diog. Laërt. I. 55. *M. du S.*

31. Εἰ δὲ] Placet conjectura *Soulii*, sive *Solani*, ἢ δὴ legentis, sive ipse ejus auctor sit, sive aliunde hauserit; quod fere suspicor, quia notis suis non inseruit; sed tum potius mutato accentu ἤδη demonstrative

ffictatus est, qui morbum morborum omnium superatu difficillimum vicit, isti adhuc abdicare permittetis, & pro sua lubidine interpretari leges contra optime de se meritum patiemini, & contra ipsam pugnare naturam sinetis? Ego naturae obsecutus, judices, servo & custodio mihi patrem, etiam si injuriam ipse *mihi* faciat. Si vero filium a quo beneficium accepit, legibus, ut ait, obtemperans perdit, & genere privat, ipse liberorum osor est, amans ego patris; ego amplector naturam, ipse naturae vim despicit, & jus ipsum contumeliose conculcat. Vah patrem injuste odio habentem, vah filium amantem etiam injustius! Me enim ipsum accuso, patre ita cogente, qui exosus praeter officium amem, & magis amem quam convenit: cum tamen natura patribus magis injungat amare liberos, quam hisce patres. Sed iste ultro & leges despicit, quae liberos nullius injuriae reos servant generi, & naturam, quae parentes ad vehemens eorum qui nati sunt desiderium trahit; tantum abest, ut, cum majores habeat benevolentiae erga me cauf-

καὶ πάθῳ ἁπάντων παθῶν τὸ δυσαλωτότατον νενικηκότα, ἔτι τούτῳ ἀποκηρύττειν ἐπιτρέψετε, καὶ τοὺς νόμους ὡς βούλεται ἑρμηνεύειν κατ' εὐεργέτου, συγχωρήσετε, καὶ τῇ φύσει πολεμεῖν αὐτὸν ἐάσετε; ἐγὼ τῇ φύσει πειθόμενος, σώζω καὶ διαφυλάττω, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν πατέρα ἐμαυτῷ, κἂν ἀδικῇ ὅτι[e] εἰ δὲ τὸν εὐεργετηκότα παῖδα τοῖς νόμοις, ὥς φησιν, ἀκολουθῶν διαφθείρει, καὶ τοῦ γένους ἀποστερεῖ, μισόπαις ἐστὶ, ἐγὼ φιλοπάτωρ γίγνομαι· ἐγὼ τὸν φύσιν ἀσπάζομαι, ὅτι τὰ τῆς φύσεως παρορᾷ, καὶ καθυβρίζει δίκαια. ὦ πατρὸς, μισοῦντος ἀδίκως· ὦ παιδὸς, φιλοῦντος ἀδικώτερον. ἐγκαλῶ γὰρ ἐμαυτῷ, τοῦ πατρὸς ἀναγκάζοντος, ὅτι μισοῦμεν, ἢ δέον φιλῶ, καὶ φιλῶ πλέον ἢ προσῆκε. καίτοι γε ἡ φύσις τοῖς πατράσι τοὺς παῖδας μᾶλλον, ἢ τοῖς παισὶ τοὺς πατέρας ἐπιτάττει φιλεῖν. ἀλλ' ὅτι ἐκὼν καὶ τοὺς νόμους παρορᾷ, οἳ τοὺς ἑκὸν ἠδικηκότας παῖδας τῷ γένει φυλάττουσι, καὶ τὴν φύσιν, ἣ τοὺς γεννήσαντας ἕλκει πρὸς πόθον τῶν ἐκ γεγεννημένων πολύν, οὐχ ὅπως μείζους ἔχασ

εὐ-

e *Et*] Et haec est constans lectio. Sed ὁ legendum adscripsit *M. duo S.* f *Δίκαια*] Deest in P. Adest in Edd. g *Γιγεννημένων*] *Γιγνομ. J. Pell.* punctum post πολὺν habet, & πῶς ἐν οὐχ ὅτου.

tive legerem. Non tamen rejicio vulgatam; sed mallem, ubi *si* praeferas, αὐτὸς mox ei subjici, quam ὅτι, ideoque magis ad ὁ inclinarem. *J. F. R.*

35. Ἀσπάζομαι] Sic pro *amplector*, *delector*, *Alciphr.* I. Ep. 3. f. ἀσπάσασθαι ἀδῆ βίον. *Amplecti metu expertem vitam.* Idem I. Ep. 4. p. 20. Εἰ τὴν πόλιν ἀσπάζῃ. *Si urbem amas.* *J. F. R.*

46. Γιγεννημένων] Supra c. 10. hujus Dissert. idem *Justinus* mendum indicavimus, quae γιγνημ. uno tantum ν habet, ut hic iterum; sed cum versu proximo γεννήσαντος tamen recte exhibeat, facile erat hunc errorem detegere. *J. F. R.*

47. Οὐχ ὅπως] Monebat in marg. *Graev.* Cl. *Hemsterh.* adeundum Cl. *Dukerum* ad *Thucyd.* III. p. 194. N. 31. quem supra T. I. *Pro lapsi.* c. 4. jam indicavimus. Jam vero, quia hic satis est spatii, inserere lubet: Οὐχ ὅπως ζημιοῦν, ἀλλὰ μηδ' ἀτιμάζειν, verba sunt *Thucyd.* L. III. c. 42. Ad quae ille: Οὐχ ὅπως saepissime dicitur pro *non modo non*, sequente negatione in posteriore membro orationis. *Lucian.* ὥσπερ τὸ ἐν τῇ προσηγ. πτωσμ. c. 4. καὶ οὐχ ὅπως Θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δίκαιοις πρέπον. Sed non minus sine ea. *Thucyd.* I. 35. Τῶνδε οὐχ ὅπως κωλυταὶ ἐχθρῶν ὄντων — γεγησεσθε, ἀλλὰ καὶ — δύναμιν προσλαβεῖν βουλήσεσθε. *Lucian.* Abdicato: h. l. ἀλλ' ὅτως — οὐχ ὅπως — μείζονα τὰ δίκαια &c. Itaque in his particula negans non potest suppleri ex sequenti membro, quod de hoc loco *Thucydidis* dicit *Portus* in *Var. Lect.* Eadem in lingua Latina est ratio particularum *non modo*. Haec ille. Exempla autem alia addi possent ex *L. Bos* de Ellips. p. 332. Sed libellus ille omnium in manibus merito versatur. Latina exempla dedi, atque unde ex aliis, qui id jam dudum egere, peti possint, indicavi in Libro *de Ambiguis.* Tit. *NON.* p. 380. & seq. Unde nihil repetam, nisi hoc, adiri quoque posse *Dukerum* nostrum ad *Flor.* III. 20. 3. p. 664. qui modeste refutat Cl. *Perizonium* ad *Sanct. Min.* IV. 7. 5. existimantem *non modo* pro *non modo non*, dici non posse, nisi sequente particula negativa. *J. F. R.*

90. Οὐ-

εὐνοίας ἔχων πρὸς ἐμὲ, μείζονα τὰ δίκαιά μοι τῆ εὐνοίας ἐσφέρῃ, ἢ ὀπαδίδωσιν· ἢ, τό-γε ἔλαττον, ἐμὲ μιμεῖται, καὶ ζηλοῖ τὸν Φίλιππον. ἀλλ', οἴμοι τῆ συμφορᾶς, προσέτι καὶ μισεῖ φιλοῦντα, καὶ ἀγαπῶντα ἐλαύνῃ, καὶ εὐεργετοῦντα ἀδικεῖ, καὶ ἀσπαζόμενον ἀπωθεῖται, καὶ τὸν φιλόπαιδας νόμους, ὡς μισόπαιδας κατ' ἐμοῦ μεταχειρίζεται. ὦ μάχης, ἣν εἰσάγεις πάτερ τοῖς νόμοις καὶ τῇ Φύσει.

Οὐκ ἔστι ταῦτα οὕτ' ἔστιν ὡς θέλεις, καλῶς ἑρμηνεύεις, ὦ πάτερ, καλῶς κεῖνται τοὶ νόμοι. οὐ πολεμεῖ Φύσις καὶ νόμος ἐν ταῖς εὐνοίαις· ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις ἐνταῦθα, καὶ συναγωνίζονται τῇ λύσει τῆ ἀδικημάτων. ὑβρίζεις τὸν εὐεργέτην, ἀδικεῖς τὴν Φύσιν, τί καὶ τοὺς νόμους συναδικεῖς τῇ Φύσει; ὡς καλούς, καὶ δικαίους, καὶ φιλόπαιδας εἶναι θέλοντας, οὐ συγχωρεῖς, καθ' ἑνὸς παιδὸς ὡς τῶν πολλῶν κινῶν πολλάκις, καὶ κατασχάζειν οὐκ ἐᾷς ἐν ταῖς τιμωρίαις, τοὺς ἐν ταῖς τῶν παίδων πρὸς τοὺς πατέρας εὐνοίαις πονηράζειν ἐθέλοντας· καίτοι γε ὅτι τοῖς μηδὲν ἡμαρτηκόσι, μηδὲ κεκμήκασι. καὶ μὴν οὗτός γε νόμος καὶ ἀχαριστίας δικάζειν δίδωσι καὶ τοὺς εὐεργέτας μὴ ἀντευποιοῦντων. ὁ δὲ πρὸς τοῦ μὴ ἀμείβεσθαι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς οἷς οὐ πέπονθε κολάζειν ἀξιῶν, σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν. ὡς μὲν οὖν ὅτε ἀποκηρύττειν ἔτι τούτῳ ἔξεστιν, ἅπαξ ἤδη τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἀποπληρώσαντι, καὶ χρησαμένῳ τοῖς νόμοις, ὅτε ἄλλως δίκαιον, εὐεργέτην ἐς τὰ τηλικαῦτα γεγενημένον ἀπωθεῖσθαι, καὶ τῆς οἰκίας ἀποστερεῖσθαι, ἱκανῶς, οἶμαι, δέδεικται.

sas, majora etiam benevolentiae officia mihi tribuat, atque cumulet; aut certe, me imitetur, & amoris mei se praebeat aemulum. Sed heu calamitatem! insuper etiam odit amantem, & diligentem exigit, & bene merentem afficit injuria, & amplectentem abdicat, & leges liberis faventes, tanquam infensas liberis in me torquet. Vah pugnam, qua committis, pater, leges & naturam.

19. Non sunt, non sunt istae ut tu vis, male interpretaris, pater, leges bene constitutas. non pugnant natura & lex circa benevolentiam; sequuntur hac in re se invicem, & mutuo se dissolvendis injuriis adjuvant. Contumelioſe tractas bene de te meritum: in naturam injurius es. Quid etiam leges una cum natura injuria complecteris? quas, bonae, justae, liberorum amantes esse cum velint, *tales* esse non concedis, cum eas contra unum filium, tanquam adversus plures, saepius moveas, & quiescere non patiaris a poenis, quae in liberorum adversus patres benevolentia quiescere cupiunt, atque adeo iis, qui nihil peccarunt, neque sunt propositae. Et sane ingrati animi judicium dant leges contra eos, qui bene de se meritis gratiam non retulere. Ille autem, qui praeterquam quod vicem non reddit, insuper propter ipsa quibus affectus est beneficia punire cupit, considerate, si quem injuriae excessum reliquerit. Quae cum ita sint, neque integrum amplius isti esse abdicare, qui semel jam patriam potestatem expleverit, & usus sit legibus: neque alioquin justum esse, bene adeo meritum rejici, & expelli domo, satis, puto, demonstratum est.

20. Jam

a Πρὸς τοῦ] Πρὸς τὸ *Pl.* Sed vulgatae cett. Edd. lectioni adsentitur P.

90. Οὐδὲ τοῦτ' ὁ νομοθέτης φησὶ, ὅ, τι ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρύττειν] Sic, non ὅτι, scribendum. *Neque id dicit Legislator, Pater, quodcumque tandem criminatus, abdices.* *J. J.*

91. Ὅ, τι] Quod sic dividi pro vulgato ὅτι volebat Cl. *Jens.* id in Parisina jam ita editum erat. In *Junt.* autem *Solanus* manu sua diviserat. In *Hag.* Ed. in duo quidem verba diremtum est, sed sine commate. *J. F. R.*

4. Τί τὸν πάντων αἴτια;] Αἰτιᾷ. *Th. M.*

Ibid. Αἰτια] Ferri vulgata lectio αἴτιον non potest. Legendum necessario ut *Marcilius* suadet, & nos correximus, αἰτιᾷ. *B2.* αἰτιῶνται, minus concinne. *M. du S.*

Ai-

20. Jam vero ad ipſam quoque cauſſam veniamus abdicationis, & crimen ipſum, quale ſit, examinemus. Opus vero eſt rurſus ad ſententiam legislatoris recurrere. Ut enim tibi hoc ad parvum tempus demus, licere abdicare, quoties veſis, & contra bene meritum inſuper hanc tibi poteſtatem concedamus: non tamen ſimpliciter, puto, neque omnibus de cauſſis abdicatis. Neque hoc ait legislator, *Quidquid accuſaverit pater, abdicato, & ſufficit velle tantum, & arguere.* Quid enim opus fuiſſet judicio? Sed vos, judices, jubet conſiderare, magnisne & juſtis de cauſſis iraſcatur pater, an minus. Igitur hoc jam exquirite. Incipiam autem ab his, quae furorem ſtatim conſecuta ſunt.

21. Primum quidem quod ſanitate reſtituta egit pater, hoc fuit, quod abdicationem reſcidit; *tum* ſervator, bene meritus, & omnia eram ego. Nec ullum in his crimen, puto, eſſe potuit. Eorum autem, quae ſecuta ſunt, omnium quid accuſat? quem cultum, quam curam filii praetermiſi? quando abnoctavi? quas compotationes intempeſtivas, quas comiſſationes accuſas? quae luxuria *mea eſt?* quis leno pulſatus? quis accuſavit *me?* nemo unus. Atqui haec ſunt, propter quae maxime abdicare lex permittit. Sed aegrotare coepit noverca. Quid igitur? me hoc nomine accuſas? & morbi rationem a me repetis?

22. *Non*, inquit. Quid ergo? *Quod*

Ἤδη δὲ καὶ ἐπ' αὐτῷ τῇ αἰτίαν ἔλθωμεν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ τὸ ἔγκλημα ἐξετάσωμεν ὁποῖόν ἐστιν. ἀνάγκη δὲ αὖθις ἐπὶ τὸν γνώμην ἀναδραμεῖν τοῦ νομοθέτου. ἵνα γάρ σοι τοῦτο πρὸς ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξεῖναι ὁσάκις ἂν ἐθέλῃς ἀποκηρύττειν, καὶ κατά γε τοῦ εὐεργέτου προσέτι τὴν ἐξουσίαν ταύτην [b] συγχωρήσωμεν, οὐχ ἁπλῶς, οἶμαι, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις ἀποκηρύξεις· οὐδὲ τοῦθ' ὁ [c] νομοθέτης φησίν, ὅ, τι ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω, καὶ ἀπόχρη θελῆσαι μόνον, καὶ μέμψασθαι. τί γὰρ ἂν ἔδει δικαστηρίου; ἀλλ' [d] ὑμᾶς ποιεῖ τοῦτο, ὦ ἄνδρες δικασταί, σκοπεῖν, εἴτ' ἐπὶ μεγάλοις καὶ δικαίοις ὁ πατὴρ ὀργίζεται, εἴτε καὶ μή. ἐχὲν τοῦτο ἤδη ἐξετάσατε. ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῆς μανίας εὐθύς.

Τὰ μὲν δὴ πρῶτα τῆς σωφροσύνης τοῦ πατρὸς, λύσις ἦν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ σωτὴρ, καὶ εὐεργέτης, καὶ πάντα ἦν ἐγώ. καὶ ἐδόκουν, οἶμαι, τούτοις ἔγκλημα προσεῖναι ἐδύνατο. τὰ μὲν ταῦτα δὲ, τί τῶν πάντων [e] αἰτιᾷ; τίνα θεραπείαν, τίνα ἐπιμέλειαν υἱοῦ παρῆκα; πότε ἀποκοίτος ἐγενόμην; τίνας πότους ἀκαίρους, τίνας κώμους ἐγκαλεῖς; τίς ἀσωτεία; τίς πορνοβοσκὸς ὕβρισται; τίς ἠτιάσατο; ἐδὲ εἷς. καὶ μὴν ταῦτά ἐστιν, ἐφ' οἷς μάλιστα ὁ νόμος ἀποκηρύττειν ἐφίησιν. ἀλλὰ νοσεῖν ἤρξατο ἡ μήτηρ· τί ἂν ἐμοὶ τοῦτ' ἐγκαλεῖς, καὶ νόσου δίκην ἀπαιτεῖς;

Οὔ, φησιν. [f] ἀλλὰ τί; ὅτι θεραπεύειν προσ-

[b] *Συγχωρήσωμεν*] *Συγχορ. Fl.* Sed cum vulg. cett. Editionum lectione facit P. [c] *Νομοθέτης*] Νόμος marg. *AIW.* [d] *Ὑμᾶς*] Recte ſic Edd. plurimae & P. Ὑμῶν male *Fl.* [e] *Αἰτιᾷ*] Sic *Marc.* Αἰτία, Edd. male. Αἰτιᾶται *B2.* [f] *Ἀλλὰ τί; ὅτι*] Ἀλλ' ὅτι *Fl.* Vulgatam lect. ſervant ceterae, cum P. Cod.

Αἰτιᾷ] Facile obſecundavi *Marcilio* & *Solano* ſic legentibus, pro vulgato αἰτία, quia id plane neceſſarium. Immo & ſic jam videtur legiſſe *Eraſmus*, vertens: *quod accuſat*, etſi verba τὰ μὲν ταῦτα δὴ in verſione neglexit. *J. F. R.*

13. *Οὔ, φησιν*] Melius ſic interpungitur. Vide locum huic ſimilem in *Dearum judicio* ſeu Θ. δ. XX. c. 4. (jam c. 9.) *M. du S.*

Οὔ, φησιν] Nemo intelliget, quid *Solanus* velit dicens, melius ſic legi, & conferendum c. 4. Dial. *Dear. Judic.* inſcripti; ideo paucis dicam quid ſit: erat in aliis Edd. ſic interpunctum ἀπαιτεῖς, ἔ φησιν. In aliis ἀπαιτεῖς; ἔ φησιν, unde is fecit ἀπαιτεῖς; Οὔ, φησιν. quod ſine haeſitatione ſic edi curavi, etſi vulgata quoque ſatis intelligi ſine mutata diſtinctione poterat, at nunc melior tamen eſt. Quod autem idem ſupra occurrere ait, id ſolam Edit. *Junt.* reſpicit, quam ille ſecutus fuiſſet, ſi ſibi Lucianum edere con-

προστάττομεν, ἐὰν θέλεις, καὶ ἀφ' ὧν τοῦτ' ἂν ἄξιος εἴης ἀποκηρύξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρί. ἐγὼ δὲ τὸ μὲν οἷα προστάττοντι αὐτῷ, ὑπακούειν ἢ δυνάμενος, ἀπειθεῖν δοκῶ; πρὸς ὀλίγον ἐκδώσομαι. πρότερον δ' ἁπλῶς ἐκεῖνό φημι, ὡς ἢ πάντα προσ-τάττειν οὔτε τούτῳ δίδωσιν ὁ νόμος, οὔτ' ἐμοὶ τὸ πείθεσθαι πᾶσι πάντως ἀναγκαῖον. ἃ δ' ἐν τοῖς τοῦ προσταγμάτων τὰ μὲν ἀπεύθυνά ἐστι, τὰ δ' ὀργῆς, καὶ τιμωρίας ἄξια· ἐὰν νοσῇς αὐτὸς, ἐγὼ δὲ ἀμελῶ· ἐὰν τὰ κατ' οἶκον ὀλιγωρεῖσθαι [a] κελεύῃς, ἐγὼ δὲ ὀλιγωρῶ· ἐὰν τὰ κατ' ἀγρὸν ἐπισκοπεῖν προστάττῃς, ἐγὼ δὲ ὀκνῶ. πάντα ταῦτα, καὶ τὰ [b] τοιαῦτα εὐλόγως ἔχει τὰς προφάσεις, καὶ τὰς μέμψεις πατρικάς· τὰ δ' ἄλλα, ἐφ' ἡμῖν ἐστι τοῖς παισὶν, ὄντα τῆ τέχνῃ, καὶ τῆ τούτων χρήσεως, καὶ μάλιστα, ἂν μηδὲν αὐτὸς ὁ πατὴρ ἀδικοῖτο. ἐπεί τοι ἂν τῷ [c] γραφεῖ πατὴρ προστάττῃ, ταῦτα μὲν τέκνον γράφε, ταυτὶ δὲ μή· καὶ τῷ μουσικῷ, τουτὶ μὲν τὴν ἁρμονίαν κρῦε, τουτὶ δὲ μή. καὶ τῷ χαλκεύοντι, τοιαῦτα μὲν χάλκευε, τοιαῦτα δὲ μή· ἆρα [d] ἂν τις

curare eam jussus non vis; & propter hoc dignus fueris abdicatione, parere recusans patri. Ego vero, qualia praecipienti patri, cum obsequi non possim, obedientiam negare videar, *disputare* paullum differam. Prius vero simpliciter illud dico, Neque isti lex permittit injungere omnia, neque parere omnibus omnino mihi necessarium. In his ergo, quae imperantur *a patre*, alia quidem alieno arbitrio non sunt obnoxia, alia vero ira atque supplicio, *si violentur*, digna: si aegrotes ipse, ego vero negligam, si rem familiarem curare jubeas, ego vilipendam, si rem rusticam inspicere injungas, ego pigrer. Omnia haec, & quae sunt in eodem genere, rationabiles habent caussas & reprehensiones patrias: sed altera illa in nostra, liberorum, potestate sunt, quae nimirum ad artes, earumque usum pertinent, in primis si ipse pater nulla *inde* laedatur injuria. Quandoquidem si pictori pater injungat, *Ista quidem, fili, pinge, illa non*; & musico, *Hanc pulsa harmoniam, illam non*; & fabro, *Talia fabricare, talia non*:

nunc

[a] Κελεύῃς] Ex P. est. Nam abest ab Edd. Κελεύοις tamen etiam marg. *Ald.* [b] Τοιαῦτα] Sic in marg. *Ald.* correctum, quum ταυτὰ tantum typis editum esset. Quod ideo moneo, ut videamus optimus Edd. mendis typographicis non carere. [c] Γραφεῖ] Sic sola *Fl.* Ceterae male γράφων. [d] Ἂν] Deerat in *S.* Aderat in *J. P.* &c.

tigisset. Verum recte Cl. *Hemst.* ibi ab *Junt.* lectione recessit, & ὅτου pro ᾧ dedit, vid. §. 9. *Demr. Jud.* T. I. p. 160. Non c. 4. Nam alia nunc est facta paragraphorum sive capitum divisio; *Solanus* enim non satis commode illa distribuerat, fateor; cujus tamen divisionem deinceps ubique retinemus, propter permultas citationes, quarum numerus alioquin ubique foret mutandus, ad quod otium non superest. *J. F. R.*

26. Κελεύῃς] P. Solus hanc vocem exhibet omnino necessariam. *M. du S.*

33. Ἐπεί τοι ἂν τῷ γράφει τούτῳ προστάττῃ, Ταῦτα μὲν τέκνον γράφε, &c.] Γράφειν habet quoque cum Basileensi Aldina; perspicue tamen, valut optime Florentina, γράφει scribendum, quod observavit quoque Inverpes, *Jam si cui pictori praecipiat pater, Haec pinge, fili, non illa*, &c. Paullo post, ἆρα ἂν ἀνὴρ γονεὺς legendum. Exciderat in sequentibus τὸ, ἂν, quod antiquiores servant. *J. F.*

34. Γραφεῖ] Ita emendandum, post *Perizon.* & Cl. *Jensium*, duximus, reluctantibus frustra libris, in quibus γράφων scribitur. In *Fl.* Ed. tamen recte γραφεῖ. *M. du S.*

41. Τὸ δὲ τοῦ ἰατρικῆς, ὅτου τιμιώτερόν ἐστι] A conditione artis Medicae, cujus studium erat olim cum primis honorificum, ut *Galenus* & *Erasmus* comprobant. *G. C.*

Τὸ δὲ τοῦ ἰατρικῆς, ὅτου τιμιώτερόν ἐστι] Conf. quae mox de privilegiis medicorum sequuntur, versus fin. hujus cap. At servos fuisse medicos JCti probant ex L. 3. C. comm. de Leg. *Sexaginta solidis aestimatos medicos utriusque sexus*, citante consult. *Zurkio* ad *Cic. Orat.* pro Dejot. c. 6. qui dicit: *Philippum medicum servum regium . . . esse corruptum*, Eod. cap. sub fin. *Id tibi, & medico cuilibet, & servo, ut putabas, fideli, non credidit.* Contra, a servitute eos liberare conatur Dosit. *Vink.* in Amoenitt. Literario-medicis, servos illos chirurgos tantum fuisse dicens. Sed haec disquisitio integram dissertationem postularet: quare breviter dictum: distinguenda tempora, distinguendae nationes. Apud Graecos certe ab antiquioribus tempo-

hum quis ferat abdicare volentem, quod filius non prout ipsi placet, arte utatur?

23. Nemo unus, arbitror. Medicina vero quo honestior est & vitae utilior, tanto liberior esse debet utentibus; & praerogativam habere hanc artem justum est in ipsa utendi potestate; cogi autem nihil, nec imperari, rem sanctam, traditam a Diis, sapientium virorum studium; nec servituti legum subjici, neque metui & poenae judicii neque suffragio, & minis patris, & irae hominum imperitorum. Itaque etiamsi hoc aperte tibi ac diserte dixissem, *Nolo, neque curo, licet possim, sed mihi soli artem novi, atque patri, reliquis omnibus indoctus esse volo:* quis tyrannus ita violentus, qui cogere audeat, & invitum arte sua uti *aliquem velit.* Haec enim talia supplicationibus & precibus, non legibus & iris, & judiciis subjicere, puto, convenit. Persuasione vinci medicum oportet, non imperio; velle, non terreri; ad curationem non compelli, sed sponte venientem gaudere. Necessitatis autem a patre impositae ex-

ἀνάγχῃ δικαιοπραγῆσαι, ὅτι μὴ κατὰ τὰ ἐκείνῳ δοκοῦντα ὁ παῖς χρῆται τῇ τέχνῃ.

Οὐδὲ εἷς, οἶμαι. τὸ δὲ τῆς ἰατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι, καὶ τοῦ βίου χρησιμώτερον, τοσούτῳ καὶ ἐλευθεριώτερον εἶναι προσήκει τοῖς χρωμένοις, καί τινα [c] προνομείαν [f] ἔχειν τιμὴν τέχνην δίκαιον τῇ ἐξουσίᾳ τὴν χρήσεως ἀναγκάζεσθαι δὲ μηδέν, μηδὲ προστάττεσθαι, πρᾶγμα ἱερὸν, καὶ θεῶν παίδευμα, καὶ ἀνθρώπων σοφῶν διάτημα. μηδὲ ὑπὸ δυλείαν [g] γενέσθαι νόμῳ, μηδὲ ὑπὸ φόβου, καὶ τιμωρίαν δικαστηρίου, μηδ' ὑπὸ ψήφου, καὶ πατρὸς ἀπειλήν, καὶ ὀργὴν ἰδιωτικήν. ὅτε δὲ εἰ τοῦτό σοι σαφῶς εἶπον, καὶ λίαν ῥᾴδην ἔλεγον, εἰ βούλομαι, ἰδίᾳ θεραπεύειν δυνάμενος, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ τὴν τέχνην εἰδέναι, καὶ τῷ πατρὶ, τοῖς δ' ἄλλοις ἅπασιν ἰδιώτην εἶναι βούλομαι· τίς τύραννος οὕτω βίαιος, ὡς ἀναγκάσαι ἂν καὶ ἄκοντα χρῆσθαι τῇ τέχνῃ; τὰ δὲ τοιαῦτα, ἱκετείαις καὶ δεήσεσιν, ἢ νόμοις καὶ ὀργαῖς, ἢ δικαστηρίοις ὑπάγειν, οἶμαι, προσήκει· πείθεσθαι τὸν ἰατρὸν χρὴ, καὶ κελεύεσθαι, βούλεσθαι, καὶ φοβεῖσθαι, ὅτι τὴν θεραπείαν οὐκ ἄγεσθαι, ἐκόντα δὲ ἐρχόμενον ἥδεσθαι· πατρικῆς δ' ἀνά-

[c] Προνομείαν] Sic Edd. vett. & recentt. *Προνομίαν Vorst.* [f] Ἔχειν] Εἶχεν *F.* male. [g] Γενέσθαι] Γίνεσθαι marg. *A1.*

poribus medicos honoratiores fuere quam apud Romanos. Multi medici fuere servi, non omnes. *Cicero* I. de Off. c. 42. Medicinam & Architecturam ab illiberalibus & sordidis artibus sejungit, & honestam ac liberalem medicorum artem vocat. *Charicles* Tiberii Caesaris Medicus cum eo in convivio accumbebat, vid. *Sueton.* in ejus vita, c. 72. De varia medicorum conditione vid. *Cellar.* antiquitt. medicas, p. 39. 40. & seqq. ubi plures indicat auctores, qui super hac re scripsere. Prodiit etiam nuper in Germania libellus: *Medicus a servitute liberatus*, quem tamen oculis subjicere nondum licuit. *F. F. R.*

44. Προνομείαν] *Vorstius* frustra προνομίαν suo Codici adscripsit. *M. du S.*

Προνομείαν] Cap. seq. iterum sic occurrit, ubi tamen diphtongum ει in *Aldina* quoque expressam delevit eadem manus quae variationem προνομίαν adscripserat; hoc tamen loco idem intactum reliquit; nec ego quidquam mutatum velim. *F. F. R.*

63. Πατρικῆς] Locus haud dubie corruptus; qui tamen sic interpungendo, levique additione vocalis ἡ ante ἀτελὴς quadantenus sanatus videatur. *M. du S.*

Πατρικῆς δ' ἀνάγκης] Non capiet lector quid *Solanus* sibi velit, dicens, *sic interpungendo*, nisi monuero, in Ed. *F.* ante πατρικῆς comma tantum fuisse, quod is in punctum minus mutavit. Sed in *Parisina* tamen jam aderat illud punctum. Ego vero & alterum comma, quod ante ἰδιώτην in Edd. erat, plane sustuli. Contra servavi alterum comma, quod post ἄκοντα recte in *Paris.* fuit, cum in *F.* punctum ibi esset. Non tamen adspernarer ἡ planioris stili caussa ab *Solano* insertum, ut legas: ἄκοντα ἢ ἀτελὴς ἡ τέχνη. Verum non plane necessarium id videtur, modo rursum aliud comma, quod post ἄκοντα est, deleas, nimirum legendo: πατρικῆς δ' ἀνάγκης ἄκοντα ἀτελὴς ἡ τέχνη. confirmendoque, *immunis illa ars compulsionis paternae expers est.* Et hoc ipsum tamen significatur, etsi comma post ἄκοντα maneat. *F. F. R.*

πάγκης ἄμοιρος, ἀτελὴς ἡ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰατροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμὰς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ [a] προνομείας διδόασι.

Ταῦτα μὲν οὖν ἁπλῶς ἂν εἶχον εἰπεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδαξαμένου με, καὶ πολλὰ ὀπιμεληθέντος, καὶ ἀναλώσαντος, ὡς μάθοιμι, πρὸς μίαν ὅμως θεραπείαν, καὶ ταύτην δυνατὴν οὖσαν, ἀντέλεγον. [b] νυνὶ δὲ καὶ κεῖνο ἐπόησον, ὡς πάντα σὺ ἄγνωμον ποιεῖς, οὐκ ἐᾷς με χρῆσθαι μετ' ἐλευθερίας ἐμῷ κτήματι. ταύτην ἐγὼ τὴν τέχνην οὐκ υἱὸς ὢν σὸς ἐξέμαθον, οὐδὲ τοῦ σοῦ νόμου ὑπακούων, καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας, οὐδὲν τοῦτο σοὶ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. τίνα διδάσκαλον ἐμισθώσω; τίνα φαρμάκων παρεσκεύην; οὐδ' ἡντιναοῦν. ἀλλὰ πένομαι ἐγὼ, καὶ τῶν ἀναγκαίων ἀπορέομαι, καὶ ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἐλεέομαι, ἐπαιδευόμην. καί μοι τοιαῦτα παρὰ τοῦ πατρὸς ἦν πρὸς τὸ μαθεῖν ἐφόδια, λύπη, καὶ ἐρημία, καὶ ἀπορία, [c] μῖσος οἰ-

pers, & immunis ars est, cum medicis pugblice etiam civitates, honores, & sedem antiquiorem, & immunitates, & praerogativas tribuant.

24. Haec igitur haberem, quae simpliciter pro arte dicerem, etiam si tibi, cum odocendum me curasses, & providisses multum, & in doctrinam meam impendisses, in una tamen hac curatione, eaque meae potestatis, repugnarem. Jam vero illud etiam cogita, quam praeter omnem rationem facias, cum meo me peculio libere uti non pateris. Hanc ego artem, cum tuus non essem filius, edidici, cum tuae legi subjectus non essem: & tamen tibi eam didici: primus fructum illius percepisti. Nihil a te ad discendum *praesidii* habeo. Quem magistrum conduxisti? quem medicamentorum apparatum *emisti?* Nihil quidquam. Sed pauper ego, & necessariis rebus destitutus, misericordia magistrorum eruditus sum. Talia mihi erant a patre ad discendum viatica, tristitia, solitudo, inopia, odium familiarium, aversatio cognato-

[a] Προνομείας] Sic rursus Edd. unanimi consensu. Sed Προνομίας marg. *AIW.* [b] Νυνὶ δὲ] Νῦν δὲ *Rl.* male. Vulg. tenent cett. Edd. cum Cod. P. [c] Μῖσος] Καὶ μῖσος marg. *AIW.*

69. Ὑπὲρ τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδαξαμένου] *Vitruvius* in praefatione Libri VI. sic scribit: Alexis poëta Comicus dicebat, Athenienses ob eam rem esse laudandos, quod cum omnium Graecorum leges cogant parentes ali a liberis, Athenienstum non omnes, sed eos tantum, qui liberos artibus erudiissent. Ita *Plus.* in Solon. *G.C.*

72. Καὶ ταύτην] Male sanae hic Edd. in quibus omnibus illud καὶ deest. Nos ex ingenio, sed fidenter tamen in re manifesta, inseruimus. *M. du S.*

Καὶ ταύτην] Hic *Solano* morem gessi in recipiendo καὶ, quia major hic est necessitas, quam supra. *J. F. R.*

78. Μεμαθηκά σοι — οὐδὲν παρὰ] Transponantur. *F.G.* Mens *Gujeti* videtur haec esse, legendum nempe ordine mutato: καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας. Et sic sane sensus vulgatae non cohaerens fit apertissimus. Ac parum mihi temperavi quin ita edi curassem. Nihil enim facilius accidere potuit, quam ut integer versus a librario omissus, dein margini additus, ab eo qui postea rursus descripsit, uno ordine serius quam par erat, fuerit insertus. Sed quia & alio modo potest sanari, ut mox post Cl. *Gesnerum* dicam, nihil in contextu mutare sum ausus. *J. F. R.*

Ibid. Πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας] Non bene ista continuantur, πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας, οὐδὲν σοὶ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, *Primus artis medicae, quam ego didici, fructum percepisti o pater, nihil habens a te ad discendum* filius. Nec est, quod dicas, nominativum hic poni pro genitivo consequentiae: nihilo enim minus contorta erit, & minime Lucianea oratio. At erit digna Luciano, si deleta unica literula, quam librario deberi puto, sic legamus & interpungamus, Καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας. Οὐδὲν σοὶ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. Τίνα διδάσκαλον κ. τ. λ. Hoc certe in interpretando secutus sum. Nec obscura fuit cuiquam sententia. *J. M. G.*

Πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας] Non inficior emendationem a Cl. *Gesnero* propositam ita corrigere vulgatam, ut sensus sic melior prodeat; nec dubitarem sic edere, si filius adhuc discens inducatur; sed cum non amplius sit discipulus, at jam in arte magister, magis naturalis & simplex fit oratio *Gujeti* more in ordi-

torum. Pro his igitur uti arte mea poſtulas, & dominus eſſe eorum, quae ſuppeditata mihi ſunt, cum dominus non eſſes. Satis habeto, ſi quid tibi prius ultro, cum nihil deberem, beneſeci, cum nullam, nedum hujusce *tanti muneris*, gratiam poſſem repoſci.

25. Non ſane debet beneficentia mihi mea neceſſitas reliquo tempore fieri, neque, quod volens bene merui, cauſſa conſtitui, cur invito imperari poſſit: neque illa conſuetudo exiſtere, ut qui ſemel aliquem ſanaverit, omnes in perpetuum curet, quotquot is, qui curatus eſt, voluerit. Alioquin dominos ea ratione in nos conſtituerimus quos curamus, & mercedem ultro ipſis dederimus, ſerviendi illis, & quidquid imperent miniſtrandi: quo quid fieri poſſit injuſtius? Quoniam te difficili adeo morbo laborantem ſuſcitavi, propter ea licere tibi putas abuti arte mea?

26. Haec haberem dicere, etiam ſi ea mihi iſte imperaret, quae poſſem; ego vero nec omnibus omnino, neque *ut* neceſſi-

κείαν, καὶ ἀποτροφὴν συγγενῶν. ἀντὶ τούτων τοίνυν χρῆσθαί μοι τῇ τέχνῃ ἀξιοῖς, καὶ δεσπότης εἶναι θέλεις τ[d] ὅτ' οὐκ ἦσθα δεσπότης, πεπορισμένων. ἀγάπα, εἴ τι σε καὶ πρότερον ἐκὼν οὐ προοφείλων, εὖ ἐποίησα, μηδεμίαν μηδὲ [e] τῶν γε χάριν ἀπαιτεῖσθαι [f] δυνάμενον.

Οὐ δὴ δεῖ τ[11] εὐποιΐαν τ[11] ἐμὴν, ἀνάγκην εἰς τὸ λοιπὸν μοι γενέσθαι, οὐδὲ τὸ, ἑκόντα εὐεργετῆσαι, ἀφορμὴν τοῦ ἀκόντα κελεύεσθαι κάμνοντα θεραπεῦσαι, οὐδ' ἔθος ὑπάρξαι τοῦτο, τὸ ἅπαξ τινὰ ἰασάμενον, πάντας εἰς ἀεὶ θεραπεύειν, ὁπόσους ἂν ὁ θεραπευθεὶς θέλῃ. ἐπεὶ δεσπότας ἂν οὕτω καθ' ἡμῶν εἰλήμεν τοὺς θεραπευομένους κεχειροτονηκότες, καὶ μισθὸν [g] τὸ δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν [h] προδεδωκότες. ἢ τί γένοιτ' ἂν ἀδικώτερον; διότι σε νοσήσαντα χαλεπῶς οὕτως ἀνέστησα; ἆρα τοῦτο νομίζεις ἐξεῖναί σοι καλαχρῆσθαί μου τῇ τέχνῃ.

Ταῦτα μὲν οὖν εἶχον ἂν λέγειν, εἰ καὶ δυνατά μοι οὕτος προσέταττεν. ἐγὼ δὲ μὴ πάντως ἅπασι, μηδὲ πρὸς ἀνάγκην ὑπήκουον. νῦν

[d] Ὅτ'] Ὦι *Vorſt.* male. Vulgatam tuentur *J. Fl. B2. H. P. S.* [e] Τῶν γε] Sic *J. Fl. B2. P. S.* &c. Τότε P. & L. & marg. *A1.* [f] Δυνάμενον] Nihil ſe varietatis hic reperiſſe teſtatur *Solanus.* [g] Τὸ δουλεύειν] Τῷ δουλ. P. L. & marg. *A1.* [h] Προδεδωκότες] Sic Edd. omnes & Cod. P. Προδεδωκότας *Fl.* Προδεδωκότας *Gron.* Προδεδωκότες marg. *A1W.*

dinem redacta. At ſi ordinem inverti non placet, pro ἴσχον poſſis legere, παρίσχον. Nam ὦδε facile omitti potuit propter ſatis prope praecedens παρὰ. Ita ut παρίσχον tum ad patrem pertineat, ſenſusque ſit: *primus artis meae fructum percepiſti; nihil a te* (de tuo) *ad diſcendum praebens.* Παρὰ enim ſic uſurpari, T. I. jam diximus, & *Perizon.* ad Ael. V. H. 2. 13. med. laudavimus; ubi is παρὰ τοῦ Ἀνύτου docet ita exponendum, *ea quae ab Anyto profecta ſunt.* Habes hic, Lector, tres conjecturas; tu elige *Geſneri* aut *Gujetii* emendationem, quas meae praepono. *J. F. R.*

89. Ὅτ'] Videtur *Vorſtius* illud ὅτ' accepiſſe pro ὅτι poſitum, ideoque correctionem quaeſiviſſe. Sed eſt pro ὅτε, *cum, quando*, poſitum, & rectius quam ὅτι de tempore enim quaeſtio hic eſt. *J. F. R.*

92. Τῶν γε] Pro hoc τότε habent P. & L. ſed ne eum quidem recte ſe habet hic locus. Ego δυνάμενον legendum cenſeo; neque vulgatam repudio. *M. du S.*

Ibid. Ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενον] *Repoſcere poſſem.* Verte, *repoſci.* *F. G.*

93. Δυνάμενον] Δυνάμενον legendum putabam, ut ad patrem referatur. Hic enim eſt, qui gratiam repetere non poterat; non filius. Sed idem efficitur, ſi ἀπαιτεῖσθαι non media voce, ſed paſſiva accipiatur, cujus rei exempla in promtu ſunt. *J. M. G.*

3. Τὸ δουλεύειν] Etſi primo intuitu multum adblanditur lectio codicum τοῦ pro τὸ exhibentium; vulgatam tamen Editt. lectionem praetulerim; non modo quia mox καὶ τὸ iterum ſequitur, ideoque prius τὸ neceſſario etiam retineri neceſſe eſt; ſed etiam, ſi & alterum τὸ in τοῦ mutaſſent iidem codices. *J. F. R.*

Ibid. Τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν προδεδωκότες] Neceſſario legendum προσδεδωκότες. *J. G.*

4. Προδεδωκότες] In nota Cl. *Gronov.* antea editum erat, cum velle προσδεδωκότες; quod tamen cum operarum tantum culpa admiſſum ſit, & in variantt. & in ejus nota mutavi in προσδ. Ac fateor non diſplicere ejus conjecturam. *J. F. R.*

τῶν δὲ ἤδη σκέψασθε καὶ οἷά ἐστιν αὐτῷ τὰ ἐπιτάγματα. ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσαι, φησί, μεμηνότα, μέμηνε δὲ καὶ ἡ γυνή, καὶ τὰ ὅμοια πάσχει (τοῦτο γὰρ οἴεται) καὶ παρ' ἄλλων ὁμοίως ἀπέγνωσται, δύνασαι δὲ σὺ πάντα ὡς ἔδυξας, ἴσως καὶ ταύτην, καὶ ἀπάλλαξε ἤδη τοῦ νόσου. τοῦτο δὲ ἴσως μὲν ἁπλῶς ἀκοῦσαι, πάνυ εὔλογον ἂν δόξειε, καὶ μάλιστα ἰδιώτῃ, καὶ ἀπείρῳ ἰατρικῆς. εἰ δέ με ἀκούσεσθε ὑπὲρ τῆς τέχνης δικαιολογουμένου, μάθοιτ' ἂν ὡς οὔτε πάντα ἡμῖν δυνατά ἐστιν, οὔθ' αἱ τῶν νοσημάτων φύσεις ὡσαύτως πλήσιοι, οὔτ' ἴσως ἡ αὐτὴ, οὔτε φάρμακα τὰ αὐτὰ πάντων ἰσχυρά, καὶ τότ' ἔσται δῆλον, ὡς σαμπαλοῦ τοῦ μὴ βούλεσθαί τι, τὸ μὴ δύνασθαι διαφέρει. ἀπάχθεσθε δέ μου τὰ περὶ τούτων φιλοσοφοῦντος, καὶ μὴ ἀπειρόκαλον, μηδ' ἐξαγώνιον, μηδ' ἀλλότριον, ἢ ἄκαιρον ἡγήσησθε τὸν περὶ τῶν τοιούτων λόγον.

tate *coactus*, parerem. Nunc vero jam considerate etiam, qualia sint istius imperia. *Cum enim me sanaveris*, inquit, *furiosum; furiosa autem sit etiam uxor eodemque modo affecta*, sic enim arbitratur, *& ab aliis similiter deposita; possis autem tu omnia, quod ostendisti: sana hanc etiam, & morbo libera.* Hoc autem si ita simpliciter audias, rationabile omnino videatur, indocto praesertim, & medicinae imperito. Si vero me audieritis causam pro arte dicentem, intelligetis, neque omnia esse in nostra potestate, neque naturas morborum esse similes, neque curationem eandem, neque eadem medicamenta valida ad omnia. Et tunc apparebit, quantum distent, non velle aliquid, &, non posse. Sed ferte me de hisce rebus philosophantem, nec ineptam, aut evagantem extra causam, aut alienam aut intempestivam earum rerum disputationem putate.

Πρῶτα μὲν δὴ σωμάτων φύσεις, καὶ κράσεις οὐχ αἱ αὐταὶ, καίτοι μάλιστα ἐκ τῶν ὁμοίων συνεστάναι ὁμολογοῦμεν. ἀλλὰ τὰ μὲν τῷδε, τὰ δὲ τῷδε, μᾶλλον ἢ ἔλαττον μετέχει. καὶ λέγω τοῦτο [a] ἔτι περὶ τῶν ἀνθρείων, ὡς οὐδὲ ταῦτα πᾶσιν ἴσα, ἢ ὅμοια, οὔτε τῇ κράσει, οὔτε τῇ συστάσει, διαφορὰ [b] γὰρ δὴ καὶ μεγέθει, καὶ εἴδει, ἀνάγκη καὶ τὰ νοσήματα ἐγγίνεσθαι αὐτοῖς· καὶ τὰ μὲν, εὐίατα εἶναι, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν ἀναπεφυκότα, τὰ δὲ, τέλεον ἀπεγνωσμένα, καὶ ῥᾳδίως ἁλισκόμενα, καὶ κρατούμενα ὑπὸ τῶν νοσημάτων λαμβανόμενα. τὸ τοίνυν οἴεσθαι

27. Ac primum quidem naturae corporum ac temperaturae non sunt eaedem, licet maxime similibus ea constare *elementis* notum sit; sed illorum alia aliorum majorem minoremve partem habent. Et loquor adhuc de solis virorum corporibus: cum neque haec paria omnibus aut similia sint, neque temperatura, neque consistentia; diversos sane & magnitudine & specie morbos in illis existere necesse est: & alia quidem sanatu esse facilia, & curationi opportuna; alia autem plane desperata, quae & capiantur facile, & vi a morbis superentur. Putare igitur febrim omnem, aut tabem, aut

a Ἔτι] Εἰπὶ *Fl.* male. Ἔτι cett. & P. b Γὰρ] Ex *J.* & marg. *A1.* restitutum. Deest enim in reliqq. Edd.

28. Ἐξαγώνιον] Ἥκει ἔξω τοῦ ἀγῶνος.

38. Γὰρ] Ed. *Junt.* sola hanc vocem exhibet. *M. du S.*

41. Τὰ δὲ — ῥ. ἁλισκόμενα] De corporibus intelligere, non de morbis. Ἁλισκόμενα quod attinet, vide infra c. 28. εὐαλωτότερα. *M. du S.*

42. Ἁλισκόμενα] Καθαλαμβανόμενα, κρατούμενα, ἢ πιπόμενα. *V.*

54. Ἀναφύσαι] Ratio postulat, ut, Mſ. volente, legas, ἀναφύσει) εὐθαλὴς εἶναι, καὶ εὔτροφος, καὶ πολύκαρπος. *proveniet, puto, fructus laetus, bene nutriens, copiosus.* non ἀναφύσαι. ut editi; mox idem codex πρός τι τόπου ἀφορᾶν pro vulgato ἀφορᾶσθαι. recte, &

aut pulmonum morbum, aut furorem, unum eundemque esse in omni corpore, genere similem, non est hominum prudentium, qui rationes harum rerum subduxerint, & exquisiverint. Verum idem morbus in hoc sanatu facilis est, in alio non item. Quemadmodum, puto, triticum si idem in diversos agros spargas, aliter in campestri & profundo, & irriguo, & aprico, & bonis ventis opposito, & culto, enascetur; laetum puto, & pingue, & fructus *inde* multiplex: aliter autem in monte, & lapidoso tenuique solo; aliter in eo quod solem non habet, aliter ad montis radices; & in universum pro locorum diversitate diversimode. Sic vero etiam morbi pro locis, qui eos suscipiunt, aut facile augescunt ac nutriuntur, aut minuuntur. Hoc igitur praeteriens pater, ac universum inexploratum relinquens, postulat furorem omnem, in quocunque sit corpore, similem esse, & parem ejus curationem.

28. Praeter haec vero tot ac tanta, illud etiam facile est ad intelligendum, corpora muliebria, multum a virilibus distare, tum ad morbi differentiam, tum ad spem vel desperationem curationis. Virorum quippe corpora solida, nervosa, laboribus & motionibus, & subdiali victu exercitata: altera vero soluta, mollia, in umbra nutrita, alba sanguinis & caloris defectu, & humoris multi affluentia; magis proinde, quam sunt virilia, obnoxia & ex-

πάντα πυρετὸν, ἢ πᾶσαν φθόην, ἢ πνευμονίαν, ἢ μανίαν, μίαν καὶ τ' αὐτὴν οὖσαν τῷ γένει, ὁμοίαν ὅτι παντὸς εἶναι σώματος, οὐ σωφρονούντων, οὐδὲ λελογισμένων, οὐδὲ τὰ τοιαῦτα ἐξητακότων ὀξύ ἐστιν ἀνθρώπων· ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐν μὲν τῷδε, ῥᾴδιον [c] ἰᾶσθαι, ἐν δὲ τῷδε, οὐκ ἔτι. ὥσπερ, οἶμαι, καὶ πυρὸν, ἢν τ' αὐτὸν ἐς διαφόρους χώρας ἐμβάλῃς, ἄλλως μὲν ἐν τῇ πεδινῇ, καὶ βαθείᾳ, καὶ πολιζομένῃ, καὶ εὐηλίῳ, καὶ εὐηνέμῳ, καὶ ἐξεργασμένῃ, [d] ἀναφύσει, εὐθαλὴς, οἶμαι, καὶ εὔτροφος, καὶ πολύχους καρπὸς, ἄλλως δὲ ἐν ὄρει, καὶ ὑπολίθῳ γηδίῳ, ἄλλως δὲ ἐν δυσηλίῳ, ἄλλως δὲ ἐν ὑπωρείᾳ, καὶ ὅλως διαφόρως καθ' ἑκάστους τόπους. οὕτω δὲ καὶ τὰ νοσήματα τοῖσι ὑποδεξαμένοις τόποις, ἢ εὐφορίᾳ, ἢ εὐτροφίᾳ, ἢ ἐλάττωσι γίγνεται. τοῦτο τοίνυν ὑφορᾶς ὁ πατὴρ, καὶ ὅλον ἀνεξέταστον καταλιπὼν, ἀξιοῖ πᾶσαν μανίαν τὴν ἐν ἅπασι σώμασι, ὁμοίαν εἶναι, καὶ τ' θεραπείαν ἴσην.

Πρὸς δὲ τούτοις τοσούτοις οὖσιν, ὅτι τὰ γυναικεῖα σώματα πάμπολυ τῶν ἀνδρείων διαφέρει, πρός τε νόσου [f] διαφοράν, καὶ πρὸς θεραπείας ἐλπίδα, ἢ ἀπόγνωσιν, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. τὰ μὲν γὰρ τ' ἀνδρῶν εὐπαγῆ, καὶ εὔτονα, πόνοις, καὶ κινήσεσι, καὶ ὑπαιθρίῳ διαίτῃ γεγυμνασμένα, τὰ δὲ, ἔκλυτα, καὶ ἀσυμπαγῆ, ἐν σκιᾷ τεθραμμένα, καὶ λευκὰ αἵματος ἀπορίᾳ, καὶ θερμῶν ἐπορίᾳ, καὶ ὑγρῶν περιττῶν ὑπερροίᾳ· εὐαλωτότερα τοίνυν τ' ἀνδρείων, καὶ ταῖς νό-

σοις

[c] ἰᾶσθαι] Et sic habere Edd. principes, notat *M. du S.* [d] ἀναφύσει] Ita restitui ex *J.* & *L.* ἀναφόρεται enim male *El. Ald. H. Ba. Fr. P. S. A.* [e] εὐθαλὴς] Sic recte *Ald. Ba. H. P. S.* & *P.* εὐηλὴς male *J.* & *Fl.* [f] διαφορὰν] Ita restitutum ex *Cod. P.* & *Ba.* ac marg. *A. W.* διαφορὰ enim cett. male habebant.

& ratione diversitatis morbi, quia diversi longe sunt morbi muliebres, & viriles. *J. G. G.*

Ἀναφύσει] Sic praeter Mf. Gr. L. etiam Editio *Junt.* vide Συγκρ. c. 2. *M. du S.*

55. Εὐθαλὴς] Si quis dubitet, num injuria fiat Editionibus principibus *Fl.* & *J.* in rejicienda earum lectione εὐηλὴς, conferat supra *Zeuxi.* c. 4. pr. & infra *de Dam.* c. 4. aliaque. *J. F. R.*

68. Διαφορὰν] Mf. Gr. P. & Ba. Alii omnes libri διαφθορὰν, prave. *M. du S.*

76. Εὐαλωτότερα] Confer supra c. 27. *M. du S.*

82. Καὶ-

σοις [a] ἐκκείμθνα, ϗ τ' ἴασιν ὐ ῥᾳμθνίαν, ϗ μάλιστα πρὸς μανίας εὐχερέστερα. ἅτε γ' πολὺ τὸ ὀργίλον, ϗ χῦφον, ϗ ὀξυκίνητον ἔχουσαι, ὀλίγην δὲ τ' τῦ σώματος αὐτῦ δύναμιν, ῥᾳδίως ἐς τὸ πάθος τῦτο καλολιθαίνουσιν.

Οὐ δίκαιον τοίνυν πᾶσι τοῖς ἰατροῖς τ' ὁμοίαν ἐπ' ἀμφοῖν θεραπείαν ἀπαιτεῖν, εἰδότας ὡς πολὺ [b] τὐμέσῳ, βίῳ παντὶ, ϗ πράξεσιν ὅλαις, ϗ πᾶσιν ὀπιτηδεύμασιν, ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς κεχωρισμθνων. ὅταν τοίνυν λέγῃς, ὅτι μέμηνε, πρόστιθι ὅτι ϗ γυνὴ ὖσα μέμηνε· καὶ μὴ σύγχει ταῦτα πάντα τοῖς τ' μανίας ὑπάγων ὀνόμασι, ἑνὶ ϗ τῷ αὐτῷ δοκοῦντι· ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ ὄντι ϗ [c] ἐν τῇ φύσει, τὸ δυνατὸν ἑφ' ἑκάστῳ σκόπει. ϗ γ' ἡμεῖς, ὅθεν ἐν ἀρχῇ τ' λόγων εἰπὼν μέμνημαι, τῦτο πρῶτον ὀπισκοπῦμεν, Φύσιν σώματος τοῦ νοσοῦντος, ϗ κρᾶσιν, ϗ τίνος πλέιονος μετέχει, ϗ εἰ θερμότερον, ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμάζον, ἢ παρηβηκὸς, ϗ μέγα, ἢ μικρὸν, ϗ πιμελὲς, ἢ ὀλιγόσαρκον, ϗ πάντα τὰ τοιαῦτα. ϗ ὅλως ἄν τις αὐτὰ προεξετάσῃ, πάνυ ἀξιόπιστος ἂν εἴη, ἀπογινώσκων τι, ἢ ὑπιχνούμενος.

Ἐπεὶ ϗ τ' μανίας αὐτῆς μυρία εἴδη ὄντι, ϗ πολλὰς ἔχει τὰς αἰτίας, καὶ οὐδὲ τὰς προσηγορίας αὐτὰς ὁμοίας. ὐ γ' ταυτὸν νοεῖν, ϗ παίειν, ϗ λυττᾶν, καὶ μεμηνέναι, ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοῖς posita morbis, & curationem non fustinentia, & ad furores praesertim magis inclinata. Cum enim multum iracundiae habeant & levitatis, & valde sint irritabiles, corporis autem parum robusti, facile in hunc morbum labuntur.

29. Injustum ergo fuerit a medicis similem utrorumque curationem poscere, cum sciamus quam multum intersit, inter homines vita tota, & omnibus actionibus, & studiis omnibus, statim a principio inde separatos. Cum ergo dicis, eam furere, hoc adde, mulierem furere: nec confunde ista omnia sub furoris nomen cogens, quod unum idemque videtur: sed separa, ut etiam est in natura: quid in unoquoque fieri possit, considera. Nos etenim, quod initio orationis hujus me dicere memini, primum videmus naturam corporis & temperamentum; & cujus *qualitatis* plus habeat, & utrum calidius an frigidius, maturae aetatis an jam inclinatae, magnum an parvum, pingue an extenuatum, & omnia in eo genere. Et sane si quis ista ante exploraverit, fide omnino dignus fuerit, sive spem superesse neget, sive promittat aliquid.

30. Quandoquidem etiam furoris ipsius sexcentae sunt species, isque multas habet causas, neque appellationibus similes. Neque enim idem est desipere, delirare, rubiosum esse, furere; sed haec omnia vel aspe-

a Ἐκκείμθνα] Μᾶλλον ἐκκ. *Vorst.* b Τὐμέσῳ] Sic *J. H. P.* &c. Τῶν ἐν μέσῳ P. & L. c Ἐν] Sic P. L. & marg. *Alw.* Ὃν Edd. Ὄν. Ex. *Fl.* & *Ald.*

82. Καλολιθαίνουσιν] Conf. supr. *Quom. Hist.* c. 1. *M. du S.*

85. Τὐμέσῳ] P. & L. τ' ἐν μ. Sed nescio an sic satis etiam consulatur integritati hujus loci. *M. du S.*

Τὐμέσῳ] Nescio quid difficultatis obversetur *Solano*; nisi forte ex pristina versione sensum ab Graecis abeuntem non capiens, ideo etiam Graecam vulgatam male se habere existimarit. At melior illa certe est lectione codicis P. modo recte construas. Τὐμέσῳ enim signif. *spatium medium*, sive *intervallum quod intercedit*; adeoque & discrimen quod interest inter res vel homines, ut hic; cujus significationis exempla Lexicographis notata non repetam, neque constructionem indicabo ex versione Cl. *Gesneri* jam satis adparentem. *J. F. R.*

92. Ἐστὶ, ϗ ὄν] Ineptissime legitur Ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ, ϗ ὂν τῇ φύσει, τὸ δυνατὸν ἑφ' ἑκάστου σκόπει. Quid enim Graecis ὥσπερ ἐστὶ ϗ ὄν; Mf. optime: ὥσπερ ἐστὶ ἐν φύσει. sed *cum distinxeris, quod natura distinctum est, quid in quoque praestari possit considera.* *J. G. G.*

Ibid. Ἐν] G. P. & L. recte. *Fl.* & *Ald.* ὄν. Reliquae

asperioris vel mitioris morbi nomina sunt. Tum causſae in viris aliae, aliae in mulieribus: ipsorumque virorum aliae in juvenibus, diversae in senibus; verbi causſa, in juvenibus multitudo plerumque *bilis & acrium humorum*; in senibus vero calumnia intempestiva, & irrationabilis ira, contra familiares saepe ingruens, primo perturbare *solet animum*, deinde paullatim in furorem agere. Mulieres autem multa infestant, quibus facile in hunc morbum concitantur, maxime vero odium contra aliquem vehemens, aut invidia adversus inimicum felicem, aut dolor aliquis aut ira. Haec paullatim sub cineribus quasi gliscentia, & alita longo tempore, furorem efficiunt.

31. Talia, Pater, uxori tuae evenerunt, & forte nuper aliquid illam dolore affecit: nihil enim illa oderat: veruntamen tenetur, neque a praesentibus *malis* sanari medici opera potest. Quare si quis alius promiserit, si quis liberaverit eam; tum odio me, tanquam injuriae auctorem, persequere. Quin illud, pater, non pigebit dixisse: etiam si non ita plane desperata res esset, sed aliqua adhuc salutis spes adfulgeret; ne sic quidem ita facile attingerem, nec prompte medicamentum auderem infundere, fortunam veritus, & *imminentem* a multis infamiam. Vides, ut omnes arbitrentur, esse quoddam in privignos odium novercis omnibus, quantumvis bonae sint, & com-

μᾶλλον ἢ ἧττον ἔχειν τῇ νόσῳ, ὀνόματά τ' ἔστιν αἰτίαι τε, τοῖς μὲν ἀνδράσιν ἄλλαι, ταῖς δὲ γυναιξὶν ἕτεραι, καὶ τῶν ἀνδρῶν αὖ τοῖς μὲν νέοις ἄλλαι, τοῖς δὲ γεγηραχόσι διάφοροι, οἷον, νέοις μὲν πλῆθος ὡς τὸ πολὺ, [d] γέρουσι [e] δὲ διαβολὴ ἄκαιρος, καὶ ὀργὴ ἄλογος πολλάκις κατ' οἰκείων ἐμπεσοῦσα, τὸ μὲν πρῶτον, διετάραξεν, εἶτα, κατ' ὀλίγον ἐς μανίαν ἔδειτρεψε. γυναικῶν δὲ πολλὰ καθικνεῖται, καὶ ῥᾳδίως ἐς τὴν νόσον ἐπάγει, μάλιστα δὲ μῖσος κατά τινος πολὺ, ἢ φθόνος ἐπ' ἐχθρῷ εὐτυχοῦντι, ἢ λύπη τις, ἢ [f] ὀργὴ κατ' ὀλίγον ταῦτα [g] συλυφόμενα, καὶ μακρῷ χρόνῳ ἐντρεφόμενα, μανίαν ἀποτελεῖ.

Τοιαῦτά σοι, ὦ πάτερ, καὶ ἡ γυνὴ πέπονθε, καί ἴσως τι λελύπηκεν αὐτὴν ἔναγχος. ἐ ἐδὲν γὰρ ἐκείνη ἐμίσει, πλὴν ἔχεται γε, καὶ οὐκ ἂν ἐκ τῶν παρόντων ὑπ' ἰατρῶν θεραπευθῆναι δύναιτο, ὡς εἴγε ἄλλος τις [h] παρέλθοι, εἴ τις ἀπαλλάξειε, μίσος τότε ὡς ἀδικοῦντα ἐμέ. καὶ μὴν καίτοι γε, ὦ πάτερ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι εἰπεῖν, ὅτι εἰ καὶ μὴ τελέως ἔτως ἀπέγνωστο, ἀλλά τις ἔτι σωτηρίας ἐλπὶς ὑπεφαίνετο, οὐκ ἂν ἐδὲ ἔτω ῥᾳδίως προσῆλθον, ἐδ' αὖ προχείρως ἐφαρμακον ἐγχέαι ἐτόλμησα, δεδιὼς τὴν τύχην, καὶ τὸν ἐκ τῶν πολλῶν δυσφημίαν· ὁρᾷς ὡς οἷον πάντες εἶναί τι μῖσος πρὸς τοὺς προγόνους πάσαις μητρυιαῖς, καὶ ὅσαι χρη-

d Γέρουσι] Γέρουσας L. rectius. Sed vulgatam servant Edd. optimae omn. e Δὲ] Καὶ Fl. f Ὀργὴ κατ'] Vid. notas. g Οὐδὲν] *Vorst.* οὐδένα. Nihil mut. Edd. h Μίσος] Sic etiam esse in *J. Fl.* & *H.* notat *M. du S.*

quae ὄν. *M. du S.*

Ἐ] Non reddam rationem lectionis mutatae, res enim ipsa loquitur. Quod autem *Solanus* dicat Aldinam habere ὁ adspiratum, Aldinam alteram intelligat oportet; nam Aldina prima ὁ spiritu leni habet neque ac aliae. *J. F. R.*

7. Παρανοεῖ, καὶ ὠμότητα, καὶ λυττᾷ, καὶ μαίνεται] *Benedictus* debuerat hic anxie exprimere omnes copulativas, ut quatuor furorum vocabula & species ostenderet. Quod quam non fecerit, non aliter Latina concepit ac si auctor duo inter se differentia opponere voluerit. *FG.*

14. Γέροντας] L. recte. In aliis γέροντι, quod tamen servari etiam propter ἐμπεσοῦσα, quod mox sequitur, poterat. *M. du S.*

22. Κατ' ὀλίγον] Haec sententia, uti a nobis & Ed. *Fl.* factum est, erat interpungenda; contra quam in reliquis libris fit, in quibus κατ' ὀλ— cum praecedenti conjunctum legitur. *M. du S.*

Ibid. Ὀργὴ κατ' ὀλίγον ταῦτα] Quod *Solanus* de mutanda interpunctione monet, idem Cl. *Gesnerus* in versione jam sponte praestitisse video. Vulgo enim sic male divisum legebatur: ἢ ὀργὴ κατ' ὀλίγον, ταῦτα ὑπὸ. &c. *J. F. R.*

χρῆναι; καὶ τινα καὶν μανίαν ταύτην γυναικείαν αὐτὰς μεμηνέναι; τάχα ἂν τις ὑπώπτευσεν, ἄλλως χαριοῦσθαι τῷ κακῷ, ἢ τὰ φαρμάκων ἐ δυνηθέντων, κακοήθη τινὰ δυσερᾶν τὴν θεραπείαν γεγονέναι.

Καὶ τὰ μὲν τῆς γυναικὸς, ὦ πάτερ, ἔστω οὕτως ἔχει· καὶ πάνυ σοι τελεσικῶς λέγω· ἔστι μὲν ῥᾴων ἔξω, κἂν μυριάκις τρὶς τὸ φάρμακον ἀφῇ τοῦτ' ἐπιχειρεῖν οὐκ ἄξιον, εἰ μὴ πρὸς μόνον τὸ ἀποτυχεῖν με καλεπτίζεις, καὶ κακοδοξίᾳ περιβαλεῖν θέλεις. ἔασον οὖν τὸ ὁμοτέχνων φθονεῖσθαι. ἐὰν δέ με ἀποκηρύξῃς πάλιν, ἐγὼ μὲν, κἂν τἄντων ἔρημος γενόμενος, οὐδὲν κακὸν σοῦ δυνοῦν εὔξομαι. τί δ' ἂν, ὅταν μὴ γένοιτο, αὖθις ἡ νόσος ἐπανέλθοι; (φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦτα ἐρεθιζόμενα, παλινδρομεῖν) τί με χρὴ ποιεῖν δέος; θεραπεύσω μὲν εὖ ἴσθι καὶ τότε, καὶ ὅπου λείψω τινὰ τάξιν, ἣν τοὺς παῖδας ἔταξεν ἡ φύσις, οὐδὲ τοῦ γένους τὸ ἐπ' ἐμαυτῷ ἀπολήσομαι. εἶτ' ἂν σωφρονήσῃς, αὖθις ἀναλαμβάνειν ποτὲ εὐλαβήσει με δεῖ; ὁρᾷς ἤδη, καὶ ταῦτα τοιῶν, ἀπαλλαγεὶς τῆς νόσου, καὶ ὑπομιμνήσκεις τὸ πάθος· χθὲς, καὶ πρώην, ἐκ τηλικούτων κακῶν ἀναφλᾷς, ἀγανακτεῖς, καὶ βοᾷς, καὶ τὸ μέγιστον, ὀργίζῃ, καὶ πρὸς μίσος τρέπῃ, καὶ τοὺς νόμους ἀνακαλεῖς. οἴμοι πάτερ, οἷ' τοιαῦτ' ἦν σου καὶ τὰ πάλαι μανίας τὰ προοίμια.

munem quendam muliebrem furorem omnes furore. Facile igitur aliquis, si secus malum eveniat, nec potentia satis sint medicamenta, suspicetur, malignam & subdolam curationem fuisse.

32. Ita se habent, Pater, res uxoris tuae: & omnino tibi post observationem institutam dico, nunquam illa habebit mollius, si decies millies de medicina biberit; propterea conari non est operae pretium, nisi me ad hoc solum urges, uti excidam conatu, & infamiam vis mihi contrahere. Patere, ut invideant mihi artis aemuli. Si vero denuo me abdicaveris, nihil equidem, licet desertus ab omnibus, malum tibi imprecabor. Quid si vero, quod abominor, redeat morbus? Solent enim quodammodo tales, si irritentur, recurrere, quid mihi faciendum erit? Curabo quidem tunc etiam, bene noveris, & stationem, in qua collocavit natura liberos, nunquam deseram, neque unquam generis mei oblivisear. Deinde ubi resipueris, rursus quondam te recepturum me, credendum est. Vides jam, dum ista facis, arcessis morbum, & malum quasi admones. Heri & nudius tertius e tantis malis recreatus contendis, & clamas, & quod maximum, irasceris, & ad odium verteris, & leges iterum advocas. Hei mihi! Pater, talia erant etiam superioris furoris tui exordia!

PHA-

a Πόσθι] Ita etiam exstare in F. H. B2. 30 Pl. notat M. duS. b Ὑπομιμνήσκεις] In P. erat ὑπομιμνήσκει. Sed prius habent F. Ald. & reliquae. c Τοιαῦτ'] Τοιοῦτ' Pl.

57. Ἤδ] Sic infra Δημοσθ. Ἐγκ. c. 44. μόλ' ἂν ἐμαυτὸν ἐταξα τάξιν τινά. M. duS.

62. Ὑπομιμνήσκεις] Quia Parisinam correxi, quae ὑπομιμνήσκει habebat, dixerit aliquis, cur ergo proximum ἐπιστᾷ quoque non in ἐπιστᾷς mutas? Sed respondeo tironibus, ἐπιστᾷ jam esse secundam personam ab ἐπιστάομαι. Ceterum novi in forma media & passiva Atticos etiam secundas personas in ει terminare, ut: Aristoph. Plut. 60. χαλεπὸς ἐπιτρέπει, morose interrogas: ibid. 1056. Βούλει — πρὸς μὲ παῖσαι; pro βούλῃ. Et Equit. 1362. Τὶ δ' ἄλλο, φράζ' ἴδω, πῶς πολιτεύσει; Cetera vero, dic age, quomodo ordinabis? Et ubi non? Quamvis & εἰς formenat, ut ibid. Pluto 21. Οὐ γάρ μοι τυγχάνεις. (nisi hoc malis activae formae esse a τυγχάνω, quod tamen nihil refert) non tamen in omnibus verbis promiscue, sed constantius in verbis βούλομαι, οἶμαι, ὄψομαι; verum & παίξει Evang. Luc. VII. 4. pro παίξῃ. Item δράσει pro δράσῃ quod ex Sophocl. Aj. 638. profert Cl. Muistaire de Dialectt. p. 63. Ed. Haganae, sive aliquo modo nostrae, ubi plura exempla vide. Ideoque nec ὑπομιμνήσκει rejicerem pro ὑπομιμνήσκῃ ab medio ὑπομιμνήσκομαι deductum, nisi principum Editionum cum omnibus reliquis consentientium hic major esset

PHALARIS PRIOR. ΦΑΛΑΡΙΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Misit nos, Delphi, dynasta noster Phalaris, qui ferremus Deo taurum hunc, & apud vos, quae opportuna viderentur, de ipso pariter ac de munere differeremus. Cujus igitur rei gratia venimus, haec est. Quae autem vobis nuntiari jussit, ista: Equidem, *inquit*, Delphi, cum apud omnes Graecos talis haberi, qualis sum, non qualem *orta* ab inimicis & invidis fama ignorantium auribus tradidit, rebus omnibus redemerim, tum in primis apud vos, in quantum & sacrosancti estis, & accolae

1 Ἐπεμψεν ἡμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ὁ ἡμέτερος [a] δυνάστης Φάλαρις, ἄξοντας τῷ Θεῷ τὸν ταῦρον τοῦτον, καὶ ὑμῖν ἀγγελοῦντας τὰ εἰκότα ὑπέρ τε αὐτοῦ ἐκείνου, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀναθήματος. ἐφ' μὲν οὖν ἕνεκα ἥκομεν, ταῦτά ἐστιν· ἃ δέ γε πρὸς ὑμᾶς [b] ἐπέστειλεν Ἐγὼ, φησὶν, ὦ Δελφοὶ, καὶ παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς Ἕλλησι, τοιοῦτος νενόμισμαι, οἷοίς εἰμι, ἀλλὰ μὴ οἷον ἡ τῶν μισούντων καὶ φθονούντων φήμη τοῖς ἀγνοοῦσιν ἀκοαῖς ἐξεδίδωκεν, ἀντὶ [c] πάντων ἀλλαξαίμην ἂν μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν, [*] ἵνα ἱεροί τέ ἐστε, καὶ πάρεδροι τοῦ

a Δυνάστης] Alii Δυνατὸς *Coll.* Nil mut. *J. M. H. P.* b Ἐπέστειλεν] Sic *M. H. B. Ald.* Ἀπέφηνεν *J.* Ἔπεμψεν etiam *Coll.* Sed addunt ταῦτα. c Τῶν πάντων] Πολλάκις, & sine articulo, *Coll.* d Ὑμῖν] Sic recte *B. J. H. Fr. Ald.* Ἡμῖν male *Amst.* & *S.* Ὑμῶν *M.* e Ὄντες] Hanc esse constantem lectionem notat *M. du S.*

2. Δυνάστης] Γρ. δυνατὸς, ὅτου βασιλεὺς. *G.*
6. Ἐπέστειλεν. ταῦτα] *G.*
11. Ἀντὶ] Γρ. ἀντὶ πολλῶν ἀλλαξαίμην ἄν. *G.*
13. Πάρεδροι] Πάρεδρος τῷ ΔιΘ· παρήδρευε δὲ τῷ Διὶ, τὸ ὄνειρον μὴ γνωναι, τὸ δὲ βέβαιον μὴ Διὸς. ἄλλως καὶ τὸ σύνοικος γυναῖκα, * συνοικεῖ δὲ, ἀδελφῇ. *V.*

* Συνοικεῖ] In συνοικεῖ mutarat *M. du S.* non addens unde habeat. Non visum fuit obsequi, quia tum & praecedens παρέδρους aeque in παρέδρους mutandum fuerat; at si hoc rectum est, ut est, etiam alterum verum erit. Sed totum hoc & compluria alia scholia vix dextrâ intricabuntur. *J. F. R.*

esset ratio habenda, quam unius. Praeterea activa forma ὑπομιμνήσκω hic verior quam ὑπομιμνήσκομαι; cum hoc sit *recordor*, illud, *in memoriam revoco alteri*, quod in ἀναστύω magis indifferens. Sic mox medium & activum rursus conjungit Noster, ἀγγελοῦντας & βοᾷς dicens. *J. F. R.*

ΦΑΛΑΡΙΣ] Declamatio quam Rhetor scripserit. Fingit autem taurum aeneum a Phalaride Delphos dono Apollini missum; quem Timaeus, teste Pindari Scholiasta ad Pyth. I. sub finem, ab Agrigentinis submersum fuisse tradidit. *M. du S.*

22. Μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν] Male pro ὑμῶν, ut recte interpres. *J. G.*

Μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν] Pro ὑμῶν Aldina & Basileensis anni 1543. habet ὑμῶν; id quod hic omnino requiritur; idque jam per se viderat Cl. *Gronovius*. Pejus in Florentina, ὑμᾶς. *Apud omnes quidem Graecos talis, qualis sum, haberi ante omnia cupiam; at maxime apud vos, o Delphenses, quandoquidem & sancti estis & Dei Pythii assessores.* *J. J.*

13. Ὑμῖν] Etsi *Salm.* Ed. ὑμῶν habet; tamen errorem tantum, operarum culpa admissum esse, ex versione ejusdem adparet; quae *vobis* exhibet, aequa ac *Parisinae* versio. Magis mirere, qui *Gronovius* Editio eumdem errorem adeo fideliter secuta sit, ὑμῶν etiam per *vobis* reddens; quod tamen facile ignoscerem, nisi nimis frequenter sic factum viderem. *J. F. R.*

Ibid. Ὄντες] Ea iterum varietatem frustra quaesivit *Selanus*; non tamen sine causa id investigavit; nam videtur quaesisse, num additum alicubi μᾶλλον inveniretur: verum id satis per se intelligi, supra jam monuimus, ad Differt. *pro Lais.* c. 12. Conf. infra c. 8. & *Gall.* c. 18. ὅτῳ δὲ ἂν ἐπίσημι, ubi, si meminero, plura colligam; quia nonnullis talia frustra suspecta sunt. *J. F. R.*

Ibid. Πάρεδροι] Qui in eadem sedio sedent, ejusdem honoris imperiique participes, de Diis non modo usitatum, sed & de mortalibus, quos ad Deorum dignitatem evectos συνέδρους & παρέδρους vocabant, quod compluribus veterum auctoritatibus firmat Rev. verend. *Jac. Elsner.* ad Apocal. III. 21. quem adiisse non pigebit. *J. F. R.*

τῇ Πυθίᾳ, ᾗ μονονὺ σύσκιοι, ᾗ ὁμωρόφιοι τῷ Θεῷ. ἡγοῦμαι γὰρ, εἰ ὑμῖν ἀπολογησαίμην, καὶ πείσαιμι μάτην ὠμὸς ὑπειλῆφθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι δι' ὑμῶν ἀπολελογημένῳ ἔσεσθαι. καλῶ δὲ, ὃν ἐρῶ, τὸν Θεὸν αὐτὸν μάρτυρα, ὃν οὐκ ἔνι ὅπως οὐκ ἀλογίσασθαι, καὶ ψευδεῖ λόγῳ οὐκ ἀγαγεῖν. ἀνθρώπους μὲν γὰρ ἴσως ἐξαπατῆσαι ῥᾴδιον. Θεὸν δὲ, καὶ μάλιστα τοῦτον, λαθεῖν ἀδύνατον.

Ἐγὼ γὰρ οὐ τῶν ἀφανῶν ἐν Ἀκράγαντι ὢν, ἀλλ' εἰ καί τις ἄλλος εὖ γεγονὼς, καὶ τραφεὶς ἐλευθερίως, καὶ παιδείᾳ προσεσχηκὼς, ἀεὶ διετέλουν, τῇ μὲν πόλει δημοσίων ἐμαυτὸν παρέχων, τοῖς δὲ συμπολίταις, [a] ὀπτείκῃ, καὶ μέτριον. βίαιον δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκαστον, οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλεσε μοι τῷ προτέρῳ ἐκείνῳ βίῳ. ἐπειδὴ δὲ εἶδον τοὺς τἀναντία μοι πολιτευομένους ὀπιβουλεύοντας, καὶ ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦντας (διῄρητο δὲ ἡμῖν τότε ἡ πόλις) μίαν ταύτην ἀποφυγὴν καὶ ἀσφάλειαν εὕρισκον, τὴν αὐτοῦ ἅμα καὶ τῆς Pythii, & tantum non contubernales ſub eodem tecto Dei. Arbitror enim, ſi probare vobis cauſſam poſſim, & perſuadere, temere crudelem me putari; etiam reliquis omnibus per vos me fore purgatum. Advoco autem eorum, quae dicam, teſtem illum Deum, quem non licet nimirum arguto ſermone fallere, vel mendaci oratione circumvenire. Etenim homines forte fallere facile eſt, Deum autem, hunc maxime, ut quis ſubterfugiat, fieri non poteſt.

2. Ego enim non ignobilium Agrigenti unus, ſed ſi quis aliis bene natus, & educatus liberaliter, ſtudiis doctrinae animum applicui, ſemper popularem me in civitate praeſtiti, iisque, qui mecum in republica verſarentur, aequum & moderatum. Vim autem a me factam, aut ſiniſteritatem, aut ſuperbam contumeliam, aut nimiam pertinaciam ad ſuum omnia arbitrium referentem, nemo unquam in priori illa vita mea accuſavit. Cum vero viderem, qui mihi obtrectarent in republica, eosdem inſidias mihi ſtruere, & omni modo necem meam quaerere, diſſidiis autem tum noſtra vexabatur civitas, ſolum illud perfugium & ſecu-

a Ἐπιεικῆ] Ἐπιεικῆ τε *Coll.*

21. Παραγαγεῖν] (1) Ἀπατῆσαι. *V.*

27. Δημοσίων] Πρόθυμα τοῖς πολλοῖς. *G.*

29. Ἐπιεικῆ τε ἐ μέτριον] Ταπεινὸν ἐ συγγνωμονικὸν. λέγεται δὲ ἐ μέτριος ὁ μεσοῤῥιφὴς ἔχων οὐσίαν, ἢ ὁ τὸ ἦθος ἐπιεικής. *G.*

30. Αὐθέκαστον] Ἀκριβῆ ἐ αὐστηρὸν. λαμβάνει δὲ ἐκ τοῦ (2) ἀληθευτικοῦ τὸν τρόπον, καὶ μή τινα διπλόην ἔχοντα, μηδὲ (3) ἐπιτηδευσίαν ἤθους, (4) ἀλλ' οἷον αὐτὴ ἑαυτοῦ ἐπάρχοντος, οἵαπερ μηδὲν ἐπιτεχνήματος ἀλλότριον. Τὸ ἀπροσδόκητον φησί. τοιοῦτον γὰρ τὸ ταχέως, ὡς ἐπίσαν ἐ σύντομα, ἃ βούλεται σημαίνειν τὸ αὐθέκαστον, σημαίνει γὰρ τόν τι ἁπλοῦν ἐ ἄδολον, καὶ ἀληθευτικὸν, καὶ τὸν ἕτοιμον πρὸς ἅπαν, καὶ τὸν ταχὺν, καὶ σύντομον, καὶ αὐτόματον. (5) Μάγιστρος δὲ ὁ τῇ αὐτῇ γραμματικῇ τὸ ἰδιόρυθμον σημαίνειν φησὶ, καὶ τὸν Λουκιανὸν παρώγει μάρτυρα ἐνταῦθα. *V.*

33. Ἐξ ἅπαντος τρόπου] Σημειοῦ τὸ ἐξ ἅπαντος (6) Ἀττικὸν ὂν, εἰ μὲ μὴ τοῦ τρόπου γράψεις, δυσὶν ὀφείλειν. εἰ δὲ χωρὶς τοῦ τρόπου, ἑνὶ μόνῳ, γράφε. (7) κατ' ἀμφότερα. *V.*

(1) Ἀπατῆσαι editum erat; ſed hoc merito correxit *M. du S.*

(2) Ἀληθευτικοῦ] Sic reſtituit idem ex *G.* & C. cum ante editum legeretur ἀθλητικοῦ.

(3) Ἐπιτηδευσίαν] Et hoc reſtituit idem ex C. a. enim medium ap. *Ctr.* omiſſum.

(4) Ἀλλ' οἷον αὐτὴ] Pro his verbis ἀλλοῖον αὐτ' legitur in C. *M. du S.*

(5) Μάγιστρος] Pars haec poſterior Scholii non exſtat in C. *M. du S.*

(6) Ἀττικὸν ὄν] Τρόπου ὂν legebatur in editis. Correxit ex collatione *M. du S.*

(7) Κατ'] Μετ' editum fuerat. Mutavit idem ex eodem fonte.

14. Ὁμωρόφιοι τῷ Θεῷ] Οἱ ὑπὸ τῇ αὐτῇ στέγῃ διαιτώμενοι. *J. B.*

30. Αὐθέκαστον] Ἀπροσδόκητον, ἀπαραπάλυπτον, ut apud *Heſych.* cetera hujus vocis ſignificationes huic loco non conveniunt. *J. B.*

Αὐθέκαστον, ἁδὴς] Vid. *Th. Mag.* v. Οὐδὴς, qui Οὐδὴς Atticos, Οὐδεὶς Hellenas ſcribere ait. Sed & adi eumdem v. Αὐθέκας, ubi haec Luciani verba ſic citat: Λουκιανὸς ἐν τῷ Φάλαρις πρώτῳ βίαιον δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκαστον οὐδεὶς ἀπεκάλει μοι. Ubi in

curitatem inveni, eandemque simul salutem civitatis, si vindicato mihi imperio, cum reprimerem illos insidiatores, tum civitatem sana sequi consilia cogerem. Erant etenim non pauci qui ista laudarent viri moderati, & civitatis amantes, qui & consilium scirent meum, & conatus illius necessitatem. Hisce adiutoribus usus, facile cogitata perfeci.

3. Ab eo inde tempore nihil illi amplius turbare, sed obsequi; imperium vero ego tenere, civitas ipsa seditionibus esse libera. Caedes autem, aut exilia, aut publicationes bonorum, neque contra hos, qui insidiati mihi fuerant, exercui, quamquam necessarium talia audere, in principio potestatis maxime. Humanitate enim, & mansuetudine, & mihi atque civili ratione eos tractandi, mirifice sperabam ad obsequium illos me redacturum. Quare celeriter induciis & pace facta conciliatus sum hostibus, & consilio atque convictu plerorumque usus sum. Urbem porro ipsam videres magistratuum negligentia perditam, πόλιν σαθρίαν, εἰ ὀπιθέμην τῇ ἀρχῇ, ἐκείνους μὲν ἀναστέλλομαι, καὶ παύομαι ὀπιβουλεύοντας, τὴν πόλιν δὲ σωφρονεῖν καλαναγκάζομαι. καὶ ἦσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι [b] ταῦτ' ἐπαινοῦντες ἄνδρες μέτριοι, καὶ φιλοπόλιδες, οἳ καὶ τὴν γνώμην ἤδεσαν τὴν ἐμὴν, καὶ τὴν ὀπιχειρήσεως τὴν ἀνάγκην. τούτοις συναγωνισταῖς χρησάμενος, ῥᾳδίως ἐκράτησα τὴν ὀπιχειρήσεως.

Τοιγαροῦν οἱ μὲν οὐκ ἔτι ἐτάραττον, ἀλλ' ὑπήκουον· ἐγὼ δὲ ἦρχον, ἡ πόλις δὲ [c] ἀσφαλείας ἦν. σφαγὰς δὲ, ἢ ἐλάσεις, ἢ δημεύσεις, οὐδὲ κατὰ τῶν ὀπιβεβουλευκότων εἰργαζόμην, καίτοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα τολμᾶν ἐν ἀρχῇ τὴν δυναστείας μάλιστα. Φιλανθρωπίᾳ γὰρ, καὶ πραότητι, καὶ τῷ ἡμέρῳ, καὶ ἰσοτιμίας, θαυμασίως ἐγὼ ἤλπιζον εἰς τὸ πείθεσθαι προσάξεσθαι τούτους. εὐθὺς γοῦν τοῖς μὲν ἐχθροῖς ἐσπεισάμην, καὶ διελλάγην, καὶ συμβόλοις καὶ συνεστίοις ἐχρώμην τοῖς πολεμίοις αὐτῶν. τὴν δὲ πόλιν αὐτίκα ὁρῶν ὀλιγωρίᾳ τῶν [d] προεστώτων διεφθαρμένην,

[b] Ταῦτ' ἐπαινοῦντες] Ταῦτα συνεπαινοῦντες. *Coll.* ἐν Ἀσασίᾳ] Restituit *Salm.* ex Codd. A. G. L. P. Ἀσαφείᾳ enim Edd. priorea omnes. Sed restitutam lectionem etiam confirmat marg. *AIW.* [d] Προεστώτων] Sic *Fl. J. Bz. H. Ald. P. S.* & *A.*

38. Παύσαιμι] Καθαιτιάσαιμι. διὸ ἡ λέξις ἀκριβὴς ἐτύγχανεν, (8) ἐπήγαγε τὴν ἐτέραν λέξιν τὸ παύσαιμι. *V.*

40. Ταῦτα συνεπαινοῦντες] *G.*

50. Καίτοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα] Ἀναγκαῖόν ἐστος. *G.*

53. Αὐτὴν καθεστηκυῖαν ἀν.] *G.*

55. (9) Ἐσπεισάμην] Ἐφιλιούμην. *G.*

(8) Ἐπήγαγε] Ita dedi ex C. & distinctionem addidi; nam ἐπήγαγε miscere ergo ut editis; sed nondum satis sic omnia credo. *J. F. R.*

(9) Ἐσπεισάμην] Ἡσπεισάμην edebatur ante. Sed prius ex C. est. ἐφιλιούμην *G.* pro ἐφιλιώμην quod in *V.* erat.

in posterioribus verbis abit ab Luciano, ex quo *Magistri* lectio corrigenda est. *J. F. R.*

40. Ταῦτ'] Mallem τὰ αὐτὰ. *Coll.* ταῦτα συνεπαινοῦντες. *M. du S.*

47. Ἡ πόλις] Nullum dubium, quin ex Mss. cum Anglicano, tum meo scribendum sit ἡ πόλις δὲ εὐσταθείᾳ, *civitas erat sine seditionibus*, hoc est, civitas erat tranquilla & pacata, sedatis omnibus turbis, dissidiis, & tumultibus. laudat illam felicitatem, quae consecuta sit ejus principatum. Atqui non laus est, si legas ἀπαιρησίᾳ, ut in editis legitur, sed maximum tyrannidis malum, cum civibus libertas loquendi adimitur. *J. G. G.*

48. Ἀπαιρησίᾳ]. Angl. εὐσταθείᾳ. *J. B.*

Ἀσασίᾳ] A. G. P. & L. pro eo quod in impressis omnibus est ἀπαιρησίᾳ. *M. du S.*

58. Προεστώτων] Suspicor Lucianum scripsisse προφεστώτων. Nempe ait Phalaris, se, quum videret, urbem ipsam negligentia eorum, qui ante se praefuissent, perditam, multis depeculantibus, imo diripientibus publicam pecuniam, aquarum eam ductibus recreasse, & aedificiorum instaurationibus exornasse. Sic statim magistratus dicuntur οἱ ἐφεστῶτες & praefectus ὁ ἐφεστώς. *J. F.*

Προεστώτων] Non quidem spernerem quod Cl. *Jens.* adfert προφεστώτων; sed quia constans est vulgata lectio, nec absurda, nihil muto. Cur autem idem Cl. *Jens.* scribat προφεστώτων & ἐφεστώτων penultima correpta,

νην, τ' πολλῶν κλεπτόντων, μᾶλλον δὲ ἁρπαζόντων τὰ κοινὰ, ὑδάτων τε ὑπορροίαις ἀνεκτησάμην, καὶ οἰκοδομημάτων ἀναστάσεσιν ἐκόσμησα, καὶ τειχῶν [a] περιβολῇ ἐκράτυνα, καὶ τὰς προσόδους, ὅσαι ἦσαν κοιναὶ τῇ τ' ἐφεστώτων ὀλιγωρίᾳ, ῥᾳδίως ἐπηύξησα, καὶ τ' νεολαίας ἐπεμελούμην, καὶ τ' γερόντων [b] πρεσβύων, καὶ τ' δῆμον ἐν θέαις καὶ ἀγορανομίαις, καὶ πανηγύρεσι, καὶ δημοθοινίαις, δίκην. ὕβρις δὲ παρθένων, ἢ ἐφήβων ἁφθαρσία, ἢ γυναικῶν ἀπαγωγαὶ, ἢ δορυφόρων [c] ὀλιγώρησις, ἢ δεσποτικὴ τις ἀπειλὴ, ἀκοτρόπαιά μοι καὶ ἀκήδεστα ἦν.

Ἤδη δὲ καὶ τῆς ἀρχῆς ἀφεῖναι τ' ἀρχὴν, καὶ καταθέσθαι τ' δυναστείαν, [e] ἐσκοπούμην, ὅπως μόνον ἀσφαλῶς [f] παύσαιτο ἄν τις ἐνοχλῶν. ἐπεὶ τό γε ἄρχειν αὐτὸ, καὶ πάντα πράττειν, ἐπαχθὲς ἤδη, καὶ σὺν φθόνῳ καταλῆγον ἐδόκει μοι εἶναι· τὸ δ' ὅπως μηκέτι τοιοῦτο γένοιτο, ἐμηχανώμην. ἦν δὲ τοῦτο, ἐπὶ τοὺς ἀρίστους τῶν φίλων ἐλθεῖν, καὶ τὰ πράγματα ἐπιτρέψαι αὐτοῖς, καὶ ἀπαλλαγῆναι τῶν ἐπιπόνων.

quam vulgo homines furtis, vel rapinis potius, rem publicam vastarent; hinc aquaeductibus recreavi, hinc aedificiis excitatis exornavi, hinc moenibus circumpositis munivi, publicosque reditus eorum, quos praefeci, cura auxi facile, & juventutis curam suscepi, & [d] prospexi senibus, & populum spectaculis, congiariis, diebus festis, & epulis publicis, delectui. Virginum vero contumeliae, aut corruptiones adolescentum, aut conjuges abductae, aut immissi satellites, aut heriles minae, res auditu etiam mihi abominabiles.

4. Jamque de dimittendo imperio, de potestate deponenda, cogitabam, illud solum deliberans, quomodo secure hoc facere quis posset? cum ipsum imperare, & agere omnia, jam molestum mihi, & cum invidia laboriosum videretur. Jamque illud quaerebam, quomodo *eo adduci res posset*,

a Περιβολῇ] Περιβολῆς marg. *Ai.* b Πρεσβύων] Sic *Coll. Fl. H. P. S.* Πρεσβύνων *J.* c Ὀλιγώρησις] Ἐπιμέλησις marg. *Aiw.* d Ἀπειλὴ] Recte sic *P. B2.* & 1. & *S.* Ἀπειλὰ male *J. Ald. Fl. H.* e Ἐσκοπούμην] Διεσκόπουν *P.* Prius servant *J. Fl. H. P.* aliaeque. f Παύσαιτο] Παύσαιτο *Vorst.* Nil mut. *J. Fl. B2. P.*

61. Ἀναστάσεσιν] Ἔργων ἀναστάσεσιν. *V.*

63. Προσόδους] Εἰσφοράς, εἰσόδους, ἢ πανηγύρεις, ὡς Θουκυδίδης & Ἐτεοκλῆς. *G.*

64. Ἐφεστώτων] Παρεστώτων. *G.*

65. * Νεολαίας] Ἡ τῶν νέων ἀπὸ σταδιαγωγὴ, καὶ ἄλλως τὸ ἄφελτισμα τ' νέων. *V.*

66. Πρεσβύων] Ἐναργῶς & παιδιτικῶς & μὴ γεωτικῶς. *G.*

67. Δημοθοινίαις] Ταῖς τῶ δήμων ἀναλώσεις ἢ ἑστιάσεις. *V.*

68. Δίκην] Ταπεινωτικὴς & ἀλλοκοτικῆς. *G.*

Ibid. Ἢ ἐφήβων] Ἐφήβου λέγων) οἱ μέχρι τ' ιὰ. ἐνιαυτῶν τοιγαροῦν. *V.*

69. Ἀπαγωγαὶ] Μυθώδεις ἐγκεχαραγμέναι δηλόμεναι τὴν ἀρχὴν παρὰ τῶ δῆν ἀναχθῆναι & δῆσαι. *G.*

71. Ἀποτρόπαια] Φλυαρία & μισητὰ ἄκμα. *G.*

Ibid. Ἀκήδεστα] Ἀκοσμήτους. *G.*

73. Ἐσκοπούμην] Ἐνεργῶς & παθητικῶς. *G.*

74. Ἐνοχλῶν] Ἤτοι ἐγώ. *G.*

77. Τὸ δ' ὅπως] Σήμαινε ὅτι ὁ ὦδε ποιῶν γράφεται, ὅπως μηκέτι τάδε γίνηται, ἐκείνου. τάδε, τοῦτον αἱ Ἀτθίδες τὰ τάδε ἀπαθῆ πρὸς τὸ ποιοῦν ἀντιφράζουσι τὸ τοῦτο, καὶ φασὶν, τάδ' ὅπως γίνηται τάδε τοῦτο ἐγκλίνει. *G.*

* Νεολαίας] Νεολαίᾳ habebant edita. Νεολαίᾳ mendose *C.*

repta, non video; propemodum tamen & *Solanum* abstraxisset, qui in *J.* ω jam deleverat, & ο supra scripserat, quod tamen deinde, Edd. consultis, rursus delevit; ideoque & ego omnes Edd. evolvi, vitiique ω recte in omnibus conspici. Nam quum contractum sit, ex ἐφεστάτης & ἐφεστάτις, quae recte penultimam brevi scribuntur, in crasi decet fieri syllabam longam; sed forsan menti ejus obversabatur primigenium ἑστώτες, ideoque non dedita opera & literarum correpte scripsit, qualia cuivis facile excidere possunt, & mihi quoque excidisse interdum non dubito. Si tamen uncomplis aliunde defunctis opus est, vid. *Toxaris.* Mercurii VI. 5. ἑστῶτες πρωτόχωρες. *Apocal.* X. 5. ἑστῶτα ἐγώτα. *J. F. R.*

69. *Δικην ἐπιτιθ.*] De eo quod Scholiastes monet, vide *Thc.* Annal. III. 44. *M. du S.*

71. Ἀκήδεστα] Non absurda esset Scholiastae ista interpretatio passiva; si haec de se *audiri* noluisse Phalarin, hic locum habere posset; sive ubi id exponendum foret: *noverfor haec alios audire de me.* quod minus aptum. Verum passiva quasi potestate, eodem modo ac *male audire* apud Latinos, supra habuimus T. I. *Nigr.* c. 22. ubi ἀκούειν pro *vocari* positum *Bourdelotius* docet; quod tamen eodem recidit,

si

ſet, ut tali quadam curatione non amplius indigeret civitas. Atque ego antiquae nimium ſimplicitatis homo haec agitabam. At illi jam contra me conſurgere, ac de inſidiarum defectionisque ratione diſpicere, & comparare conjuratos, & arma congerere, & conferre pecunias, & vicinos advocare, & in Graeciam ad Spartanos Athenienſesque legatos mittere. Quae de me ipſo, ſi caperer, jam decreta ipſis eſſent, & ut ſuis me manibus diſcerpere minati ſint, quasque poenas excogitaverint, in publica tormentorum quaeſtione faſſi ſunt. Quod quidem nihil tale paſſus ſum, Dii cauſſa fuerunt, deprehendendis inſidiis; & in primis quidem Pythius, qui ſomnia mihi oſtenderet, & indices omnium ad me mitteret.

5. Jam hic ego vos, Delphi, rogo, ut

αὐτῆς τινὸς θεραπείας δεήσεται ἡ πόλις, τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι· κἀγὼ μὲν ὁ ἀρχαῖος περὶ ταῦτα εἶχον. οἱ δὲ ἤδη τε συνίσταντο ἐπ' ἐμὲ, καὶ περὶ τῦ τρόπου τῆς ἐπιβουλῆς, καὶ τῆς ἀποστάσεως ἐσκοποῦντο, καὶ συνωμοσίας συνεκρότουν, καὶ ὅπλα ἤθροιζον, καὶ χρήματα ἐπορίζοντο, καὶ τὰς ἀστυγείτονας ἐπεκαλοῦντο, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα πρὸς Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους ἐπρεσβεύοντο. ἃ μὲν γὰρ περὶ ἐμῆς αὐτῦ, εἰ ληφθείην, ἐδέδοκτο ἤδη αὐτοῖς, καὶ ὅπως με αὐτοχειρίᾳ διασπάσαντες ἠπείλουν, καὶ ἃς κολάσεις ἐπενόουν, δημοσίᾳ βασανιζόμενοι ἐξεῖπον. τῦ μὲν δὴ μηδὲν παθεῖν τοιοῦτον, οἱ θεοὶ αἴτιοι, φωράσαντες τὴν ἐπιβουλήν. καὶ μάλιστά γε ὁ Πύθιος, ὀνείρατά τε προδείξας, καὶ τοὺς μηνύσοντας ἕκαστα ἐπιπέμπων.

Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ὅτι

g Ἀποστάσεως] Alii ἀποστασίας Coll. h Ἐσκοποῦντο] Ἐσκοπεύοντο Coll.

79. Ὁ ἀρχαῖος] Ὁ τύφος, ὡς φησι Πλάτων. G.
80. Εἶχον] Διετέμνω. G.
81. Ἐπ' ἐμοὶ] Κατ' ἐμοῦ. G.
82. Ἀποστάσεως] Γρ. ἀποστασίας. G. *Ibid.* Ἐπενοποῦντο] Παθητικὸν ἐ ἰωργιλικόν. G. *Ibid.* Συνωμοσίας] Ἡ ἐστὶ τοῖς ὅρκοις φιλία. G.
83. Συνιστάντο] Συνῆγον, συνεκάλουν, συνίσταν. G.
84. †Ἐπορίζοντο] Συνῆγον. V.
85. Ἐπεκαλοῦντο] Εἰς βοήθειαν, ἐκκαλοῦντο. G.
88. Αὐτοχειρίᾳ] Ἤτοι τῇ ἴδιᾳ χειρὶ δυνάμει, αὐθαιρέτως μὴ δημοσίᾳ ὁρμώμενοι ἐ φονεύσεις. λέγω δὲ αὐτόχειρας ἐ οἱ ἰδιοτρόπως φονεύοντες. V.
92. Φωράσαντες] Ἤτοι φανερώσαντες ποιήσαντες. V. (Διερευνησάντες, καλαλαβόντες, γνωρίσαντες, ἐξελέγξαντες. G.)

† Ἐπορίζοντο] Ἐπορίζοντο antea legebatur. merito emendavit *M. du S.*

ſi active ſic exponas. *audire te ſic* ab aliis ſcil. *nominari*. Apertius tamen paſſiva poteſtate ibid. *Prometh.* c. 1. σκολιὸν ἀκούειν. *ſigulus vocari*, & ſic paſſim, quae dabo, ubi neceſſitas exiget; nam ſatis haec ſunt vulgaria. *J. F. R.*

79. Τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι· κἀγὼ] Ita interpungendum eſſe monuit Doctiſſ. *Th. Wopkens* in Lect. Tull. p. 296. (Edd. enim *Salm.* & *Amſt.* male ſic habent: τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι κἀγὼ μὲν &c.) quia, ut recte quidem ait ille, id vult Lucianus: *Utque non amplius tali aliqua adminiſtratione indigeret civitas, id ſpectabam praeterea. Atque ego ineptus hiſce rebus occupatus eram, quum illi jam* &c. Verum antiquiores Edd. ut *Junt. Pariſ. Hagen.* illud punctum jam habebant, nec dubito quin & aliae; in verſione *Benedicti* quoque diſtinctio recte facta eſt, quam cum & *Graeviana* retinuerit, facile erat vel inde videre, *Benedictum* jam recte legiſſe; ſed omiſſionem in Graecis typothetae deberi: unde forſan evenit, ut *Solanus* varietatem ne quidem notaverit. Quod autem ἔτι vertit *praeterea*, bene facit. *J. F. R.*

Ibid. Ἀρχαῖος] Pro *inepto, deliro*, (i. e. nimis ſimplicis antiquitatis homine, ut optime convertit Cl. *Geſner.*) *Ariſtoph.* Nub. 912. — σὺ δὲ γ' ἀρχαῖος εἶ. *tu delirus es.* Quod vide multis probantem Illuſtr. *Spanhem.* ad ejusd. *Ariſtoph.* Plut. 323. Idem in voce Κρονικὸς obtinere, vid. ap. eumd. ibid. ad verſ. 581. — Κρονικῆς γνώμης. Et ad *Callim.* in Pallad. v. 190. p. 609. & 610. ubi in utramque partem Κρονικὸς νόμος, de lege quae potior eſt, & Κρονικὸν de *obſoleto, inepto*, quod in libello *de Ambigg.* tit. *Antiquus* jam indicavi. Sed & confer *Bos* & *Hemſterh.* ad Lucian. *Nigr.* c. 3. f. *J. F. R.*

95. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς ὦ Δελφοὶ, ἐπὶ τῷ αὐτῷ δίκαιος τῷ λογιστῇ γενέσθαι, ἀξιῶ καὶ τότε παραινέσαι μοι συμβουλεύσατε] Perperam haec vertit Interpres; *Proinde tunc, O Delphi, cum in eodem motu cogitatione verſati ſitis, juro vos mihi de rebus tuo agendis conſilium dediſſe.* Nihil potuit a mente loquentis alienius proficiſci, hac tam ſtulta verſione. Redde, *Ego vero hic vos, Delphenſes, qui nunc animis eumdem illum motum poteſtis concipere, velim mihi con-*

ὅτι τῷ αὐτῷ δέους νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους ἀξιῶ περὶ τοῦ τότε πρακτέων μοι συμβουλεῦσαι, ὅτε [a] ἀφυλάκτως ὀλίγου δεῖν ληφθεὶς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων. πρὸς ὀλίγον ἐν τῇ γνώμῃ ἐς Ἀκράγαντα παρ' ἐμὲ ἀποδημήσαντες, καὶ ἰδόντες τὰς παρασκευὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἀπειλὰς ἀκούσαντες, εἴπατέ τί δεῖ ποιεῖν. φιλανθρωπίᾳ χρήσασθαι πρὸς αὐτοὺς ἔτι καὶ φείδεσθαι, καὶ ἀνέχεσθαι, ὅσον αὐτίκα μελλήσουσι πείσεσθαι τὰ ὕστατα; μᾶλλον δὲ [b] γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, καὶ τὰ φίλτατα ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν ἀπολλύμενα; ἢ τὰ μὲν τοιαῦτα πάνυ ἠλιθίου τινὸς εἶναι, γενναίαν δὲ, καὶ ἀνδρώδη διανοηθέντα, καὶ χολὴν ἔμφρονος, καὶ ἠδικημένου ἀνδρὸς ἀναλαβόντα, μέλεθεῖν ἐκείνους· ἑαυτῷ δ' ἐκ τῶν ἐνόντων, τὰ ἐς τὸ βέλτιον ἀσφάλειαν προσέχειν; ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβουλεύσατε ἄν.

Τί οὖν ἐγὼ μὴ τοῦτ' ἐποίησα, μεταστειλάμενος τοὺς αἰτίους, καὶ λόγου μεταδοὺς αὐτοῖς

in eodem metu animis & cogitatione constituti, ipsi consulatis, quid mihi tum faciendum fuerit, cum tantum non per imprudentiam meam captus, salutis aliquam in re praesenti viam quaererem. Parumper igitur animis Agrigentum ad me peregrinati, conspectis illorum apparatibus, minis illorum auditis, dicite mihi, quid agendum sit? utrum humanitate porro in illos uti *me vultis*, & parcere, & tolerare, jam statim ultima ab illis subiturum? aut potius nudum jam jugulum praebere, & prae oculis interire videre, *quae mihi sunt* carissima? an ista quidem plane stupidi hominis esse *censetis*, meque fortiter viriliterque cogitantem, ac bile viri prudentis atque injuria laesi assumta, illos ulcisci, mihique pro praesenti facultate, futuri temporis securitatem praestare? Haec, novi ego, mihi consuleretis.

6. Quid igitur post ea feci? Arcessitos noxios, & caussae dicendae copia illis facta,

[a] Ἀφυλάκτως] Sic Edd. quas vidi, omnes. [b] Γυμνὴν] Constans & proba lectio. Γυμνὸν vult *Gron.*

96. Ἐπὶ τῷ αὐτοῦ δέους] Εἰς τὸ αὐτὸ δέος. *G.*
6. Αὐτίκα μελλήσουσι] Μέλλοντα. *G.*
10. Ἠλιθίου] Σκληροῦ, ἄφρονος, ἢ ἀναισθήτου. *G.*
Ibid. Γενναῖα] Εὖ γεγονότα. ἢ εὐγενίσαι ἐ δυνατά. *G.*
13. Ἐκ τῶν ἐνόντων] Κατὰ τὸ δυνατόν. *G.*
14. Ἐπὶν] Μετὰ ταῦτα. *G.*
16. * Μεταστειλάμενος] Μεταπεμψάμενος. *V.* (Μεμύσας ἐ ἀγαγών. *G.*)

* Μεταστειλάμενος] Μεταστελάμενος erat in Editis; sed correxit *M. du S.*

consilium vestrum, quid tum agendum mihi fuerit, impertiatis. *J. J.*

98. Ἀφυλάκτως] Forsan ἀφύλακτος. *M. du S.*

7. Γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν] Pater adscripsit γυμνὸν. Sic certe vult & versio apud Basileenses *nudus a cruentis civibus caedem sustinerem.* Benedictus contumacior, *& potius nudam caedem sustinere.* Opinor mentem Luciani fuisse *potius autem nudum jam jugulum porrigere*, ut alibi dicit ὑπέχειν τὸν χοῦν. *J. G.*

Γυμνὸν] Minime cum Cl. *Gronovio* patre γυμνὸν pro γυμνὴν legerem, qui ad versionem potius, quam ad verum sensum Graeca accommodavit. Recte quidem interpretem *Benedictum* reprehendit, quod reddiderit: *nudam caedem sustinere*; sed neque *nudus caedem sustinerem* commodum hic sensum facit: σφαγὴ enim, ut recte *Gron.* filius ait, hic *jugulum* significat, vid. testimonia supra notata ad *Tyrannic.* c. 13. adeoque *nudum jugulum praebere*, quod in versionem recepi, recte dicitur; nec opus est totus homo ob id sit nudus; sic *nudam cervicem praebere* nota locutio. Et quamvis *nudum* bonis spoliatum velis intelligere, qui id ex hac argumentatione colligas? Et quid opus, si vulgata & sana est & constans. *J. F. R.*

8. Ἐν ὀφθαλμοῖς] Gaudet hac locutione *Homer.* ut Iliad. A. 587. Μή σε, φίλον περ ἐόντα, σὺ ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι Θεινόμενον. Et Γ. 306. — σὺ ὀφθαλμοῖσιν ἐρῆσθαι. Item Σ. 135. &c. In quibus tamen pleonasmum praepositionis ἐν statuere possis, quia saepissime ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν sine praepositione dicit. In nostro tamen non adeo simplex est pleonasm. sed signif. *coram videre*, nec praepositio commode abesse poterit. At si totum ἐν ὀφθαλμοῖς tamen pleonasmum esse statuas, quod ὄψιν sufficiat, non nego quidem: verum ajo tamen neutrum esse otiosum: quod quisque facile intelligit. Alioqui & ὀφθαλμοῖς abundaret ap. LXX. Gen. 3. 6. ὅτι ἀρεστὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν. Conf. infr. *Pseudom.* c. 39. *J. F. R.*

13. Ἐκ

cta, prolatis argumentis, plane de ſingulis convictos, quandoquidem negare nec ipſi poterant, ultus ſum, aegerrime ferens, non quod factae mihi eſſent inſidiae, ſed quod mihi per illos integrum non eſſet in illa ratione permanere, quam initio inſtitueram. Atque ab eo inde tempore ita vivo, ut me cuſtodiam, illorum vero ex numero eos, qui mihi ſemper inſidiantur, puniam. Deinde crudelitatis me accuſant homines, non cogitantes illud, ab utro noſtrum prima horum origo ſit. Nimirum omiſſis iis, quae erant in medio, & propter quae puniebantur, poenas accuſabant ipſas, & quae viderentur in illis *verſari* crudelitates. Perinde ac ſi quis apud vos ſacrilegum de rupe videns praecipitari, quae ille auſus ſit, non cogitet, ut noctu in templum intraverit, ac donaria detraxerit, ſignumque *ipſum* contrectarit; ſed multam veſtram feritatem accuſet, qui Graecos vos & ſanctos homines cum dicatis, ſuſtinueritis tamen Graecos, prolatis argumentis, plane de ſingulis convictos, quandoquidem negare nec ipſi poterant, ultus ſum, aegerrime ferens, non quod factae mihi eſſent inſidiae, ſed quod mihi per illos integrum non eſſet in illa ratione permanere, quam initio inſtitueram. Atque ab eo inde tempore ita vivo, ut me cuſtodiam, illorum vero ex numero eos, qui mihi ſemper inſidiantur, puniam. Deinde crudelitatis me accuſant homines, non cogitantes illud, ab utro noſtrum prima horum origo ſit. Nimirum omiſſis iis, quae erant in medio, & propter quae puniebantur, poenas accuſabant ipſas, & quae viderentur in illis *verſari* crudelitates. Perinde ac ſi quis apud vos ſacrilegum de rupe videns praecipitari, quae ille auſus ſit, non cogitet, ut noctu in templum intraverit, ac donaria detraxerit, ſignumque *ipſum* contrectarit; ſed multam veſtram feritatem accuſet, qui Graecos vos & ſanctos homines cum dicatis, ſuſtinueritis tamen Graecos,

τοῖς, καὶ τὰς ἐλέγχους ἀφαγαγών, καὶ σαφῶς ἐξελέγχας ἕκαστα, ἐπεὶ μηδ' αὐτοὶ οἷόν τε ἦσαν, ἠμυνόμην ἀγανακτῶν τὸ πλέον, οὐχ ὅτι ἐπεβεβουλεύμην, ἀλλ' ὅτι μὴ εἰάθην ὑπ' αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ προαιρέσει μεῖναι, ἣν ἐξ ἀρχῆς ἐνεστησάμην. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, φυλάττων μὲν ἐμαυτὸν, ἀφανίζω· ἐκείνων δὲ τοὺς ἀεὶ ἐπιβουλευοντάς μοι κολάζων· εἶθ' οἱ ἄνθρωποι ἐμὲ τὴν ὠμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἔτι λογιζόμενοι πρότερος ἡμῶν ἦν ἡ πρώτη τούτων ἀρχή. [c] συνελόντες δὲ τὰν μέσῳ, καὶ ἐφ' οἷς ἐκολάζοντο, τὰς τιμωρίας αὐτὰς ἠτιῶντο, καὶ τὰς δοκούσας ἐν αὐταῖς ὠμότητας. ὅμοιον ὡς εἴ τις παρ' ὑμῖν ἱερόσυλόν τινα ἰδὼν ἀπὸ τῆς πέτρας [d] ῥιπτούμενον, ἃ μὴ ἐτόλμησε, μὴ λογίζοιτο, ὡς νύκτωρ ἐς τὸ ἱερὸν παρῆλθε, καὶ κατέσπασε τὰ ἀναθήματα, καὶ τῷ ξοάνῳ ἥψατο, καὶ ἡγορεύοι δὲ [e] ὑμῶν πολλὴν τὴν ἀγριότητα, ὅτι Ἕλληνές τε, καὶ ἱεροὶ εἶναι λέγοιτες, ὑπεμείνατε ἄνθρωπον [d]Ελ-

[c] A Συνελόντες ad ὡς nil variare Edd. & *Coll.* notat *M. du S.* [d] Ῥιπτούμενον] Alii ῥιγούμενον *Coll.* [e] Ὑμῶν] Sic recte *P.* marg. *A1. S.* & L. Ἡμῶν male *J. Ald. Fl. H.*

20. Ἐξαρνοι ἦσαν] Ἐν τῷ ἀρνεῖσθαι ἐπιμένοντες ἢ ἀρνούμενοι καθόλου. *G.*

33. Ῥιγούμενον] Γρ. ῥιπτούμενον. ἡ πέτρα Τάμπεια ἐκαλεῖτο, ἀφ' ἧς μόνους ἔθυον τοὺς ἱεροσύλους. ἐνταῦθα λάφυρα τοὺς Δελφοὺς ὡς ἀδίκως ὥσαιλας ἀπὸ τῆς πέτρας ὁ Λύσιππον συνεφαντάσαιλας αὐτὸν κρατῆρα χρυσοῦν κυκλοφόρητον ἀναθεθειμένον Ἀπόλλωνι. *G.*

35. Κατέσπασε] Καθεῖλε. *G.*

13. Ἐκ τῶν ἐόντων] Τὰ ἐόντα non eſſe, *quod ſupereſt*, ut vulgatus vertit, in *Evang. Luc.* XI. 41. neque ſatis accurate redditum a Belgis per *id quod ineſt*; ſed ſignificare, *quantum res ſive facultates ferant, — quam maxime fieri poſſit*, vide docentem *L. Bos* in Exerc. Philol. ad *Evang. Luc.* l. c. Ubi & haec Luciani verba addere non oblitus eſt, quae ille ſic reddit: *mihi ipſi vero, quantum poſſim, in futurum ſecuritatem comparare.* *J. F. R.*

15. Συνεβουλεύσαις ἄν] *Benedict.* infeliciter verterat: *Hoc, ſat ſcio, conſilium mihi dediſtis*; Rectius *Oppoponus: Haec — ſuaſiſſetis.* Eſſe enim hoc aoriſtis inprimis familiare, ut eorum indicativus ſubjunctive fit interpretandus, (quod hic vel ex addita particula ἄν facile erat videre) permultis docet Cl. *Jenſ.* Lectt. Lucian. p. 28-30. ubi *Benedictum* ob hanc verſionem reprehendit. Quae quia nimis longa, non addam. Unum tamen, quod poſtea manu ſua addidit *Jenſius*, ſubjungam ex *Hom.* Il. N. 301. ubi — ὃς' ἰφθίμοι τε λάφροί τε πολεμίζειν, male vulgo vertitur *terret*, cum ſignificet: — *qui terreat, quantumvis impavidum bellatorem.* Cui addo Il. Z. 73. Ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες ἀρηΐφιλοι ὑπ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείῃσι δαμέντες Εἰ μὴ — Ubi ſatis manifeſtum eſt, εἰσανέβησαν eſſe, *intro adſcendiſſent*, ſ. *ſcandiſſent muros*, quia εἰ μὴ ſequitur. *Demoſth.* de Cor. p. 520. f. Ed. *Par.* Οὐκοῦν τ' εἰ δίκαια ἐποίει, οὐκ ἂν — ἔλαθε τὴν δίκαιαν. Et *Herodian.* 2. 3. 12. Adde Noſtrum T. I. *Zeux.* c. 5. ubi ἐπῄνεσα quoque *laudaverim* vertendum, non, laudavi; vel ſaltem, *laudare ſoleo*, ut Cl. *Geſn.* fecit. Et *Long. Paſt.* I. p. 20. ῥᾳδίως ἂν ἐκεῖνον ἀληθινὸς ἴλεως. i. e. *lateat, latere poſſit.* & 2. p. 54. ἴσως δὲ καὶ τῶν ἀληθῶν τι ἔπραξαν, εἰ μὴ &c. *Aelian.* V. Hiſt. XII. 1. p. 658. Ed. *Perizon.* minor. Εἶπον ἄν τις, λαλούσης αὐτῆς, ἀκούειν Σειρῆνος. Conf. ſupra T. I. *Tim.* c. 9. ubi ἠγανάκτει *indigneretur.* pro ἀγανάκτει, & πεισόμην pro πεισοίμην contra *Fabrum* defenditur. *J. F. R.*

Ἕλληνα πλησίον τῆ ἱερῆ (ἡ γὰρ ἀ[a] πάνυ πόρρω τῆς πόλεως εἶναί λέγεται) ἡ πέτρα) κολάσει τοιαύτῃ περιβαλεῖν. ἀλλ', οἶμαι, αὐτοί τε [b] καταγελάσεσθε, ἢν ταῦτα λέγῃ τις καθ' [c] ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐπαινέσονται ὑμῶν τὴν κατὰ τῶν ἀσεβούντων ὠμότητα.

cum hominem prope templum (etenim non procul ab urbe dicitur esse rupes illa) tali supplicio afficere. Sed ipsi puto ridebitis, si quis talia contra vos dicat, & reliqui omnes laudabunt vestram contra impios crudelitatem.

Τὸ δ' ὅλον, οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζοντες ὁποῖός τις ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστὼς ἔστιν, εἴτε δίκαιος, εἴτ' ἄδικος, αὐτὸ ἁπλῶς τὸ τῆς τυραννίδος ὄνομα μισοῦσι, καὶ τὸν τύραννον· κἂν Αἰακὸς, ἢ Μίνως, ἢ Ῥαδάμανθυς ᾖ, [d] ὁμοίως [e] ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι, τοὺς μὲν πονηροὺς αὐτῶν πρὸ ὀφθαλμῶν τιθέμενοι, τοὺς δὲ χρηστοὺς, τῇ κοινωνίᾳ τῆς προσηγορίας, τῷ ὁμοίῳ μίσει συμπεριλαμβάνοντες. ἔγωγ' οὖν ἀκούω καὶ παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι πολλοὺς γενέσθαι

7. In universum populi, non explorato qualis sit, qui rebus praeest, justusne an injustus, ipsum simpliciter nomen tyrannidis odio habent; & tyrannum, etsi Aeacus, aut Minos, aut Rhadamanthus fuerit, similiter universim studeant tollere, dum malos eorum ob oculos sibi ponunt, bonos autem, ob communionem nominis, odio simili complectuntur. Equidem audio, apud vos etiam Graecos, multos tyran-

a Πάνυ πόρρω] Πόρρω πάνυ Coll. b Καταγελάσεσθε] Γελάσεσθε tantum *Ald. Fl. H. B2. P. S.* Καταγελάσεσθε *J.* unde jam καταγελάσεσθε fecimus. c Ὑμῶν] Ἡμῶν male rursus *J.* Ceterae recte ὑμῶν. d Ὁμοίως] Ὅμως legi jubet *M. du S.* e Ἐξ ἅπαντος] *Pell.* Forte ἀπαξαπάντας. Ita consignavit idem, sed ἀπαξάπασιν voluit.

40. Πόρρω πάνυ τῆ πόλεως] *G.*

56. Πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφοὺς] Περίανδρον φησὶ τῶν Κυψέλου υἱὸς τὸν ζ'. ἦν σοφῶν, Κορίνθου δὲ Τύραννος. τούτου ἐν λιθοβλήτου εἰν Δελφοῖς * ἀνέκειτο τοῦτο, θυμοῦ πρᾶτει. ἦσαν δὲ ἐν τοῖς ἄλλων σοφῶν ἀποφθέγματα, ἃ ἐν αὐτῇ Πυθοῖ ἀνέκειτο ταῦτα. Κλεοβούλου Λινδίου † τὸ μέτρον ἄριστον, ὀπυιοτατίαι δὲ ἀλογιστοί. Χίλωνος Λακεδαιμονίου, γνῶθι σεαυτόν. ‡ Πιττακοῦ Μιτυληναίου, μηδὲν ἄγαν. Σόλωνος Ἀθηναίου, ὄρα μακροῦ βίου τέλος. Βίαντος § Πριηνέως, οἱ ¶ πλείονες κακοί. Θαλῆτος Μιλησίου, ** ἐγγὺς πατὴρ ἀτῆς. †† *V.*

* Ἀνέκειτο] Ed. *Cler.* male ἀνέκειτας.
† Τὸ] Πᾶν Exc. *G.* Omittunt C.
‡ Πιττακοῦ] Πιττακῶ male Edit. *Clerici.*
§ Πριηνέως] Πριανέως Exc. *G.* Prienei C.
¶ Πλείονες] Πλείονος *G.* Πλείονες κακοί. C.
** Ἐγγὺς] Ἐγγύς C.
†† Apopthegmata haec in versus redacta legas in Antholog. L. I. c. 86. 6. p. m. 247.

Ἕπτα σοφῶν ἰρίοι κατ' ἴσος πόλιν, ἴνομα, φωτίν.
Μίτρον μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ἄριστον·
Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαίμονι, γνῶθι σεαυτόν·
Ὃς δὲ Κόρινθον ἔναι, χόλε κρατίειν. Περίανδρος·
Πιττάκος, ἡδὺν ἄγαν, ὃς εἶπ γάνος ἐκ Μιτυλήνης·
Τίρμα δ' ὁρᾶν βιότοιο, Σόλων ἐμπᾶς ἐν' Ἀθήναις·
Τὺς πλείονας κακίους δ'. Βίας ἀπίφηνε Πριανεύς·
Ἐγγὺν φεύγει δὴ, Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ἀνήρ.

Haec addere visum fuit, ut adpareat, scholia satis cum his concordare. *J. F. R.*

39. Καὶ — πέτρα] Mala distinctione hic laborabat *Salm.* Ed. quare eam interpunctionem secutus sum, quam antiquiores Edd. agnoscunt. *J. F. R.*

42. Καταγελάσεσθε] Sic Ed. *Junt.* nisi quod, operarum credo incuria, καταγελάσεσθε habet. In reliquis simpliciter γελάσεσθε. *M. du S.*

51. Ὁμοίως] (Lege ὅμως.) *M. du S.*

59. Λόγους] Vide *Plut.* περὶ τοῦ Ε I. 200. Inter sapientes enim, quorum sententiae Delphis inscriptae legebantur, duos tyrannos numerat Cleobulum & Periandrum. Pro ὧν ἑ . . . in *Junt.* est ὡς ἑ . . . quod videtur ex ὥστε ἑ . . . formatum. Sic *Dem.* p. m. 144. C. *M. du S.*

66. Ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἦγ.] Addiderat marg. *Graev.* Cl. *Hemsterh.* consulendum Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VI. p. 435. No. 5. Id feci, vidique eum ad fin. c. 89. ubi editum legitur ὅσον ἐ λοιδορήσαιμι, malle legere ὅσῳ &c. ut hic ap. *Lucian.* & alibi; quod intellecto μᾶλλον nihil tum desit ad sensum, quem esse mancum credebant Interpretes Thucydidis. Et quia codices nonnulli cum Scholiaste illud ὅσῳ habent, non video cur dubitarit Cl. *Duker.* id in contextum recipere. Intellectum autem μᾶλλον post ὅσῳ vid. etiam supr. ad c. 1. hujus *Phalar.* aliisque locis ibi indicatis.

Et

annos fuisse sapientes, sub nomine, quod male vulgo audit, mansuetum & placidum ostendentes ingenium: & quorundam adeo ex illo numero, brevia dicta in vestro templo reposita, *quasi* signa quaedam & donaria, Pythio.

8. Videtis legislatores etiam poenali sanctioni plurimum tribuere, cum reliquorum nullus sit usus, nisi metus adsit & expectatio poenae. Nobis vero tyrannis multo magis illud necessarium est, in quantum invitis imperamus, & cum hominibus versamur, qui odio nos habent & insidiis appetunt, ubi terriculamentis larvatis nihil proficitur; sed Hydrae fabulam res refert: quo plures enim exsciderimus, tanto plures subnascuntur puniendi occasiones. Auferre autem oportet quod subnascitur, &

τυράννοις σοφὸς ἐστὶ φαύλῳ ὀνόματι δοκεῖν, χρηστὸν καὶ ἥμερον ἦθος ἐπιδεικνυμένους· ὧν ἐνίων καὶ λόγους εἶναι βραχεῖς ἐν τῷ ἱερῷ τούτοις ἀποκειμένους, ἀγάλματα καὶ ἀναθήματα τῷ Πυθίῳ.

Ὁρᾶτε δὲ καὶ τοὺς νομοθέτας τῷ κολαστικῷ εἴδει τὸ πλέον νέμοντας, ὡς τἄλλων οὐδὲν ὄφελος, εἰ μὴ φόβος προσείη, καὶ ἐλπὶς ἦν κολάσεως. ἡμῖν δὲ τοῦτο πολλῷ ἀναγκαιότερον τοῖς τυράννοις, ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἐξηγούμεθα, καὶ μισοῦσί τε ἅμα, καὶ ἐπιβουλεύουσιν ἀνθρώποις σύνεσμεν, ὅπου μηδὲ τὸ μορμολυκείων ὄφελός τι ἡμῖν γίγνεται, ἀλλὰ τῷ περὶ τὴν Ὕδρας μύθῳ τὸ πρᾶγμα ἔοικεν. ὅσῳ γὰρ ἂν ἐκκόπτωμεν, τοσῷδε πλείους ἡμῖν ἀναφύονται τοῦ κολάζειν ἀφορμαί. Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφυόμενον ἐκ-

f [Ω] Ὡς *F.* sola, & marg. *AIW.*

66. Πρὸς ἀνάγκην] Ἀναγκαστικῶς. *G.*

70. Ὕδρας μύθῳ] Ἐν Λέρνῃ, τῇ Ἀργείᾳ χώρᾳ, ἀνεφύη ὕδρα. Nota fabula. Quum videret Hercules septem capita rursus pullulare, jussit Iolao ἱστορῆσαι τὰς καινομένας. Hydrae autem Adrastus, ὡς τῆς κατὰ Θήβας ἐκστρατείας, τὸ ἐκτύπωμα ὡς τῷ σάκει ἐφεστὼς . . . . . ὡς Εὐριπίδης Φοινίσσαις, ἑκατὸν ἐχίδναις ἀσπίδ' ἐκπλήρων γραφῆς Ὕδρας. *G.* (Postremas duas voces, quae deerant, ex Euripide addidimus.)

Et vide mox iterum ὅσῳ — ἐκκόπτωμεν, ubi pro μᾶλλον, πλείους ex altero membro supplendum. Adde *Herodian.* 2. 3. 17. *F.F.R.*

71. Ὅσῳ &c.] Haec pagina ex epistolis Phalaridis. *F.B.* (i. e. p. Ed. Paris. quae ab ὅσῳ incipiens ad med. cap. 10. sese extendit.) *F.F.R.*

73. Φέρειν] Vitii suspectum est mihi illud φέρειν. Excusat Phalaris objectam sibi vulgo crudelitatem, primo ex instituto sapientissimorum legislatorum; qui suppliciis & poenis sumendis plurimum tribuerint; metu namque poenarum ubivis continendos esse subditos; idque eo magis, ubi quis invitis civibus imperet. Sibi vero tantum puniendorum maleficorum, seseque ipsi opponentium, quotidie succrescere numerum, ut res Hydrae videatur similis. *Quanto enim plures*, pergit, *exscindimus, tanto plures animadvertendi renascuntur identidem nobis necessitates*, sive *occasiones. Cogimur autem . . . ac id quod identidem succrescit, evellere, & profecto exurere cum Iolao, si confirmatum imperium habituri simus.* Apparet, nihil minus hic quam φέρειν, congruere. Neque vero qui identidem contumaces ἐκκόπτει & ἐπικαλεῖ, illos ullo modo fert, patitur, tolerat. An legendum θερίζειν, *demetere*? Id certe optime respondet τοῖς, ἐκκόπτειν & ἐπικαλεῖν. De Iolao, qui Hydrae Lernaeae ἀναφυομένας κεφαλὰς exussit, vide *Apollod.* II. Bibliotheces. *F.F.*

Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφυόμενον ἐκκόπτειν ἀεὶ & ἐπικαλεῖν] Suspectum fuit Doctissimo *Fensio* illud φέρειν, pro quo legendum censuit, θερίζειν, *demetere.* Equidem leviore mutatione malim legere, δέρειν, *cadere.* *L. Bos.*

Φέρειν] Nisi placet verbo φέρειν hic tribuere auferendi significationem, ut Il. B. 302. — ὃς μὴ κῆρες ἕσαν θανάτοιο φέρουσαι, ubi Scholiastes quoque φέρουσαι interpretatur ἀποφέρουσαι. nisi, inquam hoc placet, videndum an non fuerit in libris antiquis ἀφαιρεῖν. *F.M.G.*

Φέρειν δ' ἀνάγκη &c.] Si *tolerandi, perferendi* sensu accipias, stare poterit vulgata; molestus enim ille labor est & ad quem *patientia* maxima requiritur, ubi id quod amputaveris, continuo renascitur: quo sensu notum est, φέρειν πόνους, id quod non mera est passio, sed & actionem involvit, veluti & πάσχειν de eo qui facit, *Demosth.* adversus Leptin. p. Paris. 562. A. ὅτι πανταχόσε φύσεως κακίας σημεῖόν ἐστιν ὁ φθόνος καὶ σὺν ἔχει πρόφασιν, δι' ἣν ἂν τύχῃ συγγνώμης ὁ τοῦτο πεπονθώς. *Quia omnino pravitatis naturae indicium est invidia; nec ulla causa est, ob quam qui talia facit*, (i. e. *homo invidus*) *veniam adipiscatur.* Ibi πεπονθὼς non est qui in-

ἐκκόπτειν αἰεί, καὶ ὀπταλέαν, νὴ Δία, καὶ τὴν Ἰόλεων, εἰ μέλλοιμεν ὀπταρατήσειν. ἢ γὰρ ἅπαξ [a] εἰς τὰ τοιαῦτα ἐμπεσεῖν ἠναγκασμένον, ὅμοιον χρὴ τῇ ὑποθέσει καὶ αὐτὸν εἶναι· ἢ φειδόμενον τῶν πλησίον, ἀπολωλέναι. ἄλως [b] δὲ, τίνα οἴεσθε εἶναι ὠμὸν, ἢ ἀνήμερον ἄνθρωπον εἶναι, ὡς ἥδεσθαι μαστιγοῦντα καὶ οἰμωγῶν ἀκούοντα, καὶ σφαττομένους ὁρῶντα, εἰ μὴ ἔχοι τινὰ μεγάλην τοῦ κολάζειν αἰτίαν; ὁσάκις γοῦν ἐδάκρυσα μαστιγουμένων ἄλλων, ὁσάκις δὲ θρηνεῖν καὶ ὀδύρεσθαι τὴν ἐμαυτοῦ τύχην ἀναγκάζομαι, μείζω κόλασιν αὐτὸς καὶ χρονιωτέραν ὑπομένων; Ἀνδρὶ μὲν φύσει μὲν ἀγαθῷ, ἀνάγκη δὲ πικρῷ, πολὺ τοῦ κολάζεσθαι τὸ κολάζειν χαλεπώτερον.

excidere ſemper, & urere Iolai inſtar, vicere ſi velimus. Eum enim qui ſemel in hanc vitam incidere coactus eſt, oportet aut ſimilem eſſe argumento, *quod agendum ſuſcepit*, aut, dum aliis parcit, ipſum perire. Quem vero omnino putatis hominem ferum adeo & immitem eſſe, qui delectetur flagellandis *aliis*, & ploratu illorum audiendo, & ſpectandis caedibus, niſi magnam aliquam habeat puniendi cauſſam? Quoties ego, dum flagellis alii caederentur, illacrimavi, quoties deplorare lamentarique meam fortunam cogor, majorem ipſe & longiorem poenam ſuſtinens! Viro enim natura bono, ſed quem acerbum eſſe cogat neceſſitas, punire multo quam puniri difficilius eſt.

Εἰ δὲ δεῖ μὴ παῤῥησίας εἰπεῖν, ἐγὼ μὲν εἰ αἵρεσίς μοι προτεθείη, πότερα βούλομαι, κολάζειν τινὰς ἀδίκως, ἢ αὐτὸς ἀποθανεῖν, εὖ ἴστε, ὡς οὐδὲν μελλήσας, ἑλοίμην ἂν τεθνάναι μᾶλλον, ἢ μηδὲν ἀδικοῦντας κολάζειν. εἰ δέ τις φαίη, βούλῃ, ὦ Φάλαρι, αὐτὸς τεθνάναι ἀδίκως, ἢ δικαίως κολάζειν τοὺς ἐπιβούλους, τοῦτο βουλοίμην ἄν. αὖθις γὰρ ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, συμβούλους καλῶ, πότερον ἄμεινον εἶναι ἀδίκως ἀποθανεῖν, ἢ ἀδίκως σώζειν τὸν ἐπιβεβουλευκότα; οὐδεὶς οὕτως, οἶμαι, ἀνόητός ἐστιν, ὃς οὐκ ἂν προτιμήσειε ζῆν μᾶλλον, ἢ σώζων τοὺς ἐχθροὺς ἀπολωλέναι. καίτοι πόσους ἐγὼ καὶ τῶν ἐπι-

9. Si vero libere dicendum eſt, equidem optione propoſita, utrum malim injuſte quosdam punire, quam ipſe mori; ſcitote me nulla cunctatione interpoſita mortem potius electurum, quam, qui nihil injuſte egerint, punire. Si quis vero dicat, Utrum vis, Phalari, ipſe injuſte mori, an juſte punire inſidiatores? hoc ſane *poſterius* maluerim. Denuo enim vos, Delphi, in conſilium mihi advoco, meliusne ſit injuſte mori, an injuſte ſervare inſidiatorem? Nemo ita, puto, ſtupidus eſt, quin vivere potius praeferat, quam inimicis ſervandis ipſe perire. Quamquam quot ego eorum

a Εἰς τὰ τ. τ.] Nihil hic mutare *Coll.* & Edd. primarias notat *M. du S.* b Ἄλ, τίνα] Et ſic eaedem Edd. Ἀλέ τινα P.

invidiam ſubit aut patitur, ſed qui alteri invidet. Licet paſſio non adeo excludatur, quin animus invidi dolorem aut perturbationem experiatur. Sic *Herodian.* I. 17. 22. οὐδὲν δὲ — τοῦτο πάσχειν ὁ Κόμμοδος ὑπὸ Κρισπίλλης. quod ibi *facere* recte vertitur, quia *ſomnum capere*, *quieti ſe dare*, intelligitur, ubi aeque implicita eſt faciendi atque patiendi facultas. Conf. I. *Ver. Hiſt.* 4. Immo potius Cl. *Hemſterh.* ad *Prometh.* f. p. 36. ubi τί ἂν πάθοιμι plane pro *quid faciam?* Nemini tamen hoc obtrudo: nam cum φέρειν modo ſit *adferre*, ut ap. *Long. Paſt.* III. p. 125. Ed. *Jungerm.* δέομαι Νύμφας φερούσης τι μᾶλλον modo etiam ſignificet *auferre*, (eodem modo ac Latinum *ferre*, quod modo eſt *adferre* modo *auferre*, ut in *Ambigg.* ſatis diximus) ideo poſteriore hoc ſenſu cum Cl. *Geſn.* accipere malim. Nam & hinc φέρειν ἀλλήλους ſpoliare ſe invicem, vel potius *latrocinia exercere*, *praedas agere*. vid. *Scholiaſt. Thucyd.* p. 7. 33. Ipſumque *Thucyd.* I. c. 7. Locum *Hom.* Il. B. 302. *Jenſ.* etiam poſtea adſcripſit, & vulgatam ſic ſtare poſſe, addidit. *J. F. R.*

75. Ἰόλεων] De *Ioleo* vide *Plut.* p. 35. C. *M. du S.*

97. Τοῦτο βουλοίμην ἄν.] Depravatiſſimus hic locus eſt, quem ſi quis expedire queat, magnas a me inituras eſt gratias. 1o. enim, affirmat illud βουλοίμην, quod negare oportuit tyrannum. 2o. abundat νῦν. 3o. ἀδίκως σώζειν τ. ἐ. incommode admodum dicitur,

pro

orum etiam, qui insidias mihi struxerant, manifeste licet convictos, tamen servavi? velut Acanthum hunc & Timocratem, & Leagoram illius fratrem, memoria antiquae cum illis consuetudinis adhibita.

10. Si vero meam vitae rationem nosse voleritis, peregrinos Agrigentum venientes interrogate, qualem me illis praebeam, utrum humane tractem, qui eo deferuntur: qui in portibus speculatores habeam, exploraturos, qui & unde navibus venerint? ut pro dignitate *cujusque* honoratos dimittam. Quidam vero etiam dedita opera ad me ventitant, Graecorum sapientissimi, nec consuetudinem meam refugiunt. Ut nempe etiam nuper sapiens Pythagoras ad nos venit, qui cum alia de me audisset, experimento facto discessit, meam laudans justitiam, & necessariae misertus crudelitatis. Deinde putatis, hominem peregrinis adeo humanum, injuste tractaturum suos, nisi insigni affectum injuria?

11. Atque haec quidem pro me dixi, vera, justa, laude potius quam odio digna. Jam de donario vos audire tempus est, quomodo dominus hujus tauri factus sim, quem non locaverim statuario. Absit enim a me ille furor, ut tale quid pos-

5 χειρησάντων μοι, καὶ φανερῶς ἐληλεγμένων, ὅμως ἔσωσα; οἷον Ἄκανθον τουτονὶ, καὶ Τιμοκράτη, καὶ Λεωγόραν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, παλαιᾶς συνηθείας τὸ πρὸς αὐτοὺς μνημονεύσας.

10 Ὅταν δὲ βουληθῆτε τὰμὸν εἰδέναι, τοὺς εἰσφοιτῶντας εἰς Ἀκράγαντα ξένους ἐρωτήσατε, ὁποῖός ἐγώ τοῖς αὐτοῖς εἰμι, καὶ εἰ φιλανθρώπως προσφέρομαι τοῖς καταίρουσιν, ὅς γε καὶ σκοπιὰς ὑπὲρ τῶν λιμένων ἔχω, καὶ 15 πευθήνας, τίνες καὶ ὅθεν καταπεπλεύκασιν, ὡς κατ' ἀξίαν τιμῶν, ἀποπέμποιμι αὐτούς. ἔνιοι δὲ καὶ ἐξεπίτηδες φοιτῶσι παρ' ἐμὲ, οἱ σοφώτατοι τῶν Ἑλλήνων, καὶ ὑπ' φεύγουσι τὴν συνουσίαν τὴν ἐμήν· ὥστε καὶ ἀμέλει καὶ 20 πρώην ὁ σοφὸς Πυθαγόρας ἦκεν ὡς ἡμᾶς, ἄλλα μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀκηκοώς. ἐπεὶ δ' ἐπειράθη, ἀπῆλθεν ἐπαινῶν με τὴν δικαιοσύνης, καὶ ἐλεῶν τὴν ἀναγκαίας ὠμότητος. εἶτα οἴεσθε τὸν πρὸς τοὺς ὀθνείους φιλάνθρωπον, ὑβρίζοντας ἀδίκως τοῖς οἰκείοις προσφέρεσθαι, εἰ μή τι 25 διαφέροντας ἠδίκησε.

Ταῦτα μὲν οὖν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολελόγημαι ὑμῖν, ἀληθῆ, καὶ δίκαια, καὶ ἐπαίνου μᾶλλον, ὡς ἐμαυτὸν πείθω, ἢ μίσους ἄξια. 30 ὑπὲρ δὲ τοῦ ἀναθήματος, χαίρειν ὑμᾶς ἀφεῖσαι ὅθεν καὶ ὅπως τὸν ταῦρον τοῦτον ἐκλησάμην, οὐκ ἐκδοὺς αὐτὸς τῷ ἀνδριαντοποιῷ. μὴ γὰρ ὕστατα μανείην, ὡς τούτων ὑπεθυμήσατε κλη-

e Καὶ εἰ φιλ.] Et sic habere *Coll.* cum Edd. notat *M. du S.* d Σκοπιὰς] Κατασκόπους marg. *Arm.*

15. Πευθῆνας] Πῶται, κατάσκοποι. *G.*
24. Ὀθνείους] Ἀλλογενεῖς, ξένους, ἀλλοτρίους. *G.*
30. Ὁ δὲ τ. ἀναθήματος] Περὶ τοῦ χαλκοῦ ταύρου, ὅπως Φαλάριδος ἀπεγράφη ὁ Χαλκουργός. *G.*

pro δικαίως κολάζειν. Lego igitur ὑπὲρ βουλ. . . . donec ab aliis meliora in medium proferantur. *Accipere quam facere praestat injuriam*, inquit *Cic.* Tusc. V. 19. ubi doctissimus enarrator, *ex decreto Socratis*, hoc esse ait, qui apud Platonem in Gorg. p. 290. ait, εἰ ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἑλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. *M. du S.*

13. Φιλανθρώπως προσφέρομαι] Vid. *L. Bos.* In Ep. ad *Hebr.* XII. 7. ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός. Ubi monet προσφέρεσθαι τινὶ, esse *se gerere erga aliquem, tractare aliquem*, & hunc Luciani locum aliaque testimonia adfert. Sed usque adeo hoc obvium est, & quidem cum dativo personae, ut multa similia proferre liceret, veluti ex *Ael.* V. H. XII. 27. Ἡμιρώταται, φασι, τὸν Ἡρακλῆν προσηνέχθησαν τοῖς ἑαυτοῦ πολεμίοις. Et ex *Herodian.* IV. 7. 8. χρημάτων ἐκδόσεις, αἷς ἀφειδῶς προσφέρετο αὐτοῖς. At haec sufficiant. Sed, quod rarius, etiam cum accusativo *Diod. Sic.* XIX. p. 299. Ed. *Bas.* μάτην — προσενέγκασθαι τὸν παρόντα θησαυρόν. *J. F. R.*

20. Πυθαγ.] Vixit Pythagoras circa Olymp. LX. De Phalaridis aetate vide quid Vir Cl. *Rich. Bentleius* scripserit. *M. du S.*

χήματων. ἀλλὰ [a] Περίλαος ἦν τις ἡμεδαπὸς, χαλκεὺς μὲν ἀγαθὸς, τεχνήτης δὲ ἄνθρωπος· ἔστω πάμπολυ τῆς ἐμῆς γνώμης διημαρτηκώς, ᾤετο χαριεῖσθαί μοι, εἴ τινά τινα κόλασιν ἐπινοήσειεν, ὡς ἐξ ἅπαντος κολάζειν ἐπιθυμοῦντι. ἐπεὶ δὴ καλὸν σκευάσας τὸν βοῦν, ἦκέ μοι κομίζων, κάλλιστον ἰδεῖν, καὶ πρὸς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένον κινήσεως μὲν αὐτῷ καὶ μυκηθμοῦ ἔδει μόνου πρὸς τὸ καὶ ἔμψυχον εἶναι δοκεῖν. ἰδὼν δὲ, ἀνέκραγον εὐθὺς, ἄξιον τὸ κτῆμα τοῦ Πυθίου πεμπτέον ὁ ταῦρος τῷ θεῷ. ὁ δὲ [b] Περίλαος παρεστὼς, Τί δ' εἰ μάθοις, ἔφη, τὴν σοφίαν τὴν ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν χρείαν, ἣν παρέχεται; καὶ ἀνοίξας ἅμα τὸν ταῦρον κατὰ τὰ νῶτα, ἤν τινα, ἔφη, κολάζειν ἐθέλῃς, ἐμβιβάσας εἰς τοῦτο μάχαιραν τοῦτο, καὶ καταχλείσας, προσθέναι μὲν τοῖς αὐλοῖς τοῦσδε πρὸς τοῖς μυκτῆρας τοῦ βοός, πῦρ δ' [c] ὑποκαίειν κελεύειν· καὶ ὁ μὲν οἰμώξεται, καὶ βοήσεται, ἀλήκτοις ταῖς ὀδύναις ἐχόμενος· ἡ βοὴ δὲ, διὰ τῶν αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελέσει, οἷα λιγυρώτατα, καὶ ἐπαυλήσει θρηνώδες, καὶ [d] μυκήσεται γοερώτατον, ὡς τὸν

sidere cupiam. Sed fuit Perilaus aliquis noſtras, faber bonus, ſed homo *idem* peſſimus. Hic multum a conjectando animo meo aberrans, gratum ſe mihi facturum rebatur, tanquam poenis omnino gaudenti, ſi novam quandam poenam excogitaſſet. Fabrefactum igitur bovem mihi attulit, pulcherrima ſpecie, & ad exactiſſimam ſimilitudinem elaboratum: ſolo enim motu & mugitu deficiebatur, quo minus animatus eſſe videretur. Ad primum autem conſpectum exclamavi, dignum opus, quod habeat Pythius. Mittendus hic taurus Deo. Adſtans autem Perilaus, *Quid ſi*, inquit, *noris artem in illo adhibitam, & quem uſum praebeat? & ſimul aperiens prope tergum bovem, ſi quem punire*, inquit, *volueris, impoſito illo in hanc machinam, eaque clauſa, applicari has tibias jube naribus bovis, & ſuccendi ignem. Sic iſte ejulabit & clamabit, dolore infinito cruciatus; clamor autem iſte per tibias modulos tibi efficiet canoros maxime, & threnis aptos ſonos accinet, ac lugubre quiddam mugiet: adeo ut dum ille*

a Περίλαος] Sic Edd. quas conſului omnes. *F. Ald. Fl. B2. H. P. S.* Πέριλλος tamen adſcripſit margini *M. duS.* b Περίλαος] Hic vero nihil adſcripſit idem. Sed neque hic Edd. variare invenio, neque poſtea, ubi idem nomen recurrit. c Ὑποκαίειν κελεύειν] Et ſic *Fl.* habere cum *F.* notat idem. d Μυκήσεται] Sic *B2. P.* & *S.* recte. Μυκήσεται male *F. H. Fl. Ald.*

34. Περίλαος] Qui *Perilaus* Luciano, is *Plutarcho*, *Plinio*, *Ovidio*, & aliis *Perillus* audit. Vide *Plut.* 561. f. Apud *Scholiaſtem* Pindari *Perilaus* etiam ſcribitur, ad Pyth. I. ſub finem. *M. duS.*

Περίλαος] Tam ſaepe eodem modo ſcriptum in proximis capitibus occurrit, ut non veriſimile ſit, ubique aberratum eſſe; alioqui conſiderari mereretur, num Πέριλλος pro Περίλαος recipi queat. Nam *Perillus* Latinis poëtis audit ubique. Περίλαος vero frater Regis Caſandri eſt, de quo *Plutarch.* Mor. p. m. 486. Et quum Cl. *Geſner.* quoque nihil in verſione mutarit, nec ego quidquam hic mutaſſim; quamvis *Suidas* ex *Demoſthene* etiam Περίλλος, adferat, quod iisdem verbis habet *Harpocration* p. 287. Cum neuter tamen indicet, qualis *Perillus* Demoſtheni intelligatur, inde nihil conficitur; ſed Latinorum & poſteriorum Graecorum Scriptorum *Perillus* ex Περίλαος contractum videri poſſet. Immo ad quam Demoſthenis orationem pro Cteliphonte, i. e. *de corona*, provocant *Suidas* & *Harpocrat.* eam pervolvi, nec tamen Περίλλου ſed Περιλάου ubique mentionem ab eo fieri cognovi, ita ut utriusque lectio mihi jam ſit ſuſpecta. Nam & ejusdem *Perilai* meminit Demoſth. compluribus aliis locis, qui eſt Megarenſium proditor, nec quidquam cum hoc tauri fabro commune habet. *Plutarchus* vero. de Fortun. Rom. p. m. 315. C. Πέριλλος δὲ τέχνῃ χαλκουργὸς, habet. Ita ut veriſimile ſit Πέριλλος ad Latinum idioma conformatum eſſe, dum Περίλαος genuinum nomen Graecum eſt. *F. F. R.*

48. Καὶ ἀνοίξας] Legend. Interpr. Perſ. *F. B.*

51. Προσιθέναι] Ἀντὶ τοῦ προσίθει. Attic. *F. B.*

Προσιθέναι — πῦρ δὲ ὑποκαίειν κελεύειν] Quod *Fl.* quoque habere dicit *Solanus*, id habent & aliae, & recte; infinitivus enim eſt pro imperativo; exempla ſunt obvia. *Hom.* Il. E. 261. — σὺ δὲ — Αὐτοῦ ἐρυκακέειν. *Tu vero ibi cohibe. Hippocr.* Aph. 10. S. I. Ὀκόσοισι μὲν αὐτίκα ἡ ἀκμὴ, αὐτίκα λεπτοῦς ἀφιτᾶν. & ibid. iterum, ubi tamen δὲ commode intelligitur. Adde Aphor.

le punitur, tibiae tu ſonis interim demulceare.

12. Ego vero his auditis, infelix artificium hominis abominatus, & exoſus ingenium hujus machinae, propriam illi poenam impoſui: &, *Age ſane*, inquam, *Perilae, niſi vana temere illa ſunt promiſſa, oſtende nobis ingreſſus ipſe veritatem artis tuae, & imitare clamantes, ut ſciamus utrum, quos praedicas modulos, ii per tibias ſonent.* Obſequitur Perilaus: at ego, cum intus eſſet, concluſo homine, ignem ſuccendi juſſi, *Habe tibi*, dicens, *dignam mercedem admirabilis illius artis tuae, ut magiſter illius Muſices primus ipſe canas.* Atque ille digna factis ſuis paſſus eſt, fructum percipiens ingenioſae machinationis. Caeterum ego viventem adhuc & ſpirantem hominem eximi juſſi, ne intra moriendo opus polluеret, & inſepultum per praeceps abjici. Expiatum vero bovem vobis miſi dedicandum Deo, & inſcribi totam narrationem

μῶ, κολάζεαζ, σὲ δὲ τέρπεαζ μέλαξυ καλαυλεύμῶν.

Ἐγὼ δὲ ὡς τᾶτ' ἤκυσα, ἐμυσάχθην ᾗ κακομηχανίαν τᾶ ἀνδρὸς, καὶ ᾗ ὀπίνοιαν ἐμίσησα τᾶ καλασκευάσματος, ϗ οἰκείαν αὐτῷ τιμωρίαν ἐπέθηκα. ϗ ἄγε δή, ἔφην, ὦ Περίλαε, εἰ μὴ κενὴ ἄλλως ὑπόχεσις ταῦτά ἐϛι, δεῖξον ἡμῖν αὐτὸς εἰσελθών, ᾗ ἀλήθειαν ᾗ τέχνης, καὶ μίμησαι τὰς βοῶντας, ἵν' εἰδῶμεν εἰ ϗ ἃ φῄς μέλη, ταῦτ' ᾗ αὐλῶν φθέγγε. πειθε ̃ μὲν τάτοις ὁ Περίλαος· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ ἔνδον ἦν, καλακλείσας αὐτὸν, τῷ ὑφάπτειν ἐκέλευον, Ἀπολάμβανε εἰπὼν ᾗ ἄξιον μισθὸν ᾗ θαυμαϛῆς συ τέχνης, ἵν' ὁ διδάσκαλος ᾗ μυσικῆς πρῶτος αὐτὸς αὐλῇς. ϗ ὁ μὲν δίκαια ἔπαθεν, ἀπολαύων ᾗ αὐτᾶ εὐμηχανίας· ἐγὼ δὲ, ζῶντα, ϗ ἔτι ἔμπνευν ὄντα ᾗ ἄνδρα, ἐξαιρεθῆναι κελεύσας, ὡς μὴ μιάνειε τὸ ἔργον ἐναποθανών, ἐκεῖνον μὲν ἄταφον ϗ χρημάτων ῥίπτειν ἐκέλευσα· καθάρας δὲ ᾗ βᾶν, ἀπέπεμψα ὑμῖν ἀναλεθησόμενον τῷ θεῷ· ϗ ὑπογράψαι γε ἐπ' αὐτῷ ἐκέλευσα ᾗ πᾶσαν

f Καταυλούμενον] Καταλούμ. male ſola *B*3.

Aphor. 19. 20. & alibi. Et ut in illo *Homeri μίμησο* intelligere queas, ita alibi κιλεύω omiſſum ſtatuere pro lubitu licet. Vid. Fratris *G. O. Reitzii* Belgam Graeciſſ. p. 386. qui plura congeſſit, unde aeque atque ex his Hippocratis parebit, non ſolis Atticis familiare eſſe hoc loquendi genus. *J. F. R.*

Ibid. Τοὺς αὐλοὺς τουσδὶ] Sic *Long. Paſt.* 2. p. 67. μίμησαι τᾶ παιδίου τουδὶ, ϗ ᾗ Νυμφᾶν τῶνδι. Similes articuli & pronominum repetitiones vid. ſupr. T. I. p. 297. Et hoc Tom. *Ver. Hiſt.* I. pr. Et alibi non ſemel. *J. F. R.*

57. Ὡς ᾗ μὲ κολάζεαζ, σὲ δὲ τέρπεαζ μέλαξυ καλαλούμενον] Hæc ultima vox in mendo cubat. Silet ad eam interpres, nec emendavit, vix exprimere tentavit. Καλαλέω eſt molo, mola frango, qui ſignificatus non convenit huic loco. Lege meo periculo καλακηλούμενον, id eſt delenitum, ſenſu manifeſto & apto. *J. P.* 2 *G.*

59. Καλαυλούμενον] Hic vero mirari ſubit eruditiſſimi Viri caecitatem, cui tam turpiter prava unius Editionis ſcriptura impoſuit, neque apud interpretem obſervavit *inter modulandum*, quod ad veram manu quaſi ducebat. Eo magis etiam, quod *Pariſienſem* Ed. quae recte habet, inſpexiſſe videtur, cum paginam adſcribat, in qua invenitur hic locus. Iterum uſurpat Ὀρχ. c. 2. & Δικ. c. 17. *M. du S.*

Καλαυλούμενον] Ita eſſe in *H. B*2. *Fl. Ald. Fr. P.* & *A.* Sed male καλαλούμενον in *B*3. notaverat *M. du S.* in marg. *Junt.* quae etiam recte καλαυλ. At non opus erat tanta perquiſitione, ubi enim in re tam manifeſta tres quatuorve Edd. conveniunt, ibi ceterarum errores in cenſum vocari nihil eſt opus. Melius tamen operae erat, quod in eodem marg. addidit, conferri poſſe Π. Ὀρχ. c. 2. & Δικαϛ. c. 17. ubi idem verbum occurrit. At nota *Palmerii* tanto conatu, ſed irrito, hunc locum emendantis ei anſam dedit inquirendi; quare jam laudo *Solani* diligentiam & addo, etiam καλαυλούμ. legi in *Ald.* & *Salm.* ac miror alterum nullam edit. contuliſſe; quod ſi feciſſet, facile detexiſſet, credo, errorem tantum typographicum eſſe illud καλαλ. pro καλαυλ. quod autem de Interprete ait, eum ſiluiſſe, liceat mihi animadvertere, in Pariſinae verſione ab *Opſopoeo* concinnata tamen hoc verbum ſic redditum: *inter modulandum*, & a *Bened. modulatione delecteris.* At his ſcriptis, video in notis *Solani* eadem contra *Palmerium* notata. *J. F. R.*

88. Ἐ-

σαν διήγησιν· τῦ ἀναθέντος ἐμοῦ τέκνωμα, τὸν τεχνίτην Περίλαον, τὴν ὀπτασίαν τὴν ἐκείνην, τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐμὴν, τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν, τὰ τοῦ σοφοῦ χαλκέως μέλη, τὸν πρῶτον πεῖραν τῆς μουσικῆς.

Ὑμεῖς δέ, ὦ Δελφοὶ, δίκαια ποιήσετε, θύσαντες μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ μετὰ τῆς πρέσβεως, ἀναθέντες δὲ τὸν ταῦρον ἐν καλῷ τῷ ἱερῷ, ὡς πάντες εἰδεῖεν οἷος ἐγὼ πρὸς τοὺς πονηροὺς εἰμι, καὶ ὅπως ἀμύνομαι τὰς ἐπιττὰς ἐς κακίαν ὀπθυμίας αὐτῶν. ἱκανὸν γὰρ καὶ τοῦτο μόνον δηλῶσαί μου τὸν τρόπον, Περίλαος κολασθεὶς, καὶ ὁ ταῦρος ἀνατεθεὶς, καὶ μηκέτι φυλαχθεὶς πρὸς ἄλλων κολαζομένων αὐλήματα, μηδὲ μελῳδήσας ἄλλο ἔτι, πλὴν μόνα τὰ τῆς τεχνίτου μυκήματα· καὶ ὅτι ἐν μόνῳ αὐτῷ καὶ πεῖραν ἔλαβον ἡ τέχνης, καὶ κατέπαυσα τὸν ἄμουσον ἐκείνην καὶ ἀπάνθρωπον ᾠδήν. καὶ τὰ μὲν παρόντα ταῦτα παρ' ἐμοῦ τῷ θεῷ. ἀναθήσω δὲ καὶ ἄλλα πολλάκις, ἐπειδάν μοι πρόσχῃ μηκέτι δεῖας κολάσεων.

Ταῦτα μὲν, ὦ Δελφοὶ, τὰ παρὰ τῆς Φαλάριδος, ἀληθῆ πάντα, καὶ οἷα ἐπράχθη ἕκαστα, καὶ δίκαιοι ἂν εἴημεν πιστεύεσθαι ὑφ' ὑμῶν, μαρτυρόντες, ὡς ἂν καὶ εἰδότες, καὶ μηδεμίαν τῆς ψευδέας νῦν αἰτίαν ἔχοντες. εἰ δὲ δεῖ καὶ δεηθῆναι ὑπὲρ ἀνδρὸς μάτην πονηροῦ δοκοῦντος, καὶ ἄκοντος κολάζειν ἠναγκασμένου, ἱκετεύομεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ Ἀκραγαντῖνοι, Ἕλληνές τε ὄντες, καὶ τὸ δεξαῖον Δωριεῖς, [a] προσήσεσθαι τὸν ἄνδρα, φίλον εἶναι ἐθέλοντα, καὶ πολλὰ καὶ δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ ἕκαστον ὑμῶν εὖ ποιῆσαι ὡρμημένον. λάβετε οὖν αὐτοὶ τὸν ταῦρον, καὶ ἀνάθετε, καὶ

jussi, meum, dedicantis, nomen, artificem Perilaum, ipsius commentum, meam justitiam, poenam decentem, sapientis fabri modulos, primum Musices experimentum.

13. Vos vero, Delphi, quod justum est feceritis, si pro me cum Legatis rem sacram feceritis, dedicaveritisque taurum honesto sacri loco, ut sciant omnes, qualis ego in malos sim, & quomodo ulciscar nimias illorum ad mala cupiditates. Sufficit enim vel hoc solum ad declarandum ingenium meum, Perilaus punitus, dedicatus taurus, neque servatus amplius ad aliorum puniendorum cantus, nulla dum alia melodia edita, praeter solos artificis mugitus: & quod in illo solo & experimentum cepi artis, & finem imposui cantui illi a Musis & humanitate abhorrenti. Et in praesens ista quidem a me Deo *oblata sunto*. Dedicabo autem saepe etiam alia, si hoc mihi praestiterit, ut poenis non amplius indigeam.

14. *Haec, Delphi, quae a Phalaride, dicere jussi sumus, vera omnia, & qualia gesta sunt singula. Ac digni videmur esse, quibus fides habeatur a vobis, cum perhibeamus testimonium, tanquam qui sciamus, & nullam jam mentiendi causam habeamus. Si vero etiam preces interponendae sunt pro viro, qui sine causa videtur malus, quique praeter voluntatem suam punire cogitur, supplicamus vobis nos Agrigentini, qui Graeci sumus, & antiqua origine Dores, ut admittatis virum, amicum vobis esse cupientem, & multa in vos publice, & privatim in singulos vestrum bona conferre paratum. Accipite ergo ipsi taurum, &*

a Προσήσεσθαι] Sic *J. H. Fl. P.* &c. Προσέσθαι P. L. & marg. *AIW.*

88. Ἐν καλῷ τῷ ἱερῷ] Non est, ut Interpres, *in eleganti delubro*; sed *in loco templi conspicuo*. Sic in *Navig.* ἐν καλῷ τῆ πόλεως. *Aelian.* V. Hist. L. 2. 13. ἐν καλῷ τῷ θεάτρου, supple χωρίῳ. Haec *L. Bos* in notis MSS. eadem habet in libello de Ellipsi, p. 164. Ibique & alia similis ellipseos exempla. *J. F. R.*

13. Δωριεῖς] Vide *Thucyd.* *M. du S.*

Ibid. Προσήσεσθαι] Sic impressi omnes. P. & L. προσέσθαι. & sic *Dem.* 173. A. μὴ προσέσθαι τὸν πόλεμον εἰς τὴν χώραν. Sed elegantius hic futurum videtur. Saepissime usurpat Noster. Φιλ. β. c. 3. N. δ. XXIII. Ἐρωτ. c. 1. & Ῥητ. c. 16. *M. du S.*

2. Πρό-

& dedicate, & pro Agrigento, ipſoque Phalaride vota facite: & nec infecta re nos dimiſeritis, nec illum affeceritis contumelia, nec Deum pulcherrimo juſtiſſimoque donario priveaveritis.

εὔξασθε ὑπέρ τε τ᾽ Ἀκράγαντος, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ Φαλάριδος, καὶ μήτε ἡμᾶς ἀπράκτους ἀποπέμψητε, μήτ᾽ ἐκεῖνον ὑβρίσητε, μήτε τὸν θεὸν ἀποστερήσητε καλλίστου τε ἄμα, καὶ δικαιοτάτου ἀναθήματος.

PHALARIS ALTER. ΦΑΛΑΡΙΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

NEque cura mihi Agrigentinorum hoſpitum publice data, Delphi, neque privatum cum Phalaride hoſpitium intercedit, neque aliam habeo aut peculiarem benevolentiae erga illum cauſſam, aut futurae ſpem amicitiae. Caeterum auditis Legatis ab eo venientibus, aequa & moderata diſſerentibus, atque id quod pium, & publice utile eſt, & Delphos maxime decet, ſpectans, ſurrexi adhortaturus vos, ut neque contumelia afficiatis virum poten-

Οὔτε Ἀκραγαντίνων, ὦ ἄνδρες Δελφοί, πρόξενος ὢν, οὔτε ἰδιόξενος αὐτοῦ Φαλάριδος, οὔτ᾽ ἄλλην ἔχων πρὸς αὐτὸν, ἢ εὐνοίας ἰδίαν αἰτίαν, ἢ μελλήσης φιλίας ἐλπίδα· ἀκούσας δὲ τῶν πρέσβεων ἀκούσας τ᾽ ἥκόντων παρ᾽ αὐτοῦ, ἐπιεικῆ καὶ μέτρια διεξιόντων, καὶ τὸ εὐσεβὲς ἅμα, καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον, καὶ μάλιστα τὸ Δελφοῖς πρέπον προορώμενος, ἀνέστην παρακελευσόμενος ὑμῖν, μήτε ὑβρίζειν ἄνδρα δυνάστην εὐσεβοῦντα, μήτ᾽

2. Πρόξενος ὢν] (1) Πρόξενος ὁ ὅλης πόλεως ξένος· ἰδιόξενος, ὁ ἰδίᾳ καθ᾽ αὑτὸν ξένος ὢν. πρόξενος δὲ καὶ ἰδιόξενος καὶ (2) ἀσύλους ταύτῃ ἀμφότερα. πρόξενος μὲν, ὁ φανερῶς πόλεώς τινος τισὶ πολίταις κατὰ τρόπον ξένος. ἰδιόξενος δὲ ὁ ἰδίως (3) ἐνὶ ξένος. ἀσύλους δὲ ὁ κοινῇ πᾶσι τοῖς ἐπὶ τ᾽ πόλεως ξένος, ἐκεῖσε που᾽ ἂν ὦσι τὸ (4) ἦθος. (5) οἱ μέντοι νεώτεροι τ᾽ ῥητόρων προξένους καλοῦσι τοὺς ὠφελητίους τινὸς πράξεως (6) τισὶ γενομένους καὶ ὅσως (7) ἀπὸ τοῦ ϵ τοὺς προξένους συστοιχίζειν τοῖς, ἂν εἶσι πρόξενοι τὰ ὠφελητία (8) τ᾽ καθυμιῶν, καὶ ἐκφέρειν ἐπὶ τὸ ῥᾷστον προάγοντας. ἢ ϵ ἐπὶ τ᾽ χειρόνων παρίλαπ) τοῦτο (9) καλαχρησαμένων ἄτου λοιτὸν τ᾽ μὴ κεκριμένης τῇ κρίσει προσιχόντων· ἕτεροι δὲ προξένους μόν φασι, τοὺς κατὰ δόγμα (10) πολλικὸν προσάτας ὅλων πόλεων γενομένους. ἰδιοξένους δὲ τοὺς ἐκ πλείονος χρόνου ἢ ἐκ πατρῴων (11) παραδόσεως τυραννοῦντας ἀμόνοιαν, (12) κἂν πολὺ ταῖς πατρίσιν ἀπίχωσιν οἱ φαίνονται, καὶ σφραγῖδας ἀλλήλοις διδύντες, καὶ σύμβολά τινα ποιούμενοι, ἵνα ὃς ἂν πέμπωσιν ἀγνῶτας εἶεν υἱοὺς ἢ οἰκείους (13) προσδέχωνται, ἕτεροι δὲ σύμβολας. φασὶ δὲ καὶ θορυξίους ὅτοι τοὺς κατὰ πόλεμον ἀλλήλους φιλεποιησαμένους, ὡς Διομήδης Γλαύκον. ξένους δὲ ἁπλῶς, τοὺς ἐξ ἑτέρας πόλεως παρεπιδημοῦντας. ἐών τε ἀγνῶτες ὦσιν, ἐών τε ἐγνωσμένοι. τοὺς δὲ ἰδιοξένους (14) ὃς ἐν οἰκίᾳ τις ὑποδέξαιτο, καὶ συμμεταλάβοι τι τ᾽ χρησίμων ἢ μηνύσειε τῶν λῃσ. . . . . V.

(1) Scholium hoc in Impreſſ. corruptiſſimum, MSS. Codd. ope nitori ſuo, ſi ultima excipias, reddidimus. *M. du S.*

(2) Ἀσύλους] Ἀσύλους C. hic & in ſequentibus.

(3) Ἐνὶ] Ἰδίως ἐνὶ ξένος C. recte, & ſic dedi pro *idiom xenos* quod in Vulgato erat. Ἰδίων . . . . ξένος *G.* *M. du S.*

(4) Ἦθος] An ἴθος? *J. F. R.*

(5) Οἱ μέντοι νεώτεροι] Sic ex C. reſtitutum. Οἱ ἕτεροι V. Lacuna eſt in *G.*

(6) Τίσι γενομένους] Οἱ γίνονται in Ed. *Clar.* erat. Sed hoc & alia permulta quibus enumerandis non morabor lectorem, reſtituit *M. du S.* ex Coll. Codicum.

(7) Ἀπὸ τοῦ] Haec verba in C. non exſtant. Sed retinenda ſunt. *M. du S.*

(8) Τῶν κ. &c.] Lacunas Ed. *Amſtel.* ex Coll. ſupplevit idem, integer enim verſus deerat.

(9) Καλαχρ.] Et hic lacuna erat in Ed. *Clar.* pro qua κεχρημένων τῇ κρίσει eſt in *Coll.*

(10) Πολλικὸν] Πολλικὸς C.

(11) Παραδόσεως τυραννοῦντας] Sic C. Παραδόχως τυχόντας miſere in Editis π. τυραννοῦντας. V.

(12) Κἂν πολὺ ταῖς πατρίσιν] Et hoc ex C. eſt. Πολλοὶ ταῖς πατράσιν *G.* Πολλοὶ ταῖς πράξεσιν V. Unde πολλικαῖς πράξεσιν fecerant editores priores.

(13) Προσδέχωνται] Προσδέχηται ante legebatur. Mutavit *M. du S.* ex C, item ἕτερας ex eodem, quum ἄτερας in editis eſſet.

(14) Lacuna hic eſt in Exc. *G.* & V.

2. Πρόξενος] Differentiae inter πρόξενος & ἰδιόξενος, multae, quas tradunt Grammatici. *J. B.*

Ibid. Ἰδιόξενος] Adducit *Thomas Magiſter* hunc Luciani locum in voce ἰδ. Sed miſerum in modum interpolatum additione ὁ Ἀπόλλων. Pro Phalaride *ſecundo* etiam *primum* dicit. Quae ſi lubet & vacat, in eo emendato. *M. du S.*

μητ' ἀνάθημα ἤδη τῷ θεῷ καθωμολογημένον, ἀπαλλοτριῶν· ἢ ταῦτα, τριῶν τῶν μεγίστων ἐς ἀεὶ ὑπόμνημα γενησόμενον, τέχνης καλλίστης καὶ ὀπτικοίας κακίστης, καὶ δικαίας κολάσεως.

Ἐγὼ μὲν οὖν, καὶ τὸ ἐνδοιάσαι ὑμᾶς ὅλως περὶ τούτου, καὶ [a] δημιουργὸς ἡμῖν [b] προθεῖναι τὸ ἀφοσιώσειν, εἰ χρὴ δέχεσθαι τὸ ἀνάθημα, ἢ ὀπίσω αὖθις ἀποπέμπειν, ἀνόσιον ἤδη εἶναι νομίζω· μᾶλλον δὲ, ὑπερβολὴν ἀσεβείας ἀπολελοιπέναι· οὐδὲν γὰρ ἀλλ' ἢ ἱεροσυλία τὸ πρᾶγμά ἐστι, μακρῷ τῶν ἄλλων χαλεπωτέρα, καὶ [c] ὅσῳ τῶν τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρχὴν τοῖς ἀνατιθέναι βουλομένοις ἐπιτρέπειν ἀσεβέστερον.

Δέομαι δὲ ὑμῶν Δελφὸς καὶ αὐτὸς ὢν, καὶ τὸ ἴσον μετέχων τῆς τε δημοσίᾳ εὐκλείας, εἰ φυλάττοιτο, καὶ τῆς ἐναντίας δόξης, εἰ ἐκ τῶν παρόντων προσγένοιτο, μητ' ἀποκλείειν τὸ ἱερὸν τοῖς εὐσεβέσι, μήτε τὴν πόλιν πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους ἀφανίζειν, ὡς τὰ πεμπόμενα τῷ θεῷ συκοφαντοῦσαν, καὶ ψήφῳ καὶ δικαστηρίῳ δοκιμάζουσαν τοὺς ἀναθέντας. οὐδεὶς γὰρ ἔτι ἀναθεῖναι τολμήσειεν ἂν, εἰδὼς [d] εὖ προσησόμενον τὸν θεὸν, ὅ, τι ἂν μὴ πρότερον Δελφοῖς δοκῇ.

tem, religiosum, neque donarium jam nuncupatum Deo, abalienetis, quod trium maximarum rerum omni aevo monimentum futurum est, artis praestantissimae, commenti pessimi, & justi supplicii.

2. Equidem ipsum hoc, dubitare vos omnino hac de re, ipsum hoc, quod eam proposuere nobis magistratus disputationem, *Sit ne recipiendum donarium, an retro rursus remittendum?* irreligiosum esse arbitror, vel potius, nullum impietati gradum ultra quem ascendat, reliquisse. Nihil enim aliud quam sacrilegium hoc est, longe aliis gravius, quanto nimirum major est impietas, quam spoliare dedicata, ne permittere quidem dedicare volentibus.

3. Rogo autem vos, Delphus ipse quoque, & in partem veniens tum publicae bonae famae, si ea servetur, tum contrariae opinionis, si qua ex praesenti negotio contrahatur, ne claudatis sacrum religiosis, neque civitati nostrae infamiam apud omnes homines concilietis, quasi ea quae mittuntur Deo calumnietur, & calculo judicioque exploret, qui aliquid donant. Nemo enim amplius donare quidquam temere audebit, si sciat, non admissurum esse Deum, quod non prius Delphis *admittendum* videatur.

4. Ac

a Δημιουργὸς] Deest in *Angl.* Adest in Edd. b Προθεῖναι] Προτεθεῖναι marg. *A1W.* c Ὅσῳ] Ita restitut. ex L. & marg. *A1.* Ὅσον Edd. d Οὐ] Μὴ marg. *A1W.*

17. Δημιουργὸς] Deest in Angl. Cod. *J.B.*

Δημιουργὸς] *Suidas* quidem δημιουργοὺς vocari ait τὰ δημόσια ἐργαζομένους. Sed nondum habemus, quod plene satisfaciat. Idem credo innuit, quod *Livius* diserte docet de Magistratu Achaeorum sic dicto; vide XXXII. 22. Consule etiam *Demosthen. Diog. Laërt.* p. 42. F. & *Platonem* ex quo habet, in Apol. & adde *Thucyd.* V. 47. *M. du S.*

23. Καὶ ὅσον τῷ τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρχὴν τ. ἀ. β. ἐ. ἀσεβέστερον] Plane non ut apud Lucianum in Græcis patronus Phalaridis, sic in Latinis quoque interpres ratiocinatur, cujus collectio longe infra efficaciam prioris; qui non id evincit, non minus impium factu fore, si volentibus dedicare auferatur potestas, quam si dedicata auferantur, sed altius se efferens in id laborat, ut pro certo affirmet longe magis impium factum fieri ab eo, qui potestatem volenti dedicare præcidat quam qui dedicata auferat; & quanto gravius ille peccat, in tanto pejus peccatum induci Delphos. In fine hujus paginæ μισθὸν τῆς εὐσεβείας erronee vides verti *præmium impietatis*, quod mirum qui ex Opsopœo imitetur Benedictus. *J.G.*

36. Προσησόμενον] Conf. *Phal.* I. vers. fin. & *Dial. mort.* XXIII. vers. f. *J.F.R.*

43. Εὐδίᾳ] Sic L. melius quam quod in reliquis est εὐδίᾳ. *M. du S.*

61. Χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μὴ δὲ τοῖς πεπονθέναι φάσκουσι πάνυ πιστεύειν διηγουμένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, ἢ οὐχ ὅπως αὐτοὺς, μὴ ἃ ἐπισάμενοι καθηγορεῖν] Pro μὴ ἃ meliori ordine ἃ μὴ antiquiores editiones omnes, ut ex sua *Basileensi* notavit Cl. *Gronovius*, qui jure quoque castigat hic Interpretem, reddentem ul-

4. Ac Pythius quidem juſtum jam de donario ſuffragium tulit. Si enim odiſſet Phalarin, aut munus illius abominaretur, facile illi erat medio in Ionio illud, cum ipſa navi, quae vehebat, demergere. Verum ille contra per ſerenitatem uti trajicerent, ut aiunt, ipſis tribuit, & ſalvi ad Cirrham uti appellerent.

5. Qua re etiam manifeſtum eſt, admitti ab eo monarchae pietatem. Oportet autem vos quoque eadem decernere, & adjicere hunc taurum reliquis templi ornamentis. Omnium enim abſurdiſſimum fuerit, magnifici adeo muneris Deo miſſi auctorem, damnans ex templo ſuffragium referre, & mercedem hanc religionis ſuae habere, ut ne dignus quidem ſit habitus, qui aliquid donet.

6. Ille quidem, qui contraria mihi decrevit, quaſi qui Agrigento modo huc appulerit, caedes quasdam, & vim factam, & rapinas, & abductiones tyranni tragica oratione retulit, tantum non viſa a ſe narrari dicens; quem tamen neque ad navem usque peregrinatum eſſe, novimus. Oportet autem talia ne his quidem, qui ſe paſſos eſſe dicunt, omnino credere narrantibus; cum, utrum vera dicant, incertum ſit: nedum ut ipſi, quae non *certo* ſcimus, accuſemus.

Ὁ μὲν δὴ Πύθιος, τὴν δικαίαν ἤδη σοι τῇ ἀναθήματι ψῆφον ἤνεγκεν. εἰ γὰρ ἐμίσει τὸν Φάλαριν, ἢ τὸ δῶρον [e] αὐτὸ [f] ἐμυσάττετο, ῥᾴδιον ἦν ἐν τῷ Ἰονίῳ μέσῳ καταδῦσαι αὐτό, μετὰ τῆς ἀγύσης ὁλκάδος. ὁ δὲ πολὺ τἀναντίον ἐν [g] εὐδίᾳ τε διαπεραιωθῆναι, ὥς φασι, παρέσχεν αὐτοῖς, καὶ σῶς ἐς τὴν Κίρραν καταῦραι.

Ὧν καὶ δῆλον, ὅτι προσίεται τὴν τοῦ μονάρχου εὐσέβειαν, χρὴ δὲ καὶ ὑμᾶς τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ ψηφισαμένους, προσθεῖναι καὶ τὸν ταῦρον τοῖς τοῦ ἄλλου κόσμου τοῦ ἱεροῦ. ἐπεὶ πάντων ἂν εἴη τοῦτ' ἀτοπώτατον, τὸν μεγαλοπρεπῆ ὕτω δῶρον θεῷ, καταδικάζουσαν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ψῆφον λαβεῖν, καὶ μισθὸν νομίσαντας τῆς εὐσεβείας, τὸ κεκρίσθαι μηδὲ τοῦ ἀνατεθέναι ἄξιον.

Ὁ μὲν δὴ ταναντία μοι ἐγνωκὼς, καθάπερ ἐκ τοῦ Ἀκράγαντος ἄρτι καταπεπλευκὼς, σφαγάς τινας, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγὰς, καὶ ἀπαγωγὰς ἐτραγῴδει τοῦ τυράννου, μόνον οὐκ αὐτόπτης γεγενημένος λέγων, ὃν ἴσμεν οὐδ' ἄχρι τοῦ πλοίου συμπεδημηκότα. χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μηδὲ τοῖς πεπονθέναι φάσκουσι πάνυ πιστεύειν διηγουμένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως [h] αὐτοὺς ἃ μὴ ἴσμεν ἐγκαλοῦμεν.

Εἰ

[e] Αὐτὸ] Sic *Fl. H. P. S. Ald.* Αὐτοῦ *J.* & marg. *AIW.* [f] Ἐμυσάττ.] Ἡμυσάττ. *J.* Prius ſervant *H. Ald. P.* &c. [g] Εὐδίᾳ] Ex Cod. L. Ἀδίᾳ marg. *AIW.* Εὐδίᾳ Edd. priores. [h] Αὐτοὺς] Sic *J. Fl. P. S.* Αὐτοὺς *P. H. Ald.* & *B2.*

ultima, *Etenim incertum eſt verane dicant, ſiquidem non poſſunt non criminari ea quae explorata habemus.* Αὐτοὺς pendet a χρὴ, quod praeceſſit. οὐχ ὅπως ſignificat *nedum*. Verba, ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, includenda ſunt parentheſi. Vertendum autem, *Oportet vero, ut talia ne iis quidem, qui ea ſe paſſos eſſe dicunt, narrantibus magnopere accredamus (incertum enim eſt, num vera dicant) nedum ut ipſi ea, quae neſciamus, accuſemus.* *J. J.*

63. Οὐχ ὅπως αὐτοὺς μὴ ἃ ἴσμεν κατηγορεῖν] Benedictus, *ſiquidem non poſſunt non criminari ea quae explorata habemus.* Itane? Imo contra, quis poterit ea criminari, quae explorata habeo? Et haec quidem ſunt *Benedicti*. Nam in *Baſileenſi* editur οὐχ ὅπως αὐτοὺς ἃ μὴ ἴσμεν κ. & vertit Opſopaeus, *ne quo modo eos de quibus nihil certi nobis compertum eſt, injuſte ſceleris accuſemus.* Certe haec lectio & vocum ſeries videtur melior, & exponenda Latinè (pendet autem ab praecedenti χρὴ) *nedum ipſos quae ignoramus criminari*, quod nempe fiebat proponenda hac deliberatione. *J. G.*

64. Αὐτοὺς] Sic P. *H.* & *B2.* In reliquis αὐτοὺς. Verſio noſtra ſenſum aperiet prioribus interpretibus ignotum. (verto enim: *nedum ipſos quae ignoramus criminari.*) *M. du S.*

Ibid. [d] Ἃ μὴ] Nullam hic varietatem notaverat *Solanus* noſter; quumque Cl. *Jenſ.* indicet μὴ ἃ legi, idque recte immutet, evolvi Edd. ſed cognovi veteres

Εἰ δ' ὧν τι καὶ πέπραχε τοιοῦτον ἐν Σικελίᾳ, τοῦτ' ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον πολυπραγμονεῖν, εἰ μὴ ἀντὶ ἱερέων ἤδη δικασταὶ εἶναι ἀξιοῦμεν· καὶ δέον θύειν, [a] καὶ τ' ἄλλα θεραπεύειν τὸν θεὸν, καὶ συναναλίσκεσθαι, εἰ πέμψειέ τις, σκοποῦντες καθήμεθα, εἴ τινες τῶν ὑπὲρ τὸν Ἰόνιον δικαίως ἢ ἀδίκως τυραννοῦνται.

Καὶ τὰ μὲν τῶν ἄλλων ἐχέτω ὅπῃ καὶ βούλεται· ἡμῖν δὲ ἀναγκαῖον, οἶμαι, τὰ ἡμέτερα αὐτῶν εἰδέναι, ὅπως τε πάλαι διέκειτο, καὶ ὅπως νῦν ἔχει, καὶ τί ποιοῦσι λῷον ἔσται. ὅτι μὲν δὴ ἐν χρημνοῖς τε οἰκοῦμεν αὐτοὶ, καὶ πέτρας γεωργοῦμεν, οὐχ Ὅμηρον χρὴ προσμένειν, δηλώσοντα ἡμῖν, ἀλλ' ὁρᾶν πάρεστι ταῦτα· καὶ ὅσον ὅτι τῇ γῇ, βαθεῖ λιμῷ ἀεὶ συνῆμεν ἄν. τὸ δ' ἱερὸν, καὶ ὁ Πύθιος, καὶ τὸ χρηστήριον, καὶ οἱ θύοντες, καὶ οἱ εὐσεβοῦντες, ταῦτα Δελφῶν τὰ πεδία, ταῦθ' ἡ πρόσοδος, ἐντεῦθεν ἡ εὐπορία, ἐντεῦθεν αἱ τροφαί. χρὴ γὰρ τἀληθῆ πρός γε [b] ἡμᾶς [c] αὐτοὺς λέγειν, καὶ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, ἄσπαρτα ἡμῖν καὶ ἀνήροτα φύει τὰ πάντα ὑπὸ γεωργῷ τῷ θεῷ, ὃς δὲ μόνον τὰ καθ' ἡμᾶς τοῖς ἄλλοις

7. Utrum igitur tale quidquam in Sicilia factum ſit, hoc Delphis neceſſe non eſt ſtudioſe quaerere; niſi pro ſacerdotibus jam judices eſſe poſtulamus; & cum mactare nos oportebat, & reliquum Dei cultum peragere, & una ponere donaria ſi quis mittat, ſedemus diſceptaturi, ſi qui trans Ionium mare juſte aut injuſte tyrannidem gerant.

8. Aliorum quidem res quomodocumque lubuerit ſe habeant. Nobis autem neceſſarium arbitror noſtra ipſorum ſcire, cum ut olim conſtituta fuerint, tum uti nunc ſe habeant, & quid facientibus melius futurum ſit. Ac nos in praecipitiis habitare, & ſaxa arare, non Homerus nobis expectandus eſt, qui nos doceat; ſed videre iſta licet: & quantum ad terram, prolixa ſemper cum fame eſſemus. Sed templum, & Pythius, & oraculum, & mactantes, & religioſi, hi Delphorum agri, hi reditus, hinc bona copia, hinc alimenta, (oportet enim vera, inter nos quidem certe, dicere,) & quod a poëtis dicitur, ſine ſemine noſtro, ſine aratro, proveniunt omnia: agrum noſtrum colente Deo, qui non ea ſolum, quae apud reliquos *Graecos* naſcuntur,

a Καὶ τ' ἄλλα] Sic recte L. marg. *A1.* & *J.* niſi quod τ' ἄλλα circumflectat ubique illa editio. Καὶ ἄλλα tantum Edd. reliquae. b Ἡμᾶς] Male ὑμᾶς *S. P.* & *Fl.* Recte *J. H. Ald.* c Αὐτοὺς] Recte *Fl.* & *S.* ſpiritu leni. Αὐτοὺς ceterae.

P. J. B2. H. &c. jam ſic habuiſſe, ſolamque adeo *Salmurienſem* ejusque adſeclam *Amſt.* male dediſſe ρὴ ἅ. *J.F.R.*

69. Τ' ἄλλα] Etiam T. I. monuimus *Junt.* & alias quoque nonnullas τ' ἄλλα circumflectere. Quod non imitamur, quia id in ἄλλῳ & ἄλλα non fit, nec igitur per acceſſionem particulae τι accentus mutabitur; eliſio enim per ſe non facit ſyllabam longam. Et cum apoſtrophus tantum ſit rejectio vocalis brevis, ejusmodi eliſio quae fit in duabus vocibus concurrentibus, non eſt ejusdem naturae atque craſis & contractio in uno verbo. Margo *A1.* rectius τ' ἄλλα habet. Ignoſcet Lector has minutias perſequenti. *J.F.R.*

79. Πίτυας γεωργοῦμεν] Πυθῶνα τι πετρήσσαν vocat in catalogo *Homerus*. Haec adſcripta erant in marg. *Ald. Weſſelingi.* *J.F.R.*

80. Ὅμηρον] Vid. Il. B. in *Catal.* verſ. 26. & Schol. I. 405. *Hom.* l. c. Πυθῶνά τι πετρήσσαν. Ibi enim Scholiaſtes docet *Pythona* eandem eſſe cum *Delphis*, quae recentior appellatio eſt. *M. du S.*

88. Ἄσπαρτα — καὶ ἀνήροτα] Quae citra noſtram operam caſu nobis eveniunt, ἄσπαρτα & ἀνήροτα contingere dicunt Graeci. Id in *Paraſ.* & *Rhetor. Diſcal.* natum a fabula Inſularum Fortunatarum, de quibus *Homer.* Odyſſ. IX. *Horat.* & *Lucianus.* *G.C.*

Ἄσπαρτα — καὶ ἀνήροτα] *Homer.* Od. I. 109. *M. du S.*

91. Ἕλλησιν ἀγαθὰ] Solus L. hanc vocem ſuppeditat ſenſui omnino neceſſariam. *M. du S.*

Ἕλλησιν] Haec vox in marg. *Ald. Weſſeling.* ita adſcripta legitur, ut potius pro ἄλλοις ſubſtituenda, quam inſuper adjungenda videatur: & haud ſcio an Codex L. non etiam ſic habeat; ut enim Ἕλλησιν probum eſt, ita jam adjecto ἄλλοις carere poſſe videmur. Quia tamen *Solanus* ſic vult, morem geſſi. At cum

tur, bona nobis praebet; sed si quid apud Phrygas, Lydos, Persas, Assyrios, aut Phoenices, aut Italos, aut ipsos Hyperboreos, *nascitur*, Delphos omnia perveniunt. Et secundo post Deum loco nos colimur ab omnibus, & abundamus, & beati sumus. Haec antiqua ratio, haec adhuc obtinet, & utinam ita vivere non desinamus!

9. Recordatur autem nemo unquam suffragium de donario apud nos latum, nec prohibitum quemquam, quo minus sacrificaret, vel dedicaret aliquid. Ac propter hoc ipsum, puto, supra modum auctum est sacrum, & abundat donariis. Quare nec in praesenti novandum quidquam, neque praeter patrium morem lex constituenda, ut scrupulose judicentur donaria, & eorum quae mittuntur origo inquiratur, unde, a quo, & qualia sint? sed accepta sine operosa quaestione dedicare, tum Deo ministrantes, tum religiosis.

10. Videmini autem mihi, Delphi, sic demum optime de praesentibus judicaturi, si primum consideraveritis, de quot quantisque rebus sit quaestio. Primo quidem de Deo,

[d] Ἕλλησιν ἀγαθὰ γιγνόμενα παρέχῃ, ἀλλ' εἴ τι ἐν Φρυξὶν, ἢ Λυδοῖς, ἢ Πέρσαις, ἢ Ἀσσυρίοις, ἢ Φοίνιξιν, ἢ Ἰταλιώταις, ἢ Ὑπερβορέοις αὐτοῖς, πάντα ἐς Δελφοὺς ἀφικνεῖται. καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸ θεὸν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐπορεῦμεν, καὶ εὐδαιμονεῦμεν· ταῦτα τὸ ἀρχαῖον· ταῦτα τὸ μέχρι νῦν, καὶ μὴ παυσαίμεθά γε ἕτω βιῶντες.

1 Μέμνηταί δὲ οὐδεὶς πώποτε ψῆφον ὑπὲρ ἀναθήματος παρ' ἡμῖν ἀναδοθεῖσαν, οὐδὲ κωλυθέντα τινὰ θύειν ἢ ἀνατιθέναι. καὶ δοκεῖ τοῦτ', οἶμαι, καὶ αὐτὸ ἐς ὑπερβολὴν αὐξηθὲν τὸ ἱερὸν, καὶ ὑπερπλουτεῖ ἐν τοῖς ἀναθήμασι. δεῖ τοίνυν μηδ' ἐν τῷ παρόντι καινολογεῖν μηδὲν, μηδὲ παρὰ τὰ πατρία νόμον καθιστάναι, [e] φιλοκρινεῖν τὰ ἀναθήματα, καὶ γενεαλογεῖν τὰ πεμπόμενα, ὅθεν, καὶ ἀφ' ὅτου, καὶ ὁποῖα· δεξαμένους δὲ ἀπραγμόνως ἀνατιθέναι, ὑπηρετοῦντας ἀμφοῖν, καὶ τῷ θεῷ, καὶ τοῖς εὐσεβέσι.

Δοκεῖτε δέ μοι, ὦ ἄνδρες Δελφοὶ, ἄριστα βουλεύσεσθαι περὶ τῶν παρόντων, εἰ λογίσεσθε πρῶτον ὑπὲρ ὅσων καὶ ἡλίκων ἐστὶν ἡ σκέψις· πρῶτον μὲν ὑπὲρ τοῦ θεοῦ, καὶ τοῦ ἱεροῦ,

[d] Ἕλλησιν] Restitutum ex L. & marg. *AIW*. Deest in Edd. prioribus. [e] Φιλοκρινεῖν] Ita Edd. unanimiter. *Φυλοκρ. Angl.*

cum pro certo adfirmare non queam, num ipse hunc Codicem inspexerit, an ejus collationem tantum ab alio acceperit, dubito num τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν ἀγαθὰ in eo legatur, an τοῖς Ἕλλησιν ἀγαθὰ solum; ideoque fere alterutrum parenthesi inclusissem. Sed quia amplius deliberanti melius visum, si utrumque conjungatur, quia se sic vere Graecum facit, suosque Acragantinos Siculos partem quasi adhuc Graeciae esse, fatetur, a quibus se sejungeret, si ἄλλοι abesset, ideo utrumque jam adesse malui. Sic *Demosth.* saepissime ἄλλους Ἕλληνας ait, ut in Or. de *coron.* p. 486. D. & 476. C. &c. Etsi ibidem Graeciam & Graecos interdum ab Athenienses distinguit, ad *Hellada* propriam respiciens. At Phalaridem suos cives Graecis adnumerare, patet supra ex I. *Phal.* c. 6. ὅτι Ἕλληνες — εἶναι λέγεσθε. c. 7. παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι. Adde c. 14. Ideoque ἄλλοις Ἕλλησι optime se habet. *J.F.R.*

95. Καὶ τὰ δεύτερα, μετὰ τὸ θεὸν, καὶ εὐπορεῦμεν, ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐδαιμονεῦμεν] Qui serio haec verba legit, mirum si non mirifice perturbata deprehendat; id nempe renovatis debemus editionibus. Sed veteres, Καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸ θεὸν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐπορεῦμεν, καὶ εὐδαιμονεῦμεν. *Ac secundum Deum Apollinem, nos ab omnibus honoramur, & opulenti & beati sumus.* *J.J.*

Ibid. Μετὰ τὸ θεὸν] Μετὰ τὸ θεὸν C εὐπορεῦμεν *Salm.* Ed. alieno loco; ceterae enim Edd. εὐπορεῦμεν uno versu serius proferunt, & cum εὐδαιμονεῦμεν conjungunt. Quam varietatem cum non adnotarit *Solanus*, eam hic addimus, quo Cl. *Jensii* correctio melius intellecta confirmetur. *J.F.R.*

8. Φιλοκρινεῖν] Rectius fortean φυλοκρινεῖν, ut est in Anglicano Cod. *per stirpes donaria discernere*, sequitur enim καὶ γενεαλογεῖν τὰ πεμπόμενα. *J.B.*

Φιλοκρινεῖν] Proba lectio. Vide Ἀποκρ. c. 4. quamvis ibi *Fl.* φυλ . . ., ut hic A. habeat. *M. du S.*

ἱερῇ, καὶ θυσιῶν, καὶ ἀναθημάτων, καὶ [a] ἐθῶν ἀρχαίων, καὶ θεσμῶν παλαιῶν, καὶ δόξης τῆ μαντείᾳ· ἔπειτα, ὑπὲρ τῆ πόλεως ὅλης, καὶ τῶν συμφερόντων τῷ τε κοινῷ ἡμῶν, καὶ ἰδίᾳ ἑκάστῳ Δελφῶν· ὅπῃ πᾶσι δὲ, τὰ αὐτὰ πᾶσιν ἀνθρώποις εὐκλείας ἢ κακοδοξίας. τούτων γὰρ οὐκ οἶδα εἴ τι μεῖζον, εἰ σωφρονεῖτε, ἢ ἀναγκαιότερον ἡγήσησθε ἄν.

& templo, & victimis, & donariis, & moribus antiquis, & legibus vetuſtis, & gloria oraculi: deinde de tota civitate, & his, quae cum reipublicae noſtrae, tum privatim unicuique Delphorum conducant: ſuper omnia vero de bona aut mala apud omnes homines fama. Hiſce enim ſi quid majus, magisve neceſſarium, modo ſanum adhibeatis judicium, exiſtimetis, non novi.

Περὶ μὲν οὖν ὧν βουλευόμεθα, ταῦτά ἐστιν. οὐ Φάλαρις τύραννος εἷς, οὐδὲ ταῦρος οὗτος, οὐδὲ χαλκὸς μόνον, ἀλλὰ πάντες βασιλεῖς, καὶ πάντες δυνάσται, ὅσοι νῦν χρῶνται τῷ ἱερῷ, καὶ χρυσὸς, καὶ ἄργυρος, καὶ ὅσα ἄλλα τίμια, πολλὰ πολλάκις ἀνατεθησόμενα τῷ θεῷ. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ κατὰ τὸν θεὸν ἐξεταθῆναι ἄξιον.

11. Haec ergo ſunt, de quibus deliberamus; non Phalaris unus tyrannus, neque taurus iſte, neque aes tantum; ſed reges omnes, & omnes Dynaſtae, qui jam ſacro utuntur, & aurum, & argentum, & quaecumque alia pretioſa dedicanda ſunt in poſterum Deo. Primo quidem, quod ad Deum pertinet, exploratu dignum.

Τίνος οὖν ἕνεκα, μηδ' ὡς [b] αἰεὶ, μηδ' ὡς πάλαι τὰ περὶ τῶν ἀναθημάτων [c] ποιήσομεν; ἢ τί μεμφόμενοι τοῖς παλαιοῖς ἔθεσι, καινολομήσομεν; καὶ ὁ [d] μηδέ ποτε, ἀφ' οὗ τὴν πόλιν οἰκοῦμεν, καὶ ὁ Πύθιος χρᾷ, καὶ ὁ τρίπους φθέγγεται, καὶ ἡ ἱέρεια ἐμπνεῖται, γε-

12. Qua igitur de cauſſa non ut ſemper, neque ut olim, quae ad donaria referuntur, faciemus? aut quid reprehendentes in vetuſto more novabimus; & quod nunquam a nobis, ex quo urbem habemus, & Pythius reſpondet, & tripus loquitur, & facer-

a Ἐθῶν] Merito conſpirat cum Edd. Cod. P. Θεῶν male *Fl.* ſola. b Αἰεὶ] Sic *J. Fl. H. P. Ald.* &c. c Ποιήσομεν] Ποιήσωμεν penult. longa habebant *J. Fl. H. P.* At recte quod edidimus, eſt in P. & *B2.* & marg. *AIW.* d Μηδὲ] Al. Μὴ δὲ.

31. Τὸ κατὰ τὸν θεὸν] Probe notanda haec phraſis. *M. du S.*

33. Αἰεὶ] Quod magis poëticum videretur, pro vulgari ἀεὶ, ideo Edd. perquiſivit *Solanus*, & ego reliquas pervolvi, atque eodem modo habere cognovi. Sed & ſupra idem ſic habuimus circa fin. 2. *Ver. Hiſt.* vel initium *Tyran.* *J. F. R.*

34. Ποιήσομεν] P. *H. B2.* Alii ποιήσωμεν. *M. du S.*

36. Μηδὲ πώποτε] Etſi confundi ſolet cum μηδέποτε, plus tamen eſt; nam hoc *nondum*, illud *numquam* ſignif. in illo *Diog. Laërt.* cujus verba, aliud agens adfert *Solanus* ad 2. *Ver. Hiſt.* c. 18. p. 115. Ἐρωτηθεὶς ποίᾳ καιρῷ δεῖ γαμεῖν; ἔφη τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. Quod autem ex eo tempore Pythius numquam reddat oracula, vid. *Plutarch.* de Oraculor. defectu T. 2. p. 409. & ſeqq. *J. F. R.*

48. Ἔτι] Melius videtur cum ſequentibus conjungi. *M. du S.*

49. Αὐτὸν καθιερῶσαι] *F. Gujet.* etiam monuerat vulgatum αὐτὸν in αὐτὸν mutandum, quod vidi, poſtquam ipſe jam mutaveram. *J. F. R.*

51. Παρ' αὐτοῦ] An ἄλλου? *F. G.*

Παρ' αὐτοῦ] Si cum antecedentibus conjungas, paulo melius ſe res habebunt. Sed an ſana ſint haec, dubito. *M. du S.*

52. Βιωτὸν] Sic nude pro *vivendum* etiam alibi Noſter utitur. Ita ἀβίωτον quoque *Euripid.* Herc. fur. 1257. — ἀναπτύξω δή σοι Ἀβίωτον ὑμῖν νῦν τε κἀφορμὸν ὄν. *J. F. R.*

ΑΛΕΞ.] Duos ejusdem aetatis ab hoc diverſos memorat *M. Aurel.* I. 10. 12. Galenus etiam tertii meminit, VIII. π. τῆ γνωσκ. *M. du S.*

ΑΛΕΞ.] Vide *Dodwelli* Diſſert. Iren. II. p. 215. *M. V. la Croze.*

1. Ὦ φίλτατε Κέλσε] Is eſt *Celſus*, Philoſophus Epicureus, qui contra Chriſtianos ſcripſit, & contra quem ſcripſit *Origenes.* Videndus *Valeſius* ad Euſebium. *AE. M.*

Ibid. Φίλτατε Κέλσε] Hic *Celſus* is eſſe videtur, qui contra Chriſtianos ſcripſit, contra quem Origenes. *F. G.*

Ibid. Κέλσε] Plures fuiſſe Celſos monuerunt jam viri

cerdos inſpiratur, factum eſt, nunc conſtituemus, ut judicentur, & explorentur, qui aliquid dedicant? Atqui ex antiquo illo more, quo promiſcue & omnibus hoc licet, videtis quot quantisque bonis templum impletum ſit, dedicantibus omnibus, & ſupra vires ſuas quibusdam Deo donantibus.

13. Si vero vos cognitores quaeſitoresque donariis conſtitueritis, metuo ne non habeamus amplius, quae explorentur; cum futurum ſit, ut nemo ſuſtineat reum ſe conſtituere, & ſumtibus atque impenſis e ſua re familiari factis inſuper judicari, & periclitari adeo de capite. Quis enim vivendum ſibi putet, ſi indignus, qui donet aliquid, judicetur.

γένῃ ἡμῖν, νῦν καλαϛησόμεθα, κρίνεαϛ, ἢ ἐξετάζεαϛ, τὺς ἀνατιθέντας; ἢ μὴν ἐξ ἐκείνυ μὲν τῦ παλαιῦ ἔθυς, τῦ ἀνέδην καὶ πᾶσιν ἐξεῖναι, ὁρᾶτε ὅσων ἀγαθῶν [e] ἐμπέπλησται τὸ ἱερὸν, ἁπάντων ἀναλιθέντων, ἢ ὑπὲϱ τ ὑπάρχυσαν δύναμιν ἐνίων δωρεμδύων τ Θεόν.

Εἰ δ' ὑμᾶς αὐτὺς δοκιμαϛὰς, ἢ ἐξελαϛὰς ὑπιϛήσεϊε τοῖς ἀναθήμασιν, οἶνῳ μὴ [f] ἀπορήσωμεν τῶν δοκιμαζησομδύων ἔτι, ἱδένὸς [g] ἐπομδύοντος, ἐπόδικον αὐτὸν καθιϛάναι, ἢ ἀναλίσκοντα, ἢ καλαδαπανῶντα, παϱ' αὐτῦ κρίνεαϛ, [h] καὶ ὑπὲϱ τ ὅλων κινδυνεύειν. [i] ἢ τίνι βιωτὸν, εἰ κριθήσεται τῦ ἀνατιθέναι ἀνάξιος.

ALEXANDER, SEU PSEUDOMANTIS.

PArvum tu forte, Celſe cariſſime, & leve exiſtimas, quod juſſiſti,

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, Η ΨΕΥΔΟΜΑΝΤΙΣ.

1 ΣΥ μὲ ἴσως, ὦ φίλταϛε Κέλσε, μικρόν τι τῦτο καὶ φαῦλον οἴῃ τὸ πϱόσταγμα,

e Ἐμπέπλησται] Ita recte P. B2. H. Fl. aliaeque. Ἐμπέπληϛαι male J. f Ἀπορήσωμεν] Bene jam ſic J. item H. B2. Ald. S. P. & P. Ἀποϱήσομεν Fl. g Αὐτὸν] Αὐτὸν Edd. priores. h Καὶ ὑπὲϱ] Καὶ μὴ ὑπὲϱ Vorſt. male. Sic notat M. du S. i Ἢ τίνι] Ἢ τινι Ex. Fl. At vulgatam Edd. lectionem firmat P.

1. Ὦ φίλτατε Κέλσε] Οὗτος ἐϛὶ Κέλσος, ὁ τὸν καθ' ἡμῶν μακϱὸν φλυαϱίαν συ ὀκτὼ γϱάψας βιδλίοις. ᾧ * πϱὸς ἰσάϱιθμον ἀντεξαγόμδυος πϱόδηϖι, ὁ σπουδαιότατος ἀνϱ τεῖπεν Ὠϱιγένης, μετϱίους ἀπάσης σοφίας ϛ εὐσεδείας † ἐξυφηνάμδυος λόγους, ἢ λῆϱον ἀποφήνας τὸ θαυμαϛὸν αὐτῦ σπούδασμα. V.

* Πϱὸς ἰσάϱιθμον] Sic ex C. reſtituit M. du S. πϱωτάϱιθμον enim ante legebatur.

† Ἐξυφαν.] Et hoc emendavit idem pro vulgato ἐξυφασμένους.

ri docti. J. Celſi ſub Adriano Juriſconſulti meminit Spartianus: qui idem alterum, ut puto, Celſum ab eo memorat occiſum. Vide etiam *Xiphil.* 256. D. Duos Epicureos agnoſcit *Origenes*; alterum ſub Nerone, ſub Adriano & deinceps alterum (p. 8. contra Celſum) his verbis Δύο δὲ παϱειλήφαμεν Κέλσους γεγονέναι Ἐπικουϱείους τὸν μὲν πϱότεϱον κατὰ Νέϱωνα, τοῦτον δὲ κατ' Ἀδϱιανὸν ϛ καθ' ἑαυτόν. Qui poſterior procul dubio hic noſter eſt, cui Lucianus librum hunc ſuum inſcribit. Omnia enim concurrunt. Primo *etas*. Sub Adriano enim natus ad Commodi usque tempora facile vitam produxerit, quo imperante liber hic ſcriptus eſt. Secundo *Secta*: Epicureus enim hic ſummus, ut ex toto hoc libello, praecipue tamen ex ultimis verbis, patet, qualem & Origenes ſuum deſcribit, qui id ei paſſim vitio dat; p. 8. 10. 16. 97. 131. 141. 159. 200. 213. 232. Tertio *liber contra magos*, quem ſuo diſerte Lucianus aſſignat, c. 21. Origenes autem utpote remotior, dubitanter, cum ait p. 53. ὁϱᾷς ὡς ἐμοὶ τοῦτον οἰονεὶ ϖϱοδέδϱιχται μαγεῖϱον εἶναι, ϛὸν οἶδα εἰ ὁ αὐτὸς ὢν τῷ γϱάψαντι κατὰ μαγείας διδλία πλείονα. Pluribus enim libris hoc argumentum, ut ex utroque patet, tractarat. *M. du S.*

Κέλσε] De aetate *Celſi* male ſenſiſſe videtur *Dodwellus* in Diſſ. Iren. & in notis ad fragmentum *Phil. Sidetae*. *M. V. la Croze.*

3. Ἀλ-

μα, προστάξειν τ' Ἀλεξάνδρῳ σοι τῷ Ἀβωνοτειχίτῃ τῷ γόητος βίον, καὶ [a] ἐπινοίας αὐτοῦ, καὶ τολμήματα, καὶ μαγγανείας εἰς βιβλίον ἐγγράψαντα, πέμψαι τὸ δὲ, εἴ τις ἐθέλοι πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἕκαστον ἐπεξιέναι, ἐμεῖον ἐστὶν, ἢ τὰς Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου πράξεις ἀναγράψαι· τοσοῦτος [b] εἰς κακίαν ἐστὶν, ὅσος εἰς ἀρετὴν ἐκεῖνος. ὅμως δὲ εἰ μὴ συγγνώμης ἀναγνώσεσθε [c] μέλλοις, καὶ τὰ ἐνδέοντα τοῖς ἱστορημένοις προσλογιεῖσθαι, ἐπισκήσομαί σοι τὸν ἄθλον, καὶ τὸν Αὐγείου βοστασίαν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν, ἀλλ' εἰς δύναμίν γε τὴν ἐμαυτοῦ, ἀναλαθήσομαι πειράσομαι, ὀλίγους ὅσους τῶν κοφίνων ἐκφορήσας, ὡς ἀπ' ἐκείνων τεκμαίρεσθαι πόση πᾶσα, καὶ ὡς [d] ἀμέτρητος ἦν ἡ κόπρος, ἣν τρισχίλιοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτεσι ποιῆσαι ἐδύναντο.

Alexandri me tibi Abonoteichitae impostoris vitam, & commenta, & ausus, & praestigias, in librum relatas mittere. At illud, si quis accurate velit singula persequi, non minus est, quam Alexandri Philippi F. actiones describere. Quantus enim ille ad virtutem, tantus hic ad malitiam. Verumtamen si cum venia lecturus es, &, quae deerunt narrationi imputare *& adjicere* de tuo, laborem tibi illum sustinebo, & Augiae stabulum, etsi non universum, certe pro viribus repurgare studebo, paucos certe aliquot cophinos egerens, ut ex illis certe judicare possis, quantum omne quam immensum fuerit stercus, quod ter mille boves pluribus annis facere potuerunt.

Αἰδοῦμαι μὲν ὑπὲρ ἀμφοῖν, ὑπέρ τε σοῦ, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ· σοῦ μὲν, ἀξιοῦντος μνήμης γραφῆς τυγχάνειν ἄνδρα τρισκατάρατον· [e] ἐμοῦ δὲ, σπουδὴν ποιουμένου ἐπὶ τοιαύτῃ ἱστορίᾳ, καὶ πράξεσιν ἀνθρώπου, ὃν

2. Ac verecundia quadam afficior amborum nomine, tuo pariter ac meo: tuo, qui petas memoriae & scriptis commendari hominem omnibus modis exsecrabilem: meo, qui studium in tali historia ponam &

a Ἐπινοίας] Sic *J. Fr. S.* L. & marg. *A1.* Ἐποιείας *B2. P. Ald. Fl. H.* male. Ἀτοπείας *Heinf.* b Εἰς κακίαν] Nihil mutant Edd. ὁ κακία P. & *Angl.* c Μέλλοις] Ita esse in *J. Fl. H.* & *B2.* notat *M. du S.* Sed & est in *Ald.* &c. d Ἀμέτρητος] Sic Edd. Ἀμήθητος marg. *A1W.* Ἀμύθητος P. e Ἐμοῦ] Ἐμαυτοῦ marg. *A1.*

3. Ἀλ. τῷ Ἀβων.] Fuit eo tempore Alexander quidam Sophista, *Peloplaton* dictus, cujus historiam *Philostratus* scripsit in vitis Sophistarum p. 570. Sed is a Luciani Alexandro diversus, quanquam forma speciesque utrique fere una. Sed nec patria convenit, nec vitae genus. Hoc tamen notatum volui, quia similitudine formae in utroque a Luciano & Philostrato descriptae, & nescio quibus aliis deceptus, primo unum eundemque fuisse, ipse putaram. Mirum autem est Philostratum hominem valde superstitiosum, cum Sophistae vitam scriberet, nihil omnino de propheta adfuisse. Abonotichitam non ideo tantum vocat, quia ibi sedem Oraculi sui fixerit, sed quia inde oriundus erat. Vide c. 9. 11. & 12. *M. du S.*

4. Καὶ ἐποιείας αὐτοῦ] Ἐποιεία vox a Librariorum putilagine, pro Attica ἐπίνοια. Lexicographi tamen eam obtrusere, quasi prox sive proba vox esset. *Henricus Stephanus* recte omisit. Patet autem quoque hoc ipso inferius Luciani dialogo, ubi est ἐπίνοια. *Th. M.*

Ibid. Ἐπινοίας] L. *Junt.* Ed. & aliae recentiores non multae. In reliquis ἐποιείας. *M. du S.*

Ἐπινοίας] Hoc verum esse, vide infra hoc Dial. c. 22. *J. F. R.*

5. Μαγγανείας] Conf. supr. *Deor. Dial.* 2. Et infra Dial. proximo *Alex.* c. 17. c. 25. ac 43. f. & 54. *M. du S.*

9. Εἰς κακίαν] Angl. ὁ κακία. *J. B.*

14. Αὐγείου βοστασίαν] Allegoria proverbialis in hominem aut rem majorem in modum inquinatam, qua etiam usus est in *Fugitivis*. *G. C.*

27. Ἐν — θεάτρῳ ὑπὸ πλήθους.] Conf. infra hujus Dial. c. 44. & infra *Tox.* c. 59. *M. du S.*

31. Καὶ Ἀρριανὸς φ] Scripsit is, teste Simplicio, non solum dissertationes *Epicteti*, verum etiam Enchiridion. *AE. M.*

Ibid. Ἀρριανὸς] Hunc Luciani locum adducens *Vossius*, quod in viro tam diligenti mireris, in Catalogo operum *Arriani*, Historiam, cujus hic meminit Lucianus, omisit. Sub Hadriano floruisse dicit & probat idem Vir eruditissimus. De eo etiam quasi mor-

& actionibus hominis, quem non legi conveniebat ab eruditis hominibus, ſed in maximo theatro totisque populis confluentibus frequentiſſimo, ſpectari a ſimiis lacerandum aut vulpibus. Verum ſi quis hoc nos crimine accuſet, habebimus & ipſi exemplum ad quod illum ablegemus. Etenim Arrianus Epicteti diſcipulus, vir ex primis Romanorum, & tota vita in doctrinae ſtudiis verſatus, cui ſimile quid uſu venit, cauſſam etiam pro nobis dixerit. Tillibori enim latronis vitam ſcribere ipſe quoque dignatus eſt. Nos autem crudelioris longe latronis monumentum faciemus, quatenus non in ſilva & montibus, ſed in urbibus hic latrocinatus eſt, qui non Minyam ſolam neque Idam percurrerit, neque ſolas Aſiae partes deſertiores ſit depraedatus: ſed omne, fere dixerim, Romanorum imperium latrocinio ſuo oppleverit.

3. Prius vero ipſum tibi oratione deſcribam, formamque illius quam ſimillime potero, non multum licet pingendi arte valeam, delineabo. Corpore enim, ut hoc

Οὐκ ἀναγιγνώσκεαδ πρὸς τ πεπαιδευμένων ἦν ἄξιον, ἀλλ' ἐν πανδήμῳ τινὶ μεγίστῳ θεάτρῳ ὁρᾶαδ, καὶ πᾶσι θεάτροις, ἢ ἀλωπέκων σπαραττόμενον. ἀλλ' ἦν τις ἡμῖν ταυτὶ ὀπιφέρῃ τ αἰτίαν, ἔξομεν καὶ αὐτοὶ εἰς παράδειγμά τι τοιοῦτον ἀνενεγκεῖν. καὶ Ἀρριανὸς γδ ὁ τ Ἐπικτήτου μαθητὴς, ἀνὴρ Ῥωμαίων ἐν τοῖς πρώτοις, καὶ παιδείᾳ πᾶς' ὅλον τ βίον συγγενόμενος, ὅμοιόν τι παθὼν, ἀπολογήσαιτ' ἂν καὶ ὑπὲρ ἡμῶν. Τιλλιβόρου γὰρ τοῦ λῃστοῦ κἀκείνου βίον ἀναγράψαι ἠξίωσεν· ἡμεῖς δὲ πολὺ ὠμότερον λῃστὴν μνήμην ποιησόμεθα, ὅσῳ μὴ ἐν ὕλῃ καὶ ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν πόλεσιν ὅτου ἐλῃστευεν, οὐ Μινύαν μόνην, οὐδὲ τ Ἰδην καλατρέχων, οὐδὲ ὀλίγα τ Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότερα λεηλατῶν, ἀλλὰ πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, τ Ῥωμαίων ἀρχὴν ἐμπλήσας τ λῃστείας τ αὐτοῦ.

Πρότερον δέ σοι αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ, πρὸς τὸ ὁμοιότατον εἰκάσας τ μορφὴν, ὡς ἂν δύνωμαι, καίτοι μὴ πάνυ γραφικός τις ὤν. τὸ γδ δὴ σῶμα, ἵνα σοι καὶ τοῦ-

f Οὐ Μινύαν] Nil mut. Edd. *Μυσίαν Palm.*

31. Καὶ Ἀρριανὸς γδ] Ὅτι Ἀρριανὸς κατὰ τ Σεβαστὸν ἦν, ἐπεὶ ὁ Ἐπίκτητος, ὁ Στωϊκὸς ὃ τὰ ἠθικὰ φέρει, * κατὰ τοῦτον ἦν. *V.*

* Fallitur Graeculus. Notum enim eſt Epictetum Neronis tempore vixiſſe. Vide *Suidam. J. Cler.* Ad Antoninos usque vitam produxiſſe Epictetus traditur, vid. not. ad Ἀπαιδ. c. 13. *M. du S.*

40. Οὐ Μινύαν μόνην] Πότερον τ Ὀρχομενίων Μινύας, ἃ καὶ Ὅμηρος μνημονεύει Ὀρχόμενον Φαιστὸν † Μινύειον, ἢ τ Βοιωτίων; *V.*

† Μινύειον] Μινύειον antea male. Vid. *Homer.* Il. B. *Catal.* 18. vel 511. *M. du S.*

mortuo loquitur hic Lucianus. Nam de Libro ipſo Apologia intelligenda eſt. Vide *Xiph.* in Hadrian. 264. B. Ad Marci usque tempora deducit *Photius* Bibl. C. 58. p. 53. Vide etiam *Suidam.* Circa annum Chriſti 134. Cappadociae praefuit. *Dio* 69. p. 794. quo tempore *Ponti Euxini Periplum* Hadriano inſcripſit. *M. du S.*

36. Τιλλιβόρου] Hujus an meminerint alii ſcriptores, me latet. *M. du S.*

40. Οὐ Μινύαν μόνην] Quae ſit illa Minya regio, juxta cum ignariſſimis ignoro. Μινύας γῆ dicta eſt aliquando Orchomenus in Boeotia, ſed quam longe ab Aſia, toto Aegaeo mari intercedente, nullus ignorat. In Pamphilia fuit quaedam regio, quae Μυλίς dicebatur, non Μινύας. Sed & haec nimis longe ab Ida & locis ubi ſua latrocinia exercebat Tilliborus ille. Tu Lector, ſi mihi credis, leges confidenter, Μυσίαν. Nam Myſiae provinciae mons Ida erat in Aſia, ſi Aſiae vocem latius accipias, & ſatis vicina Aſiae proprie dictae. Ideo nulla eſt ratio dubitandi, quin noſtra emendatio ſit vera & proba. *J. P. a G.*

Οὐ Μινύαν] Τὴν τ Φρυγίας. *Steph. F. G.* Eadem nota, iisdem verbis in Ed. Graev. *Menagio* adſcribitur, quam modo ex *Gujeti* nott. Mſſ. exhibeo. *J. F. R.*

Ibid. Μινύαν] Scholiaſtes hic legendus. Sed prior ille Minyas apud *Homerum* in Catal. ν. 18. in Boeotia eſt, atque adeo a poſteriore non diverſus. *M. du S.*

τοῦτο δείξω, μέγας τε ἦν, καὶ καλὸς ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς· λευκὸς ἡ χρόαν, τὸ γένειον ἐπάνω λάσιος, κόμην ἡ μὴ ἰδίαν, ἡ δὲ καὶ πρόθετον ὑπεκείμενος, εὖ μάλα εἰκασμένην, καὶ τοὺς πολλούς, ὅτι ἦν ἀλλοτρία, λελῆθυῖαν. ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνοντες· φώνημα ἡδίστόν τε ἅμα καὶ λαμπρόταλον καὶ ὅλως, εὐδαμόθεν [a] μεμπτὸς ἦν ταῦτά γε.

etiam tibi oſtendam, & magnus erat, & honeſta ſpecie, & quae Deo dignum aliquid re vera prae ſe ferret: Colore candidus, mento non nimis hirſuto, comatus tum ſua coma, tum adſcita, praeclare illa aſſimulata, ut plerorumque oculos, alienam eſſe, fugeret: oculi vivaci lumine, & Deo plenum oſtendentes: vox ſuaviſſima ſimul & ſplendidiſſima: & paucis ut abſolvam, nulla pars, quantum ad haec, reprehenſionem habebat.

Τοιὸς δὲ μὴ ἡ μορφήν· ἡ ψυχὴ δὲ καὶ ἡ γνώμη, ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες, πολεμίοις, καὶ ἐχθροῖς ἐντυχεῖν γένοιτο, ἢ συγγενέσθαι τοιούτῳ τινί. συνέσει μὲν γὰρ καὶ ἀγχινοίᾳ, καὶ δριμύτητι, πάμπολυ τοὺς ἄλλους διέφερε· καὶ τόγε φιέργον, καὶ εὐμαθὲς, καὶ [b] τὸ μνημονικὸν, καὶ πρὸς τὰ μαθήματα εὐφυὲς, πάντα ταῦτα εἰς ὑπερβολὴν ἑκάστα ὑπῆρχεν αὐτῷ· ἐχρῆτο δὲ αὐτοῖς εἰς τὸ χείριστον· καὶ ὄργανα ταῦτα γενναῖα ὑποβεβλημένα ἔχων, αὐτίκα μάλα τ' ὀπὶ κα-

4. Talis quidem erat forma. Animus autem & mens hominis, averruncator Herocules, & Jupiter depulſor, & ſervatores Jovis liberi! in hoſtes noſtros & inimicos potius incidamus; quam verſemur cum tali. Nam intelligentia, & ſolertia, & acumine, multum alios excelluit, tum curioſitas, & docilitas, ac memoria, & ingenium diſciplinae capax, omnia haec, & ad excelſum usque ſingula ipſi aderant. Verum utebatur illis peſſime: & cum inſtrumenta iſta virtutis in poteſtate haberet, mox famoſiſſimae

a Μεμπτὸς] Μωμητὸς P. b Τὸ] Deerat in *Ald. P. Fl. H. S.* Aderat in *J.*

52. Πρόθετον] Quomodo id deprehenſum ſit, infra narrabit c. 59. Sic καμῶν προθέτους inter muliebria lenocinia apud *Philoſtratum* recenſentur. p. 931. ubi Cl. interpres & hunc Luciani locum appoſite adducit & *Clem. Alexandr.* Paedag. I. 3. p. 218. *M. du S.*

55. Τὸ γοργὸν] Τὸ σεμνὸν, φοβερὸν. *F. G.*

59. Ζεῦ ἀποτρόπαιε] Recte ſecundum Theologiam gentilium. Quod autem *Clemens Alex.* 12, 2. — habet προτροπαίους, mendoſum eſt. & ἀποτρ. legendum. Quod diligentem & eruditum ejus Editorem non fugiet, credo. *M. du S.*

60. Πολεμίοις] Sic *Gall.* §. 30. ἐχθρῶν ὕστα πλουτεῖν γένοιτο. *Æſchylus* Prometh. vinct.

Ερ. χλιδᾶν ἔοικας τοῖς παροῦσι πήμασι.
Ηρ. χλιδῶ; χλιδῶντας οἶδα τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ
Ἐχθροὺς ἰδοιμι.

Ex quo *Plaut.* Aſin. act. 3. ſc. *Agedum.*

Ar. Hem adſpecta rideo? utinam male qui mihi volunt ſic rideant.

Sic *Terent.* Eunuch. Act. 4. Sc. 3. *Albin.* Conſ. ad *Liv.*

Urbs gemit, & vultum miſerabilis induit unum.
Gentibus adverſis forma ſit illa, precor.

Idem *Albin.* etiam. *J. B.*

71. Κέφαττος — Εὐρύβατος] Nobiles facinoroſi. Meminit horum & *Æſchines* adverſus Cteſiphontem: ὅτε δὲ Φρυνώνδας, ὅτι Εὐρύβατος, ὅτι ἄλλος ἰδίᾳ ποτὲ τὴν πάλαι πονηρᾶν τοιοῦτος μοχθηρὸς καὶ γόης ἐγένετο. Vid. *Eraſmum* ad proverbium: ne in Jampygum incidas. *G. C.*

Κέφαττος] Vide *Ovid.* Metam. XII. f. 2. *M. du S.*

Ibid. Εὐρύβατος] Vide *Eraſmum* in proverb. ὑφεβάτιος. *Vorſt.* Scholiaſtae hic parum nocus. *M. du S.*

72. Φρυνώνδου] Pravitate notum fuiſſe Scholiaſtes ait. *M. du S.*

Ibid. Ἀριστόδημον] Quem Ariſtodemum intelligat, neſcio; plures enim ſunt hujus nominis Tyranni, vide Scholium 4. *M. du S.*

Ibid. Σάτυρον] Eum intelligit, de quo ſupra N. δ. XXX. Vide etiam Δήμων. c. 1. *M. du S.*

73. Ῥαυτιλιανῷ] Sic legit Interpr. ex Cod. Florent. *J. B.*

Ῥαυτιλλιανῷ] De hoc apud hunc multa deinceps: apud alios nihil invenio, quamvis clariſſimus illa aetate fuerit. *M. du S.*

74. Ἰσὶν αὐτοῦ] Lege αὐτοῦ. *F. G.*

Ibid.

simae malitiae hominum, summus ipse factus est, supra Cercopas, supra Eurybatum, aut Phrynondam, aut Aristodemum, aut Sostratum. Ipse enim suo genero Rutiliano aliquando scribens, & modestissime de se loquens, Pythagorae similis esse praedicebat. Sed propitius sit mihi Pythagoras, sapiens vir & divina mente praeditus. Si vero hujus aetate vixisset, puer, bene novi, ad illum visus esset. Et per Gratiarum numen noli putare, me contumeliae in Pythagoram caussa ista dicere, aut quo componere illos audeam, quantum ad actionum similitudines. Verum si quis pessima quaeque, & contumeliosissima, quae per calumniam dicuntur de Pythagora, quibus ego fidem ut veris nunquam adhibuero, tamen in unum conducat omnia; vix minima pars ea fuerit ejus quae in Alexandro fuit callliditatis. Omnino enim cogita mihi, & in animo effinge, variam vehementer animae temperaturam, ex mendacio, dolis,

ὁπόσῃ ἀληθείων ἀκρότατος ἀπεστιλέδη, ὑπὲρ τὺς Κέρκωπας, ὑπὲρ τ' Εὐρύβατον, ἢ Φρυνώνδαν, ἢ Ἀριστόδημον, ἢ Σώστρατον. αὐτὸς γὰρ τῷ γαμβρῷ ὁ Ῥουτιλιανῷ ποτε γράφων, καὶ τὰ μετριώτατα ὑπὲρ ἑαυτοῦ λέγων, Πυθαγόρᾳ ὅμοιος εἶναι ἠξίου, ἀλλὰ ἵλεως ἔστω ὁ Πυθαγόρας εἰπὼν, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ θεῖα γνώμην θεοπέσιος· εἰ δὲ καὶ τούτου ἐγεγένητο, παῖς ἂν, εὖ οἶδα, ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε· καὶ πρὸς Χαρίτων, μή με νομίσῃς ἐφ' ὑγρᾷ ταῦτα τῇ Πυθαγόρᾳ λέγειν, ἢ συνάπτειν πειρώμενον αὐτὺς εἰς ὁμοιότητας τ' πράξεων. ἀλλ' εἴ τις τὰ χείριστα καὶ βλασφημότατα τ' ὑπὲρ Ἀφροδίτης τε καὶ τῶ Πυθαγόρου λεγομένων, οἷς ἔγωγε οὐκ ἂν πειθαίμην, ὡς ἀληθέσιν οὖσιν, ὅμως συναγάγοι ἐς τὸ αὐτὸ, πολλοστὸν ἂν μέρος ἅπαντα ἐκεῖνα γένοιτο τ' Ἀλεξάνδρου δυνάστου. ὅλως γὰρ ὑποψόφου μοι, καὶ τῇ λογισμῷ Ἀφροτύπωσον ποικιλωτάτῃ τινὶ ψυχῆς κράσιν, ἐκ ψεύδους, καὶ δόλων, καὶ ὑπορ-

e Ῥουτιλιανῷ] Ῥουτιλιανῶ *Fl.* d Αὐτοῦ] Sic recte *B2.* Αὐτοῦ ceterae. e Εἰς] Sic *Ald. P. H.* Πρὸς *J.*
f Ποικιλωτάτῃ] Ποικιλοτάτῃ Edd. priores.

71. Ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας] Οὗτοι εἰσὶ δεινοὶ ἀπατεῶνες, Ὀλυμπιάδος ἄκμης γεγόν. * Σίλλος δὲ Τριόπιλλος ἱστορικὸς ὁμοίως ἱστορεῖ δ' ἀφροδ. ἀλλ' αὐτῶν δὲ ἐστὶ τὸ παροιμιαζόμενον, Κερκώπων ἀγορά. ἀπεστιλίδωσεν δ' ὁ ὕσος. Πυθαγόρας δὲ τὺς πιθήκους μαθοῦσιν φησιν Ἀφροδίτην. Ὁ δὲ Εὐρύβατος ὁ πονηρὸς ὁ πανοῦργος, πρὸς δὲ τῇ πανδύτης ὑπάρχων. Ὀσσίνους δὲ Φρυνώνδας ἐπὶ † πομπίᾳ βοᾶται. ὁ Ἀριστόδημος δὲ μιμητὴς ὢν καλλικόγων ἐς ἱστορίαν, ἀφ' ἧς καὶ ὁ πρωτὸς Ἀριστόδημος καλεῖται. τούτους ὁρᾶις καὶ ὁ Σώστρατος. *V.*

* Σίλλος] Sic *C.* Σίλλος *V.* Σιλλος Edita. *M. du S.*

† Πομπίᾳ] Ita mutavit *Salmas.*, quum *συμπόσιον* editum esset. Sed confer & *Suidam* h. v. *J. F. R.*

Ibid. Αὐτοῦ] *B2.* In reliquis prave αὐτοῦ. *M. du S.*

78. Πρὸς αὐτὸν] Παῖς ἦν πρὸς αὐτὸν. Sic *Terent. Nihil ad nostram hanc*, Eun. II. 3. 69. Et paullo post plenius, *ne comparandus ad illum est.* Exempla Graeca passim quoque obvia. Vid. Fratris carissimi *G. O. Reitzii* Belg. Gr. p. 519. *J. F. R.*

83. Ἐπὶ Ἀφροδίτῃ — ὃς ἔγωγε οὐκ ἂν π.] Hic locus apprime notandus, quo Luciani ingenium, scriptorumque ejus consilium atque institutum nosse discites. Ex animo enim quin hic sit loecutus, cur dubitetur nulla causa est. Cur ergo, inquies, si de magnis illis viris tam magnifice senserit, perpetuis eos infectatur calumniis? Dicam: sub eorum persona eos plerumque petebat, qui nomen eorum vitae flagitiosissimae praetendebant. Reliqui fere joci sunt eximiis illis viris nequaquam fraudi, si Lector sapiat, futuri. Vid. & 25. *M. du S.*

86. Πολλοστὸν — μέρος] Utitur hoc Luciani testimon. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VI. 86. p. 432. ubi πολλοστὸν μόριον nonnulli Codd. habent. Sed & πολλοστημόριον dici, ut editum in Thucyd. vid. *Polluc.* L. IV. segm. 165. *J. F. R.*

89. Ποικιλωτάτῃ] Vitiose legitur, ὅλως γὰρ ὑποψόφου μοι, καὶ τῇ λογισμῷ Ἀφροτύπωσον ποικιλωτάτῃ τινὶ ψυχῆς κράσιν. ratio linguae postulat ποικιλωτάτην. id alibi observatum, vel potius non corruptum, apud Nostrum: ut de Saltatione c. 31. πλὴν ὅτι ποικιλώτερος αὐτοῖς, &c. *J. J.*

Ποικιλωτάτῃ] Cl. *Jensii* emendatio, ut Ὀρχ. c. 31. *M. du S.*

ἐπιορκιῶν, καὶ κακοτεχνιῶν συγκειμένην, ῥᾳδίαν, τολμηρὰν, εὐμήχανον, φιλόπονον ἐξεργάσασθαι τὰ νοηθέντα, καὶ πιθανὴν καὶ ἀξιόπιστον, καὶ ὑποκρίσεως τῆς βελτίονος, καὶ τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς [a] βουλήσεως ἐοικυῖαν. οὐδεὶς γοῦν τοπρῶτον ἐντυχὼν, οὐκ ἀπῆλθε δόξαν λαβὼν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς εἴη πάντων ἀνθρώπων χρηστότατος, καὶ ἐπιεικέστατος, καὶ προσέτι ἁπλοϊκώτατός τε, καὶ [b] ἀφελέστατος. ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις, τὸ μεγαλουργὲς [c] προσῆν, καὶ τὸ μηδὲν ἀεὶ μικρὸν ἐπινοεῖν, ἀλλ' ἀεὶ τοῖς μεγίστοις ἐπέχειν τὸν νοῦν.

perjuriis, malis artibus compositam, agilem, audacem, periculis se objicientem, laboriosam in perficiendis cogitatis, probabilem, quae fidem facile inveniat, quae optima simulet, & maxime his, quae vult, adversari videatur. Nemo igitur, qui primo illum conveniisset, non sic ab eo discessit, ut putaret, omnium illum hominum optimum, & aequissimum, & adhaec simplicissimum, atque ab omni fuco alienum. Super ea vero omnia inerat quaedam in viro magnificentia, & quod nihil unquam cogitaret parvum, sed rebus semper maximis mentem applicaret.

Μειράκιον μὲν ὢν ἔτι ὢν, πάνυ ὡραῖον, ὡς ἐξῆν ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι, καὶ ἀκούειν τῶν διηγουμένων, ἀνέδην ἐπόρνευε, καὶ συνῆν ἐπὶ μισθῷ τοῖς [d] βουλομένοις. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστὴς γόης, τῶν μαγείας καὶ ἐπῳδὰς θεοπεσίους ὑπισχυ-

5. Cum igitur adolescens adhuc esset formosus admodum, quod licebat e stipula *quasi & reliquiis formae* colligere, & audire a narrantibus, effuse impudicus, pretio copiam sui faciebat rogantibus. Inter alios ducit illum amator aliquis, praestigiator, ex eorum genere, qui magicas artes & divinas

a Βουλήσεως] Ita bene P. B2. & marg. *AIW.* Βολήσεως male *S. A. J. H. Ald. Fl.* b Ἀφιλέστατος] Sic P. Et Edd. optimae. Ἀσφαλέστατος male Ex. *Fl.* c Προσῆν] Πρεῶν Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. d Βουλομένοις] Sic A. P. L. & marg. *AIW.* Διομένοις Edd. priores.

95. Βουλήσεως] Ibidem non multo post pro, τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς βολήσεως ἐοικυίαν, rescribe βουλήσεως. Sic habet *Basilienses* annī 1545. *J. J.*

Βουλήσεως] In plerisque impressis βολήσεως scriptum erat; quod & ego primo probabam, & ab aleatoribus petitam metaphoram putabam, qui si callidi sint, faciem vultumque componunt tum maxime, cum alea minime favet. Unde apud Gallos tritum, *faire bonne mine à mauvais jeu.* Sed utramque nunc *B. P.* & Cl. *Jensium* monentem laudo, qui βουλήσεως restituunt, quod Graecum & venustum. V. versus finem hujus libelli c. 54. — 57. quae verbum hoc mire illustrant. & *Thuc.* I. 92. *M. du S.*

3. Ἐπίχειν τὸν νοῦν] Jussit in marg. *Solanus* conferre *Th. Magistrum.* Id feci, vidique nihil aliud, quam illum haec Luciani verba v. Ἐπίχω eodem modo proferre, ad demonstrandum, ἐπίχειν modo esse ἐπί τινι ἔχειν, cum alibi & κωλύειν significet. Sed & interdum νοῦν & ὀφθαλμοὺς omitti, docebunt *Bos* de Ellipsi, & *Elsner.* ad Act. Apost. III. 5. ubi de mendico: ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς. Verum quod hic contra *Bosium* sentiat, & non ὀφθαλμοὺς, sed νοῦν in hoc exemplo intelligi contendat, nondum mihi probavit; quin priori ideo credam, quod expressis verbis praemittatur, βλέψον εἰς ἡμᾶς. Nec juvant *Elsnerum* exempla quae adfert, in quibus τὸν νοῦν additur; nam & *Bos* habet, ubi ὀφθαλμοὺς addatur. Sed non tanti est, ut alteruter multum a vero aberrasse dici queat. *J. F. R.*

5. Ὡς ἐξῆν ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι] Vertit Interpres, *ut licebat ex stipula conjicere*; recte quidem quantum ad simplicia verba: at veram eorum mentem, elegantemque, qua hic utitur Lucianus, metaphoram, nemo melius exponat, quam Interpres Graecus anonymus *Homeri*, ad Odyss. Ξ. vs. 214. ita scribens, Ὡς γὰρ ἀπὸ τῆς καλάμης ἔστιν νοῆσαι τὸ κάλλος τῶν τεθερισμένων καρπῶν, οὕτως ἔστι καὶ περὶ σωμάτων τὴν ἀρχαίαν ἕξιν καταγνῶναι. *Nam quemadmodum ex stipula licet cognoscere pulchritudinem demessarum frugum, ita ex senili corpore priorem formam intelligere* licet. Καλάμη enim, ut idem Scholiasta paullo supra docuerat, quum proprie notet τὸν ὑποξάθμιλον τῷ ὀπολειπομένου σίτου (sive, ut *Hesychius*, τὸ ξυλῶδες τῶν καρπῶν) sumitur etiam metaphorice pro senectute, sive ἀκάρπῳ ἡλικίᾳ, *aetate effoeta*; quemadmodum & καλάμιον interpretatur item *Hesychius.* *J. J.*

6. Ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρισθαι] *Homer.* Odyss. Ξ. 214. *M. du S.*

8. Διομένοις] Angl. βουλομένοις. *J. B.*

Βουλομ.] Sic A. P. & L. Reliqui διομένοις. V. c. 17. & passim apud optimos scriptores. *M. du S.*

10. Μαγείας — καὶ ἐπῳδὰς] Conf. supra Μισθ. c. 40. *M. du S.*

12. Ἐπαγ. τοῖς ἐχθ.] Flor. ἐπαγ. ἐπὶ τ. ἐχθ. *J. B.*

13. Ἀναπομπὰς] *Deconvertes.* ἀναπέμπω *emitto*, *sur-*

vinas incantationes pollicentur, & philtra venerea, & inimicorum illicia, & theſauros eruendos, & hereditates. Hic videns ingenioſum puerum, & ad ſuarum actionum miniſteria paratiſſimum, non minus ſuae cupidum malitiae, quam ipſe florem illius aetatis deperierat: inſtituit illum, & adjutore, miniſtro, atque famulo perpetuo uſus eſt. Caeterum ipſe ille publica quidem profeſſione medicus, ſciebat non minus, quam Thonis illius Aegyptii uxor,

Pharmaca multa remiſta bona, aſt idem mala multa;

Quorum iſte omnium heres & ſucceſſor factus eſt. Fuerat autem magiſter illius & amator Tyaneus genere, ex familiariſſimis Apollonii Tyanei, qui omnem illius tra-

μῶν, καὶ χάριτας ὅτι τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς [e] τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων, ἀμφοδοχάς. ὅτος ἰδὼν [f] εὐφυᾶ παῖδα, καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν τ αὐτῷ πράξεων ἑτοιμόταλον, ἅμα μεῖον ἐρῶντα τ κακίας τ αὐτῷ, ἢ αὐτὸς τ ὥρας τ ἐκείνῳ, ἐξεπαίδευσέ τε αὐτὸν, καὶ διετέλ ὑπουργῷ, καὶ ὑπηρέτῃ, καὶ ἀμφακόνῳ χρώμενος. ὁ δ' αὐτὸς ἐκεῖνος, δημοσίᾳ μὲν δὴθεν ἰατρὸς ἦν, πίστασθαι δὲ καὶ τ [g] Θῶνος τῆς Αἰγυπτίης γυναῖκα,

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά.

Ὧν ἁπάντων κληρονόμος, καὶ ἀμφόδοχος αὐτὸς ἐγένετο. ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκείνου, καὶ ἐραστὴς, τὸ γένος Τυανεὺς, τῆς [h] Ἀπολλωνίῳ τῷ [i] Τυανεῖ τῷ [k] πάνυ συγγενομένων, καὶ τ πᾶσαν αὐτῆς τραγῳδίαν εἰ-

e Τοῖς ἐχθροῖς] Ἐπὶ τοῖς ἐχθρ. *Fl.* f Εὐφυᾶ] Ita etiam habere *J. Fl.* & *B2.* notat *M. du S.* Sed habet & *H.* &c. g Θῶνος] Θόωνος Cod. A. & P. Prius Edd. conſtanter. h Αὐτὸς] Οὗτος A. P. L. Αὐτὸς Edd. vett. i Τυανεῖ] Τυανεῖ *J.* ſola. k Πάνυ] Τῷ πάνυ *Marc.* Nihil mut. Edd.

ſurſum mitto, Etym. *F.G.*

Ἀναπομπὰς] Recte *Gujetus* exponit; nam promittunt magi ſe ſuis incantationibus theſauros alte ſub terra defoſſos, ſurſum evocaturos. *J.F.R.*

14. Εὐφυᾶ] Non quidem immerito varietatem quaeſivit diligentiſſimus *Solanus*: nam εὐφυῆ requiritur ab recto εὐφυής, ſi paradigmata grammatica ſpectes, ut ἀληθέα ἀληθῆ. & εὐφυῆ *Varſtius* etiam margini *Baſil.* 2. adſcripſerat. Verum neuter videtur attendiſſe ad exceptionem, quae εα purum tam in α quam η contrahi monet, ſic ὑγιῆ & ὑγιᾶ utrovis more dici, & poſterius quidem frequentius, Grammatici jam tradidere. Conf. *de Sals.* §. 74. & *Maittaire* de Dial. p. 29. *J.F.R.*

20. Θῶνος] Angl. Θόωνος & ita Interp. *J.B.*

Θῶνος] Conf. *Homer.* Odyſſ. Δ. 230. Sic ſcribitur apud *Hom.* l.c. ad quem locum manifeſto alludit. cum A. tamen P. etiam Θόωνος. Cave autem credas cum doctiſſimo *Philoſtrati* interprete, nomen id fuiſſe Tyanenſi (ad p. 148.) quem Aegyptium inſuper vir doct. deceptus facit. Mirum autem eſt, apud *Philoſtr.* hujus hominis mentionem nullam fieri, quem participem ſuorum arcanorum Apollonio Noſter tam diſerte tradit. *M. du S.*

22. Φάρμακα] Hoc carmen pluribus in locis eſt apud *Homerum*, praecipue Odyſſ. Δ. quod uſurpatur in medicos imperitos, qui non raro venenum pro remedio miniſtrant. *G.C.*

Φάρμακα] Hunc verſum vid. ibid. Odyſſ. Δ. 232. *J.F.R.*

25. Αὐτὸς] Angl. ὗτος. *J.B.*

26. Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγενομένων] Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ. *Th.M.* Hujus vitam 8. libris *Philoſtratus* deſcribit: hunc *Hierocles* Chriſto aequiparavit: contra quem Euſebius ſcripſit. *G.C.*

27. Ἀπολλ. τῷ Τυανεῖ τῷ π. σ.] Secuti hic ſumus emendationem *Marcilii*; nam τῷ deeſt in noſtris libris. Sed ad alia venio. Medicus ille & ſimul magus, cum Apollonio Tyaneo diu verſatus fuerat, qui paullo ante centeſimum a Chriſto nato annum, eodem quo Nerva, tempore, mortuus traditur. Hujus imberbis adhuc diſcipulus Alexander: unde facile patet, initio fere ſeculi ſecundi natum Alexandrum; quod optime convenit cum iis quae de eo hic traduntur, nondum ſeptuagenarium deceſſiſſe ſub finem Imperii *M. Aurelii Antonini*, quod ex ſequentibus patebit. v. quae de bello Marcomannico habet c. 48. *M. du S.*

Ibid. Τῷ πάνυ] Emendationem hanc *Marcilii* adeo neceſſariam exiſtimavi, ut eam receperim, contra Edd. *J.F.R.*

28. Τραγῳδίαν] Non ſic de eo ſentiebat *Philoſtratus*, qui viri vitam conſcripſit, etiam nunc extantem. Non *Eunapius*, qui in prooem. ad vit. *Soph.* ἐπιδημίαν εἰς ἀνθρώπους θεοῦ. librum eum inſcribi jure potuiſſe cenſebat. Ante Lucianum vix reperies, qui ejus meminerit. Eruditiſſ. certe *Philoſtr.* enarrator Lucianum cum Apulejo coaetaneo primos facit, praef. p. 33. *M. du S.*

εἰδότων. ὁρᾷς ἐξ οἵας σοι λατρείας ἄνθρωπον λέγω;

Ἤδη δὲ πώγωνος ὁ Ἀλέξανδρος πολιὸς καὶ τοῦ Τυανέως ἐκείνου τεθνηκότος, ἐν πενίᾳ καθεστὼς, ἀπορίᾳ ἅμα τῆς ὥρας, ἀφ' ἧς τρέφεσθαι ἐδύνατο, οὐκ ἔτι μικρὰ ἐνθυμούμενος [a] ἐπινοίᾳ· ἀλλὰ κοινωνήσας Βυζαντίῳ τινὶ [b] χρονογράφῳ, τῶν καθιέντων εἰς τοὺς ἀγῶνας πολὺ καλαρατοτέρῳ τὴν φύσιν (κόκκωνας δὲ ἐπεκαλεῖτο, οἶμαι) θρέψαντες γοητεύοντες, καὶ τοὺς πάχεις τῶν ἀνθρώπων (οὕτω γὰρ αὐτοὶ τῇ πατρίῳ τῶν μάγων φωνῇ τοὺς πολλοὺς ὀνομάζουσιν) ἀποκειρόντες. ἐν δὲ τούτοις, καὶ Μακέτιν γυναῖκα πλουσίαν, ἔρωτι μέν, ἐράσμιον δὲ ἔτι εἶναι βουλομένην, ἐξευρόντες, [c] ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἐρχόμενα παρ' αὐτῆς, καὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας εἰς τὴν Μακεδονίαν. Πελλαία δὲ ἦν ἐκείνη, πάλαι μὲν εὐδαίμων χωρίς τε τοὺς Μακεδόνων βασιλέας, νῦν δὲ ταπεινὸς καὶ ὀλίγους τοὺς οἰκήτορας ἔχουσα.

goediam nossent. Vides e qua tibi schola hominem narrem?

6. Jam barbatus Alexander, mortuoque illo Tyanensi, in paupertate constitutus, cum jam defloruisset aetatula, qua ali poterat, nihil parvum cogitabat: sed societate inita cum Byzantio quodam annalium scriptore ex eo genere, qui in certamina descendunt, multum etiam execrabilioris ingenii homine, Coccona, puto, vocabatur, circumibant praestigiis utentes, & pingues hominum (sic ipsi patrio magorum nomine vulgus appellabant) detondentes. In hisce vero etiam e Macedonia mulierem divitem, effoetam illam quidem, sed quae amabilis esse vellet, cum invenissent, annonae quantum opus esset ab illa nacti, e Bithynia illam in Macedoniam secuti sunt. Ex Pella autem ea fuit, beato quondam oppido Macedonum regum temporibus, jam vero paucos eosque humiles cives habente.

Ἐνταῦθα ἰδόντες δράκοντας παμμεγέθεις,

7. Hic visis dracónibus ingenti specie, man-

a Ἐπινόᾳ] Ἀπινόᾳ P. b Χρονογράφῳ] Sic Y. H. P. S. Ald. B2. Χορογράφῳ Fl. c Ἐπεσιτ.] Ἀπεσιτ. male P.

35. *Μικρὰν ἐδὲν ἐπινοίᾳ*] Sic *Liv.* de Scipione XXIX. 1. Nihil enim parvum, sed Carthaginis jam exeidia agitabat animo. *M. du S.*

36. Χρονογράφῳ] Forsan χρησμογράφῳ, ut infra c. 10. *M. V. la Croze.*

Χρονογράφῳ] Legendum λογογράφῳ, adscripserat *Solanus*, ut supra *Herod.* c. 4. ubi καὶ συγγραφέως & λογογράφους. Vel χρησμογράφῳ, videndumque quod hic sequitur cap. 10. hujus *Alex.* Sed prius malim. *Y. F. R.*

Ibid. Καθιέντων] Circulatoremne intelligit? *M. du S.*

Καθιέντων] Κατιόντων aliquem legendum conjicere *Gujet.* ait in suis nott. Mss. Sed quia stare potest vulgata, nihil muto. *Y. F. R.*

37. Καλαρατοτέρῳ] Intellige αὐτοῦ, τῷ Ἀλεξάνδρου scil. *F. G.*

39. Πάχεις] Sic pag. seq. & pag. 481. *Y. B.*

Πάχεις] V. *Aristoph.* p. 670. A. Et Nostrum c. 9. *M. du S.*

Πάχεις] Infra addit καὶ ἰλίθιοι, καὶ ἀπαίδευτοι. Et sic πάχεις de rudi ac stupido hominum grege usurpari, hoc aliisque aliorum testimoniis probat Reverend. *Elsner.* ad Euang. Matth. XIII. 15. p. m. 67. *Y. F. R.*

41. Τοὺς πολλοὺς] Notum quidem addito articulo *vulgus* & *res vulgares* significari. Vid. nostrum supra de *Merc. cond.* c. 9. & infr. hoc *Alex.* c. 9. *Dion. Hal.* VII. p. 473. τὸ ὅπως — ἢν τι ἢ πολλῶν. Sic τοὺς πολλοὺς Scholiast. *Thucyd.* interpretatur πένητας. Ad L. I. c. 6. No. 15. Conf. *Ael.* V. H. XIV. 8. ac decies alibi apud hunc & omnes. Sed non ideo haec adduco, ut sexcenties dicta repetam; verum ut hac occasione admoneam, non semper tamen *plebem* significari, sed plus, veluti in *Epist.* ad *Rom.* c. V. 15. εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἑνὸς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον. Quin & *universos* interdum significare τοὺς πολλοὺς, docet *Gronov.* qui verba *Arrian.* de Exp. Alex. VII. p. 485. Ed. *Amst.* (Ed. *Leid.* p. 300.) ubi ὡς ἐπὶ Ἄραβας τοὺς πολλοὺς verti vult, *universos Arabas*; quum non sufficeret Vulcanii versio, *in Arabas, populosam gentem.* *Y. F. R.*

Ibid. Ἀποκείροντες — Μακέτιν] Vid. quae diximus ad *Philopatr.* c. 21. κεκαρμένους τὴν τοῦ & τὴν Ἀφίσιον. Sic paullo post dicuntur τοὺς ὑγιεφάλους & τὰς καρήνας προξυρημένας. Porro Μακέτιν ita verti, ne quis *Macetin* vel *Macetam* proprium unius mulieris nomen intelligeret. *Y. M. G.*

42. Μακέτιν] Nomen est non proprium illius mulie-

manſuetis plane & cicuribus, qui etiam alerentur a mulieribus, & jacerent cum pueris, & calcari ſe paterentur, atque urgeri non aegre ferrent, & infantis inſtar lac e mamma ſugerent. Multi autem tales apud illos naſcuntur, unde etiam illam de Olympiade fabulam olim exiiſſe probabile eſt, cum Alexandrum utero ferret, tali, puto, angue cum illa cubante. Emunt horum ſerpentium unum pulcherrimum paucis obolis.

ἡμέρως πάνυ, καὶ τιθασσοὺς, ὡς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφεσθαι, καὶ παιδίοις συγκαθεύδειν, καὶ πατεῖσθαι ἀνέχεσθαι, καὶ θηλυμένους μὴ ἀγανακτεῖν, καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ μάμμης φεύγειν. πολλοὶ δὲ γίνονται τοιοῦτοι παρ' αὐτοῖς, ὅθεν καὶ τὸν περὶ τὴν Ὀλυμπιάδα μῦθον ἀφορμὴν σχεῖν πάλαι εἰκὸς, ὁπότε ἐκύει τὸν Ἀλέξανδρον, δράκοντί τινι, οἶμαι, τοιούτῳ συγκαθεύδουσαν αὐτῇ) ὠνοῦνται τὸν ἐρπετὸν ἐν τῷ κάλλιστον, ὀλίγων ὀβολῶν.

8. *Et hinc*, ut ait Thucydides, *jam belli principia*. Tahquam enim peſſimi duo *mortales*, & audaciſſimi, & ad maleficium promtiſſimi, ſocietatem coëuntes, facile intelligebant, a duobus hiſce maximis quaſi tyrannis vitam regi, ſpe & metu, eumque, qui alterutro horum, prout opus ſit, uti queat, ad divitias celeriter perventurum. In utroque enim horum, quoties vel metueretur aliquid, vel ſperaretur, videbant futuri ſcientiam & maxime neceſſariam & in primis deſiderabilem eſſe: eaque ipſa ra-

Καὶ τὸν Θουκυδίδην, ἀρχὴ ὁ πόλεμος ἐνθένδε ἤδη. ὡς γὰρ ἂν δύο κάκιστοι, καὶ μεγαλότολμοι, καὶ πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρότατοι, ἐς τὸ αὐτὸ συνελθόντες, ῥᾳδίως καθεώρων τὸν ἀνθρώπων βίον ὑπὸ δυοῖν τούτοιν μεγίστοιν τυραννεύμενον, ἐλπίδος, καὶ φόβου· καὶ ὅτι ὁ τούτων ἑκατέρῳ ἐς δέον χρήσασθαι δυνάμενος, τάχιστα πλουτήσειεν ἄν. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τό τε δεδιότι, καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἑώρων τὸ πρόγνωσιν ἀναγκαιοτάτην τε, καὶ πολυτιμοτάτην οὖσαν,

d Δυοῖν] Δυοῦν *P.* Δυοῖν *Ald. H. Bz. Fl. S.* recte. de *J.* vid. nott. *e* Ἐν] Abeſt a *Fl.* Adeſt in aliis.

ſeris, uti priores interpretes verterunt, ſed quo tantummodo regio, unde orta erat, denotatur. Vid. Epigramma a *Kennetto* laudatum p. 117. *M. du S.*

46. Πελλαίᾳ] Macedoniae civitas eſt, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pellae dracones alere, eosque aeſtate, frigoris cauſa, collo circumdare. *G. C.*

Πελλαίᾳ] Adleverat margini Clar. *Hemſterh.* videndum *Ez. Spanhem.* de Pr. & Uſ. Num. Ant. Diſſ. IX. p. 655. Quem igitur adiiſſe non pigebit. *J. F. R.*

47. Εἰδυίμων] Enallage. *F. G.*

48. Νῦν δὲ] V. *Spanhem.* 654. *M. du S.*

55. Πολλοὶ δὲ] De ſerpentibus Pellaeis *Caſaub.* ad *Suet.* lib. 3. *J. B.*

56. Τὸν περὶ τ' Ὀλυμπ.] Vid. *Plut.* in initio Alex. qui Luciano hac in re adſtipulatur. Adde *Spanhem.* 212. *M. du S.*

57. Ὀλυμπιάδα] Matre Alexandri, de qua Dial. *Diog.* & *Alexand.* *G. C.*

Ὀλυμπιάδα] Origo fabulae de Olympiadis ſerpente. *F. G.*

62. Θουκυδίδην] *Thucyd.* L. II. c. 1. *M. du S.*

66. Τὸν — βίον] Conf. infra Δημ. c. 20. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ δυοῖν τούτοιν] Metus & ſpes divinationem & auguria repererunt. Qui impune cupiunt, ſuis votis undecumque blandiuntur, & quidvis in omnem optati eventus partem trahunt. Qui vero miſere cupiunt, quavis ex re ſolatium formidinis aucupant. Vide *Lucianum* in Char. & in Demonact. *G. C.*

Ibid. Δυοῖν] Ita Edd. Atticum neque hic ſolum, ſed multis aliis in locis. *M. du S.*

Δυοῖν] Δυοῖν ait *M. du S.* Edd. habere; at Pariſina habet δυοῦν. *Vorſt.* in *Bz.* etiam δυοῖν adleverat, fruſtra. Quid in *Juntina* fuerit, neſcio, nam *Solanus* eam ſic mutavit, ut & δυοῖν, & δυοῦν inde conficere queas; quare Edd. denuo conſului, & in variantt. lectt. notavi. Quia vero ibidem notarat alias quasdam Edd. nihil abire ab Lectione *Juntinae*, quas tamen δυοῖν habere cognovi, ideo credo δυοῦν fuiſſe in *J.* Sed *Solanum* correxiſſe δυοῖν, nam cum illa reſtituta lectione ſic reliquae conveniunt. Certe δυοῖν rectum eſſe, ſi teſtimoniis indiget, confer *Diod. Sic.* XIX. p. 296. Ed. *Baſil.* ubi δυοῖν σαδίοιν. Et δυοῖν νεοῖν vid. ex *Thucyd.* pluraque apud Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 34. *J. F. R.*

ϗ Δελφοὺς ὕτω πάλαι πλουτῆσαι, ϗ ἀοιδίμους γενέσθαι, καὶ Δῆλον, καὶ Κλάρον, ϗ Βραγχίδας, τὴν ἀνθρώπων ἀεὶ, δι' οὓς προεῖπον τυράννους, τὴν ἐλπίδα, ϗ τὸν φόβον, φοιτώντων ἐς τὰ ἱερὰ, καὶ προμαθεῖν τὰ μέλλοντα δεομένων, ϗ δι' αὐτὸ ἑκατόμβας θυόντων, καὶ χρυσᾶς πλίνθους ἀνατιθέντων. ταῦτα πρὸς ἀλλήλους φέροντες, ϗ κυκῶντες, μαντεῖον συστήσασθαι ϗ χρηστήριον ἐβουλεύοντο. εἰ γὰρ τοῦτο προχωρήσειεν αὐτοῖς, αὐτίκα πλούσιοί τε ϗ εὐδαίμονες ἔσεσθαι ἤλπιζον. ὅπερ μείζονας ἢ κατὰ τὴν πρώτην προσδοκίαν, ἀπήντησεν αὐτοῖς, ϗ κρεῖττον διεφάνη τὴν ἐλπίδα.

Τοῦντεῦθεν τὴν σκέψιν ἐποιοῦντο, πρῶτα μὲν περὶ τοῦ χωρίου, δεύτερον δὲ, ἥτις ἡ ἀρχὴ, ϗ ὁ τρόπος ἂν γένοιτο τῆς ἐπιχειρήσεως. ὁ μὲν οὖν Κοκκωνᾶς, τὴν Χαλκηδόνα ἐδοκίμαζεν ἐπιτήδειον εἶναι, ϗ ἐμπόρων χωρίον, τῇ τε Θρᾴκῃ καὶ τῇ Βιθυνίᾳ προσοικοῦν, ὡς ἐκὰς οὐδὲ τῆς Ἀσίας, καὶ Γαλατείας, καὶ τῶν ὑπερκειμένων ἐθνῶν ἁπάντων. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, ἔμπαλιν τὰ

tione Delphos olim divites factos esse atque celebres, & Delum, & Clarum, & Branchidas, hominibus semper, propter eos, quos tyrannos dixi, spem ac metum, ad templa euntibus, & praedisce re futura cupientibus, ac propter ipsum hecatombas sacrificantibus, & aureos lateres dedicantibus. Haec inter se versantes ac miscentes, de oraculo constituendo deliberarunt. Hoc enim si sibi processisset, statim se divites ac beatos sperabant futuros; quae quidem res magis illis, quam pro prima exspectatione, respondit, & spe melior apparuit.

9. Hinc dispiciebant primum de loco, deinde quod principium, quae ratio esset incepti. Cocconas quidem Chalcedonem probabat aptam, quod commercia multa haberet, atque Thraciae pariter ac Bithyniae esset contermina, nec procul distaret Asia, nec Gallograeci, gentesque quae superjacent omnes. Vicissim Alexander suam

a Ἐς τὰ ἱερὰ] Deest artic. τὰ in *Fl. H. P. S. B2.* Adest in *J.* b Ὅπερ μείζονας] Ἐπὶ μείζονα A. L. P. Nihil vulgatam lect. mutant Edd. Ἐπὶ μείζονι etiam marg. *A1.* adscriptum fuerat, sed erasum deinde. c Χαλκηδόνα] Constans lectio. d Καὶ ἐμπόρων] Et hanc esse constant. lect. notarat *M. du S.* e Προσοικοῦν] Πρόσοικον *J. Pell.*

73. Καὶ * Δελφοὺς ὕτω] Προσυπακουστέον κἀνταῦθα τὸ κατενόησαν. οἷον ϗ Δελφοὺς ὕτω κατενόησαν πλουτῆσαι, ϗ ἀοιδίμους γενέσθαι. *V.*

90. Τὸν Χαλκηδόνα δοκίμαζον] *G.*

* Δελφοὺς] Et hic & statim iterum male ἀδελφοὺς erat in Impress. Quum Cod. V. tamen recte Δελφοὺς. *M. du S.* Sed & pro ἀοιδίμους in edito male ἀοιδήμους. *J. F. R.*

73. Καὶ Δελφούς] Sic in Jove trag. & Icarom. *J. B.*

74. Κλάρον] V. de his quae supra annotata sunt, ad Θ. δ. XVI. *M. du S.*

75. Βραγχίδας] De Brancho & Branchidarum oraculo multa dedit *Bulengerus* de oraculis & vatibus c. 9. *J. M. G.*

Βραγχίδας] Vid. etiam *Olear.* ad Philostr. IV. c. 1. p. 140. *J. F. R.*

79. Πλίνθους] Sic in Contempl. *J. B.*

84. Ὑπερμείζονας] Angl. ἐπὶ μείζον. *J. B.*

Ibid. Μειζόνως] A. P. & L. ἐπὶ μεῖζον. Sed nihil muto. v. quae ad Μισθ. c. 12. a me annotata sunt. *M. du S.*

Μειζόνως] Conf. mox c. 26. *J. F. R.*

90. Χαλκηδόνα] In nummis aliter, ut plurimum, scribi hoc nomen docet vir Ampl. *Ex. Spanh.* p. 117. nempe ΚΑΛΧΗΔΟΝΑ. Ita etiam in *Strabonis* codicibus antiquis reperiri. *M. du S.*

91. Καὶ ἐμπόρων] Mirum ni vox aliqua ante ϗ exciderit. Facile tamen quid voluerit, assequimur, ut non admodum de emendatione laborandum sit, nisi forte Mss. aliquid suggerant. *M. du S.*

93. Προσοικοῦν] Adscripsit *Solan.* vid. infra in Διψ. c. 2. Παράμικτοι μόνοι πρόσοικοι ὄντες, quo adjuvetur, credo, conjectura *Pellaei*; sed & mihi participium activum προσοικοῦν, quod potius de homine, quam de regione usurpatur, hic minus conveniens videtur; quare πρόσοικον admittere malim, si quis Codd. addicat.

ſuam patriam praeferre, dicens quod verum erat, ad talium rerum initia & conatum opus eſſe hominibus pinguibus & ſtupidis, qui recipiant, quales eſſe Paphlagonas dicebat, eos qui ad Aboni caſtrum habitarent, ſuperſtitioſum vulgus, & ſtolidos, qui ſi quis modo illis ſe oſtendat qui tibicinem, aut tympaniſtam, aut ſtrepentem cymbalis adhibeat, qui cribro, ut in proverbio eſt, vaticinetur, ſtatim omnes hianti ore, tanquam caeleſtium quendam, illum adſpiciant.

10. Hac de re cum aliquamdiu diſſediſſent, vincit tandem Alexander: ac delati Chalcedonem, nam utile tamen aliquid urbs ea habere illis viſa eſt, in templo Apollinis, quod antiquiſſimum eſt Chalcedonenſibus, tabulas defodiunt aeneas, in quibus ſcriptum eſſet, propediem Aeſculapium cum patre ſuo Apolline, in Pontum venturum eſſe, & Aboni caſtrum inhabitaturum. Hae tabulae dedita opera inventae,

οἴκοι παρῄνεσε, λέγων, ὅσῳ ἀληθὲς ἦν, πρὸς τὴν τοιούτων ἀρχὴν καὶ ἐπιχείρησιν, ἀνθρώπων δεῖν παχέων καὶ ἠλιθίων τῶν ὑποδεξομένων, οἵους τοὺς Παφλαγόνας εἶναι ἔφασκεν, ὑφοικοῦντας τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος, δεισιδαίμονας τοὺς πολλοὺς, καὶ ἠλιθίους, καὶ μόνον εἰ φανείη τις αὐλητὴς, ἢ τυμπανιστὴς, ἢ κυμβάλοις κροτοῦντα ἐπαγόμενος, κοσκίνῳ, τὸ τοῦ λόγου, μαντευόμενος, αὐτίκα μάλα πάντας κεχηνότας πρὸς αὐτὸν, καὶ ὥσπερ τινὰ τῶν ἐπουρανίων προσδέχεσθαι.

Ὀλίγης δὲ δεηθεὶς τοῦτο πάσεως αὐτοῖς γενομένης, τέλος ἐπέκεινα ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἀφικόμενοι εἰς τὴν Χαλκηδόνα (χρήσιμον γάρ τι ὅμως ἡ πόλις αὐτοῖς ἔχειν ἔδοξεν) ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὅσπερ ἀρχαιότατόν ἐστι Χαλκηδονίοις, κατορύττουσι δέλτους χαλκᾶς, λεγούσας, ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ πατρὶ Ἀπόλλωνι, μέτειμιν εἰς τὸν Πόντον, καὶ καθέξει τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. αὗται αἱ δέλτοι ἐξεπίτηδες εὑρεθεῖσαι, ἀφαρπασθεῖσαι ῥᾳδίως τοῦτον τὸν λό-

f Χαλκᾶς] Χαυλᾶς ridicule *J.*

5. Κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου] Ἐπὶ τῶν αὐτοσχεδίαστον μάντιν τοῦτο λέγουσιν ἔοικεν. *V.*

cat. *J. F. R.*

99. Τὰ οἷος] E Paphlagonia ergo oriundus Alexander. *M. du S.*

2. Τοὺς πολλοὺς] Conf. ſupra dicta ad c. 6. *J. F. R.*

4. Κυμβάλοις κροτοῦντα] Quamvis *plaudo* ſignificat tamen & tranſitive uſurpatur, aeque ac Latinorum *plaudo*. vid. *Cerd.* ad *Virg.* Æn. VI. 644. Alii etiam conſtruunt cum accuſandi caſu, ut *Alciphr.* I. Ep. 12. p. 50. Αὐτὸ δὲ κύμβαλα ἐκρότουν. Sed noſter Deor. Dial. XII. *Ven.* & *Cupid.* etiam ἐπικροτῶ cum dativo, ἐπικροτεῖ τῷ κυμβάλῳ. Cum accuſativo autem etiam *Homer.* Il. O. 453. ubi κεῖν' ὄχεα κροτέουσι, eſt *vacuos currus quatientes, cum ſtrepitu.* *J. F. R.*

5. Κοσκίνῳ —— μαντεύομενος] *Cribro vaticinans*, ſtulte de rebus occultis divinans, paroemia ſumta a divinationis genere, quod ſuſpenſo circumagitoque cribro peragebatur. *G. C.*

Κοσκίνου μαντεύομαι] Paroemiogr. *J. B.*

Κοσκίνου —— μαντεύόμενος] Κοσκινομαντία, de qua *Theocr.* Εἶτε σὺ Ἀγροιὼ τελεῖς κοσκινομαντίν. *F. G.*

16. Μίτειμι] Praeſens pro futuro; ſic ἰτὶ pro ἴτω & ſimilia, vid. *Jenſ.* & *Hemſterh.* T. I. Somn. c. 9. p. 14. Id vero in verbo εἶμι perpetuum fere eſſe, vid. Commentt. ad *Ariſtoph.* Plut. 70. ubi Ἄπειμι, abibo. Et vid. Cl. *Hemſt.* idem dicentem, ad T. I. Somn. §. 7. f. p. 10. Adde *Long. Paſſ.* L. 2. p. 67. iterum 68. καὶ ἄπειμι τοῖς Μηθυμναίοις ὡς ἐχθροῖς πολέμιος. Et veniet *Methymnaeis hoſtis ſat infeſtus*, ut vertit *Jungermann.* Sed & potuiſſet: *hinc abibis* vertere; At vix quidquam intereſt, & alibi de hoc ſignificatu agemus. Conf. eumd. L. IV. p. 125. (Ed. *Moll.* nam altera ex qua olim priora excerpſi, nunc non eſt ad manum) ἄπειμι τὴν αἰχμὴν ἀπάξων, ubi videas etiam cum futuro connecti, ut hic ap. *Lucian.* Si alia verba ſic poſita addere velim, quorſum id abiret? Vid. tamen *Alciphr.* I. Ep. XI. p. 44. φύγομεν, ἢ μάχεται; pro φύξομαι &c. In verbis autem contractis num praeſens ſit an fut. 2. vid. *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Plut. 65. ἀπολῶ pro ἀπολοῦμαι, quod alibi agemus. *J. F. R.*

λόγον ἐς πᾶσαν τὴν Βιθυνίαν καὶ τὸν Πόντον ἐποίησαν, καὶ πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων, ἐς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. [a] κἀκεῖνοι [b] γὰρ ἐν νεὼ αὐτίκα ἐψηφίσαντο ἐγεῖραι, καὶ τοὺς θεμελίους ἤδη ἔσκαπτον. ἐνταῦθα ὁ μὲν Κοκκωνᾶς ἐν Χαλκηδόνι καταλείπεται, διττούς τινας καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξοὺς χρησμοὺς συγγράφων. καὶ μετ' ὀλίγον ἐτελεύτησε τὸν βίον, ὑπὸ ἐχίδνης, οἶμαι, δηχθείς.

[c] Προεισπέμπει δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κομῶντα ἤδη, καὶ πλοκάμους καθειμένον, [d] καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυροῦν ἐνδεδυκώς, καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτοῦ λευκὸν ἀναβεβληκώς, ἅρπην ἔχων τὴν [e] Περσέα, ἀφ' οὗ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μητρόθεν, καὶ οἱ [e] ὅλεθροι ἐκεῖνοι Παφλαγόνες, εἰδότες αὐτοῦ ἄμφω τοὺς γονέας ἀφανεῖς καὶ ταπεινούς, ἐπίστευον τῷ χρησμῷ λέγοντι,

facile hunc sermonem per universam Bithyniam atque Pontum distulere, & multum ante alias *urbes*, ad Aboni castrum. Illi enim & templum statim excitare decreverunt, & fundamentis fossam jam fodiebant, cum Cocconas quidem Chalcedone relinquitur, ambigua quaedam & duplicia atque perplexa oracula scribens, nec ita multo post diem obiit, morsus, opinor, a vipera.

11. Praemittitur autem Alexander jam comatus, demissisque cincinnis, tunicam indutus purpuream ex albo virgatam, & pallium superinjectum gerens candidum, falcem gestans qualis Persei *pingitur*, a quo maternum genus deducebat. Et perditi illi Paphlagonès, qui scirent utrosque illius parentes humiles atque ignobiles, oraculo credidere dicenti,

Per-

a Κἀκεῖνοι] Sic dedi ex *F.* & marg. *A1.* Ἐκεῖνοι enim erat in reliquis. b Γὰρ] Sic *F. H. Fl. B2. S. Ald.* c Προεισπέμπει] Προπέμπεται A. P. At prius recte Edd. vett. d Καὶ μεσόλ.] Καὶ deest in Edd. *Ald. P. S. R.* Adest in marg. *A1W.* & *F.* & *Fl.* e Ὅλεθροι] *Heinf.* & *Guiet.* ὀλέθριοι.

22. Κἀκεῖνοι] Sic Ed. *F.* Reliquae ἐκεῖνοι. Sed mallem γοῦν pro γάρ. *M. du S.*

28. Ὑπὸ ἐχίδνης δηχθείς] Dico ad lib. 2. *Heliodor.* *F. B.*

29. Προεισπέμπει] Angl. προπέμπει. *F. B.*

Προεισπέμπει] *Pompa inducitur.* *F. G.*

31. Μεσόλευκον] Qualem Reges Persarum soli apud suos gestabant. *Xen.* Cyrop. VIII. p. m. 127. 31. Vid. & *Athen.* V. 215. C. ad quem locum, dum alia optime, ut solet, annotat, vir de Athenaeo omnibusque bonis literis optime meritus, nescio, quo modo Cocconam cum Alexandro unum eundemque facere videtur. *M. du S.*

Ibid. Καὶ μεσόλευκον] Nihil de omisso illo καὶ in plurimis Edd. notarat *Solanus*: nec tanti interesse dicet aliquis. At qui stilo Luciani est adsuetus, credo, videbit, id recte hic addi, etsi paullo post omittitur ante ἁρπήν. *F. F. R.*

34. Ὅλεθροι] *Pestis, pernicies, exitium.* An infelices? malim ὀλέθριοι, ut infra c. 39. *F. G.*

Ὅλεθροι] Nihil mutavit *Solanus*, neque ego quidquam mutavi, sine auctoritate Edd. aut Codd. etsi adjectivum ὀλέθριος sic usitatius, & pluralis substantivi ὀλέθριοι alibi nondum a me observatus est. *F. F. R.*

38. Περσίδην] Περσείδην. *F. G.*

Περσίδην] Parum abest quin Περσείδην in contextum recipiam, quod ad metrum rectius; vereor enim ut media longa inveniatur alibi Περσίδης. Nam brevis est ap. *Aristoph. Vesp.* 1132. Etsi ibi Persicam vestem significat, est tamen id adjectivum quoque. Potest ergo jam Περσίδης cum auctoritate legere, qui volet. At si a Περσεὺς formatum dicas, longa poterit esse; verum & tum Περσείδης diceretur, aeque ac Ἀτρείδης ab Ἄτρεις. *F. F. R.*

41. Οὗτος] Sic enim emendavimus, cum antea legeretur ὑτ, nullo aut certe Luciano indigno sensu. Ratio emendationis per se patet. Vide autem c. 39. *M. du S.*

Ibid. Παιδαλίριος] *Podalirius* Aesculapii filius. cujus se filium fingebat Alexander V. c. 39. *M. du S.*

42. Τρίκκης] Lege, si lubet, Orig. c. *Cels.* III. p. 113. a. ubi inter urbes recensetur, in quibus miracula sua edere credebatur Aesculapius. V. etiam *Avien. Arat.* v. 206. & *Strab.* IX. de templo Aesculapii in ea urbe celeberrimo & antiquissimo. Est autem urbs Thessaliae, cujus & *Hom.* meminit in Catal. 236. ubi natus dicitur Aesculapius; *Strab.* XIV. p. m. 446. A. *M. du S.*

43. Σκύλλαξ] Male in Angl. Cod. σίλλαξ. vocem σίλλοι alibi interpretor. *F. B.*

Σκύλλαξ] Sic praeter A. P. & L. longe, meo quidem sententia, melius, quam ut in impressis est, σίναξ, sensum vulgatae aperiet *Aristoph.* Lysistrata, eundem fere quem alibi per σίτῳ φίσεται, aut simile quid effert. V. Or. c. 33. bis, & 51. Sed nec castior solum vox σίλλαξ, sed hic longe aptior, itinerique tanto convenientior & nostro familiaris. V. Nigr. c. 2. 3. & passim. *M. du S.* (At verbo Cl. *Gesn.* σίναξ servat.)

44. Ἐπ-

Perſidis genus hic, Phoebo carusque, videtur,

Divus Alexander, Podalirii ſanguine cretus.

Hic ergo Podalirius, libidinoſus, & natura ad furorem usque mulieroſus, qui a Tricca inde usque in Paphlagoniam in Alexandri matrem arrexerit. Inventum etiam oraculum, quaſi Sibyllae praedicentis:

Littera ad Euxini Ponti vicina Sinopae,

Ad Turres erit Auſonio ſub Rege Prophetae,

Poſt primam oſtendens monadem, ternas decadasque,

Quinque alias monadas, viginti & ter numeratas:

Nomen Alexeteris habens ex orbe quaterno.

[f] Περσίδης γενέθη, Φοίβῳ φίλος ὅστις ὁρᾶται,
Διὸς Ἀλέξανδρος, Ποδαλιρίου αἷμα λεχαίου.
[g] Οὗτος ἄρα ὁ Ποδαλείριος μάχλος καὶ γυναικομανὴς τὴν φύσιν, ὃς ἀπὸ Τρίκκης ἄχρι Παφλαγονίας [h] ἐλθὼν ἔτι τὴν Ἀλεξάνδρου μητέρα. [i] εὑρέθη δὲ χρησμὸς ᾠδὴ, ὡς Σιβύλλης προμαντευσαμένης,
Εὐξείνου Πόντου παρ' [k] ἠιόσι ἀγχὶ Σινώπης,
Ἔσται τις χθὶ Τύρσι ὑπ' Αὐσονίοισι προφήτης,
Ἐκ πρώτης δεκάδος μονάδος, τριάκοντα δὲ κἀδεῖτε,
Πέντ' ἑτέρας μονάδας, καὶ εἰκοσάδα τρισάριθμον,
Ἀνδρὸς ἀλεξητῆρος ὁμωνυμίην [l] τετράκυκλον.

Εἰς-

f Περσίδης] Sic Edd. Περσείδης marg. *Ald. W.* *g* Οὗτος] Ex emendatione *Solani*, Οὗτος enim Edd. priores. *h* Στύλλαι] Sic A. P. L. & marg. *Al.* Στύλοις Edd. omnes. *i* Εὑρέθη] Εὕρητο P. A. Vulgatam ſervant *F. Fl. Ald. P. Hi* &c. *k* Ἠόσ' ἄγχι] Ἠόσ' ἄχρι *F.* ſola. *l* Τετράκυκλον] Τετράκυκλος male *F.*

50. Ἐκ πρώτης δ. μ.] Τὸ Α, μονάς ἐστι· τὸ Λ, τριάκοντα· τὸ Ε, ἑξήκοντα. τετράκυκλον δὲ ὁμωνυμίαν, οἷμαι, νοεῖ ὅτι τὸ * ἀνδρὸς, εἴ τις ἀριθμοὺς ἑξ ἑκάστου τῶν εἰς αὐτὸ γραμμάτων ἐναριθμήσας εἰς ἓν συνθῇ, τριακόσιαι ἐ εἰκοσιπέντε λοιπαὶ τὸ ὅλον. τετράκυκλον γοῦν ὅτι τετράγωνον ἔνεστιν ἀριθμὸς μετ' εἰκοσιπέντε. ὃς ἐστι κυκλικὸς ἀριθμὸς, ἀρχόμενος τὸ λοιπὸν πάντοτε εἰς πάντα τελευτᾷ. *G.* (Legendum τετρακόσιαι, & ἑκατὸν pro μῆ, ut quid voluerit intelligatur. Ego aliam rationem ſequor, quam in nota videbis. *M. du S.*)

* Ἀνδρὸς] Ita ſcriptum erat, quod per compendium ſignificat Ἀλεξάνδρου; alioqui ἀνδρὸς corrigendum; quod tamen ad ſenſum deterius; etſi enim ἀνδρὸς mox ſequitur apud Lucianum, tamen literae illae Α & Ξ non ſunt in ἀνδρὸς, idcoque prius verum eſſe exiſtimo. Nam ſi ἀνδρὸς hic ſignificat reſiduam nominis partem, ablato ΑΛΕΞ. aliquid excidit oportet, quia ſenſus nullus adparet. *J. F. R.*

44. Εὕρητο] Minus recte in Angl. Cod. εὑρητο. *J. B.*

48. Κατὰ Τύρσιν] Deſcriptio Abonoteichi. *M. du S.*

Κατὰ Τύρσιν] Vid. haec & computum numeri literas ΑΛΕΞ. exhibentis, i. e. Ἀλέξανδρος vel ἀλεξητὴρ auxiliator, plenius expoſita ap. *L. Bos* ad *Evang. Joan.* I. 4. p. 52. & ſeq. Sed quia eadem per compendium enarrat *Solanus*, *Boſium* non exſcribam. *J. F. R.*

Ibid. Τύρσιν — ἀλεξητῆρος] Ineptorum verſuum bonam interpretationem dare, ne ſi poſſem quidem, vellem. Non eſt hic quidquam ingenii ſed, ut in toto hoc genere, ſtriblogo dictionis, ſtupidae argutiae. Τύρσις muros, moenia, caſtrum, ſignificat: notatur itaque Ἀλεξανδρεῖς. *Auſoniorum* mentio indicat ſub imperatore Romano rem geri debere. *Metas* eſt Α, *tres decades* Λ &c. Ἀλεξητῆρος nomen retinendum fuit in verſione. Metuebat aſtutus Apollo, ne non ſatis clare apud Paphlagonas ſignaſſet nomen Prophetae ſui per notas numerales ΑΛΕΞ. niſi adjiceret eas primas quatuor literas eſſe in voce Ἀλεξητήρ. *J. M. G.*

50. Ἐκ πρώτης] Aenigma eſt quo (ΑΛΕΞ) ἀνδρὸς deſcribitur.

Α. 1.	4) 96	
Λ. 30.	8	24.
Ε. 5.	16	
Ξ. 60.	16	
	00.	

Summa 96. per 4. diviſibilis.

Alexandri autem etymon. Vid. etiam apud *Apollod.* III. p. 93. A. *M. du S.*

Ἐκ πρώτης &c.] Literae numerorum poteſtate in *Ald. W.* ita huic & ſequenti verſui ſuperſcriptae erant, ut nomen *Alexandri* inde prodiret, quod quia *Solanus* jam indicavit, non repetam. *J. F. R.*

Εἰσβαλὼν γοῦν ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τοιαύτης τραγῳδίας, ἀφ' ὅλων ἐς τὰ πάτρια δεδιδλεπτός τε καὶ λαμπρὸς ἦν, μεμηνέναι προσποιούμενος ἐνίοτε, καὶ ἀφροῦ ἐπιμπλάμενος τὸ στόμα· ῥᾴδιον δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν αὐτῷ, στρουθίου τε βαφικῆς βοτάνης τε ῥίζαν ἀφομαστησαμένῳ. τοῖς δὲ θείόν τι καὶ φοβερὸν ἐδόκει ὁ ἀφρός. ἐπεποίητο δὲ αὐτοῖς πάλαι, καὶ κατεσκεύαστο κεφαλὴν δράκοντος ὀθονίνην, ἀνθρωπόμορφόν τι ἐπιφαίνουσα, κατάγραφος, πάνυ εἰκασμένην, ὑπὸ θριξὶν ἱππείαις ἀνοίγουσά τε καὶ αὖθις ἐπικλείουσα τὸ στόμα· καὶ γλῶττα, οἵα δρακόντων, δίττη, μέλαινα προέκυπτεν, ὑπὸ τριχῶν καὶ αὐτὴ ἑλκομένη. καὶ Πελλαίῳ δὲ δράκων πρεσπῆρχε, καὶ οἶκοι ἀτρέφετο, τὸν καιρὸν ἐπιφανησόμενος αὐτοῖς, καὶ συντραγῳδήσων, μᾶλλον δὲ πρωταγωνιστὴς ἐσόμενος.

12. Adveniens igitur cum hac historiola Alexander post aliquod intervallum in patriam suam, conspicuus erat & splendidus, furere interdum se simulans, & spuma os oppletum habens, quod facile illi contingebat, struthii, tinctoriae herbae radicem mandenti: at illis divinum quiddam & terribile spuma illa videbatur. Factum autem illis & praeparatum olim caput Draconis linteum, humanae formae affine quiddam habens, pictum, accurate assimilatum, equina seta aperiens os & iterum claudens; & lingua qualis serpentum, bisulca, nigra, prominebat, setis & ipsa mobilis. Pellaeus autem ille Draco ipsis jam ante fuerat, qui domi alebatur, suo tempore apparaturus, & adjuturus tragoediam, vel primiarum potius partium ipse actor futurus.

Ἤδη δὲ ἀρχεσθαι δέον, μηχανᾶταί τι τοιόνδε· Νύκτως γὰρ ἐλθὼν ἐπὶ τὰς θεμελίους τοῦ νεὼ τὰς ἄρτι ὀρυττομένους (συνεῖχε δὲ ἐν αὐτοῖς ὕδωρ, ἢ αὐτόθεν πόθεν

13. Cum jam faciendum esset initium, tale quid machinatur. Accedens noctu ad fundamenta templi recens effossa, in quibus aqua constiterat, vel ibidem undecunque

a Αὐτὰ] Sic Cod. P. recte. Αὖτα Edd. priores male.

57. Διὰ πολλοῦ] Vulgo vertitur, *multo post*. Rectius, *post longam absentiam*. F.G.

Διὰ πολλοῦ] Recte *Gujetus*, quamvis e vulgata versione tamen eundem sensum elicere queas. Sic & *Aristoph.* Plut. 1046. Ἔστι δ' ἀφ' πολλοῦ χρόνου σ' ἰσπανίνη. Quod recte ibi vertitur: *Opinor, quod te jam diu non videris.* Nam etsi negatio nulla in Graecis, tamen qui *post longum tempus*, vel *longam demum absentiam videt*, is diu non vidit. Fidem faciet *Long.* Past. IV. p. 106. Ed. *Moll.* Παρεκαλούμην δὲ ἐν τῷ Δάφνιδι ὁ Λάμων πολίτην τὰς αἶγας ὡς δυνατὸν μάλιστά που, πάντως κείνους λέγων ὄψεσθ' ὃ δυστύχει ἀφικόμενον ἀφ' μακροῦ — *herum illas omnino post longum intervallum esse visuras.* F.F.R.

59. Καὶ ἀφροῦ ὑπεπιμπλάμενος] De his impostorum & agyrtarum artibus alius locus dicendi. F.B.

65. Ἀνθρωπόμορφόν τι] Figuram videbis in nummo quem ad c. 58. exhibebimus. M. du S.

66. Κατάγραφος] i. e. *picta*, ποικίλη. κατάγραφος idem quod κατάγραπτος. *Catull. Catagraphosque Thynos.* F.G.

Κατάγραφος] Locus *Catulli* est in Epigr. 22. ad Thallum, ad quem vid. observatt. *Vossii* p. 63. F.F.R.

69. Μέλαινα] Cur nigra? nam quod duplicem scribit, mirabitur nemo, qui *Suidam* consuluerit. De Aesculapii forma vid. *Ovid.* Metam. XV. 654. M. du S.

70. Αὐτὰ] P. non ut in reliquis αὖτα. M. du S.

79. Συλλαδόμφαλον] Minus commode in Angl. Cod. συνθλιβόμφαλον. F.B.

88. Ἐνθουζῶντες] Angl. ἐνθουζόμφαλα. F.B.

90. Διξομούλου] Καὶ τὸν πόλιν ἐμπαίζειν, αὐτίκα μάλα διξομούλου ἐναργῆ τὸν θεόν. Non profecto ipsa urbs erat ostensura ἐναργῆ τὸν θεόν. Non id voluit Pseudomantis, qui ἐμπαίζειν τὴν πόλιν, non quod esset ostensura, sed revera acceptura Deum, quem nimirum ille praestigiis suis plebi esset oblaturus. Scribe ergo διξομούλου. Confirmant emendationem nostram, quae statim eadem pag. sequuntur, ὕμνους τε ἦδε (ὁ Ἀλέξανδρος) Ἀσκληπιοῦ τε Ἀπόλλωνος μεγάλῃ τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν θεὸν ἐλθεῖν τάχιστα ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν. *Et hymnos canebat Aesculapio ac Apollini magna voce, & vocabat Deum, quo benis avibus in urbem veniret.* F.F.

Διξομούλου] Haec lectio mihi fere melior videbatur, quam si διξομούλου dixisset; non modo quia *palam* additur, quo significatur, Deum ante non conspi-

que collecta, vel caelestis, deponit ibidem anserinum ovum ante excavatum, in quo incluſus ſerpens recens natus. Hoc in receſſu quodam luci defixo, domum redit. Poſtridie vero nudus in forum proſiliens, ſegeſtri circa pudenda vinctus aureo illo quoque, illamque falcem geſtans, ſolutam ſimul comam quatiens, ut qui matri deorum *cecrum* colligunt fanatici, concionatur conſcenſo altari quodam excelſo, beatam urbem praedicat, quae praeſentem jam ſtatim Deum ſuſceptura eſſet. Qui praeſentes erant; concurrerat enim tota fere civitas cum mulieribus, ſenibus, pueris, ſtupere, precari, adorare. At ille vocibus quibusdam prolatis obſcuris, quales fuerint forte Ebraeorum aut Phoenicum, perculit homines, quid ſibi vellet neſcientes, praeter illud ſolum, quod omnibus immiſcebat Apollinem & Aeſculapium.

14. Tum curriculo petit faturum templum, delatusque ad foſſam, praeparatam-

ἀ συλλεξάμενος, ἢ ἐξ ἀραιᾶς ᾠοῦ) ἐνταῦθα καθατίθεῖ χήνειον ὠὸν προκεκενωμένον, ἔνδον φυλάξας ἑρπετόν τι ἀρτιγέννητον· καὶ βυθίσας τοῦτο ἐν μυχῷ τῆς αὐλῆς, ὀπίσω αὖθις ἀπηλλάττετο. ἔνθεν δὲ γυμνὸς ἐς τὴν ἀγορὰν προκηδήσας, ἄμφιον μὲν περὶ τὰ αἰδοῖα ἔχων, καταχρυσοῦν καὶ τοῦτο, καὶ τὴν ἅρπην ἐκείνην φέρων, σείων ἅμα τὴν κόμην ἄνετον, ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε, καὶ ἐνθεάζοντες, ἐδημηγόρει ὅτι βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβάς, καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζεν, οἵαντινα μάλα δειξομένην ἐναρχῆ τοῦ θεοῦ. οἱ παρόντες δὲ (συνδεδραμήκει γὰρ σχεδὸν ἅπασα ἡ πόλις, ἅμα γυναιξὶ, καὶ γέρουσι, καὶ παισίοις) ἐτεθήπεσαν, καὶ ἡύχοντο, καὶ προσεκύνουν. ὁ δὲ φωνάς τινας ἀσήμους φθεγγόμενος, οἷαι γέγονται ἀν' Ἑβραίοις, ἢ Φοινίκων, ἐξέπληττε τοὺς ἀνθρώπους, οὐκ εἰδότας ὅ, τι λέγοι· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι πᾶσιν ἐγκατεμίγνυτο τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἀσκληπιόν.

I. Εἶτ' ἤδη δρόμῳ ὅτι τὸν ἐσόμενον νεὼ καὶ ὅτι τὸ ὄρυγμα ἐλθὼν, καὶ τὸν προσκοπουμένην

ἀ Συλλεξάμενος] Συνδεξάμενος A. P. Nihil mutant Edd. ε Ἐνθεάζοντες] Ἐνθουζῶντες A. P. L. & marg. A1. Nil mut. Edd. ϛ Δειξομένην] Δειξομένου *Senſ. Pell.* quoque an δείξομένων; idem habet & marg. A1W. Sed δείξ. Edd. pertinaciter retinent. ε Ὅ, τι λέγοι] Ὅ, τι καὶ λέγοι marg. A1W. ζ Προσκοπουμένην] Sic P. R. ſive B. & Fl. Προσκοδομουμένου Edd. cett.

87. Τῇ Μητρὶ ἀγείροντες] Ἀντὶ τοῦ ἀγυρτεύοντες. G.

ſpicuum, nunc omnibus ſpectandum iri propoſitum; ſed & quia c. 12. f. praedixit *eum adpariturum*. Tum etiam propter ſingularem verbi δίκτυπον energiam, quam vid. ab Cl. *Hemſterh.* indicatam T. I. Somn. c. 8. ad verba ἴδιξε τὸν Δία; quod hic quidem non proſſus idem eſt; ſed gloriatur urbs quaſi numine praeſenti, quod jam publice poſſet omnibus re ipſa demonſtrare. At ſi quem ſequens ἴσον magis movet, & quod δικ. non activa, ſed media forma hic ponatur, ille δεξομένην legat. Modo meminerit, & medium vi activa uſitatum eſſe; ſic *Hem.* Il. Υ. 700. Πηλείδην — δῶκεν ἄεθλα Δαναοῖσι Δαναοῖσι — & alibi ſaepe. Sed cum Il. I. 196. pro *dato dextra recipere*, poſitum dicat Scholiaſtes, qui ad verba Τὸν, ὃν δεξιούμεθα, ait: δεξιούμεθα, φιλοφρονούμεθα; unde & Cl. *S. Clarke* ea reddidit: *Eos autem dextra prehendens* &c. Ideo inquam & hoc ſenſu poteris vulgatam acgipere. Nam *recipiendi* notionem jam praefero, relecto §. 10. *J. F. R.*

93. Ἐνθεάζοντες] Conf. ſupra T. I. p. 867. f. *Scyth.* c. 8. *J. F. R.*

94. Φωνὰς] Hoc forſan imitatione verorum per Chriſtianos miraculorum. Obſerva etiam diſtingui hic Hebraeam linguam a Phoenicia. *M. du S.*

95. Ἑβρ. ἢ Φοινίκων] Sed quas hic ut diverſas ponit, ejusdem tantum linguae dialecti erant variae, qua de re conſule, ſi lubet, *Grotii* not. No. 1. ad l. 1. c. 15. de verit. relig. Chriſt. & qui eam rem fuſe proſequutus eſt *Bochart.* de lingua Phoenicia & Punica l. II. Geogr. Sacra. *M. du S.*

2. Προσκοδομουμένου] Ceteri Cod. προσκεκενωμένου. *J. B.*

Προσκοπουμ.] In Ed. Fl. ut edi curavimus, προσκοπουμ. In P. & Codd. B. mendoſe προσκεκενωμένου. In reliquis προσκοδομουμένου. *M. du S.*

μὴν τῆ χρησμῳδίας πηγήν, ἐμβὰς εἰς τὸ ὕδωρ, ὕμνει τε ἅδει Ἀσκληπιῶ καὶ Ἀπόλλωνι μεγάλη τῆ φωνῆ, καὶ ἐκάλει τὸν θεὸν ἥκειν τύχῃ ἀγαθῆ εἰς τὴν πόλιν· εἶτα φιάλην αἰτήσας, ἀναδύντος τινὸς, ῥᾳδίως ὑποβαλὼν, ἀμιᾶται μὲν τῆ ὕδατος καὶ τῆ φιάλῃ τὸ ᾠὸν ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ὁ θεὸς αὐτῆ κατεκέκλειστο, κηρῷ λευκῷ, καὶ ψιμυθίῳ ἁρμογὴν τῆ στόματος ξυγκεχολλημένον· καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας, ἔχειν ἔφασκεν ἤδη τὸν Ἀσκληπιόν. οἱ δὲ, ἀτενὲς ἀπέβλεπον ὅ, τι καὶ γίγνοιτο, πολὺ πρότερον θαυμάσαντες τὸ ᾠὸν ἐν τῆ ὕδατι ὠρημένον. ἐπεὶ δὲ κατάξας αὐτὸ εἰς κοίλην τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο τὸ τῆ ἑρπετῆ ἐκείνῳ ἔμβρυον, καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινούμενον, καὶ περὶ τοῖς δακτύλοις εἱλούμενον, ἀπέκραγον εὐθὺς, καὶ προσκυνοῦσι τὸν θεὸν, καὶ πολὺν ἐμακάριζον, καὶ χανδὸν ἕκαστος ἐνεπίμπλα τὸν εὐχῶν, θησαυρὸς, καὶ πλοῦτος, καὶ ὑγιείας, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ αἰτῆσαι παρ' αὐτοῦ. ὁ δὲ δρομαῖος αὖθις ὑπὸ τὴν οἰκίαν ἤιτο, φέρων ἅμα καὶ τὸν ἀρτι-

que ante oraculi scaturiginem, inque aquam ingressus, hymnosque magna voce canit Aesculapii & Apollinis, Deumque faustis auspiciis in urbem venire jubet. Tum phialam poscit, quam cum dedisset aliquis, facile subjicit, hauritque cum aqua & hoc ovum illud, in quo Deum ipse incluserat, commissuris operculi cera alba & cerussa ferruminatis. Hoc in manus sumto, habere se jam proclamat Aesculapium. At illi defixis oculis videre quid tandem fieret, qui multum ante jam admirati essent ovum in aqua inventum. Cum vero facto illo in cavam manum sustulisset foetum serpentis, viderentque praesentes moveri illum & circa digitos volvi, exclamant statim, & Deum salutant, & beatam civitatem praedicant, & magno hiatu omnes plenisque faucibus precantur, thesauros, divitias, sanitates, bona reliqua, ab eo sibi quisque expetunt. At ille currendo rursus domum reperit, ferens secum etiam recens natum Aescu-

a Τῆ] Aderat in *Fl.* Aberat a reliquis Edd. b Πόματος] Sic Edd. *P. Ald. H.* & reliquae. Στόματος *J.* & *P.*

3. Πηγὴν] De oraculi fonte metaphorice intelligendum; patet enim non fuisse verum & proprie dictum fontem, ex cap. praecedenti. Sic ap. *Arrian.* in Epict. p. 239. C. Apollo πηγὴ τ' ἀληθείας dicitur. *M. du S.*

6. Τύχῃ ἀγαθῇ] Flor. τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. *J. B.*

Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Non temerario consilio illud τῇ inseruimus; nam & sic infra c. 38. hujus Dialogi. Etsi & alibi omittitur, ut in *Vit. auct.* c. 2. fin. & c. 19. pr. Item *Catapl.* c. 7. *Ac Deor. Dial.* X. & *Timond.* &c. *J. F. R.*

11. Πόματος] P. & Ed. *J.* στόματος, quod minime spernendum. *M. du S.*

27. Οὐκ ὦ Κορωνίδος, μὰ Δί', ἀλλ' ὦ κορώνης] Mirae versiones virorum insignium. Ipse Erasmus *non ex Coronide per Jovem, id est, cornicula* (*nam id mavis nomen fortasse*) *neque ex cornice*, quae sic contraxit Benedictus, *non ex Coronide per Jovem, hoc est, non ex cornice.* At quae illa explicatio? an Coronis eandem exprimit quam Corone? Certe non. Coronis enim Lariſsaea apud Ovidium, Phlegyae filia apud alios, mater Aesculapii ex Apolline: at Corone Coronei filia & Phocaicae telluris apud Ovidium ab Neptuno stuprata, nisi interveniſset per Palladem mutatio formae. Itaque vel has auctor intelligit, vel hanc postremam simpliciter de ave cornice accipere possumus, ut & per literarum convenientiam alludat ad praecedens & per significationem & appellationem volueris ad sequens. Neque vero probari potest id quod scripsit in Gallica versione Cl. *Sponius*, *tenant en sa main Esculape né d'une Oye, & non pas d'une Corneille comme autrefois*, & quod addit in margine, *C'est qu'il étoit fils de Coronis, qui signifie Corneille.* Neque mox satis bene οἰκίσκον reddidit *adiculas*, quum exigatur numerus singularis. *J. G.*

Ibid. Κορωνίδος] Optime verterat *Erasmus* quamquam aliter viro clariſsimo visum. Optime etiam *Sponius.* Ludit scilicet in ambigue vocum: quia *Coronis* mater Aesculapii erat; (v. c. 38. *Ovid.* Met. II. 569. & *Apollod.* III. quod nomen fere idem est, cum Κορώνη quod cornicem designat. Non inquit: Jam Coronidis filius, aut cornicis, sed anseris, quia nempe ex ovo anserino exclusus. *M. du S.*

29. Γεγυμνωμένον] Sic putavi rescribendum pro vulgato

Aeſculapium, bis natum, cum alii ſemel tantum naſcantur homines, non ex Coronide, medius fidius, neque ex cornice, ſed ex anſere natum. Populus autem univerſus ſequitur, fanatico omnes inſtinctu pleni, & prae ſpe furentes.

15. Dies igitur aliquot domi manet, ſperans futurum quod res erat, ut a fama illa plurimi mox Paphlagones concurrerent. Cum autem ſupra modum plena hominibus urbs eſſet, qui jam ante cerebra pariter & corda detonſa haberent, nulla re ſimiles hominibus frumento veſci ſolitis, ſed ſola forma ab ovibus diſtincti, in quadam aedicula in lecto aſſidens, veſtitu, qui plane Deum deceret, longo indutus, ſinu ſuſcipit Pellaeum illum Aeſculapium, maximum, ut dixi, pulcherrimumque: ac totum ſuae cervici circumponens, cauda extra *veſtem* relicta, (adeo autem magnus erat draco, ut & in gremio ipſius provolutus jaceret, & humi pars ipſius traheretur) caput ſolum ſub ala habens & ab-

γέννημον Ἀσκληπιὸν δὶς τεχθέντα, ὅτε ἄλλοι ἅπαξ τίκτουσι ἄνθρωποι, οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', οὐδ' ἐκ κορώνης, ἀλλ' ἐκ χηνὸς γεγεννημένον. ὁ δὲ λεὼς ἅπας ὠκολούθει, πάντες ἔνθεοι, καὶ μεμηνότες ὑπὲρ τῶν ἐλπίδων.

Ἡμέρας μὲν οὖν οἶκοι ἔμεινεν, ἐλπίζων ὅσπερ ἦν, ὑπὸ τῆς φήμης αὐτίκα μάλα πανπόλεως τῶν Παφλαγόνων συνδραμεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπερεπέπληστο ἀνθρώπων ἡ πόλις, ἁπάντων τὰς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προεξυρημένων, οὐδὲν ἐοικότων σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐχὶ προβάτοις εἶναι ἀφορώντων, ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ὅτι κλίνης καθεζόμενον, μάλα θεοπρεπῶς ἐταλμένον, λαμβάνει εἰς τὸν κόλπον τὸν Πελλαῖον ἐκεῖνον Ἀσκληπιὸν, μέγιστόν τε, καὶ κάλλιστον, ὡς ἔφην, ὄντα. καὶ ὅλον τὸν αὐτοῦ τραχήλῳ περιλήσας, καὶ τὴν ὑπὲρ ἔξω ἀφεὶς (πολὺς δὲ ἦν, ὡς καὶ ἐν τῷ προκολπίῳ προεχοῦσαν αὐτοῦ, καὶ χαμαὶ τὸ μέρος ὑπισύρεσθαι) μόνην τὴν κεφαλὴν ὑπὸ μάλης ἔχων, καὶ ἀποκρύπτων, ἀνεχο-

c Γεγεννημένον] Γεγεννημ. Edd. priores. d Προέξυρ.] Προεξυρ. *Marc.* Nihil mutant. Edd. e Αὐτοῦ] Sic cum *F.* etiam *H. Fl. P.* &c. Sed αὐτοῦ recte correxit *Geſner.*

38. Μὴ οὐχὶ πρόβατα] Τὸ, μονονουχὶ ἀλλὰν εἶπεν, μόνῃ τῇ μορφῇ οὐχὶ πρόβατα εἶναι ἀφορώντων, τὸ μὴ πρόβατα εἶναι. *V.*

gato γεγεννημένον; nam eſt a γενάω ſic enim recte mox c. 18. ſcribitur: ſic recte erat *Abdic.* c. 9. bis, adde c. 10. ejusd. *Abdic.* & 18. verſ. 46. Sic plus quam ſexcenties recte ap. LXX. & in Novo Foedere. Sed tam ſaepe in hoc verbo v alterum in compluribus Edd. omiſſum eſt, ut jam earum conſenſum nihili faciendum exiſtimem, ubique tamen ad id attendere nequeam. Sed Ὀρχ. 56. γεγεννημ. rurſus eſt, item c. 23. hujus *Dial.* a γίνομαι. Et interdum nihil intereſt, utrum inde *factum*, *ortum*, an *natum*, *generatum* dicas, & in ejusmodi caſibus Editt. priſcas ſequar; ubi vero ſignificatione τῦ *gigno* diſtincte opus eſt, ibi ν duplicabo, quoties ad id animum adverterо. *J. F. R.*

32. Ἡμέρας] Neſcieham quid Cl. *Geſnerum* impulerit, quod ἡμέρας pro accuſ. plur. acceperit, quum pro ſolita temporis quando, ut Grammatici loquuntur, ſtructura, ſit genitivus ſingularis, ut ſupra *Tyrann.* c. 1. δύο τυράννους ἀδικωτάτους μιᾶς ἡμέρας, & alibi non ſemel. Servari ergo potuiſſe putabam priſcam verſionem, quae *interdiu* habebat; etſi nōram & accuſativo caſu idem tempus, contra quam apud Latinos, exprimi, ut *Long. Paſt.* 2. p. 43. συνῆχον τὸ ἑωθινὸν. Iterum p. 46. Ed. *Jun. erm.* Tertium L. IV. p. 106. f. Ed. *Moll.* ἀπάγων (αἶγας) τὸ ἑωθινὸν. Quare ambiguum alicui videri poſſit, ſitne ἡμέρας plur. an ſing? Poſtea vero didici Cl. *Geſn.* τοὺς intellectum velle, ut in Evang. *Marc.* 2. 1. δι' ἡμερῶν. *J. F. R.*

36. Τοὺς ὑγιεῖς] Mira Phraſis. Sic tamen omnes libri. Quid vero *Marcil.* voluerit, haud facile eſt conjicere; niſi forſan pro ejus ἐξωμένων legendum ſit, ἐξωμένων, eo nempe ſenſu quo vertunt . . . *cor eſſet exemptum.* V. autem Δραπ. c. 14. & Φιλοπ. c. 26. Adde & *Plut.* 1482. 2. ſi forte quid lucis hinc affulgeat. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τὰς καρδίας προεξυρημένων] Προεξυρημένους. Itaque ſequitur προβάτοις, pag. ſequente (immo ſtatim poſt duos verſus.) *Th. M.*

49. Ἐπεί-

χομένῳ πάντα ἐκείνῳ, πρόφαινε τὴν ὀφρύνην κεφαλὴν ἔτι θάτερα τῶν χιτώνων, ὡς δῆθεν ἐκείνῳ τῷ φανομένῳ πάντως ὄφει.

Εἶτά μοι ὀπτάνησον οἰκίσκον ἐν πάνυ φαιδρόν, ἐδὲ ἐς κόρον τοῦ φωτὸς δεχόμενον, ἐν πολλῷ ἀνθρώπων συγκλύδην, τέλαρα γεμόντων, ἐν προεκπεπληγμένων, ἐν ταῖς ἐλπίσιν ἐπαιωρουμένων· οἷς εἰσελθοῦσι, τεράστιον ὡς εἰκὸς τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο, ἐκ τοῦ τέως μικροῦ ἑρπετοῦ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τοσοῦτον δράκοντα πεφηνέναι· ἐν ταῦτα, ἀνθρωπόμορφον, ἐν τιθασόν. ἡπείγοντο δὲ αὐτίκα πρὸς τὴν ἔξοδον· ἐν πρὶν ἀκριβῶς ἰδεῖν, ἐξηλαύνοντο ὑπὸ τῶν ἀεὶ ἐπεισιόντων. ἐτέτρυπτο δὲ κατ' [b] τὸ ἀντίθυρον ἄλλη ἔξοδος, οἷόν τι τὸν Μακεδόνας ἐν Βαβυλῶνι ποιῆσαι ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ νοσοῦντι λόγος, ὅτε ὁ μὲν ἤδη πονηρὸς εἶχεν, οἱ δὲ, περιστάντες τὰ βασίλεια, ἐπόθουν ἰδεῖν αὐτὸν, καὶ προσειπεῖν τὸ ὕστατον. τὴν δὲ ἐπίδειξιν ταύτην οὐκ ἄπαξ ὁ μαρὸς, ἀλλὰ πολλάκις ποιῆσαι λέγεται, ἐν μάλιστα εἴ τινες τῶν πλουσίων ἀφίκοιντο νεωτέροι.

Ἐνταῦθα ὦ Φίλε Κέλσε, εἰ δὴ τἀληθῆ λέγειν, συγγνώμην χρὴ ἔχειν τοῖς Παφλαγόσι, ἐν Ποντικοῖς ἐκείνοις, παχέσι ἐν ἀπαιδεύτοις ἀνθρώποις, εἰ ἐξηπατήθησαν ἁπτόμενοι τοῦ δράκοντος (καὶ γὰρ τοῦτο

scondens, sustinente illo omnia, linteum illud caput inter tunicam protendit, velut nimirum illius *draconis*, qui videndum se praebebat, omnino esset.

16. Tum cogita mihi aediculam non omnino illustrem, neque quantum satis est lucis capientem, & multitudinem hominum confluentium, perturbatorum, & jam ante *admiratione* perculsorum: & ad spes sublatorum, quibus ad primum ingressum portentosa nec immerito res videbatur, ex parvo tum serpente, intra paucos dies Draconem tantum prodiisse eumque humana forma *capitis*, & mansuetum: urgebantur autem statim ad exitum, & ante quam accurate vidissent, exigebantur ab his, qui novi semper accederent. Perforatus autem fuerat e regione januae exitus alius, quale quid Macedonas Babylone fecisse, aegrotante Alexandro, sermo est, cum ille male jam haberet; illi vero Regiam circumstantes videre illum desiderarent, & ultimum alloqui. Caeterum hanc ostensionem non semel impurus homo, sed saepe fecisse dicitur, praesertim si qui ditiores recens advenissent.

17. Hic, mi Celse, si verum dicendum est, ignoscere par est Paphlagonibus illis & Ponticis, pingui ingenio & ineruditis hominibus, si contacto ipso Dracone, (nam hoc

a Καὶ ταῦτα] An ἢ τὰ αὐτὰ? b Τὸ ἀντίθυρον] Sic *Ald. F. Fl. H. B2. Fr. P. S.* c Νεωτέροι] Μοιλότεροι *El.* & marg. *Aldi*. At prius Cod. P. & cett. Edd.

53. Οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φωτὸς δεχόμενον] Ἀσύνδετα ἐ σύνταξις· τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγων Ἀθηναίων. οἷον ἔφυγεν τῆς ἄρχειν, * κατέσχε τῆς κρατεῖν.

63. Ἀντίθυρον] Τὸ ἄντικρυ ἐ θύρας μόνον. *G.*

66. Πονηρὸς εἶχεν] Ἀσύνδετα ἐ ἐπὶ συμπαθοῦς ἀξιώσεως ἀξιοῦντι τὸ † πονηρός. *V.*

* Κατέσχε] Κατέσχεν erat in Editis, mutavit *M. du S.*
† Πονηρὸς] Rectius tamen Grammaticos distinguere inter πόνηρος miser, & κακὸς malus, atque inter adverbia πονήρως & κακῶς, vid. supra T. I. *de Merc. cond.* ad c. 23. Etsi credo posteriorem diem hanc distinctionem inveniisse; quum in origine unum & idem fuerit, utrumque enim est a πένω & πόνος. Praestat tamen discrimen bona cum ratione introductum observare. *J. F. R.*

49. Ἐκείνου] Τοῦ δράκοντος. *F. G.*

59. Καὶ ταῦτα, ἀνθρωπ.] Sic ordinem verborum invertimus, qui prius in omnibus male sic habebat: ἀνθρωπόμ. ἐ ταῦτα] ἐ θιασώτ., absurde prorsus. *M. du S.*

63. Τὸ ἀντίθυρον] Συμπ. c. 8. ubi in vulgatis alio genere legitur haec vox; sed MS. Ox. & illic τὸ habet. V. etiam *Ode.* c. 25. ubi femineo genere occurrit. *M. du S.*

Ibid. Ἀντίθυρον] Utitur & *Homer.* Odyss. Π. 159. Στῆ δ' παρ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆος φαείνων. *J. F. R.*

82. Πρὸς ταῦτα ἐ τὰ τοιαῦτα] Deleverat *Solanus* ταῦτα & ἐ, quia aberant in *Fl.* Et ego merito abes-se

hoc quoque volentibus dabat Alexander) decepti ſunt, cum viderent certe in tenui luce caput ipſius, aperiens pariter os & claudens: adeo ut plane indigeret machinatio illa Democrito quodam, aut ipſo Epicuro, aut Metrodoro, aut alio quodam, invictam ad haec & talia mentem habente, qui diffideret, & quid res eſſet conjiceret, & ſi ipſum invenire modum non poſſet, at illud certe jam ante perſuaſum haberet, licet ipſum ratio praeſtigiarum fugiat, totum tamen hoc mendacium eſſe, ac fieri non poſſe.

παρεῖχε τοῖς βουλομένοις ὁ Ἀλέξανδρος) ὁρῶντές γε ἐν ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τὴν κεφαλὴν ὅθεν αὐτῷ ἀνοίγοιτό τε καὶ συγκλείοιτο τὸ στόμα, ὥστε πάνυ τὸ μηχάνημα ἐδεῖτο Δημοκρίτου τινὸς, ἢ καὶ αὐτοῦ Ἐπικούρου, ἢ Μητροδώρου, ἤ τινος ἄλλου, ἀδαμαντίνην [d] πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τὴν γνώμην ἔχοντος, ὡς ἀπιστῆσαι, καὶ ὅτῳ τῶν εἰκάσαι, καὶ εἰ μὴ εὑρεῖν τὸν τρόπον ἐδύνατο, ἐκεῖνο γοῦν προπεπεισμένῳ, ὅτι λέληθεν αὐτὸν ὁ τρόπος τῆς μαγγανείας, τὸ δὲ ὅλον [e] πᾶν ψεῦδός ἐστι, καὶ γενέσθαι ἀδύνατον.

18. Paullatim igitur & Bithynia, & Gallograecia, & Thrace confluxit, unoquoque renuntiantium, ut credere par eſt, dicente, & naſcentem a ſe viſum Deum, & poſtea contactum, cum ingens brevi tempore interjecto factus eſſet, & vultum haberet humano ſimilem. Super haec pictu-rae, & imagines, & ſimulacra, ex aere partim, partim ex argento aſſimilata: & nomen Deo impoſitum, Glycon enim appellabatur, ex divino juſſu carmine concluſo. Exclamarat enim Alexander:

Tertius ecce, Glycon, ſanguis Jovis, atque hominum lux.

19. Et cum tempus eſſet ejus rei, propter quam inſtituta fuerant omnia, *nimirum*

Κατ' ὀλίγον δὲ καὶ ἡ Βιθυνία, καὶ ἡ Γαλατία, καὶ ἡ Θρᾴκη συνέρρει, ἑκάστου τῶν ἀπαγγελλόντων, ὡς τὸ εἰκὸς, λέγοντος, ὡς καὶ [f] γεννώμενον ἴδοι τὸν θεὸν, καὶ ὕστερον ἅψαιτο μετ' ὀλίγον παμμεγέθους αὐτῷ γενομένου, καὶ τὸ πρόσωπον ἀνθρώπῳ ἐοικότος· γραφαί τε ὅπη τύχοι, καὶ εἰκόνες, καὶ ξόανα, τὰ μὲν ἐκ χαλκοῦ, τὰ δὲ ἐξ ἀργύρου εἰκασμένα, καὶ ὄνομά γε τῷ θεῷ ὑπετέθη· Γλύκων γὰρ ἐκαλεῖτο, ἐκ τινὸς ἐμμέτρου, καὶ θείου προστάγματος· ἀνεφώνησε γὰρ Ἀλέξανδρος·

Εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἷμα Διὸς, φάος ἀνθρώποισι.

Καὶ ἐπειδὴ χαιρὸς ἦν, ὅτου ἕνεκα τὰ σπάντα ἐμεμηχάνητο, καὶ χρὰν τοῖς δεομένοις,

[d] Πρὸς ταῦτα ϵ τὰ τοιαῦτα] Exhibent *Ald. J. P. B2. Fr.* & *S.* Πρὸς τὰ τοιαῦτα *Fl.* [e] Πᾶν] Πάνυ P. L. & marg. *AIW.* Vulgatam ſervant priſcae Edd. earumque lectio eſt melior. [f] Γεννώμενον] Sic jam gemino ν. recte Edd.

ſe credo; verum quia facilior eſt omiſſio quam ejusmodi additio, & locutio non infrequens eſt, unam Florentinam omnibus hic praevalere nolui. Sic rurſus infra c. 38. ταῦτα ϵ τὰ τοιαῦτα προεμηχανᾶτο, & alibi non ſemel. Sic & τοσαῦτα & τοιαῦτα conjungi amant. *Long. Paſſ.* L. 2. p. 63. τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παθόντες. *J. F. R.*

83. Τὰ τοιαῦτα] *Fl.* Ed. & P. Codex. Cum nulla diverſitas in collatore ſit notata. In reliquis ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, minus concinne. *M. du S.*

95. Εἰμὶ] Infra ad c. 58. videbimus, nummos etiam cuſos cum imagine, & nomine iſtius Glyconis, quorum ad nos usque nonnulli pervenerunt, quamquam *Golzius* in nomine errayerit; cum ΓΛΑΥΚΩΝ legi prodit. Sed haec poſtea, nondum enim nunc Romam usque fama ejus pervenerat. *M. du S.*

98. Γλύκων] Cognomen hoc, Aeſculapium enim haberi eum volebat Alexander; ut ex prophetia patet, quam ſupra c. 10. legimus, & ex oraculo, quo ſeſe hoc nomine indigitari jubet c. 18. Scripturam autem hanc indicantem & rem totam egregie illuſtrantem adi *Spanhem.* 213. & 721. *M. du S.*

2. Φάος ἀνθρώποισι] Sic Graecos vocare hominem qui ingens emolumentum, magnam ſalutem adfert hominibus, monet Cl. *L. Bos* ad *Evang. Joan.* I. 4. ubi legas: καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων, quod adductis etiam his Luciani verbis, & ex *Hom.* Il. Π. 39. Et *Ariſtoph.* Pl. 69. confirmat. *J. F. R.*

τος, ᾧ ἐπετέλεσεν ὁ [a] Ἀμφιλόχῳ τῷ ἐν Κιλικίᾳ τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν (καὶ τοῦτο καὶ ἐκεῖνος ἦν ἐπὶ τῷ πατρὸς τελευτῇ τῷ Ἀμφιάρεω, ᾧ ἐπ' Θήβαις ἀφανισμὸν αὐτῷ, ἐκπεσὼν ἡ οἰκίας, εἰς Κιλικίαν ἀφικόμενος, εὐ πράξας ἀπήλλαξε, προεμαντεύσατο δὲ αὐτὸς τοῖς Κίλιξι τὰ μέλλοντα, ᾗ δύ' ὀβολοὺς ἑφ' ἑκάστῳ χρησμῷ λαμβάνων) ἐντεῦθεν δὴ τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος, προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς [b] μαντεύσεται ὁ θεὸς, ῥητόν τινα [c] ἡμέραν προειπών. ἐκέλευσε δὲ ἕκαστον, ὃ [d] ἂν ποτὸ αὐτῷ ᾖ μάλιστα μαθεῖν ἐθέλοι, ἐς βύβλιον ἐγγράψαντα, καλαρρήψαι τε, καὶ

oracula edendi rogantibus ac vaticinandi, praecentorem quasi secutus Amphilochum, qui in Cilicia colitur. Etenim ille quoque post Amphiarai patris mortem, cum Thebis ille periisset, ejectus domo & in Ciliciam delatus, non male rem gessit, praedicens & ipse futura Cilicibus, & duo pro unoquoque oraculo obolos accipiens. Ab hoc igitur quasi cantus initio accepto Alexander, advenientibus omnibus denuntiat, oracula redditurum deum, diemque certum praedicit. Jubet autem, unumquemque, quod sibi opus sit & maxime velit discere, in libellum inscribere, eumque

a Ἀμφιλόχου] Ex emendatione *Solani* & *Gesneri*. Ἀντιλόχου Edd. priores. b Μαντεύσεται] Μαντεύσασθαι *J.* sola. c Ἡμέραν] Deerat in Edd. excepta *J.* quae ῥητὸν ἡμέραν τινὰ. At quod edidi est in P. Τίνα ἡμέραν Κοδ. τῆ προτέρᾳ. G. d Ὅ τι ἂν] Ὃ ἄν τι mang. *Mitt.*

6. Ἀμφιλόχου] In omnibus libris legitur Ἀντιλόχου. Sed Amphiarai filium *Amilochum*, quis unquam fando audivit? Amphilochum vero & noster alibi, & alii agnoscunt. Praeterea quae hic de Heroe illo narrantur omnia de *Amphilocho* praedicari eadem videas in Ἔκκλ. c. 12. Oraculum, Cilicia, & duo oboli &c. v. etiam, si lubet, sub finem Ὀνείρ. c. 38. in *Dial. mort.* III. & hoc ipso in libro c. 29. Oraculi hujus Amphilochi meminerunt & alii, *Plut.* 999. 2. & 771. *Xiph.* in Commod. p. m. 290. ἐπὶ τὸ Μαλλῶτ. (Sic enim emendandus ex nostro aliisque Xiphil. pro vitioso μαλῆ) πόλει ἐν κιλικίᾳ ἀμφιλόχου χρηστήριον ἐν ᾧ χρᾷ δι' ὀνείρατων. Unde patet eo tempore celeberrimum fuisse, quod veritatem historiae Luciani hac in parte confirmat. *Clem. Alex.* etiam προτρ. p. 9. 1.

Hactenus de oraculo Mallensi; de alio ejusdem oraculo supra etiam dixi ad *Dial. mort.* III. nunc de ipso *Amphilocho* incidit quaestio. Dicitur nempe hoc in loco *Amphiarai filius*; at alio in loco s. laudato, *nepos*, non *filius* innui videtur. ἀναγνοὺς ἀνδρόμεον ἐν μητραλόου υἱὸς ἀν. Ἔκκλ. c. 12. & Alcmeonis filius *Amphilochus* dicitur apud *Apolod.* p. 83. A. B. Sed de ea quaestione vide quae ad eum Luciani locum a me annotantur. Ab Acarnanibus cultum *Amphilochum* tradit *Orig.* c. Cels. p. 131. a. eumque in ea regione oraculum habuisse; quod ut confirmare non possumus, ita nec rejicere. Quae ibidem de Mopsi etiam in Cilicia celebri oraculo, & apud *Plut.* 771. iis quae in hoc Luciani libro de *Amphilochi* oraculo traduntur, adeo similia sunt, ut unum idemque fuisse, etiamsi Strabonis auctoritas deesset, censenda fuerint. Is autem differre *Mallum* opus *Amphilochi* & *Mopsi* fuisse docet XIV. p. m. 464. B. Amphilocho aliud oraculum fuisse in Aetolia ait *J. Cens. Bullengerus*; cujus meminisse ait *Artemidorus* Or. in Bacchum. Aesculapii etiam oraculum in Cilicia fuisse, idem *J. Cens. Bullengerus* tradit ex *Euseb.* III. Vitae Const. c. XCIX. AG. VII. 37. Sed oraculum neque usquam dictum, cum nullae sortes redditae, nulla futura praedicta, sed tantummodo sanationes morborum dicantur factae, quae ab Ethnicis in omnibus illius Dei templis passim memorantur. V. *Arist.* Παν. idem c. LIV. meminit alterius Oraculi Pergami, de quo idem dictum puta. Haec cum scripta essent, incidi in *Heinsii* ad *Ovid.* notas, in quibus ad Rem. am. 455. video, Virum Cl. eodem, quo ego feci modo, hic Lucianum emendasse. *M. du S.*

Ἀμφιλόχου] *Antilochus*, nescio quomodo locum hic occupaverit Amphilochi, cujus oraculi & noster semel iterumque mentionem facit, & quis non? Vix dubito, quin etiam contra libros restituendum sit hoc nomen. Quin potuit ipse Lucianus memoria, aut manu adeo, labi in cognatis adeo sonis. *J. M. G.*

7. Τὸ ἐνδ. λαβ.] Τὸ ἐνδόσιμον λαβεῖν e musicis interpretari malui, quam ex equestri ratione, ubi pedis ictum & concussas habenas notat, quibus equus admonetur eundum esse, vid. *Pollux* I, 210. Musicae illius rationis elegans exemplum est in *Julian.* ep. 41. p. 421. Lips. Ἐπὶ δ' αὐτὸς ἰὼν τῇ μέλους τὸ ἐνδόσιμον μεταιόνιος κ. τ. λ. quem locum interpretatur *Budaeus*, & totum hoc ἐνδόσιμον copiose illustrat. *J. M. G.*

10. Ἐκπεσὼν ἡ οἰκίας] Sic supra *Abdic.* c. 1. f. *M. du S.*

Ἐκπεσὼν — ἀφικόμενος — ἀπήλλαξε] En duo participia juncta sine copula, quod non ita frequens nostro, tamen recte se habet. V. *Evang. Luc.* V. 25. & 28. *Alciph.* I, Ep. 4. p. 20. *J. F. R.*

13. Δύ' ὀβολοὺς] Conf. iterum infra Ἔκκλ. c. 12. *M. du S.* Immo potius, si quid opus, confer mox c. 22.

que trajectum filo obsignare cera, aut creta, aut id genus re alia. Ipse autem in adytum ubi descendisset, (jam enim aedificatum erat templum, & parata scena) ordine vocaturus eo erat per praeconem, & adhibito Theologo, illos, qui dedissent, & auditis quasi a Deo omnibus, libellum *cuique suum* ut signatus fuit, redditurus, responsumque illius subscriptum (inscriptum) carmine, reponente Deo, de quocumque aliquis interrogasset.

20. Erat vero machinatio ista, viro qui-
dem qualis tu, &, si non est insolens dictu, etiam qualis ego sum, manifesta, & cognitu facilis; imperitis autem & *obesae ac* plenae pituita naris hominibus, prodi-

20 κεκλεισμένα ξ κηρῷ, ἢ σπλῇ, ἢ ἄλλῳ τοιούτῳ· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ βιβλία, ἐς τὸ ἄδυτον καταβαίνων (ἤδη γὰρ ὁ νεὼς ἐγήγερτο, καὶ ἡ σκηνὴ παρεσκεύαστο) καλέσων ἐφέλλε κατὰ τάξιν τοὺς διδόντας, καὶ παρὼν 21 χαίρων, καὶ θεολόγῳ· καὶ ἐ ἐς ἕκαστον τῶν θεῶν ἀπόντων ἕκαστα, τὸ μὲν βιβλίον ἀποδόντα σεσημασμένον ὡς εἶχε, τὸ δὲ πρὸς αὐτὸ ἀπόκρισιν ὑπογεγραμμένην πρὸς ἕκαστον, ἀμοιβομένου τοῦ θεοῦ ἔπος τι ἑκάστῳ.

Ἦν δὲ τὸ μηχάνημα τοῦτο, ἀνδρὶ μὲ ἄμα σοί, εἰ δὲ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, καὶ οἷα ἐμοί, προδηλον, καὶ γνῶναι ῥᾴδιον, τοῖς δὲ ἰδιώταις, καὶ κορύζης μεστοῖς τὴν ῥῖνα, τεραστίου,

a Ὧι] Inserui ex marg. *Mss.* Deerat in Edd. f Ὑπογεγραμμ.] Sic Edd. Ἐπογεγρ. marg. *Mss.*

22. & 54. *J. F. R.*

14. Ἐκεῖθεν οὖν τὸ ἀνδρίαμβον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσῃ ὁ Θεὸς, ῥητόν τινα προειπών] Mſ. ῥητόν τινα ἡμέραν ἄνδι τῶ προειπών. forte ῥητὸν τινα ἡμέραν ἀνῆκε προειπών. *definitam diem surrexit praedicendo.* surrexit praedicens certam diem, qua Glycon fit oracula editurus. vide autem de hoc Glycone Abonoteichitarum ficto oraculo Virum illustrem *Ezechiëlem Spanhemium* dissertatione tertia, de usu antiquorum numismatum. *J. G. G.*

16. Ῥητόν τινα] Scil. ἡμέραν. *F. G.*

Ῥητόν τινα] Quia *Solanus* sic jussit, & tribus testibus nititur illud ἡμέραν, ideo addidi. Saepe quidem omittitur ἡμέρα in similibus locutionibus, vid. *L. Bos* p. 59. Verum post ῥητὸν omitti; uno hoc Luciani testimonio incerto docere voluit. Ideo tanto minus omittere id potui, etsi omitti posse non nego. *J. F. R.*

17. Ἡμέραν] Sic G. P. & Ed. *J.* nisi quod haec ordinem verborum paululum mutavit. Scripturam Codicis *Graev.* quod attinet; ab imperitis librariis descriptam puto notam aliquam marginis, in qua erat ἄνδι τῶ προειπών i. e. sine verbo προειπών. Ita etiam stare posse sententiam, nemo credo negabit, imo, ut quod sentio dicam; venustior sensus absque προειπών, & magis Atticus videtur. Caeterum pro vulgato μαντεύσῃ Ed. *J.* habet μαντεύεται. *M. du S.*

Ibid. Ἐκεῖθεν] *Tacit.* An. II. 54. Colophone sacerdos numerum modo consultantium & nomina audit. *M. du S.*

21. Ὧι] Ut Graeco textui ὡς, ita & Latino *tò quasi* inserui, quod Cl. *Gesn.* haud aegre feret. *J. F. R.*

26. Σεσημασμένον] Eodem modo oracula sua reddebat Jupiter Heliopolit; vid. *Macrob.* I. 23. Sic fiebat etiam Malli. Vid. Φιλοσ. c. 38. *M. du S.*

28. Ὑπογεγραμμένην] Ab iis qui obiter Lucianum perlegerunt, ὑπογεγραμμένων magis probabitur quam ὑπογεγραμμένῳ. Quin hoc & sequens tantum caput conferentes dicent ὑπογεγρ. falsum esse; Clausi enim & obsignati libelli tradebantur, & eodem modo reddebantur, fictumque miraculum in eo solum consistebat, quod Oraculum intelligere posset contenta, non laxatis vinculis ac signis, libroque non aperto. Ad hanc fraudem tegendam responsa debebant exterius inscribi, non intra librum ipsi quaestioni subscribi; alioqui enim fraus nimis crassa etiam suspecta fuisset multitudini. Et Lucianus artificium clam resignandi libellos detegens, diserte prodit pseudoprophetam ea quae quisque sciscitabat sic legisse, inspexisse, non addens ibi quoque subjecisse responsum, quod non omisisset, si verum foret. Immo & deinde c. 21. exponens artem signa tollendi, rursus ait: impostorem signo sublato *libellum legisse*, ac statim denuo clausisse. Ubi rursus narratur, *lectum tantum libellum*, de *subscriptione* nihil, quippe quae tum non fiebat, sed postea; quod vel fieri potuerat coram populo. Sed ὑπογεγρ. tamen verum est, nec significat adeo locum, ubi scriptum sit responsum; sed relationem ad quaestionem propositam. Et sic rursum est hac Diss. c. 49. & 53. Sic ὑπὸ in compositis solet responsum significare, ut in ὑπολαβεῖν, aliisque, ut ap. *Aesop.* Fab. 69. καὶ ἓ ἐς ὑπολαβόντα, ubi in aliis tamen invenio ὑπαντιχεῦντα, occurrens. quod ad nostrum tamen locum idem est. Sed Fab. 88. ὑπολαβὼν δὲ ὁ λύκος, & alibi. Sic *suscipere* pro respondere, *Virg.* VI. 723. *J. F. R.*

Ibid. Πρὸς ἕκαστον] Hic significat *pro re nata*, vel *ad rem adposite*, quod quidem notum. Nam etsi *carmine* respondere solitus sit, & locutio ἔδει πρὸς ἕκαστον, *nihil ad rem*, quoque idem sit quod *nihil ad rhythmum*, tamen πρὸς ἕκαστον γράφειν significare *carmine conscribere*, non video. *J. F. R.*

33. Κορύζης μεστοῖς τὴν ῥῖνα] Saepe utitur hac phrasi, ut *mort. Dial.* VI. &c. *M. du S.*

ἡ [a] πάνυ ἀπίστῳ ὁμοιον. Ὀπτανήσας γὰρ ποικίλας τ' σφραγίδων τὰς λύσεις, ἀνεγινωσκέ τε τὰς ἐρωτήσεις ἑκάστας, καὶ τὰ δοκοῦντα πρὸς αὐτὰς ἀπεκρίνατο, εἶτα καλευλήσας αὖθις, καὶ σημηνάμενος, ἀπεδίδου μετὰ πολλῆς θαύματος τοῖς λαμβάνουσι. καὶ πολὺ ἦν παρ' αὐτοῖς τὸ, πόθεν ἂν ἔτος ἠπίσταιο, ἃ ἐγὼ πάνυ ἀσφαλῶς σημηνάμενος, αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγῖσι δυσμιμήτοις, εἰ μὴ θεός τις ἀληθῶς ὁ πάντα γιγνώσκων ἦν;

giosa, & undique incredibili similis. Excogitatis enim diversis solvendi sigilla generibus, legit interrogationes singulas, & quae viderentur ad eas respondit, tum involutas iterum & obsignatas, reddidit multa cum admiratione accipientibus: & frequens inter illos haec erat oratio, *unde enim iste sciret, quae firmiter admodum obsignata ipsi dedi sub sigillis imitatu difficillimis, nisi revera Deus esset cognoscens omnia?*

Τίνες οὖν αἱ ὀπτήσεις; ἴσως ἐρήσῃ με. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἔχοις ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα. ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη, ὦ Φίλταλε Κέλσε· βελόνην πυρώσας, τὸ ὑπὸ τὴν σφραγῖδα μέρος τοῦ κηροῦ ἀφῆκεν, ἐξῆρεν, καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, τῇ βελόνῃ αὖθις ὀπτήσας τὸν κηρὸν, τόν τε κάτω ὑπὸ τὸ λίνον, καὶ τὸν αὐτῷ τὴν σφραγῖδα ἔχοντα, ῥᾳδίως συνεκόλλα. ἑτέρα δὲ τρόπος ὁ ἀφ' οὗ λεγομένου κολλυρίου· σκευασὸν δὲ τοῦτό ἐστιν ἐκ πίττης [b] Βρυττίας, καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίθου τοῦ ἀφανοῦς τετριμμένου, καὶ κηροῦ,

21. *Quae sunt igitur, forte me interrogabis, illa commenta?* Audi ergo, ut habeas, qui convincas talia. Primum, Celse carissime, illud est: Acu ignita partem cerae, quae infra signum est, ubi liquefecit; signum ipsum detraxit, lectoque libello, acus ope liquefactam iterum ceram, tum quae infra sub lino est, tum eam, quae sigillum ipsum continet, facile conglutinavit. Altera est ratio per illud, quod vocatur collyrium. Paratur hoc e pice Bruttia, & asphalto, & speculari lapide trito, cera-

a Πάνυ] Sic P. & *J.* Ed. Πάντη cett. b Βρυττίας] Ita ex *Fl.* dedi. Βηρυττίας male ceterae.

54. Σκευασὸν δὲ τοῦτο] Σύνθεσις τοῦ λεγομένου Θηριακιδίου. *V.*

34. Πάνυ] P. & Ed. *J.* *M. du S.*

47. Ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη] Adscripserat Cl. *La Croze*: vid. nott. *Zacagnii* in Disputat. Archelai p. 27. Sed non satis indicans ad quae verba haec pertineant, quod inquirere non possum, quia illo libro careo. Inquirant igitur, qui habent. *J. F. R.*

55. Ἐκ πίττης Βρυττίας] Saltem debuerant editores facere Βρυττίας, ut in versione exhibuit quoque *Erasmus*. Sed ex illa ipsa literae *tau* duplicatione odoror dubium nullum esse posse, quin Lucianus scripserit Βρυττίας. Bruttia enim, non Berytia, pix celeberrima fuit apud veteres & ad varios usus, ut apparet ex locis collectis ab τῷ πάνυ *Bocharto* in Chanaan cap. XXXIII. Insulse ad oram libri sui retulit Cl. *Sponius poix Berittienne.* *J. G.*

Ibid. Βρυττίας] Auctor exponens quid sit collyrium, σκευασὸν δὲ τοῦτό ἐστιν, inquit, ἐκ πίττης βρυττίας καὶ ἀσφάλτου. Sagacissime vidit Cl. *Gronovius* pag. 1034. (Ed. *Graev.*) legendum ἐκ πίττης Βρυττίας· plane enim ita editio Florentina. *J. J.*

Βρυττίας] (Βρυττίας legendum cum *Dioscor.* vel Βρυττίας v. *Strab. Vorst.*) Secuti sumus scripturam Ed. *Fl.* qua confirmatur emendatio Cl. *Gronovii* & aliorum. In reliquis βρυττίας legitur. V. *Leop.* IV. II. *Plut.* vit. 997. f. *Goltz.* in nummis M. Graeciae tab. 24. βρίττιος. Et AG. VII. 414. & IV. *M. du S.*

56. Λίθου τοῦ ἀφανοῦς] *Suidae* Φεγγίτης λίθος. Hic lapis inter deperdita numerandus, si talis fuerit, qualis ab *Aristoph. Scholiasta* describitur in Nub. II. Sc. I. Sed hallucinatur ibi Scholiastes, & ex ipso *Arist.* satis patere videtur, *crystallum* fuisse, ita conformatum & expolitum, ut soli objectum materiam accenderet: quod nos hodie vitris nostris convexis curiositatis fere gratia praestamus. *Suidae* & Scholiastae in hoc loco hallucinationes non vacat nunc ulterius aperire. Fiet hoc commodius in editione *Suidae*, quam parat contubernalis meus vir eruditissimus *Lud. Kusterus*, quocum meas hac de re rationes communicavi. V. tamen quae de lapide Bononiensi habet in sua Chimia *Lemery*. Sed ad Lucianum redeo. Quid hic est λίθος ἀφανής? Crystallum ne an silex pellucidus, aut margarita? Ego nihil decerno: sed de eo judicium sit penes vi-

ceráque & maſtiche. Fictum ex his omnibus collyrium, & igni calefactum, in ſignum, ſaliva prius madefactum, impoſuit, & typum expreſſit. Deinde collyrio celeriter ſiccato, ſolutas facile tabellas legit; tum cera impoſita idem ſigillum optime conveniens archetypo, tanquam gemma expreſſit. Tertiam aliam praeter has *rationem* audi. Calcem glutini, quo libros glutinant, injectam, & in maſſam cerae ſimilem redactam, mollem adhuc ſigillo imponebat: ablata deinde (nam ſiccatur ſtatim, & cornu, quin ferro ſit ſolidior) ad exprimendum utebatur. Sunt vero alia etiam multa ad hoc ipſum excogitata, quorum mentionem facere omnium nihil opus eſt, ne inepti videamur; praeſertim cum tu in libris, quos contra magos ſcripſiſti, pulcherrimis pariter atque utiliſſimis, quique prudentes reddere lectores poſſunt, ſatis multa propoſueris, & multo his noſtris plura.

22. Oracula ergo fundebat, & reſponſa

καὶ μαστίχης· ἐκ δὲ τούτων ἁπάντων ἀναπλάσας τὸ κολλύριον, καὶ θερμήνας πυρὶ, σιάλῳ τ' σφραγῖδα προχρίσας, ἐπετίθει, καὶ [c] ἀπέματτε τ' τύπον. εἶτα αὐτίκα ξηρᾶς ἐκείνης γενομένης, λύσας ῥᾳδίως, καὶ ἀναγνὺς, ὀπίθεις τ' κηρὸν, ἀνετύπου, ὥσπερ ἐκ λίθου τ' αὐτῷ σφραγῖδα εὖ μάλα τῷ ἀρχετύπῳ ἐοικυῖαν. τρίτον ἄλλο πρὸς τούτοις ἄκεσον· [d] τιτάνου δὲ εἰς κόλλαν ἐμβαλὼν, ἢ κολλῶσι τὰ βιβλία, καὶ κηρὸν ἐκ τούτου ποιήσας, ἔτι ὑγρὸν ὄντα ἐπετίθει τῇ σφραγῖδι, καὶ ἀφελὼν (αὐτίκα δὲ ξηρὸν γίγνεται, καὶ κέρατος, μᾶλλον δὲ σιδήρου παγιώτερον) [e] τούτῳ δὴ ἐχρῆτο πρὸς τ' τύπον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τοῦτο ὀπτενομένα, ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνῆσθαι ἁπάντων, ὡς μὴ ἀπειρόκαλοι εἶναι δοκοίημεν, καὶ μάλιστα σοῦ, ἐν οἷς χ' μάγων συνέγραψας, καλλίστοις τε ἅμα, καὶ ὠφελιμωτάτοις συγγράμμασι, καὶ δυναμένοις σωφρονίζειν τὰς ἐντυγχάνοντας, ἱκανὰ πρὸς ἀνδρῶν, καὶ πολλῷ τούτων πλείονα.

[f] Ἦρχε δὲν, καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ συνέ-

c Ἀπέματτε] Ἀπεμάττετο marg. *AlW*. *d* Τιτάνου] Ita Edd. conſtanter habere notat *M. du S*. *e* Τούτῳ] Τοῦτο male Ex. *El*. Nihil vulgatam mutat P. *f* Ἦρχε] Sic P. Ἤρχε Edd. priores.

viros illos ſtrenuos, qui naturae arcanis impigre ſcrutandis operam optime collocant. V. *Leop.* (de lapide ſpeculari videndus *Aegineta.*) *M. du S.*

Λίθου τοῦ λιγφαινοῦς] Apud *Ariſtophanem* vitrum vel cryſtallum intelligi, alia occaſione diximus, & ex ipſo inſpecto ſatis patebit unicuique; nam additur τ' ὑάλου λίγυος; at quis lapis hic intelligatur, parum refert; nam quovis lapide poſſis ad id uti, modo ſatis duro, & in pulverem tenuiſſimum redacto, ut calefactus non dehiſcat. In ſimulandis enim antiquis nummis, vel ſigno faciendo ex vitro, hodie terra Veneta utuntur, Venetianiſchen tripel vocata, cui figura imprimitur, ac vitrum igni liquefactum infunditur. *J. F. R.*

65. Τιτάνου] Attice hoc dictum. *M. du S.*

74. Κατὰ Μάγων] *Celſi libri contra magos.* *F. G.*

Κατὰ Μάγων] Periit hoc praeſtantiſſimum *Celſi* opus, quo praeſtigiatorum arcana patebant. Meminit hujus & *Origines* c. Celſ. p. 53. Cujus verba ad initium hujus libri exhibuimus. meminit in praefatione etiam *Diog. Laërt.* librorum de magia & magis ab *Ariſtotele* & *Hermippo* ſcriptorum. *Suidas* etiam Antiſtheni librum cui ΜΑΓΙΚΟΝ titulus, tribuit; ſed de hoc Celſi opere tacent. *M. du S.*

Κατὰ Μάγων] *Gujeti* obſervatio tangit priſtinam verſionem, quae *de magorum artibus* habebat; quod verſio Cl. *Geſneri* jam ſponte correxit. *J. F. R.*

79. Ἦρχε δὲν, καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ συμμέτρῳ ἐπαοιδῇ χρώμενος, καὶ τὸ εἰκὸς τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων] Vertunt: *Reddebat igitur oracula & vaticinabatur, non mediocri ad eam rem utens ingenio, arteque negotium reddens probabilius.* Ultima verba non reſpondent Graecis, in quibus pro τὸ εἰκὸς Mſ. τὸ εἰκαστικὸν, *ſagacitatem veroſimilia dicendi jungens ſollertiae ingenii.* Εἰκαστικαὶ τέχναι Platoni in Sophiſta ſunt artes quae imitantur verum, & magna veriſimilitudine exprimunt. erat ingenio praeditus ſagaci Alexander in divinanda & deprehendenda veriſimilitudine, quae facultas aliis ingeniorum dotibus acceſſerat, apta in primis ad mimum illum decenter agendum. *J. G. G.*

Ἦρχε] P. In reliquis ἤρχε. *M. du S.*

συμέσαι ἐνταῦθα χρώμενον, ἢ τὸ [a] εἰκαστικὸν τῇ διανοίᾳ προσάπτων, τοῖς μὲν λαξὰ καὶ ἀμφίβολα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποχρώμενον, τοῖς δὲ καὶ σαφῆ. χρησμῳδικὸν γὰρ καὶ τοῦτο αὐτῷ ἐδόκει. τοὺς δὲ ἀπέτρεπεν, ἢ προέτρεπεν, ὡς ἄμεινον ἔδοξεν αὐτῷ εἰκάζοντι· τοῖς δὲ θεραπείας προέλεγε καὶ δίαιτας, εἰδὼς (ἀφθονία γὰρ ἦν) πολλὰ καὶ χρήσιμα φάρμακα. μάλιστα δὲ εὐδοκίμουν [b] παρ' αὐτῷ αἱ [c] κυτμίδες, ἐκόπτε τι ὄνομα πεπλασμένον, ἐκ λίπους [d] αἰγείου συντεθειμένον. τὰς μὲν τοι ἐλπίδας, καὶ προκοπὰς, καὶ κλήρων

dabat divina, multa hic prudentia usus, & probabilitatem adjungens commentis suis, qui perplexa quibusdam & ambigua responderet ad interrogationes, aliis vero plane obscura: etenim hoc etiam ad oracula pertinere ipsi videbatur: alios autem vel dehortatus est, vel impulit, prout melius esse conjiceret. Aliis curationes praecepit & victus rationem, qui, quod primum dicebam, multa etiam utilia medicamenta sciret. Maxime vero probabantur illi cytmides, fictum nomen unguenti ad lassitudinem & dolorem, ex caprino adipe confecti. Spes vero, & honorum incrementa, &c.

a Εἰκαστικὸν] Ex G. P. L. Εἰκὸς Edd. b Εὐδοκίμουν] Sic *Fl. J. H. B2.* legere notat *M. du S.* Sed & *Ald.* ac P. ita habent. c Κυτμίδες] Κυτῶδες male P. Nihil mutabant Edd. d Αἰγείου] Ἀρκείου Edd. priores. Αἰγείου Codd. L. G. P. & marg. *Ald.*

80. Εἰκαστικὸν] G. P. L. Reliqui τὸ εἰκός. *M. du S.*

81. Λάξα & ἀμφίβολα] Vid. *Orig.* contra Celsum p. 53. Ed. Cantabrig. *M. K. in Cronia.*

89. Εὐδοκίμουν] Addiderat *Solanus* legendum *ηὐδοκίμουν.* Sed in hac diphtongo non semper opus esse augmento, nec in aliis, vid. supra ad L. *Ver. Hist.* c. 13. ad verbum τετράχηλα. Adde Cl. *Jungermann.* ibi citatum, qui praeter ea, quae ibi dedimus, etiam monet, *εὐχόμην* aeque dici atque *ηὐχόμην.* (Immo frequentius) & sic *εὔχοντο Homer.* Il. Γ. 296. & ubivis, ubi augmentum propter versum non potest dici abjectum. Idem ex *Hesych.* & *Pind.* adlatum vid. ap. *Maittair.* de Dialect. p. 276. B. Ideoque vulgatum etiam hic non movi. Etsi dixeris *ἠν* magis Atticum esse, quod tamen non semper opus esse in nostro observavi. *J. F. R.*

91. Ἐκ λίπους] Ait illud oracului varia medicamenta praescripsisse aegrotis, inprimis, quod ficto nomine vocarit Cytmides, id vero remedium fuisse contra lassitudinem ἐκ λίπους ἀρκείου συντεθειμένης, fatue interpres: *ex adipe suilla confectum*, cum sit *ex adipe ursina.* ἄρκτος ursus, ἀρκτεῖος, ursinus. sed in Mf. legitur *αἰγείου caprina* adipe, quod utrum magis probandum, non satis liquet. Nam & ursinus & caprinus adeps plurimis doloribus, cruciatibus & tumoribus prosunt, ut ex *Plinii* lib. XXVIII. aliisque medicis constat. Nec ἄκεστα sunt tantum remedia contra lassitudinem, quamvis proprie eo nomine illa significentur, sed & quae ad dolores corporum, & tumores scirrhosos, aliosque adhibentur, ut multis docet *Galenus* de medic. per genera lib. VII. cap. 11. ut & *Paullus Aegineta* lib. VII. 19. Et videre licet inferius, ubi Κυτμίδα, hoc est ἄκεστον oraculum seu impostor jussit adhibere πρὸς ἀδῖνα πλάγιον, *ad dolorem laterum.* *J. G. G.*

Ἐκ λίπους ἀρκείου] Benedictus *adipe suillo.* Certe accuratior Erasmus *ursino adipe.*: etsi enim dicebatur ἄρκτος, tamen quam frequens in eo vocabulo fuerit omissio literae *τ*, ipse Lucianus in Demonacte ostendit, a quo ait Κυνικὸν τὸ ἄρκτου δέρματι φιλοσοφεῖσθαι, οὐκ Ὀνομάκριτον, ὥσπερ ὑπομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον appellandum. In Amoribus, placuit Luciano variare; quippe quum dixisset, λέοντες οὐκ ἀτιμώτατον λάπαστον, ἀλλὰ ταύρου ἀγελάρχης βουσὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλου τὴν ποίμνην ἄρρητος πλησθεὶς στέρματος. τί δὲ, ὑ συῶν μὲ αἰόλας μιαιφονοῦσι κάπροι, in sequentibus reddit, οὐκ ἐμοῦσιν ἀλλήλων λέαινα ὑδ' ἄρκτοι, καὶ σύες. *J. G.*

Ibid. Αἰγείου] Quia Codices quatuor hanc lectionem exhibent, & *Solanus* vulgatam quoque deleverat, non dubitavi eam recipere. Verum quia & vulgatum ἀρκείου, quod idem est atque ἀρκτείου, sanum sensum exhibet, eligat id qui voluerit, quique ursinum adipem ideo potius locum habere crediderit, quod rarior ille caprino, adeoque homini miracula crepanti magis conveniat, quo considerato & ego vulgatam praeferrem. *J. F. R.*

94. Ἔσται πάντα] His Luciani verbis utitur Rev. *J. Elsner.* ad probandam phrasin *Evang. Marc.* XI. 24. ubi καὶ ἔσται ὑμῖν vertit: & *dabitur vobis*, *impetrabitis.* Recte quidem; verum non omnino haec Luciani sunt eadem; sed tantum, haec *evenient*, *fient*, veluti & infra *Icarom.* c. 22. pr. Ἔσται πάντα, ἢν δ' ἐγὼ. *Eiant omnia* (scil. quae jussisti) *dicebam ego.* Nec tamen longe abit ab illa phrasi Novi foederis, dum dativus accesserit, ut in illo *Polyb.* I. c. 45. τὰς κατὰ ποιὸν ἐπιφανεῖς χάριτας αὐτοῖς, quod idem *Elsner* ibid. adfert. *J. F. R.*

Ibid. Ἐγὼ] Apollo hoc promittit, qui quasi loquens inducitur, non Alexander; & ideo mox pergit: *Si Alexander vates meus me rogabit.* *J. F. R.*

98. Ἀμφιλόχου] In reliquis Amphilochum fere imitatus, sed longe praetergressus, & in oraculorum pretio,

& hereditatum successiones in futurum semper rejiciebat, adjiciens, *sibi omnia, si voluero ego, sique Alexander Propheta meus rogaverit, & vota pro vobis fecerit.*

23. Constituta autem erat etiam merces unicuique responso, drachma cum duobus obolis. Ne parvum putes, amice, aut minutum fuisse hunc reditum; ad septuaginta vel octuaginta millia quotannis congessit, dena vel quindena responsa hominibus prae inexplebili cupiditate sibi reddi petentibus. Quae autem acceperat, iis non solus usus est, neque in thesauros reposuit: sed tum

προσδοκᾶς εἰναῦθις ἀεὶ ἀνεβάλλετο, προτιθεὶς ὅτι ἔσται πάλιν, ὁπόταν ἐθελήσω ἐγὼ, καὶ ἢν ὁ Ἀλέξανδρος ὁ προφήτης μου δεηθῇ, χαὶ αὐξήσῃ ὑπὲρ ὑμῶν.

Ἐτέταχτο δὲ καὶ μισθὸς ἑφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύ' ὀβολώ. μὴ μικρὸν ᵉ δὲ ᶠ οἰηθῇς, ὦ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γενήσεσθαι τὸν πόρον τοῦτον, ἀλλ' ᵍ εἰς ἑπτὰ ʰ ἢ ὀκτὼ μυριάδας ἑκάστου ἔτους ἤθροισεν, ⁱ ἀνὰ δέκα καὶ πεντεκαίδεκα χρησμοὺς τοῖς ἀνθρώποις ᵏ τοῦ ἀπλησίας ἀναδιδόντων. λαμβάνων δὲ, οὐκ αὐτὸς ἐχρῆτο μόνος, οὐδ' εἰς πλοῦτον ἀπεθησαύριζεν, ἀλλὰ πολλοῖς

ᵉ Δὲ] Illud δὲ inserui ex marg. *A*1. Deerat enim in Edd. ᶠ Οἰηθῇς] Sic restituit *Solan.* ex L. Eandem correctionem habet & margo *AIW.* Itaque firmatur conjectura *Jensii* & *Vorstii*; Οἰηθεὶς enim Edd. antea male. ᵍ Εἰς ἑπτὰ] Ἢ ἑπτὰ *J.* Εἰς recte ceterae. ʰ Ἢ ὀκτὼ] Ita reposui ex marg. *MalV.* pro vulgato Editionum ἢ ὀκτὼ. ⁱ Ἀνὰ] Ἄμα L. Nil mutant Edd. vett. ᵏ Ἀπὸ] Ἀπὸ *J.* sola.

tio, quae summa rei erat, antecellere sese voluit homo calidissimus. Drachmam ergo duobus Amphilochi obolis addidit, additamentum ipsa pridem summa majus. *M. du S.*

Ibid. Δύ' ὀβολώ.] Vid. supra c. 19. δύ' ὀβολοῖν plurali numero dicit; sed ut posteriores Graeci duali rarius usi sunt, ita antiquiores plurali quoque interdum cum duali promiscue sunt usi. Sic noster *Somn.* §. 6. Δύο γυναῖκες λαβέσθαι ταῖν χεροῖν. Ubi post δύο pluralem habet, ut millies alibi, *manus* vero in duali collocat, quod quidem usitatius in membris quae natura bina sunt, ut oculi, aures, manus, pedes, nec tamen perpetuum: mox enim ibid. rursum ait τὼ ϑεὼ ἀμφοτέρω, at contra paullo supra, δύο ὀφθαλμούς. Sic *Homer.* dualem & pluralem conjungit admodum frequenter, ut Il. I. 197. Χαίρετον ἠφίλοι ἄνδρες ἐκέκλετον &c. Exempla ex Luciano antiquioribus similia plena manu congessit Frater optimus *G. O. Reitzius*, in Belg. Graeciss. p. 50—52. Addo, quod rarius, si verum est, dualem pro plurali in *Homer.* Il. I. vers. 18a. ab Scholiaste notatum in Edit. *Hervag.* p. 161. Ἔνιοι φησὶ, δι' ὅλης συμπροσδέδεσθαι τὸ φάτνῃ. καλλίους δὲ τὸ ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν οἶδεν τιτάχθαι· ἐπὶ γὰρ τῶν μὴ τόπων ἡ χρῆσις ἐστὶ ϑεοῖ δύο· οὐ γὰρ ὁλόκληρα ἄκρα ἐστὶ, καὶ ἐπὶ τοῦ πόρου κεῖται δύο τὰ πεντηκοντόρω. Verum eosdem illos graviter errare, qui hoc ἵππω quod est ex Il. Φ. 567. pro duali accipiunt, cum sit pro dativo ἵπποι positum, recte pluribus demonstrat Clar. *S. Clarke* ad eum versum. Interim in altero exemplo non diverim plane falsam esse Scholiastae observationem, de qua *Clarkius* tacet; etsi rursus ei adsentior versum illum Il. I. 18a. Τὸ δὲ βάτην ad *Ajacem* & *Ulyssem* solos referenti cum *Schol. Villoison.* Num exemplum illud Scholiastae quod ex Odyss. Θ. 48. est petitum, ubi Κούρω δὲ πρεσβύτῃ δύω ἐν πεντήκοντα βοτῆρε. *Juvenes vero electi duo & quinquaginta Ibant*, manifestum dualem nominis & verbi habet, numero 52. virorum adjunctum: ita tamen adjunctum, ut divelli, & ad numerum *duo* sine πεντήκοντα spectatum, trahi queat: quasi binis membris esset oratio, *illi duo ibant, & quinquaginta*, intellecto altero plurali, *ibant.* Veluti Latinis non infrequens, *illi multa, ea nihil dubitabat*, ubi pluralis *dubitabant* omittitur; etsi discretio ibi major, tamen ad illustrationem facit. Nec enim ita indifferenter dual. & plur. permutari posse arbitror, ut perinde sit; nam omnis quidem dualis est pluralis, at non inverse. Si cui autem certius constet, dualem nihil aliud esse quam antiquam dialectum Atticam, seu variantem pluralis numeri terminationem, ut frater modo laudatus cum aliis existimat; velim apertiora testimonia producantur; nam & illud *Homeri* Il. Δ. 452. — Κείμηλίοι πεδίοιο, κατ' ὄρθας ῥόοντες — συμβάλετον de duobus fluviis recte intelligitur. *J. F. R.*

99. Οἰηθῇς] Quaestum, quem Alexander Impostor reddendis oraculis fecit, exponens Noster, ait, Ἐπράξατο δὲ ἐκ μυρίους ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴν ἑκάστου καὶ δύο ὀβολοὺς μισθὸν οἰηθεὶς ὦ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γενήσεσθαι τὸν πόρον τοῦτον. *Constituerat autem erat & pretium pro unoquoque oraculo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum istud censeas, mi sodalis, pretium, neque quaestum hunc fuisse exiguum*, &c. quem alium haec verba sensum patiantur, non video. Emendandum itaque οἰηθῇς. *J. J.*

Οἰηθῇς] L. In reliquis prave οἰηθεὶς. *M. du S.*

3. Ἀνὰ] L. ἅμα, quod ut non spernendum, ita minus elegans existimo. *M. du S.*

28. Ἀνα-

λεὺς ἤδη [a] περὶ αὐτὸν ἔχων συνεργοὺς, καὶ ὑπηρέτας, καὶ ψευθήνας, ἢ χρησμοποιοὺς, ἢ χρησμοφύλακας, ἢ ὑπογραφέας, καὶ ὀπισφραγιστὰς, ἢ ἐξηγητὰς, ἅπασιν ἔνεμεν ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν.

multos jam circa se haberet administros, & operarios, & exploratores, & scriptores oraculorum pariter ac custodes, & excepto-res, & obsignatores, & conjectores, illis omnibus suam cuique partem pro dignitate tribuit.

Ἤδη δέ τινας καὶ ὅπι ἐς ἀλλοδαπὴν ἐξέπεμπε, φήμας ἐμποιήσοντας τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τοῦ μαντείου, καὶ διηγησομένους, ὡς προείποι, καὶ ἀνεύροι δραπέτας, καὶ κλέπτας, καὶ λῃστὰς ἐξελέγξοι, καὶ θησαυροὺς ἀνορύξαι δυνήσοιτο, καὶ νοσοῦντας ἰάσαιτο, ἐνίους δὲ καὶ ἤδη τεθνεῶτας ἀναστήσειε. δρόμος οὖν καὶ θόρυβος ἀπανταχόθεν ἐγίγνετο, καὶ θυσίαι, καὶ ἀναθήματα, καὶ διπλάσια τῷ προφήτῃ καὶ μαθητῇ τοῦ θεοῦ. καὶ γὰρ αὖ καὶ ὅτῳ ἐξέπεμψεν ὁ χρησμὸς,

24. Jam vero in peregrinas etiam regiones quosdam emiserat, qui famam apud gentes excitarent de oraculo, ac narrarent, ut praedicat, & inveniat fugitivos, ac fures & latrones convincat, & effodiendos thesauros praebeat, sanetque aegrotos, ut aliquot jam mortuos resuscitaverit. Concursus igitur & urgentium se undique turba orta est: Hinc sacrificia, & donaria, & duplex Prophetae discipuloque Dei merces. Nam haec etiam sors exierat:

Τιέμεναι κέλομαι τὸν ἐμὸν θεράποντα προφήτην.

Vatem ornare meum jubeo vos atque ministrum:

Οὐ γὰρ μοι κλεάων μέλεται ἄγαν, ἀλλὰ προφήτου.

Divitias nec enim curo, sed curo Prophetam.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη πολλοὶ τῶν νῦν ἐχόντων, ὅσοι καὶ ἐκ μέθης βαθείας [b] ἀναφέρονται, συνίστανται ἐπ' αὐτὸν, καὶ μάλιστ' ὅσοι Ἐπικούρου ἑταῖροι ἦσαν, καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπεφώραλο πρᾶγμα ἡ πᾶσα μαγγανεία, καὶ συσκευὴ τοῦ δράματος, ἐκφέρει φορτίον τι ἐπ' αὐτοὺς, λέγων, ἀθέων ἐμπεπλῆσθαι καὶ Χριστιανῶν τὸν Πόντον, οἳ περὶ αὐτῶν τολμῶσι τὰ κά-

25. Cum multi jam prudentes viri, quasi ex profunda se ebrietate recipientes, contra ipsum consisterent, in primis quotquot Epicuri sodales essent, & in urbibus deprehensae paullatim essent omnes illius praestigiae, ac totus fabulae apparatus, terriculamentum quoddam contra illos expedit, dicens Atheis plenum esse & Christianis Pontum, qui audeant pessima de se maledicta spar-

a Περὶ αὐτὸν] Sic cum *J.* etiam habere *Fl.* notat *M. du S.* Sed habent & aliae, ut *H. Ald.* &c. Et περὶ rectum est, licet πρὸς forte quaesiverit; vel potius αὐτὸν maluerit, quod non improbavi. b Ἀναφέρονται] Ἀναπίπτουσι corrigit *Solanus*, vid. nott.

28. Ἀναπίπτουσι] Servari poterat vulgata ἀναφέρονται. V. *Suid.* in ἀνέφερεν; sed si codicum copia suppeteret, non dubito, quin ἀναπίπτουσι scriptum sit in optimis; ut Ἐπιτ. c. 7. Ἐρωτ. c. 84. qui posterior locus huic per omnia similis. Adde Ὄρχ. c. 84. *M. du S.*

Ἀναπίπτουσι] Nihil hic sine Codicum auctoritate muto; etsi ἀναπίπτουσι aptissimum foret, quod *Solanus* in textum recipere cogitarat, sine auctoritate. Nam praeter *Suid.* etiam me monet locus *Long. Past.* III. p. 124. Εἶτα ἀνενέγκαι ἐδόκει. *Dein se colligens animum recipiebat.* Recte enim & ebrii *ad se redire* dicuntur postquam crapulam edormiere; & iidem dicuntur *absentes*, ut est in proverbio: *absentem laedit, qui cum ebrio litigat.* Ideoque vulgatam studiose potius conservandam quam corrigendam arbitror, eamque pluribus testimoniis firmarem, si per festinantes operas liceret. *J. F. R.*

33. Χριστιανῶν] Notandus probe hic locus, non ideo tantum quod creviſſe jam numerum Christianorum in his oris hinc patet; sed ideo potissimum, ut ex ore ipso adversariorum pateat, dedisse operam Christianos gnaviter, ne sibi aliisve imponi per praestigiatores paterentur, quod ideo observandum imprimis est, quia faciles alioquin & simplices homines plerumque & erant & habebantur. *M. du S.*

39. Μολυσθῶσι] In omnibus legitur μολυνθῶσι, quod

ſpargere, quos lapidibus juſſit abigi, ſi propitium habere vellent Deum. De Epicuro tale reddidit oraculum. Interrogante quodam, *Quid agat apud inferos Epicurus? Plumbeis*, inquit, *pedicis vinctus deſidet in coeno.* Deinde miraris, ſi ad magnam *gloriam* elatum eſt oraculum, cum videas interrogationes accedentium prudentes *adeo* atque eruditas? Univerſim implacabile ipſi & infinitum bellum erat contra Epicurum. nec profecto injuria. Contra quem enim juſtius pugnaret homo praeſtigiator, & portentoſarum fraudum amans, veritatis autem inimiciſſimus, quam contra Epicurum, hominem, qui naturam rerum perſpexiſſet, ſolusque verum in illis vidiſſet? Nam Platonici, Stoici, Pythagorei amici, profunda cum illis pax. Sed Epicurus ille molliri neſcius; ſic enim ipſum appellabat, inimiciſſimus, qui juſte omnia iſta pro riſu & ludibrio ſibi haberet. Propter ea etiam Amaſtrin oderat maxime urbium Ponticarum, quod ſciebat, Lepidum, & alios illi ſimiles plures, in ea urbe eſſe: nec unquam Amaſtriano cuiquam oraculum reddidit. Cum vero auſus etiam eſſet fratri Senatorii viri reſpondere, ridicule diſceſſit, cum nec ipſe poſſet reſponſum fingere cal-

σκιτα βλασφημεῖν, ὃς ἐκέλευε λίθοις ἐλαύνειν, εἴγε ἐθέλουσιν ἵλεω ἔχειν τὸν θεόν. τῷ δὲ Ἐπικούρῳ, ᾧ τοιοῦτόν τινα χρησμὸν ἀπεφθέγξατο. ἐρωμένῳ γάρ τινι τί πράττει ἐν ᾅδου ὁ Ἐπίκουρος; [c] μολυβδαίνας, ἔφη, ἔχων πέδας, ἐν βορβόρῳ κάθηται. εἶτα θαυμάζεις εἰ ὑπὲρ μέγα ἤρθη τὸ χρηστήριον, ὁρῶν τὰς ἐρωτήσεις τῶν προσιόντων συνετὰς, καὶ πεπαιδευμένας; ὅλως δὲ, ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος αὐτῷ ὁ πόλεμος πρὸς Ἐπίκουρον ἦν, μάλα εἰκότως. τίνι γὰρ ἄλλῳ δικαιότερον προσεπολέμει γόης ἄνθρωπος, καὶ τερατείᾳ φίλος, ἀληθείᾳ δὲ ἔχθιστος, ἢ Ἐπικούρῳ, ἀνδρὶ τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων καθεωρακότι, καὶ μόνῳ τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδότι; οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα, καὶ Χρύσιππον, καὶ Πυθαγόραν φίλοι, καὶ εἰρήνη βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. ὁ δὲ ἄτεγκτος Ἐπίκουρος (οὕτω γὰρ αὐτὸν ὠνόμαζεν) ἔχθιστος, δικαίως πάντα ταῦτα ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ τιθέμενος. διὸ καὶ τὴν Ἀμαστριν ἐμίσει μάλιστα τῶν Ποντικῶν πόλεων, ὅτι ἠπίστατο, τοὺς περὶ Λέπιδον καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς, πολλοὺς ἐνόντας ἐν τῇ πόλει· οὐδὲ ἐχρησμῴδησε πώποτε Ἀμαστριανῷ ἀνδρί. ὁπότε δὲ καὶ ἐτόλμησεν ἀδελφῷ συγκλητικῷ χρησμῳδῆσαι, [d] καταγελάστως ἀπήλλαξεν, οὐχ εὑρὼν ὅτ' αὐτὸς πλάσαιτο χρησμὸν δεξιὸν, ὅτε

[c] Μολυβδαίνας] Μολυβδίνας vult *M. du S.* & marg. *A1W.* Μολυβδαίνας Edd. *Pariſina* etiam majore litera, quaſi nomen proprium eſſet. [d] Καταγελάστως] Καταγέλαστος P. Nil mut. Edd. vett.

52. Ἄτεγκτος] Ὁ μήτε δάκρυσι μήτε ἱδρῶσιν ἀδρόχους (ἴσως διάδροχος) G.

quod ferri cum non poſſit, mutandum cenſuimus. *M. du S.*

Μολυβδαίνας] Ut hic *μολυβδαίνας*, ita etiam infra in *Lexiph.* c. 5. eod. modo Edd. habent. Μολυβδίνας legendum notarat *Solanus*, ſine auctoritate; utitur quippe *Hom.* Il. Ω. 80. Ἡ δὲ, *μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν.* Quod Scholiaſt. interpretatur *μολυβδίνῃ, ὁρμιᾷ.* At ſubſtantive ponitur apud *Homerum.* Revera tamen adjectivum eſſe, patet ex aliis ſignificationibus, ut cum pro plumbeis vaſis ſive ollis uſurpatur, quod ex *Athen.* docet *Stephanus.* Et an non adjective uſurpat noſter infra, l. c? Quidquid ſit, etſi *μολυβδίνας* hic uſitatius eſſet, ego nihil mutare auſim. *J. F. R.*

49. Καὶ μόνῳ τὸν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδότι] Petronius: *Ipſe pater veri, doctus Epicurus in hortis.* Plura teſtimonia congeſſi ad *Laërtii* Epicurum. *AE. M.*

52. Ἄτεγκτος] Sic rurſus infra utitur *Dial. Meretr.* XII. *M. du S.*

57. Τοὺς περὶ Λέπιδον] Non debuit verti eos, qui cum Lepido erant, ſed ut mutavimus, Lepidum ipſum. Nota eſt Phraſis. Sed quis ille Lepidus? Romanusne magiſtratus, an Philoſophus; aut privatus ſed doctus tamen? De eodem c. 43. *M. du S.*

ὅτε τ' ποιῆσαι πρὸς χαιρὸν αὐτῷ δυνησόμενον. μεμφομένῳ γὰρ αὐτῷ στομάχου ὀδύνην, προστάξαι βουλόμενος ὕειον πόδα μὴ μαλάχης ἐσκευασμένον ἐδιδου, ὅτως ἔφη,

Μάλβακα χοιρείων ἱερῇ κυμίνευε σιπύδνῳ.

Πολλάκις [a] μὲν, ὡς προεῖπον, ἔδειξε τ' δράκοντα τοῖς δεομένοις, οὐχ ὅλον, ἀλλὰ τ' οὐρὰν μάλιστα· καὶ τὸ ἄλλο σῶμα προβεβλημένως, τὴν κεφαλὴν δὲ κάτω [b] κόλπου ἀθεάτου φυλάττων. ἐθελήσας δὲ καὶ μειζόνως ἐκπλῆξαι τὸ πλῆθος, ὑπέσχετο καὶ λαλοῦντα παρέξειν τ' θεὸν αὐτὸν, ἄνευ ὑποφήτου [c] χρησμῳδοῦντα. εἶτα δὲ χαλεπῶς γεράνου ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τ' κεφαλῆς ἐκείνης τ' μεμηχανημένης πρὸς ὁμοιότατα διείρας, ἄλλου τινὸς ἔξωθεν ἐμβοῶντος, ἀπεκρίνετο πρὸς τὰς ἐρωτήσεις τ' φωνῆς διὰ

lidum, nec inveniret, qui in tempore illud facere ſibi poſſet. Querenti enim illi ventriculi dolores, cum comedendum imperare vellet ſuillum pedem, cum malva paratum, ſic dixit,

Malvaca porcinae ſacrato vaſe cumina.

26. Saepe quidem, ut dixi antea, oſtendit draconem rogantibus, non totum, ſed caudam maxime & reliquum corpus protendens, caput autem in ſinu, ubi videri non poſſet, occultans. Cum vero magis percellere multitudinem vellet, promiſit ſe loquentem etiam Deum illis praeſtiturum, oracula reddentem ſine vatis excipientis miniſterio. Commiſſis deinde non difficulter gruum arteriis, & per caput illud, ad ſimilitudinem humani fabricatum, transmiſſis, alio quodam extra inclamante, ad interrogata reſpondit, voce per linteum illum

a Μὲν] Μὲν ὧν marg. *AIW.* b Κόλπου] Κόλπον marg. *AIW.* c Χρησμῳδοῦντα] Nihil hic, neque bis cap. praeced. in hoc verbo variare Edd. vett. notarat *M. du S.*

67. Μάλβακα] Ῥωμαῖοι μάλβαν τὴν μαλάχην καλοῦσι. *G.*

78. Διείρας] Διείρας, ἐκτιθέλλων. *G.*

67. Μάλβακα] A malva Latino μάλβα, μαλβακὶς, μάλβαξ. *AE.M.*

Μάλβακα] Ne quis temere damnet verſiculum Latinum, quem licet abſurdum, ſic ſatis putamus ob id ipſum reſpondere Graeco, qui nempe ab ipſo auctore ut ridiculus & nullius ſenſus proponitur. Μάλβαξ forte eſt ex Latino, *Malvaceus caulis*, ut *pes beaceus* &c. Χοίρεια intellige κρέα, ut σκυλάκεια & id genus alia: κυμινεύειν fictum verbum, cui reſpondet *cuminare* h. e. cumino adſpergere vel condire: σίπυδνον fictum puto ex σιπύη, quae arcam aut vas quodcumque farinae adſervandae notat apud Ariſtophanem. Licuit oraculo in κυμινδὸς alteram corripere; nec nobis vitio vertetur ipſius *malvaca* media correpta retinere. Sequuntur, & jam adfuere, plura id genus oracula, in quibus, ſi fidem interpretis praeſtare debemus, non, quid recta ratio poſtulet, vel poëſis, videndum eſt, ſed quid Graecis reſpondeat. Itaque poſuimus interdum verſiculos multum deteriores his, quos dederat *Eraſmus*, ſed melius nos hac quidem parte functos officio putamus. *J. M. G.*

Μάλβακα] *Menagii* notam plane iisdem verbis in *F. Gujeti* Mſſ. invenio. *J. F. R.*

72. Μειζόνως] Confer ſupra c. 8. f. *M. du S.*

75. Γεράνου] Simili artificio callidus Anglus, quem ipſi vidimus, *Thomas Irſonus*, caput ligneum loquax concinnarat, quo, ut ipſe narrabat, tota Caroli II. aula, & Rex ipſe viſo obſtupuit. Immurmurabat ſpectatorum aliquis ori iſtius capitis hianti verba, quae in buccam venerant, quacumque libitum erat lingua; quo facto mox reſponſum eadem lingua & ad rem accommodatiſſimum ex ligneo capite reddebatur. Percrebuerat jam per totam urbem monſtri fama. Frequentes ad tantae rei miraculum, data pecunia quisque, advolant. Nec dubium quin brevi de rebus arcanis futurisque tam doctum caput conſulendum fuerit (quidni enim lignum loquax & futura & arcana pendere valeat?) Cum ſubito adoleſcens ex nobilium famulitio, qui tum ſpectabant, in proxime adjacens cubiculum irrepens hominem os tubo admoventem, & clamantem conſpicit; neque ullis muneribus & promiſſis deterreri poterat, quin tantum arcanum divulgaret. Innotuit itaque fraus, & patuit ſacerdotem pontificium, multarum linguarum hominem capiti oracula, auditis per tubum e conclavi proximo quaeſtionibus, dictaſſe, & revera inſpiraſſe. Rem totam *Irſonus* ipſe ante aliquot annos viro nobili, me audiente, narrabat. *M. du S.*

76. Ἀρτηρίας] Intellige *aſperas arterias*, i. e. guttura, fiſtulas cartilaginoſas reſpirationi inſervientes. Sic enim uſitata vox Medicis. Vid. *Foëſ.* Oecon. Hippocr. voc. Ἀρτηρία. *J. F. R.*

78. Διείρας] Conf. infra *Toxar.* c. 33. *M. du S.*

84. Ὁ γοῦν Σκάμανδρος ἀθεὶς ὑπὸ τ' ἰς Ἀρμάτου σιτόδου]

lum Aesculapium accidente. Vocabantur oracula ista vocalia, nec reddebantur omnibus, neque pro lubitu, sed vestitis magnifice, & locupletibus, & magna munera offerentibus.

ὅτῳ ὀθονίνῳ ἐκείνῳ Ἀσκληπιῷ προσπίπτοντος. ἐκαλεῖτο δὲ οἱ χρησμοὶ οὗτοι αὐτόφωνοι, καὶ οὐ πᾶσιν ἐδίδοτο, οὐδὲ ἀνέδην, ἀλλὰ τοῖς εὐπαρύφοις, καὶ πλουσίοις, καὶ μεγαλοδώροις.

27. Itaque illud Severiano datum, de suo in Armeniam introitu, e vocalium numero ipsum quoque fuit. Adhortans illum ad impressionem *faciendam*, sic dixerat:

Parthosque Armeniosque hasta domiture furenti,
Urbem ad Romanam Tiberisque fluenta redibis,
Permixta radiis lauro tua tempora vinctus.

Ὁ γοῦν [d] Σευηριανῷ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου, τῶν αὐτοφώνων καὶ αὐτὸς ἦν. προτρέπων γὰρ αὐτὸν ὅπως τὴν εἰσβολὴν, ἔτως ἔφη·

Πάρθης Ἀρμενίης τε θοῷ ὑπὸ δουρὶ δαμάσας,
Νοστήσεις Ῥώμην, καὶ Θύμβριδος ἀγλαὸν ὕδωρ,
Στέμμα φέρων κροτάφοισι μεμιγμένον ἀκτίνεσσιν.

Deinde cum persuadere sibi passus stolidus ille Gallus, irruptionem fecisset, sed male

Εἶτ' ἐπειδὴ πεισθεὶς ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς εἰσέβαλε, καὶ ἀπήλλαξεν, αὐτῇ γρα-

[d] Σευηριανῷ] Sic jam Edd. *J. Ald. H. P. S.* &c. Cum ante in *Quom. Hist.* c. 21. Σεβηριανῷ vel Σεβαριανῷ haberent.

δου] Num de *Severiano* intelligendum illo, qui ab Hadriano nonagenarius cæsus fuit, de quo *Dio* in Hadriano? non puto. Nam sub Trajano floruit, ante ejus impostoris tempora, & hic paulo post Gallus, Κελτὸς dicitur, & mortuus est, ut videtur, in ea expeditione, ut videtur innuere paucis lineis inferius; ἐπειδὴ πεισθεὶς ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς εἰσέβαλε, καὶ ἀπήλλαξεν αὐτῇ γραΐᾳ ὑπὸ τῶν Ὀθρυάδου κελαινοτῶν. Nam hæc voces, ἀπήλλαξεν, κελαινοτῶν, non mihi videntur aliter posse intelligi, quam de ejus clade & morte; hanc autem expeditionem nullus, quod sciam, antiquorum memoravit, nisi forte aliquid mussitavit de ea *Capitolinus* in Vero, & *Dio* in Marco, qui, ut puto, de eo negotio pluribus tractaverat, quæ suppressit *Xiphilinus*, & de hac expeditione intelligenda sunt hæc *Capitolini* verba de *Vero* Imperatore: *nam cum interfecto legato, cæsis legionibus, Syriis defectionem cogitantibus oriens vastaretur, ille in Apulia venabatur, & apud Corinthum & Athenas inter symphonias & cantica navigabat — duces autem confecerunt Parthicum bellum Statius Priscus & Avidius Cassius & Martius Verus* [per] *quadriennium. Ita ut Babylonem & Mediam pervenirent, & Armeniam vindicarent.* Tempus concordat, & Armenia vindicata, eam fuisse Romanis ablatam antea innuit. Ex hoc igitur Luciani loco illustratur *Capitolinus*, & nomen legati adjiciendum, qui fuit *Severianus Celsa*, & nomen ducis Persarum *Othryades*, quod tamen Græcum sonat: & non dubito aliter apud Persas expressum fuisse; sed mos fuit Græcorum omnia barbara nomina ad suum sonum accommodare. *J. P. a G.*

Ὁ γοῦν Σευηριανῷ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου] Hæc melius illustrantur ex tractatu, quomodo scribenda sit historia, ubi memorantur *Severianus* & *Priscus*. *M. V. la Croze.*

Ibid. Σευηριανῷ] Aliter scribitur hoc nomen in Συγγρ. c. 21. &c. Sed variationis ratio doctis satis nota. quia scilicet *v.* consonantem litteram ignorant Græci, saepe per Y. exprimunt. Saepius per B; eandem non raro etiam per diphtongum *ου*. Eundem autem virum esse, cujus nomen tam varie scribitur, res ipsa clamat. Vide tamen, quae hac de re vir eruditissimus *Palmerius* affert. Sed in ea nota nolim a tanto viro maculam inustam *Xiphilino*, quasi quae apud *Dionem* legerat, data opera suppressisset: sic enim ipse sui vindex *Xiphilinus* in Antonino Pio, ὁ γράψας δὲ ὕδε τῷ μὲν Ἀντωνίου ἄρξαντος Μάρκου βίβου τὰ πρῶτα τῆς ἱστορουμένου ὅσα περὶ τὸν Λούκιον τὸν τοῦ Κομμόδου υἱὸν, ὃν ὁ Μάρκος γάμβρον ἐποιήσατο, ἔπραξεν αὐτὸς, καὶ ὅσα ἔτος εἰς τὸν κατὰ Οὐολογαίσου πόλεμον ὑπὸ τοῦ πατρὸς πεμφθεὶς ὥρμησε. Quem locum eo libentius hic descriptum voluimus, ne socordiae nostrae imputetur, si in multis, quae Luciani tempora spectant, & res in iis gestas, obscuri aliquid inveniatur. Nostrum enim divinare non est, ubi silent historiae. Observandum autem hinc imprimis est, initio jam imperii *M. Aurelii* clarum fuisse Alexandrum, cujus oraculum tanta de re consuleretur. Paullo post tamen innuere videtur, nondum tunc Romae inclaruisse oraculum c. 30. *M. du S.*

93. Ἀντίνοον] Consulendi hac de re curiosi nostrae aetatis nummorum scrutatores. Nec audiendi tamen qui asserunt divinitatis signum esse coronam radiatam. Id enim non ubique saltem obtinuisse, vel hic locus so-

ᵃ στρατιᾷ ὑπὸ τῦ Ὀθρυάδυ καλαχοπεὶς, τῦτον μὲ τ' χρησμὸν ἐξαιρεῖ ἐκ τ' ὑπομνημάτων, ἐντίθησι δ' ἄλλον ἀντ' αὐτῦ·

Μὴ σύγ' ἐπ' Ἀρμενίυς ἐλάαν στρατὸν, ὐ γὰ ἄμεινον,
Μή σοι θηλυχίτων τις ἀνὴρ τόξυ ἄπο λυγρὸν
Πότμον ὑπὸ προϊεὶς, σαύσῃ βιότοιο φάος τε.

ei (nam cum exercitu ſuo ab Othryade caeſus eſt) expeditio ceſſiſſet: hoc oraculum exemit e commentariis, poſuitque pro eo aliud:

Ducere in Armenios noli: nec enim bene cedet.
Ne tibi femineo vir amictu triſte per arcum
Immittens fatum perimat cum lumine vitam.

Καὶ γὰ αὖ κ τῦτο σοφώταλον ἐπενόησε, τὺς μελαχρονίυς χρησμὺς ὅτι θεραπείᾳ τ' κακῶς σπρολεθεσπισμθέντων, κ ἀποτελευγμένων. σολλάκις γὰ τοῖς μὲ νοσῦσι, σρὸ τ τελευτῆς, ὑγίειαν ἐπηγγέλλελο, ἀποθανόντων δὲ, χρησμὸς ἄλλος ἕτοιμος ἦν σαλινῳδῶν,

Μηκέτι δίζησθ νόσοιο λυγρῆς ἐπαρωγήν·
Πότμος γὰρ σροφαὴς, ὐδ' ἐκφυγέειν δυνατόν σοι.

28. Nam illud quoque callidum fuit viri commentum, oracula poſt eventum facta, quibus emendarentur ea, quae male praedicta aberraverant. Saepe enim aegrotantibus ante mortem ſanitatem promiſerat: mortuis autem illis oraculum praeſto aliud fuit, quo prius retractaretur,

Auxilium triſti modo deſine quaerere morbo;
Nam fatum apparet, tibi nec vitare licebit.

Εἰδὼς δὲ τὺς ἐν Κλάρῳ, κ Διδύμοις, κ ᵇ Μαλλῷ, κ αὐτὺς εὐδοκιμῆντας ὅτι τῇ ὁμοίᾳ μαντικῇ ταύτῃ, φίλυς αὐτὺς ἐποιεῖτο

29. Caeterum quod ſciret etiam Clarios, ac Didymaeos & Mallenſes celebrari ſimili vaticinandi arte, eos ſibi conciliavit, multis

ᵃ Στρατιᾷ] Ex correctione *Solani.* στρατιᾶ Edd. priores. ᵇ Μαλλῷ] Δίλῳ P. & marg. *AIW.* male.

ſolus evincet. *M. du S.*

96. Στρατιᾷ] Antea in omnibus legebatur στρατιᾶ corrupte, niſi quod *J.* στρατιᾷ habet. *M. du S.*

Ibid. Ὀθρυάδυ] Idem eſt qui in Συγγρ. c. 18. 19. 21. & 31. Oſroës dicitur, quod a viro docto miror non eſſe animadverſum. Neque enim tantum virum morata eſſet nominum diverſitas, cum vel ii norint, qui hiſtorias Graecorum tantillum delibarunt, ſaepe ſic variis modis nomina barbara Graeco habitu veſtiri, & ipſe hoc ipſo in loco obſervet. Osroës certe illic is dicitur, qui Severianum fudit, & in praelio occidit. c. 21. *M. du S.*

97. Ὑπομνημάτων] Mirum videri poſſit, auſum eſſe Alexandrum oracula ſua in commentarios referre; ſed & hoc dignitatem non exiguam, ab hujusmodi artifice dextro & ſubdole adminiſtratum Oraculo conciliabat, qui ſi quid contra quam in reſponſo ambiguo praedictum fuerat, cecidiſſe animadverteret, delebat illico, & perſpicuum jam, utpote re geſta, contrarium priori ſupponebat. *M. du S.*

2. Τόξου] Verus itaque hic demum Severiani exitus, ſi non meminiſti, cum *de Conſcribenda Hiſt.* librum legeres, perlege quaeſo iterum, ut quibus mendaciis illam potiſſimum hiſtoriae partem adulteraverint ſtulti & inficeti homines, videas. Θηλυχίτων autem quod attinet, Parthorum veſtes innuit Medicis & Perſicis ſimiles, quae molliores merito apud Graecos Romanosque habebantur. V. in Dial. *Phil. & Alex.* ſeu N. Δ. XIV. *M. du S.*

14. Κλάρῳ, κ Διδ.] De Clario ſatis notum, Apollinis ipſius oraculum fuiſſe; unde & patrem vocat *Aeſculapius Glyco* v. tamen ſi lubet, in Δια. c. 1. & *Orig.* c. Celſ. VIII. p. 333. Ejusdem Apollinis & oraculum ſequens Didymaeum ſcilicet. V. Ἀσρ. c. 23. & Δίν. c. 1. Idem autem oraculum innuit Lucianus, aut potius Alexander ipſe, in oraculo quod paullo poſt ſequitur, βραγχίδαι ἀδύτοισι πελάζει &c. ſed occurrit difficultas. Si enim *Suidam* adeas, in v. βραγχίδαι, videbis Branchidas prodito Xerxi Apollinis templo recepiſſe ſe in Aſiam ſub ejus ditione victuros; deinde poſt aliquot ſecula ab Alexandro Magno ob veterem majorum perfidiam exciſos. V. & *Curtium* VII. 5. Qui fit ergo, inquies, ut hic *Branchidae* memorentur? In promptu reſponſum eſt: non defuere veteratores, qui illud oraculum extinctum reſuſcitarent, & in ſedes vacuas venirent, qui antiquo nomine *Branchidae* hic dicuntur. Sed *Strabonem* adi, qui l. XIV. p. 634. a Mileſiis denuo conditam refloruiſſe ait. Vid. & XI. p. 518. Vid. etiam *Orig.* c. Celſ. p. 55, 1. De eo ſic *Olearius.* V. Ol. ad *Philoſtr.* p. 140. „ Notum „ illud oraculum Mileſium; oraculum olim Branchi„ darum appellatum, poſtea Didymaei Apollinis, ut „ *Plinius* habet. c. 29. τὸ τῦ Διδύμου ἱερὸν dicitur *Strabo*„ *noni* l. XI. p. 518. & μαντεῖον Διδυμέως τῦ τῦ βραγ„ χίδυς

tis eorum, qui ad se venirent eo ablegandis, dicens:

Jam Claron ito mei vocem patris auditurus:

& rursus:

Branchiadon adytis accede, oracula & audi.

& iterum:

Ad Mallum, Amphilochique auditum oracula vade.

τος, πολλὰς τῶν προαιόντων πέμπων ἐπ' αὐτὰς, λέγων·

Ἐς Κλάρον ἴεσο νῦν, τέμεν πατρὸς ὡς ὄπ' ἀκουσον.

καὶ πάλιν·

Βραγχίδεων ἀδύτοισι πελάζεο, καὶ κλύε χρησμῶν.

καὶ αὖθις·

Ἐς Μαλλὸν χώρει, θεσπίσματά τ' Ἀμφιλόχοιο.

30. Haec quidem intra terminos, usque ad Ioniam, & Ciliciam, & Paphlagoniam, & Gallograeciam. Cum vero in Italiam usque percrebuisset oraculi fama, & in Romanorum urbem incidisset; nemo fuit, quin alius prae alio festinaret; alii quidem venientes ipsi; alii vero mittentes alios: & in primis potentissimi, maximaque dignitate in civitate praediti. Primus horum & caput quasi Rutilianus fuit, vir caetera bonus & honestus, & in multis magistratibus Roma-

Ταῦτα μὲν ἐντὸς τῶν ὅρων μέχρι τῆς Ἰωνίας, καὶ Κιλικίας, καὶ Παφλαγονίας, καὶ Γαλατίας. ὡς δὲ καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν διεφοίτησε τὸ μαντεῖον τὸ κλεινὸν, καὶ εἰς τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐνέπεσεν, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄλλος πρὸ ἄλλου ἠπείγετο· οἱ μὲν αὐτοὶ ἰόντες, οἱ δὲ πέμποντες, καὶ μάλιστα οἱ δυνατώτατοι, καὶ μέγιστον ἀξίωμα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες· ὧν πρῶτος καὶ κορυφαῖος ἐγένετο Ῥουτιλλιανὸς, ἀνὴρ τἆλλα καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς [c] πράξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασ-

[c] Πράξεσι] Restitutum ex G. P. L. & marg. A1. Τάξεσι Edd. priores.

„ χόδυς. l. XIV. p. 634. Illud cum Colophonio oraculo etiam jungit Lucianus in *Pseudom.* & *Jamblich.* „ de myster. III. 13. ut & *Porphyrius* apud eundem, „ qui virgam tenentem, vel sedentem in axe, vel pedes aut limbum in aquam tingentem, vel ex aqua „ haurientem vaporem futura canere dicit προφήτιδα. „ Qui locus praeteritus *Bulengero*, &c. usque ad Licinii tempora hoc floruerit oportet, a quo illud „ consultum fuisse *Sozomenus* meminit; atque haec „ ea aetate sola erant clara oracula: obticuerat enim „ ferme Delphicus Apollo, V. c. 43. & *Plut.* 988. B. *M. du S.*

15. Μαλλῷ] Ibi oraculum erat Amphilochi temporibus illis clarum, ut hinc & ex loco *Xiph.* supra ad c. 19. allegato patet. *Paus.* in Att. 33. ἀψοφητὶ εἶναι τῷ ἤμεω vocat. Agnoscit hoc oraculum *Bulengerus* p. 46. AG. VII. Sed idem aliud ejusdem Amphilochi oraculum ponit in *Mello Ciliciae*; non satis diligenter, cum haud dubie de hoc intelligi *Paus.* debeat, quem ibi laudat. *M. du S.*

34. Ὧν πρῶτος ἦν κορυφ.] *Demosthenes* dixerit, ὧν μέσος, καὶ τελευταῖος, καὶ πρῶτος ἦν ἐγώ, ut ait in Or. adv. Aristogit. p. 829. D. *J. F. R.*

35. Ῥουτιλλιανὸς] Dicit Rutilianum fuisse quidem virum egregium, sed superstitiosum. Ῥουτιλλιανὸς ἀνὴρ τἆλλα καλὸς ἦν ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. *Rutilianus vir alias quidem honestus & probus, tum compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis*, sic interpres. sed Mſ. ἐν πολλαῖς πράξεσι in multis rebus Romanorum, sive bello, sive domi gestis. *J. G. G.*

Ῥουτιλλιανὸς] Hujus apud Historicos mentionem nullam invenio; nisi forte idem fuerit, qui apud Xiphilinum in *M. Aur. Antonino*, *Rufus Basaeus* dicitur: sunt enim, quae ut id credam faciunt nonnulla. Quale est quod uterque videtur per omnes ordines ad summos tandem honores perveniisse: quod imperiti aeque & indocti: quod apud Imperatorem gratia uterque summa: denique quod nomen *Rufi Basaei* facile cogitari potest ex alio corruptum. Sed haec, ut ipse nolim ambitiose asserere, ita a lectore peto, ut mihi fraudi non sit, conjecturas proposuisse meas. *M. du S.*

37. Ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος] Indignissima interpretatio utriusque interpretis *compluribus in praliis Romanorum spectata virtutis*. Nam neque haec descriptio ad praecedentia accedit, in quibus de auctoritate in republ. & urbanis officiis agitur; nec Graeca talem sensum admittere possunt. Verte *& in multis apud Romanos dignitatibus ac honoribus versatus*. Eodem errore mox ἀφεὶς τὴν ἐγκειμένην τάξιν, uterque vertit *relicto exercitu, quem tenebat*, quum debuis-

ταραθῶ, τὰ δὲ περὶ τοὺς θεοὺς πάνυ νοσῶν, καὶ ἀλλόκοτα περὶ αὐτῆς πεπεισμένος, [a] καὶ εἰ μόνον ἀληλιμμένον του λίθον, ἢ ἐστεφανωμένον θεάσαιτο, προσπίπτων ἀεὶ, καὶ προσκυνῶν, καὶ ὀπτολὺ παρεστὼς, καὶ εὐχόμενος, καὶ τἀγαθὰ παρ' αὐτοῦ αὐτῆς. ὅτε τοίνυν ἀκούσας τὰ περὶ τοῦ χρηστηρίου, μικροῦ μὲ ἐδέησεν ἀφεὶς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, εἰς τὸ τοῦ Ἄβωνος τεῖχος ἀναπτῆναι. ἔπεμπε δ' ὃν ἄλλους ἐπ' ἄλλοις· οἱ δὲ πεμπόμενοι, ἰδιῶταί τινες οἰκέται ῥᾳδίως ἐξαπατηθέντες, ἐπαήσαν, τὰ μὲ ἰδόντες, τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκούσαντες ἀπηγγέλλοντο, καὶ προσεπιμελοῦντες ἔτι πλείω

nis probatus : ſed circa Deos *religioſe* quodam morbo laborans, & abſurdas de iis perſuaſiones habens, qui ſi qua unctum lapidem aut coronatum videret, accideret ſtatim adorandi cauſſa, multumque adſtans vota faceret, bonaque ab illo peteret. Hic de oraculo cum audiſſet, parum aberat, quin mandato ſibi munere relicto, ad Aboni caſtra advolaret: miſit certe alios ſuper alios. Miſſi vero *qui eſſent*, imperiti quidam ſervi, facile decepti poſt reditum, alia a ſe viſa, alia tanquam viſa & audita narrant, & plura his corollariorum inſtar ad-

a Καὶ] Abeſt a *Fl. P. Ald.* &c. Adeſt in *J.* & marg. *AIW.*

buiſſent loco vel munere, vel ſtatione. Eadem tamen aberratione & Sponius, *Il faillit donc quitter l'Armée, qu'il commandoit*, quum priora dubie reddidiſſet *qui s'étoit ſignalé en pluſieurs occaſions.* At clare phraſin ſuam exſerit noſter auctor in principio Macrobiorum, (c. 7.) ὧν ἵνα ὁ τὸ σωφρονιστήριον μεγάλου αὐτοκράτορος τύχῃ εἰς τὴν τελευταίαν ἀγαγοῦσα τάξιν &c. *J.G.*

Ibid. Τάξεσι] Vertitur *praeliis.* Verte *magiſtratibus.* *F.G.*

Τάξεσι] Ἀπὸ τὰ μὲ ἄλλα καλὸς ὁ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐπιτροπεύσας. Pro τάξεσι MS. *Graevii* πράξεσι. Sed τάξεσι videtur proprium magis & conveniens, non ut cum Interprete proelia (niſi enim fallor, requireretur ὑπατείαις) ſed varias dignitates intelligam cum optimo meo *Gronovio.* Huic Graecae Lucianeae phraſi conveniunt iſta *Livii* XXXII. cap. 7. *Per honorum gradus documentum ſui dantes.* *J.J.*

Πράξεσι] Vide *Herodian.* II. initio. Secutus ſum autem ſcripturam G. P. & L. In impreſſis enim τάξεσι legitur. *M. du S.*

Πράξεσι] Quia *Soulius* noſter jam ſic mutaverat ex tribus Codd. & quartum quoque ſic habere cognovi, quatuor Mſſ. hoc dandum cenſui, ut illorum conſenſum vulgatae praeferrem, in lectione, quarum utraque defendi poteſt. Πράξεις enim ſic Herodiano dici, recte *Solanus* ait, cujus verba ex L. 2. c. 1. §. 9. addam: Ἦν δὲ ὁ Πέρτιναξ τὸ μὲ γένος Ἰταλιώτης, ἐν δὲ πολλαῖς στρατιωτικαῖς τε καὶ πολιτικαῖς εὐδοκιμήσας πράξεσι. Sed & bellica & *civilia negotia* πράξεις vocari ex eo loco patet, quod aliunde quoque ſatis notum. Si itaque non de bello ap. Lucianum eſt cogitandum; tamen πράξεις hic recte ſe habent, & de negotiis publ. poſſunt accipi; nam de bellicis eo minus putem accipiendum, quod Ῥωμαϊκαῖς additur, quod urbanis rebus magis proprium. Ἐξετάζεσθαι autem pro εὐδοκιμεῖσθαι vid. *Schol. Thucyd.* II. c. 7. No. 69. *J.F.R.*

40. Εἰ μόνον] Vid. *Clem. Alex.* VII. Stromat. p. 302. v. 43. *M.V. la Croze.*

Ibid. Ἀληλιμμένον του λίθου] Vide *Clem. Alex.* VII. Strom. οἱ αὐτοὶ δὴ οὗτοι πᾶν ξύλον καὶ πᾶσαν λίθον, τὸ δὴ λεγόμενον λιπαρὸν προσκυνοῦντες. Unde jam in proverbium abiiſſe conſtat. Meminit & *Apulejus* initio Floridorum, monente ad *Theophr. Char.* 295. Caſaubono. Ipſe *Theophraſtus* ſuperſtitioſi hominis hoc eſſe ait p. 47. C. tangit & alibi noſter; ſupra Ἔκτωρ, c. 22. infra *imag.* c. 12. *M. du S.*

Ἀληλιμμένον του λίθον] Conferri meretur cum hac Rutiliani deſcriptione principium *Floridorum Apulejii*, ubi habemus inter alia *lapidem unguine delibutum.* Sed nimirum huc pertinet tota de *Baetyliis* obſervatio. *J.M.G.*

53. Γήρᾳ] Mortuus eſt *Rutilianus* aut circa M. Aurelii obitum, aut imperante jam Commodo, & quidem ſeptuagenarius (v. c. 34.) Quinquagenarius ergo *Rutilianus*, cum ad imperium acceſſere fratres *M. Aurelius* & *L. Verus.* Conſtat praeterea in nummo *Antonini* pii conſpici Glyconem. Ex quibus omnibus id liquido evincitur, nondum ſenem fuiſſe Rutilianum, cum primum Romae innotuit Alexander; niſi ponas ſenes poſt 40. exactum annum dici. Certe ita hoc in loco, rationibus rite ſubductis, uſurpaſſe deprehenditur Lucianus, ſi nummo aliqua fides. *M. du S.*

62. Καθ' αὐτοὺς] *De ſuis rebus futuris.* *F.G.*

Ibid. Ὁ δὲ] Intellige Ἀλέξανδρος. *F.G.*

63. Ξενίαις — ἐργαζόμενος αὐτῷ] Refert Auctor miram Alexandri Impoſtoris comitatem, & gratiam omnium, qui ad ipſum venirent, captandi artem dexterrimam. ὁ δὲ, inquit, τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίαις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς ἐργαζόμενος αὐτῷ. Puto ſcripſiſſe Lucianum, ξενίοις, ut infra c. 56.

adjiciunt, ut gratiosiores nempe essent apud dominum. Accendunt ergo miserum senem, & in robustam illum insaniam conjiciunt.

31. At ille qui amicus esset plerisque & potentissimis, circumire & narrare partim quidem ut audierat ex his quos miserat, partim etiam de suo adjecta. Implet igitur urbem, & commovet hic vir, & de aula plerosque solicitat, qui statim ipsi quoque festinant de suis rebus aliquid audituri. At noster blande qui exciperet venientes, hospitalibusque & aliis magni pretii muneribus suos faceret, dimisit illos, qui non renun-

τέτων, ὡς ἐντιμότεροι εἶεν τοῦ δεσπότου. ἐξέκαιον γὰρ τὸ ἄθλιον γέροντα, καὶ εἰς μανίαν ἐρρωμένην ἐνέβαλλον.

Ὁ δὲ, ὡς ἂν τοῖς πλείστοις καὶ δυνατωτάτοις φίλος ὤν, ἤκουε, τὰ μὲν διηγούμενος ὡς ἀκούσειε παρὰ τῶν πεμφθέντων, τὰ δὲ καὶ παρ' [b] αὐτῷ προστιθείς. [c] ἐνέπλησε δ' ὧν τὴν πόλιν, καὶ διεσάλευσεν ὅτου, καὶ τὴν οἴκοι τῇ φήμῃ τὰς πλείστας διεθορύβησεν, οἱ αὐτίκα καὶ αὐτοὶ ἠπείγοντο ἀκοῦσαί τι τῶν καθ' αὑτούς. ὁ δὲ τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, [d] ξενίοις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρειαῖς πολυτελέσιν [e] ἐργαζόμενος ἑαυτῷ, ἀπέπεμπεν, οὐκ ἀπαγγελοῦντας μό-

[b] Αὐτῷ] Αὐτοῦ *J. Fl. H. P.* [c] Ἐνέπλησε] Ἐνέπλησεν *J. Pell.* [d] Ξενίοις] Recte sic P. ut *Jens.* voluit, ξενίους enim Edd. [e] Ἐργαζόμενος αὐτῷ] Φίλους ἀπεργαζόμενος αὐτῷ *Pell.* Εὖνους ἐργαζόμενος marg. *Alv.* Editionum αὑτῷ in αὐτῷ mutavi.

56. ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας. Sic enim dona hospitalia dicuntur ξένια vel ξενία, quae Latinis *Lauia*. Scripsi autem in posito loco αὐτῷ, quamquam vulgo αὑτῷ. (plus centies forte in hoc scriptore male se habet in hac vocula spiritus.) Interpres plane nullam hic τῦ, αὐτῷ, habuit rationem. Nec mirum; in perversa enim, quam dat, versione nullum id locum habet. Δωρειαῖς ἐργάζεσθαί τινα αὐτῷ, est, *muneribus aliquem sibi conciliare*; & sic verti debuit. Vide omnino, Studiose Lector, politissimas *Graevii* Lectiones Hesiodeas, cap. II. pag. 9. ubi hunc τῦ ἐργάζεσθαι pro *acquirere*, *parare*, usum eleganter, ut ibi omnia, illustrat Vir Cl. cui sententiae ultra confirmandae etiam hic Luciani locus accedere potest. Simili modo infra c. 55. φίλους ἀπεργάζεσθαι. Ita in *Macrobii* T. III. c. 7. ἐργάσαιο σεαυτῷ τῇ ἀφθονίᾳ μύγησίν τε ἄμα, καὶ ὑγιεινότατον βίον. *Paraveris tibi victus ratione, longissimam juxta & saluberrimam vitam.* Cum hoc Graecorum τῦ, ἐργάζεσθαι usu mire convenit ipsum verbum *exercere*, ita sumptum pro *conquirere*, *comparare*, abs *Terentio*; apud quem in Heautontimorumeno A. I. S. I. Menedemus ait, se vendidisse

Ancillas, servos, nisi eos qui opere rustico
Faciundo facile victum exercerent suum.

Lis quidem inter eruditos est de hujus loci quum vera lectione, tum vero sensu; aliis hanc scripturam tuentibus, aliis mutantibus τὸ *exercerent* in *exercerent*, auctoritate potissimum *Festi* nitentibus. Sed profecto quum τὸ *exercerens* sit receptior lectio, & tam apprime cum prolato τῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos usu conveniat, nihil videtur causae, quidni in ea acquiescamus cum Bembo, Mureto, aliisque, & praecipue Farnabio, qui eam cum τῷ, ἐργάζεσθαι recte componit, adstipulatorem adferens Turnebum, qui & ex Ambrosio geminum germanum locum notarit, ubi *exercere sumptum* eodem plane modo occurrat. Caeterum non possum facere, quin hic opportune elegantem *Aeliani* locum & ab Interpretis hallucinatione vindicem, & ex ostenso hoc τῦ, ἐργάζεσθαι apud Graecos usu exponam atque illustrem. IV. nimirum *similium*, cap. 3. loquitur ille de Polygnoto Thasio, & Dionysio Colophonio, Pictoribus: καὶ ὁ μὲν Πολύγνωτος, inquit, ἔγραφε τὰ μεγάλα. καὶ οὗτοι τοῖς τιλαίοις ἐργάζετο τὰ ἆθλα. Non profecto ἐργάζεσθαι τὰ ἆθλα est *certamina subire*, quemadmodum vulgatus reddidit Interpres; sed *praemia sibi comparare ex certaminibus*: quo sensu τῷ ἐργάζεσθαι etiam Aelianus alibi utitur, velut ex exemplis in Indice notatis, ubi & Interpretis hic lapsus verbo notatur, videre est. Innuit nimirum Aelianus, Pictorem Polygnotum picturae expressisse rerum grandiorum formas, easque integras; cujus artis & operae praemia tulerit & pretia. Possumus quoque ita exponere, Polygnotum cum aliis de gloria pingendi τὰ τίλεια certasse victoremque exstitisse; & adeo praemia, si qua fuissent proposita, reportasse. Etenim fuisse etiam inter Pictores certamina, satis notum vel ex eo, quod de Parrhasio narrat *Aelianus* IX. cap. XI. Non tamen id quidquam facit, ad Aelianum hoc loco ita vertendum: neque frequentior usus vocis ἆθλον, *praemium*, non *certamen*, significantis, id facile patiatur. Dudum namque est, quod Eruditi (vide Cl. *Graevii* ad Luciani Soloecistam animadversiones) docuerunt, politiores Graecos τὸ ἆθλον inter, & ὁ ἆθλος distinxisse;

ita

μόνον τὰς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ καὶ ὑμνήσοντας τὸν θεὸν, καὶ τεράστια ὑπὲρ τοῦ μαντείου καὶ [a] αὐτοῦ ψευσομένους.

[b] Ἀλλὰ μηχανᾶταί τι ὁ τρισκατάρατος οὐκ ἄσοφον, οὐδὲ τοῦ προστυχόντος λῃστοῦ ἄξιον. λύων γοῦν τὰ πεμπόμενα βιβλία, καὶ ἀναγινώσκων, εἴ τι εὕροι ὕποπτον καὶ παρακεκινδυνευμένον ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, κατεῖχεν αὐτὸς, καὶ οὐκ ἀπέπεμπεν, ὡς ἐπιχειρίους, καὶ μονονυχὶ δήλους ἀφ' ὧν δέοι ἔχοι τοὺς πεπομφότας, μεμνημένους οἷα ἦν ἃ ἠρώτα. [c] συνίης δὲ οἶμαι εἰκὸς τοὺς πλουσίους καὶ [d] μέγα δυναμένους τὰς πύστεις συνθάνεσθαι. ἐλάμβανεν οὖν πολλὰ παρ' ἐκείνων, εἰδότων ὅτι αὐτοὺς ἐντὸς ἔχει τὰ ἀρκύων.

Βούλομαι δέ σοι καὶ τῶν Ῥουτιλλιανῷ δοθέντων χρησμῶν ἐνίους εἰπεῖν· συνθανομένῳ γοῦν αὐτῷ περὶ τοῦ παιδὸς ἐκ προτέρας γυναικὸς, παιδείας ὥραν ἔχοντος, ὅν τινα προσήσαιτο διδάσκαλον τῶν μαθημάτων αὐτῷ; ἔφη·

tiarent modo interrogata, ſed Deum etiam celebrarent, & prodigioſa de oraculo, ſeque ipſo mentirentur.

32. Ac machinatur quiddam homo execrabilis, non inſipiens & latrone minime vulgari dignum: ſolvens enim libellos ſibi miſſos & legens, ſi quid inveniret audax & periculoſum in interrogationibus, retinuit ipſe nec remiſit, ut obnoxios & tantum non ſervos ſibi retineret iſto metu eos, qui miſerant, memores nimirum, qualia fuiſſent, de quibus interrogaſſent. *Probe* autem intelligis quas interrogationes proponi a divitibus & potentibus probabile ſit. Ab his ergo multa accepit, qui ſcirent ſe intra illius retia concluſos.

33. Volo autem tibi oraculorum Rutiliano datorum quaedam dicere. Interroganti de filio ſuo e priori uxore ſuſcepto, qui jam ad aetatem inſtitutionis capacem perveniſſet, *Quem diſcendi magiſtrum ei praeficeret?* reſpondit:

Py-

a Αὐτοῦ] Αὐτοὺς P. *b* Ἀλλὰ] Ex P. & marg. *A1.* Deerat in Edd. *c* Συνίης δὲ, οἶμαι] Ex emendat. *Solani.* Συνιὰς δ' ὁ. *Fl.* Συνίησι P. Συνίησι δὲ, οἶμαι Edd. ceterae. Συνιεῖς etiam marg. *A1.* *d* Μέγα] Μεγάλα Ex. *Fl.* Nihil mut. Edd. nec P.

ita ut hoc ſignificetur *certamen*, illo *certaminis praemium*. Eſt tamen, ubi contra τὸ ἆθλον pro ipſo certamine ſumatur, quemadmodum potiſſimum ex hoc, in *Anthol.* I. cap. 64. Epigrammate H. oſtendit *H. Stephanus*, ubi Ulyſſes redux ad Ithacam ita:

Χαῖρ' Ἰθάκη μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης.

Huic addas licet ipſum *Aelianum* XIII. Ποικιλ. 14. ubi in caeteris Homericorum carminum partibus cenſentur & τὰ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἆθλα· quae haud dubie ſunt certamina, & ludi funebres in funere Patrocli ab Achille inſtituti, quos copioſe commemorat *Homerus* Il. Ψ. *J. J.*

Ξυνίοις] Sic L. Reliqui prave ξυνίεις. *M. du S.*

64. Ἐργαζόμῳ αὐτῷ] Scribo ἐργαζόμενος αὐτῷ, i. e. *ſuis rebus favens, faiſant cela pour ſon intereſt particulier.* *F. G.*

Ἐργαζόμῳ] Si plures libri addicerent, non reſpuerem illud σὺνους, quod marg. *Aldinae Weſſelingianae* habet; verum quia & *Pelleti* φίλους gloſſa nonnullis videbitur, etiam hoc pro gloſſemate haberi poterit. Quamvis c. 55. φίλους ἀπεργάζεται, & alibi, φίλους ἐργάζεσθαι, frequentius occurrat, nondum tamen alterutrum Luciano infero, dum ſpes eſt, ἐργάζεσθαί τινὰ αὐτῷ pro *aliquem ſibi conciliare*, aliis teſtimoniis probari poſſe. Quod autem Clar. *Jenſ.* ait, *Graevium* virum Cl. probaſſe, id minus adcurate huc adplicavit. Nam *Graev.* ad Heſiod. probat tantum, ἐργάζεσθαι eſſe *labore adquirere*, & βίον ἐργάζεσθαι ſignificare *manibus victum quaerere*, vel *parare*; unde nondum ſequitur, ἐργάζεσθαί τινα quoque ſic dici pro *aliquem ſibi amicum reddere ac benevolum*, de quo hic eſt quaeſtio: quare *Gujeti* explicationi accedo, ut ſit: *ſibi ipſi operatur, ſuo commodo ſerviens.* *J. F. R.*

69. Ἀλλὰ] P. ſolus. *M. du S.*

77. Συνίησι] Forſan συνίει. *F. G.*

Συνίης δὲ οἶμαι] Omnes libri, excepta *Fl.* Ed. habent συνίησι δὲ οἶμαι, quod quem ſenſum exhibeat, nemo credo intelligat. Vertebant tamen miris modis. Vide an nos rectius. Ego certe rem acu tetigiſſe mihi videor. Quid enim conjectura *Alexandro* opus, qui omnes omnino tabellas, ut reſponſa ſua componeret, reſignabat? Luciani acumine dignius, ut ad *Celſum*, cui inſcriptus hic liber eſt, orationem convertens, Lectori, quid ſub Imperatore Philoſopho rogaturi fuerint Optimates, conjiciendum relinqueret, quam aut *Alexandro* tabellas, ut dixi, de more reſignanti iſtud

Pythagoram, egregieque canentem praelia vatem.

Puero deinde paucis post diebus mortuo, ipse quidem aestuare, nec habere quod accusantibus responderet, oraculo ita rebus praesentibus refutato. At ipse bonus vir Rutilianus ultro suscepta oraculi defensione dixit, hoc ipsum indicatum a Deo, ac propterea, non vivum illi praeceptorem capi jussisse, sed Pythagoram atque Homerum vita olim functos, quibuscum versari nunc puerum apud inferos probabile sit. Quid vero reprehendendus est Alexander, si tales inter homunciones versari voluit?

34. Rursus interroganti, *cujus ipse animam nactus esset?* ait:

Pelides primum fueras, post ista Menander,

Πυθαγόρην, πολέμων τε ἀμύκλορον ἐσθλὸν ἀοιδόν.

Εἶτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τῦ παιδὸς ἀποθανόντος, ὁ μὲ ἠπόρει, ἢ οὐδὲν εἶχε λέγειν πρὸς τὰς αἰτιωμένυς, οὕτω δὴ πόδας ἔτως ἐληλεγμένυ τῦ χρησμῦ. ὁ δὲ Ῥυτιλλιανὸς αὐτὸς φθάσας ὁ βέλτιςος, ἀπελογεῖτο ὑπὲς τῦ μαντείυ, λέγων, τῦτο αὐτὸ προδεδηλωκέναι τὸν θεὸν, ἢ δι' αὐτὸ, ζῶντα μὲ κελεῦσαι μηδένα διδάσκαλον ἑλέαθ αὐτῷ, Πυθαγόραν δὲ ἢ Ὅμηρον πάλαι τεθνεῶτας, οἷς εἰκὸς τὸ μειράκιον ἐν ᾅδυ νῦν συνεῖναι. τί τοίνυν μέμφεαθ ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ, εἰ τοιύτοις ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἠξίυ;

Αὖθις δὲ συνθανομδύῳ αὐτῷ [e] τὴν τίνος ψυχὴν [f] αὐτὸς διεδέξατο; ἔφη·

Πρῶτον Πηλείδης ἐγένυ· μετὰ ταῦτα Μέναν-

Εἶθ'

[e] Τὴν τίνος] Nihil hic mutare *H.* & *Fl.* notat *M. du S.* Sed nec quidquam *J. Ald. P.* [f] Αὐτὸς διεδ.] Αὐτὸς deficiens in Edd. ex L. & P. insertum.

istud tribuere; aut ipsum periculosa, imperante filio, temeritate edisserere. *Cassium*, & alios res novas molientes menti ejus, cum haec scriberet, obversatos esse existimo. (Oraculis nempe fretus *Cassius*. . . . . V. *Volcat. Cass.* I. & XIII. Nec deerant, qui sive pertaesi dominationis sive Philosophum spernentes, aut gravitatis odio, aut honorum sub alio cupidi, in annos Imperatoris inquirerent, & nova molirentur. V. *M. Aurel.* vitam 32. a *Dacerio* scriptam.) In *Fl.* est συνιὼς. quod ad nostram emendationem propius accedit. *M. du S.*

Συνίησι] Hiatus est in parenthesi illa notae *Soulianae*, & aliquid deest, quod postea additurus fuisse videtur. Ego itaque sic exhibui, ut in ejus nott. Mss. inveni. *J. F. R.*

Συνίησι] Omnes, quantum scio, legunt συνίησι δὲ οἷμαι εἰκὸς — τὰς πύσεις συνθάπτεσθαι, & συνίησι imperfecto tempore referunt ad ipsum Alexandrum, *intelligebat*: sed vel sic οἷμαι & τὰς πύσεις non bene conveniunt. Mihi dubium non est, dedisse Lucianum συνίης δὲ οἷμαι — τὰς πύσεις. Res nimis aperta. Ad conscientiam Celsi sui provocat Lucianus, & vult, ut cogitet, quas quaestiones proponere soleant potentes, nempe de vita imperatoris, de spe sua, de successu cogitatae rebellionis e. i. g. a. quaestiones non magisteriales, sed capitales. Hoc ergo secutus sum in versione: & video idem visum eruditissimo *Soulio*. *J. M. G.*

78. Πύσεις συνθάπτεσθαι] Hujusmodi repetitiones verbi cognati, ut μίμψιν μίμφομαι, δικάζειν δίκας, τόλμημα τολμᾶτον, φίλημα φιλῆσαι, Graecis aeque familiares esse ac Latinis, vid. *Spanh.* ad Aristoph. Pl. 10. Et Nostrum *Herod.* c. 3. λόγους ἔλεγον, & *Scyth.* c. 4. ἔρτος ἂν ἐράσθης. *Quom. Hist.* c. 6. ἀρχὴν ἀρκτίον. Item *Long. Past.* L. 2. p. 55. Ed. *Wech.* τέρψις — ἐτέρπετο, & p. 62. φίλημα ἐφίλησε. p. 68. f. πολέμους ἐπολέμησε τὸν ἀγροικίαν. p. 86. ἔριζον ἔρις ἐριζικὴν. L. III. 113. rursus, φιλήματα φιλεῖν, quod & L. I. dixerat. ac p. 114. συμπαλαίουσα πάλῃ. Alia ejusmodi ex aliis etiam profert Cl. *Jens.* in Lectt. Lucian. p. 337. 338. Quem vid. infra ad *Jov. confut.* πομπὰς πέμπειν. *J. F. R.*

87. Πυθαγόρᾳ] In veteri inscriptione, in Sylloge *Fleetwood* p. 312. *Dogmata Pythagorae sensi, studiumque Sophorum: Et libros legi, legi pia carmina Homeri.* Habetur integra in editione *Petronii* Amstel. A. 1669. 8o. p. 547. *M. V. la Croze.*

91. Παρὰ πόδας] Quod *ante pedes*, quod obvium est, ut in *Quom. Hist.* c. 13. Sed ὑπὸ & περὶ πόδα vid. ibid. c. 14. *J. F. R.*

1. Ἐνδιατρίβειν] Reponebam olim ἐνδιαθρύπτειν, ut prope idem hic diceret quod c. 42. At nunc receptam lectionem sequor, quia verbum ἐνδιατρίβειν alibi a Nostro usurpari eodem sensu video: ut Ἀπαιδ. c. 26. cui quamvis diversum adde Οἰκ. c. 2. *M. du S.*

2. Τὴν τίνος ψυχὴν] Frustra *Solanus* varietatem quaesivit. Nec eam desidero: est enim tantum metathesis, euphoniae caussa facta, pro τίνος τὴν ψυχήν. Vid. T. I. *Nigr.* c. ult. No. 52. *J. F. R.*

3. Αὐτὸς] P. & L. *M. du S.*

Εἶθ' ὃς νῦν φαίνῃ, μετ' ὀλίγον ᵃ ἠλιὰς ἀκτίς,
Ζήσεις δ' ὀγδώκοντ' ἔτη τοῖς ἑκατὸν λυκάβαντας.

Tum, qui nunc vivis; radius post omnia Solis,
Cum supra centum octoginta exegeris annos.

Ὁ δ' ἑβδομηκοντούτης ἀπέθανε μελαγχολήσας, ᵇ οὐδὲ θειμέναις τὴν τοῦ θεοῦ ὑποσχεσιν.

At ille septuagenarius diem suum obiit; morbo atrabiliario, non expectata promissione Dei.

Καὶ ἔστιν ὁ χρησμὸς τῶν αὐτοφώνων ἦν. ἐρομένῳ δὲ αὐτῷ ποτε περὶ γάμου, ῥητῶς ἔφη·

35. Etiam hoc erat vocalium unum oraculorum. Interroganti quondam de nuptiis diserte dixit:

Γῆμον Ἀλεξάνδρῳ τε Σεληναίης τε θυγατρα.

Ducito Alexandro natam Lunaque puellam.

Διεδεδόκει δὲ πάλαι λόγον ὡς ἡ θυγατρὸς, ἣν εἶχεν, ἐκ Σελήνης αὐτῷ γενομένης· τὴν γὰρ Σελήνην ἔρωτι ἁλῶναι αὐτοῦ, καθεύδοντά ποτε ἰδοῦσαν, ὅπερ αὐτὴν εἴθιστο, κοιμωμένων ἐρᾶν τῶν καλῶν. ὁ δ' οὐδὲν ᶜ μελλήσας ὁ συνετώτατος Ῥουτιλλιανὸς, εὐθὺς ἔπεμπεν ὅπως τὴν κόρην, καὶ τοὺς γάμους συντελεῖ ἑξηκοντούτης νυμφίος, καὶ συνῆν, ᵈ τὴν πενθερὰν Σελήνην ἑκατόμβαις ὅλαις ἱλασκόμενος, καὶ τὴν ἐπιφανίαν εἰς καὶ αὐτὸς οἰόμενος γεγονέναι.

Nempe olim rumorem sparserat, filiam; quam habebat, ex Luna sibi natam esse. Lunam enim amore ipsius captam, quum dormientem vidisset. Mos scilicet illius, dormientes formosos amare. Prudentissimus autem ille Rutilianus nihil cunctatus, statim misit ad arcessendam puellam, nuptias celebravit sexagenarius sponsus, & cum illa cubuit, placata prius socru Luna, totis hecatombis, putansque se quoque jam caelestium unum esse factum.

36. Ac

a Ἠλιὰς] Ἰλιὰς male P. Nil vulgatam mutant *J. Fl. H. P.* b Οὐδὲ] Οὐ *J.* c Μελλήσας] Sic recte *J.* &c. Μελήσας *Fl.* passim. d Τὴν πενθερὰν Σελήνην] Τῇ πενθερᾷ Σελήνῃ *Fl.* Cum vulgata nostra facit P.

18. Τὴν δὲ Σελήνην] Εἰς τὴν Ἐνδυμίωνα * διαβάλλει τὴν λόγῳ. † ὃς ἐβούλου ἂν, ἱμειρόεσσα ἰσὸν σελήνης μνήστειαι. *V.*

* Διαβάλλει] Διαβαλεῖν male fuit in Ed. *Clor.* correxit *M. du S.* non addens unde; sed nec opus erat, adeo res est manifesta.

† Ὃς καὶ] Ὃς καὶ. habet V. Unde conjicio scriptum fuisse ὅτι καὶ. *M. du S.*

6. Ἠλιὰς ἀκτὶς] Sic Dorice ἀλιὰς ἐπιγραφὴ. Inscriptio navis a *Sole*, qui erat insigne navis. (Etsi alias ἀλιὰς navicula est.) Sic ἠλιάδα vocat Rhodum insulam Noster in *Amor.* a cultu Solis. Vid. *Bergl.* ad *Alciphr.* I. ep. 12. p. 48. *J. F. R.*

8. Λυκάβαντας] Antiqua vox, de qua consule *Junium* c. 18. L. de anno & mensibus. *M. du S.*

10. Ἑβδομ.] Septuagenarius obiit, (sexagenarius uxorem duxerat Alexandri ex luna, si diis placet, filiam c. 35.) Alexandro superstes (c. 60.) quem ad ultima M. Aurelii perveniisse compertum est. Ergo sub initium fere Commodi mortuus *Rutilianus*, aut certe sub ipsum M. Aur. finem. *M. du S.*

11. Οὐδὲ] Cum *Junt.* ὐ tantum haberet, consului Edd. reliquas, vidique *Ald. H. P. Fl. S.* οὐδὲ habere; quare eas expressi potius, etsi non prorsus necessarium esset illud δὲ; nec *Solanus* id expressurus fuisse videtur, quia id *Juntinae* textui non inseruit, ut alias solet; verum hanc omissionem ab Editore *Junt.* non esse studio factam, inde conjicio, quod ὐ extremum paginae vocabulum est, cujus alteram partem in pag. seq. transferre obliti videntur typothetae. *J. F. R.*

19. Σελήνῃ] Hac de re *Suet.* Caio. *J. B.*

23. Ἑξηκοντούτης] Hoc inprimis observandum, si rationem temporum aliquam habere velis. Sed quo anno duxit? inquies? Conabor id certis adstruere rationibus. Observatum supra est (ad c. 30.) innotuisse *Alexandrum* Romae Rutiliano jam sene; (hoc est plusquam quadragenario post annum a Christo nato CL.) Alexandrum filiam illam suscepisse liquet, postquam jam prophetae munus subiisset. aliquot nempe annis, antequam Romae innotuisset, nubilis itaque fuerit ante annum Christi CLXX. quo fere tempore nupsisse etiam Rutiliano necesse est, qui sexagenarius duxisse hic dicitur. Quae omnia facile ex hoc libello demonstrari possent, nisi brevitati in his notis studeremus,

36. At ille cum semel res Italicas attigisset, majora semper adinvenit, & per omnes Romani imperii partes misit oraculorum nuntios, praedicens civitatibus, pestilentias & incendia ut caveant, & terrae motus: promisitque illis, ne quid tale fiat, valide se adjuturum. Unum sane oraculum vocale ipsum quoque ad omnes gentes de pestilentia misit: erat autem versiculus unus:

Intonsus nubem pestis depellit Apollo:

Eratque videre hunc versum ubique inscriptum portis, tanquam depellendae luis remedium. Hoc vero contra plerisque evenit. Forte enim fortuna quadam illae maxime domus exhaustae sunt, quibus inscriptus fuerat versiculus. Et ne putes me hoc dicere, per ipsum illos versiculum periisse. Quin forte quadam ita factum est. Forte etiam vulgo homines fiducia versiculi, negligentius agebant, omissa victus cura, nihil adjuvantes oraculum contra vim morbi,

Ὁ δ' ὡς ἅπαξ ἅψατο τῶν Ἰταλίας πραγμάτων ἐλάβετο, [e] μείζω ἀεὶ προσεπενόει, καὶ πάντα τὰ Ῥωμαίων ἐχχῆς ἔπεμπε [f] χρησμοφόρους, ταῖς πόλεσι προλέγων, λοιμοὺς καὶ πυρκαϊὰς φυλάττεσθαι, καὶ σεισμούς, καὶ ἀσφαλῶς βοηθήσειν, ὡς μὴ γένοιτό τι τούτων, αὐτὸς ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς. ἕνα δή τινα χρησμὸν αὐτόφωνον καὶ αὐτὸν, εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ λοιμῷ διεπέμψατο. ἦν δὲ τὸ ἔπος ἓν·

Φοῖβος [g] ἀκερσεκόμης λοιμοῦ νεφέλην ἀπερύκει.

Καὶ τοῦτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἔπος πανταχοῦ ὀπὶ [h] πυλῶν γεγραμμένον, ὡς τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. τὸ δ' ἐς τοὐναντίον τοῖς πλείστοις παρέχωρει. κατ' ἐκεῖνό τινα τύχην αὗται μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐκενώθησαν, [i] ἐν αἷς τὸ ἔπος ἐπεγέγραπτο. καὶ μή με νομίσῃς τοῦτο λέγειν ὅτι ἀφ' τὸ ἔπος ἀπώλυτο, ἀλλὰ τύχη τινὶ ὕστως ἐγένετο. τάχα δὲ οἱ πολλοὶ καταθαρρήσαντες τῷ στίχῳ, ἠμέλουν, καὶ ῥαθυμότερον διῆγον, οὐδὲν τῷ χρησμῷ πρὸς τὸ νόσον συντελοῦντες, ὡς

[e] Μείζω ἀεὶ προσεπενόει] Sic Edd. omnes, excepta *Fl.* quae μείζον ἀεὶ προσενόει. [f] Χρησμοφόρους] Χρησμολόγους marg. *AtW.* [g] Ἀκερσεκόμης] Ἀκειρεκόμης P. Nil mut. Edd. [h] Πυλῶν] Sic P. & marg. *AtW.* Πυλῶνι Edd. vulgo. [i] Ἐν] Aderat in *J.* & marg. *A1.* Aberat a *Fl. H. P. Ald. B2.* &c.

mus. Hoc unice itaque observari velim, *Alexandrum* uxorem non duxisse antequam munus illud suum propheticum susciperet; quod etsi disertis verbis non asserat *Lucianus*, facile ex eo elicitur, quod toto ante tempore, aut turpem puer aliis operam dederit, aut vir jam factus alienis uxoribus. Unum his conjecturis obesse videri possit, quod hujus filiae mater ignota, cum e luna susceptam praedicarit. Sed filiam *Alexandri* fuisse, satis constat, legitima an notha, parum refert. *M. du S.*

29. Μείζω] Flor. μεῖζον ἀεὶ προσενόει. Paginam sequentem alibi interpretor, & paginam 490. *J. B.*

36. Λοιμοῦ] De hac peste, quae incidit in annum Christi CLXV. & sequentibus v. supra ad *Συγγρ.* c. 25 *M. du S.*

38. Ἀκερσεκόμης] Etsi & ἀκειρεκ. bonum, vulgatam tamen servavi, quia mox iterum sic Edd. Et sic *Homer.* Il. Υ. 39. & alibi. Conf. *Solan.* ad fin. hujus capitis. *J. F. R.*

40. Πυλῶν] Sic P. quod magis arridet, quam quod in reliquis est πυλώνων. *M. du S.*

49. Τῷ χρησμῷ — συντ.] Durior phrasis. *M. du S.*

Τῷ χρησμῷ] Τῶν χρησίμων margini *Fum.* adleverat *Solan.* Sed cum videret Edd. conspirare in χρησμῷ, delevit conjecturam, & merito delevit, addiditque conferendum *Tim.* c. 4. Sed ibi, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συντελῶν, legitur; quod Cl. *Hemst.* vertit: *Sed veteri nescio cui instituto id dandum credit.* Itaque tamen χρησμῷ hic idem valebit quod εἰς χρησμὸν, & significabit, *nihil addebant ad oracultum, nihil amplius perficiebant*; adeoque differet aliquantum ab illo priore exemplo. Verum cum συντελῶ proprie sit *una perficere*, & sic certe etiam *adjuvare* significabit, ut apud *Aelian.* V. Hist. XIII. 1. p. 783. Ed. in 8o. ὃ μόνον εἰς ἰσχὺν ὄψεως συντελοῦν δυνάμενον. *Qui non solum ad pascendos oculos adjuvare* (contribuere) *poterat.* Et *Alciphr.* III. Ep. 71. Hinc nihil duri video, si & hic οὐδὲν συνελοῦντες τῷ χρησμῷ potius significet, *nihil ad juvantes oraculum*, vel *nihil contribuentes oraculo*, ut sic perspicuitatis caussa loquar. Deos enim laborantem adjuvare, non desidem, credebant, ut est in *Menandr.* fragm. 32. Τῷ γὰρ πονοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει — τὸ πόνου. Et ap. *Sallust.* in Catil. c. 52. §. 28. 29. *J. F. R.*

ὡς ἂν ἔχοιεν προμαχομένας αὐτῷ [a] τὰς συλλαβάς, καὶ τὸν [b] ἀκερσεκόμην Φοῖβον ἀποτοξεύοντα τὸν λοιμόν.

Πευθῆνας μέντοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατεστήσαντο πάνυ πολλοὺς τῶν συνωμοτῶν, οἱ τὰς ἑκάστου γνώμας διήγγελλον αὐτῷ, καὶ τὰς ἐρωτήσεις προεμήνυον, καὶ ὧν μάλιστα ἐφίενται· ὡς ἕτοιμον αὐτὸν πρὸς τὰς ἀποκρίσεις, καὶ πρὶν ἥκειν τὸς πεμπομένους, καλαλαμβάνεσθαι.

Καὶ πρὸς μὲν [c] τὰς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα [d] προεμηχανᾶτο. τελετήν τε γάρ τινα συνίστα, καὶ δαδουχίας, καὶ ἱεροφαντίας, τριῶν ἐξῆς ἀεὶ τελουμένων ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ, [e] προρρήσεις ἦν, ὥσπερ Ἀθήνησι, τοιαύτη· εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανὸς, ἢ Ἐπικούρειος, ἥκει κατάσκοπος τῶν ὀργίων, φευγέτω· οἱ δὲ πιστεύοντες τῷ θεῷ, τελείσθωσαν τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. εἶτ' εὐθὺς ἐν δεχῇ ἐξέλασις ἐγίνετο.

50 qui haberent propugnaturas pro se *illius* syllabas, & intonsum Phoebum telis abacturum pestilentiam.

37. Verum etiam exploratores in ipsa Roma multos sane constituerat conjuratorum, qui sententias uniuscujusque sibi nuntiarent, & ante indicarent interrogationes, quaeque maxime cuperent, ut paratum ad responsiones, jam ante adventum suum missi invenirent.

38. Et ad *res* Italicas haec & similia praeparabat. Mysteria etiam quaedam instituit, & sacrum gestationes, & sacrorum disciplinam, tribus deinceps diebus festo ritu peractis. Ac primo die edicebatur, ut Athenis, in hanc formulam, *Si quis Atheus, aut Christianus, aut Epicureus venerit, orgiorum speculator, fugito: qui autem Deo credunt, initiantor bonis auspiciis!* Deinde statim a principio fiebat exactio. Atque

[a] Τὰς] Ex P. additum. Deest in Edd. [b] Ἀκερσεκόμην] Sic Edd. reliquae; Ἀκειρεκόμην *Fl.* vid. nott. [c] Τὰς] Τοὺς *B2.* sola. [d] Προεμηχανᾶτο] Προεμάχετο τοῦτο P. [e] Πρόρρησις] Sic recte *P. H. Fl. B2.* Πρόῤῥησις *F.* male. Conf. *de Sacrif.* c. 12.

50. Προμαχ. αὐτῶν] Lege αὐτῶν. *F.G.* Et sic jam dedimus. *J.F.R.*

Ibid. Τὰς] P. solus ante συλλαβὰς. *M. du S.*

51. Ἀκερσεκόμην] Utitur ea voce etiam *Pindarus* in Pyth. III. usurpat alibi etiam ἀκειρεκόμαν. Isthm. I. & sic habet hic codex P. Posterior scriptura occurrit etiam apud *Philost.* 885. *M. du S.*

Ἀκερσεκόμῃ] Nota haec *Solani* pertinet ad superius Ἀκερσεκόμην. nam ibi Codicem P. ἀκειρεκ. legere, in *Juntina* notarat; contra, hoc loco Florentinam editionem ἀκειρεκ. habere, quum Cod. ἀκειρε. jam cum cett. Edd. habeat. Cumque de Flor. quam inspexi, recte moneat, etiam de Codice recte monuisse credo; licet in Ed. *Hag.* inverse quoque notarit Cod. P. hic ἀκειρ. habere, supra vero cum vulgato consentire: quod cum parvi referat, ordinem ejus notae immutare nolui, & ne haec quidem adnotassem, nisi ostendendum esset, me in lectione dubia priscas Edd. diligenter consuluisse. Vid. pag. praeced. No. 38. *J.F.R.*

60. Τὰς ἐν] *B2.* τοὺς, ex editoris conjectura, ut alia multa; neque enim usum se ullo antiquo Ms. profitetur. *M. du S.*

Τὰς ἐν τῇ Ἰτ.] Videtur legendum τὰ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Neque enim est, quo commode referatur τὰς. Ita certe interpretatus sum. *J.M.G.*

Τὰς ἐν τῇ Ἰτ.] Intellige πόλεις. *F.G.* De hac ellipsi conf. *L. Bos*, p. 132. *J.F.R.*

62. Δαδουχίας] Sic infra *de mort. Peregr.* c. 28. *M. du S.* At quid opus tam longe nos remittere ad vocabulum satis usitatum quaerendum, quum principio c. 40. hujus Dial. quoque occurrat. *J.F.R.*

63. Τελουμένων] Malim τελουμένας. *F.G.*

65. Ὥσπερ Ἀθήνησι] Eleusine dicebant ταῦ θεοῦ v. *Casaub. Capitol.* in M. Aur. XXVII. Prioribus temporibus formula erat. ἐκὰς ἐκὰς ὅστις ἀλιτρός. vel ut habet *Lampridius: nemo ingrediatur, nisi qui se innocentem novit.* De quibus formulis consule etiam *Orig.* c. Celsi. III. p. 147. 2. ubi Celsi verbis plures proponit. Adde Δήμων. c. 34. unde patet Barbaris etiam hisce sacris interdictum fuisse. *M. du S.*

66. Χριστιανὸς] Exploraturi itaque fraudes hujus Pseudoprophetae interdum & ipsi Christiani sacra ista, alias illicita, adibant: ab iisque sibi aeque ac ab Epicureis metuebat Alexander. Unde zelus Christianorum in detegendis fraudibus & impostoris patescit. Nam quod Epicurei idem factitabant, non mirum otiosos plerumque homines, quibus talia ludus erant, & quavis comoedia jucundius spectaculum, operam dedisse hujusmodi superstitiosis hominibus deridendis. Christianos autem graves & minime futiles aut otiosos, imo

que ipſe initio dicebat, *Foras Chriſtianos!* Multitudo univerſa ſubjiciebat, *Foras Epicureos!* Tum Latonae agebatur puerperium, & Apollinis partus, & Coronidis nuptiae, & naſcebatur Aeſculapius: altero autem die Glyconis adventus & nativitas Dei.

ἀγγέλο. καὶ ὁ μὲ ἠγεῖτο, λέγων, ἔξω Χριστιανούς. τὸ δὲ πλῆθ@ ἅπαν [f] ἐπεφθέγγετο, ἔξω Ἐπικυρείους. εἶτα Λητοῦς ἐγίγνέλο λοχεία, καὶ Ἀπόλλων@ γοναὶ, καὶ Κορωνίδ@ γάμ@, ᾗ Ἀσκληπιὸς ἐτίκτε-το. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ Γλύκων@ ἐπιφάνεια καὶ γένεσις τοῦ θεοῦ.

39. Tertio, Podalirii erant & matris Alexandri nuptiae. Dadis (*facularia*) autem *illa dies* vocabatur, & faces accendebantur. Tandem *agebantur* Lunae & Alexandri amores, naſcensque uxor Rutiliani. Facem porro geſtabat, & praeibat cerimonias *alter* Endymion, Alexander. Ac ipſe quidem dormiens jacebat in medio, deſcendebat autem ad illum ex tecto tanquam e caelo pro Luna-Rutilia quaedam formoſiſſima, procuratorum Caeſaris cujusdam uxor, vere illa amans Alexandrum, & amata viciſſim ab illo, atque in oculis miſeri illius viri, oſ-

Τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ, Ποδαλειρίου τε ἦν καὶ τ μητρὸς Ἀλεξάνδρου [g] γάμ@. Δαδὶς δὲ ἐκαλεῖτο, καὶ δᾳδες δὲ ἐκαίοντο. καὶ τελευταῖον, Σελήνης ᾗ Ἀλεξάνδρου [h] ἔρως, καὶ τικτομένη τοῦ Ῥυτιλλιανοῦ [i] ἡ γυνή. ἐδᾳδήχει δὲ ᾗ ἱεροφάντ@ ὁ Ἐνδυμίων Ἀλέξανδρ@, καὶ ὁ μὲ καθεύδων ἔνθεν, κατέκειτο ἐν τῷ μέσῳ. κατῄει δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκ τ ὀροφῆς ὡς ἐξ οὐρανοῦ ἀντὶ τ Σελήνης, Ῥυτιλλία τις ὡραιοτάτη, τ Καίσαρ@ οἰκονόμου τινὸς γυνὴ, ὡς ἀληθῶς ἐρῶσα τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου [k] ἐκείνης ἀνδρὸς, φιλή-

[f] *f* Ἐπεφθέγγετο] Ἐφθέγγετο *Fl.* Pro vulgata ſtat Cod. P. & reliqq. Edd. [g] Γάμος] Ἔρως P. [h] Ἔρως] Γάμος marg. *A1.* [i] Ἡ] Deeſt articulus in *Fl.* Adeſt in *J. H. P.* &c. [k] Ἐκείνης] Ex Mſ. Gr. Ἐκείνου Edd. priores.

imo odiis & injuriis non privatorum tantum hominum, ſed & magiſtratuum Imperatorumque preſſos, hoc egiſſe, ut ab illuſionibus praeſtigiisque Orbem terrarum vindicarent, in admirationem certe quemvis rapere neceſſe eſt. Aliam affert hujus rei cauſſam *Lactant.* minime reſpuendam, quam ſi lubet legere, adeas librum ejus IV. c. 27. Nos hac nunc contenti erimus. *M. du S.*

Χριστιανὸς — φευγέτω] De Chriſtianis aliisque, ab his ſacris arceri ſolitis plura congeſſit Rev. *Jac. Elſn.* ad Apocal. XXII. 15. ubi & his Luciani verbis utitur, & ex *Socratis* Hiſt. Eccl. VII. 8. quoque docet, Isdigerdem Perſarum Regem ab Magis judicatum arcendum a ſacris, quod Marutha Meſopotamiae Epiſcopo familiarius uteretur. Verba ipſa ex *Julian.* Epiſt. 52. aliaque vid. ibid. *J. F. R.*

67. Πιστεύοντες τῷ θεῷ] Formula jam a Chriſtianis deſumta. *M. du S.*

68. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Conf. ſupra dicta ad c. 14. *J. F. R.*

70. Ἔξω Χριστιανούς] Vid. *Hoffmann.* in notis ad *Galenum* de uſu partium, No. 295. Item *Dodwellum* Diſſ. in Iren. II. p. 168. 169. *M. V. la Croze.*

85. Ῥυτιλλία] Fictum nomen putarim, quo ſuperſtitioſam foeminam denotet: certe illud τις vix patitur, ut de gente Rutilianorum intelligas. Obſervandum autem haec ſacra non Romae, ſed in Paphlagonia celebrata: quae quidem res aliquid difficultatis habet; nam qui factum eſt, ut Imperatoris *Oeconomo* licuerit tam longe ab aula verſari? *Procuratorem* ergo verte. Statuendum enim hoc ob Alex. praeſentiam, quem haud temere quisquam, Oraculi cura aliis demandata, Romam profectum exiſtimabit. Si tamen *Oeconomum* retinere velis, potuerit unus aut alter abeſſe, per vices reliquis munus obeuntibus, & praeſertim quo tempore M. Aurel. Athenis commorabatur, Abonoteichitarumque Oraculum cum uxore petiiſſe. Ego *procuratorem*, uti etiam verti, intelligo. *M. du S.*

88. Ἐν ὀφθαλμοῖς] Conf. ſupra *Phalar.* I. c. 5. Et Reverend. *J. Elſner.* ad Evang. *Matth.* XXI. 42. recte docentem, non eſſe hoc Poëticum, ut putabat *Gatakerus.* Adde & noſtrum *Tyrannicid.* c. 17. ἐν ὀφθαλμοῖς δήξας. Sic εἰς & κατ' ὀφθαλμοὺς vid. Fratr. *G. O. Reitzii* Belg. Graeciſſ. p. 505. *J. F. R.*

89. Ὀλεθρίου ἐκείνου] Scribendum videtur τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρὸς. Et ita Interpres legiſſe videtur. *F. G.*

Ibid. Ἐκείνου ἀνδρὸς] Leve eſt quod de Rutillia, quam in oculis mariti ejus oſculabatur, legitur mendoſe: ᾗ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνου ἀνδρὸς φαλάμαῖα δὲ ἐγίγνετο. cum rectius Mſ. ἐκείνης ἀνδρὸς ſc. Ῥουτιλλίας. *J. G. G.*

Ἐκείνης] Auctoritatem Mſ. G. ſecutus ſum; libri

λήματά τε ἐγίγνετο ἐν τῷ μέσῳ, καὶ πλοκαί, εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δᾷδες, τάχ' ἄν τι καὶ τῶν [a] κόλπου ἐπράπετο. μετὰ μικρὸν δὲ εἰσῆλθε πάλιν ἱεροφαντικῶς ἐσκευασμένος ἐν πολλῇ τῇ σιωπῇ· καὶ αὐτὸς μὲν ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, [b] Ἰὴ Γλύκων. ἐπεφθέγγοντο δὲ αὐτῷ ἑπακολουθοῦντες, Εὐμολπίδαι δῆθεν καὶ [c] Κήρυκές τινες Παφλαγόνες, [d] καρβατίνας ὑποδεδεμένοι, πολλὴν τὴν σκοροδάλμην ἐρυγγάνοντες, ἰὴ Ἀλέξανδρε.

culaque intercedebant in medio, & complexus; si vero minus multae essent faces, forte etiam quiddam eorum quae sub veste fieri solent, patratum est. Parvo autem interjecto temporis spatio rursus intrabat, ut Antistitem cerimoniarum decet, exornatus multo cum silentio: magnaque voce dicebat, *Io Glycon.* Succlamabant autem illum secuti, Eumolpidae nimirum & Ceryces quidam e Paphlagonia, carbatinis calceati, acrem allii odorem multum ructantes, *Io Alexander.*

Πολλάκις δὲ ἐν τῇ δᾳδουχίᾳ καὶ τοῖς μυστικοῖς σκιρτήμασι γυμνωθεὶς ὁ μηρὸς αὐτοῦ ἐξεπίτηδες, χρυσοῦς διεφάνη, δέρματι, ὡς εἰκός, ὅτι χρύσου περιτεθέντι, καὶ πρὸς τὴν αὐγὴν τὴν λαμπάδων ἀποστίλβοντι. ὥστε καὶ γενομένης ποτὲ ζητήσεως δύο τισὶ τῶν μωροσόφων ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε Πυ-

40. Saepe autem in illa facum gestatione & mysticis saltationibus nudatum ipsius de industria femur, aureum apparuit, circumposita, ut probabile est, pelle inaurata, & ad lucernarum splendorem refulgente. Itaque exorta aliquando disputatione de illo inter duos stultitiae illius consultos, *utrum* Py-

a Κόλπου] Recte Edd. Κολποὺς P. b Ἰὴ] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* neque hic, neque paullo post in ead. voce. c Κήρυκες] Κήρυκες minore litera Edd. priores, aeque ac mox καρβατίνας. d Καρβατίνας] Καρβατίδας *Fl.* male.

enim quos consului, ἑκάτερον omnes habent. *M. du S.*

92. Κόλπου] Cod. P. male habere κολποὺς notarat *Solan.* bene quidem eam lectionem reprehendit, si accentus ita positus. Et κόλπου singulare & genitiv. veram lect. esse non dubito, quia sic & alibi apud Nostrum; vid. saltem c. 26. hujus Dial. Interim & plurali numero κόλποι dicitur de unius hominis sinu, ut *Long. Past.* I. p. 27. Ed. *Jung.* Καὶ ὁ τέττιξ ἐκ τῶν κόλπων τῆς χλόης ἐπῆχησεν. Iterum ibid. p. 34. Ἐμπίπτει τε αὐτῆς τοῖς κόλποις. Rursus apud eumdem L. IV. p. 137. sive potius 145. Ed. *Moll.* (nam per errorem typogr. paginarum numerus vitiose est expressus) τὴν Χλόην ἐν τοῖς κόλποις ἔχει. *Homer.* Il. I. sive IX. 566. Πρόχυτα κατὰ δεξιὰ χεόμενα, δώδεκα δὲ δίκροοι κόλποι. Adde & *Aelian.* V. H. XIII. 31. *J. F. R.*

96. Εὐμολπ. — κήρ.] Cereris mysteria respicit Athenis, in quibus pont. max. Hierophanta audiebat, duae etiam hae sacrae gentes. V. *Thucyd.* VIII. 53. & not. & *Corn. Nep.* in Alcibiade. *Iidemque illi Eumolpidae ac Ceryces rursus resacrare sunt coacti, qui eum devoverant.* V. *Cas.* ad Athen. XIV. 23. & *Clem. Alex.* II. 1. qui docet eorum originem. Adde & *Diog. Laërt.* p. 1. D. E. *M. du S.*

98. Καρβατίνας] Id est *viles crepidas.* Catull. *F. G.*

Καρβατίνας] Idem notat quod *Virgilio* crudus pero, Aen. VII. 690. *M. du S.*

Καρβατίνας] Carbatinae, sive Carpatinae soleae a crudo corio, a Caribus seu Carpathiis dictae, vid. *Voss.* ad Catull. p. m. 327. *J. F. R.*

99. Σκοροδάλμην] Vide *Aristoph.* Ἱππ. p. 298. qui primus hoc in Paphlagonibus risit. *M. du S.*

12. Βασιλεὺς Γλύκων] Ridet haud dubie titulum, quo fatui hominem *Glyconem* insigniebant. *M. du S.*

13. Πυθαγόρου ψυχὴ &c.] Oppido lepidum Alexandri γόητος narrat Auctor factum. Nimirum in solemnibus, quas aliquando instituebat, Dei sui pompis, forte an industria, detexerat femur suum, quod plane videbatur esse aureum. Hinc ubi a quibusdam quaereretur, utrum Alexander ille προφήτης haberet animam Pythagorae; an Pythagoreae animae similem; fecit ut oraculum a Glycone (ita appellabat Deum suum) ederetur his versibus;

Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φάλις, ἄλλοθι δ' αὖξις.
Ἡ δὲ προφῆτις, ἧς φρενὸς ἔσω ἀπορρώξ.
Καί μιν ἔτεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἐπαοιδῶν. καὶ πάλιν,
Ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Hi versus haud dubie sunt mutili, nec non perperam interrupti. In versu tertio excidit, forte ἀνδρῶν. Deinde illud καὶ πάλιν divisum (nam ita divisum legitur in omnibus, quas vidi, editionibus) facit, ut videantur duo diversa oracula. Id tamen unum fuisse arbitror, legendumque junctim,

Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φάλις, ἄλλοθι δ' αὖξις.
Ἡ δὲ προφῆτις, ἧς φρενὸς ἔσω ἀπορρώξ.
Καί μιν ἔτεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαοιδῶν.

Καὶ

Pythagorae animam haberet propter aureum illud femur, an aliam illius similem? eamque quaestionem ad ipsum Alexandrum referentibus; Glycon rex oraculo dubitationem illam dissolvit:

Pythagorae vicibus mens alma peritque rediitque:
Vatis at est animus Joviali e monte propago:
Missus adest jussu patris auxiliator honestis,
Et redit ad patrem Joviali fulmine tactus.

Θαγόρυ ψυχὴν ἔχοι ἀφ' ὑ χρυσοῦν μηρὸν, εἴτε ἄλλην ὁμοίαν [e] αὐτῇ, καὶ ὑ ζήτησιν ταύτην αὐτῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανενεγκόντων, ὁ βασιλεὺς Γλύκων χρησμῷ ἔλυσε τὴν ἀπορίαν·

Πυθαγόρυ ψυχὴ, ποτὲ μὲ φθίνει, ἄλλοτε δ' αὔξει.

Ἡ δὲ προφητεία, [f] δίης φρενὸς ὀξὺ ἀπορρώξ.
Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν [g] ἀνδρῶν ἐπαρωγόν.
Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἶσι, [h] Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

41. Cum pueri concubitu omnibus interdiceret, tanquam re impia, ipse tale quid vir ingeniosus commentus est. Civitatibus Ponticis atque Paphlagonicis injunxit, ut divini cultus ministros sibi in triennium mitterent, qui laudes Dei apud se canerent: oportebatque probatos ac praelatos caeteris

Προλέγων δὲ πᾶσιν ἀπέχεσθαι [i] παιδίων συνουσίας, ὡς ἀσεβὲς ὄν, αὐτὸς τοιόνδε τι ὁ γενάδας ἐτεχνήσατο. ταῖς μὲν πόλεσι ταῖς Ποντικαῖς καὶ ταῖς Παφλαγονικαῖς, ἐπήγγελλε [k] θεοπρόπους πέμπειν ἐς τριετίαν, ὑμνήσοντας παρ' αὐτῷ τὸν θεόν. καὶ ἔδει δοκιμαθέντας, καὶ προκριθέντας τῶν εὐγενεστά-

e Αὐτῇ] Sic *Ald. Fl. H. P. Ba. S.* Αὐτῷ *J.* & P. cum marg. *Aa.* f Δίης] Sic Edd. plurimae. Διὸς *J.* & marg. *A1.* Διὸς *Schol.* g Ἀνδρῶν] Sic recte *Fl.* & P. Deerat in *J. H. Ba. Ald. S.* Sed & additum in marg. *A1W.* h Διὸς βλη.] Διὸς μεγάλου βλ. *Pell.* male. vid. nott. ad ἢ πάλιν. i Παιδίων] Ita esse in *J. Fl. H. Ba.* notat *M. du S.* Sed & est in aliis. k Θεοπρόπους] Sic Edd. plurimae. Θεοπιλους *Fl.* Θεοπόλους Θεοπείλους adscriptum marg. *A1W.* l Ὑμνήσοντας] Ἡμπερ. *J.* male.

15. Δίης] Ἤτοι Διός. *V.*

Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Anima scilicet Alexandri vatis, quam pater misit auxilio hominibus piis, iterum se in domum Jovis recipiet, fulmine Jovis icta. Id enim de se jactabat Alexander ille, se denique fulmine ictum, moriturum: ipse id narrat Lucianus infra c. 59. προειπὼν δὴ (Ἀλέξανδρος) ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ ἐκ τοῦ ἐκείνου, ὅτι ζῆναι αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα, καὶ ἑκατὸν, εἶτα κεραυνῷ βληθέντα, ἀποθανεῖν. *Ubi vero praedixisset Alexander per oraculum de se ipso, centum & quinquaginta annos vivere fato sibi destinatum esse, deinde fulmine ictum, mori.* *J. F.*

Πυθαγόρου ψυχὴ] Vid. quae *La Croze* supra habet ad c. 33. *J. F. R.*

15. Δίης] Etsi eodem redit, legasne Δίης an Διὸς, cum Schol. Ego Διὸς tamen praeferrem, ut sic adcuratius respondeat sequenti εἰς Διὸς, ac sic dicatur *ex Jove* orta anima *ad Jovem* redire: verum quia forent qui ter repetito Διὸς & quadruplici exitu syllabae in ὶς acutae offenderentur, vulgatam non movi. *J. F. R.*

16. Ἀνδρῶν] Ed. *Fl.* sola. *M. du S.*

18. Καὶ πάλιν] Illud ἢ πάλιν in iis quas super hoc loco inspexi Editionibus, *P.* nimirum, *Ald. Ba. J.* & *S.* male ita separatim collocabatur, ac si ad versum non pertineret, & novus versus ab Ἐς Διὸς inchoabatur; in Latinis eod. modo, & *rursum*, inter versum tertium & quartum sic interjectum erat, quasi oraculum rursum coepisset altera vice novi quid canere; sed ex dimensione carminis id facile in sedem suam retraxi, ac vix operae foret id multis praedicare, nisi viderem alios etiam μεγάλου ante βληθεῖσα inseruisse, quia videbant versum uno pede truncatum, qui tamen plenam habebat mensuram, ubi sic legatur, ut jam edi curavimus. His ita ordinatis, cognovi *Jensium* idem jam optime fecisse, in Lect. Lucian. p. 264. cujus verba tamen jam praemitto, ut ejus meritis nihil detraham. *J. F. R.*

Ibid. Ἐς Διὸς εἶσι] Deest pes integer huic versui, adscripserat Cl. *La Croze*, qui illud ἀνδρῶν in versu superiore etiam implendum monuerat. Scilicet ab Ἐς Διὸς versum quoque inchoari credebat Vir Clariss. At si jam a Καὶ πάλιν inchoetur, nullus pes deerit. *J. F. R.*

24. Θεοπρόπους] Varias lectiones hic exhibet P. Θεοπόλους, vel Θεοπόλους, vel tandem Θεοπρόπους, ut ita impressis est, nisi quod in *Fl.* Ed. Θεοπείλους est. Ego Θεοπρόπους scriptum a Luciano crediderim; idque nomen

σάτους, καὶ ὡραιοτάτους, ἢ κάλλει ἀφροδίτας πεμφθῆναι. ὃς ἐγκλείσας ᾧ, ὥσπερ ἀργυρωνήτοις ἐχρῆτο συγκαθεύδων, καὶ πάντα τρόπον ἐμπαροινῶν. καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο, ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαίδεκα ἔτη, μηδένα τῷ αὐτῷ στόματι δεξιοῦσθαι, μηδὲ φιλήματι ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις προτείνων τὴν χεῖρα κῦσαι, μόνους τοὺς ὡραίους καταφιλεῖ· καὶ ἐκαλοῦντο [a] ὅτοι οἱ ἐντὸς τοῦ φιλήματος.

Τοιαῦτα ἐντρυφῶν τοῖς ἀνοήτοις διετέλει, γυναῖκάς τε ἀνέδην ἀφθείρων, καὶ παισὶ συσίν. καὶ ἦν μέγα καὶ εὐκτὸν ἑκάστῳ, εἴ τινα γυναικὶ προσβλέψειεν· εἰ δὲ καὶ φιλήματος ἀξιώσειεν, ἀθρόαν τὴν ἀγαθὴν τύχην ᾤετο ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῷ εἰσρυήσεσθαι· πολλαὶ δὲ καὶ [b] ἠύχουν τεκοῖσαι παρ' αὐτοῦ, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεμαρτύρουν ὅτι [c] ἀληθῆ λέγουσιν.

Ἐθέλω δέ σοι καὶ ἀφήλικον διηγήσασθαι τοῦ Γλύκωνος, καὶ τοῦ [d] Σακέρδωτος, Τιανοῦ τινος ἀνθρώπου, ὁποίου τινὸς τὴν σύνεσιν εἴσῃ ἀπὸ τῶν ἐρωτήσεων. ἀνέγνων δὲ αὐτὸν, χρυσοῖς γράμμασι γεγραμμένον ἐν

generosissimos quosque, & formosissimos, & honestissimos mitti: quibus inclusis tanquam emtis pecunia sua utebatur, dormiens cum illis & omni genere intemperantis contumeliae in illos utens. Insuper legem tulerat, ne quis duodeviginti annis major inter salutandum complectendumque ipsum oscularetur; verum aliis manum ad osculum cum offerret, solos aetate florentes osculabatur: dicebanturque hi *intra osculum esse*.

42. Hunc ad modum stupidis hominibus ad delicias usque illudebat, corrumpendis, prout collibitum esset, mulieribus, & pueris constuprandis. Et magnum erat unicuique atque optabile, si cujus uxorem adspiceret: si vero osculo etiam dignaretur, confertim ut bona fortuna in domum suam influeret, futurum unusquisque putabat. Multae vero etiam se peperisse ex eo gloriabantur, & vera illas dicere, mariti illis testabantur.

43. Volo tibi etiam colloquium referre Glyconis & Sacerdotis, Tianensis cujusdam hominis, qui quam prudens fuerit, ex interrogationibus discere poteris. Legi autem illud *colloquium*, aureis literis scriptum in

a Οὗτοι] Deest in *Fl.* Adest in cett. & Cod. P. b Ἠύχουν] Ἠύχοῦτο male pro ηὔχοῦτο marg. *Aiw.* vel ἠυχοῦντο. c Ἀληθῆ] Ex *J.* Ἀληθῶς cett. minus recte. d Σακέρδωτος] Sic Edd. Σακερδώτους P.

34. Κῦσαι] Φιλῆσαι. *G.*

men rei apprime convenit, & Alexandri consilio, qui forma eximium quemque puerum mitti volebat. *M. du S.*

30. Καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο] Supra in I. *Ver. Hist.* c. 15. ubi ἢ πεδίον δ' ἐποίησαν legitur, *Solanus* particulam δὲ expunxerat, jam intactam relinquit. Sed salva esto utroque loco. Etsi me supra faciliorem in ea expungenda ideo praebuissem, quia illic ter brevi intervallo δὲ recurrebat. Et ἐπεποίητο passivum pro activo recte quoque se habere, vid. ad I. *Ver. Hist.* c. 35. vers. 50. Adde *Homer.* Il. Δ. 107. ubi διδυμάων est *excipiens*. *J. F. R.*

31. Ὀκτωκαίδεκ' ἔτη] Conf. supra Ις. β. c. 28. *M. du S.*

32. Φιλήμασι ἀσπάζεσθαι] Etsi vix operae est hunc morem aut phrasin aliis testimoniis confirmare; addam tamen quod Cl. *Hemsterh.* in marg. monet, videri posse *L. Bos* ad Ep. I. ad *Cor.* XVI. 20. ubi Apostolus ait: ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ. Ad quae verba ille haec Luciani, & *Heliodor.* X. 27. adducit. *J. F. R.*

43. Ἠύχουν] Si ab εὔχομαι formatum esset hoc verbum, ἠύχοῦτο ex *marg. Ald.* recepissem, quia activum εὔχω non est in usu, nec εὐχέω satis probatum; sed quum sit ab αὐχέω, recte se habet vulgata. *J. F. R.*

45. Ἀληθῆ] Sic optime Ed. *J.* Reliquae ἀληθῶς. *M. du S.*

48. Τιανοῦ] Mox ἐν Τύρῳ recte. Fuit & sacerdos nomine consul, anno Christ. 158. sed ab hoc diversus. *M. du S.*

50. Ἐν Τύρῳ] Τιὸς πόλις Παφλαγονίας τῆ Πόντου. *Steph.* Τιώνιον, τὸ, *Straboni*. *F. G.*

53. Ἐγὼ γάρ, ὡς Ἀσκληπιὸς νόσ. ἄλλο παρ' ἐκεῖνο τὸ πρότερον; πῶς λέγεις; ὦ θ.] Quum sic distinguant omnes, & quidem non male, causa non fuit, cur in Latinis augerentur interrogationum notae, verterentque

in Tio urbe in domo Sacerdotis. Nempe, *Dic mihi*, inquit, *Domine Glycon, quis es?* *Ego*, inquit ille, *Aesculapius junior, diversus ab illo privore. Quomodo ais? Non fas est te hoc audire. Quot vero annos manebis apud nos & dabis responsa? Tres supra mille annos. Deinde quo te conferes? Bactra, & ad vicinam regionem: oportet enim barbaros etiam frui mea inter homines peregrinatione. Oracula vero reliqua, Didymaeum, Clarium, Delphicum, habent progenitorem meum Apollinem reddentem sibi oracula. Num mendacia sunt, quae ibi exeunt, oracula? Neque hoc scire postules, neque enim fas est. Ego vero quid ero post hanc vitam? Camelus, post equus, post vir sapiens, & Propheta non minor Alexandro.* Haec cum Sacerdote Glycon locutus est. In fine autem oraculum versu concluſum pronuntiavit, cum Lepido sodalem esse sciret:

Τίω, ἐν τῇ τῦ Σαχέρδωτος οἰκίᾳ. εἰπὲ μοι, ἔφη, ὦ [e] δέσποτα Γλύκων, τίς εἶ; ἐγὼ, ἦδ' ὅς, Ἀσκληπιὸς νέος. ἄλλος παρ' ἐκεῖνον τὸν πρότερον. πῶς λέγεις; οὐ θέμις ἀκοῦσαί σε τοῦτό γε. πόσα δὲ ἡμῖν ἔτη παραμενεῖς χρησμῳδῶν; τρίτον πρὸς τοῖς χιλίοις. εἶτα, ποῖ μελάθησῃ; ἐς Βάκτρα καὶ τὴν ἐκεῖ γῆν. δεῖ γὰρ ἀπολαῦσαι καὶ τοὺς βαρβάρους ἐπιδημίας τῆς ἐμῆς. τὰ δ' ἄλλα χρηστήρια, τό τε ἐν [f] Διδύμοις, καὶ τὸ ἐν Κλάρῳ, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς, ἔχουσι τὸν [g] προπάτορα τὸν Ἀπόλλω [h] χρησμῳδοῦντα, ἢ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπίπτοντες ἐκεῖ χρησμοί; μηδὲ τοῦτ' ἐθελήσῃς εἰδέναι, ἐπεὶ γὰρ θέμις. ἐγὼ δὲ τίς ἔσομαι μετὰ τὸν νῦν βίον; κάμηλος, εἶτα ἵππος, εἶτ' ἀνὴρ σοφὸς, καὶ προφήτης ἐμεῖο Ἀλεξάνδρου. τοιαῦτα μὲν ὁ Γλύκων τῷ Σαχέρδωτι διελέχθη. ὅτι τέλει δὲ χρησμὸν ἔμμετρον ἐφθέγξατο, εἰδὼς αὐτὸν Λεπίδῳ ἑταῖρον ὄντα·

Ne Lepido credas, tristis manet exitus illum.

Μὴ πείθου Λεπίδῳ· ἐπεὶ οἱ λυγρὸς οἶτος ὀπηδεῖ.

Vehemenster enim, ut ante dixi, metuebat Epicurum, tanquam hominem arte sua & sapientia praestigias ipsius oppugnantem.

Πάνυ γὰρ ἐδεδίει τὸν Ἐπίκουρον, ὡς προεῖπον, ὡς τινα ἀντίτεχνον, καὶ ἀνίσοφιστὴν τῆς μαγγανείας αὐτῦ.

Ἐνα

e Δέσποτα] Δέσποτα male *J.* sola. f Διδύμοις] Sic recte *P. S. B1.* & 2. Δυδίμοις male *J. Fl. H. Fr. Ald.* g Προπάτορα] Πατέρα *Fl.* h Χρησμῳδοῦντα] Χρησμοδοτοῦντα *J.* sola. Octo reliquae, ut edidimus.

70. Λεπίδῳ ἑταῖρον ὄντα] Ἔφη γὰρ τὸν Λεπίδην τοῦτον ὁ Ἀμάστριδι καλοικεῖν Ἐπικουρείων ὄντα. *V.*

que *Num quis alius ab illo priore?* nam qui addit νέος, dubitari simul non potest, quin loquatur de alio, quam ante fuit: sed quomodo id contigerit, negat mox fas esse clarius noscere. Certe debent convenire. *Sponius* tamen quoque sic reddebat *Di-moi, Glycon, qui es tu? Je suis le nouvel Esculape. Es tu Esculape lui-même, ou quelqu'autre, qui lui ressemble? Il n'est pas permis de reveler ces mysteres.* *J. G.*

Ibid. Ἄλλος] Sic omnino distinguendum, uti a me factum est, neque enim ulla ratione passus fuerit Glyco, se alium ab Aesculapio priore dici. Hic autem in mentem venit de inscriptionibus, quae in tabula marmorea Romae in Aesculapii templo repertae, quasque Antonini tempore positas patet. V. *Fleetwood.* p. 38. quod in his oraculum indicatur, hoc ipsum Alexandri oraculum esse statuo. *M. du S.*

Ἄλλος] *Solanus* aliter distingui jubet, nec tamen in notis suis addit, quid igitur mutarit. Quare id paucis indicabo. In *Junt.* post ἐγὼ deerat comma, hoc ibi addidit, post νέος comma erat, id in punctum minus mutavit. At correcta illa distinctio jam comparebat in *Par.* quam expressimus. *J. F. R.*

60. Διδύμοις] Dictum supra est ad c. 29. V. *Ovid.* Met. I. 516. *M. du S.*

62. Χρησμῳδοῦντα] Ed. *J.* χρησμοδοτοῦντα. quae scriptura verior videtur; si quidem Lucianus suis ista verbis non scripserit, sed ipsius inscriptionis vere verba exhibuerit. v. *Suid.* apud quem ea vox reperitur. *M. du S.*

Χρησμῳδοῦντα] Sic c. 25. vers. fin. & hic paullo ante idem verbum ab omnibus scribebatur. *J. F. R.*

64. Μηδὲ τοῦτ' ἐθελήσῃς εἰδέναι] Vid. *Philoponum* de creatione p. 183. L. IV. c. 20. *M. V. la Croze.*

70. Λεπίδῳ] V. supra c. 25. *M. du S.*

Ἕνα γοῦν τινα τῶν Ἐπικουρείων τολμήσαντα καὶ διελέγχειν αὐτὸν ὅτι πολλῶν παρόντων, εἰς κίνδυνον οὐ μικρὸν κατέστησεν. ὁ μὲν γὰρ προσελθὼν ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, Σὺ μέντοι γε, ὦ Ἀλέξανδρε, τὰ δεινὰ Παφλαγόνα [a] προσαγαγεῖν οἰκέτας αὐτοῦ τῷ ἡγεμόνι τῆς Γαλατίας, ὅτι θανάτῳ ἀνήκεστον, ὡς ἀπεκτονότας τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παιδευόμενον, ὁ δὲ νεανίσκος ζῇ, καὶ ἐπανελήλυθε ζῶν μὲν τοῖς οἰκέταις ἀπώλειαν, θηρίοις δὲ τοῖς ἀδικήσασιν.

44. Unum igitur quendam Epicureorum audentem etiam multis praesentibus ipsum confutare, in periculum non parvum adduxit. Ille enim accedens ait magna voce, *At tu, Alexander, Paphlagonē* (quem nominabat) *persuasisti, ut apud Praesidem Gallograeciae postularet servos suos ultimi supplicii, tanquam qui filium suum Alexandreae doctrinae causſa versantem interfecissent. Vivit autem adolescens, & salvus rediit post servorum interitum, bestiis a te objectorum.* Factum vero ejusmodi quid fuerat. Adolescens, qui adverso flumine navigarat in Aegyptum ad Clysma usque, solvente *commodum* navi persuaderi sibi passus est, ut & ipse navigaret in Indiam. Cumque cunctaretur, infelices illi servi ipsius, rati aut in Nili navigatione periisse adolescentulum, aut a latronibus, qui multi

[a] Προσαγαγῶν] Προσάγων P. & marg. A1. Vulgatam servant *J. Fl. H. P.* &c. [b] Ἀναπλεύσας] *Sic Fl. Ald. Fr. H. B2. S. P.* Ἀποπλεύσας *J.* [c] Κλύσματος] πλυσμ. minore x Edd. priores.

80. Ὦ Ἀλέξανδρε τὰ δεινὰ] Ἴσως ἀνδρὸς ὄντος τέκμαρ τὸ κύριον * εἰπεῖν παρηκόλουθεν. *V.*

* Εἰπεῖν] Illud εἰπεῖν inseruit idem, sed mallem indicasset unde; nam quod verbum proximum παρηκόλουθεν pro vulgato παρηκολούθηκε reposuerit, minus necessarium erat indicare ex quo fonte hauserit. *J. F. R.*

86. Θηρίοις] Conf. supra c. 2. hujus Dial. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ σοῦ] Jam demum recte Edd. sic scribunt, cum alibi perpetuo ὑπό σου & similia exhibeant, in encliticae accentu trajiciendo nimium diligentes, quem nos post praepositionem servamus cum adcuratioribus Grammaticis, ut supra T. I. jam diximus. *J. F. R.*

87. Ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον, ἄχρι τοῦ κλύσματος πλοίου ἀναγομένου] *Cum adolescentulus in Aegyptum amne adverso navigasset, provecto ad inundationem usque navigio.* Ita vertit *Erasmus.* At si Ptolemaeum consuluisset, L. 4. tab. Afr. 3. didicisset Κλύσμα esse nomen proprium loci in litore maris Rubri, ubi praesidium erat; dicitur enim Φρούριον ibi, & ut ex hoc loco conjicio, ubi navigia per Nilum & Ptolemaeum fluvium, qui a Trajano renovatus & repurgatus fuerat, adducebantur ἀνήγοντο, & sic navigatio in Indiam fiebat. Idcirco lege cum majuscula Κλύσματος, & verte, *usque ad Clysma adducto navigio.* Non dubito autem id nomen fuisse a Graecis impositum ei loco, Ptolemaeis regnantibus, ob accessiones maris Rubri, quae illuc penetrabant, & eum locum ἔκλυζον lavabant. Vide quae notavi ad *Strabonem* pag. 804. *J. P. a G.*

Ἀναπλεύσας] Videtur *Solanus Juntinae* lectionem secuturus fuisse, quae ἀποπλεύσας habet; quod quidem non improbassem; sed unam reliquis omnibus hic praevalere nolui, quum & illarum lectio non modo commodum sensum exhibeat; verum si ab Alexandria is adolescens ad reliquas Aegypti partes navigavit, certe adverso flumine adscendit, ac tum ἀναπλεύσας longe rectius altero, & magis congruum altero ἀνηχομένου. *J. F. R.*

88. Κλύσματος] An usque ad loca inundari solita? *F. G.*

Κλύσματος πλοίου ἀναγομένου] *Palmerii* notam vidisti doctam sane; sed monendus es, ne tam facile credas ei asserenti, navigationem per Aegyptum e mari mediterraneo sic continuari potuisse. Res enim ea aliquoties frustra tentata, eo tandem rediit, ut per Nilum mercibus quam fieri poterat longissime vectis, terrestri tandem itinere ad mare rubrum deportarentur, unde in Indiam nova jam instituebatur navigatio. Conſule Cl. *Humphr. Trideaux* Hist. P. II. L. II. p. 70. & seq. Gallicae versionis nostrae T. III. p. 114. & seqq. Quid ergo fiet, inquies, verbis istis Luciani satis aperte indicantibus sola navigatione e mari mediterraneo per Aegyptum Indiam ab hoc petitam? Ego,

ti tum erant, ſublatum, redierunt, amiſſum illum nuntiantes. Tum *ſecutum eſt* oraculum, & condemnatio, poſt quam adfuit juvenis, ſuam peregrinationem enarrans. Haec ille dixit.

45. Alexander vero indigne ferens ſe redargui, veraeque reprehenſionis impatiens, juſſit, qui praeſentes erant lapidibus illum petere, alioquin ipſos quoque devoti capitis futuros, ejusque adjutores vocatum iri. Cum jam lapidare inciperent, Demoſtratus aliquis peregrinatus in Ponto, circumfuſus primum homini, morti illum eripuit, cum parum abeſſet, quin obrueretur lapidibus: merito ille quidem. Quid enim referebat ſolum ſapere inter tot inſanientes, & luere alienam Paphlagonum ſtultitiam? Et haec de illo ejusmodi *erant*.

46. Si vero eorum alicui, qui advocarentur ordine oraculorum (fiebat autem hoc

ἀπῆσαν τότε) ἀπροσδόκητος, ἐπαπῆλθον ἀπαγγέλλοντες αὐτῷ τὸ ἀφανισμόν. εἶτα ὁ χρησμὸς, καὶ ἡ κατάδικος μετ' ἦν ἐπέστη ὁ νεανίσκος, διηγούμενος τὴν ἀποδημίαν. ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν.

Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀγανακτήσας ὅτι τῷ ἐλέγχῳ, καὶ μὴ φέρων τὸ ὀνείδος τὴν ἀλήθειαν, ἐκέλευε τοὺς παρόντας λίθοις βάλλειν αὐτὸν, ἢ καὶ αὐτὸς ἐναγεῖς ἔσεσθαι, καὶ ἐπιχειρήσειν λιθάζειν. τὸν δὲ βάλλειν ἐξαμῦναι, Δημόστρατός τις ἀποδημῶν τῷ Πόντῳ, πρῶτος ἀντίσχων, ἐρρύσατο τοῦ θανάτου τὸν ἄνθρωπον, μικροῦ δεῖν κατακαλυφθέντα, πάνυ δικαίως. τί γὰρ ἔδει μόνον φρονεῖν ἐν τοσούτοις μεμηνόσι, καὶ σωφρονοῦσαι τὴν Παφλαγόνων μωρίας; καὶ τὰ μὲν κατ' ἐκεῖνον, τοιαῦτα.

Εἰ δέ τινι προσκαλεσμένων κατὰ τάξιν τὸν χρησμὸν (πρὸ μιᾶς δὲ τοῦτο τοῦ θεσπίζειν ἐγί-

d Δὲ] Sic omnes praeter *F.* quae ϕ. e Ἐπικούρους] Sic Edd. omnes, excepta *F.* quae ἐποικούρους. f Τῷ Πόντῳ] Τῶ Πόντω P. & L.

go, ut verum fatear, Lucianum hic erraſſe puto, videntur enim haec verba id indicare factum, quod tota vetus hiſtoria fieri potuiſſe negat. Niſi forſan verba ejus corrupta ſint. Sed in libris quidem noſtris nihil ſubſidii comperio. *M. du S.*

Κλύσματος] Interpretum errorem, Κλύσμα urbis nomen eſſe neſcientium, praeter *Palmerium* caſtigavit praeſertim *Bochartus* in Phaleg. 2, 18. Sed ἀνάγεσθαι ipſi quoque non recte videntur cepiſſe, quod ad primam illam verſus *Clyſma* navigationem referrent. Obſervat, & de Clyſmate quae ſciuntur tradit omnia, decus literarum noſtrarum *Petrus Weſſelingius* ad Hieroclis Syneedemum p. 728. ſeq. Interpretatio noſtra & verbis Luciani ſatisfacere nobis videbatur, conſtantique uſui verbi ἀνάγεσθαι, quod *ſolvere*, *navigationem incipere* ſignificat; & Geographicae obſervationi nulli contradicere. Clyſma portum Aegyptium fuiſſe in litore maris Erythraei, conſtat inter omnes. Juvenis hic, Alexandreae qui vixerat, invectus oſtio Canopico Nili adverſo flumine pervenire poterat ad verticem usque τῆς Delta, atque inde Trajani foſſa navigare in mare Erythraeum, & litus legendo adire portum Clyſmatis, unde navigare ad Indos ſolebant, etiamſi is intervallo LX. M. P. a capite foſſae Trajani abfuit. *F. M. G.*

92. Διαφθάρῃ] Sola *Amſt.* male διαφθάρῃ, quod in marg. correxit *M. V. la Croze.*

94. Γὰρ] Ed. *F.* in aliis δὲ. *M. du S.*

Δὲ] Cur illud ϕ pro δὲ non receperim, vid. mox ad c. 46. No. 13. *F. F. R.*

4. Ἐπικούρους] Mallem Ἐπικουρείους ut cap. ſeq. *M. du S.*

Ἐπικούρους] Si conſtans ſit lectio Ἐπικούρους, nec novi, qui habeat ἐπικουρείους, non dubito, ad ipſam appellationem reſpexiſſe vel Lucianum, vel ipſum adeo Alexandrum: idque expreſſi, cum ambiguitatem non ferat Latinus ſermo. Qui non puniret olim hereticum hominem, & ulciſceretur, vocatus licet, ſanctam matrem eccleſiam; ille quo in periculo fuerit, ſatis conſtat. Ἐπίκουρος proprie eſſe, qui adjuvet oppugnatum ab aliis, obſervat Schol. ad Il. B, 130. *F. M. G.*

Ἐπικούρους] Hoc majorem emphaſin habet, quam ſi adjective efferatur; nonnihil tamen ex emphaſi amittit, quum plurali num. profertur, ideoque adſentior *Solano* ex cap. ſeq. argumentanti. Nihil vero muto, etſi Interprett. priſtini ſubſtantivum in Graeco ſervantes, tamen *Epicureos* verterunt. *F. F. R.*

12. Κατὰ τάξιν] Conf. ſupra c. 19. *M. du S.*

13. Μιᾶς δὲ] *Solanus* ſupra c. 44. μιᾶς δὲ, in ϕ mutarat, ex una *F.* Ego id ſtudio neglexi; nam ſi id ibi falſum, & hic male ſe haberet; cum igitur hic nihil mutet, etiam ſupra intactum relinquatur. Sic *Hom.* Il. Z. 47. δὲ quoque uſurpat, ubi & ϕ locum haberet; & ubi id in ϕ propter verſum non poteſt mutari. Cum enim magnum liberationis pretium promiſiſſet,

ἐγίγνετο,) ἢ ἐρομβώ τῷ κήρυκος εἰ [a] Θεσπίζοι; τῷ δὲ ἀντεῖπεν ἔνδοθεν Ἐς κόρακας, οὐκ ἔτι τ τοιοῦτον οὔτε στέγη τις ἐδέχετο, οὔτε πυρὸς, ἢ ὕδατος ἐκοινώνει, ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι, ὡς ἀσεβῆ, ἢ ἄθεον, ἢ Ἐπικούρειον· ἦν δὲ ἡ μεγίστη λοιδορία.

pridie quam responderet) atque interroganteque praecone, *An responderet?* intus diceret: *Ad corvos!* hunc talem neque tectum amplius recipiebat, neque ignem ei neque aquam impertiebat quisquam; sed cogebatur e terra una vagari ad aliam, tanquam impius homo, & atheus, & Epicureus, quod quidem maximum erat convicium.

Ἓν γοῦν μεγαλοπρεπέστατον ἐποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος· εὑρὼν γὰρ τὰς Ἐπικούρου κυρίας δόξας, τὸ κάλλιστον, ὡς οἶδα, τῶν βιβλίων, καὶ [c] κεφαλαιωδῶς περιέχον τὰ τοῦδρὸς σοφίας τὰ δόγματα, κομίσας εἰς τὴν ἀγορὰν μέσην, ἔκαυσεν ὅπι ξύλων συκίνων, ὡς δῆθεν αὐτὸν καθαφλέγων, καὶ τὴν σποδὸν εἰς θάλασσαν ἐξέβαλεν, ἔτι καὶ χρησμὸν ὀπισθεγγάμενος.

47. Unum ergo maxime ridiculum fecit Alexander. Cum inveniſſet ſententias Epicuri principes, pulcherrimum, quod noſti, illius librorum & capitalem, qui plena ſapientiae hujus viri contineat, in medium forum prolatas ficulneis lignis crematvit, quaſi ipſum videlicet exureret, & in mare abjecit cineres, oracuło adjecto:

Edi-

a Θεσπίζοι] Θεσπίζει *Fl.* b Τῷ] Τὸ vult *Marc.* Nil mut. Edd. c Κεφαλαιωδῶς] Ex emendat. *Solani.* Κεφαλεῶδες *F.* Κεφαλαιώδη *Fl.* Κεφαλαιῶδες reliquae.

17. Ἀλλ' ἴδοι γῆν πρὸ γῆς] Γῆν πρὸ γῆς. τοῦτο ἰῶνται λέγουσι * Ἀθηναίους, ἀντὶ τοῦ κατὰ πάσης τῆς γῆς, ἢ φασὶν τόπον ἀπὸ τόπου. *V.*

25. Κομίσας εἰς τὴν ἀγορὰν] Σημειοῦ ὡς † διαστάντες τῶν ἡμῶν ὁ ‡ ἐπὶ καιρῷ τὰ αὐτοῦ κεφάλαια τοῖς λόγοις ἐγγραφαντάρμοσε Δουκιανὸς τὰ Ἐπικούρου αἱρέσεως. *V.*

* Ἀθηναίους] Sic recte V. pro Ἀθηναίων, quod erat in Ed. *Clerici.*

† Διαστάντες] Διαστῶτας male in Editis. Correxit ex ingenio *M. du S.*

‡ Ἐπὶ καιρῷ] Ἐπικαλῶ peſſime Edit. Ἐπὶ καιρῷ V. unde ἐπὶ καιρῷ fecit *M. du S.*

ſiſſet, ſtatim ſubjicit: Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται. Quod Cl. *S. Clarke* reddidit: *multae atque res pretioſae in divitis patris domo reconditae jacent.* Recte; ſed an *enim* non etiam hic eodem rediret? *J. F. R.*

14. Καὶ ἐρομβώσου τῷ κήρυκος εἰ Θεσπίζοι, τῷ δὲ ἀντεῖπεν ἔνδοθεν εἰς κόρακας] Καὶ ἐρομβώσου τῷ κήρυκος, εἰ Θεσπίζοι; τὸ δὲ ἀντεῖπεν ἔνδοθεν, εἰς κόρακας. *Th. M.*

15. Τῷ δὲ] Forſan τότε. *F. G.*

18. Γῆν πρὸ γῆς] (Significat *ſolum vertere*, γῆν πρὸ γῆς *cogito* i. e. *de fugiendo*, *Cicer.* ad Att. *Vorſt.*) & *Cic.* de nat. deorum I. *M. du S.*

Ἐλαύν.] Ἐλαύνειν γῆν *pervagari terram.* Sic infra *Rhet. pr.* c. 5. Et *Aelian.* I. 33. *J. F. R.*

22. Ἐπικούρου κυρίας δόξας] *Epicuri ratas ſententias*, quas *Diog. Laërt.* integras exhibet in vita Epicuri. *M. V. la Croze.*

Ibid. Κυρίας δόξας] V. *Diog. Laërt.* 273. D. *M. du S.*

24. Κεφαλαιωδῶς] Hanc vocem emaculavimus, quae in omnibus antea κεφαλαιῶδες legebatur, niſi quod in *Fl.* legitur κεφαλαιώδη. *M. du S.*

26. Συκίνων] Ex ligno ficulno fumum exiſtere acerrimum ac moleſtiſſimum *Plut.* in Sympoſ. perhibet. Si qua igitur ratio Alexandrum Pſeudomantem impulit, ut Epicurei κυρίας δόξας ficulnis cremaret lignis, ea (ut opinor) fuit, non ut eum nullius pretii philoſophum judicaret. *G. C.*

Συκίνων] V. ἀσκαλ. σ. ubi συκίνη γνάμη. & *Brod.* p. 501. Theſ. Cr. II. Vol. *M. du S.*

32. Τοῖς ἐντυχοῦσιν] Conf. infra cap. ult. hujus Dial. *M. du S.*

38. Ὑπὸ δαδὶ] Male Cod. Angl. ἴδωτι. *J. B.*

Ibid. Δαδὶ] Eſt etiam in P. L. & Ed. *J.* ut in Angl. ἴδωτι. In reliquis δαδὶ, uti *Mv.* c. 7. Φιλοψ. c. 12. ideoque ſervavi. P. non agnoſcit ὑπὸ, quod ideo rejecimus. *M. du S.*

Δαδὶ] Qui ἴδωτι introduxere, forſan decepti ſunt a voce ſequente σκίλλῃ, quam pro σκύλλῃ monſtro marino accipientes, aquam etiam, non ignem addendum credidere. De illo autem luſtrandi ritu ope *taedae & ſcillae*, vid. ſupra T. I. p. 466. ſive *Necyom.* c. 7. ibique notam Cl. *Hemſterh.* 76. *J. F. R.*

44. Καὶ τὴν Ῥουτιλιανὸν] Intellige generum habens. *F. G.*

Καὶ τὴν Ῥουτ. οὐδ. πάροδον] Sic omnes libri, niſi quod in *Fl.* Cod. *Bourd.* deſunt οὐδεμιᾶσοῦσαν πάροδον, in ejusdem vero loci impreſſo poſterius vocabulum omittitur. In P. non eſt ἡ. Locus eſt ſane difficilis, &, ut mihi quidem videtur, corruptus. Si enim vulgatam ſcripturam ſequare, quid erit, ἐπὶ τὴν Ῥουτιλιανὸν

Edico decreta ſenis comburere cæci;
Ignorabat nempe homo execrabilis, quantorum bonorum liber ille legentibus cauſſa fiat, quantam in illis pacem, tranquillitatem, libertatem efficiat, qui a timoribus, & ſpectris, & prodigiis non minus, quam aſpe vana & non neceſſariis cupiditatibus eos liberet; ſed intelligentiam & veritatem inſerat, & vere mentes purget non face, aut ſquilla, & nugis ſimilibus, ſed recta ratione, & veritate, & libertate.

48. Inter reliqua vero unum quoddam & audaciſſimum facinus impuri hominis audi. Cum aditus faciles haberet ad Regiam atque aulam, & Rutilianum gratia florentem, mittit ad illum oraculum vigente bel-

30 Πυρπολέειν κέλομαι δόξας ἀλαοῖο γέροντος.
Οὐκ εἰδὼς ὁ κατάρατος ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκεῖνο τοῖς ἐντυχοῦσιν αἴτιον γίγνεται, καὶ ὅσην αὐτοῖς εἰρήνην, καὶ ἀταραξίαν, καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργάζεται, δειμάτων μὲν καὶ φασμάτων, καὶ τεράτων ἀπαλλάττον, καὶ ἐλπίδων ματαίων, καὶ ἀθυμιῶν· νοῦν δὲ καὶ ἀλήθειαν ἐντιθὲν, καὶ καθαίρον, ὡς ἀληθῶς, τὰς γνώμας, [d] οὐ δαδὶ καὶ σκίλλῃ, καὶ ταῖς τοιαύταις φλυαρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῷ, καὶ ἀληθείᾳ, καὶ παῤῥησίᾳ.

Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἔν τι καὶ μέγιστον τόλμημα τοῦ μιαροῦ ἀνδρὸς ἄκουσον· Ἔχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίδασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, [e] καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν [f] εὐδοκιμοῦντα [πάροδον,] ἀφικέμενος χρησμὸν τοῦ ἐν

[d] Οὐ δαδὶ] Οὐχ ὑπὸ δαδὶ Edd. *H. P. Ald. Fl. B2. Fr. S.* Ὑπὸ ὕδατι *F.* marg. *A1.* Et Codd. A. L. Ὕδατι ſine ὑπὸ P. [e] Καὶ τὸν] Sic Edd. omnes. Sed *Pell.* καὶ delet. [f] Εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Deſunt haec duo in P. πάροδον etiam omittit *Fl.*

τὸν πάροδον. Aut ipſe Rutilianus πάροδος? *Aditusne ad Rutilianum*, aut *ipſum Rutiliani aditum?* At πάροδος, etſi hoc apud alios alicubi ſignificare comperiatur, apud Lucianum paullo aliter uſurpatur, de iis, qui publice dicturi prodeunt. Vide finem *Herc. Gall.* c. 7. Sed demus ſic ſumi, an de Rutiliano, ut de Imperatore locuturum cenſes Lucianum? aut *ipſum aditum* eſſe dices. V. omnino *Dem.* Phil. III. Neutrum ego facile admiſerim. Dicam itaque, quod ſentio, tu judica. Scripſerat Lucianus ἀφικόμενος τὸν Ῥουτιλλιανὸν τὸν γαμβρὸν. Vel ſi hoc nimis recedere videbitur, πρὸς τὸν γαμβρὸν. lege πρόσοδον. (ut in innumeris Luciani locis occurrit) hoc ſenſu, *gratia generi ſui Rutilliani.* Vel *patroni ſui. Vorſtius* παρ' ὀδὸν malebat, uti ap. *Ignat.* emendandum cenſeo p. m. 125. B. Quidquid ſit; haec enim jam in medio relinquo, facile ceſſurus, ſi quid melius proferatur; in iis quae mox ſequuntur, duo haec diligenter obſervanda ſunt. Primo *M. Aurel.* cum haec ſcriberentur, mortuum, cum Lucianus eum *Divum* vocet. Secundo, bellum de quo deinceps ſermo eſt, geſtum anno circiter CLXX. & ſeqq. usque ad annum CLXXIV. vel CLXXV. Ex quibus jam certe de Luciani aetate conſtat. Sed de hoc paullo poſt plura. *M. du S.*

Ibid. Εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Haec deſunt in Flor. Cod. *J. B.*

Εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Ubi in vulgatis editionibus legitur: Ἔχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίδασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ τὸν αὐλὸν, καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν εὐδοκιμοῦντα πάροδον, ἀφικόμενος χρησμὸν, τοῦ ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος. duas voces, εὐδοκιμοῦντα πάροδον, deeſſe Flor. Codici, notat *Bourdelotius.* In editione tamen Florentina omiſſo τοῦ, πάροδον, conſpicitur τὸ, εὐδοκιμοῦντα. Voce πάροδον ſatis poſſumus hic carere: nec quid illa ſibi hic velit, perſpicio. *J. J.*

45. Πάροδον] Τὸ πάροδον gloſſema videtur τῷ ἐπίβασιν e margine in contextum traductum. *F. G.*

Πάροδον] Includendam puto πάροδον, aut potius plane ejiciendam Florentinae editionis auctoritate, tanquam gloſſam, ad ἐπίβασιν, rarioris uſus nomen, relatam, quam προσαγωγὴν etiam dicere licuiſſet. *J. M. G.*

Πάροδον] Adparet & Cl. *Geſner.* hoc vocabulum eum *ſenſu* ejectum velle, quod in verſione id non attigerit; nec ego ingererem, ſi abeſſe a pluribus viderem. Poſſes autem παρόδιον legere, ac vertere: *habens Rutilianum adjutorem.* pro *fulcro* enim columnae, ex *Plat.* Dom. *Kuhn.* ad *Polluc.* VI. S. 121. adfert, uncinis tamen ſecluſi ut ſuſpectum. Alioqui cum πάροδος ſignificet carmen quod chorus primus in theatro canebat, vid. *Kuhn.* & *Jung.* ad Polluc. IV. 7. 53. p. 374. (Sic enim pro πάροδος recte ſcribendum docet ille; nam ibid. IV. c. 15. ſegm. 108. ipſe *Pollux* ad etymologiam vocabuli ducit ſcribens: καὶ ἡ μὲν εἰσόδος τοῦ χοροῦ πάροδος καλεῖται.) Ut itaque *prologus* tam de oratore ipſo quam de ſermone accipitur: ita poſſis & πάροδος utrovis more accipere, & cogitare an *Rutilianus* non item hic dicatur *praecensor* Alexandri, qui praeſtigiatori ſuo praeludat ac populum alliciat? Sed totum πάροδον ejicere, quam nimis argutari malo. Si vero probare poſſem, id *introductorem* ſignificare, omnino retinerem. *J. F. R.*

ἐν Γερμανίᾳ πολέμῳ ἀκμάζοντος· ὅτε θεὸς Μάρκῳ ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. ἠξίου δὲ ὁ χρησμὸς δύο λέοντας ἐμβληθῆναι ζῶντας εἰς τὸν Ἴστρον μετὰ πολλῶν ἀρωμάτων, καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν. ἄμεινον δὲ αὐτὸν εἰπεῖν τὸ χρησμόν.

Εἰς δίνας Ἴστροιο [a] διπετέος πολιοῖο,
[b] Ἐμβαλέειν κέλομαι δισσὺς Κυβέλης θεράποντας,
Θῆρας ὀρεστρεφέας· καὶ ὅσα τρέφει Ἰνδικὸς ἀὴρ
Ἄνθεα, καὶ βοτάνας εὐώδεας· αὐτίκα δ' ἔσται
Νίκη, καὶ μέγα κῦδος, ἅμ' εἰρήνη ἐραλεινή.

Γενομένων δὲ τούτων, ὡς προσέταξε, τοὺς μὲν λέοντας, ἐκπεξαμένους ἐς τὸν πολεμίαν, οἱ βάρβαροι ξύλοις κατειργάσαντο, ὥς τινας κύνας, ἢ λύκους ξενικούς. αὐτίκα δὲ τὸ μέγιστον τραῦμα τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο, [c] δισμυρίων που καὶ ὀκτὼ ἀθρόων ἀπολομένων. εἶτα ἠκολούθησε τὰ περὶ Ἀκυληίαν γενόμενα, καὶ ἡ περὶ μικρὸν τῆς πόλεως ἐκείνης ἅλωσις. ὁ δὲ, πρὸς τὸ ἀποβεβηκὸς τὴν Δελφικὴν ἐκείνην ἀπολογίαν, καὶ τὸν τοῦ Κροίσου χρησμὸν [d] ψυχρῶς παρῆγε, νίκην μὲν γὰρ προειπεῖν τοῦ θεοῦ, μὴ μέντοι δηλῶσαι, Ῥωμαίων ἢ τῶν πολεμίων.

Ἤδη δὲ πολλῶν [e] ἐπιῤῥεόντων, καὶ τῆς πόλεως αὐτῆς θλιβομένης ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἐπὶ τὸ χρηστήριον ἀφικνουμένων, καὶ

lo Germanico, cum Divus Marcus jam Marcomannis & Quadis esset implicitus. Postulabat autem illud oraculum Leones duo conjici vivos in Istrum multis cum aromatis, & sacrificiis magnificis. Sed melius est ipsum ponere oraculum:

Istri vorticibus, lapsis divinitus undis,
Praecipitare duos Cybeles, edico, ministros
Montibus eductos: & , quos alit Indicus aër
Flores, atque herbas fragrantes, evenietque
Mox victoria, maxima gloria, paxque benigna.

Factis autem hisce uti jusserat, leones cum in hosticum enatassent, lignis confecere barbari, uti canes quosdam, aut lupos peregrinos: statimque maximum vulnus nostri accepere, vicies mille fere uno loco amissis. Deinde consecuta sunt ea, quae ad Aquileiam contigere, urbsque illa pene capta. At ille ad eventum *excusandum*, Delphicam illam defensionem, & Croesi oraculum frigide protulit, victoriam nempe praedixisse Deum, neque tamen declarasse, Romanorumne ea esset an hostium?

49. Jam vero confluentibus multis, ipsaque urbe pressa a multitudine venientium ad oraculum, nec satis rerum necessariarum ha-

a Διπετέος] Διπ. *Vorst.* Nil mut. *Fl. Ald. J. P. Ba. H.* b Ἐμβαλέειν] Ἐσβαλέειν *J.* sola. c Δισμυρίων] Δυσμ. *J.* male cum *Ald.* & reliqq. d Ψυχρῶς] Sic P. & Edd. plurimae. Ψυχρὸς *Fl.* male. e Ἐπιῤῥεόντων] Ἐκπιῤῥεόντων marg. *AIW.* Ἐπὶ πολλοῦ ἐπιῤ. P. & A. Nihil mut. Edd.

47. Μάρκος] Vixit post Marcum Lucianus. Hanc historiam vid. depictam in *Col. Antonina*, pag. 13. *M. V. la Croze.*

59. Γυμνῶν] Facessent jam, qui M. Aur. Antoninum nullis hujusmodi superstitionibus, auctore *Xiphilino*, umquam succubuisse putant. Manifesto hic deprehenditur superstitionis absurdissimae reus. In iis etiam quae de legione Fulminatrice vulgo feruntur, quomodocunque demum gesta sint, aut ad magicas artes, aut ad religionem incognitam confugisse coarguitur. V. etiam *J. Capitol.* in M. Aur. XIII. ubi *tantum hujus belli terrorem fuisse* ait, *ut undique Sacerdotes Antoninus acciverit, peregrinos ritus impleverit, Romam omni genere lustraverit, retardatusque a bellica profectione sit.* ut ergo haec quae hic a Luciano narrantur, non sint ab ipso Marco facta, quod historiae credo repugnat, in illis certe arguetur. Conf. *Baron.* ad an. Chr. 171. & qui eum citat, auctorem *M. Aur.* operibus ejus praefixae. *M. du S.*

63. Τραῦμα] Vid. Ep. *Marci* ad calcem *Apol.* 4. *Justini.* *M. V. la Croze.*

Ibid. Δισμυρίων] Aliter rem narrat *J. Capitol.* in M. Aur. Ant. XIV. cum enim Aquilejam usque venisse hostes dixisset, exercitus partem cum Furio Victorino Praefecto praetorio interiisse ait. *M. du S.*

68. Κροίσου χρ.] V. Z. Tp. c. 20. *M. du S.*

72. Πολ-

habente, oracula excogitat, quae nocturna vocaret. Sumtis enim libris, incubabat, prout dicebat, & quasi per quietem audita a Deo respondebat *oracula*, non tamen aperta pleraque, sed ambigua & perturbata; in primis si quando videret curiosius obsignatum libellum. Periculum enim *aperiendi* non subiens, quidquid in mentem veniret, subscribebat temere, oraculis illud quoque convenire ratus. Et erant constituti ad hoc ipsum interpretes, qui mercedes non tenues acciperent, interpretationis & explicationis caussa, ab his, quibus talia oracula reddita fuerant. Hoc quoque illorum opus tributarium erat: pendebant enim interpretes Alexandro talentum unusquisque Atticum.

50. Interdum vero, licet neque interrogaret quisquam, neque missus esset, quin neque omnino esset, (*ad quem pertineret oraculum*) oracula fundebat ad stuporem hominum insipientium: quale est hoc quoque:

Scire cupisne tuam quis nuptam, Calligeniam,
In stratis furtim subigat tecto sub herili?

Servus Protogenes, is, cui tute omnia credis.
Is tibi quod dederat, dat ei rursus tua conjux,

τὰ βαπτόδεια ἀφαρκῆ μὴ ἐχούσης, ὀπινοεῖ τὰς κυκλερινὰς καλυμμένας χρησμούς. λαμβάνων γὰρ τὰ βιβλία, ἐπεκαμᾶτο, ὡς ἔφασκεν αὐτοῖς, ἡ ὡς ὅτας τῷ θεῷ ἀκούων ἀπεκρίνετο, ἀ μύνοι σαφεῖς τὰς πολλὰς, ἀλλὰ καὶ ἀμφιβόλους, καὶ ταραγμένας, καὶ μάλιστα εἴ τι τὸ δεδασμὸν ἐφειργότερον τὸ βιβλίον καλεσφραγισμένον. ἀ γὰρ [f] παλαιοδυτεύων τὸ ε ἐπελθὸν ἄλλως ὑπέγραφε, χρησμοῖς ὀπέτοι καὶ τὸ τοιοῦτον οἰόμενος· καὶ ὅσων τινες ἐξηγηταὶ ὅτι τούτῳ καθήμενοι, καὶ μισθὸς οὐκ ὀλίγους ἐκλέγοντες παρὰ τῶν τοιούτους χρησμοὺς [h] ἀπολαμβανόντων ὅτι τῇ ἐξηγήσει ἡ ἀλυσὶς αὐτῶν· ἡ τοῦτο αὐτῷ τὸ ἔργον τομιστὸν ἦν. ἐτέλουν γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τάλαντον Ἀττικὸν ἑκάτερος.

Ἐνίοτε δὲ, μήτε ἐρομένου τινὸς, μήτε παρόντος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ὄντος, ἐχρησμῴδει πρὸς ἔκπληξιν τῶν ἀνοήτων, οἷον καὶ τοῦτο·

Δίζεαι ὅστις σὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λελῆθας
Καλλιγένειαν ὑπὲς λεχέων σαλάγῃ χθὶ δῶμα
Δοῦλος πρωτογόνοιο, τῷ δὴ σύ γε πάντα πέποιθας.
[i] Ὠπύιες γὰρ ἐκεῖνον, ὅτ' αὖθις σὴν παράκοιτιν,

Ar-

f Παραικοδυτεύων] Παραικωῶν P. aut L. (Sic expressis verbis signante *Solano*) Παραικοδύτων male A. Παραικοδυτεύων *Fl.* Vulgatam habent cett. *g* Ἐπελθὸν] Sic *J.* Ὑπελθὸν reliquae. Ἐλθὸν male A. *h* Ἀπολαμβ.] Ex *Pell.* restitutum. Ὑπολαμβ. Edd. priores. *i* Ὠπύιες] Sic restitui ex *Fl.* Ὤπνις cett.

72. Πολλῶν ἐπιφρύοντων] Cod. Angl. πολλῶν ἐπὶ πολλοῦ ἐπισρυόντων. *J.B.*

83. Παραικοδυτεύων τὸ ὑπελθόν] Angl. Cod. παραικόδυτον τὸ ἴδιθλον. *J.B.*

Ibid. Ἐπελθὸν] Sic recte Ed. *J.* vulgatae vero ὑπελθὸν. Quod nullibi hoc sensu reperias, ut ἐπέρχεσθαι frequentissime, cum apud Lucianum tum apud optimos quosque linguae Graecae scriptores. *M du S.*

Ἐπελθὸν] Ἐπέρχεσθαι de eo quod mihi in mentem venit usurpatum esse, vid. in not. Cl. *Hemsterh.* ad *Prometh.* c. 2. p. 26. T. I. No. 31. *J.F.R.*

98. Σαλάγει] Verbum σαλάγειν alibi, credo, non invenitur. Ideo credo id fuisse deterioris notae, ut saepe obscoena verba a sola viliore plebe usurpantur. Forte fuit Paphlagonicum & Abonitichitis solis familiare: videtur ἀπὸ τῆς ἄγαν ἐ σαλεύειν deduci. *J.P.* a *G.*

Σαλάγει] At σαλαγεῖ, ταράσσει exponit *Hesych.* Verum id huc nihil facit. *J.F.R.*

3. Ὤπνις] Ὠπύιες. *F.G.*

Ὠπύιες] Notaverat quidem *Solan.* ὀπύιες esse in *Fl.* Verum vulgatam intactam reliquerat, quam ego mutavi, tum propter metrum, tum quod vel in prosa sic scribi solet. *J.F.R.*

18. Πολ-

Ἀντίδοσιν ταύτην ὕβρεως ἰδίας ἀποτίνων.
Ἀλλ' ὅπλ σοὶ δὴ φάρμακ' ἀπ' αὐτῆς λυγρὰ τέτυκται,
Ὡς μήτ' εἰσαίοις, μήτ' εἰσοράᾳς ἃ ποιῆσιν.
Εὑρήσεις δὲ κάτω ὑπὸ σῷ λέχει ἀγχόθι τοίχου,
Πρὸς κεφαλῆς· καὶ σὴ θεράπαινα σύνοιδε Καλυψώ.

Vindictam is repetit factis pro turpibus istam.
Triſtia jámque tibi per utrosque venena parata,
Ut neque quae faciunt videas, nec ea audiat auris.
Ad murum invenies haec, & ſuppoſita cubili
Ad caput: eſt horum tua conſcia ſerva Calypſo.

Τίς οὐκ ἂν Δημόκριτος διεταράχθη, ἀκούσας ᵃ ὀνόματα, καὶ τόπους ἀκριβῶς; εἶτα μετ' ὀλίγον κατέπαυσεν ἄν, συνεὶς τὴν ὑπόνοιαν αὐτῆς;

Quis non Democritus confundatur auditis nominibus accurate & locis, ac deinde paullo poſt non deſpuat intellectum illorum contentum?

Ἀλλὰ καὶ βαρβάροις πολλάκις ἔχρησεν, εἴ τις τῇ πατρίῳ ἑροῖτο φωνῇ Συριστὶ, ἢ Κελτιστὶ, ᵇ ὑ ῥᾳδίως ἐξευρίσκων τινὰς ὑπὸ δημοσίᾳ ὁμοεθνεῖς τοῖς δεδωκόσι. Καὶ τοῦτο καὶ πολὺς ᶜ ἐν μέσῳ χρόνος ἦν τε δόσεως τῶν βιβλίων, καὶ τῶν χρησμῳδίας, ὡς ἐν τοσούτῳ καὶ σχολὴν ᵈ λύοιντό τε οἱ χρησμοὶ ἀσφαλῶς, καὶ εὑρίσκοιντο οἱ ἑρμηνεύσαι δυ-

51. Verum reſpondit ſaepe etiam barbaris, ſi quis patria lingua interrogaret, Syriace aut Celtice, non facile inveniens commorantes in urbe ejusdem gentis, cujus eſſent, qui darent *libellos*. Propterea & multum temporis intercedebat inter datos libellos, & ipſa oracula, ut interea per otium ſolverentur libelli ſecure, invenirenturque qui

ᵃ Ὀνόματα] Τὰ ὀνόματα marg. *AIW.* ᵇ Οὐ] Deeſt in *Fl.* Adeſt in aliis. ᶜ Ἐν μέσῳ] Ὁ ἐν μέσῳ marg. *AIW.* ᵈ Λύοιντο] Sic Edd. omn. Δίδοιντο P. A. Δίδοιτο L.

18. Πολλάκις] Παυράκις. *Heſych.* παυράκις, ὀλιγάκις. *F.G.*

24. Λύοιντο] Angl. δίδοιντο. *J.B.*

Λύοιντο] Δίδοιντο, A. & P. Δίδοιτο L. Sed receptam ſcripturam ut meliorem ſequor. *M. du S.*

Λύοιντο — χρησμοὺς] Λύειν χρησμοὺς eſt interpretari oracula. Sed hac de re hic ſermo non eſt, verum de reſignandis caute, & iterum obſignandis libellis eorum, qui oracula poſcerent. Itaque χρησμοὺς, quod jam ab *Eraſmo* factum video, accipio illos libellos, ſ. tabellas, in quibus ſubſcribendum erat interrogationi oraculum. Ita paullo poſt χρησμοὶ ὀκτὼ ſunt *quaeſtiones*, ſive *petitiones oraculorum* octo. *J. M.G.*

28. Μόρφι] Angl. Cod. ſic habet hanc barbariem, ſive, ut ipſe alibi dixit, ἀσαφῆ ἐ ἄσημα.

Μορφῶ βαργούλω ἰχὶ ἀγχωίχιψι φάῳ δι. *J.B.*

Μόρφι] Si qui ſint, qui Scythice intelligant, Graece etiam docti, enarrent nobis, quid hoc monſtri ſit. Sed ſi aliquid ſcitu dignum ſub hiſce barbaris vocibus latuiſſet, Luciano non defuiſſent, qui interpretarentur, nec ille nobis invidiſſet. Si Illyrio non Scythae datum fuiſſet, crederem ei promiſſam vitam longaevam, aequalemque vitae Bardylidis illius Illyrici regis, qui memoratur a noſtro in *Macrob.* c. 10. *M. du S.*

Μόρφι] Corruptiſſima haec eſſe, ipſa varietas ſatis indicat. Ego aut reponerem lectionem Anglici Codicis prolatam a *Bourdelotio*, aut certe verba εἰς σκιὰν uncinis arcerem: verſum dare qualemcunque, auctori propoſitum fuiſſe apparet. Hunc omiſſis εἰς σκιὰν, & adjuncto ἄλλῳ vel ἄλλως effici, apparet. Sed forte praeſtat Anglici codicis lectio, quae & ipſa hexametro concluſa eſt. Quid vero ſibi velint verba barbara, & corrupta inſuper, in alterutra certe lectione; non equidem divinaverim. Scythica ſi ſint, quin qualiacunque ſint, modo ſint humana, delegarim meo ſuffragio, Theophilo Sigefrido Bayero, amico veteri, & barbararum etiam linguarum peritiſſimo viro: qui forte in his, & Scythicae linguae apud Ariſtophanem aliosque reliquiis videt, de quo aliis ne hariolandi quidem initium eſt. Verum, quando hic ſum, neque illud diſſimulandum, quod jam ſequitur oraculum, perſonarum nominibus ita diſtinctum, videri cohaerere ſuperiori, quod in Calypſo finit: forte librarii alicujus errore huc relatum, cum paullo ante omiſſum eſſet. *J. M. G.*

Μόρφι &c.] Veſtigia quaedam linguae Scythicae vid. in *Wachteri Gloſſario Germanico*. Vel in ſpecimine ejus ex ampliore farragine decerpto, quod prodiit Lipſiae an. 1727. Ibique in praef. §. XIV. *Mori maruſa* ma-

qui interpretari poſſent ſingula. Quale etiam fuit oraculum Scythae datum:

Morphi ebargulis Chonenchicranc morietur at alter.

52. Rurſus neque praeſenti, neque omnino viventi cuiquam dixit extra verſum, *Retro abi: qui enim te miſit, interfectus eſt a Diocle vicino hodie, accedentibus latronibus Mango, & Celere, & Bubalo*, qui etiam capti jam ſunt & vincti.

53. Pauca etiam eorum quae reddita mihi ſunt, audi. Interrogante me, *An calvus ſit Alexander?* & curioſe obſignante atque manifeſte, ſubſcribitur nocturnum oraculum

Sabardalachu malach Attis alius erat.

Rurſus, cum duobus libris interrogaſſem diverſis, & ſub nominibus diverſis, interrogationem eandem, *Cujas Homerus Poëta fuiſſet?* alteri ſubſcripſit, deceptus a meo puero, qui quaerenti, *Cujus rei cauſſa veniret?* reſponderat, *petitum curationem ad dolorem lateris:* ab hoc igitur inductus, ſcripſit:

νάμβοι ἕκαστα, οἷος ἡ ὁ τῷ Σκύθῃ δοθεὶς χρησμὸς ἦν.

[e] Μόρφι ἐβάργυλις εἰς σκιὴν χένγχικραγκ [f] λείψῃ φάος.

[g] Ἄλλως πάλιν, ὅτε παρόντι, ὅτε [h] ὅλως τινὶ ὄντι ἔφη ἄνευ μέτρου, ἀναγρέφειν ὀπίσω. ὁ γὰρ πέμψας σε, τέθνηκεν ὑπὸ τοῦ γείτονος Διοκλέους τήμερον, λῃστῶν [i] προσελθόντων Μάγγου, καὶ Κέλερος, καὶ Βυβάλου, οἳ καὶ ἤδη δέδενται ληφθέντες.

Ὀλίγους δὲ καὶ τῶν ἐμοὶ δοθέντων ἄκυσον. ἐρομένου γάρ μου εἰ Φαλακρός ἐστιν Ἀλέξανδρος; καὶ καλασημναμένου τὸ ἔργους, καὶ προφανῶς, ὑπογράφει χρησμὸς τυκλερήσιος, Σαβαρδαλάχου [k] μάλαχ' Ἄτλις ἄλλος ἦν. Καὶ πάλιν ἐμοῦ ἐρομένου ἐν δύο βιβλίοις ἀλλοφόροις τὰ αὐτὰ ἐρώτησιν, πόθεν ἦν Ὅμηρος ὁ ποιητὴς; ἐπ' ἄλλου καὶ ἄλλου ὀνόματος, τῷ ἑτέρῳ μὲ ὑπέγραψεν, ἐξαπατηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ νεανίσκου, ἐρωτηθεὶς ἐφ' ὅ, τι ἦκε, θεραπείαν, ἔφη, αἰτήσων πρὸς ὀδύνην πλευρᾶς:

Κυτ-

e Μόρφι] Μορφοῦ βαργύλου ἐχὶ ἀγχινίχιψι φάος Bl. A. f Λείψει φάος] Λείψη φῶς Fl. g Ἄλλως] Sic P. Fl. B2. S. Ἄλλος J. Ald. H. Fr. h Ὅλως] Ἄλλῳ A. & P. Ἄλλως marg. A1. Sed prius Edd. habent omnes. i Προσελθόντων] Ἐπιχθόντων marg. A1W. & P. Nil variant Edd. in vulgata. k Μάλαχ' Ἄτλις ἄλλος] Μάλαχα ἀττίαλος Fl.

40. Σαβαρδαλαχούμαλα] Ἀπόλλωνος τοῦ ἀπιφάντου ὑπερπελίας. V.

mare mortuum, quod *mor* iis erat *mare*, & *marvv.* mori. *mork* mors, (unde forſan μορφνὸς & *mors.*) Sed plura rimari per tempus non licet; quia non confido omnia explanari poſſe; tantum tamen forſan adpareret, credo, mortem alicui praedici hoc carmine, nec plane deſperarem ex Perſica lingua & Cimbricae reliquiis pleraque eruere. *J. F. R.*

30. Ἄλλως] Ὅλως. Angl. ἄλλῳ. *J. B.*

38. Προφανῶς] Illud προφανῶς referendum eſt ad καλασημναμένου. Ita obſignaverat libellum Lucianus, ut ſtatim appareret, difficillimum eſſe reſignatu. Alioqui enim periculum erat, ne illo aperto, & quaeſtione deprehenſa, res male ſcriptori cederet. Quare etiam nocturno illum oraculo deſtinat Alexander, in quo reſignatione non utebatur. Vid. paullo ſupra, c. 49. *J. M. G.*

40. Σαβαρδαλάχου] Hujus quidem oraculi myſterium Lucianus non aperit; ſed haud difficulter aſſequi id conjectura poſſumus: a ſervo enim iterum decep-

tum Alexandrum, exiſtimo, qui Heri juſſu quaſi invitus dixerit: quaerere dominum an Attis idem fuerit cum rege alio obſcuro Sabardalacho? Solebant enim curioſi & ſuperſtitioſi homines tales quaeſtiunculas oraculo, ut in praecedentibus viſum eſt, proponere. Vel ſecurus jam Alexander quidquid in buccam venerat, effutiebat; quod de eo jam a Luciano eſt obſervatum. *M. du S.*

46. Ἐφ' ὅ, τι ἦκε] Frequentius ἐφ' ᾧ hoc ſignificatu, i. e. quando conſilium denotatur, ut *Ariſtoph.* Plut. 889. ἐπ' ἀγαθῷ ἰδεῖν. Noſter ſupr. *Hermot.* c. 50. ὅτι ἐπ' ἀγαθῷ ἐξελήλυθεναι. *Dion. Hal.* Ant. X. p. 638. 19. συνίασθαί τινας — ἐπὶ καλαύσει τῷ δήμου. Idem VII. p. 473. 39. Ἐπὶ τιμωρίᾳ θανάτου ᾠδηδούς. *Euang. Matth.* XXVI. 50. Ἑταῖρε ἐφ' ᾧ πάρει; ubi tamen nonnulli Codd. habent ἐφ' ὃ, quam lectionem Cl. *Caſaubono* potiorem viſam teſtimoniis *Eurip. Achill. Tat.* & hoc Luciani, firmat Rev. *Jac. Elſner.* ad Euang. Matth. l. c. Sed & dativi exempla addens, ut probet utro-

[a] Κυπρίδι σε [b] χρίσας κέλομαι, δραπέτην [c] τέ κε Λητῦς.

Cypride te jubeo ac Latonae vernbus ungi.

Τῷ δὲ ἑτέρῳ, ἐπειδὴ ἠκροάσατο, [d] ὡς ἑρμώνυ τῷ πέμψαντι, εἴτε μοι πλεῦσαι ἐπ' Ἰταλίαν, εἴτε πεζοπορῆσαι λῷον; ἀπεκρίνατο οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον·

Alteri autem, cum & hoc audisset, interrogare eum qui mitteret, *navigare melius esset in Italiam, an pedestre iter fucere?* respondit nihil ad Homerum:

Μὴ σύ γε πλωέμεναι, πεζὸν δὲ κατ' οἶμον ἄδευε.

Navibus ire cave, pedibus sed iter peragendum.

Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπεμηχανησάμην αὐτῷ· οἷον καὶ ἐκεῖνο. μίαν ἐρώτησιν ἐπειρωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος· τοῦ δεῖνος χρησμοὶ ὀκτώ, ψευσάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς, καὶ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας· ὁ δὲ πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ, καὶ τῇ [e] ἐπιγραφῇ τοῦ βιβλίου, πρὸς μίαν ἐρώτησιν (ἦν δὲ αὕτη· πότε ἁλώσεται μαγγανεύων Ἀλέξανδρος;) ὀκτώ μοι χρησμοὺς ἐπεμψεν, οὔτε γῆς, φασιν, οὔτε οὐρανοῦ ἁπτομένους, ἀσόφους δὲ καὶ δυσκόλους ἅπασας. ἅμα δ' ὕστερον καὶ τόδε ἔμαθον, καὶ ὅτι Ῥουτιλλιανὸν ἐγὼ ἀπέτρεπον τοῦ γάμου, καὶ τῷ πάνυ προσκεῖσθαι ταῖς τοῦ χρηστηρίου ἐλπίσιν, ἐμί-σει, ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἐχθιστον ἡγεῖτο. καί ποτε καὶ ἐμοὶ ἐρομένῳ τῷ Ῥουτιλλιανῷ, ἔφη·

Νυκτιπλάνοις ὀάροις χαίρει, κοίταις τε δυσάγνοις.

Moreover I myself contrived many such things for him. As this also. Having put one question, I wrote on the book, according to custom: *Oracles of such a one, eight*, having changed some name, *and eight drachmas, and what is over and above besides sent.* He then trusting to the remittance of the reward, and to the inscription of the book, to one question (which was this: *When will Alexander be taken in his wiles?*) eight oracles sent me, touching neither land nor heaven, they say, but all obscure and difficult. Which afterwards I learned also this, and that I dissuaded Rutilianus from marriage, and that he was very much addicted to the hopes of the oracle, and hated me, as was likely, and thought me his greatest enemy. And once when I asked him, he said:

Nocturnis vagus erret amor, concubitus & infaustus.

55. Et

[a] Κυπρίδι] Κυπρίδα marg. *Alii.* [b] Χρίσας] Sic *Fl.* & *P.* Χρίσω *J.* & cett. [c] Τέ κε] Sic *Ald. P. Ba.* Addit & *H. Salanus.* At in ea dubium, sit ne unum, an duo vocabula. Τέκε quasi a τίκτω esset, *J. Fl.* [d] Ὡς ἑρμώνυ τῷ πέμψαντι] Ἑρμώνυ τοῦτο ἐπλάσσατο *A.* [e] Ἐπιγραφῇ] Ἀπογραφῇ male *Fl.*

53. [a] Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον] Ἀπὸ παροιμίας παρῴδηται, οὐδὲν πρὸς τὸν Διόμηδον. *V.*

[a] Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον] Hoc scholion ante ad verba Μὴ σύ γε πλωέμεναι male relatum in sedem suam retraxit *M. du S.*

utroque casu eodem sensu dici. Adde Nostrum mox c. 56. f. ἐφ' ὕπνῳ ἡμῶς ἀπειλήφει. *J. F. R.*

48. Κυπρίδι] Certe κυπρίδῃ recipiendum, ut conveniat cum θοσίῃ, quod substantive hic accipiendum, pro θύσιον. Aut θοσίῃ scribendum; sed quia oracula decet esse obscura, maneat intricatum. Est qui ὃ τίκει in suo libro fecerat ex posteriore syllaba vocabuli θοσίῃ & τί κε in unum contracto. Sed tum plane nullus est sensus, quo enim Genitivus Λητοῦς pertinebit? quo ὃ respiciet? *J. F. R.*

Ibid. Χρίσασα] Χρῖσαι. *F. G.* Recte *Gujetus* contra-

ctionem circumflexit; licet ego Editionum accentum servarim, qui in vocalibus ancipitibus saepe acutus pingitur in Edd. priscis, etsi syllaba longa est. Immo & χρῖσαι aeque ac χρῖσαι & χρῖσαι ap. *Homer.* circumflectitur ubique. *J. F. R.*

49. Λητοῦς] An pro Diana posuit? ut significetur, rorem luna splendente excipiendum, veluti herbas ad lunam carpendas jubent magi. *J. F. R.*

50. Ἠκροάσατο] Post hanc vocem sic legitur in Angl. Cod. ἑρμῆνυ τοῦτο ἐπλάσσατο. *J. B.*

60. Καὶ τὸ γιγν.] Τοὺς ἐμπαίδων ὀβολούς. Supra. *F. G.*

Καὶ

55. Et in ſummam infenſiſſimum merito ſibi me habuit. Cumque ſenſiſſet in urbem me ingreſſum, & didiciſſet me illum eſſe Lucianum (adduxeram autem mecum milites duo, haſtatum & contarium, quos a praeſide Cappadociae, qui amicus tum erat, acceperam, qui me ad mare usque deducerent) ſtatim invitari me jubet dextre ſane & cum multa humanitatis ſignificatione. Adveniens ego multos cum illo deprehendo, adduxeram autem mecum, bona fortuna mea, milites. Et ille protendit mihi oſculandam manum, ut ſolebat vulgo: at ego applicito ore tanquam ad oſculum, praeclaro morſu tantum non claudam feci viro manum. Praeſentes ergo angere me & pulſare tentabant, pro ſacrilego, jam prius irati quod Alexandri ipſum nomine non Prophetae ſalutaveram. Ille vero generoſa illud patientia ſuſtinens, & ipſos ſedavit, promiſitque ſe manſuetum facile me redditurum, & vim Glyconis oſtenſurum, qui valde aſperos ad amicitiam adduceret. Tum arbitris remotis, mecum expoſtulat, dicens: *Me ſibi omnino notum, & quid Rutiliano auctor fuerim: &, qua*

55 Καὶ ὅλως ἔχθιστον εἰκότως ἔν ἐγὼ κεῖπευδὴ ἐσελθόντα με ἐς τ πόλιν ἡδετο, ϗ ἔμαθεν ὡς ἐκεῖνος εἴην ὁ Λυκιανὸς (ἐπηγόμην δὲ ϗ στρατιώτας δύο, λογχοφόρον ϗ κοντοφόρον, παρὰ τῦ ἡγεμόνος τ Καππαδοκίας, φίλε τότε ὄντος, λαβὼν, ὡς με προπέμψειαν μέχρι πρὸς τ θάλατταν) αὐτίκα μάλ' ἐλλεῖ δεξιῶς πάνυ, ϗ μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης. ἐλθὼν δὲ ἐγὼ καταλαμβάνω πολλοὺς παρ' αὐτὸν συνεπηγόμην δὲ ϗ τοὺς στρατιώτας τύχη τινὶ ἀγαθῇ. ϗ ὁ μὲ προτείνει μοι κῦσαι τ δεξιὰν, ὥσπερ εἰώθει τοῖς πολλοῖς, ἐγὼ δὲ προσφὺς ὡς φιλήσων, δήγμασι χρηστῷ πάνυ μικρῦ δεῖν χωλὴν αὐτῷ ἐποίησα τ χεῖρα. οἱ μὲν οὖν παρόντες, ἄγχειν με ϗ παίειν ἐπειρῶντο, ὡς ἱερόσυλον. ϗ πρότερον ἔτι ἀγανακτήσαντες ὅτι Ἀλέξανδρον αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ προφήτην προσεῖπον· ὁ δὲ πάνυ γενικῶς καρτερήσας, κατέπαυέ τε αὐτοὺς, ϗ ὑπισχνεῖτο τιθασόν με ῥᾳδίως ἀποφανεῖν, ϗ δείξειν τ Γλύκωνος χειρὶ, ὅτι ϗ τοὺς πάνυ τραχυτάτους φίλους ἀπεργάζεται, ϗ μειλισσόμενος ἅπαντας, ἐδικαιολογεῖτο πρὸς μὲ, λέγων· πάνυ με εἰδέναι ϗ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῷ συμβουλευόμενα· ϗ τί

f Εἰώθει] Reſtitutum ex P. Εἴωθε Edd. priores. *g* Χρηστῷ] Χρηστὸν male *J.* *h* Κατέπαυέ τε] Κατέπαυσέ τε *J.* ſola.

Καὶ τὸ γιγνόμενον] Recte *Gujetus*; etſi alibi γιγνόμενα & γινόμενον, *merces*, *reditus* eſt, vid. Cl. *Hemſterh.* ad Somn. T. I. p. 2. col. 2. *J. F. R.*

62. Πεισύσας τῇ ἀποπομπῇ τῦ μισθοῦ] Confer *Th. Magiſtr.* *M. du S.*

69. Ἀτέρπτου τῦ γάμου] Nondum, ut videtur, confectis nuptiis, quae paullo poſt narrantur. *M. du S.*

73. Νυκτιπλάνους] Quamobrem haec de Luciano indigna praedicarit, ex eorum inimicitia, de qua plura paullo poſt, ſatis patet. Vides interim, quam candidus Lucianus, qui tantum in ſe jactum opprobrium poſteris non veritus ſit tradere. *M. du S.*

86. Κῦσαι] Supra ad c. 41. *Scholiaſt.* id expoſuit Φιλῆσαι. Hinc forte Belgicum & Germanicum Kuſſen / ut recte exiſtimat Frater *G. O. Reitzius* in Belg. Graeciſſ. p. 238. Utitur & *Homer.* Od. Ω. 396. & alibi non ſæpe. *J. F. R.*

87. Εἰώθει] Sic P. In reliquis εἴωθε. *M. du S.*

88. Δήγμασι χρηστῷ] Bene monuerat *Solan.* conferendum infra *Sympoſ.* Invenies enim ibi c. 4. χρηστῷ τραύματι ſimiliter dictum de magno vulnere, vel potius *opportuno*, i. e. quali & quo loco voluit is qui intulit. Veluti καίριον τραῦμα eadem ratione pro lethali poni, tralaticium eſt. *J. F. R.*

98. Ἐδικαιολογεῖτο] Remiſerat *Solan.* ad *Timon.* p. 49. i. e. c. 22. ex ejus diviſione. Ibi enim legas: βούλει ἐν Τίμωνι δικαιολογήσωμαι πρὸς σέ; jam vero id quaerendum erit §. 37. *J. F. R.*

99. Λέγων πάνυ με εἰδέναι ϗ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῷ συμβουλευόμενα] Eraſmus, *negans ſe clam eſſe, quae ſuaſiſſem Rutiliano.* Benedictus *aſſerens ſe ſcire, quae Rutiliano ſuaſiſſem.* Etiam *Sponius* modo *il ſe plaignit à moi de l'avis que j'avois donné à Rutilianus*: ut apparet, ſic interpretans, dum ſola Latina inſpicit. Nam Graeca ſi ſequimur, ut debemus, interpretabimur, *dicens ſibi me eſſe probe notum, ut & quae ſua-*

τί παθὼν, ταῦτά με εἰργάσω, δυνάμενος ὑπ' ἐμοῦ [a] ὅτι μέγα προαχθῆναι παρ' αὐτῷ; καίγε ἄσμενος ἤδη ἐδεχόμην τὴν φιλοφροσύνην ταύτην, ὁρῶν οἱ κινδύνου καθεστήκειν· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθον φίλος γεγενημένος. καὶ τοῦτο δὲ μικρὸν θαῦμα τοῖς ὁρῶσιν ἔδοξεν, οὕτω μοι [b] ῥᾳδίας γενομένης μεταβολῆς.

de causſa, inquit, *haec mihi feciſti, cum poſſis a me in magnum gradum apud ipſum provehi?* Hic ego lubens jam illam humanitatem accepi, videns quo in periculo conſtitiſſem; ac paullo poſt prodii factus illi amicus. Idque miraculum videbatur non parvum videntibus, ita facili circa me mutatione facta.

Εἶτα δή με ἐκπλεῖν προαιρουμένου, ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας (μόνος δὲ σὺν τῷ Ξενοφῶντι ἔτυχον ὑπεδήμουν, τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἐμοὺς ἐς Ἀμαστριν προεκπεπομφὼς) ὑπισχνεῖται καὶ πλοῖον αὐτὸς παρέξειν καὶ ἐρέτας τοὺς ἀπάξοντας· καίγε μὴ ὤμην [c] ἁπλῶν τι εἶναι, καὶ δεξιόν. ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν [d] πόρον ἐγενόμην, δακρύοντα ὁρῶν τὸν κυβερνήτην, καὶ τοῖς ναύταις τι ἀντιλέγοντα, οὐκ ἀγαθὰς εἶχον περὶ τῶν μελλόντων τὰς ἐλπίδας. ἦν δὲ αὐτοῖς ἐπεσταλμένον ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἁρπάσαντας ῥίψαι ἡμᾶς εἰς τὴν θάλασσαν· ὅπερ εἰ ἐγεγένητο, [e] ῥᾳδίως αὐτῷ ἐπεπολέμητο τὰ πρὸς ἐμέ. ἀλλὰ δακρύων ἐκεῖνος ἔπεισε καὶ τοὺς συν-

56. Poſtea cum inde navigare vellem, xeniis muneribusque multis miſſis; (ſolus autem cum Xenophonte iter faciebam, patrem & meos Amaſtrim praemiſeram) promittit etiam navim ſe praebiturum & remiges, qui me abducerent. Ac ſimpliciter illum & dextre facere iſta putabam equidem. Cum vero medio in trajectu eſſem, flentem videns gubernatorem, & nautis aliqua in re contradicentem, non multum boni de his, quae futura eſſent, ſperabam. Erat autem illis ab Alexandro praeceptum, uti arreptos nos in mare praecipitarent: quod ſi factum eſſet, facile contra me debellatum erat. Sed ille lacrimis ſuis reliquis etiam nautis perſuaſit, ne quid durum in

a Ἐπὶ] Deeſt in Ex. *Fl.* Adeſt in Edd. & P. b Ῥᾳδίας &c.] Ῥᾳδία γενομένης μου ἡ μεταβολή. C. *Fl.* Ed. *Fl.* c Ἁπλοῦν τι] Ἁπλοῦντι conjunctim *J.* Sed pro τι in Cod. P. eſt τοῦτο. d Πόρον] Reſtitutum ex L. & *Fl.* Πόντον Edd. priores. e Ῥᾳδίως] Ῥᾳδίως ἂν margo *AIW.*

ferim Rutiliano. *J.G.*

Ibid Πάνυ μοι] Si ſana ſint haec, aliter hic uſurpat Lucianus verbum εἰδέναι, quam vulgo ſolet. Non memini ſaltem usquam de hominibus dici. *M. du S.*

2. Τί παθὼν] Supra *Abdic.* c. 10. τί παθὼν ἀντιπάλοις; *J. F. R.*

8. Ῥᾳδίας] Flor. Cod. ῥᾳδία γενομένη μοῦ ἡ μεταβολή. *J. B.*

12. Ξενοφῶντι] Non video quid obſtet, quo minus Xenophon hic intelligatur Arrianus, major ille fortaſſe aliquantum natu & ultimo Hadriani anno florens, cum Alexandri hiſtrionia ſub Pio Antonino celebris eſſe inceperit: Luciano carus, quod prooemio hujus libelli apparet: porro in Bithynia patria ſua multum verſatus &c. Xenophontis junioris nomine paſſim veniens. *J. M. G.*

Ibid. Τὸν πατέρα] Haec poſt Rutiliani nuptias, aut certe ſub idem tempus geſta eſſe, ex ipſa narratione manifeſtum: atque adeo ut ſupra ad c. 35. annotabamus, ante annum Chr. CLXX. quod ideo probe obſervandum, quia cum patrem Luciani in Vivis adhuc fuiſſe hinc pateat, reditusque in patriam primus, uti ex Ἔνυπν. c. 9. patet, deſignetur, ſequitur in flore ipſo aetatis Lucianum tum fuiſſe. Unde jam appareat, multo ſerius vixiſſe, quam vulgo ex auctoritate *Suidae* traditur. Nam ſi quadragenarium fuiſſe ponnes, cum abunde conſtet ad ſenectutem perveniſſe; (paſſim enim ſenem ſe dicit) vixerit propemodum ad finem usque illius ſeculi, neceſſe eſt. Per τοὺς ἐμοὺς an liberos deſignet, adhuc dubito; filii enim meminit ipſo *Enn.* fine, c. 13. Confer eum *Macrob.* c. 1. ubi eadem phraſis occurrit. Adde hic locum in Συγγρ. ex quo patet in illum A. C. incidere hunc reditum. *M. du S.*

16. Ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πόρον ἐγενόμην] *Cum jam mediam partem navigationis confeciſſem.* ſic rectius editio Florentina, quam aliae μέσον τὸν πόντον. *J. G. G.*

17. Πόρον] L. & *Fl.* Sic Ἰσ. α. c. 12. κατὰ μέσον τὸν πόρον, in aliis πόντον. ut Ἐν. δ. 8. ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγενόμην. minus commode hic quidem. *M. du S.*

30. Ἐφ' ὅπερ] Conf. ſupra c. 53. hujus Diſſert. ubi monemus ἐφ' ᾧ & ἐφ' ᾧτε promiſcue dici. *J. F. R.*

32. Καλαβίδρῳ δὲ ἡμῖν ἐν Αἰγιαλοῖς, ἀν' ἣν ὁ καλὸς Ὅμη-

in nos consulerent; atque ad me, *sexaginta annos*, inquit, *ut vides, irreprehensam & sanctam vitam cum vixerim, nolim hac aetate, qui conjugem habeam & liberos, caede maculare manus:* indicans, quo nos consilio recepisset, & quae sibi essent mandata ab Alexandro.

57. Cum autem exposuissem nos Aegialis, quorum etiam pulcher Homerus meminit, retro navigarunt. Ibi ego praeternavigantes cum inveniissem Bosporanos quosdam legatos, ab Eupatore Rege abeuntes in Bithyniam ut annuum tributum afferrent, atque enarrassem illis impendens nobis periculum, benevolosque illos nactus, & receptus in navim, Amastrin salvus pervenio, cum in propinquum adeo mortis discrimen adductus fuissem. Hinc & ipse in illum concitatus, omnem funem, *aiunt*, movebam, ulcisci hominem cupiens, quem & ante insidias jam odissem, & infensissimum propter morum impuritatem habe-rem: jamque accusationem meditabar, subscriptores habens multos, praesertim philo-

25 γαύτας μηδὲν δεινὸν ἡμᾶς ἐργάσαλ· καὶ πρὸς ἐμὲ ἔφη, Ἔτη ἑξήκοντα, ὡς ὁρᾷς, ἀνεπίληπτον βίον καὶ ὅσιον [f] προβεβιωκὼς, οὐκ ἂν βουλοίμην ἐν τούτῳ τ ἡλικίας καὶ γυναῖκα καὶ τέκνα ἔχων, μιαίναι φόνῳ τὰς χεῖ-30 ρας· δηλῶν ἐφ' ὅτῳ ἡμᾶς ἀνειλήφοι, καὶ τὰ παρὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου προστεταγμένα.

Καταθέμενοι δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, οὓς καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπήλαυνεν. ἔνθα ἐγὼ περιπλέοντας εὑρὼν [g] Βοσ-35 πορανούς τινας πρέσβεις, παρ' Εὐπάτορος τοῦ βασιλέως εἰς [h] Βιθυνίαν ἀπιόντας ὅπως κομιδῇ τ ἐπετείου συντάξεως, καὶ διηγησάμενος αὐτοῖς τ περιστάντα ἡμᾶς κίνδυνον, καὶ [h] δεξιῶς αὐτοῦ τυχὼν, ἀναληφθεὶς ἐς 40 τὸ πλοῖον, διασώζομαι ἐς τ Ἀμαστριν, παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν. τοιγαροῦν ἐντεῦθεν καὶ αὐτὸς ἐπεκορυσσόμην αὐτῷ, καὶ πάντα κάλων ἐκίνουν, ἀμύνασθαι βουλόμενος, καὶ [i] πρὸ τ ὀφθαλμῶν ἤδη μισῶν αὐτὸν, καὶ 45 ἔχθιστον ἡγούμενος διὰ τ τοῦ τρόπου μιαρίαν, καὶ πρὸς τ κατηγορίαν ὡρμήμην, πολλοὺς συναγωνιστὰς ἔχων, καὶ μάλιστα τοὺς ἀπὸ

f Προβεβιωκὼς] Προβεβηκὼς *Fl.* Sed vulgatam tuetur Cod. P. *g* Βοσπορανούς] Sic *Fl. H. P. Ald. B2. S.* Βοσπορηνούς *J. h* Δεξιῶς] Δεξιῶν marg. *AIW. i* Πρὸ] Πρὸς male *J.* sola.

Ὅμηρος μέμνηται, ἐκεῖσε ἀπήλαυνεν] *Expositis autem in Aegialos, quorum etiam egregius Homerus meminit, iter relegit.* Sic interpres. nec improbo, nisi quod *in Aegialis* vertendum non *Aegialos.* Sed quae notarunt ad hunc locum, quasi loqueretur de Peloponneso, quae Aegialia olim dicta, non sunt cassa nuce digna. Aegialos fuit locus in littore Ponti Euxini, in quo situs quoque fuit pagus ejusdem nominis, cujus meminit *Homerus* Iliad. B. 855. Et qui fit locus, egregie docet *Strabo* lib. x. in descriptione Ponti. ὁ δὲ Αἰγιαλὸς ἐστι μὲν ὠὼν μακρὸς, πλείονων ἢ ἑκατὸν σταδίων. ἔχει δὲ κώμην ὁμώνυμον, ἧς μέμνηται ὁ ποιητὴς, ὅταν φῇ.

Κρώμνάν τ' Αἰγιαλόν τε καὶ ἀμφιλαὸν Ἐρυθίνους.
Γράφουσι δέ τινες Κρώμνάν Καβείλάν τε.

Aegialus est littus longius centum stadiis. Habet autem cognominem pagum, cujus meminit Homerus his verbis:

Cromnam & Aegialum & altos Erithynos.

Scribunt autem nonnulli: Cromnam Cobialumque. sed vides Lucianum hic tueri vulgatam Homeri scripturam, nisi quod numero multitudinis utatur, pro unitate. *J.G.G.*

Ibid. Ἐν Αἰγιαλοῖς] Ægialeus Phoronei, seu, ut alii volunt, Inachi filius fuit, cui Apis, cum in Ægyptum trajiceret, regnum Argivorum reliquit. Ab eo Ægialea cognominata fuit, quae postea a Pelope Peloponnesos dicta est. *G.C.*

33. Ὅμηρος] Vid. Il. B. 855. *M. du S.*

Ibid. Καλὸς Ὅμηρος] Pulchrum nominat Homerum, ut Sappho poëtriam pulchram vocare solebat Socrates apud *Maximum Tyrium*, diss. 8. p. 90. *Daviss.* διὰ τὸ ἄφαυρ τ μιλῶν, καί τοι μικρὸν ὄσσαν ἐ μέλαιναν. Locus *Homeri* est in navium Catalogo Il. B, 855. *J.M.G.*

35. Εὐπάτορος] Hujus regis exstat nummus apud *Spanh.* 459. quo Vir Illustr. hunc locum mire illustrat. Cusus est autem ante L. veri mortem; praeferri enim fratrum capita. *M. du S.*

41. Παρὰ τοσοῦτον] Conf. supra notata ad 2. *Ver. Hist.* c. 26. *J.F.R.*

ἀπὸ Τιμοκράτους τοῦ Ἡρακλεώτου [a] φιλοσόφου· ἀλλ' ὁ τότε ἡγεμὼν Βιθυνίας καὶ τοῦ Πόντου, αὐτὸς ἐπέσχε, μονονουχὶ ἱκετεύων καὶ ἀντιβολῶν παῦσαι. Ἀλλ' οὖν πρὸς Ῥουτιλλιανὸν εὔνοιαν, μὴ δὲ δύναμιν, καὶ εἰ φανερῶς λάβοι ἀδικοῦντα, κολάσαι αὐτόν. Οὕτω μὲν ἀνεκόπην ὁ [b] ὁρμῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ [c] ἐν δέοντι θρασυνόμενος ἐφ' οὕτω δικαστοῦ καθεσταμένου.

Ἐκεῖνο δὲ πῶς οὐ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ τόλμημα τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ αἰτῆσαι παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος μεταονομασθῆναι τὸ Ἀβώνου τεῖχος· καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι, καὶ νόμισμα [d] χαλκοῦν ἐγκεχαραγμένον, τῇ μὲν τοῦ Γλύκωνος, τὴν δὲ ἑτέραν δὲ Ἀλεξάνδρου, στέμματά τε τοῦ πάππου Ἀσκληπιοῦ, καὶ [e] τὴν ἅρπην ἐκείνην τοῦ [f] πατρομήτορος τοῦ Περσέως ἔχοντος;

sophos e schola Timocratis Heracleotae. Sed qui tum Bithyniam & Pontum regebat, impediit ipse, tantum non supplicans obsecransque uti quiescerem. Se enim propter amicitiam Rutiliani, non posse, manifestis in criminibus licet deprehensum, supplicio afficere. Itaque ab impetu repulsus acquievi, intempestive audax sub judice sic affecto futurus.

58. Illa vero nonne magna in reliquis audacia Alexandri, quod petiit ab Imperatore, nomen mutari Aboni castro, eamque urbem Ionopolin vocari: & quod novus nummus percussus est, hinc Glyconis *imaginem habens*, ab altera vero parte Alexandri, coronam avi sui gereutis, Aesculapii, & falcem illam materni progenitoris sui Persei?

59. Cum

a Φιλοσόφους] Hoc habent *Ald. P. Fl. H. B2. S.* Φιλοσόφου *J.* *b* Ὁρμῆς] Sic restitutum ex P. & L. & marg. *A1.* ὀργῆς enim Edd. Sed & pro ἀνεπαυόμην ἀνεπαυσάμην est in P. & *marg. Ald.* *c* Ἐν δέοντι] Sic fere *J.* cum *Fl.* & apertius *Ald.* Ceterae ἐνδέοντι junctim. Ἐνδέον τι pejus *P.* *d* Καινὸν ἐγκεχαρ.] Καινὸν κόψαι ἐγκ. marg. *A1.* & *J.* Sed illud κόψαι ignorant cett. *e* Τὴν ἄρπην] Τὴν ἄρτην *Fl.* male. Ἄρτην male etiam P. Ar *P.* cum cett. Edd. recte ἄρπην. *f* Πατρομήτορος] Προμήτορος male *Fl.* Vulgatae adstipulatur P.

48. Τιμοκράτους] Timocrati cuidam suos libros *Athenaeus* inscribit. Vid. an idem sit. Meminit iterum noster 558. AB. 591. B. Edit. *Junt.* (i. e. *de Salt.* c. 69. & *Demon.* c. 3.) *M. du S.*

54. Ὁρμῆς] P. L. in reliquis ὀργῆς. *M. du S.*

55. Ἐνδέοντι] Narraverat Lucianus, quemadmodum, ubi tantum non ad certissimam mortem scelere Alexandri Pseudomantis adductus esset, γόητα hunc detulerit ad Bithyniae praesidem; at praesidem illum enixe rogasse, desisteret ab hac causa, neque enim sibi potestatem fore ejus puniendi, licet de manifestis injuriis convinceretur; propter gratiam nimirum, qua praestigiator ille valebat apud Rutilianum. Atque adeo, inquit Lucianus, iram meam sedavi, nactus judicem ita comparatum. Οὕτω μὲν ἀνεκόπην τ' ὀργῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος, ἐφ' οὕτω δικαστοῦ καθεσταμένου. At quid οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος sibi vult? Basileensis habet ἐνδέον τι. Sed & illud nihil est. Aliter dispescendum hoc ex editione Aldina; nempe οὐκ ἐν δέοντι θρασυνόμενος, supple καιρῷ. *Ego*, inquit, *hoc modo fregi & sedavi iram, non tempestivo tempore rem illam aggressus, sub judice ita comparato.* Respicit praemissam historiam, ubi narravit, se aliquando ad Alexandrum adeuntem, manum ejus osculandam oblatam, morsu reddidisse claudam, coram pluribus praesentibus: Alexandrum autem generoso animo id tum tulisse ac dissimulasse; at clam corrupisse nautam, qui Lucianum in trajiciendo submergeret: se vero mirifice, ipso nauta consilium fallo, evasisse istud malum; mox se Bithyniae praesidem adiisse: illo vero deprecante Alexandrum puniendi munus, se sero deprehendisse, non tempestive istud in Alexandrum facinus se fuisse ausum. Caeterum illud ἐν δέοντι pro *tempestive* habet quoque *Demosthenes* I. contra Philippum; Τούτων μὲν μιᾷχι τ' τέτμηται ἡμέρας, ἐδὴν πόπολε ἐν δέοντι λέγεται. *J. J.*

Ἐν δέοντι] Non operae pretium judicavit *Solanus* varias lectt. hic notare; qui in *J.* ἐν δέοντι tantum linea transversa separare satis habuit, & *Fl.* nihil ab ea abire, in marg. ejusd. *J.* indicavit; merito; nam facile erat veram lectionem videre; nec enim tam aecte ibi cohaerebant ἐν & δέοντι, quin videre liceret, duas voces esse; quod autem ceterae Edd. eas propius junxere, id vitium mere typogr. esse, ex ipsa versione *Erasmi* adparet, qui *in tempore* vertit. Estque locutio s. ellipsis τῷ, καιρῷ adeo vulgaris, ut exemplis quinque a *L. Bos* in libello de Ellips. p. 72. adductis nihil addere opus sit. *J. F. R.*

60. Ἰωνόπολιν κληθῆναι] Extant etiam nunc tales nummi cum inscriptione Ἰωνοπολιτῶν, sed in una hujus nummi superficie est L. Aurelii Veri imago, in altera Γλύκων Ἰωνοπολιτῶν, vide *Joannis Hardüini* viri in-

59. Cum vero praedixisset reddito de se oraculo, vitam sibi fato attributam annorum quinquaginta & centum, deinde fulminis ictu se moriturum: miserrimo fine, annos nondum septuaginta natus, periit, ut filius Podalirii, putrefacto ad inguen usque pede, & scatens vermibus: quo tempore etiam calvus esse deprehensus est, dum praebet propter dolorem medicis caput perfundendum, quod nisi ablato fictitio capillamento facere non poterant.

60. Ille finis tragoediae Alexandri, haec totius fabulae conversio fuit, ut conjicere quis possit, a quadam hoc providentia fuisse, etsi forte tantum fortuna evenerit. Oportebat autem etiam parentari ei prout ista vita dignum erat, & certamen institui pro

Προειπὼν δὲ ἀφ' χρησμῷ περὶ ἑαυτῆ, ὅτι ζήσει εἴμαρ[ται] αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, εἶτα κεραυνῷ βληθέντα ἀποθανεῖν, οἰκτίστῳ τέλει, ἐδὲ ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονὼς, ἀπέθανεν, ὡς Ποδαλειρίου υἱὸς, ἀφεσαπεὶς τ' πόδα μέχρι τῆ βουβῶνος, καὶ σκωλήκων ζέοντας, ὅτε καὶ ε ἐφωράθη φαλακρὸς ὢν, παρέχων τοῖς ἰατροῖς ἐπιβρέχειν αὐτῆ τ' κεφαλὴν ἀφ' ἡ ὀδύνης· ὃ δὲ ἔδει καὶ ἐπιτάφιον αὐτῆ ἄξιον γενέσθαι τῆ βίου, καὶ ἀγῶνα τινὰ συστήσασθαι ὑπὲς τῆ χρηστηρίου

ingenio & doctrina praecellentis nummos antiquos populorum & urbium illustratos. in *Ionopolitas*. *J.G.G.*

Ionopolitas] *Spanius* numisma L. Veri exhibet, in cujus adversa parte serpens conspicitur, cum hac inscriptione: IωNOΠOΛEITωN ΓAYKωN. *Diss. cur.* XXXV. unde patet concessam hanc ei petitionis partem; altera vero negata videtur, cum in tot Glyconis nummis nullus Alexandri caput praeferat. Sed de his plenius mox. *M. du S.*

Ionopolitas] Illustravit hunc locum nummis ipsis prolatis Illustris *Spanhemius* aeterni operis 4. 11. p. 213. seqq. ubi etiam *Ionopolitarum* mentio. *J.M.G.*

61. *Νόμισμα*] Exant hodieque nummi imperatorum illius aetatis, in quibus GLYCO conspicitur; nullus autem qui Alexandri ipsius nomen aut imaginem praeferat; neque impetrasse ait Lucianus, audaciam Viri Imperatoria insignia affectantis exagitasse contentus, nummos Glyconis in doctorum Virorum libris 4. invenio hosce:

I. ANTONINI PII, in quo duo serpentes &c. *Spanh.*

II. Sub eodem unicus serp. capite humano (v. c. 12.) ABωNOTEIXEITωN ΓAYKωN.

III. L. VERI IωNOΠOΛEITωN. Vid. verba Luciani praecedentia.

IV. Non Glyconis quidem, sed quo Aesculapii adventus Romam describitur, ab Antonino Pio, hac, ut mihi videtur, occasione cusus. Vid. *Aur. Vict.*

V. *Harduin.* numam. Ant. urb. & Pop. illustr. in *Ionopolitas Spon.* l. c. *Spanh.* 213. & 721. I. 177. Pagina vero 529. alium nummum Abonotaeichitam exhibet. *M. du S.*

63. *Στέμμασιν*] Non occurrebat, quod potius *στεμμάτων* nomine intelligerem, quam *corona laurea* quam, ab Apolline forte patre suo acceptam, tribuit illi Festus sub titulo: *In insula*. p. 189. Ed. *Amstel.* Et mox ipse noster τὸ ἀροφαλικὸν & περιφαλικὸν στέμμα nominat, quo *στεφανοῦσθαι* volebant successores Alexandri hujus. Sic apud *Aristoph.* Plut. 39. φαῦλον ἔλαχεν ἀν' τ' στεμμάτων. *J. M. G.*

68. *Κεραυνῷ βληθέντα*] Supra hoc Dial. c. 40. f. *M. du S.*

73. *Φαλακρὸς*] V. supra c. 3. *M. du S.*

Ibid. Ἐπιβρέχειν] *Perfundere caput, spongiam ei imponere, ungere* &c. jubet V. G. *Celsus* 4. 2. *J. M. G.*

81. *Τὸν ἐπιτάφιον*] Quia Latinis *epitaphium* neutro genere efferri solet, credent etiam tirones τὸ ἐπιτάφιον scribendum. Sed masculino genere Graeci utuntur, quia intelligitur ἀγών. Vid. *Bos* de Ellipsi p. 8. Sed & λόγος intelligitur alibi. Vid. eumd. p. 81. *J. F. R.*

87. Καὶ

g Ἐφωράθη] Ἐφάνη P. & marg. *A IV.*

70. Ὡς Ποδαλιρίου υἱὸς] Οὐχ ὅτι καὶ Ποδαλιρίος τοιοῦτόν τι πέπονθε, ταῦτα φησὶν, ἀλλὰ πείζων ὡς λόγου Ποδαλειρίου, ὃς ἰατρὸς ἦν, ἕλκων τὸ γένος. ὁ δὲ συγγενὴς * ἀφεσαβόρησεν τ' πόδα V.

* Ἀνεσίφρησεν] Sic ruinam contexit idem, quam ἀνεσίφρησεν ante legeremus.

γίω τ συνωμοτῶν, καὶ γοήτων, ὅσοι κορυφαῖοι ἦσαν, ἀνελθόντων ἐπὶ Δημητριῶ τ Ῥυτιλλιανόν, τίνα χρὴ προκριθῆναι αὐτῶν, καὶ δεδέχθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ [a] καὶ προφητικῷ στέμματι. ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ Παῖτος ἰατρὸς τὴν τέχνην, [b] πολιώδης ὤν, ἔτε ἰατρῷ πρέπουσα, ἔτε πολιῷ ἀνδρὶ ταῦτα ποιῶν. ἀλλ' ὁ ἀγωνοθέτης Ῥυτιλλιανὸς, ἀστεφανώτους αὐτοὺς ἀπέπεμψεν, [c] αὐτῷ τ προφητείαν φυλάττων μέχ τ ἐντεῦθεν ἀπαλλαγήν.

Ταῦτα, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ πολλῶν δείγματος ἕνεκα γράψαι ἠξίωσα, καὶ σοὶ μὲ χαριζόμενος ἀνδρὶ ἑταίρῳ, καὶ φίλῳ, καὶ ὃν ἐγὼ πάντων μάλιστα θαυμάσας ἔχω, ὅτι τε σοφίᾳ, καὶ τῷ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι, καὶ τρόπου πραότητι, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ γαλήνῃ βίου, καὶ δεξιότητι πρὸς τοὺς συόντας. τὸ πλέον δὲ, ὅσῳ καὶ σοὶ ἥδιον, Ἐπικούρῳ [d] τιμωρῶν, ἀνδρὶ ὡς ἀληθῶς ἱερῷ, καὶ θεσπεσίῳ τ Φύσιν, καὶ μόνῳ μετ' ἀληθείας τὰ καλὰ ἐγνωκότι, καὶ ξυνδεδωκότι, καὶ ἐλευθερωτῇ τ ὁμιλησάντων αὐτῷ γενομένῳ. οἷς

oraculo *obtinendo*; cum conjuratorum praestigiatorumque principes ad Rutilianum arbitrum venirent, quis ipsorum praelatus reliquis suscipere deberet oraculum, coronarique sacerdotali illa & prophetica corona. Erat inter illos etiam Paetus arte Medicus, civis, (jam fere canus) qui quod neque medicum deceret, neque canum hominem, hac in re egit. Sed praeses hujus certaminis Rutilianus, non coronatos remisit, Prophetae munus illi, postquam hinc discesserat, adhuc servans.

61. Haec, amice, pauca de multis scribere speciminis caussa volui, partim quidem tibi gratificatus, sodali, & amico, quemque ego maxime admiror, cum propter sapientiam & veritatis amorem, & mores mansuetos, tum propter aequitatem, & vitae tranquillitatem, dexteritatemque in convictu: partim vero Epicuri ulciscendi caussa, viri vere sancti, & divino ingenio, quique solus cum veritate quae pulchra sunt cognoverit, tradideritque, liberatorque auditorum suorum factus sit. Puto vero *aliis* etiam

a Καὶ προφ.] Deerat καὶ in *S.* & *A.* Aderat in *B2. H. P. Ald. J. Fl.* & *Fr.* b Πολιώδης] Sic *S.* ejusque assecla *Amst.* Πόλιος marg. *AIW.* Πολίτης *J. Ald. Fl. Fr.* & ceterae omnes. c Αὐτῷ] Sic Edd. Αὐτῷ correxerat *Solanus* male. d Τιμωρῶν] Βοηθῶν A. & P. Nil mut. Edd.

87. Καὶ προφητικῷ] Alexandro Pseudomanti mortuo deliberatum fuisse ait Auctor, quem oporteret δεδέχθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ καὶ προφητικῷ στέμματι. Sic recte antiquiores: sequiores praetermiserunt καὶ illud ultimum. *J. J.*

Καὶ προφητικῷ] Illud καὶ quod Cl. *Jens.* restituit, male abesse a quibusdam, non adnotarat *Solanus*. Sed Edd. conferens cognovi id recte adesse in omnibus, excepta sola *Salm.* nam quod & abest ab *Amst.* nil mirum, quia haec illam coeco semper ductu sequitur. *J. F. R.*

89. Πολιώδης] Etsi nescio qua auctoritate *Salmuriensis* Ed. id exhibeat ab omnibus priscis Edd. recedens, quae πολίτης habent; tamen ejus lectionem retinere malui, quam πολίτης restituere, quod ad sensum nihili hic est. Medicum enim senem hic denotari ex statim sequentibus aeque ac praecedentibus patet, & sic jam *Erasmum* legisse verosimile est, qui *canus* vertit, ut est in Parisina, licet eadem in Graecis πολίτης exhibeat. Facilis autem erat error in voce mimus vulgari, & modo pro πολιώδης unus Scriba dederit πολιώδης, alter id non intelligens necessario credidit πολίτης, quod poëtice idem est ac πολίτης, corrigendum, unde sequentes dialectum poëticam auferentes nihil aliud quam πολίτης dare poterant. Sed potest tamen & πολιὸς, ultima pro more per compendium exarata, scriptum fuisse, unde quis uno saltu πολίτης fecerit; verum cum statim πολιῷ sequatur, malim orationem variari, & vocem rariorem conservari, dummodo Codicum auctoritas accedat. Deest πολιώδης in Lexicis vulgaribus, sed habet *Steph.* unum ejus exempl. Plura nondum annotavi, quod non praeviderem usu ventura. *J. F. R.*

92. Αὐτῷ τῷ] Lege αὐτῷ. *F. G.*

Αὐτῷ] Nempe sub illius nomine continuari voluit, ut in Amphitrai, Trophonii, Branchi oraculis factum est. Ita nunc malo, quam αὐτῷ legere, quod aliquando placebat, & referre ad Rutilianum. Neque

etiam qui inciderint, utile quiddam continere visum iri hanc scriptionem, quae alia quidem refellat, alia vero in bene sentientium animis confirmet.

μαι δὲ, ὅτι καὶ τοῖς [e] ἐντυχοῦσι, χρήσιμόν τι ἔχειν δόξει ἡ γραφὴ, τὰ μὲν διεξελέγχουσα, τὰ δὲ ἐν ταῖς τῶν εὖ φρονούντων γνώμαις βεβαιοῦσα.

DE SALTATIONE.

LYCINUS.

QUandoquidem ergo, Crate, gravem hanc accusationem, olim, puto, ad eam paratus, protulisti saltationum & ipsius saltandi artis, & nostrûm insuper, qui tali spectaculo gaudemus, ut qui in vili & muliebri negotio magnum studium adhibeamus: audi jam, quantum a recta via aberres, & quam imprudens maximum in vita bonum accuses. Et ignoscendum tibi, si ab initio inde tristi vitae generi adsuetus, & quod durum est, solum bonum esse judicans, prae ignorantia earum rerum, dignas accusatione putasti.

ΠΕΡΙ ΟΡΧΗΣΕΩΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΕΠεὶ τοίνυν, ὦ Κράτων, δεινήν τινα ταύτην καλῃγορίαν ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, παρεσκευασμένος καλῃγόρηκας, ὀρχήσεών τε, καὶ αὐτῆς ὀρχηστικῆς, καὶ προσέτι ἡμῶν γε τῶν χαιρόντων τῇ τοιαύτῃ θέᾳ, ὡς ὅτι φαύλῳ καὶ γυναικείῳ πράγματι μεγάλην σπουδὴν ποιουμένων, ἄκουσον ὅσον τοῦ ὀρθοῦ διημάρτηκας, καὶ ὡς λέληθας σεαυτὸν, τοῦ μεγίστου τῶν ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν [f] καλῃγορῶν. καὶ συγγνώμη σοι, εἰ [g] ἐξ ἀρχῆς βίῳ αὐχμηρῷ συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος, ὑπ' ἀπειρίας αὐτῆς, καλῃγορίας ἄξια εἶναι νενόμικας.

ΚΡΑΤ.

---

e Ἐντυχοῦσι] Ἐντυχοῦσι male *J.* Conf. supra c. 47. nec M. g Ἐξ ἀρχῆς] Sic *P. B2.* Ἐξαρχῆς una voce *J. H. Ald. Fl. Fr. S.* f Καλῃγορῶν] Ἀποστρῶν Em. *Marc.* Nihil mut. Edd.

que enim ullum est ei suspicioni fundamentum. *J. M. G.*

98. Θαυμάσας ἴσχε] Jubet *Solan.* conferre *Dial. mar.* I. & *Dem.* §. 32. At priore loco legas: καί τοί τι ἄλλο σὺ σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν; quae locutio nihil cum hac commune habet. Illic enim valet: *quid potest laudare, quid habet quod laudet?* Hic ἴσχει abundat, illic infinitivus est, hic participium. alter locus habet: ἐκ γὰρ τῶν πολυτελημάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, isque melius respondet huic. Verum ille pleonasmus adeo est usitatus, ut in omnibus fere auctoribus, excepto N. T., inveniatur. Sic *Hesiod.* Ἔργ. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. *Aristoph.* λῆρος ἴσχων & similia, quae vid. collecta apud *Maittairium* de Dialect. p. 79. C. Et Comment. Aristophanis. Et in *Budaei* Comment. *J. F. R.*

4. Τιμωρῶν] Angl. *benefits.* *J. B.*

8. Τοῖς ἐντυχοῦσι] Conf. supra c. 47. *M. du S.*

9. Καλῃγορῶν] Ἀποστρῶν. *Th. M.*

Καλῃγορῶν] Emendatione nihil opus, optime se haec habent. *M. du S.*

Καλῃγορῶν] *Marcilii* conjectura, λῃστρῶν substituentis, ei forsan adblandietur, qui male construxerit σεαυτὸν καλῃγορῶν. Ne igitur postea idem accidat cuiquam, distinctionem alioqui non adeo necessariam post σεαυτὸν addidi; ut non haesites conjungere λέληθας σεαυτὸν, i. e. *te ipsum oblitus es*, ut belgice dicimus, sive *te ipsum fefelliſti*, vel, si mavis, *imprudenter fecisti, accusans hanc maximam voluptatem.* Vel potius, *nesciebas ipse quid faceres*; omnia enim haec significat, & eodem fere redit, quodnam elegeris. Sic enim & εἰδ' αὐτοὺς ὑμᾶς λανθάνομεν τὸ λόγοις ἀτόποις γεγονότες ex *Plutarcho* vel Lexicographi adferunt. Cui adde λῆσις ἀπολοῦμαι, *imprudens peribis*, ex *Herodian.* I. 9. 10. Immo potius, quod adprime huc facit, *Aristoph.* Nub. 241. Πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος; & *Aelian.* V. Hist. I. 7. ὅταν αὐτοὺς λαθόντες ἐσκυλεύσαντο φύγωσι. *Alciphr.* III. ep. 71. f. κἂν τι λάθωμεν ἐκπεφαλῶντες. *J. F. R.*

11. Σκληρὸν] Mordet Stoïcum allusione ad generalem Stoïcorum thesim. *J. B.*

ΚΡΑΤ. Ἀνὴρ δέ τις ὦν, ὦ λῷστε, καὶ ταῦτα, παιδείᾳ σύντροφος, καὶ φιλοσοφίᾳ τὰ μέτρια ὁμιλήκως, [a] ἀφέμενος, ὦ Λυκῖνε, τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καλαυλούμενος, σκληρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν, ἐθέλοντα μαλακαῖς, καὶ ἁβρασιν ἀχολάστοις [b] ἐναβρυνόμενον, καὶ μιμούμενον ἐρωτικὰ γύναια τῶν πάλαι, τὰς μαχλοτάτας Φαίδρας καὶ Παρθενόπας, καὶ Ῥοδόπας τινὰς, καὶ ταῦτα πάντα ἐπὶ κρότοις, καὶ τερετίσμασι, καὶ ποδῶν κτύπῳ καλαγέλαστα ὡς ἀληθῶς πράγματα, καὶ ἥκιστα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, καὶ οἷα σοὶ πρέποντα· ὥστε ἔγωγε συθόμενος ὡς ὅτι τοιαύτῃ θέᾳ σχολάζοις, οὐκ ἠδέσθην μόνον ὑπὲρ σοῦ, ἀλλὰ καὶ ἠνάθην, εἰ Πλάτωνος καὶ Χρυσίππου καὶ Ἀριστοτέλους ἐκλαθόμενος, κάθησαι, τὰ [c] ὅμοια πεποιθὼς τοῖς τὰ ὦτα πτερῷ κνωμένοις· καὶ ταῦτα, μυρίων ἄλλων ὄντων ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων σπουδαίων, εἰ τούτων τις δέοιτο τῆς

2. CRATO. Tu vero quis vir es, o bone, isque eruditioni innutritus, & cum philosophia versatus mediocriter, qui relicto optimarum rerum studio, & antiquorum consuetudine, sedens tibiis mulcendum te praebeas, effeminatum spectans hominem, molli vestitu, & lascivis canticis delicatum, & amatorias imitantem ex antiquitate mulierculas, libidinosissimas, Phaedras, & Parthenopas, Rhodopas quasdam: & haec omnia ad pulsationes, & frequentamenta, & pedum (*scamillorumque*) strepitus, quae res oppido ridiculae, & minime virum liberalem & tui similem decentes. Itaque ipse ego cum audirem tali te spectaculo vacare, non erubui modo vicem tuam, sed moleste tuli, si Platonis, & Chrysippi, & Aristotelis oblitus sedeas, iis similis, qui pinnula aures titillant: idque cum sexcentae sint honestae aurium & oculorum voluptates, si quis illos in circulis ti-

a Ἀφέμενος] Ἀφίεμενος male *A.* sola. b Ἐναβρυνόμενον] Edd. priores & M. ἐμβρυνόμενον habebant. Sed recte μ delevit *M. du S.* c Τὰ ὅμοια] Τὸ ὅμοιον W.

15. Φιλοσοφίᾳ — ὁμιλήκως] Haec phrasis philosophiae studiosis propria: nam ὁμιλητὰι discipuli, vid. *Liban.* epist. 343. & ibi a *Wolfio* cit. *L. Bos* ad *Th. Magistr.* sed & de aliis studiis, quibus quis *deditus* est, ut *Epist.* Sent. 2. Ed. Rel. p. 90. ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ ἔοικεν ἀσπάρῳ πηγῇ. *Aelian.* 2. 38. γυναῖκας μὴ ὁμιλεῖν. *Aristoph.* Nub. 1401. — καινοῖς πράγμασι ὁμιλεῖν, *rebus novis studere.* *Hippocr.* de Art. p. 589. 44. Καὶ οὐκ ἀρκέει μοῦνον λόγῳ εἶναι τὸν τέχνῃ τοῦτον, ἀλλὰ δεῖ καὶ ὁμιλέειν ὁμιλίῃσι. Vid. & nostrum alibi, cujus loca ex Indice adparebunt. Sed Grammatica praecepta postularent ὁμιλήκως scribi, addito augmento praeteriti. At visum est sic edere, ut inveni, quia saepe abjicitur, ut supra satis ostendimus. Mallem tamen hic augmentum addi, quia suspicio de negligentia scriptorum satis justa. *J. F. R.*

18. Κάθησαι καταυλούμενος] Ἀφίεμενος ὦ Λυκῖνε τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καταυλούμενος, σκληρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν. Vertit Opsopoeus: *Remisso rerum, o Luciane, optimarum exercitio, & pristorum commercio, ceterum sedere subsinens in theatro omnium posticas fauces excipiens.* Ab interpolatore recte haec quidem sunt emendata, sed, quia tamen hoc loquendi genus aliis quoque negotium facessit, uno atque altero exemplo id illustrabimus. Sententia enim est, *tu vero sedes & modulis tibiarum oblectaris.* *Plutarchus* in libello, cui titulus est: εἰ πρεσβύτέρῳ πολιτευτέον. Τὸν πολιτικὸν ἐνδιατρίβειν τοῖς λόγοις ἢ καταυλήσεις εὐσχήμονος αὐλοῦ, καταψαλμῳδίας καὶ καταυλήσεως. *Cantus & tibiarum modulis oblectatum.* *Cleomedes* lib. 2. ὁ πεπωκὼς καὶ ἀχρήμονι μέθῃ καταυλούμενος. *In magna & foeda ebrietate tibiis se oblectans.* Eodem sensu dixit *Athenaeus* ψαλλόμενος Στρατόνικος *auscultans cantorem Stratonicum.* quem locum frustra Erasmus emendare conatur. *J. G. G.*

Ibid. Καταυλούμενος] Conf. supra *Phal.* I. 11. fin. & infra *Bis accus.* c. 17. Miror itaque cur Cl. *Graev.* ter scribat, καταυλέμενος, fine diphthongo; quum sit a καταυλέομαι, —οῦμαι. neque καταυλέομαι usquam reperiatur; neque ipse in his *Luciani* locis, neque in *Plutarcho* quem in subsidium vocat, sic invenerit. *J. F. R.*

19. Ἔοικεν μαλακαῖς] Confer supra ad I. *Ver. Hist.* §. 25. No. 7. *J. F. R.*

20. Ἐναβρ.] Commodius legeretur, ἐνυβρ.— quod & apud *Agapetum* reperitur de genere dictum c. 4. *M. du S.*

22. Φαίδρας & Παρθ. & Ῥοδ.] Phaedrae notus amor, apud tragicos. Parthenope Sirenum una, quae ab Ulysse spreta. Rhodope quaestu corporis tantas opes sol-

tibicines desideret, & qui ad citharam legitimos modos accinunt; illa praesertim gravis tragoedia, & comoedia hilaris, quae etiam certaminum publicorum materia esse meruerunt.

3. Quare longa tibi, o generose, defensione opus erit apud eruditos, si ejici non omnino velis, & ab honestis viris segregari. Quamquam illud, puto, optimum erit, negatione totum hoc sanare, neque fateri omnino tale quidpiam abs te peccatum esse. In futurum quidem vide, ne inscientibus nobis ex viro, qui olim fueras, Lyda quaedam aut Baccha factus sis: quod quidem non tuum solius crimen fuerit, sed etiam nostrum, nisi te Ulyssis instar a loto abstractum ad consueta studia prius reduxerimus, quam non sentiens ab illis in theatro Sirenibus occuperis. Quamquam illae solis insidiaban-

35 κυκλικῶν αὐλητῶν, ᾗ τὴ κιθάρᾳ τὰ ἔννομα προσᾴδοντων, ᾗ μάλιστα τὴ σεμνῆς τραγῳδίας, ᾗ τὴ φαιδροτάτης κωμῳδίας, ἄμφω ᾗ ἐναγώνια εἶναι ἠξίωται.

Πολλῆς οὖν, ὦ γενναῖε, τὴ ἀπολογίας ὅσοι δέησει πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους, εἰ βέλει μὴ παντάπασιν ἐκκεκρίσθαι, ᾗ τὴ τῶ σπουδαίων ἀγέλης ἐξηλλάχθαι. καίτοι τόγε ἄμεινον ἐκεῖνό ἐστιν, οἶμαι, λεγήσι τὸ πᾶν ἁμάρτημα, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον ἐγκεκλῆσθαί σοι. πρὸς δὴ τούτοις, ὅρα ὅπως μὴ λάθῃς ἡμᾶς ἐξ ἀνδρὸς τῶ πάλαι, Λυδή τις ἢ Βάκχη γενόμενος. εἰ μὲν οὖν σὸν ἦν ἔγκλημα εἴη μόνον, ἀλλὰ ᾗ ἡμῖν, εἰ μή σε κατὴ τὴν Ὀδυσσέα τῶ λωτοῦ ἀποσπάσαιμεν, ὅτι τὰς συνήθεις ἀφετρίβας ἐπανάξομεν, πρὶν λάθῃς τελέως ἔξω τὴν ἐν τῷ θεάτρῳ σειρήνων καλλιχημένων. καίτοι ἐκεῖναι μέν, τοῖς ὠσὶ μόνοις ἐπιβύ-

d Κυκλικῶν] Nil mutant Edd. nec M. e Δέησει] Δεήσῃ W. Nil mut. Edd. f Δὴ] Δ' ἦ W. g Μόνον] Ex Fl. & M. dedi. Μόνον Edd. vulgo.

collegisse traditur, ut Aegyptiarum Pyramidum una ab ea condita sit. *M. du S.*

23. Ῥόδιοις] Conf. infra §. 51. *M. du S.*

24. Ὑπὸ κρούμασι ᾗ τυμπάνοις] Mallem *ad pulsationes strepitusque citharae*, quam cum Interprete reddere, *cum citharae pulsationibus ejusque procacibus frequentamentis*. Ita in *Dial. Deor.* 2. Cupidinis & Jovis §. 2. ὑπ' αὐλῷ ᾗ τυμπάνοις, *ad tibiam & tympana*. Vid. etiam *Sophocl.* Electr. 713. *Eurip.* Bacch. 155. *Max. Tyr.* Diss. 21. prov. Ceterum de κρούμασι αὐλήσεως vid. Illustr. *Spanhem.* ad *Callim.* Hymn. in Delum, p. 466. *H.V.*

Ὑπὸ κρούμασι] Confer nos ad §. 16. hujus Differt. ubi illud ὑπὸ etiam vindicamus. Etsi autem Κρούματα proprie sint lyrae, tamen & de aliis instrumentis, immo & tibiis interdum usurpatur. Hinc tibicinae nomen fictum Κρουμάτιον apud *Alciphr.* I. ep. 12. Ἡ μὲν γὰρ ἐκαλεῖτο Κρουμάτιον, ᾗ ἦν αὐλητρίς. Ad quae verba vid. *Bergl.* not. p. 50. qui Dorionem tibicinem quoque κρουματοποιὸν vocatum docet ap. *Athen.* VIII. p. 337. Hic itaque κρούματα generaliter signif. variorum instrumentorum musicorum pulsationes, nullo nominatim intellecto. *J.F.R.*

32. Τὰ ὅπλα πυρρίχη] Vid. iterum infra *Gall.* c. 6. *M. du S.*

35. Κυκλικῶν] Aliter c. 26. αὐλήσεως enim ibi κυκλίους vocat; *Philostratus* p. 589. ὁπότε ἢν σπουδάσειε περὶ τὰς ἐγκυκλίους, δίκας ἐρχομένου δὲ αὖθις τὸ ἐπίπαν, φαίνεται ἄν. &c. *M. du S.*

Ibid. Τὰ ἔννομα] Τὰ ἔννομα sunt cantica concinna, quae ad modum canuntur. contra, ἄνομα. νόμος enim, quando de re musica sermo est, *modum* denotat. Vertit Interpres: *Legibus consentanea*. *L. Bos.*

Τὰ ἔννομα] Recte *Bos* νόμον modum musicum significare ait. Vid. *Thucyd.* V. 70. f. f. pr. p. 360. ubi tamen ambiguum, ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν νόμῳ ἐγκελευόντων, fitne construendum, *ex lege interpositorum tibicinum*; an νόμῳ αὐλητῶν conjungendum, ut significetur *modus Musicorum*, i.e. dimensio temporis quam Musici observare solent. Conf. *Plutarchi* libellum postremum de Musica, & vocabula ad artem illam pertinentia singulis versibus invenies. *J.F.R.*

38. Ἐναγώνια] Certatum esse inter choros apud veteres illos Graecos, satis notum est. *M. du S.*

Ἐναγώνια] Conf. infra §. 26. §. 32. §. 78. Et *Demon.* §. 65. Quae loca monente *Solano* contuli, & idem verbum in iis occurrere cognovi. *J.F.R.*

47. Λυδή τις] Hac voce eo sensu saepius utitur c. 26. 32. 79. & Δήμων. c. 65. *M. du S.*

48. Μόνου] Sic optime M. & Fl. Reliquae Edd. μόνον. *M. du S.* Conf. *Kust.* ad Aristoph. Pl. 33. *J.F.R.*

49. Ὀδυσσέα] Vid. *Hom.* Odyss. I. 91. *M. du S.*

βέλειον, ᾗ ἀφ' τοῦτο κηρῷ ἐδέησε πρὸς τ πλεῖν αὐτῶν. σὺ δὲ ᾗ δι' ὀφθαλμῶν ἔοικας [a] ὅλῳ δεδωλῶσθαι.

ΛΥΚΙ. Παπαί, ὦ Κράτων, ὡς χάρχαρόν τινα ἕλυσας ἐφ' ἡμᾶς τ σαυτοῦ κύνα. πλὴν τόγε παράδειγμα τ τῶν Λωτοφάγων ᾗ Σειρήνων εἰκόνα, πάνυ ἀνομοιοτάτην μοι δοκεῖς εἰρηκέναι, ὧν πέπονθα. παρ' ὅσον τοῖς μὲν τοῦ λωτοῦ γευσαμένοις, ᾗ τ Σειρήνων ἀκούσασιν, ὄλεθρος ἦν τ τε ἡδονῆς, καὶ τ ἀκροάσεως τὸ πικρότιμον. ἐμοὶ δὲ, πρὸς τῷ τ ἡδονὴν παραπολὺ ἡδίω πεφηνέναι, ᾗ τέλος ἀγαθὸν ἐπιβέβηκεν. ὃ γὰρ εἰς λήθην τ οἴκοι, οὐδ' εἰς ἀγνωσίαν τ κατ' ἐμαυτὸν ἐλήλυθα, ἀλλ' εἰ χρὴ μηδὲν ὀκνήσαντα εἰπεῖν, μακρῷ πυκνότερος, ᾗ τ ἐν τῷ βίῳ διαλεκτικώτερος, ἐκ τοῦ θεάτρου [b] σοι ἐπανελήλυθα. μᾶλλον δὲ τὸ τοῦ Ὁμήρου αὐτὸ εἰπεῖν καλὸν, ὅτι ὁ τοῦτο ἰδὼν τὸ θέαμα·

— τερψάμενος νεῖται, ᾗ πλείονα εἰδώς.

ΚΡΑΤ. Ἡράκλεις, ὦ Λυκῖνε, οἷα πέπονθας, ὃς οὐδ' αἰσχύνῃ ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ ᾗ σεμνυνόμενῳ ἔοικας. τὸ γοῦν δεινότατον τοῦτό ἐστιν, ὅτι μηδὲ ἰάσεως τινὰ ἡμῖν ὑπο-

tur auribus, propter quod cerâ opus erat; ut quis praeternavigaret: at tu etiam per oculos omnino in ſervitutem videris redactus.

4. LYCI. Vah, Crato, quam aſperum in nos laxaſti canem tuum. Verumtamen exemplum illud, illam Lotophagorum & Sirenum imaginem, usque quaque diſſimilem eorum protuliſſe mihi videris, quae mihi accidunt: in quantum his qui Lotum guſtaverant, quique audierant Sirenas, interitus, tanquam praemium eſus illius auditionisve propoſitum erat; mihi vero, praeterquam quod voluptas multo ſuavior viſa eſt, etiam finis evenit bonus. Neque enim in oblivionem rerum domeſticarum, neque ignorantiam mei ipſius incidi; ſed ſi absque cunctatione dicendum eſt, multum prudentior & perſpicacior ad negotia vitae ex theatro redii. Quin Homeri illud dicere fas eſt, qui vidit illud ſpectaculum:

Doctior is patrias lapſus pervenit ad oras.

CRAT. Hercules, Lycine, quid tibi eſt, quem adeo non pudeat harum rerum, ut tibi etiam placere iis videare. Graviſſimum enim hoc eſt, quod neque curationis ul-

[a] ὅλῳ] Sic W. ὅλως Edd. priores. [b] Σοι] Deerat in Edd. inſerui ex Cod. W.

56. ὅλῳ] W. non ut in reliquis ὅλως. *M. du S.*

ὅλῳ] Etſi vulgatum ὅλως quoque bene ſe habet, tamen hoc *Solano* dedi ex Cod. W. ὅλῳ danti, quia exigui eſt momenti, & quia poſterius illud tamen aliquanto eſt elegantius. *J. F. R.*

57. Παπαί, Κράτων ὡς κάρχαρόν τινα ἕλυσας ἐφ' ἡμᾶς τ σαυτοῦ κύνα] Vertunt: *Papae, Craton quam aſperum canem tuum in nos ſolviſti*, neſcio quam Latine. *Aſper dens* apud *Phaedrum* eſt acutus, ſic apud *Tac. aſperare arma*, pro ſamiare. Melius ſane verteretur: *quam canem mordacem. Lucianus* in priore de iis qui mercede ſunt conducti: οἶδα δ' ἐγὼ ἔνιους ῥήτορα τ καρχάρων. *Novi quendam ex mordacibus illis Rhetoribus. J. G. G.*

Ibid. Κάρχαρον] Qualis Appii *canina facundia*, de qua *D. Hieronym. J. B.*

Κάρχαρον] Vid. ſupra T. I. p. 694. ſive de *Merced. Cond.* c. 35. ubi ῥήτορα τ καρχάρων. Et T. 2. *Quom. Hiſt.* c. 43. τὴν μὲ σφοδρὰν ἔνιοι καρχαρόν. Rurſus *bis Accuſat.* c. 33. ὑλακτικὸν — καὶ κάρχαρον. Et videbis quantum aberrarint, qui ſupra in *Merced. Cond.* nomen proprium inde fecerant. *J. F. R.*

64. Τυπιτίμιον] Conf. ſupra T. I. p. 657. ſ. *de Mere. Cond.* c. 4. & loca parallela ibi ab *Solano* adlata. *J. F. R.*

70. Σοι ἐπαν.] W. ſolus optime. *M. du S.*

Σοι] Nolui omittere illud σοι, quod etſi W. ſolus ſuppeditat, tamen adprime hic adpoſitum eſſe, nemo negaverit; eleganter enim ſic interponi pronom. σοι, μοι & ſimilia, niſi ſatis notum crederem, exemplis bene multis probarem. Sic *Demoſth.* eleganti pleonaſmo, pro Cteſiph. p. 444. E. Λάβε μοι τὸ ψήφισμα τ Ὠρειτῶν. Noſter in *Abdic.* c. 31. pr. τοιαῦτά σοι ὁ πατὴρ — πέπονθε. Verum & μοι quaſi πλεονάζον interdum valere παρ' ἡμοῦ recte docet *Bergl.* ad Alciphr. I. Ep. 26. p. 107. Sed rurſus magis παρέλκον apud noſtrum ſatis ſaepe ſupra, ut in *Nigrin.* §. 5. Οὕτω σοι ἔνιοι αὐτὸς ἥδους — ἀπέρχομαι. Ac *Dial. Marin.* II. 2. τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Ποσειδῶν. Vid. & c. ſeq.

ullam nobis ſpem oſtendis, qui laudare audeas turpia adeo ac deſpuenda.

5. LYC. Dic mihi, Crato, iſtane de ſaltatione atque his, quae in theatro fiunt, reprehendis, cum ſaepe ea videris; aut ſpectaculum nunquam a te uſurpatum tamen turpe & deſpuendum, ut ais, arbitrare? Si enim vidiſti, nobis exaequatus es: ſin minus; vide, ne irrationabilis reprehenſio tua eſſe videatur, & audax, qui quae neſcis, *ea tamen* accuſes. CRAT. Nempe illud adhuc mihi ſupererat, cum prolixa iſtac barba, & cano capillo ſedere medium inter mulierculas, & ſpectatores furioſis ſimiles, plaudentem inſuper, & laudes indecentiſſimas inclamantem perdito alicui homini, praeter decorum ſe frangenti. LYC. Ignoſcendum tibi, Crato. Si vero mihi obſecutus aliquando, vel experimenti cauſſa te des *ad ſpectandum*, & oculos aperias: bene novi, te nihil intermiſſurum, quo ante alios ſpectaculum idoneo loco occupes, unde & videas accurate omnia, atque audias.

φαίνεις ἐλπίδα, ἐπαινεῖν τολμᾷς τὰ ὕτως αἰσχρὰ, καὶ κατάπυστα.

ΛΥΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κράτων, ταυτὶ δὲ δεῖ ὀρχήσεως, καὶ τῆ ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένων ἰδὼν, πολλάκις αὐτὸς ὑπτιμᾶς, ἢ ἀπείρατος ὢν τῦ θεάματος, ὅμως αἰσχρὸν αὐτὸ καὶ κατάπυστον, ὡς φῆς, νομίζεις; εἰ μὲ γὰ εἶδες, [c] ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι· εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἄλογος ἡ ὑπτίμησις εἶναί σε δόξῃ, καὶ θρασεῖα, καὶ ληγορῦντος, ὧν ἀγνοεῖς. KPAT. Ἔτι γὰ τῦτό μοι [d] τὸ λοιπὸν [e] ἦν ἐν βαθεῖ τύτῳ πώγωνι, καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, καθῆσθαι μέσον ἐν τοῖς γυναίοις, καὶ τοῖς μεμηνόσιν ἐκείνοις θεαταῖς, κροτῦντά τε πρωτέτι, καὶ ἐπαίνυς ἀπρεπεστάτυς ὑπιδοῦντα, ἀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς ὑδὲν δέον καλαχλωμύῳ;

ΛΥΚ. Σύγνωστά σε ταῦτα, ὦ Κράτων· εἰ δέ μοι πειθεῖς ποτὲ, καὶ ὅσον πείρας ἕνεκα παρέχοις ἑαυτὸν, ἀναπετάσας τὺς ὀφθαλμύς, εὖ οἶδα, ὡς οὐκ ἀνάξιος ἂν, μὴ ὑχὶ πρὸ τῆς ἄλλων θέας ἐν ὑπτηδείῳ καλαλαμβάνων· ὅθεν καὶ ὄψει ἀκριβῶς, καὶ ἀκύ-

c Ἐξ ἴσου ἡμῖν ἐ σὺ γεγένησαι] Ἐξίσης ἡ. κ. συγγεγένησαι *Fl.* At vulgatum ſervant *J. H. P.* &c. cum Codd. M. P. d Τὸ] Ita eſſe in *J. Fl. H.* notat *M. du S.* Sed & eſt in aliis. e Ἦν] Οὖν *P.* male. Ἦν recte cett. & M.

ſeq. f. &c. qualia plura collegit Cl. *Jenſ.* in Lect. Luc. p. 61. 62. Ubi merito miratur doctiſſimum *Fabrum* hoc fugiſſe. Vid. *Jenſii* not. ad *Timonis* §. 52, T. I. p. 168. Interdum autem non pleonaſmus, ſed emphaſis in eo eſt, ut hic. Vid. Fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graeciſſ. p. 353. *J. F. R.*

73. Τερψάμβῳ] *Homer.* Odyſſ. M. 188. *M. du S.*

Τερψάμβῳ] Verba ex ipſo Sirenum cantu Od. M, 188. quorum interpretationem poſuimus ex *Cic.* de fin. 5, 18. *J. M. G.*

Τερψάμβῳ] Quia verſus Homericus incipit Ἀλλ' ὄγε τερψ in Edd. vero *Luc.* Τερψάμβος initium verſus mentiebatur; id ſic mutavi, ut vides. *J. F. R.*

78. Οὕτως αἰσχρὰ] Perſuaſi antiqui *ſaltationem* umbram eſſe luxuriae. patet apud *Cicer.* pro Mur. *Horat.* Sat. 1. lib. 2. *Artemid.* lib. 1. *J. B.*

85. Εἰ μὲ γὰ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι] Interpretes: *ſi enim vidiſti, par nobis hac in re evaſiſti*, inepte, & ſine ſententia. Vertendum: *ſiquidem vidiſſes, paria nobiſcum feciſſes.* Mox ſequente pag. de hiſtrione ὡς ὑδὲν δέον καλαχλωμύῳ eſt *indecore ſe frangenti*, non ut vertunt, *in nullum uſum fracto.* Paullo poſt μὴ ἄραιστον, ἄρα ἰκείμην, eſt *male peream*, ut ſupra notavi, interpres invenuſte; *nunquam ego venuſtatem conſequar.* Nam quamvis *venuſtas* interdum felicitatem ſignificet, tamen hoc in interprete non ferendum. *J. G. G.*

Εἰ μὲ γὰ εἶδες] Puto hic dilemmate uti Lucianum. Aut vidiſti, aut non vidiſti ſpectacula. Si illud, non eſt, quod nobis objicias, idem enim feciſti; ſi hoc, parum idoneus es judex. *J. M. G.*

89. Ἐν βαθεῖ τύτῳ πώγωνι] Sic ſupra in *Revivisc.* c. 41. Et *Piſc.* 12. De *Merc.* 25. ac 33. Adde & *Zeux.* c. 8. *J. F. R.*

93. Ὀλέθρῳ] Iterum pro ὀλεθρίῳ, conf. ſupr. *Alex.* c. 11. *J. F. R.*

96. Καὶ ὅσον πείρας ἕνεκα] *Thucyd.* VIII. 92. p. 563. ἀπὸ addit, dicens: ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα. Quod Cl. *Duker.* ex *Xenoph.* quoque firmat, contra *Stephan.* Sed & ἀπὸ abeſſe alibi fatetur, hoc Luciani loco adducto. *J. F. R.*

ἀκούσῃ ἄπαιδα. ΚΡΑΤ. Μὴ ὄφαισιν ἄρα ἰκοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀναγκοίμην ποτὲ, ἐφ' ὃν δασύς τε εἴην τὰ σκέλη, καὶ τὸ γένειον ἀπαράτιλτος, ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἤδη ἐλεῶ, τελέως ἡμῖν ἐκβεβακχευμένον.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφέμενος, ὦ ἑταῖρε, τῶν βλασφημιῶν τούτων, ἀκοῦσαί μου τι περὶ ὀρχήσεως λέγοντος, ἣ τ' ἐν αὐτῇ καλῶν, καὶ ὡς οὐ τερπνὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμός ἐστι τοῖς θεωμένοις, καὶ ὅσα παιδεύει, καὶ ὅσα διδάσκει, καὶ ὡς [a] ῥυθμίζει τὰ ὁράντων τὰς ψυχὰς, καλλίστοις θεάμασιν ἐγγυμάζουσα, καὶ ἡδίστοις ἀκούσμασιν ἐνδιατρίβουσα, καὶ κοινόν τι ψυχῆς καὶ σώματος κάλλος ἐπιδεικνυμένη; τὸ γὰρ καὶ μὴ μουσικῆς καὶ ῥυθμοῦ, ταῦτα πάντα ποιεῖν, οὐ ψόγος ἂν αὐτῆς, ἀλλ' ἔπαινος ἂν εἴη. ΚΡΑΤ. Ἐμοὶ μὲν οὐ πάνυ σχολὴ μεμηνότος ἀνθρώπου ἀκροᾶσθαι, μᾶλλον δὲ ὅσον οὐ τοῦτο ἐπαινοῦντος, σὺ δὲ, εἰ βούλει, λῆρόν τινα καλλωπίσασθαί με, ἕτοιμος φαλλὸν ταυτὶ [b] λειτουργίαν ὑποσῆναι, καὶ καταχεῖν τὰ ὦτα, καὶ ἄνευ κηροῦ καταχέαι τὸ φαῦλον δυνάμενος. ὥστε

CRAT. Male vero peream, si quid tale unquam sustineam, quam diu quidem hirsuta crura habuero, & mentum non vulsum: itaque tui me jam miseret, plane bacchico furore correpti.

6. LYC. Vis igitur, amice, omissis maledictis hisce, audire me de saltatione aliquid dicentem, & quae in illa bona insint, & quam non ad delectationem modo pertineat, sed utilis etiam sit spectantibus, & quot ad res instituat, & quae doceat, quamque in ordinem redigat spectantium animos, dum pulcherrimis illos in spectaculis exercet, & optimis in rebus audiendis continet, & communem quandam animi atque corporis pulchritudinem ostendit. Quod enim etiam cum musica & rhythmo facit haec omnia, ea non reprehensio illius, sed laus fuerit. CRAT. Mihi quidem non omnino otium est, ad furiosum hominem audiendum, qui morbum laudet suum. Interea tu si velis nugis me tuis perfundere, paratus sum hoc tibi amici ministerium subire, & praebere aures, qui sine cera etiam tanquam non auditas transmittere res nauci pos-

a Ῥυθμίζει] Sic M. & Edd. Fl. Bz. P. S. recte. Ῥυθμίζοι male J. H. Ald. b Λειτουργίαν] Λειτουργίων Ald. Sed in marg. Λειτουργίων adscriptum. Cett. Edd. recte, ut edidimus.

2. Μὴ ὄφαισιν ἄρα] Ἀττικὸν τοῦτο ἐστὶ σόλοικον δοκοῦν. ὄφελε γὰρ, μὴ ὄφαις εἶναι αἰτιατική. * σημαίνει δὲ τὸ μὴ καὶ † τύπτειν φάσαι. Νῦν δὲ ‡ Ἀττικῇ συνηθείᾳ δοτικῇ πέχρηται ὁ Θαλλόγυς, ὡς ἐπὶ τοῦ, ἄμφω τὼ χεῖρε καὶ § τοῦ χροῒ θηλυκοῖς ὀνόμασιν ¶ ἀρσενικὰ ἄρθρα προστιθεὶς. V.

Μὴ ὄφαισιν ἄρα] Λουκιανὸς οὖν τῷ Ἥρως ἐστὶ Διὸς καὶ οὐ Ἑταιρικοῖς. τοῦτ' ἔστι, μὴ εἰς ὄφαιναν, ἤτοι Ὄλυμπον, ἵνα καὶ τὸν Ἥ μακάρων ἔπειτα. ὄφαις γὰρ ὁ Θαλῆς τοῖς παλαιοῖς τὸν ὄφανὸν τοῦλαι, ὥσπερ Ὅμηρος (Il. E. 749.) ὠφανίδωσι δὲ τούτων ἐλέγχθη οἱ πασῶν χαρίτων τέλειοτάτης. καὶ ἀπὸ τοῦτο Φιλόστρατος εἶπεν β'. περὶ ἡρῶν οὕτω λέγει. Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς ὄφαις ἰδεῖν, τὰς τῆ ὀφανοῦ πύλας Ὁμήρῳ ἀνοῖγνυσι καὶ ἐπὶ ταῖς ὄφαις εἶναι ἐδόκει τοῖς ἀνθρώποις ὁ οὐρανός. ἐπεὶ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀνοίγειν τὰς ὄφαις ἔλεγον, ἐπὶ τοῦ κλείειν ἐχρῶντο τῷ ἐπιθεῖναι. Ἀριστοφάνης δὲ ἄρας ἔφη λέγων οὐ τῷ Δ. περὶ αὐτῶν. Et *Athen.* II. 27. in extrema pagina περὶ θρόνων ex antiquo Comico, opinor, μὴ ὄφαισιν [μὲν ἐς κεφαλὴν] ἵκοιτο ὁ τοὺς θρόνους φαγών. (Ad quem locum vid. *Casaub.* L. II. 14.) G.

* Σημαίνει δὲ τὸ] Ita dedit *M. du S.* pro vulgato σημαῖ δὲ γε.
† Τύπτειν] Ita correxi ex C. Τὸ πτὸν V. Τυπτὸν M. *M. du S.*
‡ Ἀττικῇ] Καὶ ἡ Ἀττ. erat in Ed. Delevit *nai à* Idem.
§ Ταῖν] Sic recte C. Τῶν male P.
¶ Ἀρσενικὰ ἄρθρα] Ἀρσενικῷ ἄρθρῳ. C.

2. Μὴ ὄφαισιν ἄρα ἰκοίμην] An sic: μὴ ὄφαισιν ἀφίκοιμι. Τὸ ἀναγκοίμην n. pl. locus videtur e poëta quopiam sumtus. F. G.

Μὴ ὄφαισιν — &c.] Vide supra ad S. A. VI. *M. du S.* Ad-

possim. Itaque jam silentium tibi praebebo, & dic quidquid volueris, quasi nemo plane audiret.

7. LYC. Bene sane, Crato, hoc maxime petebam. Scies enim paullo post, num nugae tibi, quae dicturus sum, videantur. Ac primo quidem illud omnino videris mihi ignorare, quam non recens sit hoc saltandi studium, neque heri aut nudius tertius coeperit, verbi caussa progenitorum nostrorum aetate, eorumve, qui horum fuere majores; sed qui verissimas tibi saltationis origines enarrant, illi cum primo omnium ortu natam tibi dixerint, quippe quae cum antiquo illo Amore simul in conspectum prodierit. Etenim illa astrorum chorea, planetarum illa ad inerrantes conjunctio, & concinna illorum communio, & ordinatus ille concentus, primigeniae illius saltationis documenta sunt. Cum autem paullatim creverit, & accessionem subinde in melius nacta sit, jam ad summum videtur perfecta, & evasisse varium quoddam, & consentiens undique, & musarum plurium bonum.

8. Primum autem dicunt Rheam, de-

ἤδη σιωπήσομαί σου, καὶ λέγε ὅτι σοι [c] ἐθέλοις, ὡς μηδὲ ἀκούοντός του.

ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Κράτων, καὶ τοῦτο ἐδεόμην μάλιστα. εἴσῃ γὰρ κατ' ὀλίγον εἰ λῆρος εἶναί σοι δόξει τὰ λεχθησόμενα, καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο πάνυ ἠγνοηκέναι μοι δοκεῖς, ὡς ὁ νεώτερον τὸ τῆς ὀρχήσεως ἐπιτήδευμα τοῦτό ἐστιν, οὐδὲ χθὲς καὶ πρώην ἐρξάμενον, οἷον κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν, ἢ τοὺς ἐκείνων, ἀλλ' οἵ γε ἀληθέστατα ὀρχήσεως πέρι γενεαλογοῦντες, ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὅλων φαῖεν ἂν σοι καὶ ὄρχησιν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναπαφανεῖσαν. ἡ γοῦν χαρεία τῶν ἀστέρων, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς τῶν πλανήτων σύμπλοκή, καὶ εὔρυθμος αὐτῶν κοινωνία, καὶ εὔτακτος ἁρμονία, τὰ πρωτογόνου ὀρχήσεως δείγματά ἐστι. κατ' ὀλίγον δὲ αὐξανομένη, καὶ τὰ πρὸς τὰ βέλτιον ἀεὶ προσήκης τυγχάνουσα, νῦν ἔοικεν ἐς τὰ ἀκρότατα ἀφῖχθαι τελείας, καὶ γεγενημένης ποικίλου τινός, καὶ πανάρμονος, καὶ πολύμουσον ἀγαθόν.

[d] Πρῶτον δέ φασι Ῥέαν ἡδεῖσαι τῇ τέχ-

[c] Ἐθέλοις] Nil mutare *J. Fl.* notat *M. du S.* [d] Πρῶτον] Et sic habere Edd. vett. notat idem.

Adde rursus infra *Dial. Meretr.* X. med. *J. F. R.*

Μὴ ἅρμοσιν ἅρμα ἰκείμην] Non omnia intelligo, quae *Gujet.* tradit, nec quidquam est mutandum; est enim imprecandi & jurandi formula. De qua vid. Scholiast. nostrum, cui etiam addo verba *Scholiast.* ad *Aristoph.* Lysistr. 1036. Μὰ ἅρμιον ἵκοιτο, ait, Εἰρήνης τι κατάρας ἀρχαϊκῶς ταῦτα γυνὴ φαίνεται, ἃ ἐν πολλοῖς ὁ Λουκιανὸς ἐχρήσατο· ὡς ὁ τῷ Ἥρᾳ ἢ Διὶ ἀμολογῶ — — καὶ πάλιν ὁ τῆς περὶ ὀρχήσεως μὴ ἅρμιον ἱκείμην, εἴτε τοιοῦτον ἀναγκαίμην· καὶ αὖθις ἐν τοῖς· μὴ ἅρμιον ἵκοιτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος: at in ipso *Aristoph.* legitur: Ἀλλὰ μὴ ἅρας ἵκοιτ'. quod tamen vitiose sic scriptum in nonnullis Codd. ait Scholiast. Verum id nunc non inquiro. Patet saltem apud Lucian. vulgatam se recte habere, & ἅρμα pro ἅρας, quod alter damnat, ab altero genuinum dici. Conf. supra *Deor. Dial.* VI. §. 4. T. I. p. 219. Ubi Cl. *Hemsterh.* id convertit: *pessime pereat*, & conf. notas ipsius ac *Solani*. Plura hic addere temporis angustia prohibeor. *J. F. R.*

5. Ὡς νῦν γε ἐμὲ ἔτι ἔλεῶ] Interpres: *ut me tui nunc miseret.* Sed non expressit illud ὡς νῦν γε, quod vertendum, *ut nunc se res habet.* Alias dicitur, τὸ νῦν ἔχον, ut ap. *Max. Tyrium* Dissert. 21. *J. F. R.*

23. Ἀνδὸς κρεῖττον ὦδε κακοῦσθαι τὰ φαύλων δυνάμενον] Interpres, *cum fine cera res malas audire possim.* Non expressit vim verbi ὦδε κακοῦσθαι, quod dicitur de eo, qui oscitanter audit, quum dicta alicujus non afficiunt, qui audit quasi non audiat, & huc facit, quod mox dicitur: λέγε, ὡς μὴ δὲ ἀκούοντός του. *H. V.*

32. Χθὲς ἢ πρώην] Vide Paroemiogr. *J. F.*

Ibid. Οὐδὲ χθὲς καὶ πρώην] Sic *Long. Past.* III. p. 97. sive p. 73. Ed. *Moll.* qui in nott. plura hujus proverbialis locutionis, qua tempus admodum nuper actum denotetur, adfert. Veluti ex *Synes.* p. 15. D. idem profert Frater cariss. in *Belg. Graeciss.* p. 537. *J. F. R.*

37. Τῷ ἀρχαίῳ ἱκείμην] Conf. supr. *Deor. Dial.* II. pr. Et *Long. Past.* II. p. 35. Ed. *Moll.* ubi *Cupido* ait: Οὗτος πατὴρ ἐγώ, καὶ εἰ φαῦλα πατῶ, ἀλλὰ τῷ Κρόνου πρεσβύτῃ. Sed video hunc jam adductum a Cl. *Hemsterh.* quem cum aliis comment. vid. ad l. c. *Luciani*, T. I. p. 206. *J. F. R.*

τέχνη, ἐν Φρυγίᾳ μὲν τοὺς Κορύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ τοὺς [a] Κυρῆτας ὀρχεῖσθαι κελεῦσαι, καὶ ὀλίγα τὰ μέτρια ὠνάλωτο τέχνης αὐτῶν. οἱ [b] γὰρ περιορχήσαντες διεσώσαντο αὐτῷ τὸν Δία, ὥστε καὶ σῶστρα εἰκότως ἂν ὁ Ζεὺς ὀφείλειν ὁμολογοίη αὐτοῖς, ἐκφυγὼν διὰ τῶν αὐτῶν ὀρχήσεων τοὺς πατρῴους ὀδόντας· [c] ἐν ὅπλοις δὲ αὐτῶν ἡ ὄρχησις ἦν, τὰ ξίφη μεταξὺ κροτούντων πρὸς τὰς ἀσπίδας, καὶ πηδώντων ἔνθεόν τι, καὶ πολεμικόν. μετὰ δὲ, Κρητῶν οἱ κράτιστοι ἐνεργῶς ὑπετηδεύσαντες αὐτὸ, ἄριστοι ὀρχησταὶ ἐγένοντο, οὐχὶ οἱ ἰδιῶται μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικώτεροι, καὶ πρωτεύειν ἀξιοῦντες. ὁ γοῦν Ὅμηρος τὸν Μηριόνην οὐκ αἰσχύναι βουλόμενος, ἀλλὰ κοσμῆσαι, ὀρχηστὴν προσεῖπε, καὶ ὅτως ἄρα ὀπίσημος ἦν, καὶ γνώριμος ἅπασιν ὑπὸ τῆς ὀρχηστικῆς, ὥστε οὐκ οἱ Ἕλληνες μόνον ταῦτα ἠπίσταντο περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ Τρῶες αὐτοὶ, καίτοι πολέμιοι ὄντες. ἑώρων γὰρ, οἶμαι, καὶ τὸν ἐν τῷ πολεμεῖν αὐτοῦ κουφότητα, καὶ εὐρυθμίαν, ἣν ἐξ ὀρχήσεως ἐκέκτητο. φησὶ δὲ τὰ ἔπη ὧδέ πως.

Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστὴν περ ἐόντα,
Ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε·
καὶ ὅμως οὐ κατέπαυσεν αὐτόν. ἅτε γὰρ ἠσκη-

lectatam arte, in Phrygia Corybantes, Curetes autem in Creta, saltare jussisse, nec mediocrem retulit artis illorum fructum. Illi enim circum saltando Jovem illi servarunt, ut credibile sit etiam Jovem fateri, se salutis suae illis praemia debere, qui saltationis illorum beneficio dentes patris sui effugerit. Armata autem fuit illorum saltatio, qui interim gladios incuterent clypeis, & tanquam divinitus immisso furore bellico insultarent. Postea vero Cretensium fortissimi quique, operoso studio hoc agentes, saltatores optimi facti sunt, neque de plebe modo homines & privati, sed regibus proximi, & qui ad primatum adspirarent. Homerus enim Merionen non contumeliosa nota afficere volens, sed ornare, saltatorem appellavit. Et ita sane insignis erat & notus omnibus hac arte, ut non Graeci solum haec de illo scirent, sed Trojani quoque, licet hostes. Videbant enim, puto, etiam ipsius agilitatem in pugna, & concinnam mobilitatem, quam saltatione sibi paraverat. Ita autem fere versus dicunt:

Merione quamquam saltator maximus audis,
Ista tamen forsan mea te confecerit hasta:

Et tamen non confecit illum. Tanquam enim

a Κουρῆτας] Sic Edd. *J. Fl. H. Ald. P. S.* Κούρητας W. Κυρῆτας *S.* habere *Solanus* notat; sed fallitur, si *Salm.* Ed. putat. b Γὰρ] Γὴ M. & *Fl.* Vulg. serv. cett. c Ἐν ὅπλοις] Sic *J. Fl. B2. Ald. H. P. S.* Ἐνόπλιος W.

49. Κελεῦσαι] Pro διδάξαι. Curetum autem saltatio armata. V. *Clem. Alex.* p. 10, 1. *M. du S.*

55. Ἐν ὅπλοις] Si respexeris ad §. 21. ubi ἐνόπλια παιδιάν, & ad *Demon.* §. 38. credes ἐνόπλιος & hic recipiendum. Sed quia vulgata hic potest tolerari, nihil mutavi. *J. F. R.*

57. Πολεμικὸν] Hanc saltationem περίλιν vocat *Callimach.* hym. εἰς Δίαν. *J. B.*

62. Ὅμηρος] Vid. Il. Π. 617. *M. du S.*

71. Μηριόνη] Iliad. Π. *J. B.*

Μηριόνη &c.] *Homer.* loco modo indicato. *M. du S.*

78. Τέχνην τὸ περ. ποιε.] Conf. infra §. 21. ubi τοῦτο ἔργον ποιούμενον eodem modo. *J. F. R.*

92. Καρυατίζειν] De hac voce copiose ad *Pausan.* *J. B.*

Καρυατίζειν] V. *Thes. Cr. Grut.* I. 785. ab oppido Laconiae Caryae vel caryum dicto, in quo lucus Dianae Sacer. In eo ejus Deae festa cum cantu solemni chorus virginum celebrabat, contendentibus inter se Citharoedis. *Polemon.* II. *Exestides citharoedus Pythia vicit. Vicit & Caryorum certamen in Lacedaemonia.* Unde *Statius: Plaudentique habiles Caryae resonare Dianae.* Quamquam ibi in vulgatis legitur *Curiati.* Denique meminit & *Diomedes* Grammaticus. Atque haec ex Thesaur. l. c. *M. du S.*

Καρυατίζειν] Virgines Lacedaemonias in honorem Dianae Caryatidos saltare solitas, *Pausanias* auctor est Lacon. p. 178, 40. Τὸ δὲ χορεῖον Ἀρτέμιδος τῆς Νυμφῶν ἐστιν αἱ Κάρυαι. Καὶ ἄγαλμα ἔστηκεν Ἀρτέμιδος ἐν ὑπαίθρῳ Καρυάτιδος, χορεύουσι δὲ ἐνταῦθα αἱ Λακεδαιμονίων παρθένοι κατὰ ἔτος ἑξῆσαι, καὶ ἐπιχώριος αὐτοῖς καλεῖται ὄρχησις. Huc pertinent Καρυάτιδες ὀρχούμεναι in figil-

enim exercitatus ſaltandi arte, facile puto effugit emiſſa in ipſum jacula.

9. Multos autem alios etiam Heroum dicere cum poſſim iisdem in rebus exercitatos, qui illam tanquam artem habuere, ſatis puto, Neoptolemum, Achillis filium, ſaltandi arte praeſtantiſſimum, qui genus pulcherrimum adjecit Pyrrhichiam ab ipſius nomine (*Pyrrho*) dictam: & Achilles audiens iſta de filio, magis arbitror eis gaviſus eſt, quam pulchritudine & virtute illius reliqua. Itaque Ilium invictam ad eum diem urbem, illius ſaltatoria deſtruxit & ſolo aequavit.

10. Lacedaemonii quidem, qui fortiſſimi Graecorum eſſe videntur, a Polluce & Caſtore Caryaticam edocti (ſaltationis id genus eſt, quod Caryis, Laconicae pago, diſcitur) cum muſis omnia faciunt, adeo ut etiam ad tibiam & rhythmum pugnent, & ordinatum pedis ingreſſum; & primum ſignum pugnae Lacedaemoniis canat tibia. Igitur etiam vicerunt omnes, muſica duce, & motuum concinnitate, videasque illo-

75 μᾶλλον ἐν τῇ ὀρχηστικῇ, ῥᾳδίως οἶμαι διεδίδρασκε τὰς ἐπ' αὐτὸν ἀφέσεις τ' ἀκοντίων.

Πολλοὺς δὲ κ' ἄλλους τῶν ἡρώων εἰπεῖν ἔχων τοῖς αὐτοῖς ἐγγεγυμασμένους, κ' τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένους, ἱκανὸν ἡγοῦμαι

80 εἶ Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲν παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ λαμπρέψαντα ὅτι τῇ ὀρχηστικῇ, κ' εἰδος τὸ κάλλιστον αὐτῇ προστεθεικότα, Πυρρίχιον ἀπ' αὐτοῦ κεκλημένον. κ' ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα ὑπὲρ τοῦ παιδὸς πυνθανόμενος, μᾶλλον ἔχαιρεν, οἶμαι,

85 ἢ ὅτι τῷ κάλλει, κ' τῇ ἄλλῃ ἀλκῇ αὐτοῦ. Τοιγαροῦν τ' Ἴλιον τέως ἀνάλωτον οὖσαν ἡ ἐκείνου ὀρχηστικὴ καθεῖλε κ' εἰς ἔδαφος κατέῤῥιψε.

90 Λακεδαιμόνιοι [d] μέν, ἄριστοι Ἑλλήνων εἶναι δοκοῦντες, ὑπὸ Πολυδεύκους κ' Κάστορος καρυατίζειν μαθόντες (ὀρχήσεως δὲ κ' τοῦτο εἶδος, ἐν Καρύαις τ Λακωνικῆς διδασκόμενον) ἅπαντα μετὰ μουσῶν ποιοῦσιν,

95 ἄχρι τοῦ πολεμεῖν πρὸς αὐλὸν καὶ ῥυθμόν, κ' εὐτακτον ἔμβασιν τοῦ ποδός· κ' τὸ πρῶτον σύνθημα Λακεδαιμονίοις πρὸς τ μάχην ὁ αὐλὸς [e] ἐνδίδωσι. τοιγαροῦν καὶ ἐκράτησαν ἁπάντων, μουσικῆς [f] αὐτοῖς καὶ εὐρυθμίας ἡγουμένης. ἴδοις [g] δ' ἂν κ' τὰς ἐφήβους αὐ-

τοῦ

d Μὲν] Δὲ M. Sed a recentiore manu. e Ἐνδίδωσι] Et ſic cum *J.* habere *Fl.* notat *M. du S.* Sed habent & *H. P.* &c. f Αὐτοῖς] Αὐτῆς *Fl.* & L. Prius retinent Edd. cett. cum Codd. M. & P. g Δ' ἂν] Δ' ἂν νῦν ἴτε W. & κ' ſupra ſcriptum eſt.

ſigillo Clearchi apud *Plutarchum* Artaxer. p. 1864. extr. *H. Steph.* Meminit etiam *Diomedes* lib. 3. p. 483. extr. Putſch. Quo auctore Lucianus ad totam gentem tranſtulerit, nondum inveneram. *J. M. G.*

95. Καὶ ῥυθμὸν] De rhythmo hoc, quem ad modum Muſices in progrediendo ad praelium obſervabant Lacedaemonii, vid. *Thucyd.* V. 70. p. 360. Ibique *Duker.* (quem videndum commonuerat Cl. *Hemſterh.* in marg.) No. 17. Sic enim per errorem typotheth. numerus eſt expreſſus. pro verſu 84. exempla autem alia ſimilia profert Vir Clar. l. c. *J. F. R.*

97. Πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς] Idem *Hemſterh.* indicat, conſuli poſſe *Davis.* ad *Cic.* Tuſc. D. p. 139. i. c. L. 2. c. 15. quod faciens video & hunc ex *Stob. Athen. Gell. Plut.* & hoc Luciani loco probare Lacedaemoniis uſitatum fuiſſe *fiſtulas* in praelio pro *tubis* adhibere. *J. F. R.*

98. Ἐνδίδωσιν] Fere ſuſpicor *Solanum* quaeſiſſe varietatem, propter uſum rariorem hujus phraſeos; quia *indidonai* alibi plerumque eſt *retrocedere*. Sed recte ſe habet de ſono muſico, & reſpondet noſtro: een toon aangeven. Sic *Long. Paſt.* IV. pr. (Ed. *Moll.* p. 106.) Ἐνεθύζετο δὲ ὁ αὐτὸς (ὁ Πὰν) συρίζων ἐπὶ πίτυρας ὁμοίως ἐνδιδοὺς κοινὸν μέλος τοῖς κατοῦσι, κ' τοῖς χορευούσαις. Quod optime *Moll.* convertit: *ſimilis impertienti cantum*: licet alibi non ſemel hallucinetur. *J. F. R.*

99. Αὐτοῖς] Αὐτῆς L. & *Fl.* Sed praeſtat αὐτοῖς, quod M. & P. etiam tuentur. *M. du S.*

1. (Καὶ τοῖς ἱφ.)] Parentheſin hanc Scholium eſſe puto, quod in textum irrepſerit. *M. du S.*

Ibid. Δ' ἂν νῦν ἴτε] Has duas poſteriores voces habet W. ſolus. *M. du S.*

περὶ δ' μέσον ὀρχεῖαι ἢ ὁπλομαχεῖν μανθάνουσιν. ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι, καὶ [a] παίσωσιν, καὶ παισθέντες, ἐν τῷ μέρει παίωσιν, εἰς ὄρχησιν αὐτοῖς ἡ ἀγωνία τελευτᾷ. καὶ αὐλητὴς μὲν ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ὑπαυλῶν καὶ κτυπῶν τῷ ποδί, οἱ δὲ, κατὰ στοῖχον ἀλλήλοις ἑπόμενοι, σχήματα πολεμικὰ ὀρχοῦνται, πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνοντες, ἅμα μὲν πολεμικά, καὶ μετ' ὀλίγον δὲ χορείους, καὶ Διονύσῳ καὶ Ἀφροδίτῃ φίλα.

Τοιγαροῦν καὶ τὸ ᾆσμα, ὃ μειρακύλλιοι ὀρχούμενοι ᾄδουσιν, Ἀφροδίτης ἐπίκλησίς ἐστι καὶ Ἔρωτος, ὡς συγκαμάζοιεν αὐτοῖς, καὶ συνορχοῖντο. καὶ θάτερον δὲ τῶν ᾀσμάτων (δύο γὰρ ᾄδεται) [b] διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι. πόρρω γάρ [c] φασιν, ὦ παῖδες, πάδα μετάβαλε, καὶ [d] κωμάξατε βέλτιον, τετράκις, ἄμεινον ὀρχήσασθε. ὅμοια δὲ καὶ οἱ τὸν ὅρμον καλούμενον ὀρχούμενοι ποιοῦσιν.

rum adoleſcentes non minus ſaltare, quam pugnare armis diſcentes. Cum enim manibus jam conſertis percuſſere, & percuſſi ſunt, cum per vices quieſcunt, in ſaltationem illis certamen exit. Ac ſedet in medio tibicen, canens, pede ſolum percutiens: illi vero, ut in verſus diviſi ſunt, ſe invicem ſecuti habitus oſtendunt omnis generis, incedentes ad numeros, jam quidem bellicos, paullo poſt autem ſaltatorios, Bacchо & Veneri gratos.

11. Quare etiam canticum, quod inter ſaltandum canunt, Veneris invitatio eſt & Cupidinum, ut ſaltent ſecum, & tripudient: alterum vero canticorum, duo enim canuntur, inſtitutionem continet, quomodo ſaltandum ſit. *Porro* enim ajunt, *o pueri promovete pedem, & ſaltate melius.* Similia vero faciunt illi quoque, qui Hormum ſaltant.

12. Eſt

a Παίσωσιν] Παίσωσιν ἀλλήλοις Edd. Abeſt ἀλλήλοις a W. Ideo expunxit *Solanus*. b Διδασκαλίαν] Καὶ διδασκαλίαν Fl. Abeſt καὶ a reliquis & ab M. c Φασιν] Nil mutat *J. Fl. H. P.* & M. d Κωμάξατε] Sic Fl. Κωμάσατε cett. & M.

3. Ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι] Vertunt Eraſmus, *ubi enim jam ſummis colluctanei ſunt digitis*, Benedictus, *cum enim ſummis digitis colluctari deſiſſent*, adnotavit Pater, ἀκροχειρίζειν, τὸ πυκτεύειν & παγκρατιάζειν ἀπὸ συμπλοκῆς. Quæ vera ſunt; & vanæ interpretationes. *J. G.*

Ibid. Παίσωσιν καὶ] Inter duas haſce voces in impreſſis erat ἀλλήλοις, quod nos duce W. delevimus. *M. du S.*

14. Συγκαμάζοιεν] Hic pariter & paullo poſt ad συγκαμάζειν & κωμάζειν interpretationem addit; hic tectius, apertius deinde. Nempe videtur in primis Dorum fuiſſe, quibus accenſentur Lacedaemonii, verbo κωμάζειν, uti de ſaltatione hilari. Sic certe *Pindarus* Ol. Θ, 6. itemque IA. 16. Sic *Heſiodus* Scut. Her. 281. Ἔστιν δ' αὖθ' ἑτέρωθι νέοι κώμαζον ἰσῃ' αὐλοῦ, Τοίγε δ' αὖ παίζοντες ἰσῃ' ὀρχηθμῷ & ἀοιδῇ. π. τ. λ. Hinc apud *Heſychium* κωμασθῆναι ἐρασθῆναι, & κῶμος, ἁδὺς ὀρχήσεως. *J. M. G.*

18. Κωμάξατε] Ita optime Fl. pro eo quod in reliquis eſt κωμάσατε. Sic enim Dores efferre ſolebant. vox apud *Pindarum* frequens. Vide Nem. II. ſub finem, & Ol. XI. *Pyth.* IX. *M. du S.*

22. Παρ' ἅνα] Quid hoc ſit, diſce ex Καλαπλ. c. 4. & v. *Thucyd.* V. 82. A. Credo tamen aliud hic ſignificari, alternis ſcilicet pueros, puellasque poſitas. *M. du S.*

27. Τὸν ὅρμον] An idem ſit cum Homerica ſaltatione Il. XVIII. dubitat *Meurſius*. *Apuleius* ſolus nominat. Mileſ. X. Hormum canebat bellicoſum. *M. du S.*

Τὸν ὅρμον] Rario appellationis ea videtur, quod ὅρμος in quantum *monile* eſt, habet bacas, uniones, gemmas, diverſas, ordine tamen certo alternoque eadem linea ſibi junctas. Germani etiam eadem fere ratione nomine eodem, Reihe, & lineam margaritarum & chorum ſaltantium appellant. *J. M. G.*

28. Ἀνδρίας] Etſi ἀνδρία pro *fortitudine* hodie vulgo uſitatius eſt quam ἀνδρεία, hoc tamen praetuli, memor admonitionis *H. Stephani*, cujus verba in Theſ. T. I. p. 439. ſunt: „ Invenitur autem ſcriptum modo ἀνδρία, modo ἀνδρεία, quae ſcripturae varietas „ in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. *Suidam* tamen ſequendo videtur potius ſcribendum „ ἀνδρία, ut differat ab ἀνδρεία adjectivo, veluti cum „ dicitur ἀνδρεία ψυχή. Ac ſane in emendatis codicibus paſſim occurrit ſcriptum ἀνδρία. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ αἱ Γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς εἶδος ὄρχησις] *Erant & illis Gymnopodine, genus ſaltationis.* Sic interpres. ſed legendum καὶ αἱ Γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς εἶδος ὄρχησις. *Et erant Gymnopaediae genus ſaltationis.* Erat autem ſaltatio nudorum puerorum, cujus meminit Athenaeus, Heſychius, Pauſanias. Plutarchus in Apophtegmatis Ageſilai ἔτι δὲ παῖδα, inquit, ὄντα αὐτὸν γυμνοπαιδίας ἀγούσης ὁ χορηγὸς ἔστησεν εἰς ἄκρον τό-

12. Eſt autem Hormus ſaltatio communis adoleſcentium atque virginum, alterna ſerie choreas agentium, monilique, qui Hormus eſt, re vera ſimilium. Ac ducit choream juvenis, juveniles greſſus ſaltans, & quibus deinde in bello uſurus eſt: ſequitur virgo decenter ſaltare ſuum ſexum docens, ut adeo ſit *monile* quaſi ex modeſtia & fortitudine plexum. Gymnopaediae ſimiliter ſaltatio apud eos eſt.

Ὁ δὲ ὅρμος ὄρχησίς ἐστι κοινὴ ἐφήβων τε καὶ παρθένων, πᾶς ἕνα χορεύοντων, καὶ οἷς ἀληθῶς ὅρμος ἐοικότων. καὶ ἡγεῖται μὲν ἑνὸς ἔφηβος τὰ παικτὰ ὀρχούμενος, καὶ ὅσους ποτὲ ἐν πολέμῳ χρήσεται· ἡ παρθένος δὲ ἕπεται κοσμίως, τὸ θῆλυ χορεύειν διδάσκουσα, οἷς εἶναι τὸν ὅρμον ἐκ σωφροσύνης καὶ ἀνδρίας πλεκόμενον. καὶ αἱ γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὄρχησίς ἐστιν.

13. Quae autem Homerus de Ariadne in Clypeo *Achillis deſcribendo fecit carmina*, & de choro, quem illi exercuit Daedalus, apud te, qui legeris, praetermitto, & ſaltatores duo, quos ibi poëta *in caput ſaltantes* appellat, chori duces. Et quae rurſus ait in clypeo, *Saltantes juvenes convertebantur*.

Ἃ δὲ Ὅμηρος ὑπὲρ Ἀριάδνης ἐν τῇ ἀσπίδι ποιήσας, καὶ τὸν χορὸν, ὃν αὐτῇ Δαίδαλος ἤσκησεν, οὐκ ἀπιγνωκότι σοι παρίημι· καὶ τοὺς ὀρχηστὰς δὲ τοὺς δύο, οὓς ἐκεῖ ὁ ποιητὴς κυβιστητῆρας καλεῖ, ἡγεμόνας τοῦ χοροῦ καὶ πάλιν, ἃ ἐν τῇ αὐτῇ τῇ ἀσπίδι λέγει· Κῆροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδί-

e Ἀνδρίας] Ἀνδρίας W. Prius tenent *F. Fl. P. H. Ald.* *f* Γυμνοπαιδίαι] Γυμνοπαιδίαι male Edd. priores & M. *g* Ὁμοίως] Ὁμοίως *Graev.* male. Nil mut. Edd. priores. *h* Κυβιστητῆρας] Sic W. & *Homer.* Κυβιστῆρας. Edd. priores. *i* Αὐτῇ] Inſertum ex W. Deerat in Edd. *k* Ἐδίνεον] Reſtit. ex *Homer.* Ἐδίνεον male Edd. Luciani priores.

vlarum. Ageſilaum adhuc puerum cum Lacenica ſaltatio paragereturi, in qua pueri undabantur. chori praefectus conſtituit in parvum honeſto loco. Vide *Joſ. Scaligerum* ad Euſebii Chronicon ad num. MCCCCXLVII, ubi oſtendit Hieronymum quoque legiſſe Γυμνοπαιδία, & vertiſſe *undipedalia*. de Caryatide vero, ſeu ſaltatione alia Lacedaemoniorum, ut & de ὅρμῳ vide *Meurſii Laconi.* lib. 11. c. 12. *J.G.G.*

Ibid. Γυμνοπαιδίαι] Vide *Meurſium* in Orch. qui emendare primus juſſit. Feſtum erat apud Lacedaemonios celeberrimum, & in eo ſaltatio. Nudi ſaltabant chori duo, puerorum unus, virorum alter. *Athen.* 678. B. meminere *Plut.* apophth. Lac. & in Ageſil. *Thucyd.* etiam l. V. 82. adde etiam *Plut.* de Muſica. τούτων δὲ καὶ γυμνοπαιδίαν τὰ μὲν τοὺς γυμνοπαιδίας τοὺς ἐν Λακεδαίμονι. In omnibus editis & ipſo M. legitur in hoc Luciani loco γυμνοπαιδίαι, uti & apud *Suidam*, mendoſe. *M. du S.*

Γυμνοπαιδίαι] Nimis ſaepe occurrit apud optimos ſcriptores γυμνοπαιδία. γυμνοπαιδίαι, γυμνοπαιδίαν ἄγειν, ut non probemus emendationem *Meurſianam*, quo duce *Kuſterus* apud *Suidam* etiam γυμνοπαιδία, γυμνοπαιδίαν ſubſtituit. Γυμνοπαιδίαι ſunt apud *Herodotum* 6, 67. Feſtum & ſtatum diem fuiſſe apparet ex *Thucyd.* 5, 82. De ipſa ratione certaminis aliquid diſcere licet e loco *Xenophontis* Hellen. L. 6. p. 597. C. Pariſ. Γυμνοπαιδίαν τε ἄγειν [f. ἄγων] ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, ἐν τῷ Λακεδαιμονίῳ χωρὶς ἄλλου ὄχλου κ. τ. λ. deſignat ita tempus, illi Spartam nuntii de clade Leuctrica. Idem narrat *Plut.* Ageſil. p. 1128. lit. Steph. 8. qui etiam caelibes γυμνοπαιδίας ſpectaculo excluſos refert Lycurgo p. 88. Add. Apophth. p. 368. inter dicta Ageſilai, it. de Muſica p. 2078. *Athenaeus* L. 14. p. 630. E. ἡ γυμνοπαιδία, inquit, παραμυθία ἦν τῇ τροφίμῃ ἀρχούσῃ. Et p. 631. B. de eadem, ut etymon indicare velle videatur, Γυμνοὶ γὰρ ὀρχοῦντο οἱ παῖδες κόσμου κ. τ. λ. ſunt enim pluſcula. Nec aliter eſt apud *Pauſan.* Lacon. p. 93, 5. Haec me movent ut γυμνοπαιδίας hic legendas arbitrer, licet non ignorem, pro γυμνοπαιδίᾳ poſſe forte colorem quaeri ex illa ratione, qua φαινομηρίδας ludibrii cauſſa appellabant Lacaenas virgines, de quo *Plutarch.* in comparatione Lycurgi & Solonis p. 140. quo in libro p. 97. eſt etiam praeclarus locus de militari illa & forti Lacedaemoniorum rhythmica. *J.M.G.*

29. Ὁμοίως] Cl. *Graev.* in nota ὁμοίως legit, neſcio num dedita opera, an caſu, ſed mutatione nihil opus, ut ex verſione ſatis adparet. *J.F.R.*

30. Ὅμηρος] Vid. Il. Σ. 590. *M. du S.*

31. Ἀριάδνης] Homeri non eſt peculiaris aliquis liber hoc titulo inſcriptus; ſed pars Il. Σ. in qua deſcribitur clypeus, quem Achilli Vulcanus fabricabat. *A.V.*

34. Κυβιστητῆρας] Vid. *Homer.* Il. Σ. 604. Sic W. & ipſe Homerus recte. *M. du S.*

35. Αὐτῇ] W. ſolus. *M. du S.*

36. Κῆροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον] *Homer.* Iliad. XVIII. ubi eſt ἴδρυον. *Th. M.*

Ibid. Ἐδίνεον] Locus eſt in clypeo Achillis Il. Σ. ubi ἴδρυον. Unde error Luciani ſcribentis, omnes enim Cod.

μον. ὡς τι κάλλιστον τοῦτο τῇ Ἡφαίστῳ ἐμποιήσαντα τῇ ἀσπίδι. τοὺς μὲν γὰρ Φαίακας καὶ πάνυ εἰκὸς ἦν ὀρχήσεως χαίρειν, ἁβρούς τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ ζῶντας. ὁ γοῦν Ὅμηρος τοῦτο αὐτοῖς μάλιστα θαυμάζοντα πεποίηκε τὴν Ὀδυσσέα, καὶ τὰς μαρμαρυγὰς τῶν ποδῶν θεώμενον.

Ἐν μόνῃ γε Θεσσαλίᾳ, τοσοῦτον ἐπέδωκε τὴν ὀρχηστικὴν ἡ ἄσκησις, ὥστε τοὺς προστάτας καὶ προαγωνιστὰς αὐτῶν, προορχηστῆρας ἐκάλεσαν. καὶ δηλοῖ τοῦτο αἱ τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφαί, ἃς τοῖς δεξιεύσασιν ἀνέστησαν. Προὔκρινε γάρ, [a] φησι, προορχηστῆρα ἡ πόλις, καὶ αὖθις, Εἰλατίωνι [b] τὸν εἰκόνα ὁ δῆμος εὖ ὀρχησαμένῳ τὰς μάχας.

tur in orbem, velut pulcherrimum hoc quiddam in clypeo Vulcanus elaboraviſſet. Phaeaces quidem maxime conſentaneum erat ſaltatione gaudere, delicatos homines, & in felicitate omni vitam agentes. Itaque Homerus hoc maxime in illis miratum induxit Ulyſſem, *Spectantemque pedes motus trepidante micantes.*

14. In Theſſalia tantum aucta fuerat ſaltatoriae exercitatio, ut ſuos duces & propugnatores *Praeſules* dicerent: indicantque illud ſtatuarum inſcriptiones, quas viris fortibus ob rem bene geſtam poſuere. *Elegit* enim ait una, *Praeſulem civitas*: & rurſus, *Ilationi ſtatuam dedit populus bene ſaltata pugna.*

15. Omit-

a Φησι] Φασιν W. b Τὸν εἰκόνα] Reſtitui ex W. Τὰς εἰκόνας Edd. male.

Cod. habent ἰδίνεω. *F.B.*

Ἐδίνεω] Vid. *Homer.* Il. Σ. 494. Apud *Homerum*, unde haec laudantur, ἐδίνεον ſcribitur. At hic & in omnibus noſtris libris, & M. etiam ἰδίνδεον, ut Od. Δ. 19. Sed mutavimus. *M. du S.*

43. Τὰς μαρμαρυγὰς] Πολυδεύκης, συνοχὰς τῶν ποδῶν καλεῖ. *Pollux*, *Heſych.* *F.B.*

Ibid. Μαρμαρυγὰς] *Homer.* Odyſſ. Θ. 265. *M. du S.*

50. Εἰλατίωνι τὸν εἰκόνα] Singulari numero habet W. Cod. optime; quod in reliquis τὰς εἰκόνας. *M. du S.*

57. Σὺν ῥυθμῷ — μυείσθαι] Huc refert *Eſchenbachius* in Epig. p. 38. quod μέλος ἐρχηθμοῖσι ſcripſiſſe dicitur Pindarus ab auctore vitae illius hexametro verſu ſcriptae: h. e. carmen, quod caneretur inter illam myſticam ſaltationem: cum enim ſolio imponeretur initiandus, qui θρονισμὸς eſt, reliqui myſtae circa ipſum choreas agebant &c. *F.M.G.*

59. Ὄρχησιν συνεῖν] Hac de re alibi, attigi ad *Petron.* *F.B.*

60. Ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ ποιηταί.] *Sed illud omnes audiunt, eos a vulgo deſaltaſſe dici, qui myſteria prodiderunt.* ſic vertitur. Sed ἐξορχεῖσθαι retinendum erat in verſione. Non infrequenter autem hac voce utuntur Graeci pro ſecreta prodere, arcana efferre. Utitur etiam Lucianus in Piſcatore, & Amoribus, *Heliodor.* VI. ἀλλ' ἤδη ἐπὶ μάρτυσι τούτοις τὰς τῶν καμόντων ἐξορχῶ τύχας. *Ac teſtibus his enuncias mortuorum fortunas.* Auctor Hierarchiae Eccleſiaſticae, qui dicitur *Dionyſius Areopagita*: ἀλλ' ὅρα ὅπως σὺν ἐξορκίσῃ τὰ ἄγια τῶν ἁγίων ἀμυήτοις μὴ κατὰ ἐκφυλία τοῖς ἀτελέσιν ἐξαγγείλῃς. *Cave ne ſancta ſanctorum prodas, a plebejis ea intacta & impolluta conſervanda.* Vide & *Suidam* in Διωγένης. Mox obſcure & imperite haec verba Latine ſunt tranſlata: παῖδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ τε καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ὠρχοῦντο, ὑπορχοῦντο δὲ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν. *Puerorum chori cum tibia, citharaque ingreſſi tripudiabant, quibus canentibus optimi quique ſaltationem accommodabant, ex eorum numero delecti.* Quid eſt *ſaltationem accommodare?* Interpretare: *Puerorum enim chori in unum coacti, ſub tibia & cythara, hi quidem ſaltabant, illi vero ſubſultabant, qui quod aliis praeſtarent, ex eis delecti erant.* Eſt autem ſubſultabant, puerorum ſaltantium geſtus & ipſi imitabantur, quod vetus poëta dixit *redamtruare* de Saliis, *ut praeſul amtruat, ſic populus redamtruat.* & uſus eſt Plutarchus in Numa voce ὑπορχεῖσθαι de Saliis *redamtruantibus.* *F.G.G.*

61. Ἐξορχεῖσθαι] Prophani καὶ ἀμύητοι ab omnibus ſacris arcebantur, nec licebat, ſi temerarii in ceremonias irrupiſſent, ea quae viderant vulgare, haec appellabant ἐξορχεῖσθαι, qua de re dicendum alibi. *F.B.*

Ἐξορχεῖσθαι] Veriſſimus hic vocis ſenſus. vide & Ἀνακ. c. 33. Hic repugnant exempla a *Suida* in ἐξορχεστάμενον allata. Unde mirari ſubit a Doctiſſimo Editore non reprehenſum *Suidam* ob interpretationem ab ea quam vidit adeo abhorrentem. Locus autem, quem primum *Suidas* exhibet ex *Syneſio*, petendus eſt in Herculiano, teſte *Conſtantini* Lexico, neque enim liber ipſe ad manum eſt, aut ſi ſit, evolvere alia agenti vacet. Utuntur etiam *Heliod.* VI. *Plut.* 1592. f. & *Tatianus*, p. 95. Aliter tamen enarrat vir ſane doctiſſimus ad *Tacit.* An. XI. 21. *Savilianum* ſecutus ad *Chryſoſtom.* in Pſalm. Inde autem factum eſt, ut *myſteria*

15. Omitto dicere, quod initia antiqua invenire nulla est sine saltatione, cum nempe Orpheus & Musaeus & qui optimi erant illa aetate saltatores, ea constituerint, qui tanquam pulcherrimum quiddam illud quoque in legibus posuerint, ut cum rhythmo & saltatione homines initiarentur. Rem ita se habere, ipsa quidem orgia tacere oportet, propter non initiatos: at illud omnes audiunt, eos qui enuntiant mysteria; extra *sacrum chorum* saltare vulgo dici.

Ἐῶ λέγειν ὅτι τελετὰς ἀρχαίας ἀδεμίας ἔστιν εὑρεῖν, ἄνευ ὀρχήσεως, Ὀρφέως θηλα- 55 δὴ καὶ Μουσαίου καὶ τῶν τότε ἀρίστων ὀρχη- στῶν καλαγησαμένων αὐτάς, ὡς τι κάλλι- στον καὶ [c] τοῦτο νομοθετησάντων σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσει μυεῖσθαι. ὅτι δ' ἔστως ἔχει, (τὰ μὲν ὄργια σιωπᾶν ἄξιον, τῶν ἀμυήτων ἕνεκα) 60 ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγο- ρεύοντας τὰ μυστήρια, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί.

16. In Delo autem neque sacrificia sine saltatione *peragebantur*, sed cum hac & cum musica fiebant. Nempe puerorum chori convenientes ad tibiam ac citharam 65 partim quidem agebant choreas, partim vero cantum & modos praeibant praestantissimi ex eorum numero delecti. Carmina igitur scripta his choris, vocabantur

Ἐν Δήλῳ δέ γε καὶ αἱ θυσίαι ἄνευ ὀρ- χήσεως, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ, καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συνελθόντες [d] ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπῆρ- χοντο δὲ οἱ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν τὰ γὰρ τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτοις ἀσ- μάλας,

[c] Τοῦτο] Τοῦτον male *J.* sola. [d] Ὑπ' αὐλῷ] Sic dedi ex W. Ἐν αὐλῷ Edd.

ria evulgare significarit, quia qui saltationes mysteriorum cosam nondum initiatis imitando repraesentarent, foras eliminarent, non minimam mysteriorum partem, quae, quantum conjicere est, in istiusmodi rebus scenicis sita erant. Vide *Alexandri* Impostoris initia a nostro descripta c. 38. 39. & 40. fabulam quasi mutam agi existimes, in qua spectatores ipsi chorus sunt, quibus adeo & canendum & saltandum pro virili erat. Unde etiam factum, ut inter saltandum data opera femur ejus nudatum sit, c. 40. *M. du S.*

Ἐξορχεῖσθαι] Vulgo huc referebatur inscriptio orationis Aristidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων, quem convertit Canterus, *contra proditores mysteriorum*, modeste sed solide refutatus a Normanno p. 589. seqq. Iebb. ubi varium hujus verbi usum declarat. *J. M. G.*

Ἐξορχεῖσθαι] Recte *Solanus* cum Luciano ait ἐξορχεῖσθαι significare *mysteria evulgare*. Vid. *Alciphr.* III. ep. 72. pr. τὰ τοῦ Διὸς ἐν Ἐλευσῖνι μυστήρια ἐξορχησάμενοι, τῶν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμειναν. Quod *Bergl.* vertit: *qui Deae Eleusiniae mysteria profanarunt, capitale judicium sustinuerunt*, (*substituerunt* editum, errore typographico, credo.) *J. F. R.*

63. Δήλῳ] Initium facit probandi nulla olim sacra facta ἄνευ ὀρχήσεως. Qua de re ipse in Elench. *Clem. Alex.* Protrept. & Stromat. 1. *Dionys. Areopag.* Ecclesiast. Hierar. c. 1. laudat hunc locum *Casaub.* c. 6. lib. 14. Anim. ad Athen. *J. B.*

65. Ὑπ'] W. Sic *Thucyd.* V. 70. ὑπὸ αὐλητῶν. Adde nostrum c. 72. ὑπ' αὐλοῦ, &c. In aliis prave legitur ἐν. *M. du S.*

Ὑπ' αὐλῷ] Etsi ἐν αὐλῷ defendi potest, ὑπὸ tamen hic longe elegantius, & huic actioni quam maxime adpositum. Conf. *Herodian.* V. c. 3. §. 16. Ἱκανῶς δὲ τοῦτον, περὶ δὲ τοὺς βωμοὺς χορεύοντα νόμον βαρβάρων, ὑπό τε αὐλοῦ & σύριγξ, &c. Iterum ibid. c. 5. 9. προῆσι τε ὑπὸ αὐλοῦ καὶ τυμπάνου, τῷ Θεῷ ὕδωρ ἀγιάζων. Noster infra hac *Dissert.* §. 72. ὑπ' αὐλοῦ & κομβάλου. Item supra §. 2. ὑπὸ κρούμασι καὶ θριγκίσμασι, ac *Deor. Dial.* 2. §. 2. ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνου, quod ibi quoque cum pluribus aliis testimoniis adduxit *H. Vitringa*, quem, qui plura desiderat, ibi videat. Addat etiam Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* V. 70. f. sive p. 360. No. 81. rursum tria quatuorve alia testimonia adducentem. *J. F. R.*

66. Ὑπορχεῖσθαι] Ὑπορχεῖσθαι non esse *subsaltare* vel *saltationem aliis accommodare*; sed *cantum accommodare saltantibus*, vult *Spanhem.* ad Callim. p. 514. ubi hunc ipsum locum tractat. Malui tamen convertere ita, ut appareat, doctores esse illos ὑπορχουμένους ac magistros saltandi, quos sequantur reliqui. Nimis apertus est locus *Athenaei* lib. 14. p. 628. E. Συνίστων οἱ παιδευταὶ τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς ῥήμασι σημείοις μόνον τῶν ᾀδομένων —— ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τοιαῦτα ἐγράφοντο. Add. *Plutarchi* locus, & ipse indicatus a *Spanhemio*, de Musica p. 2078. *H. Steph.* 8. Habet ὑπὸ in hac compositione eam vim, quam in ὑπόθεσις, ὑπόγραμμος, ὑποτύπωσις, & similibus. Etiam infra §. 66. ὑπορχεῖσθαι dici, qui exemplum praeit saltando reliquis, apparet. Sic ὑπαυλεῖν, qui tibia modos praeit. *J. M. G.*

μαλα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο, καὶ ἐμπέπλησο τ τούτων ἡ λύρα.

hyporchemata, quorum pleni sunt poetae Lyrici.

Καὶ τί σοι τὸς Ἕλληνας λέγω, ὅπως οἱ Ἰνδοὶ, ἐπειδὰν ἑῴθεν ἀναστάντες, προσεύχωνται τ Ἡλιον, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς τ χεῖρα κύσαντες, ἡγούμεθα ἐντελῆ ἡμῖν εἶναι τ εὐχὴν, ἀλλ' ἐκεῖνοι πρὸς τ ἀνατολὴν φάντες, ὀρχήσει τ Ἡλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτὸς σιωπῇ, οἱ μιμούμενοι τὴν χορείαν τῦ θεῦ· καὶ τῦτ' ἔστιν Ἰνδῶν ἡ εὐχὴ, καὶ χοροὶ, καὶ θυσία. διὸ καὶ τούτοις ἱλεῶν τ θεὸν δίς, καὶ δεχομένης ἡ δυομένης τ ἡμέρας.

17. Et quid Graecos tibi commemorem, cum etiam Indi, postquam mane surrexerunt, adorent Solem, non ut nos, qui ubi manum sumus osculati, perfectam putamus a nobis esse adorationem: sed stantes in orientem conversi saltatione Solem salutant, silentio conformantes se, & Dei hujus saltationem imitantes. Et haec est Indorum adoratio, & chori & sacrificium; quare etiam his rebus bis placant Deum, tum incipiente die tum occidente.

Αἰθίοπες δέ γε ἡ πολεμοῦντες, σὺν ὀρχήσει αὐτὸ δρῶσι· καὶ οὐκ ἂν ἀφῆκε τὸ βέλος Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφελὼν τ κεφαλῆς (ταύτην γὰρ ἀντὶ φαρέτρας χρῶνται, περιδέουσι αὐτῇ ἀκτινηδὸν τὰ βέλη) εἰ μὴ πρότερον ὀρχήσαιτο καὶ τ σχῆμα ἀπειλήσειε, καὶ προεκφοβήσειε τῇ ὀρχήσει τ πολέμιον.

18. Aethiopes autem etiam dum praeliantur, cum saltatione hoc faciunt: nec emiserit sagittam vir Aethiops capite ablatam, (hoc enim utuntur pro pharetra, cui radiorum instar sagittas circumponant) nisi saltaverit prius & habitu minatus fit, & saltatione hostem ante terruerit.

Ἄξιον δὲ, ἐπεὶ τ Ἰνδικὴν καὶ τ Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν, καὶ ἐς τ γείτονα αὐτοῖς Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τ Αἰγύπτιον, οὐκ ἄλλό τι ἢ ὀρχηστήν τινα γενέσθαι λέ-

19. Operae pretium autem est, cum Indiam & Aethiopiam narraverimus, etiam in vicinam illis Aegyptum oratione descendere. Videtur enim mihi antiqua fabula Aegyptium Protea nihil aliud quam saltatorem quendam fuisse dicere, virum imitandi fa-

cul-

a Ἡ λύρα] Nihil hic mutare Edd. & M. notat *M. du S.*

69. Ὑπορχήματα] V. *Meurs.* Orch. *M. du S.* Ὑπόρχημα δὲ τὸ μετ' ὀρχήσεως αἰδόμενον μέλος ἐλέγετο, καὶ τὸ οἱ παλαιοὶ τὴν ὠδὴ αὐτὴ τ μετὰ παιδιᾶς ἐλάμβανον. *Phot.* in excerptis *Procli.* *A.V.*

70. Ἡ λύρα] Λυρική. *F.G.*

Ibid. Λύρα] A Luciani manu hanc vocem esse non credo, sed quid pro ea scripserit, certo definire non possum. *M. du S.*

76. Τὸν Ἥλιον] De Indis dicitur, ὀρχήσει τ ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματιζόμενοι ἑαυτοὺς σιωπῇ. Hoc est, ut puto, *Saltatione salutant Solem, tacite sese sublevantes, sive sensim prosilientes.* σχῆμα enim vel σχηματισμὸς erat saltationis genus; quo quis nunc prosiliebat, nunc stabat, uti ab aliis est notatum. Unde verbum σχηματίζειν, quod & apud Comicum in *Pace* p. 645. ubi Trygaeus choro tripudianti, Μηδαμῶς, inquit, πρὸς τ θεῶν, πρᾶγμα κάλλιστον ἀμφθείρετ' ἀλλὰ τὸ σχῆμα. Respondet chorus: Ἀλλ' ἴτω· σὺ σχηματίζειν βούλομ', ἀλλ' ὀφ' ἡδονῆς οὖν ἐμοῦ πυκνὸν , αὐτὸ τὸ σκέλος χρόνον. *L. Bos.*

77. Μιμούμενοι] *Julianus Imper.* hymno Solis. *J.B.*

ι. Καὶ δένδρου δόνημα] Et *arboris quassum* vertit interpres, mallem *arboris motus*, cum veteis agitatur. *J.G.G.*

18. Βιβλοῖς δὲ μᾶλλον] Ex Latina hac versione; Neque (Bithynia fabula) *multum ab instituto Italorum abhorret, quae perhibet Priapum bellatorem Deum, unum opinor ex Titanibus aut Dactylis Idaeis, opus illud factum, ad rerum militarium institutionem, Martem & Junonem acceptum adhuc puerum*, &c. nemo assequetur sententiam Graecorum, οἱ τ Πρίαπον διάφορα πολεμικῶν, τ τιτάνων εἶναί φασι τινα, ἢ τ Ἰδαίων δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιημένον, τὸ ἐπίπλεον παιδιᾶς, τ Ἐνυαλίου τ καὶ τ Ἥρας τ Ἄρεα, & quae sequuntur. Diversus enim plane illorum est sensus. Interpretes ignorarunt τὸ ἔργον ποιεῖσθαι dici in agendi forma, pro *artem face-*

re,

culatæ magnæ præditum, qui ad figuras se componere omnes, & mutare in omnia posset, adeo ut aquæ mobilitatem imitaretur & celeritatem ignis motus vehementia, & leonis feritatem, & pardalis iracundiam, & agitationem arboris, & quidquid denique vellet. Sed fabula *ex parte rem* assumens, qua erat admirabilior, naturam ejus narrabat, quasi fieret illa omnia, quæ imitaretur. Quod his etiam, qui nunc saltant, inest. Videas enim illos eodem tempore celeriter immutari, ipsumque æmulari Promethea. Conjicere licet, Empusam etiam illam in sexcentas species verti solitam, ex eo genere hominem a fabula esse traditum.

20. Præter hæc neque Romanorum saltatio oblivione prætermittenda est, quam generosissimi illorum, Salii vocantur, quæ Sacerdotii appellatio est, Deorum bellicosissimo, Marti, obeunt, gravissimam sanctissimamque.

21. Bithyna autem fabula & ista est, ab Italicis non multum abhorrens, quæ *aiunt* Priapum, bellatorem genium, Titanum puto unum aut Dactylorum Idæorum,

95 γεν, μιμητικὸν ἄνθρωπον, καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι, καὶ μεταβάλλεσθαι δυνάμενον, ὡς καὶ ὕδατος ὑγρότητα μιμεῖσθαι καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τῶν κινήσεων σφοδρότητι, καὶ λέοντος ἀγριότητα, καὶ παρδάλεως θυμὸν, καὶ δένδρου σάλον· καὶ ὅλως, ὅ, τι καὶ θελήσειεν. ὁ δὲ μῦθος εὐδαιμονέστερον πρὸς τὸ εὐδοξότερον, τὴν φύσιν αὐτῆς διηγούμενος, ὡς γιγνομένων ταῦτα, ἅπερ ἐμιμεῖτο· ὅπερ καὶ τοῖς νῦν ὀρχουμένοις πρόσεστιν. ἴδοις τ' ἂν ἅμα αὐτοὺς πρὸς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐκείνας ἀλλαττομένους, καὶ αὐτὸν μιμουμένους τὸν Προμηθέα. εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ τὴν Ἔμπουσαν ἐς μυρίας μορφὰς μεταβαλλομένην, τοιαύτην τινὰ ἄνθρωπον ἐκ τοῦ μύθου δεδόσθαι.

Ἐπὶ τούτοις δίκαιον, μηδὲ τὴν Ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνημονεῖν, ἣν οἱ εὐγενέστατοι αὐτῶν τῷ πολεμικωτάτῳ τῶν θεῶν Ἄρει, οἱ Σάλιοι καλούμενοι (ἱερατεύματος δὲ τοῦτο ὄνομα) ὀρχοῦνται σεμνοτάτῳ τε ἅμα, καὶ ἱερωτάτῳ.

Βιθυνὸς δὲ μῦθος καὶ ἵστορ, ἐμοὶ μὲν οὐ τῶν Ἰταλικοῖς ἀλλότριος, οἶμαι δὲ Πρίαπον πολεμιστὴν, ἕνα τῶν Τιτάνων οἶμαι, ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πε-

---

ῥ Ἔμπουσαν] Ἐμπούσιον W.

re, seu *exercere*, cum tamen Lucianus in eodem hoc libello superius dixerit, τέχνην τὸ παίγνιον πεποιημένον. Apud Galenum, περὶ τῶν τοῦ κοινοῦ κανόνος, ἀλφὸν τοὺς ἄγαν πεπαιμένους ἰατροὺς, *per medicos facientes medicinam* Plutarchus in Demetrio: Ἀττικὸν δὲ ὁ Φιλομήτωρ ἐκπέμψει τὰς φαρμακώδεις βοτάνας, &c. ἑτοίμως τε καὶ παρὰ τῶν αὐτῶν ἔργον πεπαιμένος εἶδεν ἐκ παιδὸς καὶ ἐθισθεὶς καθ' ἥβην. *Attalus Philometor herbas venenatas ferebat*, &c. *& semina & fructus eorum elaborabat videre & cognoscere suo tempore.* Suidas in voce τέχνη. τέχνην πεπαῖσθαι, ἀντὶ τοῦ ἐς ἔργον ἐκ τέχνης αὐτῷ προκεχώρηκεν. Plura facile colligas exempla. Sic igitur transferenda ista Luciani sunt: *Quæ Priapum, deum bellicosum, unum opinor ex Titanibus, aut Idæis dactylis hunc artem fecisse ajunt, ut in armis saltare altos doceret, & Martem adhuc puerum a Junone matre acceptum.* J.G.G.

19. Οἱ τὸν Πρίαπον] Deest verbum φασὶ, aut simile. V. autem *Marm. Oxon.* 28, a. M. de S.

Ibid. Τὸν Πρίαπον] Verbum φασὶ, λέγουσι, vel simile quoddam deliderari, apertum mihi videbatur. J.M.G.

Ibid. Πρίαπον] Priapus Deus bellicus. Ἐρίω, βριάω, βριαρὸς, βριαρῶς, Βρίμω, Βρίμη, Βριμὼ &c. Πρίω, πριάω, πριαμαι, πριαμος. I. e. βριαρὸς, ἰσχυρὸς, & sic porro. Item a πριάω, πριάτω, πριάπος idem. F.G.

21. Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων] De his *Pollux*, & vir Clarissimus *Isaac. Casaub.* c. 5. lib. 1. Animad. ad Athen. J.E.

Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων ἕνα τοῦτο ἔργον πεποιημένον τὸ ἐνόπλιον παιδεύειν] Animadverte sodes, quam lepide possint interpretari. Opsopœus, *unum ex Idæis Dactylis illud opus factum, rebus militaribus instituendam fuisse, quem Mars* (agnosce alienissima & Græcis contraria) *a Junone offerente acceptum* &c. Benedictus *unum ex Dactylis Idæis, opus illud factum ad rerum militarium institutionem, Martem a Junone acceptum adhuc puerum*, ubi posteriora recte mollit ac corrigit.

[a] πεπαιηκόμεν, [b] τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς Ἥρας τὸν [c] Ἄρη, παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἀνδρικὸν, μὴ πρότερον ὁπλομαχεῖν διδάξαι, πρὶν τέλειον ὀρχηστὴν ἀπειργάσατο· καὶ ὅτι τούτῳ ἡ μισθὸς αὐτῷ παρὰ τῆς Ἥρας ἐγένετο, δεκάτην ἀεὶ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου παραγιγνομένων τῷ Ἄρει, παρ' αὐτῆς λαμβάνειν.

Τὰ μὲν γὰρ Διονυσιακὰ καὶ Βακχικὰ, οἶμαί σε μὴ θέλειν ἐμοῦ ἀκοῦσαι, ὅτι ὄρχησις ἐκεῖνα πάντα ἦν. τριῶν γὰρ ὄντων τῶν [d] γενικωτάτων ὀρχήσεων, Κόρδακος, καὶ Σικιννίδος καὶ Ἐμμελείας, οἱ Διονύσου θεράποντες οἱ Σάτυροι ταύτας ἐφεύροντες ἀφ' αὑτῶν ἑκάστην ὠνόμασαν. καὶ ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος Τυῤῥηνοὺς καὶ Ἰνδοὺς καὶ Λυδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ φῦλον ἔστιν μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο.

disciplinam vibrandi arma professum; acceptum a Junone Martem, puerum illum quidem adhuc, sed durum & supra modum virilem, non prius armis pugnare docuisse, quam saltatorem perfectum reddidisset. Hac de re merces illi a Junone attributa, ut decimam semper eorum, quae bello ad Martem pervenirent, ab eo acciperet.

22. Dionysiaca enim & Bacchica non puto te expectare ut ex me audias, saltationem fuisse illa omnia. Cum enim tria summa genera essent saltationis, Cordax, Sicinnis & Emmeleia; ministri Dionysi Satyri has inventas a se nominarunt singulas. Et hac arte usus Dionysus Tyrrhenos & Indos & Lydos domuit, & gentem adeo pugnacem iisdem thiasis inducendis subegit.

23. Quae

[a] Πεπαιηκόμεν] Sic *J.* Πεπαιμόνων reliquae & M. [b] Τὸ] An τὰ? *M. du S.* [c] Ἄρη] Ἄρεα *Fl.* Nihil mutant cett. nec M. [d] Γενικωτάτων] Sic M. Et Edd. praeter *B*2. quae γενικωτ.

git. Sed quis priorem partem intelligit? aut illud opus factum? lege πεπαιημένων, & verte, *unum ex Idaeis Dactylis, id opus exercentibus*, nempe *armata saltationis ludum* ac meditationem. Adde, quae supra occurrunt ad pag. 396. *J. G.*

Ibid. Ἰδαίων Δακτ.] (De his vide *Strab.* X. Geogr. *Clem. Alex.* Strom. I. p. 132. &c. *Apol.* Argon. I. 1129. ejusque Schol.) *Vorst.* Adde *Lyl. Gyrald.* Syntagm. I. & hist. Deor. qui omnia ferme veterum loca congessit. *M. du S.*

22. Πεπαιημένων] I. e. ἠσκηκότα, *exercentem*. *F. G.*

Πεπαιημένων] Sic Ed. *J.* quae genuina scriptura est. Reliquae & ipse M. πεπαιημένον. vide c. 9. ut emendatione ulteriore non indigere locum perspicias. Confer etiam mox ὠδεκαδόρμους ἀνδράσι τίχνῃ τὸ πρᾶγμα πεποιημένους. *M. du S.*

Πεπαιημένων] Sive πεπαιημένων legens ad Priapum referas, sive π——ον, tamen active accipiendum erit cum *Gujeto*, cujus exempla jam bis, ter, dedimus. Hoc tamen exhibui, quod varietas casuum sic stilum minus durum reddat; quem non solum tres illi accusativi obscuriorem reddebant; sed suspensum tenebant Lectorem, esset ne πεπαιημένων masc. an neutr. Φασὶ autem excidisse certum habeo; nam οἱ non habet verbum ad quod referatur. Jam vero sic procedet: *quae fabulae ajunt Priapum bellatorem Deum, unum, credo, Titanum vel Idaeorum Dactylorum, illud opus exercentium* (nimirum *armatum saltare docere,*) *adsumtum ab Junone Martem — docuisse*. Nam ἔργον ποιεῖσθαί τι significare idem quod Belgae dicunt: zyn werk ergens van maken / mihi non est dubium. Et frustra Cl. *Gronov.* πεπαιμ. corrigere, adsentior Reverendo *J. Elsnero* ad Hebr. XII. 27. licet exempla quae adfert, id non adeo probent; sed sine dubio satis notum existimavit, quia Lexica vulgaria id eo significatu adferunt. At sine auctorit. Sed *Plut.* in Thes. adfert Frater optimus *G. O. Reitz.* in Belg. Gr. p. 475. Sic τίχνῃ ποιεῖτο τοῦτο, ex *Steph.* de ling. Gr. & Gall. conv. p. 109. adducit idem p. 509. Conf. *Budd.* Comment. p. 146. fin. Et not. *Graev.* 18. *J. F. R.*

23. Ἄρη] Quia utrumque bonum, unam *Fl.* reliquis omnibus hic praevalere nolui, eoque minus, quia & ante saepe Ἄρη editum, ut *Deor. Dial.* VII. 1. & XV. 3. &c. Sic Δημοσθένη & Δημοσθένει supra quoque jam vidimus. At posterius tamen vel frequentius occurrere, videbimus infra ad *Encom. Demosth.* c. 2. & 9. *J. F. R.*

24. Πάρα τοῦ μετρίου] De eod. *Dial.* Apoll. & Bacchi. *J. B.*

Πάρα τοῦ μετρίου] Sic recte Edd. jam constanter, quum alibi facile ὠδεκὰ & πάρα confundant. Item περὶ, ut alibi diximus. Conf. not. Cl. *Hemster.* T. I. p. 72. ad *Nigr.* §. 30. *J. F. R.*

31. Διονυσιακὰ] Copiose *Long.* ποιμεν. lib. 2. *J. B.* *Ibid.*

23. Quae cum ita ſint, vir admirabilis, vide ne impium ſit accuſare ſtudium divinum ſimul, & myſticum, & a tot diis cultum, & illorum honori exercitum, & tantam delectationem ſimul, & utilem luſum praebens. Miror vero illam etiam rationem tuam, cum amatorem te Homeri atque Heſiodi in primis norim, rurſus enim ad poëtas redeo; quomodo contradicere illis audeas, ſaltationem ante omnia laudantibus. Etenim Homerus ſuaviſſima & pulcherrima dum enarrat, *ſomnum* & *amorem* & *cantum*, & *ſaltationem* ſolam hanc nominavit *reprehenſionis expertem*, qui etiam ſuavitatem ſuo teſtimonio cantui tribuat; quorum utrumque ſane ſaltatoriae adeſt, cum cantus dulcis, tum ſaltatio reprehenſionis expers, quam tu *tamen* nunc reprehendere audes. Et rurſus alia parte poëſeos:

Ὥς τε, ὦ θαυμάσιε, ἆρα μὴ ἀνόσιον ᾖ, καὶ ἡγορεῖν ὑπτιδεύματος θεῖόν τε ἅμα, καὶ μυστικὸν, καὶ τοσούτοις θεοῖς ἐσπουδασμένον, καὶ ὑπὲρ τιμῆς αὐτοῖς δρωμένην, καὶ τοσαύτην τέρψιν ἅμα, καὶ [e] παιδιὰν ὠφέλιμον παρεχομένην. θαυμάζω δέ σου καὶ ἐκεῖνο, εἰδὼς Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου μάλιστα ἐραστὴν ὄντα σε (αὖθις γὰρ ὑπὲρ τούτων πάλιν ἐπάνειμι) πῶς ἀντιφθέγξῃ ἐκείνοις τολμῶν, πρὸ τῶν ἄλλων ὄρχησιν ἐπαινοῦσιν. ὁ μὲν γὰρ Ὁμηρος τὰ [f] ἥδιστα καὶ κάλλιστα καλὰ λέγων, ὕπνον καὶ φιλότητα καὶ μολπὴν, καὶ ὄρχησιν μόνην ταύτην ἀμύμονα ἀνόμασε, προσμαρτυρήσας, νὴ Δία, καὶ τὸ ἡδὺ τῇ μολπῇ, ἄμφω ἀμφότερα τῇ ὀρχηστικῇ πρόσεστι, καὶ ᾠδὴ γλυκερὰ, καὶ [g] ὀρχηθμὸς ἀμύμων, ὃν σὺ νῦν μεμάλῃ ὑπονοεῖς. καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως

Ἄλ-

[e] Παιδιὰν] Sic dedi ex Codd. M. P. *Exc. Fl.* & *B2.* Παιδιὰν habebant Edd. ceterae. Παιδίαν P. [f] Ἥδιστα] Ἡδίστα male *J.* [g] Ὀρχηθμὸς] Sic reſtitui pro ὀρχυσμὸς quod omnes Edd. obſidebat.

Ibid. Βαυχικὰ] V. *Meurſ.* Orch. *Platonì* βαυχικὸν dicitur, de legg. VII. *A.V.*

34. Γυμναστῶν] *B2.* γυν— prave. Sic iterum c. 34. *Diog. Laërt.* 178. D. γυμνάσιόν δ' ἐστιν ὃ, γύης ὤν, γύης οὐκ ἔχει. *M. du S.*

Γυμναστῶν] Non recepi lectionem *B2.* quae *generoſas* facit illas ſaltationes. Priſtini interpretes *celeberrimas* verterant. Sed ſi γυμνικῶν legas, poſſis intelligere eas, quae viros generoſos decerent, vid. §. 20. 24. & 83. f. *J.F.R.*

Ibid. Κόρδακος] Tres enumerat ſaltationum ſpecies, quarum inventores perhibentur Satyri Κόρδακα, Σικιννίδα, καὶ Ἐμμελείαν, de prima *Theodor. Marcil.* ad Horat. *Ulpian. Demoſthen.* Interpres ad Olynth. 2. pag. 215. *Heſych. Pollux*, de ſecunda iidem *Pollux* & *Heſych.* de ultima, *Plato*, Interpres *Ariſtophan.* ad nubes, & *Heſych.* apud quos reſcribe Σίκιννις. *J.B.*

Κόρδακος] Quid ſit K. Σ. E. vide *Ariſtoph.* Schol. (ὁ Νιφ. p. 90. *Heſych.* & M. Etym.) *Vorſt.* Comica ſaltatio & laſcivior, & ab ebriis fere ſolis ſaltabatur. V. *Demoſth.* Ol. II. *Theophr.* in Eth. Char. περὶ ἀπονοίας. *Meurſ.* Orch. *M. du S.*

35. Σικιννίδος] *Athen.* I. Ab inventore ſic dicta ſicinnium. *Reineſ.* var. lect. 100. Inventorem hujus *Clemens Alex.* praeceptorem liberorum Themiſtoclis facit, Παιδ. I. 7. p. m. 15. C. *M. du S.*

Ibid. Ἐμμελείας] V. c. 26. & *Plat.* de legg. VII. Saltatio ὁπλικὴ i. e. ſine armis. *M. du S.*

37. Ἀφ' αὑτῶν] Nemo, quod quidem ſciam, haec Satyrorum nomina prodidit. *M. du S.*

46. Παιδιὰν] Sic optime M. *Fl.* *B2.* non παιδίαν, ut in reliquis eſt. *M. du S.*

Παιδιὰν] Ne mihi fraudi ſit in variantt. notaſſe Codd. M. & P. ſic legere; nam ita *Solanus* in marg. *Hag.* Ed. manifeſto notarat. At in *Junt.* cōntra ſcripſerat M. cum Exc. *Fl.* & *B2.* ita habere. Sed P. codicem cum *P.* Edit. & reliquis Παιδίαν. Sed quidnam verius ſit, ejus nota teſtatur. Ego mutato accentu παιδίαν video eſſe in *P.* eamque id vertiſſe, *inſtitutionem*; ſed ex ſua ſcriptura *pueritiam* debuerat facere. At quia id ſenſum nullum fundebat, forſan credidit παιδίαν *inſtitutionem* legendum; quod non modo non improbo; ſed vel in textum recipi paſſus eſſem, quia *delectatio* & *luſus*, ut *Bened.* παιδίαν legens vertit, fere bis idem, & *inſtitutio* ſcopo Luciani adprime convenit, ut patet ex tota hac Diſſert. Vid. omnino c. 34. f. *J.F.R.*

53. Ὕπνον καὶ φιλότητα] *Hom.* Il. N.

Πάντων καὶ κέρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος
Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.
J.G.G.

Ὕπνου &c.] *Homer.* Il. N. 636. *M. du S.*

54. Ἀμύμονα] Vid. verſus a Cl. *Graev.* adductos. Unde liquet mox ſcribendum, uti facimus, ὀρχηθμὸς pro vulgato ὀρχυσμὸς, quod omnes editiones inquinat. *M. du S.*

57. Ὧδὴ γλυκ.] Reſpicit ad μολπῆς τε γλυκερῆς loci ſupra laudati. Legebatur autem ὀρχυσμός. *M. du S.*

Ibid. Ὀρχηθμὸς] Non dubitavi ſic reddere Luciano,

Ἄλλον μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα,
Ἄλλῳ δ' ἀρχητύν τε, καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδήν.

Istum namque Deus concinnus bellipotentem,
Hunc alium choreaque, & cantus amabilis ornat.

Ἱμερόεσσα γὰρ ὡς ἀληθῶς, ἢν μετ' ὀρχήσεως φθέγξῃ, καὶ δῶρον θεῶν τοῦτο κάλλιστον. καὶ ἔοικεν εἰς δύο διαιρεῖσθαι ὁ Ὅμηρος τὰ πάντα πράγματα, πόλεμον καὶ εἰρήνην, τοῖς τοῦ πολέμου μόνα ταῦτα ὡς κάλλιστα ἀντιτιθεὶς ἐγκώμια.

Amabilis enim re vera cantus cum chorea, & donum Deorum hoc pulcherrimum. Et videtur in classes duas divisisse Homerus res omnes, bellum & pacem, ac bellicis rebus sola haec tanquam pulcherrima opposuisse.

Ὁ δὲ Ἡσίοδος, ὃς γε ἄλλου ἀκούσας, ἀλλ' ἰδὼν αὐτὸς ἔωθεν εὐθὺς ὀρχουμένας τὰς Μούσας, ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν τοῦτο περὶ αὐτῶν τὸ μέγιστον ἐγκώμιον διηγεῖται, ὅτι περὶ κρήνην ἰοειδέα φῶτ' ἁπαλοῖσιν [a] ὀρχεῦνται, τοῦ πατρὸς τὸ βωμὸν περιχορεύουσαι. ἀλλὰ σύ μοι, ὦ γενναῖε, τοὺς μὲν θεομαχῶν ὑβρίζεις εἰς τὴν ὀρχηστικήν.

24. Hesiodus vero, qui non audisset ab alio, sed ipse vidisset mane statim saltantes Musas, in principio carminis hanc maximam earum laudem enarrat, quod

Caeruleum circa fontem tenero pede saltant,
Et patris circum ductant altare choreas.

At tu, generose, tantum non Deos oppugnans contumelioſe de saltatoria loqueris.

Ὁ Σωκράτης δέ, σοφώτατος ἀνήρ, εἴγε πιστευτέον τοῦτο περὶ αὐτοῦ λέγοντι τῷ Πυθίῳ, οὐ μόνον ἐπῄνει τὴν ὀρχηστικήν, ἀλλὰ καὶ ἐκμαθεῖν αὐτὴν ἠξίου μέγιστον νέμων εὐ-

25. At Socrates, vir sapientissimus, siquidem fides habenda dicenti hoc de ipso Pythio, non laudabat modo saltatoriam, sed discere etiam illam operae pretium puta-

a Ὀρχητύν τε] Ὀρχηστύν τε male Edd. *J. P.* &c. omnes, praeter *S.* & *Amst.* quae recte Ὀρχητύν τε, quod confirmant Codd. M. P. L. b Ὀρχεῦνται] Ὀρχοῦνται *P.*

id enim probum esse, alterum spurium, quis non videt? *Homer.* Hymn. in Apoll. 149. — καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ. Item *Odyss.* Φ. 134. Et vel decies alibi. *J. F. R.*

60. Ἄλλῳ] Iliad. N. *J. B.*

Ἄλλῳ μέ] Vid. *Homer.* Il. N. 730. — 31. Et *Odyss.* A. 421. Item Σ. 303. *M. du S.*

Ἄλλῳ] Memoriae confisus Lucianus miscuisse videtur *Barnesio* ad Il. N. 732. duo carmina *Homeri*. Loco enim citato ita legitur:

Ἄλλῳ δ' ὀρχηστύν, ἑτέρῳ κίθαριν & ἀοιδήν.

Sed Od. A. 421.

Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε & ἱμερόεσσαν ἀοιδήν. *J. M. G.*

62. Ὀρχηστὺν] Aliter haec in hodiernis *Homeri* codicibus in hunc modum leguntur:

Ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν ἑτέρῳ κίθαριν & ἀοιδήν.

Sed data opera ni fallor, Lucianus, ut solet, alium huic versui ex aliis Homeri locis adsuit. Reperitur autem in *Od.* duobus in locis; A. 421. & Σ. 303.

Οἵ δ' εἰς ὀρχηστύν τε & ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
Τρωσὶ κάμψωσι τέρπωλε.

Sed in priori loco pro ὀρχηστὺν, quod probum est, vitiose in meo legitur, ut & hic in omnibus ferme Luciani editis, ὀρχηστύν quod nos sedulo emendavimus, ducibus M. P. L. & Edd. *S.* & A. *M. du S.*

Ὀρχηστὺν] Sic scribendum, non ὀρχηστὴν ex *Homeri* locis ab *Solano* commonstratis inspicienti patebit. Ex priore autem loco duo illi versus desumti sunt. At supra §. 8. recte erat ὀρχηστὴν ex *Hom.* Il. Π. 617. *J. F. R.*

74. Περὶ κρήνην] *Hesiod.* in Theogon.

Καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόδας ἁπαλοῖσι
Ὀρχεῦνται, καὶ βωμὸν ἐυδμήτοιο Κρονίωνος. *J. B.*

Περὶ κρήνην ἰοειδέα] Eadem sententiarum diversitas in duobus Luciani interpretibus de hoc loco intelligenda est, quae ad ipsum poëtam viros doctos vexavit. Nam quum Opsopœus reddidisset *circa fontem floribus obsitum*, Benedictus postea mutavit in *circum fontem ferrugineum*. Sed nobis certe minime convenire videntur πόδας ἁπαλοὺς cum rebus ferrumineis; nec cur colorem ferrumineum referret ista κρήνη, ulla causa est, quum ripam ejus credibile sit teneri ab omne genus floribus, unde colorem ducunt aquae, inter quas violae finguntur praecipuae. Itaque merito

vel.

tabat, qui plurimum tribueret concinnitati, & muſicae venuſtati, & numeroſis motibus, & decenti inter movendum habitui; nec pudebat virum ſenem, qui nempe diſciplinam hanc quoque maxime ſeriam putaret. Nec mediocriter ille circa ſaltatoriam elaboraturus erat, qui parva etiam impigre diſceret, quin tibicinarum ſcholas frequentaret, & a meretrice Aſpaſia grave quiddam audire non dedignaretur. Quamquam ille naſcentem demum videbat artem, & nondum ad tantam pulchritudinem *quaſi* articulis omnibus perfectam. Si vero eos vidiſſet, qui nunc ad ſummum eam *faſtigium* evexerunt, omnibus ille, bene novi, relictis, ſoli huic ſpectaculo advertiſſet animum, nec prius quidquam pueros doceri juſſiſſet.

26. Videris autem mihi cum comoediam laudas & Tragoediam, oblitus eſſe, etiam in unaquaque illarum ſuum quoddam ſaltationis genus ineſſe, nempe Tragicae *poëſi* eam, quae Emmeleia vocatur, Comicae autem Cordacem: interdum vero tertium

ρυθμίᾳ τε εὐμορφίᾳ, καὶ κινήσει ἐμμελεῖ, τῇ εὐχημοσύνῃ τοῦ κινεῖσθαι, καὶ οὐκ ἠδεῖτο γέρων ἀνὴρ, ἐν τῷ σπουδαιοτάτῳ μαθημάτων τε τοῦτο ἡγούμενος εἶναι καὶ ἄμελλέ γε ἐκεῖνος δεῖ ὀρχήσεως τὸν μετρίως σπουδάσεσθαι, ὅσον γε καὶ τὰ μικρὰ οὐκ ἄπειρον μανθάνειν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ διδασκαλεῖα τῶν αὐλητρίδων ἐφοίτα, καὶ παρ' ἑταίρας γυναικὸς οὐκ ἀπηξίου σπουδαῖόν τι ἀκούειν τῆς Ἀσπασίας· καίτοι ἐκεῖνος ἄρτι δεχομένην ὥρα [d] τότε τὴν τέχνην, καὶ ἀδέπω εἰς τοσοῦτον κάλλος διηρθρωμένην. εἰ δέ τις νῦν ὅλῃ μέγιστον προαγαγόντας αὐτὴν ἐθέατο, οἶδα, πάντων ἂν ἐκεῖνός γε ἀφέμενος, μόνῳ τῷ θεάματι τούτῳ τὴν νοῦν ἂν προσεῖχε, καὶ τοὺς παῖδας οὐκ ἂν ἄλλο τι πρὸ [e] αὐτοῦ ἐδιδάξατο.

Δοκεῖς δέ μοι ὅταν κωμῳδίαν καὶ τραγῳδίαν ἐπαινῇς, ἐπιλελῆσθαι ὅτι καὶ ἐν ἑκατέρᾳ ἐκείνων ὀρχήσεως ἰδιόν τι εἶδος ἔνι, οἷον [f] τραγικὴ μέν, ἡ Ἐμμέλεια, κωμῳδικὴ δὲ ὁ Κόρδαξ, ἐνίοτε δὲ καὶ [g] τρίτης, Σικιννίδος

c Ὄντι] Ὀντῶ W. male. d Τότε] Hoc inſerui ex W. Deerat enim in Edd. e Αὐτοῦ] Sic recte Fl. H. P. Αὐτοῦ male J. f Τραγικὴ &c.] Τραγικὴ & κωμῳδικὴ Fl. Nil variant cett. nec M. g Τρίτης] Ex P. reſtitui. Τρίτη Edd. male.

vel Opſoposeum probamus, vel propius ad Graecam vocem interpretamur *fontem violacei coloris*. Et vel Lexiphanes notat dicere ἀπὸ τοῦ λειμῶνος ἀνθοσμίου ἥκειν. ὡς αὐτοσχεδιάζειν βαδίζειν. Vide, quae in hanc ſententiam ad ipſum *Heſiodum* certiſſima annotavit Doctiſſimus noſter *J. G. Graevius*. J. G.

Παρὰ πρόπολον &c.] Ex *Heſiod.* Theog. 3. M. du S.

Ibid. Ὀρχεῖσθαι] Sic Edd. ferme omnes & *Heſiodus* ipſe. Ed. P. nulla de cauſa mutavit in ἀρχοῦσαι. Mutavit autem Lucianus ſecundum verſum ex ingenio. M. du S.

77. Ὑφίζοις ὡς] Poſſet etiam ſine praepoſitione dici: ſed & praepoſitio addi ſolet, ut *Herodian.* IV. *f.* 21. ὑφίσασθαι εἰς τὸ ἐκεῖνα ἔργα. *Ariſtoph.* Nub. 1507. Τί δῆτα μανθάνειν ὑφίζοντο γ' εἰς τοὺς θεούς. Ac non ſemel alibi. J. F. R.

78. Σωφρόνης] Oraculum ipſum habes, Ἔρωτ. c. 48. Vide etiam Ῥητ. c. 13. Quod vero de ſaltationis amore hic tradit noſter, confirmant *Diog. Laërt.* verba p. 42. B. ἔοικε τε ἀρχῆθεν σύνοικος, τῇ τοῦ σώματος εὐεξίᾳ λυσιτελοῦν ἡγούμενος τὴν τοιαύτην γυμνασίαν, ὡς τῇ Σπαρτιάτῃ οὐ συμποσιακὴ φησίν. Locus *Xen.* ad quem uterque reſpicit, extat p. 511. & 5. Ed. *Steph.* meminit & *Plut.* de San. tu. M. du S.

79. Τῷ Πυθίῳ] Oraculum Apollinis. Vid. *Xenoph.* Συμπ. 511. M. du S. Apollo enim de illo dixiſſe ferebatur: Ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ut refert noſter infra *Amor.* c. 48. J. F. R.

85. Καὶ ἐμελλήγε] Sic ſupra *Quom. Hiſt.* c. 12. τῇ ἐμελλήγε ὕστερος ἀγανακτήσειν. M. du S.

89. Παρ' ἑταίρας — Ἀσπ.] Vide *Platonem.* M. du S.

92. Τότε] Ex W. haec vox eſt, quae in Impreſſis deerat ante τὴν τέχνην. M. du S.

4. Τρίτης] Ita P. rectius, quam in reliquis τρίτη. M. du S.

Τρίτη] Videtur legendum τρίτον, intell. εἶδος. Geminus huic locus *Athenaei* lib. 1. p. 20. E. ubi Bathyllus Italicam ſaltationem conſtituiſſe dicitur ἐκ τε κωμικῆς ἣ ἐκαλεῖτο κόρδαξ, καὶ τε τραγικῆς ἣ ἐκαλεῖτο ἐμμέλεια, καὶ τε σατυρικῆς ἣ ἐλέγετο σίκιννις. Nimirum ſatyrica poëſis, de qua hic ſermo, ex Comoedia & Tragoedia mixta eſt, ut Cyclops Euripidea. J. M. G.

Τρίτης] Facile patet a ſequenti Σ praecedens fuiſſe abſorptum; quod ſcribae diſtantis verba excipienti

δὲ προσλαμβανομένης. ἐπεὶ δὲ ἐν ἀρχῇ γε προετίμησας τὴν ὀρχήσεως, τὴν τραγῳδίαν καὶ [a] τὴν κωμῳδίαν, καὶ αὐλητὰς κυκλίους, καὶ κιθαρῳδίαν, ἐναγώνια ταῦτα, καὶ [b] διὰ τοῦτο σεμνὰ προσεικὼς· φέρε νῦν ἀντεξετάσωμεν τῇ ὀρχήσει ἕκαστον αὐτῶν. καίτοι τὴν μὲν αὐλὸν, εἰ δοκεῖ, καὶ τὴν κιθάραν παρῶμεν. μέρη γὰρ καὶ τὰ τῆς ὀρχηστικῆς ὑπηρεσίας καὶ ταῦτα.

quoque, assumta Sicinnide. Cum vero in principio etiam praetuleris saltationi Tragoediam & Comoediam, & illos in circulis tibicines, & citharoedorum artem, quae certaminis materiem, & ob id ipsum honesta, appellares: age jam componamus unumquodque eorum cum saltatione. Quamquam tibiam citharamque, si videtur, praetermittamus: partes enim istae quoque ministerii saltatoris.

Τὴν τραγῳδίαν δέ γε ἀπὸ τοῦ σχήματος πρώτην καταμάθωμεν, οἵα ἐστὶν, ὡς εἰσελθοῦσα ἅμα καὶ φοβερὸν θέαμα εἰς μῆκος ἄρρυθμον [d] ἠσκημένος ἄνθρωπος, ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος, πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ἔχειμένος, καὶ στόμα κεχηνὸς χάσμεγα, ὡς καταπιόμενος τοὺς θεατάς. ἐῶ λέγειν προστερνίδια καὶ προγαστρίδια, προσθετὰ καὶ ἐπιτεχνητὰ παχύτητα προσποιούμενος, ὡς μὴ τοῦ μήκους ἡ ἀρρυθμία ἐν λεπτῷ μᾶλλον ἐλέγ-

27. Tragoediam vero a primo illius habitu, qualis sit, contemplemur. Quam odiosum simul & terribile spectaculum in longitudinem inconcinnam excultus homo, cothurnis invectus altis, personam imposita gerens, quae ultra caput emineat, & os latissime hians, quasi devoraturus esset spectatores: omitto dicere, antepectoralia, & anteventralia, adscitiicium & artificialem crassitiem assumens, ne inconcinna longitudo in tenui corpore magis deprehendatur: dein-

a Τὴν] Articulus abest a W. b Διὰ τοῦτο] Διαυτοῦτο uno verbo *Ald.* c Πρώτην] Sic *F. Ald. H. El. P.* Πρῶτον *F. Pell.* d Ἠσκημένος] Ἐσχηματισμένος *F. Pell.*

facilius accidere potest; magis autem mirum, idem vitium in decem Edd. iterari, quum oculorum judicium vix effugere posse videatur. Sed forsan credidere *ἐστὶ* denuo intelligendum; jam vero non amplius credeat. Bene quidem se haberet *πρῶτον*, quod Cl. *Gesn.* non visa nostra emendatione, conjecit; jam vero in hac adquiescet, scio. *F. F. R.*

5. Ἐν ἀρχῇ] Conf. supra §. 3. *M. du S.*

7. Κυκλίους] At supra §. 2. habuimus Αὐλητὰς κυκλικοὺς. Et quia utrumque bonum, neque hic varietatis quidquam invenio, variandae orationis caussa utrumque adhibitum credamus. *F. F. R.*

8. Ἐναγώνια] Varii erant musici agones. Vide *Plut.* 2077, 2. & nostrum Ἀετιὼν c. 8. *M. du S.*

16. Φοβερὸν θέαμα] Tragica persona. *F. G.*

17. Ἠσκημένος] Vulgata haec lectio vix tolerabilis nonnullis videbitur, ac praeferent *Pelleti* scripturam ἐσχηματισμένος. At forsan Lucianus dederit πεπηγμένος. Sed nil mutabit, qui conferet supr. c. 13. pr. & *Steph. Thes.* *F. F. R.*

Ibid. Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος] De hujus loci interpretatione agit Amplissimus *Cuperus* Consecrationis Homeri pag. 82. quem curiosus consulet. *Almelov.*

Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος] Vertunt: *altis cothurnis ingrediens, larva caput obductum habens.* At hoc modo nequaquam exprimuntur posterioris membri verba, nam πρόσωπον ἐσχηματισμένος, sign. *larva caput obductum habens.* Quid igitur illa, ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον? non frustra ea ab Auctore sunt addita, sed significare voluit, larvam actoris Tragici fuisse extensam supra caput, sive majorem & longiorem fuisse quam pro modo capitis, ut statura grandior & longior videretur. quem in finem etiam altos erat indutus cothurnos. Verto igitur illa posteriora: *persona tectus longiore quam pro modo capitis.* *L. Bos.*

22. Προγαστρίδια] Conf. infra Z. Τρ. c. 41. *M. du S.*

25. Ἑαυτὸν ἀναλῶν] Ad verbum *refringens se* & *infringens* interdum *circumcinens.* Nempe verbum κλάω ad vocem relatum vim quamdam sono naturali & voci adeo illatam notat. Ἀναλᾷν ἑαυτὸν est sursum vi quadam agere vocem, ut altior, quam fert natura, vox exeat: καταλᾷν contrarium est, nempe infra modum illum & tonum naturalem vocem deprimere: utraque ratio efficit κεκλασμένον *fractum* aliquid, quia non pleno gutture vox funditur, &c. περᾴδειν autem ex compositionis ratione intelligo de circumducta in altum & profundum eadem syllaba cantici. Quod ἐμμέλεια hic memorantur, meminisse oportet, qui tragoedias non solent legere, jambicis scenariis majorem partem constare Tragoedias &c. *F. M. G.*

28. Καὶ μόνης τῆς φωνῆς ἐκείνου παρέχειν ἑαυτὸν] Interpres: *ac soli voce semet obnoxium praebens.* quis intelliget? malim: *solius vocis discrimini se exponens*, ut soli voci servire debeat, & ejus quasi rationem red-

de-

deinde intra perſonam ipſe clamans, nunc ſublata nunc demiſſa voce & fracta, nunc circumducta, canens jambicos verſus, &, quod turpiſſimum eſt, ad modos praeſcriptos cantans *alienas* calamitates, & ſolius ſe vocis auctorem praeſtans: reliqua enim poëtae qui olim fuere curarunt. Et quamdiu Andromache quaedam aut Hecuba eſt, *quae agitur*, tolerabilis cantus. Cum vero ingreſſus *in ſcenam* ipſe Hercules ſolus canit, oblitus ſui, nec leoninam reveritus, neque clavam, quibus indutus eſt, ſoloeciſmum eam rem prudens merito vocaverit.

28. Rurſus enim, quod reprehendebas ſaltatoriam, quod viri nati imitentur mulieres, illud commune Tragoediae pariter & Comoediae crimen fuerit: plures enim viris in utraque mulieres.

29. Comoedia vero ridiculas ſibi perſonas ipſas quoque, ut partem delectationis attribuit, quales ſunt Davorum & Tibio-

2 5 χοίλο· εἶτ' ἔνδοθεν αὐτὸς κεκραγὼς, ἑαυτὸν ἀναχλῶν καὶ καλαχλῶν, ἐνίοτε καὶ τοὺς ἰαμβεῖα, καὶ, τὸ δὴ αἴσχιστον, μελῳδῶν τὰς συμφορὰς, καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτόν. τὰ γὰρ ἄλλα τοῖς ποιηταῖς ἐμέλησε προπολλοῦ γε δεῖν γενομένοις. καὶ μέχρι μὲν Ἀνδρομάχη τις, ἢ Ἑκάβη ᾖσι, φορητὸς ἡ ᾠδή. ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονῳδῇ, ὁπλαθόμενος αὐτοῦ, καὶ μήτε τὴν λεοντῆν αἰδεσθεὶς, μήτε τὸ ῥόπαλον ὃ φέρει, σολοικίαν εὖ φρονῶν εἰκότως φαίη ἄν τις τὸ πρᾶγμα.

Καὶ γὰρ αὖ, ὅτῳ ἐγκαλεῖς τῇ ὀρχηστικῇ, τὸ ἄνδρας ὄντας μιμεῖσθαι γυναῖκας. κοινὸν τοῦτο καὶ τῆς τραγῳδίας καὶ τῆς κωμῳδίας ἔγκλημα ἂν εἴη. πλείους γοῦν ἐν αὐταῖς τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες.

Ἡ κωμῳδία δὲ καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τοῦ τερπνοῦ [e] αὐτῇ [f] νενόμικεν, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ Μαγεί-

[e] *Αὐτῇ*] Nil mutant Edd. vett. [f] *Νενόμικεν*] Hoc ex W. reſtituit *Solan.* *Νενόμικεν* Edd. priores.

dere, ut propter ſolam vocem aut laudetur, aut vituperetur. *J.G.G.*

Ibid. Ὑπεύθυνον] Cum proprie *reus* ſit ὑπεύθυνος, vel certe *ad rationem reddendam obligatus*, quod non cadit niſi in eum, qui actionis alicujus auctor eſt: hic mediam quandam ſignificationem habet, & ſimpliciter *auctorem* notat. Tragico actori nihil neque ad laudem neque ad turpitudinem imputatur, praeter vocem, prout bene vel male pronuntiavit verba poëtae. Solius itaque vocis auctor eſt. *J.M.G.*

35. Σολοικίαν] Dictum in *Nigrino*. Veteres Grammatici σολοικίαν interpretantur quidquid ſit perperam σολοικία τὸ ἁμαρτές. *J.B.*

38. Μιμεῖσθαι γυναῖκας] Conf. ſupra §. 2. *M.du S.*

42. Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ νενόμικεν, οἷα Δάων, καὶ Τιβίων, καὶ Μαγείρων πρόσωπα] Hæc ultima ſic vertit bonus *Obſopoeus*: (*videlicet lampadum & tibicinarum & coquorum perſonas*) ſupine ſane, imo ridicule: putavit ſcilicet legendum δᾴδων, vel ex δᾴδων per craſim poſſe fieri δάων, ut ex πειράτων, πρᾶον, ſed ſine exemplo. Tum quid foret *lampadum perſonas*? meræ nugæ & ægri ſomnia. Lege cum majuſcula Δάων & Τιβίων. Servorum quippe ſunt nomina, qui ſæpe in comoediis inducuntur ab origine & patria ſic dicti. Nam Δάοι *Herodoto* ſunt quædam gens in Perſia paſtoralem vitam agens. Τίβιοι vero ſunt Phryges. Nam teſte *Suida* Τίβια erat Φρυγία ὅλη. Univerſa Phrygia Tibia dicebatur. *Terentius* a nomine Δάος ſuum *Davum* formavit. Sunt igitur Carica nomina ſervorum, non lampades aut tibicines, ut ſomniavit *Obſopoeus*. *J.P.a G.*

Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον &c.] *Palmerii* notae ſubſcripſerat *Solanus*: *Philoſtr.* Εἰκ. Αἰσωπ. p. 767. Ed. *Olear.* de vulpe: χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος ἀλληγορίᾳ τῶν πλούσιον ἐπιβίωσιν, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ. Quibus hac occaſione addo: *Olearium* in notis Philoſtr. l. c. ex *Strab.* VII. 304. docere, illum refutare eos, qui ſervile nomen *Davi* καὶ τῶν Δάων deducunt, Scythico populo, & id a Δάοις derivare, qui Δάοις ſint dicti antiquitus. *J.F.R.*

43. Αὐτῇ νενόμικεν] An αὐτῆς νενόμικεν? *F.G.*

44. Νενόμικεν] W. recte, ut c. 35. In Impreſſis νενόμικεν. *M.du S.*

Ibid. Οἷα Δάων καὶ Τιβίων] Recte caſtigavit *Obſopoei* verſionem eruditiſſimus ille *Palmerius*, quo doctiorem militem non vidit a renatis litteris orbis eruditus. De Davis & Tibiis vide *Strabonem* lib. VII. Meminit Tibiorum Galenus ſtatim initio primi. Θρᾳττικῆς καλάμης, Γέτικ, καὶ Τίβιος, καὶ Φρύγιος, καὶ Θρᾴκιος ἀργυρόεντος. Philoſtratus in imaginibus ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ. & Lucianus in mercede conductis, Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ. Interpres *Ariſtophanis*, ὡσὶν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ εἰρῆσθαι Παιονίας, Σαυλίας, Τίβιος, Σανσίας, Δᾶος, Γέτας. Syneſius ὁ δεῖνα Ἡρώδης ὁ δημαρχῶν ἐκ Σανσίας τοῦ ὁ Τιβίου.

γείρων πρόσωπα. τὸ δὲ τῆ ὀρχηστῆ σχῆμα ὡς μὲ κόσμιον καὶ εὐπρεπὲς, οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν· δῆλα γὰ τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα· τὸ δὲ πρόσωπον αὐτὸ, ὡς κάλλιστον, καὶ τῷ κωμικῷ δράματι ἐοικὸς, ὑ κεχηνὸς δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκός· ἔχει γὰ πολλοὺς τοὺς ὑπὲς αὐτῆ βοῶντας.

rum & coquorum perſonae. Contra ſaltatoris habitus, quam ornatus & decorus ſit, non opus eſt uti dicam. Manifeſta enim ſunt iſta his, qui coeci non ſunt. Perſona autem ipſa ut pulcherrima eſt, & ſubjectae actioni apta! non hians ut ille, ſed clauſo ore: nam multos habet pro ſe clamantes.

Πάλαι μὲ γὰ αὐτοὶ καὶ ἦδον καὶ ὠρχοῦντο· εἶτ' ἐπειδὴ κινημάτων τὸ ἁδρότατον [b] ἐπετάραττεν, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλοις αὐτοῖς ὑπᾴδειν.

30. Etenim olim iidem canebant ſaltabantque: deinde cum moventium ſe ſpiritus difficilius commeans turbaret cantum, commodius viſum eſt alios illis ſuccinere.

Αἱ δὲ ὑποθέσεις κοιναὶ ἀμφοτέρως, καὶ οὐδέν τι διαφέρουσι τῶν τραγικῶν αἱ ὀρχηστικαὶ, πλὴν ὅτι ποικιλώτεραι αὗται, καὶ πολυμαθέστεραι, καὶ μυρίας μεταβολὰς ἔχουσαι.

31. Caeterum argumenta utrisque communia, neque differunt a Tragicis ſaltatoria, niſi quod haec majorem varietatem habent, & plus doctrinae, & mille mutationes.

Εἰ δὲ μὴ ἐναγώνιος ἡ ὄρχησις, ἐκείνην φημὶ εἶναι αἰτίαν, τὸ δόξαι τοῖς ἀγωνοθέταις μεῖζον καὶ σεμνότερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. ἐῶ λέγειν ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ, τῆ Χαλκιδικῆ γένους ἡ ἀρίστη, καὶ τοῦτο ὥσπερ τι κόσμημα, τῷ παρ' αὐτοῖς ἀγῶνι [d] προστέθεικεν.

32. Si vero certaminum publicorum materia non eſt ſaltatio, ejus rei hanc aio eſſe cauſſam, quod praeſidibus certaminum major res videtur atque honeſtior, quam quae ad tale examen vocetur. Omitto dicere illud, quod urbs Italiae, Chalcidici generis praeſtantiſſima, etiam hoc quaſi ornamentum quoddam certaminibus, quae apud ſe aguntur, adjecit.

Ἐθέλω δέ σοι ἐνταῦθα ἤδη ἀπολογήσασθαι

33. Volo autem hic tibi jam cauſſam dicere

a Κωμῳδῶν] Κωμῴδων *Fl.* At vulgatam tuentur cett. cum Codd. M. P. *b* Ἐπετάραττεν] Nihil mutare *M. S. J. H. Fl.* & *P.* notat *Solan.* *c* Τῆ] Abeſt a *Fl.* *d* Προστέθεικεν] Προστίθηκεν *Fl.*

βίους ἀπίδοτε. Inferius Lucianus in Gallo: Πόθεν γὰ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ ἔτω μέγαν ὠψώνηκεν ἰχθύς; Praeſtat etiam ut ſtatim vertas ὑ κεχηνὸς δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκὸς, *non hians ut illa, ſed occluſa.* Iliae hiantes perſonae dicebantur *Manduci.* vide Feſtum. *J. G. G.*

Ibid. Δάων ὁ Τιβ.] (i. e. Phrygum ut arbitror, Τίβια enim ἄλλη ἡ Φρυγία *Suid.*) *Vorſt.* (Τιμ. c. 14. inter ſervorum nomina & Τίβιος recenſetur) Idem. Adducit etiam *Strabonis* verba a Cl. *Graevio* laudata (ad calcem) deinde. οἱ κωμικοὶ τοὺς οἰκέτας τὸ μὲ πλέον ἀπὸ τῆ γένους ἐκάλουν οἷον Σύρον, Καρίωνα, Μίδωνα, Γέταν ὁμοίως ἐκάλουν δὲ ὁ τὰ ἐξ ἐπιθέτων. ὡς ἀπὸ τῆ χρώματος μὲ Πυῤῥίαν ὁ Ξανθίαν. ἀπὸ τῆ τρόπου δὲ παιμένα, καὶ Πιστὸν, καὶ Δρόμωνα. ἐκάλουν δὲ ὁ ἀπὸ τ ἡμέρας, ὃν ἡ ἀνησαίλο τ οἰκετῶν· ἐξ ὧ ὁ τοὺς Νουμηνίας ἀνόμαζον. *Photius* in Helladii excerptis in ſuo μυριοβ. *Vorſt.* Adde *Galenum* de nat. fac. I. c. 17. *Par.* Ed. T. V. p. 29. ubi *Davos* & *Getas* a Menandro in ſcenam productos nominat. *Phileſtr.* p. 777. Cujus locum *Palmerii* notae addidi. *ubi.*

Αἴσωπ. de vulpe ſic loquitur, χρῆται γὰ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος ἀλαζόνι τ πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ. *M. du S.*

Δάων] Δάων cum i. ſubſcripto habent Luciani Edd. *P. S. A. J. B2. Ald. Fl.* plures enim ob id excutere nihil opus eſt. Ideoque id expreſſi, etſi nec *Palm.* in nota ſua id addit, nec in *Philoſtrato* eſt expreſſum, nec in *Strabone*; neque eo opus eſſe arbitror. *J. F. R.*

Ibid. Μαγείρων] De hac voce neque *Palmerius* quicquam, nec *Graevius*, qui erudite de reliquis diſſeruerunt. Ego perſonam *coqui* in comoediis vulgatam fuiſſe, ex *Athenaeo* & *Menandri Philemonisque* fragmentis comperio; vide VIII. 290. B. & *Caſaub.* not. *M. du S.*

58. Ποικιλώτ.] Ita jam recte omnes. Merito igitur ſupra ſic reſtitutum *Alex.* c. 4. *M. du S.*

61. Ἐναγώνιος] Conf. ſupra §. 2. f. *M. du S.*

64. Ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ] Neapolim credo intelligit, quae a Cumaeis condita fuit. Cumae vero Italicae Chal-

cere pro his, quae in oratione mea, & multa quidem, praetermisi, ne ignorantiae ut insciliae opinionem praebeam. Neque enim fugit me, multos ante nos de saltatione qui scriberent, majorem scriptionum suarum partem in eo consumsisse, ut omnes saltationis species percurrerent, & nomina illarum recenserent, & quae esset unaquaeque, & a quo inventa esset, rati, se hanc multiplicis doctrinae demonstrationem exhibituros. Ego vero in primis ambitiosum circa talia studium ineptum, & hominis feri studiorum, & mihi intempestivum esse arbitror, ac propterea omitto.

34. Deinde vero illud etiam te cogitare & meminisse jubeo, mihi jam non propositum hoc esse, ut uniuscujusque saltationis origines persequar, neque hunc libro huic scopum a me constitutum, enumerare saltationum nomina, praeter pauca illa, quorum ab initio mentionem feci, cum summa earum genera proferrem. Sed summa mihi praesentis libri haec est, laudare saltationem ut nunc constituta est, atque ostendere quantum illa delectationis & utilitatis complexa habeat, cum non olim inceperit tanta pulchritudinis incrementa habere, sed Augusto maxime imperante.

ὑπὲρ τ῀ ὠδελελεμμένων τῷ λόγῳ, πολλῶν ὄντων, ὡς μὴ δόξαν ἀγνοίας ἢ [e] ἀμαθίας [f] πα῀ράχωμαι. ὐ γὰρ με λέληθεν ὅτι πολλοὶ πρὸ ἡμῶν πε῀ὶ ὀρχήσεως συγγεγραφότες, τ῀ πλείστην ἀ῀φ῀ατριβὴν τ῀ γραφῆς ἐποιήσαντο, πάντα τ῀ ὀρχήσεως τὰ εἴδη ἐπεξιόντες, κ῀ ὀνόματα αὐτ῀ῶν καλαλέγοντες, κ῀ οἷα ἑκάστη, κ῀ ὑφ' ὅτου εὑρέθη, [g] πολυμαθείας ταύτῃ ἐπιδείξειν ἡγούμενοι παρέξειν. ἐγὼ δὲ μάλιστα μὲ τ῀ πε῀ὶ ταῦτα φιλοτιμίαν, ἀπειρόκαλόν τε, κ῀ ὀψιμαθῆ, κ῀ ἐμαυτῷ ἄκαιρον οἶομαι εἶναι, κ῀ ἀ῀φ῀ὰ τοῦτο παρίημι.

Ἐπεὶα δὲ κἀκεῖνό σε ἀξιῶ ἐννοεῖν κ῀ μεμνῆσθαι, ὅτι μοι νῦν ὐ πᾶσαν ὄρχησιν πρόκειτ῀ γενεαλογεῖν, ὐδὲ τοῦτον τ῀ σκοπὸν ὑπεθέμην τῷ λόγῳ, ὀρχήσεων ὀνόματα καλαριθμήσασθ῀, πλὴν ὅσων ἐν ἀρχῇ ὀλίγων ἐπεμνήσθην τὰς [h] γενικωτέρας αὐτ῀ῶν προχειρισάμεν῀. ἀλλὰ τόγε ἐν τῷ παρόντι μοι κεφάλαιον τοῦ λόγου, τοῦτό ἐστι, νῦν ὄρχησιν καθεστῶσαν ἐπαινέσαι, κ῀ δεῖξαι ὅσα ἐν αὐτῇ τερπνὰ κ῀ χρήσιμα πε῀ιλαβοῦσα ἔχει, ὐ πάλαι ἀρξαμένη ἐς τοσοῦτον κάλλ῀ ἐπιδοῦναι, ἀλλὰ χρ῀ τ῀ Σεβαστὸν

e Ἀμαθίας] Sic esse in *J. Fl. H.* notat *Solan.* Sed & *P.* aliaeque sic habent. Forsan quaesivit num quae ἀμαθείας haberent, ut mox. f Παράχωμαι] M. recte cum Edd. Sed *J.* male παράχομαι. g Πολυμαθείας] Sic jam Edd. *J. Fl. H. P.* &c. Πολυμαθίας W. h Γενικωτέρας] Sic Edd. pleraeque & M. Γενικωτ. *P.* & *B2.*

Chalcidem in Euboea metropolin agnoscebant: & Neapolis utpote Graeca scenicis & gymnicis exercitationibus dedita erat. Ideo a Nerone electa, ubi primum in scenam publice prodiret, ut notat *Cornelius Tacitus* annalium decimo quinto. Itaque ex hoc loco colligere licet, saltationem theatralem a Neapoli toti Italiae traditam fuisse. *J. P. 2 G.*

65. Πόλις ἐν Ἰταλίᾳ] Haec urbs Chalcidici generis Cumae. *J. B.*

72. Πολλοὶ . . . .] Vide *Athen.* XIV. & Pollucem. *M. du S.*

73. Τ῀ν παλαίων ἀ῀φ῀ατριβῶν] Hic *Pollucem* perstringere videtur. Vid. Onomast. L. IV. S. 99. & seqq. *M. V. la Croze.*

77. Πολυμαθίας] Cum paucis versibus ante ἀμαθίας tamen Edd. habeant, forsan & hic πολυμαθίας quoque non πολυμαθείας exhibendum cum W. Sed quia & alibi in similibus variat scriptura, ut §. 23. παιδιὰν & παιδίαν, antiquiorum Edd. consensum in hujusmodi vocibus sequi nihil obstat. *J. F. R.*

79. Ὀψιμαθῆ] Ὀψιμαθεῖς *seri studiorum. Horat.* Sat. I. 10. huic ἀντίθετον παιδιμαθεῖς. *A. V.*

87. Γενικωτέρας] Mutarunt *B2.* & *P.* Vide supra ad c. 22. *M. du S.*

Γενικωτέρας] Vid. supr. §. 22. Et cognosces quare hoc praelatum sit prae γενικωτέρας duplici ρ. exarato. *J. F. R.*

93. Ἐπιδοῦναι] Conf. supr. I. *Ver. Hist.* c. 6. & T. I. *Hermot.* c. 24. p. 763. Ubi opposita illa verba ἐνδιδόναι & ἐπιδιδόναι obiter explicamus. Hic plura non addimus, quia nota arbitramur. *J. F. R.*

Ibid. Κατὰ τ῀ Σεβαστὸν] *Godofredus Malaynus* Clarissimus Senator monuit Interpretem judicio & oculis abusum suis, dum ista vertit, *nec minus de se exhibens reverentia.* Fraudi fuit, puto, quod Graeci nominibus propriis majusculas litteras praefigere neglexerint.

dis

βαςὸν μάλιςα. αἱ μὲ γὰρ πρῶται ἐκεῖναι, ὥσπερ τινὲς ῥίζαι καὶ [a] θεμέλιοι τ ὀρχήσεως ἦσαν· τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς, καὶ τ τελεώταλον καρπὸν, [b] ὅπερ νῦν μάλιςα ἐς τὸ ἀκρότατον ἐπετέλεςαι, τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διέξέρχεται, παρεὶς τὸ [c] θερμαϋςρίζειν, καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς μηδὲν τῇ νῦν ταύτῃ ἔτι προσήκοντα. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο τὸ Φρύγιον τ ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον καὶ συμποτικὸν, μὲ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὔλημα γυναικεῖον ὀρχουμένων, σφοδρὰ καὶ καματηρὰ πηδήματα, καὶ νῦν ἔτι ταῖς ἀγροικίαις ἐπιπολάζοντα, ὑπ' ἀγνοίας [d] παρέλιπον, ἀλλ' ὅτι μηδὲν ταῦτα τῇ νῦν ὀρχήσει κοινωνεῖ. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις, τὰ μὲν τινα εἴδη ἐπαινεῖ ταύτης, τὰ δὲ πάνυ ἀπαξιοῖ, ἀφαιρῶν αὐτὰ ἐς τε τὸ τερπνὸν καὶ τὸ χρήσιμον, καὶ ἀπελαύνων αὐτῆς [e] τὰ ἀσχημονέςερα, πρωτιμῶν δὲ καὶ θαυμάζων [f] θάτερα.

Καὶ περὶ μὲ αὐτῆς ὀρχήσεως τοσαῦτα. τὸ γὰρ πάντα ἐπεξιόντα μηκύνειν τ λόγον, ἀπειρόκαλον. ἃ δὲ τ ὀρχηςὴν αὐτὸν ἔχειν χρὴ, καὶ ὅπως δεῖ ἠσκῆσθαι, καὶ ἃ μεμαθηκέναι, καὶ οἷς κρατύνειν τὸ ἔργον, ἤδη σοι δίειμι.

Nam primae illae quasi radices quaedam & fundamenta erant saltationis : sed florem illius, & perfectissimum fructum, qui nunc maxime ad summum perfectionis fastigium pervenit, haec nunc oratio nostra persequitur, omisso, quid sit Thermaystrida vel gruem saltare, & reliqua, quae nihil jam ad hodiernam pertineant. Neque enim illud Phrygium saltationis genus, vinolentum illud & in ebriorum conviviis exercesri solitum, rusticorum saepe ad tibicinae cantum saltantium saltus vehementes & laborioso, qui nunc adhuc inter rusticos frequentantur, ignorantia quadam praetermisi; verum quod haec talia nihil cum hodierna saltatione commune habent. Etenim Plato in legibus, quaedam hujus genera laudat, quaedam vero plane rejicit, dividens illa ipsa in delectationem & utilitatem, & removens inde indecora, praeferens autem & admiratione prosequens altera.

35. Ac de saltatione ipsa tantum. Omnibus enim persequendis producere orationem, ineptum fuerit. Quae vero saltatorem ipsum habere oporteat, quomodo exercitatus esse debeat, & quae didicisse & quibus rebus confirmare opus suum, jam ti-

a Θεμέλιοι] Θεμέλια L. Prius habent Edd. b Ὅπερ] L. recte. Ὅσπερ Edd. cum Codd. M. P. male, si sequens τοῦτο spectes. c Θερμαϋςρίζειν] Τερμ. male J. Recte ceterae per Θ. cum Cod. M. d Παρέλιπον] Παρέλειπον W. e Τὰ] Deest in S. Adest in cett. & W. f Θάτερα] Θάτερα W. male.

dicere debuit *praecipue circa Augusti tempus.* J. B.

Κατὰ τ Σύλλαν] Vide *Casaub.* ad Athen. II. p. 51. & XIV. p. 569. *Vorst.* Adde *Suid.* cum notis, & *Corn. Tacit.* A. I. 54. & in eum locum *Lipsii* notam. M. du S.

Κατὰ τ Σύλλαν] Hoc enim rerum potiente floruit Pylades, de quo tum alia *Macrob.* Sat. 2, 7. tum illud, *Hic quia ferebatur mutasse rudis illius saltationis ritum, quae apud majores viguit, & venustam induxisse novitatem, interrogatus ab Augusto*, Quae saltationi contulisset? *respondit*,

Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν, ὑμαδόν τ' ἀνθρώπων.

Quem versum si recordatus esset esse Il. K, 13. Juntanus; de emendando, id est, corrumpenda prima voce in Αὐδῶν non cogitasset. J. M. G.

97. Ὅπερ] L. & P. ni fallor; notatur enim hic, ut a *Fl.* diversus, quae cum reliquis & M. ὅσπερ habet. M. du S.

99. Θερμαϋςρίζειν] Furiosam saltationem vocat *Athen.* XIV. *Apul.* mil. VIII. *Lymphaticum tripudium.* V. *Eust.* ad Od. Θ. *Meurs. Orch. Hesychium* jubet videre *Vorstius.* M. du S.

Θερμαϋςρίζειν] Quod hic se nolle agere ait Lucianus, neque nobis agere, dedita quidem opera placet; id egit *Meursius*, quamquam ita, ut potius materiem congessisse, quam exornasse omnia, videri possit. Interim jucundam putavi quibusdam lectoribus futuram non minus, quam fuit mihi τ Θερμαϋςρίδος descriptionem, quam ex Critia quodam protulit *Eustathius* ad Od. Θ. p. 1601, 28. Edit. Ro. Ἀναπαδίσαντες ὡς ὦ

tibi enarro, uti discas, non inter faciles & leves tractatu esse hanc artem, sed ad summum omnis doctrinae fastigium pertinere, non musicae modo, sed rhythmicae etiam, & geometricae, & philosophiae illius tuae maxime, tum naturalis tum moralis, nam disputatricem illius subtilitatem intempestivam sibi putavit. Verum ab oratoria non removit se, sed hujus quoque partem sibi vindicavit, in quantum mores atque affectus declaret, cujus rei etiam oratores cupidi sunt. Neque vero abhorret a pictura & plastice, sed harum artium concinnitatem in primis imitari deprehenditur, ut nihilo melior neque Phidias, neque Apelles illa esse videatur.

μι, ὡς μάθῃς, ὁ τὸ ῥᾳδίων καὶ ἥσσω εὐμεταχειρίστων ὅσαν τὴν τέχνην, ἀλλὰ πάσης παιδεύσεως ἐς τὸ ἀκρότατον ἀφικνεῖσθαι, ὁ μουσικῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ῥυθμικῆς, καὶ [g] γεωμετρικῆς, καὶ τὸ σῆς φιλοσοφίας μάλιστα, τό τε φυσικῆς καὶ τὸ ἠθικῆς, τὸ γὰρ ἀμαλεχλικὸν αὐτῆς περιεργίαν ἄχαιρον [h] αὐτῇ νενόμικεν. ὁ μὲν οὖν ἐς ῥητορικὴν ἀφέστηκεν, ἀλλὰ καὶ ταύτης μετέχει, καθ' ὅσον ἤθους τε καὶ πάθους ἀποδεικτική ἐστιν, [i] ὧν καὶ οἱ ῥήτορες γλίχονται. Οὐκ ἀπήλλακται δὲ καὶ γραφικῆς καὶ πλαστικῆς, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν ταύταις εὐρυθμίαν μάλιστα μιμεῖσθαι φαίνεται, ὡς μηδὲν ἀμείνω μήτε Φειδίαν αὐτῆς, μήτε Ἀπελλῆν εἶναι δοκεῖν.

36. Ante omnia vero Memnosynen ejusque Polymneian filiam propitiam habere illi propositum est, ac meminisse tentat omnium. More enim Homerici illius Calchantis scire oportet saltatorem *omnia quae sunt, & quae fient, quaeque fuere*, ut nihil ipsum fugiat, sed prompta sit illorum memoria. Et quantum ad capitale argumentum & propositum artis, scientia est imitandi, ostendendique & cogitata profe-

Πρὸ πάντων δὲ Μνημοσύνην καὶ τὴ θυγατέρα αὐτῆς [k] Πολύμνειαν ἵλεων ἔχειν αὐτῇ προκεῖται, καὶ μεμνῆσθαι πειρᾶται ἁπάντων. χρὴ γάρ τοι τὸν Ὁμηρικὸν Κάλχαντα ὅτ' ὀρχηστὴν εἰδέναι χρὴ τά [l] τ' ἐόντα, τάτ' ἐσσόμενα, πρότ' ἐόντα, ὡς μηδὲν αὐτὸν λαθεῖν, ἀλλ' εἶναι πρόχειρον ἡ μνήμην αὐτοῦ. καὶ τὸ μὲν κεφάλαιον ἡ ὑποθέσεως μιμητικὴ τίς ἐστιν ἀπεργασία, καὶ δεικτική, καὶ τὸ ἐννοηθέντων ἐξαγορευτική, καὶ

g Γεωμετρικῆς] Μετρικῆς W. h Αὐτῇ] Ita cum *F.* etiam habere *Fl.* & *H.* notat *M. du S.* i Ὧν] De hoc idem notavit. k Πολύμνειαν] Πολύμνιαν M. Nihil mut. Edd. l Τ' ἐόντα] Sic M. Vulgo Edd. τά τε ἐόντα.

ὕψος πρὸ τῦ καλυσχῆναι ἐπὶ γῆν ὑπὸ γελωτος πολλὰς τοῖς ποσὶν ἐπαίσας, ὃ δὴ θερμαϋστρίζειν ἴλιγγον. Vide quam simile sit hoc saltandi genus illis, quos *capreolos* a caprarum forte saltibus cultior Europa vocat hodie, cujus auctoritates, qui volet, a Meurfio petet. Γῦρον] dictam puto a *gyrum* volatu, vel *gyris* quos per lasciviam ab iis peragi lego apud *Plin.* 10, 23. f. 30. *F.M.G.*

Θερμαϋστρίζειν] Vid. Illustr. *Spanh.* ad Callim. p. 425. f. ad Hymni in Del. versum 144. ubi Θερμαϋστραί τε βρέμουσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυρώγαι. Unde concludit, Θερμαυστρὶς etiam legendum, non θερμαστρὶς, apud *Hesych.* de quodam nempe fervidae & velut lymphaticae saltationis genere, de qua possit consuli diligentissimus *Meursius* in Orchestra, & unde verbum θερμαϋστρίζειν de iis qui eandem exercebant, apud *Lucian.* de Salt. (i. e. h. l.) *F. F. R.*

1. Γῦρον] Instituta haec saltatio fuit a Theseo; repraesentabatque imagines exitus e Labyrintho. Describit *Pollux* IV. 14. & *Plut.* in Theseo: tangit etiam alicubi *Hesych.* *A. V.*

3. Φρύγιον] Rusticorum temulentorum *Athen.* XIV. *A. V.*

10. Ὁ Πλάτων τὰ τ. ῥ.] *Plato* Legg. II. 576. *M. du S.*

Ὁ Πλάτων] Lib. 8. p. 639. C. Laemar. *F. M. G.*

25. Γεωμετ.] In W. μετρικῆς tantum, quod magis probo. Nolui tamen mutatum; quia mox ipsam Philosophiam etiam adsui video, eodem credo, quo Geometria jure. *M. du S.*

29. Ἀφίστηκεν] Significatio haec, pro *abhorrere, alienum esse*, probatur a *Dukero* ad *Thucyd.* VI. 88. p. 434. *F. F. R.*

40. Τά τ' ἐόντα] *Homer.* Il. A. ὃς ἤδη τὰ τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσσόμενα, πρότ' ἐόντα. M. etiam τ' ἐόντα. *M. du S.*

Τὰ τ' ἐόντα] Itaque ex *Homero* & Cod. M. vulgatam mutavi, quia ἐόντα per dialysin magis Homericum, quam ὄντα. Sed res est parvi. *F. F. R.*

καὶ τὴν ἀφανῶν σοφιστικήν. καὶ ὅτερ ὁ Θουκυδίδης περὶ τοῦ Περικλέους ἔφη, ἐπαινῶν τὸν ἄνδρα, τοῦτο καὶ τὸ τῆς ὀρχήσεως ἀκρότατον ἂν ἐγκώμιον εἴη, γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι [a] αὐτά. ἑρμηνείαν δὲ νῦν τὴν σαφήνειαν τῶν σχημάτων λέγω.

rendi, & obscura declarandi: & quod Thucydides in laude Periclis dixit, illa summa etiam saltatoris laus fuerit, intelligere quid oporteat, & explicare. Explicationem autem nunc dico claram, uniuscujusque habitus expressionem.

Ἡ δὲ πᾶσα τῷ ἔργῳ χορηγία ἡ παλαιὰ ἱστορία ἐστίν, ὡς προεῖπον, καὶ ἡ πρόχειρος αὐτῆς μνήμη τε καὶ μετ' εὐπρεπείας ἐπίδειξις. ἀπὸ γὰρ χάους εὐθὺς, καὶ τῆς πρώτης τοῦ κόσμου γενέσεως δεξάμενον, χρὴ αὐτὸν ἅπασαν εἰδέναι, ἄχρι τῆς ἐπὶ Κλεοπάτρᾳ Αἰγυπτίας. τούτῳ γὰρ τῷ μεταξὺ ἡμᾶς περιορίζω ἡμῖν ἡ τοῦ ὀρχηστοῦ πολυμάθεια, καὶ τὰ μεταξὺ μάλιστα ἴσως, Οὐρανοῦ τομήν, Ἀφροδίτης γονάς, Τιτάνων μάχην, Διὸς γένεσιν, Ῥέας ἀπάτην, λίθου καταβολήν, Κρόνου δεσμὰ, καὶ τὴν τριῶν Ἀδελφῶν κλῆρον.

37. Apparatus omnis hujus operis antiqua historia est, ut praedixi, & prompta illius tum memoria tum decora repraesentatio. Oportet enim illum, captis ab ipso statim Chao & prima mundi origine initiis, scire omnia, ad Cleopatram usque Aegyptiam. Hoc enim intervallo definiatur nobis saltatoris scientia, eaque praesertim sciat, quae interjecta sunt, Caeli castrationem, natales Veneris, Titanum pugnam, Jovis nativitatem, fraudem Rheae, subjectumque lapidem, Saturni vincula, fratrum trium sortem.

Εἶτα ἐξῆς Γιγάντων ἐπανάστασιν, πύ-

38. Tum deinceps Gigantum seditionem, ignem

[a] Αὐτὰ] *Thucyd.* ταῦτα male. *M. du S.*

46. Θουκυδ.] Vid. *Corn. Nep.* & *Thucyd.* II. 60. apud quem ipse Pericles se nullum sibi secundum in iis videri ait. Idem voluit *Horat.* cum ep. 4. l. 1. sic scribit:

Quid velent dulci nutricula majus alumno,
Quam sapere & fari ut possit, quae sentiat?
M. du S.

Θουκυδ. — αὐτὰ] *Thucyd.* in Edit. Cl. *Dukeri* p. 135. vers. 30. & seqq. ubi haec Periclis sententia; *nam qui novit, neque aperte docet, perinde est, ac si numquam cogitasset.* Ceterum verum est, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα legi in eodem fine notata varietate. Sed cum Luciano etiam in *Thucydide* mallem legere αὐτὰ. Nam & sic iterum apud nostrum infra *Rhet.* §. 1. eadem ad verbum repetuntur: γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι αὐτά. *J. F. R.*

47. Περικλέους] Ipse de se Pericles ad populum *Thucyd.* 2, 60. Καίτοι ἐμοὶ τοιούτῳ ἀνδρὶ ὀργίζεσθε, ὃς οἶδα ἥκιστα οἴομαι εἶναι γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα κ. τ. λ. *J. M. G.*

61. Ἀφρο[δίτ]ης γονὰς] Ex spuma maris. *M. du S.*

68. Λιτοῦς λιθίνας] Vid. Illustr. *Spanh.* ad Callim. Hymn. in Del. vers. 306. p. 510—11. Ubi de hoc saltandi genere a virginibus peragi solito satis multa. *J. F. R.*

69. Τιτανῶν καταβολὴν] Vid. *Apollod.* l. 1. p. 5. B. Latonae stuprum inferre volentem Apollo & Diana telis confecere. Pythonis idem paullo ante fabulam narraverat. *M. du S.*

70. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς ὀμφαλόφυκα πυθέσθαι τὸν αὐτῶν] Vide *Claudianum* in prologo panegyrici in Manlium Theodorum, & *Plutarchum* in defectu oraculorum. *J. G. G.*

Ibid. Μέσον τῆς γῆς] *Eur.* Or. 331. 591. & passim. *M. du S.*

Ibid. Πυθέσθαι τὸν αὐτῶν] Fabula haec apud *Pindar.* Cetera sunt nomina fabulis notissima. *J. B.*

73. Καὶ λάρνακα &c.] Arca Deucalioni tributur. An a Noë habet? *F. G.*

Ibid. Λάρνακα μίαν] De qua fusius *Serv.* c. 12. *M. du S.*

76. Ἰάχου σπαραγμὸν] A Titanibus puerilibus donis illectus membratimque laceratus fuisse Iacchus scribitur ab Orpheo, & in Parnasso conditus juxta Tripodem, ut tradit Euphorion. Meminit etiam *Diodorus Siculus.* lib. III. Biblioth. *J. G. G.*

Ἰάχου] Sic W. recte. In reliquis Ἰάχου. *M. du S.*

Ἰάχου σπαραγμὸν] *Phurnutus* [*s. Cornutus* potius, de nat. Deor. c. 30. p. 220. Ed. Galei, de Baccho s. Dionyso. Is enim Iacchus non minus quam Osiris. Sic igitur *Phurnutus*, Μυθολογοῦσι ὅτι Διονυσιακὸς ὑπὸ τῶν Τιτάνων, συντεθὲν πάλιν ὑπὸ τῆς Ῥέας — ὅτι οἱ γεωργοὶ — συνέχειν τοὺς βότρυς κ. τ. λ. *J. M. G.*

78. Ἄτλα-

ignem furto ſubductum, homines formatos, Promethei poenam, vim utriusque Amoris. Et poſt iſta Deli *inſulae ſublatos* errores, & Latonae partum, & Pythonem ſublatum, Tityi inſidias, mediumque tellu-
luris *locum* volatu aquilarum deprehenſum.

39. Deucalionem ſuper haec, & magnum hoc vivente ſaeculi naufragium, & arcam unam reliquias humani generis ſervantem, & *enatos* rurſus ex lapidibus homines. Tum Iachum laceratum, & Junonis dolum, & combuſtam Semelen, & utramque Dionyſi nativitatem, & quaecumque *traduntur* de Minerva, & de Vulcano; & Erichthonio, & contentionem de Attica, & *interfectum a Marte* Halirrhodium, & primum *de ea re* in Areopago judicium, & Atticam in univerſum mythologiam.

40. Praeter caetera vero errorem Cereris, inventamque Liberam, & Celei hoſpitium, & agriculturam Triptolemi, & vineam ab Ica-

ἐς κλοπὴν, ἀνθρώπων πλάσιν, Προμηθέως κόλασιν, Ἔρωτος ἰσχὺν ἑκατέρου· καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλάνην, καὶ Λητοῦς ὠδῖνας, καὶ Πύθωνος ἀναίρεσιν, καὶ Τιτυοῦ ἐπιβουλὴν, καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὐρισκόμενον πτήσει τῶν ἀετῶν.

Δευκαλίωνα ἐπὶ τούτοις, καὶ τὸν μεγάλην ἐπὶ τούτῳ τῷ βίῳ ναυαγίαν, καὶ λάρνακα μίαν λείψανον τοῦ ἀνθρωπείου γένους φυλάξασαν· καὶ ἐκ λίθων ἀνθρώπους πάλιν· εἶτα [b] Ἰάχου σπαραγμὸν, καὶ Ἥρας δόλον, καὶ Σεμέλης κατάφλεξιν, καὶ Διονύσου ἀμφοτέρας τὰς γονὰς, καὶ ὅσα περὶ Ἀθηνᾶς, καὶ [c] ὅσα Ἡφαίστου, καὶ Ἐριχθονίου, καὶ ἔριν τὴν περὶ τῆς Ἀττικῆς, καὶ [d] Ἁλιῤῥόθιον, καὶ τὸν πρῶτον ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κρίσιν, καὶ ὅλως τὴν Ἀττικὴν πᾶσαν μυθολογίαν.

Ἐξαιρέτως δὲ τὴν Δήμητρος πλάνην, καὶ Κόρης εὕρεσιν, καὶ Κελεοῦ ξενίαν, καὶ Τριπτολέμου γεωργίαν, καὶ Ἰκαρίου ἀμπελουργίαν, καὶ

b Ἰάχου] Scripſi ex W. Ἴαχον male Edd. *F. Fl. H. B2. P. S.* *c* Ὅσα Ἡφ.] Sine περὶ Edd. etiam *Fl. F. H. P.* *d* Ἁλιῤῥόθιον] Edd. priores ἁλιῤ. minore *a*.

67. Καὶ μὴν ταῦτα Δήλου πλάνῃσι] Φασὶ γὰρ τὴν Δῆλον τὴν νῆσον, πρὸ τοῦ τὸν Ἀπόλλωνα ἐκεῖ Λητοῦς γενηθῆναι, πλανᾶσθαι, κατὰ τὸ Δήλιον πέλαγος, Ἀστερίαν καλουμένην, περὶ τὰς Κυκλάδας * Νάξου ἄλλοθι ἄλλαχοῦ νέουσαν. Λητὼ δὲ ὑποδεξαμένη καὶ ἐπὶ τῷ τόκῳ ξενίσασα (ἔδει γὰρ αὐτὴν μέρος γῆς † ἐπίτιτλα ἔσαν ὑπεδέχετο δὲ ὀργὴν Ἥρας) ‡ ἔστι τὸ § ἄλλης καὶ μέσης τῶν Κυκλάδων ἱδρύσθη. Διὸ αὐτὴν μὲν Δῆλος ἐκλήθη, ὅτι δῆλη γεγονυῖα τῇ

ῳ πελάγει φάσει. αἱ δὲ περὶ αὐτὴν κυκλοῦσαι αὐτὴν, Κυκλάδες, καὶ ἦν τὸ ἀπὸ τούτου ἱερὰ Ἀπόλλωνος. ἱστορεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ εἰς Δῆλον ὕμνῳ. *V.*

70. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς] Δίγωσιν οἱ Δελφοὶ ὀμφαλὸν εἶναι ἐπὶ τῷ ἰδάφους τῷ νεῷ, καὶ περὶ αὐτὸν ** αὐτὸν γεγράπται λίθοι συνδέσεως λίθοι. καὶ τοῦτο ἔφασκον τὸ μέσον εἶναι τῆς γῆς. *V.*

* Νάξου] Non aderat in Ed. Sed addidit *M. du S.* Non ſignificans tamen ex quo Codice.

† Ἐπίτιτλα] Sic M. non ἐπίτιτλον, ut erat in priore horum Scholiorum editione. Ἐπίτιτλον V. & C.

‡ Ἔστι] Ἔστι M. prave. *M. du S.*

§ Ἄλλης] Et hic ita mutavi; antea enim legebatur ἄλλης in Ed. *Amſt.* Sed C. ἄλης. *M. du S.*

¶ Πελάγει φάσι] Sic habent C. & M. Πελάγεσι Ed. *Clar.* Πελάγει φάσι mendoſe V. *M. du S.*

** Αὐτὸν] Sic V. & M. recte. In Impr. omiſſa ea vox ſenſum perturbabat. *M. du S.*

78. Ἀθην. καὶ ὅσα Ἡφ. ϛ Ἐριχθ.] Fabulam habes apud *Lactant.* Orig. c. Celſ. *Homeri* Scholiaſt. ad Il. B. Catal. 54. Et *Apollod.* III. p. 99. B. Vid. nott. ad Φιλοψ. c. 3. & Οἰν. c. 26. *M. du S.*

80. Ἔρωτ.] *Apollod.* III. p. 97. BC. *Lucian.* ipſum Ἔρωτ. c. 20. *M. du S.*

Ibid. Καὶ Ἁλιῤῥόθιον] *Et Halirrhothium*, de quo ad *Pauſan.* hæc omiſit Interpres. *F. B.*

Ibid. Ἁλιῤῥόθιον] Vid. *Suid.* v. ἀρεῖῳ πάγῳ. Adde *Apollod.* III. p. 98. A. Neptuni filius a Marte occiſus, quae prima lis in Areopago judicata eſt: quamquam corruptus eſt *Apollodori* textus. *M. du S.*

84. Κελεοῦ ξενίαν] Eleuſinus Triptolemi pater, apud quem diverſata eſt Ceres. V. *Apollod.* I. p. 6. & III. 99. C. Filiarum Celei meminit *Clem. Alex.* p. 18. C. Eleuſine ſepultarum. *Virg.* Georg. I. 165. & *Ovid.* Faſt. IV. *M. du S.*

καὶ τὴν Ἠριγόνης συμφορὰν, καὶ ὅσα περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας, καὶ Θησέως, καὶ Αἰγέως· ἔτι δὲ τὴν Μηδείας ὑποδοχὴν, καὶ αὖθις εἰς Πέρσας φυγὴν, καὶ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας, καὶ τὰς Πανδίονος· ἅτε ἐν Θράκῃ ἐπαθον, καὶ ἔπραξαν. εἶτα ὁ [a] Ἀκάμας, καὶ ἡ Φυλλὶς, καὶ· ἡ πρότερα δὲ τὴν Ἑλένης ἁρπαγὴ, καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων ἐπὶ τὴν πόλιν, καὶ τὸ Ἱππολύτου πάθος, καὶ Ἡρακλειδῶν κάθοδος. Ἀττικὰ γὰρ καὶ ταῦτα εἰκότως ἂν νομίζοιτο. ταῦτα μὲν τὰ Ἀθηναίων, ὀλίγα πάνυ δείγματος ἕνεκα ἐκ πολλῶν τῶν παραλελειμμένων δηλῶν.

Ἑξῆς δὲ [b] τὰ Μέγαρα, καὶ Νῖσος, καὶ [c] Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος, καὶ Μίνως [d] πόθος, καὶ περὶ τὴν [e] εὐεργέτιν ἀχαριστία. οἷς ἑξῆς ὁ Κιθαιρὼν, καὶ τὰ Θηβαίων, καὶ τὰ Λαβδακιδῶν πάθη, καὶ Κάδμου ἐπιδημία, καὶ βοὸς ὄκλασις, καὶ ὄφεως

rio cultam, & calamitatem Erigones, & quaecumque de Borea, & de Oreithyia, & Theseo, & Aegeo *narrantur*. Ad haec receptionem Medeae, & rursus fugam ad Persas, & Erechthei filias, & Pandionis, quae in Thracia vel passae sunt vel fecerunt. Postea *tenendi sunt* Acamas & Phyllis, & prior Helenae raptus, & Dioscurorum contra urbem expeditio, & quae acciderunt Hippolyto, & Heraclidarum reditus: Attica enim ista quoque videri possunt merito. Atque ista quidem Atheniensium, pauca sane specimînis ergo de multis omissis retuli.

41. Deinde *occurrunt* Megara, & Nisus, & Scylla & cincinnus purpureus, & profectio Minois, ingratusque adversus bene de se meritam animus: post quae sequuntur Cithaeron, & Thebanorum, Labdacidarumque res, & Cadmi peregrinatio, & bos procumbens, & dentes serpen-

a Ἀκάμας] Nil mutant Edd. & M. b Τὰ] Sic recte W. Decrat enim τὰ in Edd. c Σκύλλα] Σκύλλα W. c Πόθος] Nil mutant Edd. nec M. Πόθος vult *Graev.* d Εὐεργέτιν] Sic recte M. *J. Fl. P. S.* Εὐεργέτιν male *H.* & *Bz.*

86. Ἠριγόνης] V. *Ael.* de An. VII. 28. *M. du S.*

91. Ἀκάμας] Thesei is filius, cujus fabula mihi ignota est. V. *Paus.* 543, 9. *M. du S.*

Ἀκάμας] Ita prope jungit Acamantem & Phyllida, ut videatur in eadem sententia esse, qua *Tzetzes* ad Lycophr. 496. ut Acamanti tribuat perfidiam in Phyllide commissam, quam reliqui, in quibus est *Ovidius* Hero. 2. narrant de fratre ipsius Demophoonte. Aliam Acamantis historiam habet *Parthenius* Erot. c. 16. & *Tzetz.* ad Lycophr. l. c. quam vicissim ad Demophoontem refert *Plut.* in Theseo p. 29. amatum nempe a Laodice, filium inde natum Munitum clam educatum ab Aethra matre Thesei, &c. Utraque res aptissimum saltationis argumentum. *J. M. G.*

Ἀκάμας] An Ἀθάμας quaesivit *Solanus*? ut mox §. 42. & 67. Quia in Latinis auctoribus *Acamas* & *Athamas* quoque confunduntur. Vid. Cl. *J. Arntz.* ad Aur. Vict. Or. c. 1. 8. Sed recte hic quoque *Acamas* legi vid. *Parthen.* Erot. c. 16. ὡς ἄρα ὠδίνησεν ἐκ τοῦ Ἑλένης ἁπαίσιον Διομήδους ἢ Ἀκάμαντος. Et sic quinquies eodem cap. At infra recte Ἀθάμας, ut ibi videbimus; nam duo diversi sunt. *J. F. R.*

95. Ἡρακλειδῶν κάθοδος] V. *Petav.* rat. temp. I. 12. de priore autem intelligendus hic noster, cum ad Atheniensium res gestas referat. *M. du S.*

99. Καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος ἢ Μίνως πόθος] Interpres: *Scylla, purpureus crinis, & Minoïs transitus.* legendum censeo, καὶ Μίνως πόθος, & *Minois desiderium, seu amor.* Scribit enim *Ovidius* in Metamorphoseon libro, & Virgilius in Geiri Scyllam Minois amore captam patriam ei prodidisse. *J. G. G.*

6. Καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις] *Et satorum exortus.* Nimirum ex satis serpentum dentibus homines prosiliebant armati. *J. G. G.*

Ibid. Σπαρτῶν ἀνάδοσις] Vinc. Opsopœus *Spartanorum retributio*, perridicule. Benedictus *satorum ortus*, paulo melius. Scripsit quidem *Bourdelotius* cætera nomina fabulis notissima. Sed tamen quum ita sit περίεργος, ut supra notaverit καὶ Ἀλιρρόθιον omitti ab interprete, cur non hic quoque aliquid adjecit? Nam sive omittant, sive ita interpretentur, tantumdem est. Ne simus ergo posthac frustrationi, & vertatur *Spartorum exortus.* *J. G.*

Σπαρτῶν ἀνάδοσις] SPARTOS etiam latine dixit *Lactant.* III. 4. Fabulam hanc narrans *Apollod.* alia voce utitur, ἐβλάστησε . . . . οἱ γῆς ἄνδρες μέλλειν ἀναδίδοσθαι ἐκ αὐτῶν καθοπλισμένους, &c. p. 26. A. & III. p. 70. B. ἀνέτειλαν οἱ γῆς ἄνδρες ἔνοπλοι, οὓς ἐκάλεσαν Σπαρτούς. De Cadmo draconum dentes serente. *M. du S.*

Σπαρτῶν ἀνάδοσις] Vix operae fuisset adnotare, σπαρτῶν habere plerasque Edd. quia quo antiquiores, eo saepius nomina propria literis uncialibus inchoare negligunt, quod notum; at quia σπάρτα sic scriptum ta-

pentis, & Spartorum exortus, ac rursus Cadmi in serpentem mutatio, & aedificatio *Amphionis* ad lyram, & furor structoris & uxoris illius Niobes magniloquentia, & in luctu silentium, & Penthei, & Actaeonis, & Oedipi res, & Hercules suis cum laboribus omnibus, & liberorum *illius* caedes.

42. Tum Corinthus plena & ipsa fabularum, quae Glaucen habeat & Creontem, & ante hos Bellerophontem & Sthenoboeam, & Solis atque Neptuni pugnam: ac post haec Athamantis furorem, & liberorum Nepheles aëriam in ariete fugam, Ino & Melicertam *mari* exceptos.

43. Post haec Pelopidarum res & Mycenae, tum quae ibi, ante hos quoque, gesta sunt: Inachus, atque Io, ipsiusque Argus Custos, & Atreus ac Thyestes, & Aerope, & aureum vellus, &

ὀδόντες, καὶ [f] Σπαρτῶν ἀνάδοσις, καὶ αὖθις τοῦ Κάδμου εἰς δράκοντα μεταβολή, καὶ πρὸς λύραν τείχισις, καὶ μανία τοῦ τειχοποιοῦ, καὶ ἡ γυναικὸς αὐτοῦ τῆς Νιόβης ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ ὅπι τῷ πένθει σιγή, καὶ τὰ Πενθέως, καὶ Ἀκταίωνος, καὶ τὰ Οἰδίποδος, καὶ Ἡρακλῆς σὺν τοῖς ἄθλοις αὐτοῦ ἅπασι, καὶ ἡ τῶν παίδων σφαγή.

Εἶθ' ἡ Κόρινθος πλέα καὶ αὕτη μύθων, Γλαύκην καὶ τὴν Κρέοντα ἔχουσα· καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸν Βελλεροφόντην καὶ τὴν Σθενέβοιαν, καὶ Ἡλίου μάχην, καὶ Ποσειδῶνος· καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Ἀθάμαντος μανίαν, καὶ τὴν Νεφέλης παίδων ὅπι τοῦ κριοῦ τὴν [g] Διαφέριον φυγήν, Ἰνοῦς καὶ Μελικέρτου ὑποδοχήν.

Ἐπὶ τούτοις τὰ Πελοπιδῶν καὶ Μυκήνας, καὶ τὰ ἐν αὐταῖς, καὶ πρὸ αὐτοῦ, Ἴναχος, καὶ Ἰὼ, καὶ ὁ φρουρὸς αὐτῆς Ἄργος, καὶ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης, καὶ Ἀερόπη, καὶ τὸ χρυσοῦν δέ-

f Σπαρτῶν] Sic *P.* recte. σπαρτῶν minore σ. plurimae. *g* Διαφέριον] Διαπόντιον *Marc.* male. Nihil mut. *Fl. H. J. P.*

tamen fraudi fuit interpreti prisco, vertenti *satorum ortus*, pro *Spartanorum*, hoc certe discutiendum ac mutandum duxi, non quod adeo multum differret; nam *satorum* illorum *ortus* eandem rem significaret; quippe *Spartanorum* nomen inde natum est; sed quia reliqua nomina propria praecedunt ac sequuntur, etiam hoc fuit conservandum; quod etiam patet ex testimonio *Apollod.* ab *Solano* adducti. De voce ἀνάδοσις autem vid. infra §. 50. *J. F. R.*

8. *Μανία τοῦ*] Amphionis nempe post liberorum & uxoris fata sibi ipsi mortem consciscentis. V. *Ovid.* Met. VI. *M. du S.*

9. Τῆς Νιόβης — ἐπὶ τῷ πένθει σιγή] Cic. *Tusc.* D. III. 26. & *Niobe fingitur lapidea, propter aeternum, credo, in luctu silentium.* ad quem vid. *Davis.* p. 215. No. 7. *J. F. R.*

13. Σφαγή] *Apollod.* II. p. 44. B. *M. du S.*

15. Γλαύκην] Creontis haec filia, Medeae pellex, &c. *M. du S.*

16. Σθενέβοιαν] Anteam *Hom.* vocat, Tragici Steneboeam. Fabulam narrat toties hic adeundus *Apollod.* II. p. 35. A. *M. du S.*

17. Ἡλίου μάχην] De Neptuni & Solis pugna vid. *Pausan.* in Corinthiacis. *J. G. G.*

Ibid. Ποσειδῶνος] *Pausan.* Corinth. pr. Λέγουσι δὲ οἱ Κορίνθιοι Ποσειδῶνα ἐλθεῖν Ἥλιῳ περὶ τῆς ἐς ἀμφισβήτησιν π. τ. λ. *J. M. G.*

18. Ἀθάμαντος μανίαν] Sic recte scribi (nec confundendum cum *Acamanthe*, de quo §. 40.) vid. ap. *Ovid.* Fast. VI. 489. *Hinc agitur furiis* Athamas & *imagine falsa.* Adde IV. *Metam.* 420. Et mox §. 67. Ac supra T. I. *Dial. mar.* IX. *J. F. R.*

Ibid. Τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν Διαφέριον φυγὴν] Quum adverterem *Marcilium* ad hanc narrationem offendi, & Διαπόντιον audacter cogitare, conjiciebam forsan ab Luciano scriptum fuisse διαρὸν φυγήν, ut in Lexiphane, ἀπαυθαδίσασθαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μικρὰ λημαλέους εἶναι μηδὲ διαρὸν βλέπειν. Apud Maximum Tyrium differt. 10. τοῦ διαροῦ γένους αἱ πόλεις, τοῦ δὲ μιξαρσίου αἱ πτήσεις. Sed quamquam fabulis vulgatis id fit aptum & magis conveniat ad literas vulgati vocabuli, non debemus tamen auctori vim facere, qui apertissime vulgatum tuetur in Astrologia. ἴσα δὲ μοι καὶ ἐς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος εἰρῆσθαι. τὸν δὲ κριὸν χρυσόμαλλον δὲ αὐτὸν ὑπὸ ἐλπίδος μυθεύσαι. Quod sequitur καὶ πρὸ αὐτῶν, non interpretarer *& ante illos*, sed *ante illas*, quod vides plane velle antecedentia. *J. G.*

19. Ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν Διαφέριον φυγήν] Τὴν Διαπόντιον φυγήν. *Th. M.*

24. Ἀερόπη] V. Συγγρ. c. 8. mater Agamemnonis & Menelai. Sed quid in ea tragici, cur hic censeatur, nondum invenio. At c. 67. hujus libelli Tragoedia Aegysthi admiscetur. De alia *Aerope* Cephei filia v. *Pausan.* 274. 23. *M. du S.*

Ibid.

[a] δέρας, καὶ [b] Πελοπείας γάμους, καὶ Ἀγαμέμνονος σφαγὴ, καὶ Κλυταιμνήστρας τιμωρία. καὶ ἔτι πρὸ τούτων ἡ τῶν ἑπτὰ λοχαγῶν [c] στρατεία, καὶ ἡ τῶν Φυγάδων γαμβρῶν τοῦ Ἀδράστου ὑποδοχὴ, καὶ ὁ ἐπ' αὐτοῖς χρησμὸς, καὶ ἡ τῶν πεσόντων ἀταφία, καὶ Ἀντιγόνης διὰ ταῦτα καὶ Μενοικέως ἀπώλεια.

Pelopeiae nuptiae, & caedes Agamemnonis, & poena Clytaemneſtrae: & ante haec etiam ſeptem ducum *ad Thebas* expeditio, receptioque generorum Adraſti exulum, oraculumque de illis, & inſepulti qui ibi ceciderant, & Antigones propter iſta Menoeceique interitus.

Καὶ τὰ ἐν Νεμέᾳ δὲ, ἡ Ὑψιπύλη καὶ Ἀρχέμορος, ἀναγκαιότατα τῷ ὀρχηστῇ μνημονεύματα. καὶ πρὸ αὐτοῦ εἰσὶ τῆς Δανάης [d] παρθένευσιν, καὶ Περσέως [e] γέννησιν, καὶ τὸ ὅτι τὰς Γοργόνας ἆθλον αὐτῷ [f] προκείμενον, ᾧ οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις, [g] Κασσιέπεια καὶ Ἀνδρομέδα, καὶ Κηφεὺς, οὓς καὶ ἄστροις ἐγκατέλεξεν ἡ τῶν μύθων πίστις. κἀκεῖνα δὲ τὰ ἀρχαῖα τὰ Αἰγύπτου καὶ Δαναοῦ, εἰσὶ καὶ τὸ ὀπιθαλάμιον ὀπιδυλὴν.

44. Et quae in Nemea acciderunt, Hypſipyle & Archemorus, res ſaltatori memoratu maxime neceſſariae. Et ante iſta ſciet cuſtoditam Danaës virginitatem, & natum *ex ea* Perſeum, propoſitumque illi contra Gorgonas certamen; cui domeſtica etiam illa Aethiopica narratio, Caſſiepeia & Andromeda, & Cepheus, quos aſtris etiam adnumeravit fides poſterior. Illa quoque antiqua ſciet de Aegypto & Danao, & illas in nuptiali toro inſidias.

Οὐκ ὀλίγα δὲ καὶ ἡ Λακεδαίμων τοιαῦτα παρέχεται· τὸν Ὑάκινθον, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀντεραστὴν Ζέφυρον, καὶ τὸν ὑπὸ τοῦ δίσκου τοῦ μειρακίου σφαγὴν, καὶ τὸ ἐκ τοῦ αἵματος ἄνθος, καὶ τὸν ἐν αὐτῷ αἰάζουσαν ὑπογραφὴν, καὶ τὴν Τυνδάρεω ἀνάστασιν, καὶ τὴν

45. Non pauca vero etiam Lacedaemon talia praebet. Hyacinthum, & rivalem Apollinis Zephyrum, & caedem pueri a diſco, & florem ex ſanguine, inſcriptionemque in illo lugubrem; & excitatum ab inferis Tyndarum, Jovemque propterea

a Δέρας] Ἀρνίου W. L. & Fl. Δέρας cett. & P. b Πελοπείας] Πελοπίας W. c Στρατεία] Στρατιὰ P. Vulgatam ſerv. Edd. d Παρθένευσιν] Sic J. H. Fl. & M. Διαπαρθένευσιν P. male. e Γέννησιν] Ita dedi ex L. P. Γένεσιν Edd. priores. f Προκείμενον] Hoc habent *Ald. B2. H. Fr. P. S.* & P. Προκειμένου J. Fl. & M. g Κασσιέπεια] Sic recte J. *B2. H. Fl. Ald.* & M. Κασσιόπεια *P. S.* & *Vorſt.*

Ibid. Χρυσοῦν δέρας] Ἀρνίου. W. & Fl. (L. etiam inſerit ἀρνίου.) *M. du S.*

25. Δέρας] Quod in variantt. notavi, id *Solanus* in marg. *Hag.* Ed. diſtincte notarat. Sed in *Junt.* notarat idem paullo aliter; nimirum Cod. L. inſerere ἀρνίου; ita ut credas & δέρας & ἀρνίου in illo legi; quod ſi verum eſt, vix dubito quin δέρας ἀρνίου dare voluerit, aut revera det iſte Liber. Quod tamen ex gloſſa potuit eſſe prognatum. *J. F. R.*

28. Στρατεία] Vulgatum ſervavi. conf. §. 40. ubi ἡ στρατιὰ τῶν Διοσκούρων. *Thucyd.* I. c. 110. p. 71. τὴν μυγάλλου στρατιὰν τῶν Ἀθηναίων. ubi Codd. alii στρατιὰν etiam minus recte habebant. *J. F. R.*

Ibid. Φυγάδων γαμβρῶν] Non ſufficit interpretatio Benedicti, *& profugorum Adraſti liberorum ſuſceptio*, immo vitioſa eſt. Recte Opſopœus *& generorum exulum Adraſti ſuſceptio.* *J. G.*

Ibid. Γαμβρῶν] Polynicem & Tydeum innuit, quorum hiſtoriam habet *Hyg.* f. LXIX. & ſeqq. & *Apoll.* III. p. 77. B. *M. du S.*

31. Ἀντιγόνης] Vide *Apoll.* III. p. 80. C. *M. du S.*

33. Ὑψιπύλη] V. *Stat.* Theb. 4. & 5. Regina Lemni, v. *Apollod.* p. 22. B. *M. du S.*

34. Ἀρχέμορος] Filius hic Lycurgi, Hypſipyles alumnus, antea Opheltes dictus. Vid. *Apollod.* I. p. 20. D. & III. 78. B. *M. du S.*

36. Γένεσιν] P. & L. In reliquis γένεσιν, ut c. 37. Sed praeſtat hic γένεσιν, quia non tam de nativitate ſermo eſt, quam de ipſa generatione. *M. du S.*

Γένεσιν] Ut hic recte ſic ſcribitur, ita infra §. 50. recte γένεσιν. *J. F. R.*

37. Προκειμένου] In M. Fl. & J. προειρημένου, quod hic longe apteius videtur, quam vulgo receptum προκειμένου— confer Ep. Δ. XIV. *M. du S.*

ex iratum Aesculapio. Porro hospitium Paridis, & Helenae raptum, post judicium de pomo.

46. Putandum enim, Spartanae historiae Iliacam quoque connexam esse, quae multa est & multarum personarum: de unoquoque enim eorum qui ibi ceciderunt, actus aliquis scenae propositus est: & meminisse horum oportet semper, maxime statim inde a rapina usque ad ea, quae in reditu cujusque facta sunt, & errorum Aeneae & Didûs amorum, a quibus non alieni actus circa Orestem, & quae in Scythia Heros ille ausus est. Nec abhorrent ab hisce quae ante gesta sunt, sed cognata rebus Iliacis, Achillis in Scyro pro virgine commoratio, furor *simulatus* Ulyssis, Philoctetes destitutus, & tota, in universum, Ulyssea peregrinatio, & Circe, & Telegonus, & Aeoli in ventos potestas, & reliqua ad poenam usque procorum. Et ante haec structae Palamedi insidiae, & Nauplii irae, & furor Ajacis, & alterius *Ajacis* in scopulis interitus.

47. Habet multas occasiones Elis quo-

Διὸς ὅτι τούτῳ κατ' Ἀσκληπιοῦ ὀργήν. ἔτι δὲ ἡ τοῦ Πάριδος ξενομονή, καὶ τὴν Ἑλένης ἁρπαγήν, μετὰ τὸ ὅτι τῷ μήλῳ κρίσιν.

Νομιστέον δὲ τῇ Σπαρτιατικῇ ἱστορίᾳ, ἡ τὴν Ἰλιακὴν συνῆφθαι, πολλὴν οὖσαν καὶ πολυπρόσωπον. καθ' ἕκαστον γὰρ τῶν ἐκεῖ πεσόντων, δρᾶμα τῇ σκηνῇ πρόκειται. καὶ μεμνῆσθαι δεῖ τούτων ἀεί, μάλιστα ἀπὸ τῆς ἁρπαγῆς εὐθὺς ἄχρι τῶν ἐν τοῖς νόστοις γεγενημένων, καὶ τῆς Αἰνείου πλάνης καὶ Διδοῦς ἐρωτος, ὧν οὐκ ἀλλότρια καὶ τὰ περὶ τὴν Ὀρέστην δράματα, καὶ τὰ ἐν Σκυθίᾳ τῷ ἥρωϊ τολμήματα. οὐκ ἀπωδὰ δὲ καὶ τὰ πρὸ τούτων, ἀλλὰ τοῖς Ἰλιακοῖς συγγενῆ, Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένευσις, [h] Ὀδυσσέως μανία, καὶ Φιλοκτήτου ἐρημία, καὶ ὅλως, ἡ πᾶσα Ὀδυσσεῖ πλάνη, καὶ Κίρκη, καὶ [i] Τηλέγονος, καὶ ἡ Αἰόλου τῶν ἀνέμων δυναστεία, καὶ τὰ ἄλλα μέχρι τῶν μνηστήρων τιμωρίας· καὶ πρὸ τούτων ἡ τοῦ Παλαμήδους ὁπλοθηκὴ, καὶ ἡ Ναυπλίου ὀργὴ, καὶ ἡ Αἴαντος μανία, καὶ ἡ θατέρου ἐν ταῖς πέτραις ἀπώλεια.

Ἔχει πολλὰς [k] ἀφορμὰς καὶ Ἦλις τοῦ ὀρ-

[h] Ὀδυσσέως] Καὶ Ὀδυσσέως W. [i] Τηλέγονος] Τηλέγωνος *f.* Sed reliqq. cum M. recte, ut edidimus. [k] Ἀφορμὰς ἡ Ἦλις] Καὶ ἰδοὺ ἀφορμὰς Fl. Καὶ Ἦλις ἀφορμὰς M. Cett. Edd. vulgatam servant cum Cod. P.

38. Ὧ οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις] Vertunt, *cui est propria rerum Aethiopicarum narratio*, perquam improprie. cum sit, *cui affinis, vel similis est Aethiopica narratio*. *J.G.G.*

39. Κασσιέπεια] V. Υπ. εἰσ. c. 7. In M. & plerisque Edd. ita legitur. *P.* autem, *S.* & *Vorstius* Κασσιόπεια reponere jubet. *M. du S.*

Κασσιέπεια] *Vorst.* in marg. *B2.* correxerat Κασσιόπ. forsan frustra. Etsi enim Latini *Cassiopea* constanter dicunt, in Graecis Codd. tamen esse Κασσιέπ. testatur *Steph.* in Lex. Histor. Geogr. ab Loydio auctо. ubi etiam animadvertit Graec. Πτολεμαῖος in Latinis Codd. *Ptolomaeus* scribi. Κασσιόπεια iterum scribitur in optimis Edd. infra de *Imag.* c. 7. Verum tamen in *Apollod.* p. 86. bis editum invenio Κασσιέπεια. Contra autem ap. *Eratosth. Cyren.* c. 16. Κασσιόπεια. ubi *Th. Gale* etiam *Cassiopeia* Latine scripsit, ne crederes casu sic editum in Graecis. *J.F.R.*

49. Τυνδάρεω] Vide *Munkeri* not. ad *Hyg.* 49. sunt enim qui ob Hippolytum suscitatum, alii ob alios dicant fulmine percussum Aesculapium. V. *Apollod.* III. p. 88. AB. *Lact.* I. 10. nostrum Θ. & XIII. Cum Hercule & Glauco inter eos a *Suida* etiam numeratur, quos revixisse fama est. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τὸν Τυνδάρεω ἀναίρεσιν] Jubet in marg. Ed. *Graev. Hemsterhusius* conlulì *Sext. Empir.* p. 272. i.e. L. I. c. 12. m. Id faciens invenio: Παυσανίας δὲ, λέγει τὸν τοῦ Τυνδάρεω ἀναιρέσεως. Ad quae verba, haec notavit Cl. *Fabricius*: „ *Plinius* XXIX, 1. *Lucian.* de „ Salt. h. l. *Tzetzes* Chiliad. 10. vers. 721. Haec ille. At *Hygin.* fab. 78. nihil de hac suscitatione, de qua plura quidem testimonia adferre liceret; sed potius ea de fabulis hujusmodi addere tantum decrevi, quae alii Commentatores adscripsere, quam omnes illas quae apud Mythographos facile inveniuntur, explicare, quia earum tam plena haec est. Dissertatio, ut inutiles notae modum excederent. *J.F.R.*

59. Καὶ Διδοῦς] An ex Marone aut alio illo antiquiore? *B.G.*

63. Ἀχιλ. ἐν Σκύρῳ παρθ.] Hanc falsi arguit *Philostratus* p. 731. *M. du S.*

74. Οἰσό-

ἀρχεῖας πειρωμένοις, τὸν Οἰνόμαον, τὸν Μυρτίλον, τὸν Κρόνον, τὸν Δία, τοὺς πρώτους τῶν Ὀλυμπίων ἀγωνιστάς.

Πολλὴ δὲ καὶ ἡ κατ' Ἀρκαδίαν μυθολογία, Δάφνης φυγή, Καλλιστοῦς θηρίωσις, [a] Κενταύρων παροινία, καὶ Πανὸς γοναί, Ἀλφειοῦ ἔρως, καὶ [b] ὕφαλος ὁδοιπορία.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Κρήτην ἀφίκῃ τῷ λόγῳ, πάμπολλα καὶ ἐκεῖθεν ἡ ὄρχησις ἐρανίζεται, τὴν Εὐρώπην, τὸν Πασιφάην, τοὺς Ταύρους ἀμφοτέρους, τὸν Λαβύρινθον, τὴν Ἀριάδνην, τὸν Φαίδραν, τὸν Ἀνδρόγεων, τὸν Δαίδαλον, τὸν Ἴκαρον, τὸν Γλαῦκον, τὴν Πολυΐδου μαντικὴν, τὸν Τάλω, τὸν χαλκοῦν τῆς Κρήτης θεῖτολον.

que pro saltare conantibus; Oenomaum, Myrtilum, Saturnum, Jovem, primos Olympiorum certatores.

48. Multa quoque circa Arcadiam fabularum materies, Daphnes fuga, Calliſtus in feram mutatio, Centaurorum ebrii furores, Panis nativitas, amor Alphei & iter ſub mari.

49. Verum etiam in Cretam ſi commemoratione pergat, multa inde quoque ſibi ſaltatio colligit, Europen, Paſiphaën, & utrobique Tauros, Labyrinthum, Ariadnen, Phaedram, Androgeon, Daedalum, Icarum, Glaucum, Polyidi vaticinandi artem, Talum illum aeneum per Cretam erronem.

50. Et

[a] Κενταύρων] Κενταύρου *Fl.* Nihil mutant cett. nec P. [b] Ὕφαλος] Recte ὕφαλος minore *v. Fl. S. A.* Ceterae male Ὕφαλος, vid. nott.

74. Οἰνόμαον] V. Καλλ. c. 19. *M. du S.*

Ibid. Μυρτίλον] Auriga hic, quo corrupto, Hippodamiam curru vicit Pelops *Hyg.* V. *Schol. Hom.* ad Il. B. 104. & *Eur.* Or. 1550. V. *Philoſtr.* imag. p. 788. & *Muret.* var. lect. I. 12. Aliter rem narrat, Καλλ. c. 19. *M. du S.*

75. Κρόνον & Δία] Quid hi in Elide deſignarint, me latet. *M. du S.*

79. Πανὸς γοναὶ] Vid. ſupra T. I. *Deor. Dial.* XXII. *M. du S.*

80. Ὕφαλος] Lege *Dialogum* III. *Marin.* *M. du S.*

Ὕφαλος] Major litera Υ. a qua in Pariſ. aliisque inchoabatur hoc verbum, fraudi fuit interpreti, qui hinc verterat: *Hyphali peregrinationem*; ſed Benedict. recte, *ſubter mare peregrinatio:* quod notum ex fabula, ad quam Latini poëtae paſſim adludunt, ut *Ovid.* III. Am. 6. 29. *Virg.* III. Aen. 694. — *Alpheum fama eſt huc Elidis amnem Occultas egiſſe vias ſubter mare* &c. *J. F. R.*

84. Ταύρους ἀμφ.] Marathonium nempe, & minotaurum; prior enim e Creta advectus fuerat. Vide *Apollod.* II. p. 48. C. 68. A. Quidam etiam teſte *Apollod.* (I. p. 27. C.) Talum & Taurum eundem putarunt. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Λαβύρινθον] Vid. *Plut.* I. 19. 5. *M. du S.*

86. Τὸν Γλαῦκον, τὴν Πολυΐδου μαντικὴν] Glaucum Minoïs filium, & Polyidae de illo in mellis dolio ſubmergendo vaticinium, de quo vide *Origenem* contra Celſum. *Claudianus* de Bello Getico:

Cretaque ſi vere narratur fabula, vidit
Minoum rapto puerum prodire ſepulchro:
Quem ſenior vates avium clangore repertum
Gramine reſtituit: mirae nam munere ſortis
Dulcia molla necem, vitam dedit horridus anguis.

Vide & *Apollod.* III. Biblioth. & *Palaephatum* de incredibilibus c. 27. *J. G. G.*

Ibid. Γλαῦκον] Minoïs filius, cujus fabulam narrat *Apoll.* III. p. 69. B. *M. du S.*

86. Πολυΐδου μαντικὴν] Meminit hujus inter augures *Hyginus* noſter etiam Hr. I. nominatim & c. 8. ſine nomine, & *Apoll.* III. 69. B. ubi quo modo Glaucum a mortuis ſuſcitaverit, narrat. *M. du S.*

87. Τάλω] V. Φιλοτ. c. 19. qui locus huic lucem foeneratur, meminit & *Apoll. Rh.* IV. p. 113. & Scholia, quae Sophoclis fabulam cognominem memorant. Adi & jam *Apollod.* I. p. 27. ubi de eo plura. & *Plat.* min. p. m. 510. A. *M. du S.*

88. Περίπολον] Conf. 2. *Ver. Hiſt.* c. 6. *J. F. R.*

91. Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, & Δάλον] Interpres: *Meleagrum, Atalantem, Dalum.* foediſſimus error. Nullus Dalus unquam fuit in orbe terrarum. Ex nomine, ut γραμματικῶν παῖδες loquuntur, appellativo fecerunt proprium. ſcribe Δάλον, & interpretare. *Meleagrum, Atalantam, & titionem*, nimirum illum fatalem Meleagri, de quo *Ovid.* VIII. Metam. & in Ibin.

Natus ut Althaeae flammis abſentibus arſit
Sic tuus ardeſcat ſtipitis igne rogo.

J. G. G.

Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, & Δάλον] Vertunt fideliter omnes totidem verbis, *Meleagrum, Atalanten, Dalum.* Quis credat? Ne talibus nugis obſideamur amplius, intercedit Pater vertendo *torrem.* Torris

50. Et in Aetoliam si transieris, etiam ibi multa invenit saltatio: Althaeam, Meleagrum, Atalantam, *fatalem illum* torrem, Herculis cum fluvio luctam, Sirenum natales, & ortas Echinadas, & furore discusso Alcmaeonis constitutam familiam. Tum Nessum & Deianirae zelotypiam, ex eaque *Herculis* in Oeta rogum.

Κἂν εἰς Αἰτωλίαν μετέλθῃς, καὶκεῖ πολλὰ ἡ ὄρχησις καλαλαμβάνει· τ' Ἀλθαίαν, τ' Μελέαγρον, τ' Ἀταλάντιον, τ' δαλὸν, καὶ ποταμῷ γ' Ἡρακλέους πάλην, γ' Σειρήνων γένεσιν, γ' Ἐχινάδων [c] ἀνάδοσιν, γ' μ' τ' μανίαν Ἀλκμαίωνος οἴκησιν. εἶτα Νέσσου γ' Δηϊανείρας ζηλοτυπίαν, ἐφ' ᾗ τ' ἐν Οἴτῃ πυράν.

51. Habet etiam Thrace multa saltaturo necessaria: Orpheum, ejus laniationem, caput illius loquax lyrae innatans; & Haemum, & Rhodopen, & Lycurgi supplicium.

Ἔχει γ' Θρᾴκη πολλὰ τῷ ὀρχησομένῳ ἀναγκαῖα, τ' [d] Ὀρφέα, τ' ἐκείνου σπαραγμὸν, γ' λάλον αὐτοῦ κεφαλὴν τ' ὀπισπλέουσαν τῇ λύρᾳ, γ' τ' Αἷμον, γ' τ' Ῥοδόπην, γ' τ' Λυκούργου κόλασιν.

52. Ac Thessalia multo etiam plura exhibet, Peliam, Jasonem, Alcestin, quin-

Καὶ Θεσσαλία δὲ ἔτι πλείω παρέχει, τ' Πελίαν, τ' Ἰάσονα, τ' Ἄλκηστιν, τ' τ' πεν-

c Ἀνάδοσιν] Sic Edd. vett. *S.* & *A.* vero Ἀνάδυσιν. d Ὀρφέα] Sic *Fl. H. P.* & M. Ὠρφέα *J.*

rii Meleagri nequit ulli esse ignotus. Et jam eodem verbo usus erat auctor in principio Timonis. ὅτου δαλὸν τοῦ αὐτοῦ ἐκπυρσεύσας δοκεῖς. *J.G.*

92. Δαλὸν] Rursus majore litera Δ scriptum erat in Edd. & *Dalum* nomen viri inde factum: reposui igitur, monente *Graevio*, literam minorem; sed quod is etiam accentum immutet, δάλον scribens, id non sum secutus, quia sic scribere non licet. *J. F. R.*

93. Σειρήνων] Sunt enim qui Acheloi amnis, ex una Musarum filias tradant. *M. du S.*

Ibid. Ἐχινάδων] Adscripserat Cl. *Hemst.* videndum *Duker.* ad *Thucyd.* II. p. 166. No. 92. Cujus verba, quia huc faciunt, inferam: *Lucianus* (ait ille) de Saltat. h. l. inter argumenta saltationis, quae Aetolia suppeditare possit, memorat Ἐχινάδων ἀνάδυσιν, γ' μ' τὴν μανίαν Ἀλκμαίωνος οἴκησιν. Adde *Apollodor.* III. 7. 5. Sed is I. 9. 21. non recte easdem facit *Echinadas* & *Strophadas*. Quod autem *Thucydides* Echinadas ἠπείρους esse dicit, id de plerisque & minoribus intelligendum esse, quia Dulichium quoque inter eas ponit Strabo, putat *Cellarius* II. Geogr. Antiq. 14. Et εὐλιμένας fuisse, ex hoc *Callymachi* Hymn. in Delum, v. 155. λιπαρὸν νήσοιο Ἐχινάδες ὄμμα ἔχουσαι, observat ibi *Spanhemius*. *J. F. R.*

Ibid. Ἀνάδοσιν] Mutavit vulgatam lectionem *Salm.* editor, quae tamen in W. etiam reperitur. *M. du S.*

Ἀνάδοσιν] Etsi *Salm.* lectio ἀνάδυσις bona, quia proprie *emersionem ex mari* significat, quod de *Echinadibus* insulis adposite diceretur; tamen, quum ceterae antiquiores ἀνάδοσιν servent, aeque ac supra §. 41. Σπαρτῶν ἀνάδοσις, ideo & hic nihil muto. Nam ut ἀνάδυσις ibi aptissimum vocabulum de proventu terrae, ut *Aelian.* III. 38. τὴν ἐλαίαν ἐκ τοῦ στόλου, ἃ ἐκ πρώτου ἡ γῆ ἀνέδυκε, (quia terra *reddit* etiam cum foenore, quod ei mandatum est;) ita tamen etiam de quacumque fere *productione*, ac *sursum exsurrectione*, *emersione*, dicitur ἀνάδυσις, ut vid. ap. *Steph.* in Thes. ac saepe prorsus idem est quod ἀνάδυσις, & ut supra §. 41. Σπαρτῶν ἀνάδυσις constanter legitur; ita *Apollod.* ibi in nott. *Solani* adductus de eadem re verbo ἀναδύεσθαι utitur, ideoque & hic parvi intererit, utrum eligas. Interim quia perfacilis est aberratio Scribarum in tam exiguo literarum discrimine, facile mihi persuadeo, etiam alibi ab iisdem confusa esse illa vocabula; adeo ut non omnibus testimoniis a *Stephano* adductis tuto fidere liceat. Est enim ubi differentia in iis sit observanda, quae ex ipsa diversa origine satis patet. *J. F. R.*

94. Ἀλκμαίωνος οἴκησιν] Vide *Thucydidem* fine libri II. *Philostr.* VII. vit. Apollon. Tyan. Meminit & *Basilius* in epistola ad Gregorium Theologum: πάντως γὰρ οἶδε Ἀλκμαίων ἐχινάδες εὐρὼν ἔτι τ' πλοῦτος ἠνέχετο, *neque enim Alcmaeon Echinadibus inventis ullo modo errare amplius sustinuit.* Vides, sine fabulis, nec ipsos scriptores Christianos posse intelligi, earumque ignoratione saepe viros insignes esse lapsos. *J. G. G.*

Ibid. Οἴκησιν] Fabulam Alcmaeonis fuse narrat *Apollod.* III. 81. *M. du S.*

1. Ποδάργην] V. supra c. 1. *M. du S.*

4. Ἄλκηστιν] *Apollod.* 20. *M. du S.*

Ibid. Τὸν τ' πατ.] Verosimillimam Leopardi emendationem, νῆα in *vim* mutantis, nondum tamen recipere ausim: si sequatur forte Lucianus eos, qui non unam Argo navim fuisse, sed principem, ajunt. *Eustath.* ad Dionys. Perieg. 687. Ἱστεῖ δὲ Χάραξ τοὺς Ἀργοναύτας ἐκ μιᾶς νεὼς, κατὰ τ' πολὺν περὶ τ' Ἀργοῦς λόγον, ἀλλὰ πολλοῖς πλοίοις ἐκπλεῦσαι τ' Εὔξεινον κ. τ. λ. Contra *quinquaginta exsulibus* Asiam penetratam a Jasone indignatur Aeëtes apud *Valerium Flaccum* 7, 43. add. 8, 274. ubi *quinquaginta animae* vocantur, numero

πεντήκοντα [a] νέων σῶλον, τ' Ἀργὼ, τὸν λάλον αὐτῆς τρόπον.

Τὰ ἐν Λήμνῳ τ' Αἰήτου, τ' Μηδείας ὄνειρον, τ' Ἀψύρτου [b] σπαραγμὸν, καὶ τὰ ἐν τῷ παράπλῳ γενόμενα· καὶ μετὰ ταῦτα τ' Πρωτεσίλαον καὶ τ' Λαοδάμειαν.

Καὶ εἰς τ' Ἀσίαν πάλιν ἀφίξῃ, πολλὰ καὶκεῖ δράματα. ἡ γὰρ Σάμος εὐθὺς καὶ τὸ Πολυκράτους πάθος, καὶ ὁ θυγατρὸς αὐτοῦ μέχρι Περσῶν πλάνη· καὶ τὰ ἔτι παλαιότερα, ἡ τοῦ Ταντάλου φλυαρία, καὶ ἡ παρ' αὐτῷ θεῶν ἑστίασις, καὶ ἡ Πέλοπος χρυσοῦν ἀφανισθὲν ὦμος αὐτοῦ.

Καὶ ἐν Ἰταλίᾳ δὲ ὁ Ἠριδανὸς, καὶ Φαέθων, καὶ Αἴγειροι ἀδελφαὶ θρηνοῦσαι, καὶ ἤλεκτρον δακρύουσαι.

Εἶσει δὲ καὶ ὁ τοιοῦτος καὶ τὰς Ἑσπερίδας, καὶ τ' φυτὸν τ' χρυσῆς ὀπώρας δράκοντα, καὶ

quaginta juvenum classem, Argo, loquacem illius carinam.

53. Ea quae in Lemno acta sunt, Aeetem, Medeae somnium, laceratum Absyrtum, & gesta in praetermavigando: & post 10 ista Protesilaum & Laodamian.

54. Et si in Asiam rursus transeas, multae ibi etiam actiones. Statim enim occurrit Samus & Polycratis calamitas, filiaeque ipsius ad Persas usque error: & antiquiora adhuc, lingua Tantali incontinens, Deorum apud illum epulae, raptatus Pelops, *redditusque illi* humerus eburneus.

55. In Italia vero Eridanus, & Phaëthon, & sorores illius populi plorantes electri lacrumas.

56. Norit talis etiam Hesperides, & custodem aurei auctumni draconem, & Atlan-

[a] Νέων] Restitutum ex W. *Fl.* & vera conjectura *Leop.* Νεῶν enim male Edd. priores. [b] Σπαραγμὸν] σπαραγμὸν litera σ minore *H. P. Fl. S.* &c. recte. At *J.* male quasi nomen proprium esset.

valde rotundo & incerto, cum in Catalogo *Burmanniano* Argonautarum supra centum commemorentur nomina. *J.M.G.*

5. Νεῶν] Thessaliam inter alia suppeditare ait, τὸν τ' πεντήκοντα νεῶν σῶλον. *quinquaginta navium classem.* Dudum est quod locum hunc vere & eleganter emendavit magnus ille, & meliore fortuna dignior Leopardus in miscellaneis, qui legendum ostendit τ' τ' πεντήκοντα νέων σῶλον. *quinquaginta juvenum navalem expeditionem*, hoc est Argonautarum, qui quinquaginta numero fuisse quibusdam dicuntur. vide lib. IX. cap. 24. σῶλον autem dici etiam de unica nave, docet in illud Apollonii ὅτις σῶλον ἐγεμονεύσει, antiquus ejus interpres: σῶλος ἐστὶν ἐπὶ πρᾶξιν τινὰ πορευόμενον πλῆθος, εἴτε ἐπὶ νεῶν, εἴτε ἐπὶ πεζῆς, καὶ σμᾶλον καὶ σάσσας ὁρμῆς καὶ μείζονος ὠθισμοῦ. ἐντεῦθεν δὲ σῶλον τὸ τ' μιᾶς νεὼς πλῆθος εἶπε. *J.G.G.*

Νέων] W. Cod. & *Fl.* Ed. uti emendarat etiam *Leopardus* 189. *M. du S.* (licet accentus in W. sit νεῶν.) *J.F.R.*

6. Λάλον — τρόπον] Quam hic λάλον τρόπον navis appellat noster, ea est ὐλαλος Ἀργὼ apud *Orpheum* v. 140. Propius ad nostrum *Apollod.* I, 524. ἰδὶ δ' αὐτὸ

Πρῶτος Ἰάσων Ἀργὼ, ἐπισπέρχουσα κέλευθα.
Ἐν γὰρ οἱ δέρυ θεῶν ἐλάλητο, τό ῥ' ὦρσε μύωσιν
Ἐννέπειν Δωδωνίδος ἔμπνοα φηγοῦ.

Similia sunt 4, 580. seqq. Δάλφιον κίονα ipsam appellat Argo, φθογγὴν ἰδόντων χαυνοτικῶν ἔτι βρετοκλύτων ἰώνων Lycophron v. 1319. seqq. Modestior, uti decebat Romanum poëtam, *Valerius Flaccus* I, 301.

Mox, uti victa gravi cociderunt lumina somno,
Visa coronatae fulgens tutela carinae
Vocibus his instare duci &c. *J.M.G.*

7. Αἰήτου] Solis filius, Medeae pater. *M. du S.*

10. Πρωτεσίλαον] Conf. supra *Dial. mort.* XXIII. *M. du S.*

Ibid. Λαοδάμειαν] Uxor ea Protesilai castissima, quae propter mariti desiderium se interfecit. V. not. ad N. 3. XXIII. *M. du S.*

13. Πολυκράτους] Hujus historiam apud *Herod.* habes L. III. p. 130. Sed de filiae exilio nihil reperio. *M. du S.*

16. Πέλοπος — ἐλεφάντινος ὦμος] Adscripsit Cl. *Hemsterh. Sext. Empir.* p. 270. & *Fabric.* not. *S.* ait autem *Sext. Emp.* l. c. qui est I. 12. Οὕτω δὲ ὁ Γραμματικὸς δύναται λέγειν ἱστορικῆς τινος καὶ καθολικῆς θεωρίας ἀπαγγέλλων, ὅτι ὁ μὲν Πέλοπος ὦμος ἐλεφάντινος ἦν, ὑπὸ τοῦ Ἄρεως, ἢ ὑπὸ Δήμητρος βρωθείς. Ad quae sic Cl. *Fabric.* „ Nota fabella ex Scholiis ad Pindari Olymp. Od. „ 1. v. 41. Et *Lycophron.* v. 152. *Hygino* fab. 83. *Lu-* „ *ciano* de Salt. h. l. *Tibullus* L. I. 4. 57. — *carmi-* „ *na ni sint, Ex humero Pelopis non nituisset ebur.* „ Caeterum a Cerere (non a Marte) voratum Pelopis „ humerum plerique scriptores tradunt". Non addidissem, nisi auctoritas *Hemsterhusii* permovisset. Com-

lantis laborem, & Geryonem, & boves ex Erytheia abactos.

57. Neque ignorabat fabulosas formarum immutationes, quae in arbores, aut belluas, aut aves mutatae sunt, & quae ex mulieribus viri factae, Caeneum dico & Tiresiam, & similes.

58. In Phoenice Myrrham, & Assyrium illum luctum alternum. Haec, inquam, norit. Insuper vero etiam recentiora, quae post *magnum illud* Macedonum imperium suscepta sunt ab Antipatro, & a Seleuco amore Stratonices.

59. Aegyptiorum illa occultiora sciet quidem, sed per signa tantum quaedam demonstrabit: Epaphum dico, & Osirin, & mutatos in animalia Deos: ante omnia

τὸν Ἄτλαντος μόχθον, καὶ τὸν Γηρυόνην, καὶ τοὺς ἐξ [c] Ἐρυθείας ἐλάσαι τὰς βοῦς.

Οὐκ ἀγνοήσει δὲ καὶ τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις ἁπάσας, [d] ὅσαι εἰς δένδρα, ἢ θηρία, ἢ ὄρνεα ἠλλάγησαν, καὶ ὅσαι ἐκ γυναικῶν ἄνδρες ἐγένοντο, τὸν [e] Καινέα λέγω, καὶ τὸν Τειρεσίαν, καὶ τοὺς τοιούτους.

Καὶ ἐν Φοινίκῃ δὲ Μύρραν, καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον. καὶ ταῦτα εἴσεται· καὶ τὰ μέχρι δεῦρο, ὅσα μετὰ τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν ἐπολμήθη ὑπό τε [f] Ἀντιπάτρου, καὶ ὑπὸ Σελεύκου διὰ τὴν Στρατονίκης ἔρωτα.

Τὰ δὲ Αἰγυπτίων μυστικώτερα ὄντα εἴσεται μέν, συμβολικώτερον δὲ ὑποδείξει, τὸν Ἔπαφον λέγω, καὶ τὸν Ὄσιριν, καὶ τοὺς τῶν θεῶν εἰς τὰ ζῶα μεταβολάς. πρὸ πάντων δὲ

[a] Ἐρυθείας] Ἐρυθίας W. Nihil nostram lect. mut. J. El. R. P. [d] Ὅσαι] Sic J. H. Fl. B2. P. & M.
[e] Καινέα] Καινία W. male. [f] Ἀντιπάτρου] Ἀντιγόνου marg. AIW.

Complures enim dix vocasse testimonio jam collegit *H. Steph.* in Lexico Historico-Geogr. Sed forsan aliud quid notabilius addidisset Cl. *Hemst.* si in adornanda hac Luciani Edit. perexisset. J. F. R.

27. Ὅσαι] Nescio quid haesitarit *Solanus* nosset tam sollicite in hoc verbum inquirens. Recte enim id se habere, & significare *quasquas*, vix quemquam fugiet. Ita enim — ὅσοι τε θεοί εἰσι ὀνομαστὶ καὶ ὅσοι ἄδηλοι *Hom.* Il. A. 566. & vel centies aliis locis apud eumdem. J. F. R.

29. Τειρεσίαν] (Rex Thebanus primo vir erat, at percussis anguibus, quos coëuntes viderat, factus de viro femina. Post annos autem septem iisdem anguibus visis & iterum percussis, forma prior rediit *Ovid.* Met. III. 331.) *Locutus Musonius Apollod.* III. p. 79. B. Vid. N. A. XXVIII. M. du S.

30. Καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον] *Luctumque illum Assyrium divisum.* Quis sit ille luctus Assyrius divisus non facile reperias apud scriptores. Apud *Hyginum* tamen in Astronomico, in capite de lyra legimus, ex quibus qui sit luctus ille intelligitur: *Non nulli etiam dixerunt Venerem cum Proserpina ad judicium Jovis venisse, cui earum Adonin concederet, quibus Calliopen ab Jove datam judicem, quae Musa Orphei est mater. Itaque judicasse, sui dimidium partem anni earum unamquamque possidere.* Tangit quoque Lucianus ipse in Veneris & Lunae dialogo, ubi quaeritur de filio suo, quod illam modo cogat Anchisae caussa in Idam descendere, ἄρα δὴ ἐς τὸν Ἀδωνιν ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μοιράσιον, ὁ ἐς τὴν περιφάντην ἐκείνην ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφαιρεθεὶς μου τὸν ἡμίσεον. Mirum vero in *Libanum ad Assyrium illum adolescentem*, qui & ut *a Proserpina amaretur fecit*, & *me meis amoribus dimidia ex parte privavit.* Vide quoque Theocriti Ἀδωνιάζουσας. Idyll. XV. Patet nunc quis sit ille dimidius Assyrius luctus. J. G. G.

Ibid. Ἀσσύριον] Adonis, lege omnino *Apollod.* III. p. 188. C. M. du S.

31. Μεριζόμενον] Μεριζόμενον hic *alternum* vertere malui. Adonis, Myrrhae filius, alternis lugetur apud Assyrios, quam diu nempe est cum Proserpina, ὁπόταν ᾖ, quam diu latet anni fertilitas, hieme quasi sepulta, deinde iterum gaudii materiem praebet, cum est cum Venere, secundam facit naturam &c. Igitur divisus inter Venerem & Proserpinam Adonis alternis, quod dixi, apud Assyrios lugetur. J. M. G.

33. Ἀντιπάτρου] Post matrem interfectam ad Lysimachum, cujus filium duxerat, confugit; a quo & ipse ob insidias sibi structas interfectus est. Vide *Iunge* c. 15. ubi, quoniam pater audit Lysimachus, nec nominatur filius, de Agathocle potius intelligas, quam ut ego olim, de hoc Antipatro. M. du S.

Ἀντιπάτρου] Facilior est horum nominum permutatio, tam propter literarum, quam historiae adfinitatem. Turbarum enim fuit uterque dedit, vid. *Justin.* compluribus locis. Facilior certe ifthaec est permutatio, quam Κυρηνίου in *Evang. Luc.* cum *Quintilio Varo*, quem nobis inde effingit Rever. P. *Hortensius* in Procem. Miscell. Crit. J. P. R.

34. Σαρπηδόνος] Respicit historiam de qua ad *Dial. Mort.* c. 25. & *Dial.* c. 27. M. du S.

δὲ τὰ περὶ τὰς ἐρωτικὰς αὐτῶν, καὶ αὐτῷ τῷ Διὶ, καὶ εἰς ὅσα [a] ἑαυτὸν μετεσκεύασεν.

Εἴσεται δὲ καὶ τὴν ἐν ᾅδου ἅπασαν τραγῳδίαν, καὶ τὰς κολάσεις, καὶ τὰς ἑφ' ἑκάστῃ αἰτίας, καὶ τὴν Πειρίθου καὶ Θησέως ἄχρι τῆς ᾅδου ἑταιρείας.

Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, οὐδὲν τῶν ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου, καὶ τῶν ἄλλων ποιητῶν, καὶ μάλιστα τῶν τραγῳδίας λεγομένων, ἀγνοήσει. ταῦτα πάνυ ὀλίγα ἐκ πολλῶν, μᾶλλον δὲ ἀπείρων τὸ πλῆθος ἐξελών, τὰ κεφαλαιωδέστερα κατέλεξα, τὰ ἄλλα τοῖς τε ποιηταῖς ᾅδειν ἀφεὶς, καὶ τοῖς ὀρχησταῖς αὐτοῖς δεικνύναι, καὶ σοὶ προσεξευρίσκειν καθ' ὁμοιότητα τῶν προειρημένων, ἅτε ἅπαντα πρόχειρα καὶ πρὸς τὸ χαιρὸν ἕκαστον τῷ ὀρχηστῇ προπεπορισμένα, καὶ προτέλαμενα κεῖσθαι ἀναγκαῖον.

Ἐπεὶ δὲ μιμητικός ἐστι, καὶ κινήμασι τὰ ᾠδόμενα δεῖξαι ὑπισχνεῖται, ἀναγκαῖον αὐτῷ, ὥσπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, σαφήνειαν ἀσκεῖν, ὡς ἕκαστον τῶν δεικνυμένων ὑπ' αὐτοῦ δη-

40 vero amores illorum, ipsiusque adeo Jovis, & in quos se habitus mutaverit.

60. Sciet etiam totam illam apud inferos tragoediam, supplicia, & singulorum causas, & Perithoi atque Thesei ad inferos

45 usque amicitiam.

61. Ut breviter comprehendam, nihil eorum, quae ab Homero & Hesiodo, & optimis poëtis & maxime tragicis dicuntur, ignorabit. Haec pauca sane de mul-

50 tis, vel potius multitudinem de infinitis numero decerpens, enumeravi praecipua, reliqua tum poëtis canenda relinquens, tum ipsis ostendenda saltatoribus, tibique ad similitudinem praedictorum invenienda, quae

55 omnia in promtu, & unoquoque tempore jam ante praeparata, & in penu quasi reposita esse saltatori necesse est.

62. Quandoquidem vero imitator est, & motibus ostendere ea quae canuntur promittit, opus est illi, quemadmodum & orato-

60 ribus, exercere diluciditatem, ut unumquodque eorum, quae ostenduntur ab illo, de-

a Ἑαυτὸν] Sic recte M. L. B2. P. S. Ἑαυτῶν male *J. Fl. H.*

41. Ἑαυτὸν] M. & L. B2. P. & seqq. Edd. In *Fl.* & veteribus plerisque *ἑαυτῶν*, prave. *M. du S.*

59. Ἀναγκαῖον & ὥσπερ] Utrique adscripserat *Solanus*, & *Fl.* sic legere cum *J.* & *H.* Forsan ὥσπερ quaesivit, in quo variatur *Tyrannic.* c. 11. 3. quod ὥσπερ ut etiam hic non improbarem, ita vulgatam tamen non moverem, quae utique recte se habet, modo verba illa: ὥσπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, parenthesi inclusa intelligas, quod Θόσοpoeus in Latina versione fecit, vertens (*quod & rhetores facitare consueverunt.*) Sed apertius potuisset reddere, *quod & Rhetoribus necessarium.* Nam si priore modo redditur, sonat ac si ὥσπερ, non ὥσπερ legeretur. *J. F. R.*

63. Χρησμὸς] Tangit *Plut.* 910. 1. & *Orig.* c. Cels. p. 63. 1. Vide *Herod.* in Clio p. 11. f. apud quem pro *λαλέοντες*, quod in reliquis est, legitur *φωνῶντες*. *M. du S.*

64. Καὶ κοφοῦ] Tangit vetus oraculum, quod quidem sic apud *Plut.*

Καὶ κοφῶ συνίημι, καὶ ὑ λαλέοντες ἀκούω. *J. B.*

Καὶ κοφοῦ συνίων] Laudatur etiam hoc oraculum a Chrysostomo in Babyla, & a Luciano in Jove confutato. Extat totum apud Herodotum. *J. G. G.*

Καὶ κοφοῦ] V. *Herodot.* p. 11. f. *M. du S.* Vel Ed. *Basil.* p. 9. ubi haec legas: ὑ Πυθὴ τὸ ἐξαμέτρῳ τόνῳ λέγει τάδε.

Οἶδα δ' ἐγὼ ψάμμου τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης. Καὶ κοφοῦ συνίημι, καὶ ὑ φωνοῦντος ἀκούω.

J. F. R.

Ibid. Λαλέοντος] Operae pretium videtur existimasse *Solanus* in hanc Lectionem inquirere, quia Noster Attice potius λαλοῦντος dicere solet: sed quia *Herodoti* lectio illius menti obversabatur, Ionica dialecto hic usus videtur, licet λαλέοντος ibi ap. *Herodot.* non occurrat. *J. F. R.*

66. Δημήτριον] Hujus, dum alios multos recenset, non meminit *Diog. Laërt.* in Demet. V. p. 134. Sed in Metrocle p. 161. A. De eo etiam *Seneca* de Benef. VII. 1. & 7. & ep. 20. 62. &c. monente *Menagio* in notis. De Demetrio eodem *Philostr.* p. 163. ubi vide notas, & nos ad Τοξ. c. 27. *Suet.* etiam Vespas. c. 13. & noster Δημων. c. 3. & Ἀπιδ. c. 19. *M. du S.*

67. Καλλιγόνῃ] Constantiam hujus lectionis probe notarat *Solanus* noster, quam praeter Edd. ab eo notatas etiam servant *Alld. Par. Salm.* Ac tamen ἐκαλλιγόνῃ edendum jusserat; sic enim in *Junt.* adscripsit. Sed

declaretur, neque interprete opus habeat: sed quod dixit oraculum Pythicum, oportet a spectatore saltationis & mutum intelligi, & audiri nihil loquentem saltatorem.

63. Quod etiam Cynico Demetrio accidisse aiunt. Cum enim & ipse similibus argumentis, quibus tu, usus accusaret saltatoriam, dicens tibiae & fistularum & percussionum accessionem esse saltatorem, qui nihil ipse ad actionem conferat, sed moveatur temere, motu quodam irrationabili atque vano, quippe cui intellectus nullus insit, fascinatis interim hominibus per ea quae adjuncta rei sunt, vestem Sericam, & personam decentem, & tibiam atque cantillationes, bonasque canentium voces, quibus exornari *diceret* opus saltatoris, quod per se nihil esset: saltator qui tum floreret, Neronis temporibus, non imprudens, ut aiunt, sed si quis alius, & historiae memoria, & motus decentia, praestans, petiit a Demetrio rem aequissimam, puto, ut saltaretur, neque interprete opus habeat: sed quod dixit oraculum Pythicum, oportet a spectatore saltationis & mutum intelligi, & audiri nihil loquentem saltatorem.

Ὁ δὴ καὶ Δημήτριον τὸν Κυνικὸν παθεῖν λέγουσιν. ἐπεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁμοιά σοι [c] καλλωπίζει τὸν ὀρχηστικὸν, λέγων τῷ αὐλῷ, καὶ τοῖς συρίγγων καὶ τῶν κτύπων παρεργόν τι τὸν ὀρχηστὴν εἶναι, μηδὲν αὐτὸν πρὸς τὸ δρᾶμα συντελοῦντα, κινούμενον δὲ ἄλογον ἄλλως κίνησιν καὶ μάταιον, ὑφ' οὐδενὸς αὐτῇ νῷ προσόντος· τὸν δ' ἀνθρώπων τοῖς περὶ τὸ πρᾶγμα [d] γοητευομένων, ἐσθῆτι Σηρικῇ καὶ προσωπείῳ εὐπρεπεῖ, αὐλῷ τε καὶ [e] τερετίσμασι, καὶ τῇ τῶν ᾀδόντων εὐφωνίᾳ, οἷς [f] κοσμεῖσθαι μηδὲν ὂν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγμα. ἃ τότε τὸν Νέρωνα εὐδοκιμοῦντα ὀρχηστὴν, οὐκ ἀσύνετος, ὡς φασιν, ἀλλ' εἴ καί τις ἄλλος, ἔν τε ἱστορίας μνήμῃ, καὶ κινήσεως κάλλει διενεγκών, ἐδεήθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτου, οἶμαι, τὸν δέησιν, ἰδεῖν ὀρχη-

[b] λαλοῦντος] Et sic cum *F. Fl.* & *H.* habere M. notat *M. du S.* [c] καλλωπίζει] Nihil mutare *F. Fl. H. Bz.* nec M. notat idem. Sed ἐκκαλλωπίζει volebat. male, vid. not. [d] γοητευομένων] Sic restitutum ex L. P. ut *Fenso* recte conjecit. Γοητευομένοις enim Edd. priores & M. [e] τερετίσμασι] Τερετίσματι *Fl.* Priùs est in aliis & M. [f] κοσμεῖσθαι] Κοσμεῖται L. Nil mut. Edd.

66. Δημήτριον] Δημήτριος ὁ Κυνικὸς ἐπὶ τοῦ Σεβαστοῦ ἤκμαζεν. ὃν Μάρκος ὁ τοῦ ἠθικοῦ αὐτοῦ μιμητὴς. M.

Sed semel in errorem se abduci passus, & bis, ter alibi eundem errorem sequitur; nam καλλιγόρει verum, ἐκκαλλιγόρει falsum esse, vid. nos supra ad *2. Ver. Hist.* c. 7. ubi testimonia compluria dedimus. *F. F. R.*

73. — — — περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένοις,] Diu, fateor, hic locus me torsit, ut bono inde sensu fruerer. Tamdem decerno, eum esse corruptum, restituendumque id, quod quantum prospicio, genuinum est; nempe γοητευομένων pro vulgato γοητευομένοις. Est oratio Demetrii Cynici continua & obliqua, qua ille arguit, saltatorem prorsus nihili esse faciendum. Quam orationem quia non modo non intellexit Interpres, sed plane nescio quod ἀναπόλογον dedit, operae pretium erit, eam vertisse. Ait ergo Demetrius: *Saltatorem esse supervacaneam quamdam tibiae, fistularum, & pulsationum accessionem, qui nihil ipse ad fabulam conducat; at moveat insulsum, stolidum, nihilque ingenioso habentem motum; dum homines fascinentur iis, quae actioni extrinsecus accedunt, veste nimirum serica, larva decora, tibiaque & lascivis cantibus, cantorumque suavitate; quibus exornari actionem saltatoris, ubi ipsa per se sit prorsus nihil.* Quam diversus hinc abit Benedictus! Immo si versionem inspicias, nullum plane inde sensum eruas: quod in posteriore hujus periodi parte jam ostendit Cl. *Gronovius*. *F. F.*

74. Γοητευομένων] Em. Cl. *Fensii*, quam confirmant P. & L. Reliqui libri & ipse M. γοητευομένοις. *M. du S.*

76. Οἷς κοσμεῖσθαι μηδὲν ὂν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγμα] Opsopœus: *quibus exornaretur, nequaquam saltatoris esse officium.* Benedictus: *quibus exornari saltatorem nihil est opus*, ac si legisset hic μὴ δεῖν. Sed temere. Et illi non hactenus accusaverunt, tanquam ornamenta saltatori non convenirent, sed ipsum saltatorem esse rem nullius momenti ac boni. Debuerunt Latine dare sensum clarum, quem praebet Lucianus in Graecis, nempe: *quibus exornari actionem saltatoris, quum ipsa in se nihil prorsus esset.* *F. G.*

81. Ἐδεήθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτου, οἶμαι, τὸν δέησιν, ἰδεῖν

χόμενον, ἔπειτα καλλιγραφεῖν αὐτῷ, ἢ ἐπέχετό γε ἄνευ αὐλῶν, ἢ ἀσμάτων ἐπιδείξεσθαι αὐτῷ· ἢ ἔτως ἐποίησεν· ἡσυχίαν γὰρ τοῖς τε κτυποῦσι, καὶ τοῖς αὐλοῦσι, καὶ αὐτῷ παραγείλας τῷ χορῷ, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτῷ ὠρχήσατο τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεως μοιχείαν, Ἥλιον μηνύουσαν, καὶ Ἥφαιστον ἐπιβουλεύουσαν, καὶ τοῖς δεσμοῖς ἀμφοτέροις, τῷ τε Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἄρει σαγηνεύουσαν, καὶ τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αἰδουμένην μὲν τὴν Ἀφροδίτην, ὑποδεδικότα δὲ καὶ ἱκετεύουσαν τὸν Ἄρη, καὶ ὅσα τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ πρόσεστιν, ὥστε τὸν Δημήτριον ὑπερηδέντα τοῖς γιγνομένοις, τοῦτον ἔπαινον ἀποδοῦναι τὸν μέγιστον τῷ ὀρχηστῇ. ἀνέκραγε γάρ, καὶ μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀνεφθέγξατο· Ἀκούω ἄνθρωπε ἃ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον, ἀλλά μοι δοκεῖς ταῖς χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν.

Ἐπεὶ δὲ καὶ τὰ Νέρωνα ἐσῆλθε τῷ λόγῳ, βούλομαι καὶ βαρβάρου ἀνδρὸς τὸ ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ ὀρχηστοῦ γενόμενον εἰπεῖν, ὅσῳ μείζονος ἔπαινος ὀρχηστικῆς γένοιτ' ἄν. τις γὰρ ἐκ τοῦ Πόντου βαρβάρων βασιλικός τις ἀνὴρ

tantem se videret, deinde accusaret: promisitque, se absque tibia & canticis coram sui facturum. Idque fecit. Imperato enim *scamilla* pulsantibus & inflantibus tibias, choroque ipsi, silentio, ipse per se saltavit Martis atque Veneris adulterium, solem indicantem, insidiantem Vulcanum, & vincula utrisque, Veneri ac Marti, injicientem, adstantiumque Deorum unumquemque: & Venerem quidem pudore suffusam, aliquantum metuentem vero & supplicantem Martem, & quaecunque insunt in hac historia; adeo ut supra modum his quae fierent delectatus Demetrius, hanc saltatori laudem maximam tribueret. Exclamavit enim & maxima voce: *audio*, inquit, *homo, quae facis, non solum video: sed ipse mihi manibus loqui videris.*

64. Quando vero circa Neronem nostra versatur oratio, volo etiam, quid barbaro homini in eodem saltatore acciderit, commemorare, quae quidem maxima saltatoris laus fuerit. Regii generis homo de Barbaris ad Pontum, qui negotii cujusdam sui

a Ὑποδεδικότα] Ὑποδεδικότων W. Nil mut. J. H. P. ὁ Μέγιστος] Μέγιστον male B2. c Βασιλικός] Sic J. H. Fl. S. B2. &c. & M. Leg. βασιλίσκος adscripsit M. du S.

δίσεως] *Petiit a Demetrio aequissimam, ut mihi videtur, petitionem*, rem aequissimam postulavit. Sic Æschines κατὰ Κτησιφῶντος Δημοσθένους ὑμῶν μικρὸν δίκαιον *rem non magnam a vobis petemus.* J.G.G.

86. Κρουσῶσι] Interpositum *scamilla* (fluctuant libri inter *scamilla*, *scabilla*, *scabella*) non aegre ferens, qui legerint *Rubenium* de re vest. 2, 16. & quae viri docti ad *Sueton.* Calig. 54. Σκίμπων ὑπόδημα ad eundem usum laudat noster infra §. 83. J.M.G.

95. Δημήτριον] Vid. Phil. Caroli obs. in *A. Gell.* c. 5. L. I. Animadv. III. p. 41. *M.V. la Croze.*

1. Ταῖς χερσὶν] Hinc Lesbonax Mitylenæus vocavit eos χειροσόφους, & Lexiphanes *Lucianı* pag. 934. leg. *Athen.* c. 8. & 16. lib. 1. & cap. ult. lib. 4. cetera quae ad saltationem spectant, ut de Baucismo, Betarmo, Hormo, & aliis fusius alibi. J.E.

6. Βασιλικός τις ἄνθρωπος] Bene monet Cl. *Hemsterh.* in marg. adeundum *L. Bos* in Exang. Joan. IV. 46. Ibi enim legas: ἢ ἦν τις βασιλικὸς, &c. Ad quae *Bosius* ita commentatur: „ Non putem per βασιλικὸν „ intelligi *aulicum* quendam, sive *ministrum regium*, „ ut Belgae Interpretes & plerique alii volunt; sed „ potius *quempiam ex genere regio*, *agnatum aliquem* „ *Herodis.* Nam βασιλικοὶ Graecis dicuntur vel filii „ vel agnati regum, quales Latinis *Regules* appellan„ tur. *Lactantius de Salt.* (l. l. ut vidi) *Achillem Ta„ tium* L. VII. p. 447. dixit: ἦν τῶν βασιλικῶν γόνος. „ Sic & *Herodot.* l. c. 39. Φρὴξ ἦν γένος, γόνος δὲ βα„ σιλήιον. *Adde dicta.* XVI. c. 12. *Hos sequebantur po„ testates proximi Regis numero quinque, regulisque de„ cem.* Ad quem locum videatur *Valesius*". Addo *Chrysost.* Homil. 35. in Joan. p. 697. Ed. Eton. qui utrumque designasse potest, his verbis: Ἕτερον τῶν γένους ὄντα τοῦ βασιλικοῦ, ἢ ἀξίωμά τι ἀρχῆς ἕτερον ἔχοντα καλλίστην ἔχων. J.F.K.

τις. Ἡμίσεως γὰρ τις ἂν, ἐνέγκαιμι σοφίσαι] Pessime sic nostra ex editione Salmuriensi, quam optime Basileensis (ἡμίσεως γάρ τις ἂν ἐνέγκαιμι σοφίσαι). J.G.

11. Σανίσιν] W. recte. Reliqui σανίσι. *M. du S.* Σανίσιν] Vix dubitassem sic scribere vel sine codice. Sic enim recte supra §. 62. Edd. habebant. Conf. Iisperius *Quom. Hist.* c. 37. ubi σανίσιν quoque Edd. priores pro σανίσι. Sed recte σανίσιν ib. c. 44. Et *Adv. Indoct.* c. 19. atque alibi. Licet rursus pro eo σανί-

ras

ſui cauſſa ad Neronem venerat, ſpectabat cum aliis ſaltationem illum ſaltantem ita dilucide, ut, licet ea quae cantabantur non aſſequeretur, ſemi-Graecus enim erat, omnia tamen intelligeret. Itaque cum reditum jam pararet, Nerone illum complectente, &, quidquid vellet, jubente petere, atque dare pollicente, *Beaveris*, inquit, *ſi ſaltatorem illum mihi dederis.* Interrogante autem Nerone, *Qui nam tibi utilis ibi eſſe poſſit?* *Accolas*, inquit, *habeo barbaros linguae diverſae, & difficile eſt interpretes ad illos nancifci: ſi quid igitur opus habuero, hic nutibus ſuis omnia mihi explicabit.* Adeo in animum illius deſcenderat imitatio ſaltationis, quae inſignis & dilucida illi videretur.

65. Caeterum maxima occupatio & ſcopus ſaltatoriae artis eſt actionis aſſimilatio, uti dixi, cui eodem modo rhetores dant operam, & illi maxime, qui eas quas declamationes vocamus, perſequuntur. Solet enim in illis quoque laudari vehementer, cum congruunt perſonis ſubjectis, eaque quae dicuntur non abhorrent ab his, qui

Θρᾳττῷ κατά τι χρέος ἦκεν ὡς τὸν Νέρωνα, ἐθέατο μὲν τὰ ἄλλα ὁ ὀρχηστὴν ἐκεῖνον, ὅτι σαφῶς ὀρχήσεται, ὡς κατίτυχε καὶ 1 Ὀεπαχέσιλα τὰ ᾀδόμενα (ἡμιέλλην γὰρ τις ἦν ἐτύγχανε) [a] συνίεναι ἁπάντων. καὶ δὴ ἀπιὼν ἤδη ἐς τὴν [e] οἰκίαν, τῷ Νέρωνι ἀσπαζομένῳ, καὶ ὅ, τι βούλοιτο αἰτεῖν καλέοντος, καὶ δώσειν ὑπισχνουμένου, Τὸν ὀρχηστὴν, ἔφη, δὸς τὰ μέγιστα εὐφραινῆς. τῷ δὲ Νέρωνι ἐρομένῳ, Τί ἄν σοι χρήσιμος γένοιτο ἐκεῖ; Προσοίκους, ἔφη, βαρβάρους ἔχω, οὐκ ὁμογλώττους, καὶ ἑρμηέων εὖ μάλα εὐπορεῖν πρὸς αὐτούς. ἢν δὲ τινος δέωμαι, ἀλλογεύων ἕκαστά μοι ἑρμηεύσει. τοσοῦτον ἄρα καθικτέο αὐτῷ ἡ μίμησις τῆς ὀρχήσεως, ἐπίσημός τε καὶ σαφὴς φανεῖσα. 2

Ἡ δὲ πλείστη ἀσχολία καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἡ ὑποκρισίς ἐστιν, ὡς ἔφην, [f] τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτορσιν ἐπιτηδευομένη, καὶ μάλιστα τῆς τὰς καλουμένας ταύτας μελέτας διεξιούσης. [g] οἶδε γὰρ καὶ ἐν ἐκείνοις μάλλον ἐπαινουμένη, τοῦ ἐοικέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις, καὶ μὴ ἀπω-

δὲ

[a] Συνίναι] Reſtitutum ex W. Συνῆναι Edd. priores. Eſt & in P. aliisque. Quid tum? [e] Τὰ αὐτὰ] Ταὐτὰ P. [g] Οἶδε] Sic Edd. Fl. H. P. aliaeque pleraeque. Οἵ δὲ J. Οἶδε M.

eam legas in Edd. infra Juv. Trag. §. 27. quod ibi videbimus. J.F.R.

21. Καθίκετο αὐτοῦ] Sic ſupra Ἐμφ. c. 83. M. du S.

25. Κατὰ τὰ ἀ. τ.] Ut Πρ. λ. c. 2. Τιμ. c. 33. & paſſim. M. du S.

27. Οἶδε] Interpres Obſequens legit ἢ δὲ, vertit enim *At haec.* F.G.

Οἱ δὲ] Nemo haec, quid velint adſequatur. Ed. J. pro οἶδε vulgato legit οἱ δὲ, M. οἶδε, legendum οἱ δὲ γοῦν ἐν τοῖς ἐκείνοις ἐπαινούμενοι &c. i. e. Qui itaque in hac arte laudantur, eo nomine reliquis praeſtare exiſtimantur, quod &c. Intactus locus eſt, nec mihi mea valde placent. Proferant alii meliora. Forſan ſatius fuerit legere ἴδε. M. du S.

Οἶδε] Puto dediſſe Lucianum εἶδε, quod deinde inter dictionem atque enclyticum in οἶδε mutatum potuit. Certe ita interpretatus fuit. J.M.G.

Οἶδε] Illud οἶδε certe intolerabile videtur, ſed quia variis modis corrigi poſſit, & aeque in οἶδε — ἐπαινούμενος ac in εἶδε — ἐπαι. Aeque inquam in εἶδε, quam in ἢ δὲ mutari, ideo nihil muto, quia incertum eſt quid Lucianus reliquerit. Cl. *Geſnerii* εἶδε optimum videretur, ſi cum ἐπαινουμένη ſatis commode cohaerere poſſet. Etſi enim alias participium pro infinitivo uſitatum, cum hoc verbo id noſter ſaltem adhibere non ſoleat. J.F.R.

28. Τῷ ἐοικέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις] Benedictus, *ut propoſitis perſonis geſtu reſpondeat.* Opſopoeus *ut perſonis in ſcenam introductis ſaltator per omnia geſtu reſpondeat.* At nec id agit Lucianus, ut oſtendat id etiam in ſaltatoribus laudari, quod in quaque re laudatur, ut picturâ, cœlaturâ &c. ut nempe reſpondeant perſonis propoſitis, ſed mens ejus eſt, eamque in interpretando ſic exprimere debuerant. *Novit enim (ſc. ὑποκριτὴς) ſe in illis magis laudari ea, quod ſimilis plane ſit ſubjectis perſonis.* Innuit vim ὑποκρίσεως maxime curari & valere in iſtis ſaltatoribus, quum non ita pulchritudo ejus in aliis artibus exſtemur. J.G.

Τῷ ἐοικέναι] Id eſt quaſi οὐ vel ἐπὶ τῷ ἐοικέναι. dum, vel propter eo quod ſimiles ſe gerant. Sic Herodian. III. 4. 7. τῷ μὴ ἔχειν μισθοφόρους. *Et quidem mercenarios milites non habent.* Plura ſimilia dedi alibi. Adde & *Abreſch.*

δὰ εἶναι τὰ λεγόμενα τῶ εἰσαγομένων [a] ἀρι-
στέων, ἢ τυραννοκτόνων, ἢ πενήτων, ἢ
γεωργῶν, ἀλλ' ἐν ἑκάστῳ τούτων τὸ ἴδιον καὶ
τὸ ἐξαίρετον δείκνυσθαι.

Ἐθέλω γάρ σοι καὶ ἄλλου βαρβάρου φῆσιν
ὑπὲρ τούτοις εἰπεῖν. ἰδὼν γὰρ πέντε πρόσωπα
τοῦ ὀρχηστοῦ παρεσκευασμένα (τοσοῦτον γὰρ
μερῶν τὸ δρᾶμα ἦν) ἐζήτει, ἕνα ὁρῶν τὸν ὀρ-
χηστὴν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ ὑποκρινό-
μενοι τὰ λοιπὰ πρόσωπεῖα εἶεν; ἐπεὶ δὲ
ἔμαθεν ὅτι [b] ὁ αὐτὸς [c] ὑποκρινεῖται, καὶ
ὑπορχήσεται τὰ πάντα, Ἐλελήθεις, ἔφη,
ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἕν, πολλὰς δὲ
τὰς ψυχὰς ἔχων. ταῦτα μὲν ὁ βάρβαρος.

Οὐκ ἀπεικότως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρ-
χηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ δρω-
μένου κεδόν. καλὴ γὰρ καὶ ἡ ποιητικὴ προ-
γύμνασις ἐκείνη, τὸ, ὦ παῖ, Πουτίου θηρὸς
πετραίου νόον [d] ἴσχων, πάσαις πολίεσσιν
ὁμίλει, καὶ τὸν ὀρχηστὴν ἀναγκαία. καὶ δεῖ
προσφύντα τοῖς πράγμασι συνοικειοῦν ἑαυ-
τὸν ἑκάστῳ τῶν δρωμένων. τὸ δὲ ὅλον, ἦθη καὶ
πάθη δείξειν καὶ ὑποκρινεῖσθαι ἡ ὄρχησις ἐπαγ-
γέλλεται, νῦν μὲν ἐρῶντα, νῦν δὲ ὀργιζό-
μενόν τινα εἰσάγουσα, καὶ ἄλλον μεμηνότα,
καὶ ἄλλον λελυπημένον, καὶ ἅπαντα ταῦτα

introducuntur viris fortibus, aut tyranni-
cidis, aut pauperibus, aut agricolis; sed in
unoquoque horum, quod proprium est,
quod eximium, demonstratur.

66. Volo autem tibi etiam alterius Bar-
bari de hisce rebus dictum referre. Videns
enim quinque personas saltatori paratas, tot
nempe partium erat actio, & unum modo
videns saltatorem, interrogavit, *Quinam
saltaturi & acturi reliquas personas essent?*
Cum vero audisset, eundem acturum, &
modos praeiturum omnes, *Nesciebam*, in-
quit, *vir optime, te corpus quidem hoc
unum, animas autem multas habere.* Haec
Barbarus.

67. Non absurde autem Itali saltatorem
appellant Pantomimum, (*imitatorem o-
mnium*) ab eo quod fit fere. Pulchra enim
illa quoque poëtica adhortatio: *Fili, belluae
in saxis marinae* (Polypi) *modo adhaerens
urbes populosque frequenta*, & saltatori ne-
cessaria, oportetque rebus adhaerescentem
familiarem se *& quasi* domesticum unicui-
que eorum, quae aguntur, reddere. Atque
in universum mores atque affectus se
demonstraturam atque actione expressuram,
saltatio pollicetur, nunc amantem, nunc
irascentem aliquem inducens, & furentem
alium, affectum alium tristitia, & sua unum-

a Ἀριστέων] Et sic cum *J.* habere *Fl.* & *H.* notat *Solanus.* b Ὁ αὐτὸς] Illud ὁ inserui ex W. Aberat enim ab Edd. c Ὑποκρινεῖται] Ὑπορκρινεῖται. male erat in *P.* Recte ὑπορχ. in cett. d Ἴσχων] Ἔχων W. Prius vero *J. Fl. H. P. Ald.* &c.

47. Πουτίου θηρὸς] Θέογνίς φησι, πολύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου ὃς ποτὶ πέτρῃ, τῇ προσομιλήσει τοῖς ἰδίοις ἰφάνη. Quin & *Phocylides* idem dicit, si recte memini. *G.*

Abdic. c. 5. ὁ τοῦ ῥοιτοῦ ἰμάς. *J.F.R.*

30. Ἀριστέων] Non satis assequitur una vox Latina vim quae subjecta est τοῖς ἀριστεῦσι. Sunt enim, qui insigne & eminens fortitudinis documentum edidere, quod praemio dignum leges judicant, qui *non bene* tantum sed *optime*, comparatione aliorum, gesserunt rempublicam. Latina declamatorum schola *fortes* vocat simpliciter, aut *fortiter fecisse* dicit. *J.M.G.*

40. Ὁ] Ita W. solus, vulgatam qui sequuntur *solum* vertant necesse est. Qui *eundem* vertunt, ita legant, uti nos scribimus, si Graece sciunt. *M. du S.*

47. Ὦ παῖ] Ex *Pindaro* habet, inter cujus fragmenta reperies p. 493. paulo aliter scriptum.

Πουτίου θηρὸς χροτὶ
Μάλιστα νόον προσφέρων
Πάσαις πολίεσσιν ὁμιλεῖ.

Ex *Plut.* 1690. 1. & 1801. 2. *M. du S.*
Ὦ παῖ] *O fili Polypi*, Theognis. *M.V. la Croze.*

48. Ἴσχων] Illud ἴσχων quod W. suppeditat nihili esse, patet ex archetypo ex quo Lucianus hoc petiit. Defluxit enim ex *Theognidis* versu illo quem *Plutarch.* περὶ πολυφιλίας citat, (teste *Sylburgo* in nott. ad Theogn.

numquodque menſura. Quod enim in primis admirabile eſt, eodem die jam quidem Athamas furens, jam perterrita Ino oſtenditur: & alias idem eſt Atreus, ac paullo poſt Thyeſtes, tum Aegiſthus, aut Aërope, & omnia haec unus homo eſt.

μεμετρημένως. τὸ γὰρ θαυμαζόμενον, τὴν αὐτῆς ἡμέρας ἄρτι μὲν Ἀθάμας μαινὰς, ἄρτι δὲ Ἰνὼ φοβουμένη δείκνυται· καὶ ἄλλοτε Ἀτρεὺς ὁ αὐτὸς καὶ μικρὸν ὕστερος, εἶτα Αἴγισθος, ἢ Ἀεροπη· καὶ πάντα ταῦτα εἷς ἄνθρωπός ἐστι.

68. Igitur ſpectacula quidem reliqua & acroamata, unius cujusdam operis ſpecimen edunt: aut enim tibia eſt aut cithara, aut vocis cantus, aut tragica actionis repraeſentatio, aut comica riſus affectatio: & ſaltator omnia complexus habet, & licet varium illius & mixtum ex omnibus apparatum videre, tibiam, fiſtulam, pedum percuſſionem (*ſcamillum*) cymbali ſtrepitum, actoris vocalitatem, canentium concentum.

Τὰ μὲν ἂν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἑνὸς [e] ἑκάστου ἔργου τὴν ὑπόδειξιν ἔχει. ἢ γὰρ αὐλός ἐστιν, ἢ κιθάρα, ἢ ᾠδὴ φωνῆς μελῳδία, ἢ τραγικὴ δραματουργία, ἢ κωμικὴ γελωτοποιία. ὁ δὲ ὀρχηστὴς τὰ πάντα ἔχει συλλαβών. καὶ ἔνεστι ποικίλην καὶ παμμιγῆ τὴν θεωρουμένην αὐτῷ ἰδεῖν, αὐλὸν, σύριγγα, ποδῶν κτύπον, κυμβάλου ψόφον, ὑποκριτοῦ εὐφωνίαν, ᾀδόντων ὁμοφωνίαν.

69. Porro reliqua alterius utrius partis in homine opera ſunt, partim animae, partim corporis: at in ſaltatione commixta ſunt utraque. Nam & intellectus demonſtrationem habent, quae ibi fiunt, & corporalis exercitationis efficaciam: maximum autem *eſt* ſapientia in his quae aguntur, & nihil extra rationem. Lesbonax igitur Mytilenaeus, vir honeſtus & bonus, manu ſapientes vocabat ſaltatores, atque ad ſpectacula eorum ibat, tanquam melior e theatro.

Ἔτι δὲ τὰ μὲν ἄλλα θατέρου τῶν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἔργα ἐστὶ· τὰ μὲν ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος. ἐν δὲ τῇ ὀρχήσει ἀμφότερα συμμέμικται. καὶ γὰρ διανοίας ὑπόδειξιν τὰ γιγνόμενα ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσκήσεως ἐνέργειαν. τὸ δὲ μέγιστον ἡ σοφία τῶν δρωμένων, καὶ μηδὲν ἔξω λόγου. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, ἀνὴρ καλὸς καὶ ἀγαθὸς, χειροήθεις τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει, καὶ ἤει ὑπὲρ τὸ θέατρον αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀναστρέφων. ἀπὸ

e Ἑκάστου] Nihil mutant Edd. nec M. Ἕκαστον *Graev.*

78. Λεσβώναξ..] Τοῦτον λέγει Λεσβώνακτα ὃ ὁ ἄλλως μαλίστα ῥητορικὰ φέρονται θαυμάσια καὶ ἐναμιλλοι Νικοστράτου ὁ Φιλοστράτου τῶν [*] ὡς τοῦ ἐπὶ σοφιστοῦ διαπρέποντος, μάλιστα δὲ αἱ ἐρωτικαὶ ἐπιστολαὶ πολλὴν τὴν ὡς ἂν λόγων ἀπολαύουσαι ἡδονήν. M.

* Ἐν τῇ ἐπὶ.] Lege τιμωτέρᾳ. *M. du S.* An potius ἐν τοῖς τῶν τιμίων; *T. H.*

Theogn. p. 150.) Πουλύποδος νόον ἴσχει πολύφρονος. ubi certe ἴσχε in verſu locum non haberet. At in ipſo *Theognide*, verſ. 216. ſic legas:

Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολύπλοκον, ὅς ποτὶ πέτρῃ
Τῇ προσομιλήσῃ, τοῦδε ἰδὼν ἐφάνη.

Quod quidem nihil refert; verbum ἴσχε tamen eodem modo ibidem ponitur. *J. F. R.*

57. Ἀθάμας] Conf. ſupra §. 42. *J. F. R.*

60. Ἀερόπη] Vid. c. 43. & Σοφοκλ. c. 8. Agamemnonis mater. *M. du S.*

62. Τὰ μὲν ἂν ἄλλα θεάματα ἢ ἀκούσματα ἑνὸς ἑκάστου ἔργου τὴν ὑπόδειξιν ἔχει] Interpres: *Alia quidem quae ſpectanda vel audienda exhibentur, unam quampiam rem oſtendunt.* ἕκαστος non eſt *quispiam*. Legendum ἑνὸς ἕκαστον ἔργου τὴν ὑπόδειξιν ἔχει. *Cetera quidem quae ſpectantur vel audiuntur, unam rem unumquodque oſtendit.* ἕκαστον ſc. ἀκούσμα vel θέαμα. *J. G. G.*

78. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, χειροήθεις τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει] Hoc damnat ipſe Lucianus in Rhetorum magiſtro. *J. G. G.*

Λεσβώναξ] Lesbonacti cuidam ſcribit *Apollonius Tyanenſis* Ep. XXII. & LXI. ſed alius ſit oportet. *Philoſtr.* p. 391. & 404. *M. du S.*

ἀπὸ τῦ θεάτρυ. Τιμοκράτης δὲ ὁ διδάσκαλος αὐτῦ ἰδών ποτε ἅπαξ οὐκ ἐξεπίτηδες ὀρχησάμενον, ὀρχήσασθαι τὰ αὐτῦ παιδία, Οἵου με, ἔφη, θεάματος ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς ἀπεστέρηκεν.

Εἰ δ' ἔστιν ἀληθῆ ἃ περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τρία μέρη αὐτῆς καλῶς ὁ ὀρχηστὴς δείκνυσι, τὸ θυμικὸν, ὅταν ὀργιζόμενον ὑποδείκνυῃ, τὸ ἐπιθυμητικὸν, ὅταν ἐρῶντας ὑποκρίνηται, τὸ λογιστικὸν, ὅταν ἕκαστα τῶν παθῶν χαλιναγωγῇ· τοῦτο [a] μέν γε ἐν ἅπασι μέρει τῆς ὀρχήσεως, καθάπερ ἡ ἁφὴ ἐν ταῖς αἰσθήσεσι, παρέσπαρται. κάλλους δὲ προνοῶν, καὶ τὸ ἐν τοῖς [b] ὀρχήμασιν εὐμορφίας, τί ἄλλο, ἢ τὸ τῦ Ἀριστοτέλους ἐπαληθεύει, τὸ κάλλος ἐπαινῦντος, καὶ μέρος [c] τρίτον ἡγεμένου ταγαθῦ καὶ τοῦτο εἶναι. ἤκουσα δέ τινος καὶ θειττότερόν τι νεανιευομένου ὑπὲρ τῆς ὀρχηστικῆς προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ [d] αὐτὴ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται.

Ἔτι δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, τῶν μὲν τὸ τερπνὸν, τῶν δὲ τὸ χρήσιμον [e] ὑπισχνουμένων, μόνη ἡ ὄρχησις ἄμφω ἔχει. καὶ πολύ γε τὸ χρήσιμον ὠφελιμώτερον, ὅσῳ μᾶλλον τῦ τερπνῦ γίγνεται. πόσῳ γὰρ τοῦτο ἁπάντων ἥδιον, ἢ πυκτεύοντας νεανίσκους, καὶ αἵματι ῥεομένους, καὶ παλαίοντας ἄλλους ἐν κόνει, ὧς ἡ ὄρχησις πολλάκις ἀσφαλέστερον ἅμα καὶ εὐμορφότερον καὶ τερπνότερον

reverſurus. Timocrates autem illius magiſter, cum vidiſſet ſemel, non dedita opera adſtans, edentem opus ſuum ſaltatorem, *Quali*, dixit, *ſpectaculo philoſophiae me verecundia privavit?*

70. Si vera ſunt, quae de anima dicit Plato; tres partes illius pulchre ſaltator oſtendit; iram, cum irati perſonam gerit, cupiditatem cum amantes agit; rationem, cum paſſionem unamquamque frenis quaſi moderatur, quod quidem in unaquaque ſaltatione, quemadmodum in ſenſibus tactus, diſſeminatum eſt. Pulchritudini vero dum proſpicit, & ſpeciei in ſaltationibus, quid aliud quam verum eſſe Ariſtotelis illud demonſtrat, laudantis pulchritudinem, & tertiam hanc quoque boni partem eſſe dicentis. Audivi etiam, qui juveniliter laſciviret de perſonarum ſaltatoriarum ſilentio, *etiam hoc Pythagoricum quoddam dogma innui.*

71. Praeterea cum ſtudia alia partim quidem jucunditatem, partim vero utilitatem promittant, ſola utrumque habet ſaltatio. Ac tanto plus prodeſt utilitas, quatenus cum jucunditate contingit. Quanto enim hoc videre jucundius, quam pugnis contendentes juvenes, & ſanguine fluentes, luctantesque alios in pulvere, quos ſaltatio ſaepe tutius ſimul, & formoſius repraeſentat

a Μὸ γε] Hanc eſſe Edd. lectionem & Cod. M. notat *M. du S.* b Ὀρχήμασιν] De hoc idem notat Idem. c Τρίτον] *Marcil.* δεύτερον. At nil varietatis invenio. d Αὐτὴ] Αὕτη W. e Ὑπισχνουμένων] Ὑπισχνουμένων *F. Ald.* & *H.* At prius recte cett.

82. Τιμοκράτης] Heracleota. Δημων. c. 3. memoratur hic etiam apud *Philoſtr.* (p. m. 265.) 535. & deſcribitur ut & Philoſophus, & vir diſertus, qualem etiam *Lucianus* hic tradit fuiſſe. Aetas etiam & patria conveniunt. Sola errat Chronologia Sophiſtarum *Philoſtrati*, in qua circa annum 130. floruiſſe dicitur. Vide totam *Polemonis* vitam, & mecum ſenties. *M. du S.*

87. Πλάτων] *Plat.* Polit. p. 506. A. *M. du S.*

92. Τοῦτο μὸ γε] An τὸ χαλιναγωγῶ τὸ παθῶ? *F. G.*

96. Ἀριστοτέλους] Felicitatem *Ariſtoteles* tribus in rebus ſitam eſſe vult, in animi, corporis & fortunae bonis. Vid. *Hſ. Nic.* I. *M. du S.*

98. Καὶ μέρος τρίτον] Imo καὶ μέρος δεύτερον. Nam τρίτον, τὰ χρήματα. Ipſe in *Eunucho*: καὶ μὰ σοφίαν καλλαφρονῶ χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἶσθα. *Th. M.*

Καὶ μέρος τρίτον] Locus Luciani in *Eun.* quem *Marcilius* ob oculos habuit, eſt §. 3. non longe a fine. *J. F. B.*

99. Ἤκουσα δέ τινος καὶ θειττότερόν τι νεανιευομένου ὑπὲρ

tàt & jucundius. Contentior ergo ille motus ſaltatoriae, & converſiones, & circumductiones, & ſaltus, & reſupinati flexus corporis, aliis videntibus jucunda viſu accidunt; ipſis vero efficientibus ſaluberrima. Exercitationum quippe omnium pulcherrimam ſimul hanc & maxime concinnam eſſe, equidem dixerim, quae ſubigat corpus, & flectat, & levius reddat, & ad omnem mutationem expeditum eſſe doceat, roburque non parvum conciliet.

72. Quidni ergo res undique conveniens ſaltatio, animum acuens, exercens corpus, oblectans videntes, multaque antiqua docens, inter tibias, & cymbala, & canticorum concinnitatem oculos auresque demulcens. Si igitur vocis oblectationem quaeris, ubi alias invenias? aut quem audias vocum plurium modulatioremque concentum? ſive tibiae fiſtulaeque argutiores ſonos; ſatis etiam his frui in ſaltatione tibi datur. Omitto dicere, te meliorem etiam quod ad mores futurum, tali in ſpectaculo ſi verſeris, cum videas theatrum odiſſe, quae male fiunt, illacrimare autem his qui opprimuntur injuria, & in univerſum mores ſpectantium regere.

73. Quod autem maxime in ſaltatoribus laudandum eſt, illud jam dicam. Quod robori ſimul & mobilitati membrorum ſtudere hic licet, aeque admirabile mihi videtur & jucundius. Contentior ergo ille motus ſaltatoriae, & converſiones, & circumductiones, & ſaltus, & reſupinati flexus corporis, aliis videntibus jucunda viſu accidunt; ipſis vero efficientibus ſaluberrima. Exercitationum quippe omnium pulcherrimam ſimul hanc & maxime concinnam eſſe, equidem dixerim, quae ſubigat corpus, & flectat, & levius reddat, & ad omnem mutationem expeditum eſſe doceat, roburque non parvum conciliet.

72. Quidni ergo res undique conveniens ſaltatio, animum acuens, exercens corpus, oblectans videntes, multaque antiqua docens, inter tibias, & cymbala, & canticorum concinnitatem oculos auresque demulcens. Si igitur vocis oblectationem quaeris, ubi alias invenias? aut quem audias vocum plurium modulatioremque concentum? ſive tibiae fiſtulaeque argutiores ſonos; ſatis etiam his frui in ſaltatione tibi datur. Omitto dicere, te meliorem etiam quod ad mores futurum, tali in ſpectaculo ſi verſeris, cum videas theatrum odiſſe, quae male fiunt, illacrimare autem his qui opprimuntur injuria, & in univerſum mores ſpectantium regere.

73. Quod autem maxime in ſaltatoribus laudandum eſt, illud jam dicam. Quod robori ſimul & mobilitati membrorum ſtudere hic licet, aeque admirabile mihi videtur

ὑπὲρ δὲ τῆς ὀρχηστικῆς προσόντων σιωπῇ, ὅτι καὶ αὐτὰ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται] *Ceterum quendam audivi magis etiam ſubtilia quaedam de ſaltantium perſonarum ſilentio juveniliter affirmantem, eam etiam Pythagoricum dogma ſubobſcure ſignificare.* ſic vertendus hic locus. de re ipſa *Athenaeus* lib. 1. Deipnoſoph: ὅτι (Μέμφις) τὴν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ἐπιδείκνυται ἡνίκα ἐσί, μὴ σιωπῆς πάνυ ἡμῖν ἐμφανίζων σαφέστερον, ἢ εἴ τις τὴν λόγων τέχνας ἐπαγγελλόμενος διδάσκειν. *Enim vero hic* (Memphis pantomimus) *aperte demonſtravit, quanta Pythagoricae philoſophiae vis ſit, ut qui tacens omnia nobis manifeſtius indicaret, quam qui artem dicendi ſe docere profiterentur.* *J.G.G.*

Ibid. Περιττότερόν τι τοιοῦτον] *Magnificentius quid dicentem.* *F.G.*

17. Γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι] Interpres abſurdiſſime: *Etenim illud ego Gymnaſiorum pulcherrimum & aptiſſimum eſſe affirmaverim*, cum vertendum ſit, *Ex omnibus gymnicis exercitiis illud pulcherrimum & venuſtiſſimum eſſe equidem dixero.* *J.G.G.*

26. Ἐπ' αὐλοῖς] Conf. ſupra §. 16. hujus Diſſert. *J.F.B.*

ἐν

f Εὐχερὴς] Εὐχεροῦς *Pell.* *g* Ζητεῖς] Sic reddidi Luciano ex *Fl.* & M. Ζητοῖς Edd. vulgo. *h* Μὴ] Inſeruit *Solan.* ex W. Aberat ab Edd. *i* Γὰρ] Reſtitutum hoc ex L. P. Καὶ erat in Edd. prioribus.

ἐν τῷ αὐτῷ καὶ Ἡρακλέους τὸ καρτερὸν, καὶ Ἀφροδίτης τὸ ἁβρὸν δείκνυοι.

tur, ac si quis eodem momento Herculis robur, & delicatos Veneris motus ostendat.

Ἐθέλω δὲ ἤδη καὶ ὑποδεῖξαί σοι τῷ λόγῳ, ὁποῖον χρὴ εἶναι τὸν ἄριστον ὀρχηστὴν ἔν τε ψυχῇ καὶ σώματι. καίτοι τὰ μὲν ψυχῆς πρόσθεν τὰ πλείστα· μνημονικόν τε γὰρ, καὶ εὐφυᾶ, καὶ ξυνετὸν, καὶ ὀξὺν ἐπινοῆσαι, καὶ χαρᾶ μάλιστα ἐσοχάσασθαι φημὶ δεῖν αὐτόν· ἔτι δὲ κριτικόν τε ποιημάτων, καὶ ᾀσμάτων, καὶ μελῶν τῶν ἀρίστων ἀγαγνωστικὸν, καὶ τῶν κακῶς πεποιημένων ἐλεγκτικόν.

74. Volo jam illud oratione tibi declarare, qualem esse optimum saltatorem animam pariter & corpore oporteat. Quamquam animae pleraque jam dixi. Nam & memoria praestare, & ingeniosum esse, & prudentem, & acutum in cogitando, & opportunitatibus recte uti oportere illum, aio: ad haec judicare posse de poëmatibus, & cantica atque modulos optimos dignoscere, & male facta redarguere.

Τὸ δὲ σῶμα, ᾗ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη ἐπιδείξειν μοι δοκῶ· μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἐπιμήκης, μήτε ταπεινὸς, καὶ νανώδης τὴν φύσιν, ἀλλ' ἐμμελῶς ἀκριβῶς· ὔτε πολύσαρκος, ἀπίθανον γὰρ, οὔτε λεπτὸς εἰς ὑπερβολὴν σκελετώδης· γὰρ τοῦτο καὶ νεκρικόν.

75. Quantum vero ad corpus, ad Polycleti regulam illum jam demonstraturus mihi videor. Neque enim procerus sit nimium, & ultra modum longus, neque humili statura & nano similis; sed justae exactaeque mensurae; neque carnosus, neque enim probari sic potest, neque ad excessum usque tenuis, ut sceleton referat aut mortuum.

Ἐθέλω γοῦν σοι καὶ δήμου τινὸς ἐν Φαύλοις τὰ τοιαῦτα ἐπισημαίνεσθαι βοὰς εἰπεῖν. οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς εὐφυέστατη πόλις, καὶ ὄρχησιν μάλιστα προσεύσα, ὅτως [b] ἐπιτηρεῖ τὰ λεγόμενα, καὶ τὰ γιγνόμενα ἕκαστα, ὡς μηδένα μηδὲν αὐτῶν ἀφαλανθάνειν. μικρᾶ

76. Volo tibi etiam populi cujusdam, non mali ad talia notanda, clamores narrare. Antiochenses enim ingeniosissima civitas, & maxime saltationem commendans, ita quae dicuntur & fiunt singula observat, ut neminem illorum quidquam effugiat. Par-

a Γὰρ] Inseruit *Solanus*. non addens unde. Deerat in Edd. & M. b Ἐπιτηρεῖ] Ἐπιτ. *Jens.* At vulg. servant *J. Fl. H. P.* & M.

49. Εὐφυᾶ] Alibi erat *εὐφυῆ*. Sed hic jam recte & constanter *εὐφυᾶ* invenio. Vid. supra *Alex.* c. 5. *J. F. R.*

54. Τὸν Πολυκλ. κανόν.] Confer infra *de Mort. Peregr.* §. 9. *J. F. R.*

59. Γὰρ] Illud γὰρ quod sententia postulabat ante τοῦτο, inferendum duxi. Non agnoscit tamen M. *M. du S.*

62. Οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς] *Jul.* Imp. Misop. *J. B.*

67. Τὸν Ἕκτορα] Extat epigramma in statuam Helladiae Hectorem saltantis. V. *Anthol.* IV. 25. *Meurs.* Orch. *M. du S.*

69. Ὡς Ἀστυάναξ] Legendum omnino ὅτως Ἀστυάναξ. Corruptio orta ex compendio, quo pronomen illud scribere solebant antiqui librarii; quod quam facile in ὡς transire potuerit, considerantibus illius formam apparet. *J. M. G.*

Ὡς Ἀστυάναξ] An οἷος Ἀστυάναξ; sic cogitabam antea. Sed visa conjectura Cl. *Gesneri*, ei facile concedo: Nam vulgata sensum commodum non habere videtur; licet ὡς etiam nominibus substantivis addatur, ut in fragm. *Menand.* 38. 2. Ὡς ἔργον οὐ ζῆν σὲ ποιητοῖς ἤθεσιν pro *quantum opus*, vel *quam difficile est* &c. Et Latini quoque adverbia sic adjungant nominibus substantivis, ut est in Terentiano illo: *ne parum leno sies.* Tamen ὡς Ἀστυάναξ vix ita subsistere poterit, & si per ironiam sic interpretere: *o quam ille* (pro qualis vel quantus) *est Astyanax!* scilicet. habebit quidem sensum aliquem, sed minus commodum, quam si ὅτος legeris. *J. F. R.*

71. Καταυία] V. *Auson.* epigr. 83. & *Anthol.* II. 38. *Meurs.* Orch. Et *Eur.* Phoen. 185. 1180. *M. du S.*

Ibid. Προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν] Est *impetum facere in Thebanorum moenia.* nobis bestormen. *Herodianus* in V, καὶ προσίβαλλε τοῖς τείχεσιν. Idem in VII. προσίβαλλόν τι ταῖς πύλαις καὶ τοῖς τείχεσιν. *Xenophon* in III. Hellenicon: ξυνεκῶς δὲ ἐλληνικῶς προσβαλοῦσα τοῖς

Parvo enim ingreſſo ſaltatore & ſaltante Hectorem, una voce exclamarunt omnes, *Hic Aſtyanax, Hector autem ubi?* Alio vero tempore cum ultra modum longiſſimus aliquis ſaltare Capaneum inciperet, & invadere Thebanorum moenia, *Transſcende murum* dicebant, *ſcalis nihil opus habes.* Ac de craſſo pinguique ſaltatore, magnos tentante ſaltus, *Debemus*, aiunt, *parcere thymelae.* Contra vehementer attenuato ſuccclamarunt velut aegrotanti, *Bene habeas!* Horum non ridiculi cauſſa mentionem feci, ſed ut videas, populos quoque integros magnum in ſaltatoria arte ſtudium poſuiſſe, ut etiam quae deceant illam, quae dedeceant, quaſi ad normam poſſent exigere.

77. Mobilis deinde omnino ſit *ſaltator*, & corpore ſoluto pariter & compacto, ut & inflecti opportune, & firmiter conſiſtere, ubi opus eſt, poſſit.

78. Non abhorrere autem ſaltationem nec ab illa uſitata in ſacris certaminibus manuum geſticulatione, ſed partem habere eorum, quae in Mercurii pariter & Polluceis & Herculis certaminibus pulchra ſunt, videas, ſi unicuique harum imitationum at-

μὲν γὰρ ὀρχηστὴν εἰσελθόντα καὶ τὸν Ἕκτορα ὀρχούμενον, μιᾷ φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν, ὡς Ἀστυάναξ, Ἕκτωρ δὲ ποῦ; ἄλλοτε δέ ποτε μηκίστου τινὸς ὑπὲρ τὸ μέτριον ὀρχεῖσθαι τὸν Καπανέα ἐπιχειροῦντα, καὶ προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν, Ὑπέρβηθι ἔφασαν τὸ τεῖχος, οὐδέν σοι δεῖ κλίμακος. καὶ ἐπὶ τοῦ παχέος δὲ καὶ σιμελοῦς ὀρχηστοῦ, σπανίως μεγάλα σειρωμένου, Δεόμεθα ἔφασαν φείσασθαι τὴς θυμέλης. τὸ δὲ ἐναντίον τῷ πάνυ λεπτῷ ἐπεβόησαν, Καλῶς ἔχει, ὡς νοσοῦντι. τούτων δὲ τοῦ γελοίου ἕνεκα ἐπεμνήσθην, ἀλλ' ὡς ἴσθι, ὅτι καὶ δῆμοι ὅλοι μεγάλην σπουδὴν ἐποιήσαντο ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὡς καὶ ῥυθμίζειν τὰ καλὰ, καὶ τὰ αἰσχρὰ αὐτῆς δύνασθαι.

Εὐκίνητον δὲ τὸ μὲν τοῦτο πάντως ἔστω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένον τε ἅμα, καὶ συμπεπηγὸς, ὡς λυγίζεσθαί τε ὅπη χρὴ, καὶ συνεστάναι καρτερῶς, εἰ τοῦτο δέοι.

Ὅτι δὲ οὐκ ἀπήλλακται ὄρχησις καὶ τὴν ἐναγωνίου χειρονομίας, ἀλλὰ μετέχει καὶ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Πολυδεύκους καὶ Ἡρακλέους ἐν ἀθλήσει καλῶν, ἴδοις ἂν ἑκάστῃ τῶν μιμήσεων

c Φεῖσαι] Φᾶσθαι W. Πεφεῖσθαι P. L. Φεῖσαι *J. Fl. Ald. H.* &c. d Ἴσθι] Εἰδῆς W. e Ἀθλήσει] Αὐλήσει male B2. & 3. Ἀσκήσει *Palm.* At vulgatam noſtram recte tuentur *J. Fr. Fl. Ald. H. P. S.* & M.

71. Καὶ προσβαλεῖν] Προσελθεῖν ἢ προσίχνεῖσθαι. *V.*

18. Θυμέλης] Θυμέλη, ὁ βωμὸς, ἀπὸ τοῦ θύειν. Θυμελικὴ δὲ αὐλητική. *V.*

τοῦ τείχους.' *J.G.G.*

76. Τῆς Θυμέλης] Thymelen, orcheſtrae partem mediam, locum proprium, & in centro totius theatri poſitum, eorum, qui ſpectaculo eſſe deberent, ſatis eleganter ac dilucide declaravit *Boindinus* in Commentt. Acad. Inſcriptt. Tom. I. p. 186. Edit. Holland. *J.M.G.*

88. Χειρονομίας] Χειρονομία diverſa a ſaltatione. *F.G.*

Χειρονομίας] At quis hoc neſcit aut negat *Gnjete?* Accedit tamen & conjungitur inprimis cum ſaltatione *Pyrricha* vocata, aliisque, nec minimum ejus ornamentum habetur. Etſi ego cum Cicerone potius dico: *Nemo ſaltat ſobrius.* *J.F.R.*

89. Καὶ Ἡρακλέους ἐν αὐλήσει καλῶν] Lego en ἀσκήσει, & ſic etiam legiſſe videtur Interpres. Aliquis poſſet etiam jure ſuſpicari legendum eſſe καλῶν; nam pugillatus, in quo plagas multas pati neceſſe erat, potius videtur dici debere ἄσκησις καλῶν. *J P.a G.*

Καὶ Ἡρακλέους ἐν ἀθλήσει καλῶν] Non procul a vero abibat *Palmerii* conjectura, quum αὐλήσει ſic corrigebat; verum quum Edd. cett. habeant ἀθλήσει, ejus emendatione nihil opus eſt. At καλῶν hic locum non habet, quia Mercur. Pollux, Hercules, vincere ſuerti in pugillatu non tam plagas accipiebant, quam dabant. Robur enim Herculeum etiam in ſaltatione exprimi, vid. ſupra §. 73. Cur itaque ad ejus & reliquorum facta heroica non reſpiceretur, cauſſae nihil video. τὸ καλὸν autem pro *laudabili, glorioſo* uſurpari, *Stephanus* in Theſ. dudum docuit. *J.F.R.*

90. Ἀθλήσει] Veriſſima lectio, quam non vidit *Palmerius.* Extat autem in M. & omnibus impr. exceptis B2. & 3. *M.d.n.R.*

σεων ὀθιοχών. Ἡροδότῳ μὲ ὖν τὰ δι' ὀμμάτων φαινόμενα, πιςότερα εἶναι τῶν ὤτων δοκεῖ· ὀρχήσει δὲ καὶ τὰ ὤτων καὶ ὀφθαλμῶν πρόσεςιν.

tendere animum volueris. Herodoto quidem ea, quae per oculos ad ſenſum perveniunt, fideliora eſſe auribus videntur: at ſaltationi aurium pariter & oculorum perceptiones adſunt.

Οὕτω δὲ θέλγει ὄρχησις, ὥςε ἂν ἐρῶν τις, εἰς τὸ θέατρον παρέλθοι, ἐσωφρονίθη ἰδὼν ὅσα ἔρωτος κακὰ τέλη, καὶ λύπη ἐχόμενος, ἐξέρχεται τῷ θεάτρῳ φαιδρότερος, ὥσπέρ τι φάρμακον ληθεδανὸν, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν, νηπενθές τε καὶ ἄχολον πιών. σημεῖον δὲ τὸ πρὸς τὰ γιγνόμενα οἰκειότητος, καὶ τῷ γνωρίζειν ἕκαςον τῶν ὁρώντων τὰ δεικνύμενα, τὸ δακρύειν πολλάκις τοὺς θεατὰς, ὁπόταν τι οἰκτρὸν καὶ ἐλεεινὸν φαίνῃ. ἡ μὲν γε Βακχικὴ ὄρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλιςα, καὶ ἐν Πόντῳ σπουδαζομένη, καίτοι Σαλυρικὴ οὖσα, ὅτω χειρὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ, ὥςε κατὰ τὸν τελαγμὸν ἕκαςοι χαμαὶ ἁπάντων ὀκιλαθόμενοι [a] τῶν ἄλλων, κάθηνται δι' ἡμέρας, Τιτᾶνας καὶ Κορύβαντας, καὶ Σατύρους καὶ βουκόλους ὁρῶντες. καὶ ὀρχοῦνταί γε ταῦτα οἱ εὐγενέςατοι, καὶ πρωτεύοντες ἐν ἑκάςῃ τῶν πόλεων, οὐχ ὅπως αἰδούμενοι, ἀλλὰ καὶ μέγα φρονοῦντες ἐπὶ τῷ πράγματι μᾶλλον τοῦ, ἢ ἐπ' εὐγενείαις καὶ λειτουργίαις καὶ ἀξιώμασι προγονικοῖς.

79. Ita vero ſaltatio mulcet, ut ſi quis amans in theatrum veniat, reſipiſcat viſis multis adeo malis amoris finibus. Et triſtitia aliquis affectus exit theatro hilarior, quaſi epoto oblivionis quodam poculo, aut ſecundum poëtam, *luctus bilisque medela*. Quam vero familiaria ſint *naturae noſtrae*, quae fiunt *in ſaltatione*, & quam agnoſcat unusquisque, quae demonſtrantur, illud ſignum eſt, quod lacrumantur ſaepe ſpectatores, quum triſte aliquid & miſerabile apparet. Bacchica quidem ſaltatio, cui in Ionia praefertim & in Ponto ſeria datur opera, Satyrica licet ſit, ita tamen qui ibi ſunt homines ſubegit, ut ſtato tempore univerſi reliquorum omnium obliti, totos dies ſedeant, ac Titanas & Corybantes, Satyrosque, & paſtores ſpectent: ſaltantque iſta etiam generoſiſſimi & principes uniuscujusque civitatis, quos tantum abeſt ut pudeat *ejus rei*, ut potius ſibi valde in ea placeant, magis quidem, quam nobilitate, aut muneribus, aut dignitatibus majorum.

80. Quan-

a Τὸ] Τῷ καὶ W. b Τῶν ἄλλων] Deſunt haec duo verba in W.

17. Λειτουργίαις] Λειτουργία κυρίως ἡ δημοσία ὑπηρεσία. V.

Ibid. Τοῦτο ἡ παροιμία, ἀλλ' οὐ παροιμίας * μετείληπται τί, εἰδὼ φασὶ πρὸς τὸν Διόνυσον. V.

* Μετείληπται] Παρείληπται C.

91. Ἡροδότῳ] Vid. *Herodot.* I. 8. *M. du S.*

Ibid. Τὰ δι' ὀμμάτων] Hinc Plautinum illud, *pluris oculatus teſtis unus, quam auriti decem.* ὁ λογοποιὸς ὁ Θούριος ὅτα τέτταρα ἀνθρώπου ὀφθαλμῶν ἀπιςότερα. *Jul.* Imp. ad Leontium. *A V.*

1. Νηπενθές τι θ' ἄχολον] Vid. *Hom.* Od. Δ. 221. *M. du S.*

Νηπενθές τι καὶ ἄχολον] De hoc Homerico *nepenthe* vid. eruditam Cl. G. E. *Stahlii* Diſſertationem. Item *Petr. Petiti* Diſſert. de nepenthe Homeri, ſive de medicamento Helenae luctum omnemque animi aegritudinem abolente, opera Cl. *Graevii* editam Trajecti an. 1689. ut refert Ampliſſ. ac Doctiſſ. civit. noſtrae Senator *Caſp. Burman.* in Trajecto Erudito p. 120. *J. F. R.*

8. Κεχιόνται] Rurſus paſſivum praeteritum active intelligendum. Vid. *Jenſ.* ad *Tyrannic.* c. 12. No. 24. Et nos alibi non ſemel. *J. F. R.*

23. Σολοικίας — σὺ τῇ ὀρχήσει] Sic eleganter etiam apud *Philoſtr.* p. 541. Cum Tragicus actor ὦ Ζεῦ, o Jupiter exclamans, manu terram oſtenderet, & ὦ χθὼν o terra, vultu in caelum erecto diceret, praeſidens Polemon exegit virum, ὅτος τῇ χειρὶ ἰσολοίκως dicens. Alium hujus vocis elegantem uſum vidiſti jam ſupra in *Nigr.* c. 18. *M. du S.*

Σολοικίας] Quod *Solanus* monet conferendum c. 18. *Nigr.* id jam eſt §. 31. ſive p. 74. T. I. *J. F. R.*

24. Ἄλ-

80. Quandoquidem vero virtutes dixi saltatorias, audi nunc etiam vitia. Ac corporis quidem *quae sint*, jam ostendi: mentis vero, sic puto observare possis. Multi enim illorum prae insciti, (neque vero fieri potest, ut omnes sint sapientes) etiam graves Soloecismos in saltatione committunt: alii quidem irrationabiliter moventes se, & nihil, aiunt, ad chordam: alia enim pes illorum, alia rhythmus indicat. Alii numerose quidem illi, sed res ipsae aut post tempus *justum* aut ante fiunt. Quale quid ego quondam videre me memini. Jovis enim natales saltans aliquis, & Saturni in liberis suis vorandis crudelitatem, aberrabat saltatione in Thyestis mala, similitudine abductus: & alius Semelen agens dum feritur fulmine, Glaucen illi assimilavit tempore posteriorem. Sed non puto tales propter saltatores, ipsam damnandam esse saltationem, neque odio ipsum opus esse prosequendum, sed illos quidem pro imperitis, quales sunt, habendos, laudandos vero, qui legitime, & concinno artis ordine omnia faciunt.

Ἐπεὶ δὲ τὰς ἀρετὰς εἶφη τὰς ὀρχηστικὰς, ἄκουε καὶ τὰς κακίας αὐτῶν. τὰς μὲν ἐν σώμασιν ἤδη ἔδειξα· τὰς δὲ τῶν ψυχῶν, εἴτως ἐπιτηρεῖν, οἶμαι, δύναιο ἄν. πολλοὶ γὰρ αὐτῶν ὑπ' ἀμαθίας (ἀμήχανον γὰρ ἅπασιν εἶναι σοφοὺς) καὶ σολοικίας δεινὰς ἐν τῇ ὀρχήσει [c] ἐπιδείκνυνται· οἱ μὲν ἄλογα κινούμενοι, καὶ μηδὲν, ὥς φασι, πρὸς τὴν χορδήν. ἕτερα μὲν γὰρ ὁ πούς, ἕτερα δ' ὁ ῥυθμὸς λέγει. οἱ δὲ εὔρυθμα μέν, τὰ πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα, οἷον ἐγώ ποτε ἰδὼν μέμνημαι. τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις, καὶ τῆς Κρόνου τεκνοφαγίαν, παρωρχεῖτο τὰς Θυέστου συμφορὰς, τῷ ὁμοίῳ παρεγγυθείς. καὶ ἄλλος τὴν Σεμέλην ὑποκρινόμενος βαλλομένην [d] τῷ κεραυνῷ, τὴν Γλαύκην [e] αὐτῇ εἰκάζει, μεταγενεστέραν οὖσαν. ἀλλ' οὐκ ἀπό γε τῶν τοιούτων ὀρχηστῶν, ὀρχήσεως αὐτῆς, οἶμαι, καταγνωστέον, οὐδὲ τὸ ἔργον αὐτὸ μισητέον, ἀλλὰ τοὺς μὲν, ὅσοι τέως εἰσὶν, [f] ἀμαθεῖς νομιστέον. ἐπαινετέον δὲ τοὺς ἐννόμως καὶ κατὰ ῥυθμὸν τὴν τέχνης ἅπαντα δρῶντας.

81. In universum autem oportet undi-

Ὅλως δὲ τὴν ὀρχηστὴν δεῖ παντὸς μὲν ἀπ-

c Ἐπιδείκνυνται] Ἐπιδείκνυται male *J.* Cett. recte ut edidimus. d Τῷ] Ex W. insertum. Aberat in Edd. e Αὐτῇ] Αὐτὸν W. f Ἀμαθεῖς] Ἀμαθῆς male *B2.* Prius est in *J. H. Fl. P.* & *M.*

25. *Μᾶλλον, ὡς φασι, πρὸς τὸν χορδὸν*] *G.*

24. Ἄλογα] Pluralis adverbii vice. Conf. supra dicta ad *Quom. Hist.* §. 48. *J.F.R.*

27. *Οἱ δὲ εὔρυθμα μὲν τὰ πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα*] Obscure interpres: *illi vero concinne quidem, sed res prioris vel posterioris temporis saltationi accommodas!* Quid in hoc vitii, si suo tempore illa saltat? Verte: *illi vero concinne, sed tempore tamen tum posteriora vel priora repraesentas.* dum quod tempore posterius est, prius saltat, vel vice versa. *J.G.G.*

29. Τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις] Interpres vertit: *quidam enim Jovis parentes — repraesentans*, & videtur legisse, τοὺς γὰρ Διὸς γονέας. Sed multo melior vulgata lectio γονὰς, id est *nativitatem*, *natalitia*. *J.P.a G.*

33. Γλαύκην] V. c. 42. *M. du S.*

Ibid. Τὴν Γλαύκην] Cognatae nempe hic etiam fabulae, ut modo Saturni τεκνοφαγία atque epulae Thyesteae. Ponamus, quia non nimis vulgatum est, ex *Apollodoro* I, 28. Misit Medea inductae sibi a Jasone Glaucae πέπλον μεμιγμένον φαρμάκῳ ὃν ἀμφιεσαμένη μὴ τῷ βουλεύσαντι πατρὶ πυρὶ λάθρᾳ καθιφλέγει. Perit itaque simili fere modo Glauce Medeae pellex, ac Semele Junonis, quae res fraudi fuit Pantomimo, ut utramque fabulam misceret. *J. M.G.*

41. Ὅλως δὲ τὴν ὀρχηστὴν δεῖ παντὸς ἀπαιρεῖσθαι, ὡς οἶμαι τὸ πᾶν εὔρυθμον εὐμορφον σύμμετρον αὐτὸ ἑαυτῷ ἑαυτῷ. ἀσυμφώνως· ἀνεπιλήπτως· μαθήμασι ἐλλιπῆ· οὐ τὴν ἀρίστην κεκραμένον τὰς ἑτυμότητας. ὅθεν τὸ παιδίον. βαθὺ τὰς ἑαυτὰς ἀνθρώπων μάλιστα.] Locus fuit integer exhibendus, ut vitiosae distinctionis naevi conspici & corrigi possint. Patet, omnia illa adjectiva ad τὸ πᾶν esse referenda. Sed quid, quaeso, est, οὐ τὴν ἀρίστην κεκραμένον τὰς ἑτυμότητας? Malae distinctionis vitio haec laborant; quae (neque enim ulla mutatione alia opus est) si restituantur, pristino haec decori erunt restituta. Ita ergo distingue, Ἐκ τὴν ἀρίστην κεκραμένον τὰς ἑτυμότητας ἔχειν. τὸν παιδίαν βαθὺν τὰς ἑαυτὰς ἀνθρώπων μάλιστα. Scilicet absolverat Lucianus, quae, eaque

πικριβῶς, ὡς εἶναι τὸ πᾶν εὔρυθμον, εὔμορφον, σύμμετρον, αὐτὸ αὑτῷ ἐοικὸς, ἀσυκοφάντητον, ἀνεπίληπτον, μηδαμῶς [a] ἐλλιπὲς, ἐκ τ βέλτιστων κεκραμένον· τὰς ἐνθυμήσεις ὀξὺν· τ παιδείαν βαθὺν· τὰς ἐννοίας ἀνθρώπινον μάλιστα. ὁ γὰν ἔπαινος αὐτῷ τότ' ἂν γίγνοιτο ἐντελὴς παρὰ τ θεατῶν, ὅταν ἕκαστος τ ὁρώντων γνωρίζῃ τὰ [c] αὑτοῦ· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, τῷ ὀρχηστῇ ἑαυτὸν βλέπῃ, καὶ ἃ πάσχειν αὐτὸς, καὶ ἃ ποιεῖν εἰώθε. τότε γὰρ οὐδὲ κατέχειν ἑαυτοὺς οἱ ἄνθρωποι ὑφ' ἡδονῆς δύνανται, ἀλλ' ἀθρόοι πρὸς τ ἔπαινον ἐχέονται, τὰς δ ἑαυτῶν ψυχὰς ἕκαστος εἰκόνας ὁρῶντες, καὶ [d] αὐτοὺς γνωρίζοντες. ἀτεχνῶς γὰρ τὸ Δελφικὸν ἐκεῖνο τὸ ΓΝΩΘΙ [e] ΣΕΑΥΤΟΝ ἐκ τ θέας ἐκείνης αὐτοῖς παρεγίγνετο. καὶ ἀπέρχονται ἀπὸ τοῦ θεάτρου, ἅτε χρὴ αἱρεῖσθαι, καὶ ἃ φεύγειν, μεμαθηκότες, καὶ ἀπρότερον ἠγνοήσαν διδαχθέντες.

que perfectum exactumque esse saltatorem; ut omnia sint concinna, formosa, mensuris sibi respondentibus, omnia sibi similia, calumnia & reprehensione superiora, deficiant nusquam, temperata sint ex optimis. *Saltatorem ipsum oportet esse* acutum in cogitando, profunda eruditione, humanissimo praesertim animo. Nam tum denique laus ipsi perfecta a spectatoribus contigerit, cum spectantium unusquisque sua *quaedam* agnoscet, vel potius tanquam in speculo, sic in saltatore, se ipsum videbit, quaeque sentire ipse, & quae solet facere. Tunc enim ne continere quidem se possunt prae gaudio homines, sed confertim in laudes effunduntur, suae quisque animae videntes agnoscentesque imaginem. Plane enim Delphicum illud *NOSCE TE IPSUM* ex hoc illis spectaculo paratur: abeuntque e theatro, quae eligenda sint, quae fugienda, moniti, edoctique quae ante ignoraverant.

Γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λόγοις, οὕτω καὶ ἐν

82. Existit autem quemadmodum in o-

ra-

[a] Ἐλλιπὲς] Ἐλλιπῆ W. Sed a recentiore manu. nihil mutant *J. Fl.* [b] Παιδείαν] Sic recte *Fl. H. P.* & M. Παιδίαν *J.* [c] Αὐτοῦ] Αὐτῶ Edd. priores. Correxit *M. du S.* [d] Αὐτοὺς] Hoc jam bene *H. Fl. P.* Αὐτοὺς *J.* [e] ΣΕΑΥΤΟΝ] Ex W. dedi. Σαυτὸν Edd. priores, excepta *Fl.* quae σεαυτὸν.

que bene multa, ingeniosissime ad saltandi artis commendationem disputarat, singulis enumeratis, quorum gnarum oporteret esse saltatorem. Jam vero coronidis loco addit ea, quae posuimus. Quoniam vero & in his vertendis nescio quid potius, quam fidum interpretem egit Benedictus, ea sic transfero: *Ut autem summatim dicam, oportet saltatorem undiquaque esse tersum & limatum, ut omne sit suis numeris absolutum; pulchrum; justis partibus constans; sibi ipsum per omnia conveniens; reprehensione & castigatione nulla dignum; nequaquam defectum; ex optimis mixtum ac temperatum; inventionibus acutum; subactae eruditionis*; (sic vero τὴν παιδείαν βαθὺν. Eleganter βαθὺς τὴν παιδείαν dicitur is, qui longo usu est exercitatus. Sic Βαθὺς τὴν ἡλικίας apud *Aristophanem* in Nubibus p. 156. edit. Allobr. vs. 5. cujus aetas provecta est. Video observasse id etiam *H. Stephanum*, cujus sententiam in voce Εμβαθὺς, mire confirmat hic Luciani locus, ita restitutus. Βαθύγλωσσοι quoque ab *Hesychio* exponuntur ἀλλόγλωσσοι ἢ ἀνδρεῖοι. Conjiciunt Eruditi ἀνδρεῖοι.) *cogitationes homini maxime convenientes habens.* Eleganter sane ὀξὺν τὰς ἐνθυμήσεις dicitur ab Luciano id, quod quodam inventionis acumine valeat. Sic alibi dicit ὀξὺν ἐπινοῆσαι in eodem hoc libello §. 74. Μηχανικόν τι δὲ καὶ εὑρετὰ, καὶ ξυνιέτην, καὶ ὀξὺν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μάλιστα ἐπέχοντα φημὶ δεῖν αὐτόν. Sic in *Jove Tragoedo* c. 27. συνιέναι ὀξύς. Sic qui acerrimo odoratu valet, dicitur, ὀξὺς τὴν ῥῖνα ab Nostro in *Bis Accusato* c. 1. Sic ὀξὺς τὰ ὦτα potest vocari is, qui distincte & acute audit; quamvis Noster in *Deor. Concilio* c. 4. ubi Satyros vocat ὀξεῖς τὰ ὦτα, alio sensu id accipiat, nimirum pro eo qui arrectas & in acutum desinentes aures habeat: quemadmodum hunc locum intelligendum esse docuit *Turnebus* XVIII. Adversar. cap. 8. componens illud Horatii, *Aures lepripedum Satyrorum acutas.* (addo *Long. Past.* L. 2.) Commode asserendus hic est locus *Aeliani* contra tentationem eruditissimi *Kuhnii*. Verba *Aeliani* sunt XI. Ποικιλ. cap. 13. Ανδρα φασὶ Σικελιώτην οἷον βλέπειν ὀξὺν γίνεσθαι, ὥστε, &c. Kühnius *legeres* ὀξύ. ὀξὺ βλέπειν enim *esse, quod Horatius dixerit* cernere acutum. Longe aliter sentiam hic ego, aliterque fere haec Aeliani intelligam, ac videtur intellexisse Vir Doctissimus. Etenim ut verum sit, ὀξὺ βλέπειν Graecis esse satis frequens (quod multis probari posset exemplis: ita & θῆμὸν βλέπειν apud Aristophanem, & istiusmodi locutiones aliae sunt frequentissimae) non tamen video, quid sibi vellet, γινέσθαι ὀξὺ βλέπειν. ita namque foret

haec

ratione, ſic in ſaltatione etiam ea quae cacozelia vulgo dicitur, eorum qui egrediuntur modum imitationis, & ultra quam par eſt contendunt, & ſi quid magnum oſtendendum ſit, immenſum oſtendunt; & ſi molle, ad exceſſum usque effeminatum; eaque, quae virilia ſunt, ad agreſtem usque feritatem producunt.

83. Quale quid ego quondam memini facientem videre ſaltatorem, qui ante haec florebat laudibus, prudentem illum quidem de caetero, & admiratione vere dignum, ſed qui neſcio quo fato in indecentem actionem per exceſſum imitationis incidiſſet. Saltans enim Ajacem furentem, cum primum victus eſſet, adeo modum omnem egreſſus eſt, non ut ageret jam furentem, ſed furere ipſe facile alicui videretur. Unius enim eorum qui ferrea ſolea humum feriebant, veſtimenta laceravit, modos autem tibia accinentium uni ereptam tibiam, Ulyſſis prope adſtantis & victoria ſibi placentis ca-

ὀρχήσῃ ἡ πρὸς τῶν πολλῶν λεγομένη κακοζηλία, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως, καὶ πέρα τοῦ δέοντος ἐπτεινόντων, καὶ εἰ μέγα τί δεῖξαι δέοι, ὑπερμεγεθες ἐπιδεικνυμένων· καὶ εἰ ἁπαλὸν, καθ' ὑπερβολὴν θηλυνομένων· καὶ τὰ ἀνδρώδη, ἄχρι τοῦ ἀγρίου καὶ θηριώδους προαγόντων.

Οἷον ἐγώ ποτε μέμνημαι ἰδὼν ποιοῦντα ὀρχηστὴν, εὐδοκιμοῦντα πρότερον, συνετὸν μὲ τἄλλα, καὶ θαυμάζεσθαι ὡς ἀληθῶς ἄξιον, οὐκ οἶδα δὲ [f] ἢ τινι τύχῃ εἰς ἀχήμονα ὑπόκρισιν δὶ ὑπερβολὴν μιμήσεως ἐξοκείλαντα. ὀρχεῖτο γὰρ τὸν Αἴαντα, μᾶλλον τὸν ἥττονα εὐθὺς μαινόμενον, εἰς τοσοῦτον ὑπερέπεσεν, ὥστε οὐχ ὑποκρίνασθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνεσθαι αὐτὸς εἰκότως ἄν τις ἔδοξεν. ἑνὸς γὰρ τῶν σιδηρῷ ὑποδήματι κτυπούντων, τὰ ἐσθῆτα κατέρρηξεν. ἑνὸς δὲ τῶν ὑπαυλούντων τὸν αὐλὸν ἁρπάσας, τῷ Ὀδυσσέως πλησίον ἑστῶτι καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ μέγα φρονοῦντι διεῖλε τὴν κεφαλὴν καθυγκῶν

[f] Ἢ τινι] Εἰ τινι Fl. & M. Ceterae vulgatam bene ſervant.

63. Λεγομένη κακοζηλία] Ὅτι κακόζηλον τὸ ὑπερτεῖνον τὸ μέτρον βούλεται. ὅπερ ἄλλοι ψυχρολογίαν ἔφασαν. V.

79. Ἑνὸς γὰρ . .] Τοιοῦτό τι καὶ ἐπὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς γέγονε χρόνου δυμωνοῦντα γάρ τινες τῶν ἀκράτων * νέων ἐκμιμούμενοι ὕτως ἐάλωσαν τῷ πάθει, ὥστε τὸ λοιπὸν τοῦ ζῆν μὴ ἀνεγκεῖν τὸ πάθος, ἀλλὰ συναπελθεῖν τῇ ἐλευθερίᾳ † ταυτῇ μιμήσει. M.

* Νέων] Νεῶν ſcripſerat *Solanus*. Ego mutavi. *J. F. R.*

† Ταυτῇ] Sic legebatur, ſine dubio pro τῇ αὐτῇ, veluti ταὐτὸν Attice, pro τὸ αὐτό. Malim tamen ταύτῃ. *J. F. R.*

haec dictio, ſi audiretur Vir Cl. At perſpicuum eſt, haec Aeliani ita interpretanda eſſe, *Homo quidam Siculus tanta oculorum acie dicitur fuiſſe praeditus, ut*, &c. hoc eſt, *tam acutus dicitur fuiſſe, quantum ad viſum, ut*, &c. Nempe ὀξὺς βλέπειν apud Aelianum eodem modo, quo apud Lucianum ὀξὺς ἰσχνῶσαι, συνῆναι, dicitur; quod idem ac ὀξὺς τὴν βλέψιν, ἰσχνάναι, σύνεσιν ut ὀξὺς τὰς ἐνθυμήσεις, τὴν ῥῖνα, &c. quae vidimus. Prorſus ita Homerus quoque Il. Ε, 344. — ὁππότε μιν τάχιστα ἐπιλλὰς ἀμφὶς ἀμῷτο, ὅ τε ἐξοχώτατον ἐπιλλὰς φάσθαι ὀφθαλμοῖσι. *Cujus oculus acutus eſt ad perſpiciendum.* *J. J.*

Ὅλως — — βαθὺν] Clariſſ. *Jenſii* interpunctionem omnino neceſſariam & quam *Solanus* quoque in *Juntina* ex ejusdem animadverſione correxerat, hic expreſſimus. In *Pariſina* quidem priore membro jus periodi commata tantum erant, inter ſingula adjectiva, eaque ſufficere potuiſſent. Sed quia in Edd. antiquioribus puncta aderant, quae uterque retinuit, & ego ea ſervavi. In poſteriore vero parte eadem confuſio diſtinctionum alieno loco collocatarum erat in Pariſ. quae in aliis, etſi haec alioqui ceteris aliquanto accuratior eſt in periodis dividendis. *J. F. R.*

50. Ὥσπερ εἰ κατόπτρῳ] Ad partes haec Luciani verba vocat Cl. *L. Bos* ad 2. Ep. ad Corinth. c. 3. 18. ibique καθοπτρίζομαι, & ἀποβλέπειν πρὸς τὸ ὥσπερ κάτοπτρον docet ſignif. *probe conſiderare, & ex eo exemplum ſumere*, auctoritatumque ſatis adducit, quae hic non repetam. *J. F. R.*

83. Διεῖλε τὴν κεφαλὴν] Exemplum huic ſimillimum de Aeſopo lege apud *Plut.* in Cicer. non longe ab initio. *M. du S.*

καὶ εἴγε μὴ ὁ πῖλος ἀντέσχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπεδέξατο, ἀπολώλει ἂν ὁ κακοδαίμων Ὀδυσσεὺς, ὀρχηστῇ παραπαίοντι περιπεσών· ἀλλὰ τόγε θέατρον ἅπαν συνεμεμήνει τῷ Αἴαντι, καὶ ἐπήδων καὶ ἐβόων, καὶ τὰς ἐσθῆτας ἀπερρίπτουν· οἱ μὲν συρφετώδεις, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἰδιῶται, τοῦ μὲν εὐσχήμονος οὐκ ἐπισχασμοῖοι, οὐδὲ τὸ χεῖρον ἢ τὸ κρεῖττον ὁρῶντες, ἄκραν δὲ μίμησιν τοῦ πάθους τὰ τοιαῦτα οἰόμενοι εἶναι· οἱ ἀστειότεροι δὲ, συνιέντες μὲν, καὶ αἰδούμενοι ὅτι τοῖς γιγνομένοις, οὐκ ἐλέγχουσες δὲ σιωπῇ τὸ πρᾶγμα, τοῖς δὲ ἐπαίνοις καὶ αὐτοὶ τ' ἄνοιαν τ' ὀρχήσεως ὑπεκαλύπτοντες, καὶ ἀκριβῶς ὁρῶντες ὅτι οὐκ Αἴαντος, ἀλλ' ὀρχηστοῦ μανίας τὰ γιγνόμενα ἦν. ὁ γοῦν ἐρεσθεὶς τούτοις ὁ γενναῖος, ἀλλὰ καὶ μακρῷ τούτου γελοιότερον ἔπραξε. καλαβὰς γοῦν εἰς τὸ μέσον, ἐν τῇ βουλῇ, δύο ὑπατικῶν μέσος ἐκαθέζετο, πάνυ δεδιότων μὴ καὶ αὐτοῦ τινα ὥσπερ κριὸν [a] μαστιγώσῃ λαβών· καὶ τὸ πρᾶγμα οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ ἐγέλων, οἱ δὲ ὑπώπτευον, μὴ ἄρα ἐκ τ' ἄγαν μιμήσεως εἰς τ' τοῦ πάθους ἀληθειαν ὑπηνέχθη.

piti ita impegit, ut divideret, & nisi obstitisset pileus, majoremque plagae partem excepisset, perierat nobis infelix Ulysses, qui in insanientem saltatorem incidisset. Verum totum adeo theatrum cum Ajace furebat; exsultabant, clamabant, abjiciebant vestes. Nempe de plebe homines, & plane idiotae, decorum ipsum non assecuti pejus aut melius quid esset, non videbant, sed talia perfectissimam perturbationis esse imitationem putabant: urbaniores autem, licet intelligerent, & puderet eos illorum quae fierent, silentio tamen non arguebant factum, sed laudibus ipsi quoque tegebant saltatoris amentiam, cum distincte viderent, non Ajacis furores, sed saltatoris esse, quae fiebant. Nec enim satis habebat vir fortis ista feciisse, sed *aliquid* multo magis ridiculum hisce designabat. Descendens enim in medium, in Senatu, medius inter Consulares duos assidebat, valde metuentes, ne de ipsis etiam aliquem ut arietem arreptum flagellaret. Eamque rem alii quidem admirari, videre alii, alii suspicari, num quid nimio imitandi studio, in verum furorem delatus esset.

84. Ipsum

[a] *Μαστιγώσῃ*] Sic una cum Edd. legit M.

86. *Παραπαίοντι*] Accidit hic quoque, quod saepe apud hunc scriptorem, ut dictionis suavitatem assequi Latina lingua, certe quanta in me est illius facultas, non possit. *Παραπαίειν* proprie & ad verbum est pulsando aberrare, ferire, quod non destinaveras: ponitur deinde, ut insanire, delirare certe, & a recta ratione aberrare significet. Hic Pantomimus dum nimium *ὑφαντασίωτος* est, & furoris non imaginem tantum, sed ipsum quasi corpus animo concipit, ferit quod non debebat, *παραπαίει*, propria simul & translata significatione. *J.M.G.*

2. *Καλαβὰς*] In theatro Romano sedent in Orchestra Senatores, in quam facilis de scena proprie dicta descensus. Vid. *Boindinus* l. c. *J.M.G.*

5. *Μαστιγώσῃ*] Vide *Sophoclis* Ajacem, ubi furens oves conclusas, quos Graecos homines esse putabat, flagris caedebat, praecipue arietem Ulyssem. Unde & titulus *Αἴας μαστιγοφόρος*, qui tamen antiquus scholiastae non videtur. *M. du S.*

12. *Ἐπὶ μανίᾳ καλαγνωσμένων*] *Vere ob insaniam notandum*, vertit Rever. *Jac. Elsner.* ad Ep. ad Gal. 2. 11. (*notatum* voluit) aitque *Bezam* durius vertisse illa Apostoli, *ὅτι κατεγνωσμένος ἦν*, quod condemnandus esset: cum Latini Patres & Vulgata rectius dederint, *reprehensione*, *vituperatione dignus*. Quod ut non improbo, ita tamen *condemnandi* notionem saepe parum differre ab *improbandi*, *vituperandi* significatu, facile quoque probare possem, & utrovis modo *καλαγνωσμένον* poni. Nam cum *καλαγνώσκομαι* proprie fit, *cognita causa judicor*, & plerumque de eo dicatur, qui causam habet deteriorem; condemnatio autem non omnis sit aeque gravis; hinc nihil mirum, si modo in mitiorem, modo in vehementiorem partem hoc verbum sit interpretandum. Sic active pro *condemnare*, & pro *deridere*, *perstringere*, accipi, monet *Scholiast.* ad 2. *Ver. Hist.* c. 20. ubi *Luciani* verba: *καλαγνώσεται — γραμματικῶν ψυχρολογίαν*, *damnabam* &c. quoque vertit Cl. *Gesn.* & recte; licet *improbabam*, *reprehendebam* ibi eodem fere rediisset. Vid. quae ibi noto. plures auctoritates in verbo satis noto addere non vacat. Adeat *Scheid.* in Ind. *Herodian.* qui testimoniis indiget, ac dijudicet, anne recte dicat: *καλαγνώσκεσθαι τινος ἀνανδρίαν* esse, *condemnantes*, vel *vituperantes alicujus imbellem animum?* At hic in Luciano ver-

te-

84. Ipſum quidem ajunt, cum reſipuiſſet, adeo poenituiſſe factorum ſuorum, ut etiam in morbum ex aegritudine incideret, ſeque veri ipſe furoris damnaret. Et ſatis aperte hoc declaravit ipſe. Cum enim rurſus Ajacem ut ſibi ſaltaret, factionis illius homines peterent, & actorem *alium* commendans dixit ad theatrum: *Satis eſt ſemel inſaniiſſe.* Maxima vero illum moleſtia adfecit adverſarius in certamine & artis aemulus. Cum enim ſimilis illi ſcriptus eſſet Ajax; adeo decenter, modeſte adeo ſimulavit furorem, ut laudaretur, quod manſiſſet intra terminos ſaltationis, nec ebrioſo quaſi furore actionem violaſſet.

10. Καὶ αὐτὸν μύτοι, φασὶν, ἀναψῦξαι ἔτω μέλαινοῆσαι ἐφ' οἷς ἐποίησεν, ὥςε καὶ νοσῆσαι ἐκ τῆς λύπης, ὡς ἀληθῶς ὅτι μανίᾳ καλεγνωσμένον· ᾗ ἐδήλωσέ γε τοῦτο σαφῶς αὐτός. αἰτούντων γὰρ αὖθις τὸν συςασιωτὴν αὐτὸν τὸν Αἴαντα ὀρχήσασθαι αὐτοῖς, [b] παρασκάμενος τὸν ὑποκριτὴν, ἔφη πρὸς τὸ θέατρον· Ἱκανόν ἐςιν ἅπαξ μανῆναι. μάλιςα δὲ αὐτὸν ἠνίασεν ὁ ἀνταγωνις ὴς, καὶ ἀντίτεχνος· τῷ γὰρ ὁμοίῳ Αἴαντος αὐτῷ [c] γραφέντος· οὕτω κοσμίως καὶ σωφρόνως τὴν μανίαν ὑπεκρίνατο, ὡς ἐπαινεθῆναι, μείνας ἐντὸς τῶν τῆς ὀρχήσεως ὅρων, καὶ μὴ παροινήσας εἰς τὸν ὑποκριτήν.

85. Haec tibi, amice, pauca de plurimis propoſui ſaltationis opera atque ſtudia, ne omnino aegre feras me cupide illa ſpectare. Si vero in partem venire ſpectaculi mecum voluĕris, bene novi captum te iri, & inſuper ad furorem usque amaturum ſaltationem. Itaque non opus habebo Circes illud apud te dicere:

Miror, nec puto demulctum te te eſſe veneno.

Ταῦτά σοι ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ παμπόλλων παρέδειξα ὀρχήσεως ἔργα καὶ ὑπομνημάτια, ὡς μὴ πάνυ ἄχθοιό μοι ἐρωτικῶς θεωμένῳ αὐτά. εἰ δὲ βουληθείης κοινωνῆσαί μοι τῆς θέας, εὖ οἶδα ἐγὼ πάνυ ἀλωσόμενόν σε, καὶ [d] ὀρχησομενήσοντά γε πρὸς ὀέτι. ὥςε ἤδὲν δεήσομαι τὸ τῆς Κίρκης ἐκεῖνο πρὸς σὲ εἰπεῖν· τὸ,

Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς [e] ὅτι πιὼν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης.

Θελ-

b Παρασκάμενος] Παραιτησάμενος L. Nihil mutant *J. H. Fl. P.* *c* Γραφέντος] Sic *J. H. Fl. B2. P. S.* &c. *d* Ὀρχησομαι.] Hoc ex W. reſtitutum. Ὀρχησομαισοῦλα Edd. priores. *e* Ὅτι] Sic Edd. & M. Sed ὅτι in *Hom.* eſſe ait *M. du S.* vid. notas.

terem: ὡς ἀλ. ε. μ. καλεγνωσμένον. *tamquam qui ſe vere* (juſte) *inſanum judicatum*, vel *inſaniae damnatum, accuſatum*, ſentiret. *J. F. R.*

14. Αἰτούντων γὰρ αὖθις τὸν συςασιωτῶν] Interpres rurſus ita vertit: *ſiquidem poſtulantibus iterum aequalibus*; ſed male: συςασιωτῶν enim hoc loco aliud ſignificat, & uno quidem verbo Latine dici vix poteſt ejus vocis ſignificatus, *fautor* tamen maxime accedit, ſed generalius ſumitur. Συςασιώτης ille eſt, qui a partibus ſaltatoris ſtat, qui illi favet, & eſt ex ejus factione. Nam diverſae erant in theatro, ut & in circo, factiones, alii Bathyllo, alii Mneſteri, alii Paridi favebant, & ſaepe ea de cauſſa in theatro στάσεις fiebant, unde vox στασιώτης, & compoſita συςασιώτης. Verte igitur: *Poſtulantibus iterum partium ejus fautoribus.* *J. P. a G.*

Αἰτούντων γὰρ αὖθις τὸν συςασιωτῶν] Sed *Benedict.* jam ſic dedit, vertens: *Rogantibus enim factionis ſociis.* *J. F. R.*

16. Παρασκάμενος τὸν ὑποκριτὴν] Benedictus *hiſtrionem in theatro agens*, idque verborum ſerie multis modis commutata. At Opſopœus ſequutus Luciani ordinem *adhibito repraeſentatore*, quem ſenſum ſane probem, modo Latine efferatur. Et cur Benedictus in praecedentibus voces illas οἱ δὲ ἐγέλων interpretatus eſt *alii laudabant*, nec maluit retinere Opſopœanum *alii ridebant?* quod omnino debuerat reponi. *J. G.*

Παρασκ. τὸν ὑποκρ.] In L. ἀναιτησάμενος ſed nihil muto, elegans enim eſt ſenſus Vulgatae; Ἱκαν. c. 17. Z. πρ. c. 29. & paſſim ap. Noſtrum. *M. du S.*

30. Κίρκης] Apud *Homer.* pro ὅτι legitur ὅτις, quod reducendum exiſtimo. *M. du S.*

32. Θαῦμά μ' ἔχει] *Homer.* Od. K. 326. *M. du S.* Uſus noſter etiam ſupra T. I. *Catapl.* c. 14. quam dictionem & Germani ſic uſurpant, caſune an ex traditione, quis dixerit? Potuiſſet tamen frater *Belgae Graeciſſanti* inſerere. *J. F. R.*

Ibid. Ὅτι] Non modo adſcripſerat *Solanus* ὅτι eſſe in *Homeri* l. c. Sed & addiderat Editiones Luciani male ὅτι habere, mirabar utrumque. Nam aeque ut

Θελχθήσῃ γάρ, καὶ μὰ Δί' οὐκ ὄνου κεφαλὴν, ἢ συὸς καρδίαν ἕξεις· ἀλλ' ὁ μὲν νόος σοι ἐμπεδώτερος ἔσται, σὺ δὲ ὑφ' ἡδονῆς οὐδὲ ὀλίγον τῶν Κυκεώνων ἄλλῳ μεταδώσεις πιεῖν. ὥσπερ γὰρ ὁ Ὅμηρος φησὶ τὴν Ἑρμοῦ ῥάβδον τὴν χρυσῆν λέγει· ὅτι καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει δι' αὐτῆς, ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει, τοῦτο ἀτεχνῶς ὄρχησις ποιεῖ, καὶ τὰ ὄμματα θέλγουσα καὶ ἐγρηγορέναι ποιοῦσα, καὶ ἐπεγείρουσα τὴν διάνοιαν πρὸς ἕκαστα τῶν δρωμένων. ΚΡΑΤ. Καὶ μὴν ἤδη ἐγώ, ὦ Λυκῖνε, πείθομαί τέ σοι, καὶ ἀνεπεπταμένα ἔχω καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα. καὶ μέμνησό γε, ὦ Φιλότης, ἐπειδὰν εἰς τὸ θέατρον ἴῃς, καὶ ἐμοὶ παρὰ σεαυτῷ θέαν καλαλαμβάνειν, ὡς μὴ μόνος ἐκεῖθεν σοφώτερος ἡμῖν ἐπανίοις.

Demulceberis enim, & medius fidius non asini caput, aut suis cor habebis; sed stabilior tibi mens erit, tuque prae voluptate non parum de poculo illo alii quoque bibendum imperties. Quod enim de aurea Mercurii virga Homerus:

— *Virorum hac dulci lumina somno*
Mulcet quum lubuit, somnos dispellit eadem:

Hoc planissime facit saltatio, tum demulcens oculos, tum vigilare illos faciens, & mentem ad singula quae fiunt excitans. CRAT. Quin nunc jam, Lycine, in sententiam tuam traductus sum, apertosque & hiantes habeo cum auribus oculos. Ac memineris, amice, cum in theatrum ieris, etiam mihi juxta te occupare spectaculum, one solus inde nobis sapientior revertaris.

LEXI-

a Νέος] Ita habere *F.* cum *Fl.* notat idem. Sed habent & aliae, nec immerito.

in Luciani Edd. ita & in *Homero* inveniebam illud ὅτι, tam in Ed. *Amst.* an. 1650. quam in antiqua Argentoratina. Verum in *Hervagiana* anni 1511. ὅτι quidem est. At in *Frobeniana* anni 1559. ὅτι etiam conspicitur, quod in *Eustathii* commentariis quoque repositum; quare id Luciano non abrogo, sed ὅ τι divisim scribo. *F. F. R.*

36. Ἐμπεδώτερος] Vid. *Homer.* Il. Z. 352. Et Od. K. 240. *M. du S.*

39. Καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει] *Homer.* Od. E. 47. *M. du S.*

ΛΕΞΙΦ.] Per Lexiphanem in dialogo, qui hoc nomine inscribitur, intelligi *Pollucem*, qui onomasticon scripsit, in quo omnia illa, quae hic irridet obsoleta verba inveniri, memini olim in Scholiaste Luciani ἀσκιδότερα legere apud *Isaacum Vossium*, ἐν πάνυ. *F. G. G.*

ΛΕΞΙΦ.] (Hic liber ingeniosissime confectus velut latereculum quoddam est omnium dictionum ἀδοκίμων, quas semidocti homines Athenaei & Luciani temporibus magno cum eruditorum fastidio, soliti usurpare.) *Cas.* ad *Ath.* 168. 18. De hoc opusculo ego non tam magnifice sentio. Librum deridet, in quo tot & tanta ridicula congesta erant. Quod non res tantum ipsa indicat, sed diserte ipse ait, cum *Lexiphanis* librum esse dicit. Sed an non quae ipse αὐτοπρόσωπος loquitur, insulsa & inficeta prorsus videntur? Si ergo Luciani opus sit, a juniore scriptum censeo; & *Athenaei* magni illud opus derisum. Viderint alii, mihi neque lubet, neque vacat nunc Athenaeum ipsum eo consilio perlegere, ut de re tantilla pronuntiem. Hoc tantum monebo, Athenaei opus *M. Aurelio* imperante prodiisse. Vid. a. C. in eoque omnia fere reperiri, quae hoc in opusculo ridentur, Platonis vanam imitationem, voces exoletas; farraginem istam verborum ad convivium pertinentium, & quid non? sola personarum nomina discrepant, quae ridiculi causa a nostro conficta sunt. Unde liquet, aut eundem risisse utrumque, aut Athenaeum ipsum a Luciano hic derisum. *M. du S.*

ΛΕΞΙΦ.] Dubitabam initio, aggredererne versionem hujus Dialogi, an deprecarer potius provinciam, qua me, immo quemquam bene fungi posse desperarem. Cum enim totus prope sit in eo, ut ridenda proponatur affectatio eorum, qui verba antiquata, ficta, poëtica, a puro & simplici sermone aliena, consectantur, & tum mirifice se credunt esse locutos, cum sermo illorum a communi ratione maxime abhorret: frustra fuerit, si quis speret, ea sic posse quacunque alia lingua reddi, ut quid auctor sibi voluerit, aliquis Graece non doctus adsequatur. Itaque, quod de Pollucis, quem hic perstringi putabant viri docti (post *Hemsterhusianam* praefationem equidem putare desii, & postquam vidi bonam partem verborum, quae hic reprehenduntur, non esse in Pollucis Onomastico) quod igitur de Pollucis Onomastico sentiunt, ut quisque est magis judex idoneus, plane non debuisse ad verbum verti: idem magis etiam de hoc libello existimem, quem non magis bene quisquam interpretetur, quam imperitos illos humilium convivarum in Trimalchionis coena sermones, quam obscurorum virorum epistolas, aut quemcunque in eo genere librum, ubi verba alterius quasi quadam parodia

LEXIPHANES. ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ.

LYCINUS. ΛΥΚΙΝΟΣ.

LExiphanes ille pulcher cum libro *quid sibi vult?* LEX. Per Jovem, Lyci-

1 Λεξιφάνης ὁ καλὸς μετὰ βιβλίου. ΛΕΞ. Νὴ Δί', ὦ Λυκῖνε, γράμμα ἔχει τη-

(1) Λεξ. τις] Φασὶν ὡς εἷς (2) Πολυδεύκη ἢ ὀνομαστολόγῳ, λεπτυνόμενον Λουκιανὸν, τοῦτο γράψαι τὸ λόγιον. τίχτειν μὲ ἐδ' ἴν τινα (3) λόγιον ὠχριάδοντα, σαφὲς δὲ λίξιον ἀδάκρυτον ὑφιεμένη, καὶ ὅσους τότε λόγους στασιῶν τοιούτων τοιούτους φάσκειν εἰρῆσθαι. ἐπεὶ δὲ συγχρόνως ἄμφω Λουκιανὸς δὲ Πολυδεύκης. ἐπὶ δὲ Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος. *V.*

(1) Huc omnino transferendum existimavi hoc Scholion, quod ad *Prov. Sist.* primum in Impressis erat; huic enim Opusculo melius convenire videtur. Probabit factum, qui utrumque legerit, sat scio. *M. du S.*

Ubi idem Scholion bis occurrit, paucis mutatis, nec additur ex quo Cod. Id sciat Lector ex altero *Vossiano* petitum; nam duo in Ed. *Cler.* exhibentur codices, alterum in *Quarto*, alterum in *Fol.* Plerumque tamen addidi unde desumserim. Ubi vero ad diversa verba referuntur, ita ut unus tantum id habeat, de quo alter nihil, ibi subscripta Litera V. sine discrimine utrumvis designat *Vossianum*. *J. F. R.*

(2) Πολυδεύκη] *Pollux* non tantum scripsit Onomasticon, de quo hic noster, sed etiam declamationes, alioque ejusmodi libellos, inter quos fuit oratio contra Socratem, ut auctor est *Suidas*, unde sibi Sophistae, quatenus in malam partem ea vox sumitur, nomen meruit. At si eidem Suidae crederemus, tempora non convenirent, cum Lucianus sub Trajano, ut ait, vixerit; Pollux vero sub Marco & Commodo Impp. Verum *Suidam* erraſſe ostendit *Vossius* de Hist. Graecis Lib. II. c. 15. cujus rationibus in posterum addetur Scholiastae nostri auctoritas. *J. C.*

(3) Λόγιον] Λόγιον in Ed. *Cler.* mutavit *Solan.* Sed mox etiam συγχρόνως in σύγχρονα mutarat idem. At in eo non obsecundavi. *J. F. R.*

dia deridentur. Interea tamen cum quibusdam certe in locis videretur propius, quam adhuc factum est, ad sententiam auctoris posse accedi: non defugi laborem, parum licet facilem, & ob id ipsum vehementer molestum, quod omni labore parum scirem effici; sed hircum mulliſſe superiores, me cribrum supponere. Satis tamen effectum putabo, si unus alterque studiosorum, qui Graece nondum satis sciat, naturam hujus scriptionis utcunque inde intelligat: *Utcunque* inquam. Qui enim velit efficere, ut recte omnia intelligantur ab omnibus, illum oportet verba, quae hic occurrunt, omnia ab emendato, sed simplici eodem, naturali, & minime affectato genere orationis aliena, primo e poëtis eorumque scholiastis antiquis, atque undecunque demum conquisita, tum alia audacter nimis & absurde novata, explicare, utrisque ea substituere, quibus homines urbani, & neque obsoleti neque novatores, utebantur: oportet, quoties ludit, ut statim ab initio aliquoties, Lucianus, alliterationem illam enucleare, & v. g. dicere, cum νοχμὸς, *novus*, illo tempore in usu communi non esset, sed affectaret illam, ut antiquam & Atticam *Lexiphanes* aliquis, quasi tu *verborum ostentatorem* dicas; simulat Lycinus, sibi non bene perceptam vocem, sed, nescio quid, de αὐχμῷ putare illum voluisse dicere. Nempe αυ ea actas sono ad ο inclinato debet pronuntiasse. Qui autem hoc ad verbum interpretabimur? quis dabit nobis vocabulum, quod *novum* significet, aeque καινόζηλον, quod similem lusum habeat, cui ita affine sit aliud nomen, *squalorem*, *siccitatem* significans. Invenit aliquid Micyllus, similem nempe lusum inter *calidus* & *squalidus*: lepide: nisi quod *calidus* pro novo nescio an auctoritate idonea dicatur? licet *calor inventionis* me non fugiat. Posui ego *mustum*, ut alter de *muste* agi intelligere se simulet. Sed ut Micyllus *novi* notionem non satis lucide expressit, ita ipsius *squalor* multo melius ad αὐχμὸν, quam noſtrum *mustum* accedit. Sed ferat forte haec aliquis. De reliquis quid fiet multis, ubi ungues omnes si derodas, frustra quaeras Latina idem significantia, aeque καινόζηλα. Quin sunt, ἅπαξ λεγόμενα quaedam, in quibus omnis etiam conjectura deficit. Ut autem hominis eruditi esset, & nobis certe, non injucunda animi adversio, de singulis disputare accuratius, quod fecit de plusculis *Is. Casaubonus* in Athenaeum libro 3. cap. 18, 19. & 20. conferendus omnino, si quis amas talia, & Lucianum recte cupis intelligere; ita illud nunc facere tanto minus placebat, quod merito verebar, ne viri doctissimi, quorum observata simul eduntur cum noſtris, pleraque omnia jam occupassent. Illud modo meminerint lectores, totum prope locum, quem e symposio suo recitat Lexiphanes, compositum & consarcinatum esse verbis vel licenter fictis, vel ex antiquitate repetitis poëtica, vel alioqui καινοζήλοις. *J. M. G.*

1. Λεξιφάνης] Cogor longiores in hunc Dialogum diatribas componere ut cacozeli & antiquarii istius Lexiphanis quaeque vocabula ponderentur: de similibus, *Horat. Martial. Suet.* Aug. c. 86. & ibi interpr. *J. B.*

τηλινόν τι τῶν ἐμῶν [a] κομιδῆ νεοχμόν. ΛΥΚ. Ἤδη γάρ τι περὶ αὐχμῶν ἡμῖν γράφεις; ΛΕΞ. Οὐ δῆτα, οὐδὲ αὐχμὸν εἶπον, ἀλλ' ὥρα σοι τὸ ἐρτιγραφὲς οὕτω καλεῖν, σὺ δὲ [b] κυψελόδυστα ἔοικας ἔχειν ὦτα. ΛΥΚ. Σύγγνωθι, ὦ ἑταῖρε. πολὺ γὰρ τῶν αὐχμῶν τὸ [c] νεοχμὸν μετέχει. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς ὁ νῷν τῶν συγγράμματι; ΛΕΞ. Ἀντισυμποσιάζω [d] τῷ Ἀρίστωνι ἐν αὐτῷ. ΛΥΚ. Πολλοὶ μὲν οἱ Ἀρίστωνες· σὺ δὲ ὅσον ἀπὸ τοῦ συμποσίου, τὸν Πλάτωνά μοι δοκεῖς λέγειν. ΛΕΞ. Ὀρθῶς ἀνέγνως· τὸ δὲ λεγόμενον, ὡς ἄλλῳ παντὶ ἀνόητον ἂν ἦν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὀλίγα μοι αὐτοῦ ἀνάγνωθι τοῦ βιβλίου, ὅπως μὴ παντάπασιν ἀποκλει-

ne, ſcriptum eſt hornum quoddam de meis, muſteum. LYC. Nempe de muſto aliquid nobis ſcribis? LEX. Minime equidem; neque muſtum nominavi: ſed memineris muſteum vocare quod modo ſcriptum eſt. At tu ſordibus (*Gr.* Cypſeli) obturatas habere aures mihi videris. LYC. Ignoſce mihi, ſodalis, multum enim de muſto habet muſteum. Sed dic mihi quod ſcripti conſilium eſt? LEX. Convivio inſtruendo aemulor *filium* Ariſtonis. LYC. Multi ſunt Ariſtones: tu vero, quantum e convivii *mentione ſuſpicor*, dicere mihi Platonem videris. LEX. Recte agnoviſti: ſed quam iſtud dictum ignorabile fuit cuivis alii! LYC. Ergo mihi pauca lege de libro, ne omnino convivio illo excludar. Vi-

[a] Κομιδῆ] Aberat ab Edd. Inſertum nunc ex B. & W. [b] Κυψελόδυστα] Sic Edd. omnes. Κυψιλοῦντα Mſ. RG. [c] Νεοχμὸν] Νεχμὸν *S.* male. Recte aliae νεοχμ. [d] Τὸν] Τῷ *Fl.* & W.

3. Τητινόν τι] Χρόνου δηλωτικὰ τὰ τριὰ ταῦτα ἐπιῤῥήματα, πέρυσιν, τῆτες, νύντα. ὡς ἐν λόγῳ τῷ χθές (1) γέγραται χθεσινόν, ἔτους ἀπὸ τῆς τῆτες, τητινόν. Σημαίνει δὲ τὸ ἐπέτειον, ἤτοι (2) τῷ αὐτοῦ ἔτους. τὸ δὲ [νεοχμὸν] τὸ καινὸν σημαίνει, ἀφ' οὗ (3) καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ. καὶ ἔστι ἀπὸ τοῦ νέον καὶ τοῦ ἔχω, νεοχόν, καὶ νεοχμὸν πλεοναστικοῦ τοῦ μ. χρῆται τῇ λέξει Θουκυδίδης. *V.*

7. Κυψελόδυστα] Κυψέλη λέγεται ἡ ὀπὴ (4) ἄτων ῥύπου. λέγεται δὲ τὸ (5) κεραμεῖον στενόστομον ἀγγεῖον τὸ ἀπίσω λον. νῦν δὲ ὁ ῥύπος ἀκουσίως. *V.*

14. (6) Ἀνέγνως] Ἀνελογίσω. *V.*

(1) Γέγραται] Γράφεται editum erat, correxit *M. du S.*
(2) Τῷ αὐτῷ] Ita dedit Idem, pro vulgato τὸ ἀπὸ αὐτοῦ.
(3) Καὶ ῥῆμα τὸ] Et hoc reſtituit idem ex M. & B. Τὸ χρῆται enim erat in Ed. *Clet.* Καὶ τὸ νεοχμῷ ῥῆμα C. *Abb.* & *V.*
(4) Ὅπων] Antea miſere legebatur αὐτῶν.
(5) Κεραμεῖον] Sic reſcripſerat *Solanus* pro vulgato κεραμέως.
(6) Ἀνέγνως] Sic C. *Abb.* recte. Idem ἀνελογίσω pro vulgato ἀνελόγισαι. Ἀνελογίσω. M.

3. Τητινόν τι] Ὡς ἀπὸ τοῦ χθές, χθεσινόν, ἔτους ἀπὸ τοῦ τῆτες, τητινόν, σημαῖνον τὸ ἐπέτειον ἤτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ex quo οἱ Δωριεῖς dicunt ϝατὲς, unde ϝατάνιοι πυροὶ leg. *Scholiaſt. Ariſtoph.* ad Nub. *F. B.*

Τητινόν τι] Τῆτες, τητινός. *F. G.*

Τητινόν] De hodierno die uſurpatum ab imperitis, evincunt quae *Athenaeus* habet 98. B. ἡ τῆτις ἱστορία, apud quem tot ſunt iis ſimilia quae in hoc libro ridentur, ut aut eosdem riſerint uterque neceſſe ſit, aut ipſum Athenaeum Lucianus hiſce petiiſſe cenſendus eſt. *M. du S.*

Ibid. Νεοχμόν] MS. Regius auctior voce una, nempe κομιδῆ: per νεοχμὸν autem intelligit νεωστὶ εἰργασμένον, ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ νέον ἔχω unde νέοχον. Hæc dictio etiam *Thucydidi* frequens, qua uti ſolet ἀντὶ τοῦ νέον, πρόσφατον, hanc Lexiphanes poſtea vult ſignificare τὸ ἀρτιγραφές. *F. B.*

7. Κυψελόδυστα] MS. Regius habet κυψελοῦντα, ſed recepta lectio melior eſt, magisque alludit ad iliud pag. ſequentis ἐπῳδύστρα ἡ Κυψελὶς κυψέλη κυψελὶς & κυψελλὶς (ſic enim apud *Heſych.* & Interp. *Ariſtoph.* ad Pacem) ὁ τῶν ὤτων ῥύπος λέγεται, dicitur etiam τὸ ὀσφραντικοῦν ἀγγεῖον ἐν ᾧ τοὺς ἄρτους ἀποτίθενται), ſic dictum ἀφ' τὸ κεκρύφθαι τὸν ἴλλω, ut vult doctiſſimus Chriſtianus ad *Ariſtoph.* ubi. ſic etiam vocabant alveos e vitilibus, unde Cypſellus rex Corinthiorum Æthionis filius, ſic dictus, quod ἀρτιγένητος ὢν ἐκ μητρὸς κύπτης ἐν τῇ κυψέλῃ. Cujus poſteritas diu poſtea Corinthi regnum tenuit, dico ad *Pauſan.* Tangit Lucian. pag. ſeq. dum ait ὅτι Κύψελός τις ὤτι Περιάνδρου. Vid. Scal. ad *Euſeb.* *F. B.*

9. Τὸ νεοχμὸν] Corrige νεοχμὸν. *F. G.*

Νεοχμὸν] Vox *Euripidi* familiaris, vid. p. 344. Ed. *F.* (non invenio ibi) *M. du S.*

10. Ἀντισυμποσιάζω τῷ Ἀρίστωνι ἐν αὐτῷ] Benedictus *convivium ab illo Ariſtonis, hic diverſum inſtituo.* Micyllus *convivium in eo viciſſim inſtituo contra Ariſtonis illud.* Certe hoc manifeſtius. *F. G.*

Ἀντισυμ. τῷ Ἀρ.] Quamvis perierit ipſum Athenaei initium, ex *argumento* operis *Graeco* ſuperſtite ſatis liquet, Platonis συμπόσιον ob oculos habuiſſe Athenaeum, idque eſſe aemulatum, cum opus illud ſuum ordiretur. Sic enim poſtrema verba habent: δραματουργῶ δὲ τὸ λόγιον ὁ Λίνδιος ζήλῳ Πλατωνικῷ. Οὗτος

Videris enim nectar nobis de illo miniſtraturus. LEX. Illum quidem cum irriſione ſimulatorem *animum & linguam* ſolo allide: tu vero commeabiles fac aures, & jam audi: abſit vero obturatrix illa Cypſelis. LYC. Quin tu audacter dicito: neque enim Cypſelus, neque (*filius illius*) Periander in auribus mihi reſidet. LEX. Conſidera autem interea quomodo peragam, Lycine, ſermonem, num beneprincipiatus ſit, multamque beneloquentiam oſtendens, & bonis verbis conſtans, bonisque inſuper nominibus. LYC. Videtur talis eſſe, tuus cum ſit. Sed incipe tandem.

πρόμην ἡ ἐστιάσεως νέκταρος τινος ἔοικας οἰνοχοήσειν ἡμῖν ἀπ' αὐτῆς. ΛΕΞ. Τὸν μὲν εἴρωνα σεσθῖ κατάβαλε· σὺ δὲ εὔπορα ποιήσας τὰ ὦτα, ἤδη ἄκουε· ἀπέστω δὲ ἡ ὀπιθύστρα ἡ Κυψελίς. ΛΥΚ. Λέγε θαῤῥῶν· ὡς ἔμοιγε οὔτε Κύψελός τις, οὔτε Περίανδρος ἐν τοῖς ὠσὶ κάθηται. ΛΕΞ. Σκόπει δὴ μέλαξυ ὅπως διαπεραίνομαι, ὦ Λυκῖνε, τὸν λόγον, εἰ εὔαρχός γε ἐστί, καὶ πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος, καὶ εὔλεξις, ἔτι δὲ εὐώνυμος. ΛΥΚ. Ἔοικε τοιοῦτος εἶναι, σός γε ὤν, ἀλλ' ἄρξαι ποτέ.

2. LEX. *Tum coenabimus, inquit Callicles: tum ad veſperam gires faciemus in*

ΛΕΞ. Εἶτα δειπνήσομεν, ἢ δ' ὃς ὁ Καλλικλῆς· εἶτα τὸ δειλινὸν περιδινησόμεθα ἐν Λυ-

ε Εὔαρχος] Sic Edd. & M. Ἐνάρχος *f.* vel ſaltem dubie.

20. Ποδὶ κατάβαλε] Ἴσως ἀντὶ τοῦ (7) χαμαὶ πρὸς πόδα κατάβαλε. *V.*

22. Ἡ κυψελὶς] Οὕτως ὁ ῥήτωρ ἢ ὅτων λέγει (8) κυψελὶς, ἢ τὸ ὀστρακοῦν ἀγγεῖον, (9) ᾧ τοὺς ἄρτους ἀποτίθενται. ὃ δ' ἐστὶν ὁ Κορίνθου τύραννος ἀρτιγάστωρ ὑπὸ τῆς μητρὸς καλλιχρυσὶς, Κύψελος ὀνομάσθη. ἄμφω δὲ ἤτοι κυψελὶς ἢ ἡ κυψέλη, ὡς δὲ τὸ κρύπτειν τὴν ἴλλω ἐρρήθησαν. *V.*

26. Εὔαρχος] Τὸ μὲ εὔαρχος, τὸ καλὴν ἀρχὴν ἔχων (10) εὔλογος δὲ, τὸν σωθηκῶν εὐάρμοστος, εὔλεξις δὲ ἡ εὐώνυμος, τὸ εὐπρεπίσιν ὀνόμασι ἐκλέξει (11) χρώμενος. *V.*

30. Ἢ δ' ὃς] Εἶπεν αὐτός. *V.*

(7) Χαμαὶ] Non aderat hoc in Editis. Sed ex ſcholio altero p. 41. Ed. *Cler.* huc inſerunt *M. du S.*

(8) Κυψελὶς] Κύψελα. M.

(9) ὯΙ] Ἐν ᾧ B. Reliqua hujus ſcholii ex eodem & C. ſint emendata. *J. F. R.*

(10) Εὔλογος] Reſpicit vocem εὐλογίαν quae mox ſequitur. Novum itaque ſcholium incipere decebat; ſed cum aliter Scholiaſtae placuerit, nihil mutato ejus inſtituto, ut tamen quas enarret voces ſcire poſſis, majuſculis eas literis in ſcholio edi curabimus. *M. du S.*

Εὔλογος] Ego vero, nihil mutavi, niſi quod punctum interdum pro commatibus exhibuerim, ubi novum Scholion incipit, ne occaſionem praeberem typographis errores multiplicandi; nam verba de quibus Scholiaſtes agit, in Luciano tam ſunt ſibi propinqua, ut facile inveniantur. Conf. Schol. hinc decimum, quod in permulta quoque Scholia diſpeſcendum fuiſſet, ſed eandem ob rationem indiſcretum reliquimus; At ſi quid magis neceſſarium erat mutatu, ibi mutavimus. *J. F. R.*

(11) Χρώμενος] Κεχρῆσθαι editum erat, mutavit *Salm.* non addens ex quo Cod Sed conjicio ex V. *J. F. R.*

τως γοῦν ἄρχεται. *M. du S.*

13. Τὸν Πλάτωνα] *Aliter Apul.* de dogmate Platonis, qui vult Platonis patrem Ariſtonem, ipſum Ariſtotelem dictum; fuit & Ariſto Ceus qui ſcripſit ἐρωτικὰ, de quo Clariſſimus *Caſaub.* ad Athen. c. 4. lib. 15. *J. B.*

19. Τὸν μὲ εἰρωνα] Τὸν εἰρώνευα. *F. G.*

20. Ποδὶ] Antique dictum pro χαμαὶ, πρὸ τὸ πόδος. *J. B.*

22. Ἐπιθύστρα] Leg. Scholiaſt. *Ariſtophan.* ad *Plut.* *J. B.*

Ibid. Ἡ κυψελὶς] Ὁ ῥήτωρ *Heſych.* *F. G.*

25. Διαπεραίνομαι] De hac dictione locus dicendi ad vitam Demonactis. *J. B.*

26. Εὔαρχος] Εἰ καλὴν ἔχει ἀρχὴν, ἢ προοίμιον. Hoc enim potiſſimum curabant miſelli ſcriptores illi, ut exordium reliquo opere longe ſplendidius eligerent. Quod antea Lucianus notavit tractatu, *De conſcribenda hiſtoria*, & ſaepe alibi poſtea. Imitati illi praeceptum *Pindari* Od. 7. Olymp.

Ἀρχομένου δ' ἔργου, πρόσωπον
Χρὴ θέμεν τηλαυγές.

Citat Lucian. p. 848. (in *Hippia* c. 7.) *J. B.*

28. Εὐώνυμος] Ἀγαθοῖς ὀνόμασι χρώμενος. Qua de re copioſe diſſerit tractatu, *Quomodo conſcribenda ſit hiſtoria.* *J. B.*

30. Ἢ δ' ὃς] Pro ἔφη δὲ αὐτὸς, habuimus & ſupra in *Alex.* c. 43. Et occurret in hoc *Lexiph.* ſingulis paragraphis. Item *Philopſ.* c. 31. &c. quod ideo moneo, ne quis credat ſolis poëtis proprium eſſe. *J. F. R.*

31. Περιδινησόμεθα] Περιέλθωμεν, γυμνασώμεθα, de hac voce vide *Caſaub.* ad Athen. *J. B.*

33. Ἡλιο-

[a] Λυκείῳ· νῦν δὲ ἤδη καιρός ἐστι χρίεσθαι τὸ ἡλιοχαὲς, καὶ πρὸς τὴν εἴλην θέρεσθαι, καὶ λουσαμένους, δεῖπνον καὶ ἤδη γε ἀπιτητέα. σὺ δὲ ὦ παῖ, [b] στλεγγίδα μοι, καὶ βύρσαν, καὶ φωσώνια, καὶ ῥύμμαλα, ναυστολεῖν ἐς τὸ βαλανεῖον, καὶ τὸ πίλωτρον κομίζειν. ἔχεις δὲ χαμάζε πλησίον τοῦ θυωρείου δύ' ὀβολώ. σὺ δὲ [c] τί καὶ πράξεις, ὦ Λεξίφανες, ἥξεις, ἢ [d] ἐλιννύσεις ἔτι αὐτόθι, κἀγὼ, ἦν δ' ἐγὼ, τρίπαλαι λουτιῶ. Οὐκ εὐπόρως

Lyceo. Nunc autem tempus est ungi in sole, & ad vaporem illius calefieri, & cum laverimus, panem gustare. Et jam eundum. Tu vero puer, strigilem mihi, & pellem, & linteа, & sapones, classe advehito in balneum, & balneatoris mercedem ferto : habes autem humi prope armarium obolos duo. Tu vero quid ages, Lexiphanes, venies ne, an hic adhuc moraberis. Quin ego etiam, inquam, ter olim est quod lavaturio : nec enim satis bene

a Λυκείῳ] Λυκείῳ W. b Στλεγγίδα] Στλεγγιδα *f*. At vulgatam servant cett. & M. c Τί] Male omissum in *f*. d Ἐλιννύσεις] Ἐλινύσεις M. & *Fl*.

33. Εἴλῃ θέρεσθαι] Ἁλίῃ δ' αὐγῇ ἡλίου θερμαίνεσθαι. *V*.

35. Ὦ παῖ στλεγγίδα] Στλεγγὶς, ἡ ξύστρα. ἔοικε δὲ τὸ κτένιον ὕτω καλεῖν. (1) φωσώνια δὲ ταινίας λέγει ἰθονίους. ῥύμμαλα τὰ σάκκους ἢ καὶ τὸ πῖτυρ. (2) ἔχρῶντο γὰρ καὶ πίτυρα οἱ παλαιοὶ ἀντὶ τοῦ σμήγματος ἀντὶ τοῦ σμήγματος ἄγειν. τὸ ἐπὶ λουτρὸν δὲ τὸ ἐν τῇ σωτηρίᾳ βαλανικὸν. ἐγγυοθήκην δὲ τὸ κιβώτιον, ἐν ᾧ ἔστιν ἀσφαλῶς ἐγγεγυῶς (3) παλαθῆται. *V*.

40. Ἐλιννύσεις] Ἀντὶ τοῦ ἐπίσχεις, καθαμύσεις. *V*. (Ἐραδινὴς C. *Abb*. Et V. alter.)

41. Οὐκ εὐπόρως] Ἀντὶ τοῦ πορώδως δυνάμῳ. *V*. (δύναμαι V. alter.)

(1) Φωσώνια] Φωσ. C. *Abb*.
(2) Ἔχρῶντο] Ἔχρῶντο editum erat; mutavit *M. du S.*
(3) Καλαθῆται] Aut ἔστιν ... καλαθῶνας, aut ἰσθὶς legendum est. *M. du S.*

33. Ἡλιοχαὲς] Usitatum magis ἡλιόκαυστον, κεκαυμένον ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Hac de re Interpretes *Petronii* ad illa, *modica unctione usus*. *J.B.*

Ibid. Πρὸς τὴν εἴλην θέρεσθαι] *Alciphr*. I. Ep. 12. p. 48. σπουδάζεται, ὅταν ἡ δυναμένους τῇ εἴλῃ θέρεσθαι. *curae est, sicubi possimus apricari*, ut vertit *Bergler*. qui & hoc Luciani, & *Aristoph*. Eccles. 64. adducit. *J.F.R.*

34. Ἀπιτητέα] Παρέντια. *J.B.*

35. Στλεγγίδα] Interpretes *Persii* & *Apulejî* : dixi ad *Petron*. *J.B.*

Ibid. Καὶ βύρσαν] De hac balneorum suppellectile omnes dixerunt. *J.B.*

36. Καὶ φωσώνια] Intelligit vestem cubitoriam, sive κοιμιστήριον, diminutum a φώσων, τὸ λινοῦν ἔρμαιον. *Hesych*. *J.B.*

Φωσώνια] Alias φωσσώνια. Etym. φώσων, σινδών. φωσσώνιον λινοῦν τι ἢ τοι σινδόνιον· ἢ καὶ τὸ ἱμάτιον τὸ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ. &c. ἢ προσκέφαλον τι ἐκμαγεῖον. λέγεται δὲ ὕτω καὶ τὸ ὠθόνιον Ῥωμαϊκὸν ἀράριον. *F.G.*

Ibid. Ῥύμμαλα] Τρίμμαλα, σμήγματα, σκεπάσια. Tangit *Casaub*. ad Athen. c. 10. l. 8. Scholiast. *Aristoph*. Acharn. *J.B.*

Καὶ ῥύμμαλα] *Hesych*. Ῥύμμα, σμῆμα, καὶ ἡ σμημαλοδοχὶς, σμημαλοθήκη. *F.G.*

Ibid. Ναυστολεῖν] Ναυστολεῖν τὸ βαλανεῖον, καὶ τοὐπίλωτρον κομίζειν, ὡς τὸ αὐτὸ. Sic *Aristophan*. Thesmoph. junxit ναυστολεῖν, vult intelligi κομίζειν, ἀλλὰ καμπαλίμους κομίζειν. *J.B.*

37. Τοὐπίλωτρον] *Mercedem ablutionis*. *F.G.* Recte *Gujet*. olim enim vertebatur: *ablutoriam*. *J.F.R.*

38. Ἔχεις] Quia ante ἴχεις distinctionis nota nulla in *f*. erat, *Solanus* parenthesin fecerat ab ἴχεις ad ὀβολώ. Sed nos Parisinae & reliquarum distinctionem servavimus. *J.F.R.*

Ibid. Ἐγγυοθήκην] Κιβώτιον hanc dictionem interpretatur *Casaub*. c. 13. lib. 5. Animad. ad Athen. *J.B.*

40. Ἐλιννύσεις] Διατρίψεις. *Hesych*. dicitur etiam ἰλιννύσεις, ὕτοι ἡσυχάσεις, λήξεις. ἐκπύσεις, χολάσεις. Vide Interp. *Aristoph*. Thesmoph. *Pollux*. *J.B.*

Ἐλιννύσεις] *Leop*. 20. *M. du S.*

41. Τρίπαλαι] Πάλαι. *J.B.*

Τρίπαλαι] Utitur *Aristoph*. Equit. 1150. Τρίπαλαι κάθημαι. *J.F.R.*

Ibid. Λουτιῶ] Ἐκβυμῶ λουσῶμαι. *J.B.*

Ibid. Οὐκ εὐπόρως] Ἀδυνάτως. *J.B.*

42. Τρόμιν] Ἀφεδρῶνα. Hanc vocem interpretatur *Erotianus*. illud est quod apud eundem Erotianum Lysimachus vocavit σφιγκτῆρα, ut emendavit Doctissimus *Christianus* ad Erotian. & ad *Aristoph*. ὑπὸ. vocat postea τὸ ἔρρον fine hujus pag. *J.B.*

43. Ἀσράβης] Sic vocem hanc interpretatur *Hesych*. τὸ ἐπὶ τῶ ἵππων ζύλον ὁ κρατοῦσιν οἱ καθιζόμενοι. τίθε-

ται

me habeo ; & circa perinaeum infirmus sum , clitellaria mula vectus. Agaso enim nimis urgebat , quamquam ipse claudicationem per utres ludens. Sed neque in ipso rure fatigationis expers fui : deprehendebam enim operas aestivam cantionem minurientes , partim vero sepulcrum parantes meo patri. Cum ergo effodissem cum illis sepulcrum , & his , qui ad ripas terram aggerant & ipse manibus laborem adjuvissem , illos quidem dereliqui , cum fri-

τε γὼ ἔχω, καὶ τὰ ἀμφὶ τὴ τράμιν μαλακίζομαι, ἐπ' ἀγράβης ὀχηθείς. ὁ γὼ ἀγραβηλάτης ἐπέσπερχε, καίτοι ἀσκωλιάζων αὐτός· ἀλλὰ ἡ ἐν αὐτῷ οὐκ ἀκμὴς ἦν τῷ ἀγρῷ· κατέλαβον γὼ τὺς ἐργάτας λιγυρίζοντας τὴ θερινὴν ᾠδήν· τὺς δὲ τάφον τῷ ἐμῷ πατρὶ καλασκευάζοντας. συντυμβωρυχήσας ὧν αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἀναχῶσι τὰ ἄκρα, καὶ αὐτὸς ὀλίγα συγχειροπονήσας, ἐκείνυς μὲ ἀφῆκα, τῶ τε κρύυς ἕνεκα, ἡ

42. Τὴν τράμιν] Οἱ μὲ τὸ τρῆμα τὴ ἕδρας· οἱ δὲ τὸ ἀπὸ τούτου μέχρι τὴ ἀρχῆς τῶ βαλάντου χωρίον, ὃ καὶ ὑποστᾶρον καλοῦσιν. ἐστὶ δὲ ⊂ γραμμὴν ἔχον ἐπανεστηκυῖαν, ὁμοίαν ῥαφῇ. *V.*

43. Ἐπ' ἀγράβης] Ἀγράβη τὸ σάγμα ἤτοι ἡ σέλλα. τοὺς γὰρ τὰ σισαγμάτα ζῶα ἐλαύνοντας ἔοικεν ὁ καινολόγος ἀγραβηλάτας καλεῖν, ὥσπερ καὶ ἁρματηλάτας εἰώθαμεν καλεῖν τοὺς ἐλαύνοντας τοὺς ἵππους, οἵ τινες τῷ ἅρματι (4) ὑπεζεύχθησαν. ἄλλοι δὲ ἀγράβῳ ὡς Ἀθηναῖοι, τὴν (5) ἄζυγα φασὶν ἡμίονον, ἀφ' ἧς ὀχούμεθα. ἀπὸ τούτου καὶ (6) ἀγραβηλάτας τοὺς ὀπαδοὺς τούτων φασί. *V.*

44. Ἀσκωλιάζων] Ἀσκωλιάζειν τὸ ἐφ' ἑνὶ ποδὶ βαδικότα ὅτω κινεῖσθαι. τὸ δὲ ἐστὶν ἄλλεσθαι. μονόποδι γὰρ τί ἄλλο εἰς κίνησιν ἐξελαύνοιτο, ἢ ἄλλεσθαι; ἀσκωλιάζοντι ἔοικε τὸ μονόποδι πηδῶντι. *V.*

49. Ἄνδηρα] (7) Τὰ χείλη τῶν ποταμῶν λέγουσι διὰ τὸ εἶναι (8) ἔνικρα καὶ διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν. ἄνδηρα μέρος τῶ κήπου. *G.*

(Scholion ſequens omiſi , quod ex Luciani tantum textu ſumptum , nihil huc faciebat.)

(4) Ὑπεζεύχθησαν] Et hoc *Solani* correctioni debemus, pro monſtroſo ὑπηρεύχθησαν quod editum fuerat.

(5) Ἄζυγα] Ita dedit Idem pro vulgato ἄζυγον. Recte quidem ab ἄζυξ. Sed quia & ὁ καὶ ἡ ἄζυγος dicitur, ut *Amor.* c. 44. αἰζύγε κόρης, neſcio numquid neceſſaria ſit mutatio. *J. F. R.*

(6) Ἀγραβηλάτας] Ἀγραβηλάτης male Ed. *Cler.*

(7) Hunc locum viſum eſt maculatum, prout in MS fuit, relinquere, ut inde appareret iterum inſcitia Librarii, quae tanta fuit, ut niſi aliunde ſuppeteret ſubſidium, quid ſibi voluerit Scholiaſtes, ne Oedipus quidem conjiceret. Sed bene eſt quod quae hic eſſe debebant, ad verbum apud *Suidam* legantur: Τὰ χείλη τῶν ποταμῶν ἄνδηρα λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ἔνικμα καὶ διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει, διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν. Ἄνδηρα, μέρος τι τῶ κήπου. Hoc quidem ſatis liquet ſic legi debere, ſed inter portentoſas voces quae ex oſcitantia Librarii hic natae ſunt, latet vox γραττάλης, cujus ſine dubio a Scholiaſta interpretatio tradebatur, quae quomodo omiſſa fuerit, & vox illa loco ſuo mota, quaerant acutiores. *J. Cler.*

Recte haec omnia leguntur, ut edi curavimus, ex Cod. Scipionis, qui fuit Argyropyli, in Collectaneis Galeanis. *M. du S.*

Querimonia *Clerici* erat juſta, octo enim vitiis unum hoc Scholion laborabat in V. quae jam ſublata non repetam, ne nauſeam lectori moveam. *J. F. R.*

(8) Ἔνικμα] Recte ſic reſtituit *Solan.* ut hoc unum commemorem, pro vulgato αἴτιγμα. *J. F. R.*

τοι δὲ ⊂ ἐπὶ τῶν ἀναβατικῶν ὄντων, οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖον μὲ τῶν σωμαίτηγον ἡμίονον ἄτακτον ἵλιγγον· ἐπειδὴ δὲ πάντα ἁπλῶς τὰ σωμαίτηγοῦντα ὑποζυγοῦνται. Videtur autem Lexiphanes ex ſequentibus ἀγράβῳ poſuiſſe ἀντὶ τῶ ἡμιόνου, ſequitur enim ἀγραβηλάτης ἐπέσπερχε ἤτοι ἱπποκόμος. *J. B.*

Ἀγράβης] Vid. *Spanhem.* 187. Et *Demon.* cum *Schol.* 389. *M. du S.*

Ἀγράβης] *Alciphr.* II. Ep. 3. f. εὐθὺς πετομένη πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τ' ἀγράβης φέρου. Ubi Cl. *Bergler.* ex Scholiaſta Luciani, aliisque *Lyſiae*, *Demoſth.* & *Athenaei* teſtimoniis docet, ἀγράβῳ Atticis *mulam* ſignificare, *currui non junctam*, *ſed qua vehimur*, *equitamus.* Conf. & *Heſych.* *J. F. R.*

44. Ἀσκωλιάζων] Ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἀλλόμενος, dicitur & ἀσκωλίζων *Heſych.* apud quem reſcribe ἀλλόμενοι ἀσκωλιάζειν. Illud eſt quod Galli dicunt *aller à croche pied*, cum pes alter incurvatur: hanc vocem multis interpretatur Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Pluton. *J. B.*

45. Οὐκ ἀκμὴς] Μὴ κεκμηκώς. *J. B.*

46. Λιγυρίζοντας] Ἄδοντας quia ᾠδὴν λιγυρὴν dixerunt *Homer.* & *Heſiod.* de his ruſticorum cantilenis *Long.* lib. 2. & 4. ποιμεν. *J. B.*

49. Ἄνδηρα] Τὰ χείλη τῶν ποταμῶν. De quibus dixi ad lib. 1. *Heliod.* *J. B.*

Ἄνδηρα] *Heſych.* ἄνδηρον, ἄκρον, καὶ τὰ χείλη τῶν ποταμῶν. *F. G.*

καὶ ὅτι καύματα ἦν. οἶδα δὲ ὡς ἐν κρύει σφοδρῷ γίνεται τὰ καύματα. ἐγὼ δὲ ἐξελθὼν τὰ σκεύη, σκόροδά τε εὗρον ἐν αὐτοῖς πεφυκότα, καὶ [a] γηπαττάλους τινὰς ἀνορύξας, καὶ τῆς σκανδίκων, καὶ [b] βρακάνων [c] λαχανευσάμενος, ἔτι δὲ κάχρυς πριάμενος (ἦπω δὲ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαι ἦσαν, ὡς αὐτοποδητὶ βαδίζειν) ἀνατεθεὶς ὅπῃ τὴ ἀγράβην, [d] ἐδάρην τὸ ὄρρον. καὶ νῦν βαδίζω τεθορυβημένος ἐν τῷ περινεῴῳ, καὶ νῦν βαδίζω

goris causſa, tum quod eſſent uſtiones: noſtè autem in frigore vehementi uſtiones exiſtere. Ego autem obiens vervacta, alliaque invenè ſibi nata, & effoſſis quibusdam terrae clavis, & ſcandicibus, & bracanis pro olere lectis, eruticisque inſuper cachrybus, (nondum autem odorifera erant prata, ut meis ipſe pedibus ambulare mallem) in mulam iterum impoſitus excoriatus ſum in perinaeo, & nunc incedo cum

a Γηπαττάλους] Γῆ παττάλους *Coll.* Cum vulgata facit M. & *Fl.* &c. b Βρακάνων] Βραχάνων *Coll.* Nil mut. *Fl. H.* M. &c. c Λαχανευσ.] Λίχν. *Fl.* d Ἐδάρην] Edd. priores ἐδάρθην male.

52. Καὶ ὅτι καύματα ἦν] Ἔοικε τὰ ὑπὸ τοῦ κρύους γινόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. ἀρώματα δὲ, τὰ ἀρότρῳ ἐξειργασμένα πεδία. σκάνδικες ϛ βράκανα, εἴδη λαχάνων. κάχρυς δὲ, (1) σίτηρον ὄσπριον. τὸ δὲ ἐδάρθη τὸ ὄρρον ἀντὶ τοῦ ἀνεσύρθη, ἑτρίβη τὸ ὑποταῦρον, ἤτοι τὴν τράμιν. λειμβόπωλις δὲ, ἡ τὰ (2) ἁλιλεσμένα (3) ὄσπρια, ἤτοι τὰ βεβρεγμένα πωλοῦσα. οἱ δὲ (4) ἰατροὶ λέγεσθαι φασὶ, καὶ τὸ τοῦ ὠοῦ ἀχρόν. γρυμειοπώλης δὲ ὁ τὰς ὑτελεῖς ὀπώρας πιπράσκων. (5) σίλγη δὲ . . . . . πυριάτης δὲ καὶ ἐγκρυφίας ἀρτοί εἰσιν. ὁ μὲν ἐν κλιβάνῳ, ὁ δὲ ἐγκρυφίας ἐπὶ τῇ σποδῷ ὀπτηριῷ. γήτεια δὲ τὰ κρόμμυα. οἴβος δὲ τὸ (6) τετραχήλιον, ἀπὸ τοῦ ὄπισθεν, κρίας. λαγάνιον δὲ, τὸ ὑπὸ τὸ τράχηλον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. σίλλος δὲ ἐστιν, ὁ διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. ἡδύσειν δὲ, τὸ (7) σκεδάζειν ἤτοι μαγειρεύειν. καρδοπος δὲ ἡ μάκτρα, ἤτοι ἡ πλατεῖα (8) σκάφη. ξηραλοιφῶν δὲ ἐστι, τὸ ἄνευ λουτροῦ ἀλείφεσθαι ἐλαίῳ. γυάψασα δὲ, τὸ τῷ σκιατηρίῳ τὴ σκάφης ἤτοι τῷ

ἀρολογίου (9) μίσον ἐπανεστηκὸς κανόνιον λέγει, ὃ τὰς ὥρας δείκνυσι τῇ ἑαυτοῦ σκιᾷ. πόλον δὲ τὸ μίσον καὶ κοῖλον τοῦ αὐτοῦ ἀρολογίου λέγει. καριμάντας δὲ τοὺς σύγκλυδας οἶμαι, καὶ συρφετώδεις φησί. βύζω δὲ ἐπιῤῥημάτικῶς ἀκουστέον τὸ οἴοισι λῷστ' ἦν συνέχειαν τοῦ ὄχλου ϛ τὴν πίλησιν παραπεφυσημένους ἐσάναι, καὶ ὠθεῖν τε ϛ ἀθίζειν. τοῦτο γὰρ τὸ ὠσίζειν σημαίνει. τὰ κόρα δὲ δηλονότι δυικῶς τὰς κόρας σημαίνει τῶν ὀφθαλμῶν. σκαρδαμύττειν δὲ, τὸ σκαίρειν πυκνῶς τὰ βλέφαρα. φαρμακᾶν δὲ τὰ ὄμματα φησὶν, ἀντὶ τοῦ (10) φαρμάκου ἤτοι ἰατρίας διΐζειν. *V.*

55. Γηπαττάλους] Γραι. γῆ πατάλου. *G.*

56. Σκανδίκων καὶ βρακάνων] Εἴδη λαχάνων εἰσὶ σκάνδικες ϛ βράκανα. *V.*

Ibid. Βρακάνων] Δύσπλειΐα λάχανα. *V.* Ἄγρια ϛ δύσπλυτα *Coll.*

57. (11) Κάχρυς] Ὄσπρια. *V.*

(1) Σίτηρον] Σίτορον Ed. *Cler.* Mutavit *M. du S.*
(2) Ἁλιλεσμ.] Ἡλισμένα ante legebatur. Correxit Idem ex C. *Abb.* & Cod. altero V. (in quo tamen λευκοπώλης eſt.)
(3) Ὄσπρια] Ὄσπρια hic & alibi in Scholiis hiſce adſpirare invenio. *Suidas* autem in λευκοπώλης ὄσπρια bis laevigat, & alibi, rectiusque ſic ſcribitur. cumque Scholiaſtes etiam interdum ὄσπρ. habeat, ſic dedi; nec poſtea monebo. *J. F. R.*
(4) Ἰατροὶ] Ex V. altero & C. *Abb.* ἰατρεῖον enim male hic antea edebatur.
(5) Σίλγη δὲ] C. *Abb.* σίλγη δὲ † πυριάτης δὲ καὶ. Unde liquet excidiſſe Scholium. Eadem lacuna in M. *M. du S.*
(6) Πιριτραχήλιον] Διριτραχήλιον V. aliunde huc tranſlatum. *M. du S.*
(7) Σκευάζειν] Κευάζειν ante edebatur, quod correxit Idem.
(8) Σκάφη] Ἐφὶ σκάφη ante legebatur: ſed ἐφὶ deſevit Idem.
(9) Μίσον] Μίγα Exc. *G.* Μίσον cum V. C. *Abb.*
(10) Φαρμακᾶν] Φ.——κ̄· V. i. e. φαρμακῶν. *M. du S.* Sed φαρμάκων ſaltem ſcribendum, nimis notum. *J. F. R.*
(11) Κάχρυς] Καὶ χρῶν editum inveni; ſed facilis erat correctio. *J. F. R.*

52. Καύματα] Profert hunc locum Clar. *Caſaubon.* Animad. ad Athen. cap. 19. lib. 3. Junge ab eo dictis Interpr. *Virg.* ad illud Georg.

Borea penetrabile frigus adurit.

Sic apud *Long.* lib. 3. ποιμεν. κρύῳ μὲν ἦν ἐξαίσιον ϛ αὔρα βορείῳ ὑπέκαε. *Piſid. Coſmurg.*

Χειμῶνος ὥρα, καὶ τὰ δένδρα σωτόμως
Ἐκ τῆς πυρώγρας τὸ κρύους μαραίνεται.

J. B.

Καύματα] Pompejano tribuit *Athenaeus* 98. A. B. quem ὁπλοματοθήκαν σοφιστὴν vocat. *M. du S.*

53. Τὰ καύματα] *Uredines. Plin.* L. XVIII. c. 28. *Plerique dixere rorem inuſtum ſole acri frugibus rubiginis cauſſam eſſe, & carbunculi vitibus. Quod ex parte falſum arbitror, omnemque uredinem frigore tantum conſtare.* Τὰ καύματα uredines, *des jarſures.* *F. G.*

54. Ἀρώματα] Τὰ ἀρότρῳ ἐξειργασμένα πεδία, ἀροτριάματα, γεννήματα. *Heſych.* Schol. *Ariſtoph.* ad Pac. *J. B.*

55. Γηπαττάλους] Γηπάττυλοι, εἴδη λαχάνων. *J. B.*

Γηπαττάλους] Terrae plantas puto eſſe, quaſi paxillos ſeu clavos. Dicit enim *Feſtus* in voce *impages*, *dicuntur agricolae pangere plantas, id eſt infigere*, quemadmodum ſcilicet clavi panguntur. *A. V.*

56. Σκανδίκων] *Heſych.* Σκάνδιξ, λάχανον ἄγριον. *Ariſto-*

cum dolore & ſudo frequenter, & langueo corpore, atque opus habeo pernatare in aqua plurimum. Gaudeo autem feſſus ablui.

ὀδυνηρῶς, καὶ ἰδίως θαμὰ, καὶ μαλακιῶ τὸ σῶμα, καὶ δέομαι ἀθανεῦσαι ἐν τῷ ὕδατι ὀπιπλεῖστον, χαίρω δὲ μὴ κάμαλον [e] ἀπολυόμενος.

3. *Decurram igitur ipſe quoque ad puerum, quem credibile eſt aut apud piſcium venditricem, aut ſalſamentarium me expectare. Quamquam praedictum ipſi fuerat, ut occurreret.*

[f] Ἀποθρέξομαι οὖν καὶ αὐτὸς [g] τὸν παῖδα, ὃν εἰκὸς ἢ παρὰ τὴν λεκιθοπώλιδι, ἢ παρὰ τὸν γρυμαιοπώλην με περιμένειν. καίτοι προηγόρευτο αὐτῷ ὑπὸ τὰ [g] Σέλγη ἀπαντᾶν.

e Ἀπολούμενος] Edd. Ἀπολόμενος W. & *Fl.* f Ἀποθρέξ.] Ἀποθρίξ. Conj. ap. *B.* g Σέλγη] Nihil mutant Edd. nec M. Γέλγη *Meurſ.*

62. Διαπῦσαι] Ἀντὶ τοῦ κολυμβῆσαι. *V.*

66. Λεκιθοπώλιδι] Λεκιθόπολις ἡ τὰ ἀλληλισμένα ὄστρια, ἤτοι τὰ βεβορυγμένα πωλοῦσα, οἱ δὲ ἰατροὶ λέκιθον φασὶ τὸ τοῦ ὠοῦ ὑγρόν. *V.*

67. Γρυμαιοπώλην] Γρυμαιοπώλης δὲ ὁ τὰς (12) εὐτελεῖς ὀπώρας πιπράσκων. *V.* At in altero Mſ. V. ſic legitur: (13) Γρυποπώλῃ] Ἔστι δὲ ὁ τὰ εὐτελῆ σκεύεσι πωλῶν, παρὰ τὸ γρῦ. Οὕτως δὲ Ἀθηναῖοι τὸν ῥύπον φασὶ τὸν ὀνύχων.

68. Τὰ σίλγη] Κοινὰ διαπυτήρια. *V.*

(12) Εὐτελεῖς] Εὐθαλεῖς Ed. *Clar.* Correxit *Solanus*, non indicans unde: ſed facile erat e re ipſa, & ſequentibus id videre. De γρῦ conf. *Suid.* qui eandem rationem adfert; ſed & addit, alios γρῦ a porcorum voce derivare. At ibidem bis in Ed. *Hagen.* Suidae legitur γρυτόπωλις, quorum alterutrum in γρυτοπώλης vel γρυτόπωλις mutandum foret; ſi γρυπόπωλις quod hic in *Schol.* ſequitur, verum eſſet. *J. F. R.*

(13) Γρυποπώλῃ] Forſan Γρυτοπώλῃ. *J. F. R.*

57. Κάχρις] Ὄστριον. *J. B.*

60. Ἐδαφίζω] Ἐδάφω. *F. G.*

Ἐδαφίζω] Quod eſt in omnibus, quos vidi, editis, nihili eſſe puto. Legi & interpretatus ſum ἐδάφην. Nota vocis δάφω ſignificatio. Vidit idem, credo, *Mitylus*, qui vertit *attrivi ſummum podicem*, melius ad intellectum: ſed volebam propius adſequi verbilegulum Lexiphanem. *J. M. G.*

63. Ἀπολουμ.] W. & *Fl.* uti vult *Caſaubonus* emendari, ad *Athen.* 189. In aliis ἀπόλουσαι. *M. du S.*

65. Ἀποθρίξομαι] Quidam legunt ἀποθρίξομαι, depilabo. *J. B.*

Ἀποθρίξ. — τὸν παῖδα] Vertunt *Curriculo puerum ablegabo.* Emenda: *Curriculo ad puerum ibo.* *F. G.*

Ibid. Αὐτὸς τὸν παῖδα] Puto hic excidiſſe praepoſitionem, legendumque, ἀποθρίξομαι ὧν ἐς αὐτὸς ὡς τὸν παῖδα. Ἢ ὡς inter dictantem & excipientem nimis facile perire potuit. Κακοζηλία non videtur in omiſſa praepoſitione, ſed in compoſito ἀποθρίξομαι. Λεκιθοπώλιδα quae ſtatim ſequitur interpretari etiam licebat *ovorum venditricem*, ſi credimus ſcholiis ad h. l. & ad *Ariſtoph.* Plut. v. 427. *J. M. G.*

66. Λεκιθοπώλιδι] Τὰ ἀλληλισμένα ἢ βεβορυγμένα ὄστρια πωλοῦσαν. *J. B.*

Λεκιθοπώλιδι] Forte λεκιθοπώλιδι. *Heſych.* Λευκὴ, παροψίς. *F. G.*

Λεκιθοπώλιδι] Ego nihil mutandum cenſeo; niſi quod majus Λ. quod in *Pariſ.* erat, quaſi nomen proprium eſſet, ſuſtulerim; nam quod & ibi, & ap. *Benedict.* vertitur *Lecithopolidem*, nihili eſt: nec obſtat quidquam, quin cum Scholiaſta *Ariſtoph.* vertamus *ovorum venditricem*, ejusmodi enim conditionis, non nominis feminam intelligendam patet ex ſeq. γρυμαιοπώλην. *Kuſterus* ad Ariſtoph. Plut. 427. ubi λεκιθόπωλιν occurrit, ait: „ Mirum eſt, Lucianum inter re„ liquas voces vel barbaras, vel κακοζήλως formatas „ & hanc Lexiphani ſuo tribuere p. 822. Ed. *Amſt.* „ (i. e. h. l.) cum Atticos olim ea uſos fuiſſe vel ex „ hoc loco *Ariſtophanis* conſtare poſſit ". Si *Gujetus* igitur ideo mutationem quaeſivit, quia vox proba eſt, minus abſurde egit. At non credo eum de Ariſtophane cogitaſſe, alioqui addidiſſet. *J. F. R.*

67. Γρυμαιοπώλην] Τὰς ὀπώρας πιπράσκοντι, ἢ ἰχθύδια ἐν τῇ ἰχθυοπωλείᾳ apud eum qui vendit piſcium inteſtina ſive quisquilias quae γρυμαίαι ἢ γρυμαῖαι. de qua dictione *Caſaubon.* ad Athen. cap. 11. & 19. lib. 7. ubi reprehendit eos qui ſacculum vertunt. Inde γρῦ *hilum*, quales minuti illi piſciculi, de quibus *Apuleius* libr. 2. Mileſ. *J. B.*

Γρυμαιοπώλην] *Heſych.* Γρυμαία ἰδὼς, καὶ ἀγγεῖον σκευοθήκη, ἐν ᾧ ἡ γρύτη ἤδη δὲ ἐς λιπτὰ σκεύαρια, ἃ ἐς γρύτλα λέγομεν. Locus corruptus eſt apud Heſychium. *F. G.*

68. Ἐπὶ τὰ Σίλγη] Locus hic, ut alii multi in cacozelo iſto, perobſcurus, quem ut concipiam, altius repetenda mihi vocis originatio. Σίλγη πόλις ἐν Πισιδίᾳ, ὅπου κακῶς ἔζων οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀκόλουθοι ἐκοινόνουν, ut teſtatur *Scholiaſt.* Ariſtophan. ad Veſp. Igitur qui totam hanc narrationem attente perleget, videbit Lexiphanem voluiſſe intelligere τὰ κοινὰ διαπυτήρια, non tam hominum ad ea confluentium multitudinem denotans, quam res communes ſive viles de quibus hic perpetuus ſermo eſt; detorta ſane metaphora, qui-

τᾶν. ἀλλ' εἰς χωρὸν ἥτοσι αὐτὸς ἐμπολήσας γε ὡς ὁρῶ πυριάτλιν τέ τινα, καὶ ἐγκυρ-
φίας, καὶ γήτεια, καὶ φύκας, καὶ οἷον τουτὶ, καὶ [a] λωγάνιον, καὶ τῆς βοὸς τὸ πολύπλυχον ἔγκαλον, καὶ φάκλας. Εὖγε, ὦ Ἀττικίων, ὅτι μοι ἄκαλον ἐποίησας τὸ πολὺ τῆς ὁδοῦ. Ἐγὼ δὲ, ἢ δ' ὅς, σίλλος, ὦ δέσπο-

reret ad panes. Sed opportune hic ipse adest mercatus, ut video, clibanarium panem, & alios subcinericios, & cepas, & fucas, & illum oebum, & illud multorum foliorum bovis inteſtinum, & phoctas. Euge Atticio, compendi mihi feciſti majorem viae partem. Ego vero, inquit ille, ſtrabus, here, factus ſum,

a Λωγάνιον] *Vorſt.* Λαγώνιον.

70. Πυριάτλιν] (1) Πυριάτης δὲ ὁ ἐγκυφίας. ἐπὶ τῆς σποδοῦ ὀπτηθείς. *V.*

71. Γήτεια] Τὰ κρόμυα. *V.* Ita hic editum invenio. At ſupra recte κρόμμυα.

Ibid. Οἷον] Περιτραχήλιον ὄπισθεν. *V.*

72. Λωγάνιον] (2) Λωγάνιον δὲ ὑπὸ τῆς τραχήλου, καὶ μαλίσκα τῆς βοῶν. *V.* At in altero ejusdem Voſſii Cod. in forma quam quartam vocant, idem Scholion ſic legitur: Λωγάνιον] Ἀμβρακιῶται δὲ Ἠπειρῶται τὸ ἀπὸ τοῦ τραχήλου φασὶ τῆς βοῶν ἀγόρμιον χάλασμα, καὶ λῆγον εἰς τὸ μεσαῖον τῆς βραχιόνων, ὡς φησὶ ὁ Διονύσιος (3) Ἰτυκαῖος. ἔστι δὲ (4) ἡ Ἰτύκη πόλις Σικελίας. ἔοικε δὲ ὁ βοὸς λέγειν λωγάνιον, ἀλλὰ ζώων ἑτέρων τὸ σηθύνιον. τὸ δὲ τῆς βοῶν δὲ ἄχρηστον τοῦτο τὸ μέρος ὁ δὲ λαμυρίδας φασί.

75. Σίλλος] Ὁ διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. *V.*

(1) Patet aliquid omiſſum; nam in altero V. Cod. in fol. diſtinguitur πυριάτης ab ἐγκυφίας. Vid. ſupra haec omnia ad unum ſcholion relata, ad verba: Καὶ ὅτι καύμαλα ἦν. *J. F. R.*

(2) Λωγάνιον] Λογάνιον legebatur per ὁμικρὸν in utroque hoc Scholio Impr. & M. *M. du S.*

(3) Ἰτυκαῖος] Ἐν πρώτῳ τῶν. Sic M. i. e. γεωγραφείας. *M. du S.*

(4) Ἡ Ἰτύκη] Sic praeeunte *Solano* dedi. Ἰτύκη enim Ed. *Clar.* & à aberat. *J. F. R.*

dam hic legunt τ' ἀσιλγῆ mendoſe. *J. B.*

Ibid. Τὰ Σίλγη] Loci nomen Athenis. *F. G.*

Ibid. Σίλγη] *Meurſius* ex *Polluce* IX. 5. & X. 11. emendat in γίλγη mutans. Sed repugnant libri & M. Extat *Eupolidis* fragmentum, in quo eodem quo hic ſenſu γίλγη reperitur. Vid. *Potter.* p. 38. f. *M. du S.*

70. Πυριάτλιν] Τὸν ὑπ' αὐλιδάρου ὀπτηθέντα ἄρτον: alii tamen πυριάτλιν idem eſſe dicunt ac πύον, quod conveniret cum dulciariis. Interpr. *Ariſtophan.* ad Veſpas. *Caſaub.* quae Gallis *tarteletes.* *J. B.*

Πυριάτλιν] Πυριατὸν τὸ *Heſych.* πυριάτης *coloſtrum*, i. e. lac primum quod decoquitur. Aliter interpres. *F. G.*

Πυριάτλιν] *Bourdelotius* provocat ad *Veſp. Ariſtophanis.* Vid. igitur ibi verſ. 708. At πυαρίτην ibi legitur, & *Scholiaſt. Biſet.* ait hoc magis analogicum eſſe quam πυριάτλιν etſi idem ſignificet. Alter autem Scholiaſt. πυριάτην legit & exponit, τὸ ἐφθὸν γάλα. ſive generaliter τὸ πυρίφθον &c. *J. F. R.*

Ibid. Ἐγκυφίας] Ἄρτους τοὺς ὑπὸ σποδοῦ. De quibus jam dixi, ubi de Empedocle cinericio. *J. B.*

Ἐγκυφίας] Probum eſt. Ipſe noſter alibi utitur Dial. *Men.* & *Aj.* ſeu N. Δ. XX. Et *Hippocr.* Pop. Morb. VII. teſte *Caſaub.* ad Athen. p. 209. 58. apud quem itidem extat 110. A. *M. du S.*

71. Γήτεια] Κρόμυα. Hanc dictionem varie Grammatici efferunt, γήτια, γήθυα, γήτεια. De quibus *Heſych. Suid.* *J. B.*

Ibid. Καὶ φύκας] Legendum φύσκας. *Heſych.* φύσκη, κοιλία, καὶ τὸ παχὺ ἔντερον. *F. G.*

Ibid. Οἷον] Τὸ ἐπιτράχηλον, τὸ ὑπὸ τῆ τραχήλου, τῆ βοὸς κάλλιστον. *Poll.* *J. B.*

Οἷον] Οἷον τῆ τραχήλου τῆ βοὸς τὸ κάλλιστον. *Poll.* *F. G.*

72. Λωγάνιον] An λαγάνιον, ſeu λαγώνιον. *Heſych.* λαγάνεια, λαγοῦ κρέα. *F. G.*

Λωγάνιον] Lege λαγάνιον, i. e. λαγῶα κρέα. *A. V.*

Λωγάνιον] *Heſychius*, λωγάλιον τῆ βοῶν τὸ ὑπὸ τῆ τραχήλου χάλασμα. *Suidas*, Λωγάδιος, ὄνομα κύριον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ σηθος. *J. M. G.*

73. Φύκτας] A φύγω. i. e. φρύγω ſeu φύζω. *F. G.*

74. Ἄβατον ἐποίησας] Ἄβατος ex eo genere eſt ex quo ἄχρηστος & ἀφόρητος, cum hoc non *intolerabilem*, ſed *nondum geſtatum*, illud non *inutilem*, ſed *nondum uſurpatum* ſignificat. ita nempe ἄβατος ὁδὸς non *inacceſſa*, ſed *quam non opus fuit facere.* De prioribus duobus Caſaubonus ad Athen. III, 18. Caeterum videtur *Atticionem* ſtudio vocaſſe hunc ſervum Lucianus, ut abſurdam Atticiſmi affectationem notaret, ac deinde *Onomacritum*, ac poſtea *Onoparchum* quaſi tu *judicem*, *principemve* nominum dicas: ſic *Hellanicum*, ut germanum *Graecum.* *J. M. G.*

75. Ἦ δ' ὅς] Vid. paullo ſupra ad pr. c. 2. *J. F. R.*

Ibid. Σίλλος] Διάστροφους τοὺς ὀφθαλμούς. *J. B.*

Σίλλος] I. e. *Strabo*, idem quod ἴλλος ap. *Euſt.* cujus fem. ἰλλὶς. *Heſych.* διπλάλλω cognatum. *F. G.*

79. Ψύτταν] A ψύττω. Quod etiam ſpiro ſignificat, itaque inter varias hujus vocis acceptiones, recte *Heſych.* ψύττα, ἐπὶ τῆ ταχέως ἀποθραμεῖν λέγεται. Igitur ψύτταν καλατεύσας, ταχέως θραμών. *J. B.*

Ψύττα] Ψύττα, ἐπὶ τῆ ταχέως ἀποθραμεῖν λέγεται. *Heſych.* aut. Epiſt. Saturn. 2. t. p. 839. ψύτται καλατεύσαι. utrobique ψύττα legi i. e. ταχέως, placet. *F. G.*

Ψύτταν καλατ.] Vid. nott. ad Is. *a.* c. 35. *Vorſtius* conjicit legendum ψιττὸν, h. e. ταχέως. Sed nihil mutandum. In W. & *Fl.* Ed. ψύττα κ. Vid. *Eurip.* Cy. 565. A. *M. du S.*

Ψύτ-

ſum, te dum circumſpicio. Tu vero ubi coenabas heri? num apud Onomacritum? Non per Jovem, inquam, *verum rus abieram, cito percurrens: noſti autem quam ſim amans ruris. Vos autem forte putabatis me ſonare cottabos. Sed intro abi, haecque & alia con-*

τα, γεγένημαι, σὲ θεωρῶν· σὺ δὲ ποῦ χθὲς ἐδείπνεις; μῶν παρὰ Ὀνομακρίτῳ; ἦ μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἀλλ' ἀγρόνδε ὠχόμην, [b] ψύτλαν καλατείνας, οἶσθα δὲ ὡς φίλαγρός εἰμι, ὑμεῖς δὲ ἴσως ᾠήθητέ με λαταγεῖν κοττάβους· ἀλλ' εἰσιὼν, ταῦτά τε

[b] ψύτλαν] Forſan ψιττὸν h. e. ταχίως *Vorſt.* Ψύτλα *Fl.* & W.

79. (5) Ψύτλαν] Ταχίως. *V.* Sed in altero eiusd. Cod. ſic legas: Ὠχόμην ψύτλα] Ἀντὶ τοῦ ταχίως δραμών. Sed M. Ψύτλα κ.] Ταχίως δραμών.

Ibid. Καλατείνας] Δραμών. *V.*

80. Λαταγεῖν] Τὸ δὲ λαταγεῖν τὸ σῶμα πληροῦν ἢ ὕδατος ἢ οἴνου, καὶ τῇ πλάσιγγι ἐναποχέειν. ἡ βαρυνομένη ταῖς ἀνθρωπαρίοις προσέκρουσεν ὑποκειμένοις καὶ (6) κοτταβοῦν ἀπιτίλω. &c. de Cottabo require in fine Plauti impreſſi Mediolani. *G.*

Λαταγεῖν κοττάβους] Εἶδος παιδιᾶς ὁ κότταβος τοιοῦτο. μίσον ἵσαται χάραξ ἄνωθεν ζυγὸν κατὰ κορυφὴν ἐπαιωρῶν. καθικάτερον δὲ ἄκρον ὁ ζυγὸς πλάσιγγας φέρει, ἀνθρωπαρίων ταῖς πλάσιγξιν ὑποκειμένων. ὁ κοτταβίζων τοίνυν λαβὼν εἰς τὸ σῶμα ὑγρὸν ὁτιοῦν εἶδος ἢ ὕδατος, καὶ πλήσας (7) τὰς γαύβους, ἀφίησι λέγων τὸ χειλίον ὑπὸ μίαν ταγόνα τῷ ὑγροῦ κατὰ τὸ πλασίγγιον. αἱ δὲ διξήμβωμοι κοῖλαι ὖσαι, κὰ καθελκόμβαι τῷ βάρει, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν τῷ ὑγροῦ φέρονται κατὰ τὸ ὑποκειμένων ἀνθρωπαρίων, καὶ κρούσασαι ἅπα μίαν ἑκατέρα κατὰ τὴν ἀντροζυγίαν τοὺς ἀνθρώπους τοιοῦ ἦχον ἀποτελοῦσιν, εὐφραίνει τὸ (8) ἐρώντα, ὡς τὸ παιδικῶν κάλυξ ἔχοῦντα. ἐραῖνη γὰρ ἡ παιδιά. εἰ δὲ τὸ πλασίγγιον ἡ λάτραξ λέγμάρτοι, ἀτταλος δοκεῖ ὁ ἐρῶν, καὶ ὑπὸ τῶν παιδικῶν ἠμελῆσθαι. καλοῦνται δὲ τὰ (9) ἀνθρωπαρία μάνεις. Οἱ ἀκριβέστερον δὲ περὶ κοττάβων λέγοντες, δύο φασὶν εἶναι εἴδη κοττάβων, (10) καλακτὸν, καὶ δὶ ὀξυβάφων. ὁ μὲ κατακτὸς τοιοῦτος. ἦν (11) τι οἰονεὶ λυχνεῖον ὑψηλὸν ἔχον ἐν ἑαυτῷ πρόσωπόν τι, ὃ ἐκαλεῖτο μάντης, ἐφ' ὃ εἶδει πεσεῖν τὴν καλάβαν λεμνίσκου πλάσιγγα, ὡς Ἀριστοφάνης φησί. Γενήσεταί σοι τὸ καλακτῶν κοττάβων. ὁ δὲ δὶ ὀξυβάφων τοιοῦτος. ἀγγεῖόν (12) τι λουτηριδίῳ ἐοικὸς πλῆρες ὑδάτος ἐτίθετο, ὀξυβάφων κενῶν ἐπιπλεόντων, ἅπερ ἦν καταδῦναι ταῖς ἀπὸ τῶν σωμάτων προϊούσαις λάταξιν ὁ ἀγών. (Ἀριστοφάνης Ἀφροδίτης γοναῖς. Ἐγὼ πιδιζῶ καθ' αὐτὸν κότταβον ἄφεις, ἐπὶ τὴν πλάσιγγα ποιήσεις πεσεῖν πλάσιγγα ποιεῖν τοῦτο τὸ) (13) πλάσιγγας δὲ τὸ ὑποκείμενον ἄνω τὸ μικρὸν, τὸ πινακίσκιον λέγει. ἐὰν δὲ μόνον τύχῃ αὐτῆς, ἐπὶ τ (14) μάνιν πεσεῖται. παρῆλθε δὲ ὁ κότταβος εἰς τὰ συμπόσια, ἀπὸ τ περὶ Σικελίαν πρῶτον (15) εἰσαγαγόντων. πρὸς δὲ τούτοις κυκλοτερεῖς ἐποιοῦντο οἱ δεῖπνοι, ἵνα πάντες, εἰς τὸ μέσον τεθέντος τοῦ κοττάβου, ἔχοιεν ἐξ ἴσου τ (16) ἀπο-βάσσων ταῖς λάταξι βάλλειν, καὶ περὶ νίκης ἀγωνίζωνται. (17) ἐ τῷ βάλλειν δὲ μόνον ἐφιλοτιμοῦντο, ἀλλὰ καὶ τῷ καλῶς. ἐπὶ γὰρ τοῦ ἀριστεροῦ ἀγκῶνος τὰς ἑαυτὸν ἐκρεμάσας, ὑγρᾷ ἀφίει τὴν λάταγα, ὡς ἰνίους μάγα φρονεῖν ἐπὶ τῷ κοτταβίζειν (18) ἢ ἐπὶ τῷ ἀκοντίζειν. δοκεῖ δέ μοι ϵ τὸ σὺ τῇ σιωπηθείσῃ κοττίζειν ἀπὸ τούτου (19) βαρβαρῶς καὶ (20) παρακεκομμένως εἰρῆσθαι. *V.*

(5) Ψύτλαν] Ψύττα erat in Impreſſ. & M. & ex expoſitione patet pro adverbio a Scholiaſte ſumptam. *M. du S.*

(6) Κοτταβοῦν] Sic h. l. ſcriptum inveni; ſic & in medio Scholii ſequentis: ſed *Suid.* & alii Lexicogr. ſcribunt κόττα-βον. Et V. modo hoc, modo prius habebat; verum curavimus ut ille ſaltem ſibi ſimilis eſſet. *J. F. R.*

(7) Τὰς] Ed. *Cler.* male τὰν. Et mox διὰ omiſſum erat; utrumque correxit *M. du S.*

(8) Ἔρωντα] Lege ἐρῶντα. *M. du S.*

(9) Ἀνθρωπαρία μάνεις] Ἀ——τάμαίμητης. V. Illud emendatum adſcripſerat Iſ. Voſſius. *Jac. Gronov.* ἀ. μάνης M.

(10) Καλακτὸν] Καλακτῶν ante editum, & mox iterum δὶ omiſſum. quod praeeunte *Solano* correxi. *J. F. R.*

(11) Τι —— ἔχον] Τι & ἔχων ante editum, ex C. Abbatis & M. correxit *M. du S.*

(12) Τι λυτηρ.] Ita dedit idem pro vulgato τῇ λυτρίδιῳ; etſi non addit, unde hauſerit.

(13) Πλάσιγ.] Reliqua hujus Schol. in C. Abbatis non leguntur, uti neque ea quae in principio dicta ſunt. In M. duo ſunt Scholia diſtincta. *M. du S.*

(14) Μάνιν] Μάνιν ante edebatur. Sed μάνιν legend. ex praeced. patet: & ſic recte M.

(15) Εἰσαγαγόντων] Εἰσαγόντου Ed. *Cler.* male, & mox τοῦτο habebat eadem pro τούτοις. Paullo poſt τιθέντος in τιθέντι etiam mutavit *M. du S.*

(16) Ἀποβάσσων] Lege ἀποξέων. *M. du S.*

(17) Οὐ τῷ] Ex emendat. *Gronov.* & M. ὅτω enim antea male. Ex eodem M. τῷ καλῶς reſtitutum, pro vulg. τὸ.

(18) Ἢ ἐπὶ] Deeſt μᾶλλον. *M. du S.* Poſſumus tamen eo carere: exempla dedi alibi; plura dabo deinde. *J. F. R.*

(19) Βαρβαρῶς] Βάρβαρον editum fuerat; ſed βαρβαρῶς dedimus ex M. & Exc. *G.* *M. du S.*

(20) Παρακεκομμένως] Lacuna eſt in V. hunc in modum παρα —— εἰρῆσθαι, quam ita, ut jam edidimus, implet C.

Ψύτταν κατατείνας] Suſpicabar legendum ψύττα κατατείνων, atque ψύττα eſſe ὀνοματοποιημένον, celeritatem motus indicans, qualia habent omnes linguae: ſuadere id mihi videbatur praeter ſcholia ad h. l. ipſe *Heſychius*, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τῶ ταχίως δραμεῖν λέγει. Eſt autem hoc κακόζηλον maxime in ſcripto ſerio talia immiſcere. *J. M. G.*

80. Λαταγεῖν κοττάβους] Παίζειν. Nam λαταγεῖν κοττάβους, ἢ κοτταβίζειν, εἶδος ἐρωτικῆς παιδιᾶς. Recteque *Heſych.* λάταξ, ὑφος κοττάβου ὁ ἀπὸ πετρίου γυνόμβος. Recte inquam, ille, nam ludendo, cottabos cogebant ſonum emittere *Valer. Max.* cap. 11. lib. 3. *Theramenes porrectam veneni potionem non dubitanter hauſit, quoſque ex ea ſuperfuerat jocabundus inliſum humo clarum edere ſonum coëgit.* Copioſe de variis cottaborum generibus *Tzetz. Scholiaſt.* Ariſtophan. *Athen.* viri Clariſſimi *Flor. Chriſtian.* ad Veſpas. *Theodor. Marcil.* ad Horat. hic luſus apud Gallos *caſſe-pot.* *J. B.*

81. Κοττάβους] *Si trulla inverſo crepitum dedit aurea fundo.* Juven. Sat. III. 108. *A. V.*

καὶ τὰ ἄλλα ἡδύνειν, καὶ τὸ κάρδοπον σμῆν, ὡς θριδακίνας μάθητε ἡμῖν.

Ἐγὼ δὲ ξηραλοιφήσω ἀπελθών. καὶ ἡμεῖς, ἦδ' ὃς ὁ Φιλῖνος, ἐγώ τε καὶ Ὀνόμαρχος, καὶ Ἑλλάνικος αὐτοὶ [a] ἑψόμεθα. καὶ γὰρ ὁ γνώμων σκιάζει [b] μέσην τὴν πόλον. καὶ δέος μὴ ἐν λυτρίῳ ἀπολυσώμεθα, κατόπιν τῶν Καριμάντων, μὴ τῇ σύρφακος βύζην [c] ὠθιζόμθοι. καὶ ὁ Ἑλλάνικος ἔφη, Ἐγὼ δὲ καὶ δυσωπῶ, καὶ γὰρ τὰ κόρα μοι ὑπιτεθόλωται, καὶ σκαρδαμυκτῶ θαμὰ, καὶ ἐπιδακρύς εἰμι, καὶ τὰ ὄμματά μοι φαρμακίδιτο, & expurga mactram, ut lactucinas nobis subigatis.

4. *Ego vero ad siccam unctionem discedam.* *Nos vero*, inquit *Philinus*, *ego nempe, & Onomarchus & Hellanicus sequemur. Etenim gnomon mediam jam aream inumbrat, & metus est ne in turbido aliorum sordibus balneo abluamur, post Carimantes, cum fece plebis confertim trudendi. Et Hellanicus, Ego vero*, inquit, *etiam aegre video; etenim utraque mihi pupilla turbida est, ac frequenter conniveo, & facilis lacrumarum fum, & medicamenta desiderant oculi, atque*

a Ἑψόμεθα] Ἑψόμεθα *Exc.* Ἐψίμεθα L. b Μέσην πόλον] Μέσην τὴν πόλον W. non comparet artic. in Edd. c Ὠθιζόμθοι] Nil mut. Edd. nec M.

82. Ἡδύνειν] Σκιάζειν, ἤτοι μαγειρεύειν. *V.*
Ibid. (1) Κάρδοπον] Μάκτραν. *V.*
Ibid. Σμῆν] Καθαίρειν. *V.*
83. Θριδακίνας] Ἄρτους. *V.* At in altero ejusd. Cod. legas: Ὡς θριδακίνας] Εἰδ' ἄρτων αἱ θριδακίναι.
84. (2) Ξηραλειφήσω] Ἀντὶ λουτροῦ ἀλειφεῖς ἐλαίῳ. *V.*
87. Ὁ γνώμων σκιάζει μέσην τὴν πόλον] Τῷ ὡρολογίῳ (3) μέσον, ἤ σκιὰ διήκυσι τὰς ὥρας. *V.*
89. (4) Βύζην] Ἐπιῤῥημαϊκῶς τὸ τίζειν σημαίνει. καριμάντας δὲ τοὺς συγκλύδας καὶ συρφετώδεις καλεῖ. *V.*
91. Δυσωπῶ] Ἀμβλυόττω. *V.* Κακῶς λέγεται τοὺς ὄπας. M.
Ibid. Ἐπιτεθόλωθαι] Ἐτάραξαι. *V.* Ἐπιτετάραχθαι. C. Ταράττεται. σκοτίζεται. B.

(1) Κάρδοπον] Καυδόπον editum legi; sed ex Luciano mutavi. *J. F. R.*
(2) Ξηρ.] Hoc *Solan.* correxit, cum ξηραλείψομαι editum legeretur.
(3) Μέσον] Μέσον καὶ κοῖλον. *Coll.* Sed prave, nisi aliquid excideriit. *M. du S.*
(4) Βύζην] Βύζειν in Ed. & V. fuit. Sed & hoc ad Luciani textum adcommodavimus, & paullo post συγκλύδας pro vulgato συγκύδας.

Κοττάβους] Vid. *Athen.* 479. Et *Alex. ab Alex.* *M. du S.*
84. Ξηραλοιφήσω] Vide *Hesychium*, apud quem rescribe ξηραλοιφεῖν. De his unctionibus *Theod. Marcil.* ad Pers. *J. B.*
87. Ὁ γνώμων] Vid. Ἀλ. c. 9. & Κρον. *Cronosol.* c. 8. Ita vocat hemisphaerium in quo γνώμων ostendebat horas, inquit *Salmasius* Plin. Exerc. p. 457. B. Ubi de horologiis veterum multa. Pro *μέσῳ* autem legendum *μέσον*. Antiquis tamen πόλος non horas quas nunc vocamus, sed solstitia tantum & aequinoctia indicabat; quod pluribus in ea Dissertatione ostendit *ὁ πάνυ*. *M. du S.*
Ὁ γνώμων σκιάζει] *Alciphr.* III. Ep. 4. pr. Ὁ γνώμων σκιάζει τὴν ἕκτην. Ubi Doctiss. *Bergler.* & haec Luciani adducit. *J. F. R.*
Ibid. Μέσῳ πόλον] Ἡ πόλος. i. e. ἐπιφάνεια τῷ ὡρολογίου. *F. G.*
Μέσην τὴν πόλον] Copiose de hoc loco disputat *Salmasius* Exerc. Plin. 446. seq. & inepta antiquitatis affectatione πόλον hic vocari horologium, cum alias notaverit machinam cavam cum gnomone solstitiis tantum indicandis comparatam. *J. M. G.*
88. Λουτρῷ] Τῷ ἀπολούματι, *ὑπαίθρῳ ὕδατι.* *J. B.*
Ibid. Τῶν Καριμάντων] An servos intelligit, compositi ex κάρις, & ἰμὰς lorum. Noti sunt κάρις genus servile. Τὸ Καρίμαντις vocab. Comicum videtur. *F. G.*
89. Μετὰ τῆς σύρφακος] Συρφετώδους ὄχλου & χυδαίου. *J. B.*
91. Δυσωπῶ] Ἀμβλυόττω. *J. B.*
Ibid. Ἐπιτεθόλωσθαι] Ταράττεται, σκοτίζεται. *J. B.*
92. Σκαρδαμυκτῶ] De hac voce a me dictum antea. *J. B.*
93. Φαρμακῷ] Φαρμάκων δώτας. *J. B.*
Φαρμακᾷ] Quid si *φαρμακιᾷ* legendum, ut deliderativi verbi formam propriam accipiat. Sed laudantur etiam μαχέω, φονέω, θανατέω. *J. M. G.*
96. Ἀπερυθριάσαι] Ἀποκαθᾶραι τὸ αἷμα τῶν ὀφθαλμῶν. *J. B.*
97. Λημαλέους] Διύγρους, ἀπὸ τῆς λημῆς καὶ λήμων, quæ sunt περὶ τοὺς κανθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν πτερυγοῦαι συφάσεις ἐκρέουσαι τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίαι. Sic pagin. 371. *J. B.*
99. Ἄττα] Conf. infra c. 21. ubi ἄττα adspirate. *J. F. R.*
2. Ἀποδημιόνοι] Ἀποδυσάμθοι τὰ ἱμάτια. *J. B.*
Ἀποδήμθοι] Ἀποδύομαι ἐκποτ. *F. G.*
Ibid. Ἀλοχειριασμῷ] Genus luctæ ἀλοχειριασμὸς qua

quo Aſclepiade quodam oculorum ſapiente indigeo, qui confuſo & infuſo medicamento faciat ut erubeſcere deſinant, ut non amplius lippoſi ſint, neque humidum videant.

κᾶ, ϗ δέομαι Ἀσκληπιάδυ τινὸς ὀφθαλμοσόφυ, ὃς ταράξας, ϗ ἐγχέας μοι φάρμακον, ἀπερυθριάσαι ποιήσῃ τὺς ὀφθαλμὺς, ϗ [d] μηκέτι λημαλέυς εἶναι, μηδὲ διερὸν βλέπειν.

5. *Talia quaedam diſputantes praeſentes omnes, abiimus. Et cum veniſſemus in Gymnaſium exveſtiti jam, unus quidem exercitatione extremarum manuum, alius ſupinandi, & luctae erectae mebatur. Alius vero pingui unctus inflectebat ſe: alius objiciebat ſe coryco:*

Τοιαῦτα ἄττα διεξιόντες [e] ἅπαντες οἱ παρ-ιόντες, ἀπήειμεν· ϗ ἐπειδὴ ἤκομεν εἰς τὸ γυμνάσιον ἀπηθηλυμένοι ἤδη, ὁ μὲν τις ἀκροχειριασμῷ, ὁ δὲ τραχηλισμῷ, ϗ ὀρθοπάλη ἐχρῆτο, ὁ δὲ λίπα χρισάμενος, ἐλυγίζετο, ὁ δὲ ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ, ὁ δὲ μο-

d Μηκέτι] Μηκέτι τι W. male. e Ἅπαντες] Πάντες P.

96. Ἀπερυθριάσαι] Τὸ ἐρύθημα ἀπαναθάραι. *V.* In altero ejusdem hoc ſic legitur: Ἀπερυθριάσαι] Ἐπίτηδες ὁ (5) παιγνίμων τὸ ἀπερυθριάσαι (6) τίθεικε ἀφ᾽ τὸ γελοῖον.

97. Λημαλέους] Σὺν λήμαις. *V.*

98. Διερὸν] Ὑγρὸν. *V.*

2. Ἀπηθημένοι] Ἀντὶ τῦ ἀπδυσάμενοι. ἐθήμωλα γὰρ τὰ ἱμάτια. ἔοικε δὲ μοι αὐτὸς ταῦτα, τῦ γελοίου καλῶς γε ποιῶν, ἀφαλάτειν, (7) ὃς ἐ προφάσεως μὴ ὑπούσης γέλωτος, αὐτὸς (8) ἀνδρίσκων προφάσεις ἐ ἀφαλάτει. *V.*

(5) Παιγνίμων] Παιγνιδμων C. *Abb.* Παιγνήμων. V.
(6) Τίθεικε] Sic *Solan.* reposui ex M. τίθηκε enim vulgatum erat.

(7) Ὅς] Ὡς editum erat; sed ὃς ex V. & C. *Abb.* dedit *M. du S.*
(8) Ἀνυρ. σφ.] Et hoc idem correxit, pro vulg. προφάσεως ἐυρίσκων.

qua ſolebant ἄκραις χερσὶ παλαίειν, quoniam autem in plicaturis & nodis digitorum frequenter ſolebant vitam oppetere, ἀκρόχειροι dicti ἀνδροφόνοι. *J. B.*

Ἀκροχειριασμῷ] *A pointe des bras.* *F. G.*

3. Τραχηλισμῷ] *Succollatione*, ut in Cynic. τοῖς τραχήλοις ἄγειν *ſuccollare.* Hanc luctæ ſpeciem Boeotii vocant βοϲτραχηλίζειν. vocabant enim Boeotii βάϲτραχας τὺς τραχήλους *Heſych.* Igitur certare τραχηλισμῷ eſt ἀπὸ τραχήλου κατίχειν. *J. B.*

Τραχηλισμῷ] *En ſe collectant. Lutter debout en s'embraſſant par le milieu du corps.* *F. G.*

4. Λίπα χρισάμενος] Ex *Homero.* *J. B.*

Ibid. Ἐλυγίζετο] Hanc vocem alibi interpretor. *J. B.*

5. Ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ] Hoc eſt ἀφελαλάμβανε τὴν κοιλίαν τῦ ἐντιπάλου. Qua de re dico ad *Heliodor.* lib. 10. vide *Scalig.* ad Euſeb. Hunc locum quidam capiunt de pila ſparſina. Unde genus exercitii quod fit cum folle, dictum κωρυκομαχία. *J. B.*

Ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ] Exercebatur illa, quam κωρυκομαχίην vocat *Hippocrates*, de Diaeta 2. f. 16, 43, 1. it. de Diaeta 3. f. 17, 23, 8. κορυκοβολία eſt *Aretaeo* diuturn. 2, 13. p. 135. D. Boerh. Inde corrigendus *Caelius Aurelianus*, apud quem 5, 11, 134. Choricomachia legitur. De hac copioſe *Mercurialis* de Arte Gymnaſt. 2, 4. p. 123. ſeq. ex Antyllo apud Oribaſium. Cum videatur vir ſummus non ſatis attendiſſe, non alienum fuerit locum illum huc etiam referre, & interpretari. Sic autem *Antyllus*, ut e Vaticano codice laudatur a Mercuriali, Κόρυκος (Etiam in hoc nomine inter ω & ο fluctuant libri) ἐπὶ μὲν τῶν ἀσθενεϲτέρων ἐμπίμπλαϲι κιγχραμίδων, ἢ ἀλεύρων, ἐπὶ δὲ τῶν ἰσχυροτέρων, ψάμμου· τὸ δὲ μίγιθος αὐτοῦ πρός τε δύναμιν ϗ ἡλικίαν σιωαρμοζέϲθω. Κρεμάννυϲι δὲ τοῖς γυμνασίοις ἄνωθεν ἐξ ὀροφῆς ἀπέχων τῆς γῆς τοσοῦτον, ὥϲτε τὸ πυθμένα κατὰ τὸ ὀμφαλὸν εἶναι τῷ γυμναζομένου τοῦτον διὰ χειρῶν ἔχοντες ἀμφοτέραις αἴροῦϲι, τὴν μὲν πρώτην ἡσύχως, ἔπειτα σφοδρότερον, ὥϲτε ἐπεμβαίνειν ἀπεχωροῦντα αὐτῷ, ϗ πάλιν προσιόντος ὑπείκειν, ἐξωθουμένους ὑπὸ τῆς βίας. τὸ δὲ τελευταῖον ἀφίαϲιν αὐτὸν ἔξω τῶν χειρῶν ἀπάϲαϲθαι, ὥϲτε ὑποτρίψαϲθαι (leg. ὑποσρίψ.) σφοδρότερον ἐμπίπτειν σώμαϲι ἐκ τῆς προσελεύϲεως. τὰ δὲ ὑγιαίνοντα ἐπικλεῖϲον οἰκίϲαϲθαι (videtur leg. ὀκειλίαϲθαι vel ὠθίϲαϲθαι) αὐτὸν ἐκπέμπουϲιν, ὥϲτε ἐκ τῆς προσόδου, εἰ μὴ σφόδρα προσέχοιϲθε, (f. προσέχοιϲθε) ἀποτρίφεϲθαι, (f. ἀναστρίφεϲθαι.) Ποτὶ μὲν ἂν ταῖς χερσὶν ἀντιδαίνουϲιν αὐτῷ προσιόντι, ποτὶ δὲ τῷ τέρνῳ, τὰς χεῖρας ἀναπετάϲαϲθαι, ἄλλοτε ἀποτρέφοϲθαι κατὰ μετάφρενον. *Corycus* (ſaccum, Θύλακον, diſerte interpretantur Heſychius & Suidas) *ad uſum imbecilliorum*, qui eo exerceri volunt, *impletur acinis, aut farina; ad uſum robuſtiorum vero arena. Magnitudo illius ad vires & aetatem exercendi accommodetur. Suſpenditur vero in Gymnaſiis deſuper e tecto, ea a ſolo diſtantia, ut fundus ſacci ad umbilicum exercitandi pertingat. Hunc manibus tenentes utrisque ita ſuſpenſum agitant* (hoc ſignificat hic αἴροῦϲι, ex notio-

[a] μολυβδαίνας χερμαδίους ἀράγδην ἔχων, ἐχειροβόλει. εἶτα συντριβέντες, καὶ ἀλλήλους καλαωτισάμενοι, καὶ ἐμπαίξαντες τῷ γυμνασίῳ, ἐγὼ μὲν καὶ Φιλῖνος ἐν τῇ θερμῇ πυέλῳ [b] καλαιονηθέντες, ἐξήειμεν· οἱ λοιποὶ δὲ τὸ ψυχροφὲς κάρα δελφινίσαντες, παρένευον ὑποδρύχιοι θαυμασίως. ἀναστρέψαντες δὲ αὖθις [c] ἄλλος ἄλλα ἐδρῶμεν. ἐγὼ μὲν ὑποδησάμενος, ἐξυόμην [d] τὸ κεφαλὴν τῇ ὀδοντωτῇ ξύστρᾳ. καὶ γὰρ ἐκηΐου,

alius autem plumbeas manum implentes cum fragore manibus jactabat. Deinde contriti (frictione usi) *cum tergis nos invicem portassemus, atque illusissemus* (lusissemus in) *Gymnasio, ego quidem & Philinus in labro calido perfusi exiimus. At reliqui caput frigidae Delphinorum instar immergentes, admirabiliter sub aqua adnatabant. Reversi autem rursus alio, alia alii faciebamus. Ego quidem subligatus, radebam caput radula ex dente* (pectebam) *quippe non in simiam, sed in*

a Μολυβδαίνας] Nil mutant *J. Fl. H. P.* &c. b Καλαιονηθέντες] Καλαιονηθέντες W. c Ἄλλος] Ita dedi ex *Fl.* & W. Ἄλλοτε enim Edd. cett. d Ὀδοντωτῇ] Sic restitutum ex W. Ὀδοντῇ Edd. priores.

7. Συντριβέντες] Ἀντὶ τοῦ (1) ἀλλήλους λατρίψαντες καὶ ἀναβάντες ἀλλήλους, ὃ ποιοῦσιν ἐπί τινων παιδιᾶν εἰ (2) νικῶντες ἀναβαίνοντες ἐπὶ νῶτον (3) τῶ ἠττημένου, ὅθεν καὶ καλαωτισάμενοι εἶπεν. τὸ δὲ ἐμπαίξαντες, οἱονεὶ παίξαντες ἐν τῷ (4) γυμνασίῳ. ψυχροφὲς δὲ, τὴν ψυχρὰν (5) φησὶ πύελον, ἐν ᾗ φησὶ ὑποδύντες ὥστε δελφῖνες τὰς κάρας κυϊσσῶντες ὑπὸ τῷ ὕδατι ἐκολυμβῶμεν. τὸ δὲ ἐξυόμην, ἀντὶ τοῦ ἐκτενιζόμην. ὀδοντωτὴν γὰρ ξύστραν τὸ κτένιον φησί. κηΐου δὲ καὶ σκαφίον εἶδη κουρᾶς. *V.*

15. Κήπιον] Εἶδος κουρᾶς. *V.*

(1) Ἀλλήλους] Ἀλλήλως editum ante. Sed prius est in M. utroque loco. Ἀλλήλων V. in secundo.

(2) Νικῶντες] Νίκητε C. *Abb.*

(3) Τῶ ἠττημένου] Τὸ ἠττημένου erat in Ed. unde *Solanus* τὸν ἠττημένον fecerat, sine auctoritate. Licebit ergo & mihi sine auctoritate planiorem lectionem τὸ ἡ —— ε inducere, quod feci. *J. F. R.*

(4) Γυμνασίῳ] Sic dedit *Solan.* pro vulgato *συμπεσίῳ*, recte quidem; sed ex conjectura, credo. *J. F. R.*

(5) Φησὶ] Quia fere ubique sic reperi accentum servatum in hoc verbo, qui poterat abjici, ideo & hic & alibi in hac Dissert. eum intactum reliqui: nam videtur studio sic scriptum, tum propter finem periodi, altero loco; quam hic, ut aliquanto major emphasis tribuatur τῷ *dicit* & *dicunt* vel *vocant*, quam ubi pro incerto illo *ajunt*, *ferunt*, ponitur. *J. F. R.*

tione τῶ κείρας) *primo sensim ac molliter, tum vehementius, ut cum abeunte sacco & ipsi una progrediantur, & iterum versus ipsos redeunte vi ipsius repulsi concedant. Denique vero repulsum illum emittunt manibus, ut reversus tanto vehementius accessu suo in corpus irruat. Ultimo quanto possunt impulsu atque impetu illum dimittunt, ut reciproco accessu suo, nisi valde attendant, evertantur. Aliquando quidem manibus occurrunt accedenti, interdum vero pectore, passis manibus, interdum aversi, tergum objiciunt.* *J. M. G.*

6. Μολυβδαίνας χερμαδίους] *Virgil.* 5. Æneid. *Plut.* in Thes. *J. B.*

Μολυβδαίνας χερμ.] Conf. supra *Alex.* c. 25. μολυβδαίνας — πέδας, & videbis cur neque illic, neque hic mutare quidquam sim ausus. *J. F. R.*

Ibid. Ἀράγδην ἔχων] Τῶ τὸ ἀράζοντος χήμαλι. *F. G.*

7. Εἶτα συντριβέντες] Ἀλλήλους λατρίψαντες. Hanc integram periodum interpretatur *Casaubon.* ad Athen. cap. 19. lib. 3. *J. B.*

11. Τὸ ψυχροφὲς] Τὸ ἐν τῇ ψυχρᾷ πυέλῳ βαπτιζόν. *J. B.*

Ibid. Δελφινίσαντες] Δίκην δελφίνων κυϊσήσαντες. *J. B.*

13. Ἄλλος] Ex W. & *Fl.* ante legebatur ἄλλοσε. *M. du S.*

14. Ἐξυόμην] Ἐκτενιζόμην. Hanc lineam profert & interpretatur Clar. *Casaubon.* loco citat. ut & illud sequens ὃ κηπίον. Duæ fuerunt apud Græcos usitatissimæ tonsuræ species, σκαφίον & κῆπος de quibus hic loquitur, τὸ μὲν σκαφίον τὸ ἐν χρῷ, ὁ δὲ κῆπος τὸ πρὸ μετώπου. *Scholiast.* Aristophan. ad aves *Hesych.* *Pollux*, *Suid.* *J. B.*

15. Ὀδοντωτῇ] W. In reliquis ὀδοντῇ. *M. du S.*

Ibid. Κηπίον] Κῆπος seu κηπίον tonsuræ species. *F. G.*

Κηπίον — σκαφίον] Duplex genus tonsurae hic indicari clarum est. Etiam hoc apparet, qui κηπίον tondetur, illi non opus esse pectine, opus esse, qui σκαφίον. Jam κῆπον & κῆθον esse simiae genus, notum est, loca veterum proferente Ill. *Spanhemio* Diss. 5. p. 243. Itaque notatur forte tonsura ἐν χρῷ, brevis admodum, qua qui utuntur, non habent quod pectant: *Scaphion* forte liberat frontem, aures, cervicem, crinibus, qui tegere illas partes possint, cranio autem, quod σκάφη appellatur, pilorum tantum, quod pecti possit, relinquit. Metuo ne parum accuratus aut certus sit Scholiastes Aristoph. *Bourdelotio* laudatus, cujus locus est Ὄρνιθ. 807. *J. M. G.*

17. Τὸν κόνον] Τὸν πώγωνα, *menti barbam. Hesych.* *F. G.*

18. Ἐθερμοβράγει] Τοὺς θέρμους ἔτρωγε. *J. B.*

Ibid.

in ſcaphium tonſus eram, qui non ita pridem, barbam & verticem decomaverim (totonderim,) *alius lupinos edebat: alius vomebat jejunum: alius excavatis raphani fruſtis hauriebat jus piſculentum: edebat alius phaulias:* (olivas) *ſorbebat alius de hordeis.*

6. Ac deinceps cum tempus eſſet, cubito nixi coenabamus: poſitae autem erant ſellae & grabatuli. Ac coena quidem ipſa erat de

ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην, ὡς ἂν εἰ πρὸ πολλοῦ τὸν κόννον, καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομμένως. ἄλλος ἐθερμοτράγει, ὁ δὲ ἤμει τὴν νῆστιν, ὁ δὲ ξεσὰς ποιῶν τὰς ῥαφανίδας, ἐμυττίλατο τοῦ ἰχθυηροῦ ζωμοῦ, ἄλλος ἤσθιε φαυλίας, ὁ δὲ ἐρρόφει τὸν χριθῶν.

Καπειδὴ χαμηλὸς ἦν, ἐπ' ἀγκώνος ἐδειπνοῦμεν, ἔκειντο δὲ καὶ κλαδίαι, καὶ ἀσκάνθ). τὸ μὲν δὴ δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν. παρεσκευ-

e Ἐμυττίλατο] Ἐμυττύλατο W.

16. Σκαφίον] Εἰδος κουρᾶς. *V.*

23. Κλαδίαι] Κλαδίας μὲ δίφρος, ἢν ἀναπαύρμην (1) φασίν. ἀσκάντης δὲ, ὁ εὐτελὴς πράσσατος, συμφορῶν δὲ λέγεσθαι εἶπεν τὸ (2) ἔρανον. *V.*

Ibid. Ἀσκάνται] Ἀσκάντης εὐτελὴς πράσσατος. *V.*

(6) Φασὶν. ἀσκ.] Φασὶν & ἀσκάντης antea legebatur.

(7) Ἔρανον] Οἰρανὸν in Impreſſ. ſine ſenſu. Ἔρανον V. & C. *Abb.* quod monente *Solano* recepi. *J.F.R.*

Ibid. Τὸν νῆστιν] Prodigioſa translatio a gutture ad anum. *J.B.*

Τὸν νῆστιν] An jejunium', i. e. humores qui a jejunis evomi ſolent? *F.G.*

20. Ἐμυττίλατο] Ἐμυττιλᾶτο legendum videtur, a μυττιλάσομαι. *F.G.*

Ἐμυττίλατο] *Ariſtoph.* Plut. verſ. 627. μαμυτυλιφθοι habet, i. & υ. inverſo ordine quam ap. Noſtrum, collocato. Ubi vid. *Scholiaſt.* μιτύλη, ὁ κοῖλος ἄρτος καλεῖται. &c. Sed & vid. nott. *Spanhem.* qui ibi multus eſt in tradendo μιτύλλειν & μυτίλειν a Scholiaſte confuſa. Quum poſterius ſit *panis cavatus*, ſecundum *Pollucem* &c. prius vero *carnium minuta diſſectio*; dein vero fatetur utrovis more idem poſſe ſignificari Atticis, μιτύλη, μιτύλλη, & μυτίλη: Et μιτυλλᾶν ſcribi ac μυτιλᾶσθαι. *Kuſterus* autem ſimiliter docet promiſcue ſcribi μιτυλᾶσθαι & μιτυλλᾶσθαι. Sed μιμυτιλημένοι etiam in Ariſtophane legit *Suid.* quare in Luciano nihil mutem. Cumque *Heſych.* μιτύλλειν & μιτύλαι adferens interpretetur τεμεῖν, κόψαι, μερίσαι, εἰς μικρὰ διελεῖν κρέα. non dubitem, ſi vera eſt ſcriptura ap. Lucianum, etiam μυτίλειν ſimplex aeque rectum eſſe ac μυτιλᾶσθαι contractum, adeoque non opus eſſe accentum cum *Gujeto* mutare. *J.F.R.*

Ibid. Τοῦ ἰχθυηροῦ ζωμοῦ] Vel muria vel garo; utrumque enim e liquore piſcium, vide *Scalig.* ad Auſon. *J.B.*

21. Φαυλίας] Τὰς ἐλαίας λέγουσι *Plin. Celſ. Varr.* de re ruſtic. *J.B.*

Ibid. Ἐρρόφει τὸν χριθῶν.] Sic apud *Ariſtoph.* Veſp. τὸν φακὸν ροφήσομαι. *J.B.*

Ibid. Τῶν χριθῶν] Potionem ex hordeo. *F.G.*

23. Ἔκειντο δὲ καὶ κλαδίαι] De quibus in Lapith. & in Cynic. κλαδίαι, δίφροι, ſive chiramaxium, ſive ſella geſtatoria. Nam κλαδίας, δίφρος ταπεινὸς ὃν οἱ ἀκόλουθοι φέρουσι τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιοῦσι πλουσίοις, καὶ πεποίηται τοὔνομα ἀπὸ τοῦ κλάδος, ut vult *Heſych.* Galli vocant *chaiſe briſée*, δίφρος συγκλασμώδης, καὶ ποτὲ μὲν ἐντεινόμενος, ποτὲ δὲ συγκλώμενος, *Scholiaſt.* Ariſtophan. ad Equit. De hac ſella geſtatoria L. *Senec.* cap. 12. de brevit. vitæ. *Martial.* Epig. 17. lib. 12. *Sueton.* Nero. c. 26. Vitell. c. 16. hujus uſum ulterius proſequi non eſt otii. *J.B.*

Ibid. Ἀσκάνται] Εὐτελῶς πράσσεται. Interpres *Ariſtophan.* σκίμποδα vertit. *J.B.*

24. Δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν] Dico ad illud *Petronii: Nos ut ad tam viles acceſſimus cibos.* *J.B.*

Ibid. Ἀπὸ συμφορῶν] I. e. συμβολῶν. *F.G.*

Ibid. Συμφορῶν] Quas hic συμφορὰς dicit Lexiphanes, alii vocant συμβολάς. Notae ſunt antiquorum συμβολαί. Caeterum turpiter in *Scholiaſtae* ad hunc locum verbis legitur, Συμφορῶν δὲ λέγεσθαι εἶπε τὸ ἔρανον, pro ἔρανον; quod per ſe planum ac perſpicuum eſt. *J.J.*

Συμφορῶν] Jocus hinc petitur, quod trito ſenſu *miſeria* hac voce ſignificatur, ex qua triſtis ſane coena conficitur. *M. du S.*

Ἀπὸ συμφορῶν] Συμφορὰν, quae *calamitatem* ſignificat, poſuit pro συμβολῇ *collatione*, ex etymo ſcilicet. Hinc pronum erat emendare ſcholion, & legere, συμφορῶν δὲ λέγεσθαι εἶπεν τὸ ἔρανον, vel τὸ ἐράνου τὸ ἔρανον quidem nihili eſt. Sed piget obſervare talia, quae occupata merito ſuſpicor a viris doctis, quorum notata una eduntur. *J.M.G.*

Συμφορῶν] Et ſic ex Mſ. jam correxi. *J.F.R.*

σκευάστο δὲ [a] πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὔεια, καὶ χελίδες, καὶ ἡτριαῖα, καὶ τοκάδος [b] ὑὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ἕντερον, καὶ λοβὸς ἐκ [c] ταγήνου, καὶ μυττωτὸς, καὶ ἀβυρτάκη, καὶ τοιαῦταί τινες καρυκεῖαι, καὶ θρυμματίδες, καὶ θρία, καὶ μελιττῶται. τὰ δὲ ὑποθρυχίων τὰ σελάχια πολλὰ, καὶ ὅσα ὀστράκινα τὸ δέρμα, καὶ τεμάχη πανίκα τῶν ἐκ

collationibus. *Parata autem erant multa & varia, & bisida* (pedum extrema) *fuilla, laterum pulpae, fumina, & porcae foetae inteſtinum embryonem recipiens* (vulva) *& lobus ex ſartagine, & alliatum, & abyrtace, ſimilesque quaedam conditurae, & thrymmatides, & involuta foliis, & mellita. Et e marinis cartilaginoſa multa, & quae corium habent teſtaceum, & fruſta Pontica de ſporta, &*

a Πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὔεια] Πολλαὶ Ϲ ποικίλαι Ϲ δίχηλαι ὔειαι. W. b Ὑὸς] Ὑιὸς *J.* ὑὸς cett. & M. c Ταγήνου] Ταγάνου ap. *B.* Nil mut. Edd.

25. (1) Δίχηλαι ὔειαι] Τὰ τῶν ποδῶν ἄκρα τῶν ὑῶν, ἐδέδη ὄντα καὶ (2) ἐδώδιμα. ἀσαύτως Ϲ αἱ χελίδες τὰ ἀπὸ τῶν (3) κωλῶν τῶν ζώων εἰς (4) μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ φασὶν ἀκροτάρια. *V.*

26. Σχελίδες] Τὰ ἀπὸ τῶν (5) σκελῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ (6) φησὶν ἀκροτάρια. *V.* alter in Fol.

Ibid. Καὶ τοκάδος ὑὸς] Ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν (7) ζώων ἐσκυάζοντο οἱ τῶν παλαιῶν βιοφάγοι βρῶμά τι, συγκόπτοντες πολλὰ κρέα καὶ τυρὸν, καὶ ᾠὰ πέπονα αὐτοῖς βράσαντες. *V.*

27. Ἐμβρυοδόχον] Τρίμμα ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἐσκυασμένον. *V.*

Ibid. Καὶ λοβὸς ὁ ἐκ ταγήνου] Λοβὸς ὁ ἐκ ταγήνου, τὸ ὑπερ φησὶ τὸ ἀπὸ (8) τηγάνου. μυττωτὸς δέ ἐστι τρίμμα ἐξ σκορόδων καὶ τινῶν ἄλλων. (9) μελιττοῦται δὲ οἱ ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. ἀπορδὸν δὲ ἀλεκτρυόνα, ἢ παρδοκήτα. λεπτογώμονα δὲ βοῦν, ἢ τὸ γνῶμα λεπτοβαλόντα, ὃ ἐστιν ὀδὺς ἀπὸ γενετῆς. *V.*

28. Ἀβυρτάκη] Σκεύασμα βαρβαρικὸν ἐξ καρδάμου καὶ πράσων. *V.* In altero ejusd. Cod. haec ſic legebantur: Ἀβυρτάκη] Σκεύασμα βαρβαρικὸν ἐξ καρδάμου Ϲ πράσων (10) Νυμφοδώρος δὲ ὁ τρίτῳ βαρβαρικῶν νόμων φησὶν, ὡς λυτικῷ τὸ κοιλίας χρῆσθαι τούτῳ φησὶν τοὺς βαρβάρους.

30. Θρία] Τὰ φύλλα τῆς συκῆς. λέγεται δὲ ἅπαξ Ϲ τὸ εἰς (11) αὐτὰ ἐνδισμούμενον βρῶμα. ὡς Ϲ νῦν τὰς ἀσαφίδας (12) τινὲς ποιοῦσιν εἰς αὐτὰ συσκιάζοντες αὐτὰς, ἀμέλει καὶ τοῦτο (13) φησὶ (14) σημαίνειν αὐτὸ νῦν, ἐπεὶ καὶ μελιττοῦται παρακεῖται, οἷ αὐτὸν οἱ νῦν λεγόμενοι (15) πέπλοι. *V.*

Ibid. Μελιττοῦται] Ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. *V.*

(1) Δίχηλαι ὔειαι] Reliqui hoc, etſi ab textu Luciani diſcrepat; quia dedita opera ſic ab Scholiaſta potuit ſcriptum eſſe: verum quod ὔεια ſpir. leni editum eſſet, id tamen mutavi. *Suidas* Ed. *Hag.* accentus prioris quoque aliter poſitus; legitur enim δίχηλα ζῶα. βοῦς. ἵππος &c. *J. F. R.*

(2) Ἐδώδιμα] Ἐδωδὴν. V. Πρὸς ἐδωδὴν. M. Sed vulgata melior. *Suid.* ἐδώδ. βρῶσις. ἐδώδιμον. βρωτόν. Sed in *Suid.* ἐδώδιμον. βρώσιμον, reſcribendum exiſtimo. *J. F. R.*

(3) Κωλῶν] Σκελῶν in Impreſſ. Σκελῶν M. unde κωλῶν fecit *M. du S.*

(4) Μῆκος] Sic recte pro edito μῆκας dedit Idem; qui & ἅπερ inſeruit, & φασὶν pro φησὶν repoſuit.

(5) Σκελῶν] Anne ergo & hoc in κωλῶν mutandum? *J. F. R.*

(6) Φησὶν] Α φα —— Ex. *G.* Sed quare hic non etiam φασὶ facit *Solanus*? *J. F. R.*

(7) Ζώων] Χοίρων M.

(8) Τηγάνου] Ταγάνου editum erat. Sed mutavit ex C. *Abb. M. du S.* quamvis idem Cod. & V. aliter paulo ante ſcripſerint. Utrumque autem *ſartaginem* ſignificat; ſed quia praeſtat explicationem efferri verbo variato, recte feciſſe putavi *Solanus*, quod mutarit. *J. F. R.*

(9) Μελιττῶται] Μελιττοῦται V.

(10) Νυμφοδ.] Haec ſeptem verba usque ad φασὶν ſupplevit *Solanus* ex collat. codicis; deerant enim in editis.

(11) Αὐτὰ] Deerat in editis, & lacuna relicta, quam inſerto hoc pronomine implevit *M. du S.*

(12) Τινὲς] Τὶ erat in editis. Non agnoſcebat *Cod. Abb.* Τινες M. *M. du S.*

(13) Φησὶ] Φημὶ V.

(14) Σημαίνειν] Σημαίνον editum legebatur. Item αὐτὸν pro αὐτὸ, ſed mutavit *M. du S.*

(15) Πέπλοι] Πέπυλοι B.

26. Ὕειαι] Πόδες χοίρειοι. *J. B.*

Ibid. Σχελίδες] Idem quod σκελίδες, pernae, *jambons.* *F. G.*

Ibid. Ἡτριαῖα] Copioſe vir Clar. *Iſaac. Caſaubon.* ad Athen. c. 16. lib. 3. Animad. *J. B.*

Ἡτριαῖα] *Sumen*, abdominis partes. ἡτρίδια, τεμάχη Comicis. *Pollux.* *F. G.*

Ἡτριαῖα] Sic & *Athen.* III. c. 16. p. 96. D. emendante hinc *Caſaubono.* Reperitur autem etiam apud *Ariſtoph.* in Theſmoph. partem ſuillorum inteſtinorum ἡτριαῖα vocabant. *Caſ.* *M. du S.*

Ibid. Τοκάδος ὑὸς] Vid. *Athen.* 101. A. Et *Caſaub.* not. *M. du S.*

27. Ἐμβρυοδόχον] *Sumen* (immo *vulva*) *foetaeque abdomina porcae. Martial.* *F. G.*

Ibid. Λοβὸς ὁ ἐκ ταγήνου] Vel ut in aliis ὁ ἐκ ταγάνου. Nam idem eſſe volunt Grammatici, ut Interpr. *Ariſtoph.* ad Equit. *Heſych. Poll.* videtur autem λοβὸς ὁ ἐκ ταγήνου. Sic enim (*Conviv.* c. 39.) condimentum aliquod hepatis fuiſſe, de quo *Suid.* & *Poll.* conficiebatur ex melle, ſeſamo, & caſeo. Legend. *Heſych.* Sed fortean Luciani ſtylo fuit λεπτὸς, de qua dictione copioſe auc-to-

& Copaicas (anguillas) & gallina domestica, & gallus qui jam canere desiit : & piscis convitior. Ovum autem etiam habuimus totam in furno assatam, atque edentuli bovis pedem anteriorem. Verum panes erant siliginei non mali, & alii de novilunio, qui sero ad festum venerant, & olera tum quae sub terra, tum quae supra illam crescunt. Vinum autem erat non senex, sed de nitre, non illud quidem adhuc mustum, sed nondum tamen percoctum.

ὁ σαργάνης, ἡ κωπαΐδες, ἡ ὄρνις σύντροφος, ἡ ἀλεκτρυὼν ἤδη ἀπῳδός, ἡ ἰχθὺς ὁ λάσιτος. ἡ ὄϊν δὲ ὅλον ἐπνοκαῆ εἴχομεν, ἡ βοὸς λειπογνώμονος κωλῆν. ἄρτοι μάλτοι ἦσαν σιφαῖοι, ἡ φαῦλοι, καὶ ἄλλοι τεμήπιοι, ὀψήμεροι τ' ἑορτῆς· ἡ λάχανα τά τε ὑπόγεια, ἡ τὰ ὑπέρφυῆ· οἶνος δὲ οὐκ ἦν γέρων, ἀλλὰ τ' ἀπὸ βύρσης, ἤδη μὲν ἀγλευκὴς, ἄπεπτος δὲ ἔτι.

Πα-

d Σαργάνης] Edd. Σαργάνης majore Σ male.

33. Κωπαΐδες] Ἐγχέλεις λέγει (16) Βοιωτικὰς, τὰς δὲ τ' Κωπαΐδος λίμνης πολὺ διαφερούσας τ' ἄλλων. οἶν δὲ ἐπνοκαῆ τ' πλειοκότυλον ἄρνα. *V.*

34. Καὶ ἀλεκτρυὼν ἤδη] Τὸν παροψώντα. *V.* in *Fol.*

35. Ἐπνοκαῆ] Κλιβανίτιδα ἄρνα. *V.* in *Fol.*

36. Λειπογνώμονος] Τῶ τὸ γνῶμα λειποψάλτος. *V.* in *Fol.*

(16) Βοιωτικὰς] Βοιωτιακὰς M.

ctores quos nuper citavi. *J.B.*

Λαῶν] *Dii foi esit.* *F.G.*

28. Ταγήνου] Ita omnes Impressi & M. Sic in Somn. c. 38. ἰχθὺς ὀπὸ ταγήνου. Sed ibi *Coll.* G. ταγέ-νου. *M. du S.*

Ibid. Μυττωτὸς] Quid sit, docet *Scaliger* ad Moretum, sed κυρίως μυττωτὸς ἐστι ὁ σκορόδων. *J.B.*

Μυττωτὸς] *Moretum.* *F.G.*

Ibid. Ἀδυτάκη] Clar. *Casaubon.* ad Athen. cap. 35. lib. 3. tangit aliam hujus vocis interpretationem. Est enim hic ἀδυτάκη βρῶμα βαφανιὸν ἐσκλυσμένον ὀπὸ κορδύλων, ἡ τρίπτον & aliis oleribus, unde apud *Hesychium* ἀδυτακοποιὸς, ὁ τρίμμασι ἡ ἁλμυρίσμασι καὶ σκλύζων. *J.B.*

Ἀδυτάκη] *Hesych.* ἀδυτοκοπεῖ. τῶ τρίμμασι ἐ ἁλμυρίσμασι καὶ σκλύζοντος. *F.G.*

29. Καρυκῶσι] Aliis παρυκῶσι, quod idem est, intelligit autem ἀρτύμασι ἡ τραγήμασι πολυτελῆ. *J.B.*

Ibid. Θρυμματίδες] Sic nominare solent omne genus dulciariorum ἢ ἀπὸ τῦ θρύου, ἢ ἀπὸ τῦ τρίεσθαι, *Hesych.* effertur autem hæc dictio vel per ι. vel per υ. ut patet apud eundem Grammaticum. v. ἰνθρυμματὶς. *J.B.*

Θρυμματίδες] Placentæ genus. aliis *intritum.* *F.G.*

30. Θρία] Quidam simpliciter per θρία intelligunt φύλλα συκῆς, sed ibi capiendum est pro omni altili quod vel συκῆς ἢ ἀμπέλου foliis involvitur, hoc autem vocabant ἐπικάμματιν, leg. *Casaub.* ad Athen. c. 24. lib. 3. *J.B.*

Ibid. Μελιττοῦται] Πάσσυλοι, μάζαι μέλιτι διαδυόμεναι, quæ & μελιτόεσσαι. *J.B.*

Ibid. Ὑπόβρυχίων τὰ σιλάχια] Vocant σιλάχια ὅσα ἔσκληκε. *Hesych. Suid. Poll. Casaub.* *J.B.*

31. Σιλάχια] Piscium genus cartilaginosum a σιλάω, σιλάχω, σίλαχος, σιλάχιον. quod nocte luceant. σίλας. *F.G.*

Σιλάχια] Σιλάχια piscium genus cartilaginosum. *Galenus* in expositione vocum Hippocratis: σιλάχεσιν. ὅτοις καλεῖται ὅσα λιπίδας οὐκ ἔχει, ἡ ζωολεκεῖ. Sic autem appellatur ἀπὸ τῦ σίλας: quod ejus cutis noctu luceat. σιλάω, σιλάχω. σίλαχος, σιλάχιον. *Galenus* de alimentis Lib. III. Τραχὺ δὲ ἡ λαμπρὸν ὀπ τῇ ῥινὶ τὸ δέρμα τ' τοιούτων ἐστὶ ζώων (σιλαχίων). *Plinius* ait, hujus vocis auctorem esse Aristotelem : quod falsum est: cum ea usus fuerit Hippocrates : ut ad Aristotelem Jul. Caes. Scaliger observavit. Verba Plinii sunt L. IX. c. 24. *Selachen appellavit Aristoteles primus.* Occurrit autem hæc vox apud *Hippocr.* L. 2. de morbis, & Lib. 1. & 2. de semine. *AE.M.*

32. Τιρώχη] Κόμμασι dernes. *J.B.*

Ibid. Ἐκ σαργάνης] Σαργάναι δεσμοὶ ὲ πλέγματος γυργατώδη, ἡ κωπαΐδες, αἱ ἀπὸ τ' κωπαΐδ λίμνης ἐγχέλεις. De quibus Scholiast. *Aristoph. Acharn.* & *Hesych.* *J.B.*

34. Ἀκμὴς] An senex? *F.G.*

35. Παρίσιτος] An altilis, domi enutritus in piscina? placet. *F.G.*

Παρίσιτος] Vertebatur tam in *Paris.* quam *Salmur. Pisces parasitos*, quum vertendum fuisset *opsonium*, ut me monuit Frater optimus *G. O. Reitz.* *J.F.R.*

Ibid. Οἶν ὅλον ἐπνοκαῆ] Ἐν πλιβάνῳ ἐπτηθότα. *J.B.*

36. Λειπογνώμονος] *Qui ne marque plus.* *F.G.*

39. Ὑπόγεια] An radices, tubera terræ? *F.G.*

41. ἀγλυκὴς] Ἀμβῆς. *J.B.*

Ποτήρια δὲ ἔκειτο παντοῖα ὅτι τῆ [a] Δελφινίδος τραπέζης, ὁ κρυψιμέτωπος, καὶ [b] τρύλης Μεντορουργὸς, εὐλαβῆ ἔχων τὸν κέρκον, καὶ βομβυλιὸς, καὶ δειροκύπελον, καὶ γηγενῆ πολλὰ, οἷα Θηρικλῆς ὤπια, εὐρυχαδῆ τε, καὶ ἄλλα εὔτομα. τὰ μὲν Φωκαΐηθεν, τὰ δὲ Κνιδόθεν· πάντα μόνοι ἀνεμοφόρητα, καὶ ὑμενόστρακα. κυμβία δὲ ἦν, καὶ

7. *Pocula posita erant omnis generis in Delphica mensa, fronticetum illud, & triclavium illud, Mentoris opus, caudam habens capiendo commodam, & bilbiens* (anguſti colli) *& cervicatum illud, & terrigena multa, qualia aſſabat Thericles, late hiantia, & alioquin commodo, e Phocaea quaedam, alia e Cnido, omnia quidem, quae ventus auferret* (prae levitate) *& teſtam membranae* (inſtar tenuem) *habentia. Cymbia autem erant,* &c.

a Δελφινίδος τραπέζης] Nil mut. Edd. *Coll.* nec M. b Τρύλης] Τρύλις W.

42. Δελφινίδος τραπέζης] Οὕτω λέγεται ὡς τὸ δελφίνων τύπῳ τοὺς πόδας ἔχειν. *V.*

43. Κρυψιμέτωπος] Ὁ λίαν μέγας· ἢ τῷ ἀναπλάττειν τὸ μέτωπον (1) ἀπεκρύπτετο. μεντορουργὸς δὲ ἀπὸ Μέντορός τινος ὑπαλοιφοῦ τούτῳ κεκλαχηκαμόρου τῷ εἴδει τὸ ποτήριον. ἃ ἦσαν (2) πρὸς τῷ πυθμένι μεγάλην ἔχοντα τὴν λαβήν. ἀφ' ἧς ἡ εὐλαβῆ αὐτὰ κέκληκε. βομβυλιὸς δὲ τὸ τροχύλον, οἷα τὰ τῶν παιδάκια. δειροκύπελα δὲ τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χόνης δὲ τύπον ἐξειργασμένα. γηγενῆ δὲ τὰ ὀστράκινα λέγει. εὐρυχαδῆ τὰ βαθέα ἢ πλατέα. εὔτομα δὲ τὰ λεπτοχειλῆ. ἀνεμοφόρητα δὲ, τὰ (3) ἐλαφρότατα ἀπὸ λεπτότητα. διὸ (4) καὶ ἐπήγαγεν ὑμενόστρακα. κύμβια δὲ, τὰ τροχύλα μὲν, βαθέα δὲ. καὶ φιαλίδες τὰ τροχύλα ἢ ἀβαθῆ. γραμμοειδικὰ δὲ, τὰ γραμμὰς ἴσως ἔχοντα. (5) κυλικεῖον δὲ τὸ δοχεῖον, ὁ παλαιοκλυτῶν τὸν κυλικοῦσιν. ἀκροθώρακα δὲ, ὁ μέσως πως μεθύων. δικαδίφης δὲ, ὁ σωφρονῶν ἀπὸ τῶν (6) τὰς δίκας διφῶν. χρυσαίκτους δὲ, τὰ χρυσοχόα φησί. λεῖρον, τὸ γυναικῶν κόσμον λέγει, παρὰ τὸ ἐοῦν εἶναι, παρόσον (7) καὶ τὰ ἄνθη λείρια φασιν. ἐλάβεια τὰ ἰνώτια, ὡς δὲ τὸ τοὺς λαβοὺς τοῦ ἄστεως ἐπερωτᾶσθαι. πώδας τὰ ψέλια. ἄδικον ἡμᾶς ἢ ἄλογον, τὸν δίκας μὴ ἔχοντα ἢ δικανικοὺς λόγους. ἐχεγλαττίαι δὲ, τὸν ἀργὸν ποιοῦσαν τὴν γλῶτταν. ἐστὸν τὸ ὑπερύσιον, ὡς δὲ τὸ ὑπόλαιος ἀντὶ τοῦ ἀπαναλώτου ὁρᾶς. ἄχρυσα τὰ καινὰ, οἷς ἀδίκως ἐχρήσατο. εὐήτριον δὲ, τὸ λεπτὸν ἢ λάμνιον ὑμάτιον. ἀμφιτετοιοὺς ἐκυσίους λέγουσιν ἔτι τοὺς τελεσίας, ἀπὸ τῶν μυστηριδίων αὐτῶν. *V.*

44. Μεντορουργὸς] (8) Ἀπὸ τοῦ Μέντορος ἐκπεπλασμένον. *V.*

45. Βομβυλιὸς] Στρογγύλον. *V.*

Ibid. Δειροκύπελα] Τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χόνας δὲ τύπον (9) ἐξειργασμένα. *V.*

46. Γηγενῆ] Ὀστράκινα. *V.*

Ibid. (10) Εὐρυχαδῆ] Βαθέα ἢ πλατέα. *V.*

47. Εὔτομα] Λεπτοχειλῆ. *V.*

48. Ἀνεμοφόρητα] Ἐλαφρότατα ἀπὸ λεπτότητα. *V.*

49. Κυμβία] (11) Κυμβία στρογγύλα καὶ βαθέα. *V.*

(1) Ἀπεκρύπτετο] Ἀπεκρύβετο ante editum erat.

(2) Πρὸς] Ita dedit *M. du S.* pro καὶ quod in editis erat, non addens unde, nec opus eſt. Mox iterum καὶ legebatur ante βομβυλιὸς, quod idem delevit, nec immerito; etſi enim καὶ δὲ recte conjungitur alibi, tamen hic locum habere non poterat. *J. F. R.*

(3) Ἐλαφρότ.] Ἐλαφρωτ. in editt. male. Et paullo ante quoque male ἀνεμιφόρητα.

(4) Καὶ] Jam καὶ in editt. abſens inſerui *M. du S.*

(5) Κυλικεῖον] Κυνλίκιον editum ante, & plura vitioſe expreſſa, quae tacite corrigere, quam indicare malui. *J. F. R.*

(6) Τὰς δίκας] Δίκων, & ſine articulo Ed. *Clar.* Mutavit *Solan.* non addens unde. Sed ex altero *Voſſiano* eum id hauſiſſe video, quod poſtea exhibetur. *J. F. R.*

(7) Καὶ] Αἱ male edita Schol. Correxit *M. du S.*

(8) Ἀπὸ] Lege ὑπὸ. *M. du S.*

(9) Ἐξειργ.] Lege ἐξειργ. *M. du S.*

(10) Εὐρυχαδῆ] Sic in V. ſcriptum erat. *M. du S.*

(11) Κυμβία] Κυμζία bis habebant edita. Correxit *M. du S.*

42. Ποτήρια] Leg. Interpr. *Petron.* ad illud *cecidit menſa cum argento.* Caſaub. ad *Athen.* c. 2. lib 11. *J. B.*

Ibid. Τῆς δελφινίδος τραπέζης] Τῆς πόδας ἐχούσης οἷς τύπον δελφῖνος ἐξειργασμένους. Quae Delphica vocabatur, de qua *Wower.* ad *Petron.* locum cit. *J. B.*

Δελφινίδος] An δελφιτίδος τραπ. i. e. Delphicae menſae, ſeu Delphicae ἐλλειπτικῶς. *Martial.* gloſſ. VI. *F. G.*

Δελφ. τραπ.] *Menſam populorum* Servius vocat. *Caſaub.* Animadv. in Athen. *A. V.*

43. Ὁ κρυψιμέτωπος] Κρύπτων τὸ μέτωπον τῷ πώματος. *J. B.*

44. Καὶ τρύλης] A τρύω cavo, unde trua & trulla pro truula trula, τρύλης, ut a ξύω ξύλη i. e. *radula.* Τρύλης poculi genus videtur. an idem quod trulla? a τρύω, τρύπω, τρύτη, ſeu τρύπα, τρυπῶ &c. *F. G.*

45. Κέρκον] Leg. *Heſych.* *J. B.*

Ibid. Βομβυλιὸς] Στρογγύλος. Ut interpretatur Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Veſpas. *J. B.*

Βομβυλιὸς] In Excerptis a *Caſaub.* editis Animadv. in Athen. p. 784. Θηρίκλειον Ῥοδιακὸν, ὃ περὶ τὰ ἰδίως Σαμπράτης φησὶν, οἱ μὲν οἰνοφίλης πίνοντες, ὅσον θέλουσι, τάχιστ' ἀπαλλαγήσονται. οἱ δὲ οἰνοβομβυλίου μὴ μικρὸν σάζοντες. ἔχει δὲ καὶ ζωὸν τι. *M. du S.*

46. Γηγενῆ] Ὀστρακινά. *J. B.*

46. Θη-

& phialae minutae, & literata pocula : itaque plenum erat pocularium (poculorum armarium.)

50 Φιαλίδες, καὶ ποτήρια γραμματικά· ὥστε μεστὸν ἦν τὸ [c] κυλικεῖον.

8. *Sed lebes camini ſupra modum ebulliens in caput nobis evertit carbones. Bibimus autem amyſtida: & jam bene poti eramus, cum ungeremur baccharide : atque intro volvit nobis aliquis pediſonam* (ſaltatricem) *& trigo-*

Ὁ μὴν τοι ἰπνολέβης, ὑφαφλάζων, ἐς κεφαλὴν ἡμῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἄνθρακας. Πίνομεν δὲ ἄμυστι, καὶ ἤδη ἀκροθώρακες ἦμεν· εἶτ' ἐχριόμεθα [d] βακχαρίδι. καὶ [e] εἰσεκύλισέ τις ἡμῖν τ' ποδοκτύπην, καὶ τρι-

[c] Κυλικεῖον] Sic marg. *AIW.* Κυλίκιον Edd. & M. Κυλικειον correxerat *M. du S.* [d] Βακχαρίδι] Sic W. & marg. *A1.* Καικχαρίδι Edd. [e] Εἰσεκύλισε] Εἰσκύκλησε W.

50. Φιαλίδες] Στρογγύλα ἐ ἀβαθῆ. *V.*
Ibid. Γραμματικὰ] Τὰς γραμμὰς ἔχοντα. *V.*
51. (12) Κυλικεῖον] Τὸ δεχεῖον, ὃ (13) ποτηροκλύστιον τὸν καλοῦσι. *V.*
52. Ἰπνολέβης] Τὸ ὡ τῇ συνηθείᾳ μειλιάριον. *V.*
53. Ἐπέτρεπεν] Ἀντὶ τοῦ (14) ἐπέτιμπτεν. *V.*
54. Ἄμυστι] Ἀνὺ τοῦ κλεῖσαι τὸ στόμα. *V.*
55. Βακχαρίδι] Εἴδος οὐτρίμματος μυρώδους, ποδοκτύπη δὲ, (15) τὸ τύμπανον. τριγωνίσκια δὲ, ὄργανα μουσικὸν, ἅτινας λαὸ τῷ χιτῶνος καλούμεθα. *V.*
56. (16) Κύκλωτί τις] Εἰσέφερε. *V.*

(12) Κυλικεῖον] Κυλίκιον male Editio prior, quam ego mutavi. *J. F. R.*
(13) Ποτηροκλύστιν] Ποτηροκλύστιον antea lectum peſſime. Correxit *Solan.* Sed & ita corrigendum vidit literatiſſ. juvenis *L. C. Valkenaer*, in Animadv. ad Ammon. p. 3. qui etiam obſervat, Scholiaſten male confundere κυλικεῖον & ποτηροκλύστιον, uſus diverſiſſimi. *J. F. R.*
(14) Ἐπέτιμπτ.] Et hoc debetur diligentiae *Solani*; nam ἐπίπτ. ante legebatur.
(15) Τὸ τύμπανον] Sic V. & M. Τὰ τύμπανα Edit. *Clerici.*
(16) Κύκλωτί τις] Sic in V. ſcriptum erat. *M. du S.*

46. Θηρικλῆς ὅπτα] Interpretatur hunc locum vir Clar. *Caſaub.* ad Athen. c. 6. lib. 11. *J. B.*
Θηρικλῆς] Θηρικλέους τέκνον, κόλιξ. Citat hoc dictum *Athen.* quem vide & *Eraſm.* in Adag. Θηρικλέους φίλος. *A. V.*
Θηρικλῆς] *Athen.* XI. 470. E. Et in eum locum *Caſaub.* Thericlem alii τορευτὴν, alii figulum faciunt. Conſule etiam Eruditiſſimi *Bentleji* Diſſert. de Phalar. Epiſt. quam Anglico idiomate edidit. *M. du S.*
Ibid. Εἰρηχαδῆ] Πλατέα. *J. B.*
48. Ἀνεμοφόρητα] Ἐλαφρότατα ἀφ' ἁπτέσθαι. *J. B.*
49. Κυμβία] Στρογγύλα καὶ βαθέα. *J. B.*
50. Φιαλίδες] Στρογγύλα ἐ ἀβαθῆ. *J. B.*
Ibid. Ποτήρια γραμματικὰ] Γράμματα ἔχοντα. *Plaut.* Rud. *J. B.*
Ibid. Γραμματικὰ] Eadem, quae ad βομβυλιὸς, Excerpta. Γραμματικὸν ἔπαινος, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαραγμένα.

Ἄλλως. τὸν ὄψιν εἶναι τῶν ποτηρίων γλαφυρὸν.
Πράτιστον ἦν δ' τρογγύλον, μικρὸν πάνυ,
Παλαιὸν, ὅτα συντεθλασμένον σφόδρα,
Ἔχοντα κύκλῳ τε γράμματα.

Quidquid erat literis inſcriptum, Graeci γραμματικὸν, Latini *literatum* dixerunt. Sic *Plautus: frons litterata*, & in *Rud.* de urna; *nam haec litterata eſt, ab ſe cantat cuja ſiet. Caſaub.* ad Athen. XI. apud quem etiam extat ποτήριον γραμματικὸν, p. 466. E. F. *M. du S.*

51. Κυλίκιον] Δοχεῖον. *J. B.*
Κυλίκιον] Alias κυλικεῖον. Sed ludit in ambiguo. *F. G.*
Κυλίκιον] Non dubito, legendum eſſe κυλικεῖον, εἰρῆται γὰρ ἔτως ὁ τῶ ποτηρίων σκεύθηκη, Athen. II, 2. p. 460. E. ubi multis auctoritatibus demonſtratur. ποτηριοκλύστης. *J. M. G.*
Κυλικεῖον] Non dubitavi ſic edere pro vulgato κυλίκιον invitis Libris; non modo admonitu *Solani*, qui in *Punt:* ων ſuperſcripſerat, priſtino accentu acuto per errorem calami ſervato; ſed & quia res ipſa clamat. Et recte quoque κυλικεῖον ex teſtimoniis *Athen.* XI. p. 460. contra Clar. *Caſaub.* adſtruit Doctiſſ. juvenis *L. C. Valkenaer*, in Animadv. ad Ammonium Grammat. p. 2. *J. F. R.*
52. Ἰπνολέβης] De quo *Flor. Chriſt.* ad Veſp. Interpretes Macrobii de Miliario. *J. B.*
Ἰπνολέβης] Pompejano tribuitur apud *Athenaeum* 98. C. D. *M. du S.*
53. Ἐπέτρεπε] Ἀναβράσσε. ἀνέπεμπε. *J. B.*
54. Ἀκροθώρακες] Μέσον πῶς μεθύοντες. *J. B.*
55. Βακχαρίδι] Ἐπιθύματι μυρώδει. *J. B.*
Βακχαρίδι] Puto legendum βακχαρίδι. *Dioſcor.* 3, 31. βάκχαρις βοτάνη ἐς θαμνώδης, εὐώδης, ᾗ στεφανωματική. Apparet igitur ad unguenta potuiſſe adhiberi. *J. M. G.*
56. Εἰσεκύλισέ τις] Lego εἰσκύκλησεν i. e. tanquam machinam rotis advexit, introduxit. *F. G.*
Ibid. Ποδοκτύπην] Τύμπανον. *J. B.*
Ποδοκτύπην] *Saltatricem.* *F. G.*

τριγωνίσματα, μὴ δὲ ὁ μὲν τις ὀπὶ ᾗ [a] κατήλιφα ἀναῤῥιχησάμενος, [b] ἐπιφθέγματα ἐζήτει, ὁ δὲ λημίνδα ἔπαιζεν, ἄλλος [c] ἐῤῥικνᾶτο σὺν γέλωτι τὸ ὀσφύν.

Καὶ ἐν ταυτῷ λελυμένοι, εἰσεκόμασαν ἡμῖν αὐτεπάγγελτοι, Μεγαλώνυμός τε ὁ διπλοδίφης, καὶ Χαιρέας ὁ χρυσοτέκτων, ὁ κατὰ νῶτα [d] ποικίλος, καὶ ὁ [e] Ὠνοπάταξις Εὔδημος. κἀγὼ ἠρόμην αὐτοὺς, τί παθόντες ὀψὲ ἥκοιεν. ὁ μὲν δὴ Χαιρέας, Ἐγὼ μὲν, ὃς, [f] λειρόν τινα ἐκρότουν, καὶ ἐλλόβια, καὶ πέδας τῇ [g] θυγατρὶ τῇ ἐμῇ, καὶ διὰ τοῦτο ὑμῖν ὀπιδείπνιος ἀφῖγμαι. Ἐγὼ δὲ ἦν ὃς ὁ Μεγαλώνυμος, ἕτερα ἄλλα εἶχον

nistriam (psaltriam) *Postea alius quidem in cantherium emissus, insultorum parabat: alius ludebat crepitu: alius crispabat cum risu lumbum.*

9. *Eodem tempore loti comissatum non vocati ad nos venere Megalonymus ille causarum subactor, & Chaereas aurifaber ille tergo varius, & ille confractor ovorum Eudemus. Et ego interrogavi illos, Qua causa sero adeo venirent? Ac Chaereas quidem: Ego, inquit, segmentum quoddam concinnabam, & inaures, & compedes filiae, ac propterea post coenam vobis adfuim. Ego vero, inquit Megalonymus, aliud agebam.*

Erus

a Κατήλιφα] Κατάλυσιν marg. *A1*. b Ἐπιφθέγματα] Lacuna hic est in *Fl.* & M. c Ἐῤῥικνᾶτο] Ἐῤῥικνοῦτο ex marg. *A1W.* W. & *Fl.* Ἐῤῥικτοῦτο cett. Edd. d Ποικίλος] Πικίλος *J.* male. e Ὠνοπάταξις] Sic Edd. vett. ac recentt. Ὠτοκάταξις W. & M. f Λειρόν] Λῆρον W. g Θυγατρὶ] Sic W. *Bz. P.* Reliquae Edd. θυγατρῇ.

63. Διπλοδίφης] Ὁ σιωπήσεται, ἀπὸ τῶν τὰς δίκας δικῶν τὸ ζητεῖν. *V.*

Ibid. Χρυσοτέκτων] (1) Χρυσόχους. *V.*

67. Λειρόν τινα ἐκρότουν] Ἦτοι γυναικεῖον κόσμου, ἐξ ἐθνημάτων (2) ποικίλων καὶ ἀνθινῶν, καθότι λείρια τὰ ἄνθη φασὶν, ἢ καὶ χρύσεον κόσμου, ἐθνοειδῆ τῇ ὁράσει τὸν ὄψιν, διὸ ἓ λειρόεσσαν ὅπλα (3) Ὅμηρος φησὶ. ἢ ἄντερ λῆρον φασὶν τὸν ἐκβολεῖον ἀπὸ νέφρων τῶν ἀνθρώπων διὸ καὶ ἀστεῖον. ἰρήκασι δὲ καὶ ἄντον λῆρον τὸ τῆς θηλείας κόσμου, ὡς ἀστεῖόν τι χρῆμα καὶ περίλεκτον. *V.*

Ibid. Ἐλλόβια] Ἐνώτια. *V.*

68. Πέδας] (4) Φίλλια. *V.*

(1) Χρυσόχους] Χρυσόχοον Ed. *Cler.* male.
(2) Ποικίλων] Παικίλων ante editum. *Solanus* ποικίλον inde fecerat, quod ita secutus sum, ut verum accentum tamen servarem. *J. F. R.*
(3) Ὅμηρος] Iliad. Γ. 152. *M. de S.*
(4) Φίλλια] Φίλια ed. *Cler.* male.

57. Τριγωνίσματα] Ὄργανον μουσικὸν, ἔστι δὲ τὸ χήμα τοῦ καλουμένου. leg. *Hesych.* verb. τρίγωνον. *J. B.*

Τριγωνίσματα] Τρίγωνον instrumentum musicum, unde τριγωνίζω, τριγωνιστὴς, & τριγωνίσμια, ut κιθαρίσμια. *F. G.*

Ibid. Ἐπὶ τὴν κατήλιφα] Κλίμακα, ἰκρίωμα. *Hesych. Poll. J. B.*

Ibid. Κατήλιφα] Tabulatum, ἰκρίωμα exponit *Hesych. F. G.*

58. Ἀναῤῥιχησάμενος] Ἀναθεὼν. *J. B.*

Ibid. Ἐπιφθέγματα] Ἐπιφωνήματα *bellaria*, παρὰ τὸ ἐπιφέρειν τοῖς ὄψοις. *Athen. Pollux. F. G.*

59. Ὁ δὲ λημίνδα ἔπαιζεν] Παρὰ τὸ λημᾶν, ἢ λαμᾶν, κρατεῖν, βοᾶν, παρὰ τὸν ὄρχηστάς. *J. B.*

Ibid. Λημίνδα] Λημίνδα ἔπαιζε, i. e. ὀρχεῖτο. *Hesych.* λημᾶν, τὸ παρὰ τὸν ὀρχηστάς. An ad digitorum digitum saltare? Non displicet. *F. G.*

60. Ἐῤῥικνοῦτο σὺν γέλωτι τὸν ὀσφὺν] Diceret Petron. *risu latera commovebat.* lego enim ἰῤῥικνοῦτο. ῥικνοῦσθαι. *Insultando lumbos agitare*, inde ῥικνὸς de quo Grammatici. *J. B.*

Ἐῤῥικνοῦτο] An ἰῤῥικνοῦτο? Placet. *F. G.* In marg. *Ald.* 1. *Wessel.* erat : ἰῤῥικνοῦτο, vid. *Suid.* Ego quoque sic legendum arbitror; At quia dedita opera barbarizat, vulgatam alius, non mutarit: sed cui ipsam ἰῤῥικνοῦτο non satis barbarum, alterum praeferat, ubi volet. *J. F. R.*

63. Ὁ κατὰ νῶτα] An insultis in dorso notis, μαστιγίαις, *flagris*. *F. G.*

64. Ποικίλος] Non notassem *J.* ποικίλος habere; nisi ut monerem idem vitium in Codd. saepe occurrere ab corrupta dictantium pronuntiatione orum, qui ψιλοὶ proferunt ψιλί. *J. F. R.*

Ibid. Ὠνοπάταξις] I. e. ὁ ἀνοκλαδίας, παγκρατιαστής. *F. G.*

Ὠνοπάταξις] Corrige, ἀνοπάτακτος, & vid. nos ad *Laërt.* in Lycone, pag. 208. (I. Ed. p. 128. B. C.) *AE. M.*

Ὠνοπάταξις] Jam probaveram *Menagianam* emendationem, qui ad *Diog. Laërt.* 5, 67. multis rebus firmat ἀνοπάτακτον, hominem cui in certamine gymnico fractae essent aures atque contritae. Cum vero postea Eudemus ita monae fuisse rationem reddat, ut videatur in culina operam dedisse Damasiae athletae: potius

Erat enim, ut scitis, sine judicio, sine oratione dies, cum igitur linguistitium esset, neque admetiri verba habebam, nec aquae dimensum ubi acciperem. Cognito autem, visibilem esse (adiri posse) *Praetorem, sumtis vestitibus insuetis* (novis) *boni staminis, calceis autem ingestis* (novis) *extuli me ipsum.*

10. Deinde statim incido in sacrigerum & hierophantam & reliquos infanda (sacra occulta, mysteria,) *facientes, qui Diniam raptim in jus traberent, crimen objicientes hoc, quod illos nominasset, idque cum bene sciret, a quo tempore consecrati essent, anonymos esse nec jam nominabiles* (nomine suo appellandos) *qui sacro jam nomine gaudeant. Non novi, in-*

ἦν μὲν γὰρ ἄδικος ἡ ἡμέρα, ὡς ἴστε, καὶ ἄλογος· ὡς ἂν οὖν ἐν ἐχεγλωττίας ὄσης, ὅτε ῥησιμετρεῖν εἶχον, ὅτε ἡμερόλεγδον, ὡς ὑδρομεῖσθαι. πυθόμενος δὲ ὅτι ὁ στρατηγὸς ὀπτός ἐστι, λαβὼν ἄχρηστα ἱμάτια, εὐήντρια, καὶ ἀφόρητα [b] ὑποδήματα, ἐξέφρησα ἐμαυτόν.

Εἶτ' αὐτὸς ἐντυγχάνω δᾳδούχῳ τε, καὶ ἱεροφάντῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀρρητοποιοῖς, δεινίαν σύρουσιν ἄγδην ὅτι τὰ ἀρχαῖα, ἔγκλημα ἐπαγωγῆς, ὅτι ὠνόμαζεν αὐτοὺς, καὶ ταῦτα εὖ εἰδὼς, ὅτι, ἐξ οὗ ἐφοιτήθησαν, ἀνώνυμοί τέ εἰσι, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοὶ, ὡς ἂν ἱερώνυμοι ἤδη γεγενημένοι. Οὐκ οἶδα, ἦν δ' ἐγὼ,

b Ὑποδήματα] Sic W. Fl. P. &c. Ἀποδήματα male S. sola. Et mirum quod Amst. non imitata sit.

71. Ἄδικος ἡ ἡμέρα] Τὰς δίκας μὴ ἔχουσα. V.
Ibid. Καὶ ἄλογος ὡς ἂν οὖν ἐν ἐχεγλωττίας ὄσης] Δικανικοὺς λόγους μὴ ἔχούσης, ἀργὴν ποιούσης τὴν γλῶτταν. V.

(5) Εὐπίστρια] Sic V.

75. Ἄχρηστα] Καινά. V.
Ibid. (5) Εὐπίστρια] Λόγικὰ καὶ λεπτά. V.

tius est ut credam, ad normam quasi illius confictum & eadem percussum moneta, forte per ludum, deinde a cacozelo scriptore usurpatum, ἀνοκάταξις, non illepidum, si in loco ponatur, coqui epitheton. *F.M.G.*

67. Λαῖφος] Intelligit γυμνικῶν ἄθλων, περὶ τὸ ἀδύ ἰόμεν. Ut quibusdam visum est. *F.B.*
Λαῖφός τινα] Λαφύ τινα lego. *Hesych.* Λαφοὶ τὰ περὶ τοῖς γυμνικοῖς χιτῶσι κεχρυσωμένα. *F.G.*
Ibid. Ἐλλόβια] Ἔνωτα, quidam τὰ ἔνδυτα. Interpretantur de his Scholiast. *Aristoph.* & *Pollux.* *F.B.*

68. Πέδιλος] Χειροψέλλια. *F.B.*

69. Ἐπιδύπιος] *Ad repotia* vertitur. Verte: post coenam. *F.G.*

71. Ἄδικος ἡ ἡμέρα] Ἡ μὴ ἔχουσα λόγων δικανικῶν. cum justitium est. *F.B.*
Ἄδικος] Pompejano tribuitur apud *Athen.* l. c. *M. du S.*

72. Ἐχεγλωττίας] In qua linguis dantur feriae, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλῶτταν. *F.B.*

73. Ἡμερολέγδον ὄις] Ἡμερολέγδα legendum videtur. vel ἡμερολεγδόν. Sed prius placet. Τὸ ὄις abundare videtur. *F.G.*
Ibid. Ὑδρομεῖσθαι] Πρὸς ὕδωρ ῥεμόμενον τὰ μέτρα τῶν λήξεων. Quod patroni dicerent ad clepsydram, nota res. *F.B.*

75. Ὀπτὸς] Ὀπτὸς *assus*, & *visibilis*. Jocus in ambiguo. *F.G.*

Ὀπτὸς] Idem; sed jocose apud *Athen.* 388. B. C. *M. du S.*
Ibid. Ἄχρηστα] Καινά. οἷς οὐδὲς ἐχρήσατο. *F.B.*
Ἄχρηστα] Nova, quibus nondum usi sumus. *F.G.*
Ἄχρηστα] Hunc soloecismum *Athenaeus* Ulpiano tribuit (97. E.) Et Pompejano 98. A. *M. du S.*
Ibid. Εὐπίστρια] Inepte etiam εὐπίστρια appellat calceamenta. Est enim textrinae vocabulum, & vesti subtili ac bene textae convenit. *Plato* in Polit. λεῖον δὲ τὸ λεγόμενον εὐπίστριον ὕφασμα ξυπάγοιλα ἐξ αὐτῶν. *Strabo* L. XV. τοὺς εὐπήρους ὑφαντοὺς σινδόνας. Hic fatuus οὐ . . . ὁ . . . elegantes calceos significans dixit. &c. *Casaub.* ad Athen. 188. *M. du S.*

76. Ἀφόρητα] Μὴ φορητά. *F.B.*
Ibid. Ἐξέφρησα] Et ineptum & βλάσφημον (lege δύσφημον) est pro *exii*, ἐξέφρησα, quod valet ἐξέπεσα; in perniciem abii. *Casaub.* ibid. *M. du S.*

79. Ἀρρητοποιοῖς] Τοῖς τὰ μυστήρια τελοῦσιν. De quibus locus alius dicendi. *F.B.*

80. Ἀγδὴν] Τέχνῃ. Vox Cretensis de qua vide Interpr. 12. tabul. *F.B.*
Ἄγδην] Obtorto collo, *par les epaules*. *F.G.*

81. Ὠνόμαζεν αὐτοὺς] Unice huc facit locus Eunapii in Maximo p. 86. extr. Τῷ δὲ ἱεροφάντῃ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὄντι ὃν τοῦτον, ὃ μοι δίμις λέγειν ἐτέλει τὰ τ' ταῦτα γράφοντα. *F.M.G.*

85. Ἐκά-

ἐγὼ, ὃν λέγεις, τὸ Δεινίαν· ἐκάλει δ' ὧν με τοῦνομα. Ἔστιν, ἦ δ' ὅς, ἐν τοῖς [a] σκειραφείοις [b] ἐγκαψικίδαλος ἄνθρωπος, τὰ αὐτολεκύθων, καὶ τὰ αὐτοκαβδάλων, ἀεὶ κεφαλίων, ἐνδρομίδας ὑποδούμενος, ἢ βαυκίδας, ἀμφιμάσχαλον ἔχων. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἔδησεν ἀμοιγεπῆ δίκην, ἢ λαξ ποτήσας ᾤχετο; Καὶ μὴν ἐκεῖνός γε, ἦ δ' ὅς, ὁ τέως [c] αὐλούμενος, ἤδη ἔμπεδός ἐστιν. Ὁ γοῦν στρατηγὸς, καίτοι ἀτιμαγελῶντι [d] καρπώδεσμά τε αὐτῷ περιθεὶς, καὶ περιδέραιον ἐνοδοκάκαις, καὶ [e] ποδοστράβαις, ἐποίησεν

85 quam, *quem dicas Diniam. Vocabat igitur* me nomine. *Est*, inquit, *in foris aleatoriis* cepivorus homo, *ex illo genere qui lecythum ipsi sibi portant, qui farinam ipsi sibi subigunt, semper horrido capillitio sunt, endromides aut* 90 *baucides soleas semper gerens, habensque tunicam utrinque manicatam. Quid ergo*, inquam, *deditne poenas aliquo modo, an jactatis calcibus abiit? Quin ille*, inquit, *qui tum saltaverat, jam immotus est. Praetor e-* 95 *nim, licet segregare* (& subducere) *se vellet, & manicis circumdatis & collari, in cippis & ner-*

a Σκειραφείοις] Σκιραφ. *Fl.* Vulgatae adstipulatur M. b Ἐγκαψικίδαλος] Ἐγκαμψικίδαλος W. c Αὐλούμενος] Ἀλούμενος *Gronov.* Nil mutant Edd. nec M. d Καρπόδ.] Καρποδ. W. e Ποδοτρ.] Παιδοτρ. W.

91. Ἀμοιγέπη] Ἀντὶ τοῦ, κατά τινα τρόπον· ὅσον δή τι. ἀτιμαγελοῦντι, ἀντὶ τοῦ ἐξυβρίζοντι, ἐκφεύγοντι τὴν στρατείαν, παραφρονοῦντι, καὶ γὰρ ἀτιμαγέλας ταύρους (1) φασὶ τοὺς ἐξεστρωτας, καὶ τὴν ἀγέλην λέγ. γενναιότητα ἀβιοτοῦντας. καρπόδεσμα δὲ, καὶ περιδέραιον, καὶ ποδοκάκαι, ἀλύσεις εἰσὶν, αἱ μὲν χειρῶν, αἱ δὲ (2) τραχήλου, αἱ δὲ ποδῶν. τὰ δὲ ἐκ χάλκωμα, τοῦ γελοίου ἕνεκα πέπλασται, οἷον τὸ (3) ὑπόδυλλον ἢ πορδυλεὼν, ἃ δῆλα πᾶσιν. ἀκροκιθίζει δὲ τὸ ὀρθρινὸν (4) φῶς, ὅτι σκοτίας ἔσης. Διοσχορίδ. δὲ, ἢ ὡς ἄν τις εἴποι Διοχολωσόν. (5) παίζοντος δὲ (6) κατὰ ἐναντίον τὸ (7) ἀπηγχόνησα. ὀκλάξ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ γόνυ καμφθείς. τὸ δὲ βαυκαλῶν, οἱονεὶ λέγ. βρίχων, ἢ βοῦ καλῶν ἢ συσφίγγων, (8) ὃ λέγ. τοῦ λέγ. καθυπίζειν ὑποδηλοῖ. συνιχὴς δὲ τὸν φάρυγγα, ἀντὶ πεπιεσμένος, συντεθλιμμένος. ἀναφλῶντα δὲ, ἀντὶ τοῦ αἰχμῶς τὸ αἰδοῖον τ (9) πόδης γυμνοῦντα. Θαυμάζειν δὲ λέγεται, καὶ τὸ φιλοφρόνως προσάγειν τινὶ. (10) σκοπάδιον δὲ, ἀντὶ τοῦ (11) Σκόπα ἔργον, τ πεπαιγνύμενον γὰρ ἔστος ἀγαλμαδίοις. *V.*

Ibid. Λαξ ποτήσας] Ἐπὶ τ ἐπιχαιρόντων (12) μεγάλως συμφοραῖς θαῤῥαλέως δὲ ταύτας (13) ἐνδύνων λέγεται τοῦτο, ὡς ἔστι τραγῳδία Σοφοκλῆς, ἣ γὰρ φησι· ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις, ἐν ᾗ τὰ μὲν δίκαια ἔστι τὰ σώφρονα λάγδην πατεῖται, κοὐτίλος δ' ἀνὴρ λαοῦν πανοῦργα χειρὶ ἔργα (14) κηδύνει πόλιν. *V.*

(1) Φασὶ] Sic M. Φησὶ V. & Cod. *Abb.*
(2) Τραχήλου] Sic mutarat *Solan.* pro τραχήλων, quod in editt. erat.
(3) Τπίδαλλον] Τπίδυλλον M.
(4) Φῶς] Recte sic *Solan.* pro absurdo vulgati φησὶν.
(5) Παίζοντος] Παίζοντα antea editum. Correxit idem ex Cod. *Abb.*
(6) Κατὰ] Καὶ τὸ Cod. *Abb.*
(7) Ἀπηγχόνησα] Sic etiam Cod. *Abb.*
(8) Ὃ] Aberat ab editis, & καθυπίζειν, pro διαπαφ. Mutavit utrumque *M. du S.*
(9) Πόσθης] Sic recte Cod. *Abb.* & M. Πο θης Edita. Eadem lacuna erat in V. & Exc. G.
(10) Σκοπάδιον] Σκοπάδιον Edit. *Clar.* Mutavit ex Luciano *M. du S.*
(11) Σκόπα] Σκόπα Cod. *Abb.* prave.
(12) Μεγάλως] Μὲν tantum conspiciebatur in editt. quod ex compendio scribendi natum. *J. F. R.*
(13) Ἐνδύνων] Ita dedit *Solan.* pro vulgato ἐνδύνων. Item mox τῦτο correxit, cum legeretur ταῦτα.
(14) Κηδύνει] Κινδύνει Cod. *Abb.*

85. Ἐκάλει δ' ὧν με τ.] Loco non suo hic comparent haec verba; sed ubi reponenda, mihi nondum constat: nec tanti hoc opusculum duco, ut diutius ei immorari libeat. *M. du S.*

86. Σκειραφείοις] Τοῖς κυβευτηρίοις, ἀπὸ τοῦ σὺν σκίρῳ τὸν ἀγῶνα ἔχειν. *J. B.*

Σκειραφείοις] *Hesych.* Σκειράφιον τὸ κυβευτήριον &c. *F. G.*

87. Ἐγκαψικίδαλος] Κίβδηλον, κρέμμυον. *Hesych.* *F. G.*

Ibid. Αὐτοληκύθων] Vid. *Brod.* 549. & *Harpocr.* (consuli potest P. *Colvius* ad L. 2. Floridorum Apuleji; ubi hanc vocem copiose explicat) *J. Clericus* ad fragm. Menand. p. 75. C. *M. du S.*

88. Αὐτοκαβδάλων] Simpliciter αὐτοκάβδαλα dicunt Grammatici αὐτοχίδια, καὶ ποιήματα αὐτέλη. *J. B.*

Αὐτοκαβδάλων] Αὐτοκάβδαλον ἄλφιτον, τὸ ἐκ ἐτυχε φυρθὲν, unde αὐτοκάβδαλον σκάφος τὸ αὐτοχίδιον. *Suidas.* *F. G.*

89. Ἐνδρομίδας] De his calceis *Hesych.* *Tertull.* *J. B.*

Ἐνδρομίδας] Ἐνδρομὶς, calceus cursorius, cursoribus aptus. *F. G.*

Ἐνδρομίδας — βαυκίδας] Cum sint plurima loca, quae confirment *Hemsterhusianam* sententiam, de non notato sub Lexiphanis persona Polluce: tum hic etiam apparet, reprehendi quemvis alium, forte non unum, κακόζηλον. Diserte enim *Pollux* 7, 93. αἱ ἐνδρομίδες ἴδιον τ Ἀρτέμιδος τὸ ὑπόδημα, ac f. 94. αἱ δὲ βαυ-

nervo illum esse fecit. Quare vinctus infelix suppedebat prae metu, & crepitabundus erat, & opes pretium animae dare volebat.

11. *Me autem, Eudemus* inquit, *summo crepusculo arcessivit Damasias, Athleta olim & multorum victor, jam vero prae senectute expers certaminum. Nosti aeneum illum in foro stantem* (cujus statua est in foro) *& partim quidem coquendo, partim assando occupatus fui. Elocare enim destinabat hodie viro filiam, & jam illam comebat. Deinde solici-*

εἶναι· ὥστε ἐν δεσμοῖς ὢν, ὑπέδυλλέ τε ὁ χαλκοδαίμων ὑπὸ τῦ δέους, καὶ τορδαλέος ἦν, καὶ χρήματα ἀντίψυχα διδόναι ἤθελεν.

I. Ἐμὲ δέ, ἔφη ὁ Εὔδημος, ὑπὸ τὸ ἀκροκνεφὲς μέλες εἰλάλο Δαμασίας, ὁ πάλαι μὲ ἀθλητὴς, καὶ πολυνίκης, νῦν δὲ ἤδη ὑπὸ γήρως ἐξαθλος ὤν. οἶδα τ' χαλκῆν τ' ἑστῶτα ἐν τῇ ἀγορᾷ. καὶ τὰ μὲ β πιττῶν, τὰ δὲ εὐῶν, διετέλεσα ἐξοικιεῖν γὰρ ἔμελλε τήμερον εἰς ἀνδρὸς τ' δυνατέρα, καὶ ἤδη ἐκάλλυνεν αὐτίκα. εἶτα μερμέ-

f Η] Ἡν marg. *A*1. male. *g* Πιττῶν] Sic dedi ex *F. Fl.* & M. Πυττῶν Edd. cett.

βαυκίδες πολυτελὲς ἦν ὑπόδημα. Sed poenitet, ut dixi, adnotare talia. *F.M.G.*

Ibid. Βαυκίδας] Baucides calceamenti genus croceo coloris, ut scribit *Pollux*. *Hesych.* vult βαυκίδας ὑπόδημα γυναικεῖον πολυτελές. Erant etiam albae baucides apud effoeminatos. leg. *Casaub.* ad Athen. c. 4. lib. 4. *F.B.*

90. Ἀμφιμάσχαλον] Ἱμάτιον. *F.B.*

Ἀμφιμάσχαλον] Ἀμφιμάσχαλος χιτὼν, & ἐλλειπῶς, ἀμφιμάσχαλος. i. e. tunica utrinque manuleata, ingenuorum vestis; cui opponitur ὑπερμάσχαλος, servorum indumentum. *F.G.*

91. Ἀμυγέτα] Κατά τινα τρόπον. De hac voce consule Grammaticos. *F.B.*

Ibid. Λὰξ πατήσας] Θερσιτείως εἰρὼς. Ut apud *Homer.* λὰξ ποδὶ κινήσας. *F.B.*

Λὰξ πατήσας] *Gaignant au pied.* *F.G.*

92. Καὶ μὴν ὁ τὸν αὐλοράβδ ἤδη ἔμπροσθεν ἦν] Mirycyllus, *at vero ille, qui antea inter tibias & cantores perstrepebat, jam immobilis ac tacitus est.* Benedictus quoque non alio sensu, *qui antea tibia cantu recreabatur*, tanquam qui vinctus sit, nequeat recreari tibiae cantu, quum tamen cantet vinctus quoque compede fossor. Itaque *Bourdelotius* notat esse λόγους βαλλόμενος, quem sensum profecto ex praecedentibus affirmare omnino uequeas; neque id est contrarium antithetum sequentis ἔμπροσθεν, quod requiri videtur. Commodissime id expedivit pater, dum adscripsit se correxisse ἀλάβρως, *hactenus vagans.* *F.G.*

Ibid. Τὸν αὐλοράβδ] Λόγους βαλλόμενος. *F.B.*

94. Αὐλοράβδ] Verti quasi legeretur ἀλλόρβδος saltans, exsultans lascive. ut respondeat illi λὰξ πατήσας. Si quis αὐλοράβδ melius intelligat, libenter festinatum a me esse confitebor. *F.M.G.*

Ibid. Ἐμπροσθ] Διεμάχετο. *F.B.*

Ἔμπροσθ] Ἐν τοῖς πίδαξι. *F.G.*

94. Ἀτιμαγελοῦντι] Ἐξυβρίζοντι, ἀτιμαγέλ, dicitur taurus ὁ τ' ἀγέλης ἐξειργῶν, qui etiam dicitur ἀτιμαγέλας, Grammatici: per καρπόδεσμα & ἐφεδρισμὸν intelligit χαρόδεσμα & παχυλόδεσμον. *F.B.*

Ἀτιμαγελοῦντι] Ἀτιμαγελοῦντι κυρίως est *solitario*, a grege separato. *Theocr.* Hic εἱρκτικῶς positum est pro incarcerato, vincto. *F.G.*

Ibid. Καρπόδεσμα] Lege καρπόδεσμα. *F.G.*

1. Ἡ δ' ὅς] Pro ἦφη recte se habet, adeoque frustra esse emendationem f. variationem marginis *Ald.* ex Exemplis tribus quatuorve, his c. 9. 10. & plus viginti aliis eodem hoc *Lexiph.* occurrentibus, patet. Conf. saltem c. 2. & 3. *F.F.R.*

Ibid. Τὸ ἀκροκνεφὲς] Τὸν ὄρθρον. *F.B.*

2. Δαμασίας] Meminit hujus athletae Νικηφ. Δ. X. bis. *M. du S.*

3. Πολυνίκης] Πολλὰς νικήσας. *F.B.*

4. Οἶδα τ' χαλκοῦν] *Nosti hominem qui aereus stat in foro.* F.G. Recte *Gujetus*; nam & sic *Alciphr.* I. Ep. 30. f. χρυσοῦν τε ἑστῶτα, ut alia similia omittam. *F.F.R.*

5. Τὸν μὲ πιττῶν, τὰ δὲ εὐῶν] Παροιμιώδης videtur. *F.G.*

6. Πυττῶν] Πυττῶν quid sit, nescio an aliquis doceat: πιττῶν *picans*, quod alii habent, nondum repetio, qui huc faciat. Eudemus ἀνακάτεξις, quasi tu dicas *ovifractor*, coquus videtur, vocatus summo mane ad nuptiales epulas parandas. Εὐεῖν quod apud Homerum *torrere* est, *adurere*, pilos v. g. suis mactati, forte hoc ipso intellectu hic capitur, forte quidam ea tempestate pro culinae altero opere *assare* posuerunt, cui πίσσων, πίττων, πίπτων, *coquens* cognatum significatione est, & a πισσῶν vel πυσσῶν non nisi apice uno alteroque abhorret. Id igitur interea secutus sum. Si tamen utrumque participium, πιττῶν & εὐῶν ad infamem prope artem dropacistarum & *glabratorum*, pice & psilathris mollium hominum quidquid usquam pilorum est evellentium, referre malis, ipsa verba non repugnant; sed non video, qui ἀνακάτεξις, aut etiam ἀποκάτεξις huc convenire possit. *F.M.G.*

Πιττῶν] An ludit? ut *Aristoph.* Plut. 1094. Ἱκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίττουν χρόνον. *Satis diu ante ipsa hoc oblevi dolium.* Non credo, nec intelligo. *F.F.R.*

μέριόν τι κακὸν ἐμπεσὸν, ἀλλοφ τ ἐορτίῳ. ὁ γὰρ υἱὸς αὐτῆς ὁ Δίων, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ λυπηθεὶς, μᾶλλον δὲ θεοχθίᾳ ἀχθεὶς, ἀπῆγξε ἑαυτόν. καὶ, εἰ ἦτε, ἀπολώλει ἂν, εἰ μὴ ἐγὼ ὀπτᾶς, a ἀπηγχόνισά τε αὐτὸν, καὶ παρέλυσα τ ἐμβροχῆς, ὀπτιπολό τι ὀκλαζ ωθοκαθήμενον, b ὀπτύοντα τ ἄνθρωπον; βαυκαλῶν, καὶ διακωδωνίζων, μή τῃ ἔτι συνεχὴς εἴη τ φάρυγξ. τὸ δὲ μάλιστα ὠφέλησεν, ἐκεῖνο ἦν, ὅτι ἀμφοτέραις καθαχὼν αὐτῆ τὰ ἄκρα c διεπίεσα.

Μῶν ἐκεῖνον, ἦν δ' ἐγὼ, φὴς Δίωνα, τ καλαπύγωνα, καὶ λαχνοδόχειαν, τ μύρτωνα καὶ d σκιοτρώκλαν νεανίσκον, ἀναφλῶντα, καὶ βλιμάζοντα, ἤν τινα e πεώδη καὶ ψόφον

tum malum quoddam incidens ipsum illum turbavit. Filius enim illius Dio, nescio qua re dolens, vel potius, deorum odio implicitus, ipse se suspendit. Et, scitote, perierat, nisi superveniens ego, ablaqueassem illum, & solvissem a nexu, multumque geniculatim assidens, fodiens hominem, titillans, explorans undique, ne qua adhuc continens (compressus, elisus) esset gulâ. Quod autem maxime profuit, illud erat, quod ambabus illius extrema tenens compressi.

12. Numquid illum, inquam ego, Dionem ais, tinaedum, laxo & pendente scroto, illum effeminatum, & lentiscum rodentem adolescentem, illum masturbantem & lascive con-

a Ἀπηγχόνισα] Ἀπηγχόνισα Edd. priores. Ἀπηγχόνησα M. b Ἐπτύοντα] Ἐπτύοντι W. c Διεπίεσα] Διέστησα Mſ. B. Nihil mut. Edd. nec M. Sed a manu recentiore. d Σκιοτρ.] Σκιοπτρ. W. e Πεώδη] Παιώδη W. & Mſ. *Bourd.* Nil mut. *H. J. Fl. P.*

12. Τὸν μύρτωνα καὶ * σκιοτρώκλαν] Τὸν μαλακὸν καὶ αἰσχρὸν ἔτος ἰκμαῖόν. ἔτοι γὰρ χῶν καὶ μύρτα ἐλάμβανον τῶ μὴ πρεσβύτας ἐπιχαρακτῆ. *F.*

* Σκιοπτράστας] Σκιοπτράπτας & μίρτινα Editt. male.

9. Διέστησε τὸν ἑορτὸν] *A troublé la fête.* *J. B.*
11. Θεοχθίᾳ χθεὶς] Ὑπὸ θεῶν ἐχθρωθείς. *J. B.*
14. Ἐμβροχῆς] A βρόχω· ἐμβροχὴ ductum est. *F. G.*
15. Ὀκλαζ] Homerica dictio de qua *Eustathius* & ceteri Grammatici, ἐπὶ γόνυ κλιθῆναι. *J. B.*
16. Βαυκαλῶν] Διαθρέπτων ἢ βαῒ καλῶν. Quales fere sunt quæ pueris occinuntur næniæ. *J. B.*
Βαυκαλῶν] Βαυκὶς, ἰδὸς. βαύκαλον idem. βαυκαλίζειν est καταπομπεύειν, ἢτοι ᾠδῆς κωμῳδεῖν. *F. G.*
Βαυκαλῶν] *Leop.* p. 129. *M. du S.*
Ibid. Διακωδωνίζων] Metaphora ducta ab equis quos explorabant tympano εἰ φοβοῦνται εἶεν, ἢ εἰ θόρυβον ὑπομένουσι δύνανται, μάστιγος ἐν πολέμῳ τῆς κύνδυνον ὑπ' αὐτῶν ἀμελητέον, ut patet apud Scholiast. *Aristophan.* ad Ranas, qui alias etiam hujus vocis metaphoras exponit. alii simpliciter διακωδωνίζειν dicunt esse ὠστὶ τῶ σιγμῶ. *J. B.*
Διακωδωνίζων] Κώδων tintinnabulum, latius tubæ orificium, a parte totum, ipsa tuba, κωδωνίζω, tubæ sono exploro, unde ἀκωδώνιστος qui exploratus non est. διακωδωνίζω idem. *Pollux.* *F. G.*
19. Ἄκρα] Ἄκρα ἐπικλινῶν pro ἄκρα πλάγια fortasse. *F. G.*
20. Διέπισα] Hac voce interpretatur illud præcedens συσχὴς τὸν φάρυγξ. Attamen pro διέπισα in MS. Cod. reperitur διέστησα, quæ est præcedentis vocis interpretatio. *J. B.*
22. Λαικαζόμενον] Λαικαστροπῶν, λαικαστρόπτην. De qua voce *Aristoph.* Athen. lege *Hesych.* verb. λαικαστρόπτην. *J. B.*
Ibid. Μύρτωνα] Turpem illum & mollem, sic enim ἐμάλαττον τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς: nominabant enim μύρτον τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ut patet apud Scholiast. *Aristophan.* Lysistr. *J. B.*
23. Σκιοτρώκλαν] Τὸν χῖνον ἐσθίοντα, πρὸς σύνεσιν τῶ γράμματος. Sic quidam Grammatici, aliter tamen *Hesychius*, qui vult schinum hac ratione comedi solitum ut dentes candefierent: αἱδόμενοι τὸν χῖνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι, ἵνα τὰ λευκαίνῃ τοὺς ὀδόντας. Utuntur adhuc nobiles Hispani. *J. B.*
Σκιοτρώκλαν] Lentisco dentes purgantem, i. e. otiosum. *F. G.*
Ibid. Ἀναφλῶντα] Anceps & varium de hac voce inter Grammaticos certamen, quidam enim interpretantur τύπον, ἢ μαλάττοντα, ut *Hesychius* & Scholiast. *Aristoph.* ad Ranas, alii ἀναφλῶντα dicunt esse γυμνοῦντα τὸ αἰδοῖον αἰσχρῶς. ut Alcidamas ille Cynicus p. 1044. καὶ ἅμα παρεγόμενον ἑαυτὸν μᾶλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχρὸν. Sic apud *Theophrastum* Charact. περὶ βδελυρ. ἀνα-

trullatum, si quem bene vasatum, & improbe mutoniatum senserit, illum admittens. Ille quidem & patellarius: sed Deam, inquit *Eudemus, adorans, Diana enim illis est in media aula, scopadeum opus, huic igitur supplicantes, Damasius & uxor illius, senex jam, & cana caput accurate, obsecrabant, ut sui misereretur: at illa statim innuit, & salvus erat; & nunc Theodorum* (Deodatum), *aut magis aperte Artemidorum* (Dianidatum) *habent adolescentulum. Dedicarunt igitur illi tum alia, tum tela & sagittas, quod his gaudet: sagittaria enim, & procul-jaculans, eminus-pugnans est Diana.*

13. *Bibimus ne igitur*, inquit *Megalonymus. Etenim lagenam hancce effusi vini,*

ἑαυτὰ αἰδηταί [f] μιν ἐῶν. ἐκεῖνός γε καὶ λεκανίς. ἀλλά τοι γε τὴν θεὸν, ἦ δ' ὃς ὁ Εὐδήμος, θαυμάσας. Ἄρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, [g] σκοπάδειον ἔργον. ταύτῃ προσπεσόντες, ὅ, τε [h] Δαμασίας, καὶ ἡ γυνὴ αὐτῷ, πρεσβύτις ἤδη, καὶ τὴν κεφαλὴν πολιὰς ἀκριβῶς, ἱκέτευον ἑλεῖσαι σφᾶς· ἡ δὲ αὐτίκα ἐπένευσε· καὶ σῶς ἦν, καὶ νῦν Θεόδωρον, μᾶλλον δὲ φαιδρῶς Ἀρτεμίδωρον ἔχουσι τὸν ναΐσκον. ἀνέθεσαν οὖν ἑαυτῇ τότε ἄλλα, καὶ βέλη, καὶ τόξα, ὅτι χαίρει τούτοις· τοξότις γάρ, καὶ ἐκηβόλος, καὶ τηλέμαχος ἡ Ἄρτεμις.

ἰ Πίνωμεν οὖν, ἦ δ' ὃς ὁ Μεγαλώνυμος, καὶ γὰρ καὶ λάγυνον τουτὶ [k] παρηβηκότος, ἣν

[f] Μὴ ἰδὼν] Sic Edd. & M. Μὴ ἰῶν melius marg. *Alw.* [g] Σκοπάδειον] Sic Edd. excepta *Fl.* & W. ubi σκοπάδιον. [h] Δαμασίας] Restitut. ex W. Δαμάσιος Edd. priores. [i] Πίνωμεν] Ex emendatione *Solani.* Πίνομεν Edd. priores. [k] Παρηβηκότ.] Sic recte M. & *H. B2. P. Fl.* Παρόντα. *F.* male.

31. Πολιὰς] Πίναξ· τὸ πολιὰς ἀντὶ τοῦ γὰρ ἴσον. οὕτω ἡ πολιὰς, τῆς πολιάδος. M.

39. Παρηβηκότος] Προσπεπαικυίας οὖσαν. *V.*

ἐκπεπώκασι γοῦν ἀλλήλοις ἀκκισμόν· ἀλλὰ τὸ αἰδῶς. Alii ἀμφλαῦ interpretantur χαμερποῦς τὸ αἰδῶς quam significationem sequutus est *Jac. Micyll.* Interpres. *F.B.*

24. Βλιμάζοντα] Simpliciter *Aristophanes* ex quo *Hesychius* interpretatur βλιμάζοντα, δλίβοντα, ὀρίζοντα, unde βλίμη πρεπλακισμὸς, ὅρος. Aliter tamen *Didymus*, aliter *Suidas*. Suidæ potior interpretatio, qui vult βλιμάζειν, τὸ τῆ ὑπογαστρίου ἐπὶ τῆ γόνυ ἐκτείνεσθαι, ὅσπερ ἐκεῖνοι οἱ τὰς ὑφὰς ὑφαίνοντες. *F.B.*

Ibid. Παιδὸς] MS. παιδὸν. *F.B.*

Ibid. Παίδωσι] Etiam de hac voce dubitant Grammatici, quidam enim simpliciter *puerum* interpretantur, aliud alii, quos vide apud Doctissimum *Christian.* explicatione hujus vocis, & vocis ψωλοὶ ad *Aristoph.* pacem. *Scalig.* in Priap. *F.B.*

25. Μὴ ἰῶν] An ναὶ μὴν ἴδ', ἐκεῖνος &c. Locus depravatus videtur. *F.G.*

Μὴ ἰδὼν] Corruptus haud dubie locus; sed quem aliis manibus tractandum relinquo, meas hujusmodi sordibus non contaminaturus. *M. du S.*

Μὴ ἰῶν] Non intelligo illud μὴ ἰῶν. Retinui *Micylli* interpretationem, & nolo in hoc & similibus locis nimium sapere vel docere. *F.M.G.*

26. Λεκανίς] Λεκανίφιλος, *patinarius*, ut Vitell. apud *Suet.* *F.B.*

27. Ἄρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ὁ μέσῃ τῇ αὐλῇ, Σκοπάδειον ἔργον] Attende, lector, quam sint hæc immixta, dum nulla editio has voces exhibet velut parenthesin & notis ejus inclusas, quod prorsus faciendum est, ut fecit paterna manus. *F.G.*

28. Σκοπάδειον] Τῦ Σκόπου ἔργον τῦ ἀγαλματοποιοῦ. De quo *Plin.* *F.B.*

Σκοπάδειον] Τῦ Σκόπα. *F.G.*

Σκοπάδειον] *Scopas* insignis marmoris scalpendi artifex, unus ex iis, qui Mausoleum caelaverunt; de quo *Horat.* Carm. III. 8. *M. du S.*

32. Ἐπένευσεν] Erant tum satis humanae statuae, quas facile exorares ut annuerent vel arriderent adeo. *Eunapius* in Maximo p. 85. post quasdam cerimonias in Hecates templo, quae & ipsa Diana est, quod notum, τὰ μὲ πρῶτον ἐμοιδία τὸ ἄγαλμα, εἶτε (f. εἶτα) καὶ γέλως ἦν τὸ φαινόμενον. De Aumonis & aliis oraculis nutu constantibus congessit plura *Anto. van Dale* p. 210. seq. Et notum est, quid passim objiciatur recentioribus imaginum cultoribus. *F.M.G.*

Ibid. Καὶ σῶς] *Et voti compos.* *F.G.*

38. Πίνωμεν] Sic emendavimus, pro πίνομεν. *M. du S.*

39. Παρηβηκότος] Οἴνου παλαιοῦ. *F.B.*

Παρηβηκότος] Vini veteris, decrepiti. *F.G.*

ἥκω [a] ὑμῖν κομίζων, καὶ τυρῦ τρυφαλίδας, καὶ ἐλαίας χαμαιπετεῖς· φυλάττω δ' αὐτὰς ἔτι σφραγῖσι [b] θριπηδεστάτοις, καὶ ἄλλας ἐλαίας νευστὰς, καὶ πήλινα ταυτὶ ποτήρια, ὀξυόστρακα, [c] εὐπυνδάκωλα, ὡς ἐξ αὐτῶν πίνοιμεν, καὶ πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλώδη τ' πλοκήν· σὺ δ', ὦ παῖ, πλέον μοι τοῦ ὕδατος ἔγχει, ὡς μὴ [d] καρηβαρεῖν δέξαίμην, κἀτά σοι τ' παιδεύσομαι καλῶ ὅτι σέ. ἴστε γὰρ ὡς ὀδυῶμαι, καὶ διέμπιλον ἔχω τ' κεφαλήν.

Μετὰ δὲ τ' ποτὸν [e] συνυθλήσομεν, οἷα καὶ ἄττ' εἰώθαμεν· ὃ γὰρ ἄκαιρον δῆπεθεν [f] ἐνοινοφλύειν. ἐπαινῶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ γὰρ ὄντως ὄφελος ἐσμὲν τ' Ἀπικίσεως ἄκρον. εὖ λέγεις, ἦδ' ὃς ὁ Καλλικλῆς. τὸ γὰρ [g] ἐρεχελεῖν ἀλλήλως συχνάκις, [h] λαληθιγάκη γίγνε. ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὃς ὁ Εὐδη-

40 vobis attuli, & caſei recentis maſſas, & olivas caducas, (ſervo autem illas ſub ſigillis vermium opera praeclare eroſis) & alias olivas colymbades, (natatiles) & lutea iſta pocula, acutiteſtacea, bono fundo, ut ex illis bibamus: & placentam ex inteſtinis cincinnato plexu formatam. At tu, puer, plus mihi aquae infunde, ne gravari caput incipiam, deinde tibi puerulcum (paedagogum) contra te advocem. Scitis enim quam crucier, & quam compaſtum atque minime pervium vaporibus caput habeam.

14. Poſt potum autem connugabimur, qualia & quae ſolemus: neque enim intempeſtivum ſane in vino garrire. Laudo hoc, inquam: etenim ſus ipſe & medulla ſumus Aſticiſſationis. Bene dicis, inquit Callicles: ſaepe enim invicem nugari coticula ſit loquelae. Ego vero, inquit Eudemus, frigus enim eſt, lu-

a Ὑμῖν] Ἡμῖν male *J.* ſola. b Θριπηδεστάτοις] Sic *J. H. Fl.* P. &c. Θριπηδήτοις W. c Εὐπυνδάκωλα] Sic W. & Mſ. RG. Ἐμπυδάκωλα Edd. Ἀπυνδάκωλα P. d Καρηβαρεῖν] Καραιβαρεῖν Edd. priores. e Συνυθλήσομεν] Συνυθλησόμβροι W. ſolus. omiſſo οἷα. f Ἐνοινοφλύειν] Sic Edd. praeter *J.* quae ἐνοινοφλύειν. g Ἐρεχελεῖν] Ἐρεχηλεῖν *Fl.* & W. h Λαληθιγάκη] Λαληθηγάκη W. & *Fl.*

40. Τρυφαλίδας] Τὰ ἀπὸ τυροῦ ἐπιμήκη πεπλασμένα. *V.*

41. Ἐλαίας χαμαιπετεῖς] Χαμαιπετεῖς ἐλαίας, ἃς καλοῦμεν (1) δρυπέτεις. αὗται γὰρ αἱ μὴ ἀφ' ἑαυτῶν ἀποβρύουσι τῷ δένδρῳ, ἀ σκιάζουσ') ἔτως. νευστὰς δὲ τοὺς καλυμβητὰς λέγει. ὀξυόστρακα δὲ τὰ ἐξεσμβόα εἴλψιος ἔνεκεν. πλακοῦντα δὲ ἐξ ἐντέρων ἐγκεκορδυλημένων, ὃν ἀφ' τούτου καὶ (2) κρωβυλώδη εἶπεν, οἱονεὶ ὡς κρωβύλου ἀναδεδεμένου. ὃ ἐν τῇ συνηθείᾳ (3) χορδὴν λέγει. (4) παιδεύσομαι δὲ τ' διδάσκαλον. διέμπιλον δὲ τὴν πολλοῖς πίλοις ἐξεστιβασμένην. *V.*

51. Συνυθλήσομεν] (5) Συνηθιεῖσομεν, ἀντὶ τῦ φλυαρήσομεν. *V.*

(1) Δρυπέτεις] Δρυπίτεις Ed. *Cler.* male. Ἤοιπα λέγειν ἀπὸ λίχνου δρυπέτεις. Cod. *Abb.*
(2) Κρωβυλώδη] Ita reſtitutum ex C. *Abb.* M. & B. Κροβυλώδη enim ante editum erat.
(3) Χορδὴν] Sic V. Χορδὴν C. *Abb.* Χορδὴν M. & B.
(4) Παιδεύσομαι] Παιδεύσ. antea editum, male.
(5) Συνηθ.] Sic V. ſed male editum erat συνυθλήσομεν. Ut autem φλυαρήσομεν bene editum erat, ita prave φλυαρίσομεν ſcriptum in V.

40. Τυροῦ τρυφαλίδας] Intellĭgit τὰ ἀπὸ τυροῦ πεπλεγμένα κομμάτια. *J. B.*
Ibid. Τρυφαλίδας] *Heſych.* Τροφαλίδες ἢ τροφαλίδες τὰ τμήματα τῦ ἁπαλοῦ τυροῦ, ὥσπερ τὸ θρύπτειν. *F. G.*
Τρυφαλίδας] Adleverat margini Cl. *Hemſterhuſius*: Ariſtoph. Veſp. vſ. 835. & *Kuſter.* nott. MSS. At cum illas non poſſideam, addere non poſſum. In *Ariſtoph.* Veſp. verſ. 834. Τροφαλίδα τυροῦ Σικίλου reperio. Et ſic *Scholiaſt.* quoque legit, & ita exponit: Οἱ μὲ ἐπιμήκη τύρον. οἱ δὲ τροχὸν τυροῦ Σικελικοῦ. *J. F. R.*
42. Σφραγῖσι θριπηδεστάτοις] *Sigillis vermiculcatis.* Dico ad *Pauſan.* *J. B.*
Ibid. Θριπηδεστάτοις] Unice huc facit *Heſychius* v. Θριπόβορτα (leg. Θριπόβορ.) Οἱ Λάκωνες σφραγῖσιν ἐχρῶντο ξύλοις ὑπὸ σητῶν βεβρωμένοις κ. τ. λ. *J. M. G.*
43. Νάυσας] Diſtinguit ἐλαίας χαμαιπετεῖς ſive ἀφ' ἑαυτῶν πιπτούσας a νάυσαις, quas κολυμβάδας vocant Grammatici & *Colymbades* Latini. *J. B.*
Νάυσας] Aljas κολυμβάδας. *F. G.*
44. Ὀξυόστρακα] Teſtis aſperis, ſigillatis. ὀξὺς λίθος *aſper.* *F. G.*
Ibid. Ἐμπυδάκωλα] MS. Regius εὐπυνδάκωλα, πυθμένα καλὸν ἔχοντα. *J. B.*
Ἐμπυδάκωλα] An ἐμπυνδάκωλα; a πύνδαξ, πυθμήν. *Heſych.* *F. G.*
Εὐπυνδακ.] Sic praeter MS. RG. etiam W. Quare &c. in textum pro vulgato ἐμπυνδάκωλα recepimus. P. vero ἀπυνδάκωλα, nec ipſum ſpernendum. *M. du S.*

46. Κρω-

habentius meraciora pocula ſuffrèquentarem, etenim frigore enectus ſum: & calefactus lubentius audirem manuſapientes illos, & tibicinem, & barbitìcinem.

15. *Quid haec*, inquam, *Endeme, indictionem* (ſilentium) *nobis injungis, quaſi ore carentibus, & elinguatis. Mihi vero & lingua jam ſermocinaturit, & jam provehebar, ut qui antiquo apud vos ſermone uſurus eſſem, & nive vos de lingua mea conſpuiturus omnes. At tu ſimile quid feciſti, ac ſi quis trium velorum onerariam navem, ſecundo navigantem, ſinuatis velis ſcaphae, felici curſu per ſummos fluctus latam, dimiſſis quibusdam tenacibus ancipitibus, aut habenis ferreis, & compedibus navium, comis retrahat impetuoſum illud curſus, invidia venti ferentis. Igitur, inquit ille, tu quidem, ſi volueris, na-*

μὲν, χρύος γάρ ἐστιν, ἥδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ξυστυκνάζοιμι· καὶ μὲ χειμοθνὴς εἰμὶ, καὶ χλιανθεὶς, ἥδιον ἀκούοιμι τῶν χειροσόφων τούτων, τῆ τε αὐλητῆ, καὶ τῆ βαρβιτῳδῆ.

Τί ταῦτα ἔφησθα, ὦ Εὔδημε, ἣν δ' ἐγὼ· ἀλογίαν ἡμῖν ἐπιτάττεις ὡς ἀχρόμοις οὖσι, καὶ ἀπεγλωττισμένοις· ἐμοὶ δὲ ἡ γλῶττά τε ἤδη λογᾶ, καὶ δὴ ἀνηγόμην γε ὡς ἐξαλιολογήσων ὑμῖν, καὶ καλανίψων ἀπὸ γλώττης ἅπασας· ἀλλὰ σὺ τὸ ὅμοιον [k] εἰργάσω με, ὥσπερ εἴ τις ὁλκάδα τριάρμενον ἐν ὑρίῳ πλέουσαν, ἐμπεπνευμαλωμένῳ τῷ ἀκατίῳ, εὐφορῶσάν τε, καὶ ἀκροκυματοῦσαν, ἕκτοράς τινας ἀμφιτόμους, καὶ ἰσχάδας σιδηρᾶς ἀφεὶς, καὶ ναυσιπέδας, ἀναχαιτίζοι τῆ δρόμῳ τὸ ῥόθιον, φθόνῳ τε εὐπνεμίας. ἰκέσθω, ἦδ' ὅς, σὺ μὲ, εἰ βούλει, πλεῖ

[i] Χειροσόφων] Sic Edd. jam conſtanter, & M. [k] Εἰργάσω] Sic Edd. vett. conſtanter habere notat *M. du S.*

65. Λογᾶ] Ἀντὶ τῦ λέγειν ἐπιθυμῶ. *V.*

70. Εὐφορῶσαν] Ἀντὶ τῦ (6) εὐφορῷ τῷ πνεύματι φερομένην, ἀκροκυματοῦσαν δὲ, τὴν μετρίως τοῖς κύμασιν ἴτι (7) διαλιθαίνουσαν· ἕκτορας δὲ καὶ ἰσχάδας καὶ ναυσιπίδας, τὰ σιδηροβόλια (8) φασί. *V.*

(6) Εὐφορᾶ] Φορᾷ tantum Ed. *Clar.* quam correxit *M. du S.*
(7) Διαλιθαίν.] Διολισθαίν.... male legebatur in edit.
(8) Φασί] Sic dedi ex C. *Alii*, Φησὶ *V.*

46. Κραβυλάδη] Ὁ χόρδιλος τὸν καλοῦσι. *J. B.*

51. Συνθλίσομεν] Συνφλυαρήσομεν. Conſule Grammat. *J. B.*

52. Ἄττ'] At ſupra c. 5. eſt ἄττα, ſpiritu leni. & *Tim.* c. 28. ἄττα vero rurſus hic c. 21. *Hermot.* c. 30. Et infra *Amor.* c. 17. &c. quod ibi vide. *J. F. R.*

53. Ἐνοινοφλύειν] Quidam interpretantur *cum vino fluxam tabla*, ſed rectior eorum interpretatio qui dicunt eſſe ἐρίζειν τὸ τῇ οἰνοφλυγίᾳ, & ſic Lat. Interp. *J. B.*

56. Λαλυθιγάϊη] Πικρὸν τὸ λάλος, ἴδομαι, & γάϊος. *F. G.*

Λαλυθιγάϊη] Non vidi, qui aliter legat, quam λαλυθιγάϊη, nec vidi, qui eam vocem interpretetur. Micyllus, *Nugis mutuo provocare nos voluptatem quandam adfert.* Nemo, puto, nimiam audaciam noſtram accuſabit, ſi dicamus λάλης θηγάϊη legendum, ſolo ι in η mutato, quod jam Luciani aetas, nedum poſterior librariorum miſcere ſolebat. Σιδηροβόρῳ utitur θηγάϊη Sophocles, cujus vocabula affectant Atticiſtae. *J. M. G.*

60. Χειροσόφων] In hoc verbo conſentire Edd. notat *Solanus*; ſed bene ſe habet iſte conſenſus; at ſupra *de Salt.* §. 69. χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἐπικαλεῖ. Et infra *Rhet.* c. 17. med. χειρόσοφον exhibent Edd. quod ibi videbimus. Nam utrovis more ſcribi arbitror. *J. F. R.*

65. Λογᾶ] Τοῦτεστι λέγειν ἐπιθυμῶ. Ut M. Felix Octavio. *J. B.*

Ibid. Ἀνηγόμην] Metaphora a re navali. *F. G.*

66. Καλανίψων] A καλανίφω ducendum videtur. devincturus omnes, ſi ita loqui liceat, alludit ad *Homeri* locum in Iliade, Uliſſis eloquentiam nivibus comparantis. *F. G.*

Καλανίψων ἀπὸ γλώττης] Illud, credo, apparet hic qui Homerum legerunt, καλανίψων hoc non a καλανίπτω derivandum, quod *fecere*, qui *abluturus* reddiderunt, ſed a καταινίφω, reſpicique ad Homericum Neſtora, ejusque ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν: ut neque Horatii lectoribus ignotus eſſe poteſt ille Furius, qui *hibernas cana nive conſpuit Alpes*, ad quem interpretatio noſtra alludit. *J. M. G.*

70. Εὐφορῶσαν] Φορᾷ ἡ ὑρίῳ πνεύματι φερομένην. *J. B.*

Ibid. Ἀκροκυματοῦσαν] Μετρίοις τοῖς κύμασι διαλιθαίνουσαν. *J. B.*

71. Ἕκτορας] Sic vocat τὰς ἀγκύρας ἀπὸ τῦ ἔχειν, leg. *Caſaub.* ad Athen. c. 21. lib. 3. *J. B.*

πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ τῷ κλύδωνι· ἐγὼ δὲ ἀπόγειος, οἶνον ἅμα, ὥσπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεύς, ἢ ἀπὸ Φαλάκρου ἢ ἀπὸ τῆς ἀκρωρείας, ὄψομαι διαφερόμενον σέ τε, καὶ τὴν ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου καλῶς φερομένην.

viga & natu & curre per fluctum : ego vero e terra, bibens interim, ut Homericus ille Jupiter, aut de glabri montis specula, aut de caeli arce, videbo te differri, ac navim de puppi a vento secundo flatu impelli.

ΛΥΚ. Ἅλις ὦ Λεξίφανες καὶ ποτοῦ καὶ ἀναγνώσεως. ἐγὼ γὰρ ἤδη μεθύω σοι καὶ ναυτιῶ, καὶ ἢν μὴ τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα ὁπόσα διεξεληλύθας, εὖ ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενος ὑφ' ὧν καλεσκέδασάς με ὀνομάτων. καίτοι τὸ μὲν πρῶτον, γελᾶν ἐπήει μοι ἐπ' αὐτοῖς· ἐπειδὴ δὲ πολλὰ, καὶ πάντα ὅμοια ἦν, [a] ἠλέησά σε τῆς κακοδαιμονίας, ὁρῶν εἰς Λαβύρινθον ἄφυκτον ἐμπεπλακότα, καὶ νοσῆματα νόσου τῆς μεγίστην, μᾶλλον δὲ μελαγχολῶντα.

16. LYC. Satis, Lexiphanes, convivii & lectionis : ego enim jam ebrius tibi sum & nauseo, ac nisi celeriter evomuero haec omnia, quae recitasti, Corybanticum, scito, morbum nacturus mihi videor, circumsonantibus, quibus perfudisti me, verbis. Quamquam primum ridere illa subibat. Cum vero multa essent, & similia inter se omnia, miseratus sum infelicitatem tuam, qui viderem, in labyrinthum te incidisse e quo fuga nulla sit, & morbo laborare maximo, vel atra potius bili esse percitum.

Ζητῶ ἓν πρὸς ἐμαυτὸν, ὁπόθεν τὰ τοσαῦτα κακὰ συνελέξω, καὶ ἐν ὁπόσῳ χρόνῳ, καὶ ὅπου καλαχλείσας εἶχες τοσοῦτον ἐσμὸν ἀτόπων καὶ ἀλλοτρόφων ὀνομάτων, ὧν τὰ μὲν αὐτὸς ἐποίησας, τὰ δὲ καλορωρυγμένα πόθεν ἀνασπῶν, καὶ τὸ ἰαμβεῖον,

Ὅλοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς·

τοσοῦτον βόρβορον συνεραίσας, κατήνλησάς

17. Quaero igitur apud me ipse, unde tot mala collegeris, & quanto tempore atque ubi tantum examen absurdorum distortorumque nominum concluseris, quorum partem quidem ipse fecisti, partim vero sepulta alicunde eruisti, *ut ex jambico illo tibi dici possit*, Pereas male mortalium mala eligens! tantum coeni collectum in me effudisti,

a Ἠλίουν] Sic recte M. cum *J. P. H.* Ἠλίγων male *Fl.*

75. Πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ] Πέπαικε) τῷ παροδεύοντι * τὰ προσακτικὰ ταῦτα· καὶ πλέον ἴσως τὸ ἀπὸ τῆς ληφθείσης εἰκόνος τῶν τριαρμένου νεώς. τὸ ἀπόγειος πάνυ. διαιτᾶται γὰρ ἀπὸ τούτου, † ὅτι ὡς ληστὰς αὐτοὺς παραλογίζεται. *V.*

80. Κατουρουμένῳ] Καὶ τοῦτο πέπαικε) ἀποκεκλικὼς εἰς τοὺς ὑγροποιοῦντας· κοινὸν γὰρ τοῦτο καὶ κατὰ τῆς φορτικοῦ τὸ καλουρουμένη. *V.*

88. Καὶ πάντα ὅμοια ἦν] Ἴσως ἀπὸ τῆς, πᾶν ὅμοιον, παροιμίας. *V.*

* Τὰ προσακτικὰ ταῦτα] Τὸ πλεῖ, καὶ νεῖ, καὶ θεῖ, προσακτικά. M.

† Ὅτι] Non aderat in edit. addidit *M. du S.*

77. Ὁμ. Ζεὺς] *Hom.* Il. N. 4. *M. du S.*

Ibid. Ἀπὸ Φαλάκρου] Φαλάκρου vel Φάλακρα speciatim Idae montis vertex, unde Homericus Jupiter imperat non minus, quam de caelo ; Ἴδηθεν κ. τ. λ. *J. M. G.*

79. Πρύμνηθεν] *Le vent en poupe.* F. G.

80. Καλουρουμ.] Id vitium est, quod *Philostratus* λόγων ἰδέαν κατεγλωττισμένην vocat, ut optime ab Interprete observatum. 21. a. 4. *M. du S.*

Κατουρουμένῳ] Ut cetera in hac metapora navigationis absurdissima & vere κακόζηλα sunt, ita hoc praesertim : κατουρεῖσθαι est *permingi*, sed de nomine οὖρον & οὐρεῖν dat illi Lexiphanes intellectum, quem interpretatio exprimit. Tales sunt lusus in ἔκφρασις, ἰχνάδις, & aliis, in quibus scilicet etyma dum spectat, alienam & novam significationem confingit. Nolebam initio omnino attingere talia, & praeterniſi pleraque ob causſam quam dixi : sed non potui tamen plane, tanquam lippo ab oculo, manum abstinere. *J. M. G.*

99. Ὅλοιο]

disti, qui nulla te injuria laeserim. Videris autem mihi neque amicum quemquam, aut familiarem, aut benevolum habere, neque in virum liberum unquam, & fiducia utentem incidisse, qui vera dicendo liberaret te aquoso tumore correptum, &, ne a morbo illo rumparis, periclitantem, dum te corpus feciſſe putas, & firmam valitudinem esse, quae calamitas est: & ab insanis quidem laudaris, morbum tuum ignorantibus, eruditis autem misericordiam moves merito.

18. Verum enim vero, accedentem enim video praeclarum hunc Sopolin medicum, huic te commendemus, age, & sermone de morbo instituto curationem tibi aliquam inveniamus. Prudens enim vir est, qui jam multos tui similes furori proximos, & pituita laborantes, medicamento infuso liberavit. Salve Sopoli, & assumtum hunc Lexiphanem, sodalem, ut nosti, meum, verum in delirio jam & peregrino circa linguam morbo versantem, & ne jam plane perierit periclitantem, ferva quacunque demum ratione licuerit.

19. LEX. Non me, Sopoli, sed hunce Lycinum, qui manifeste maccus est, &

μὲ, μηδέν σε δεινὸν [b] εἰργασμένον. δοκεῖς δέ μοι μήτε φίλον τινὰ, ἢ [c] οἰκεῖον, ἢ εὔνουν ἔχειν, μήτε ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πώποτε, καὶ παῤῥησίαν ἄγοντι ἐντετυχηκέναι, ὃς τἀληθῆ εἰπὼν, ἔπαυσέν ἄν σε ὑδέρῳ μὴ ἐχόμενον, καὶ νῦν τῷ πάθει ἀλαζονεύεσθαι κινδυνεύοντα, σαυτῷ δὲ εὔσαρκον εἶναι δοκοῦντα, καὶ εὐρωστίαν οἰόμενον τὴν συμφορὰν, καὶ νῦν μὲν τῶν ἀνοήτων ἐπαινούμενον, [d] ἀγνοούντων δὲ πάσχεις, νῦν δὲ τῶν πεπαιδευμένων, εἰκότως ἐλεούμενον.

ΛΕΞ. Μὴ ἐμὲ, Σώπολι, ἀλλὰ τουτονὶ Λυκῖνον, ὃς φανερῶς μακκοᾷ, καὶ ἄν-

18. Ἀλλ' εἰς καλὸν ἥκεις τουτονὶ Σώπολιν ὁρῶ τὸν ἰατρὸν προσιόντα, φέρε τούτῳ ἐγχειρίσαντές σε, καὶ ἀλαλεχθέντες ὑπὲρ τῆς νόσου, ἴασίν τινά σοι εὑρώμεθα, συνετὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ πολλοὺς ἤδη τῶν μελαγχολῶντας ὥσπερ σὲ μεμηνότας καὶ κορυζῶντας, ἀπήλλαξεν, ἐγχέας φάρμακον. χαῖρε Σώπολι, καὶ τουτονὶ Λεξιφάνην τὸν μελαγχολῶντα ἑταῖρον, ὡς οἶσθα, ἡμῖν ὄντα, λῆρῳ δὲ νῦν, καὶ ξένῃ τινὶ φωνὴν νόσῳ ξυνόντα, καὶ κινδυνεύοντα, ἤδη τελέως ἀπολωλέναι, σῶσον ἐνίγε τῷ τρόπῳ.

19. ΛΕΞ. Μὴ ἐμὲ, Σώπολι, ἀλλὰ τουτονὶ Λυκῖνον, ὃς φανερῶς μακκοᾷ, καὶ ἄν-

ὁρας

[b] Εἰργασμένον] Sic W. B2. S. & P. In reliqq. male ἠργασμένον, ne Fl. & H. quidem exceptis. [c] Οἰκεῖον] Ita recte P. cum Fl. B2. & M. Εἰκεῖον male F. cum H. & Ald. 1. in cujus marg. tamen οἰκεῖον adscriptum. [d] Ἀγνοούντων] Deest hoc in Fl. usque ad ἐλεούμενον. Adest in cett. & M.

13. Σώπολιν] Εἰδὼς καὶ νῦν τουτονὶ Σώπολιν εἴχομεν. εἰ γὰρ ἦν ἡμιμανὴς & κορυζῶντας (μικρὸν γὰρ τοῦτό γε) ἀλλ' ὑπερμάτους & λεμφώδεις ὅλους, τοῦτο μὲν περὶ μυελοχυμίας λόγων, τοῦτο δὲ περὶ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων διάθεσιν ἰάσατο ἄν. εἰ καὶ χαλεπῶν καὶ δυσμιλαχίστων ὄντα γε τὰ παρούσης καινότητος ἐπεσάλευε ἄν. πῶς γὰρ ἂν τοσούτων εὐπάτριδων ἐλλεῖπον; τίνων Οἰταικῶν ὁρμῶν, τίνων Ἀντικύρας φατιδίων ἐπιδαψιλευομένων τὴν χορηγίαν; καὶ τὸ δὴ χαλεπώτερον, Τίνας & πέπεικεν ἂν παραιρεῖν ἑαυτοὺς θεοδοσθησομένους; ὕτως ἐκπέπτωκε καλοκάγαθία καταδεδυμένου τὸν

ὡς μὴ ἄν τινα τούτων ἑαυτῶν ἢ ἀπ' αἰῶνος εἰς σύστασιν ὁμονοουμένων. ἐχ ὅπως ἐνάμιλλον αἰσθάνεσθαι φαίνῃ, ἀλλ' ὑπ' ἐγγὺς τούτῳ γενέσθαι. τὸ τῷ ‡ Ὁμήρου ἴσως ἐξ ἀμαθίας ἄγαν μεθύουσιν αὐτὸ τέρμα θεοφορούμενον. ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι, εἰ & ἀληθὲς μὲ, κατὰ τὸ χρηστὸν δὲ. M.

26. Μακκοᾷ] Μακκοῦν τὸ μωραίνειν. Ἀπὸ γὰρ γέγονε γυνὴ ἐπὶ μωρίᾳ ἀλαζονευομένη. ἢν φασὶν ἐνοπτριζομένην τῇ αὐτοῦ ὡς ἑτέρᾳ ἀλαζονεύεσθαι. ἔνθεν τὸ ἀκυίζεσθαι παρ' αὐτοῦ λαλίζεσθαι ἀπὸ & μακκοῦ. G.

‡ Ὁμήρ.] Il. Δ. 405. Mr. du S.

99. Ὅλου] Vid. Plutarch. de Herod. malignit. p. 855. D. (ubi Tragico tribuitur.) L. K.

22. Νόσῳ ξυνόντα] Ita συνεῖναι λιμῷ fame laborare, supra in Phal. altero, §. 8. ξυνῆναι πονίᾳ. Tim. §. 12. De permutatione autem τῷ νόσῳ & ξὺν meretur videri Cl. Hemsterh. ad Jud. Voc. §. 9. Quidnam Luciano familiarius sit, disquiremus, ut primum varietas lectionis ad id occasionem suppeditabit. F. F. R.

26. Μακκοᾷ] Μάτην ἀκούει. Sic quidam Interpretes quasi originatione vocis ludentes: sed melius qui inter-

δρας [a] πεφρενωμένους [b] ὀλιθογνωμεῖν οἴεται, ἢ τί τὴν Μνησάρχου Σάμιον, [c] σιωπὴν ἢ γλωτταργίαν ἡμῖν ἐπιβάλλῃ, ἀλλὰ μὰ τὴν αἰσχύνην Ἀθηνᾶν, ἢ τὸν μέγαν θηριομάχον Ἡρακλέα, οὐδ' ὅσον τῦ γρῦ κνῇ τῦ [d] φνεῖ φροντιῶμεν αὐτῦ. ὀττεύομαι [e] ἢν μηδὲ ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ· ἔοικα δὲ κνῇ ῥινυσῆσειν, τοιαῦτα ἐπιτιμῶντος ἀκούων. ἢ ἤδη γε ἄπειμι πρὸς τὸν ἑταῖρον Κλεινίαν, ὅτι πυνθάνομαι χρόνῳ ἤδη ἀκάθαρτον εἶναι αὐτῷ τὴν γυναῖκα, ἢ ταύτῃ νοσεῖν, ὅτι μὴ ῥεῖ. ὥστε οὐκέτι οὐδ' ἀναβαίνῃ αὐτῇ, ἀλλ' ἄβατος ἢ ἀνήροτός ἐστι.

ΣΩΠ. Τί [f] δὲ νοσεῖ, ὦ Λυκῖνε, Λεξιφάνης; ΛΥΚ. Αὐτὰ ταῦτα, ὦ Σώπολι, οὐκ ἀκούεις, οἷα φθέγγεται; ἢ ἡμᾶς τοὺς νῦν προσομιλοῦντας καταλιπὼν, πρὸ χιλίων ἐτῶν ἡμῖν ἀφανέγεται, διαστρέφων τὴν γλῶτταν, ἢ ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα συντιθεὶς, ἢ σπουδὴν ποιούμενος ἐπ' αὐτοῖς,

homines cordatos labi ſententia arbitratur, ut Samius ille Mneſarchi F. ſilentium nobis & linguotium imponit. Sed per impudentem (*quam nemo pudore afficiet*) Minervam, & magnum monſtripugnacem Herculem, neque gry neque phnei illum curabimus, quare abominor etiam omnino in illum incidere. Videor mihi etiam naſum corrugaturus, cum tot ipſius reprehenſiones audiam: & jam quidem abeo ad ſodalicium meum Cliniam, quod audio tempore jam *ſatis longo* impuram (*non purgatam*) illi eſſe mulierem, eamque aegrotare, quod non fluit. Itaque non amplius inſcendit illam, ſed invia & inarata eſt.

20. SOP. Quid vero aegrotat, Lycine, Lexiphanes? LYC. Ipſum hoc, Sopoli, non audis? quae loquatur, & nobis, qui jam cum ipſo verſamur, relictis, ante mille annos *recepto ſermone* nobiſcum loquitur, linguam ipſam pervertens, & abſurda illa componens, ſtudiumque in illis collocans,

[a] Πεφρενωμένους] Legendum πεφρόν. adſcripſit *M. du S.* Sed vulgatam ſervant Edd. & M. [b] Ὀλιθογνωμεῖν] Editionum Lectio. Sed W. Ὀλισθογνωμονεῖν. [c] Σιωπὴν] Deeſt in *Fl.* [d] Φνεῖ] Φυεῖ *P.* male & *A.* Φνεῖ cett. Φνεῖ M. [e] Οὖν] Γοῦν W. [f] Δὲ] Δαὶ W.

28. Μνησάρχου] Τὸν Πυθαγόραν λέγει, διὰ τὴν πεντετῆ σιωπήν. ἐπιτηδὲς δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἀντὶ τῆ αἰδεσιμωτάτῃ, ἀναίσχυντον εἶπε, ἀφβάλλων τὴν τῶν λέξεων πλάσιν, ἢ θηριομάχον τὸν Ἡρακλέα πάλιν, ὃ ἐπὶ τῶν καλακρίτων ἡ συνήθεια εἶδεν. ὀττεύομαι δὲ, ἀντὶ τῆ ἐπείγομαι. ἢ τοῦτο δὲ ἀφβάλλων τίθεται τὸ χρησάμενος. τὸ δὲ ὀττεύειν ἐπὶ τῆ ἀπὸ θεοῦ * κινουμένου, ἤτοι προφητεύοντος, κεῖται. ῥινυσῆσειν δὲ ἀντὶ τῆ ταῖς ῥισὶ καταυλῆσαι, ἐποίουν δὲ τοῦτο ῥινευλοῦντες, ἤτοι διὰ τῶν ῥινῶν ψοφοῦντες ἐπὶ ἀφυσμῷ τινῶν ἐκ χλιὸς. ἀκάθαρτον δὲ, ἀντὶ τῆ ἐπίχυσιν τῆ κατεμμηνίων πάσχουσαν. *V.*

* Κινεμένου] Edita κινομένου. Correxit *M. du S.*

terpretantur τὰ μακκοῦς φρονεῖ, qua de re Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Equit. & hoc vult Lexiphanes dum ſubjungit ἢ ἄνδρας πεφρενωμένους ὀλισθογνωμεῖν οἴεται. Cetera communia ſunt. *J. B.*

31. Χρῦ ἐ τῦ φνεῖ] Minimum quiddam ſignificat, aut ſordes unguium, rem videlicet viliſſimam, aut vocem ſuillam, quam edere ſolent, ſi qui gravantur ſermone reſpondere. Hinc hyperbole proverbialis apud Graecos, *ne gry quidem loquitur*, pro eo quod eſt ne tantillum quidem. *Ariſtoph.* (*Pluti* pr.) *G. C.*

32. Φνεῖ] An κνῦ? *Heſych.* κνῦ τὸ ὀλάχιστον. *F. G.*

Ibid. Ὀττεύομαι] *Statuo, eminor.* Heſych. ὄττευε, ἀλληδονίζεται. ὀττεύεσθαι τὸ αὐτό. *F. G.*

34. Ῥινυσῆσειν] *Iraſci.* Martial. *Fumantem naſum vivi tentaveris urſi.* *F. G.*

Ῥινυσῆσειν] Verbum ῥινευσῆσειν nec intelligo, nec unde derivatum ſit comminiſcor, neque cur *ringi* dederit Micyllus video; niſi quod de origine nominis αὐτηρὸς forte ſomniare aliquid lubeat. Certe *os contrahunt* auſtera; quae moleſta ſunt *corrugant nares*, bilis ſedem. Sed hoc eſt hariolari, ut & illud, quod cogitabam, an ῥινευλῆσειν q. d. *naſo ut tibia canere*, locum habere poſſit; quod ad riſum de nare etiam cum ſibilo profuſum, & *uncis naribus indulgentem*, quod Perſius ait, referebam. Quin video praeſidium huic lectioni & interpretationi in vetuſtis Scholiis eſſe. Itaque huc inclino. *J. M. G.*

36. Ἀκάθαρτον] Vid. etiam *Athen.* 99. E. Ὁ δ' ὀνομαλοθήρας ἔτος σοφιστὴς ἀκάθαρτον ἴφη γυναῖκα, ἧς ἐπιχυμένα ἦν τὰ γυναικεῖα. Obſervat tamen *Caſaub.* ἀκαθαρσίαν eo ſenſu apud Hippocratem legi. *M. du S.*

44. Διαστρέφων τὴν γλῶτταν] Conf. ſupra T. I. *Judic.*

cans, quasi magnum quiddam esset, si ut peregrinum se instituat, & constantem linguae monetam adulteret. SOP. Non parvum profecto morbum, Lycine, narras. Succurrendum igitur omni ope viro, & divina quadam sorte atribilario cuidam hoc poculum temperavi, jamque ibam ad illum, ut eo poto vomeret. Age prius ipse bibe, Lexiphanes, uti sanus nobis & purus fias, exhausta illa sermonum absurditate. Quin obsequere mihi & bibe, habebisque mollius. LEX. Nescio quid acturi mecum stis, Sopoli, tuque Lycine, potantes me hoc medicamenti *poculo* Metuo enim ne loculum mihi verborum paret hoc poculum. LYC. Bibe, ne cunctare, ut humanum jam sapias & loquare. LEX. En obsequor, & bibo, phy, quid hoc est? multus intestinorum tumultus. Videor mihi profunda ventris movens daemonium glutiisse.

ὡς δή τι μέγα ὄν, εἶτι ξενίζοι καὶ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς φωνῆς παραχάττοι. ΣΩΠ. Μὰ Δί', εἰ μικράν τινα λέγεις ἢ σμικρόν, ὦ Λυκῖνε. βοηθητέα γὰρ τῷ ἀνδρὶ πάσῃ μηχανῇ, καὶ κατ' ἐμὸν γοῦν, ἤ χολωτήν τιν Φάρμακον τυτὶ κεραστάμενος ἀποπιεῖν, ὡς ταχὺ ἐμέσειε· φέρε πρῶτος αὐτὸς πίθι, ὦ Λεξίφανες, ὡς ὑγιὴς ἡμῖν καὶ καθαρὸς γένοιο, καὶ τοιαύτης τῶν λόγων ἀτοπίας κενωθείς· ἀλλὰ πείθηταί μοι, καὶ πίθι, καὶ ῥᾴων ἔσῃ. ΛΕΞ. Οὐκ οἶδ' ὃ καὶ δράσετέ με, ὦ Σώκρατες, σύ τε, καὶ Λυκῖνος, ἐπιβουλεύοντες τυτὶ τῷ Φαρμάκῳ, ἐπίδοκα γὰρ μὴ [b] πτῶμα γένοιτό μοι τῶν τῶν λόγων τὸ πολύ. ΛΥΚ. Πίθι, καὶ μὴ μέλλε, ὡς ἀνθρώπινα ἤδη [i] φρονήσεις, καὶ λέγοις. ΛΕΞ. Ἰδοὺ πείθομαι, καὶ πίομαι. Φεῦ, τί τοῦτο; πολὺς βορβορυγμός. [k] ἐγγαστρίμυθόν τινα ἔοικα πεπωκέναι.

ΣΩΣ.

g Ῥᾴων] Sic W. cum jota subscripto. sine eo Edd. b Πτῶμα] Πῶμα W. & Fl. i Φρονήσεις] Nihil hic mutare J. Fl. & H. notat M. du S. k Ἐγγαστρίμυθον] Sic Edd. quod J. pejus in duo verba diremit, ἐγγαστρὶ μυθὸν exhibens. In W. quoque ἐγγαστρίμυθον; sed adscriptum ἴσως μ.

dic. vocal. c. 11. ubi: *ἐ γὰρ ἐκιτράτει αὐτοὺς κατ' ἰδίαν φάρμακα ταῖς γλώσσαις — καὶ γλῶττας ποιεῖ τὰν γλῶσσαν. ἢ γλώσσας ἀληθῶς νόσημα.* Conqueritur ibi *γλῶττας* pro *γλῶσσας* dici; jam *γλῶττα* ipse ait & c. 25. &c. Si vera est scriptura, in qua tamen nihil varietatis inveni. Sed loquitur ex usu qui tum obtinebat. Vid. not. *Hemst.* ad *Tim.* voc. c. 7. p. 91. Alibi vero modo *γλῶσσα*, modo *γλῶττα* scribitur apud Nostrum, in uno eodemque capite, ut vid. in *Pseudol.* c. 25. f. & 26. pr. & *Rhet. praec.* c. 16. ubi *γλώττης*. ut alia omittam. J.F.R.

57. Ῥᾴων ἔσῃ] Vertebatur olim: *minus difficilis eris*, non inepte quidem; nam atrabilarii sunt morosi. Proprie tamen *ῥᾴων ἔσῃ* signif. *sanaberis*, *melius te habebis*. Supra in *Abdic.* c. 32. f. T. 2. p. 186. *ὅπως ῥᾴων ἔσῃ* (*ἡ γυνὴ*) *κἀν μυριάκις πίῃ τῦ Φαρμάκου.* Sic *levare* pro sanare vel minuere, Latinis usitatissimum. Ut contra *gravior factus* dicitur, cujus valetudo in deterius ruit, vid. C. *Cels.* praef. p. 10. J.F.R.

64. Ἐγγαστρ. τινα &c.] Alludit ad *Euriclem*, cujus *Aristoph.* mentionem facit his versibus:

Μιμησάμενος τὸν Εὐρικλέους μαντεῖον καὶ διάνοιαν
Εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς καταδικάσει πολλὰ χέσθαι.

Euricles autem ventriloquus fuit Athenis, qui vesa ariolari censebatur, quod genium haberet intra viscera: ab eo arioli *ἐγγαστρίται* & *Εὐρικλῆται* vocabantur. *Suid. Plut.* in Libello de Defect. Orac. G.C.

Ἐγγαστρίμυθον] Sic Edd. pleraeque habent, pro *ἐγγαστρίμυθον*. F.G.

Ἐγγαστρ.] Lege *ἐγγαστρίμυθον*. Quod a *Vossio* etiam animadversum fuisse video. Et adi *Clem. Alex.* p. 9. A. *Καὶ τοὺς αὐτοὺς θεοὺς τοὺς παλαιοὺς τετιμωρημένους ἐγγαστρομύθους.* M. du S.

Ἐγγαστρίμυθον] Ἐγγαστρίμυθον, puto, in mentem venit, quisquis vocem hanc insolentem & forte ἅπαξ λεγομένην inspicit, & est facilis admodum μ & β literarum in libris semiveteribus permutatio. Verum meminerimus, quis loquatur: est ille Lexiphanes, verborum faber abstrusorum, qui emoveri sibi ima ventriculi queritur. Lusit igitur, & ex *ἐγγαστριμύθου* concinnavit *ἐγγαστρίμυθον*, quasi tu dicas, in ventris ima, & fundum ipsum, se penetrantem. J.M.G.

Ἐγγαστρίμ.] *Solanus* correxerat *ἐγγαστρίμυθον*; merito quidem; sed quia barbarizans loquitur, studio corrupta pronuntatio videtur ab Auctore expressa. Multa de his impostoribus *ἐγγαστριμύθους* *Brod.* Misc. IX. c. 19. Thesaur. Crit. T. IV. p. 72. 73. Ubi ex *Hippocr.* Ἐπιδημ. ά. adfert: *καὶ ὅτε τῇ γυναικὶ ὑπερψόφησε, ὥσπερ αἱ ἐγγαστρίμυθοι λεγόμεναι.* Quod *Galenus* edisserens ait: *ἐγγαστρίμυθοι, αἱ κεκλεισμένου τοῦ στόματος φθεγγόμεναι, ἀλλ' ἐν ἑαυτῶν ἐκ τῆς γαστρὸς φθέγγεσθαι.* *Engastrimantis* (pergit ille) autem & *sternomantis*

ΣΩΣΤ. Ἀρξαι δὴ ἐμεῖν βαβαί. πρῶτον τυτὶ τὸ μῶν. εἶτα μετ' αὐτὸ, ἐξελήλυθε τὸ, κᾶτα· εἶτα ἐπ' αὐτοῖς, τὸ, ἤδ' ὅς, ᾗ ἀμηγέπη, ᾗ λᾷξε, ᾗ δήποθεν, ᾗ συνεχὲς τὸ ἄπλα. βίασαι δ' ὅμως, ᾗ κάθες εἰς τ' φάρυγξα τὼς δακτύλως, ὐδέπω τὸ ἵκταρ ἐμήμεκας, ὐδὲ τὸ σκορδινᾶσθαι, ὐδὲ τὸ τευτάζεσθαι, ὐδὲ τὰ [a] σκύλλεσθαι, πολλὰ ἔτι ὑπολέλυκε, καὶ μετ' ἐμοῦ σοι αὐτῷν ἡ γαστὴρ. ἄμεινον δὲ εἰ ᾗ κάτω ἀφεχώρησεν ἂν ἔνια. ἡ γοῦν [b] σιληπορδία, μέγαν τ' ψόφον [c] ἐργάσεται συνεκπεσοῦσα μετὰ τοῦ πνεύματος. ἀλλ' ἤδη μὲ καθαρὸς ὑτοσὶ, πλὴν εἴ τι μεμψήκεν ὑπόλοιπον ἐν τοῖς κάτω ἐντέροις· σὺ δὲ τὸ μετὰ τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, μεταπαίδευε, ᾗ δίδασκε ἃ χρὴ λέγειν.

ΛΥΚ. Οὕτω ποιήσομεν, ὦ Σώπολι, ἐπειδήπερ ἡμῖν [d] προωδοποίηται τὰ πρὸς σοῦ· καὶ πρὸς σὲ τὸ λοιπὸν, ὦ Λεξίφανες, ἡ συμβουλή. εἴπερ ἄρ' ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς ἐπαινεῖσθαι ὑπὸ λόγοις, καὶ τοῖς πλήθεσιν

21. SOST. Incipe ergo vomere. Vah, primum hoc μῶν, deinde post illud exiit κᾶτα. Tum post illa, ᾗ δ' ὅς & ἀμηγέπη, & λᾷξε, & δήποθεν, & frequens illud ἄπλα. Attamen vim tibi adhibe, demitte in gulam digitos. Nondum enim ἵκταρ evomuisti, neque σκορδινᾶσθαι, neque τευτάζεσθαι, neque σκύλλεσθαι. Multa adhuc subiere, plenusque tibi illis venter. Melius fuerit, si deorsum etiam quaedam decedant. Σιληπορδία enim magnum crepitum edet cum spiritu una elabens. Sed jam purus hic est, nisi si quid mansit reliquum in inferioribus intestinis. Verum tu postea assumtum, Lycine, aliter institue & doce quae dicenda sunt.

22. LYC. Sic faciemus, Sopoli, quandoquidem via nobis a te munita est. Ac tuum de caetero est consilium, Lexiphanes. Si volueris vere laudari ab oratione, & in multitudine celebrari, talia quidem omnia

a Σκύλλεσθαι] Σκύλεσθαι W. b Σιληπορδία] Ex W. & *Schol.* Σιλλήπ. Edd. c Ἐργάσεται] Sic A. Ἐργάζεται. Edd. d Προωδοπ.] Sic W. Προοδ. fine augmento Edd. priores.

72. Ἵκταρ ἐμήμεκας] Πλαίσιον τοῦτο, ᾗ σημαίνει τὸ ἐγγύς. ᾗ τὸ σκορδίνασθαι, σημαίνει τὸ μὴ χάσμης ✱ διατανύσθαι. *V.*

76. Σιληπορδία] † Σιληπορδῶ παρὰ Σώφρονι τὸ ῥηνιῶν ☪ ἀθορύβως. ἔοικε δὲ ὑτ' ἀπὸ τ' λέξεως ἐπὶ τὸ κακομήτριον ἴσασθαι. *V.*

✱ Διατανύσθαι] Sic etiam C. *Abb. M. du S.*
† Σιληπορδῶ] Σιληπορδῶν M.

ἐμφύσιν αὐτὸ μισαλαζόνων. ὡς ἂν διὰ τὴν εὐπορίαν ‡ λέξειεν, ᾗ τὸ μέγα ἐπὶ τοιούτοις ‡ φρονῶν, ἐξεγκάσθαι αὐτῷ τὴν γαστέρα, ᾗ ἐπὶ § τῷ λαπαρισθῆναι ἤδη τ' ὄγκου ἐπάγεσθαι. πολλῷ δὲ τῷ ὄγκῳ λαπαλιζομένῳ εἰκὸς ☪ τ' ψόφου μ' μέτριον ἴσασθαι. *V.*

‡ Φρονῶν] Sic restituit *Solan.* Nam φρωῶν habebant edita.
§ Τῷ ἀπεπτ.] Τὸ ἀπεπτ. M.

sis proprie est, qui daemonem quempiam aut Pythonem in ventre aut pectore habere creditur, cujus monitis atque impulsu vaticinatur. falluntur qui putant engastrimantas pelvibus uti, ac vase quodam, quod γαστὴρ appellaretur. Graeci vero Auctores *engastrimythum* cum *engastromante* confundunt, cum tamen haec re vera diversa sint. *Pollux:* ᾗ ἐγγαστρίμυθον Σοφοκλῆς. τὸν ἐγγαστρίμυθον καλουμένην. *Aristophanis* in fucis commentator, ὅτ' ὁ ἐγγαστρίμυθ' λέγεται Ἀθήνησι τ' ἀληθῆ μαντεύόμεν' ἀλλὰ τῷ ἐνυπάρχοντ' αὐτῷ δαίμονι. *Plutarch.* περὶ τ' ἐκλελοιπ. χρήσ. ὥσπερ τοὺς ἐγγαστριμύθους φυσκώδεις πάλαι, τινὶ πνεύματι προσαγορευομένους &c. Subjungit ibidem facetam historiam, quomodo ejusmodi impostor fictione vocis aliunde profectae divitem argento emunxerit; sed longiorem quam ut inseratur. *J. F. R.*

67. Μῶν] Vid. *Themistii* Or. I. in Soph. laudatam a *Cresollio* III. 23. §. 6. AG. X. 146. 161. *M. du S.*

70. Ἄπλα] Sic supra c. 14. At c. 5. & infra in *Rhet. praec.* c. 16. ἄπλα non ἅπλα scribitur, quod ibi disquiremus. Qui autem *frequens* id ἄπλα ait, quod bis tantum occurrit hoc Dial.? *J. F. R.*

72. Σκορδινᾶσθαι] I. c. *pandiculari.* *F. G.*

73. Τευτάζεσθαι] *Hesych.* Τευτάζουσι, πλανῶνται. *F. G.*

76. Ἡ γοῦν σιληπορδία] Scribendum puto σιληπορδία per unum λ. sic certe apud *Hesychium*, Σιληπορδῶν,

omnia fuge, & averſare. Facto autem initio a poëtarum optimis, cum magiſtrorum opera eos cognoveris, ad oratores transi; eorumque linguae innutritus, ad Thucydidis & Platonis libros tempeſtive transi, multum in pulchra etiam Comoedia & Tragoedia gravi exercitandus. Ab his enim ſi pulcherrima quaeque florum inſtar decerpſeris, eris aliquid in eloquentiae ſtudio, qui nunc imprudens ſimilis fuiſti his, quae a figulis in forum finguntur, rubrica quidem ac caeruleo pictus, cum intra luteus ſis & fragilis.

23. Haec ſi feceris, & pauxillo tempore inſcitiae reprehenſionem ſuſtinueris, neque diſcere de novo te pudeat: cum fiducia multitudinem alloqueris, neque deridebere ut nunc, neque in deteriorem partem in ore eris praeſtantiſſimorum, Graecum te Atticumque per contemtum vocantium, qui neque in barbarorum diſertiſſimis numerari dignus ſis. Ante omnia vero hoc

εὐδοκιμεῖν, τὰ μὲ τοιαῦτα πάντα φεῦγε, καὶ ἀποτρέπου, ἀρξάμενος δὲ ἀπὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ [e] ὑπὸ διδασκάλοις αὐτοὺς ἀναγνοὺς, μέτιθι ὅπη τοὺς ῥήτορας, καὶ τῇ ἐκείνων φωνῇ συντραφεὶς, ὅπη τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλάτωνος ἐν καιρῷ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ, καὶ τῇ σεμνῇ τραγῳδίᾳ ἐγγυμνασάμενος. ὧνπερ γὰρ τούτων ἄπαντα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος, ἔσῃ τις ἐν λόγοις· ὡς νῦν γε ἐλελήθεις σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλατομένοις ἐοικὼς, κεχρωσμένος μὲν τῇ Μιλτῳ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ' ἔνδοθεν, σηλινός τε καὶ εὔθρυπτος ὤν.

Ἐὰν ταῦτα ποιῇς, πρὸς ὀλίγον τὸ ὅπη τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἔλεγχον ὑπομείνας, καὶ μὴ καταδεηθεὶς μεταμαθάνων, θαῤῥῶν ὁμιλήσεις τοῖς πλήθεσι, καὶ οὐ καταγελασθήσῃ, ὥσπερ νῦν, οὐδὲ ἔξω στόματος ὅπη τῷ [f] χείρονι τοῖς ἀρίστοις ἔσῃ, Ἕλληνα καὶ Ἀττικὸν ἀποκαλούντων σε, τὸ μηδὲ [g] βαρβάρων ἐν τοῖς ὁσαφεστάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον. πρὸ πάντων δὲ

e Ὑπὸ διδασκ.] Ὑποδιδ. unica voce W. f Χείρονι] Χείρονος marg. *AIW.* g Βαρβάρων] Ex emend. *Gron.* Βάρβαρον Edd. & M.

δῶν, & *Athenaeum* lib. V. Σιληποδῶν. Nec aliter apud Scholiaſten, Σιληποδίας & Σιληποδιῶν. In quo ſcholio vitioſiſſime legitur, ὡς ἂν διὰ τὴν ὑπόκρισιν τῆς λέξεως ἐς τὸ μέγα ἐπὶ ταύτας φορῶν. Emendo φρονῶν. *F.F.*

Ibid. Σιληποδία] *Heſych.* Σιληποδῶν, σιδηροφοροῦσαι, ὁπλισμένοι, ἐξηρτῆσθαι, θράττεσθαι, χλιδῶν. *F.G.*

84. Προσδοκείπτεται] An προσδοκείπτεται; *F.G.*

Προσδοκείπτεται] Sic W. Cod. Impreſſi omnes προσδ. *M. du S.*

Προσδοκείπτεται] Vulgo editum προσδοκείπτεται, ſecunda brevi; quod corrigendum monuerat Cl. *Jenſ.* ad *Hermot.* §. 2. Id correxi, eoque lubentius, quia & Codex adſentitur, etſi ſupra in alio verbo non correxi, ob rationes nimis ſaepe jam dictas. Conf. c. 24. *F.F.R.*

86. Ὡς ἀληθῶς] Vid. de hoc pleonaſmo infra *Amor.* c. 48. *F.F.R.*

87. Κἂν] Leve eſt quod monendum habeo. Κἂν cum puncto ſubſcripto erat in Edd. quod ego delevi; nam ſine *jota* ſcribere id ſoleo, quando pro καὶ ἐὰν poſitum invenio, uti hic, & ap. *Long.* in *Paſt.* I. p. 13. κἂν τοῖς ὄρεσι, κἂν τοῖς πεδίοις. Idem L. 2. p. 47. κἂν ταῖς πυγαῖς ταύταις λαύσομαι. Idem III. p. 118. ἢν κἂν ἐν αὐλῶνι σιγῇ. At ubi pro καὶ ἐὰν ſumitur, differentiae cauſſa jota addo. *F.F.R.*

98. Τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλατομένοις] Sane interpretes *quae a ſtatuariis ad forum finguntur.* Neſcio quid velint. Sed opinor intelligit *ad vendendum.* *F.G.*

5. Μεταμαθάνων] Vulgo vertebatur *dediſcere*; non male quidem; ſed plus ineſt in Graeco, ſignif. enim ſimul *nova* diſco prioribus oblivioni mandatis, ut T. I. credo ex *Ariſtoph.* Plut. verſ. 925. ejusque Commentatoribus jam diximus. *F.F.R.*

9. Τὸν μηδὲ βαρβάρων ἐν τοῖς σαφεστάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον] *Qui neque barbarus, inter maxime perſpicuos recenſeri dignus ſis.* Sic Benedictus, qui dum Graecas voces curatiſſime referre ſatagit, facit ſe obſcuriſſimum. Micyllus *qui ne cum barbaris quidem inter manifeſtiſſimos recenſeri dignus ſit.* Nulla parte melius. Lege βαρβάρων, quem genitivum ſic ſolet auctor praeponere; *qui neque inter illos, qui ex barbaris maxime perſpicui ſunt, recenſeri dignus ſis.* *F.G.*

Ibid. Βαρβάρων] Cl. *Gronovii* Emendationem, repugnantibus omnibus libris & ipſo M, utpote certiſſimam, ſequor. *M. du S.*

δὲ ἐκεῖνο μάμησό μοι, μὴ μιμεῖσθαι τὰ ἁλίγου πρὸ ἡμῶν γενομένων σοφιστῶν τὰ φαυλότατα, μηδὲ σπουδάσαι ἐκεῖνα, ὅσα φθεῖραι χρῆν, ἀλλὰ τὰ μὲν τοιαῦτα καταπατεῖν, ζηλῶν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν ὑπομνημάτων. μηδέ σε θελγέτωσαν αἱ [a] ἀπεμῶναι τοῦ λόγου, ἀλλὰ χρῶ τοῖς ἀθλητῶν νόμοις, ἡ στερρά σοι τροφὴ συνήθης ἔστω, μάλιστα δὲ χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θύε, ὧν πάμπολυ λίαν νῦν ἀπελέλειψο.

Καὶ ὁ τύφος δὲ, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ κακοήθεια, καὶ τὸ βρενθύεσθαι, καὶ λαμπυγίζειν ἀπέστω σοι, καὶ τὸ διασιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ [b] οἴεσθαι ὅτι πρῶτος ἔσῃ αὐτὸς, ἂν τὰ πάντων συκοφαντῇς. καὶ μὴν καὶ ἐκεῖνο οὐ μικρὸν, μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον ἁμαρτάνεις, ὅτι οὐ πρότερον τὰς διανοίας τοῦ λέξεων [c] προπαρεσκευασμένος, ἔπειτα καλλωπισμοῖς τοῖς ῥήμασι, καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλ' ἤν που ῥῆμα ἔκφυλον εὕρῃς, ἢ αὐτὸς πλασάμενος οἰηθῇς εἶναι καλὸν, τούτῳ ζητεῖς διάνοιαν ἁρμόσαι, καὶ ζημίαν ἡγῇ, ἂν μὴ προσθῇς αὐτό που, κἂν τῷ λεγομένῳ μηδ' ἀναγκαῖον ᾖ· οἷον πρώην, τὸ

mihi memento, ne imiteris Sophiſtarum, qui paullo ante nos fuere, peſſima, neque ſtudioſe illa conſecteris, uti nunc; verum talia conculces, exempla autem antiqua aemuleris. Neque demulceant te verborum inodori & caduci flores: ſed ex lege athletarum, ſolidus tibi cibus conſuetus ſit. Maxime vero Gratiis & Perſpicuitati litato, a quibus longiſſime jam relictus es.

24. Tumor vero & jactantia, & mala conſuetudo, & gravitatis illa ac ſonorae dictionis affectatio abſit, & inſectatio aliorum, & ne putes primum te fore ipſum, ſi omnium ſcripta calumnieris. Etenim illud quoque non parvum, ſed potius maximum peccas, quod non prius, quam verba, ſententias comparatas, verbis deinde exornas nominibusque; ſed ſi qua verbum extra ſuam tribum quaſi oberrans inveneris, aut ipſe conflictum a te pulchrum putaveris, huic ſtudes aptare ſententiam, & damnum judicas, ſi illud non aliquorſum infercias, etiamſi ei, quod dicitur plane neceſſarium non

a Ἀπεμῶναι] Et ſic habere *J. Fl. H. P.* notat *M. du S.* b Οἴεσθαι] Sic L. recte cum *Fl. B1. 2. P.* & *S.* Ἴσθαι male *J.* & *H.* cum P. & *Exc.* c Προπαρεσκ.] Ita M. & *B2.* recte. Προπαρασκ. cett.

19. Χάρισι — θύε] Ἐκ τῆς Πλάτωνος ὑποθήκης ἀκριβῶς παρειλῆφθαι. φησὶ γὰρ ὁ Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Γαμηλίων παραγγελμάτων, ὅτι Πλάτων τῷ Ξενοκράτει, βαρυτέρῳ τὸ ἦθος ὄντι, τ' ἄλλα δὲ καλῷ κἀγαθῷ, παρῃνέσατο θύειν ταῖς Χάρισι. (p. m. 246. pr.) *G.*

11. Μὴ μιμεῖσθαι] Sophiſtae paſſim a Platone perſtringuntur, ut quodam in loco dicat eos eſſe evidentem diſcipulorum perniciem. *G. C.*

13. Περιθεῖν] Interpretantur *depaſcere*: neutrum bene percipio. Suſpicor σπεύσειν fuiſſe, quod ſtudium & curam intentiorem ſignificat: cum facile fuerit in manu intricatiore aetatis poſterioris σ in θ transire. *J. M. G.*

19. Χάρισι] *Heſiod.* in Theogon. tres facit. De his hymnus Orphei. *G. C.*

Χάρισι — θύε] Xenocrati triſtiori idem Plato ſuaſit; *Diog. Laërt.* 97. DE. Vid. *Caſaub.* notam p. 38. Sic ſupra Hiſtorico ſuo dixerat, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ. Συνῆρ. c. 39. *M. du S.*

22. Λαμπυγίζειν] V. AG. X. 130. *M. du S.*

28. Λέξεων] Lege λεπτῶν. Certe ſic ratio poſtulare videtur, ut primo *res*, deinde *verba* accurate perpendantur ab iis qui ad ſcribendum animum appellunt. *M. du S.*

Ibid. Προπαρεσκ.] M. & *B2.* recte. In reliquis προπαρασκ. ut ipſa *Fl.* prave etiam Τυρ. c. 21. ſcribit. *M. du S.*

Προπαρεσκευασμένος] Editt. vulgo male προπαρασκευασμένος; ſed προπαρεσκ. corrigendum recte monuerat *Jenſius* ad Hermot. c. 2. In quo facile obſecundavi, etſi vel decies alibi dixi, cur id interdum mutare neglexerim. *J. F. R.*

35. Οὐ μάλιστα] An θηράλωτα; i.e. *tenerum*. *F. G.*

Οὐ-

non sit. Ut nuper οὐ μάλωπα illud, cum neque quid significaret scires, projeciſti, nihil argumento conveniens. Atque imperiti quidem omnes obſtupeſcebant, cum aures illorum feriret peregrinitas: ſed eruditi utrosque, & te, & laudatores illos riſere.

25. Maxime autem ridiculum illud eſt, quod, cum ſuper omnes eſſe Atticos poſtules, & ad antiquiſſimam rationem linguam expoliiſſe, tamen talia quaedam, potius vero plurima immiſces orationi, quae neque puer modo diſcens ignorare poſſit: ut illa, quid putas? terram mihi hiſcere optabam, cum audirem te, ſpecimen eloquentiae edentem, χιτώνιον etiam virorum dici putare, δυλάρια autem etiam mares pediſſequos appellares: quae quis neſcit, χιτώνων mulierum eſſe veſtitum, δυλάρια autem feminas modo illos vocare; & alia multo his apertiora, quale eſt ἵπτατο, & ἀπαντώμενος & καθεσθείς, quae neque aliunde delata domicilium in Attico ſermone acceperunt. Nos vero neque poëtas laudamus poëmata ſcribentes ad quae glossario opus eſt. Tua vero, ut pedeſtria metris com-

35 μάλωπα, οὐδὲ εἰδὼς ὅ, τι σημαίνει, ἀπέρριψας, οὐδὲν ἐοικότα τῶν παρακειμένων. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται πάντες ἐτεθήπεισαν, καὶ τῇ ξένῃ πληγέντες τὰ ὦτα· οἱ δὲ πεπαιδευμένοι, ἐπ' ἀμφοτέρους, καὶ σοὶ καὶ τοῖς 40 ἐπαινέταις, ἐγέλων.

Τὸ δὲ πάντων καταγελαστότατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὅτι Ἀττικοὺς εἶναι ἀξιῶν, καὶ τὴν φωνὴν εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἀπακριβωμένος, τοιαῦτα ἔνια, μᾶλλον δὲ τὰ πλεῖστα ἐγ- 45 καταμιγνύεις τοῖς λόγοις, ἃ μηδὲ παῖς ἄρτι μανθάνων ἀγνοήσειεν. οἷον ἐκεῖνα πῶς οἴει σοῦ γῆς δῦναι ἐπιχόμην, ἀκούων σου ἐπιδεικνυμένου· ὅτε χιτώνιον μέν, καὶ τὴν ἀνδρεῖον ὥσπερ λέγεις· δυλάρια δὲ, καὶ τὰς ἀρρένας τῶν 50 ἀκολούθων ἀπεκάλεις· ἃ τίς οὐκ οἶδεν ὅτι χιτώνιον μέν, γυναικὸς ἐσθῆτος, δυλάρια δὲ τὰ θήλεα καλοῦσι; καὶ ἄλλα πολὺ τούτων παραφανέστερα, οἷον τὸ, ἵπταμαι, καὶ τὸ, ἀπαντώμενος, καὶ τὸ, καθεσθείς, οὐδὲ μελανιχὰ τῶν Ἀθηναίων φωνῆς. ἡμεῖς δὲ οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν τοὺς γλώσσαις γράφοντας ποιήματα· τὰ δὲ σά, ὡς περὶ μέ-

d Ἀπαντώμενος] Ἀπαντόμενος W. e Μελανιχὰ] Sic Edd. & M. f Δὲ] Abeſt a Fl. & M. Adeſt in reliquis.

Οὐ μάλωπα] Non valde ſpero, me aſſequi poſſe quid haec ſibi velint, cum jam tum vulgo ignoraretur. Equidem cum apud *Heſychium* inter gloſſas ac difficiliora referatur μάλ' ὄπα, quod interpretatur πάνυ ταχέως, cogitabam, an non hic quoque leviſſima mutatione legendum ſit ὁ μάλ' ὄπα. Verum abjeci ſtatim non magnum, cui repugnaret articulus ὁ & ἐοικότα. Nam illum quoque in τὸ mutare forte audaculum nimis videbitur. *J. M. G.*

42. Ὑπερβάλλοντα] *Philoſtr.* in vit. Apoll. Thyan. c. 17. pr. Λόγων δὲ ἰδίων ἐπίσημον — ὑπερβαλλόντως μεμελημένον, καὶ ἐπιτεθηλυσμένον. Quod *Olear.* recte exponit adfectationem nimiam Atticiſmi, & hoc Luciani aliaque ex ejusdem *Rhet. praecept.* aliisque adfert. Sed hoc facile erat; ſolet autem ſaepe in difficillioribus aberrare. *J. F. R.*

46. Οἷον ἐκεῖνα] *Ut illa te oſtentantem audiens, quomodo putas optaſſe me terra obrui, quum ſcilicet exiſtimarem χιτώνιον* &c. Luciani ſunt haec. *F. G.* Vertebantur olim: *qualia ſunt illa σῶς οἴει*; &c. Sed peſſime, ut Cl. *La Croze* etiam animadverterat. *J. F. R.*

47. Κατὰ γῆς δῦναι μηχόμην] Conf. infra Ἀπαιδ. c. 18. *M. du S.*

51. Χιτώνιον] Χιτὼν autem eſt ἱμάτιον ἀνδρεῖον. *Heſych.* *F. G.*

Χιτώνιον] Conf. *Th. Mag.* *M. du S.*

55. Μελανιχὰ] Ne Lucianus ipſe aut ejus larva peregrinum ſe prodat, lege μέτριον. *M. du S.*

56. Κατὰ γλῶσσαν] I. e. ξυνικοῖς & inuſitatis verbis ſcribentes. ὅσα τοίνυν ἐπιμέτρων εἰς μὲν τοὺς πάλαι χρόνους ἦν συνήθη, νυνὶ δὲ ἐκπέπτωκε, τὰ μὲν ποιητὰς γλώττης καλοῦσιν. *A. V.*

Κατὰ γλῶτταν] Hinc *Philoſtratus*, ut ſupra viſum eſt hac Diſſert. c. 17. λόγων ἰδίων καὶ γλωττωμένων vocat. quod ex *Suida* & Ariſtophanis *Scholiaſte* optime ab Interprete enarratur p. 21. τὸ πολλοῖς γλώττης μεμιγμένον; addito etiam *Eunapii* in eam rem loco, de Libanio p. 173. *M. du S.*

μέτροις ϖροβάλλειν, καθάϖερ ὁ [a] Δωσιάδου βωμὸς ἂν εἴη, ϗ ἡ τοῦ Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα, ϗ εἴ τις ἔτι τούτων ἧττον φωνὴν κακοδαιμονέστερος· ἂν ταῦτα ζηλώσῃς, ϗ μεταμάθῃς, [b] ἄριστα βεβουλευμένος ὑπὲρ σεαυτοῦ ἔσῃ. ἢν δὲ λάθῃς αὖθις εἰς τὴν λιχνείαν καλοληθὼν, ἐμοὶ μὲν ἀποπεπλήρωται ἡ ϖροθυμίνεσις, σὺ δὲ σεαυτὸν αἰτιάσῃ, ἄγγελός ϗ ξυνῆς χείρων γενόμενος.

parem, ſicut Doſiadae ara fuerint, aut Alexandra Lycophronis, & ſi quis adhuc eſt linguae quam iſti infelicioris. Haec ſi ſtudioſe dediſcas, optime tibi conſulueris. Sin imprudens iterum in delicias illas fallente velut veſtigio labaris, admonitione ego defunctus ſum, tu vero te accuſabis, ſi quidem aliquando deteriorem te factum intelliges.

---

[c] ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ.

Πόθεν, ὦ Λυκῖνε, ἢ τί γελῶν ἡμῖν ἀφῖξαι; ἀεὶ μὲν γὰρ φαιδρὸς ὢν τυγχάνεις. τοτὲ δὲ ϖλέον τοῦ συνήθους εἶναί μοι δοκεῖ, ἐφ' ὅτῳ μηδὲ κατέχειν δυνατὸς εἶ τὸ γέλωτα. ΛΥΚ. Ἐξ ἀγορᾶς μὲν ἥκω σοι, ὦ Πάμφιλε· τοῦ γέλωτος δὲ αὐτίκα κοινωνὸν ϖοιήσομαί σε, ἢν ἀκούσῃς οἵᾳ δίκῃ δι-

EUNUCHUS.

PAMPHILUS.

UNde nobis, Lycine, aut quid ridens advenis? Nam ſemper quidem hilaris eſſe ſoles: hoc autem ſolito plus mihi videtur, in quo neque riſum continere potes. LYC. E foro tibi adſum, Pamphile: riſus autem ſtatim faciam te participem, ſi audieris, cui cauſſae diſceptandae in-

[a] Δωσιάδου] Ex emend. *Solani.* Δωσιάδα Edd. priores & M. [b] Ἄριστα] Καὶ ἄριστα *S.* At cum vulgata facit W. [c] ΕΥΝΟΥΧΟΣ] ΕΥΝΟΥΧΟΣ ΠΑΜΦΙΛΟΣ *J. H.* Deeſt ΠΑΜΦ. in *Fl. P. S.* Sed in *S.* additum ante πόθεν.

58. Δωσιάδου] *Doſiadae ara.* Sunt qui exponunt & intelligunt Epigramma Theocriti, quod βωμὸς inſcribitur, ac Troili epitaphium continet admodum obſcurum. *G. C.*

Δωσιάδου] Lege Δωσιάδου. Extat autem hodieque haec *Ara* inter *Simmiae Rhodii* opuſcula. Ex hoc autem loco Scholiaſtam Theocriti emendare jubet *Meurſius*, apud quem pro Δωσιάδου legitur Ὠδιάδου. *Lect. Att.* p. 141. Scholiaſtes autem ille non comparet in Rom. nec in Lugd. Edd. Sed in Veneta An. 1543. quod idem Meurſius monet. Vide epigramma apud *Kennet.* p. 44. Rhodium fuiſſe liquet ex Scholiis ad *Ovum Simmiae.* Primus edidit *Salmaſius*, atque eruditis Scholiis emendavit. *Plinius* IV. 12. de rebus Creticis *Doſiadem* nominat. *M. du S.*

[Ara quae Theocrito ſolet ſubjungi, nec Theocriti nec Doſiadae eſt, ut Salmaſio oſtenſum.] *Lond.*

Suidae Δωσιάδης & Δωσίας. Δωσίδας ſcribitur apud *Clem. Alex.* in Προτρ. *M. du S.*

Δωσιάδου] *Cognati* notam ad hoc verb. in exemplari ſuo merito deleverat Cl. *La Croze.* *J. F. R.*

59. Λυκόφρονος Ἀλεξ.] Quae hodieque ſupereſt, non ſine majorum noſtrorum ignominia, qui tot praeſtantioribus neglectis, talia nobis monſtra aſſervarunt. *M. du S.*

15. Ὅλως ἀμάξας βλασφημιῶν] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄκρως ὑβριστικῶς ἀλλήλοις χρωμένων. Sic apud Gallos *une charrette de paroles.* *J. B.*

Ὅλως ἀμάξας βλασφ.] Lycinus amico Pamphilo referens, quemadmodum contentioni duorum inter ſe Peripateticorum interfuiſſet, ac Pamphilus id vere ridiculum eſſe reſpondiſſet, ac oportuiſſe potius, ut rem placide inter ſe componerent; adeo, inquit ille, non placide rem inter ſe compoſuerunt, ut congreſſi integra convitiorum plauſtra invicem in ſe effuderint, ſummo cum clamore & Stentorea voce. Sed potius Graeca ejus ponamus; οὗτοι ξυμπεσόντες, inquit, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεκάδυσαν ἀλλήλοις, κακαγγότις, ϗ ὑπερδιατεινόμενοι. Dictionis hujus origo [ἅμαξαι βλασφημιῶν] haud dubie ab illo antiquiſſimo apud Athe-

interfuerim, contendentibus inter se philosophis. PAMPH. Illud ipsum quidem vere ridiculum narras, philosophos jure inter se experiri, qui debeant, si quid etiam sit magnum, pacate inter se crimina dissolvere.

καλουμένην παρεγενόμην, φιλοσόφων πρὸς ἀλλήλους ἐριζόντων. ΠΑΜΦ. Καὶ τοῦτο μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις, τὸ, φιλοσοφοῦντας δικάζεσθαι πρὸς ἀλλήλους· δέον, εἴ τι μέγα εἴη, κατ' εἰρήνην ἐν σοφίσι διαλύεσθαι τὰ ἐγκλήματα.

2. LYC. Unde illi, sodalis, pacate? qui commissi inter se plaustra conviciorum tota in se congesserunt invicem, clamantes & ultra quam possent contendentes? PAMPH. Numquid de literis disceptabant solennia illa, cum diversae essent sententiae atque sectae. LYC. Minime. Sed aliud quiddam hoc erat. Ejusdem enim ambo sententiae, & disciplinae ejusdem. Et tamen judicium constitutum est, & suffragia ferebant judices optimates, & aetate maxime provecti & sapientissimi civitatis: apud quos merito pudet aliquem, extra numerum quidquam dicere, nedum ut eo impudentiae progrediatur. PAMPH. Quin tu igitur dicis jam caput causae, ut & ipse sciam, quid tantum tibi risum moverit.

ΛΥΚ. Πόθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην ἐκεῖνοι, οἵ γε ξυμπεσόντες, ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν καλεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες καὶ ὑπερδιατεινόμενοι; ΠΑΜΦ. Ἦπου, ὦ Λυκῖνε, περὶ τῶν λόγων διεφέροντο, τὰ συνήθη ταῦτα, ἑτερόδοξοι τυγχάνοντες. ΛΥΚ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἑτεροῖόν τι τοῦτο ἦν. ὁμόδοξοι γὰρ ἄμφω, καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς λόγων δίκη δὲ ὅμως συνειστήκει, καὶ δικασταὶ ψηφοφορεῦντες ἦσαν οἱ ἄριστοι, καὶ πρεσβύταιοι, καὶ σοφώταιοι τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐφ' ὧν ἄν τις ἡδέσθη, καὶ μέλλων τι φθεγξάμενος, ἢ ὅπως ἐς τοσαύτην ἀναισχυντίαν τραπόμενος. ΠΑΜΦ. Οὐκοῦν λέγοις ἂν ἤδη τὸ κεφάλαιον τῆς δίκης, ὡς καὶ αὐτὸς εἰδείην ὅ, τι σοι τὸ κεκινηκὸς εἴη τοσοῦτον γέλωτα.

ΛΥΚ.

15. Ὅλας ἁμάξας] Ἐπὶ τῶν ὅλως διαφερομένων ἀλλήλοις χαμαὶ εἴρηται τοῦτο. καὶ γὰρ οἱ τοῖς Διονυσίοις ἐφ' ἁμαξῶν ἀναβαίνοντες, τῷ ἅμα τι πειρᾶσθαι, καὶ ἐπὶ μακρὰν ἀκούεσθαι εἶναι, ἔσκωπτον ἀλλήλους, ἀφ' ὧν παροιμία, τὰς ἐξ ἁμάξης. ὅτου ἕν ἴν' ἐνδείξηται πλέον τι ἐπὶ τῷ σκώμματι. * παρακολουθοῦσιν τῷ εἰωθότι, ὅλας εἶπεν ἁμάξας. V.

17. Ὑπερδιατεινόμενοι] Ὑπερφιλονεικοῦντες. V.

18. Διεφέροντο] Διεμάχοντο. V.

* Παρακολουθοῦσιν] Ita dedit *Solan.* pro vulgato παρακολουθοῦσιν.

thenienses more petenda est, quo per pagos & vicos curribus insidentes, genio indulgendi caussa, scommata & convitia in quemlibet jaciebant: quemadmodum docet *Gyraldus* Dialogo de Poëtis VI. pag. 324. editionis nostrae. Antiquissimum hunc morem sur in lingua expressernnt quoque Latini, apud quos & *plaustra convitiorum* dicta reperias. Non raro in aliis loquendi formulis convenire videas Graecos inter & Latinos. . . . . *J.F.*

Ὅλας ἁμάξας βλασφ.] Sequebantur hic in Cl. *Jensii* Lectt. Lucian. permulta variarum locutionum exempla, quas Graeci cum Latinis habent communes; 18. paginas implentia, a p. 272. ad 289. quae quia commentarii modum excederent, omittimus, curiosum Lectorem ad libellum ipsum remittentes. *J.F.R.*

23. Ψηφοφορεῦντες ἦσαν] Ita videtur concepisse structuram Cl. *Gesnerus*, ut periphrasis sit, qualis apud *Herodian.* I. 3. 12. Κρατήσας ἦν τοῖς ὅπλοις pro ἐκράτησε; Vel ap. Nostrum in *Asin.* c. 30. Οὐ γὰρ ἦν καλεῖσθαι. Et alibi non semel. Qui plura cupit, adeat fratris mei cariss. *Belgam Graec.* p. 402–3. Fateor itaque eandem esse usitatissimam, deque ea, hoc Luciani similiter adducens agit Rev. *Elsner.* ad Euang. Luc. I. 21. ubi, καὶ ἦν ὁ λαὸς προσδοκῶν, legitur, & cujus non sexcenta, sed sex exemplorum millia possent adduci: verum pristinus Interpres aliter videtur construxisse, vertens: *judices qui cognoscebant, primates erant*; scilicet ἦσαν jungens cum ἄριστοι, non cum ψηφοφορεῦντες, quod nondum improbo; sed Lectoris arbitrium facio quam velit eligere: ambiguum enim videtur, sensu tamen parum discrepante. *J.F.R.*

31. Συν-

ΛΥΚ. Συντέταχ) μ̃, ὦ Πάμφιλε, ὡς οἶδα, ἐκ βασιλέως μισθοφορά τις ὑ φαύλη χτ\ γένη τοῖς φιλοσόφοις, Στωϊκοῖς λέγω, καὶ Πλατωνικοῖς, καὶ [a] Ἐπικουρείοις, [b] ἔτι καὶ τοῖς ἐκ τῆς Περιπάτου, τὰ ἴσα τοῖς ἅπασιν. ἔδει δὲ ἀποθανόντος αὐτῶν τινος, ἄλλον ἀντικαθίστασθαι, δοκιμασθέντα ψήφῳ τῶν ἀρίστων. καὶ τὰ ἆθλα, ὑ βοείη τις ἦν, χτ\ τ ποιητοῦ, οὐδ' [c] ἱερήϊον, ἀλλὰ [d] μύριαι χτ\ τ ἐνιαυτὸν, ἐφ' ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νέοις. ΠΑΜΦ. Οἶδα ταῦτα· καί τινα φασὶν αὐτῶν ἔναγχος ἀποθανεῖν, τ

3. LYC. Conſtituta ſunt, quod noſti, Pamphile, ab imperatore ſalaria non contemnenda generatim philoſophis, Stoicis dico, & Platonicis, & Epicureis, inſuper etiam Peripateticis, aequalia omnibus. Oportebat autem in mortui alicujus locum ſurrogari, probatum ſuffragiis optimatum. Praemium certaminis non *bubula pellis erat*, ſecundum poëtam, *neque victima*, ſed decies millenae quotannis drachmae, ut juvenes doceret. PAMPH. Novi iſta, & aiunt quendam illorum nuper mortuum, Pe-

a Ἐπικουρείους] Ἐπικουρίους W. b Ἔτι καὶ] Ἔτι δὲ καὶ W. c Ἱερήϊον] Sic P. ſola. Ἱερῶν cett. & M. d Μύριαι] Μυρία male L.

39. Κατὰ τ ποιητὴν] Ἐκ τ Χ. τ Ἰλιάδος τοῦτο. G.

31. Συντέταχται] Imperator quis? M. Aurelius Antoninus, eo ipſo, ut putant, anno, quo Athenis initiatus eſt, qui CLXXVI. Vid. *Dion.* LXXI. p. 815. & *Philoſtr.* 563. Quamvis enim Antonino Pio id ex *Capitolino* tribuatur (c. 11.) Dio id & Philoſtratus Marco vendicant; hic in *Theodoto* p. 291. ille p. 814. A. (vid. *Wotton* p. 169.) Quantum autem fuerit illud ſtipendium, vide ſtatim hoc ipſo capite, & c. 8. *M. du S.*

32. Ἐκ βασιλέως] An M. Antonino philoſopho? *F.G.*

Ἐκ βασιλέως] Ita ἐκ pro ὑπὸ infra *Demon.* c. 51. Et ſic pro *unde* vel *a quo* aliquid praebetur, *Arrian.* Exp. Alex. II. 1. ἡγεμὼν ἐκ βασιλέως Δαρείου καθεσταμένος. *Dionyſ. Perieg.* de ſitu Orb. verſ. ult. — ἀλλά μοι ὔμμιν Αὐτῆ ἐκ μακάρων ἀντάξιος εἶεν ἀμοιβή. Sic ἐκ τινὸς παθεῖν pro ὑπὸ, *Long. Paſt.* III. pr. *Herodian.* VIII. 8. 2. ἡγεμόνων ὅτι ἄρα ἔχοιεν ἐκ συγκλήτου βασιλέως, quod vertitur: *gravabantur datos ſibi a ſenatu principes.* Sed & ibi ſimul ſignificare poteſt: *principes e ſenatorum numero datos.* Nam praemittitur populum laetatum patriciis principibus. *J.F.R.*

Ibid. Μισθοφορά τις] De ſalariis rhetorum vid. *Gronov.* P.V. 4, 11. p. 32. μύριαι δραχμαὶ ex vulgari Romanorum computatione denarium drachmae aequantium ſunt quadraginta millia H. S. ſ. 2000. floreni Rhenani. Quae turbae circa talem ſucceſſionem ortae nonnunquam ſint, ſuo exemplo docet Eunapius in Proaereſio p. m. 131. *J.M.G.*

37. Δοκ. ψήφῳ τ ἀρίστων] *Philoſtratus* quidem Herodi eam poteſtatem a Marco cum primum conſtitueretur, factam tradit, p. 566. Cum ipſe Profeſſorem Rhetorices Theodotum nominaret. At *Eunap.* in Proaereſio de philoſophis; χειροτονοῦνται δοκιμασθέντες ἀπάσαις κρίσεσι &c. *M. du S.*

39. Κατὰ τ ποιητὴν] Carmen eſt *Homer.* ex Iliad. X. *Virg.* L. XII. Aen. hoc ita interpretatus eſt:

— *Nec enim levia aut ludicra petuntur*
Praemia, ſed Turni de vita & ſanguine certant.
G.C.

Κατὰ τ ποιητὴν] Affert eundem locum *Cic.* ad Att. I. 1. f. *M. du S.*

Ibid. Οὐδ' ἱερήϊον] Locum Homeri emendavimus, in quo Eraſmus ἱερήϊον *porcellum* verterat, dum legit ἔριον. *J.B.*

Οὐδ' ἱερήϊον] Il. X. 159. ἐκτὶ ἔχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην, Ἀρνύσθην, ἅ, τε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν. Quae ibi laudat *Clarkius* ſatis firmant interpretationem noſtram ἱερήϊον, quam *porcellum* reddidere alii. *J.M.G.*

Ibid. Ἱερήϊον] Etſi nihil intereſt quomodo hic legas, ἱερήϊον, an ἱερεῖον, dicam tamen, cur Pariſinae ſoli obtemperaverim, cujus Lectionem non adnotarat *Solanus* noſter. Recepi enim hoc, quia ex *Homero* eſt; at quum verſus non ſit, dices ad rem non verba reſpexiſſe Lucianum. Verum quia illius imitatur dialectum in modo praemiſſo vocabulo βοείη; patet etiam alteram ad eandem eſſe formandam. *J.F.R.*

40. Μύριαι] Eandem cum Luciano ſummam tradit *Philoſtratus* in Theodoto Soph. p. 566. τοὺς μὲν Πλατωνείους, καὶ τοὺς ἀπὸ τ Στοᾶς ἐκ τῆς ἐξαπάτου, καὶ αὐτὸν Ἐπίκουρον προσίταξεν ὁ Μάρκος τῷ Ἡρῴδῃ κρίνειν. Erant quidem ante hunc Imperatorem Athenis Profeſſores, ſed non eo ſtipendio dotati. Idem p. 526. & nott. *Sueton.* Veſp. c. 17. *Primus e fiſco Latinis Graecisque Rhetoribus annua centena conſtituit.* De Philoſophis nihil. Nec ſatis aſſequor quibus rationibus inducti viri quidam doctiſſimi erraſſe in re tam aperta velint utrumque. Aliam tamen ſummam tradit *Turnus* p. 70. nempe ἑξακοσίους χρυσοῦς, quae ſumma quinta par-

Peripateticorum puto alterum. LYC. Haec, Pamphile, Helena erat, pro qua depugnabant inter se invicem: & hactenus ridiculum illis erat nihil *aliud*, quam quod qui philosophos se dicerent esse, & pecunias contemnere, deinde pro his, tanquam pro patria periclitante, & sacris patriis, & sepulcris majorum suorum, decertarent. PAMPH. Quin etiam hoc dogma est Peripateticis, non valde contemnere divitias, sed tertium quoddam bonum illud quoque putare. LYC. Recte dicis.

Περιπατητικῶν οἶμαι ἕτερον. ΛΥΚ. Αὕτη, ὦ Πάμφιλε, ἡ Ἑλένη, ὑπὲρ ἧς ἐμονομάχουν πρὸς ἀλλήλους· καὶ ἄχρι γε τούτου, γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις, ὡς τὸ φιλοσόφους εἶναι φάσκοντας, χρημάτων καταφρονεῖν· ἔπειτα ὑπὲρ τούτων, ὡς ὑπὲρ πατρίδος κινδυνευούσης, καὶ ἱερῶν πατρῴων, καὶ τάφων προγονικῶν, ἀγωνίζεσθαι. ΠΑΜΦ. Καὶ μὴν καὶ τὸ δόγμα τοῦτό γε ὅτι τοῖς Περιπατητικοῖς, τὸ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἴεσθαι. ΛΥΚ. Ὀρθῶς λέγεις. Φα-

γ *Γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις*] Sic Edd. constanter, item M.

parte Lucianeam superat, si Aristophanis *Scholiastes* (p. 741.) valorem aurei justam assignavit. *Cressolius* summam a Luciano traditam 833. aureos Gallicos conficere ait, AG. X. p. 184. [Historia docet stipendia Philosophis ab Antonino Pio, ac M. Aurelio data fuisse. *Capitol.* in illius *vita* p. 21. C. *Rhetoribus*, inquit, *& Philosophis per omnes provincias, & honores & salaria detulit.* Simile quid Marcum quoque praestitisse, haud obscure indicat Dio (LXXI. p. 815.) *Ex quo*, ait, *factum est, ut magna multitudo se philosophari simulaverit, ut ab eo* (Marco) *locupletaretur.* Idem Capitolinus in hujus principis *vita* significat p. 32. C. Vide & *Galenum progn.* t. III. p. 460. Ed. *Bas.* 1538. *Dio* LXXI. p. 814. A. Till. t. II. p. 682. Plura vero *Salmasius* not. ad Capitol. p. 72. de hoc Tatiani loco habet, ubi & Dionis locum citat; unde discimus M. Aurelium ab Oriente redeuntem (circa A. C. 176.) cum Athenis degeret, magnos honores tribuisse Athenienſibus; atque *magistros Athenis* in omni scientiarum genere omnibus gentibus *constituisse*, *eisque annuum salarium tribuisse*: qui μισθὸς ἐτήσιος erant μυρίαι δραχμαί, ut observat Salmasius, allato etiam hocce Luciani loco. „ *Myriae* autem efficiunt monetae „ Romanae quadraginta sestertia, aureos vero qua„ dringentos, at nostrae coronatos millenos. *Tatia„ nus* tamen Rhetor, qui sub Imp. Marco floruit, „ & illa aetate vixit, qua Philosophis & Rhetoribus „ ab Imperatore constituta sunt salaria, paullo am„ pliorem eorum modum agnoscit. nam ἐτησίους χρυ„ σοῦς ἑξακοσίους eos in stipendium accepisse dicit; „ quae sexcentorum aureorum summa, non μυρίας „ δραχμὰς, sed μυρίας ἐ δισχιλίας continet. Quid igi„ tur statuendum? An τετρακοσίους (mendam ei vo„ ci subesse oportet, L. πενταν——.) pro ἑξακοσίους, „ apud Tatianum corrigemus, ut hic numerus au„ reorum conveniat cum illis μυρίαις Luciani & Phi„ lostrati? .... Sed nullis correctionibus opus. Pu„ to enim *Lucianum* & *Philostratum* in exprimenda „ illa summa, quae annua dabatur Rhetoribus & Phi„ losophis, breviter ac rotunde μυρίας dixisse, cum „ tamen darentur μυρίαι ἐ δισχίλιαι. Sic majorem „ numerum expressisse contenti, minorem & excur„ rentem neglexerunt, ut rotunde loquerentur. Ita „ etiam optimos quosque auctores loquutos, exem„ plis non paucis *ad Suetonium* firmabimus, ubi de „ hoc stipendio Rhetorum pluribus agemus". *Myriae* δραχμαὶ talentum efficiebant. Vide *A. Gell.* I. 8. Drachma Attica, & denarius Romanus idem valebant. *Cic.* ad Att. XVI. 5. coll. cum *Dione* XLV. Vide etiam *Plin.* VIII. *Val. Max.* VI. 6. coll. cum *Strab.* V. —. Greaves *of the Denarius.* p. 54. Cl. *Dodwellus* diss. in Irenaeum p. 497. valebunt illa nostrae Anglicanae monetae libras 375. aut circiter (de summa Tatiani, probat enim quae Salmasio placuerant.) *Casaubonus* not. ad Suet. *Oth.* 4. cum observasset ex Suetonii & Taciti collatione, *aureum unum* & *centum nummos* idem esse, locum Eumenii etiam emendat. Adde *Aristid.* Or. IX. t. I. p. 110. quae scripta est circa A. C. 178. V. p. 107. & 118. *Just. Mart.* Apoll. II. (in Ed. I.) p. 55. C. *Philostr.* vit. Soph. p. 585. & 593. de voce ἄθλα. B.] *Joh. Mass.* Exc. MSS. *M. du S.*

Μύριαι] *Benedict. decem millia nummorum.* Notavit Frater optimus *G. O. Reitz.* rectius d'*Ablancourt*, & *Bos* de Ellipsi. *Drachmarum.* *J. F. R.*

43. *Τὸν ἕτερον*] Bini ergo cujusque sectae videntur fuisse. *M. du S.*

46. *Γελοῖον*] Corruptum arbitror, scriptumque a Luciano γελοῖον ἦδη ἦν ἐκείνοις. *M. du S.*

47. *Χρημάτων καταφρονεῖν*] Εἰς Ἀριστοτέλην διατελοῦσι, qui pecuniam efficit μέσον τι εὐδαιμονίας. *J. B.*

53. *Τρίτον τι ἀγαθὸν*] Conf. supra de *Sals.* §. 70. *M. du S.*

φασὶ γὰρ ἓν ταῦτα. ἡ μὲν τὰ πάτρια ἐγί-
γνετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος.

Τὰ μὲν ταῦτα δὴ, ἤδη ἄκρα. πολλοὶ
μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι, τὸ ἐπιτάφιον τῷ ἀποθανόν-
τος ἐκείνου ἠγωνίζοντο. δύο δὲ μάλιστα ἦσαν
οἱ ἀμφίρριστοι αὐτῶν, Διοκλῆς τε ὁ πρεσ-
βύτης, οἶσθα ὃν λέγω, τὸ ἐριστικὸν, καὶ Βα-
γώας ὁ εὐνοῦχος εἶναι δοκῶν. τὰ μὲν δὴ τῶν
λόγων προηγώνιστο αὐτοῖς, καὶ τὸ ἐμπειρόα-
κατερος τῶν δογμάτων ἐπεδέδεικτο, καὶ ὅτι
τῷ Ἀριστοτέλους, καὶ τῷ ἐκείνῳ δοκοῦντα, εἰ-
χέτην· καὶ μὰ [a] τὸν Δί', ἀδέτερος αὐτῶν
ἀμείνων ἦν.

Τὸ δ' ἤδη τέλος τῆς δίκης ἐς τοῦτο ἔρρει-
πεν· ἀφέμενος γὰρ ὁ Διοκλῆς τοῦ δεικνύναι
τὰ αὐτοῦ, μετέβαινεν ἐπὶ τὸν Βαγώαν, καὶ
διελέγχειν ἐπειρᾶτο μάλιστα τὸν βίον αὐτοῦ·
καὶ ταυτὰ δὲ καὶ ὁ Βαγώας, ἀντεξήταζε
τὸν ἐκείνου βίον. ΠΑΜΦ. Εἰκότως, ὦ Λυ-
κῖνε· καὶ τὰ πλείω γε τοῦ λόγου περὶ τούτου
μᾶλλον ἐχρῆν εἶναι αὐτοῖς· ὡς ἔγωγε, εἰ
δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τοῦ τοιούτου τὸ
πλεῖον διατρίψαι ἂν μοι δοκῶ, τὸν ἄμεινον
βιοῦντα μᾶλλον, ἢ τὸν ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς
προχειρότερον ζητῶν, καὶ οἰκειότερον τῇ νί-
κῃ νομίζων.

ΛΥΚ. Εὖ λέγεις, καὶμὲ ὁμόψηφον ἐν
τούτῳ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ ἄλις μὲν εἶχον βλασφη-

55 Aiunt scilicet ista, & ex patria disciplina bellum ab iis gestum est.

4. Quae autem post consecuta sunt, jam audi. Multi enim alii quoque in funebribus defuncti ludis pugnabant. Duo autem maxime erant, quorum anceps certamen, Diocles senex, nosti quem dico, contentiosum illum: & Bagoas, qui putatur eunuchus. Ac doctrinae certamen jam ante certatum illis fuerat, peritiamque dogmatum uterque demonstraverat, seque Aristoteli ejusque sententiis addictum esse. Et sane neuter illorum erat melior.

5. Finis ergo causae huc evasit. Diocles omisso ostendere sua *merita*, ad Bagoam transiit, & vitam maxime illius reprehendere tentavit: eadem ratione vero etiam Bagoas contra in illius vitam inquisivit. PAMPH. Merito illud quidem, Lycine: ac major pars orationis versari illis circa hoc potius debebat. Equidem si judex essem, in hoc praecipue immoraturus mihi videor, quaeramque potius, uter melius vixerit, quam qui promtior sit oratione, eumque magis affinem victoriae judicem.

6. LYC. Bene dicis: meque ea in re suffragantem tibi habes. Cum vero satis ha-

[a] Τὸν] Τῶν male *F.* Τὸν recte cett. & M.

55. Καὶ κατὰ τὰ πάτρια ἐγίγνετο] Εἰς * Ἀριστοτέλη ἀναπέμπτει, ὃς ἐν τῷ ἐκτῷ ἠθικῶν μέρος τὸ εὐδαιμονίας τίθησι. *V.*

60. Ἀμφίρριστοι] Ἐπιφιλόνικοι. *V.*

* Ἀριστοτέλη] *Solan.* vulgatam hanc mutarat in Ἀριστοτέλη, sine auctorit male. Nam etsi utrovis more dici potest, ut vid. ad *de Salt.* §. 21. vers. 23. in Ἄρη, tamen Ἀριστοτέλην usitatius quam Ἀριστοτέλη Vid. *Diog. Laert.* L. V. §. f. & 8 m. & 10. Διμοσθένην. Quamvis ibidem 12. Ἀριστοκλέα, Δημοτέλη, & 18. 19. Διογένη, Σωκράτη accusativo casu occurrat. *J. F. R.*

60. Διοκλῆς — Βαγώας] Nomina haec ut ficta esse credam, facit hoc posterius, quod omnium Eunuchorum commune est. *M. du S.*

61. Βαγώας] Barbara lingua significat *Eunuchum*; quia Ovid. de Amorib. servum puellae custodem *Bagoum* appellat: *Quem penes est Dominam servandi cura Bagoum.* *G. C.*

Βαγώας] In Libro Apocryph. *Judith.* c. 12. & 13. sic quoque vocatur cubicularius Ducis Holophernis. *J. F. R.*

84. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι] *Neque principio fas esse.* Quam potest quaeso sententiam habere illud ineptissimum Benedicti principium? Longe verius ac manifestius Erasmus *nefas esse vel conari aut proponere Bagoam.* Hoc enim vult, prorsus esse nefas eum id velle. *F. G.*

88. Ἱερῶν

habeatur: conviciorum & criminum, denique jam negavit Diocles, omnino fas esse Bagoae tractare philosophiam, & praemia illius affectare, qui eunuchus sit: tales vero non modo his rebus excludendos affirmavit, sed sacris ipsis, & lustralibus vasis, & communibus universis coetibus; ostendens inauspicatum & abominabile spectaculum, si quis mane domo egressus, talem quendam viderit. Et fuit illi multus hac de re sermo, cum neque virum neque feminam esse eunuchum diceret, sed compositum quiddam, & miranum & prodigiosum, & a natura humana abhorrens. PAMPH. Novum crimen narras, Lycine, jamque ipse ad risum, fodalis, adducor, inexspectatam accusationem audiens. Quid igitur alter? Numquid quievit? an ipse quoque contra haec dicere quidquam ausus est?

7. LYC. Primo quidem prae pudore, ac metu, quod familiare his est, multum tacebat, aestuabat, & manifeste sudabat: tandem vero tenue quiddam sonans ac muliebre, inique facere dixit Dioclem, qui philosophia arceat eum qui sit eunuchus, quam mulieres etiam vindicare sibi possint, addu-10cebanturque Aspasia, ac Diotima, & Tharγειῶν, ἄλις δὲ ἀλέγχων, τὸ τελευταῖον, ἤδη ὁ Διοκλῆς ἔφη, μηδὲ τὴν δεχὴν ξεμετὸν εἶναι τοῦ Βαγόα [b] μελαπτεῖσθαι φιλοσοφίας, καὶ τὴν ἐπ' αὐτῇ δεισιδαίμονα, εὐνοῦχόν γε ὄντι, ἀλλὰ τοὺς τοιούτους ἐκ ὅπως τῶν ἀποκαλείων ἥξει, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν [c] αὐτοῦ, καὶ λουτρῶν, καὶ τῶν κοινῶν ἁπάντων συλλόγων, δυσοιώνιόν τι ἀποφαίνων, καὶ δυσάντητον θέαμα, εἴ τις ἑωθεν ἐξιὼν ἐκ τῆς οἰκίας, ἴδοι τοιοῦτόν τινα. καὶ πολὺς ἦν ὁ περὶ τούτου λόγος, οὔτε ἄνδρα οὔτε γυναῖκα εἶναι τὸν εὐνοῦχον λέγοντος, ἀλλά τι σύνθετον, καὶ μικτὸν, καὶ τερατῶδες, ἔξω τῆς ἀνθρωπείας φύσεως. ΠΑΜΦ. Καινόν γε τὸ ἔγκλημα φῆς, ὦ Λυκῖνε, καὶ ἤδη γελᾶν καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, προάγομαι, τὴν δόξαν ταύτης κατηγορίας ἀκούων. τί δ' ὁ ἕτερος; ἆρα τὴν ἡσυχίαν ἤγαγεν; ἢ τί πρὸς ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀντειπεῖν ἐτόλμησε;

ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα ὑπ' αἰδοῦς καὶ δειλίας (οἰκεῖον γὰρ αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον) ὑπερπολὺ ἐσιώπα, καὶ ἠρυθρία, καὶ ἱδρῶτα ἦν τέλος δὲ λεπτόν τι καὶ γυναικεῖον ἐμφθεγξάμενος [e], ἀδικεῖν ἔφη τὸν Διοκλέα, φιλοσοφίας ἀποκλείοντα, εὐνοῦχον ὄντα, ἃς καὶ γυναιξὶ μετεῖναι· καὶ παρήγγελλε Ἀσπασίᾳ, καὶ Διοτίμᾳ, καὶ Θαργηλίᾳ, συνη-

b Μιλητωιδᾶν] Nihil mutare *J. Fl. H. P. S.* notat *M. du S.* c Αὐτῶν] Sic recte *Fl.* & *P.* Αὐτοῦ *J.* male. d Ἀνθρωπίας] Ἀνθρωπίας *J.* Sed prius est in *Fl. H. P.* & *M.* e Ἐμφθεγξάμενος] Hanc esse constantem lectionem notat *M. du S.*

85. Μιλητωιδᾶν] Ἀντιπαιδᾶν *V.*

88. Ἱερῶν αὐτῶν] Sunt qui ex verbis Deut. XXIII. 1. idem apud Judaeos obtinuisse existiment. Sed errant. Vide quid vir eximius *Humphredus Prideaux* ea de re asserat Hist. suae L. VI. Partis I. p. 400. Ed. Angl. minoris. Gallicae vero T. II. p. 265. *M. du S.*

89. Περιῤῥαντηρίων] *Vasa lustralia* vertit Cl. *Hemst.* in Dial. *de Sacrif.* c. 13. p. 536. T. I. *J. F. K.*

91. Δυσάντητον θέαμα] Vid. *Thes. Cr.* II. 509. & nostrum *Epor.* c. 39. & *Asop.* c. 17. *M. du S.*

11. Δοντωνία] Milesia, Periclis praecipue amoribus nota: de qua & sequentibus consule *Menagium* in eo libro quem *de feminis philosophis* edidit. Lucianus iterum meminit *Eix.* c. 17. Duas agnoscit Scholiastes *Aristophanis* p. 396: quem sequitur *Suidas*. Quin ipse *Plutarchus* docet posterioris, quae Cyri junioris concubina erat, verum nomen fuisse *Milto*, in v. Pericl. p. 301. *M. du S.*

Ibid. Διοτίμα] Vid. *Menag.* De qua noster *Eix.* c. 18. *M. du S.*

Ibid. Θαργηλίᾳ] Vid. *Loid.* Diction. & *Plut.* Pericle 300. *M. du S.*

συνηγορήσασαι αὐτῷ· καί τις Ἀκαδημαϊκὸς εὐνοῦχος [a] ἐκ Κελτῶν, ὀλίγον πρὸ ἡμῶν εὐδοκιμήσας ἐν τοῖς Ἕλλησιν. ὁ Διοκλῆς δὲ καὶκεῖνον αὐτὸν, [b] εἰ ἦν, καὶ τὰ ὁμοίων μᾶλλον ἐπεποιεῖτο, εἶρξεν ἄν, εἰ καλαπλαγεὶς αὐτῷ τῇ δόξῃ τοῖς πολλοῖς δόξαν· καί τινας καὶ αὐτὸς [c] ἀπεμνημόνευε λόγους, [d] καὶ πρὸς ἐκεῖνον εἰπόντος τε Στωϊκῶν καὶ Κυνικῶν μάλιστα εἰρημένους πρὸς τὸ γελοιότερον, ὅτι τῷ ἀτελεῖ τοῦ σώματος.

Ἐν τούτοις ἦν τοῖς δικασταῖς ἡ ἀγαθοῦ καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη τοῦ σκέμματος τοῦτο ἐτύγχανεν [e] ὄν, εἰ δοκιμαστέος εὐνοῦχος ὁ ὅτι φιλοσοφίαν [f] παρελθεῖν, καὶ νέαν προστασίαν ἐγχειριδῆναι [g] ἀξιῶν· τοῦ μὲν καὶ σῶμα καὶ σώματος εὐμοιρίαν προσεῖναι φιλοσόφῳ δεῖν λέγοντος, καὶ τὸ μέγιστον, πώγωνα βαθὺν ἔχειν αὐτόν, καὶ τοῖς προσιοῦσι καὶ μανθάνειν βουλομένοις ἀξιόπιστον, καὶ πρέπουσα ταῖς [h] μυρίαις, ἃς χρὴ ἀπὸ βασιλέως ἀποφέρεσθαι· τὸ δὲ τοῦ εὐνούχου, καὶ τῆς βακτηλίας χεῖρον εἶναι. τοὺς μὲν γὰρ κατὰ

gelia, quae causam ipsius juvarent; atque aliquis Academicus e Gallia eunuchus, qui paullo ante nostram aetatem inter Graecos floruerit. At Diocles illum ipsum quoque, siquidem fuisset, & eadem tractasset, arcebat, nihil commotus ipsius apud vulgus gloria: & quaedam ipse memorabat dicta, in illum quoque a Stoicis, & Cynicis maxime, ridicule in corporis illud vitium jacta.

8. In his agebant judices, & caput causae jam in eo vertebatur, probandusne esset eunuchus, philosophiam profiteri, & adolescentium praefecturam sibi demandari postulans? altero dicente, Habitum & integritatem partium omnium corporis inesse philosopho debere, praesertim, prolixam eum barbam habere, quae fidem ei apud accedentes & discere volentes auctoritatemque praestet, dignam denique decem millibus, quae ab imperatore acciperet. Eunuchi vero conditionem, exsectorum etiam statu deteriorem. Hos enim tamen aliquan-

a Ἐκ Κελτῶν] In M. erat in margine Γρ. ἐκ Πελαγῶν τινῶν. Sed in textu recte, ut hic, Κελτῶν. Nec quidquam mutat *Fl.* b Εἰ ἦν] Ita restitutum ex L. & *Fl.* Εἶτε ἦν sine commate Edd. vulgo. c Ἀπεμν.] Sic *Fl. H. P.* &c. & M. Ἐπεμν. *F.* d Καὶ] Et illud καὶ adesse in *H. Fl.* & *P.* notat *M. du S.* e Ὃν] Εἶναι W. male. f Παρελθεῖν] Παρελθὸν *Vorst.* At vulgat. servant *H. P. B2. Fl.* Παραγγέλλειν W. Sed fuit prius παρ—ον. g Ἀξιῶν] Nil mut. *F. B2. P. Fl.* & M. h Μυρίαις] *Coll.* videntur legisse μισθοφορίαις. Sed vulgatam servant *H. F. Fl. P.* & M.

31. Πρέπουσα ταῖς μισθοφορίαις] *G.*

* Γυναικώδης] Ἢ ὁ τετμημένος τὰ αἰδοῖα. *G.*

33. Βακτηλίας] Βακτηλὸς μέγας, ἀνόητος, * γυναικώδης. *V.*

12. Τις — Εὐνοῦχος] *Phavorinum* hisce designat, qui & ipse Eunuchus cum esset, adulterii causam dixit; teste *Philostrato* in Soph. vit. p. 489. (erat enim etiam Sophista Phavorinus) de quo vide Δήμων. c. 13. & *Xiph.* 257. B. in Adr. & *Plut.* 1307. 2. f. Ubi autem legerit *Muretus* in adulterio deprehensum, nescio; nisi forte deceptus. Variar. Lect. X. 11. vid. not. ad c. 10. *M. du S.*

Ibid. Ἀκαδημαϊκὸς] Pro ἀκαδημαϊκὸς recte, vid. supra, 2. *Ver. Hist.* c. 18. Et *Pisc.* c. 43. f. Item infra *Icarom.* c. 25. f. *J. F. R.*

13. Εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν] Intelligit Arelatensem Philosophum Favorinum, de quo in vita Demonactis. *J. B.*

Εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν] Vid. *Philostr.* vitt. Sophistarum I. 8. de *Favorino* praedicantem, eum utriusque sexus participem natum, & ex viro ac muliere compositum fuisse. Et mox ibid. quod *Gallus* cum esset, tamen Graece loqueretur. Sed hermaphroditum fuisse ex Philostrati descriptione colligendum dixeris; nisi ibidem *Eunuchum* illum vocaret, addens: mirandum, Εὐνοῦχος ὢν μοιχείας κρίνεται. Videtur autem per jocum sic vocari, quod voce & glabritie Eunuchum referret; sive quod a natura esset sterilis, non castratus. Conf. *Olearii* notas ad Philostr. qui Luciani aliquot loca ex *Demon.* & *Eunuch.* cum Philostrato comparat. *J. F. R.*

15. Εἴτις ἦν ἐκ τῶν ὁμοίων μᾶλλον ἐποιεῖτο] *Henricus Valesius* ὁ μάγας ad Excerpta e Dione notavit corrigendum εἰ ἔφην, & quidem peropportune. Sed quod mir-

quando expertos esse virilitatem ; hunc autem ab initio statim abscissum , & ambiguum quoddam animal esse , cornicum instar , quae neque in columbis neque in corvis numerentur.

9. Altero autem contendente, Non corporis hoc esse judicium , sed robur animi spectari , & examen mentis oportere fieri, atque scientiae dogmatum : tum Aristoteles citabatur testis ejus orationis , qui supra modum admiratus sit Hermiam eunuchum, Atarnensem tyrannum , usque eo , ut etiam illi eodem modo quo Diis rem sacram faceret. Quin etiam illud adjicere ausus est Bagoas , Multo aptiorem esse adolescentibus eunuchum magistrum , in quo neque haerere aliqua illorum respectu calumnia possit , neque Socratis illud crimen locum habere , quasi corrumperet adolescentulos. Cumque in mentum imberbe in primis jacta quaedam essent, lepide hoc , ut sibi quidem videbatur , adjecit. Si , enim , inquit a

πεπειρᾶσθαί τοῦ ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀποκεκόφθαι, καὶ ἀμφίβολόν τι ζῷον εἶναι καὶ ταὐτὰ ταῖς κορώναις, αἳ μήτε περιστεραῖς, μήτε κόραξιν ἐναριθμοῖντο ἄν.

Τοῦ δὲ καὶ σωματικὴν λέγοντος εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἀλκὴν ψυχῆς, καὶ τὴν γνώμης ἐξέτασιν δεῖν γίγνεσθαι, καὶ τὴν τῶν δογμάτων ἐπιστήμης. εἶθ' ὁ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο μάρτυς τοῦ λόγου, εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας Ἑρμείαν τὸν εὐνοῦχον, τὸν ἐκ τοῦ Ἀταρνέως τύραννον, ἄχρι τοῦ καὶ θύειν αὐτῷ κατὰ ταὐτὰ τοῖς θεοῖς. καίτοι καὶ ἐτόλμα προστιθέναι ὁ Βαγώας τοιοῦτον, ὡς πολὺ ἐπιτηδειότερον εὐνοῦχον τοῖς νέοις διδάσκαλος, εἰ δή τι ἀμφίβολόν τινα πρὸς αὐτοὺς ἐνδέξαιτο ὀδυνάμενον, εἰ δή τοῦ Σωκράτους ἐκεῖνο ἔγκλημα παθεῖν ἄν, ὡς διαφθείραντα τὰ μειράκια. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸ ἀγένειον μάλιστα ἐσκώφθη, χαριέντως τοῦτο ὡς γεῖον ἔφετο, προσέρριψεν. εἰ γὰρ ἀπὸ πώγωνος, ἔφη, βα-

i Ζῷον] Ζῷων W. cum puncto subscripto. k Ἑρμείαν] Sic etiam *J. P. H. Bl.*

42. Εἶθ' ὁ Ἀριστοτέλης] Γράφε ὁ Θεμιστοκλῆς. *V.*

mirari cogor , quum in nostris exemplaribus sic vulgo legatur , ut citavi ; tum nosse oportet egregium *Brissonium* libro 11. de regno Persarum , ubi primus illustrat hunc Luciani locum , docetque Favorinum esse illum Academicum philosophum, non aliter producere hunc locum , quam prout emendat *Valesius*. *J. G.*

Εἰ' οὗτος] L. & Ed. *Fl.* uti conjecerant *Valesius* & *Brissonius*. Ante an. Chr. 163. obiisse *Phavorinum* ex *Galeno* , Progn. T. III. p. 455. colligit vir Clariss. *Joh. Masson*, Exc. ined. *M. du S.*

18. Καὶ πρὸς] Mallem illud καὶ abesse , non modo quia ab καὶ τινας, ad versum inde duodecimum usque, duodecies repetitum καὶ legas ; sed quia καὶ τινας ἐ αὐτοὺς jam pleonasmus est, (qualis rursus c. seq. & saepe supra) & post καὶ πρὸς ἐκεῖνον non sequitur alius accusativus similis. Sed non solus est Lucianus qui repetita hac conjunctione gaudet ; verum & *Aelianus* aliique, vid. modo *Ael.* L. III. 1. Ubi in part. posteriore capitis singulis versibus incredibilem in modum repetitur. Sic & *Alciphr.* L. 2. ep. 1. duodecies καὶ habet intra 14. versus ; licet alioqui non semper ita prodigus sit hujus conjunctionis. *J. F. R.*

25. Παιμλθῶ —— ἀξιῶν] *Vorstius* pro παιμλθῶ in suo Codice rescripsit παιμλθὸν , uti & in W. prius fuit , nunc autem ὦ διαγγίλλειν. Sed ne sic quidem sanus locus est. Ego in ἀξιῶν mendum esse suspicor, quod tamen in omnibus reperio , legendumque ἄξιος. *M. du S.*

44. Ἑρμείαν] Vide *Suidam*, qui Ἑρμίαν , falsis rationibus ductus, scribendum contendit. Imperitabat is parti Mysiae sub rege Persarum , vide quos ibi laudat doctissimus Editor , *Laërt.* V. 3. p. 114. D. & 116. E. & *Athen.* XV. 696. Unde autem habuerit Bagoas , cultum ab Aristotele Hermiam , non satis constat : sed arripuisse videtur calumniam, de qua ibi *Laërtius*, & *Athenaeus* l. c. *M. du S.*

Ibid. Τοῦ Ἀταρνέως τύραννον] In marg. *Ald.* 1. additum erat : „ Vid. *Suidam*. Meminit & *Strabo* L. XIII." Consule igitur illum p. 614. (vel 913.) ubi ait: Ἀταρνεὺς δ' ἐστὶ τὸ τοῦ Ἑρμείου τυραννεῖον. *Atarneus est Hermiae tyranni regia*: cujus historiam *Xyland.* dedit ante, in nott. ad *Strab.* *J. F. R.*

51. Διαφθείραν] At ne erres , Socrati vivo nemo hoc crimini dare ausus est. Vide supra ad B. πρασ. c. 15. *M. du S.*

βαθὺ κρίνεσθαι δεῖ τοὺς φιλοσοφοῦντας, τράγου ἂν δικαιότερον προκριθῆναι πάντων.

barba prolixa judicari philosophos oportet, caprum justius praeferri omnibus.

Ἐν τούτῳ τρίτος ἄλλος παρεισῆλθε (τὸ δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω). Καὶ μήν, ἔφη, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὗτοί γε τὰς γνάθους λείους, καὶ τὸ φώνημα γυναικεῖος, καὶ τἄλλα εὐνύχῳ ἐοικώς, εἰ ἀποδύσαιτο, πάνυ ἀνδρεῖος ὑμῖν φανεῖται· εἰ δὲ μὴ ψεύδονται οἱ περὶ αὐτῆς λέγοντες, καὶ μοιχὸς ἑάλω ποτέ, ὡς ὁ Ἄξων φησίν, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων. ἀλλὰ τότε μὲν ἐς τὸ εὐνοῦχον ἀναφυγών, καὶ τοῦτο καταφύγιον εὑρόμενος, ἀφείθη, ἀπιστησάντων τῇ κατηγορίᾳ τῶν τότε δικαστῶν, ἅτε γε τῆς φανερᾶς ὄψεως. νῦν δὲ καὶ παλινῳδῆσαί μοι δοκεῖ, τοῦ προκειμένου μισθοῦ ἕνεκα.

Tertius deinde alius supervenisset, cujus nomen in obscuro relinquatur, Verum tamen, inquit, judices, ille levibus genis, muliebri voce, & reliqua eunucho simili, si exuatur, virilis valde vobis videatur. Si vero non mentiuntur, qui de isto narrant, etiam moechus aliquando deprehensus est, membra, quod ait tabula Solonis, in membris habens. Sed tum quidem ad eunuchum se recipiens, invento illo perfugio, absolutus est, fidem crimini, qui tum judicabant, negantibus, ex specie manifesta: jam vero etiam retractatus mihi videatur propositae mercedis caussa.

Τούτων δὴ λεχθέντων, ὡς πάντων μὲν γέλως ἐγένετο, ὡς τὸ εἰκός. Βαγώας δὲ μᾶλλον ἐταράχθη, καὶ παντοῖοι ἦν ἐς μυρία τραπόμενον χρώματα, καὶ ψυχρῷ τῷ ἱδρῶτι ῥεόμενον, καὶ ὅτε συγκαλυπτόμενος τῷ τῆς μοιχείας ἐγκλήματι καλῶς ἔχειν ᾤετο, ὅτε ἀχρεῖον αὐτῷ τὴν κατηγορίαν ταύτην ἐς τὸν παρόντα ἀγῶνα ἡγεῖτο εἶναι.

Haec dictis, omnium quidem risus, ut facile est ad existimandum, ortus est. Bagoas vero magis etiam est perturbatus, in mille formas atque colores versus, frigidoque sudore diffluens: qui neque honestum putaret adulterii crimen non refutando fateri, neque vero inutile sibi crimen ad praesens certamen judicaret.

ΠΑΜΦ. Γελοῖα, ὦ Λυκῖνε, ὡς ἀληθῶς ταῦτα, καὶ ἔοικεν οὐ τὸν τυχόντα ὑμῖν παρεσχηκέναι τρυφὴν παρεσκευασμένος. τὸ δ' ἐν τέλει τι ἐγένετο, καὶ πῶς ἔγνωσαν ὑπὲρ αὐτοῦ οἱ δικασταί;

PAMPH. Ridicula profecto ista, quaeque non vulgarem vobis oblectationem videantur praebuisse. Sed quid tandem factum est, & quomodo judices de illis decreverunt?

ΛΥΚ. Οὐχ ὁμόψηφοι πάντες ἦσαν,

LYC. Non in eadem omnes erant sen-

a Καὶ μοιχὸς] Nihil mut. *Fl. J. H.* B2. P. M. ὅτι legend. adscripsi. *Salm.* b Ἄξων] Sic minore *Fl.* Cett. Ἄξων majore. c Δοκεῖ] Hoc ex *Fl.* & W. est. Δοκῇ Edd. vulgo. d Τῷ ἱδρῶτι] Desunt haec duo male in *Fl.* Adsunt in cett. Item in M. & P. e Τῷ τῆς μοιχείας] Τῷ περὶ τ. μοιχ. W.

64. Ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων] Καταμέμφεται τοῦτο, καὶ ἃ φασὶν οἱ ἰδιῶται φύσιν πρὸς φύσιν. *V.*

59. Οὗτοι] Miror quid hic in mentem venerit viris doctissimis *Vossio* & *Gott. Oleario*, cur de Phaverino hic sermonem esse somniarent. De Bogoa enim haec manifeste dicuntur. Vide hujus not. 6. ad *Philostrat.* de Vit. Soph. L. I. c. VIII. 1, Hic locus male intellectus Muretо etiam videtur causam erroris praebuisse, de quo ad cap. 7. *M. du S.*

63. Καὶ μοιχ.] Lege ὅτι, vel ὅτι ἐ μοιχός. *M. du S.*

64. Ἄξων φησὶν] Axo leges Solonis, ut patet apud *Laërtium* in Pitt. & in Solon. Interpr. Apollinaris lib. 4. *Suid.* Scholiast. *Aristophan.* Naphl. *Pollux*, ut Rhetra Lycurgi. *J. B.*

Ἄξων] Vide *Gell.* II. 12. *A. V.*

Ibid. Ἄρθρα ἐν ἄρθροις] Καταμέμφεται τοῦτο, καὶ ἃ φασὶν οἱ ἰδιῶται, φύσιν πρὸς φύσιν. *J. B.*

80. Τυχοῦσαν] Vid. not. supra ad *Pisc.* c. 17. *J. F. K.*

90. Ὁμόψηφοι] Omnibus. *F. G.* Secutus sum scripturam God. W. & Ed. *Fl.* ac mecum *Guyetus*, quia sic recte

sententia, sed alii postulabant illum exutum instar mancipiorum inspicere, possetne, quantum quidem ad testiculos, philosophari? alii, magis ridicule arcessitis quibusdam de lupanari mulierculis, jubere illum congredi, & inire, & judicum aliquem, aetate maximum & fide dignissimum adsistere, ac, num philosophetur, videre. Postea vero, cum risus occupasset omnes, & nemo esset cui non concussa dolerent ilia, decreverunt rejicere & remittere caussam in Italiam.

13. Et nunc alter quidem ad eruditionis ostentationem ut aiunt, exercet se & comparat, & accusationem componit, & adulterii crimen movet, maxime sibi contrarium: isque more malorum caussidicorum hoc agit, & inter viros adversarium suum hoc ipso crimine recenset. Bagoae autem alia, ajunt, cura tenet, & pro viro se gerit frequenter, & prae manu rem habet, & denique superaturum se sperat, si ostendat, nihilo se asinis, qui equas ineunt, deteriorem. Illud enim, sodalis, optimum videtur Philosophiae criterium esse, haec demonstratio cui contradici nihil possit. Itaque filium (est autem mihi admodum juvenis) optaverim, non mentem neque linguam, sed verecundam partem philosophiae aptam habere.

ἀλλ' οἱ μὲ ἠξίουν ἀποδύσαντας αὐτὸν, ὥσπερ τοὺς ἀγυρώντους βασκοπεῖν, εἰ δύναιτο φιλοσοφεῖν τάγε πρὸς τ' ὄρχεων· οἱ δὲ ἔτι γελοιότερον μεταπεμψάμενοί τινας τ' ἐξ [f] οἰκήματος γυναικῶν, κελεύειν αὐτὸν συνεῖναι, καὶ [g] ὀπυίειν, καί τινα τ' δικαστῶν τ πρεσβύτατόν τε καὶ σπουδαιότατον ἑφεστῶτα ὁρᾶν εἰ φιλοσοφεῖ. [h] μετὰ δὲ ἐπεὶ πάντας γέλως κατεῖχε, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τ' γαστέρα ἤλγει βρασσόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἔγνωσαν ἀναπόμπιμον εἰς τ' Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τ' δίκην.

Καὶ τῶν ἄτερος μὲ πρὸς τ' τῶν λόγων ἐπίδειξιν, ὥς φασι, γυμνάζεται, καὶ παρασκευάζεται, καὶ παλιγῳδίαν συγκροτεῖ, καὶ τὸ τ' μαχείας ἔγκλημα ὑποκινεῖ, ἐναντιώτατον αὐτῷ καὶ οὗτος καὶ τοὺς φαύλους τῶν ῥητόρων τοῦτο ποιῶν, καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τ' ἀντίδικον ἐκ τοῦ ἐγκλήματος καταλέγων. τῷ Βαγώᾳ δὲ ἑτέρᾳ, ὥς φασι, μέλει, καὶ ἀνδρίζεται τὰ πολλὰ, καὶ ἀφ' χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος, κρατήσειν ἐλπίζει, ἢν ἐπιδείξῃ ὡς οὐδὲν χείρων ὄφις τ' τὰς ἵππους ἀναβαινόντων ὄνων. αὕτη μὲν, ὦ ἑταῖρε, φιλοσοφίας δεῖται κρίσις ἔοικεν εἶναι, καὶ ἀπόδειξις ἀναντίλεκτος. ὥστε καὶ τ' υἱὸν (ἔτι δέ μοι κομιδῇ νέος ἐστὶν) εὐξαίμην ἂν, οὐ τ' γνώμην, οὐδὲ τ' γλῶτταν, ἀλλὰ τὸ αἰδοῖον ἕτοιμον εἰς φιλοσοφίαν ἔχειν.

f Οἰκήματος] Et hoc habere *J. Fl. H. Ba. P.* & *M.* notat *M. du S.* g Ὀπυίειν] Sic *W.* & *Fl.* Ὀπύειν vulgo. h Μετὰ δὲ] Et sic esse in *J. H.* & *Fl.* &c. notat *Solan.*

87. Τάγε πρὸς τ' ὄρχεων] Βάλλ' εἰς κόφινας, μιαρὲ, εἰ τοῦτο φιλοσοφεῖν ἔγνωκας. *V.*

6. Ἀνδρίζεται] Ἀνδρίζω, τὸ ἀνδρός τι ποιῶ. *V.*

recte scribitur, etsi futurum est ἐκτίσω sine ι. vid. *Aristoph.* Acharn. 254. In *Pollucis* Onom. V. segm. 92. ἐκτίνω quoque est editum. Sed in Indice ἐκτίσω tamen expressum. *J. F. R.*

95. Ἀναπόμπιμον εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην] Que la cause fut renvoyée en Italie. *J. B.*

11. Τὸν υἱὸν] Athenis hoc scriptum est: vide finem c. 12. sed an inde uxorem duxerit, incertum. *M. du S.*

[a]ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ.

ΑΜφί τε ὑρανῦ, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή· οὐκ [b]αὐτέων ἀστέρων, οὐδ' [c]αὐτέου πέρι ὑρανῦ, ἀλλὰ μαντείης, καὶ [d]ἀληθηίης, ἣ δὴ ἐκ τουτέων ἐς ἀνθρώπων βίον ἔρχεται. ὁ δέ μοι λόγος οὐκ εὐθυμοσύνην ἔχει, οὐδὲ διδασκαλίην ἐπαγγέλλεται ὁκως ταύτῃ τὴν μαθοσύνην [e]διεκτέον, ἀλλὰ μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ ἐόντες, τὰ μὲν ἄλλα ἐπασκέουσι, καὶ [f]πᾶσι τοῖς ἑωυτέων ἀπηγέονται· μούνην δ' ἀστρολογίην οὔτε τιμέουσιν, οὔτ' ἐπασκέουσι.

Καὶ ἡ μὲν σοφίη παλαιὴ, οὐδὲ νέον ἐς ἡμέας [g]ἀπίκετο, ἀλλ' ἔστιν ἔργον θείων [h]βασιλήων, θεοφιλέων. οἱ δὲ νῦν, ἀμαθίῃ καὶ ῥαθυμίῃ, καὶ προσέτι μισοπονίῃ, κείνοισι

DE ASTROLOGIA.

DE coelo deque ſtellis haec ſcriptio eſt: non ipſis de aſtris, ipſo de caelo, ſed de divinatione ac veritate, quae ab hiſce ad hominum vitam pervenit. Neque vero praecepta hic libellus habet, neque diſciplinam promittit, quomodo excellere hac divinatione quis poſſit, ſed reprehendo, quotquot docti cum ſint, alia quidem exercent, & ſuis omnibus enarrant, ſolam autem aſtrologiam neque honorant, neque exercent.

2. Ac ſapientia quidem *hujus rei*, antiqua, neque recens demum ad nos venit, ſed opus eſt antiquorum regum Dis carorum. Verum qui nunc ſunt, inſcitia & ſocordia, atque inſuper laboris odio, cum contraria il-

a ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡ.] M. ſolus articulum habet. Ἀστρολογίης autem recte *Coll.* & *Fl.* Ἀστρολογίας cett. Edd. male. b Αὐτέων] Ex emend. *Solani.* Αὐτῶν Edd. priores. c Αὐτέου] Αὐτοῦ Edd. priores. d Ἀληθηίης] Ex emend. *Fenſii.* Ἀληθείης enim Edd. priores & M. e Διεκτέον] Nil mut. Edd. & M. f Πᾶσι] Forſan πᾶσιν adſcripſ. *M. du S.* g Ἀπίκετο] Ἀφίκετο Edd. priores. h Βασιλήων] Βασιλέων W. & *Fl.* ſola.

ΑΣΤΡΟΛΟΓ.] Γρ.ας Ἀστρολογίης, *G.*

5. Ὑποθυμοσύνην] Δόγμα. *V.*

ΑΣ—ΗΣ] Coll. & *Fl.* Reliquae Edd. Α—ας. (Non eſt Luciani) *Kuſt.* Immo vero Luciani foetus genuinus, uti & de Dea Syria. *M. du S.*

ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ] Sic infra recte c. ult. *M. du S.*

2. Αὐτῶν ἀστέρων] Libellus de Aſtrologia ſcriptus eſt Ionica dialecto, quae tamen non ubique cernitur obſervata; quod ſine dubio deſcriptorum ſocordia evenit. Sic ſtatim cum initio, οὐκ αὐτῶν ἀστέρων, οὐδ' αὐτοῦ πέρι ὑρανοῦ. ſcribendum fuit αὐτέων, ut recte p. 990. D. Ed. *Salmur.* 991. E. 993. A. 995. A. Iterum αὐτῶν ſecus poſitum pag. 985. D. 986. C. 990. C. Ita αὐτῷ p. 991. D. quum rectius pag. praeced. E. αὐτέῳ. iterum αὐτῷ pag. 992. E. Sic αὐτοῖς pag. 986. E. pro αὐτέοισι, ut recte pag. 993. D. 984. E. 985. B. D. 995. B. Iterum αὐτοῖσι pro αὐτέοισι pag. 991. C. 993. E. Pari Ioniſmi neglectu exiſtimo ἀληθίης ſcriptum pag. 984. A. pro ἀληθηίης, ut pag. 490. A. Sic pag. 984. B. ἀφίκετο, & pag. 996. A. ἀφιξόμενα, pro ἀπίκετο & ἀπιξόμενα, ut recte obſervatum pag. 992. A. 994. A. & alibi. Similiter vitioſe pag. 989. E. legitur ἑαυτοῦ pro ἑωυτοῦ, ut recte Baſileenſis, & ubique alibi in hoc libello, ut pag. 988. E. 994. A. B. *J. J.*

Αὐτέων] Paginarum citationes hic in capita non mutavi, ut alibi ſoleo, quia ea aliaque ab Cl. *Fenſio* non indicata ſuo loco partim ſponte, partim *Fenſii* monitu ex Codd. correxi. *J. F. R.*

Αὐτέου] Sic Ionice ſcribi curavimus, quod in Impreſſis omnibus & M. hic & alibi neglectum eſt. *M. du S.*

Αὐτέων] Ita ubique correxi in hac Diſſert. Vid. mox αὐτέου §. 16. & 22. ubi pluribus de Ionica hac ſcribendi ratione ago. *J. F. R.*

3. Αὐτοῦ περὶ] Cum ſaepe de corrigenda dialecto monuerint Interpretes, mirabar cur & hic αὐτοῦ intactum reliquerint. Et fateor in ſingulari craſin hanc Atticam vel frequentius reperiri ap. Iones, ſi fides Editionibus, quam cum ι interpoſito. Ita αὐτῇ in Leg. *Hippocr.* ac *de Arte* pr. αὐτῆς quoque & αὐτὴ & αὐτην ter quater occurrit, (ut mille alia omittam.) Item τουτου, τουτῳ & ſimilia plus decies paucis paginis. Sed & pluralis αὐτῶν, αὐτοὺς, τούτων, τουτους, τούτοισιν compluries. Verum quum & τουτέων, τουτέοις, αὐτέων legas ibid. & alibi; veluti e. gr. *de Arte* p. 6. verſ. fin. τούτων ac τουτέων in eodem fere commate; dixeris genuinum Ioniſmum in Noſtro ubique

illis sentiunt; tum si quando in homines incidunt falsa divinantes, & sidera accusant, & ipsam oderunt astrologiam, eamque neque sanam neque veram arbitrantur, sed disciplinam mendacem & ventosam, imique, ut mihi videtur, sentientes. Neque enim fabri insciti, fabrilis ipsius artis mala indoles; neque imperitia tibicinis, musicae ipsius est inertia. Sed isti quidem artium imperiti, unaquaeque autem ars per se sapiens est.

3. Primi ergo Aethiopes hanc rationem hominibus constituerunt. Caussa illis partim sapientia gentis, nam reliquis etiam in rebus sapientiores caeteris Aethiopes; partim etiam habitandi sors commoda. Semper enim illos serenitas & tranquillitas circumjacet, neque anni vices patiuntur, sed in una eademque tempestate habitant. Cum igitur cernerent hunam non eandem semper

τὰ ἀντίξοα φρονίσει, καὶ εἴτ' ἂν ἀνθρώποις ἐπιχειρέωσι ψεύδεα μαντευομένοισιν, ἔστιν τε [k] καλιγεφέωσι, καὶ σφέαλεα ἀστρολογίην μισέωσιν, εἰδέ μιν ὅτε ὑγιέα ἔστι ἀληθέα νομίζωσιν, ἀλλὰ λόγον ψευδέα, καὶ ἀνεμάλιον, καὶ δικαίως, ἐμοὶ [l] δοκέει, φρενέοντες. ὅτε γὰρ τέκτονος ἀσοφίη, τεκτοσύνης αὐτῆς [m] ἀφυίη, οὐδὲ αὐλητέω ἀμουσίη, μουσικῆς ἀταξίη. ἀλλ' οἱ μὲν ἀμαθέες τέχνῃσι, ἑκάστη δ' ἐν ἑωυτῇ [n] σοφή.

Πρῶτοι μὲν ὦν Αἰθίοπες τόνδε τὸν λόγον ἀνθρώποισι κατέστησαν. αἰτίη δὲ αὐτέοισι, τὰ μὲν ἡ σοφίη τοῦ ἔθνεος (καὶ γὰρ τἄλλα τῶν ἄλλων σοφώτεροι Αἰθίοπες) τὰ δὲ καὶ ἡ οἰκήσιος ἡ εὐμοιρίη· αἰεὶ γὰρ αφέας αὐδὴ καὶ γαληναίη ὑπεκέεται, οὐδὲ τῶν ἐτέων τροπέων, ἀνέχει, ἀλλ' ἐν μιῇ ὥρῃ οἰκέοντες ἰδόντες [o] ἂν πρῶτα τὴν σελήνην ὡς ἐς ὥρην

[k] Καλιγεφέωσι] Sic M. a recent. manu. Κατιγεφέωσι Edd. [l] Δοκέει] Sic W. recte cum Edd. plurimis. Δικέει male Fl. [m] Ἀφυίη] Ἀδυίη W. solus. [n] Σοφὴ] Σοφίη Fl. Nihil mut. Edd. nec M. [o] Οἰκήσιος] Sic Edd. praeter Fl. quae οἰκίστιος. Οἰκίστιος M. [p] Ὧν] Sic restitui ex W. Οὗ Edd. priores hic & supra.

17. Ἐπιτιχωσι] * Ἐπιτίχωσιν V.
21. Ἀνεμάλιον] Μάταιον. V.
23. Ἀφυίη] † Ἀδυίη V.

26. Πρῶτοι] Παρὰ τὰ πᾶσιν ἀνθρώποις χρῶτο δοκοῦντα ταῦτα. Χαλδαίους γάρ φασι πρώτους ἀστρονομίας ἄρξαι. M.
30. Εὐμοιρίη] Εὐκληρία. V.

* Ἐπιτίχωσι] Ἐπιτίμων ante legebatur; sed recte in C. ἐπιτίχωσι. M. du S.

† Ἀδυίη] Corrupta haud dubie vox. M. du S.

que restituendum, quia eum adfectare vult videri, ut postea non semel monere cogor. Interim hic nihil mutare sum ausus, quia deinde eodem modo constanter legi video, quoties demonstrative & ἐμφατικῶς ipsa significatur, non relative; nam sic §. 10. αὐτῷ ἱρεῖ. §. 16. αὐτὸς ἀστρολογίην. §. 24. αὐτῇ τῇ μανίῃ. J.F.R.

8. Μάμφωμαι ἐόσας σοφὰς &c.] Ellipsis accusativi αὐτὰς, vel πάντας. Sic Epict. Sent. 116. p. 144. Λυπούμενον ἐφ' οἷς μὴ ἔχει, καὶ χαίρειν ἐφ' οἷς ἔχει, pro ἐφ' οἷς, ἃ ἔχει. Alia similia vid. ad Amor. c. 36. ubi οὐδὲ τὸ ἐν ἰατρικῇ φθεγγόμενον, οἷς ἐπιχειρεῖ λόγοις. Sed τῷ, μάμφωμαι ἐόσας similis est ellips. Terentii in Ad. II. 1. 43. Minime miror, qui insanire occipiunt ex injuriis. Ubi quoque intelligendum relinquitur illos, veluti in phrasi, minime mirari qui nequeam, omitti solet, aliquem. Vid. Vechn. Hellenol. p. 68—71. J.F.R.

13. Ἀστίοισι] Recte monuit Cl. Jens. ita corrigendum, confer infra c. 21. & 24. ubi Edd. adspirationem bene omittunt. Vid. Herodot. l. I. ipsa prima, ubi vel quater una pag. ἐπικόμῳ, ἐπιμίσθια &c. J.F.R.

17. Μαντευομένοισιν] In Impressis est μαντεύομαι; sensus & dialectus poscunt μαντευομένοισιν. Quod cum scripsissem, inspecto Cod. M. video in eo legi μαντεύομαι. M. du S.

Μαντευομένοισιν] Facile in re tam aperta monem gessi Solano ita corrigenti. Nec librorum fidem hic exspectandam censui. Etsi Ionismus ille mistus interdum cacophoniam parit, ut ap. Hippocr. Aphor. 20. Sect. II. Ubi terminatio ista in σιν & σι tribus versibus decies ac ter occurrit, nimirum: Ὁκόσοισι νόσοισιν ἰοῦσιν αἱ κοιλίαι ὑγραὶ εἰσὶ, τουτοισιν λῦσις χρήσιμον ξηραίνουσα. ἐπίσησι δὲ νόσοισιν ἰοῦσιν αἱ κοιλίαι ξηραὶ εἰσὶ, τουτοισι πρηστῆρίαι γίνεσθαι ὑγραίνοντα. J.F.R.

18. Καλιγεφέωσι] Lege καλιγεφέουσι, uti & in M. emendatum esse video. In reliquis κατιγεφῶσι. M. du S.

33. Ὧν] W. uti Dialectus poscebat. In Impr. οὗ, quod commune est. M. du S.

Ὧν] Cum notatum reperissem Cod. W. ita habere pro vulgato οὗ, nullus dubitavi id hic & supra recipere. Sic enim Iones solere ὧν pro οὗ scribere, vid. ap. Cl. Mait-

πάμπαν ὁμοίην φαινομένην, ἀλλὰ πολυειδέα τε γιγνομένην, καὶ ἐν [a] ἄλλοτε [b] ἄλλῃ μορφῇ τρεπομένην, ἐδόκεεν αὐτέοισι τὸ χρῆμα θωύματος καὶ ἀπορίης ἄξιον. ἔνθεν δὲ ζητέοντες, εὗρον τυτέων τὴν αἰτίην, ὅτι οὐκ ἴδιον τῇ σεληναίῃ τὸ φέγγος, ἀλλά οἱ παρ' ἡελίου ἔρχεται.

apparere, sed plures accipere species, & in aliam alias formam verti: visa est illis res admiratione & dubitatione digna. Inde igitur quaerendo invenerunt caussam harum rerum, quod non sua lunae lux, verum a sole illi venit.

Εὗρον δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων τὴν φορὴν, τοὺς δὴ πλανήτας ἡμεῖς καλέομεν (μοῦνοι γὰρ τῶν ἄλλων ἀστέρων κινέονται) φύσιν τε [c] αὐτέων, καὶ δυναστείην, καὶ ἔργα, τὰ ἕκαστος [d] ἐπιτελέουσιν. [e] ἐν δὲ καὶ ὀνόματα αὐτέοισιν ἐπέθεσαν, οὐκ ὀνόματα, ὅκως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημήια.

4. Invenerunt vero aliorum quoque siderum motum, quos quidem planetas nos vocamus, soli enim reliquorum siderum moventur: naturamque illorum & potestatem, & opera, quae singuli efficiunt. Imposuerunt autem illis quoque nomina: non *nuda* nomina, ut videbantur, sed signa *ipsarum naturarum*.

Ταῦτα μὲν [f] ὧν Αἰθίοπες ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπέβλεψαν· μετὰ δὲ, γείτοσιν ἐοῦσιν Αἰγυπτίοισιν, ἀτελέα τὸν λόγον παρέδοσαν, Αἰγύπτιοι δὲ παρὰ σφέων ἐκδεξάμενοι ἡμιεργέα τὴν μαντικὴν, ὅτι μέζον ἤγειραν μέτρα τε ἑκάστου κινήσεως ἐσημήναντο, καὶ ἐτέων ἀριθμὸν, καὶ [g] μηνέων καὶ ὡρέων διετάξαντο. καὶ μηνέων μὲν σφίσι μέτρον ἡ σεληναίη, καὶ ἡμερέων

5. Haec igitur Aethiopes in caelo conspexerunt. Post vicinis suis Aegyptiis imperfectam artem tradiderunt: Aegyptii vero, quam accepere ab illis ex parte modo altera absolutam divinandi rationem, in majus extulerunt, mensuram motus uniuscujusque signarunt, & annorum numerum, & mensium atque horarum ordinarunt. Et mensium quidem illis modus luna ejusque con-

a Ἄλλοτε] Ἄλλῃ τὲ *Fl.* Sed vulgatam cett. editionum lectionem tenent M. & P. b Ἄλλῃ μορφῇ] Ἄλλοτε μορφὴν *Fl.* sola. c Αὐτέων] Αὐτῶν Edd. priores. d Ἐπιτελέουσιν] Ἐπιτελέουσιν *F.* male. Ceteras recte, cum Cod. M. e Ἐν δὲ] Constans Edd. lectio. f Ὧν] Οὖν Edd. priores. g Μηνίων] Sic *Fl.* P. & M. Μηνῶν male cett. Edd.

53. Ἐσημήναντο] Ἐσημειοῦντο *V.*

Maittair. de Dialect. p. 34. Ideoque & sic dedi mox §. 5. etsi ibi nullus Cod. praeibat. Nam deinde §. 27. recte ὧν erat in P. *F. F. R.*

35. Ἄλλῃ μορφῇ] In Flor. Cod. ἄλλοτε μορφὴν. *F. B.*

45. Ἐν δὲ] Corruptas censeo has voces. *M. du S.*

f. οἱ δὲ. *F. F. R.*

46. Οὐκ ὀνόματα, ὅκως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημήια] *Non qua essent utcunque nomina, sed rerum signa, quemadmodum putabant.* Sic Benedictus. Erasmus vero, *non illis quidem utcunque visum est conflictis, sed qua nota rerum essent.* Non attingunt nucleum. Verte, *non nomina, sicut videbantur, sed signa* & indicia ejus quid essent quidque efficerent. Ἔδοκεον non refer ad Aethiopas, sed ipsas appellationes & nomina. Videbantur esse nuda nomina forte data, quum tamen sub illis laterent σημήια. *F. G.*

52. Μέζον] Recte pro μεῖζον. Et mox rursus μέζω, atque alibi. Vid. *Maittair.* de Dialect. p. 113. Ed. *Magnae*, & p. 133. *F. F. R.*

55. Μηνῶν] An μηνίων, ut supra? *F. G.*

Μηνίων] Sic scribi poscit Dialectus, non, ut in omnibus reperio, μηνῶν. *M. du S.*

Μηνίων] In omnibus μηνῶν male reperi, quod mirum, quia uno versu superius tamen μηνίων recte habebant nonnullae. quare non erat cur *Gujetus* dubitaret. Ego saltem non dubitavi sic restituere. *F. F. R.*

58. Ἐμάσαντο] A μάδομαι. F. G. Non addidissem, nisi ut adpareret Scholiastae ἐμηχανήσαντο expositionem esse, non aliam lectionem. *F. F. R.*

61. Οὐδ' ἄμα] Corrige ἀδιαιρέτως ut infra §. 19. *F. G.*

Οὐδαμῶς] In omnibus legebatur οὐδ' ἄμα. Ego mutavi. Quin mox pro κινεομένους, legendum censeo πλάνητας κινουμένους. *M. du S.*

Οὐδ' ἄμα] Lubens itaque huic & *Solano* auscultavi, atque in versione *haudquaquam* dedi; quod Cl. *Gesn.* qui *nec simul*, ex vulgata reddiderat, non aegre ferret; nam res est parvi, & vulgata tolerabilis; quam hic non mutassem, si quae litera fuisset mutanda; at quum

conversio fuit, anni autem sol, atque solis circuitus.

6. At ipsi alia quoque his multo majora machinati sunt. Ex omni enim aëre, & stellis reliquis inerrantibus atque fixis, & haudquaquam moventibus se, duodecim partes resecuerunt, in quibus illae alterae moverentur. His cum assignassent suum cuique animalia, in aliam singula formam expressere, marina alia, alia vero hominum, alia bestiarum, volucrium alia, alia jumentorum.

7. Unde etiam sacra apud Aegyptios multorum generum fiunt. Nec enim Aegyptii omnes ex duodecim partibus *iisdem* omnibus divinabant; sed aliis alii partibus diversisque utebantur. Atque arietem quidem colunt, quotquot respiciebant Arietem: pisces non edunt, qui pisces *nomine illo* signaverant: neque caprum mactant, quicunque noverant Capricornum: atque alii alia, ut cuique *visum est*, placant. Sane etiam taurum in honorem caelestis tauri colunt, atque est illis Apis res sanctissima, qui regionem illorum depascatur, cui ora-

ταύτης ἀναστροφὴν ἐγένετο· ἔτεσι δὲ ἥλιος, καὶ ἡ τοῦ ἡλίου περίφορος.

Οἱ δὲ καὶ ἄλλα ἐμήσαντο πολλῷ μείζω τούτων. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ παντὸς ἠέρος, καὶ ἀστέρων τῶν ἄλλων, ἀπλανέων τε, καὶ [h] εὐσταθέων, καὶ ἰδαμᾶ κινεομένων, δυώδεκα μοίρας ἐτάμοντο ἐν τοῖσι κινεομένοισι, καὶ [i] οἰκεῖα [k] ζῶα ἐόντα, ἕκαστον αὐτέων ἐς ἄλλην μορφὴν μεμιμέαται, τὰ μὲν ἐνάλια, τὰ δὲ ἀνθρώπων, τὰ δὲ θηρῶν, τὰ δὲ πτηνῶν, τὰ δὲ κτηνέων.

Ἀπὸ [l] τέων δὴ καὶ [m] ἱρὰ τὰ Αἰγύπτια πολυειδέα ποιέεται. ἐκ γὰρ πάντες Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν δυώδεκα μοιρέων πασέων ἐμαντεύοντο, [n] ἄλλοι δὲ ἀλλοίῃσι μοίρῃσιν ἐχρέοντο· καὶ κριὸν μὲν σέβεσιν, ὁκόσοι ἐς κριὸν ἀπέβλεπον· ἰχθύας δὲ οὐ σιτέονται, ὁκόσοι ἰχθύας ἐπεσημήναντο· οὐδὲ τράγον κτείνουσιν ὅσοι αἰγόκερων ἤδεσαν· καὶ οἱ ἄλλοι τἄλλα ὡς ἕκαστοι, ἐπιλάσκονται. [o] ναὶ μὴν καὶ ταῦρον ἐς τιμὴν τοῦ [p] ἠερίου ταύρου σεβίζονται. καὶ ὁ Ἆπις αὐτέοισι χρῆμα [q] ἱρώτατον, καὶ χώρην ὀπυίεται, καὶ

οἱ

h Εὐσταθέων] Εὐπαθέων Fl. W. & marg. *Alii*. *i* Οἰκεῖα] Οἰκία M. *k* Ζῶα] Lacuna inter οἰκεῖα & ζῶα est in Fl. *l* Τέων] Τέου M. & Coll. *m* Ἱρὰ] Ἱρὰ Edd. priores. quod in M. erat emendatum. *n* Ἄλλοι δὲ] Nihil mutare Edd. nec M. notat *M. du S.* *o* Ναὶ μὴν] Et sic Edd. cum M. *p* Ἠερίου] Sic *J. H. P.* &c. Ἱερέου Fl. & M. *q* Ἱρώτατον] Ita M. Sed emendatum. Ἱερώτατον Edd. priores.

58. Ἐμήσαντο] Ἐμηχανήσαντο.
67. Ἀπὸ τέων] Τούτου. G.
76. Σεβίζονται] Σεβάζονται. G.
Ibid. Ἆπις] Τὸ μοχάριον. G.

quum in accentu tantum & spiritu consistat emendatio, Luciani sensum magis congruum reddens, non haesitavi id recipere quod aliquanto melius visum. *J. F. R.*

62. Ἐν τοῖσι κινεομένοισι] Addititia videntur. *F. G.*

Ἐν τοῖσι κινεομένοισι] Non puto hunc locum esse integrum, sed verba quaedam temporum injuria excidisse, cui rei occasionem dederit, quod post relativum ἐν τοῖσι sequeretur κινέονται, ac paucis interjectis, κινεομένοισι, iisdem syllabis prioribus. Sexcentas in omne genus libris lacunas peperit talis cognatarum vel earundem vocum repetitio. Interpretationem interim dedi, non quam verba subjicerent, quippe quae non intelligebam; sed quam res ipsa postulare visa est. *J. M. G.*

63. Οἰκεῖα] Οἰκεῖα lego. *F. G.* Non inepte; etsi οἰκεῖα nondum rejicio, quia videtur respicere ad *coelestes domus*, in quibus illa animalia habitant, vel: quae zodiaco sunt propria. *J. F. R.*

67. Ἀπὸ τέων] I. e. ἀφ' ὧν. *F. G.* Hoc nimis notum, & *Homero*, *Hippocrati*, aliisque Ion. dialecti scriptoribus satis frequens. Vid. Iliad. Ω. 387. ut alia mittam. *J. F. R.*

Ibid. Ἱρὰ] Ita multis in locis emendandum fuit, ut Dialectus hujus Libelli postulabat, & hic quidem ita in M. emendatum est. *M. du S.*

74. Ὡς ἕκαστοι] Illa verbi τυγχάνει vel similis ellipsis post ὡς ἕκαστος non modo Attica est, & Thucydidi frequentata: sed Ionica quoque, v. g. *Herodot.* 2, 40. *J. M. G.*

Ὡς ἕκαστοι] Distinctionem, quae post πάλαι erat, sublatam retuli post ἕκαστοι, praeeunte *Solano*, qui jubet conferre Ἱστ. Α. c. 15. Ubi ille vulgatam ὡς ἕκαστοι tuetur & exponit. *J. F. R.*

76. Καὶ ὁ Ἆπις] Osiris Rex Ægypti tandem in Deos relatus cum uxore sua Iside colitur sub imagine bovis. *G. C.*

οἱ ἀπὸ μαντείου τε ἀνατιθέασι, σημήϊον τε ἐκείνου τοῦ ταύρου μαντικῆς.

Οὐ μὲν πολλὸν δὲ καὶ Λίβυες ἐπέβησαν τῷ λόγῳ καὶ γὰρ τὸ Λιβύων μαντήϊον τοῦ Ἄμμωνος, καὶ τοῦτο ἐς τ' ἠέρα καὶ ἐς τιὼ [a] τουτέων σοφίην εἵρηλο, [b] παρὰ τ' Ἄμμωνα, ἢ ἑῶτοι κριοπρόσωπον ποιέουσι.

Ἔγνωσαν δὲ τουτέων ἕκαστα καὶ Βαβυλώνιοι, ἤτοι μὲ λέγουσι καὶ πρὸ τ' ἄλλων· ἐμοὶ δὲ δοκέϊ, πολλὸν ὕστερον ἐς τουτέους ὁ λόγος [c] ἀπίκελο.

Ἕλληνες δὲ ἔστε παρ' Αἰθιόπων, ἔστε παρ' Αἰγυπτίων ἀστρολογίης περὶ οὐδὲν ἤκουσαν, ἀλλὰ σφίσιν Ὀρφεὺς ὁ Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης, πρῶτος τά δε ἀπηγήσαλο, οὐ μάλα ἐμφανέως, οὐδὲ ἐς φάος τ' λόγον [d] προήνεγκεν, ἀλλ' εἰς γοητείην, καὶ [e] ἱρολογίην, οἵη περ ἐκείνοις ἔην. πηξάμενος γὰρ λύρην, ὄργιά τε ἐποιέετο, καὶ τὰ ἱρὰ ἤειδεν· ἡ δὲ λύρη, ἑπτάμιτος ἐοῦσα, τὴν τ' χιονοκόλπων ἀστέρων ἁρμονίην συνεβάλλελο. ταῦτα Ὀρφεὺς διζήμενος, καὶ ταῦτα ἀνακινέων, πάντα ἔθελγε, καὶ πάντων ἐκράτεεν. οὐ γὰρ ἐκείνην τὴν λύρην ἔβλεπεν, οὐδὲ οἱ ἄλλης ἔμελε μεσουργίης, ἀλλ' αὕτη [f] Ὀρφέως ἦν μεγάλη λύρη. Ἕλληνές τε τάδε τιμέοντες,

culum ibi constituerint, signum divinationis illius *caelestis* tauri.

8. Non ita multo post Libyes etiam hanc rationem amplexi sunt. Nam Libyum etiam oraculum Ammonis, ipsum quoque ad caelum ejusque sapientiam, relatum est: quatenus Ammonem hi etiam arietis vultu sibi faciunt.

9. Agnoverunt autem horum singula etiam Babylonii. Hi enim dicunt, etiam ante alios; mihi vero videtur, multo post ad ipsos hanc rationem perveniſſe.

10. Graeci autem neque ab Aethiopibus neque ab Aegyptiis de astrologia quidquam audiere: sed ipsis Orpheus Oeagri & Calliopes F. primus haec enarravit: non ille manifeste valde; neque in lucem totam rationem protulit, sed ad incantationem & sacramenta quaedam, sola mens illi *spectabat*. Lyra enim constructa faciebat orgia, & sacra canebat. Lyra autem septem chordarum quae esset, ornatium stellarum harmoniam symbolo quodam significabat. Haec inquirens Orpheus, & haec movens, mulcebat omnia, & omnia vincebat. Neque enim illam, *quam fecerat sibi*, lyram spectabat, neque alia illi cordi erat musica; sed haec magna lyra Orphei. Honorantes vero ista Graeci, par-

a Τουτέων] Τούτων Edd. priores. Et mox τούτους pro τουτέους. b Παρὰ] Ita Edd. & M. Πρὸς Angl. P. & L. c Ἀπίκελο] Ἀφίκελο ante legebatur. d Προήνεγκεν] Recte Edd. & M. Προήνεγκεν F. Προηλ. B2. e Ἱρολογίην] Ἱερολογίην Edd. priores. Et mox ἱρὰ. quod similiter mutavi. f Ὀρφέως] Ὀρφεῖ W. Sed a manu recentiore, loco sequente.

82. Ἄμμωνος] Ammon Jovis epitheton, hoc est *arenarius*. Jupiter enim arietis specie in extremo Lybiae arenoso colebatur. Ammonis oraculum erat olim, ut *Mela* scribit, fidei inclytae, ubi responsa oratione non dabantur, sed nutu & signis, ut scribit *Strabo*. G.C.

83. Εἵρητο] An ἔιρητο, ab ἀείρομαι? Placet. F.G.

Ibid. Παρὰ τ' Ἄμμωνα] Angl. Cod. πρὸς τ' Ἀμ. Cetera hujus dissertationis ex *Callimacho* & *Manilio* repetit in Croniis, plurima interpretor alibi. J.B.

Παρὰ] In A. P. & L. πρὸς. Neutrum placet. Debuit enim esse, ni fallor, τὴν γὰρ Ἀμ. καὶ .... Vide Ἔκκλ. 10. ubi ad cornua Jovis Hammonis alludit. M.du S.

Παρὰ τ' Ἄμμωνα] Tenui mutatione παρὰ δὲ mutandum in παρ' ὃ, quod cum sententia postulare videretur, in interpretando secutus sum. J.M.G.

84. Κριοπρόσωπον] Aliter Q. *Curtius*. F.G. Vid. hunc L. IV. c. 7. §. 23. 24. Et in Edit. *Leidensi* nummos capita Jovis Hammonis referentes facie humana, sed arietinis tamen cornibus praedita. J.F.R.

87. Δωδώνι] An δωδώνῃ; ut infra *de Dom.* c. 17. intellecto ἐς, ut ἐς ὠνιὼ pro *ut ita dicam*, nota formula. Sed vulgatam ideo non mutarim; nam & sic ibid. *de Dom.* c. 4. pr. ἔμοιγε δωδώνι &c. Passim vero alibi sine articulo. Tamen ἐμοὶ δωδώνι absolute positum hic magis placet, quia Graecismus est magis peculiaris. Sic *Aelian.* I. 17. Ὦν, ἐμοὶ δοκεῖν, ὁ στενωπὸς ἥδιστον ἀναπνεύσεται. Idem XIV. 4. Τὸν ἰκθύαν, ἐμοὶ δοκεῖν, δωδώνι. — φέρει. *Plutarch.* Themist. p. m. 113. F. ἐς ad-

partem ipso in caelo ei decreverunt, & sicubi plures hym vocantur Orphei. Si vero videris aliquando Orpheam, vel lapidibus, vel colore assimilatum, in medio sedet canenti similis, in manibus habens lyram: circa ipsum autem animalia stant sexcenta, in quibus homo etiam, & taurus, & leo, eorumque singuli. Ea vero cum videris, horum mihi memento, qualis ille sit cantus, qualis lyra, qualis etiam taurus, & qualis leo, Orpheum audiant. Si vero quas dico causas nosses, tum tu etiam in caelo unum quodque videres.

11. Ajunt vero Tiresiam, virum Boeotium, cujus divinandi gloria multum elata est, hunc igitur Tiresiam inter Graecos dixisse ferunt, errantium siderum alia quae sint feminina, alia vero masculina, non eadem efficere: unde etiam illum duplicis naturae fuisse atque vitae Tiresiam fabulantur, alias feminam, alias vero marem.

12. Atreo autem & Thyeste de regno paterno contendentibus, jam Graeci aperte astrologiam & caelestem sapientiam vehementer sectabantur: & commune Argivorum regnare eum apud se decreverunt, qui altero quantum ad hanc sapientiam esset praestantior. Hic Thyestes quidem arie-

ξμείρων ἐν αὐτῷ ἑρανῷ ἀστέρων, ἢ ἀστέρες πολλοὶ καλέουσι λύρη Ὀρφέως. ἢν δέ ποτε Ὀρφέα ἴδῃς, ἢ λίθοισιν, ἢ χροιῇ μεμιγμένον [g] ἐν μέσῳ ἕζεται [h] ἴσελ᾽ ἀείδοντι, ῥᾳδίῃ χερσὶν ἔχων τ᾽ λύρην· ἀμφὶ δέ μιν ζῶα μύρια ἕστηκεν, ἐν οἷς ἢ ἄνθρωπος, ἢ ταῦρος ἢ λέων [i] ἢ τ᾽ ἕκαστον εὖ τ᾽ ἂν ἐκεῖνα ἴδῃς, μέμνησό μοι τυτέων, οἵη ἐκείνου ἀοιδή, οἵη δὲ ἡ λύρη, οἷος δὲ ὁ ταῦρος, ἢ ὁποῖος λέων, Ὀρφέως [k] ἐπαΐουσιν, ἢν δὲ τὰ λέγω αἴτια γνοίης, σὺ δὲ ἢ ἐν τῷ ἑρανῷ ἕρκεο ἕκαστον τυτέων.

Λέγουσι δὲ Τειρεσίην, ἄνδρα Βοιώτιον, τοῦ δὴ κλέος μαντοσύνης περὶ πολλὸν ἀείρει, τοῦτον τ᾽ Τειρεσίην ἐν Ἕλλησιν εἰπεῖν, ὅτι τ᾽ πλανομένων ἀστέρων, οἱ μὲν θήλεες, οἱ δὲ ἄῤῥενες ἐόντες, οὐκ ἴσα ἐκτελέουσι· τῷ καί μιν διφυέα γενέσθαι, καὶ ἀμφίβιον Τειρεσίην μυθολογέουσιν, ἄλλοτε μὲν θῆλυν, ἄλλοτε δὲ ἄῤῥενα.

Ἀτρέως δὲ καὶ Θυέστου περὶ τῇ [l] πατρώῃ βασιληίῃ φιλονεικεόντων, ἤδη τοῖσιν [m] Ἕλλησιν ἀναφανδὸν ἀστρολογίης τε καὶ σοφίης ἡ ἐρανίης μάλις᾽ ἔμελε. καὶ τὸ [n] ξυνὸν τῶν Ἀργείων, ἄρχειν ἔγνωσαν ἑαυτῶν, ὅστις τοῦ ἑτέρου σοφίην προφερέστερος. ἔνθα δὴ Θυέστης

[g] Ἐν] Deerat in Edd. addidit *M. duS.* [h] Ἴσελ᾽] Sic W. Εἴσελ᾽ Edd. [i] Καὶ τ᾽ ἕκαστον] Constans Edd. lectio & M. In *J.* comma est post τῶν. [k] Ἐπαΐουσιν] Ita bene *Fl. H. P.* & M. Ἐπαΐουσιν *J. l.* Πατρώῃ] Πατρώου *Fl.* Nil mut. cett. nec M. [m] Ἕλλησιν] Ἕλλησι misere *J.* sola. [n] Ξυνὸν] Κοινὸν *Vorst.* Nil mut. Edd. nec M.

27. Ἀναφανδὸν] Φανερῶς. *V.*

addit, dicens: αὐτῶς, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, κατίλιγγι. *Aristoph.* Plut. 736. ὅς γε μοι δοκεῖ &c. *J. F. R.*

88. Ἀπίκετο] Non haesitavi sic rescribere pro vulgato ἀφίκετο, quod minus Ionicum. Et sic mox §. 16. ἀπίκετο rectè Edd. habebant. Confer & §. 22. 24. & 29. *J. F. R.*

6. Ἦν δέ ποτε Ὀρφέα ἴδῃς ἢ λίθοισιν ἢ χροιῇ μεμιγμένον] Uterque interpres *vel saxo expressum*, quod profecto admodum est rude. Etsi enim id possit fieri, oportet tamen in his esse politiorem, & λίθον quoque gemmam vocat in Demonacte, & λίθου πλάσεις, λίθες tesselas lapidum ad pavimentum in Amoribus. Intelligo, & intellexit haud dubie Lucianus, Orpheum ex opere Musivo, quales Mercurium, Cupidinem, Satyrum, Silvanum nuper protulit Cl. *Spon.* *J. G.*

8. Ἐν μέσῳ] Deerat ὁ in Impressis, & ipso M. *M. duS.*

Ibid. Ἴσελ᾽] Etsi apud *Homer.* utrumque aeque frequenter invenitur αὐτάρ & ἀτάρ, posterius tamen recepi, quia magis Ionicum. Et sic *Hippocr.* sexcenties, vid. *Foës.* Oecon. Hipp. *J. F. R.*

11. Καὶ τ᾽ ἕκαστον] Sic omnes, nisi quod aliter interpungunt. Mihi N. I. *M. duS.*

ς῀ης ἅμ κριὸν σφίσι τ῀ ἐν τῷ ὑραν῀ῳ σημην῀άμεν῀ος, [a] ὑπέδειξεν· ἀπὸ τέου δὴ ἄρνα χρύσεον Θυέσ῀ην γενέσ῀θαι μυθολογέουσιν. Ἀτρεὺς δὲ τῦ ἡελίυ περὶ χ῀ὴ τ῀ [b] ἀνατολέων αὐτέυ λόγον ἐποιήσα῀το, ὅτι οὐκ ἐς ὁμοίην φορὴν ἡέλιός τε, χ῀ὴ ὁ κόσμος κυκλέε῀ται, ἀλλ' ἐς ἀντίξοον ἀλλήλοις [c] ἀνθρομέουσι. χ῀ὴ αἱ μὲν δύσιες δοκέουσαι τῷ κόσμῳ δύσιες εἶναι, τῷ ἡελίῳ [d] ἀνατολαί εἰσι. τάδε εἰπόν῀α, βασιλῆά μιν Ἀργεῖοι ἐποιήσαν῀το, χ῀ὴ μέγα κλέος ὄλβ῀ου σοφίη αὐτέυ ἐγένε῀το.

Ἐγὼ δὲ χ῀ὴ περὶ Βελλεροφόν῀εω τοιάδε φρονέω· ῏ππον μὲν οἱ γενέσθαι [e] ἵππον ὐ μάλα πείθομαι, δοκέω δέ μιν ταύτῃ μ῀ σοφίην μεθέπον῀α, ὑψηλά τε φρονέον῀α, χ῀ὴ ἄ῀ρασι ὁμιλέον῀α, ἐς ὐρανὸν ὐχὶ τῷ ῏ππῳ ἀναβῆναι, ἀλλὰ τῇ ἀ῀ρεκείῃ.

Ἴσα δέ μοι χ῀ὴ ἐς Φρίξον τ῀ Ἀθάμαν῀ος ἐρήσθω, τ῀ δὴ κριῷ χρυσέῳ δι' αἰθέρος ἐλάσαι μυθέον῀αι. ναὶ μὴν οἱ χ῀ὴ Δαίδαλον τ῀ Ἀθηναῖον (ξείνη μὲν ἡ ἱ῀ορίη δοκέει γέ μιν οὐκ ἔξω ἀ῀ρολογίης) ἀλλὰ [f] οἱ αὐτὸς μάλι῀α ἐχρήσα῀το, χ῀ὴ παιδὶ τῷ [g] ἑωυτῦ καλεσσήσα῀το,

tem illis, qui in caelo eſt, deſignatum monſtravit: a quo auream ovem Thyeſti furiſſe fabulantur. Atreus vero de ſole, & ortibus illius ſermonem habuit, non verſus eandem plagam ſolem atque mundum moveri, ſed contrarium ſibi invicem curſum tenere: & qui nunc occidens ſit, & mundi occidens videatur, ſolis ortum eſſe. Haec illum dicentem Regem ſuum Argivi fecerunt, magnaque fuit ſapientiae illius gloria.

13. Ego vero etiam de Bellerophonte eadem ſentio. Alatum quidem equum illi fuiſſe, perſuaderi mihi non patior; Puto autem illum ſapientiae hujus ſtudioſum, ſublimia cogitaſſe, & verſatum cum aſtris, in caelum non equi opera adſcendiſſe, ſed animo.

14. Eadem mihi etiam in Athamantis Phryxum filium dicta ſunto, quem ariete aureo per aethera vectum fabulantur. Quin etiam Daedalum Athenienſem: peregrina quidem & mira hiſtoria: ſed puto illum non fuiſſe ab aſtrologia alienum. Verum ea cum ipſe maxime uſus, tum filium eam ſuum docuit.

15. Ica-

a Ὑπέδειξεν] Ἐπέδειξεν W. Nil vulgatam mutant *J. Fl. H. P.* b Ἀνατολέων] Ἀντολ. W. c Ἀνθρομέουσι] Hoc *Solan.* ex W. ſubſtituit pro vulgato ἀλλήλοις. d Ἀνατ.] Ἀντ. W. e Ἵππον] Ὡς ἵππον W. f Οἱ] Sic Edd. & M. g Ἑωυτοῦ] Ἑωυτοῦ *J.* hic & alibi. Ἑαυτοῦ male *S.* Ἑαυτοῦ *Fl.*

45. Μετέπον῀α] Διώκον῀α. *G.*

32. Ἄρνα χρύσεον Θυέσ῀ην] Supra Ὄρχ. c. 43. *M. du S.*

37. Ἀντιδρ.] W. In reliquis ἀλλήλοις. minus apte. *M. du S.*

49. Δι' αἰθέρος] Conf. ſupra de Salt. §. 42. f. τῦ κριῦ τῦ ἀλφίου φυγήν. *J. F. R.*

52. Ἀλλὰ οἱ] I. e. ταύτῃ. *F. G.*

Ibid. Οἱ αὐτὸς] An etiam foeminino genere uſurpant οἱ, pro αὐτῇ? *M. du S.*

Οἱ] An pro αὐτῇ? *Solanus* ait. Cui reſpondeo, quidni? Nam & ſic *Homer.* Iliad. B. 515. — ὁ δὲ οἱ παρὰ λέκτρα λέξ῀ο. *hic autem Mars accubuit illi virgini furtim.* Praeceſſit enim Ἀ῀ρύτῃ παρθένος αἰδήν. Iterum Γ. 387. de anu quae Helenae lanam carpebat — ἣ οἱ Δαναΐδαι μάλα πολλὰ πόρον ἠδὲ καλὰ — Il. Z. 273. 4. — Ἀθηναίης — Καὶ οἱ ὑπερθύμῳ δυνεχείδεα βοῦς ἐπὶ νηῦ. Sed quonam genere accipiendum Il. A. 200? Ubi praemittens: Θάμβησεν δ' Ἀχιλλεὺς, μῦ δ' ἐτράπε῀', αὐτίκα δ' ἔγνω, pergit illico: Παλλὰς Ἀθηναίη, δῖα θεὰ δὲ οἱ ὄσσε φάανθεν. — *terribiles ei oculi adparebant.* i. e. certe Minervae oculi. Nam cum timeret Achilles, ipſius oculi non fuere terribiles. Alioqui poſſis aeque conſtruere: *ei* ſcil. *Achilli* ſic videbantur Deae oculi, ac *ei Minervae*, pro ejus Minervae, ſic lucebant oculi. *J. F. R.*

53. Ἑωυτοῦ] Servavi lectionem Ed. *P.* quam recte ſe habere, vid. ap. *Maittair.* de Dial. p. 116. Ed. *Haganae.* Sed & legere poſſis ἑωυτίου. Puncta vero diacreſeos quae in Edd. antiqq. in υ ponuntur, neglexi, quia iis nihil opus, nec ante in hac edit. ſimili in caſu addita ſunt. In recentt. quibusdam *Hippocr. Aph.* Edd. Sect. I. Aph. 1. ἑωυτὸν editum eſt, ubi in vett. tamen recte ἑωυτὸν. Sed & alibi non ſemel apud eumdem in hiſce erratum eſt in Edd. ut ibid. aph. 13. ubi vett. habent ἑωυτὸν, dedere ἑωυτῶν. *J. F. R.*

55. Χρυ-

15. Icarus autem juventute & temeritate usus, & inconcessa quaerens, sed animo in polum ipsum sublatus, vero excidit, & ab tota ratione aberravit, & in mare decidit negotiorum fundo ac fine carentium. De quo aliam fabulam narrant Graeci, & ab illo sinum in hoc mari temere vocant Icarium.

55 Ἰκαρος δὲ νεότητι καὶ ἀταξαλίᾳ [h] χρεώμενος, καὶ οὐκ [i] ἐπικτὰ διζήμενος, ἀλλ' ἐς [k] πόλον αἰρθεὶς τῷ νῷ, ἐξέπεσε τ[ῆ]ς [l] ἀληθηίης, καὶ παντὸς ἀπεσφάλη τοῦ λόγου, καὶ ἐς πέλαγος κατλυέχθη [m] ἀβύσσων πρηγμάτων· ὃ Ἕλληνες ἄλλως μυθολογέουσι, καὶ κόλπον ἐπ' [n] αὐτέω ἐν τῇδε τῇ θαλάσσῃ Ἰκάριον εἰκῇ καλέουσι.

16. Fortasse etiam Pasiphaë quae audisset ex Daedalo de tauro sidere in astris lucente, & ipsa astrologia in amorem doctrinae devenit: unde putant eam a Daedalo conciliatam tauro esse.

Τάχα δὲ κ' Πασιφάη παρὰ Δαιδάλου ἀκούσασα ταύρου τε περὶ, τοῦ ἐν τοῖς ἄστροισι Φαινομένου, καὶ αὐτῆς ἀστρολογίης, εἰς ἔρωτα τοῦ λόγου ἀπίκετο, ὅθεν νομίζουσιν ὅτι Δαίδαλός μιν τῷ ταύρῳ ἐνόμφευσεν.

17. Sunt vero etiam qui divisa in partes disciplina, alia singuli excogitarunt, alii quae ad lunam pertinent, alii, quae ad Jovem, alii quae ad solem, colligentes, deque cursu illorum, motu, & potestate.

Εἰσὶ δὲ οἳ καὶ κατὰ μέρεα τὴν ὀπτικὴν διελόντες, ἕκαστοι [o] αὐτέων ἄλλα ἐπεσκέψαντο, οἱ μὲν τὰ ἐς [p] σελήνην, οἱ δὲ τὰ ἐς Δία, οἱ δὲ τὰ ἐς ἥλιον συναγείραντες, [q] δρόμους τε αὐτέων περὶ [r] κινήσεως, καὶ δυνάμεως.

18. Atque Endymion quidem quae ad lunam pertinent ordinavit.

Καὶ Ἐνδυμίων μὲν, τὰ ἐς [p] σελήνην διετάξατο.

19. Phaëthon autem solis cursum designavit, non sane exploratis omnibus, sed imperfectam artem relinquens mortuus est. Qui autem ista ignorant, solis filium Phaë-

Φαέθων δὲ, τοῦ ἡλίου δρόμον ἐτεκμήραλο, οὐ μὰν γε ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελέα [t] λόγον καταλιπὼν, ἀπέθανεν. οἱ δὲ [s] τάγε ἀγνοέοντες, ἡλίου παῖδα Φαέθοντα δοκέουσι,

[h] Χρεώμενος] Χρεόμενος *Heinf.* [i] Ἐπικτὰ] Ἐπίκτητα *Pell.* pro ἐφικτὰ Ionice. [k] Πόλον] Πολλὸν W. [l] Ἀληθείης] Ἀληθείης *Fl.* [m] Ἀβύσσων] Ἀβύσσου *Fl.* Sed vulgatae adstipulatur M. [n] Αὐτέω] Sic Exc. Αὐτέον L. Αὐτῷ Edd. priores. [o] Αὐτέων] Αὐτῶν Edd. priores. [p] Δρόμους] Sic W. P. Δρόμους Edd. Δρόμου L. [q] Κινήσεως] Sic *Fl.* Κινήσεος reliqq. [r] Δυνάμεως] Sic rursus *Fl.* Δυνάμεος W. Δυνάμεος cett. [s] Διετάξατο] Συνετάξατο W. [t] Τάγε] Τάδε W. Nil mut. *J. H. Fl. P.* &c.

55. Ἀταξαλίᾳ] * Φρενοβλαβείᾳ. *V.*
56. † Ἐπικτὰ] *Μέτρια. V.*

77. Ἀτρεκέως] Ἀκριβῶς. *V.*

* Φρενοβλαβείᾳ] Sic dedit idem pro vulgato φρενοβλαβίᾳ.

† Ἐπικτὰ] Ἐπίκτητα Exc. *G.* Lege ἐπίκτητα. *M. du S.*

55. Χρεώμενος] An χρεόμενος? vid. infra ad c. 29. *J. F. R.*

69. Αὐτέων] Non dubitavi sic edere contra Edd. omnes, quia Ionismus verus erat restituendus. Licet enim & in hoc pronomine contractio saepe inveniatur in Edd. aliorum Auctorum Ionica dialecto utentium, (quod mox videbimus, ad c. 22.) tamen αὐτέων recte infra c. 22. Edd. atque alibi habebant, & sic *Herodot. Euterp.* pr. Et *Clio* I. p. 4. f. Ed. *Steph.* &c. Illeoque non hic modo, sed ubique in hac Differt. restitui, etiam ubi in variantt. lectt. id non monui. *J. F. R.*

76. Φαέθων] Hanc fabulam persequitur *Ovidius* Lib. 2. Metam. *Plat.* Timaeo, *Aristot.* L. IV. de mundo, *Lucret.* L. V. *G. C.*

Φαέθων] Confer etiam, si operae est, *Philostr.* Icon. I. XI. *J. F. R.*

79. Ἡλίου] Quo apud *Homerum* respiciat, nescio. *M. du S.*

89. Ἐπ

καὶ μῦθον ἐπ' αὐτῷ ἀδαμᾶ τινὰ λόγον. ἐλθόντα γάρ μιν πρὸς τὸν ἥλιον τὸν πατέρα αὐτοῦ τὸ τῆς Φαέθοντος ἅρμα ἡνιοχεύειν, καὶ ἐπιβῆναι τε οἱ, καὶ ἐλαύνειν τὸ ἱππασίμης τὸν νόμον. ὁ δὲ Φαέθων, ἐπειδὴ ἀνέβη τὸ ἅρμα, ἡλικίᾳ καὶ ἀπειρίᾳ, ἄλλοτε μὲν πρόσγειον ἡνιόχευεν, ἄλλοτε πολλὸν τῆς γῆς ἀπαιρόμενον· τοὺς δὲ ἀνθρώπους κρύος τε καὶ ψῦχος οὐκ ἀναγκαῖον διέφθειρεν. ὅθεν τοῖσι δὴ τὸν Δία ἀγαναχτέοντα βαλεῖν πρηστῆρι Φαέθοντα μεγάλῳ. τοιαῦτα δέ μιν αἱ ἀδελφαὶ φασὶ θεῖσαι, πένθος μέγα ποιέον, ἐς τε μετέβαλλον τὰ εἴδεα, καὶ νῦν εἰσιν αἴγειροι, καὶ τὸ ἤλεκτρον ἐπ' αὐτέῃσι δάκρυον γαλάουσιν. ἐγὼ οὔτω ταῦτα ἐγενέλα, οὐδὲ ὅσιον αὐτέοισι πείθεσθαι, οὐδὲ πάλιν παῖδα ἐποιήσαλο, οὐδὲ ὁ παῖς αὐτέω ἀπέθανε.

Λέγουσι δὲ καὶ ἄλλα Ἕλληνες πολλὰ μυθώδεα, τοῖσιν ἐγὼ οὐ μάλα τι πείθομαι. πῶς γὰρ δὴ ὅσιον ἦεν εἶναι παῖδα Αἰνείην τὸν Ἀφροδίτης γενέσθαι, καὶ Διὸς Μίνω, καὶ Ἄρεος Ἀσκάλαφον, καὶ Αὐτόλυκον Ἑρμέω; ἀλλ' ἕτοι ἕκαστος αὐτέων θεοφιλέες ἐγένοντο, καὶ σφίσι γενομένοισι, τῷ μὲν ἡ Ἀφροδίτη, τῷ δὲ ὁ Ζεὺς, τῷ δὲ ὁ Ἄρης ἐπέβλεψεν. ὁκόσοι γὰρ δὴ ἀνθρώποισι ἐν τῇ γενεῇ ταύτῃ οἰκοδεσποτέουσιν, ἕτοι ὅκως

thontem putant & fabulam de eo nulla parte credibilem narrant: veniſſe nempe ad Solem patrem, ab eoque petiiſſe, ut lucis currum regere ſibi liceret, illum vero dediſſe, & legem aurigationis ſubjeciſſe. At Phaëthon conſcenſo curru prae juventute & imperitia alias quidem terrae, nimis vicinus aurigatur, alias nimium a terra ſublatus, unde homines frigus calorque intolerabilis perdidit. Inter haec Jovem indignatum fulmine magno Phaëthontem ferjiſſe. Cadentem circumſtantes ſorores luctus habuere magnos, donec formas mutarent: & nunc ſunt populi, lacrumamque ſuper eo electrum ſtillant. Non ita geſta haec ſunt, nec fas eſt fidem iis adjungere. Neque filium Sol genuit, neque filius ipſe mortuus eſt.

20. Dicunt autem alia multa fabuloſa Graeci, quibus ego non multum fidei tribuo. Quomodo enim fas ſit credere filium Aeneam fuiſſe Veneris, & Jovis Minoëm, & Martis Aſcalaphum, & Autolycum Mercurii? At ſinguli horum cari Deo fuere, nascentesque hunc Venus, hunc Jupiter, hunc Mars reſpexerunt. Quicunque enim hominibus in hac genitura domum, *ut domini vel decani*, regunt, illi tanquam pa-

a Αὐτέοισι] Αὐτοῖσι Edd. priores. Item αὐτῷ pro αὐτῇ bis. b Θεοφιλέες] Θεοφιλεῖς male J. c Ἐγένοντο] Γένοιτο W. d Ἐπέβλεψεν] Ἐπέβλεψαν W.

83. Ὑπεβάλ] Διδάξαι. V.

89. Πρηστῆρι] Κεραυνῷ. V.

89. Βαλεῖν] Nihil mutavi, etſi βαλεῖν ſcriptum ſuſpicari licet. Vid. *Maittair.* p. 351. ſ. Conf. infra c. ult. ἐγείτας. J.F.R.

93. Τὸ ἤλεκτρον] Conf. infra ſingularem Noſtri *de Electro* Diſſertationem. J.F.R.

99. Αἰνείλω] De eo *Euſtath.* in L. 2. Iliad. *Homer.* Hymn. Veneris. G.C.

6. Ἐπέβλεψεν] Vulgatam hanc delevérat *Solanus*, & lect. Cod. W. ἐπέβλεψαν ſubſtituerat. Non male profecto; quia &c ego credo id verum eſſe; at quia vulgata quoque non incommoda, ſed admodum uſitata, nihil mutare ſum auſus, ne novandi, (ſive potius antiquandi) nimio ſtudio teneri dicar. J.F.R.

8. Ἴωνας] Quia Ioniſmus hoc requirebat, ſic dedi contra Edd. Vid. ſupr. §. 10. J.F.R.

18. Ἀν'] Ne quis credat Florentinam hic prae ceteris ſapere, meminerit Iones adſpirationem tam in adpoſitione quam in compoſitione negligere, videatque teſtimonia ap. Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 134. & praeced. J.F.R.

19. Ὁρέοντ] Hoc recepi, pro lectione edit. priorum ὁρέοντ, quia & ὁρέων non ὁράων ſcribitur conſtanter deinde c. 24. & alibi. J.F.R.

Ibid. Διὰ δὴ μιν ἐφάνη λ. ὁ π.] Sic infra in *Saturno* c. 7. διὸ καὶ πανδεκάτῃ μοι οἱ πολλοὶ ἔπαιον. J.F.R.

26. Τὸν σφῶν τῶν Διός] *Homer.* Iliad. Θ. 18. *M. du S.* Τὸν σφῶν νῶν Διός] Plato Theaet. p. 119. A. τὸν χρυσοῦν σφῶν (Il. Θ. 19.) ἔδει ἄκρον ἐπ' ἄκρῳ Ὁμηρικῷ λέγειν

καὶ

parentes similia sibi omnia efficiunt, & colorem, & formam, & opera, & animum: ac rex quidem Minos Jove duce, pulcher autem Aeneas Veneris voluntate fuit: fur autem Autolycus, furandique illi ars a Mercurio venit.

21. Jam vero neque Saturnum Jupiter vinxit, neque in tartarum detrusit, neque reliqua machinatus est, quae putant homines. Sed enim fertur Saturnus per orbem extimum procul a nobis, estque illi languidus motus, neque observatu facilis hominibus. Propterea nempe stare illum ajunt tanquam vinctum compedibus. Ingens autem caeli profunditas tartarus vocatur.

22. Maxime ex Homeri poëtae & Hesiodi versibus discat aliquis, de quibus olim cum Astrologis convenerit. Quando vero catenam Jovis refert, & solis jacula, hos utique dies esse conjicio; & urbes, quas in clypeo *Achillis* fecit Vulcanus, & chorum, & vineam, *ad astrologiam pertinere arbitror*. Nam illa quidem, quae in Venerem ab illo & in Martis adulterium dicta sunt, ipsa quoque manifesto non aliunde, quam ex hac sapientia ficta sunt. Conjunctio nempe Veneris & Martis Homeri can-

ταχέες ἑαυτοῖσι πάντα [e] ἴκελα ἐκτελέουσι, ἠὲ [f] χροίην, ἠὲ μορφὴν, ἠὲ ἔργα, ἠὲ ἦθος εἶναι. καὶ βασιλεὺς μὲν ὁ Μίνως, Διὸς ἡγεμόνος, καλὸς δὲ Αἰνείης Ἀφροδίτης βουλῇσι ἐγένετο· κλέπτης δὲ Αὐτόλυκος, ἡ δὲ οἱ κλεπτικὴ ἐξ Ἑρμέω ἀπίκετο.

Οὔμβρην δὲ τὸν Κρόνον ὁ Ζεὺς ἔδησεν, οὐδὲ ἐς τάρταρον ἔρριψεν, οὐδὲ τὰ ἄλλα ἐμήσατο, ὁκόσα ἄνθρωποι νομίζουσιν· ἀλλὰ φέρεται μὲν ὁ Κρόνος τὸν ἔξω φορὴν, πολλὸν [g] ἀπ' ἡμέων, καὶ οἱ νωθρὴ ἡ κίνησις, καὶ οὐ ῥηιδίη τοῖσι ἀνθρώποισι [h] ὁρέεται. διὸ δὴ μιν ἑστάναι λέγουσιν, ὅκως πεπεδημένον. τὸ δὲ βάθος τὸ πολλὸν τοῦ ἠέρος, τάρταρος καλέεται.

Μάλιστα ἔκ τε Ὁμήρου τοῦ ποιητέω, καὶ τοῦ Ἡσιόδου ἐπέων μάθοι ἄν τις τὰ πάλαι τοῖς ἀστρολογέουσιν ὁμοφωνέοντα. εὖτ' ἂν δὲ τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς ἀπηγέηται, καὶ τοῦ ἡελίου τὰς βολὰς, τὰ δὴ ἐγὼ ἥμαλα εἶναι συμβάλλομαι, καὶ τὰς πόλιας, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι Ἥφαιστος ἐποιήσατο, καὶ τὸν χορὸν, καὶ ἀλωήν. τὰ μὲν γὰρ ὁκόσα ἐς τὴν Ἀφροδίτην αὐτέω καὶ τοῦ Ἄρεος τὴν μαχείην λέλεκται, καὶ τὰ ἐμφανέα, οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῆς δὲ τῆς σοφίης τῆσδε πεποιημένα· ἡ γὰρ δὴ ὢν Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος ὁμοδρομίη τὴν Ὁμήρου ἀοιδὴν ἀπερ-

e Ἴκελα] Εἴκελα Edd. priores. f Χροΐην] Sic *Solan.* recte rescripsit, etsi χρόην M. quoque cum Edd. priscis. g Ἀπ'] Sic Edd. & M. Ἀφ' *Fl.* minus recte. h Ὁρέεται] W. P. sic habent pro vulgato ὁράασθαι. i Αὐτέῳ] Αὐτῷ vulgo.

18. * Νωθρὴ] Ὀκνηρά. *V.*

33. Ἀφροδίτης † καὶ τοῦ Ἄρεως] Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὧν Ὁμήρῳ μήτηρ ἱστόρησεν. *V.*

34. Τὴν Ὁμήρου ἀοιδὴν] ‡ Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὧν Ὁμήρῳ μήτηρ ὑπέτεινεν. *V.*

* Νωθρὴ] Ita dedit Idem pro vulgato ἀνωθρὴ.

† Καὶ τοῦ Ἄρεως] Lacuna erat hic in editis & Cod. quem *Clericus* consuluit; sed quum recte conjecerit ex ipso Luciano sic supplendum, non invitus ei morem gessi. *J. F. R.*

‡ Hoc Scholion in Ed. ad *Eumech.* relatum, huc retrahi jussit *M. du S.* addiditque in M. recte huc referri, & recte collegisse Virum Cl. *J. Clericum*, deesse in V. quaedam in hunc libellum Scholia.

καὶ δηλοῖ ὅτι ὅσος μὲν ἂν ἡ περιφορὰ ἢ κινουμένη ὑπὸ τοῦ ἥλιου, πάντα ἴσα ὑπὸ σάζεται τὰ ἐν θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις κ. τ. λ. *Eustath.* p. 695. 9. Ed. Ro. cum haec retulisset, pergit. ἵστησι τοὺς κύκλους ὁ πλανώμενος νοεῖται χρονικὸν σημεῖον, ἐν ἀνατάσει ᾗ ὁ τοῦ Κρόνου κ. τ. λ. Βολὰς ἡλίου nondum inveni, nec observavit Seberus. *J. M. G.*

28. Καὶ τὰς πόλιας] Urbes, vinea, chorus, in clypeo Achillis Il. Σ, 490, 560, 590. Sed quas nescio an ad astrologicas rationes traducere cuiquam praeterea in mentem venerit. Contra auctor noster omittit plusscula Astrologica sine dubio, quae habet Poëta v. 484. seq. *J. M. G.*

Ibid. Πόλιας] Hujusmodi mysteria aliis enarranda relinquo. *M. du S.*

Ibid. Ἀσπίδι Ἥφαιστος] Iliad. Σ. 495. Et mox vid. Odyss. Θ. 266. *M. du S.*

ἀπεργάζεσθαι· ἐν ἄλλοισι δὲ ἔπεσι τὰ ἔργα ἑκάστου αὐτέων διωρίσαλο, τῇ Ἀφροδίτῃ μὲ εἰπών·

Ἀλλὰ σύγ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο.

τὰ δὲ τοῦ πολέμου·

Ταῦτα δ' Ἄρηϊ θοῷ, καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.

Ἄφρ οἱ παλαιοὶ ἰδόντες, μάλιστα [b] μαντήσιν ἐχρέοντο, καὶ ὃ πάρεργον αὐτὴν ἐποιέοντο· ἀλλ' ὅτε πόλιας οἰκίζον, οὐδὲ τείχεα περιεβάλλοντο, οὔτε φόνους [c] ἐργάζοντο, οὔτε γυναῖκας ἐγάμεον, πρὶν ἂν δὴ πρῶτα μάντεων ἀκοῦσαι ἕκαστα. καὶ γὰρ δὴ τὰ μαντήια αὐτέοισι οὐκ ἔξω ἀστρολογίης ἦν· ἀλλὰ πρῶτα μὲ Δελφοῖς παρθένος ἔχει τὴν προφητείην, σύμβολον τὴ παρθένου τὴ οὐρανίης, καὶ δράκων ὑπὸ τῷ τρίποδι φθέγγεται, ὅτι καὶ ἐν τοῖσι ἄστροισι δράκων φαίνεται. καὶ ἐν Διδύμοις δὲ μαντήιον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐμοὶ δοκέειν, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν περίων Διδύμων ὀνομάζεται.

Οὕτω δὲ αὐτέοισι χρῆμα [d] ἱρώτατον ἡ μαντοσύνη ἐδόκεεν, ὥστε δὴ Ὀδυσσεὺς, ἐπειδὴ ἔκαμε πλανεόμενος, ἐθελήσας ἀπρεκὲς ἀκοῦσαι περὶ τῶν ἑωυτοῦ πρηγμάτων, ἐς

tum efficit, *ac veri aliquid habere ostendit.* Aliis vero versibus opera uniuscujusque illorum definivit, cum Veneri dicit:

Dulcia nempe tibi sunto connubia curae:

de bellicis autem:

Mars celer ista quidem Pallasque armata patrabunt.

23. Quae cum viderent veteres, maxime utebantur divinationibus, nec obiter illam tractabant: sed nec urbes condebant, neque ducebant moenia, nec praelium committebant, neque uxores ducebant ante, quam a vatibus audirent singula. Etenim neque oracula illis expertia astrologiae erant. Verum Delphis quidem virgo vaticinandi munus habet, caelestis virginis symbolum: & Draco sub tripode vocem emittit, quoniam inter sidera quoque lucet Draco. Quod autem Didymis est Apollinis oraculum, ut mihi videtur, ipsum quoque a caelestibus Geminis (*Didymis*) dictum.

24. Adeo res sanctissima illis visa divinatio est. Itaque Ulysses cum in errore illo suo laboraret, verum audire cupiens de rebus suis, ad inferos descendit, non *Cerne-*

a Αὐτέων] Bene sic Edd. plurimae. Αὐτῶν male Fl. & M. b Μαντήσιν] Μαντηίοισιν M. c Ἐργάζοντο] Nil mut. Edd. nec M. Εἰργ. Fens. d Ἱρώτατον] Sic restitui ex W. Ἱερώτατον Edd.

36. Αὐτέων] Cur hanc scripturam praeferam, vid. c. 1. & 17. Quis tamen in *Hippocr.* & *Herodot.* sic ubique rescribere ausit? ubi ἑωυτοῦ quidem pro αὑτοῦ & ἑαυτῶν & simil. est perpetuum; at in pronom. αὐτὸς, ἑτος & τοιοῦτος, crasis frequentius est expressa in Edd. etiam antiquis, quam per dialysin. Ita τούτοισι, non τουτέοισι, *Hippocr.* de Artic. S. VI. p. m. 92. vel sexies occurrit, iterum p. 91. & 93. Τοιούτοισι iisdem pagg. & alibi perpetuum. Αὐτῷ p. 90. Et *Herodot.* I. p. 6. pr. Αὐτῶν ibid. Αὐτοῦσι *Hipp.* l.c. p. 91. & vel centies alibi. Τούτοισι quoque *Herodot.* p. 8. D. p. 10. pr. & 11. B. Τούτων Idem p. 3. 4. & 7. Τούτῳ p. 4. Alia exempla, ubi terminatio eorundem pronom. sit ἐων & ἐοισι, pro ἑῶν & εῖσι, vid. ap. Cl. *Maittair.* de Dial. p. 117. Τουτέων autem & αὐτέων ap. *Hippocr.* rursus Aph. 3. S. I. &c. *J.F.R.*

38. Ἀλλὰ σύγ'] Vid. *Homer.* Il. E. 429. & 430. *M. du S.*

44. Μαντήσιν] M. Suspicabar aliud mendum subesse; nam mox Singulari numero effert, sed videtur de Astrol. cogitasse. *M. du S.*

45. Πόλιας] Vide quae de urbibus auspicato condendis observavit Vir sine honore non nominandus *Ex. Spanhemius* ad Callim. Hymn. Apoll. v. 55. *M. du S.*

46. Φόνους ἐργ.] Clar. *Fensius*, εἰργ— ad Ἑρμ. c. 71. Sed quid de φόνους statuendum? Ego πολέμους voluisse suspicor; vide *Tatian.* p. 73. & *Ex. Spanh.* ad Callim. & quos ibi laudat Vir Illustr. *Plut. Num.* V. *Virg.* Æn. V. 755. *Thucyd.* III. 235. Ed. *Wechel.* &c. *M. du S.*

Ibid. Ἐργάζοντο] Obsecutus forem Cl. *Fensio* in *Hermot.* monenti εἰργ. hic legendum, si in alio Luciani Dialogo id faciendum praecepisset: at cum Ionibus maxime proprium sit augmenta tam temporalia quam syllabica negligere, ut ἀμείψατο, ἐργάζοντο, ἔλιπον. &c. &c.

neret ut functos vita, illaetabile regnum; sed in colloquium Tireſiae venire qui deſideraret. Et cum veniſſet in locum, quem deſignaverat Circe, & foſſam fodiſſet, mactaſſetque oves; mortuis multis praeſenti-65bus, interque illos matre ipſius, ac bibere de ſanguine volentibus, non prius permiſit cuiquam, nec ipſi matri adeo, quam Tireſias guſtaſſet, eumque ipſe coëgiſſet edere ſibi oraculum, ſuſtinuitque ſitientem70 matris umbram videre.

25. Lacedaemoniis autem Lycurgus rem omnem publicam ex caeli rationibus conſtituit, & legem illis poſuit, ne usquam in bellum ante progrederentur, quam plena75 luna eſſet. Neque enim aequalem putabat eſſe potentiam augeſcentis lunae & decrescentis, omniaque ab illa adminiſtrari.

26. Sed ſoli iſta Arcades non recepere, neque in honore habuerunt Aſtrologiam;80 ſed amentia quadam & inſipientia dicunt ipſa ſe Luna eſſe antiquiores.

27. Majores igitur noſtri valde adeo divinationis erant ſtudioſi: ſed qui nunc ſunt, partim illi quidem fieri poſſe negant, ut85 inveniant homines finem *certumque fundamentum* divinationis. Neque enim fidam

αἰδὴν ἀπίκελο, ὄφρα ἴδῃ νέκυας, καὶ ἀτερπέα χῶρον, ἀλλ' εἰς λόγους ἐλθεῖν Τειρεσίῃ 'θπιθυμέων. ἠ ἐπειδὴ ἐς τ χῶρον ἦλθεν, ἔνθα [e] ἡ Κίρκη ἐσήμηνε, ἠ ἔσκαψε τ βόθρον, καὶ τὰ μῆλα ἔσφαξε, πολλῶν [f] νεκύων παρεόντων, ἐν τοῖσι ἠ τ μητρὸς τ ἑωυτῦ, τῦ αἵματος πιεῖν ἐθελόντων, ὐ πρότερον ἀφῆκεν ἑδενὶ, ὐδὲ αὐτῇ τῇ μητρὶ, πρὶν Τειρεσίην γεύσασθ, καὶ ἐξαναγκάσαι εἰπεῖν οἱ τὸ μαντήϊον· καὶ ἀνέχελο δι ψῶσαν ὀρέων τ μητρὸς τ σκιήν.

Λακεδαιμονίοισι δὲ Λύκυργ[o] τ πολιτείην πᾶσαν ἐκ τῦ ὐρανῦ διετάξατο, καὶ νόμον σφίσιν ἐποιήσαλο μηδαμᾶ μηδὲ ἐς πόλεμον πρoχωρέειν, πρὶν τ σεληναίην πλήρεα γενέσθ· ὐ γὰρ ἴσην [g] ἐνόμιζεν εἶναι τ δυναστείην, αὐξανομένης τ σεληναίης, καὶ ἀφανιζομένης· πάντα δὲ ὑπ' αὐτέῃ διοικέεσθ.

Ἀλλὰ μῦνοι Ἀρκάδες ταῦτα ὐκ ἐδέξαλο, ὐδὲ ἐτίμησαν ἀστρολογίην· ἀνοίῃ δὲ καὶ ἀσοφίῃ λέγυσι καὶ τ σεληναίης ἔμμεναι προγενέστεροι.

Οἱ μὲν ὦν πρὸ ἡμέων ὕτω χάρτα ἦσαν φιλομάντιες, οἱ δὲ νῦν, οἱ μὲ αὐτέων ἀδύνατα εἶναι λέγυσιν ἀνθρώποισι τέλ[o] [h] εὑρεσθ μαχλιχῆς. ὐ γὰρ εἶναί μιν ὅτε πιστὴν, ὅτε

[e] Ἡ] Οἱ W. [f] Νεκύων] Νεκρῶν W. Sed vulgata potior eſt. [g] Ἐνόμιζεν] Ἐνόμιζον Edd. male. [h] Εὑρεσθ] Et ſic Fl. cum J. P. &c.

&c. apud *Herodot.* & *Aret.* plus centies, ideo vulgatam omnino ſervandam cenſeo. Vid. ſaepe jam laudatum Cl. *Maittair.* de Dial. p. 124—5. *J. F. R.*

47. Πρὸ ὦν δὴ πόλεως μαντήϊον ἱδύσασθαι] De more oracula in condendis urbibus conſulendi, aliisque circa idem negotium ritibus vid. *Spanhem.* in nott. ad Callim. p. 80. *J. F. R.*

52. Καὶ δράκοντα] Conf. Hiſtoriam Danielis de Draccone Babylonio numinis inſtar culto, ſed objecto bolo medicato ab ipſo interempto, quae in vulgata reperitur c. ultimo Danielis. In verſione Lutheri autem libris apocryphis adnexa eſt. Adde Illuſtr. *Spanhem.* ad Callim. p. 394. Nummosque draconibus inſcriptos ab eodem prolatos ad *Ariſtoph.* Plut. verſ. 732. pag. notarum 262. Adde & *Scholiaſten* Ariſtophanis, & *Macrob.* Sat. I. 20. Ac *Meibomium* in jusjur. Hippocr. p. 33. *J. E. R.*

53. Δράκων] Vide *Spanh.* ad Callim. 394. *M. du S.*

57. Ἰφιτάλου] Recte hic Cod. W. Ἰφ. Peccant ubique Impreſſi in hac voce. *M. du S.*

61. Ὄφρα ἴδῃ νέκυας &c.] *Homer.* Od. Λ. 93. *M. du S.*

72. Λύκυργ[o]] Plenilunium magna ſuperſtitione antiquis colebatur, & in eo mulieres partu facilius levari ſcribit *Plutarch.* Praelium Lacedaemonii ante plenilunium ex Lycurgi praecepto non inibant. *Eraſm.* in Adag. *Acceſſai luna.* *G. C.*

74. Νόμου] Hujus exemplum inſigne habes apud *Herod.* VI. *M. du S.*

79. Ἀρκάδες] In ſummam morum immanitatem efferati ſunt, quod caeteris omnibus amplectentibus aſtrologiam, caeterasque liberales diſciplinas, quarum cultu manſuefcunt hominum ingenia, ſoli contemſerint, ſeque fecerint ipſa luna antiquiores. *Serv.* in 2. Georg. *G. C.*

ὔτε ἀληθέα· οὐδὲ ὁ Ἄρεα ἢ ὁ Δία ἐν τῷ οὐρανῷ ἡμέων ἕνεκα κινέεσθαι, ἀλλὰ τὰ μὲ ἀνθρωπηίων πρηγμάτων οὐδεμίην [a] ὄρην ἐκείνοι ποιέονται, οὐδ' ἔστιν αὐτέοισι πρὸς τάδε κοινωνίη· χρὴ σφέας δὲ χρείη ἡ περιφορῆς ἀνάστρεφον.

illam esse, neque veram: neque Martem aut Jovem in caelo nostra caussa moveri; sed humanarum rerum curam illos plane nullam habere, neque communionem adeo ipsis cum hisce rebus nostris ullam intercedere; sed suae rei caussa atque quod necessarius sit ille ipsis circuitus, converti.

Ἄλλοι δὲ ἀστρολογίην ἀψευδέα μὲ, ἀνωφελέα δ' εἶναι λέγουσιν. οὐ γὰρ ἔστι μαλοσύνῃ ἀλλάσσεσθαι, ὁκόσα τῇσι μοίρῃσι δοκέοντα ἐπέρχεται.

28. Alii vero astrologiam mendacii quidem, sed eandem utilitatis quoque expertem aiunt. Neque enim ob divinationem immutari, quae fatorum decreto eveniant.

Ἐγὼ δὲ πρὸς τάδε ἄμφω ἐκεῖνα ἔχω εἰπεῖν, ὅτι οἱ μὲ ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ τὴν σφετέρην εἱλέονται, παρέργον δὲ σφίσι τὴν κινήσεως τὴν κατ' ἡμέας ἕκαστον ὑπαγίγνεται. ἢ ἐθέλεις ἵππῳ μὲ θέοντα, ἢ ὀρνίθων, ἢ ἀνδρῶν [b] κλονεομένων λίθους ἀνασαλεύειν, ἢ

29. Ego autem ad haec ambo illa habeo dicere, Stellas quidem in caelo suam sibi viam volvi, sed obiter, praeter suum illum motum, nostra quoque peragunt. Aut vis tu equo quidem currente, aut avibus, hominibusve commotis emoveri lapides, & fe-

a Ὥρην] Ὥρων Edd. priores. b Κλονεομένων] Κινεομένων L. Nil mut. H. Fl. J. P.

89. Ὥρῃ] Φροντίδα. V.
91. Χρείῃ] * Ὑποθέσει, προνοίᾳ. V.
99. Περιφορῆς] Ὁδὸν. V.

* Ὑποθέσει] Haec vox omissa erat in Edit. supplevit eam ex collat. Codicis M. in S.

89. Ὥρῃ] Sic cum tenui scribendum, quamvis in Libris nostris hic cum aspero extet; vid. Συρ. c. 19. M. in S.

Ὥρῃ] Recte *Solanus* spiritum asperum in tenuem mutavit. Quamvis & adspirate editum in *Alciphr.* L. I. ep. 27. Σὺ δὲ ἐδίμισεν ὥραν ἔχεις ἐμοῦ. Et *Bergl.* quoque ex *Herodot.* I. Segm. 4. adferat, μηδεμίην ὥρην ἔχειν ἀρπαθείσιον. Nam praestat observare differentiam quam Grammatici tradunt inter ὥραν *curam* & ὥραν sive ὥραν, *horam*, *pulchritudinem*; licet adfirmare nequeam, antiquitus eamdem observatam. J. F. R.

12. Πρηγμάτων] Πραγμάτων hic habebant omnes quas vidi Edd. etli c. 24. recte πρηγμάτων exstratum erat. Et miror neminem Commentatorum monuisse, id quoque ad Ion. dialect. formandum. Sed forsan & ego praetermisissem, ni monuisset Frater G. O. *Reitzius*. Πρηγμάτων autem postulare illam dialectum qui nescit, adeat *Hippocratem* mille locis, & Cl. *Maittair.* de Dialect. p. 100. & 101. J. F. R.

13. Χρεομένους] Quia supra §. 15. sic scriptum erat sine varietate, & Cod. W. etiam hic ita praeferat, hoc servavi, magis ut sibi similis redderetur scriptura, quam quod contendam sic necessario scribendum; utrumque enim satis crebro ap. Ion. Dialect. scriptores occurrere vid. ap. Cl. *Maittairum* de Dial. p. 121. & 131. Et cum ἐχρίοντο quoque hac Dissert. Luciani §. 7. habuimus, tanto magis vocalem brevem & hoc loco praetuli. J. F. R.

14. Ἀφιξόμενα] *Id utilitatis*, ait Auctor, *affert Astrologia: τὰ μὲ ἰδίᾳ εἰδῆται ἀφιξόμενα, πολλὸν ἀπέχρωσιν ὠφρανίειν. τὰ δὲ ἀγχοτάτω φαῦλα, συμφορίως δέχονται. οὐ γὰρ σφίσιν ἀγχοτάτω ἐπέρχεται.* In editionibus novissimis praetermissa est vox ἀγχοτάτω (quam *Basil.* & *Aldina* servant) in primo loco; cujus tamen omittendae nullam video causam satis idoneam; quamquam in expositione horum video haesitasse magnos viros. Ita autem intelligenda haec arbitror; nimirum dixerat Noster, fieri non posse ex malis bona per Astrologiam; id tamen ex Astrologia utilitatis redundare; *Bona quidem*, inquit, *eos, qui ea norunt futura, multum in antecessum delectant: at ea, quae ignorantibus contingunt mala, tristia, calamitosa; illi* (qui nempe χρέων, τὴν ἀστρολογίῃ, ut praeceffit) *aequo accipiunt animo: neque enim illis ignorantibus eveniunt.* Statim quoque pro vulgato ἴσχειν mirum ni Auctor hic ἰσοῦσθαι scripserit ἴσχεται ut §. 3. ἀφανίεται, & ἀπαγγέλλεται §. 22. J. F.

Ἀφιξόμενα] Sic dedi pro vulgato ἀφιξ— ut Ionismus adpareret. Nam recte adspiratio omissa erat supra c. 21. & 24. Confer *Herodot.* ipso princip. ubi ἀπικομένους & ἀπικνεομένους ter, quater occurrit, ac deinceps millies. J. F. R.

15. Τὰ δὲ φαῦλα, συμφορίως δέχονται. οὐ γὰρ σφίσιν ἀγχοτάτω ἐπέρχεται.] Sic commode Graeca concinnavit Benedictus. Sed non bene his etiam apparavit Latina, *Quae vero non imprudentibus accidunt, facile accipiun-*

feſtucas agitari a vento, quem effecit curſus; a ſtellarum autem vertigine aliud nihil fieri? Et ex parvulo quidem igni aliquid ad nos defluit, & tamen ignis non propter nos urit quidquam, neque ille nos ut caleſiamus curat: ſtellarum autem influxum non recipimus? Et ſane Aſtrologiae quae mala ſunt in melius mutare non licet, neque mutare quidquam rerum quae inde fluunt; ſed qui ea utuntur, illis prodeſt eatenus: bona eventura praemonitos multo ante exhilarant, mala autem facilius accipiunt: neque enim imprudentes opprimunt, ſed exercitatione & expectatione facilia leniaque ducuntur. Haec de aſtrologia mihi videntur.

χάρφεα δονέεσθαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμων τῇ δρόμῳ, ὑπὸ δὲ τῆς δίνης τῶν ἀστέρων μηδὲν ἄλλο γίγνεσθαι; καὶ ἐκ μὲν ὀλίγου πυρὸς [c] ἀπορροίη ἐς ἡμέας ἔρχεται, τὸ δὲ πῦρ αὐτὸ δι' ἡμέας καίει τι, οὐδὲ οἱ μέλει τῆ ἡμετέρῃ θάλπεσθαι· ἀστέρων δὲ οὐδεμίην ἀπορροίην δεχόμεθα; καὶ μὴν τοῖσι τῆ ἀστρολογίη τὰ μὲν φαῦλα ἐόντα ποιῆσαι ἀδύνατά ἐστιν, οὐδὲ ἀλλάξαι τι τῶν ἀπορρεόντων [d] πραγμάτων· ἀλλὰ τοὺς [e] χρεομένους τά δὲ ὠφελέει, τὰ μὲν ἐόντα εἰδότας [f] ἀπιξόμενα, πολλὸν πρόπροθεν εὐφραίνει, τὰ δὲ φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισι [g] ἀγνοέουσι ἐπέρχεται, ἀλλ' ἐν μελέτῃ καὶ προσδοκίῃ ῥηϊδία καὶ πρηέα [h] ἠγεῖται. τὰ δὲ ἀστρολογίης περὶ ἐγὼν οὐπολαμβάνω.

ε Ἀπορρόιη] Ἀπορροίης *Fl.* d Πιπγμάτων] Πραγμάτων Edd. anteriores. ne *Fl.* & *Ald.* quidem excepta. e Χρεομένους] Sic W. Χρεωμένους Edd. f Ἀπιξόμενα] Ἀφιξόμενα Edd. priores. g Ἀγνοέουσι] Hoc particip. in Edd. male poſt τὰ δὲ collocatum ex M. & *Fl.* in ſedem ſuam retractum. h Ἠγεῖται] Vulgatam hanc ſervant etiam *Fl. H. B*2. *P.* & M.

4. Κάρφια] Κάρφη, ξηρὸς ἐ κοῦφος χόρτος. *V.*

15. † Εὐμαρέως] Ῥᾳδίως. *V.*

† Εὐμαρίως] Εὐμαρίως ante editum erat.

pimtur. Neque enim in illos irruunt. Quae profecto ut magnam partem ſunt imitatio verſionis Eraſmi, ita exprimunt penitus ordinem verborum in Baſileenſi exhibitum. τὰ δὲ ἀγνοέουσι φαῦλα εὐμαρέως δέχονται. οὐ γὰρ σφισι ἐπέρχεται. De quo ſi vere pronunciare licet, totum plane alieniſſimum, immo contrarium eſt menti auctoris, & hinc idem cenſendum de Benedicti verſione, quâ longe accommodatior illa Eraſmi: *mala vero facile cum non imprudentibus venerint, accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Hic haereo, quia neſcio quae ſit ſcriptura vetus in codicibus Mſſ. Unde & pater editioni Baſileenſi in voce ἀγνοέουσι adſcripſit ἐκνοέουσι, optime ad ſententiam Luciani, ſed longius ab vulgata lectione diſcedens. Si quod edidit Benedictus, exſtat in ſcriptis, opinor veriſſime ſententiam auctoris ſic exprimi. *adverſa autem facile excipiuntur; non enim imprudentibus ſupervenium, ſed* &c. *J. G.*

Τὰ δὲ φαῦλα ἐ. δ. ἐ γὰ σ. ἀγν. ἐ.] Sic recte M. *Fl. S.* & *A.* Reliquae Edd. ἀγνοέουσι prave poſt τὰ δὲ, ponunt. *M. du S.*

18. Ἠγεῖται] Ita cum Cl. *Jenſio* credidi legendum pro vulgato ἠγεῖται. Etſi contractio in ſimilibus verbis non ſemper videtur reſpui ab Ionibus. Sic in *Hippocr.* Mochlico p. m. 133. ὁμολογεῦσι legitur. Ac de *Articulis* p. 91. μυθολογοῦσι. Item γινοῦνται ibid. & multa ſimilia alibi, quae per dialyſin quoque more Ionico potuiſſent ſcribi, quaeque propter frequentiam immutare non auſim. Verum quum dedita opera Ioniſmum hic adfectet Lucianus, omnia ad illum erunt adcommodanda, quaecumque poſſunt. Maxime, cum ſupra quoque —ἰῶνται non ἴῶνται dederit. Alioqui & ex *Herodot* in quo dialyſes frequentiores ſunt, non abſimilia vulgatae proferre poſſem, ut ex L. II. ſive *Euterp.* p. 104. Ed. *Steph.* C. ἀνασιμοῦνται. Sed in quibusdam tantum verbis contractionem habent Iones, in quibusdam numquam. Conf. ſupra §. 19. βαλιῶ, ubi & βαλέω potuiſſes conjicere. *J. F. R.*

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ.

DEMONACTIS VITA.

ΕΜελλεν ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παντάπασιν ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγου καὶ μνήμης ἀξίων, ἀλλὰ καὶ σώματος ἐρρωμένου καὶ γνώμην ἄκρως φιλόσοφον ἐκφαίνειν. λέγω δὲ εἴς τε τὸν Βοιώτιον Σώστρατον ἀναφέρων, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν, καὶ ὡνήσιμος εἶναι, καὶ μάλιστα εἰς Δημώνακτα τὸν φιλόσοφον, ὃν καὶ εἶδον αὐτὸς καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα· θατέρῳ δὲ, τῷ Δημώνακτι, καὶ ὅτι μήκιστον συνεγενόμην. ὧν μοι ἦν Σωστράτου ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ γέγραπταί μοι, καὶ δεδήλωται μέγεθός τε αὐτοῦ, καὶ ἰσχὺος ἐρρωμένη, καὶ ἡ ὕπαιθρος ἐν τῷ Παρνασσῷ δίαιτα, καὶ ἡ ὀλίγου

1 DEbebat ergo neque noſtrum ſaeculum expers omnino eſſe hominum ſermone & commemoratione dignorum; ſed tum corporis ingens robur, tum animum ſummo opere philoſophum proferre. Dico autem hoc ad Boeotium Soſtratum reſpiciens, quem Herculem vocabant Graeci, & putabant eſſe; & maxime ad Demonactem Philoſophum: quos & vidi ipſe, & viſos admiratus ſum; altero vero, Demonacte, diutiſſime etiam ſum uſus. Ac de Soſtrato quidem alio in libro a me ſcriptum eſt, & tum magnitudo illius oſtenſa, tum excedens prope fidem robur hominis, & ſubdivalis in Parnaſſo mora, & cubile in gra-

ΔΗΜΩΝ.] Demonactem quemdam Cyrenaeis dediſſe leges, tradit *Theodoret.* 9. Curat. Gr. affect. apud Fabricium in Legislatorum catalogo. Quid in mentem venerit Viro doctiſſimo *Philoſtratum* p. 556. enarranti, cur hunc libellum *Fabulam* vocaret, nothumque eſſe putaret, mirari tantum poſſum, nihil aliud. Nollem factum. Excidit hoc V. Cl. alia agenti. Hujusce *vitae* meminit *Eunapius*, ut a Luciano ſcriptae p. 12. 13. Locum integrum in teſtimoniis de Luciano exhibemus. At alibi vir clar. ſuſpicatur *Pseudonymum eſſe Lucianum; cum enim nihil ſacrum profanumve intactum reliqueris, nomen omnibus Lectoribus proſtituere voluiſſe non putat.* Deinde alibi *Samoſatenſem* ſe dicit, alibi *Patrenſem* (fin. praef. ad vit. Soph.) Serione haec refutanda? Annos prope centum vixit c. 63. Non ultra Marci tempora videtur perveniſſe: certe quod id ſuadeat, nihil in hac vita, niſi quid forte me latuit, conſpicitur. Natus ergo circa annum Chr. XC. Cum ei Epictetus jam ſenior auctor fuerit, ut uxorem duceret c. 55. Fieri hoc potuit circa an. Chr. CXXV. vel CXXX. Demonacte fere quadragenario. *M. du S.*

1. Ὁ καθ' ἡμᾶς βίος] Sic οἱ καθ' ἡμᾶς ἄνθρωποι. *Homines noſtri.* Herodian. I. 14. 7. Et I. c. ult. f. Et καιρὸν τὸ αὐτὸ, *eodem tempore*, *Aelian.* XIV. 8. pr. *J. F. R.*

4. Ὑπερφυῆ] Recte, & magis Atticum quam ὑπερφυῆ. Sic *Alciphr.* II. p. 270. Et noſter ſupra ὑφυῆ. *Alex.* c. 5. ac *de Salt* §. 74. *J. F. R.*

5. Βοιώτιον Σώστρατον] Hujus fortaſſe meminit in *Dial. mort.* & in *Alexand. Pſeudomon.* Soſtrati cujusdam Sicyonii, *Pauſan.* meminit in Eliac. L. 2. *G. C.*

Ibid. Τὸν Βοιώτιον Σώστρατον] Vid. omnino Doctiſſimus *Hemſterhuſius* in praefatione Pollucis p. 29. *J. M. G.*

Ibid. Σώστρατον] Magnificentiora ſunt quae de hoc mox praedicat, quam ut idem cum eo, de quo in *Dial. mort.* D. XXX. & *Alexandri vita* c. 4. loquitur, putandus videatur, vid. quae nos ad priorem illum locum annotavimus. Meminit hujus ſub eodem Herculis nomine *Philoſtratus* in Herode p. 552. Conveniunt enim Herculis nomen, patria Boeotia, Parnaſſus, vires immenſae, omnia. Niſi quod de latronibus nihil *Philoſtr.* De operibus enim, quamvis diſerte non dicat, ſatis ex eo intelligitur, quod tali viro opus fuiſſe dicit Iſthmum perforaturo p. 552. *Herodis Herculem* teſte Philoſtrato, vocabant, quia ab Herode in epiſtola longiore celebratus fuerat, ex qua omnia ſua habere *Philoſtratus* videtur. 16. *Agathion* etiam a ruſticis vocabatur, ut p. 553. docemur; *Soſtratus*, quod miror, nunquam illic dicitur. Optime monuerat Cl. *Hemſterhuſius* Praef. ad Pollucem. p. 29. eundem virum Philoſtrato & Luciano deſcribi. Quod miror a Doctiſſ. Philoſtrati Interprete, dum ea enarrat, non ulterius arreptum, contentumque eſſe dixiſſe, *eundem eſſe patere putat ex collatione*; non ipſum rem per ſe liquidam inſpexiſſe. *M. du S.*

10. Ἐπὶ μήκιστον] Diu cum Demonacte vixit Lucianus, qui ſub Nerone jam notus ad centeſimum ferme annum vitam produxit c. 3. & 63. *M. du S.*

11. Περὶ — Σωστράτου — ὑπαίθρου δίαιτα] De Demonacte ſcripturus Noſter, ait ſe ſingulari libello ſcripſiſſe de Soſtrato quodam, ubi magnitudinem ejus, ingens robur, omnemque victus rationem deſcripſerit. Qui libellus hodie λαμπρὸν φῶς ἀπόλλυται non adſpicit, & in caeterorum aevi veteris monumentorum,

gramine, & silvestris victus, & opera nomine *Herculis* non abhorrentia, quaeque aut tollendis latronibus perfecerit, aut viis per invia muniendis, aut cum pontibus junxit loca trajectu difficillima.

2. De Demonacte autem jam dicere fas fuerit duarum rerum caussa, ut & ille in memoria versetur, quantum fieri opera mea potest, praestantissimorum hominum, & juvenum generosissimi, qui ad philosophiam appulere animum, non antiqua tantum exempla habeant ad quae se ipsos componant, sed etiam e nostro saeculo illum sibi tanquam canonem proponant atque aemulentur, optimum, quos ego novi, Philosophorum.

3. Fuit autem genere Cyprius non obscurorum unus, neque quantum ad dignitatem in republica, neque divitiarum nomine. Verum enim vero superior hisce

εὐνὴ, καὶ τροφαὶ ὄρειοι, καὶ ἔργα οὐκ ἀπωδὰ τῷ ὀνόματι, καὶ ὅσα ἡ λῃστὰς αἱρῶν ἔπραξεν, ἢ ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα.

Περὶ δὲ Δημώνακτος ἤδη δίκαιον λέγειν ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς ἐκεῖνός τε ἀφ' ἡμῶν μνήμης εἴη τοῖς ἀρίστοις τόγε κατ' ἐμὲ, καὶ οἱ γενναιότατοι τῶν νέων, καὶ πρὸς φιλοσοφίαν [a] ὁρῶντες, ἔχοιεν μὴ πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῆς παραδείγματα σφᾶς αὐτοὺς ῥυθμίζειν, ἀλλὰ καὶ τῷ ἡμετέρῳ βίῳ κανόνα προτίθεσθαι, καὶ ζηλοῦν ἐκεῖνον, ἄριστον, ὧν οἶδα ἐγὼ, φιλοσόφων γενόμενον.

Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, τῶν δὲ ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν, καὶ οὐσίαν. ὁ μὲν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων

a Ὁρῶντες] Ὁρμῶντες *Graev.* Nihil mutant Edd.

rum, quae vel hominum, vel temporis iniquitas nobis invidit, numero censendus. Sed valde mihi suspecta est hoc in loco illa ἐπίστου σύνη in qua dictione nihil equidem video, quod eam commendare possit. An, qualiscumque ille lectus fuerit, decumbenti & fesso, horridaeque ac asperae vitae assuefacto, potuit esse molestus? Posset minima mutatione legi ἐπίπους, ut Softratus intelligatur decubuisse in velleribus; posset quoque ἐπίποδος id enim videtur Noster velle, eum humi cubuisse; idque caeteris, quae praedicat, optime convenit. Nullus equidem dubito, quin corrigendum sit, ὁ ἐπὶ πόας σύνη *cubile in gramine.* Plane enim ita Noster locutus fuerat in *Necyomantia* c. 7. σύνη δὲ ἐπαίθρου ἐπὶ τῇ πόᾳ. Et sic *Homerus* Il. Π, 235. χαμαιπόας habet. Latini dixerunt *humidormitiones*; vide *Is. Casaubonum* ad Suetonii Julium, 72. *J. J.*

12. Γέγραπταί μοι] Non exigua haec jactura existimanda est. In eo enim libro ad historiam illius aetatis illustrandam multa fuisse, nullum dubium est. *M. du S.*

Ibid. Μέγιστον] VIII. pedes teste *Philostrato* l. c. *M. du S.*

13. Ὑπαίθρου] Vid. *Plut.* 483. f. Noster *Mor.* c. 7. ὑπαίθρου scribit. *M. du S.*

14. Ἐπίπους] Vide *Jensium.* De diaeta agresti *Philostrat.* l. c. *M. du S.* (An ἐπὶ πόας; adscripserat *Gesn.*)

19. Περὶ δὲ Δημώνακτος] Ut de Demonacte loquatur, aequum esse ait, primo ut is sua opera memorabilis fiat apud optimos, &c. Fere sic *Livius*, rerum Romanarum texturus historiam, in Praefatione, *Juvabit rerum gestarum memoriae principis terrarum populi. pro virili & me ipsum consuluisse.* *J. J.*

22. Καὶ -- πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες] Interpres: & *ad philosophiam respicientes.* πρὸς φιλοσοφίαν ὁρᾶν *Philosophiae operam dare*, non est Graeca locutio: sed scribendum πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμῶντες, ut paullo post πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμησιν. *J. G. G.*

28. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, ὁ δὲ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν καὶ οὐσίαν. ὁ μὲν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπερῶν γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμῆσαι] Vertenda sunt: *Erat itaque Demonax genere Cyprius, non obscuro loco natus, quod quidem ad dignitates civiles, & facultates attinebat. Despectis nihilominus his omnibus, cum pulcherrimis se rebus dignum judicasset, ad philosophiam animum appulit.* ὑπερῶν γενέσθαι non est *excelsiorem fieri*, ut interpretes transtulerunt, sed *despicere, contemnere.* Laërtius: καὶ τῶν τῆς πολλῶν δόξης ὑπερῶν γένεσθαι. *Vulgi laudes & gloriam contemnere.* Plutarchus in apophthegmate Agesilai: ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι, ἢ τὴν εὐκαθρετάτην τῶν ἀντιπταγμένων πόλιν κατὰ κράτος ἑλεῖν. *Malo me vincere contemtu talium rerum, quam praepotentem hostium urbem vi capere.* pro his dixit Lucianus statim ὑπερῶν τῶν ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν. *J. G. G.*

30. Οὐ μὴν ἀλλὰ] Sic ὁ γοῦν ἀλλὰ, de quo vid. Cl. *Jens.* not. ad *Vit. Auct.* Οὐ μὴν ἀλλὰ simpliciter vertitur, *igitur*, in *Plutarchi* Num. p. 60. E. Scholiast. *Aristoph.* ad Nub. vers. 71. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς Διώνυσός ἐστι τις ἑορτή. &c. pro, *sed &*, vel *praeterea. Nihilominus. Verumtamen*, *Bergl.* ad Alciphr. II. 253. *J. F. B.*

31. Ὑπερ-

ὑφάνω γενόμενος, ἠξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν, οὐκ Ἀγαθοβούλου, μὰ Δί', οὐδὲ Δημητρίου πρὸ αὐτοῦ, οὐδὲ Ἐπικτήτου ἐπεγειράντων, ἀλλὰ πᾶσι μὲν συνεγένετο τούτοις, ἔτι Τιμοκράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ, σοφῷ ἀνδρὶ, φωνήν τε καὶ γνώμην μάλιστα κεκοσμημένῳ. ἀλλ' ὁ γὰρ Δημώναξ, οὐχ ὑπὸ τούτων τινὸς, ὡς ἔφην, ὠθισθείς, ἀλλ' οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς καὶ ἐμφύτου πρὸς φιλοσοφίαν ἔρωτος ἐκ παίδων εὐθὺς κεκινημένος, ὑφεῖδε μὲν τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν ἁπάντων. ὅλον δὲ ὠδοὺς ἑαυτὸν ἐλευθερίᾳ καὶ παῤῥησίᾳ διετέλεσεν, αὐτός τε ὀρθῷ καὶ ὑγιεῖ καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ χρώμενος, καὶ τοῖς ὁρῶσι καὶ ἀκούουσι παράδειγμα παρέχων τοῦ ἑαυτοῦ γνώμην, καὶ τοῦ ἐν τῷ φιλοσοφεῖν ἀληθείαν.

omnibus, atque ad ea quae pulcherrima sunt, adspirans, animum ad philosophiam appulit, non Agathobulo profecto, neque ante ipsum Demetrio, neque Epicteto excitantibus; quibus omnibus quidem usus est, & insuper Heraclienſi Timocrate sapienti viro, & linguae pariter atque animi ornatissimi: sed non ab ullo horum incitatus, uti dixi, Demonax, verum a domestico ad honesta impetu, & insito philosophiae amore a puero inde statim commotus, humana bona omnia despexit, totumque se libertati & fiduciae cum tradidisset, ita vixit: recta cum ipse, sobria, atque experte reprehensionis vita usus, tum praebens videntibus audientibusque exemplum, suam prudentiam, suamque in philosophando veritatem.

Οὐ μὴν [b] ἀνίπτοις γε ποσὶ, τὸ τῆς λόγου, πρὸς ταῦτα [c] ἦξεν, ἀλλὰ καὶ ποιηταῖς σύντροφος ἐγένετο, καὶ τοῦ πλείστων

4. Nec tamen illotis, quod aiunt, pedibus haec aggressus est. Sed poëtis innutritus erat, ac plerosque tenebat memoria, exer-

a Γὰρ] Sic Edd. Γε legit *M. du S.* b Ἀνίπτοις] Sic recte L. *H. B2. Fr. P.* Ἀνίπτοις male *F.* & *Fl. Ald.* Ἀνίπτοισι *S.* & *A.* Et sic emendat etiam margo *AtW.* c Ἦξεν] Edd. priores ἧξεν.

49. Οὐ μὴν ἀνίπτοις] Ἀντὶ τοῦ ἀπηκριβώσατο. *V.*

31. Ὑφάνω γενόμενος] Non indignabuntur manes *Graevii*, huic monito viri summi non obtemperatum: sed mansum in propria verborum sententia. Nobilitas, divitiae, intercedebant instituto Demonactis; *ille superior fuit his impedimentis.* Sic etiam res habet in reliquis. Poterat etiam *contemtus* hic locum habere: quae enim *facile superamus*, *contemnimus.* Sed nihil omnium nos cogit ut a verborum proprietate & formali, quam vocant, significatione hic recedamus. *F. M. G.*

33. Ἀγαθοβούλου] Hunc *Eusebius* anno Chr. CXX. floruisse, in Chronico auctor est. De eodem rursus Noster Περ. c. 17. quem locum vide. *M. du S.*

Ibid. Δημητρίου] Cynicus is, de quo legimus in *Apollonii Thyanei* vita IV. c. 25. p. 163. Quod autem πρὸ αὐτοῦ addit, non *Demonactem*, ut putavit *Vorstius*, respicit, qui ἦ ideo inserendum arbitrabatur; sed Agathobulum Demetrio juniorem fuisse indicat. Vid. Ἰσσ. c. 2. similem phrasin, & Ὀρχ. c. 63. unde Neronis tempore vixisse hunc Demetrium constat. Consule *Diog. Laërt.* V. 84. p. 161. A. hujus *Phavorinus* honorifice in scriptis suis, teste ibidem *Philostrato*, meminerat. *M. du S.*

35. Τιμοκράτει] Vid. Ἀλεξ. c. 57. & Ὀρχ. c. 69. de eo *Philostr.* p. m. 265. (536.) τὸ δὲ γλαφυρὸς σοφίσαι εἶχε, καὶ σοφοῦ, καὶ ἑτοίμους. Circa an. Chr. 130. floruisse traditur in Chronol. Sophist. *Philostr.* Quae si vera sunt, aut alium Timocratem denotant, aut hic etiam longaevus fuit. Vid. Ὀρχ. c. 69. Sed errat Chronicon; nam de hoc ipso haud dubie sermo est. *M. du S.*

38. Ἀλλ' ὁ γὰρ Δημώναξ] Lege omnino ἀλλ' ὅ γε Δη. *M. du S.*

49. Ἀνίπτοις γε ποσὶ] Neutiquam inexercitatus neque rudis; quo proverbio etiam usus est in *Rhetor. praecept.* *G. C.*

Ἀνίπτοις ποσὶ] Vide Parοemiog. *F. B.*

Ἀνίπτοις γε] L. *H. B2. Fr. P.* quod cur mutarit *S.* Ed. fecerintque ἀνίπτοισι π. nulla ratio erat. *M. du S.*

50. Ἦξεν] Sic mutavi; minus placebat enim, quod omnes libri nostri hic praeferunt ἧξεν. Vid. & Δρασ. c. 6. ubi itidem plerique Impressi errarunt. Et confer notam *T. Fabri*, & nostram ad Περ. c. 37. *M. du S.*

54. Ἄμφω

exercebaturque dicendo : tum sectas philosophorum non pauxillum, neque extremo, secundum proverbium, digito attigerat, verum sciebat : corpus vero exercuerat, & ad patientiam laborum subegerat. In universum cura illi, ne cujuscumque alterius ullo indigeret : adeo ut cum intelligeret, se non amplius sibi sufficere, de vita sponte abierit, relicto Graecorum optimis quibusque multo de se sermone.

ἐμέμνητο, καὶ λέγειν ἤσκητο, καὶ τὰς ἐν Φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις οὐκ ἐπ' ὀλίγον, οὐδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀφάρμακος, ἠπίστατο, καὶ τὸ σῶμα δὲ ἐγεγύμνωτο, καὶ πρὸς καρτερίαν διεπεπόνητο, καὶ τὸ ὅλον, ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄλλου προσδεᾶ εἶναι· ὥστε ἐπεὶ καὶ ἔμαθεν οὐδὲν ἔτι ἑαυτῷ ἀφαρκῶν, ἐκὼν ἀπῆλθε τοῦ βίου, πολὺν ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλήνων καταλιπών.

5. Philosophiae autem non unam aliquam speciem sibi resecuit, sed multis in unum commistis, non satis declaravit, qua illarum *praeter caeteras* gauderet. Videbatur tamen Socratis maxime ad familiam se applicuisse, licet habitu & illa victus facilitate aemulari Sinopensem videretur. Neque tamen ea quae ad victum pertinent in deterius mutabat, ut admirarentur ipsum, & oculos in ipso defigerent vulgo homines, sed eodem quo caeteri victus cultusque genere utens, communis, ne pauxillum quidem tumidus, versabatur privatim & publice cum omnibus.

Φιλοσοφίας δὲ εἶδος οὐχ ἓν ἀποτεμνόμενος, ἀλλὰ πολλὰ εἰς [d] ταὐτὸ καταμίξας, καὶ πάνυ τι ἐξέφαινε, τίνι αὐτῶν μᾶλλον ἔχαιρεν· ἔοικε δὲ τῷ Σωκράτει μάλλον ὡκειῶσθαι, εἰ καὶ τῷ σχήματι, καὶ τῇ τοῦ βίου ῥᾳστώνῃ τ' [e] Σινωπέα ζηλοῦν ἔδοξεν, οὐ μεταχαράττων τὰ εἰς τὴν δίαιταν, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμοδίαιτος ἅπασι, καὶ πολίτης ὢν, καὶ οὐδ' ἐπ' ὀλίγον τύφῳ κατοχος, συνῆν καὶ ξυνεπολιτεύετο.

Καὶ

[d] Ταὐτὸ] Τοῦτο Edd. priores. [e] Σινωπέα] Σινωπέα male *J.*

67. Τὸν Σινωπέα] Τὸν Διογένη, *V.*

54. Ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ] Sic supra, *Quom. Hist.* c. 4. f. Hoc vero Luciani adducit Clar. *Elsner.* ad *Evang. Matth.* XXIII. 4. ubi: τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν, ἢ δίλουσι κινῆσαι αὐτό. Tum etiam ex *Jul. Orat.* 6. p. 200. γυμνὸν δὲ τριβῆς μηδὲ ἄκρῳ, φασὶ, τῷ δακτύλῳ. *J.F.R.*

55. Καὶ τὸ σῶμα δὲ] Illud καὶ δὲ quod frustra alibi suspectum fuit commentatoribus, vidimus supra *de Salt.* §. 10. §. 12. & 13. Item I. *Ver. Hist.* c. 15. *Alex.* c. 41. &c. Adde modo laudatum Rev. *J. Elsner.* ad *Evang. Joan.* XV. 27. in quo habemus: καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε. Quod is convertit: *& vos itidem*, aut, *quin & vos testabimini*, aliaque ex *Xenoph. Thucyd. Arrian.* hoc Luciani testimonio non omisso, adducit. *J. F.R.*

63. Ἐς τοῦτο] Non dubito, quin legendum sit ἐς τοῦτο, sic certe interpretatus sum. *J.M.G.*

Ἐς τοῦτο] Quod Clar. *Gesn.* conjecit, id *Solanus* quoque sic emendaverat: & quia necessaria est emendatio, vel sine Codd. auctoritate ita edidi. *J.F.R.*

67. Οὐ μεταχαράττων τὰ] Dicit Demonactem imitatum esse Socratem, & frugalitate Diogenem, οὐ παραχαράττων τὰ εἰς τὴν δίαιταν, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμοδίαιτος ἅπασι. Vertunt: *Non tamen adulterabat ea quae ad victum pertinebant, admirationis emerendae gratia, utque ab iis respiceretur, quibuscum versabatur; verum communi cum aliis vivendi ratione utebatur.* μεταχαράττειν τὰ εἰς τὴν δίαιταν, *non est adulterare quae ad victum pertinent*, sed *non mutare vivendi rationem, non recedere a communi vivendi genere.* Josephus v. ἀρχαιολογίας, παρέβαινε δ' ἤδη τὰ πάτρια, καὶ τὴν οἰκείαν δίαιταν παρεχώρησε ξενικῶν μιμήσει ἰδιωμῶν. *ejurabat patrios mores, domesticosque ritus antiquabat, imitatione peregrinorum morum.* Ruffinus sic vertit: *Transcendebat jam leges patrias, & edicta propria requirebas mores imitando peregrinorum.* Synesius: καὶ τοὺς τραπεζίτας τοὺς πονηροὺς τοὺς καπήλους νόμισμα τὸ δόγμα τὸ θεῖον μεταχαράττοντας. *ut nummos divinam doctrinam mutantes.* *J.G.G.*

Καὶ τῷ μὲ τῦ Σωκράτυς εἰρωνίαν ὐ προσιέμθν, χάριτ ̄ δὲ Ἀτθικῆς μετὰς ἐποφαίνων τὰς συνθσίας· ὡς τὺς προσομι-75 λήσαντας ἀπιέναι, μήτε καταφρονήσαντας ὡς ἀγενῦς, μήτε τὸ σκυθρωπὸν τ̄ ὀνιτιμήσεων ἐποφεύγοντας, παντοίως δὲ ὑπ' εὐφροσύνης γενομθνυς, ϗ κοσμιωτέρυς ϖολλῷ, ϗ φαιδροτέρυς, ϗ ϖρὸς τὸ μέλλον 80 εὐέλπιδας.

Οὐδεπώποτε γὰν ὤφθη κεκραγὼς, ἢ ὑπερδιατεινόμν ̄, ἢ ἀγανακτῶν, οὐδ' εἰ ὀνιτιμᾶν τὰ δέοι, ἀλλὰ τ̄ μὲ ἁμαρτημάτων καθήπτετο, τοῖς δὲ ἁμαρτάνυσι 85 συνεγίνωσκε, ϗ τὸ ϖαράδειγμα ϖαρὰ τ̄ ἰατρῶν ἠξίυ λαμβάνειν, τὰ μὲ νοσήματα ἰωμθνων, ὀργὴ δὲ ϖρὸς τὺς νοσθντας ὐ χρωμθνων. ἡγεῖτο γὰ ἀνθρώπυ μὲ εἶναι τὸ ἁμαρτάνειν, Θεῦ δὲ, ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέυ, τὰ 90 ϖταιθέντα ἐπανορθῦν.

Τυύτῳ δὴ βίῳ χρώμν ̄, εἰς ἑαυτὸν μὲ ὐδενὸς ἐδεῖτο, φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰκότα, ϗ τὺς μὲ εὐτυχεῖν δοκθντας αὐτὸς ὑπεμίμησκεν, ὡς ἐπ' ὀλιγοχρονίοις τοῖς δο- 95 κυῦσιν ἀγαθοῖς ἐπαιρομθνυς· τὺς δὲ ἢ ϖενίαν ὀδυρομθνυς, ἢ Φυγὴν δυσχεραίνοντας, ἢ γῆρας, ἢ νόσον αἰτιωμθνυς, σὺν γέλωτι ϖαρεμυθεῖτο, ὐχ ὁρῶντας ὅτι μικρὸν αὐτοῖς ϖαύσ ̄ μὲ τὰ ἀνιῶντα, λήθη δὲ

6. Socratis quidem illam dissimulationem non admittens, sed plenam Attica quadam gratia consuetudinem prae se ferens. Itaque sic ab eo discedebant, qui cum illo fuerant, ut neque contemnerent tanquam ignavum, neque asperitatem reprehensionum ejus refugerent: sed prae voluptate quasi immutati, decentiores multum, & hilariores, & spei in futurum melioris essent.

7. Nunquam enim visus est clamare, aut supra modum contendere, aut indignari, neque si quis reprehendendus esset: sed peccata cum perstringeret, ignoscebat peccantibus, volebatque exemplum nos capere a medicis, sanantibus quidem morbos, ira autem in aegrotos non utentibus. Putabat enim, hominis quidem esse peccare, Dei autem aut aequalis Deo hominis, peccata corrigere.

8. Hanc vitam cum viveret, pro se ille quidem nullius rei indigebat, sed amicos in iis, quae e re esse judicaret, adjuvabat: & si qui illorum felices *sibi* viderentur, submonuit, quam brevibus, quae nunc viderentur, bonis efferrentur. Qui vero aut paupertatem deplorarent, aut exilium aegre ferrent, aut senectutem, vel morbum accusarent, consolatus cum risu est, qui non viderent, post pusillum temporis cessatura quae ipsos contristarent, oblivionem vero quan-

73. Σωκράτυς εἰρωνίαν] Hinc Socrates dictus εἴρων, utebatur enim, ut ait *Cic.* I. de Off. libenter ea dissimulatione, quam Graeci εἰρωνίαν vocant. *G.C.*

78. Παντοίως] Alio sensu usurpare solet. Vid. N. ▲. 21. *M. du S.*

82. Οὐδεπώποτε] Id plus esse, quam οὐδέποτε vid. supra in verbis *Diog. Laërt.* ab *Solano* prolatis ad 2. *Ver. Hist.* c. 18. *J.F.R.*

16. Οὐκεῖον] *Homo sum, humani nihil a me alienum puto.* Terent. *M. du S.*

17. Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συὼν ἰνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξισάμν ̄, ὁπόσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑγιεῖς τ̄ ϑεραπείας ἐλπίδα ϖροιωρτάνειν] Sic distinguendum opinor. Vulgo junctim haec leguntur, συὼν ἰνίοις αὐτῶν μόνοις ἐξισάμν ̄. Interpres hic iterum turpissime sese dat, vertens: *Plus autem, minusve laetabatur, eorum solummodo consuetudinem devitans, quotquot illi videbantur propter spem obsequii delinquere.* Nihil insulsius, si Graeca spectes, & mentem scriptoris. Verto: *Plus autem minusve laetabatur, conversans cum quibusdam eorum* (quibuscum nempe versabatur: versabatur autem cum omnibus, non omnium tamen usu peraeque delectatus) *iis solis se abstinens, quotquot ei viderentur supra omnem spem emendationis delinquere.* Eos devitabat Demonax, de quibus nulla morum emendatio sperari poterat; qui erant ἀνήκεστοι; &, ut Belgae dicimus, daer geen salv meer aen te smeren was. *J.F.*

Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε, συὼν ἰνίοις αὐτῶν μόνοις ἐξισάμν ̄, ὁπόσοι ἂν &c.] Distinguenda mihi quidem videntur verba hoc modo: πλέον δὲ ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συὼν ἰνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξισάμν ̄, ὁπόσοι ἂν. &c. h. e. *Plus vero minusve delectabatur consuetudine quorundam ex iis, devitans solos, quicumque.* Quemadmodum hic Lu-

quandam bonorum pariter ac malorum, ac libertatem longam brevi omnes occupaturam.

9. Curae hoc quoque sibi habebat, ut dissidentes inter se fratres in concordiam redigeret, mulieribusque pacem cum maritis conciliaret. Est etiam ubi in populo turbis agitato concinne verba fecit, persuasitque majori parti, ut ministrarent patriae *tributa* mediocria. Talis erat ratio illius philosophiae, mitis, mansueta, hilaris.

10. Solum molestia ipsum afficiebat morbus aut mors amici, qui maximum inter homines bonum amicitiam judicaret. Ac propter haec amicus erat omnibus, nec est, quem non domesticum & familiarem putaret, in quantum homo esset. Caeterum magis minusve quorundam inter illos consuetudine delectabatur, a solis illis se removens, qui ultra spem emendationis peccare ipsi viderentur. Atque haec cum Gratiis & ipsa Venere faciebatque & dicebat, ut semper, quod est in Comoedia, *Suada in labiis illius insideret.*

11. Itaque Athenienſium cum universus populus, tum principes, supra modum illum admirabantur, & ut ad Deum aliquem semper ad ipsum respiciebant. Quamquam initio plerisque illorum offensus est, odiumque non minus populari illo contraxit

τις ἀγαθῶν καὶ κακῶν, καὶ ἐλευθερία μακρὰ πάντας ἐν ὀλίγῳ [a] καλαλήψει.

[b] Ἔμελε δὲ αὐτῷ καὶ ἀδελφοὺς στασιάζοντας διαλλάττειν, καὶ γυναιξὶ πρὸς τοὺς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυλανεύειν. καίπερ καὶ δήμοις ταραττομένοις ἐμμελῶς διελέχθη, καὶ τοὺς πλείστους αὐτοῦ ἔπεισεν ὑπουργεῖν. τῇ πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτός τις ἦν ὁ τρόπος τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, πρᾷος, καὶ ἥμερος, καὶ φαιδρός.

Μόνον αὐτὸν ἠνία φίλου νόσος ἢ θάνατος, ὡς ἂν καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν τὴν φιλίαν ἡγούμενον. καὶ διὰ τοῦτο φίλος μὲν ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν τινα οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζεν, ἄνθρωπόν γε ὄντα. πλέον δὲ ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἑνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξισάμενος, ὁπόσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν. καὶ ταῦτα πάντα μὲν Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἔπραττέ τε καὶ ἔλεγεν, ὡς ἀεὶ τὸ κωμικὸν ἐκεῖνο, Τὴν Πειθὼ τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ ἐπικαθῆσθαι.

Τοιγαροῦν καὶ Ἀθηναίων ὁ δῆμος, τε σύμπας καὶ οἱ ἐν τέλει ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον αὐτὸν, καὶ διετέλουν, ὥς τινα τῶν κρειττόνων προσβλέποντες. καίτοι ἐν ἀρχῇ προσέχρουε τοῖς [c] πολλοῖς αὐτοῦ, καὶ μισῶν ὑπ' ἐμοῦ τοῖς πλήθεσιν ἐκτήσατο ὅτι τε τῇ

[a] Καλαλήψ.] Καλαλάψ. male *P.* [b] Ἔμελε] Ἔμελλε *Fl.* male. Cett. recte ut edidimus. [c] Πολλοῖς] Πολλῶς male *J.* sola.

Lucian. ἴσχυσε σωσὸν ἰνίους, ita *Xenoph.* K. Π. II. 15. ἔδρασε σωσὸν τοῦτο. *L. Bos.*

Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἴσχυσε, &c.] Distinctionem a *L. Bos* propositam sum secutus, pristinam abolendo. *J. F. R.*

19. Ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν] Benedictus, *propter spem obsequii delinquere*, ex Opsopœo, qui largius, *propter spem exhibiti obsequii delinquere.* Mirabiles versiones. Intellige *supra spem emendationis delinquere.* *J. G.*

20. Μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης] Conf. *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 180. ibique not. *Bergleri.* *J. F. R.*

22. Κωμικὸν] *Eupolis.* Vid. fragmentum allatum in notis ad *Nyrp.* c. 4. *M. du S.*

Ibid. Τὴν Πειθὼ τοῖς χείλεσιν &c.] Utitur & *Alciphr.* I. ep. 38. p. 178. f. ὑπ' ἄκρους μοι δοκεῖ τοῖς χείλεσιν αὐτῆς ἐκάθισεν ἡ Πειθώ. Ad quae verba *Bergler.* haec Luciani aliaque adferre non est oblitus. *J. F. R.*

26. Κρειττόνων] (Verte *ex Diis.*) *L. Kuſt.* Vid. Ἀμωθ. c. 8. *M. du S.*

28. Οὐ μισῶν τῷ ὦδε τοῖς πλήθ.] Non satis haec intelligo. Si τῷ absit, μισῶν respiciet ad amorem & admirationem, de qua modo dictum: si retinendum est, excidisse nomen *Socratis* dicam. Interim verti, ut verba jacent. *J. M. G.*

29. Τῷ ὦδε] Delendum censeo illud τῷ, cum sententiam obscuret. *M. du S.*

τῇ παῤῥησίᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ. καί τινες ἐπ' αὐτὸν συνέστησαν Ἄνυτοι καὶ [a] Μέλητοι, τὰ αὐτὰ κατηγοροῦντες, ἅπερ κἀκεῖνοι τότε, ὅτι οὔτε θύων ὤφθη πώποτε, οὔτε ἐμυήθη μόνος ἁπάντων ταῖς Ἐλευσινίαις. πρὸς ἅπερ ἀνδρείως μάλα στεφανωσάμενος, καὶ καθαρὸν ἱματίων [b] ἀναλαβών, καὶ παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ τραχύτερον [c] ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν ἀπελογήσατο. πρὸς μὲν γὰρ τὸ μὴ τεθυκέναι πώποτε τῇ Ἀθηνᾷ, Μὴ θαυμάσητε, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ πρότερον αὐτῇ ἔθυσα. οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι αὐτὴν τῶν παρ' ἐμοῦ θυσιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον τὸ τῶν μυστηρίων, ταύτῃ ἔφη ἔχειν τὴν αἰτίαν, τοῦ μὴ κοινωνῆσαι σφίσι τῆς τελετῆς, ὅτι ἂν τε Φαῦλα ᾖ τὰ μυστήρια, οὐ σιωπήσεσθαι πρὸς τοὺς μηδέπω μεμυημένους, ἀλλ' ἀποτρέψειν αὐτοὺς τῆς ὀργίων· ἂν τε καλὰ, πᾶσιν αὐτὰ ἐξαγορεύσειν διὰ φιλανθρωπίας. ὥστε τοὺς Ἀθηναίους ἤδη λίθους ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖς χερσῖν ἔχοντας, πρᾶους αὐτῷ καὶ ἵλεως γενέσθαι αὐτίκα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου δεξαμένους τιμᾶν, καὶ αἰδεῖσθαι, καὶ τὰ τελευταῖα, θαυμάζειν. καίτοι εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῶν πρὸς αὐτοὺς λόγων, τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Ἄνδρες γὰρ, ἔφη, Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὁρῶντες ἐστεφανωμένον, ὑμεῖς ἤδη καὶ μὲ καταθύσατε· τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιερήσατε.

loquendi illa fiducia atque libertate. Jamque consurrexerant contra illum Anyti quidam & Meliti, accusantes eadem, quae illi quondam, quod neque sacrificare unquam visus esset, neque initiatus esset sollus omnium Eleusiniis. Ad quae quidem ille viriliter sane, coronatus & pura veste indutus cum in concionem prodiisset, partim concinne, partim vero asperius quam pro suo instituto caussam dixit. Ad illud enim crimen, quod nunquam rem sacram Minervae feciisset, *Nolite*, inquit, *mirari, Athenienses, si non prius ei sacrum feci; neque enim indigere meis illam victimis putabam.* Ad alterum vero illud de Mysteriis, *Hanc sibi caussam esse* dicebat, *cur non veniret in communionem initiarum, quod, si mala sint mysteria, taciturus non esset apud non initiatos, sed dehortaturus illos ab orgiis, sin bona, indicaturum prae humanitate omnibus.* Igitur Athenienses qui jam lapides contra ipsum haberent in manibus, mites illi & propitii statim sunt facti, & illo initio facto honorarunt virum, reveriti sunt, ac denique admirati: quamquam in principio statim suae ad illos orationis asperiori paullum usus esset prooemio. Nam, *Athenienses*, inquit, *cum coronatum me* (victimae instar) *videatis, vos jam me quoque mactate; priore enim hostia non litastis.*

Βούλομαι δὲ ἓνια καὶ θαῤῥεῖν τῶν εὐτόχως

12. Volo jam subjicere quaedam acute pa-

a Μέλητοι] Μέλησοι *Fl.* male. Cett. recte. Conf. supra Ἀνυτ. §. 10. b Ἀναλαβὼν] Sic Edd. Ἀναβαλὼν malit *M. du S.* c Ἢ] Deest haec particula in *Fl.*

33. Οὔτε θύων ὤφθη πώποτε] Contrarium docet *Xenoph.* in Memorab. L. I. p. 570. 571. Ed. *Basil.* Sed cum Socrates de facultatibus exiguis exigua sacra faceret, nihilo se putabat minus praestare, quam illos, qui de magnis opibus multas & amplas hostias caederent. *J. F. R.*

34. Ταῖς Ἐλευσινίαις] Scilicet τελεταῖς. *F. G.*

36. Ἀναλαβὼν] Forlan ἀναβαλὼν; certe Nostro ἀναβολὴ eo sensu frequens. *M. du S.*

42. Οὐδὲ γὰρ θύεσθαι] *Minut. Fœl.* Octavio. *J. B.*

62. Ἀπὸ Φαβωρίνου] De quo *Philostrat.* Lib. I. Sophistar. *G. C.*

Ἀπὸ Φαβωρίνου] Φαβωρῖνον Latine scribendum *Favorinus* (non *Phavorinus*) ut jam pridem monuit *Jensius*; est enim Romanum nomen a *favor*, ut *Censorinus*, a *Censor* &c. *Olearius* ad Philostr. Vit. Sophist. I. §. VIII. p. 489. *J. F. R.*

65. Καὶ μάλιστα τῶν εἰ αὐταῖς μοιλῶν] Sic haec verba bonus Opsopœus interpretatus est, quasi hoc loco μοιλῶν de membris accipiendum esset. Infeliciter certe, ne

pariter & urbane ab illo dictorum. Juvat autem a Phavorino & his, quae ad illum dixit, incipere. Cum enim audisset e quodam Phavorinus, deridiculo ab illo haberi ipsius cum familiaribus sermones, maxime versiculos illis immistos, quod fracti nimis, ignavi, muliebres, philosophiam minime decentes essent: accessit ad Demonactem rogavitque, *Quis esset*, (quid sibi arrogaret) *qui sua derideret?* Is, *Homo*, inquit, *aures habens decepta non minima facilis.* Instante vero Sophista atque interrogante, *Quo vero viatico instructus, Demonax, a puero ad Philosophiam accessisti? Testiculis*, inquit.

13. Alio quodam tempore idem accedens interrogat Demonactem, *Quam maxime sectam in philosophia amplecteretur?* At ille, *Quis vero tibi*, inquit, *dixit me philosophari?* & jam discedens apud se suaviter sane risit. Illo vero interrogante, *Quid rideret? Ridiculum mihi*, inquit, *esse videbatur, te a barba judicari velle philosophos, barbam cum ipse non habeas.*

14. Sidonio aliquando Athenis florente, ac de se laudem commemorante ejusmodi, se philosophiam universam exploraſse, sed nihil impedit verba ipsa referre: *Si Aristoteles me vocet in Lyceum, sequar: si Plato in Academiam, veniam: si Zeno ad Poecilen, ibi commorabor: si Pythagoras vocet, si-*

τε ἅμα καὶ ἀστείως ὑπ' αὐτοῦ λελεγμένων ἄρξασθαι δὲ ἀπὸ Φαβωρίνου καλὸν, ᾧ ὧδε πρὸς ἐκεῖνον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρῖνος ἀκήκοάς τινος, ὡς ἐν γέλωτι [d] ποιοῖτο τὰς ὁμιλίας αὐτοῦ, καὶ μάλιστα τὰ ἐν αὐταῖς μελῶν τὸ ἐπικεκλασμένον σφόδρα, ὡς ἀγεννὲς, καὶ γυναικεῖον, καὶ φιλοσοφίᾳ ἥκιστα πρέπον, προσελθὼν, ἠρώτα τὸν Δημώνακτα, τίς ἂν χλευάζοι τὰ αὐτοῦ; Ἄνθρωπος, ἔφη, οὐκ εὐαπάτητα ἔχων τὰ ὦτα. ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ, καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ καὶ ἐφόδια ἔχων, ὦ Δημώναξ, ἐκ παιδὸς ἐς Φιλοσοφίαν ἦκεις; ὄρχεις, ἔφη.

Ἀλλοτε δὲ πολὺ ὁ αὐτὸς [e] προσελθὼν ἠρώτα τὸν Δημώνακτα, τίνα αἵρεσιν ἀσπάζεται μᾶλλον ἐν Φιλοσοφίᾳ, ὁ δὲ, τίς γάρ σε εἶπεν, ὅτι Φιλοσοφῶ; καὶ ἀπιὼν ἤδη πάνυ [f] αὐτοῦ ἡδὺ μάλα ἐγέλασε. τοῦ δὲ ἐρωτήσαντος ἐφ' ὅτῳ γελᾷ, ἐκεῖνος ἔφη, Γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, εἰ σὺ ἀπὸ τοῦ πώγωνος ἀξιοῖς κρίνεσθαι τοὺς φιλοσοφοῦντας, αὐτὸς πώγωνα οὐκ ἔχων.

Τοῦ δὲ Σιδωνίου ποτὲ σοφιστοῦ Ἀθήνησιν εὐδοκιμοῦντος, καὶ λέγοντος ὑπὲρ αὐτοῦ ἔπαινόν τινα τοιοῦτον, ὅτι πάσης φιλοσοφίας πεπείραται, ᾧ χεῖρον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἃ ἔλεγεν· ἐὰν Ἀριστοτέλης με καλῇ ἐπὶ τὸ Λύκειον, ἕψομαι· ἂν Πλάτων ἐπὶ τὴν Ἀκαδημίαν, ἐφίξομαι· ἂν Ζήνων ἐπὶ [g] τὴν Ποικίλην, διατρίψω· ἂν Πυθαγόρας καλῇ,

[d] Ποιοῖτο] Sic recte Edd. Ποιοῦτο P. Ποιοῖτο Ex. *Fl.* utrumque male. [e] Προσελθὼν] Προσελθοῦ male *S.* quod *Amst.* tamen correxit & vett. Edd. —ων habent. [f] Αὐτοῦ] Αὐτοῦ P. L. & *J.* Αὐτῷ male Ex. *Fl. H. P. S.* Αὐτῷ *Bz.* [g] Τὴν Ποικίλην] Sic dedit *M. du S.* ex Angl. L. & P. Τὴν Ποικίλην Edd. priores.

ne dicam ridicule. At tu verte: *& maxime in illis carmina fracta & minime generosa.* *J. P. R. G.*

71. Ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ] Male Interpres: *Instante vero quodam Sophista*, vertendum: Instante vero Sophista: hoc est, Favorino. *AE. M.*

73. Ὄρχεις ἔφη] Spado fuit Favorinus. *AE. M.* Ὄρχεις] Quia Eunuchus Phavorinus (Vid. Eὐν. No. 7.) & ejus orationes molles, ut supra visum est: plurimi in eam rem joci jacti sunt & ab aliis. Vid. *Philostr.* p. 541. & Nostrum Eὐν. c. 7. *M. du S.*

78. Αὐτοῦ] P. L. & Ed. *J.* Reliquae αὐτῷ, nisi quod *Bz.* αὐτῷ fecit. *M. du S.*

81. Αὐτὸς πώγωνα οὐκ ἔχων] Ἀγησίας γὰρ τοῦ προσώπου ἓν ὑφάσμασιν εἶχεν, inquit de eo *Philostratus* de vit. Soph. L. I. VIII. 1. p. 489. *M. du S.*

83. Σιδωνίου] Quis ille sophista fuerit, nescio; certe apud *Philostratum* frustra quaesivi. *M. du S.*

89. Ἐπὶ τὴν Ποικίλην] Angl. ἐπὶ τῇ ποικίλῃ. *J. B.* Ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ] A. P. & L. unde etiam reliqua aliter interpungenda esse discimus. Reliqui ἐπὶ τὴν Ποικίλην. *M. du S.*

λῇ, σιωπήσομαι· ἀναστὰς οὖν ἐκ μέσων τῶν ἀκροωμένων ἔτος, ἔφη, προσιπὼν τὸ ὄνομα, καλεῖ σε Πυθαγόρας.

Πύθωνος δέ τινος τῶν ἐν Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων, νεανίσκου ὡραίου, ἐρεχελῆντος αὐτὸν, καὶ προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικὸν, καὶ κελεύοντος εἰπεῖν τὴν συλλογισμοῦ τοῦ λύσιν, Ἕν, ἔφη, οἶδα τέχνον, ὅτι φρενίτη. ἀγανακτήσαντος δὲ ἐκείνου [a] ὅτι τῷ τῆς ἀμφιβολίας σκώμματι, καὶ συναπειλήσαντος· Αὐτίκα σοι μάλα τὸν ἄνδρα ὑποδείξω, ὁ δὲ σὺν γέλωτι ἠρώτησε, καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις;

Ἐπεὶ δέ τις ἀθλητὴς καταγελασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι εὐθέτα ὥρᾳ ἀνθεινὴν ἀμπεχόμενος, Ὀλυμπιονίκης ὤν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἔρρυη· οἱ μὲν παρόντες ἠγανάκτουν, ὡς αὐτὸς ἕκαστος τετυπημένος, καὶ ἐδόων ὑποὶ τὸν ἀνθύπατον ἰέναι· ὁ δὲ Δημώναξ, Μηδαμῶς, ἔφη, ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθύπατον, ἀλλ' ὅτι τὸν ἰατρόν.

Ἐπεὶ δέ τις καὶ χρυσοῦν δακτύλιον ὁδῷ βαδίζων εὗρε, γραμμάτιον ἐν ἀγορᾷ προθεὶς, ἠξίου τὸν ἀπολέσαντα, ὅστις εἴη τοῦ δακτυλίου δεσπότης, ἥκειν. καὶ εἰπόντα ὁλκὴν τε καὶ γλυφὴν, ἀποδοῦναι τὸν δακτύλιον.

lebo: surgens igitur ex mediis auditoribus; *Heus tu*, inquit, *nomine illum appellans, vocat te Pythagoras.*

15. Pythonis cujusdam Purpuratorum Macedoniae filio pulchro, irritante illum nugis, & sophisticam interrogationem proponente, ejusque syllogismi solutionem dicere illum jubente, *Unum*, inquit, *puer, novi, te περαίνεσθαι.* Aegre autem ferente illo lusum ex ambiguo, & una minitante, *Statim tibi virum monstrabo!* cum risu interrogavit, *Virum nempe habes?*

16. Cum vero athleta quidam derisus ab illo, quod in florida veste, Olympionices licet, visus esset, caput illius lapide percussisset, & sanguis effluceret: praesentes quidem indignari, quasi unusquisque ipsorum pulsatus esset, clamareque, ad Proconsulem eundum esse: at Demonax, *Nequaquam*, inquit, *viri, ad Proconsulem; sed ad Medicum.*

17. Invenerat aureum anulum incedens per viam, tabellaque in foro proposita postulabat, ut qui perdidisset, dominus anuli, veniret, dictoque pondere illius & gemma,

a Ἐπὶ τῷ] Ἐπὶ τὸ *J.* male. b Τετυπημένος] Et sic *J.* cum *Fl. P. S.* &c.

99. * Τῷ τὸ ἀμφιβ. σκ.] Σημαίνει γὰρ τὸ † περαίνειν ἐπὶ τὸ τοῦ συλλογισμοῦ τέλειον εἶναι, ἴσχυσε συμπέρασμα, καὶ τὸ αἰσχρῶς τινα καταὶ τὰ ἀφροδίσια ἐνεργεῖσθαι, ‡ ἢ στόμα ἐκβάλλειν. *V.*

* Hoc Schol. ad aliena verba relatum in editis, in sedem suam restituit *M. du S.*

† Περαίνειν] Sic restituit idem ex C. quum σημαῖνειν esset in Editis.

‡ Ἢ στόμα] Tria illa posteriora verba deerant in Editis, supplevit ex Cod. collatione, non addens cujus, *M. du S.*

94. Πύθωνος] De hoc nihil apud alios reperio, neque mirum. *M. du S.*

Ibid. Εὐπαρύφων] Iterum infra, §. 41. *M. du S.*

98. Ὅτι περαίνῃ] Legendus Doctissimus *Flor. Christian.* ad εἰρη. Aristoph. *J. B.*

Ibid. Περαίνῃ] Narrantur plures in ea voce joci apud *Diog. Laërt.* Mened. p. m. 65. A. & B. & Arcesi. 104. F. V. *Murct.* Var. Lect. XI. 11. *M. du S.*

Περαίνει] Nescio an habeat Latina lingua voeabulum amphiboliae huic exprimendae aptum, nec vehementer quaerendum putavi: περαίνειν est dialecticum, significatque, ut Latinum *efficere*, concludere aliquid & demonstrare ex sumtis quibusdam. vid. *Kuhn.* ad *Diog. Laërt.* 7, 45. & quem laudat *Sextum Empir. Math.* 8, 436. Inde est ἀπέραντος λόγος, qui non recte concludit, ap. eundem Sextum Math. 8, 429. & 10, 96. Sed περαίνειν etiam obscoenum est, ut *confici* Latinorum. Vid. *Diog. Laërt.* 2, 127. & 4, 34. *J. M. G.*

3. Καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις] Vertitur: *Etenim virumne habes?* pro: *Et sane virum habes:* hanc vim habet τὸ καὶ γάρ. *M. V. le Croze.*

Ibid. Ἄνδρα ἔχεις] Dixi ad illud Petron. *quaque virum quaerunt.* *J. B.*

5. Ἐδῶκα — ἀνθεινὴν] Innuit hisce Lucianus, solis Ludorum victoribus id concessum. Vid. quae supra ad Νεκρ. c. 8. a me sunt annotata. *M. du S.*

20. Δακτύλιον] De hac dictione alibi. *J. B.*

Δακ-

ma; & imagine; eum reciperet. Venit adoleſcentulus formoſus, ſe perdidiſſe dicens. Cum vero ſani nihil diceret, *Abi*, *puer*, inquit, *& tuum ipſius annulum ſerva: hunc quidem non perdidiſti!*

18. De Romano Senatu aliquis Athenis filium ipſi ſuum oſtendens formoſum valde, ſed effeminatum fractumque, *Salutate*, inquit, *filius hic meus.* Et Demonax, *Pulcher*, inquit, *& te dignus, & matris ſimilis.*

19. Cynicum illum in urſi pelle philoſophantem, non Onoratum, quod illi nomen erat, ſed Arceſilaum vocari volebat.

20. Interrogante quodam, *Quis ipſi finis felicitatis videretur? Solum felicem*, ait, *liberum:* illo vero dicente, *multos liberos eſſe; At ego*, inquit, *illum puto, qui neque ſperet quidquam, neque metuat.* Ille, *Et quomodo quis illud poſſit? Omnes enim ut plurimum hiſce rebus ſervimus. Quin ſi perſpicies*, inquit, *res hominum, deprehendes, il-*

αὐτῦ, ᾗ λίθον, ᾗ τύπον, ἀπολαμβάνειν ἦκεν ἂν τις μειρακίσκον ὡραῖον, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέγων· ἐπεὶ δὲ ὑδὲν ὑγιὲς ἔλεγεν, Ἄπιθι, ἔφη, ὦ παῖ, ᾗ σαυτῦ δακτύλιον φύλαττε, τῦτον γὰρ οὐκ ἀπολώλεκας.

Τῶν δὲ ἀπὸ τῆ Ῥωμαίων βυλῆς τις Ἀθήνησιν υἱὸν αὐτῷ δείξας πάνυ ὡραῖον, θηλυδρίαν δὲ ᾗ ἀγεχελασμῶον, Προσαγορεύει σε, ἔφη, ὁ ἐμὸς υἱὸς ὑτοσί· καὶ ὁ Δημώναξ, Καλὸς, ἔφη, ᾗ σῦ ἄξιος, ᾗ τῇ μητρὶ ὅμοιος.

Τὸν δὲ Κυνικὸν, ἐν ἄρκτῳ δέρματι φιλοσοφῦντα, ὐκ Ὀνώραλον, ὅσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἠξίου.

Ἐρωτήσαντός τινος τίς αὐτῷ ὅρος εὐδαιμονίας εἶναι δοκεῖ, μόνον εὐδαίμονα, ἔφη, τὸν ἐλεύθερον· ἐκεῖνο δὲ φήσαντος, πολλὺς ἐλευθέρους εἶναι, Ἀλλ' ἐκεῖνον νομίζω, τὸν μήτε ἐλπίζοντά τι, μήτε δεδιότα. Ὁ δὲ, Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, τῦτό τις δύναιτο; ἅπαντες γὰρ ὡς τὸ πολὺ τύτοις δεδουλώμεθα. Καὶ μὴν, ἔφη, εἰ καταναοήσεις τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, εὑρήσεις ἂν αὐτὰ ὄντα ἐλπίδος,

c Ῥωμαίων] Ῥωμαίου male *F.* d Ὡραῖον] Ὡραῖον male *F.* e Θηλυδρίαν] Θηλυδρ. male *B2.* f Ὀνώραλον] Ὀνώρατον *B2.* ſola. g Ἀρκεσίλαον] Ἀρκησίλαον male *P.* ſola.

20. Δακτύλιον φύλαττε] Εἰς τ ἀφιλόπονον ἀκόλουθον ᾗ γὰρ δακτύλιος λέγει ἑ αὐτός. *V.*

Δακτύλιον] Notae *Bourdelotianae* adſcripſerat *M. V. la Croze.* Semper alibi. *Voila bien des* alibi *forains.* Indicat Vir Cl. idem quod Cl. *Hemſterh.* T. I. ad *Nigrin.* ait: *Bourdelotio* ſolemne eſſe tractationem eorum quae neſcit, alio remittere. *J. F. R.*

29. Ὀνώρατον] Latinum nomen eſſe certum eſt; aſpirare tamen noluimus, ut ſcripturam veterem, qualem in libris reperi, repraeſentarem. Niſi forte conjectura Editoris *B2.* uti malis, qui Ὀνώρατον fecit. *M. du S.*

Οὐκ Ὀνώρατον] An fuit ὐχ Ὀνωράτου, Latinum nomen, *Honoratum?* *J. M. G.*

30. Ἀρκεσίλαον] Ridet hoc nomine pellem urſinam, quam ille geſtabat; nec illa opus eſt muratione, quam Ed. *P* excogitavit. Certe ſic iocus peribit, quo ad Philoſophum celebrem inter Academicos etiam reſpicitur, de quo *Diog. Laërt.* IV. p. 103. *M. du S.*

Ἀλλ' Ἀρκεσίλαον] Frigida, niſi quid me fugit, ad primam ſyllabam nominis cum ἄρκτῳ convenientem allusio. Sed ſunt pluſcula ex hoc genere, quo delectabantur non Graeculi modo, ſed Graeci, & ipſe Socrates. Certe in Cratylo multa ſunt frigidiora etiam. *J. M. G.*

Ἀρκεσίλαον] Ablancurtius: *Arceſilas* vel *Artheſilas*; nam ἄρκτος ſignificat *Urſum.* Et ſic ſupra in *Alex.* vidimus ἀρκτῖος & ἀρκτῖος. Quare ſi *Pariſ.* Edit. hic Ἀρκτεσίλαον pro ſuo Ἀρκτησίλαον dediſſet, non video cur jocus periiſſet. Ἀρκεσίλαος apud *Diog. Laërt.* ſine τ. compluribus locis ſcribitur. *Perſius* vero Sat. III. 79. *Arceſilas.* At in nomine ficto quis dixerit praeſtetiſſe Ἀρκτισ— non Ἀρκισ—? *J. F. R.*

35. Μήτε ἐλπίζοντα, μήτε δεδιότα] Conf. ſupra, *Alex.* c. 8. *M. du S.*

45. Οὐ

δῶ, ἅτε φόβου ἄξια, θαυμαζόντων πάντως καὶ τῶν ἀπαρῶν, καὶ τῶν ἡδέων.

Περεγρίνῃ δὲ τῷ Πρωτέως ἐπιτιμῶντι αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιζε, καὶ λέγοντι, Δημώναξ ὦ κυνᾶς, ἀπεκρίνατο· Περεγρῖνε, οὐκ ἀνθρωπίζεις.

Καὶ μὴν καὶ φυσικόν τινα περὶ τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον, ἀναστήσας, καὶ ἐπὶ φρέαρ ἀγαγὼν, καὶ δείξας αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι σκιὰν, ἤρετο, Τοιούτους ἄρα τοὺς ἀντιπόδας εἶναι λέγεις;

Ἀλλὰ καὶ μάγου τινὸς εἶναι λέγοντος, καὶ ἐπῳδὰς ἔχειν ἰσχυρὰς, ὡς ὑπ' αὐτῆς ἅπαντας ἀναπείθειν, καὶ παρέχειν αὐτῷ ὁπόσα βούλοιτο, Μὴ θαύμαζε, ἔφη, καὶ γὰρ αὐτὸς ὁμότεχνός εἰμί σοι, καὶ εἰ βούλει, ἔπεσθαι πρὸς τὴν ἀγοράν, καὶ ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπῳδῆς, καὶ μικρῷ τῷ φαρμάκῳ πείθοντα αὐτὴν δοῦναί μοι τὴν ἄρτον· ἀνιοῦσαν τὸ νόμισμα, ὡς τὰ ἴσα τῇ ἐπῳδῇ δυνάμενον.

Ἐπεὶ δὲ Ἡρῴδης ὁ πάνυ, ἐπένθει τὸν Πολυδεύκη πρὸ ὥρας ἀποθανόντα, καὶ ἤλασε ἅρμα ζεύγνυσθαι αὐτῷ, καὶ ἵππους παρίστασθαι ὡς ἀναβησομένῳ, καὶ δεῖπνον παρα-

las neque spe neque metu dignas, cum desinant omnino molesta pariter & jucunda.

21. Peregrino illo Proteo increpante, quod multum rideret, atque alluderet hominibus, ac dicente, *Demonax non agis canem* (Cynicum) respondit, *Peregrine, non agis hominem!*

22. Verum Physicum quendam, de antipodibus disputantem, excitavit, & ad puteum deducto ostendit in aqua umbram, interrogans: *Tales igitur ais esse Antipodas?*

23. Cum aliquis magum se esse diceret, & carmina habere potentissima, quibus persuadere posset omnibus, ut praeberent sibi quaecunque vellet: *Noli admirari*, inquit; *Nam & ego artis tuae sum: & si vis, sequere ad panum venditricem, & videbis, uno me carmine, & pauxillo veneno, inducere illam ut panem mihi det*, nummum indicans, cujus eadem quae carminis vis esset.

24. Cum Herodes ille celeberrimus Pollucem suum lugeret ante pubertatem defunctum, juberetque currum illi jungi, & equos adstare tanquam conscensuro, & coenam

a Αὐτῷ] Sic *H.* 1. 2. *J. S.* Αὐτοῦ *P.* b Θαύμαζε] Sic habere Edd. omnes notavit *M. du S.* c Παρίστασθαι] Παρίστασθαι male *J.* sola.

45. Οὐ κυνᾶς] Deleo frigidam illam, immo absurdam interrogationis notam, quae libros ferme omnes infidet, & versionem ipsam postremam foedarat. *M. du S.*

Οὐ κυνᾶς] Haec ante sic male interpuncta legebantur: ὦ κυνᾶς; —— οὐκ ἀνθρωπίζεις; &c. *J. F. R.*

47. Καὶ μὴν & Φυσ. τ. π. τ. ἀντιπόδων διαλεγόμενον] *Tzetzes* in Chiliadibus. *AE. M.* Notavit idem *Gujetus*. *J. F. R.*

Ibid. Περὶ τ. ἀντιπόδων] Ridet itaque eorum sententiam, qui . . . uti & Εὐχ. c. 44. Riserunt etiam Patres multi (vid. *Rittersh.* p. 45.) unde hoc saltem discere licet, cavendum viris bonis, ne dum quae non intelligunt, vituperant, risum & jocum peritioribus praebeant. *M. du S.*

48. Ἀναστήσας] H. e. postquam excitasset (Physicum illum) non vero *surgens*, ut habebat versio. *L. Bos.*

55. Θαυμάζω] In omnibus θαύμαζε, legitur; quo quid absurdius dici potest? Nisi forsan θαύμαζε γε a prima manu fuerit. *M. du S.*

Θαύμαζε] Θαυμάζω voluisse legere *Solanum*, ex ejus nota video; licet ipsum contextum non mutaverit; sed quia deinde rectius conjicit, etiam θαύμαζε legi posse, ideo vulgatam intactam reliqui. *J. F. R.*

61. Ἡρῴδης] *Atticus*. Hujus Herodis *Gellius*, *Spartianus*, *Pausan.* & alii meminere, & *Philostrat.* in Sophist. *G. C.*

Ἡρῴδης] Notissimus hic ex *Philostrato*, *Gellio* & aliis. *M. du S.*

Ibid. Πολυδεύκη] Atqui *J. Pollux* Onomastici auctor annos vixerat LVIII. teste *Philostrato* in ejus vita. p. 593. & *Suida*. Cumque *epithalamium* Commodo, Crispinam ducenti scripsisse tradatur a *Suida*, post an. Chr. 178. mortuum oportet statuamus (v. *Dio* LXXI. p. 814. & *Capitol.* Marco p. 134. A.) Immo *Philostratus* ad Commodi ipsius imperium deducit, cum tradit eum suggestu Athenis ab eo donatum: *Soph.* p. 593. Verissimum igitur est, quod a Doctissimo Philostrati interprete acute observatum esse video, alium, *Pollucem* intelligi, eumque aut servum, aut libertum He-

nam parari, accedens, *A Polluce*, inquit, *adfero tibi epistolam.* Delectato autem illo, atque putante, pro communi reliquorum ratione, & ipsum suo subservire morbo, dicenteque: *Quid ergo, Demonax, Pollux postulat? Accusat te*, inquit, *quod non jam ad ipsum abeas.*

25. Idem lugenti filium, & in tenebris se concludenti, accedens dixit, *Magum se esse, & posse ipsi evocare filii umbram, modo sibi tres quosdam homines nominaret, qui neminem unquam luxerint.* Multum autem illo dubitante & haerente; neque enim habebat, opinor, quem talem nominaret, *Tum tu*, inquit, *ridicule, solum te intolerabilia pati arbitraris, cum tamen expertem luctus videas neminem?*

26. Etiam illos risu solebat excipere, qui in congressibus uterentur antiquatis omnino peregrinisque nominibus. Uni ergo interrogato a se aliquid, & supra modum Attice respondenti, *Equidem te jam nunc*, inquit, *interrogavi: at tu mihi tanquam sub Agamemnone respondes.*

27. Dicente sodalium quodam, *Abeamus, Demonax, in Aesculapii, & oremus*

65 σκευάζεσθαι, προσελθὼν, φησὶ Πολυδεύκης, ἔφη, κομίζω σοί τινα ἐπιστολήν. ἡδέντος δὲ ἐκείνου, καὶ οἰηθέντος ὅτι καὶ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συντρέχει τῷ πάθει αὐτῷ, καὶ εἰπόντος· Τί οὖν, ὦ Δημώναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ; Αἰτιᾶταί σε, ἔφη, ὅτι μὴ ἤδη πρὸς αὐτὸν ἄπει.

d Ὁ δ' αὐτὸς υἱὸν πενθοῦντι, καὶ ἐν σκότῳ ἑαυτὸν καθειρξαντι, προσελθὼν ἔλεγε, μάγος τε εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τοῦ παιδὸς τὸ εἴδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινας ἀνθρώπους ὀνομάσειε, μηδένα πώποτε πεπενθηκότας. ἀπιπολὺ δὲ ἐκείνου ἐνδοιάσαντος, καὶ ἀποροῦντος, ἐπεὶ γοῦν εἴχέ τινα, οἶμαι, εἰπεῖν τοιοῦτον, εἶτ' ἔφη, Ὦ γελοῖε, μόνον ἀφόρητα πάσχειν νομίζεις, μηδένα ὁρῶν πένθους ἄμοιρον;

Καὶ μὴν καὶ ἐκείνων καταγελᾶν ἠξίου, τῶν ἐν ταῖς ὁμιλίαις πάνυ ἀρχαίοις καὶ ξένοις ὀνόμασι χρωμένων. ἐνί γοῦν ἐρωτηθέντι ὑπ' αὐτοῦ λόγον τινὰ, καὶ σφόδρα Ἀττικῶς ἀποκριθέντι, Ἐγὼ μὲν σέ, ἔφη, ὦ ἑταῖρε, νῦν ἠρώτησα, σὺ δέ μοι ὡς ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀποκρίνῃ.

Εἰπόντος δέ τινος τῶν ἑταίρων, Ἀπίωμεν Δημώναξ εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον, καὶ προσευξώ-

d Ὁ δ' αὐτὸς] Constans Edd. lectio.

Herodis, ut vult ad p. 558. aut certe *alumnum* discipulumve, cum inter τροφίμους, quos impense amaverat, ibi recenseatur. De luctu ejus vide omnino *Philostratum* in voce *Herod.* p. 558. ubi & statuas vemantis posuisse ait, quod huc facere existimo. *M. du S.*

63. Ὄχημα . . . ὡς ἀναβ.] Locum hunc mire illustrat *Philostrati* locus p. 558. ubi de hoc ipso *Polluce* cum Achille & Memnone, quos impense Herodes amaverat, verba faciens, scribit: εἰκόνας γοῦν ἀνατίθει σφῶν θηράντων, καὶ τεθηραότων, καὶ θηρασόντων. τὰς μὲν ἐν ἅρμασι, τὰς δ' ἐπ' ἀσπίδος, τὰς δὲ πρὸς πυγμῆς, τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς πλατάνων, ἐν ἀφαῖς, ἄλλας ἐν ἁφαῖς τῷ ἀφειδῶντος, ἢ κυνάγοντος. *M. du S.*

Ibid. Συζυγοῦς αὐτῷ] An Πολυδεύκους? *F. G.*

64. Δεῖσθαι παρασκ.] Idem aliis verbis infra §. 33. ὡς ζῶντας ἰσιᾶν. Sed in *Act. Apost.* X. 10. καὶ ἤθελε γεύσασθαι· παρασκευαζόντων δὲ ἐκείνων, ἐκστῆναι ἐπ' αὐτὸν Ad quae verba Rev. *Jac. Elsn.* hoc Luciani aliudque ex *Catapl.* aliisque adfert, qui probet προσευξώμενος esse *parare quid in prandium.* *J. F. R.*

72. Ὁ δ' αὐτὸς] *Vorstius* τῷ δ' αὐτῷ; sed frustra, cum constet Herodi filium unicum fuisse, quem superstitem reliquit. Vid. *Philostr.* p. 558. De eodem credo *A. Gellium* loqui XIX. 12. *M. du S.*

Ibid. Υἱὸν πενθ.] *Philostratus* tradit, unicum ei fuisse filium, qui patri superstes fuit, p. 558. Sed idem de *Polluce* aliisque duobus ita loquitur, quasi ab eo fuerint adoptati, cum ait: ὡς ἴσα γνησίοις ἐπόθουν. Ego itaque horum unum hic intelligendum existimo. *Philostratus* autem, qui aliorum dicta eam in rem memoriae mandavit, Demonactis nullibi meminit. *M. du S.*

75. Τρεῖς . . . .] Vide *Juliani* Imperatoris Epist. XXXVII. ubi similem habes de Dario & Democrito narrationem. *M. du S.*

89. Ἀσκληπιεῖον] Vide Ἔρμ. c. 37. & *Suid.* *M. du S.*

εὐξώμεθα ὑπὲρ τῦ υἱῦ. Πάνυ, ἔφη, κωφὸν γῆ τ' Ἀσκληπιὸν, εἰ μὴ δύναῖ καὶ τεῦθεν ἡμῶν εὐχομένων ἀκύειν.

pro filio, Utique, inquit, surdum judicas Aesculapium, si non potest hinc etiam orantes audire.

Ἰδὼν δέ ποτε δύο τινὰς φιλοσόφους κομιδῆ [a] ἀπαιδεύτους ἐν ζητήσει ἐρίζοντας, καὶ τὸ μὲν ἄτοπα ἐρωτῶντα, τὸ δὲ οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον· Οὐ δοκεῖ ὑμῖν, ὦ φίλοι, ἔφη, ὁ μὲν ἕτερος τούτων τράγον ἀμέλγειν, ὁ δὲ αὐτῷ κόσκινον ὑποτιθέναι;

28. Videns aliquando duos quosdam philosophos omnino indoctos in disputatione contendere, & alterum quidem absurda objicere, alterum nihil quod ad rem faceret respondere, *Nonne videtur vobis*, inquit, *amici, alter horum mulgere hircum, alter cribrum ei supponere?*

Ἀγαθοκλέους δὲ τῦ Περιπατητικῦ μέγα φρονῦντος, ὅτι μόνος αὐτός ἐστι καὶ πρῶτος τῶν Διαλεκτικῶν, ἔφη, Καὶ μὴν, ὦ Ἀγαθόκλεις, εἰ μὲν πρῶτος, οὐ μόνος, εἰ δὲ μόνος, οὐ πρῶτος.

29. Agathocle Peripatetico gloriante, *solum se & primum dialecticorum, Quin tu*, inquit, *Agathocles, si quidem primus, non solus: si vero solus, non primus.*

Κεθήγου δὲ τῦ ὑπάτου, ὁπότε ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπῄει πρεσβεύσων τῷ πατρὶ, πολλὰ καταγέλαστα καὶ λέγοντος καὶ ποιῦντος, ἐπειδή τις ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα ἔλεγεν, αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη [b] ὁ Δημώναξ, οὐδὲ μέγα.

30. Cethego Consulari, cum per Graeciam in Asiam pergeret legatus patri futurus, ridicula multa & dicente & faciente; atque sodalium ipsius uno, qui ista videret, dicente: *magnum eum purgamentum esse*; *Medius fidius*, inquit Demonax, *ne magnum quidem.*

31. Apol-

a Ἀπαιδεύτους] Ita Edd. omnes. b Ὁ Δημ.] Sic *Jens.* & B2. Ὦ Δημ. Edd. cett. male.

94. Ἀπαιδεύτους] Forsan ἀπαιδεύτως. *M. du S.*

99. Ἀγαθοκλέους] Peripateticus hic, de quo nihil invenio. Alium Agathoclem, Stoicum alibi memorat Ἰκαρ. c. 16. Cynicum alium Τοξ. c. 12. & f. Alium medicum Καλαπλ. c. 6. *M. du S.*

5. Κεθήγου δὲ τῦ ὑπατ.] Anno Chr. CLXXII. Cethegum Consulem invenio. *M. du S.*

6. Πρισβ. τῷ πατρὶ] An & apud alios hoc sensu inveniatur, dubito, Graecos scilicet, nam Romanis familiare est. *M. du S.*

8. Ἐπειδή τις ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα, ἔλεγεν αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Δημώναξ, οὐδὲ μέγα.] Sic legendum. Vulgo ὦ Δημώναξ· male; ipse id dixit Demonax. Scilicet enarrat Lucianus multa, quae Demonax vario tempore, tempestive de quibusdam vel hominibus vel rebus dixerit responderitve: inter alia etiam hoc; nimirum cum Cethegus quidam consularis multa ridicula & diceret & faceret, ac aliquis sociorum magnum eum esse scelus diceret, ajebat Demonax, *Ne magnum quidem*, scilicet eum esse scelus. *J. J.*

10. Ὁ Δημώναξ] Sic B2. recte. Reliqui Libri ὦ, prave. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲ μέγα] Illud οὐδὲ μέγα vide apud *Diog. Laërt.* 148. C. *nihil mirum.* Et apud ipsum Nostrum Φιλοψ. c. 16. οὐ μέγα. Θαῦμα scilicet, vel simile quid subintelligitur. Hoc autem dicto haud dubie patrem hujus petit; quasi diceret; nec mirum est, tali patre ortum tam stultum esse filium. *M. du S.*

14. Μετάκειμαι] *Capitolinus* in Antonino Pio c. X. *Cujus avaritiam etiam in mercedibus notavit.* (vide *Casauboni* ad eum locum notas.) Hinc est quod *eum* hic Demonax *cum agmine suo aureum vellus petere ait*; joco duplici, alludit enim etiam ad alium Apollonium, cujus Argonautica nota. *M. du S.*

Ibid. Ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνοδεύω] Interpr. *ut regis esset praceptor.* Pro *regis* potius repone, *Imperatoris.* Imperatores autem Romanos Graecis scriptoribus βασιλεῖς appellari, res est nota. Infra pag. seq. recte haec verba transtulit, ὁ βασιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν. *Imperator me Romanorum civitate donavit.* *H. V.*

15. Προσίρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ] Jocus est in voce *Argonauta.* Nam Apollonium & ejus discipulos insimulabat avaritiae, utpote qui Romam cum magistro ad Imperatorem ibant, ut divites ibi fierent, sicut Argonautae ad vellus aureum, de qua expeditione extat egregium poëma omnibus notum Apollonii alterius, ad quod alludit. *J. P. a G.*

16. Ἀπολλώνιος . .] Alludit ad alium Apollonium, cujus *Argonautica* hodieque exstant. *M. du S.*

Ἀπολλώνιος ὁ οἱ Ἀργοναῦται] Dubitat *Crefollius.* Thea-

31. Apollonium aliquando Philoſophum cum videret multis cum diſcipulis exeuntem, ibat autem arceſſitus, ut inſtitutionis cauſſa cum Imperatore eſſet: *Accedit*, inquit, *Apollonius, cum ſuis Argonautis.*

Καὶ Ἀπολλώνιον δέ ποτε τὸν φιλόσοφον ἰδὼν μετὰ πολλῶν τῶν μαθητῶν ἐξελαύνοντα, ἤδη δὲ ἀπήει μετάπεμπτος, ὡς ὅτι παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος. Προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ.

32. Interrogante alio, *Utrum immortalis illi videatur anima? Immortalis*, inquit, *ſed ut omnia.*

Ἄλλου δέ ποτε ἐρομένου, εἰ ἀθάνατος αὐτῷ ἡ ψυχὴ δοκεῖ εἶναι; Ἀθάνατος, ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα.

33. *De Herode dicebat, verum dicere Platonem, non unam nos animam habere. Neque enim ejusdem eſſe animae, Regillam & Pollucem* (mortuos) *ut viventes convivio excipere, & talia declamare.*

Περὶ μέντοι Ἡρώδου ἔλεγεν ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα φάμενον οὐ μίαν ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν, εἰ γοῦν εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς, [c] Ῥηγίλλαν καὶ Πολυδεύκη ὡς ζῶντας ἑστιᾶν, καὶ τὰ τοιαῦτα μελετᾶν.

34. Auſus eſt aliquando publice interrogare Athenienſes, audita illa denuntiatione, *Propter quam cauſſam excludant ſacris Barbaros, idque, cum conſtituerit illis initia Eumolpus, Barbarus e Thracia?*

Ἐτόλμησε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίους ἐρωτῆσαι δημοσίᾳ, τὸν προρρήσεως ἀκούσας, διά τινα αἰτίαν ἀποκλείουσι τοὺς βαρβάρους, καὶ ταῦτα, τοῦ τελετὰς αὐτοῖς καταστησαμένου Εὐμόλπου, βαρβάρου καὶ Θρᾳκὸς ὄντος.

Ἐπεὶ

c Ῥηγιλλαν] Ut *Marcil.* voluit, edidi. Ῥηγίλλαν Edd. priores.

Theatro Rhett. 4, 11. extr. utrum hoc laudis cauſa dixerit Demonax, tanquam florem Graeciae, an exprobrandae pigritiae, ut Latinus poëta: *Non nautas puto vos, ſed Argonautas* (Martial. 3, 67.) ſed mihi ſimpliciter reſpicere videtur ad ſtuporem Imperatoris, *oviculae*, & avaritiam inhiantium aureo ipſius velleri philoſophorum &c. Tanto autem facilius hoc in mentem venire illi poterat, quod *Apollonii* Argonautica nota ſunt. *J.M.G.*

19. Ἀλλ' ὡς πάντα] Ut enim nihil fit in philoſophia iſta, ita nihil perit. *Hippocr.* de Diaeta 1, 5, 13. Heraclitica ratione, Ἀπόλλυ μὲ ὑδὼρ ἀπάντων χρημάτων, ὑδὼρ γίνεται, ὅ, τι μὲν ὃ πρόσθεν ἦν. ξυμμισγόμενα δὲ ὃ ἀλλοιοῦται κ. τ. λ. *J.M.G.*

22. Ῥηγίλλαν, καὶ Πολυδεύκη] Ῥηγιλλαν ὃ Π. *Th.M.*

Ῥηγίλλαν] Recte vidit *Marcilius* in his verbis εἰ γοῦν εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς Ῥηγίλλαν ὃ Πολυδεύκη, legendum eſſe Ῥηγίλλαν. Regilaum enim nemo novit, nemo illius mentionem fecit. Regilla vero fuit uxor Herodis Sophiſtae, uti conſtat ex Philoſtrato, & inſcriptione antiqua, quam illuſtravit Cl. *Salmaſius.* *J.G.G.*

Ῥηγίλλαν] De Herode & Rhegilla uxore fuſe *Salmaſius* ad Rhegillae inſcriptionem ab eo editam. Herodem *Attici* a Graecis dictum ex *Philoſtrato* obſervat, quem Romani Herodem *Atticum* vocabant, ut in *Torquato & Attico Coſſ.* p. 90. Duas filias amiſit ex IV. liberis (Inſcr.) Apud *Philoſtr.* p. 558. leguntur tantum *tres.* Praegnantem mortuam cum foetu, poſt mortem unius filiae, conjicit *Salmaſ.* p. 96. vid. *Salmaſ.* ad Spartian. p. 77. *Sponii* Miſcel. p. 321—7. Non ante annum Chr. CLX. obiiſſe conſtat. Vid. *Joh. Maſſ.* Exc. ined. ad Pauſan. Theatrum ei exſtruxit, de quo *Philoſtratus* in vita ejus p. m. 551. ipſe Herodes ſe ὑπερτυθῆσαι ἀποθανοῦσαι, ait ibid. 556. & paulo poſt; παρὼν αὐτῷ πομπῆς ἀξιωθῆναι τὸ πένθος. Inſcriptiones has Herodis iterum prodiiſſe audio Londini A. 1722. cum ſelectis Caſauboni & Salmaſii notis, novisque Editoris Mettarii, inter Miſcellanea Graecorum aliquot ſcriptorum carmina. *M.du S.*

23. Πολυδ.] Vide ſupra ad cap. 24. *M.du S.*

Ibid. Ἑστιᾶν.] Heroibus id quotannis publice fiebat. Vid. *Maxp.* c. 21. *Thucyd.* III. p. 58. 2. V.c. 11. VII. c. 11. *Plut.* in Timol. 464. 2. & *Plat.* 353. 2. Privatis etiam licuiſſe, ſi cui tantae ſuppeterent facultates, ſuis parentare ad eundem modum, probabile eſt. Quae autem filii parentibus mortuis praeſtare legibus Atticis tenebantur, ſemel fieri ſatis erat. Vid. *Potter.* 164. 2. Orationem tamen funebrem quotannis iteratam idem opinatur 247. De inferiis iſtis vid. *Ἐπιστ.* c. 22. *M.du S.*

26. Προρρήσεως] Ergo integra ea non eſt, quam habemus. *Ἀλεξ.* c. 38. *M.du S.*

29. Εὐμόλπου] Dico alibi. *J.B.*

Εὐμόλπου] Inſignis ea de re eſt *Euripidis* locus, interpretibus non ſatis intellectus in Rheſo 941. Ibi enim de Athenis agitur, quamvis Cl. *Barneſio* aliter viſum fuerit, qui Thamyrim intelligit. *M.du S.*

Ἐπεὶ δέ ποτε πλεῖν μέλλοντι αὐτῷ ἀφ' χειμῶνος, ἔφη τις τῶν φίλων, Οὐ δέδοικας μὴ ἀναῤῥαπέντος τοῦ σκάφους, οὕτω ἰχθύων καλαβρωθῇς; [a] κἄτα, ἀγνώμων ἂν εἴην, ἔφη, ὀκτῶν οὕτω ἰχθύων καλαδαπανῆσαι, τοσούτους αὐτὸς ἰχθῦς καλαφαγών.

Ῥήτορι δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι, συνεβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι· τῷ δὲ εἰπόντι, Ἀεὶ ἐπ' ἐμαυτοῦ λέγω· Εἰκότως τοίνυν, ἔφη, τοιαῦτα λέγεις, μωρῷ ἀκροατῇ χρώμενος.

Καὶ μάντιν δέ ποτε [b] ἰδὼν δημοσίᾳ ὀβολῷ μισθὸν λαμβάνοντα, Οὐχ ὁρῶ, ἔφη, [c] ἐφ' ὅτῳ τὸν μισθὸν ἀπαιτεῖς· εἰ μὴ γὰρ ὡς ἀλλάξαί τι δυνάμενον τῶν ὀπτεκλωσμένων, ὀλίγον αἰτεῖς, ὁπόσων ἂν αἰτῇς· εἰ δὲ ὡς δέδοκται τῷ θεῷ, πάντα ἔσται, τί σε δύναται ἡ μαντική;

Πρεσβύτην δέ τινα Ῥωμαίῳ εὐσωματοῦντα, καὶ τὸ ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην πρὸς πάταλον ὑποδειξαμένῳ, καὶ ἐρομένῳ, Πῶς σοι Δημώναξ μεμαχῆσθαι ἔδοξα; Καλῶς, ἔφη, ἂν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχῃς.

Καὶ μὴν καὶ πρὸς τὰς ἀπορίας τῶν ἐρωτήσεων, πάνυ εὐστόχως παρεσκεύασο. ἐρομένου γάρ τινος ὑπὲρ χλευασμοῦ, εἰ χιλίας

35. Cum navigaturo per hiemem diceret amicorum aliquis, *Non metuis, ne everso navigio devoreris a piscibus? Tum ingratus fuerim*, inquit, *si gravarer consumi a piscibus, qui ipse multos adeo pisces epulatus sim.*

36. Rhetori cuidam pessime declamanti consuluit exercere se, & meditari. Hoc autem dicente: *Semper apud me dico; Non igitur mirum est*, inquit, *talia te dicere, qui talem adeo auditorem adhibeas.*

37. Divinatorem videns publice accepta mercede divinantem, *Non video*, inquit, *pro qua re mercedem repetas. Si enim, ut qui mutare aliquid possis de fatis, parum nimis exigis, quantumcumque exigas. Sin vero ut decretum Deo est, sic erunt omnia; tua quid prodest divinatio?*

38. Sene quodam Romano, corporis bene curati, armatam ipsi pugnam ad palum ostendente, atque interrogante, *Quomodo tibi, Demonax, pugnasse videor? Praeclare*, inquit, *ligneum si hostem habueris.*

39. Etiam ad difficiles quaestiones acute admodum paratus erat. Per ludibrium enim interrogante quodam, *Si mille mimas ligneorum*

[a] Κἄτα] Deest in *Fl.* Adest in reliqq. Κᾶτα *F.* & *P.* sine puncto subscripto. [b] Ἰδὼν] Sic recte *P.* & *Ba.* Εἰδὼν *F.* & reliqq. male. [c] Ἐφ' ὅτῳ] Ἀνθ' ὅτου Ex. *Fl.* At vulgatam etiam servat *P.*

37. Συνεβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι] Benedictus, *suasit ut exercitationi incumberet.* Opsopœus, *ut frequenti exercitio incumberet.* At quis negare audet sæpius id ab illo factum? Sed præclarus lusus est in Græcis, quæ non tam suadent exercitium vel exercitationem, quam manuarias & corporis, non animi & ingenii probationes. Sic in Amoribus de Callicratide. ἢν δὲ ἐ τῷ σώματι γυμνασικός. Et rursus notabili distinctione, πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐνεβλήσας, ἐκείδιον ἡ διάνοια τὰ ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῆ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθέραις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. *F. G.*

42. Καὶ μάντιν δέ ποτε ἰδών] Scribendum ὦδον quod sequiores depravarunt, cum primae editiones recte habeant. *F. F.*

50. Ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην] Vid. supra Ὀρχ. c. 8. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς πάταλον] Idem voluit *Theophrastus*, si ejus quidem foetus est, cap. Π. ἀψιμυθίας, p. 7 B. quum ait, eum καὶ μακρὰν ἀνδριάντα παίζειν. *M. du S.*

58. Στῆσον — τὸν στρόβον] In Edit. Blancard. *Th. Magistri* τὸν στρόβον male legitur, ubi is sub verbo ἵστημι haec Luciani adfert, ac verbum id recte exponit ζυγοστατῶ. Et hoc sensu ap. LXX. persaepe, ut *Esdr.* VIII. 25. Καὶ ἔστησα αὐτοῖς τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ χρυσίον. Verum apertius 2. *Reg.* XIV. 26. καὶ κειρόμενος αὐτὸν ἔστησε τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἀφ' ἑξακοσίους σίκλους. Alibi plene ἔστησεν ἐν ζυγῷ vel σταθμῷ, ut *Job* XXXI. 6. *Esai.* XLVI. 6. &c. *F. F. R.*

69. Ἰρόδατον] Sotades apud *Stobaeum* idem dixit.

Εἰ ἐ βασιλεὺς πίθηκος, ὡς δηκτὸς ἄκουσον.
Ἂν μακρὰν πτύῃς, φλεγματίῳ (γρ. κρατεῖς) κρατῇ θεοσεβῆ.
Ἂν εὔμματος, ταῦτα πρὸ σοῦ προβάτιον ἔχει.

Vid. *Grotii* Flor. p. 115. *M. du S.*

72. Ἰκὶῳ

rum cremavero, Demonax, quot ibi minae fumi fuerint? Appende, inquit, *cineres; reliquum omne fumus est.*

40. Polybio cuidam indocto plane homini, & vitiose loquenti, cum diceret: *Imperator Romanus me civitate honoravit: Utinam*, inquit, *Graecum te potius quam Romanum feciſſet!*

41. Cum praetextatum aliquem videret, latitudine clavi ſuperbientem, ad aurem illius inclinatus, & prehenſa veſte oſtenſaque, *Hanc quidem*, inquit, *ante te ovis geſtabat, & erat ovis.*

42. In balneo cum ingredi in ferventem aquam cunctaretur, & ut timidum aliquis accuſaret, *Dic mihi*, inquit, *an pro patria ſubiturus eram?*

43. Interrogante quodam, *Quid putas agi apud inferos? Expecta*, inquit, *inde tibi reſcribam.*

44. Admeto cuidam, malo poëtae, cum diceret ſcriptum a ſe epigramma unius verſus, quod teſtamento juſſiſſet ſuae columellae *ſepulcri* inſcribi: ſed quid prohibet ipſum ponere,

Terra cape Admeti nutricium, Deus exiit ipſe!

μνᾶς ξύλων καύσαιμι, ὦ Δημώναξ, πόσαι μναῖ ἂν καπνὸς γένοιτο; Στῆσον, ἔφη, τὴν σποδόν, καὶ τὸ λοιπὸν πᾶν καπνός ἐστι.

Πολυβίῳ δέ τινι, κομιδῇ ἀπαιδεύτῳ ἀνθρώπῳ, καὶ σολοίκῳ, εἰπόντι, Ὁ βασιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν· Εἴθε σε, ἔφη, Ἕλληνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον πεποίηκεν.

Ἰδών δέ τινα τῆς εὐπαρύφου, ὑπὸ τῷ πλάτει δὲ πορφύρας μέγα φρονοῦντα, κύψας αὐτοῦ πρὸς τὸ ὠτίον, καὶ τὴν ἐσθῆτος λαβόμενος, καὶ δείξας, ἔφη, Τοῦτο μέντοι πρὸ σοῦ πρόβατον ἐφόρει, καὶ ἦν πρόβατον.

Ἐπεὶ μέντοι λουόμενος ὤκνησεν εἰς τὸ ὕδωρ ζέον ἐμβῆναι, καὶ ἠτιάσατό τις ὡς ἀποδειλιάσαντα, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ τοῦτο εἶμι ἔμελλον;

Ἐρομένῳ δέ τινος, Ὁποῖα νομίζεις εἶναι τὰ ἐν ᾅδου; Περίμενον, ἔφη, κἀκεῖθέν σοι ἀπαγγελῶ.

Ἀδμήτῳ δέ τινι, ποιητῇ φαύλῳ, λέγοντι γεγραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς κελεύειν ἐπιγραφῆναι αὐτοῦ τῇ στήλῃ, καὶ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου θρέπτειρα, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός·

γε-

62. Τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν] Οὐ γὰρ ἴδιόν * ἔφασκεν αὐτῶν, ὅτι τῇ Ῥωμαίων τετιμημένοι εἶεν πολιτείᾳ, ἐδιαφόρουν γὰρ τοῦτο ἕκαστον ἄλλου, ποῖός τινι συγγράψαιτο αὐτὸν † φρατρία, οὐ πολλῶν φρατριῶν ἐν Ῥωμαίων πολιτείᾳ συγκεκροτημένης· οἷον Ὀυεττίων, Φλαβίων ‡ Αἰμηλίων, καὶ ἄλλων πλειόνων. ἐν γὰρ § καὶ πάσαις ἐπολλογραφήθη εἰς ἅπ. ἀλλ' εἷς ἕκαστος ἐχρῆν εἶναι τῇ Ῥωμαίων συγγράψαιτο πολιτείᾳ. ¶ ἵνα τὸ πλατὺ τῆς ἀορίστου ἀφελαμβάνοιτο καὶ αὐτὸς, ἢ ὅτι Ῥωμαῖον βασιλεὺς ἐποίησέ μιν. τὸ γὰρ αὐτὸ ἐκ τούτου παριδηλοῦτο, ἢ ἐκ αὐτὸς ὁ Δημώναξ ὑπάθλῳ διορθούμενος, ἅμα δὲ ἐκ σκώπτων, ὡς μὴ ** καθαρῶς ἑλληνίζοντα, Ἕλληνα βουλόμενον εἶναι. *V.*

* Οὗτος] In V. erat ἕ, & iterum Schol. 8. quod ego pro ἕκαστος ſtare exiſtimo. Vide illic notam noſtram. *M. du S.*

† Φατρία] ſta hic, & mox quoque φατριῶν Cod. V. Licet φρατρία & φρατριῶν Edit. *Cler.* Et melius cum ρ ſcribitur. *M. du S.* (an ποία —— φρατρία; ut mox πολιτείᾳ. *J. F. R.*)

‡ Αἰμηλίων] Sic dedit *Solanus*, ſine auctoritate, ſed bene; nam Ἀβρηλίων edita; quae tamen non mutaſſem, ſi mea ſolius auctoritate haec edere ſuſcepiſſem. *J. F. R.*

§ Καὶ πάσαις] Aberat καὶ in editis. Addidit *M. du V.*

¶ Ἵνα τὸ πλατὺ —— καὶ αὐτὸς] Corrupta haec ſunt. *M. du S.*

** Καθαρῶς] Sic dedi ex conjectura, καθαρὸς enim habebam edita, nec varietatis quidquam notarat *Solanus* noſter. *J. F. R.*

72. Ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ τοῦτο ἔμελλον] Non inepte ad ſenſum tranſtulit d'*Ablancourt*: *Il ne s'agit pas*, dit-il, *de mourir pour ſa Patrie.* Quaſi diceret; nam, ſi id ageretur, ſatis patientem ac fortem me praebuiſſem, nunc nolo eſſe male fortis. *J. F. R.*

77. Ἀδμήτῳ] Fruſtra hominem usque adeo obſcurum quaeſieris. *M. du S.*

80. Οὐ χεῖρον δὲ ἐκ αὐτὸ εἰπεῖν] *Quod referre non fuerit deterius.* Sic habet verſio. Verum tu Latine potius dicas: *quod referre ab re non fuerit alienum.* Sic *Lucian.* noſter in Dipſad. cap. 6. Et *Ariſtoph.* Equit. p. 290. *H. V.*

γελάσας εἶπεν· Οὕτω καλόν ἐστιν, ὦ Ἄδμητε, τὸ ἐπίγραμμα, ὥστε ἐβουλόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγράφθαι.

ridens dixit: *Adeo pulchrum est, o Admete, epigramma, ut velim illud jam inscriptum esse.*

Ἰδών δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπιπολαίως γίγνεται, ἤρετο, τί τοῦτο, ὦ Δημώναξ; ὁ δὲ μειδιάσας, [a] Χάρων με ἔδακεν, ἔφη.

45. Videns aliquis in cruribus illius, qualia fere solent accidere senibus, rogarat: *Ecquid hoc Demonax? Ille subridens, Cerberus*, inquit, *me momordit.*

Καὶ μήτοι γε Λακεδαιμονίων τινὰ ἰδὼν τῷ αὐτοῦ οἰκέτῃ μαστιγοῦντα, Παύσαι, ἔφη, ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίνων.

46. Lacedaemonium quendam cum vidisset flagellis caedere servum suum, *Desine*, inquit, *parem tibi honore reddere servum tuum.*

Δαναής δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίθηλι, ἔφη, ὡς γοῦν εἶ Δαναή, ἡ Ἀκρισίου θυγάτης.

47. Danaë quaedam litem contra fratrem cum haberet, *In jus ambula*, inquit, *neque enim illa es Danaë Acrisii* (injudicati) *filia.*

Μάλιστα δὲ ἐπολέμει τοῖς ὡς πρὸς ἀλή-

48. Maxime autem impugnabat, qui non

[a] Χάρων] Mallem Κέρβερος. *M. du S.* recte adscripsit.

90. Καὶ Λακεδαιμονίων τινα] Ἐμάσιζον γὰρ ἑαυτοὺς Λάκωνες τελούμενοι, καὶ εἰς τοῦτο * αὐτὸν ἀπεσκώπτει. *V.*

* Αὐτὸν] Conf. Scholion 9. ad verb. προσαχισθῆναι, ubi ταὐτὸν recte & Attice pro τὸ αὐτὸ legitur. Ideoque & hic forsan sic legendum; quia Grammatici ajunt αὐτὸν pro αὐτὸ Attice numquam dici. Sed cum iidem etiam scribant τοῦτον pro τοῦτο numquam dici, ac *Maittaire* de Dialect. p. 37. tamen ex *Pausan.* p. 281. adferat τοῦτον σίλαγος, Grammaticis tuto confidi non posse dixeris. Verum quum unum exemplum in re ejusmodi nihil probet, ego Grammaticos sequar, donec pluria testimonia in contrarium invenero. *J. F. R.*

86. Ἰδών δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ, οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπιπολαίως γίγνεται] Benedictus, *cum vidisset quispiam eum cruribus innixum, prout accidere solet senibus.* Quod tantum abest, ut soleat accidere, ut sit inauditum. Et omnes homines quoque cruribus innituntur. Denique quasi legisset αὐτόν. Longe melior Opsopœus; *cum vidisset quispiam crura ejus tarda & turgida, qualia fere senibus fieri consueverunt.* Poterant ista epitheta secure omitti, quum ex sequentibus videantur intelligi nescio qui livores. *J. G.*

92. Ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον] Uterque interpres *servo tuo similem te.* Cur igitur Lucianus non dixit, ὅμοιον σαυτὸν τῷ δούλῳ? Sed facetissime alludit ad ἀγωγὴν Lacedæmoniam, de qua tum plurimi alii tum I. Meursius in Græcia feriata, & ipse Lucianus de Gymnasiis cap. 38. tom. II. Per quam fiebat, ut idem honor videretur contingere servo, si ab domino verberaretur, qui solebat contingere liberis ac dominis. *J. G.*

Ὁμότιμον] Tum quia ingenuos Lacedaemonii virgis caedere solemne habebant. (Vid. Ἰκαρ. c. 16.) tum quod servile ingenium in servum saeviendo prodebat. *M. du S.*

Ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίνων] Vertebatur: *Desine servo tuo similem te ostendere.* Sed Frater *G. O. Reitz.* bene animadvertit, vertendum: *servum tui similem.* *J. F. R.*

93. Δαναής δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίθηλι, ἔφη, ὡς γοῦν εἶ Δαναὴ Ἀκρισίου θυγάτηρ] Jocus sane frigidus ex nomine Acrisii, quasi Ἀκρισίου ἄνευ κρίσεως. Nisi fortean dixit, non enim es Acrisii filia, intelligi volens, non enim es turri clusa ut Acrisii filia, sed prodire potes. Aut; Procede in publicum litigatura: non enim metus, ne quis tam deformem Jupiter te rapiat. *Th. M.*

94. Κρίθηλι] Vid. *Suid.* v. ἀκρισία, & Δαναή. *M. du S.*

98. Τρίβωνα μὲν ἐν πήρᾳ ἔχοιμι, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὑπήρογκον κυνιδίου] Melius τρίβωνα μὲν ἐν πήρᾳ ἔχοιμι, ἀντὶ δὲ τὴν βακτηρίαν ὑπήρογκον, κυνιδίου, &c. nempe κυνικόν. *Th. M.*

Τρίβωνα μὲν ἐν πήρᾳ ἔχοιμι, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὑπήρογκον κυνιδίου] Hæc, ut leguntur, sunt nive frigidiora, & ne micam quidem salis habent. Sed unius voculæ emendatione patebit facetus salis jocus. Lego igitur ἐπὶ τῇ βακτηρίᾳ, non vero ἀντὶ τῆς βακτηρίας. Jocus est, quod Cynicus ille innixus baculo, quod gestamen erat Cynicorum, contenta voce clamans se esse Antisthenis, Cratetis & Diogenis, & eorum sectæ imitatorem, a Demonacte irrisus est & subsannatus. *Imo* (inquit) *Hyperidis videris esse discipulus.* Ludens in voce Ὑπερίδης, quam ab ὑπερίδω fingit derivari, quod est *innitor*, eo quod innisus erat baculo. Hyperides autem fuit rhetor Athenensis celeberrimus, forte

non vere, ſed oſtentationis cauſſa philoſopharentur. Unum enim videns Cynicum pallium quidem habentem ac peram, pro clava autem piſtillum, clamantem ultra modum, dicentemque ſe Antiſthenis, & Cratetis & Diogenis aemulum, *Noli mentiri*, inquit, *tu enim Hyperidis* (q. d. piſtoris, aut piſtillarii) *diſcipulus es.*

49. Cum multos Athletarum videret male pugnantes, & contra legem certaminis loco pancratii mordentes, *Haud injuria*, inquit, *hodiernos Athletas ſui ſectatores leones appellant.*

50. Lepidum ſane illud quoque ipſius & mordax ſimul ad Proconſulem dictum. Erat is nempe ex eo numero, qui crura ac

Θειαν, ἀλλὰ πρὸς ἐπίδειξιν φιλοσοφοῦσιν. ἕνα γοῦν ἰδὼν Κυνικὸν, τρίβωνα μὲ καὶ πήραν ἔχοντα, [b] ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας, ὑπέρογκον τινα ῥαγότα, καὶ λέγοντα, ὅτι Ἀντισθένους, καὶ Κράτητος, καὶ Διογένους ἐσὶ ζηλωτὴς, Μὴ ψεύδου, ἔφη, σὺ γὰρ Ὑπερίδου μαθητὴς ὢν τυγχάνεις.

Ἐπεὶ μέντοι πολλοὺς τῶν ἀθλητῶν ἑώρα κακομαχοῦντας, καὶ παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας, Οὐκ ἀπεικότως, ἔφη, τοὺς νῦν ἀθλητὰς οἱ παρομαρτοῦντες λέοντας καλοῦσιν.

Ἀστεῖον δὴ κἀκεῖνο αὐτοῦ, καὶ δημοτικὸν ἅμα, τὸ πρὸς τὸν ἀνθύπατον εἰρημένον. ἦν μὲ γὰρ τὰ σκέλη τὰ σιδηρωμένα, καὶ τὸ σῶμα ὅλον

[b] Ἀντὶ] Sic Edd. Ἐπὶ τῇ βακτ. conjicit *Palm.* Ἔτι δὲ τὴν βακτ. *Vorſt.* & *Marcil.* Ἀνὰ melius *Solan.*

3. † Ὑπερίδου μαθ.] Εἰς τὸ ἄμαθδον ἀλλοσύρει ὡς ὑπερείσιον διόμβον. *V.*

† Ὑπερίδου] Hoc Schol. ad alia verba male relatum, duce *Solano* ſedi ſuae reddidi, & eodem monente ex V. ac C. τὸ ἄμαθδον dedi, pro vulgato τὸν ῥάθδον. *J. F. R.*

9. Λέοντας καλοῦσιν] Καὶ γὰρ οἰόθαμοιν τοὺς ἀνδρείους, καὶ λέοντας ἀπεικάζοντες ‡ ὕτως λέγειν, λέων ἐστίν. *V.*

‡ Οὕτως λέγειν] Οὐ λέγει editum ante, ſine ſenſu, ὅτι. eſſe in V. teſtatur idem, quo compendio ſatis commode ſignificari ὕτως λέγειν exiſtimat, jubetque conferri Scholium 5. quare & hic facile monenti parui. *J. F. R.*

te fuit etiam Philoſophus ejus nominis, de quo tamen nihil legi. *J. P. a G.*

99. Ἀντὶ δὲ τ. βακτ.] Ego omnino pro ἀντὶ legendum cenſeo ἀνὰ, quam emendationem confirmabit Scholium. *M. du S.*

Ibid. Ὑπέρογκον κικρωγότα] Eam ſententiam eſſe hujus loci, quam in verſione dedi, certus ſum: hoc eſt, ὕπτιον, *piſtillum* pro clava habuit hic Cyniſcus. τρίπηχυ fuiſſe nonnunquam h. e. *trium cubitorum*, hoc inſtrumentum, docet *Heſiodus* Ἔργ. f. 423. ubi vereor, ut figura antiqua antiquum ὕπτιον cum ſuo ὅλμον recte expreſſerit: quam alioquin machinationem in hodierno civium ſuorum Hungarorum uſu eſſe, docuit me Collega optimus *J. A. Segnerus.* Nempe ὕπτιον ſimplex lignum eſt, longum, teres, capitatum, coni certe formam habens &c. Ut μοχλὸς vectis, κόμθος ſcopae, ſic ὕπτιον, *piſtillus*, ſimplicia ligna ſunto magica arte animata apud Noſtrum in Philopſeude. Et qui proverbium fecerunt, quo utitur auctor περὶ ἀρμοσίας S. 119. κοσμούμενον ὕπτιον, ſimplex ſine dubio lignum, non machinam illam compoſitam, intellexit. Quare piſtillum ſine dubio geſtavit hic alter Diogenes. Sed de hoc ambigo, pepereritne ὕπτιον illud τὸ ὑπέρογκον, quod plane huc non pertinet; an ab eo, ut fit, hauſtum devoratumque ſit. Nam utrumque Luciano dignum, ἔχοντα ἀντὶ βακτηρίας ὕπτιον, ὑπέρογκον κικρωγότα, &, ἔχοντα ἀντὶ βακτ. ὕπτιον, κικρωγότα κ. τ. λ. Qui characterem quaſi dictorum Demonactis noſtri, & monetam norit, qui cogitarit; neceſſario deſiderari aliquid, quod pro baculo ſeu clava uſurparit Cyniſcus; qui *Hyperidis* nomen cum ὑπέρῳ comparaverit: ille nobiſcum, puto ſentiet. *J. M. G.*

3. Ὑπερίδου] Hujus nominis Rhetorem fuiſſe notum, de quo *Plut.* in X. Rhet. 456. non me latet. Sed quid is ad rem praeſentem, aut quem alium intelligat, non ſatis aſſequor. Scholiaſta reſtituturus indicat ſine baculo fuiſſe, quod Cynico non conveniebat. Hinc ei alium magiſtrum aſſignat Demonax. Sed cur Hyperidem? An quia conviciator notus? Id vero ſi ex hiſtoria pateat, optimum efficiet Demonactis jocum. *M. du S.*

6. Παρὰ τὸν νόμον, τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας] Eſt in eam rem locus *Philoſtrati* luculentiſſimus in Imag. II. p. 818. οἱ παγκρατιάζοντες, ὦ παῖ, κεκινδυνεύμενα προσχρῶν τῇ πάλῃ δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπλασμῶν τε, οἱ μὴ εἰδεῖεν ἀσφαλεῖς τῷ παλαίοντι, καὶ συμπλοκῶν, ὧν αἷς ἀφεγγέσι χρὴ, οἷον πίπτοντα. δεῖ δὲ αὐτοῖς ἐς τίχνης εἰς τὸ ἄκλοτε ἄλλως ἴσχειν. οἱ δὲ αὐτοὶ ἐς σφυρῶν προσταλαίουσι, καὶ τὴν χεῖρα τρόλοῦσι, προσόντος τοῦ παίειν ἐς ἐναλλάξ· ταυτὶ γὰρ τοῦ παγκρατιάζειν ἔργα, πλὴν τοῦ δάκνειν ἢ ὀρύττειν. *M. du S.*

12. Πιττουμένων τὰ σκέλη] Vid. id ſupra expoſitum, in de *Merced. Cond.* c. 33. *J. F. R.*

ὅλον· Κυνικῆ δέ τινι ἐπὶ λίθον ἀναβάντος, καὶ αὐτὸ τοῦτο καλήσαντος αὐτὸν, καὶ εἰς κινδυνίαν ἐμβάλλοντος, ἀγανακτήσας, καὶ [a] καλασπαδῆναι τὸν Κυνικὸν κελεύσας, ἔμελλεν ἢ ξύλοις συντρίψειν, ἢ καὶ φυγῇ ζημιώσειν· ἀλλ' ὅγε Δημώναξ εὐδαιμονῶν παρητεῖτο συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ, κατὰ τινὰ πάτριον τοῖς Κυνικοῖς παῤῥησίαν θρασυνομένῳ. εἰπόντος δὲ τοῦ ἀνθυπάτου, Νῦν μέν σοι ἀφίημι αὐτὸν, ἂν δὲ ὕστερον τοιοῦτόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιός ἐστι; καὶ ὁ Δημώναξ· Δρωπακιδῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον.

totum corpus vellerent. Cynico autem quodam adscendente in lapidem, atque id ipsum accusante, mollitiemque illius traducente, indignatus, detrahique jubens Cynicum, aut fustibus contundere aut multare exilio parabat. Forte autem superveniens Demonax deprecatus est, veniam illi dari, qui patria quadam Cynicis libertate hoc ausus esset. Dicente vero Proconsule: *Jam quidem illum tibi dimitto, sed si in posterum tale quid ausus fuerit, quid pati dignus est?* Demonax, *Tum dropace illum velli jube*, inquit.

Ἄλλῳ δέ τινι στρατοπέδων ἅμα καὶ ἔθνους τοῦ μεγίστου τὴν ἀρχὴν ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλέως, ἐρομένῳ, πῶς ἄν τις ἄριστα ἄρξῃ; [b] Ἀόργητος, ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲ λαλῶν, πολλὰ δὲ ἀκούων.

51. Alii cuidam, cui legionum & provinciae maximae imperium commissum fuerat ab Imperatore, interroganti, *Quomodo optime imperaret aliquis?* respondit: *Si non irascatur, & loquatur pauca, multa vero audiat.*

Ἐρομένου δέ τινος εἰ καὶ αὐτὸς πλακοῦντας ἐσθίει; Οἴει οὖν, ἔφη, τοῖς μυροῖς τὰς μελίσσας τιθέναι τὰ κηρία;

52. Interrogante quodam, *Num & ipse placentas ederet? Putasne igitur*, inquit, *stultis favos struni ab apibus?*

Πρὸς δὲ τὴν Ποικίλην ἀνδριάντα ἰδὼν τινὸς χεῖρα ἀποκεκομμένον, Ὀψέ ποτε, ἔφη, Ἀθηναίοις εἰκόνι χαλκῇ τετιμῆσθαι τὸν Κυναίγειρον.

53. Ad Poecilen cum vidisset statuam manu truncatam, *Sero tandem*, ait, *statua aenea honoratum ab Athenienses Cynaegirum.*

Καὶ μὴν καὶ Ῥοῦφον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου, ἰδὼν

54. Rufinum Cyprium, dico autem illum claudum, illum de Peripato, videns mul-

[a] Καλασπαδῆναι] Nil mut. *J. H. Fl. P.* [b] Ἀόργητος] Sic Edd. constanter.

24. Δρωπακιδῆναι] Ἀντὶ τοῦ, τὸν αὐτῆς αὐτὸν ἀξίωσε ἀτιμίας, ἧς ἐκεῖνός σοι νῦν ἐπιμέμφεται, τὸν αὐτὸν δὲ τοῦτο πιστοῦσθαι τῷ δρωπακίζεσθαι· ἔστι δὲ ἄμφω, τὸ * τὰς τρίχας τοῦ παντὸς σώματος † μαδᾶν χρίσμασι. *V.*

36. Κυναίγειρον] Τοῦτο γὰρ Κυναίγειρος πέπτωκεν Ἀθηναίοις ἐν τῇ ‡ πρὸς Πέρσας ναυμαχίᾳ, πολέμου πρὸς Πέρσου τοῦ χάριν ἀποκτάς. *V.*

* Τὰς] Τὰς male Edit. *Cler.*
† Μαδᾶν] Μαδᾷν C.

‡ Πρὸς] Ἐς legebatur in editis, mutavit *Salm.* non addens unde habeat: ναυμαχίᾳ vero ego dedi pro edito ναυμαχίᾳ. *J. F. R.*

24. Δρωπακιδῆναι] Dixi ad illud Petronii *Salamandra supercilia tua exussit.* *J. B.*

26. Στρατοπέδων ἔθνους τοῦ μεγίστου] Palam nugatur Benedictus, *castrorum & maximi exercitus*; quod tamen fecit æmulatione Opsopœi, qui *castra & magnum exercitum.* Nam verti debebat *legionum & maxima provinciæ.* Pessima autem est in Græcis distinctio. *J. G.*

27. Ἐκ βασιλέως] Pro ὑπὸ βασ. Conf. *Eunuch.* c. 3. ubi alia exempla dedimus. *J. F. R.*

29. Ἀόργητος] Lege ἀοργήτως. *M. du S.*

36. Κυλικῇ] Erat quidem Athenis statua Cynaegiri, de qua Z. Tp. c. 32. Sed non aenea, ad quod hic alludit. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Κυναίγειρον] Cujus historia notissima ex *Herod. Diodor. Sicul. Valer. Maxim. Suid.* *J. B.*

38. Καὶ μὴν ἐκ Ῥοῦφον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου ἰδὼν ἐπιτολὺ τοῖς Περιπάτοις ἰδιατρίβοντα

multum in illis ambulationibus versantem; *Nihil est*, inquit, *claudo Peripatetico impudentius.*

55. Cum quondam Epictetus non sine reprehensione consuleret illi uxorem ducere, & procreare liberos, *decere enim hoc quoque virum philosophum, ut alium pro se rerum naturae relinquat*, sic respondit, ut planissime illum refutaret, *Da mihi igitur, Epictete, unam filiarum tuarum.*

56. Etiam illud quod ad Aristotelicum Herminum dixit, commemorabile est. Cum observaret pessimum hominem & infinita patrantem mala, Aristotelem autem & decem illius categorias (*praedicamenta*) in ore habentem; *Vere*, ait, *Hermine dignus es decem categoriis* (accusationibus.)

57. Athenienſibus aemulatione quadam Corinthiorum de gladiatorum constituendo spectaculo deliberantibus, progressus inter illos, *Ne prius*, inquit, *o Athenienses, de his in suffragium ite, quam Misericordiae aram sustuleritis.*

58. Cum Olympiam venienti Elienses aeneam statuam decernerent, *Nequaquam*, inquit, *o viri Elienses, hoc facite, ne exprobrare videamini majoribus vestris, qui*

Ὀλίγοις τοῖς Περιπάτοις ἐνδιαλρίβουσα, Οὐδέν ἐστιν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χωλῆς Περιπαλήτικῆς.

Ἐπεὶ δέ ποτε ὁ Ἐπίκλητος ὀπτιμᾶτος ἅμα συνεβούλευεν αὐτῷ ἀγαγέσθαι γυναῖκα, καὶ παιδοποιήσασθαι, τρέπειν γὰρ καὶ τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, ἕτερον ἀνθ' αὑτοῦ καταλιπεῖν τῇ φύσει, ἐλεγχτικώτατα πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο, Οὐκοῦν, ὦ Ἐπίκτητε, δός μοι μίαν τῶν σαυτοῦ θυγατέρων.

Καὶ μὴν καὶ τὸ πρὸς Ἑρμῖνον τὸν Ἀριστοτελικὸν ἄξιον ὑπομνημονεῦσαι. εἰδὼς γὰρ αὐτὸν πανκάκιστον ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἐργαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλη δὲ [c] διὰ στόματος καὶ αὐτοῦ τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς ἄξιος εἶ δέκα κατηγοριῶν.

Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων περὶ ζήλου τοῦ πρὸς Κορινθίους καταστήσασθαι θέαν μονομάχων, προσελθὼν εἰς αὐτοὺς, Μὴ πρότερον, ἔφη, ταῦτα, ὦ Ἀθηναῖοι, ψηφίσεσθε, ἢ μὴ τοῦ ἐλέου τὸν βωμὸν καθέλητε.

Ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντι αὐτῷ, Ἠλεῖοι εἰκόνα χαλκῆν ἐψηφίσαντο, Μηδαμῶς τοῦτο, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἠλεῖοι, μὴ δόξητε ὀνειδίζειν τοῖς προγόνοις ὑμῶν, ὅτι

c Διὰ στόματος καὶ] Ex *Fl.* sic dedimus. Καὶ διὰ στομ. Edd. cett.

61. Ἐλέου τὸν βωμὸν] Εἰ γὰρ ὁ ἐλέου βωμὸς οἰκτίρμονας καὶ φιλοίκτους Ἀθηναίους, πῶς ἂν ἀναίσχυντοι εἶεν, φησὶ, τοιοῦτον ἀμὸν πρᾶγμα θεάσασθαι; *V.*

βουτα', ἐδὼ ἐστιν ἔφη ἀναισχυντότερον χωλοῦ φιλοσοφοῦντος] Hic quoque interpres hallucinatus, cum sic vertit: *Quin etiam cum Ruffinum Cyprium, claudum illum dico, Peripateticum, vidisset diu in pergulis versantem, claudo Peripatetico*, inquit, *nihil est impudentius.* περίπατοι non sunt *pergulae*, sed *ambulationes. ἐνδιατρίβειν τοῖς περιπάτοις*, est *ambulare, ambulationibus vacare.* *J.G.G.*

Καὶ μὴν καὶ] Supra §. 46. καὶ μήν τοι καὶ. §. 56. rursus καὶ μὴν καὶ mox c. 54. 56. & supra c. 22. Item *Eun.* c. 3. Sic καὶ γὰρ καὶ *Lexiph.* c. 3. *Alex.* c. 24. & 28. atque alibi persaepe, ut ex Indice adparebit; si Fratri *Carolo* operae pretium videbitur ea illuc referre. Adde *Ael.* V. H. III. 1. f. *J.F.R.*

48. Δός μοι μίαν τῶν σ. θυγατέρων] Coelebs enim & Demonacte natu grandior Epictetus, quippe qui sub Tito jam Vespasiano cum reliquis Philosophis Roma exulare jussus est, an. Chr. LXXXIII. *A. Gell.* XV. 11. Vide tamen *Suidam*, qui eum ad *M. Aurelii* usque tempora deducit, & quae ibi a Cl. *L. Kustero* ex proprio & *Gatakeri* penu depromta sunt. Ego quid existimem ad Titulum hujus opusculi jam notavi, factum hoc scilicet circa annum a Christo nato CXXV. vel CXXX. *M. du S.*

50. Ἑρμῖνον] De hoc nihil invenio. *M. du S.*

53. Διὰ στόματος καὶ] Sic Ed. *Fl.* quem verborum ordinem reliquae Edd. perturbatum sic exhibent; καὶ διὰ στ. *M. du S.*

60. ψηφίσεσθε] ψηφίσασθε. *F.G.*

61. Ἐλέου τὸν βωμὸν] Vide quae supra ad *Tim.* c. 25. annotata sunt. *M. du S.*

ὅτι μήτε Σωκράτους, μήτε Διογένους εἰκόνα ἀναθεῖεν.

Ἤκουσα δὲ αὐτοῦ ποτε καὶ πρὸς τῶν νόμων ἔμπειρον ταῦτα λέγοντος, ὅτι κινδυνεύουσι ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἄν τε πονηροῖς, ἄν τε ἀγαθοῖς γράφωνται· οἱ μὲν γὰρ οὐδὲν δέονται νόμων, οἱ δὲ ὑπὸ νόμων οὐδὲν βελτίους γίγνονται.

Τῶν δὲ Ὁμήρου στίχων ἕνα ἥδε μάλιστα,

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἐοργώς.

ἐπῄνει δὲ καὶ τὸν Θερσίτην, ὡς Κυνικόν τινα δημηγόρον.

Ἐρωτηθεὶς δέ ποτε, τίς αὐτῷ δοκοῖεν τῶν φιλοσόφων, ἔφη, Πάντες μὲν θαυμασιοί· ἐγὼ δὲ Σωκράτη μὲν σέβομαι, θαυμάζω δὲ Διογένην, καὶ φιλῶ Ἀρίστιππον.

Ἔζησε δὲ ἔτη ὀλίγα δέοντα τοῦ ἑκατόν, ἄνοσος, ἄλυπος, οὐδένα ἐνοχλήσας τι, ἢ αἰτήσας, φίλοις χρήσιμος, ἐχθρὸν οὐδένα οὐδὲ ποτὲ ἐσχηκώς. καὶ τοσοῦτον ἔρωτα εἶχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοί τε αὐτοὶ, καὶ ἅπασα ἡ Ἑλλὰς, ὥστε παριόντι ὑπεξανίστασθαι μὲν τοὺς ἄρχοντας, σιωπὴν δὲ γίγνεσθαι πάντων. τὸ τελευταῖον δὲ, ἤδη

neque Socrati ſtatuam, neque Diogeni poſuerint.

59. Audivi illum quondam ad jurisperitum iſta dicere: *Inutiles fere leges eſſe, ſive bonis ſcribantur, ſive malis: alteros enim nec indigere legibus, alteros nihilo a legibus fieri meliores.*

60. Homeri verſuum unum maxime cantillabat:

Mors ſimul ignavum rapit, & qui multa patravit.

61. Therſitem laudabat ut Cynicum quendam concionatorem.

62. Interrogatus, *Quis Philoſophorum maximе ſibi probaretur? Omnes quidem*, ait, *admirabiles: ego vero Socratem veneror, miror Diogenem, amo Ariſtippum.*

63. Vixit annos non multos infra centum, ſine morbo, ſine dolore, nemini moleſtus cum fuiſſet, a nemine quidquam cum petiiſſet: utilis amicis, qui inimicum nunquam quemquam habuiſſet. Tanto illum amore proſecuti ſunt cum ipſi Athenienſes, tum univerſa Graecia, ut prodeunti in publicum aſſurgerent principes, ſilentium autem ab omnibus illi praeſtaretur. Denique cum ultimam ſenectutem jam

a Τὸν] Et ſic habere cum *J.* etiam *Fl. Bz. H.* &c. notat *Solan.*

68. Τὸν τῶν νόμων] Videtur ſcripſiſſe τινὰ, non τὸν, niſi forte nomen exciderit, cujus hae ſint reliquiae. *M. du S.*

75. Κάτθαν'] *Homer.* Il. I. 320. *M. du S.*

83. Ὀλίγου δεῖσα τῶν ἑκατὸν] Mirer itaque in Catalogo μανροβίων nomen ejus non comparere inter Philoſophos; niſi forte ultra illud ſcriptum vitam produxerit, quod ego verum eſſe puto. Sed quae ea de re dicenda ſunt, eo melius differentur. (Vid. *Macr.* c. 18.) *M. du S.*

93. Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν] Narrat Demonactem ſenio confectum in quamcunque domum incidiſſe, in illa coenaſſe & dormiviſſe, τῶν οἰκιστῶν θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, *incolis pro Dei quadam praeſentia habentibus hoc factum.* Quaſi Deus quidam apud eos divertiſſet. Obſcure interpretes θεοῦ ἐπιφάνειαν, *Dei exortum* interpretantur. ἐπιφάνειαι enim θεοῦ, ſunt *Dei apparitiones*, ut dudum docti monuerunt. vide inprimis *Caſaubonum* in exercitationibus contra *Baronium*. In aliis quoque Luciani locis male vertitur. *J. G. G.*

9. Ἐναγώνιον τῶν παρ. ᾠδῶν] (Vid. *Pollucem* IV. 91. & ibi interpr.) *L. Kuſt.* Praeconum ἀγὼν additus reliquis Ol. XCVI. *Loyd.* ex Afr. ἀναγρ.

Initium hoc carminis, quo praecones inchoabant Ludos, & mutatis pauculis, claudebant. Initialis imitationem exhibet *Julianus* in Caeſ. p. Ed. Cunaei 209. Par. vero Ed. 25. ubi & *Cantocleri* notas vide 336. & 305. Hoc autem apud Lucianum finale eſt; niſi unum fuiſſe malis, cujus primam vocem ἄρχου vel λήγου, prout inchoabant claudebantve, fecerit, aut a Demonacte mutata fuerit ea vox, quo ſibi jam jam morituro adaptaret. *Galenus* etiam ejus Carminis meminit Epidem. VI. teſte *Conſtantino* Lexicographo. De ve-

jam egressus esset; invocatus quamcunque luberet domum ingressus, coenabat ibi pernoctabatque, quam rem Dei alicujus adventum interpretabantur incolae, bonumque aliquem genium domum ad se introiisse. Praetereuntem panum venditrices certatim ad se trahere, postulans unaquaeque a se panem uti caperet, eoque se feliciorem, quae dederat, judicare. Quin pueri fructus illi offerre, & appellare patrem.

64. Seditione aliquando Athenis exorta, in concionem prodiit, ipsaque praesentia sua silentium procuravit. At ille cum videret, jam illos resipuisse, verbo nullo prolato iterum discessit.

65. Cum intelligeret se non amplius praestare sibi opem posse, dixit ad praesentes, praeconum illud in certaminum ludis carmen:

Ludus finit Pulchram tribuens
Meritis laurum, Tempusque vocat;
Prohibetque moras:

atque abstinens omnibus vita discessit hilaris, & qualis semper his, qui illum vidissent, apparuit.

ὑπέργηρως ὢν, ἄκλητος εἰς ἣν τύχοι παριὼν οἰκίαν, ἐδείπνει, καὶ ἐκάθευδε, τὴν ἐποικοῦσαν θεῖόν τινα ἐπιφάνειαν ἡγεμόνων τὸ πρᾶγμα, καί τινα ἀγαθὸν δαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐτοῖς εἰς τὴν οἰκίαν. παριόντα δὲ αἱ σιτοπώλιδες ἀνθεῖλκον πρὸς αὐτὰς, ἑκάστη ἀξιοῦσα παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τὸν ἄρτον, καὶ τοῦτο εὐτυχίαν ἑαυτῆς ἡ δεδωκυῖα φέρειν. καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὀπώρας προσέφερον αὐτῷ, πατέρα ὀνομάζοντες.

Στάσεως δὲ ποτε Ἀθήνησι γενομένης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ φανεὶς μόνον, σιωπᾶν ἐποίησεν αὐτούς. ὁ δὲ, ἰδὼν ἤδη μετανοοῦντας, οὐδὲν εἰπὼν καὶ αὐτὸς ἀπηλλάγη.

Ὅτε δὲ συνῆκεν οὐκ ἐθ' οἷός τε ὢν αὐτῷ [b] ὑπηρετεῖν, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὴν ἀναγώνιον τῶν κηρύκων ᾠδὴν,

Λήγει μὲ ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας
Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν.

καὶ πάντων ἀποχόμενος ἀπῆλθε τῆς βίου φαιδρὸς, καὶ οἷς ἀεὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν εὐφαίνετο.

Ὁλέ

[b] Ὑπηρετεῖν] Ἐπιτηρεῖν *Fl.*

voce ἀναγώνιος vid. Ὀρχ. c. 2. De certamine ipso Praeconum adi notam *Palmerii* ad Παρ. c. 32. *M. du S.*

Ibid. Τὸν ἀναγώνιον — ᾠδὴν] Expressit hoc carmen ludorum integrum Julianus in Caesaribus, quae occasio fuit illustrissimo Spanhemio illius, hujusque ipsius loci adeo declarandi ad *Julian.* p. 154, b. & 394. Gall. itemque ad *Aristoph.* Plut. 255. Add. *Kust.* ad ejusdem *Aristoph.* Ran. 1358. De illa vero πεδὸς, *Pedis* appellatione vid. *Pollux* IV. 91. & ibi viri docti, qui tamen illum locum nondum satis explicuerunt. *J.M.G.*

10. Λήγει μὲ ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας] Uterque interpres *jam finis est pulcherrimorum munerum certaminis.* At manifeste apparet imperfectam esse sententiam, & duntaxat postrema in Graecis vox negligitur injuste. Et cur non potuerunt reddere? *Jam finit agon pulcherrimorum munerum dispensator* vel judex & arbiter? *J.G.*

Λήγει μὲ ἀγὼν] Ex Juliani Saturnalibus hic adscripserat Cl. *La Croze* sequentia: (unde vides ὁ ante τῶν inserendum)

Ἄρχει μὲ ἀγὼν	Οἱ τὸ πρὶν βασιλῆς	Ἴτ' ἐς ἀντίπαλον
Ὁ τῶν καλλίστων	Δουλωτάερβοι	Ἰσαθὺς ῥίσις.
Ἄθλων ταμίας·	Ἔθνεα πολλὰ	Οἵ τε φρόνησιν
Καιρὸς δὲ καλεῖ	Καὶ πολίμοισιν	Τέλος ἀλθίσης
Μηκέτι μέλλειν	Δαΐοις ἴσχος	Θέμεροι βιοτῆς
Ἀλλ' ἀποχόμενος	Θήξαντες, ἐμοῦ	Οὓς τ' ἀντὶ βίου
Τὸν ἱμερτὸν	Γνώμης τε μόγος	Καλὰ πολλ' ἔρξαν
Κάρπια βοὸς	Πιστόφρονα νοῦν	Καὶ χρηστὰ φίλοις

Τίμιμαρ βιότου. —— cet. ad versum Ζωὴ μολόντος. Adi *Pollucem* L. IV. c. 12. & notas p. 401. *J.F.R.*

Ibid. Τῶν καλλίστων] An Glossema? Si haec tollas, versus erit anapaesticus, ut qui sequitur. Non displicet. F.G. Immo non placet haec tolli, propter eaquae *La Croze* modo ex *Juliano* adduxit. Esse autem praeconum carmen, *Salmas.* in marg. notarat, jusseratque conferri infra *Peregr.* c. 32. *J.F.R.*

Ὀλίγον δὲ πρὸ τ τελευτῆς ἐρομθύε τινὸς, πῶς ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πολυπραγμονεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὀδμή με θάψει. Φαμθύε δὲ ἐκείνε, τί ὖν οὐκ αἰσχρὸν ὀρνέοις καὶ κυσὶ βορὰν προλεθεῖναι τηλικύτε ἀνδρὸς σῶμα; Καὶ μὴν ὠδὲν ἄτοπον, ἔφη, τῦτο, εἰ μέλλω καὶ ἀπαθανὼν ζώοις τισὶ χρήσιμος ἔσεσθαι.

66. Paullo ante mortem interrogantealiquo, *De ſepultura quid jubes? Nolite laborare*, inquit, *odor me ſepeliet.* Dicente autem illo: *Quid? nonne turpe avibus canibusque cibum jacere talis viri corpus? Quin*, ait, *nihil abſurdi hoc, ſi mortuus etiam animalibus quibusdam utilis ſim.*

Οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔθαψαν αὐτὸν δημοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ ὑπερπολὺ ἐπέσθησαν, καὶ τ θῶκον τ λίθινον, ἐφ' ᾧ εἰώθει, ὁπότε κάμνοι, ἀναπαύεσθαι, προσεκύνεν, καὶ ἐστεφάνεν ἐς τιμὴν τῦ ἀνδρὸς, ἡγεμένοι ἱερὸν εἶναι καὶ τ λίθον, ἐφ' ᾧ ἐκαθέζετο. Ὑπὲρ μὲν γὰρ τ ἐκφορὰν οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἀπήντησε, καὶ μάλιστα τ φιλοσόφων. Ὕτοι μέντοι ὑποδύντες ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς τ τάφον. Ταῦτα ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν ἀπεμνημόνευσα· καὶ ἔστιν ὑπὸ τύτων τοῖς ἀναγινώσκυσι λογίζεσθαι, ὁποῖος ἐκεῖνος ἀνὴρ ἐγένετο.

67. Verum Athenienſes & publico illum funere magnifico extulere, & luxerunt diu, & lapideam ſedem, in qua acquieſcere feſſus ſolebat, adorabant, coronabantque honoris viro habendi cauſſa, rati ſacrum etiam eſſe, in quo ſederat, lapidem. Ad funus quidem nemo fuit quin procederet, philoſophorum praeſertim. Hi quidem ſubeuntes *feretro* ad ſepulcrum illum portarunt. Haec pauca ſane de multis commemoravi. Et eſt de his quoque exiſtimandi copia lectoribus, qualis ille vir fuerit.

AMO-

16. Ὀλίγον] Vid. *Chriſtianum Simonem Lithum Miſenum* in notis ad vitam Ignatii Lojolae, L. V. c. 3. p. 173. *M. V. la Croze.*

19. Ὀρνέοις] Apopth. *Leopard.* exhibet 60. Sic ante eum Diogenes inhumatum ſe projici juſſiſſe fertur, ut omne genus ferarum ſui eſſet particeps. *Diog. Laërt.* VI. p. 156. F. quod fuſius etiam a *Cicerone* narratur Tuſc. I. 43. *M. du S.*

24. Αὐτὸν δημοσίᾳ] Non attendit ad vocem δημοσίᾳ. Interpretes *cum luctu publico extulerunt.* ut *Lyſias Rhetor.* in Epitaphio ἡ πόλις αὐτοὺς ἐκήδετο ἔθαψε δημοσίᾳ, *publice, ſive funere publico, ſive publico luctu.* de luctu publico longiſſima narratio. Licet videatur ſatisdatum ad *Martial.* & *Perſ.* *J. B.*

26. Τὸν θῶκον τ λίθινον] Bona fide, potuiſtine naſum hic continere Luciane? Poteras igitur fortaſſis etiam non ridere illum invenuſtum hominem, qui cum alterius rei copia non eſſet, locum oſculabatur, ubi aſſediſſe τ εὐμαρίης εἵνεκα Helenam ſuam paullo ante noverat. Hoc erat extrema linea amare. *J. M. G.*

ΕΡΩΤΕΣ] Non eſſe Luciani ſed alicujus qui Lucianum ſupervixerit, jam monui praefatione ad Lectorem, videtur eſſe *Ariſtaneti.* Incertus Interpres lectorem curioſum ſaepiſſime decipit. *J. B.*

ΕΡΩΤΕΣ] Hiç Dialogus Luciani non videtur. ἐτίχω tamen. *F. G.*

ΕΡΩΤΕΣ] Stylus hujus Libelli a Lucianeo valde diſcrepat, utpote nimis ſophiſticus & affectatus, quod ſatis arguit Lucianum non eſſe ejus Auctorem. *L. K.*

ΕΡΩΤΕΣ] Lucianeus ſit hic foetus nec ne, ambigo. Certe ſi Luciani opus ſit, juvenile eſt; priusque ſcriptum, quam facilem quem in eo miramur & verſatilem ſtylum conſecutus eſſet. Ne dicam jam de inſtituto ipſo, quod pro rei atrocitate ſatis culpari non poſſe alibi oſtendimus. Laudes Sodomiae celebravit majorum noſtrorum aetate, rem notam loquor, Cardinalis. *M. du S.*

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Θ.] Superſcripſi perſonarum nomina ex arbitrio, in caſu recto, quia ſic aptius, & quia ſimiliter factum ab Cl. *Hemſterh.* in Dial. *Contemplantes*: ubi Pariſina habebat ΗΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ. Faciam idem poſtea, ut videbitur; in hiſce enim eſt licentia. *J. F. R.*

1. Παιδᾶς] In W. *Fl.* & *J.* παιδιας, prave. Sed melius P. & Edd. *M. du S.*

Παιδᾶς] *Solan.* ex *Juntinae* lectione παιδίας, fecerat παιδίας, oblitus mutare accentum, quem tamen cum in notis correxerit, facile eſt videre, eum voluiſſe & in textu παιδᾶς legi, ut mox c. 5. & 7. recte ſcribitur. *J. F. R.*

Ibid. Θεόμνηστε] Larva ſit an verum nomen? parvi refert. *M. du S.*

11. Λόγων] Angl. διηγημάτων. *J. B.*

12. Ἀριστίδης] Mileſiacorum is Auctor, de quo *Plut.* in Craſſo p. m. 411. & *Arrian.* ad Epict. 433. B. meminit & *Ovidius* Triſt. II. 413. V. *Angel. Polit.* Miſc. 16. Scripſerat etiam hiſtoriam; *Plut.* 544. 2. 545. 1. 546. 1, 2. 557. f. *M. du S.*

Ἀριστίδης ἐνόμιζον] Si Ἀριστίδου legeretur, cujus Mileſia, ſ. Μιλησιακὰ ἀπόλεκτα βιβλία apud Ruſtium illum.

AMORES.

LYCINUS AC THEOMNESTUS.

LYCINUS.

AMatorio Iusu, Theomneste sodalis, a mane inde impleviſti mihi fatigatas ad perpetua seria aures; mihique vehementer ejusmodi remissionem sitienti, opportuna admodum fluxit hilarium sermonum tuorum venustas. Infirmior enim est animus, quam qui perpetuam contentionem ferre possit: desiderantque ambitiosi labores, gravibus parumper curis laxati, in voluptates remitti. Me sane hoc matutino petulantium sermonum tuorum loquacitas, dulcisque suada oblectavit, ut parum abesset, quin Aristides mihi viderer, Milesiis sermonibus supra modum oblectatus: atque fero molesté, per tibi tuos amores juro, quibus latus adeo scopus inventus es, quod narrare desiisti: ac per ipsam

ΕΡΩΤΕΣ.

[a] ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

1 ΕΡωϊκῆς [b] παιδιᾶς, ἑταῖρέ μοι Θεόμνηστε, ἐξ [c] ἑωθινοῦ πεπλήρωκας ἡμᾶς τὰ κεκμηκότα πρὸς τὰς συνεχεῖς σπουδὰς ὦτα. καί μοι σφόδρα διψῶντι τοιαύτης ἀνέσεως, εὐκαιρότατα ἡ τῶν ἱλαρῶν σου λόγων ἐρρύη χάρις. Ἀσθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ διηνεκοῦς σπουδῆς ἀνέχεται. σωθῶσι δ' οἱ φιλότιμοι πόνοι, μικρὰ τῶν ἐπαχθῶν φροντίδων χαλασθέντες, εἰς ἡδονὰς ἀνίενται. πάνυ δή με ὑπὸ τοῦ ὄρθρου ἡ τῶν ἀκολάστων σου [d] διηγημάτων αἰμύλη καὶ γλυκεῖα πειθὼ [e] καταύφρανεν. ὡς ὀλίγου δεῖν [f] Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς [g] Μιλησιακοῖς λόγοις ὑποκηλούμενος. ἄχθομαί τε, νὴ τοὺς σοὺς ἔρωτας, οἷς πλατὺς [h] εὑρέθη σκοπὸς, ὅτι πέπαυσαι διηγούμενος. καί σε πρὸς αὐ-

[a] ΛΥΚΙΝΟΣ] Deerat hoc nomen in P. Aderat in *Fl.* & *J.* Λυκίνου ϵ Θεομνήστου *B1.* [b] Παιδιᾶς] Sic recte *Fl. P. B2. S.* & P. Παιδίας *J.* [c] Ἑωθινοῦ] Sic bene Edd. O. & M. Ἡωθινοῦ male *J.* [d] Διηγημάτων] Λόγων Edd. priores. Sed διηγ. exhibemus e Codd. Angl. L. O. P. W. [e] Κατεύφρανεν] Sic *P. B2. Fr. Fl.* & M. Κατευφράνην *J.* Κατέφραγκεν O. [f] Ἀριστείδης] Ἀριστίδης ἐνόμιζον *J. Pell.* [g] Μιλησιακοῖς] Μιλησιακῆς male *J.* [h] Εὑρέθη] Εὑρίθης marg. *AlW.*

6. [*] Ἀσθενὴς γάρ] Ἄγαν, καὶ φυσικῆς ἱστορίας ἐχόμενον τὸ χωρίον, ὅτι τὰ αὐτὰ γνίσει πάντα λέγει τὴν τῆς ὕλης ἀσθένειαν, οὐκ οἶδα τί ἐστιν †ὑποφύγειν τὰ ἰδίᾳ ἐνδιλεχῶς, ἐδὲ τὸ ἐναντίου ‡ἐπεισόδου ἀνέπαφα, ἀλλ' ἡ θαυμάσου παρουσία § ἐσπειρέ τινα ἄσεσιν προμηθεῖται τὸ λεπτὸ τοῦ ὑγροῦ ἐγκάτου ἕδη ἐνεργείας. τοιοῦτόν γε δὴ καὶ τῇ ἀνὰ μέσον ἐκατέρων ὑπαλλαγῇ ¶ σάζεσθαι δὲ τὸ ὑποκείμενον ἀφορμὰς λαμβάνει τὸ ἕδη κεκμηκὸς ἐπανάγοντος τοῦ **ἐπεισιόντος; τῇ τῶν ἐναντίων καλοδοχῇ. *V.*

[*] Ἀσθ.] Ante ad verbum ἱρωϊκῆς minus apte relatum legebatur hoc Scholion.

† Ὑποφύγειν] Ἀποφύγειν olim editum. Correxit *M. du S.*

‡ Ἐπεισόδου] Ex M. sic restituit Idem, nam ἐπεισόδε absurde editum ante.

§ Ὥστερ] Ὡς ὥσπερ vulgatum ante; sed mutavit *M. du S.*

¶ Σάζεσθαι] Restitutum ex V. & M. Σάζεται enim vulgo male.

**Ἐπεισιόντος] Sic dedit *M. du S.* pro vulgato ἐπιόντος.

lum in Crassi exercitu Parthico inventa ex *Plutarcho* p. m. 1029. seq. (vid. *Politian.* Miscell. c. 16.) nota sunt; plana essent omnia. Si discedere a libris nolumus, ponendum est, fingere in libris illis suis Aristidem, sibi lascivas, quas narrat, fabellas a Milesiis quibusdam narratas esse. *J. M. G.*

13. Τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις] Interpres *Apuleji* ad Milesias. *J. B.*

Ibid. Μιλησιακοῖς λόγοις] In marg. *Ald.* 1. *Wessel.* adscriptum erat. Vid. *Politian.* c. 16. Miscel. *J. F. R.*

15. Πλατὺς εὑρέθη σκοπὸς] Quo latior est scopus, tanto facilius est illum ferire. Theomnestus hic magnum se amatorem deinde fatetur. Itaque suspicor, legendum esse εὑρίθης vertique adeo, *inventus es:* quo nihil facilius, cum sequatur σκοπός. *J. M. G.*

αὐτῆς ἀντιβολῶμεν Ἀφροδίτης, [a] εἰ σεσιττά με λέγειν ἔοικας, εἴ τις ἄῤῥην, ἢ καὶ, νὴ Δία, θῆλυς [b] ἐφεῖταί σοι πόθος, ἠρέμα τῇ μνήμῃ ἐκκαλέσασθαι. καὶ γὰρ ἄλλως ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν, Ἡράκλεια θύοντες. οὐκ ἀγνοεῖς δὲ δήπου τὸν θεὸν ὡς ὀξὺς ἦν πρὸς Ἀφροδίτην· ἥδιστα οὖν δοκεῖ μοι τῶν λόγων τὰς θυσίας προσήσεσθαι.

te Venerem obsecro (si forte vana me dicere putas) sive masculus aliquis, sive femineus tibi amor immissus est, ut placide illum memoriae ope huc evoces. Nam alioquin festum agimus diem, sacrificantes Herculi: non ignoras autem Deum hunc, quam acer fuerit in Venerem: lubentissime igitur videtur mihi sermonum talium victimas admissurus.

ΘΕΟΜΝ. Θᾶττον ἄν μοι, ὦ Λυκῖνε, θαλάττης κύματα, καὶ συκιὰς ἀπ' ἐρανῶν νιφάδας ἀριθμήσειας, ἢ τὰς ἐμὰς ἐρωτας. ἐγωγ' οὖν [c] ἅπασαν αὐτοῦ κενὴν ἀπολελεῖφθαι φαρέτραν νομίζω, κἂν ἐπ' ἄλλον τινὰ τῶνδε θελήσωσιν, ἄοπλος αὐτοῦ ἡ δεξιὰ γελασθήσεται. ἤδη γὰρ ἐκ τῶν ἀντιπαιδικῶν ἡλικίας εἰς τὰς ἐφήβους κριθεὶς, ἄλλαις [d] ἐπ' ἄλλων ὀπθυμίαις βουκολοῦμαι· ἀμφάδυχοι ἔρωτες ἀλλήλων, καὶ πρὶν ἢ λῆξαι

2. THEOMN. Citius mihi, Lycine, fluctus maris, densosque nivis floccos numeraveris, quam meos Amores. Equidem omnem illorum inanem relictam pharetram arbitror, & si involare in alium quemquam voluerint, inermis illorum dextra ridebitur. Nam ab eo fere inde tempore quo e puerili aetate ad pubertati proximos transii, ab aliis cupiditatibus post alias ludor. Succedunt sibi invicem amores, & ante adeo quam

a Εἰ σεσιττά μοι] Εἰ μὴ *Mars.* & mox delet μοι. Nil mutant vulgatam Edd. nec O. & M. ἢ γεροδλογεῖν, ἢ ἢ πως ὑμνολογεῖν marg. *A1.* b Ἐφεῖται] Ἀφεῖται *Vorst.* & *Pell.* & marg. *A1.* c Ἅπασαν αὐτοῦ] Αὐτοῦ ἅπασαν O. Nihil mutat M. *B2. J. P.* &c. d Ἐπ'] Ἀπ'. marg. *A1.*

33. Βουκολοῦμαι] Καλατρύχομαι. *V.*

17. Εἰ σεσιττά μοι] Interpositio (εἰ σεσιττά μοι λέγειν ἔοικας) sed rescribe (εἰ μὴ σεσιττὰ λέγειν ἔοικας.) *Th. M.*

Εἰ σεσιττά μοι λέγειν ἔοικας] Notabili versione hæc obscurantur ab viris doctis, qui interpretantur *si absurda mihi dicere videris*, quum nec in Græcis sit μοι vel ἐμοὶ, nec loquutionis hujusmodi sententia locum habere hic possit. Nihilo pluris æstimanda immutatio *Marcilii*, εἰ μὴ σεσιττὰ λέγειν ἔοικας. Nam hac exceptione uti non vult, & quia scit ab se peti rem, quam præterire & nescire tuto poterat, ideo præmittit obtestationem per majestatem Veneris. Sensus Luciani clarus est, *si vana*, otiosa, futilia & inutilia *me dicere existimas*. Ut de mercede conductis, ἵν' τις αὐτῶν ἀφίλῃ τοῦτο, ἄτιχοι αὐτίκα ἢ ἀργοὶ ἢ σεσιττοί εἰσιν. Et rursus ibidem, κἂν ἴν τι τούτων ἰδίως ἂν γένοιτο, ὡς μὴ λαθόλητος ἢ σεσιττὸς εἴης. *J. G.*

21. Ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν] *Julian.* Imperator Cæsar. *J. B.*

24. Προσήσεσθαι] Conf. supra *Dial. mort.* XXIII. §. 3. & not. 21. *J. F. R.*

26. Θαλάττης κύματα] Ut in *Catull.* *J. B.*

31. Ἀντιπαιδικῶν ἡλικίας] Sic T. I. *Somn.* §. 16. f. ἀντίπαις ἔτι ὢν. *modo pueritiam egressus.* Ut Cl. *Jensius* observat in Lectt. Lucian. p. 89. Lexicographos increpans errantes, quum ἀντίπαιδα exponunt puberem, dum intelligendus sit *etiamnum puer.* Exempla adpositionis ejusmodi substantivorum, ut ἀντίπαις ἡλικίας, τύχη βάσανος, στρατιώτης βίος, ἄῤῥην πόθος, vid. ap. eumd. *Jens.* ibid. Etsi eorum nonnulla quae adfert, revera sunt adjectiva. Interim ex ipsis, de quibus Lucianus hic loquitur, amoribus patet, non tamen adeo pueritiam ipsam sive primam intelligendam; sed initium adolescentiae, quod & ipsa praepositio ἀντὶ ostendit, quae permutationem quandam aetatis indicat; quare Cl. *Hemsterh.* in *Somn.* l. c. ἀντίπαις optime reddidit, *pueritiam tantum quod egressus.* *J. F. R.*

35. Κάρηνα] Unde habeat nescio. *M. du S.*

42. Οὐ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις] Inducit Lucianus Theomnestum aliquem, referentem, quemadmodum idemtidem novis uratur amoribus; assiduusque nunc hujus, nunc illius amator sit; propterea se saepe haesitare, unde haec ira Veneris sit orta; neque enim se esse Heliaden. Καὶ σωιχὶς, inquit, ἀπορεῖν ἐπέχεταί μου, τίς ἐστιν Ἀφροδίτης ὁ χόλος, εἰ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις. Quod ait se non esse Heliaden, id *Scholiastes* de Pasiphaë exponit, quae ab irata Venere in amorem tauri fuerit impulsa. Verba ejus sunt, Διὰ τὴν Πασιφάην· ἐπεὶ Ἡλίου ὄντα οὐ μνησθῆναι Ἀφροδίτης τοῦτον ἠθέλησε. Videri possit hic vehementer dissentire Graeculus noster ab *Apollodoro*, qui Pasiphaën Solis ex Perseide filiam non Veneris, sed Neptuni instinctu, taurum

quam priores definant, incipiunt alteri, Lernaea capita, renascentis illius Hydrae *capitibus* magis multiplicia, nec Iolaum adjutorem admittentia. Neque enim igni ignis extinguitur. Vegetum adeo oculis meis oestrum insidet, quod pulchritudinem omnem ad se rapiens satietate nulla quiescit. Ac saepe in mentem mihi venit dubitare, quae sit tanta Veneris ira. Neque enim de Solis progenie sum, neque Lemniarum offensionis reus, neque Hippolytea rusticitate supercilioſus, ut irritaverim implicabilem hanc Deae iram.

τὰς πρωτέρας, ἄρχον᾽ δεύτεροι, κάρηνα Λερναῖα τ᾽ ἀναλιμφυῆς Ὕδρας πολυπλοκώτερα, μηδ᾽ Ἰόλεων βοηθὸν ἔχειν δυνάμενα. πυρὶ γὰρ ὁ σβέννυ᾽ οὖν πῦρ, οὕτω τις ὑγρὸς τοῖς ὄμμασιν ἐνοικεῖ μύωψ, ὃς ἅπαν κάλλος εἰς αὐτὸν ἁρπάζων ἐπ᾽ οὐδενὶ κόρῳ παύε᾽. καὶ συνεχὲς ἄπορεῖν ἐπέρχεταί μοι, τίς ἐστ᾽ Ἀφροδίτης ὁ χόλος· ἐγὼ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις, οὐδὲ Λημνιάδων ἔρις, οὐδὲ Ἱππολύτειον ἀγροικίαν ὠφρυώμενος, ὡς ἐρεθίσαι τὴν θεὸν τὴν ἄπαυστον ταύτῃ ὀργήν.

3. LYC. Define fictam hanc & molestam simulationem, Theomneste. Gravaris enim hanc te vitam a Fortuna sortitum, ac durum esse putas inter mulieres formosas, & pueros pulchre florentes versari? Forte etiam piaculis tibi quibusdam opus erit ad difficilem adeo mor-

ΛΥΚ. Πέπαυσο τὴν ὑποπλάστου καὶ δυσχερῆ ταύτης ὑποκρίσεως, Θεόμνηστε. ἄχθη γὰρ ὅτι τούτῳ τῷ βίῳ ἡ τύχη προσεκλήρωσέ σε, καὶ χαλεπὸν εἶναι νομίζεις, εἰ γυναιξὶν ὡραίαις, καὶ μὴ παίδων τὸ καλὸν ἀνθούντων ὁμιλεῖς· ἀλλά σοι καὶ καθαρσίων τάχα δεήσει πρὸς τὸ δυχερὲς οὕτω νόση-

e Τὰς πρωτέρας] Sic Edd. Τῶν πρωτέρων M. & O. voluit.

f Τὸ καλὸν] Τὸ κάλλος marg. *AsW.* Τὸ κάλλος forsan

37. Ἰόλεων] Τὸν Ἰόλαον. *G.*

42. Οὐ γὰρ Ἡλιάδης] Διὰ τὸν Πασιφάην, ἐπεὶ Ἡλίου ἔστω ἐκ μοιχείας Ἀφροδίτης παῖδα ἠράσθη. *V.*

43. Οὐδὲ Λημνιάδων ἔρις] Ἐπεὶ ἐν ταῖς Λημνίαις γυναιξὶν ἔγκοτος Ἀφροδίτη γενομένη, εἶτα δυσώδεις αὐτὰς ποιήσασα, ἀποκλείσους αὐτὰς ποιῆσαι τοὺς ἄνδρας αὐτῶν ἠνάγκασεν. *V.*

rum deperisse, tradit lib. III. Nimirum Minos ubi alium, ac promiserat, Taurum Neptuno immolasset, ἀργιοδὴς αὐτῷ Ποσειδῶν, τοῦτον μὲ ἐξηγρίωσε· Πασιφάῃ δὲ ἐλθὼν εἰς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ παρεκινήσατο. *Iratus ei Neptunus, illum quidem efferavit; Pasiphaën vero amore ejus capi, fecit.* Sed quod *Apollodorus* narrat, id quasi pro causa altera furoris Pasiphaës haberi potest; quum jam ante Venus in omnem Solis progeniem iras animo concepisset; ut reliqui tradiderunt Mythologi. Nimirum *Soli ob indicium* (concubitus cum Marte) *Venus ad progeniem ejus semper fuit inimica.* sic *Hyginus* Fab. CXLVIII. *Servius* quoque ad Eclog. *Virgilii* VI. ex Veneris in Solem ira hunc Pasiphaës furorem derivat: idem facit ad lib. VI. *Aeneid.* vs. 14. ubi, *Venus vehementer dolens*, inquit, *stirpem omnem Solis persequi infandis amoribus coepit.* Caeterum ubi ait Theomnestus apud Lucianum inter alia, se non esse Heliaden, hoc est, aliquem ex progenie Solis, ut tam duram sentire debeat Venerem; non puto eum simpliciter sespicere ad Pasiphaën; sed & ad reliquas ex Sole genitas, Medeam, Circen, quas itidem persecuta dicitur fuisse Venus, easque flagrantissimis juxta & infelicissimis amoribus corripuisse. *J. J.*

Οὐ γὰρ Ἡλιάδης] At cum Luciani Scholiaste facit *Seneca* in Hippol. vs. 124. *Stirpem peroſa ſolis inviſi Venus per nos catenas vindicat Martis ſui, ſuasque probris omne Phoebeum genus Onerat infandis.* *ORTW.*

43. Λημνιάδων ἔρις] Leg. Λ— τις. Vide Ἐτ. Δ. XIII. *Herodot.* Polyhymn. f. & *Schol.* Eurip. Hec. 886. *M. du S.*

Λημνιάδων ἔρις] Non improbarem *Solani* conjecturam τις pro ἔρις legentis, nisi jam proxime bis praecessisset τις. Quare, si quid mutandum, τίμοι praeferrem, ex cujus compendio scripturae ἔρις nasci potuit. Et quamquam repetitiones monosyllaborum frequentes esse non ignoro, nondum tamen satis mihi certum est, & hic repetitum ab Luciano esse τὸ τις. Ideo nihil mutavi, maxime cum & Scholiast. rationem reddat, cur ἔρις legatur, & versio Cl. *Gesneri* quoque ad id sit adcommodata. *J. F. R.*

50. Τὸ καλὸν] Pro καλῶς. Sic *Alciphr.* I. ep. 36. p. 260. ἐγὼ δὲ ἂν μή τις ὁ διδοὺς ᾖ, πεινῶσα τὸ καλόν. Ubi *Bergler.* hoc Luciani aliaque similia adfert. *J. F. R.*

51. Καθαρσίων] Sic infra Ἀποφρ. c. 21. f. Et Κρονοσολ. c. 14. *M. du S.*

57. Ἄλλης

σημα· δεινὸν γὰρ τὸ πάθος· ἀλλ' οὐχὶ [a] τοῦτον τὸν πολὺν ἐχχέας λῆρον, εὐδαίμονα σαυτὸν εἶναι νομίεις, ὅτι σοι ὁ θεὸς οὐκ αὐχμηρὰν γεωργίαν ἐπέκλωσεν, οὐδ' ἐμπορικὰς [b] ἄλας, καὶ στρατιώτιν ἐν ὅπλοις βίον, ἀλλὰ λιπαραὶ παλαῖστραι μέλουσί σοι, καὶ φαιδρὰ μὲν ἐσθὴς μέχρι ποδῶν τὴν [c] τρυφὴν καθειμένη, ἀμφικρίδων δ' ἠσκημένης κόμης ὀπιμέλεια. τὸ γε [d] μὴν ἐρωτικῶν ἡμέρων [e] καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει, καὶ [f] γλυκὺς ὀδὰξ ὁ τοῦ πόθου δάκνει· πεῖρά σας [g] μὲν γὰρ ἐλπίζεις· τυχὼν δ' ἀπολέλαυκας· [h] ἴσον δὲ ἡδονὴ τὸ παρεῖναι καὶ τὸ μέλλον. ἔναγχος γοῦν διηγουμένου σου [i] πολλὰ, ὡς [k] καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, κατάλογον, ὧν ἐξεχύθην ἡράδης, ἱλαραὶ μὲν τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ ταχέως [l] ἀνεγραίνοντο·

bum: Gravis enim aegrimonia. Quin tu effusis multis id genus nugis beatum te esse putas, quod non squalidam tibi agriculturam fato Deus attribuit, neque mercatorum errores, militaremve in armis vitam: sed pingues tibi palaestrae curae sunt, ac laeta vestis ad pedes usque luxum demittens; comaeque cura in discrimen pexae. Caeterum amatoriorum desideriorum ipsa etiam tormenta exhilarant, dulcisque dens cupiditatis mordet. Post experimenta enim speras; frueris jam potitus. Aeque voluptati est praesens ac futurum. Nuper enim cum recitares longum, qualis est apud Hesiodum, catalogum amorum ab initio inde tuorum, hilares oculorum conjectus mulliter fluctuabant:

a Τοῦτον] Sic O. B2. P. Aliaeque. Τοῦτο Fl. Τούτων J. b Ἄλας] Sic Coll. Et Edd. praeter J. & Ald. quae ἅλας cum Cod. M. Ἄλλας O. c Τρυφὴν] Nihil mutant O. M. & Edd. d Μὴν] Μὲν M. Sed a recentiore manu. e Καὶ αὐτὸ] Καὶ abest in O. & W. Adest in Edd. f Γλυκὺς] Γλυκὺ J. Pell. g Μὲν] Ex O. & M. ante γὰρ inseruit Solan. Non aderat enim in Edd. h Ἴσον δὲ ἡδονὴ] Sic recte P. L. B2. Ἴσῃ δὲ ἡδονῇ dativo casu cett. Edd. male. Δὲ autem abesse etiam in W. notat M. du S. i Καὶ] Deest in O. & W. k Παρ' Ἡσ.] Παρησιόδῳ junctim J. male. l Ἀνεγραίνοντο] Ἐγραίνοντο O. Vulgatam tuetur M.

57. Ἄλας] * Πλάνας. V.

* Πλάνας] Πλανήτας ante legebatur. Emendavit M. du S.

57. Ἄλας] Sic Coll. & Edd. ἅλας vero M. & V. utraque. M. du S.

58. Λιπαραὶ παλαῖστραι] Ait Lycinus Theomnesto, λιπαραὶ παλαῖστραί μέλουσί σοι, καὶ φαιδρὰ μὲν ἐσθὴς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθειμένη. Vertit Interpres, *pingues palaestrae tibi sunt curae, ac splendida vestis ad pedes usque delicate demissa.* Mallem pro *delicate* hic *per luxum* sive *prae luxu*. Sed Vir Illustrissimus, *Ex. Spanhemius*, in commentario ad Hymnos Callimachi pag. 15. pro τρυφὴν mallet hoc loco legere παρυφὴν ut vestis μέχρι ποδῶν τὴν παρυφὴν καθειμένη, sit vestis *ad pedes usque cum purpureis clavis demissa.* A qua sententia, quam Vir dignitate & eruditione Excellentissimus ultra isthic firmat, non diversus abeo. J. J.

59. Ἐσθὴς μέχρι ποδῶν] Quales Medorum fluxorum sive laxorum vestes, sic ποδήρης χιτὼν, *Aristaenet.* Epistol. 15. libr. 1. leg. *Xenophon.* 8. Paediae. *Diod. Sic.* libr. 2. omnes. J. B.

60. Τρυφὴν] Ante Ill. *Spanhemium* jam conjecerat *Casaub.* ad Athen. 839. 25. legendum esse παρυφὴν. Vide tamen *Eurip.* Phoeniss. 1498. Mss. etiam repugnant, O. & M. *Sen.* II. *quod laxior usque in pedes tunica demittitur, tunm est. Casaub.* ad Theophr. 239. M. du S.

Ibid. Τὴν τρυφὴν καθειμένη] Παρυφὴν elegans & dignum vel Luciano vel *Spanhemio* esse, non nego. Sed tamen nec τρυφὴν damnare ausim, cum dictionem hic floridam, & tumorem quendam Sophisticum auctor affectet. J. M. G.

Ibid. Διακρ. δ' ἠσκημ. κόμης] *Athen.* XII. 526. A. διεσκαμμένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ. M. du S.

Ἀμφικρίδων] Illustr. *Spanhem.* ad *Callim.* p. 364. hoc verbum ex Luciano exponens ait: „ Usus eadem vo„ ce pro *distincte* aut *sigillatim*, Apollonius L. IV. v. „ 721. De Circe, Jasonem ac Medeam de singulis, „ quae iis contigerant, studiose inquirente, seu ἵκα„ τα, ut ab eodem dicitur, διαμοιρῶν, ac inter alia „ ναυτιλίην τε ἀμφικρὺν ἐξερέεινεν, *navigationemque di„ stincte inquirit.* Lucianus vero *Amor.* p. 1021. Ed. „ *Salm.* ἀμφικρὺς δ' ἠσκημένης κόμης, *eximie autem „ composita coma.* Nempe juxta Scholiorum ad hunc „ locum glossam, ἀμφικρὺς, κατ' ἐξοχὴν μεγάλως, & „ quomodo proinde *praecipue* aut *maxime* verti hic „ ab interprete debuit, non seorsim". De Parisinae Interprete loquitur *Spanhem.* Nam *Benedict.* vertit: *Eleganter composita coma*, non male. Quamquam recte

bant: vocem vero, qualis Lycambae filiae fuit, blande ſuaviterque extenuans, ipſo illo habitu ſtatim declarabas, te non ipſos modo, ſed eorum quoque amare memoriam. Sed ſi quae tibi de illa Venerea circumnavigatione ſunt reliquiae repoſitae, ne quid occulta, verum perfectam Herculi victimam praeſta.

4. THEOMN. Ille quidem Deus, Lycine, ſolidos boves vorat, & victimis ſine fumo, ut aiunt, minime delectatur. Quandoquidem autem annuum illius diem feſtum ſermone honoramus, meae narrationes a matutino inde extentae ſatietatem habent. Tua vero Muſa a conſueto ſtudio ad aliud quaſi cantus genus concinnata, hilariter cum Deo hunc diem transigat: fiasque mihi aequus arbiter, cum in neutrum te morbum proclivem videam, quos meliores pu-

70 m Φωνὴν δ' ἴσην τῇ n Λυκάμβεω θυγατρὶ λεπτὸν ἀφηδύνων, ἀπ' αὐτῆ τῆ χήματος εὐθὺς δῆλος ἦς, οὐκ ἐκείνων μόνων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῖς μνήμης ἐρῶν. ἀλλ' εἴ τι σοι τῆς περὶ τὴν Ἀφροδίτειον περίπλεω λείψανον ἀφεῖται, μηδὲν ἀποκρύψῃς, τῷ δὲ Ἡρακλεῖ τὴν θυσίαν ἐντελῆ παράσχῃς.

ΘΕΟΜΝ. Βυφάγος μὲν ὁ δαίμων, ὦ Λυκῖνε, καὶ ταῖς ἀκάπνοις, P ὡς φασι, τῶν θυσιῶν ἥκιστα τερπόμενος. ἐπεὶ δ' αὐτῆ 80 q ἐτήσιον ἑορτὴν λόγῳ γεραίρομεν, αἱ μὲν ἐμαὶ διηγήσεις ἐξ ἑωθινῆς r παρατεθεῖσαι κόρον ἔχουσιν. ἡ δὲ σὴ Μοῦσα τὸ συνήθες μεταρμοσαμένη σπουδῆς, ἱλαρῶς τῷ θεῷ συνδιημερευσάτω. καί μοι γενοῦ δικαστὴς ἴσος, 85 ἐπεὶ μηδ' εἰς ἕτερόν σε τῶν πάθους ῥέποντα ὁρῶ,

m Τὴν φωνὴν δ' ἴσην] Τῇ φωνῇ δ' ἴσῃ M. n Λυκάμβεω] Μιχάμβεω male O. Vulgatam ſervat M. B2. J. F. &c. o Ἧς] Ἦν male O. ἧς cum puncto M. p Ὡς] Deeſt in M. O. Adeſt in Edd. q Ἐτήσιον] Ἑτήν. J. r Παρατεθεῖσαι] Et ſic habere J. Fl. B2. & S. notat M. du S. Sed habent aliae quoque & recte. Παρατεθεῖσα marg. A1.

ete *Spanh.* ait ἀξιχρεῶν ſignificare *eximie*. Sic enim & *Homer.* Il. M. 103. Οἱ δ' οἱ ὑπαὶ ἀξιχρεῶν ὤμους ἄμυτο — *eximie fortiſſimi ceterorum*. Et ſic iterum Il. O. 108. Verum in eo ipſo ſignificatio *diſtincti*, vel *diſcriminis*, non excluditur, veluti enim Τῶν ἄλλων — ἀξιφανὴς eadem ratione ſignif. *eximium*, quia differt ab aliis, ita ἀξιχρεῶν *eximie*, etiam reſpicit ad differentiam aliorum minus fortium. At quum de coma ſermo eſt, quid obſtat cur non proprie accipiamus pro ſtudioſa diſcriminatione capillorum, pectine & acu crinali fieri ſolita? vid. *Ovid.* Art. III. 137. & not. Cl. *Burmanni* ad Art. II. 303. Nam etſi *diſcrimen purum* vel *capitis puri* ibi notat ſimplicem pectendi munditiem; tamen hic nihil prohibet ſtudioſam ornandorum capillorum curam intelligi, quum ἰσχναίνῃ additur; adeoque parum interest, vertasne *eleganter*, *eximie*, an *diſcriminatim*; interim poſterius ad Graeca magis hic eſt adcommodum. *J. F. R.*

Ibid. Ἰσχναίνῃς κόμης] Conf. ſupra *de Salt.* c. 27. *J. F. R.*

67. Παρ' Ἡσιόδῳ] Recenſet *Suidas* inter Heſiodi opera γυναικῶν κατάλογος ὁ βιβλίοις ἑ. quo reſpicit hic Noſter. *M. du S.*

Ibid. Κατάλογον] Qui inſcribebatur ἠοῖαι. De quo viri Clar. *Daniel Heinſius* & *Joannes Meurſius* ad *Heſiod.* Tangit ipſe Lucianus diſſertat. cum *Heſiod.* ſic in Lapith. Ἢ οὐχ οὕτω κἀκεῖνος ἦν. *J. B.*

68. Τῶν ὁμοιοτάτων αἱ βολαί] Sic infra c. 15. *Ariſten.* Epiſt. 1. *J. B.*

69. Ταχυρρῶς ἀνυγραίνεσθε] *Alciphr.* I. Ep. 28. ταχυρρῶς βλίττεις βλίμμα, ubi *Bergl.* plura de molli illo adſpectu, licet illud βλίμμα ſuſpectum habeat, & ejici velit. Conf. mox c. 14. f. *J. E. R.*

70. Λυκάμβεω θυγ.] Neobulen deſignat, Archilochi amicam. Vid. Ἀστρ. c. 1. & 2. *M. du S.*

77. Βυφάγος] Sunt qui Herculem bis integrum devoraſſe bovem ſcribunt. Semel apud Lindum urbem, & iterum apud Oriopas Theodamantis bovem: *Callimach.* Hymn. εἰς Ἄρτεμ. fabulatur, Herculem jam in Deos relatum, nihilominus inexplebilis edacitatis eſſe. — ἐ γὰρ

Παύσατ' ἀληθείης, ὅτι οἱ ὧδε πάντα ἐοικὼς
Τῇ ποτ' ἀροτρεύοντι συνάντιλο Θιοδάμαντι.
Tanta erat ingluvie, quanta, cum ſcinderet arvum,
Occurris Dryopum ductori Thiodamanti:

Exinde manſit apud Lindios ritus, ut bos arator Herculi cognomento βουθοίνα immoletur, cum multa dirarum imprecatione. *Philoſtr. Virg.* L. 2. *Lactant.* L. I. c. 21. *G. C.*

Βυφάγος] *Philoſtrat.* tabul. Theodam. *J. B.*

Βυφάγος] Carnivorum fuiſſe Herculem tradunt & alii. Vid. *Aelian.* V. H. I. 24. unde & πανφάγος *Orpheo* in hymno ajunt dictum. βουθοίνας etiam vulgo, quia ſemel integrum Theodamantis comederit bovem. *Lil. Gyrald.* 282. f. vid. *Apollod.* p. 53. B. 60. AB. *M. du S.*

78. Ταῖς ἀκάπνοις] Legend. *Athen.* lib. 1. *J. B.*

ὁρῶ, φοιτήσεις ἀμείνονας ἢ γῇ τοὺς φιλόπαιδας, ἢ τοὺς γυναίοις ἀσμενίζοντας; ἐγὼ μὲν ὁ πλημμυρὶς ἑκατέρῳ, καθάπερ ἀκριβῶς τρυτάνῃ ταῖς ἐπ' ἀμφότερα πλάστιγξιν, [a] ἰσορροπήσας ταλαντεύομαι· σὺ δὲ ἐκτὸς ὢν, ἀδεκάστῳ κριτῇ τῷ λογισμῷ τὸ βέλτιον αἱρήσῃ. πάντα δὴ τοίνυν ἀκριβῶς ἀκούσομαι, ὦ Φιλότης, ἵν' ἐπίστωτέ σοι ψῆφον ἡ περὶ τοῦ ἐμοῦ ἐράσται κρίσις, ἤδη φέρε.

tes, puerorumne amatores, an eos qui feruntur in mulierculas? Ego enim utroque amore percussus, ut exacta trutina utrisque lancibus, momentis libror aequalibus. Tu vero, qui extra causam sis, incorrupto judice, ratiocinatione, quod melius est eliges. Omni igitur resecta dissimulatione, sodalis, quem tibi calculum judicium de meis amoribus permisit, eum jam ferto.

ΛΥΚ. Παιδιᾶς, ὦ Θεόμνηστε, ἢ γέλωτος ἡγῇ τὴν διήγησιν· ἢ δ' ἐπαγγέλλεταί [b] τι καὶ σπουδαῖον. ἔγωγ' οὖν ἐξ [c] ὑπογυίου τὴν ἐπιχειρήσεως ἠφάμην, εἰδὼς ὅτι λίαν, [d] ἀλλ' ἐ παλαιᾶς· ἐξ [e] ὅτου δυοῖν ἀνδροῖν ἀκηκοὼς, περὶ τούτων [f] συντόνως ὡς [g] ἀμιλλωμένοιν, ἔτι τὴν μνήμην ἔναυλον ἔχω. διήρητο δ' αὐτοῖς ἅμα τοῖς λόγοις τὰ πάθη, [h] καὶ οὐχ ὥσπερ σὺ κατ' εὐκολίαν ψυχῆς ἄϋπνος ὢν, διττὰς ἄρυσαι μισθὰς,

Τὴν μὲν βουκολέων, τόνδ' ἄργυφα μῆλα νομεύων.

ἀλλ' ὁ μὲν ὑπὲρ τοὺς παιδικοὺς ἡδέως, τὴν

5. LYC. Ludine tu, Theomneste, & risus putas eam tractationem? at ea seriuna etiam quiddam pollicetur. Ego enim super manum operi admovi, ac scio, valde *id quidem seriom*, ac minime ludi, ex quo duo viros audivi de hisce rebus quanta potest contentione certantes, cujus memoria aures adhuc personare videntur. Divisi erant illorum cum sententiis etiam affectus: nec uti tu, prout commodum est, pervigil mercedem capis duplicem,

Hanc armenta regens, pecora illum candida pastens:

Sed alter supra modum puerorum oblectaba-

a Ἰσορρόπησας] Ἰσοῤῥοπήσας. O. Vulgatam expressit M. B2. F. P. &c. b Τι] Deest in O. & W. c Ὑπογυίου] Ὑπογνίου male F. Fl. d Ἀλλ' ἐ παλαιᾶς] Ἐχὶ ἐ παλαιὰν marg. M. W. e Ὅτου] Ὅτου M. f Συντόνως] Συνεῖναι O. W. Fl. F. Vulgata comparet in cett. omnibus, & Cod. P. g Ἀμιλλωμένοιν] Ἀμιλλωμένω F. Vulgatam tuentur M. & O. h Καὶ] Abesse ab O. adesse in M. & Fl. notat M. du.S.

92. Ἀμείνονας] Προτιμήσω. V.

97. Ὑπογυίου] * Ἐκ τῆ ἐγγὺς ὑπόγυιον, ἐγγύτερον, πρόσθιον, πως γινόμενον, τὸ παρ' ὀλίγον ϵ μικρ' ὀλίγου. V.

2. Ἔναυλον ἔχω] Οὐ πάνυ πολλῷ μνημονευόμενα ‡ διηκουμένην. V.

5. Ἄρυσαι] Ἀμοιβὰς, ‡ δίκης. V.

* Ἐκ τῆ ἐγγὺς] Deerant haec in Edd. implevit ea ex Collat. Codd. Salmas., qui etiam testatur ὑπόγυον sine ι. scriptum ubique in V. & C. Ego tamen id addi curavi, ut orthographia Lucianeae conveniret. J.F.R.

† Posteriora duo verba in editis deficientia eodem indicente supplevi. J.F.R.

‡ Δίκης] Aberat ab Ed. Cler.

97. Ἐγὼ γοῦν ἐξ ὑπογυίου] Locum hunc, ut adhuc lectus & expositus est, corruptum esse, certe obscurissimum, non temere quisquam negabit. Intelligere eum mihi videbar, si legatur ἐγὼ γοῦν —— ἀλλ' ἐ παιδιᾶς. Prius cum sola divisione vocum constet, facile concederetur. Sed quantillum distant ΠΑΙΔΙΑΣ & ΠΑΛΑΙΑΣ? Sic certe interpretatus sum. J.M.G.

Ἔγωγ' οὖν —— ἐ παλαιᾶς] Locus integer non videtur. F.G.

Ἔγωγ' οὖν —— ἐ παλαιᾶς] Certe male sanus est; sed ἐξ ἀφυπίστου mihi sanandus videtur, qui conjicio illa λίαν, ἀλλ' ἐ παλαιᾶς ex glossa nata esse, qua quis interpretatus erat verbum praecedens ὑπογυίου. J.F.R.

Ibid. Ἐξ ὑπογυίου ἡ ἐπιχειρήσεως ἠφάμην, εἰδὼς ὅτι λίαν ἀλλ' ἐ παλαιᾶς] Sic edit & vertit Benedictus: *rem nuper aggressus sum, sciens non admodum diu esse.* Et quis recte judicans haec Latina sic Graece efferet? At Basileensis distinguit hoc modo: εἰδὼς ὅτι λίαν, ἀλλ' ἐ παλαιᾶς, & Latina apponit: *nuper adeo ejus rei periculum facere coepi, sat scio, nimium & non olim.* quae certe Latina etiam nimis minuta. Graeca enim ibi videntur recte se habere, quae sic accipienda: *ex recenti studio id aggressus sum, sciens quamoptime, & non ab antiquo.* J.G.

Ἐξ ὑπογυίου ἡ ἐπιχ.] *Th. Marc.* quoque hic aliquid corrigere voluit; sed cum plane eadem verba repetat, quae

batur amoribus, barathrum judicans Venerem muliebrem: alter purus ab amore masculo, furebat in feminas. Cum igitur arbiter essem certaminis inter pugnantes duos affectus, dicere non possum, quam incredibiliter delectatus sim. Atque sermonum mihi illorum vestigia, velut sigillo quodam, impressa sunt auribus, quasi modo dicta essent. Quare depositâ statim omni reprehensionis *tuae* occasione, quae utrisque dicentibus audivi accurate tibi enarro. THEOMN. At ego paullum hinc discedens e regione tibi considebo

Aeacidi intentus, dum cessat fundere carmen.

Tu vero jam nobis antiquam gloriam amatoriae illius concertationis, cantu perage.

6. LYC. Versus Italiam navigare mihi cogitanti navigium velox paratum erat, de biremium illo genere, quibus maxime uti videntur Liburni, ad Ionium sinum gens habitans. Quantum vero licebat, patrios Deos omnes cum adorassem, & Jove hospi-

Ἡλείαν Ἀφροδίτην βάραθρον ἡγούμην, ὁ δ' ἀγνεύων ἔρωτα ἄρρενα, εἰς γυναῖκας ἐπτόητο. δυοῖν δὴ μαχομένοιν παθοῖν ἀγωνοθετήσας ἄμιλλαν, οὐδ' ἂν εἰπεῖν δυναίμην, ὡς ἐτερφράνθην. καί μοι τὰ τῶν λόγων ἴχνη ταῖς ἀκοαῖς ἐνεσφράγισται σχεδόν, ὡς ἔτι νεαρὰ ἡμῖν. σὺ δὲ τὴν ἐπιτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀπθέμενος, ἃ παρ' ἀμφοῖν ἤκουσα λεγόντοιν, τὰ ἀκριβῆ ἐπέξειμί σοι. ΘΕΟΜΝ. Καὶ μὴν ἔγωγε ἐπαναστὰς ἔνθεν, ἀπαλίκρου καθεδοῦμαί σου

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων.

Σὺ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς ἀμφοτέρας, μελῳδίᾳ περαίνειν.

ΛΥΚ. Ἐπ' Ἰταλίαν μοι πλεῖν διανοουμένῳ ταχυναυτῶν σκάφος εὐτρεπίστο, τῶν τριήρων, οἷς μάλιστα χρῶνται Λίβυρνοι δοκοῦσιν, ἔθνος Ἰονίου κόλπου παροικοῦν. ὡς δ' ἐγὼ, πάντας ὁπηχωρίους θεοὺς προσκυνήσας, τὸν Δία ξένιον ἵλεων

i Ἐπιτιμήσ.] Ὑποτιμ. M. O. & marg. *A1.* k Ἀποθέμενος] Sic *P. Fr. H. S.* Ὑποθέμενος W. *F. Fl.* l Τὰ] Deest in M. & *O.* m ΘΕΟΜΝ.] Desunt sequentia in Cod. Bar. usque ad c. 12. Librarii incuria. n Ἐπαναστὰς] Ita dedi ex W. Ἀπαναστὰς Edd. priores. o Περαίνειν] Πέρανε *F. Pell.* p Πλεῖν] Abest a W. q Εὐτρέπιστο] Punctum erat post hoc verb. in *F. Fl.* & M. Comma in *P.* & *S.* r Διηρότων] Sic recte *F. Fl. P.* &c. Διηρότων male *S.* s Λίβυρνοι] Λίβυνοι male W. post Λίβυρνοι.

27. Διηρότων] Διήρεις, δίκην, πλοῖα μακρὰ ἐστὶν, ἃ ἐξ δίκροα καλοῦσιν οἱ πολλοί. Τινὲς δὲ ἐκ τριήρους ἐξ ἐκ τριήρους ἑκατέρωθεν παραλλάσσουσι § ἰσχνὸν ὅτους αὐτοί τι μὴ μαλακοφόρους ἐπισείουσι ἐξ ἀναχωροῦσι. ἢ τοὺς ἐναντίους ἐκ τῷ πρόσπλῳ ἐκ ἐκπλῷ αὐτῶν σφάλλουσι. *V.* In altero Vossiano haec tantum legas: Διηρότων] Δίκροτον ἢ δύο ἱστία ἔχουσα.

§ Ἰσχνὸν] Legendum videtur *Ἰσχοῦν*, hoc est, *sistebantur*; atque inde etiam emendandus *Suidas*, qui habet *ἰσχνοῦτο*, quod vertit *infirmae erant Aemilius Portus.* *F. C.*

Ἰσχνὸν] Cur *Suidas* emendandus sit, nullus video, *ἰσχνὸν* enim recte se habet, & recte vertitur, *infirmae erant*, quo sensu id verbum bis quoque in ipso Luciano habuimus supra in *de Salt.* & habebimus infra. Quin igitur potius Scholiasten ex *Suida* emendandum censeam, ex quo haec ad verbum sunt descripta; maxime cum *ἰσχνὸν* quoque in C. reperiri testetur *Solanus*, quem miror, qui Cl. *Clerici* animadversionem sic abire sit passus. *J. F. R.*

quae jam in contextu inveniebantur, quod tamen non sua culpa factum esse patet; quid sibi voluerit, divinare non potui; τῶς enim sine accentu scriptum in ejus correctione, error tantum typothetarum est. Sed videtur *ἐπαγγεῖον* correxisse, pro *ὑπαγγεῖον*. *J. F. R.*

98. Ὅτι λίαν] *Vorst.* ἢ λίαν οὐ παλαιῶς. In M. nihil subsidii. *M. du S.*

1. Συντόνως] In *O. W. Fl.* & *J.* συνῶν ὡς. Reliquae Edd. & P. uti hic in textu est συντόνως. v. c. 29. *M. du S.*

6. Τὸν μὲ &c.] *Homer.* Od. K. 84. *M. du S.*

19. Ἐπαναστὰς] W. recte. In reliquis ἀπ. *M. du S.*

21. Δέγμενος Αἰακίδην] *Hom.* Il. I. 191. *M. du S.*

27. Διηρότων] Vox διηρότων nihili est; si enim esset ab δίηρις, foret δίηρων. Et *Aldina* editione hoc vitium propagatum, cum in Florentina recte legatur διηρότων. Nempe δίηρις vocantur etiam δίκροα, quod notum. *J. J.*

28. Λίβυρνοι] De his navigiolis *Renat. Veget.* c. 33. lib. 4. *Appian.* in Illyric. *J. B.*

ἴλεω συνεφάψασθαι τῆς ἀποδήμου [a] στρατείας ἐπικαλεσάμενοι, ἀπ' Ἄργους [b] ὁρμῶμεν ζεύγει κατήειν ἐπὶ θάλασσαν. εἶτα τοὺς προπέμποντάς με δεξιωσάμενοι (ἠκολούθει δὲ παιδείας λιπαρᾶς ὄχλος, οἱ συνεχὲς ἡμῖν ἐντυγχάνοντες ἀναρρῶς διεζεύγνυτο) τῆς πρύμνης γᾶν ἐπιβὰς ἐγγὺς ἐμαυτὸν ἵδρυσα τοῦ κυβερνήτου. ἡ ῥοθίῳ τῷ τῶν ἐλατήρων μὴ μικρὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἀναχθέντες, ἐπειδὴ μάλα ἡ κατόπιν ἡμᾶς [c] ἐκύμαινον αὖραι, τὸ ἱστὸν ἐκ τῆς μεσοκοίλων [d] ἀπάρας χαρχησίῳ τὸ κέρας [e] προσεῖλαμεν. εἶτ' ἀθρόας ἐκ τῶν κάλων τὰς ἀθόνας ἐκχέαντες, πρῆμα [f] πιμπλαμένῳ τῷ λίνῳ, κατ' ὀδὸν, οἶμαι, βέλους ἐλάττονι ῥοίζῳ διϊπτάμενα, βαρὺ τοῦ κύματος ὑποβρυχομένῳ τῇ χίζουσαν [g] αὐτὸ πρῴραν.

tali invocato, ut volens propitius peregrinam militiam una capesseret, mulis junctis ab urbe ad mare descendi. Tum complexus eos, qui me deduxerant, (sequebatur autem assidua eruditionis (*eruditorum*) turba, qui perpetuo mecum versati cum molestia jam disjungebantur) & puppim conscendens prope gubernatorem assedi. Atque remorum impetu brevi tempore de tertia in altum evecti, cum etiam post nos aurae fluctus vehementer moverent, malum ex media navi, e carchesio autem antennam statim protendimus: deinde collecta per rudentes vela cum effudissemus, implesto sensim linteo, impetu, qui nihil, puto, telo concederet, volavimus fluctu graviter circa findentem illum proram remugiente.

Ἀλλ' ἅ γε μὴν ἐν τῷ μεταξὺ πλῷ σπουδῆς ἢ [h] παιδιᾶς ἐχόμενα συνηνέχθη, χαιρὸς ἐστὶν μικύνειν. ὡς δὲ ἡ Κι-

7. Verum quae inter illum cursum vel seria vel ludicra acciderunt, ea non nimis producenda sunt. Cum vero maritimam Ci-

[a] Στρατείας] Ita marg. *A*1. Στρατιᾶς Edd. priores & M. [b] Ὁρμῶ] Ὁρμῶμεν *J. Pell.* [c] Ἐκύμαινον] Sic Edd. omnes. Ἐκοίμαινον A. L. P. W. [d] Ἀπάραντες] Hoc receptum ex L. Ἀπαρῆ Edd. Vide notas. [e] Προσειλ.] Προσειλ. Edd. priores. [f] Πιμπλ.] Πιμπρ. male W. [g] Αὐτὸ] Ita restitutum ex Cod. L. marg. *A*1. *Ven.* 2. & *B*2. Αὐτῷ cett. Edd. & M. male. [h] Παιδιᾶς] Παιδιάς W. male.

42. Ἀναρῇ] Ἀναρὶς, βραχὺ, ἐξῦ. ὃ ἐχ οἷόν τε * κεῖραι. ἀναρῶς, ἐπίῤῥημα, ἐκ βραχείας ἄρας, ἐκ ἀτόμου. *V.*

* Κεῖραι] Legendum ex *Suida*, διακεῖραι, *quod non potest fecari*, nisi forte scripserit Scholiastes, χωρὶς λαμβάνουσι. *J.C.*

Κεῖραι] Legendum κεῦραι, quod etiam in C. recte haberi video. *M. du S.*

31. Στρατιᾶς] Sic omnes. Ego mallem στρατείας. *M. du S.*

32. Ἄργους] Athenas intelligere, cum ἄργυ audimus, proclive est. Sed quae de cursu navigationis deinde habet, ubi Ciliciam, Pamphilium sinum aliaque nominat (Cap. 7.) ut Athenae intelligantur, minime patiuntur. quid ergo? *M. du S.*

40. Ἐκύμαινον] Angl. ἐκοίμαινον. *J.B.*

41. Μεσοκοίλων] Hic deest τὸ ἄραντες participium, aut quid simile. *F.G.*

42. Ἀπάραντες] In impressis & Schol. ἀναρῇ. In M. ἀναρὶ, a recentiore manu. In L. vero recte ἀπαράντες. *Vorstius* conjecerat ἀράντες. *M. du S.*

Ἀπάραντες] Adripui hanc lectionem ab *Solano* commendatam, accentu tantum mutato, quem in nota *Solani* tamen intactum reliqui, etsi ter in eodem aberrarit; nam & in *J.* ἀπαράντες adscripserat. Recte autem *Gujetus* divinarat deesse participium. *J.F.R.*

Ibid. Προσειλαμεν] Malim προσεῖλαμεν. *F.G.*

Προσειλαμεν] Ita *Vorstius* & *L. Kusterus* emendare jubent, quibus obsequor. In M. & impressis προσειλαμεν. *M. du S.*

46. Αὐτῷ] Corrige αὐτὸ. *F.G.*

Αὐτὸ] Quod scilicet feci, etiam ante, quam *Gujetii* emendationem videre contigit. *J.F.R.*

Αὐτὸ] Ita recte, uti conjecerat Cl. *L. Kusterus*. Cod. L. *Va.* & *Ba.* In reliquis impressis & M. ipso, αὐτῷ. *M. du S.*

54. Εὐτυχεῖς] Quam felicitatem hic intelligat, nescio. Neque huic opusculo enarrando eandem a nobis diligentiam, quam in hujus Auctoris bonae notae scriptis adhibere solemus, expectato. *M. du S.*

Ibid. Τοὺς εὐτυχεῖς — ἡμᾶς] Nempe respicit ad foedus illud Athenienſium & sociorum cum Persis, de quo *Diod. Sic.* 12, 4. p. 293. B. quo cautum est, μηδὲ τῶν μακρῶν (Περσῶν) πλεῖν ἐντὸς φασηλίδος ἐ Κυ-

νίου

Ciliciae partem praetervecti Pamphylium sinum attigissemus, superatis non sine labore Chelidoneis, felicibus illis antiquae Graeciae terminis, ad singulas Lyciae urbes devertimus, sermonibus plerumque nos oblectantes; nullae enim evidentes in illis Fortunarum spectantur reliquiae; donec sacram Soli Rhodum attigimus, ubi perpetuam quae adhuc fuerat navigationem intermittere aliquantum decrevimus.

8. Remiges igitur subducto e mari in terram navigio, tentoria in proximo habuerunt. Ego vero, cum hospitium mihi e regione aedis Bacchi paratum esset, otiose incedebam, incredibilis voluptatis fructu implendus. Est enim vere Solis urbs, dignam Deo pulchritudinem habens. Circumiens autem porticus templi picturam unamquamque considero, cum visus oblectatione Heroicas simul instaurans fabulas. Statim enim duo aut tres etiam ad me confluebant, qui parva intercedente mercedula

λικίας τ' ἔφαλον ἀμείψαντες, εἰχόμεθα τῆς Παμφυλίης κόλπου, Χελιδονέας ὑποθέοντες, οὐκ ἀμοχθεὶ τὴν εὐτυχεῖς τ' ἀπὸ Ἑλλάδος ὅρους, ἑκάστῃ τ' Λυκιακῶν πόλεων ἐπεξενύμεθα, μύθοις τὰ πολλὰ [i] χαίροντες· ἤδη γὰρ ἐν αὐταῖς σαφὲς [k] εὐδαιμονίας ὁρᾶται λείψανον. ἄχρι τ' Ἡλιάδος ἀψάμενοι Ῥόδου, τὸ συνεχὲς τῆς μέλαξυ πλῶ ἀναπαῦσαι πρὸς ὀλίγον ἐκρίναμεν.

Οἱ μὲν ὖν ἐρέται, τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς γῆν ἀναστάσαντες, ἐγγὺς ἐσκήνωσαν· ἐγὼ δ' εὐτρεπισμένου μοι ξενῶνος ἀπαντικρὺ τοῦ Διονυσίου, καὶ σχολὴν ἐάδιζον, [l] ὑφρυῶν ἀπολαύσεως ἐμπιπλάμενος. ἔστι γὰρ ὄντως ἡ πόλις Ἡλίου, πρέπον ἔχουσα τῷ θεῷ τὸ κάλλος. ἐκπεριιὼν δὲ τὰς ἐν τῷ Διονυσίῳ στοὰς, ἑκάστην γραφὴν κατώπτευον, ἅμα τῷ τέρποντι τ' ὄψεως, Ἡρωϊκὸς μύθους [m] ἀνανεύμενος. εὐθὺ γάρ μοι δύο, ἢ καὶ τρεῖς [n] προσερρύησαν, ὀλίγου [o] διαφόρου πα-

[i] Χαίροντες] Εἰκάζοντες marg. *A1.* [k] Εὐδαιμ.] Εὐγαιμ. *J.* male. [l] Ἐμπιπλάμενος] Ἐμπιμπλάμενος W. [m] Ἀν——νος] Sic Edd. & M. Ἀν——σας *J.* male. [n] Προσερρύησαν] Προπροσερ. male *B.* [o] Διαφόρου] *Solan.* ita restit. pro vulgato διάφοροι, quod in Edd. & M. erat.

52. Ἔφαλον] Παραθαλαττίων. *V.*

59. † Ἡλιάδος] Τῷ δὲ Ἡλίῳ ἡ Ῥόδος ἀνέκειτο. καὶ ἔστιν πόλις ὁ λόγος. M.

71. Ἀναπεύσομαι] Ἀνανεύσας, ἀνακαινίσας, ‡ἀναμνησθείς, ἀναγνώσας, ὡς ἔνιοιν ἐλθών. *V.*

† Ἡλιάδος] De hoc cognomine conf. supra not. ad *Alex.* c. 34. *J. F. R.*

‡ Ἀναμνησθείς] Hoc & sequentia quatuor verba non erant in Edit. *Cler.* Addidit ea *M. du S.*

νίων. Sunt autem *Chelidoneae* insulae subjectae Phaselidi. Unde *Plutarchus* in Cimone de hac re p. 890. *H. Steph.* p. 124. Brya. ὅθεν Κυανέων, ait, τὴν Χελιδονίαν μακρὰν νῆσον ἐ χαλκεμβόλῳ μὴ πλεῖν. Quorsum illud οὐκ ἀμοχθεὶ referatur, intelligas ex his, quae infra in *Navigio*, non procul ab initio narrantur. *J. M. G.*

59. Ἡλιάδος — Ῥόδου] Rhodus Soli ob serenitatem coeli sacra. Vid. *Spanhem.* 321. & Nostrum Z. Tp. 11. *M. du S.*

66. Ἐμπιπλάμενος] Ex W. ἐμπιμπλάμενος correxerat *Solan.* idque & ego adsumsissem, si plures Codd. haberent; verum quia & infra c. 24. fine μ. scribitur, nec dubito quin & alibi, nondum vulgatam immuto. vide quae ibi noto. *J. F. R.*

71. Εὐθὺ γάρ μοι δύο ἢ ἐ τρεῖς προσερρύησαν ὀλίγου διάφοροι] Sic edit Benedictus sequutus *Bourdelotium*, & vertit, *statim enim mihi duo vel etiam tres propemodum praecipui superovenere*, idque exemplo editionis *Basileensis*, quae hanc interpretationem prior exhibet, quum in Graecis edat δύο ἢ ἐ τρεῖς προπροσερρύησαν. Mirandum profecto est, si tres propemodum utique praecipui accesserint sic ad Lucianum, eos sic subito relinqui, nec vel verbum ullum aut de aut ab viris tam notabilibus fieri. Pater tale quid cogitans illas voces *propemodum praecipui* virgula induxit. Et certe credimus verti debuisse *parvo diversi* vel distantes ac propemodum pares. Quod si verbum de-compositum est in scriptis, non est cur contaminatur. *J. G.*

72. Διαφόρου] Sic levi mutatione locum restituimus. Quid enim erat quod in libris omnibus & ipso M. legitur, διάφοροι? Aut quem sensum hic edit? Nihil sane ad rem *enarrantium discrepantia*. Sed optime convenit parva merces. Ea, quam restituimus, vo-

πᾶσαν ἱστορίαν ἀφηγέμενοι· τὰ δὲ πολλὰ καὶ αὐτὸς εἰκασίᾳ προὐλάμβανον.

Ἤδη δὲ ὁ θέας ἄλις ἔχων, καὶ ἅμα μοὶ βαδίζειν οἴκαδε, τὸ ἥδιστον ὅτι ξένης ἀπήντησέ μοι κέρδος, ἄνδρες ἐκ παλαιοῦ χρόνου συνήθεις, ὡς οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, πολλάκις ἡμῖν ἰδὼν ἐπιφοιτῶντας ἐνταῦθα, ὁ ἐκ Κορίνθου Χαρικλέα νεανίαν, οὐκ ἄμορφον ἔχοντά τι καὶ κομψείας ἀσκήσεως, ἅτε οἶμαι γυναίοις ἐνωραϊζόμενον· ἅμα δ' αὐτῷ καὶ Καλλικρατίδαν τὸν Ἀθηναῖον, τὸν τρόπον ἁπλοϊκόν. προηγυμένως μὲν πολιτικῶν λόγων προῖστο, καὶ ταύτῃ τὸ ἀγοραίου ῥητορικῆς. ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικὸς, οὐ δι' ἄλλο τι μοὶ δοκεῖν τὰς παλαίστρας ἀγαπῶν, ἢ διὰ τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας· ὅλως γὰρ εἰς τοῦτο ἐπτόητο· τῷ δὲ πρὸς τὸ θῆλυ μίσει πολλὰ καὶ Προμηθεῖ κελαδᾶτο. πόρρωθεν οὖν ἰδὼν ἑκάτερός με, γήθει καὶ χαρᾷ πλέοι προσέδραμον. εἶθ' ἅπτεσθαι, δεξιωσάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν ἑκάτερον ἠξίουν με. χαίρω φιλονεικοῦντας ὁρῶν θᾶττον, τὸ μὲν πρῶτον, εἶπον, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ Χαρίκλεις, ἄμφω καλῶς ἔχον δοκεῖ ὑμᾶς παρ' ἐμὲ φοιτᾶν, ἵνα μὴ πλείω τις ἔριν ἐγείρῃ

omnem mihi historiam enarrarent, pleraque autem & ipse conjectura praecipiebam.

9. Jam satiatus eram spectaculo, jam domum ire cogitabam, cum quod jucundissimum est in peregrina regione lucrum mihi obtigit, viri a longo inde tempore familiares, quos nec tibi incognitos esse arbitror, qui saepe hic ad me ventitantes videris, Corinthium Chariclem juvenem non deformem, habentem aliquid illius exercitationis quae formae studet, qui mulierculis, puto, pulcher videri gestiat; & una cum illo Callicratidem Athenienſem, moribus simplicem: nam ducem veluti se atque antistitem civilium orationum & forensis illius dicendi facultatis praebebat. Sequebatur vero etiam corporis exercitationes, non aliam ob causſam amans, ut mihi videbatur, palaestrae, quam ob puerorum amores, quorum studio plane esset attonitus: odio autem femeinei sexus Prometheo maledicebat. Uterque igitur e longinquo me cum conspexissent, gaudio & laetitia pleni accurrunt: tum ut assolet, complexi, ad se quisque venire me postulant. Et ego ultra modum ambitiose petentes cum viderem, *Hodie*, inquam, *vos ambo ad me venire optimum fuerit, ne majorem tollatis rixam;*

a Ἁπλοϊκὸν] Οὐδ' ἁπλ. marg. *A1*. b Ὅλως — ἐπτόητο] Ὅλῳ — ἐπτοῆτο W. c Πόρρωθεν] Ita *Fl. P.* aliaeque nonnullae rectae. Πόρρωθεν male *J.* d Ὁπόταν] Ita dedi ex M. & Edd. vett. Οὖν ποτὲ enim erat in *P.* e Φιλεῖ] Sic M. *Fl. J. P.* Φιλοῖ *B2*. f Ἐμὲ] Ex L. & marg. *A1*. Luciano redditum. Ἐμοὶ Edd. priores. g Ἐγείρητε] Sic *P. Fr. B2*. Ἐγείρηται *J. Fl. V2. S.*

81. Κομψείας] Κομψείας, λείαν τὴν πόαν, οἱ δὲ, λεπτὴν τὴν πόαν, κόμμι ὁ καταπεπάνης τριχῶν πόσμος. κομψείας δὲ ὁ ἐν ἀφελείᾳ κόσμος, καὶ κομψείαν ἀδιάφορον. *V.*

ce utitur in Ἑρμ. c. 81. utitur & *Theophrastus* in descriptione τῆς μικρολογίας. Ἡ δὲ μικρολογία, inquit, ἐστὶ φιλοκέρδεια τοῦ ἀργυρίου ὑπὲρ τὸν καιρόν. p. 32. Vid. *Casaub.* not. p. 229. *Diog. Laërt.* p. 140. B. C. *M. du S.*

Ibid. Ὀλίγου διάφορον] Sententiam hujus loci adsecutus mihi videor, de lectione adhuc dubito. Si dedisset auctor ὀλίγου ἀργύρου, plane nihil haererem. Est enim διάφορον *pretium, pecunia.* Ἡ μικρολογία apud *Theophrastum* Char. 10. ἐστὶ φιλοκέρδεια τοῦ ἀργύρου, vel ut est in MS. τοῦ ἀργυρίου. Ostendit *Casaubonus* ad h. l. quoties apud ecclesiasticos scriptores ignoratione hujus significationis peccatum sit. Noster in *Hermot.* c. 81. μηδέπω ἐπιτετηδευκὼς διάφορον. Itaque si mutato solum ου in ου legere liceat ὀλίγου ἀργύρου, plana erunt omnia. Sed quid si intellectus oritur, servata librorum lectione, & ὀλίγου διάφορον sunt *parvo venales*, parvo pretio, minuta pecunia, conducti & operam suam vendentes? Cum enim τὸ διάφορον sit *quod interest*, potest fieri, ut dixerint Graeci ὀλίγου διάφορος τοῦτο ποιεῖ, *parva mercede hoc facit.* Sed nondum ausim quidquam adseverare. Illud maneat, praesto fuisse homines ex eo genere, quos Graeci ἐξηγητὰς dixere, vel ἀξενιγήτους φρόντορας ἐγχωρίων appellavit *Aeschylus* Suppl. 501. Siculi Ciceronis aetate *mystagogos* vocabant, *qui hospites ad ea, quae visenda sunt, ducere solent, & unumquidque ostendere.* Cic. Verr. 4, 59.

Mon-

xam; proximis vero diebus, tres enim hic aut quatuor decrevi manere, vicissim mihi coenam praebebitis; uter autem prior, sorte decernetur. Placent ista.

10. Itaque illo die convivator ego, postridie Callicratidas, & post ipsum Charicles. Animadverti autem etiam in convivio manifesta animi utriusque indicia. Nam Athenienſis formosis pueris erat instructus, & unusquisque prope servus illi imberbis, qui nempe, dum prima illos lanugo obumbraret, apud ipsum manerent; cum primum vero prima barba densarentur genae, dispensatores, & villici agrorum in Attica dimitterentur. Verum Charicles multus saltatricularum & musicarum chorus sequebatur, totaque domus, velut in Bonae Deae sacris, plena erat mulierum, viro plane nullo praesente, nisi forte alicubi infans, aut vetulus coquus videretur; illius nempe aetatis, in quam zelotypa suspicio non caderet. Erant igitur ista quoque, uti dixi, satis aperta sententiae utriusque specimina. Saepe autem ad parvum tempus velitationes quaedam inter illos commotae sunt, non *tamen* ut exitum haberet disputatio. Verum cum discedendi tempus

ἐγὼ. ταῖς δὲ ἑφεξῆς ἡμέραις, τρεῖς γὰρ ἐνταῦθα ἢ τέτταρας διέγνωκα μένειν, ἀμοιβαίως ἀνθεστιάσετέ με· κλήρῳ δ' ἀριθεὶς ὁ πρότερος. δοκεῖ ταῦτα.

Καὐκείνην μὲν τὴν ἡμέραν εἱστιάρχει ἐγώ, τῇ δ' ὑστεραίᾳ Καλλικρατίδας, εἶτα μετ' αὐτὸν ὁ Χαρικλῆς. ἐώρων δὲ καὶ ἐν ταύταις ἑστιάσεσιν ἑκατέρου ἤθεσι τεκμήρια. ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο, καὶ πᾶς οἰκέτης αὐτῷ κεδνὸς ἀγένειος ἦν, μέχρι τοῦ πρῶτον ὑπογραφέντος αὐτοῖς χνοῦ καμμύσεως. ἐπειδὰν δὲ ἱλαραὶ αἱ παρηιαὶ πυκασθῶσιν, οἰκονόμοι, καὶ τῶν Ἀθήνησι χωρίων κηδεμόνες ἀπεστέλλοντο. Χαρικλεῖ γε μὴν πολὺς ὀρχηστρίδων καὶ μουσουργῶν χορὸς εἵπετο, καὶ πᾶν τὸ δωμάτιον, ὡς ἐν Θεσμοφορίοις, γυναικῶν μεστὸν ἦν, ἀνδρὸς δὲ ἀκαρῆ παρῆν, εἰ μή τι που νήπιον, ἢ γέρων ὑπολιξ ὀψποιὸς ὀφθείη, τῇ χρόᾳ ζηλοτυπίας ὑποψίαν οὐκ ἔχοντος. ἦν μὲν δή, ὡς ἔφην, καὶ ταῦθ' ἱκανὰ τὰ ἀμφοτέρων γνώμης δείγματα. πολλάκις γε μὴν ἐπ' ὀλίγον ἀψιμαχίαι τινὲς ἐπ' αὐτοῖς ἐκινήθησαν, οὐχ ὡς πέρας ἔχειν τι τὴν ζήτησιν. ἀλλ' ἐπεὶ

χρὴ

h Ὁ πρότερος] Sic Edd. Ὁπότερος *Voſſ.* & M. a recent. manu. i Ὑπογραφέντος] Haec est ſcriptura Cod. P. Et Edd. Ba. *Fr. Va. P. 8.* Ὑπογράψαντος W. *El.* & *J.* k Αὐτοῖς] Αὐτοὺς P. marg. *A1.* & Ex. *El.* Vulgatam tenent *J. P.* &c.

7. Ἑστίασιν] Συμπόσιον. *V.*

23. Ἀψιμαχίαι] Σκιαμαχίαι μάχαι. *V.*

Monstrator talis est Lucano IX. 979. quae loca jam laudata sunt *Spanhemio* diss. I. p. 6. *Antiquariis* hodie Romae dici, notum est. *J. M. G.*

84. Προηγουμένους δὲ καλλίστων λόγων πράττοντα] Basileenses vertunt: *nam se velut ducem atque anteſignanum in civilibus orationibus gerebat*, ut & *Bourdelotius*, nisi quod *anteſignanum*. Benedictus, *nam se veluti ducem in civilibus orationibus gerebat*. Nec *veluti* in Graecis est, nec προηγουμένους in Latinis apparet, quod Pater interpretabatur *in primis*. Sensus est. *Nam praecipue his civilibus* h. e. non doctissimis & elaborationissimis, *orationibus praerat*. *J. G.*

98. Ἐμοὶ] Sic L. melius quam ἐμοῦ, quod in reliquis est. *M. du S.*

Ibid. Ἐγείρητο] Veteres Edd. ἐγείρεται, prave: mutavit Ba. *M. du S.*

3. Ὁ πρότερος] Optima haec scriptura. Quam autem obtrudit *Verſtius* ὑπότερος (quamquam extet etiam in M. a recentiore manu repoſita) minus concinna videtur. *M. du S.*

10. Ὑπογράφοντος αὐτοὺς] Pro hac scriptura in W. est ὑπογρ. αὐτοῖς, uti & in *Fl.* & *J.* In P. vero & reliquis ὑπογραφόντων αὐτοῖς. αὐτοὺς tamen Excerpta Cl. *Perizonii* notant reperiri in P. cum in *R.* sit αὐτοῖς, notenturque ut diversa scriptura. *M. du S.*

13. Χωρίων κηδεμόνες] Contra praeceptum Columellae I, 8, 1. *Ne villicum ex eo genere servorum, qui corpore placuerunt, inſituamus:* & Palladii I, 6, 18. *Agri praesulem non ex dilectis tenere servulis ponas; quia fiducia praeteriti amoris impunitatem culpae praesentis exp. tat.* *J. M. G.*

19. Ἀκαρῆ] Vide, si lubet, Scholium. *M. du S.*

26. Ἔσω

χωρὸς ἦν ἀνάγειος, σύμπλους ἐθελήσαι ἂς αὐτὰς [a] ἐπηγόμην. διενοῦντο γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀπαίρειν ὁμοίως ἐμοί.

Καὶ δόξαν ἡμῖν Κνίδῳ προσορμίσαι χάριν θέαν, ἢ [b] τὸ Ἀφροδίτης ἰδεῖν προθήσαντες ἱερὸν· ὑμνεῖται δὲ τοῦτο τὸ τοῦ Πραξιτέλους [c] εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον· ἠρέμα τῇ γῇ προσηνέχθημεν, αὐτῆς, οἶμαι, τῆς θεοῦ λιπαρᾷ γαλήνῃ πομπὸς γενούσης τὸ σκάφος. τοῖς μὲν ἐν ἄλλοις ἔμελον αἱ [d] συνήθεις παρασκευαί. ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἑκατέρωθεν ἐξαψάμενος, κύκλῳ περιῆειν τὴν Κνίδον, οὐκ ἀγελαστὶ τῆς κεραμευτικῆς ἀκολασίας μετέχων, ὡς ἐν Ἀφροδίτης πόλει. τοὺς δὲ Σωστράτου, ἢ τἆλλα, ὅσα τέρπειν ἡμᾶς ἐδύνατο, πρῶτον ἐμπεριελθόντες, ὅτε τὸν νεὼν τῆς Ἀφροδίτης βαδίζομεν, τὸν μὲν ἐγώ τε ἢ Χαρικλῆς πάνυ

essent, navigationis illos socios; quod sic vellent, assumsi: cogitabant enim non minus quam ego in Italiam.

11. Et cum placuisset ad Cnidum appellere spectaculi caussa, & templum Veneris videre cuperemus; celebratur autem in illo Praxiteleae artis opus revera venustum: paullatim ad terram delati sumus, ipsa, puto, Dea splendida serenitate navigium nostrum deducente. Reliquis in apparatu consueto occupatis, ego amatorium illud par utrinque suspensum *ducens brachiis*, in orbem Cnidum circumibam, non sine risu figulinae lasciviae, tanquam in Veneris urbe, particeps. Cum autem Sostrati porticus, & quae oblectare nos poterant reliqua, primum obiissemus, ad Veneris templum progredimur, nos quidem, id est ego & Charicles lubenti ani-

a Ἐπηγόμην] Sic marg. A1. f. ἐπαγόμην W. Ἐπαγόμην Edd. priores. b Τὸ Ἀφρ. ἰδ. π. l.] Τῆ Ἀ. ἱερῶ W. c Εὐχερείας] Sic etiam esse in J. V2. B2. & S. notat Solan. Sed & est in P. &c. d Συνήθεις] Συνήθης J. sola.

25. Ἀνάγειος] Ἀνάγειος λέγομεν τὸν ναῦν, ὅτι ἀπὸ γῆς εἰς πέλαγος ἔρχεται. V.

27. Ἀπαίρειν] Παραγενέσθαι. V.

26. Ἐπηγόμην] Male antea legebatur ἐπαγόμην. Emendaram ante, quam Codicis W. Lectiones vidissem, in quo etiam recte ἐπηγ. M. du S.

Ἐπαγόμην] Legendum sine dubitatione ἐπηγόμην, *mecum duxi, assumsi comites*. Vulgatum ἐπαγόμην ne quidem significat *accelerabam ipsos*, ut adhuc versum est, cum media voce notet *festinare*, impellere & urgere se, non alios. J. M. G.

28. Καὶ δόξαν] Sic absolute rursus infra c. 14. pr. Et *Dion. Hal.* I. p. 36. f. Ed. *Lipsi.* Δόξαν δὲ αὐτῷ, παῖδας — προεξελθεῖν πελευσθέν. Ita πελευσθὲν eod. modo ap. eumd. p. 32. Plura *Sylburg.* in nott. ad pag. 47. adde Nostrum I. *Ver. Hist.* c. 7. & 11. &c. ubi & alia dedi. J. F. R.

30. Ὑμνεῖται δὲ τοῦτο τὸ τοῦ Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον] Quid sibi vult τοῦτο τὸ τοῦ Πραξιτέλους, &c? Interpres reddidit, *celebratur autem ibi Praxitelis promptitudinis vere amabile*. An τοῦτο significat *ibi*? Scio, αὐτοῦ id saepe significare. At licet τοῦτο id significare posset; angustis profecto terminis fuisset finita illa Cnidii templi ob simulacrum Veneris a Praxitele elaboratum, celebritas, si ea intra Cnidum modo constitisset. At hoc contra mentem scriptoris, qui sine dubio dedit, ὑμνεῖται δὲ τοῦτο τοῦ Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον. error ex repetita syllaba του natus est. *Ac ubi decessemus in Cnidum spectandi causa, appellere, & cuperemus videre Veneris templum (celebratur enim id Praxitelicae dexteritatis opus vere venere & gratia spectabile) placide terram advecti sumus.* J. F.

Ibid. Τοῦτο τὸ τοῦ &c.] Potest vulgatae sensus exponi, ut τοῦτο referatur ad proxime praemissum ἱερὸν, scilicet ut ordo sit, τοῦτο δὲ τῷ ἱερῷ τὸ ὄντως ἐπαφρόδιτον τοῦ εὐχερείας Πραξιτέλους ὑμνεῖται, & sic satis constat sensus: sed si quem intricatior pronominum trajectio offendit, pro τοῦτο legat αὐτοῦ, *ibi*; & sic dicas legisse Parisinae Interpretem. Cl. *Jensii* emendatio constructionem reddit simpliciorem; at quia sic Praxiteles diceretur totius templi architectus, dum simulacrum Veneris tantum ab eo fabrefactum narrat Lucianus, non ausus sum eam recipere. J. F. R.

Ibid. Πραξιτέλους] Statuam Veneris intelligit, de qua in sequentibus fuse. Ad Cratinam amicam efformatam a Praxitele tradit *Clem. Alex.* in Προτρ. m. 21. C. & 23. 2. De alia Cupidinis statua ab eodem Praxitele facta vide *Steph. Lyr.* p. 121. B. C. M. du S.

33. Λιπαρᾷ γαλήνῃ] An crassa, immobili? λιπαρὸν ἔλαιον proprie. An λιπαρᾷ hic pro λιπαρεῖ, i. e. συνεχῆ, *assiduus*? Placet. Sic infra c. 13. F. G.

Λιπαρᾷ γαλήνῃ] Λιπαρὰ hic pro λιπαρὴς positum videtur. id est συνεχὴς *assiduus*. Ita mox infra λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν. i. e. *assiduis, frequentibus* osculis. AE. M.

35. Τὸ

animo. Callicratides autem tanquam ad muliebre ſpectaculum, invitus; qui jucundius, puto, pro Cnidia Venere eum qui Theſpiis eſt Cupidinem permutaturus fuerat.

12. Et ab ipſo ſtatim conſepto Venereae velut aurae nobis adſpirabant. Subdivalis enim area majorem partem non in ſterile ſolum politis lapidum tabulis ſtrata; ſed tanquam in Veneris *ſacro* totum erat manſuetorum fructuum fertile, quum *arbores* viridantibus comis in longinquum usque exuberantes, circumjectum aërem quaſi tecto concluderent. Praeter caeteras illa denſo fructu myrtus ſuam apud heram vigebat, feliciter enata, reliquarumque arborum unaquaeque, quotquot pulchritudinem ſortitae ſunt. Neque illas longae aetatis canities reddiderat marcidas, ſed ſub ipſo maturitatis faſtigio novis luxuriantes ramis tempeſtivae erant. His immixtae

προθύμως· Καλλικρατίδας δ' ὡς ὅτι θέαν θήλειαν, ἄκων· ἥδιον ἂν, οἶμαι, [c] ὃ Κνιδίας Ἀφροδίτης [d] τὴν ἐν Θεσπιαῖς [e] ἀντικαταλλαξόμενος ἔρωτα.

Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτῆς τῆς τεμένους [g] Ἀφροδίσιοι προσέπνευσαν αὖραι· [h] τὸ γὰρ αἴθριον οὐκ [i] εἰς ἔδαφος ἄγονον μάλιστα, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, [k] ἃ ταῖς κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρρω βρύοντα τὴν πέριξ ἀέρα συνωρόφουν. Θᾶττόν γε μὴν ἡ [l] πυκνόκαρπος ἐτεθήλει μυρρίνη, ἣν δὲ δέσποιναν αὐτῆς, δαψιλὴς πεφυκυῖα, τὴν τε λοιπῶν δένδρων ἕκαστον, ὅσα κάλλει [m] μετείληχεν. ἐδ' αὐτὰ γέροντος ἤδη χρόνῳ πολιὰ καθαύαινεν, ἀλλ' ὑπ' ἀκμῆς [n] σφριγῶντα νέοις κλωσὶν ἦν ὥρια. τούτοις δ' [o] ἀνεμέμι-

χλο

[a] Τῆς Κν. Ἀφρ.] Α. τ. Κν. W. [f] Ἀντικαλλαλλαξόμενος] Ἀντικαλλαλλαξάμ. W. [g] Ἀφροδ.] Hic pergit Cod. Bar. [h] Τὸ γὰρ αἴθριον οὐκ] Pro his omnibus αὖ Ox. [i] Εἰς] Ἦν marg. A1. [k] Ἃ] Duobus verſibus omiſſis ἃ tantum O. Et paullo poſt ἥ τε in eodem eſſe notat *Solan.* non addens quo pertineat. [l] Πυκνοκ.] Πυκνοκ. *f.* ſola, [m] Μετείληχεν] Μετάλαχε marg. A1W. [n] Σφριγῶντα] Ita dedi ex W. & *Schol.* Σφρυγῶντα Edd. omnes male. [o] Ἀνεμέμιχλο] Ἀνεμίμηκλο male *f.*

59. * Σφριγῶν] Νεάζων. αὔξων. σφύζων. βράζων. εὐσωματῶν. ἀκμάζων. ἀνθῶν. *V.*

60. Κλωσὶν] Κλάδοις. *V.*

Ibid. Ὥριον] Κατὰ καιρόν. *V.*

* Σφριγῶν] Σφρυγῶν etiam *Suid.* in Ed. *Hagen.* Σφιγῶν al.

35. Τὸ ἱραῖλικὸν ζεῦγος] De quo *Marcil.* ad *Horat.* Mercer. ad *Ariſten.* pag. 229. ſic infra c. 20. *f. B.*

37. Κεραμωδλικῆς] Quid Figulinae cum Venere aut hoc ſcriptore? an quia in Ceramico altero proſtabant meretrices? Vide *Meurſ.* Non videtur, ſed quia Cnidi figulina apud veteres decantata; urbs autem Veneri dicata. *M. du S.*

Ibid. Τῆς κεραμωδλικῆς ἀχολαστίας] Laudantur κεράμια Κνίδια ab Eubulo apud *Athenaeum* I, 22. Sed hic videtur ad fictilia figilla obſcena reſpici, quod genus multa apud antiquarios ſuperſunt. Talia erant *ſigilla laſciviſſimarum figurarum* in Tiberii cubiculo diſpoſita, *Sueton.* c. 43. Huc forte pertinent obſcenae in lucernis, apud Licetum figurae: quam frequentes autem fuerint lucernae fictiles, apparet, quod κεραμεῖς apud *Heſychium* explicatur per Λυχνοῦργος, ut legendum monuere viri docti pro λυχνοῦργος. An Venereum quiddam habent figlinae? Ceramicus figulorum & meretricum idem diverſorium: in Κωλιάδι Atticae promontorio, ubi Veneris κωλιάδος templum, figlinae item praeſtantiſſimae. Vid. *Meurſ.* in Piraeo c. ult. *f. M. G.*

39. Σωφράτου] De quo ſupra Συγγρ. c. 62. *M. du S.*

44. Τῆς Κνιδ. Ἀφροδ.] De qua vide Εἰκ. c. 4. & Ὑπ. εἰκ. c. 23. *M. du S.*

45. Τὸν — ἔρωτα] Ejusdem Praxitelis opus. *M. du S.*

49. Εἰς ἔδαφος] Non ſpreviſſem ἢν pro εἰς, ex *marg. Ald. Weſſel.* niſi mox rurſus ſequeretur ἦν. *f. F. R.*

52. Καρπῶν, ἃ] Conf. mox κλισίαι — εἰς ἃ. quorum neutrum immuto, quia enallagae ejusmodi ſunt frequentes, de quibus alibi non ſemel. Etſi ſuſpecta habet haec & ſimilia quae ipſe adducit Cl. *Jenſ.* ad *Reviviſc.* c. 13. aliaque quae mox ad fin. hujus cap. addo, p. ſeq. No. 72. *f. F. R.*

Ibid. Ἃ] Quaſi jam ſcripſiſſet δένδρα. *M. du S.*

58. Πολιὰς] Πολιὰς θρὶξ, ἰλλιπτλικῶς. *F. G.*

Πολιὰς] Nimis feſtine haec verba inſpexit *Gujetus*, qui pro femin. ſing. accepit. Alibi vero πολιὰς & πολιαὶ intellecto θρὶξ ac τρίχες dici, vix operae erit notaſſe. Et per *comas* arborum folia intelligi, tralatitium eſt. Infra c. 23. πολιὰς προσήκουσα τῇ ὑγρᾷ ἀμπτὴν μαρτυρῶ. *f. F. R.*

59. Σφριγῶντα] Sic Schol. & W. ut in ſuo codice emendarat *Vorſtius.* In reliquis σφρυγ. *M. du S.*

κλο ᾗ τὰ καρπῶν μὲ ἄλλως ἄγονα, ἢ δ' εὐμορφίαν ἔχοντα καρπὸν, [a] κυπαρίττων γε ᾗ πλατανίστων αἰθέρια μήκη, ᾗ σὺν αὐταῖς αὐτόμολος Ἀφροδίτης, ἡ τῇ θεῷ πάλαι φυγὰς Δάφνη. πάντί γε μὴν δένδρῳ περιπλέγδην ὁ φίλερως προσείρπυε [b] κιττός· [c] ἀμφιλαφεῖς τε ἄμπελοι πυκνοῖς [d] κατήρτηντο [e] βότρυσι. τερπνοτέρα γὰρ Ἀφροδίτη μὲ Διονύσου, ᾗ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἡδὺ, σύγκραδον· εἰ δ' ἀποζευχθείην ἀλλήλων, ἧττον εὐφραίνουσιν. [f] ἦν δ' ὑπὸ [g] ταῖς ἄγαν παλινσκίοις ὕλαις ἱλαραὶ [h] κλισίαι τοῖς ἐνεστιᾶσθαι θέλουσιν, εἰς [i] ἃ τῶ μὲ ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές· ἀθρόος δ' ὁ πολίτικὸς ὄχλος ἐπανηγύριζεν, ὄντως Ἀφροδισιάζοντες.

erant ſteriles alioquin, ſed pulchritudinem pro fructu habentes, cupreſſorum platanorumque proceritates aëriae, & cum illis transfuga jam Veneris olim fugitiva ejus Deae, laurus. Verum ad unamquamque arborem ambitioſe amatoria illa hedera adrepſerat. Denſis vitibus crebrae pendebant uvae, jucundior quippe cum Baccho Venus, miſcerique ſe, quod utrinque ſuave eſt, patitur, ſejuncti a ſe invicem minus oblectant. Erant, qua denſior umbroſiorque ſilva, hilares coenationes pro his, qui convivia ibi agitare vellent, in quos urbanorum hominum raro quidam ventitabant, frequens autem popularium turba feſtos ibi dies, re quidem vera Veneri operantes, obibant.

13. His

a Κυπαρίττων] Κυπαριττὸς W. male. b Κιττὸς] Sic M. O. & Edd. praeter *F.* quae κιττὸς. c Ἀμφιλαφεῖς] Ἀμφιλαφεῖς τε O. Abeſt τε ab Edd. & M. d Κατήρτηντο] Καθήρτουντο O. Nil mutant Edd. *F. P. B2.* &c. nec M. e Βότρυσι] Deſunt ſeqq. in Cod. Mſ. Ox. usque ad c. 14. verb. Ἡράκλεις. f Ἦν] Ἦσαν *F. Pell.* g Ταῖς] Sic recte *P.* &c. Τῆς male *Fl.* & *F.* h Κλισίαι] Sic M. & Edd. pleraeque. Κλησίαι *F.* i Ἃ] Conſtanter legi notat *M. du S.* In marg. *A1.* ἃς adſcriptum eſt.

61. Ἄγονα] Ἀκαρπα. *V.*

67. Ἀμφιλαφεῖς] Ἀμφιλαφὴς, κατάσκιον, ἱκατέρωθεν βοηθούμενον. ἀμφιλαφὴ * διπλοῦν, τεχνικόν τε ☾ σοφιστικόν. ἀμφιλαφὴς, μεγάλη, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἐοί. *V.*

* Διπλῶν] Omiſſum erat in Edd. neque ac particula τε. Supplevit utrumque *M. du S.*

71. Ἥδιον εὐφραίνουσιν] Ἥδιον εὐφραίνουσιν. *Th. M.*

Ibid. Ἧν] Praeferrem lectionem *Pell.* ἦσαν exhibentis; quum ἦν ſit craſis Dorica, pro ἦσαν, vel quod hi pluralia cujuscumque generis cum verbo ſing. conſtruere ament. Vid. omnino Cl. *Maittaire* de Dialectt. p. 207. —8. *F. F. R.*

72. Κλισίαι — ἃ] Quaſi ſcripſiſſet ἄνδρα vel φυτὰ, vel εἰκήμαλα. c. 17. συμπόσια vocantur, ad quam vocem potius reſpexiſſe crediderim. *M. du S.*

Κλισίαι — εἰς ἃ] Si quis Codex ἃς haberet, nihil repugnarem. Jam vero nihil muto, quia & paullo ante habuimus ἃ poſt maſculinum καρπῶν, & ſupr. 2. *Ver. Hiſt.* c. 43. f. θάλασσα — κατ' ἐκεῖνο. Et elliptice ſic poteſt exponi, κλισίαι, εἰς ἃ κλισιῶν. Nam & locus non ſolum neutro genere per ſe exprimi ſolet, ut *Matth.* XXII. 34. συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ac ſexcenties alibi ap. alios, ut εἰς τὸ αὐτὸ ξυνελθόντες, *Thucyd.* V. c. 55. verum & praecedente feminino, ut ap. *Thucyd.* frequenter. e. c. I. 59. τρίτον) εἰς Μακεδονίαν, ἐφ' ἅπερ ☾ πρότερον. Idque huic ſcriptori proprium eſſe monet *Suid.* v. Θουκυδίδης. Vid. praemiſſa *Thucyd.* Ed. *Dukerianae* p. 10. Ipſumque *Thucyd.* p. 40. Ubi *Steph.* No. 16. exiſtimat ἔργον aut ſimile quid intelligendum; Quod ἔργον hic quidem poſſe ſubſtitui fateor, alibi non item; ſed ad generalem notionem loci recurrendum, vel χωρίον intelligendum. Neque enim adeo refert quid intelligatur, modo ſic loqui Graecos, probemus. Ne jam alia ejusdem nunc adducamus, ut I. 113. f. σπονδὰς ποιησάμενοι, ἐφ' ᾧ. cujus paullo alia eſt ratio. Genus autem neutrum ut generale & in aliis locutionibus ſubjungi ſubſtantivis maſcul. ac femin. quis neſcit? Sic enim *Aelian.* V. H. III. 38. τὴν ἐλαίαν ☾ τὴν συκῆν, ἃ — ἡ γῆ ἀνίδυκε (ſive ἄνδρα ſ. aliud quid intelligens) *Aret. Capp.* L. 2. c. 1. pr. Φλεγμασίαι ☾ πῆξις, ἐφ' οἷσι. *Evang. Matth.* IX. 17. ἀμφότερα συντηροῦνται, poſt duo ſubſt. maſc. οἶνον & ἀσκοὺς. *Bengelius* tamen ἀμφότεροι edidit, ex alio Cod. ſed ſine neceſſitate. Ibid. XVIII. 8. εἰ δὲ ἡ χείρ σου, ἢ ὁ πούς σου σκανδαλίζει σε, ἔκκοψον αὐτά. Sic verſa vice ibid. c. ult. f. ad τὰ ἔθνη refertur αὐτοὺς. *Aelian.* I. 20. χρυσοῦς βοτρύχους, κελεύσας λαπαῖσί τινα αὐτά. Quod etſi ad ἄγαλμα referri queat, quum aeque dicatur κείρειν τινὰ, κείρειν κεφαλήν, quam κείρειν τρίχας, tamen malim ad βοτρύχους referre, intellecto χρῆμα. Sed & locum neutro genere expreſſit *Suet.* Aug. 72. etſi maſcul. praemittit, ait enim: *Ex ſeceſſibus praecipue frequenta-*

13. His plantis ſatis oblectati, intus in ipſum templum ingreſſi ſumus. Dea igitur in medio collocata eſt, e Pario marmore, pulcherrimum ac ſuperbum opus, rictu aliquantulum hiaſcente ſubridens. Omnis autem illius pulchritudo nihil tecta, veſtitu nullo circumpoſito, nudata eſt, niſi quod altera manu pubem furtim occultat. Tantum quidem ars ſtatuaria hic valuit, ut dura adeo & valida lapidis natura membris omnibus decora videatur. Charicles igitur, quaſi furibundum quiddam alienata mente exclamans, *Beatiſſimus*, inquit, *Deorum vinctus propter hanc Mars!* & accurrens ſimul adpreſſis labiis, protenſa quan-

Ἐπεὶ δ' ἱκανῶς τοῖς φυτοῖς ἐτέρφθημεν, εἴσω τῦ νεὼ παρήειμεν. ἡ μὲ ὖν θεὸς ἐν μέσῳ καθίδρυ), Παρίας δὲ λίθυ δαίδαλμα κάλλιστον ὑπόφαιον· καὶ σεσηρότι γέλωτι μικρὸν ὑπομειδιᾶσα. τῶν δὲ τὸ κάλλος αὐτῆς ἀκάλυπτον, ὑθμιᾶς ἐσθῆτος ἀμπεχόσης, γεγύμνω), πλὴν ὅσα τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ † αἰδῶ [k] λεληθότως ὑπεκρύπτειν. τοσῦτο γε μὴν ἡ δημιυργὸς ἴσχυσε τέχνη, ὥστε † ἀντίτυπον ὕτω καὶ καρτερὰν τῇ λίθῳ φύσιν ἑκάστοις μέλεσιν ὑπηρέτειν. ὁ γῦν Χαρικλῆς, ἐμμανές τι καὶ παράφορον [l] ἐμβοήσας, Εὐτυχέστατε, εἶπε, θεῶν ὁ ταύτῃ δεθεὶς Ἄρης, καὶ ἅμα προσδραμὼν, λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν ἐφ' ὅσον ἦν δυ-

[k] Λεληθότως] Male *Amſt.* Λελησθότως. [l] Ἐμβοήσας] Ἀναβοήσας W. Nil mut. *Fl. J. P.* &c.

84. † Παρὰ λεληθότως] Λάθρα. *V.*

† Παρα] Abeſt a textu; nec quo pacto irrepſerit, ſatis aſſequor, niſi forte unica voce παραλεληθότως ſcriptum fuerit. *M. du S.*

86. Ἀντίτυπον] Ἐναντίον. *V.*

Παρὰ] Illud παρὰ eſt gloſſa gloſſae. i. e. Nota tantum fuit hanc interpretationem ad illud λαθ. eſſe referendum. *J. F. R.*

tavit maritima. Neutrumque aliis ſubſt. cujusvis generis ſubjungi Latinis, tralaticium eſt, ut *Salluſt.* Jug. 38. §. 8. *Nox atque praeda — remorata ſunt.* Ubi plura *Cortius.* Adde c. 66. 2. *Vagenſes — quo praeſidium impoſueras.* i. e. quo loci, vel oppido. Conf. *Vechn.* Hellenol. 158. nosque ad 2. *Ver. Hiſt.* §. 43. f. *J. F. R.*

73. Τῶν μὲ ἀγρικῶν] Τοῖς ἀγρικοῖς oppoſuit † πολίτικὸν ὄχλον, notabili diſcrimine. *Th. M.*

Τῶν μὲ ἀγρικῶν] Mirum eſt Lucianum opponere τοὺς ἀγρικοὺς τῷ πολίτικῷ ὄχλῳ. Nam πόλις & ἄστυ urbem ſignificant, etſi hic locus bene ſe habet, fateor me non intelligere eam differentiam. Credo ſcripſiſſe Lucianum, τῶ μὲ ἀγροίκων. Nam habitantibus in agris non tam placent trichilae & arborum implexarum umbracula, quippe quibus taliaquotidie in ſuis ſylvis, hortis & agris videntur. Urbium civibus vero, qui nihil aliud quam marmora & nudos lapides vident, jucundiora ſunt viridaria & hortorum amoenitates, & arborum comae luxuriantes. Nam, ut ait Satyra: — *voluptates commendat rarior uſus.* Ideo in eo Veneris luco urbani frequentes feſtum illud agitabant. *J. P. a G.*

74. Ἀγρικῶν — πολ. — ὄντ.] Vide omnino *Dionem Chryſoſt.* m. 68. C. apud quem opponitur βαναύσῳ. *M. du S.*

Ἀγρικῶν σπυρίνως ἱστορ.] Τοὺς ἀγρικοὺς & τοὺς πολίτικοὺς ita diſtingui poſſe putabam, ut ipſum ἄστυ & πόλις differant. Nempe ἄστυ urbs eſt, caput rerum, πόλις civitas, quae multo patet latius. Ἀστικοὶ, *urbani* ut fit, negligebant, cujus quotidiana erat copia; reliqui cives & *populares*, aliquantum remotiores, tanto obibant diligentius, quoties ad urbem eſſent. *J. M. G.*

Ἀγρικῶν] Ἀστικῶν fecit in *Ald.* 1. ead. manus quae varias lect. aut emendatt. in marg. ſolet addere, in ipſo textu ν ſuperſcribens. Sed vanam eſſe hanc correctionem quilibet videt. *J. F. R.*

79. Παρίας δὲ λίθου] At verus utique Lucianus in *E. Tr.* c. 10. e marmore Pentelico ait factam Venerem Cnidiam. *M. du S.*

81. Ὑπομειδιᾶσα] Veneris Cnidiae templum, & lucum, & ſtatuam Lucianus hic egregie eſt exequutus, ut & *Plin.* L. 36. *G. C.*

84. Λελησθότως] Perperam redditur, *oblita ſui.* Eſt enim *latenter*, ut *Anacreon* Od. 28. *L. Bos.*

Λελησθότως] Quod *L. Bos* in priſtina verſione reprehendit, id Cl. *Geſn.* ex ſe jam correxit, & res erat manifeſta. Habuimusque non ſemel alibi, ut patebit ex Indice. *J. F. R.*

89. Ἐμβοήσας] Fateor ἀναβοήσας uſitatius eſſe, eoque iterum c. ſeq. utitur Noſter, ac ſexcenties alibi. Verum ideo unius W. Lectionem non ſequor; nam & ἐμβοᾶν recte ſe habet, iterumque ſic infra Noſter, *de Luctu* c. 15. μᾶζον ἐμβοήσῃ τῷ Στέντορι. Sic & ἐμφθεγξάμενος *Eunuch.* c. 7. *J. F. R.*

91. Λιπαροῖς] Λιπαρὸς hic pro λιπαρὴς poſitum videtur. i. e. aſſiduus, frequens, συνεχὴς. *F. G.*

Λιπαροῖς] Conf. ſupra. c. 11. λιπαρᾷ γαλήνῃ. Quod quia

δυνατὸν ἐκτείνων τ αὐχένα, κατεφίλει· σιγῇ δ' ἐφεστὼς ὁ Καλλικρατίδας κ τ νῶν ἀπεθαύμαζεν. ἔστι δ' [a] ἀμφίθυρος [b] αὐτῆς ὁ νεώς, καὶ τοῖς θέλουσι τ θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς, καὶ κ τ νώτου, καὶ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. δι' εὐμαρείας δὴ ὄντι τῇ ἑτέρᾳ πύλῃ παρελθοῦσι, τ ὄπισθεν εὐμορφίαν μαθησόμενοι.

Δόξαν δὴ [c] ὅλην τ θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ κατόπιν τοῦ σηκοῦ παρήλθομεν. εἶτ' ἀνοιγείσης τ θύρας ὑπὸ τοῦ κλειδοφύλακος [d] εἶναι πεπιστευμένου γυναίου, θάμβος αἰφνίδιον ἡμᾶς εἶχε τοῦ κάλλους. ὁ γοῦν Ἀθηναῖος, ἡσυχῇ πρὸ μικροῦ βλέπων, ἐπεὶ τὰ παιδικὰ μέρη τ θεοῦ κατώπτευσεν, ἀθρόως πολὺ τοῦ Χαρικλέους ἐμμανέστερον ἀνεβόησεν, Ἡράκλεις, [e] ὅση μὲ τ μέλαφρένων εὐρυθμία, πῶς δ' [f] ἀμφιλαφεῖς αἱ λαγόνες, [g] ἀγκάλισμα χειρόπληθες· ὡς δ' εὐπερίγραφοι τ γλουτῷ αἱ σάρκες ὀπιχυρτοῦνται, μητ' ἄγαν [h] ἐλλιπεῖς αὐτοῖς ὀστέοις προσεφαλμῶσαι, μήτε εἰς ὑπέρογκον ἐκκεχυμένῃ [i] πιότητα· τ δὲ τοῖς ἰσχίοις ἐνεσφραγισμένων ἐξ ἑκατέρων τύπων, σὺν

tum poterat cervice, illam deoſculatur. At ſilentio adſtans Callicratides intra animum admiratur. Eſt autem utrinque aperta illius aedicula, volentibusque accurate contemplari Deam, *licet*, a tergo etiam & ſic, ut nulla ejus pars admirationi non exponatur. Facile ergo eſt per alteram januam accedentibus eam etiam, quae a tergo eſt, pulchritudinem perſpicere.

14. Cum ergo placuiſſet, totam videre Deam, ad poſticum aedículae transivimus. Tum aperta janua per mulierculam, cui clavium credita cuſtodia erat, ſubitus nos ſtupor ad tantam pulchritudinem corripuit. Athenienſis igitur, qui otioſe paullo ante ſpectaſſet, pueriles Deae partes contemplatus, repente furioſius etiam quam Charicles exclamavit, *Hercules! quanta dorſi concinnitas, quam aptum ad amplexandum, manusque implendas latus. Quam venuſte circumſcriptae clunium carnes ſinuantur, neque deficientes nimium, & ipſis adſtrictae oſſibus, neque in nimiae molis pinguedinem effuſae. Lacunarum autem, coxis ipſis utrinque impreſſarum,*

a Ἀμφίθυρος] Ἀμφίθυρες male *Fl.* & *J.* b Αὐτῆς] Deeſt in W. Et quae ſequuntur alio ordine collocata, ſed non diſtincte notavit *Solan.* quomodo. c Ὅλην] Sic P. *P. B2. Fr. S.* Deeſt in *J. Ald. Fl.* d Εἶναι πεπιστ.] Ἐμπεπιστ. ſine εἶναι W. e Ὅση] Hic rurſus pergere Mſ. Ox. notat *M. du S.* usque ad ῥυθμία. f Ἀμφιλαφεῖς] Ἀμφιλαμφεῖς male *J.* g Ἀγκάλισμα] Sic recte O. *B2.* M. *Ald. P. S.* Ἀγκάλισμα *J. Fl.* h Ἐλλιπεῖς] Ἐλλειπεῖς W. i Πιότητα] Sic reſtitui ex *B2. B1.* & *S.* Ποιότητα enim *J.* & cett. cum Ox. & M.

quia ibi pro λιπαρεῖ poſitum non negaverim; Ita & hic eodem modo poni, aliqua ſpecie ajunt. Mallem tamen λιπαροῖς χείλεσιν intelligere *labiis unctis, humidis, cupidis* Nam *frequentibus labiis* pro *frequentibus oſculis*, durius videtur, & geſtui hujus oſculantis etiam minus conveniens. *J. F. R.*

95. Καὶ τοῖς θέλουσιν &c.] Quum non ſatis diſtincte notarit *Solanus*, quid Cod. W. hic immutet, id ex Cl. *Jenſii* Emendationibus Ferculo Literario adjectis addam. Rotundiora, ait is p. 158. ſunt in MS. Καὶ τοῖς θέλουσι κατὰ νώτου τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. *J. F. R.*

1. Δόξαν] Conf. ſupra c. 11. pr. *J. F. R.*

Ibid. Ὅλην] Hanc vocem, quae in *Fl.* & *V.* utraque deerat, agnoſcunt reliquae Edd. & P. cum W. *M. du S.*

12. Αἱ σάρκες] Sic ſolet plurali num. efferri σὰρξ, quando de muſculis eſt ſermo. vid. *Foëſ.* Oecon. *Hippocr.* Sed & generaliter de partibus mollioribus; vid. peculiarem Hippocratis Librum περὶ σάρκων. Et *Ariſtot.* Hiſt. anim. I. 1. pr. τὰ μὲν ἐστὶν ἀσύνδετα, ὅσα διαιρεῖται εἰς ὁμοιομερῆ, οἷον σάρκες εἰς σάρκας. *J. F. R.*

23. Ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφόδρα θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐπτήχει, ταχύ τι ἐρεύγων καὶ τοῖς ὄμμασι πάθος ἀνυγραίνων. Interpres: *Charicles prae vehementi ſtupore propemodum diriguit, humidum quendam & manantem in oculis dolorem colliquans.* Pro πάθος in Mſ. ſcribitur πάθος, & ſic ſcripſit dialogi hujus auctor. ταχύ τι ἐρεύγων τοῖς ὄμμασι πάθος ἀνυγραίνων, eſt *oculos petulante & in iis natante motu ſuffuſus.* hoc eſt laſcivi motus indice. Ταχὺ proprie dicitur de oculis laſcivis, qui petulante mobilitate produnt laſciviam. Horatio dicuntur *putres oculi*, Petronio *petulantes: Ipſe Paris Dearum libidinantium judex, ſi hanc in comparatione vidiſſet tam petulantibus oculis.* Graecum acceperunt ex *Theocrito* Idyl. 1.

rum, nemo dixerit quam ſuavis ſit riſus; femorisque & tibiae recta linea ad pedem usque protenſae quam exacta proportio. Talis igitur Ganymedes in coelo Jovi nectar ob id ipſum ſuavius infundit: ab Hebe equidem miniſtrante potum non acceperim. Fanatico more iſta clamante Callicratide, prae nimio ſtupore Charicles tantum non diriguit, molli quadam tabe ſe diffluere natantibus oculis confeſſus.

15. Cum vero ipſa ſatietas videndi admirationem abſterſiſſet, labem in altero femore vidimus, ut in veſte maculam, cujus deformitatem reliquus ſaxi candor argueret. Atque ego quidem probabili conjectura verum colligens, lapidis ingenium eſſe, quod videbamus, putabam. Neque enim haec talia quoque morbi & vitii omnis expertia ſunt, multumque his, quae ſummo gradu pulchra eſſe poterant, fortuna obſtat. Nigrum ergo naturalem quendam naevum adſperſum ratus, in hoc ipſo admirabar Praxitelem, qui deforme illud in lapide in iis partibus, quae minus deprehendi poſſent, ἂν εἴποι τις ὡς ἡδὺς ὁ γέλως, μηρῷ τε ᾧ κνήμης ἐπ' εὐθὺ τελαμῶνος ἄχρι ποδὸς, ἠκριβωμένοι ῥυθμοί. [k] τοιοῦτος ἄρα Γανυμήδης ἐν οὐρανῷ Διΐ τὸ νέκταρ ἥδιον ἐγχεῖ· ἐμοὶ μὲν γὰρ Ἥβης οὐκ ἂν ἐγὼ προκομιζούσης ποτὸν ἐδεξάμην. ἐνθουσιαστικῶς ταῦτα τῇ Καλλιχρατίδι βοῶντος, ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τῇ σφόδρα θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐπεπήγει, ταχερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὄμμασι [l] πάθος ἀνυγραίνων.

Ἐπεὶ δὲ τῇ θαυμάζειν ὁ κόρος ἡμᾶς ἀπήλλαξεν, ὅτι μὲν ἑτέρῳ μηρῷ σπίλον εἴδομεν, ὥσπερ ἐν ἐφήβῃ κηλῖδα. ἤλεγχε δ' αὐτοῦ τὴν ἀμορφίαν ἡ πρὸς τἄλλα τοῦ λίθου λαμπρότης. ἐγὼ μὲν οὖν πιθανῇ ταλήθει εἰκασίᾳ τοπάζων, φύσιν ὠόμην τοῦ λίθου τὸ βλεπόμενον εἶναι. [m] πάθος γὰρ [n] οὐδὲ τούτων ὅτιν ἔξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ' ἄκρον εἶναι δυναμένοις καλοῖς, ἡ τύχη παρεμποδίζει. μέλαιναν οὖν ἐσπιλωμένην φυσικήν τινα [o] κηλῖδα νομίζων, καὶ κατὰ τοῦτο τοῦ Πραξιτέλους ἐθαύμαζον, ὅτι τοῦ λίθου τὸ δύσμορφον, ἐν τοῖς ἧττον ἐλέγχεσθαι δυναμένοις μέ-

ge-

k Τοιοῦτος ἄρα] Ab his verbis, usque ad med. c. 19. omnia rurſus deſunt in Ox. *l* Πάθος] Hoc repoſui ex L. P. W. Πόθος Edd. omnes habebant. *m* Πάθος] Sic jam Edd. *n* Οὐδὲ] Οὐδὲν marg. A1. *o* Κηλῖδα] Accentum ſic inveni in Edd.

Ὦ πόλος ὅκκ' ἐσορᾷ τὰς μοκάδας, οἷα βατεῦνται,
Τάκα ὀφθαλμοὶ, ὅτι ἃ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.

Caprarius quando capras intuetur coeuntes
Oculi diffluunt, quod non ipſe hircus eſt.

Vetus Scholiaſtes exponit ἀλφίτας, φθίρτας. Oculos enim tales laſcivos ajunt, cum moventur, ſuffundi humore quodam, eum in hoc ipſo dialogo vocat τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ & χαριτοβρύτῳ, *oculorum petulantia cum ſplendore & gratia juncta.* Maximus Tyrius hoc quoque inter laſcivi animi ſigna refert, λιχνεύειν καὶ γλαῦκα, πηδᾶν ὀφθαλμούς. Idem dicit de Sardanapalo diſſert. 19. τὸν ὀφθαλμὸν ἱστάντα, pro quo *Juſtinus*, *cum oculorum laſcivia omnes foeminas anteiret.* τάκεται ὀφθαλμὼς Latinus Theocriti interpres inepte vertit: *tabeſcunt oculi:* imo, tum maxime moventur, hinc *Petron.* dicitur *mobilis oculorum petulantia.* Inferius in Toxari, de adoleſcente, qui illecebris foeminae laſcivae erat captus: ἐπεὶ ἤσθετο ποσῶς ἔχοιμι, καὶ ἀλφόμενον ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ ταχὺν γέγεντημένον. *Poſtquam ſenſit illum male habere, & amore totum flagrantem, & furentem.* Sic alibi Noſtro ταχυραὶ κόραι. ſunt *prurientes puellae.* *J.G.G.*

25. Ταχερόν τι — ἀνυγρ.] Supra c. 3. *L.K.*

26. Πάθος] W. P. & L. In impreſſis autem πύθος. *M.du S.*

Πάθος] Conf. mox. c. 16. pr. Iterum med. Rurſus c. 17. Et videbis recte hic πάθος pro πύθος reſtitutum. *J.F.R.*

28. Σπίλον] Meminit *Plinius* ſtatuae nobilis, quam *Spilumenen* vocat, & Praxitelis opus dicit. XXXIV. 8. Quam ego eandem eſſe cum hac Cnidia Venere, nomine deceptus, credideram. Sed obſtat quod *Spilumene* Plinii aenea erat, haec marmorea. Ut hoc etiam hic obiter moneam; recte apud *Tatianum* p. 122. legitur σπιλούριόν τι γύναιον Πραξιτέλης ἐδημούργησεν. Quibus verbis eandem cum Plinio ſtatuam innuit. Vid. *Philoſtr. Apoll.* V. VI. p. 276. ubi hunc ipſum juvenem intelligo. *M.du S.*

ρεσιν [a] ὑπέκρυψεν. ἡ δὲ παρεστῶσα πλησίον ἡμῶν ζάκορος ἀπίστου λόγου χαρὴν παρέδωκεν ἱστορίαν. ἔφη γὰρ οὐκ ἀσήμου γένους νεανίαν (ἡ δὲ πρᾶξις ἀνώνυμον αὐτὸν ἐσίγησε) πολλάκις ὀπιφοιτῶντα τῷ τεμένει σὺν δυσλαίῳ δαίμονι ἐρασθῆναι τῆς θεοῦ, καὶ πανήμερον αὐτὸν [b] ἐνδιατρίβοντα τῷ ναῷ, καλαρχὰς ἔχειν [c] δυσιδαίμονος ἁγιστείας δόκησιν. ἔκ τε γὰρ τοῦ ἑωθινοῦ κοίτης, πολὺ προλαμβάνων τὴν ὄρθρον, ἐπεφοίτα, καὶ μόλις δύσιν ἄκων ἐβάδιζεν οἴκαδε, τὴν θ' ὅλην ἡμέραν ἀπαντικρὺ τῆς θεοῦ καθεζόμενος, ὀρθὰς ἐπ' αὐτῷ διηκοῦς τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς ἀπήρειδεν. ἄσημοι δ' αὐτῷ ψιθυρισμοὶ, καὶ κλεπτομένης λαλιᾶς ἐρωτικαὶ διεφθαίνοντο μέμψεις.

abscondisset. Verum adstans prope nos aeditima incredibilem dictu novamque nobis historiam tradidit. Narrabat enim, genere non ignobili juvenem, (nomen ut reticeatur, ipsam fecisse actionem) qui saepe in templum hoc ventitaret, in amorem Deae malis auspiciis incidisse, qui cum totos dies in templo transigeret, initio superstitiosae venerationis opinionem sustinuisse. Ex ipso enim cubili mane, occupata multum aurora, ventitabat, & post occasum denique invitus domum redibat, totumque diem ex adverso Deae residens, rectos in eam perpetuo oculorum conjectus defigebat. Obscuri autem sermones illi, & furtivi sermonis amatoriae querelae peragebantur.

16. Si

a Ὑπέκρυψεν] Sic Edd. Ἀπέκρυψεν L. & W. b Ἐνδιατρίβ. τῷ ν.] Ἐν τῷ ν. δ. W. c Δυσιδαίμονος] Δυσιδαίμ. male *J. Fl. Ald.* Sed emendatum in marg. hujus.

41. Ζάκορος] Ζάκορος, νεώκορος. καὶ ὁ ὑπηρέτης ἢ ὁ ἱερεὺς * ἢ τὸ ναὸν σαρῶν, κορῶ γὰρ τὸ σαίρειν παρ' Ἀττικοῖς. *V.*

47. Ἁγιστείας δόκησιν] Ἁγιστείαν. καθαρότης. λατρεία. *V.*

* Ἢ] Ὁ est in C.

40. Ὑπέκρυψεν] Ἀπέκρυψεν *Solanus* edi voluit; sic enim in *Junt.* vulgatam immutarat. Et fateor insuetum Nostro verbum, nec alibi tam obvium, licet med. ὑποκρύπτομαι *Steph.* proferat. Non ausim tamen receptam Lectionem rejicere, quia ὑπὸ hic suam vim habere videtur, quod in inferioribus partibus & forsan introrsum spectantibus macula illa fuerit. *Poll.* in Onom. hoc quidem verbo utitur, L. V. Sect. 60. Θηρίον — ὑποκρυφθὲν ἐξάρισκον. Verum apud alios nondum observavi, non saltem notavi, quia usu venturum non praevidi. *J. F. R.*

42. Ἱστορίαν] Apud Posidippum extitisse eam narrationem, testatur *Clem. Alexand.* 23. 2. Respicit, ni fallor, eandem *Philostr.* p. 276. V. *Apoll.* Meminit & *Plin.* XXXVI. c. 4. 5. 6. *Valer. Max.* VIII. 11. Similem huic historiam narrat de Clisophe quodam Selymbriano, qui Sami cum statua etiam in templo itidem inclusus rem habuerit. *Athen.* XIII. 606. ubi in eam rem Alexidis & Philemonis fragm. affert. Similium in statuas amorum exempla Viri docti collegerunt, qui *Aelianum* illustrarunt V. H. L. IX. c. 39. *M. du S.*

Ibid. Παράδοξον ἱστορίαν] Quam refert etiam *Plinius* 36, 5. f. 4, 5. & quos ibi laudat Harduinus. Similia insanorum, post Pygmalionem juvenum, statuas depereuntium exempla sunt apud *Athenaeum* L. 13. p. 605. seq. *J. M. G.*

44. Ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει &c.] Vid. *Clem. Alex.* in Protreptico p. m. 17. l. 32. *M. V. la Croze.*

54. Καὶ κλεπτομένους λαλιᾶς] Καὶ κλεπτομένης &c. *Th. M.*

58. Ἀσπαγάλους Λιβυκῆς δορκὸς] Inter delicatam supellectilem δορκαδίους ἀσπαγάλους memorat etiam Theophrastus Char. ἀρτυσίας, ad quem locum reliqua dedit *Casaubonus* p. 167. Politae duritiei caussa in pretio fuisse videntur. Verti autem non *capream*, quod genus Africae negat *Plinius* 8, 58. f. 83. extr. Sed *damam*, de qua id. 8, 52. f. 79. quam δορκάδα Λιβυστίνην vocat *Aelian.* H. Anim. 14, 14. *J. M. G.*

59. Δορκὸς] Vide *Athen.* 194. A. ubi Antiochus Epiphanes ἐδίδου τοῖς μὲν ἀσπαγάλους δορκαδίους, τοῖς δὲ φοινικοβαλάνους, ἄλλοις δὲ χρυσίον. De his autem multa *Casaub.* (ad Theophr. Char. p. 167.) qui talos facit inartificiales. *M. du S.*

Ibid. Ἀπαριθμήσας] Melius forsan ἀπομετρήσας. certe parum commoda illa. *M. du S.*

60. Ἐπὶ σκοποῦ] Forsan ἐπισκόπου. *M. du S.*

61. Τὴν θεὸν αὐτὴν] Jactus est, quem ipse describit. *M. du S.*

Τὴν θεὸν αὐτὴν εὐβολ.] Jactum *Veneris* dictum fuisse jactum felicissimum, ut *canis* deterrimum, nimis notum arbitror. Alioqui Lectores ablegarem ad *Casaub.*

ac

16. Si quando vero fallere parumper amorem ſuum vellet, allocutus *ante Deam*, atque quatuor talis de dama Africana in menſam numeratis, jactu ſpem ſuam experiebatur. Et ſi ex ſententia jactaſſet, maxime, ſi quando ipſam Deam (*Venerem*) jeciſſet, nullo talo eadem facie cadente, adorabat, ſuae ſe cupiditatis compotem futurum putans; Sin, ut fieri ſolet, male jactaſſet in menſam, iique ſiniſtro omine ſtarent, toti maledicens Cnido, tanquam in triſti & incurabili calamitate; interjecto tamen parvo tempore corripiens denuo, priorem infelicitatem emendabat. Jam vero magis irritato morbo, paries inſculpi o-

Ἐπειδὰν δὲ ϗ μικρὰ τῆ πάθυς ἑαυτὸν ἀποβυκολῆσαι θελήσειε, προσυπὼν, τῇ δὲ τραπέζῃ τέτταρας ἀστραγάλυς Λιβυκῆς δορκὸς [d] ἀπαριθμήσας, διεπέτευε τ' ἐλπίδα· ϗ βαλὼν μ' [e] ὅτι σκοπῆ, μάλιστα δ' εἰ πολε τ' θεὸν αὐτῷ εὐβολήσειε, μηδενὸς ἀστραγάλυ προσιόντος ἴσῳ χήμαλι, προσεύχυνει, τ' ἐπιθυμίας τεύξεσθ' νομίζων· εἰ δ', ὁποῖα φιλεῖ, φαύλως χ' τ' τραπέζης ῥίψειεν, [f] οἰδ' ὅτι τὸ δυσφημότερον ἀναστᾶιεν, ὅλῃ Κνίδῳ καλαρώμενος, ὡς ἐπ' ἀηκέστῳ συμφορᾷ, ϗ [g] καλῃφεῖ, ϗ δι' ὀλίγυ συναρπάσας, ἑτέρῳ βόλῳ τ' πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευεν. ἤδη δὲ πλέον αὐτῷ τῆ πάθυς ἐρεθιζομένυ, τοῖχος ἅπας ἐχαράσσε-

[d] Ἀπαριθμήσας] Nil mutant M. *Fl. J. Ald. B2. S. P.* Ἐπαριθμήσας marg. *A1.* [e] Ἐπὶ σκοπῆ] Et ſic eſt in iisdem. Forſan ἐπισκόπει. [f] Οἰδ'] Sic L. *P.* Οἴδ' cum accentu *J. Fl. S. H.* [g] Καταφεῖ] Mallem κατάφυ à κατηφής.

59. Δορκὸς] Dorcadis. *G.*

ac *Turneb.* ad *Suet.* Aug. c. 71. ubi ait: *Talis enim jactatis, ut quisque canem aut ſenionem miſerat, in ſingulos talos ſingulos denarios in medium conferebat: quos tollebat univerſos, qui* Venerem *jecerat.* *J. F. R.*

63. Ἐπιθυμίας] Ἐπιθυμίαν potiſſimum eſſe *deſiderium Venereum, amorem impurum*, hoc Luciani aliisque teſtimon. docet Rever. *J. Elſner.* ad *Apoc.* XVIII. 14. *J. F. R.*

66. Καλαφώμενος] Verbum deeſt poſt τὸ καλαφώμενος. *F. G.*

68. Τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευεν] Apparet τὸ πρὶν cum articulo valere idem, quod Adjectivum *praecedens, prior*, &c. idque quidem eleganter ex uſu loquendi apud Graecos non infrequenti. Ita nimirum ſolent hi multis adverbiis cum articulo, velut Adjectivis uti, ſicut οἱ πάλαι, οἱ νῦν. in quibus ὄντες relinquitur intelligendum. Ad hunc modum infra c. 32. dicitur ἡ ἔμπαλιν ὁδὸς *reditus, regreſſus*, ſive *via retro ducens*. Sic τὰ ἐκεῖ, *id quod illic eſt*, in I. *Ver. Hiſt.* c. 25. Πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία. *Loca enim, quae ibi ſunt, aeris ſunt feracia.* Proprie enim hoc ita intelligendum eſt; quum, ſi legeretur, πολύχαλκα γὰρ ἐκεῖ τὰ χωρία, foret, *Sunt enim ibi loca aeris feracia*, ſenſu quidem plane eodem, ſed uſu τῦ, ἐκεῖ diverſo. Sic vitam aeternam in *Quom. Hiſt.* c. ult. Auctor vocaverat τ' ἀεὶ βίον. & I. *Ver. Hiſt.* c. 1. τ' ἐπίπονα πάματον, *laborem inſequentem.* Sic ἡ σὺν ἀποδύσει, ibidem c. 36. *Solutio quae non fit*; atque adeo quae proprie nulla eſt. Latini ſimiliter adverbiis quandoque velut Adjectivis uſi ſunt. Sic apud *Lucretium*, *res ante*, hoc eſt, *praecedentes*, legas I. 293.

Quae (Venti flamina) *veluti validum flumen, cum procubuere*
Quamlibet in partem, trudunt res ante, ruuntque
Impetibus crebris.

Ita *ante mala* apud *Virgilium* ſunt *mala praeterita.* Nec ſoli Poëtae ita, verum & alii ſcriptores. Sic apud *Livium* V. 20. *Dictator quum jam . . videret . . urbem opulentiſſimam capi, tantumque praedae fore, quantum non omnibus in unum collatis ante bellis fuiſſet*, &c. *ante bellis*, hoc eſt, *bellis ante geſtis.* Sic apud eumdem frequentiſſime *circa* pro *circumjacens, vicinus*, ponitur; ut I. 59. *Victores omnium circa populorum.* ac ſimiliter paſſim. Huc adde Graeciſſantem illam locutionem Latinam, *Omnes circa eum*, qua utitur *Suetonius* & in Julio, 27. & in Domitiano, 9. Graeci nimirum οἱ περὶ αὐτόν. Quemadmodum quoque apud Lucianum modo videbamus τὴν σὺν ἀποδύσει, ita *Lucretio* dicitur *non ſenſus*, lib. II. vſ. 931.

Quod ſi forte aliquis dicet, duntaxat orirî
Poſſe ex non ſenſu ſenſus. —

J. J.

Τὴν πρὶν ἀσ. ib.] De adverbiis ſic adjective uſurpatis etiam diximus ſupra *Apolog.* pro *Merc. Cond.* c. 12. No. 67. Et *pro Lapſu* c. 16. No. 28. Adde hujus *Dial.* c. 14. f. τῆ σφίδρα θάρσους, c. 33. τ' παμπονήρα χρείας, & 36. τ' ἄγαν φιλανθρώπως. Sed exempla apud Noſtrum aliosque tam ſunt frequentia, ut plura addere nihil opus ſit. *J. F. R.*

71. Καὶ

ρέστελο, ϗ πᾶς μαλακῆ δένδρῳ φλοιὸς Ἀφροδίτῃ καλὴν ἐκήρυσσεν. ἐτιμᾶτο δ' ἐξίσου Διὶ Πραξιτέλης, ϗ πᾶν ὅ, τι κειμήλιον εὐπρεπὲς οἴκοι φυλάττοιτο, τῦτ' ἦν ἀνάθημα τῆ θεᾷ. πέρας αἱ σφοδραὶ τ ἐν αὐτῷ πόθων ὀρεκτάσεις [a] ἐπενοήθησαν. εὑρέθη δὲ τόλμα τ ὀρθυμίας [b] μαστροπός. ἤδη γὰρ ὀπὶ δύσιν ἡλίῳ κλίνοντος, ἠρέμα λαθὼν τὺς παρόντας ὄπιθε τ θύρας παρεισερρύη, ϗ τᾶς ἀφανὴς ἐνδοτάτω, οχεδὸν ὑδ' ἀναπνέων ἠτρέμει, συνήθως δὲ τ ζακόρων ἔξωθεν τ θύραν ἐφελκυσαμένων, ἔνδον ὁ ϗμνὸς Ἀγχίσης καθείρκτο. ϗ τί γὰρ ἀῤῥήτῳ νυκτὸς ἐγὼ τόλμαν, ἢ ἄλλος, ἐπ' ἀκριβὲς ὑμῖν [d] διηγῶμαι; τ ἐρωτικῶν θορύβων ἴχνη ταῦτα μεθ' ἡμέραν ὤφθη, ϗ τ σπῖλον εἶχεν ἡ θεὸς, ὧν ἔπαθεν, ἔλεγχον. αὐτόν γε μὴν τ νεανίαν, ὡς ὁ δημώδης ἱστορεῖ λόγος, ἢ κτ' πετρῶν, φασιν, ἢ κτ' πελαγίῳ κύματος ἐνεχθέντα, παντελῶς ἀφανῆ γενέσθαι.

Ταῦτα τ ζακόρου διηγουμένης, μέλαξὺ τῦ λόγου ἀμβόησας εἶπεν ὁ Χαρικλῆς,

mnis, unusquisque arbusculae mollis cortex pulchram Venerem praedicare, aequo ac Jupiter in honore esse Praxiteles; si quid domi pretiosum & decens repositum custodiret, donarium offerri Deae. Tandem vehemens desideriorum illius contentio expetit in amentiam; ac praesto est, quae cupiditati lenocinetur, audacia. Jam enim ad occasum inclinato sole, sensim, clam praesentibus, post januam correpsit, & stans occultus in penitissimo angulo, vix respirans se continuit. Aeditimis autem pro more extrorsum ad se januam trahentibus, intus Anchises novus includitur. Et, quid enim infandae noctis facinus aut ego aut alius accurate enarret? amplexationum amatoriarum vestigia isthaec interdiu conspecta sunt, & maculam habet Dea eorum quae passa est indicium. Ipsum quidem adolescentem, ut popularis fert sermo, aut per petras, ajunt, aut in pelagios fluctus praecipitem, omnino e conspectu hominum abiisse.

17. Haec narrante aeditima, clamore sermonem illius interpellans Charicles, *Ergo*, ait,

a Ἐπενοήθησαν] Repositum ex W. Ἀπενοήθησαν Edd. priores. *b* Μαστρεκὸς] Sic etiam recte esse in *Fl.* & M. notabat *M. du S.* *c* Ἢ ἄλλος] Et sic esse in *Fl.* notat *M. du S.* Sed cum *J.* etiam sic *P. S. Ald. H.* &c. *d* Διηγοῦμαι] Διηγῶμαι marg. *A W.*

71. Καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιὸς] Notum ex *Theocrit. Virg. Aristan.* *J.B.*

76. Ἐπενοήθησαν] Sic W. melius, quam ut in reliquis est; ἀπενοήθησαν. *M. du S.*

77. Μαστροπὸς] Vertunt *mastrupatrix*; malim *lenã*. *F.G.* Scribitur & μαστρωπὸς, vid. *Steph.* *J.F.R.*

82. Ἔξωθεν] Atqui non vulgo solebant veteres januas suas ita comparare, ut intro, dum aperirentur, intraturo propellere, exituro adducere necesse esset. Quod tamen hic supponitur, cum pone januam in templo latuisse hunc juvenem supra dictum sit. *M. du S.*

84. Ἢ ἄλλος] An ἢ ἄλλα quaesivit *Solanus*? Sed nihil est opus. An supr. c. 5. pr. ἄλλου pro ἀλλ' ὑ legend. disquiram in addendis. *J.F.R.*

85. Διηγοῦμαι] Si plures Codd. addicerent, adriperem lectionem marg. *Ar.* διηγῶμαι subjunctivum exhibentis. Sic supra *Piscat.* c. 38. τί ποιῶμεν; ut enim τί interrogantis indicativo jungatur, τί deliberantis optat, & subj. potius gaudet, ut ibid. c. 37. Τί δ' ἂν αὐτῷ ἔχοιμι. De *Merc. Cond.* pr. Τί σοι, πρῶτον, ἢ τί ὑγιαῖνον καταλέξω; Aor. enim subj. ibi est. Et sic fere, quando interrogatio implicite negat, ut: *cur hoc facerem?* pro *caussa nulla est, quam id faciam*, i. e. *non faciam*. *Deor. Dial.* IV. 4. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; etsi indicativus quoque interdum locum habet in similibus, ut ibid. c. 5. Τί γάρ σε — ὑπῆρχε τὸ κάλλος; tamen revera ibi est interrogatio, ad quam responsum mox sequitur, adeoque paullo alia res, quam in hoc διηγοῦμαι. *De Saltatione* vero §. 17. ϗ τί σοι τοὺς Ἕλληνας λέγω; recte, sed rursus paullo aliter quam hic „ ibi enim re vera Graecos jam enarraverat. At non tanti est, ut plura colligam. Nam διηγοῦμαι vitiosum non est. *J.F.R.*

1. Καὶ νῦν] Haec omnia aut inscite admodum scripta, aut a Librariis foede corrupta. Ego in διῆγμα mendum latere puto. *M. du S.*

2. Ἐναργὴς] Corrige ἐναργὲς. *F.G.*

Ἐναργὴς] Scribendum cum antiquioribus, Καὶ νῦν δὴ τ ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργὲς ἐστι τοῦτο διῆγμα. non ἐναργὴς, ut vitiarunt posteriores. Vox haec ἐναργὲς hic commode etiam asserenda est *Herodiano*, apud

ait, *femina, si vel e lapide sit, amatur! Quid vero si quis animatam ejusmodi pulchritudinem videat? Nonne una illius nox Jovis sceptris aestimetur?* Subridens autem Callicratides, *Nondum*, inquit, *Charicles novimus, an multas id genus narrationes audituri simus, cum erimus Thespiis. Et nunc jam ipsius, quam tanto opere admiraris, Veneris manifestum est hoc documentum. Qui istuc?* interrogante Charicle, probabili admodum sermone uti mihi visus est Callicratides, cum diceret, *Amatorem illum juvenem, totius noctis otiosam usuram nactum, adeo ut integram exsatiandae cupiditatis facultatem haberet, puerilem in modum saxo se applicuisse, qui vellet, scilicet neque anterieri eam parte esse feminam.* Multis igitur indiscretis incaute prolatis sermonibus, promiscuum ego tumultum sedans, *Viri*, inquam, *sodales, modestum servate disputandi ordinem, ut venusta lex est eruditionis. Relicta ergo perturbata illa & exitum habente nullum rixa, per vices pro sua quisque sententia contendite. Etenim tempus nondum ad-*

Οὐκοῦν τὸ θῆλυ, κἂν λίθινον ᾖ, φιλεῖται. τί δ' εἴ τις ἔμψυχον εἶδε τοιοῦτο κάλλος; ἆρ' οὐκ ἂν ἡ μία νὺξ τῶν τοῦ Διὸς σκήπτρων ἐτιμᾶτο; μειδιάσας δὲ ὁ Καλλικρατίδας, Οὐδέπω, φησὶν, ἴσμεν, ὦ Χαρίκλεις, εἰ πολλῶν ἀκουσόμεθα τοιούτων διηγημάτων, ὅταν ἐν [c] Θεσπιαῖς γενώμεθα. ἀλλὰ νῦν δὲ τὸ [d] ἐμὸν σοῦ ζηλωτὴν Ἀφροδίτης [e] ἐναργὲς θεῖον τοῦτο δεῖγμα· πῶς; ἐρωτᾷς τοῦ Χαρικλέους, ἄγαν πιθανῶς μοι ἔδοξε λέγειν ὁ Καλλικρατίδας· ἔφη γὰρ, ὡς ὁ ἐραστὴς παντὸς, παντύχῃ σχολῆς λαβόμενος, ὅλον [f] ὅλην τοῦ πάθους ἔχειν ἐξουσίαν χορτασθῆναι, παιδικῶς τῷ λίθῳ προσομίλησε, βουληθεὶς, οἶδ' ὅτι, μηδὲ πρόσθεν [g] εἶναι τὸ θῆλυ. πολλῶν οὖν ἀκρίτων ἀφυλακτισμένων λόγων, τὸ συμμιγὲς καταπαύσας ἐγὼ θόρυβον, Ἄνδρες, εἶπον, ἑταῖροι, τὸ καθ' κόσμον [h] ἔχεσθε ζητήσεως, ὡς ὑπρεπὴς ὄντι νόμος παιδείας. ἀπαλλαγέντες οὖν τὸ ἀτάκτου, καὶ πέρας ὐδὲν ἐχούσης φιλονεικίας, ἐν μέρει ὑπὲρ τὸ αὐτὸς ἑαυτῷ δόξης ἑκάτερος ἀποτείνασθε· καὶ γὰρ οὐδέπω χειμὼν ὅλιγ' ναῦν

e Θεσπιαῖς] Sic Edd. Θεσπιάσι W. & *Schol.* *f* Ὑπὸ] Ἀπὸ W. Sed vulgata est potior. *g* Ἐναργές] Recte sic M. B2. *J. Fl. P.* Ἐναργὴς male *S.* & *A.* *h* Ὅλον] Ὅλου marg. *A1.* *i* Εἶναι τὸ θῆλυ] Μᾶλλον τῷ θήλει marg. *A1.* *k* Ἔχεσθε] Ἐχέσθω W.

1. Θεσπιαῖς] Πόλις. *V.* Proditur Praxitelis Ἔρως ὁ Θεσπιαῖς ἵδρυε. quem sculpsit quidem ille, dicavit autem Glycera meretrix illic existens, Λαβοῦσα δῶρον παρὰ τοῦ τεχνίτου. Multi autem eo profecti sunt ad videndum Cupidinem. *G.*

10. Ἀκρίτων] Ἀδιακρίτων. *G.*

17. Ἀποτείνασθε] Ἐκτείνασθε. φιλονικῆτε. *V.*

apud quem lib. I. c. XI. in digressione de Dea Pessinuntia, ubi quum narratum esset, quemadmodum navis, qua Dea fuerit vecta, in Tiberi amne adhaerescena a sola virgine Vestali (Claudia) soluta pertraheretur Romam; additur, ὁμοῦ δὲ τὸ ἐναργὲς τῆ θεοῦ, καὶ τὸ σημεῖον τῆ Παρθένου Ῥωμαίοις ἐπιφάνειαν. *Tan. Faber* in epistola novissimae Herodiani editioni praefixa reponit ἐναργές. at frustra. Quemadmodum apud Lucianum ἐναργὴς δεῖγμα est *signum manifestum*; ita apud Herodianum τὸ ἐναργὲς τῆ θεοῦ est quasi manifestum Deae Pessinuntiae numen; quae precanti Claudiae annuerit, & sequi rogata, secuta sit. Historia est etiam ex *Livio* & *Suetonio* in Tiberio nota. Sic de Deo Glycone dixerat etiam supra c. 13. *Pseudomantis*, civitatem accepturam esse ἐναργῆ τῆ θεῷ. (Recte contra *Ebrum* adseris τὸ ἐναργὲς τῆ θεοῦ. *Homer.* Il. Υ. 136. Καλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. *Schol.* χαλεποὶ δὲ ὁ δυνατοὶ θεοὶ φανῆναι φαινόμενοι τοῖς ἀνθρώποις. Sic *Odyss.* K. 201. ubi *Schol.* ἐναργεῖς, φανεροί. Dii, Deaeve, qui, quaeve signa manifesta dabant suae efficaciae, *praesentes* Latinis appellabantur. Vid. *Spanhem.* de usu & praest. Numism. p. 387. &c. *Ortwinius.*) male *Casaub.* ad *Polyb.* I. p. 1. pro ἐναργεστάτῳ, ἐναργεστάτῳ. *J. J.*

3. Δεῖγμα] Sic Edd. principes cum sequioribus habere, notarat *Solan.* Nescio quare; neque varietatem desidero. *J. F. R.*

15. Πέρας ὐδὲν] In observatt. Rever. *Jac. Elsner.* ad *Timoth.* I. 4. ubi haec Luciani adducuntur, πέρας editum pro πέρας, in Edit. Traject. p. 287. f. Errore, credo, typographico. *J. F. R.*

ναῦν ἀπιέναι· ᵃ τῇ δὲ σχολῇ καλαχρηστέον εἰς ἱλαρίαν, ἢ μὴ τέρψεως ὠφελῆσαι δυναμένην σπουδήν. ὑπεκστάντες οὖν τῷ νεὼ (πολὺς γὰρ ὁ κατ' εὐσέβειαν ἐπιφοιτῶν ᵇ ὄχλος) εἴς τι τῶν συμποσίων ἀποκλίνωμεν, ὅπως δὶ ἡρεμίας ἀκούειν τε καὶ λέγειν ᶜ ἅττ' ᵈ ἂν βουλώμεθα, ἔξῃ· μεμνῆσθαι δ' ὡς ὁ τἀμπαλιν ἡττηθεὶς οὐκ ἔτ' αὖθις ἡμῖν περὶ τῶν ἴσων διοχλήσει.

Καλῶς ἔδοξα ταῦτα λέγειν, καὶ συγκαταθεμένων, ἐξήειμεν, ἐγὼ μὲν ἡδόμενος, εὐδαιμίας με πιεζούσης φροντίδος· οἱ δ' ἐπὶ συμφοίας, μεγάλην ἐν ἑαυτοῖς σπέρχειν ἄνω καὶ κάτω κυκλοῦντες, ὡς δὴ τὴν προπομπίας ἀγωνισόμενοι Πλαταιᾶσιν. ἐπεὶ δ' ἤκομεν εἰς τὸ συμπρεφὲς καὶ σκιλίνσιον, ὥρα θέρους, ἀναπαυστήριον, Ἡδὺς, εἶπον, ὁ τόπος, ἐγὼ, καὶ γοῦν ἔτι κορυφὴν λιγυρὸν ᵉ ὑπερηχοῦσι τέττιγες, ἐν μέσῳ πάνυ δικαιικῶς καθεζόμην, αὐτὴν ἐπ' αὐταῖς ὀφρύσι τὴν Ἡλιαίαν ἔχων. προθεὶς δ' ἀμφοτέραις κλῆρον ὑπὲρ τοῦ, τίνα χρὴ πρῶτον εἰπεῖν, ἐπειδὴ Χαρικλῆς ἐλελόγχει πρότερον, ᶠ εὐθὺς ἐνάρχεσθαι τοῦ λόγου διεκελευσάμην.

Ὁ δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀναλρίψας, ἡσυχῇ, καὶ μικρὸν ἐπισχών, ἄρχεται τῇδέ πῃ, Σὲ, δέσποινα τῶν ὑπὲρ σοῦ λόγων, Ἀφροδίτη, σὲ βοηθὸν αἱ ἐμαὶ δεήσεις καλοῦσιν· ἅπαντι μὲν γὰρ ἔργῳ, κἂν βραχὺ τῆς ἰδίας πειθοῦς ἐπιτάξῃς, τελειότατόν ἐστιν, οἱ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι πλείστου σου δέονται· *est eundi ad navim; otio autem abutamur ad hilaritatem, & ad ejusmodi, quod cum delectatione prodesse etiam queat, studium. Egressi itaque templo, (quando quidem multa turba religionis causſa adfluit) in coenationum unam devertamus, ut otiose audire & dicere, quaecumque libuerit, liceat. Mementote autem, qui hodie victus fuerit, eum non amplius de iisdem rebus molestum nobis futurum.*

18. Recte ista dicere visus sum, & comprobantibus illis egressi sumus, laetus ego, quem cura nulla angeret: at isti cogitabundi, qui magnam intra se commentationem sursum deorsum volverent, quasi de pompae ducatu Plataeis decertaturi. Cum autem delati essemus ad tecta undique & umbrosa ipso aestatis tempore sedilia, *suavis locus*, dicens ego, *etenim in cacumine jucundum quiddam cicadae strepunt*, in medio, plane judicis in morem, consedi, ipsam in ipsis superciliis Heliaeam praeferens. Cum vero sortem utrisque, de eo, uter prior diceret? proposuissem, & Charicles priorem locum sortitus esset, eum statim ingredi orationem jussi.

19. At ille dextra mulcens faciem, aliquantum cunctatus, sic fere exorsus est: Te, Domina, causſae pro te, Venus, dicendae, adjutricem preces meae advocant. Cuicumque enim operi, vel parvum quiddam tuae suadelae, adsperseris, illico perfectissimum est. Amatorii autem sermones praeter caetera te indigent, tu enim germanissi-

a Τῇ δὲ] Τῷ δὲ male *S.* b Ὄχλος] Deest in *W.* c Ἅττ'] Ἃν *W.* Vulgatam servant *J. Fl. P. B2. S.* d Ἤ] Ἢ marg. *A1. W.* Sed eodem redit; ἢν enim aeque in tertia pers. dici quam ἤ, nimis notum. e Ὑπερηχοῦσι] Sic *W. Ex. Fl. J.* Ὑπαχοῦσι *P. P. S.* f Εὐθὺς] Εὐθὺς male *J. Fl.*

33. Σωμφοῖς] Ἐσυγασμένον. *V.*

23. Ἅττ'] Conf. supra *Lexiph.* c. 21. & *Hermot.* c. 30. f. Videbisque non solis Poëtis in usu esse. Verum ἅτις spiritu leni, habuimus *Lexiph.* c. 5. pr. & videbimus infra, *Rhet. praec.* c. 16. m. De utriusque usu vide *Budaei* Commentt. p. 512. Qui ἄττα pro ἅττα interpretatur, *quaecumque*, ἄττα vero, *nonnulla, quaedam.* *J.F.R.*

31. Προπομπίας] Ego προπομπείας mallem. *M. du S.* *Ibid.* Περὶ τῆς προπομπίας —— Πλαταιᾶσιν] Referas forte hoc certamen ad Daedala, solenne Plataeensium, de quo *Pausan.* Boeot. p. 547, 38. πληροῦνται, καθ' ἥντινα τάξιν τὴν πομπὴν ἀνάξουσι κ. τ. λ. unde forte colligas contentiones de ordine illius pompae olim fuisse. *J.M.G.*

42. Δι-

nissima illorum mater. Veni sane advocata mulieribus, *quae es* ipsa femina. Largire viris, ut mares manere velint, prout nati sunt. Equidem in principio statim orationis primam matrem, primam generationis omnis radicem, eorum quae vera esse censeo, testem advoco, sanctam illam dico universorum naturam, quae prima cogens & concilians mundi elementa, terram, aëra, ignem, aquam, horum ad se invicem commistione animata omnia ad vitam generavit. Quod vero sciret, mortalis nos materiae opificium esse, & breve vivendi tempus fato unicuique assignatum, ut unius interitus generatio alterius esset machinata est, & pro his, quae moriuntur, ea quae nascuntur admensa est, ut mutuis successionibus perpetuo tempore vivamus. Cum autem fieri non posset, ex uno uti quidquam nasceretur, duplicem in uno quoque *genere* naturam machinata est, maribus suas seminum conjectiones largita, feminam autem velut receptaculum genituraе constituens. Cum igitur commune utrique generi desiderium admiscuisset, ea sibi invicem copulavit, sacra necessitatis lege praescripta, ut in sua unumquodque natura maneat, & neque muliebre genus praeter naturam affectet virilia, neque indecenter virile mollescat. Itaque virorum cum mulieribus consuetudo, ad hunc diem immortalibus humanam vitam successionibus custodit. Neque enim quisquam vir ex viro se natum gloriatur: duobusque nominibus

οὐ γὰρ αὐτὸν γνησιωτάτη μήτηρ· ἴθι δὴ γυναιξὶ συνήγορος, ἡ θήλεια· χάρισαι δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μένειν ἄρρεσιν, ὡς ἐγεννήθησαν. ἔγωγ' ἐν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῷ λόγῳ, τὴν προμήτορα, καὶ πάσης γενέσεως [g] πρωτόρριζον, ὧν ἀξιῶ, μάρτυρα ὀπτικαλοῦμαι· λέγω δὲ τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων Φύσιν, ἣ τὰ πρῶτα πηξαμένη στοιχεῖα τοῦ κόσμου, γῆν, ἀέρα, πῦρ, ὕδωρ, τῇ πρὸς ἄλληλα τούτων ὀπικράσει πᾶν ἐζωογόνησεν ἔμψυχον. ὀπτασαμένη δ' ὅτι θνητὸς ἐσμεν ὕλης δημιούργημα, καὶ βραχὺς χρόνος ὁ τοῦ ζῆν ἑκάστῳ καθείμαρται, τὴν ἑτέρου φθορὰν ἄλλου γένεσιν ἐμηχανήσατο, καὶ τῷ θνήσκοντι τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρησεν, ἵνα ταῖς παρ' ἀλλήλων διαδοχαῖς εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον ζῶμεν. ἐπεὶ δ' οὐκ ἦν ἄπορον ἐξ ἑνός τι γεννᾶσθαι, διπλῆν ἐν ἑκάστῳ Φύσιν ἐμηχανήσατο. [h] τοῖς μὲν γὰρ [i] ἄρρεσιν ἰδίας καταβολὰς σπερμάτων χαρισαμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ γονῆς τινὰ [k] δοχεῖον ὑποφήνασα. κοινὸν [l] δὲ ἀμφοτέροιν γένει πόθον ἐγκερασαμένη, συνέζευξεν ἀλλήλοις θεσμὸν [m] ἀνάγκης ὅσιον, καταγράψασα μένειν ἕκαστον τὰ οἰκεῖα Φύσεως ἑκάτερον, καὶ μήτε τὸ θῆλυ παρὰ Φύσιν ἀρρενωθῆναι, μήτε τἄρρεν ἀπρεπῶς μαλακίζεσθαι. [n] διὰ τοῦτ' αἱ σὺν γυναιξὶν ἀνδρῶν ὁμιλίαι, μέχρι δεῦρο τὸ ἀνθρώπινον βίον ἀθανάτοις διαδοχαῖς φυλάττουσιν· οὐδεὶς γὰρ ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς αὐχεῖ γενέσθαι. δυοῖν δ' ὀνομάτοιν σεβα-

[g] Πρωτόρριζον] Sic P. aliaeque recte. Προτορρ. male J. [h] Τοῖς μ̀] Hic pergit O. [i] Ἄρρεσιν] Ἄρσεν O. Vulgatam tenet M. J. B2. P. &c. [k] Δοχεῖον] Ἀγγεῖον W. P. L. [l] Οὖν] Deest in W. Adest in M. & Edd. [m] Ἀνάγκης] Ἀγάπης O. Nil mutat M. nec B2. J. P. [n] Διὰ τοῦτ'] Desunt haec & seqq. in O. ad c. usque 22.

42. Δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρέψας] Dixi alibi, hoc saepe repetit Lucian. J. B.

Ibid. Πρόσωπον ἀνατρέψας — ἔτυχεν] Fabius II, 3, 156. seq. *Cum judex dicere de caussa jusserit, leviter consurgendum, suum — paullum est commorandum — non protinus est erumpendum, sed danda brevis cogitationi mora — In hac cunctatione sunt quaedam non indecentes artes*, caput mulcere, &c. J. M. G.

53. Πρωτόρριζον] Sic πρωτόστροφον infra c. 32. J. E. R.

54. Ὧν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικ.] Benedictus ex aliis, quae propono. Patet, quae sentio. J. G.

55. Τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων Φύσιν] Hac de re copiose Interpretes Lucretii. J. B.

67. Καταβολὰς σπερμάτων] Ita in *Ep. ad Hebr.* XI. 11. καὶ αὐτὴ Σάρρα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε. ad quem l. Cl. L. *Bos* haec Luciani quoque adfert, ut monuerat in marg. *Graev.* Cl. *Hemst.* J. E. R.

69. Δοχεῖον] Quidam Codices Mss. pro δοχεῖον, ἀγγεῖον habent aut utrumque, si Excerptis fides. nempe W. P. & L. M. du S.

βασμίου πᾶσαι τιμαὶ [a] μήνυσιν, ἐξίσου πατρὶ μητέρα προσκυνήντων.

venerabilibus honores omnes tribuuntur, hominibus ex aequo patri matrem etiam adorantibus.

Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν οἷα ἡρωϊκὰ φρονῶν ὁ βίος, καὶ τὰ γείτονα θεῶν σέβων ἀρετῶν, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ Φύσις [b] ἐπειθάρχει, καὶ καθ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ [c] ζευγνύμενοι, γενναίων πατέρες ἐγίγνοντο τέκνων. χρόνου δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνου τοῦ μεγέθους ἐς τὰ τῆς ἡδονῆς καλαβαίνων βάραθρα, ξέναις ὁδοὺς καὶ παρηλλαγμέναις ἐπλανύσαντο [d] ἔτεμεν. εἶθ' ἡ πάντα τολμῶσα τρυφὴ τὴν Φύσιν αὐτῶν [e] παρηνόμησε· καί τις ἄρα πρῶτος ὀφθαλμοῖς τὸ ἄῤῥεν εἶδεν ὡς θῆλυ, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραννικῶς βιασάμενος, ἢ πείσας πανούργως· συνῆλθε δ' εἰς μίαν κοίτην μία Φύσις· [f] αὐτὼς δ' ἐν ἀλλήλοις ὁρῶντες, ἅθ' ἃ δρῶσιν, ἅθ' ἃ πάσχουσιν, ἠδοῦντο· καὶ πετρῶν δέ, φασιν, ἀγόνων [g] σπείρανλες, ὀλίγης ἡδονῆς ἀντικαλλάξανλο μεγάλην ἀδοξίαν.

20. Initio igitur, cum Heroicis adhuc sententiis viverent homines, & vicinam Deorum virtutem colerent, legibus a natura constitutis obtemperarunt, & pro aetatis modo conjuncti mulieribus, generosorum patres liberorum facti sunt. Paullatim vero vita ab illa magnitudine ad voluptatis barathra se demittens, novas *quasdam* vias & immutatas fruendi secuerunt. Deinde luxuria nihil non audens naturae ipsam legem violavit. Atque aliquis igitur primus ita marem oculis ut feminam intuitus, alterutrum horum, aut tyrannico eum more violavit, aut callidis persuasionibus induxit: intravitque cubile unum unus sexus: cumque se alterum in altero quisque videret, neque quae facerent, neque quae paterentur, erubescebant, atque per sterilia, quod ajunt, saxa seminantes, pro parva voluptate magnam permutabant infamiam.

21. Non-

a Μήνυσιν] Recte sic P. M. P. *V2. B2. S.* Μίλευσιν male *J. Fl.* b Ἐπειθάρχει] Ἐπειθάρχει W. c Ζευγνύμενοι] Μιγνύμενοι L. P. d Ἔτεμεν] Ἕτερον W. e Παρηνόμησε.] Παρενόμησε. W. Augmentum adgnoscunt *J. Fl. P. S.* f Αὐτὼς] Ἴσως αὐτοὶ L. g Σπείρανλες] Σπείροντες W.

79. Πᾶσαι] Etiam πᾶσαι legi in *Fl.* adscripserat *Solan.* Quid tum? Legitur & in aliis, nec quisquam aliam lectionem desiderabit. Est enim πᾶσα τιμὴ, summus, perfectus, plenus honor, veluti πᾶσα εἰρήνη in *Catapl.* c. 15. & πᾶσα ἀνάγκη centies apud Nostrum. Vel idem quod πάσης δίκης δῦναι μου ap. *Alciphr.* 2. 3. p. 226. Alibi interpretere *omnis generis*, ut ap. *Herodian.* 22. vers. fin. πάσαις τε γνώμαις εὐφημίαις. Quomodo & Latinis frequens esse, si quis nescit, videat *Cic.* pro Leg. Man. c. 5. *omni supplicio excruciatum necavit*, i. e. summo. Et c. 23. 7. *vir bellorum omnium peritissimus*, i. e. omnis generis, ut ex c. 10. interpretatur Cl. *Heusman.* in not. quem etiam conferre licebit ad Orat. p. red. in Sen. c. 10. ubi is edidit: *omne is flagitium se committere putaret*, pro vulgata Lect. *dedecus & flagitium*, pluribusque docet *omne* aliquando significare *summum & perfectum*. Sed quis dubitet de re tam nota? quare aliud obversatum fuisse menti *Solani* arbitror: nec de plurali τιμαὶ hoc sensu usitato dubitare potuit; nam & sic *Act. Apost.* XXVIII. 10. οἳ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησαν ἡμᾶς. Et *Menand.* Fragm. XII. 1. Βούλου γοῦν πρὸ πάντων εὐ τιμᾶν ἔχειν. Quid ergo fecerit, nescio. *J. F. R.*

Ibid. Μήνυσιν] M. P. & Edd. pleraeque. In *Fl.* & *J.* μίλευσιν. prave. *M. du S.*

84. Ζευγνύμενοι] Vulgatam praetuli, quia de matrimonio legitimo, non de promiscua Venere sermo est. *J. F. R.*

87. Ἴσως ὁδοὺς] Sic Latini istud obscoenum *viam* & *locum* dixerunt. *J. B.*

91. Πρῶτος] Infandi sceleris primum auctorem Lajum Graeci agnoscunt; quam in rem testem Euripidem adducit *Aelian.* de animal. VI. 15. Sed Sacrae Litterae diu ante Lajum meminerunt, cum Abrahami & Loti tempore jam excidium Sodomae scelus illud attulerit. *M. du S.*

93. Εἰς μίαν κοίτην μία Φύσις] I. e. unius sexus. Vid. *L. Bos* ad Roman. I. 26. *J. F. R.*

96. Ἠδοῦντο] Sic ut edidi, esse in Edd. & M. adnotarat *Solan.* addens tamen, ἠδοῦντο alicubi legi, non adscripto libro. An ἤδοντο voluit? quod ex mutato spiritu & omisso puncto subscripto suspicere. Sed vulgatam esse potiorem indicant sequentia; non enim εἰ' ἤδοντο, *non delectabantur*, dixisset, quum statim de voluptate modica addat. *J. F. R.*

Ibid. Κατὰ πετρῶν — ἀγόνων] De hoc Proverb. Paroemiogr. *J. B.*

99. Τοι-

21. Nonnullis quidem eo usque violentiae tyrannicae processit audacia, ut ferro etiam sacrilego naturam violarent: mariumque exhausta virilitate, cumulum quendam voluptatis invenirent. At miseri illi atque infelices, ut diutius sint pueri, non jam manent viri, ambiguum aenigma sexus duplicis, qui neque in quem nati sunt servaverint, neque habeant ad quem transiere: flos autem ille qui in juventute *aliquantum* manserat, in senectutem uti praematuram flaccescant, efficit. Simul enim in pueris censentur, & consenuere, nullum virorum intervallum habentes; adeo impura illa & mali omnis magistra luxuria voluptates impudentes aliam ex alia excogitans, ad eum usque morbum qui neque nominari honeste potest, lubrico vestigio prolapsa est, ut nullam libidinis partem ignoraret.

22. Si vero in qua nos lege constituit Providentia, unusquisque permaneret, mu-

[h] Τούτοις γε μὴν εἰς τοσοῦτον τυραννικῆς βίας [i] ἡ τόλμα προέκοψεν, ὡς μέχρι [k] σιδήρῳ τ' Φύσιν ἱεροσυλῆσαι· τ' δ' ἀῤῥένων τὸ ἄῤῥεν ἐκκενώσαντες, εὗρον ἡδονῆς παρέλκοντα μέτρα. οἱ δ' ἄθλιοι καὶ δυστυχεῖς, ἵν' ὀπτιπλέον ὦσι παῖδες, οὐδὲ ἔτι μένουσιν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἴνιγμα διπλῆς Φύσεως, οὔτ' εἰς [l] ὃ γεγέννηνται Φυλαχθέντες, οὔτ' ἔχοντες ἐφ' ὃ μετέβησαν. τὸ δ' [m] ἐν νεότητι εὐθαμεῖναν ἄνθος εἰς γῆρας αὐτὸς [n] μαραίνει πρόωρον. ἅμα γὰρ ἐν παισὶν ἀριθμοῦνται, καὶ γεγηράκασιν, οὐδὲν ἀνδρῶν μεταίχμιον ἔχοντες· [o] οὕτως ἡ μιαρὰ, καὶ πάντος κακοῦ διδάσκαλος τρυφὴ, ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἡδονὰς ἀναιδῶς ὀπτωμένη, μέχρι τ' [p] ἀῤῥήτου ἐξεπτώκει δυνάμεως εὐπρεπῶς νόσου κατώλισθεν, ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέρος ἀσελγείας.

[q] Εἰ δ' ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια [r] θεσμῶν ἔταξεν [s] ἡμᾶς, ἕκαστος ἵδρυτο, ταῖς μὲν γυναι-

[h] Τούτοις] Sic dedi ex marg. *A1.* ex L. & *Ald.* Εἴτους Edd. cett. male. [i] Ἡ] Sic bene *Fr. Fl. P.* ἢ *J.* male. [k] Σιδήρῳ] Σιδήρου marg. *A1.* [l] Ὅ γεγέννηνται] Ὅ τι γέγονται *J.* Ὃ γεγόνται cett. & M. Sed *v.* medium duplicavi monente *Solano.* [m] Ἐν νεότητι] Bene sic *P.* & aliae. Ἐνεότητι male *Fl. J.* [n] Μαραίνει] Μαραίνων W. [o] Οὕτως] Hic rursus pergit O. [p] Ἐξεπτώκει] Ita dedi ex L. & P. Ἀπεπτώκει O. Ἐξεπτώκει Edd. [q] Εἰ δ'] Omittit has particulas *J.* & *Fl.* Habent eas ceterae. Item M. & O. [r] Θεσμῶν] Sic recte marg. *A1.* O. W. L. In M. abscissa vox. Θεσμὸν Edd. priores. [s] Ἡμᾶς] Sic Edd. & M.

99. Τούτοις] Prave antea legebatur in omnibus impressis, αὐτοις. Scriptura, quam secutus sum, ex L. est. *M. du S.*

Εἴτους γε μὴν] Inconcinna & absurda lectio. *Aldina* non melius τούτοις. Legendum διοις γε μὴν, ut interpretatus sum. *J. M. G.*

Τούτοις γε μὴν] Maluissem Cl. *Gesneri* emendationem recipere; nam vulgatum αὐτοις intolerabile est; verum quia Τούτοις ex Cod. est, & vulgato saltem praestat, ac *Solan.* in textu ita mutarat, id edi passus sum, sed in versione nihil mutavi, quia illa ad sensum melior. *J. F. R.*

15. Ἐξεπτώκει] Η μιαρὰ τρυφὴ . . . μέχρι τ' οὐδ' ἀῤῥήτου δυναμένης, εὐπρεπῶς νόσου κατώλισθεν. Legendum esse εὐπρεπῶς, jam in versione sua videtur deprehendisse Interpres, recte vertens, *Sceleste* (sive *impura*) *illa mollities in eum morbum, qui neque decore dici possit, prolapsa est.* Idem iterum in verbis subsequentibus [εἰ δ' ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια Θεσμὸν ἔταξεν, ἡμᾶς ἕκαστος ἵδρυτο] recte vidit legendum ἡμῶν, vertens, *Quod si in iis, de quibus Providentia legem sanxit, unusquisque nostrum sese firmaret.* *J. J.*

Εὐπρεπῶς] Optime viderat Cl. *Jensius*, ita emendandum, quod omnes impressi habent εὐπρεπῶς. Ox. Cod. ἐπρεπῶς. P. & L. uti edi curavimus, εὐπρεπῶς. In M. abscissa vox. *M. du S.*

18. Ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια Θεσμὸν ἔταξεν] Nihil videtur blandius quam pro ὧν legere ὃν, quae nimis facili inter dictantem scribentemque lapsu permutari potuere: cum ἡμᾶς in ἡμῶν mutari paullo difficilius fuerit. Phrasis τάττειν τινὰ ἐπὶ Θεσμὸν ita naturalis est & solennis, ut res difficultatem non habeat: tota structura verborum Graeca, & sexcenties usitata tum Nostro tum optimis quibusque scriptoribus: nescio an quis dixerit, τάττειν Θεσμὸν ἐπί τινος πράγματος κ. τ. λ. *J. M. G.*

Ibid. Θεσμῶν] Sic, ut conjeceram legendum, habent Codd. Ox. item W. & L. Vocem autem ἡμᾶς, cave mutassis; recte enim habet. *M. du S.*

19. Ἡμᾶς] Ἡμῶν tamen in *Junt.* adscripserat *Solanus* credens ἕκαστος ἡμῶν construendum. Sed qui fieri id potest? nam ἡμᾶς pertinet ad ἵδρυτο, ideoque comma post ἡμᾶς, quo Edd. carebant, adposui. Meliore jure Cl. *Jens.* ἡμῶν legebat, dum Θεσμὸν retineret;

γαικῶν ἀν ὁμιλίαις ἠρκέμεθα, καὶ παντὸς ὀνείδους ὁ βίος ἐκαθάρευεν. ἀμέλει τοῖς μὲν ἐκ φυσικῆς ἀλογίας καὶ ἀκρατοῦς ἐπιθυμίας ἀκαθέκτοις ζώοις, ἄχραντος ἡ τῆς Φύσεως νομοθεσία φυλάττεται. λέοντες οὐκ ἐπιμαίνονται λέαινας, ἀλλ' ἡ κατὰ καιρὸν Ἀφροδίτη πρὸς τὸ θῆλυ τὸ ὄρεξιν αὐτῶν ἐκκαλεῖται. ταῦρος ἀγελάρχης βοῦς ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποίμνην ἄρρενος πλήρει σπέρματος. τί δὲ, ὑ συῶν μὴ εὐνὰς μεταδιώκουσι κάπροι; λυκαίνας δ' ἐπιμίγνυνται λύκοι; καθόλου δ' εἰπεῖν, ὅθ' οἱ [a] ἀέρια ῥοιζοῦντες [b] ὄρνεις, ὅθ' ὅσα τὴν ὑγρὰν καθ' ὕδατος εἴληχε λῆξιν, ἀλλ' ὑδ' ἐπὶ γῆς τι ζῶον, ἄρρενος ὁμιλίας ἐπωρέχθη, μένει δὲ ἀκίνητα τῆς προνοίας τὰ δόγματα. ὑμεῖς δ', ὦ μάτην ἐπὶ τῷ φρονεῖν εὐλογούμενοι, θηρίου ὡς ἀληθῶς φαῦλον ἄνθρωποι, τίνι καινῇ νόσῳ παρανομήσαντες, ἐπὶ τὴν κατ' ἀλλήλων ὕβριν ἠρέθισθε; τίνα τῆς ψυχῆς τυφλὴν ἀναισθησίαν καλαχέαντες, ἀμφοῖν ἠστοχήκατε, φεύγοντες ἃ διώκειν ἔδει, καὶ διώκοντες ἀφ' ὧν ἔδει φεύγειν; ἢ [c] καθ' ἕνα τοιαῦτα ζηλῶν πάντων ἑλομένων, οὐδὲ εἷς [d] ἔσται.

[e] Ἀλλὰ γὰρ ἐνταῦθα τοῖς Σωκρατικοῖς [f] καὶ ὁ θαυμαστὸς ἀναφύεται λόγος, ὑφ' ὃν

lierum conſuetudine contenti eſſemus, criminis omnis vita eſſet pura. Nempe apud animalia, quae vitiare nihil prava affectione animi poſſunt, nihil polluta naturae lex ſervatur. Non furunt leones in *ſui ſexus* leones, ſed tempeſtiva Venus ad feminam libidinem illorum excitat. Dux gregis taurus in vaccas ſalit: & aries univerſum gregem maſculo implet ſemine. Quid vero? non ſuum cubilia perſequuntur apri? & lupas lupi inſcendunt? Univerſim dicamus, neque qui aërias regiones perſtrepunt volucres, nec quaecumque humidam per aquas ſortem ſortita ſunt; ſed neque in terra ullum animal maſculam illam conſuetudinem appetiit, ſed immota manent decreta providentiae. Vos vero, o fruſtra ſapientiae nomine bene audientes, mala profecto beſtia, homines, quo novo morbo contra leges in mutuam contumeliam irritati eſtis? Quo caeco mentibus ſtupore offuſo utrinque aberraſtis, fugientes quae conſectari oportebat, & a quibus fugiendum erat, ea conſectantes? Ac ſi ſingulatim omnes eandem ſibi rationem ſequendam eligant, neque unus *paullo poſt ſuperſtes* fuerit.

23. Verum enim vero hic etiam Socraticis praeclara illa, *ſi Dis placet*, naſcitur oratio,

a Ἀέρια] Ἀέριοι O. Nil mut. M. B2. J. P. b Ὄρνεις] Sic M. Fl. J. P. &c. Ὄρνις O. Ὄρνις male B2. c Καθ' ἕνα] Καθ' ἓν male J. d Ἔσται] Ἐστί O. Vulgata eſt in J. P. V2. B2. & M. Sed ſupra eſt ι. e Ἀλλὰ γὰρ] Deficit rurſus O. usque ad p. ſeq. f Καὶ] Abeſt a W.

20. Ἡρκούμεθα] Ἠγαπώμεθα. V.
21. Ἀμόλει] Διὰ τοῦτο. V.
34. Ἐπωρέχθη] Ἐπεθύμησεν. V.

jam vero, quum θεσμῶν ex Codd. reſtitutum ſit, ὑμῶν non amplius volet. J. F. R.

27. Ταῦρος ἀγελάρχης] *Longus* lib. 4. J. B.

33. Λῆξω] *Manſionem* non male reddidit *Bened.* a λήγω *quieſco, permaneo.* Nec enim *ceſſandi deſinendi* notionem ſolam huic verbo ineſſe putem; ſed & *perſeverandi*, ut ap. *Long. Paſt.* p. 71. καὶ τὸ τέρψεως εἰς νύκτα λαγούσης, ubi nexus docet, oblectationem in noctem fuiſſe *extenſam*. Si quis vero a λήχω pro λαγχάνω derivet, ac *ſortem* interpretetur, adeat de utroque ſignificatu diſputantes Commentt. ad *Callimach.* Hymn. in Jov. verſ. 80. ubi λήξω editum pro Dorico λᾶξω, λῆξω vero alii Libri habent. Conf. not. *Spanh.* p. 34. J. F. R.

42. Καὶ διώκοντες] Ox. ἐσί. In M. etiam, quamvis ἔσαι legatur, tamen ſupra adſcriptum eſt ι. Sed neutrum ego intelligo. M. du S.

Ibid Διώκοντες] Sic infra c. 43. f. Τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; Et ita διώκειν pro *ſectari res bonas*, ſupra non ſemel habuimus. Vid. ſaltem *Herodot.* c. 77. & Not.

tio, quae puériles aures, & plena ratiocinandi facultate destitutae, decipiuntur: quisquis ad maturitatem quandam mentis pervenerit, supplantari non jam possit. Animi enim quendam amorem fingunt, & cum pudeat illos corporis amare formam, virtutis se amatores vocant. Qua in re cachinnari saepe me subit. Quid enim vobis in mentem venit, venerabiles Philosophi, quod *eam aetatem*, quae longo jam tempore sui experimentum dedit, cui adventans canities & senectus virtutis testimonium perhibet, contemtam transmittitis? sed sapiens omnis amor in teneram aetatem attonito impetu fertur, in qua judicatum nondum est, quorsum se conversura sit sententia? Utrum lex est, deformitatem omnem pravitatis esse damnatam, continuo tanquam bonum laudari, quidquid pulchrum est? Verum enim vero secundum magnum veritatis interpretem Homerum

alius pulchro minus eniteat ore,
At formam eloquio Deus ornat, eumque tuentur
Laeti omnes: suavi intrepidus commixta pudore
Dum fatur, medioque in coetu praestat honore.

παιδικαὶ μὴ ἀκοαὶ τελείων ἐνδεεῖς λογισμῶν [g] φαναίζονται; τὸ δ' ἤδη [h] τῶν φρόνησιν ἐς ἄκρον ἔχον οὐκ ἂν ὑπαχθῆναι δύναιτο. ψυχῆς γὰρ ἔρωτα πλάττουσι, καὶ τὸ τῆς σώματος εὔμορφον αἰδήμονι φιλεῖν, ἀρετῆς καλοῦσιν [i] αὐτοὺς ἐραστάς· ἐφ' οἷς μοι πολλάκις καγχάζειν ἐπέρχεται. τί γὰρ παθόντες, ὦ σεμνοὶ φιλόσοφοι, τὸ μὴ ἤδη μακρῷ χρόνῳ δεδωκὸς ἑαυτῆς πεῖραν οἵου ἐστὶν, ᾧ πολιὰ προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ, δι' ὀλιγωρίας παρεμπέμπεται; πᾶς δὲ ὁ σοφὸς ἔρως ὅτι τὸ νέον ἐπτόηται, μηδέπω τοῦ λογισμοῦ ἐν αὐτῷ, πρὸς ἃ τραπήσονται, κρίσιν ἐχόντων; ἢ νόμος ἐστὶ, πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν πονηρίας εἶναι κατάκριτον, [k] εὐθὺ δ' ὡς ἀγαθὸν ἐπαινεῖσθαι [l] τὸ καλόν; ἀλλά τοι καὶ τὸ μέγαν ἀληθείας προφήτην Ὅμηρον

— εἶδός τις ἀκιδνότερος πέλει ἀνήρ·
Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
Τερπόμενοι [m] λεύσσουσιν, ὁδ' ἀσφαλέως ἀγορεύει
Αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει [n] ἀγρομένοισιν·

Ἐξ-

[g] Φαναίζονται] Sic W. recte. Φαιναίζονται male *J. Fl. V2. B2. P. S.* [h] Κατὰ φρόνησιν] Καταφρόνησιν una voce *J. Fl. Ald.* Vulgatae adstipulantur cett. item P. & M. [i] Αὐτοὺς] Αὐτοὺς Edd. priores. [k] Εὐθὺ] Εὖδυς marg. *AxW.* [l] Τὸν] Τὸ *J. Pell.* [m] Λεύσσουσιν] Sic *Homer.* & W. Λεύσσουσιν Edd. Luciani priores male. [n] Ἀγορεύσιν] Sic *Hom. Ba. P.* &c. & M. Ἀγομένοισιν male *J.*

Not. 46. *J.F.R.*

48. Φαναίζονται] W. recte, in impressis Φαναιζονται. *M. du S.*

Ibid. Τὸ δ' ἤδη &c.] Ὑποφορὰ adscriptum in marg. *AI.* & duobus versibus inferius: ὑποφορὰ. Ad indicandam scilicet figuram Rhetoricam. *J. F. R.*

52. Καλοῦσιν αὐτοὺς] Lege αὐτοὺς. *F.G.*

Ibid. Αὐτοὺς] Melius sic scribitur, quam, ut in libris est, αὐτοὺς. *M. du S.*

58. Μηδέπω τοῦ λογισμοῦ ἐν αὐτῷ πρὸς ἃ τραπήσονται κρίσιν ἐχόντων] Verto potius: *Cum ratio ipsius necdum judicare queat, quo se convertere debeat.* Quam cum Interprete: *Cum vis ratiocinandi nondum habeat ad quae judicium convertat.* Nam τὸ κρίσιν pertinet ad ἐχόντων, non ad τραπήσονται. & ἔχειν κρίσιν dicitur pro διακρίνειν κρίσιν. Infra c. 48. sensu contrario dixit Auctor, τὸν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένου ἡλικίαν. & c. 24. φρόνησις ὁλόκληρον ἔχει λογισμόν. Apost. Ep. ad *Hebr.* V. 14. τὰ αἰσθητήρια ἔχειν γεγυμνασμένα πρὸς διάκρισιν καλοῦ τε & κακοῦ. *L. Bos.*

61. Εὐθὺ] Eodem redire, scribasne hic εὐθὺς, an εὐθὺ, vid. infra c. 42. *J. F. R.*

62. Τὸν καλὸν] *Pelleti* licet scriptura blandiatur prae vulgata, nihil tamen muto; nam τὸ καλὸν recte hic quidem se haberet, & vel sic dedisse Lucianum credas, si ad praemissum illud τὸ νέον respexeris; verum si ad sequentia ex Homero prolata prospicias, in quibus de *pulchro homine* agitur, & hic τὸ καλὸν servandum judicabis. *J. F. R.*

65. Εἶδός τις &c.] *Hom.* Od. Θ. 169. *M. du S.*

68. Λεύσσουσιν] Sic W. recte; ut apud *Homerum*. In reliquis libris λεύσσουσιν. *M. du S.*

72. Θεὸν

Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, [a] θεὸν ὡς [b] εἰσορόωσι.

Perque urbem adſpiciunt gradientem numinis inſtar.

καὶ πάλιν εἶπέ που λέγων,

— Οὐκ ἄρα σοί γ' ὅτι εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν.

At tibi formoſo ſub corpore non habitat mens.

Ἀμέλει τῷ καλῷ Νιρέως ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς πλέον ἐπαινεῖται.

Videlicet pulchro Nireo ſapiens Ulyſſes magis laudatur.

Πῶς οὖν φρονήσεως μὲν, ἢ δικαιοσύνης, τῆς τε λοιπῶν ἀρετῶν, αἱ τελείοις ἀνδράσι σύγκληροι εἰλήχασι τάξιν, ἐδεὶς ἔρως ἐντρέχει, τὸ δ' ἐν παισὶ κάλλος ὀξυτάτας ὁρμὰς παθῶν ἐγείρει; πάνυ γὰρ ἐᾶν ἔδει Φαίδρον ἀλλὰ Λυσίαν, ὦ Πλάτων, ὃν προὔδωκεν; ἢ τ' ἀρετὴν φιλεῖν Ἀλκιβιάδην εἰκὸς ἦν, διότι [c] ἠκρωτηρίαζε τὰ θεῶν ἀγάλματα, καὶ τὴν ἐν Ἐλευσῖνι τελετὴν αἱ πόδες πότον [d] ἐξορχοῦνται φανεραί; τίς ἐραστὴς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προδιδομένων Ἀθηνῶν, καὶ Δεκελείας ὑπτειχιζομένης, καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος; ἀλλ' ἄχρι μὲν οὐδέπω τὸν ἱερὸν Πλάτωνα πώγων [e] ἐμπίπλα, πᾶσιν ἐπέραστος ἦν. μίσανδρος δ' ἀπὸ τοῦ

24. Quomodo igitur prudentiae quidem aut juſtitiae, reliquarumque virtutum, quae ſorte quadam maturae aetatis viris adjunctae ſunt, amor non convenit; ſed ea quae in pueris eſt pulchritudo acutiſſimos perturbationum impetus excitat? Omnino enim amare oportebat Phaedrum propter Lyſiam, o Plato, quem prodidit; aut virtutem amare Alcibiadis conveniebat, propterea quod Deorum ſtatuas truncavit, & quod Eleuſinia myſteria voces inter comiſſationem fuſae propalarunt. Quis amatorem ſe profitetur, cum produntur Athenae, cum munitur Decelia, cum vita ſpectat ad tyrannidem? Sed quamdiu nondum, ut divinus Plato ait, barba erat oppletus, amabilis erat omnibus: cum vero

e

a Θεὸν] Edd. & M. Θεῶν *Homer.* b Εἰσορόωσι] Εἰσορόωσι *Fl. J.* c Ἠκρωτηρίαζε] Sic W. *Fl. P.* & quaedam al. recte. Ἠκρωτηρίαζε *J. S. H.* d Ἐξορχοῦνται] Ἐξορχοῦντο marg. *Ald. W.* e Ἐμπίπλα] Sic Edd. Ἐπίμπλα W.

89. Δεκελείας] Τόπ⊙. *V.*

Ibid. Ἐπιτειχιζομένης] Ἐποικοδομῶ. *V.*

72. Θεὸν] Servavi hanc ſcripturam, quam in M. etiam invenio; quamvis apud *Homerum* Θεῶν legatur. *M. du S.*

75. Οὐκ ἄρα &c.] *Hom.* Od. P. 454. *M. du S.*

80. Τάξιν] Forſan λῆξιν, ut ante c. 22. legendum, adſcripſerat aliquis; ego vero non credo. Nam ſic jam a λήχω pro λαγχάνω formandum eſſet, & *ſortem* ſignificaret, quod quidem aptum hic foret; ſed quia τάξις idem fere eſt, & paullo ante alio ſenſu uſurpavit, non credo hic λῆξιν rurſus locum habere. De confuſione autem nominum λῆξις, λᾶξις & τάξις ap. *Callim.* vid. Interprett. ad Hymn. Jov. v. 80. *J. F. R.*

83. Ὃν προὔδωκεν] Refert Phaedrus in dialogo qui hoc nomine inſcriptus eſt, ſermonem Lyſiae amatorium, quem refellit Socrates. De alia proditione nihil mihi occurrit. *J. M. G.*

84. Ἀλκιβ. —— ἠκρωτηρίαζε] Vide *Corn. Nep.* Alcibiad. *M. du S.*

Ἀλκιβιάδου] Marg. *Ald.* 1. remittit ad *Thucyd.* ϛ. Sed vid. eum VI. c. 53. *J. F. R.*

87. Ἐξορχοῦνται] De hoc verbo agentem vid. *Bergl.* ad Alciphr. III. Ep. ult. pr. quod jam ſupra dixi. Mallem tamen hic *ἐξορχούμενοι* legere, vel, ſi active hoc ſenſu uſurpare id verbum liceret, *ἐξορχοῦσαι*. Nam etſi, quod Cl. *Geſner.* fecit, ex vulgata ſenſus aliquis exſculpi queat, facilius tamen res procedet, ſi participium habeamus. *J. F. R.*

89. Ἐπιτειχιζομένης] De vi hujus verbi vid. multis agentem Cl. *Hemſterh.* T. I. *Nigrin.* c. 13. p. 63. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος] Benedictus & *vita tyrannidem videret.* Immo *vita inhiantis tyrannidem*, vel ut prior, *tota vita ad tyrannidem ſpectaret.* *J. G.*

90. Κατὰ . . .] *Platonis* locus extat in Protagora, ipſo initio. *M. du S.*

Κατὰ τὸν ἱερὸν Πλάτωνα] Reſpicit, puto, ad Protagorae principium, ubi interrogat Sodalis Socratem, an veniat ἀπὸ κοσμητείου τοῦ περὶ τὸν Ἀλκιβιάδου ἄρα; & ſubjicit καὶ μὴν μοι πρόσφορον εἶναι δοκεῖ καλὸς μὲν ἐφαίνετο ἀνὴρ ἔτι. ἀνὴρ μέντοι ἤδη ὑπεστιμπλάμενος. Sed reſpondet Socrates εἶτα τί τοῦτο; οὐ σὺ μέντοι Ὁμήρου ἐπαινέτης ἦ, ὃς ἔφη χαριεστάτην εἶναι τὴν ὥραν τοῦ ὑπηνήτου, ὃν νῦν

e puero transiisset in virum, qui aetate imperfecta adhuc prudentia plenam adsecuta rationem est, odio erat omnibus. Quid ergo? Turpibus animi affectionibus nomina verecunda tribuentes, virtutem appellant corporis decorem, adolescentiae magis amatores, quam sapientiae. Et haec quidem, ne insignium virorum infesto animo videamur meminisse, huc usque dicta sunto.

25. Paullum vero a nimio illo studio (*quo feruntur in adolescentulos sic dicti philosophi*) ad vestram illam, Callicratides, voluptatem delatus, ostendam, consuetudine puerorum praestantiorem longe esse muliebrem. Ac primum quidem voluptatis quemcunque fructum delectabiliorem arbitror, quo sit longior. Praetervolans enim celeris voluptas prius quam cognoscatur desinit. Quidquid autem oblectat, eo ipso quod protrahitur, melius est. Itaque optabile erat, ut etiam vitae longiorem diem sordida nobis Parca destinavisset, atque universum illud spatium nobis esset perpetua

παιδὸς εἰς [f] τ' ἄνδρα, καθ' ἣν ἡλικίαν ἡ τέως ἀτελὴς φρόνησις ὁλόκληρον εἶχε τ' λογισμὸν, ὑπὸ πάντων ἐμισεῖτο. τί δῆ; πάθεσιν αἰσχροῖς ὀνομάτων ἐπιγράφοντες αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετὴν λέγουσι τ' [g] τοῦ σώματος [h] εὐπρέπειαν οἱ φιλόνεοι μᾶλλον ἢ φιλόσοφοι. καὶ ταῦτα ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν ἐπισήμων ἀνδρῶν φιλαπεχθημόνως μνημονεύειν, ἐπὶ τοσοῦτον εἰρήσθω.

Μικρὰ δ' ἀπὸ τ' ἄγαν σπουδῆς ἐπὶ τ' [i] ὑμετέραν, ὦ Καλλικρατίδα, καλαθὰς ἡδονὴν, ἐπιδείξω παιδικῆς χρήσεως πολὺ τ' γυναικείαν ἀμείνω, καὶ τό γε πρῶτον ἐγὼ πᾶσαν ἀπόλαυσιν ἡγοῦμαι τερπνοτέραν εἶναι τ' χρονιωτέραν· ὀξεῖα γὰρ ἡδονὴ παροῦσα φθάνει, πρὶν ἢ γνωσθῆναι παυομένη· τὸ δ' εὐφραῖνον, ἐν τῷ παρέλκοντι κρεῖττον, ὡς [k] εἴθε καὶ βίου μακρὰς προθεσμίας ἡ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν ἦν [l] διηνεκὴς ὑγίεια, μηδεμιᾶς λύ-

f Τὸν] Τῶ *J.* Τὸν cett. & M. *g* Τοῦ] Abest artic. ab M. *h* Εὐπρέπειαν] Εὐγένειαν O. *i* Ὑμετέραν] Ἡμετέραν marg. *A1*. *k* Εἴθε] Εἴτε γε O. Nihil mut. *J. P. B2.* M. *l* Διηνεκὴς] Διηνεκὴς *J. Fl. P.* &c. Correctum in marg. *A1*.

8. Ὀξεῖα] Ταχεῖα. *V.*

10. Ἐν τῷ παρέλκοντι] Παρέλκον, τὸ φεῦγον, καὶ ἀφθαρτῶν. *G.*

νῦν Ἀλκιβιάδης ἔχει. Eodem vero in loco Protagoram Abderitanum, non juvenem, sed provectae maturitatis virum, pulchriorem vocat Alcibiade, ratione interposita, πῶς δ' ἂ μάλιστα τὸ σοφώτατον κάλλιστον φαίνεσθαι; nempe castus & purus sceleris Socrates captabat juvenes, quos moveri facilius ad virtutem putaret; pulchros, & ea re potentes, ut ad majorem reip. partem perveniret beneficium suum. Alcibiadem virum non reliquit Socrates, sed ab eo relictus est, cum is se consecutum putaret, quod appetiverat in Socrate, persuadendi facultatem. Paederastae Socratici, ut voluptuarii Epicurei. *J. M. G.*

91. Ἐμπίπλατο] *Solanus* correxerat ἐπίμπλατο, quia in W. sic invenerat. At non sequitur, ut primum unus Codex blanditur, statim vulgatam procul amoliendam. Utrumque enim, tam ἐμπίπλαμαι quam ἐμπίμπλημι invenitur apud Auctores. Simplex πίμπλημι vel πίμπλαμαι Nostro quidem frequens, & mox c. 27. rursus occurrit ἐπίμπλατο. Compositum quoque ἐμπίμπλημι ubique obvium. Sic ἐμπίμπλαι editum in *Alcibiad.* III. 24. p 330. Verum & ἐπίμπλατο fine μ in medio, habuimus supra in *Quom. Hist.* c. 20. Et Cl. *Bos* ex *Xenoph.* idem adducit, praeter duo testimonia in Lexicis prolata. Adde *D. Hal.* p. 382. ἐμπίπλασθε. Supr. c. 8. ἐμπιπλάμενον etiam Edd. quod ibi quoque intactum reliquimus. Ita & in *Homeri* Il. Φ. 311. ἐμπίπλητε quoque invenio; verum in Hymnis eidem attributis *In terram matrem omnium.* vers. 10. variatur in Edd. inter ἐμπίμπλαι & ἐμπίπλαι. Quare quid Lucianus reliquerit nescius, vulgatam non rejicio. Si vero ea fuerit *Solani* mens, ut verbum simplex hic aptius crediderit (nulla habita ratione scribaturne compositum ἐμπίπλ. an ἐμπίμπλ.) litem ei non moverim in re tam exigui momenti. *J. F. R.*

94. Ὁλόκληρον] Sic in I. Ep. ad *Thessal.* c. V. 23. καὶ ὁλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα — τηρηθείη. Ad quae verba Rever. *J. Elsn.* haec Luciani aliaque adfert, ut demonstret id significare *integrum*, sive, quod omnibus suis partibus constat. Sed res est nota. *J. F. R.*

13. Διηνεκὴς] Servavi scripturam Ed. *Salmur.* ut veriorem. Ac deinde cognovi, eandem firmari Codd. M. & Ox. *J. F. R.*

λύπης τὴν ἀφάτου ἐκπεμοβύης. ἑορτὴν γὰρ ἂν καὶ πανήγυριν τὸν ὅλον χρόνον [a] ἤγομεν. ἀλλ' ἐπεὶ τὰ μείζονα ἀγαθὰ ὁ βάσκανος δαίμων ἐνεμέσησεν, ἔν γε τοῖς παροῦσιν ἡδίστα τὰ παρέλκοντα. [b] γυνὴ μὲν οὖν ἀπὸ παρθένου μέχρις ἡλικίας μέσης, πρὶν ἢ τελέως τὴν ἐσχάτην ῥυτίδα [c] τῷ γήρως ἐπιδραμεῖν, εὐάγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα, κἂν παρέλθῃ τὰ τῆς ὥρας, ὅμως ἡ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

[d] Εἰ δ' εἴκοσιν ἐτῶν ἀποπειρᾷ παῖδός τις, αὐτὸς ἔμοιγε δοκεῖ παχυπυγίαν, ἀμφίβολον Ἀφροδίτην μεθαδιώκων· σκληροὶ γὰρ οἱ τῶν μελῶν ἀπανδρωθέντες ὄγκοι, καὶ τραχὺ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλαι μαλακοῦ πυκαθὲν ἰσχίοις τὸ γένειον· οἱ δ' εὐφυεῖς μηροὶ θριξὶν ὥσπερεὶ ῥυπῶντες. ἅπερ ἴσθι τούτων ἀφανέστερα, τοῖς ἀπείρακόσιν [e] ὑμῖν εἰδέναι παρίημι. [f] γυναικὶ δὲ ἀεὶ πάσῃ ἡ τοῦ χρώματος ἐπιλάμπει χάρις, καὶ δασυλεῖς μὲν ἀπὸ τῶν [g] βοστρύχων τῆς κεφαλῆς ἕλικες, [h] ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια [i] πορφύρου-

fanitas, dolore nullo mentem depascente. Festum enim diem & celebritatem totum illud tempus transigeremus. Sed quandoquidem majora nobis bona invida fortuna negavit; in praesentibus certe suavissima, quae longissime durant. Mulier quidem igitur a virginitate inde ad mediam usque aetatem, ante quam omnino extrema senectutis ruga incurset, res est amplexu & consuetudine viri dignissima. Et licet illa formae maturitas praeterierit; tamen experientia illius habet, quod dicat sapientius adolescentulis.

26. At si quis viginti annorum adolescentulum aggrediatur, ipse pathicus esse mihi videatur, qui ambiguam adeo sectetur Venerem. Dura etenim membrorum in his qui viri facti sunt robora, & asperum pro molli quondam mentum, quod prima barba densavit, & femora illa bene nata pilis velut sordescunt. Quae hisce magis latent, vos qui experti estis, scire patior. In muliere autem semper omni coloris relucet gratia, & densae de cincinnis capitis spirae, hyacinthorum & purpurae instar pulchrum florent, partim per tergum fusae

a Ἤγομεν] Ἤγομαι male O. Vulgatam tuetur M. *Fl. J. B2. P.* b Γυνὴ] O. male ξυνὴ. c Τῷ] Deest artic. in O. d Εἰ δ'] Deficit rursus O. usque ad γυναικὶ. e Ὑμῖν εἰδ. παρίημι] Ἡμῖν i. παρίημι male *J.* & *Fl.* Ceterae recte ut edidi, cum W. Sed ἡμῖν etiam male *S.* & *Ald.* At correctum in marg. *A1.* f Γυναικὶ — χρώματος] Ὅτι τῇ γ. ἡ τοῦ σώματος O. g Βοστρύχων τ. κεφ.] Τῆς κεφ. βοστ. O. & M. h Ὑακίνθοις] Sic recte M. B2. *S.* Ἰακίνθοις cett. cum *Ald.* in cujus marg. emendatio tamen additur. i Πορφύρου] Sic etiam esse in *Fl.* notat *M. duS.* Est & in *J. P.* aliisque.

17. Ἡδίστα τὰ παρέλκοντα] In marg. *A1.* adjectum: *Eurip.* in Phoenissis. In *Junt.* additus versus, scil. 532. *J.F.R.*

22. Ἔχει] *Eurip.* Phoenissis 532.

Ὦ τέκνον, οὐκ ἄπαιδα τῷ γήρᾳ κακὰ,
Ἐτεόκλεες, πρόσεισιν· ἀλλ' ἡ μπειρία
Ἔχει τι (Alii δίκαι. St.) λέξαι τῶν νέων σοφώτερα.

Unde Ovidius Met. VI.

——— *Non omnia grandior aetas*
Quae fugiamus habet; seris venit usus ab annis.
M. du S.

31. Ἡμῖν] Lege ὑμῖν. *F.G.*
Ἰμῖν] W. B2. *Fr.* & *P.* recte. In reliquis ἡμῖν. *M. du S.*

34. Ὑακίνθους] *Anacreon* etiam habet p. m. 66. B. σεφανώσους ὑακίνθων. Vid. *Homer.* Od. Z. 231. & Φ. 158. 167. unde petita phrasis est. Adde *Philostratum* 98. unde liquet, *nigrum* colorem designari. *M. du S.*

40. Ἠλέκτρου] *Electrum* de auro purissimo exponit Cl. *Spanhem.* ad Callim. p. 684. & *Sophocl.* Antig. v. 1049. testem adducit. *J.F.R.*

Ibid. Σιδωνίας ὑέλου] Vitrum Sidonium. *Strabo.* *P.G.* (i. e. L. XVI. p. 1099. al. 758.) *J.F.R.*

43. Τοῖς ἀφτιθῶσιν] Ita legendum necessario, & si forte contra omnes libros; activum enim opponitur passivo, ut scholastice dicamus. Ita mox ὁ ἀφθὼς & ὁ ὀφθαλμῶν e regione quasi ponuntur. *J.M.G.*

Ibid. Διαπιθῶσιν] Monitu Cl. *Gesneri* sic edi curavi, etsi ἀφτιθῶσι sine varietate adnotata inveni in Edd. antiqq. *J.F.R.*

49. Ὅθεν ὑμῖν τράπεζα κοινὴ, καὶ φιλίας μυστήριον τράπεζαν ὠνόμασεν] Non est credibile vocabulum τράπεζα in tam paucis verbis bis positum esse a Luciano.

In

fuſae ſcapularum decus; partim circa aures ac tempora, pratenſibus apiis multo laetiores. Reliquum vero corpus, ne minimo quidem illis ſuccreſcente pilo, electro, quod ajunt, vel Sidonio vitro refulget lucidius.

27. Quidni vero in voluptatum genere eas praeſertim perſequamur, quae ſunt mutuae? ubi aequaliter, qui inferunt amorem, & qui excipiunt, oblectantur. Fere enim non eo modo, quo animalia rationis expertia, ſolitariam vitam amamus; ſed ſociali quadam communione conjuncti, cum ſuaviora putamus bona, quae communiter habemus, tum mala leviora. Unde menſa communis inventa eſt, & pariam amicitiae menſam apponentes, debitam ventri voluptatem admetimur, non ſoli Thaſium, ut hoc utar, vinum bibentes, neque privatim ſinguli pretioſis nos cibis implentes: ſed jucundum unicuique videtur, quo fruitur cum alio, & communicatis voluptatibus magis delectamur. Congreſſus autem cum mulieribus, mutuum quendam

τες οἱ μὲ, ὀπιώτιοι κέχυν), μελαφρένων χόσμ, οἱ δὲ παρ' ὦτα ϗ χροτάφυς, πολὺ τ ἐν λευμῶνι ὐλότεροι σελίνων· τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μηδ' [k] ἀχαρῆ τριχὸς αὐταῖς ὑποφυομένης, ἠλέκτρ, Φασίν, ἢ Σιδωνίας [l] ὑέλ ἀφαφεγγέστερον ἀπαστράπτει.

Τί δ' ἐχὶ τ ἡδονῶν ϗ τὰς ἀντιπαθεῖς μελαδιωκτέον, ἐπειδὰν ἐξίσ τοῖς ἀφατιθεῖσ οἱ πάχονλες [m] εὐφραίνων); χεδὸν γὰ ὲ [n] χ' ταυτὰ τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰς μονήρεις ἀφατρεδὰς ἀσμενίζομεν, ἀλλά πως φιλεταίρῳ κοινωνίᾳ συζυγέντες, ἡδέω τά τε ἀγαθὰ σὺν ἀλλήλοις ἡγύμεθα, ϗ τὰ δυσχερῆ κυφότερα μετ' ἀλλήλων. ὅθεν εὑρέθη τράπεζα κοινὴ ϗ φιλίας [o] μεσίτις [p] τράπεζαν ὁμοθέμνοι, γαμρὶ τ ὀφειλομένην ἀπομερῶμεν ἀπόλαυσιν, ὲ [q] μόνοι τ Θάσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, ὐδὲ καθ' αὐτὸς τ πολυτελῶν πιμπλάμενοι σιτίων, ἀλλὰ δοκεῖ τερπνὸν ἑκάστῳ τὸ μετ' ἄλλου, ϗ τὰς ἡδονὰς κοινωσάμενοι, μᾶλλον εὐφραινόμεθα. αἱ μὲ ὖν [r] γυναικεῖοι σύνοδοι, τ ἀπο-

[k] Ἀχαρῆ] Ἀχαρῆ Q. Ἀχαρὶ M. Sed a manu rec. Vulgatam tuentur *J. B2. P. Fl.* [l] Ὑέλου] Deeſt hoc & ſeqq. in O. usque ad verſ. 4. cap. 41. [m] Εὐφραίνονται] Εὐφραίνονται W. [n] Κατὰ ταυτὰ] Sic P. *P. Fr. B2. Va. S.* Κατ' αὐτὰ *J. Fl.* [o] Μεσίτυ] Sic M. & Edd. praeter *J.* & *V2.* quae *μεσίτιν*. [p] Τράπεζαν] Ita Edd. omnes. Ἑστίαν G. W. [q] Μόνοι] Μόνι *J.* male. [r] Γυναικῶοι] Sic *Fl. H. J. B2. P.* &c. Γυναικῖαι *Vorſt.*

In Mſſ. recte ſcribitur: ϗ φιλίας μονίων ἑστίων ὁμοθέμνοι. Communis focus eſt uxori & marito. Hinc *pro aris & focis dimicare*. Inferius in hoc libello, de feris ſolivagis, quia ratione carent, quaſi eſſent praeditae ἐξ ἴσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ διημάρμοι, ϗ μέσῳ ἑστίαν τ ἰδίαν ἕκαστ οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. *ſed ex aequo nobiſcum templum aedificatis & inhabitatis quisque ſuis laribus, communibus regerentur legibus.* non longe poſt, ἀπὸ τ πατρίας ἑστίας ἐξέρχεται. *ex patria domo prodit.* *J. G. G.*

50. Μεσίτις τραπ.] *Plut.* 274. f. φιλίαν θεῶν βωμὸς ϗ ἑστίαν. *M. du S.*

Ibid. Τράπεζαν ὁμοθέμνοι] Retineo τράπεζαν hic, quae ὁμοτίθ ποteſt. Focus domeſticus immotus, puto, eſt: quamquam non ignoro *foculum, quo foventurr epulae.* *J. M. G.*

52. Θάσιον] Vid. *Ariſtoph.* Plut. 1021. Ὄζειν τι τ χρόας ἔφασκεν ἡδύ μου. XP. Εἰ Θάσιον ἐπίχεις — ad quae vid. Interpretes. Addam tantum Scholiaſtae verba. Ἐπεὶ ὁ Θάσ ὤκει Στάφυλ, ὁ ἰσόμορ Διονύσου. Ἀμφέρει γὰ ὁ Θάσι οἶνος, &c. *J. F. R.*

57. Γυναικῶοι] Adſentior *Vorſtio* γυναικῖαι legenti; nam ut ipſi non ignotum fuit, Atticis adjectiva compoſita ac derivata in ος communi genere uſurpari, ita me non fugit etiam, Noſtrum adjectiva ab ſubſtantivis derivata pleraque terminatione feminina efferre, maxime hoc de quo quaerimus; ut mox c. 27. *Philopatr.* c. 3. &c. *Herodian.* etiam VI. 5. 19. γυναικίας διλίας. Aliique paſſim. Nihil interim immuto, quia analoga exempla adferre poſſim haud pauca eorum quae modo communia ſunt, modo terminationem femininam adſciſcunt. Ita Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ex *Athen.* I. adtulit Clar. *Graev.* ad *de Salt* §. 70. Adde hic c. 30. vſ. 35. f. Sic *Herodian.* 2. 7. 3. ὀρχῆσαι χίρα σωτῆριον, quod quidem ibi fieri dicas, ne confundatur cum ſubſtant. σωτηρίαν, verum & ος femin. idem *Herod.* 2. 3. 3. αἰφνίδιον μέλαθρον (mitto αἰώνιον ζωὴν, *Evang Luc.* XVIII. 18. & ſimilia perpetuo communia.) Ad noſtram diſquiſitionem aptius, quod *Thucyd.* adject. ἀναγκαῖος etiam communi genere utatur, quod alibi femin. terminationem adgnoſcit. Vid. eum L. I. c. 2. τ δὲ καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς. *Dionyſ. Hal.* Περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 25. 1. eadem verba repetit. Idem VII. p. 450. Ed. *Lipſ.* verſ. fin. τ ἀναγκαίου σπανίζεται τροφῆς.

ἀπολαύσεως ἀντίδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν· ἀλλήλοις γὰρ ἐξίσου ἀφθέντες, ἡδέως ἀπηλλάγησαν· εἰ γε μὴ δικαστὴν Τειρεσίαν προσεκτέον, ὅτι ἡ θήλεια τέρψις ὅλῃ μοίρᾳ πλεονεκτεῖ τὴν ἄῤῥενα. καλὸν δ' οἶμαι, μὴ φιλαύτως ἀπολαῦσαι θελήσαντας, ὅπως ἰδίᾳ τι χρηστὸν ἀποίσουσι, σκοπεῖν ὅλην πρᾶξίν τε [a] λαμβάνοντας ἡδονὴν, ἀλλ' [b] ἐκεῖνο μεριζομένους, ἃ τυγχάνουσιν, ἀντιπαρέχειν ὅμοια· τοῦτο δ' οὐκ ἂν ὑπὲρ παίδων εἴποι τις, οὐχ οὕτω μέμηνεν. ἀλλ' ὁ μὲν ἀφθεὶς, ἢ νομίζει ποτὲ ταῦτα, τὴν ἡδονὴν ἐξαίρετον λαβὼν, ἀπέρχεται· τῷ δὲ ὑβρισμένῳ, κατ' ἀρχὰς μὲν ὀδύναι, καὶ δάκρυα, μικρὸν δὲ ὕστερον χρόνου τὰ ἀλγηδόνα χαλασάσης, πλέον, ὡς φασιν, ὑδὲν ἂν ὀχλήσειας, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἠτισοῦν. εἰ δὲ δεῖ τι καὶ περιεργότερον εἰπεῖν (δεῖ δὲ ἐν Ἀφροδίτης τεμένει) γυναικὶ μὲν, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ παιδικώτερον χρώμενον ἔξεστιν εὐφραίνεσθαι, διπλασίας ἀπολαύσεως ὁδοὺς ἀνοίξαντα, τὴν δ' ἄῤῥενι οὐδενὶ τρόπῳ χαρίζεται θήλειαν ἀπόλαυσιν.

Ὡς εἰ μὲν καὶ ὑμῖν ἔξεστιν [c] δύναται, πρὸς ἀλλήλους δὲ ἡμεῖς [d] ἀποτεινόμεθα

voluptatis fructum habent: cum enim aequaliter se invicem afficiant, delectati ambo abeunt, nisi forte Tiresias judex audiendus est, feminae voluptatem altero tanto majorem esse virili *pronuntians*. Honestum autem puto, homines non prae amore sui nimio, frui cum volunt, hoc spectare, ut ipsi pro se bonum quiddam auferant, totam ex aliquo voluptatem capientes; sed ut partientes quod consequuntur, vicissim praebeant similia. Hoc autem in pueris *ita se habere* non dixerit quisquam: non ita insanierit. Verum amator quidem, prout de his existimat, eximia voluptate percepta abit: at passo contumeliam ab initio quidem dolores & lacrumae; remittentibus autem paullum ipso tempore doloribus, nihil amplius, ajunt, molestus fueris, voluptas autem nec tantilla. Si quid vero curiosius dicendum, dicendum autem in luco Veneris, muliere quidem, Callicratides, etiam puerilem in morem utenti oblectari licet, duplici fructus via aperta: sed femineum fructum nullo modo mas praebere potest.

28. Itaque si vobis etiam, *puerorum amatoribus*, placere potest *mulier*; a nobis in-

[a] Λαμβάνοντας] Λαμβάνουσι W. [b] Ἐκεῖνο] Ἐκείνῳ W. [c] Δύναται] Sic *Fl. P. H. S.* Δύνανται W. *F.* [d] Ἀπ——όμεθα] Ἀπ——όμεθα antepenult. brevi *F. Fl. V2.* Vulgatam habent cett. & M. *Aldina* 1. *a* cum haberet, *e* pro eo in marg. pictum.

φῆς. Et sic rursus vers. ult. ejusd. pag. ac fere perpetuo alibi; feminini vero ἀναγκαία exempla ap. *Herodian.* & in *N. Foed.* sunt obvia. Quin & comparativo gradu ἐπιμηκέστερον ἀρχὴν inveni ap. *Herodian.* I. p. 2. quod *Stephano* tamen suspectum. Sed cum nostro γυναικεῖοι σύνοδοι etiam convenit *Suidae* illud, Θουκυδίδου γραφὴ, quod habet v. ΘΟΥΚ. Nec non *Eurip.* Hecub. v. 591. —ἀγελαδαίαν μοι Γοργοῦς. Quem laudat Cl. *Bergl.* ad *Alciphr.* III. Ep. 23. p. 328. In quo ἀμοιβὴν δίκαι legitur, quod tamen doctiss. Editori suspectum. Sed & vicissim quaedam novi feminina terminatione prolata, quae alias fere ubique sunt communia, ut composita cum *a* privativo. *Hom.* Il. A. 98. Ἀτριάτην. Quod interpretes frustra pro adverbio habere credo, quia & sic alia adjective effert, ut Il. H. ἀμφιλύκη νύξ. Et B. 389. A. 489. K. 404. Ἀδμήτη μήτηρ. Ne credas ὁ ἐ ἡ ἀθάνατος perpetuum. *F. F. R.*

65. Τὸν] Enclitice vel potius ἀτόνως positum protonos, vid. supra, ad Lucian. *Prom.* §. 7. *Gesn.* ad *Quom.* c. 51. Me ad *Tyran.* c. 11. Adde *Herodian.* 2. 3. 12. *F. F. R.*

67. Οὐκ ἂν εἰπὶ παιδὸν] Potest ita dedisse auctor; ita etiam interpretati sumus. Sed videtur tamen magis digna Luciano, vel quisquis auctor est, junctura, si legamus pro οὕτω, ὡς, *nemo ita insaniat, ut in pueris ita* se rem habere *dicat.* *F. M. G.*

82. Πρὸς ἀλλήλους] Si δὲ deleatur, satis commode omnia habebunt. *M. du S.*

Ibid. Ἀποτεινόμεθα] I. e. *intacti simus.* *F. G.*

90. Τέχνασμα] Aliter interpungit *F.* comma non post τέχνασμα, sed post ἀσπάσων ponens, quod tamen *Solani* manu additum est. *Fl.* vero nullum habet comma in tota hac periodo ab ἀσπάζων usque ad ἀπῆ. Nostra autem divisio est in *P.* & *H.* Plures Edd. in re tam sordida perscrutari nolo. *F. F. R.*

95. Φι-

invicem, quasi interjecto pariete, abstineamus. Si vero decet viros cum viris consuetudo, in posterum etiam ament se invicem mulieres. Age jam, novum saeculum, & peregrinarum voluptatum legislator, cum novas virilis libidinis vias excogitaveris, aequam potestatem feminis etiam indulge: secum invicem, ut viri, coëant: lascivorumque instrumentorum commenta substringentes, portentosum sterilium aenigma, cum muliere mulier, ut vir cum viro cubent: illudque ad aures raro perveniens nomen, pudet etiam dicere, tribadicae obscenitatis, sublato pudore triumphet: gynaeceum omne nostrum esto Philaenis, semimares amores contra decus usurpans. Et quanto melius, feminam in luxuriem irrumpere masculam, quam, quod in viris generosum est, in mulierem effeminari?

εἰ δὲ τοῖς ἄῤῥεσιν εὐπρεπεῖς αἱ μὴ ἀῤῥένων ὁμιλίαι, πρὸς τὸ λοιπὸν ἐράτωσαν ἀλλήλων αἱ γυναῖκες. ἄγε νῦν, ὦ νεώτερε χρόνε, καὶ τῶν ξένων ἡδονῶν νομοθέτα, καινὰς ὁδοὺς ἄῤῥενος τρυφῆς ἐπινοήσας, χάρισαι τὴν ἴσην ἐξουσίαν καὶ γυναιξὶν ἀλλήλαις [e] ὁμιλησάτωσαν, ὡς ἄνδρες· ἀσελγῶν δὲ ὀργάνων ἐπιζυγωσάμεναι τέχνασμα, ἀσπόρων τεράτιον αἴνιγμα, κοιμάσθωσαν γυνὴ μὴ γυναικὸς, ὡς ἀνήρ· τὸ δὲ εἰς ἀκοὴν σπανίως ἦκον ὄνομα (αἰσχύνομαι καὶ λέγειν) τριβαδικῆς ἀσελγείας, [f] ἀναίδην πομπευέτω. πᾶσα δ' ἡμῖν ἡ γυναικωνῖτις ἔστω Φιλαινὶς, ἀνδρογύνους ἔρωτας ἀρχημονοῦσα. [g] καὶ πόσῳ κρεῖττον εἰς ἄῤῥενα τρυφὴν βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γενναῖον ἀνδρῶν εἰς γυναῖκα θηλύνεσθαι;

29. Talia contentius, & tanquam qui movere vellet animos, cum dixisset Charicles, conticuit, vehemens quiddam & ferinum oculis cernens. Videbatur autem mihi piamentis quibusdam contra masculos amores uti. Ego vero placide subridens conjectis in Athenienſem oculis, *Ludi*, inquam, *& risus, Callicratide, me sedere ra-*

1 Τοιαῦτα συντόνως μέλαξὺ παθαινόμενος ὁ Χαρικλῆς ἐπαύσατο, δεινόν τι καὶ θηριῶδες ἐν τοῖς ὄμμασιν ὑποβλέπων. [h] ἐοίκει δέ μοι καὶ [i] καθαρσίου χρῆσθαι πρὸς τὰς παιδικὰς ἔρωτας. ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὸ Ἀθηναῖον ἠρέμα [k] τῷ ὀφθαλμῷ βαλὼν, Παιδιᾶς, [l] ἔφην, καὶ γέλωτος, ὦ Καλλικρατίδα, δικαίως καλεῖσθαι

e Ὁμιλησάτωσαν] Sic M. *Ald. Fr. P. H. S. B2.* Ὁμιλείτωσαν *J. Fl.* & *V2.* f Ἀναίδην] Restitui ex *J.* & *Fl. V2.* & W. Ἀναίδην enim in reliquis minus recte. g Καὶ] Καίτοι marg. *A1.* h Ἐοίκει] Ἐδόκει marg. *A1.* i Καθαρσίου] Καθαρσίων *J.* & *Fl.* Vulgatam ceterae. Edd. lect. tuentur M. P. k Τὸ ὀφθαλ.] Τῷ ὀφθαλμῷ *Fl.* male. l Ἔφην] Ex emend. *Solan.* & M. Ἔφη Edd. priores.

93. * Τρῶν] Τριβάδες αἱ ταῖς γυναιξὶν ὡς ἄνδρες συνοῦσαι, † οἷα ἦν Φιλαινίς. *V.* Et *Sappho*, addit C.

95. ‡ Φιλαινὶς] Ταύτην τὴν § Φιλαινίδα, ἣν Φιλαιμάτην ὁ Ἀθηναῖος κωμῳδιοποιὸς ἐξεπόμπευσεν, ὡς ἑταιριστρίαν

* Τρῶν] Exc. G. τριῶν.
† Οἷα] Ita emendarat *M. du S.* cum ὅτι ante legeretur.
‡ Φιλαινὶς] Hoc Schol. ad alia verba relatum in sedem re-

traxit *M. du S.*
§ Φιλαινίδα] Φιλαίνιδα habebant edita, quod correximus aeque ac ἑταιριστρ. pro quo ἑταιριστρίαν male editum fuerat.

95. Φιλαινὶς] Leucadia, *Athen.* V. quam purgare tentat VIII. 335. meminere etiam impurissimae foeminae *Clem. Alexand. Protr.* 24. B. C. & *Tatian.* p. 222. & quis non? Vid. *Suid.* v. Δημοχάρης. Ἀγνόησεν Βοσποσάγη ἔφη. *Diog. Laërt.* in Epic. (non invenio) & nostrum Ἀποφθ. c. 24. *Lil. Gyrald.* H. Poët. 378. *M. du S.*

4. Καθαρσίῳ] Ita Editiones ferme omnes, & M. & P. In *Fl.* vero & *J.* καθαρσίων; supra aliter usurpaverat καὶ καθαρσίων τύχα δύσει. vide etiam Ἀποφθ. c. 21. *M. du S.*

7. Ἔφη] Γρ. ἴφλω. *F. G.*
Ἔφλω] M. optime. In impressis ἴφη, quamvis recte verterit Interpres. *M. du S.*

σθαι προσδοκήσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τ Χαρικλέους δεινότητος ὑπὸ σπουδαιότερον ἤγμαι. κεδνὸν γὰρ ὡς ἐν Ἄρεϊ πάγῳ περὶ Φόνου ἢ πυρκαϊᾶς, ἢ, νὴ Δία, φαρμάκων, ἀγωνιζόμενον, ὑφρυῶς ἐπαθήναλο. καιρὸς ἦν ὁ νῦν, εἴ ποτε καὶ πρότερον, [a] ἀπαιτεῖν σε τὰς Ἀθήνας. [b] Περικλέους δὲ πειθὼ, καὶ τὴν δέκα ῥητόρων τὰς Μακεδόσιν ἀνθωπλισμένας γλώττας, [c] ἐνὶ τῷ σῷ λόγῳ διατρίψαι, μιᾶς τ ἐν Πυκνὶ δημηγορίας ἀναμνησθέντι.

tus arbitrum, nescio quomodo a Charicles vehementia ad seriam curam traductus sum. Fere enim ut in Martio Colle de caede, aut incendiario crimine, aut veneficio, Medius fidius, decertans, ultra modum commotus est. Nunc igitur, si usquam alias, tempus est reposcere te Athenas tuas; Periclemque suadam, & oratorum decem armatas adversus Macedonicas linguas, in una hac tua versari oratione, neque concionis in Pnyce unius jam esse memorem.

Μικρὸν ἂν ὑπισχνεῖτο ὁ Καλλικρατίδας (ᵈ ἐῴκει δὲ ἀπὸ τοῦ προσώπου μοι τεκμαιρομένῳ, καὶ λίαν ἀγωνίας μεστὸς εἶναι) λέγων ἀμοιβαίων ἐνάρχειν. Εἰ γυναιξὶν ἐκκλησία, καὶ δικαστήρια, καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἦν μετουσία, στρατηγὸς ἂν, ἢ πρυτάνης ἐχειροτόνησο, καί σε χαλκῶν ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὦ Χαρίκλεις, ἐτίμων. κεδνὸν γὰρ ἐδόκει αὐταῖς περὶ [e] αὑτῆς, [f] ὑπόσαι πρόσχειν τὸν σοφίαν ἐδόκουν, εἴ τις αὐταῖς τ τοῦ λέγειν ἐξουσίαι ε ἐφῆκεν, ὅτῳ

30. Parum igitur cum sustinuisset se Callicratides (videbatur autem, quantum ex vultu licebat colligere, plenus & ipse certaminis esse) orationem contrariam exorsus est: Si concio mulieribus, & tribunalia, & civilium rerum esset communio, Imperator tu quidem aut praetor deligereris, & aeneis te per fora statuis, Charicles, honorarent. Vix enim ipsae de se, quotquot illarum praestare sapientia visae sunt, si quis illis dicendi potestatem permitteret, tanto stu-

a Ἀπαιτεῖν] Sic *P. H.* &c. & *P.* Ἀπαιτεῖ *F. M.* & *V2.* cum *Fl.* b Περικλέους δὲ πειθὼ] Sic *Fl. Ald. Fr. B2. P. H. W.* Περικλεῖον δὲ πειθῶ *F.* & *V2.* Περικλέους δὲ πειθῶ *L. S. A.* Περίκλειον δὲ πειθὼ mutato accentu marg. *A1W.* c Ἐνὶ] Ἔνι marg. *A1W.* d Ἐῴκει] Sic *Fl. H. P. S.* Ἐδόκει *F.* & marg. *A1.* e Αὐτῶν] Sic *P. F. S.* Αὐτῶν Ex. *Fl. P. H.* f Ὑπόσαι πρ.] Ὑπόσαι al πρ. *W.* g Ἐφῆκεν] Ἀφῆκεν marg. *A1.*

15. Περικλέους δὲ πειθὼ] In plerisque impressis & W. legebatur Περικλεῖ δὲ πείθου. *L.* & *Salm.* Περικλέους δὲ πειθῶ; quam sequitur *A. Ed. F.* autem & *V2.* Περικλεῖον δὲ πειθῶ. *M. du S.*

Περικλεῖον δὲ πειθὼ] Sic legendum ex *Aldina*, a qua discessum ab iis puto, quos offenderet, immerito quidem, adjectivum Περίκλειος, idque communi genere usurpatum. Malim etiam legere Περικλείου τε πειθὼ, quod junctura videbatur aptius: & paullo post, pro ἐνὶ τῷ σῷ λόγῳ διατρίψαι, οὐ ἐνὶ κ.τ.λ. Repetitio literarum earundem ει omissioni occasionem dedisse potest. *F. M. G.*

Περικλέους δὲ πειθὼ] Quia ex Codice bonae notae est, & versioni Cl. *Gesneri* congruum, hoc recepi. Licet is enim Περίκλειον praeferat, nihil differt sensus; & quod genere communi accipi id adjectivum dicit, defendi posset ex hujus Dissert. c. 27. ubi γυναικῶν σύνοδοι habuimus, quod ibi pluribus probavi dici posse, etsi in Luciano ibi non probem. Verum ipse male positus Editionum *F.* & *V2.* accentus, quae Περικλεῖον praeferunt, suspicionem praebet ultimam longam fuisse in eo Cod. unde haec descripta. *F. F. R.*

22. Τελέσιλλα] Consule *Meursium* Gr. fer. in ὑφρυῶσιν, & *Plut.* 437. *Leop.* 58. *Lil. Gyrald.* H. Poët. 374. *M. du S.*

Τελέσιλλα] Non jam opus est aliud hic indicare, quam Telesillam eandem esse poëtriam, de qua omnia jam studio *V. Cl. Joh. Christiani Wolfii* in unum collecta & *Vondenhoeckianis* typis elegantissime edita sunt in poëtriarum octo fragm. p. 62. seqq. *F. M. G.*

33. Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὔχημα] Optime Mf. ἀχὶ τὸ μελοποιὸν αὔχημα Λεσβίων Σαπφὼ. *Non illud Lesbiorum decus, carminibus inclytum.* Editi μελιχρὸν αὔχημα, quod vertunt *mellitum illud, quo se jactat Lesbus, Sappho.* *F. G. G.*

34. Μελίχρουν αὔχημα] Hanc puto veram lectionem. Μελίχρων *mellitum*, *dulcem* significat, quo illam nomine an hic honorare voluerit hostis totius generis Callicratides, dubito. Μελοποιὸν (cui Scholia corruptissima ita suffragantur, ut tamen, aliam fuisse in

ſtudio dicarent: non illa armata contra Spartanos Teleſilla, propter quam Argis in feminarum numinibus Mars memoratur: non flava illa Lesbiorum gloria Sappho, & filia ſapientiae Pythagoreae Theano. Sed forte nec Pericles ita Aſpaſiae cauſſam egit. Verum enimvero quandoquidem virum dicere pro feminis decet, pro viris etiam dicamus viri. At tu propitia, Venus, eſto. Nam tuum nos quoque Amorem colimus.

31. Equidem putabam intra ludum hilarem contentionem noſtram proceſſiſſe: quando vero iſtius oratio philoſophari etiam pro mulieribus inſtituit, lubens eam occaſionem arripui. Solus enim amor maſculus commune virtutis atque voluptatis opus eſt. Optaverim enim, ſi quidem fieri poſſet, arbitram aliquando Socraticorum ſermonum platanum, Academia pariter & Lyceo arborem feliciorem, prope nos ſtare enatam, ubi acclinabat ſe Phaedrus, ut ſanctus vir dixit, qui multas *eo loco dicendi* veneres aſſecutus eſt. Ipſa forte velut illa

μὴ σπουδῆς ἀν εἶπον. οὐχ ἡ Σπαρτιάταις ἀνθωπλισμένη Τελέσιλλα, δι' ἣν ἐν Ἄργει θεὸς ἀριθμεῖται γυναικῶν Ἄρης· οὐχὶ τὸ [h] μελιχρὸν αὔχημα Λεσβίων Σαπφὼ, οὐδὲ [i] Πυθαγορείου σοφίας θυγάτηρ Θεανώ· τάχα δ' οὐδὲ Περικλῆς ἔτως ἂν Ἀσπασίᾳ συνηγόρησεν. ἀλλ' ἐπειδὴ γε εὐπρεπὲς ἄρρενας ὑπὲρ θηλειῶν λόγειν, εἴπωμεν καὶ [k] ἄνδρας ὑπὲρ ἀνδρῶν. σὺ δὲ ἵλεως Ἀφροδίτη γενοῦ, καὶ γὰρ ἡμεῖς τὸν σὸν ἔρωτα τιμῶμεν.

Ἐγὼ μὲν οὖν ἐνόμιζον ἄχρι παιδιᾶς ἱλαρὰν τὴν ἔριν ἡμῖν παραίρεσθαι· ἐπεὶ δὲ οἱ περὶ τούτου λόγοι καὶ φιλοσοφεῖν ὑπὲρ γυναικῶν [l] ἐπανόθησαν, ἀσμένως τὴν ἀφορμὴν ἥρπασα. μόνῳ γὰρ ὁ ἄρρην ἔρως κοινὸν [m] ἀρετῆς καὶ ἡδονῆς ἔστιν ἔργον. εὐξαίμην [n] γὰρ ἄν, εἰ ἦν ἐν δυνατῷ, τὴν ἐπὶ τοῦ τότε τῶν Σωκρατικῶν λόγων πλατάνῳ, Ἀκαδημίας καὶ Λυκείου δένδρον εὐτυχέστερον, ἐγγὺς ἡμῶν ἐστάναι, περιπλοΐαν ἔνθ' ἡ Φαίδρου προσπάλαισις ἦν, ὥσπερ ὁ ἱερὸς εἶπεν ἀνὴρ, πλείστων [o] ἀψάμενος Χαρίτων. αὐτὴ τάχα

h Μελιχρὸν] Μιλτοειδὲς G. & Schol. Nihil mut. Edd. nec M. *i* Πυθαγορείου] Πυθαγορίου W. *k* Ἄνδρας] Ἀνδρὰς *F.* & *Ald.* male. Cett. recte ut edidi. *l* Ἐπανοίθησαν] Ἀπενοίθησαν marg. *A1.* *m* Ἀρετῆς C id.] Ἡδ. καὶ ἀρ. W. *n* Γὰρ ἄν] Δ' ἔν marg. *A1.* *o* Ἀψάμενος] Ἀψάμενον marg. *A1.*

33. Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν] Γράφεται, οὐχὶ τὸ μιλτοειδὲς. *V.*

49. Λυκείου] Τόπου. *V.*

in antiquo libro lectionem, indicent) non puto aliquid ad rem facere. Scilicet in colorem Sapphus jocatur fuſcum five nigrum, cujus ὑποκόρισμα eſt τὸ μελίχρουν. vid. laudatus modo *Wolf.* ad Sapph. p. 235. *F. M. G.*

Μελιχρὸν αὔχημα] At Μιλτοειδὲς hoc Luciani citans dedit Cl. *Wolf.* in Fragm. Sapph. p. 120. i. e. *verſificem.* Nec ego id improbaverim, ſi plures Codd. addicerent. Verum quum vulgata etiam reperiatur in plurimis Codd. & μελίχρουν, quod Cl. *Geſnerus* inde facit, ſenſum fundat non incommodum, a corrigendo textu manum abſtineo. *F. F. R.*

35. Θεανώ] Vide *Menagium*, & noſtrum Edit. c. 18. *Anonym.* de Vita Pythag. No. 2. ἡ Θεανὼ δὴ λέγεται ἡ μαθήτρια μόνον, ἀλλὰ & μία τῶν θυγατέρων αὐτοῦ εἶναι. *Porphyr.* No. 19. & *Rittersh.* not. *M. du S.*

36. Περικλῆς — Ἀσπασίᾳ συνηγόρ.] *Plut.* Pericle p. 308. *H. Steph.* Ἀσπασίαν (accuſatam impietatis) ἐξητήσατο πολλὰ πάνυ θεῖναι τῶν δήμου, ὡς Αἰσχίνης φησὶν, ἀφεὶς ὑπὲρ αὐτῆς δάκρυα, καὶ δεήθεις ἐλεεινῶς. *F. M. G.*

Ibid. Ἀσπασίᾳ] Idem Lucianus in *Gallo* teſtatur, Pythagoram Aſpaſiam Periclis Athenienſium feortum aliquando fuiſſe. *G. C.*

47. Συμπ. — πλατάνῳ.] Conf. infra *de Dom.* c. 4. *F. F. R.*

48. Πλατάνῳ] Πλάτανον ὑψηλοτάτην vocat *Plato* Phaedri exordio p. 337. F. Ex memoria laudari locum, vel affingi aliquid de induſtria, apparet etiam inde, quia apud Platonem non ad Platanum reclinat ſe Phaedrus, ſed ita potius Socrates p. 388. B. πάντων δὴ κομψότατόν τὸ τῆς πόας, ὅτι ἐν ἴσῳ προσάντει ἐκανὴ πίφυκε καθαλαβέτι τὸν κεφαλὸν πυγμέλους ἔχειν. *F. M. G.*

51. Ἱερὸς] Platonem hiſce deſignat. *M. du S.*

53. Ἐν

χα ἀν ὥσπερ ἡ ἐν Δωδώνῃ φηγὸς ἐκ τῶ [a] ὀροδάμνων ἱερὰν ἀποῤῥήξασα φωνὴν, τὺς παιδικὺς εὐφήμησεν ἐρωτας, ἔτι τῶ καλῶ μεμνημένη Φαίδρυ. πλὴν ἐπεὶ τῦτ' ἀμήχανον·

——— ἢ γὰρ πολλὰ μεταξύ

Οὔρεά τε σκιόεντα, θάλασσά τε ἠχήεσσα,

ξένοι τε ἐπ' ἀλλοτρίας γῆς [b] ἀπειλείμεθα, ᾗ πλεονέκτημα Χαρικλέυς ἐστιν ἡ Κνίδος· ὅμως τἀληθὲς ὐ προδώσομεν, [c] εἴξαντες ὀκνῳ.

Μόνον ἡμῖν σὺ, δαῖμον ὐράνιε, χαρίεις προθύμησαι, φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων ἔρως, ὐ κακὸν νήπιον, ὁποῖα ζωγράφων [d] παίζυσι χεῖρες, ἀλλ' ὃν ἡ πρωτόσπορος ἐγέννησεν ἀρχὴ, τέλειον εὐθὺ τεχθέντα. σὺ γὰρ ἐξ ἀφανῦς ᾗ κεχυμένης ἀμορφίας τὸ πᾶν ἐμόρφωσας. ὥσπερ ὖν ὅλω κόσμω τάφον τινὰ κοινὸν ἀφελὼν τὸ πρόκειμενον χάος, ἐκεῖνο μὲ ἐς ἐσχάτυ ταρτάρυ μυχὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς

—— σιδήρειαί τε πύλαι, ᾗ χάλκεος ὐδός,

ὅπως ὑπ' ἀῤῥήκτυ [e] δεθὲν φρυρᾶς, τ' ἔμπαλιν ὁδῦ εἴργηται· λαμπρῷ δὲ φωτὶ τὴν ἀμαυρὰν νύκτα πετάσας, παντὸς ἀψύχυ

Dodonae fagus, ſacram erumpens de ramis vocem, pueriles amores formoſi Phaedri adhuc recordata probaverit. Verum cum fieri hoc nullo modo poſſit,

multa enim nimis intercedunt,
Montes umbroſi, reſonanti murmure pontus;

cum peregrini in aliena terra relicti ſimus, & praerogativa Chariclis ſit Cnidus: tamen verum non prodemus, concedentes ignaviae.

32. Modo tu nobis, caeleſtis geni, opportune ades, amicitiae cognitor, arcanorum revelator Amor, non infans vilis, qualem pictorum ludunt manus, ſed quem ſeminandi princeps origo genuit ab ipſa ſtatim nativitate perfectum. Tu enim ex obſcura & profuſa informitate univerſum hoc formaſti. Igitur velut commune quoddam univerſi mundi ſepulcrum auferens, circumfuſum illi chaos, hoc quidem in ultimi receſſus tartari fugaſti, ubi vere

Sunt portae ex ferro, ſunt duri liminis aera,

uti perrumpenda nunquam cuſtodia vinctum a reditu arceatur: ac ſplendida luce obſcuram noctem explicans, inanimatorum omnium

a Ὀροδάμνων] Ὀροδυφῶν W. & P. Vulgata eſt in *F. P. Fl. H.* &c. b Ἀπειλείμμ.] Sic *S.* Ἀπειλάμμ. cett. c Εἴξαντες] Νικηθέντες P. d Παίζουσι] Παίζουσαι W. e Δεθὲν] Sic recte *Fl. P.* W. & marg. *A1.* Δεθὼν ceterae Edd. omnes.

53. Ἐν Δωδώνῃ φηγὸς] Vide proverbium *Dodonaeum*, & *Cel. Rhodigin.* L. 29. c. 15. *Sophoclem* in Trachiniis, de geminis columbis. G.C.

57. Ἢ γὰρ πολλὰ] *Homer.* Il. A. 156. M. du S.

64. Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα] Ordo, ὦ θεὸς εἶ σὺ εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων φιλίας. F.G.

68. Σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς] Vide *Ariſtoph.* Avib. v. 700. & ſeqq. L.K.

73. Σιδήρειαί &c.] *Homer.* Il. Θ. 15. M. du S.

74. Δεθὲν] Ἐκεῖνο (Χάος) μὲ ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς σιδήρειαί τε πύλαι, ᾗ χάλκεος ὐδός, ὅπως ὑπ' ἀῤῥήκτου δεθὲν φρουρᾶς, τ' ἔμπαλιν ὁδῦ εἴργηται. Is, qui encomium παιδιρασίας eſt dicturus, invocat Cupidinem, quem ait primum omnium creatum fuiſſe, ejus opera exſtitiſſe rerum formas, & informe Chaos in ima Tartari eſſe proturbatum, ubi portae ſint ferreae, limen aheneum; ut ibi aeterna & non diſſolvenda cuſtodia vinctum, reditu ad ſuperos prohibeatur. Vel puer videat (immo ipſe puer ante aliquot annos videram & notaveram) legendum eſſe δεθὲν, non δεθὼν. Nec aliter, ac conjeceram, poſtea vidi contineri in editione Florentina. Sicuti hic ergo δεθὲν ὑπ' ἀῤῥήκτου φρουρᾶς, ita ὑπὸ κλοιῷ δεθεὶς in *Apolog. pro Merc. Cond.* c. 1. & infra in *Toxar.* c. 32. Caeterum de Cupidinis antiquitate Noſter iterum in *De Saltatione*, ubi ſaltationem ſimul & Cupidinem cum ipſis rerum primordiis exſtitiſſe memorat c. 7. Ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τ' ὅλου φαίη ἄν σοι ὁ ὀρχηστὴν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανέντα. *Simul cum prima univerſi generatione diceret tibi, & Saltationem ortam eſſe, una cum antiquo illo Cupidine editam.* Itidem in *Deor. dialogo* II. ubi ad Cupidinem Jupiter, σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τῦ Ἰαπετοῦ; Huc faciunt verba *Platonis* in Sympoſio, Ἐγὼ δὲ Φαίδρῳ πολλὰ ἄλλα ὁμολογῶν, τοῦτο οὐκ ὁμολογῶ, ὡς Ἔρως Κρόνου ὁ Ἰαπετοῦ ἀρχαιότερός ἐστιν. ἀλλὰ Φημὶ νεώτατον αὐτὸν εἶναι θεῶν, καὶ ἀεὶ νέον. *Ego vero multa alia Phaedro aſſentiens, id minime aſſentior, quod Cupido ſit Saturno & Japeto antiquior. Verum ajo illum Deorum eſſe natu minimum, ſemperque juvenem.* Statim poſt Chaos, poſt Terram, & Tartara exſtitiſſe Cupidinem, in Theo-

go-

omnium animatorumque factus es opifex: eximia autem hominibus concordia affundenda honestas amicitiae affectiones conjunxisti, ut ex innocenti & molli adhuc anima simul enutrita benevolentia ad virilem maturitatem perveniat.

33. Nuptiae enim, ut necessariae successionis remedia, inventae sunt: solus amor masculus honestum philosophae mentis imperium est. Quaecumque autem praeter necessitatem decoris caussa exercentur, ea major consequitur honor, quam quibus usus quaedam indigentia adjecta est: & omnino pulchra necessariis sunt praestantiora. Donec ergo imperiti erant homines, necdum satis otii ad quotidiana meliorum experimenta haberent, contenti *praesentibus* intra ipsa se necessaria continebant; urgensque tempus bonae vivendi rationis inveniendae opportunitatem non praebebat. Postquam vero urgentes illae indigentiae finem habuere; posterorumque ingenia, necessitate soluta, otii satis nacta sunt meliori-bus inveniendis; ex ea re paullatim artes enatae sunt. Hoc nobis de vilioribus illis licet conjicere. Vix nati erant primi qui-

τε, ϗ ψυχὴν ἔχοντ@ ἐκέτι δημιουργός· ἐξαίρετον δὲ ἐγκεράσας ὁμόνοιαν ἀνθρώποις τὰ σεμνὰ φιλίας πάθη συνῆψας, ἵν' ἐξ ἀκάκου ϗ ἁπαλῆς ἔτι ψυχῆς ἡ εὔνοια συνεκτρεφομένη, πρὸς τὸ τέλειον ἀνδρῶται.

Γάμοι μὲν γὰρ ἀναδοχῆς ἀναγκαίας εὕρηνται φάρμακα. μόν@ δὲ ὁ ἄρρην ἔρως, φιλοσόφου καλὸν ὄφι ψυχῆς ὑπόταγμα. πᾶσι δὲ τοῖς ἐκ τοῦ περιόντ@ εἰς εὐπρέπειαν ἠσκημένοις, ἕπε@ τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τ[f] ὠφελητικὰ χρείας ὑπ. δεῖται ϗ πάντη τοῦ ἀναγκαίου τὸ καλὸν χρεῖττον. ἄχρι μὲν οὖν ὁ βί@ ἀμαθὴς ἦν, οὐδέπω τ' καθ' ἡμέραν πεῖρας πρὸς τὸ βέλτιον εὐχολῶν, ἀγαπητῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συνεστέλλετο· τ' δὲ ἀγαθῆς ἀφίτης ἐπείγων ὁ χρόν@, ὃ παρέσχεν εὕρεσιν. ἐπειδὴ δὲ αἱ μὲν ἐσπευσμέναι χρεῖαι πέρας εἶχον, οἱ δὲ τῶν ὑπογιγνομένων ἀεὶ λογισμοὶ τ' ἀνάγκης ἀφεθέντες [g] ἠυκαίρουν, ὑπνοεῖν τι τ' κρειττόνων ἐκ τούτου κατ' ὀλίγον ἐπιζήμαι συνήξονλο. τοῦτο δ' ἡμῖν ἀπὸ τ' [h] ἐντελεστέρων τεχνῶν ἔνεστιν εἰκάζειν. αὐτίκα πρῶτοί τι-

f Παραυτίκα] Restitutum ex *J.* & *V2.* Παρ' αὐτὰ cett. & M. *g* Ἠυκαίρουν] Sic Edd. Εὐκαίρουν P. *h* Ἐντελεστέρων] Nil mutare *Fl.* notat *M. du S.* Sed nec *J. H. P. S.*

gonia ait *Hesiodus*. De antiquitate Cupidinis vide etiam *Orphea* in Argon. 422. *J. J.*

Ὄφι] Recte in W. *Fl.* & *P.* corrupte autem in reliquis *δόθι*. *M. du S.*

87. Παραυτίκα] Sic recte Ed. *J.* & *V2.* nisi quod divisim scribant. Aliter *M. Fl. Fr. B2. S.* nempe παρ' αὐτά. *M. du S.*

Παραυτίκα] Nemo mirabitur hanc lectionem a me receptam esse, licet omnes fere Edd. & Codd. repugnent. Nam inspicienti patebit, eam se sua venustate commendare, nec opus erit amplius adverbii hanc structuram usumque exemplis firmare; modo videas quae indicamus ad c. 16. hujus Προσλαλιᾶς. *J. F. R.*

91. Ἀγαπητῶς] *Alciphr.* I. Ep. 13. Πόθεν γάρ ποτε εἰς ἀλλόφυλον ἀνάπηρον ἀγαπητῶς τὴν ἀναγκαίαν ἐκπορίζοιτο ἀφροδίτην ἔρως ἐκπεπτωκώς; quod Cl. *Bergl.* vertit: *Enimvero unde in piscatorem miserum, qui VIX necessarium victum adquirit, amor impetum fecit?* aliaque tria testimonia adducit, quibus probat ἀγαπητῶς esse *vix*, *aegre*. Ap. *Herodian.* vero VI. 2. 10. μηδὲ μεταλλαις ἐλπίσιν ἀνωρύόμενον — ἀγαπητῶς δὲ ἔχειν ἕκαστον τὰ αὑτοῦ. *Debere unumquemque suis rebus contentum esse.* Et VII. 8. 9. τὸν ἀσυχάζοντα, ἀγαπητῶς ἔχοντας τὰ ἑαυτῶν. Sed cum *Steph.* alia proferat, ubi *grate*, *amabiliter* significet, rogaveris, anne contraria significatio sic insit huic adverbio? Verum si propriam ejus vim attendas, videbis esse id, quod praesens rerum status exigit, quo quis contentus est, adeoque ad animum hominis ubi referas, suum statum amantis, i.e. contenti, manere sensum atque originem τῷ ἀγαπᾶν, ut apud nos, **hooz lief nemen.** Quod ipsum tamen, cum de re mediocri ac tenui dici amet, facile patet, cur id etiam *vix*, *aegre* interdum vertere liceat. Et sic sane vertendus alter *Alciphronis* locus III. 25. p. 332. Ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ μόνη, μὴ Σισύφως ἀγωνιῶσα τὰ παιδία βουκολοῦσα — *sola ego cum Syra liberos* aegre *alens*. Et quamvis locutionis ratio non adpareret, satis est usum sic jubere. *J. F. R.*

95. Ἐπιγιγνομένων] Supple ἀνθρώπων. *F. G.*

98. Ἐντελεστέρων] Non sine ratione Florentinam hic contulit *Solanus*; nam videtur suspicatus aliquam ceterarum ἐντελεστέρων habere. Et Interpres Parisinae sic videtur legisse, qui *vulgaribus & inferioribus* vertit, quum *Benedictus* contra *absolutissimis*, & sic debebat,

τινες ἄνθρωποι γενόμενοι, τῷ καθ' ἡμέραν λιμῷ φάρμακον ἐζήτουν, εἶθ' ἁλισκόμενοι τῇ πρὸς τὸ παρὸν ἐνδείᾳ, ἢ ἀπορίας οὐκ ἐώσης ἐλέσθαι τὸ βέλτιον; ἢ εἰκαίαν πόαν ἐσιτοῦντο, καὶ μαλθακὰς ῥίζας ὀρύττοντες, καὶ τὰ πλεῖστα δρυὸς καρπὸν ἐσθίοντες. ἀλλ' ἦ μὲν ἀλόγοις ζώοις μοῦ χρόνου [a] ἐρρίφη, σπόρον δὲ πυροῦ καὶ κριθῆς εἶδον αἱ γεωργῶν ἐπιμέλειαι, εὑρεῖσαι κατ' ἔτος ἐκκαίζασθαι· καὶ οὐδεὶς μανεὶς ἂν εἴποι τις, ὅτι δρῦς στάχυος ἀμείνων.

Τί δ' οὐκ ἐν ἀρχῇ μὲν [b] εὐθὺ τοῦ βίου, σκέπης δεηθέντες ἄνθρωποι, νάκη θηρίων δειράντες ἠμφιέσαντο; καὶ σπήλυγγας ὀρῶν, κρύους καλαδύσεις ἐπενόησαν, ἢ [c] παλαιῶν ῥιζῶν, ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα; [d] τὰ δὲ ἀπὸ τούτων μίμησιν, ὀπὶ τὸ χρεῖττον ἀεὶ μετάγοντες, ὕφηναν μὲν ἑαυτοῖς χλανίδας, οἴκους δὲ [e] ᾠκίσαντο, καὶ λεληθότως αἱ περὶ ταῦτα τέχναι τὸ χρόνου λαβοῦσαι διδάσκαλον,

dam homines, cum quotidianae famis remedium quaesivere: tum deprehensi a praesente inopia, cum indigentia, quod melius esset, eligendi facultatem non concederet, fortuita herba vescebantur, cum & molles radices effoderent, & quercus plerumque fructum ederent: sed haec quidem post tempus aliquod mutis animantibus abjecta sunt: sed tritici sementem atque hordei videbant agricolarum curae, quam invenerant, quotannis instaurari. Nec adeo insaniat quisquam, qui spica meliorem dicat quercum.

34. Quid vero? nonne principio statim vitae, indigentes tegumento homines, excoriatorum pellibus animalium induebantur? & montium speluncas perfugia frigoris excogitabant, aut rursus radicum plantarumque *asservandarum* siccas cavernas? Verum *coeptam* ab his imitationem, transferentes semper in melius, texuere sibi laenas, domus aedificarunt, & sensim artes istarum rerum tempus magistrum nactae, pro

a Ἐρρίφη] Sic Edd. Ἐρίφθη L. b Εὐθὺ] Deest in Ex. Fl. Adest in Edd. & P. c Παλαιῶν] Ex J. & Va. Πάλαι Edd. cett. In W. Πάλαι ῥιζῶν legitur, sed litera est extrita, & videtur fuisse ῥιζῶν. Παλαιὰ marg. AsW. d Ὠκίσαντο] Ὠκίσαντο W.

qui ὑπτιλ. legit, quod nec ego in ὑπτιλ. mutaverim. De iis enim artibus loquitur, quae jam summum perfectionis gradum attigerint, olim autem rudes & imperfectae erant. J.F.R.

7. Ἢ] Πόα scilicet. M. du S.

Ibid. Ἐρίφη] Ἐρίφθη *Solan.* correxerat ex L. addideratque conferendum *Dial. mort.* X. §. 2. Sed hoc parum ad rem; nam illic ἀπερίφθων legas, quod est praeterit. imperativi, unde non consequitur, hic aoristo secundo pro primo uti non licere. Nisi forsan hoc tempus fefellerit ipsum, credentem ex analogia aor. 2. ἴρισκω habere. At cum βάπτω fit a ῥίφω formatum, facit ἐρίφθω, in particip. ῥιφθὶς. Quare quod probum est, non sollicitemus. J.F.R.

12. Εὐθὺ τοῦ βίου] Habuimus saepe supra, ut εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, in *Herod.* s. *Act.* c. 1. vers. 13. Et *Hermot.* c. 23. χαμαὶ εὐθὺ τῆς πάλαης. c. 46. vers. 56. ἔγωγε εὐθὺ τῆς ἐπιδαιμονίας. J.F.R.

15. Πάλαι ῥιζῶν] Legitur σπέπης δεηθέντες ἄνθρωποι, νάκη θηρία δείραντες, ἠμφιέσαντο, καὶ σπήλυγγας ὀρῶν κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν. ἢ πάλαι ῥιζῶν, ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα. dudum vitii suspectus mihi fuit hic locus, in posteriore parte: merito autem videbar mihi suspicari, pro πάλαι scriptum fuisse aliquid, quod radicibus possit detrahi, & utcumque pro tegumento adhiberi. Neque vero πάλαι hic commode potest esse *olim*, ut intellexit Interpres, reddens, *Homines tegumento indigentes, vellera, feris excoriatis, induerunt, & speluncas montium, quas contra frigus subirent, excogitarunt: aut olim radices, plantarumque siccas cavitates.* Vir quidam in his literis insignis, suggerebat mihi, πάλαι ῥιζῶν posse verti *antiquarum radicum*; sed desiderabam articulum, qui vulgo voculae πάλαι soleat apponi; ut οἱ πάλαι. Haereo, Lector, haereo. J.J.

Παλαιῶν ῥιζῶν] Recta omnino haec scriptura, quam J. & Va. debemus; in reliquis enim foedissimo consensu πάλαι legitur. nec in tot Editoribus repertus, qui medicinam faceret, aut saltem tenturet. In W. etiam πάλαι. Sed ibidem videtur fuisse prius ῥιζῶν. M. du S.

Ἢ πάλαι ῥιζῶν] Suspicor legendum ἢ πάλαι, ut disjunctioni modo serviat. Non semper *iterationem* aut *reciprocum* quiddam significari hac particula, sed connexioni s. disjunctioni potius servire apparet, V.G. ex Themistoclis ad Artaxerxen epistola apud *Thucyd.* I, 137. ἐπειδὴ οὖν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἐμοὶ, ἐπισφαλὲς δὲ τὸ ἐπιτηδεύσαι πάλαι ἢ διαπρεσβεῦσαι ἐγίγνετο. Sic Latini *contra* adhibent ac *rursus*. Sic Noster paullo post c. 35. extr. ἀλλὰ τοῦ μὲ παλαιὰ — ἀ δὲ αὖθις — ὁ βίος ἐξώρα. J.M.G.

Πα-

pro ſimplici textura pulchrius quiddam variegarunt; pro vilibus caſis, ſublimia tecta, & ſaxa ſumtuoſa machinati ſunt, & nudam parietum informitatem floridis colorum tincturis pinxere. Verum unaquaeque harum artium ac ſcientiarum, muta olim & profunda oblivione merſa, velut poſt longum occaſum paullatim in ſuos radios exorta eſt. Unusquisque enim, ſi quid inveniſſet, ſuo ſucceſſori tradidit: tum ipſa accipientium ſeries, addendo iis, quae didiciſſet, quod deficiebat explevit.

35. Ne igitur a vetuſto tempore maſculos amores quisquam repetat. Cum mulieribus enim congredi neceſſe erat, ne plane feminis expers genus noſtrum interiret. Varia autem eruditio, & virtutis hujus, pulchri amore accenſae, cupiditates vix ab ipſo, quod nihil imperveſtigatum relinquit, aevo in lucem venturae erant, ut cum divina philoſophia puerorum etiam

ἀντὶ ξύλινης ὑφῆς, τὸ [e] κάλλιστον ἐποίκιλαν, ἀντὶ δὲ εὐτελῶν δωματίων, ὑψηλὰ τέρεμνα, καὶ λίθων πολυτέλειαν ἐμηχανήσαντο, καὶ γυμνὴν τοίχων ἀμορφίαν εὐανθέσι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραψαν. πλὴν ἑκάστη γε τούτων τῶν τεχνῶν, καὶ ὀπτικημένη, ἄφωνα ἔσα, καὶ βαθεῖαν ὀπτευθεισμένη λήθην, ὡς ἀπὸ μακρᾶς [f] δύσεως ἐς μικρὸν εἰς τὰς ἰδίας ἀνέτειλεν ἀκτῖνας. ἕκαστον εὑρών τι, παρεδίδου τῷ μετ' αὐτόν· εἶθ' ἡ ἀγαδοχὴ τῶν λαμβανόντων, οἷς ἔμαθεν ἤδη προστιθεῖσα, τὸ ἐνδέον ἐπλήρωσε.

Μὴ [g] δή τις ἔρωτας ἀῤῥένων ἀπαιτείτω τοὺς τοῦ παλαιοῦ χρόνου. γυναιξὶ γὰρ ὁμιλεῖν ἀναγκαῖον ἦν, ἵνα μὴ τελέως [h] ἄσπερμον ἡμῶν [i] φθαρῇ τὸ γένος. αἱ δὲ ποικίλαι σοφίαι, [k] καὶ τῆς φιλοκάλου ταύτης ἀρετῆς ἐπιθυμίαι, μόλις ἐπὶ τοῦ μηδὲν ἐᾶν τοῦ ἀνιχνεύτου αἰῶνος εἰς τὸ μέσον ἐλθεῖν, ἵνα τῇ θείᾳ φιλοσοφίᾳ καὶ τὸ παι-

[e] Κάλλιστον] Ita reſtitui ex L. Κάλλιον Edd. hac priores. [f] Δύσεως] Sic *F. Pell.* Λύσεως Edd. Sed pro μικρᾶς eſt μακρᾶς ap. eund. & Edd. [g] Δή τις] Vulgatam hanc etiam eſſe in P. notat *M. du S.* [h] Ἄσπερμον] Ita habent M. & P. cum Edd. plurimis. Ἄσπορον *F. Vz. Fl.* [i] Φθαρῇ] Φανῇ P. [k] Καὶ] Deerat in *P. H.* & *Fl.* Inſerui ex *F.*

35. Ἄσπερμον] Ὦ μιαρολόγε, εἰ χωρὶς γυναικῶν ἄσπερμον, ὁ βίος, τό γε λοιπὸν ἐφ' ἡμῖν ἀθετοῦσι τὸ θῆλυ, λύσις ἔσαι τοῦ κόσμου, τί γὰρ ἔτι κόσμος τὸ ἀνθρωπίνης χαρίεν φορᾶς; M.

Παλαιῶν] Etſi ſcio οἱ πάλαι ſic accipi aeque Graecum eſſe atque παλαιοὶ, tamen obſecundavi *Solano*, quia ſenſus adverbii foret alius, & hic ineptus; nam οἱ πάλαι ſunt quidem *antiqui*; ſed ii, qui non amplius ſunt. Jam non intelligendae radices quae olim fuere, nunc non ſunt amplius; ſed *inveteratae* & *robuſtae*. Quod in *marg. Ald. Weſſel.* eſt παλαιὰ, natum eſſe poteſt ex Cod. qui παλαιαὶ habuit, aut dare voluit, Graeciſmo ſatis quidem uſitato, hic vero non conveniente, propter ſequens αὖθις ποιλώματα. *F. F. R.*

28. Ὡς ἀπὸ μακρᾶς λύσεως] Benedictus *tanquam a parvo occaſu*, Legit ergo δύσεως, quae nullum hic ſenſum habet. Alii *a parvo fomite*, nimis tranſlate, nec opus tam alta figura, quum apte poſſimus ac debeamus *velut exiguam nactae ſolutionem* vel laxamentum. *F. G.*

Ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως] *Aldina* lectio & ipſa poſt longas hujus loci tenebras, ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως, revocanda merito. Miror, qui δύσεως vidit, cum μακρᾶς potuiſſe fugere. Convenit cum praecedentibus, ubi ἄφωνα, & βαθεῖαν ἐπιτεθυμμένη λήθην unaquaeque artium vocatur, cum reſpectu forte ad illas aeternas rerum revolutiones & ἀποκαταστάσεις Stoicas & Heracliteas, Pythagoricasque adeo: vel certe ad Platonicum illud Socraticumque dogma, quo diſcere eſt reminiſci. *F. M. G.*

Ibid. Ἀπὸ μακρᾶς δύσεως] Ἀπὸ μικρᾶς λύσεως erat in omn. Edd. Excepta *Ald.* 2. quam Cl. *Geſn.* indicat. In *Ald.* 1. autem aeque eſt λύσεως atque in ceteris. Sed quum & *Pelleti* Cod. accedat lectioni ab Cl. *Geſn.* & *Solan.* revocatae, vulgatam rejeci. *F. F. R.*

Ibid. Λύσεως] Ego δύσεως ab Auctore hujus libelli ſcriptum fuiſſe exiſtimo. *M. du S.*

Λύσεως] Αὔσεως. *F. G.* Sic diſerte in nott. Mſſ. *Gujeti* legebatur; non dubito tamen quin deſcribentis ſit vitium; nam δύσεως auctor voluit. *F. F. R.*

38. Ἐπιθυμίαι] An gloſſema eſt τῆ ποικίλαι σοφίαι; placet. *F. G.*

Ἐπιθυμίαι] Καὶ non legerat *Gujetus* in ſua Edit. ideoque pro gloſſemate habuit adpoſitionem τῆ ἐπιθυμίας, jam vero adparet, non eſſe plane idem quod poſt σοφίαι ſequitur. *F. F. R.*

παιδεραστεῖν συναχθῆναι. μὴ δῆτα, Χαρίκλεις, ὃ μὴ πρότερον εὑρήθη, τοῦτο ἐπινοηθὲν αὖθις ὡς φαῦλον εὐθύνειν· μηδ' ὅτι τῶν παιδικῶν ἐρώτων αἱ γυναικεῖαι σύνοδοι πρεσβυτέρας ἐπιγράφονται χρόνους, ἐλάττω θατέρου. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀναγκαῖα νομίζομεν. ἃ δὲ αὖθις [a] ἐνευχολήσας τοῖς λογισμοῖς ὁ βίος ἐπεξεῦρεν, ὡς ἐκείνων ἀμείνω τιμητέον.

amor adoleſceret. Quare noli, Charicles, quod prius inventum non erat, poſtquam excogitatum eſt, rurſus tanquam pravum ſub cenſuram vocare; nec ideo, quod puerorum amoribus muliebres congreſſus antiquiora tempora inſcripta habent, alteri *generi* detrahe. Sed vetera quidem ſtudia neceſſaria putemus; quae autem rurſus vita, excogitandi otium nacta, adinvenit, ea tanquam meliora illis honorare oportet.

Ἐμοὶ μὲν γὰρ ὀλίγου καὶ γελᾶν ἀναγκάζοντος ἐπῄει, Χαρικλέους ἄλογα ζῶα καὶ τὴν Σκυθῶν ἐρημίαν ἐπαινοῦντος· ὀλίγου δὲ καὶ τὸ ἄγαν φιλονεικίας καὶ μέλενόει, γενόμενος Ἕλλην. εἶδε γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν, [b] ὑπερηλγηκὼς τῷ τῆς φωνῆς τόνῳ τὸ ῥηθὲν ἔλεπτεν, ἀλλ' ἐπηρμένῃ φωνῇ λαρυγγίζων, Οὐκ ἐρῶσι, φησὶν, ἀλλήλων λέοντες, οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σύες, ἀλλ' αὐτῶν ἡ πρὸς τὸ θῆλυ μόνον ὁρμὴ κρατεῖ· καὶ τί θαυμαστόν; ἃ γὰρ ἐκ λογισ-

36. Equidem paullo ante vix a riſu mihi temperabam, Charicle muta animalia & Scytharum laudante ſolitudinem: parum aberat, quin prae nimia contentione, quod Graecus eſſet, ipſum poeniteret. Neque enim, ut qui contraria propoſito diceret, ſubmiſſa voce ipſa dicta ſua quaſi ſuffurabatur; ſed ſublata voce, dilatato gutture boans, *Non amant*, inquit, *ſe invicem leones mares, neque urſi, neque apri, ſed ipſos ſolus in feminas impetus ſuperat.* Et quid mirum? quae enim ratione ductus merito ele-

[a] Ἐνευχολ.] Ἐνάχ. *Fl.* At vulgata eſt in *J. P. H. S.* &c. [b] Ὑπερηλμένῳ] Ὑπερηλμένῳ τε W.

44. Γυναικεῖαι σύνοδοι] At ſupra c. 27. γυναικεῖοι σύνοδοι Edd. quod ex hoc loco corrigendum tamen ſervavimus, ut habeant & alii in quo ſe exerceant. Vid. quae ibi notavi. *J.F.R.*

50. Ἐμοὶ — γελᾶν — ἀναγκάζοντος] Vid. de hac phraſi agentem Cl. *Hemſterh.* T. I. p. 26. ad *Prometh.* §. 2. *J.F.R.*

51. Σκυθῶν ἐρημ.] Ad quae *Chariclis* verba reſpiciat, incertum eſt. Sed ſic invidioſe ſolent Oratores aut detorquere adverſarii verba, aut etiam fingere. *M. du S.*

53. Τῆς ἄγαν φιλονικίας] Similia hujus locutionis exempla vid. ſupra ad c. 16. *J.F.R.*

54. Οὐδὲ γὰρ &c.] Interpres verba [οἷδε γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος. οἷς ἐπεχείρει λέγειν] ex ignoratione Helleniſmi vertens: *Neque enim veluti qui contraria loqueretur, quibus dicere aggrediebatur*, palam pervertit. Alia hic eſt ſyntaxis Latina, alia Graeca. Vertendum fuit, *Neque enim quaſi contraria loquens iis, quae dicere erat aggreſſus.* Integra fuiſſet Graeca locutio, ἐναντία φθεγγόμενος τούτοις, ἃ (vel etiam οἷς, ut notus eſt Graecorum mos) ἐπεχείρει λέγειν. Ellipticam iſtam loquendi rationem frequentiſſime amant Graeci: ſic Noſter in *Reviviſcentibus* c. 14. f. ὡς ὑπόχρη τὴν ἀξίαν ὧν ἔδρασι. *ut ſubeat dignam poenam eorum, quae fecit.* in *Hermotimo* c. 53. f. ἃ μνημονεύεις ὧν ἔφλω. in *Sacrificiis*, εἶδεν ἀμοιβὴ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν. In *Prometheus es in verbis*, ἰμμωνιτέον οἷς ἅπαξ προειλόμην. *Ariſtophanes* in Pluto,

Ἔχω τίν' ἀγαθὴν ἐλπίδα, ἐξ ὧν εἰπεῖ μοι.

Iſocrates in Panathenaico, εἰ τέλος ἐτίθησαν, οἷς διανοοῦνται πράττειν. Fuit cum haec concinna & ſuccincta Graecorum locutio fraudi eſſet *H. Stephano.* Nam cum apud *Herodianum* cap. 4. Marcus ait, Ἀχθεσθῆναι μὲ ὑμᾶς ἐφ' οἷς ὀρᾶτέ μοι ἀλγεινόμενον, θαυμαστὸν εἶδεν· volebat *H. Stephanus* excidiſſe ἔστω [ἔστω ἀλγεινόμενον] & ἐφ' οἷς ὀρᾶτέ μοι eſſe idem, quod ἐπὶ τῷ ὁρᾶν μοι. Sed hanc criſin ab hoc loco abſtinendam eſſe, docte monuit *Tan. Faber* in epiſtola ſua Herodiani editioni ultimae praefixa; docens ἄχθεσθαι ἐφ' οἷς ὀρᾶτέ μοι ἀλγεινόμενον poſitum eſſe pro ἄχθεσθαι ἐπ' ἐκείνοις, οὐ οἷς ὁρᾶτέ μοι ἀλγεινόμενον. Caeterum adeo religioſe obſervant hanc loquendi rationem elegantiores Graeci, ut etiam ſi inſequatur verbum, caeteroquin genitivum aliumve caſum poſtulans, illius tantummodo caſus, qui regatur a praecedenti verbo, rationem habeant. Sic in veteri proverbio apud Scholiaſten *Theocriti* ad Eid. X. vſ. 96. Ἔχεις ἅπερ ἐπεθύμεις, *voti compos factus es.* Notum eſt τὸ, ἐπιθυμεῖν fere ſemper cum ſecundo caſu conſtrui. Ita & apud *Sophoclem*, Αἰτεῖς, ἃ τεύξῃ pro, Αἰτεῖς ταῦτα, ὧν τεύξῃ, rogas; quae conſequeris. Hoc Sophoclis adducit *Suidas* in A, oſtendere volens, τὸ, ἃ quandoque pro ὧν poni. Sed profecto ἃ ſic non magis pro ὧν, quam pro οἷς poni poteſt, ubi ratio loquendi ita fert: idque aliquando fieri, exemplo doceat ipſe Lucianus: apud quem in *Necyomantia* c. 16. med.

elegerit aliquis, ea his, quae rationes non poſſunt ſubducere, propter ſuum ſtuporem habere non licet. Nam ſi Prometheus, aut Deorum quis alius, mentem unicuique humanam adjunxiſſet; non ſolitudo ſane & ſilveſtris victus ea paſceret, neque in cibo ſe invicem haberent: ſed aeque ac nos templis aedificatis, & mediis ſuarum quisque aedium Penatibus, communibus legibus in civitate viverent. Quid mirum autem, ſi animalia, ab ipſa natura damnata, quibus nihil eorum, quae ratio ſuppeditat, accipere a Providentia contigit, inter alias res maſculis etiam cupiditatibus privata ſunt? Non amant leones? ſed nec philoſophantur: non amant urſi? Quantum enim oriatur ex amicitia bonum, neſciunt. Sed inter homines prudentia ſcientiae conjuncta, frequentibus *collecta* experimentis, optimum quod eſt eligens, firmiſſimos amores decrevit maſculos.

μὴ δικαίως ἄν τις ἐλοιδ, ταῦτα τοῖς μὴ δυναμένοις λογίζεαδ δι' ἀφροσύνην οὐκ ἔνεστιν ἔχειν. ἐπεί τοι Προμηθεὺς, ἢ θεῶν τις ἄλλος, εἰ νῦν ἑκάστῳ συνέζευξεν ἀνθρώπινον, οὐκ ἂν ἐρημία, καὶ βίος ὀρεινὸς αὐτὸς ἐποίμαινεν, οὐδὲ ἀλλήλους τροφὴν εἶχον. ἐξίσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμάμενοι, καὶ [c] μέσην ἑστίαν τοῦ [d] ἰδίων ἑκάστου οἰκῶν, ὥσπερ [e] τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. τί δὴ θαυμαστὸν, εἰ ζῶα ὑπὸ φύσεως κατάκριτα, μηδὲν, ὧν λογισμοὶ παρέχουσι, τοῦ προνοίας λαβεῖν ἠτυχηκότα, προσαφῃρῆται μοῖρ τοῦ ἄλλων καὶ τὰς ἄρρενας ἐπιθυμίας; οὐκ ἐρῶσι λέοντες, οὐδὲ γὰρ φιλοσοφοῦσιν· οὐκ ἐρῶσιν ἄρκτοι, τὸ γὰρ ἐκ φιλίας καλὸν, οὐκ ἴσασιν. ἀνθρώποις δ' ἡ μετ' ἐπιστήμης φρόνησις, ἐκ τῶν πολλάκις πειρᾶσαι τὸ κάλλιστον ἐλομένη, βεβαιοτάτους ἐρώτων ἐνόμισε τοὺς ἄρρενας.

Μὴ

[c] Μέσην] Sic *Fl. H. P. S.* μέσην *F.* an μετὴν *F.* voluit? [d] Ἰδίων] Ἰδίων *F.* ſola. [e] Τοῖς κοινοῖς] Τῆς κοινῆς male *F.* Τοῖς κενοῖς *P.* Τοῖς κοινοῖς *P. Ald. Fr. S.* &c.

78. Βεβαιοτάτους ἐρώτων] Εἰ πάντα πρὸς τὶ τέλος ἡ φύσις ἀφωρίσατο, οὗτον δὲ τῶν ἡδονῶν ἑκάστην πρὸς τὸ τέλος, εἰπέ μοι, κατάρατε, τί πλέον ἡδονῆς ἡ ἀρρενοφθορία ἐπαγγέλλεται, ἧς ἡ τῶν γυναικῶν μίξις [*] παιδοποιΐαν, ἡ τῶν βρεμμάτων ποικιλία τὴν συμπαθεστέραν σύστασιν, ἡ τῶν ἱματίων τὴν ἀπὸ τῆς θάλψεως τοῦ ζώου σωτήριον, καὶ ἐπὶ πάντων ἀσφάλειαν. † ἀλλ' ἐπὶ κεφαλὴν σοι τὸ δύσφημον ἄλογον ἐσάγειν τῆς τάξεως τῶν φύσει Θεῶν. *V.*

[*] Παιδοπ.] Πρὸς παιδοποιΐαν erat editum. Sed praepoſitionem ducibus V. & M. delevit *M. du S.*

† Ἀλλ'] M. Cod. ἀλλ' ἰδὲν ἔχοις τοιοῦτον εἰπεῖ τῆς μαφᾶς δεῦξαι χρήσιμος ταύτης, ὃ φύσει καὶ σοφὸς μεγάλων ἀποτελεστὴς βλαστημάτων. καὶ μάτην εἶναι τὴν φύσιν. καὶ σκιὰ σοφίστου.

med. legas, Οὐχ ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες. pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. Ex his male *Dionyſius Voſſius* ad Caeſaris III. de B. G. c. 24. corrigit Graecum Caeſaris Interpretem, pro καὶ ἡ φύσει παρεῖχεν δίξη legens καὶ ἧς &c. *J. J.*

55. Οἷς ἐπιχείρει] Vulgarem hanc ellipſin obiter attigimus ad *Aſtrol.* c. 1. μειμφόμενοι ἑαυτοῖς σοφοί. *J. F. R.*

56. Ἔκλεπτεν] Non vererer vertere *abſcondidit*, etſi proprie ſit, *ſubtraxit* ſcil. audientibus. Nam κλέπτειν eleganter dici de iis qui clam aliquid agunt, ſi non ſatis notum, adeatur Cl. *Perizon.* ad Aelian. III. 47. κλέπτων τὴν τῶν Ἀθηναίων τύχην. *J. F. R.*

57. Λαμυγγίζων] Vide ſupra c. 22. *M. du S.*

Λαμυγγίζων] *Aeſchini* objicit Demoſthenes pro corona cap. 90. ἐπάρας τὴν φωνὴν ὁ γιγνώσκων, καὶ λαμυγγίζων. Refert etiam *Plin.* epiſt. 4, 7, 6. *J. M. G.*

62. Δι' ἀφροσύνην] Sic Populia M. F. apud *Macrob.* 2, 5. extr. ad ſimilem objectionem a mutis animantibus ſumtam reſpondet, *Beſtiae enim ſunt.* *J. M. G.*

67. Καὶ μέσην ἑστίαν τοῦ — οἰκῶν] Addi poteſt hic locus, de Veſta in media domus parte culta, his, quae habet *Spanhem.* tum in diatr. de Veſta & Pryt. Gr. tum ad *Callim.* H. in Del. 325. p. 523. itemque alius e Scholiis ad *Heſiodi* Theogon. 454. ubi cauſſam reddit cur ἑστία etiam appelletur Terra Mater, Ceres, μήτηρ, παρ' ὅσον τὸ πάντος τὸ μέσον λαχοῦσα τόπον ἡ γῆ, τάσεως ὁ μοῦς αἰτία ἐστὶ τοῖς ἄλλοις. Caeterum ἑστίαν ſ. *Veſtam* hic reſpondere *Penatibus*, *Laribusque* Romanorum hominum; οἴκους autem eadem ratione pro pluribus membris unius domus poni, ut *aedes* Romanis; vix opus eſt hic admoneri: ut nec illud, ſeparatis revera pluribus aediculis aedes honeſtiorum conſtitiſſe, qua de re, qui *Plinianas* villas, & aedificandi legem a Columella 1, 6. propoſitam attentius conſideraverit, vix eſt ut dubitet. Illud propius ad rem noſtram pertinet. Verti hunc locum ita, ut μέσην ἑστίαν referam ad δειμάμενοι, ac legam οἴκων ἰδίων, quod unice verum puto. Sed ſi quis, ut adhuc editum

Μὴ τοίνυν, ὦ Χαρίκλεις, ἀχολάστου βίου συμφορήσας ἑταιρικὰ διηγήματα, γυμνῷ τῷ λόγῳ τὸ σεμνότητος ἡμῶν καλαπόμπευε, μηδὲ τὸν ἐράνιον ἔρωτα τῷ νηπίῳ συναρίθμει· λογίζου δὲ ὀψὲ μὲν ἡλικίας τὰ τοιαῦτα μεταμανθάνων· ὅμως δ' ἂν λογίζου νῦν γε, ἐπειδήπερ ὁ πρότερον, ὅτι διπλοῦς θεὸς ὁ ἔρως, ὁ μὲν κατὰ μίαν ὁδὸν φοιτῶν, ὁδὲ ἑνὶ πνεύματι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἐρεθίζων. ἀλλ' ὁ μέν, ὡς ἂν οἶμαι, κομιδῇ νήπια φρονῶν, εὐδενὸς αὐτῷ τοῦ λήθοντος ἡνιοχεῖν δυναμένου λογισμοῦ, πολὺς ἐν ταῖς τῶν ἀφρόνων ψυχαῖς ἀθροίζεται. μάλιστα δὲ αὐτῷ γυναικεῖοι πόθοι μέλουσιν· οὗτός ἐστιν ὁ τῆς ἐφημέρου ταύτης ὕβρεως ἑταῖρος, ἀκρίτῳ φορᾷ πρὸς τὸ βουλόμενον ἄγων· ἕτερος δὲ ἔρως ἀγωνίων πατὴρ χρόνων, σεμνὸν ὀφθῆναι, καὶ πάντοθεν ἱεροπρεπὲς θέαμα, σωφροσύνης ταμίας παθῶν, ἥπια ταῖς ἑκάστου λήμναις ἐμπνέει, καὶ λαχόντες ἵλεω τοῦδε τοῦ δαίμονος, ἡδονὴν ἀρετῇ μεμιγμένην ἀσπαζόμεθα. διὰ γοῦν οὕτως αὐτὸ τραγικὸν πνεῦμα φησὶν ὁ ἔρως· ἑνὸς δ' ὀνόματος οὐχ ὅμοια τὰ πάθη κεκοινώνηκε· καὶ γοῦν αἰδὼς,

37. Noli igitur, Charicles, meretriciis vitae libidinosae collatis narrationibus, nudo sermone pudori nostro & gravitati insultare, nec caelestem Amorem cum illo infante adnumerare: & cogita, sero tu quidem aetatis ista demum aliter discens, verum tamen cogita nunc certe, quando non prius, duplicem Deum esse Amorem, non eadem *utrumque* via venientem, nec spiritu eodem animos nostros incitantem. Sed alter, pueriliter omnino, ut arbitror, animatus, cujus nulla gubernare mentem prudentia possit, multus in imprudentium animis colligitur: maxime autem illi muliebria desideria cordi sunt. Hic est illius diem modo durantis contumeliae sodalis, indiscreto impetu agens in id quod appetitur. At alter Amor Ogygiorum pater temporum, honestum visu & sacrum undique spectaculum, sanarum promus affectionum, mite quiddam uniuscujusque mentibus inspirat. Hunc deum propitium nacti mixtam virtute voluptatem amplectimur. *Duplices* enim revera *spiritus* Amor *spirat*, ut est apud Tragicum, idemque nomen habent affectiones minime similes. Nam Pudor quo-

tum est, οἰκῶν praeferat, ille etiam, ut adhuc factum video, interpretabitur, *medios privatae domus penates incolens*. Nempe τὰ ἴδια deinde *domum* significabunt, vel totum forte praedium, in cujus media parte domus exstructa sit. Notum est illud ex Euangelio ἦλθεν εἰς τὰ ἴδια. κ. τ. λ. *J.M.G.*

84. Ὀψὲ μὲν ἡλικίας] Conf. *Cic.* Tusc. Disp. IV. c. 33. ibique *Davis.* quem adeundum Cl. *Hemsterh.* in marg. notaverat. *J.F.R.*

86. Διπλοῦς θεὸς] Conf. infra Δημ. c. 13. *M. du S.*

2. Τραγικὸν] Unde habeat nescio. *M. du S.*

Ibid. Κατὰ τὸ τραγικὸν] Ex *Sophocl. Antig.* adscriptum in marg. *Aldi*. quem evolvere typothetarum festinatio prohibet. *J.F.R.*

7. Αἰδὼς] *Hesiod.* Ἔργ. 317. vers. sequens autem ex eod. vers. 11. Ope textus Hesiodei & W. Codicis menda duo ex hisce verbis sustulimus, in δύω & ἐπαινήσεις, posterius enim recte in W. ὅ μὲν ἐδὲ, autem reliquimus, & ἐστὶν ἓν, pro quibus apud *Hesiodum* οὐκ ἄρα μοῦνον ἦεν. *M. du S.*

8. Οὐ μὲν &c.] Hi ex *Hesiodo* versus,

Οὐ μὲν ἐδὲ ἰρίδων γένος ἐστὶν ἓν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
Εἰσὶ δύο. τὴ μὲν κεν ἐπαινήσειε νοήσας,

Η δ' ἐτερωμοιτή. Αἰδὼ δ' ἀνδρὶ κακῷ θυμὸν ἔχουσιν.

parum accurate scripti sunt. In primo ἐδὲ, non ἐδὲ legendum; in secundo vel ἐπαινήσειε, ut pleraeque editiones Hesiodi; vel ἐπαινήσεις, quod ex duobus MSS. adfert, magisque probat in Lectionibus Hesiodeis Cl. *Graevius*, legendum. Sed & δύω, non δύο, vulgo in Hesiodo legitur. Utrumque probum. Versum quoque primum aliter concipit *Hesiodus*; apud quem in Ἔργοις vs. XI. legitur,

Οὐκ ἄρα μοῦνον ἦεν ἰρίδων γένος, &c.

J.F.

17. Τὸ μηδὲν οἶδε] Sic supra fere c. 3. τὸ καλὸν ἀνθρώπων. *J.F.R.*

18. Ἵνα πῶς μαίνωμαι] Jam vidit prior interpres, legendum εἶτα, de cujus vi in absurda consequentia indicanda omnia plena sunt. *J.M.G.*

19. Κατὰ τὸν σοφώτατον Εὐριπίδην] Locus est Hippolyto 618. seq. ubi Jovem reprehendit, qui mulieres creaverit. Εἰ γὰρ, inquit, βρότειον ἔθελες σπεῖραι γένος, Οὐκ ἐκ γυναικῶν χρῆν σε θεσπεσίους τόκους Ἀλλ' ἀντιθέντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτοὺς Ἢ χαλκὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος, Παίδων πρίασθαι σπέρμα, τῇ τιμήματος Τὰς ἀξίας

quoque utilitatis simul & noxae ambiguus Deus est, Pudor, inquam,

Et multum prodesse & laedere idoneus idem.
Nec contendendi genus unum est, sed duo terras
Sollicitant, unum, qui novit, laudibus ornet;
Alteri inest labes: in partes pectora scindunt.

Neque igitur mirum est, si affectio communem virtuti appellationem forte accepit, ut amor vocaretur & voluptas libidinosa, & sapiens benevolentia.

38. Nuptias igitur, ait, nihili putas? & muliebre genus exulare e vita jubes? Deinde quomodo duremus homines? Optabile quidem erat, de Euripidis doctissimi viri sententia, ut absque congressu cum mulieribus, in templa & aedes sacras venientes argento & auro liberos successionis caussa emeremus. Necessitas enim grave cervicibus nostris jugum imponens imperiis parere nos cogit. Quod igitur pulchrum est ratione eligamus, cedat autem necessitati utilitas. Liberorum tenus numerus sunto mulieres. In reliquis vero,

ὠφελείας ὁμοῦ καὶ βλάβης ἀμφίβολός ἐστι δαίμων.

Αἰδὼς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησιν.
Οὐ μὴν [a] οὐδ' ἐρίδων γένος ἐστὶν ἓν, ἀλλ' ὅτι γαῖαν
Εἰσὶ [b] δύω, τὴν μὲν κεν [c] ἐπαινήσειε νοήσας,
Ἡ δ' ὀπιπευστή. Ἀμφὶ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.
οὐδὲν ἂν εἴη τοιοῦτον, εἰ πάθος ἀρετῆ κοινὴν προσηγορίαν ἔσχεν ἔτυχεν, ὥστε ἔρωτα καλεῖσθαι, καὶ τὴν ἀκόλαστον ἡδονὴν, καὶ τὴν σωφρονοῦσαν εὔνοιαν.

Γάμους ἦν, [d] φησι, τὸ μηδὲν οἴει; καὶ τὸ θῆλυ τοῦ βίου φυγαδεύεις, [e] ἵνα πῶς μείνωμεν ἄνθρωποι; ζηλωτὸν μὲν ἦν καὶ τοῦ σοφώτατον Εὐριπίδην, εἰ δίχα τῶν πρὸς γυναῖκας συνόδων, φοιτῶντες ὅτι ἱερὰ, καὶ ναοὺς, ἀργύρου, καὶ χρυσοῦ τέκνα [f] ὑπὲρ τῶν παιδοποιΐας ἐωνούμεθα. ἀνάγκη [g] γὰρ, βαρὺν κατ' [h] αὐχένα ζυγὸν [i] ἡμῖν ἐπιθεῖσα, τοῖς κρείττοσι [k] πειθαρχεῖν βιάζεται. τὸ μὲν οὖν καλὸν αἱρώμεθα τοῖς λογισμοῖς, [l] εἰκέτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρειῶδες. ἄχρι τέκνων, γυναῖκες ἀριθμὸς [m] ἔστωσαν· [n] ἐν δὲ τοῖς ἄλ-

a Οὐδ'] Οὐδὲ Edd. priores. b Δύω] Restitut. ex *Hesiod.* Δύο Edd. Lucian. & M. c Ἐπαινήσειε] Ex codd. nam ἐπαινήσειεν Edd. Luciani priores. d Φησι] Deest hoc verb. in W. e Ἵνα πῶς] Nihil mutant *J. Fl. Fr. P.* & M. f Ὑπὲρ] Ita dedi ex marg. *A1. J. V2.* & L. Παρὰ cett. & M. male. g Γὰρ] Sic M. & Edd. omnes praeter *J.* & *V2.* quae δὲ, cum marg. *A1.* h Αὐχένα] Αὐχένων L. i Ἡμῖν] Ἡ μὲν male *J.* & *V2.* k Πειθαρχεῖν] Πειθαρχεῖ W. l Εἰκέτω] Sic recte *Fl. B2. Fr. P. H. S.* Οἰκέτω male *J.* m Ἔστωσαν] Ἔστωσαν Veneta utraque. Ceterae spiritum tenuem servant. n Ἐν δὲ] Ἐπὶ δὲ *Fl.* sola. Ἐν δὲ etiam P.

ἀλλὰς ἄπαγε κ. τ. λ. *J. M. G.*

20. Εὐριπίδην] Vid. Med. 573. Sed alium, eumque magis expressum locum respicit, qui mihi non succurrit. Reperi tandem. Extat in Hippol. v. 619. & seqq. Sed poëtam ipsum adi. *M. du S.*

22. Ὑπὲρ] Sic L. & *Ven.* utraque. Reliquae ὑπὸ, & ipse M. *M. du S.*

Ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς] Sic legendum sine dubitatione ex *Aldina.* Quid enim est ὑπὸ τῆς διαδοχῆς, quod reddunt, *a successione?* ὑπὲρ ad finem referri, propter quem aliquid fit, tralaticium est. *J. M. G.*

23. Γὰρ] Sensus videtur postulare δὲ, maxime, si ad praemissum τὸ respicias; sed vicissim δὲ habuimus, ubi ex consuetudine γὰρ potius locum haberet, supra a. *Var. Hist.* c. 2. εἰρήκαμεν δὲ. Item *Alex.* c. 44. & 46. Ubi & *Homer.* ad partes vocavi. Verum δὲ facilius hic procedere videtur, non tamen adeo necessarium arbitror, ut mutatione opus sit; nam si sequens ἐν spectes, nihil adeo pugnabit illud γὰρ. At quum propter scripturae compendia in ejusmodi particulis perpetua, facilis est scribarum aberratio, nihil definio, sed ad δὲ magis inclino, quia Edd. una alterave id habet. Iterum tamen dico, nihil muto, quoniam & alibi ita ponitur, ut δὲ sine sensus discrimine reponere possis. E. g. in *Hermot.* c. 29. f. ἢ πᾶσα πίστωσις χρὴ — ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μοναχῇ γὰρ ἀσφαλίσεται τὸ τοιοῦτον. *J. F. R.*

28. Ἀριθμὸς] Sic *Horatius* —— *Nos numerus sumus. Eurip.* T. p. 476. *M. du S.*

32. Ἄλ-

ἄλλοις, ἄπαγε, μή μοι γένοιτο. τίς γὰρ ἂν εὖ φρονῶν ἀνάσχοιτο δύναιτο, ἐξ ἑωθινοῦ γυναικὸς [a] ὡραϊζομένης ἐπικτήτοις σοφίσμασιν; ἧς ὁ μὲν ἀληθῶς χαρακτὴρ ἄμορφος· ἀλλότριοι δὲ κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βυκολοῦσιν.

Εἰ γὰρ ἀπὸ τῆς νυκτέρου κοίτης πρὸς ὄρθρον ἂν ἴδοι τις ἀνιστάμενας γυναῖκας, [b] αἰσχίω νομίσῃ θηρίων [c] πρωΐας ὥρας ὀνομασθῆναι [d] δυσκληδονίστων. ὅθεν ἀκριβῶς οἶκοι καθείργυσιν αὐτὰς, οὐδενὶ τῶν ἀρρένων βλεπομένας· γραῖες δὲ καὶ θεραπαινίδων ὁμόμορφος ὄχλος, ἐν κύκλῳ παρεστῶσι, ποικίλοις φαρμάκοις [e] καλαφαρμακεύουσαι τὰ δυστυχῆ πρόσωπα· ὑδατος γὰρ ἀκράτῳ νάματι τὸ ὑγρὸν ἀπονιψάμεναι κάρον, εὐθὺς ἅπτονται σπουδῆς ἐχομένου τινὸς πράγματος, ἀλλ' αἱ πολλαὶ τῶν φαρμασμάτων συνθέσεις, τὸ [f] ἀηδὲς τοῦ προσώπου χρῶτα φαιδρύνουσιν. ὡς δὲ ὅτι δημοτελοῦς πομπῆς, ἄλλο τις ἄλλῃ τῶν ὑπηρετούντων ἐγχειρίζεται, λεκανίδας ἀργυρᾶς, καὶ προχόους, ἔσοπτρά τε, καὶ, καθάπερ ἐν φαρμακοπώλου, πυξίδων ὄχλον, ἀγγεῖα

apage ne mihi sit mulier. Quis enim bene sanus perferre possit mulierem, a mane inde adscitis artificiis formam interpolantem? cujus vere turpis est facies, alieni vero ornatus, quod natura indecens est, *lenociniis quibusdam* demulcent.

39. Si enim a nocturno cubili mane surgentes aliquis videat mulieres, turpiores censebit illis animalibus quae matutina hora nominare male auspicatum est. Unde diligenter domi se concludunt, virorum nulli videndas. Aniculae autem & similis ancillarum grex circulo adstant, variis medicamentis infelices vultus inficientes. Non enim puro aquae liquore altum somnum abluentes, statim ad honestum aliquod opus accedunt; sed multae fucorum compositiones insuavem faciei colorem laetiorem reddunt: ac tanquam in publica pompa, aliud alii ministrarum commendatum est, pelves argenteae, & gutturnia, speculaque, & turba pyxidum, vasa multa infe-

a Ὡραϊζομένης] Sic Edd. & P. Ὡραϊσμένης Ex. *Fl.* b Αἰχίω] Sic Ex. *Fl. H. P. B2. Fr. S.* Αἰχίους *J. V.* & L. Item marg. *A1W.* c Πρωΐας] Sic L. & marg. *A1W.* Πρὸ μιᾶς Edd. priores. d Δυσκληδονίστων] Hoc dedi ex *J. V2.* ex marg. *A1W.* & W. Sed mediam corripui. Δυσκλυδων... Edd. cett. omnes. e Καλαφ——εύουσαι] Καλαφ——εῦσαι W. f Ἀηδὲς] Ἀειδὲς *Fl.*

32. Ἀληθῶς χαρακτὴρ] An ἀληθής; *F.G.*

Ἀληθῶς χαρακτὴρ] Posses quidem cum *Gujeto* ἀληθὴς legere. Sed mutatione nihil opus est; nam si recte dicitur ὁ πάνυ τρυφὴ, τὸ ὦγαν φιλονικίας, & multa similia, quae hoc Dialogo jam vidimus; cur ὁ ἀληθῶς χαρακτὴρ quoque non dicatur, aeque ac Latine, *qui vere, vel revera est character*, causſae nihil video. Cumque ὡς ἀληθῶς μύτηρ & similia vel Lexica habeant, & supra etiam T. I. p. 96. in *Jud. Voc.* §. 11. ὦ γλύκυσης ἀληθῶς νόστιμος ταῦς, nihil hic in Luciano mutaverim, etsi ἀληθὴς mollius procederet, & melius responderet τῷ ἀλλότριοι, quod illico opponitur. *J.F.R.*

Ibid. Χαρακτὴρ] Χαρακτῆρα esse *notam, imaginem impressam* vel *insculptam* hoc Luciani loco, alioque mox c. 44. occurrente, item ex *Philone*, *Aristotele*, aliisque monet Rev. *Jac. Elsn.* ad Hebr. I. 2. *J.F.R.*

36. Αἰχίω] Ad Θηρία refertur. *F.G.*

37. Θηρίων —— δυσκληδονίστων] Simias intelligi, illud maxime suadet, quod Lucianus ἀποφρ. c. 17. hoc animal inter ea refert, quibus mane conspectis homines metuant, tanquam ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ ἐ δυσφήμῳ κληδονίσμασι. Audacior aliquis forte ex hoc ipso loco ὀνομασθῆναι mutari velit in ὁρᾶσθαι. Sed neque nominare infausti ominis res licet, ut lupum &c. Caeterum ad hanc matutinam deformitatem objectam mulieribus pertinet popularium meorum proverbium, *ferenos dies vesperi, mane autem formosos esse laudandos.* *J.M.G.*

Ibid. Πρωΐας ὥρας —— δυσκληδ.] Ex L. est illud πρωΐας. In impressis πρὸ μιᾶς legitur. δυσκληδονίστων autem ex W. & *Ven.* utraque. *M. du S.*

Πρωΐας ὥρας] Non dubitavi vulgatam rejicere, quum duo Codd. meliorem & planiorem lectionem exhiberent, dum *Solan.* vel uno Cod. teste id factum voluit; versionem itaque similiter a me mutatam haud fini-

felicitate repleta ; in quibus aut dentium deterſoriae facultates , aut nigrorem inducens ſuperciliis ars repoſita eſt.

40. Majorem autem partem *temporis & operarum* conſumit cura capillorum. Aliae enim medicamentis rutilare valentibus ad ſolem meridianum cincinnos, inſtar lanarum infectionis , flavo tingunt flore, propriam naturam (*nativum colorem*) damnantes. Quibus autem ſufficere nigra coma ſolet , illae maritorum divitias in hanc impendunt, totam fere de capillis Arabiam ſpirantes. Et inſtrumenta ferrea , obtuſo ignis ardore calefacta, vi quadam criſpos cincinnos implicant , & minuta induſtria ad ſupercilia usque deductae comae , breve fronti interſtitium relinquunt : ſuperbe autem ad ſcapulas usque poſterioris comae annuli fluctuant.

41. Et poſt haec florei coloris ſandalia intra ipſam carnem pedes adſtringentia , & tenuiſſimo textu dicis cauſſa veſtitus , ut nudae eſſe videantur. Omnia autem intra hanc veſtem facilius agnoſcuntur quam ſa-

μετὰ πολλῆς κακοδαιμονίας, ἐν οἷς ὀδόντων σμηκτικαὶ δυνάμεις, ἢ βλέφαρα μελαίνουσα τέχνη θησαυρίζει.

Τὸ δὲ πλεῖστον ἀναλίσκει μέρος ἡ πλοκὴ τῆς τριχῶν· αἱ μὲν γὰρ φαρμάκοις [g] ἐρυθαίνειν δυναμένοις πρὸς ἥλιον μεσημβρίαν τὰς πλοκάμους, ἴσα ταῖς τῶν ἐρίων χροιαῖς, ξανθῷ μεταβάπτουσιν ἄνθει, τὴν ἰδίαν καταχρίουσαι φύσιν· ὁπόσαις δὲ ἀρκεῖν ἡ μέλαινα χαίτη νομίζει, τὰ γεγαμηκότων πλοῦτον εἰς ταύτην [h] ἀναλίσκουσιν, ὅλην Ἀραβίαν ὀχεδὸν ἐκ τῶν τριχῶν ἀποπνέουσαι· σιδηρᾶ τε ὄργανα, πυρὸς ἀμβλεία φλογὶ χλιανθέντα, βίᾳ τὴν ἑλίκων ὑλότητα ξαμπλέκει· καὶ θερίζουσι μὲν αἱ μέχρι τῶν ὀφρύων [i] ἐφειλκυσμέναι κόμαι, βραχὺ τῷ μετώπῳ μεταξὺ χωρὶν ἀφιᾶσι· σοβαρῶς δὲ ἄχρι τῶν μεταφρένων οἱ ὄπισθεν ὑπεραλεύουσι πλόκαμοι.

Καὶ μὴν τοῦτο, ἀνθοβαφῆ πέδιλα τὸ σαρκὸς ἐνδοτέρω τοὺς πόδας ὑποφίγγοντα, καὶ λεπτοφὴς ἐς πρόφασιν ἐσθὴς, ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν [k] γεγυμνῶσθαι. πάντα δὲ τὰ ἐντὸς αὐτῆς γνωριμώτερα τοῦ προσώπου, χωρὶς τῆς

g Ἐρυθαίνειν] Ἐρυθραίνειν Fr. Vulgatam firmat M. Fl. H. J. &c. *h* Ἀναλίσκ.] Ἀναλώσκ. male Fl. *i* Ἐφειλκυσμώσαι] Ἐφελκυσμ. W. *k* Γεγυμνῶσθαι] Μὴ γεγυμν. marg. A1.

ſiniſtre interpretabitur Cl. *Geſner.*, qui ex vulgata πρὸ μιᾶς ὥρας dederat : *ante horam primam* ; nec poterat aliter. Verum etſi μία pro πρώτη alibi inveniatur, apud Lucian. nondum obſervavi. *J. F. R.*

44. Τὸν ὀψαλὸν] Haec ut multa alia in hoc opuſculo nec ſana exiſtimo, nec digna quibus operoſam faciam medicinam. Sed pro κάρον, κάρα legendum exiſtimo. *M. du S.*

57. Ἐρυθαίνειν] Sic ſcribitur & mox c. 41. verſus fin. ubi & ipſa *Fr.* cum reliquis ἐρυθαίνουσιν habet, non ἐρυθραίν. . . *J. F. R.*

68. Βραχὺ τῷ μετώπῳ] Frontem enim anguſtam veteres ſuſpiciebant. *M. du S.*

71. Ἀνθοβαφῆ] Quidni *purpurea* intelligamus ? ἄνθος enim Graecis non minus quam Latinis *flos* audit purpurae, ſive purpurae ſuccus optimus i. e. maxime ſaturatus, ut *flos lactis* vocatur quod pinguiſſimum eſt in eo. Sicque mox ipſe verſ. fin. hujus cap. πορφυρᾶν ἄνθος ὑποφοινίσσῃ. Interdum tamen & ab effectu fit denominatio , i. e. id quod purpura jam tinctum, vocatur floridum , propter laetum & florum ſimilem colorem. *J. F. R.*

73. Ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν γεγυμνῶσθαι] Fluctuabam, an cum priore interprete putarem , negationem excidiſſe, vertendumque adeo hunc locum, *ne nudae eſſe videantur*. Atque hanc rationem ſubjiciebat illud εἰς πρόφασιν obtentui & excuſationi habent nebulam illam lineam & textilem ventum mulieres , ne nudae dici poſſint, quae veſtimentum qualecumque habeant. Sed re accuratius perpenſa, nihil mutandum cenſui. Tribuit ipſis conſilium , velle videri nudas , & tamen etiam obtentum, praetextum, excuſationem , diverſo nimirum reſpectu : volunt videri nudae ſui ſimilibus laſcivis , moechis ; obtentum quaerunt apud virum , apud ſeveriores &c. *J. M. G.*

74. Γεγυμνῶσθαι] Si Cl. *Geſn.* vidiſſet μὴ in Cod. quodam eſſe , recepiſſet credo , quia ſuſpicionem ſuam, illud excidiſſe , confirmatam inveniſſet. Ego certe magis inclino ad id recipiendum, quia εἰς πρόφασιν δοκεῖν γεγυμνῶσθαι , non ſatis commode procedit ſine negatione. Nihil tamen mutavi, ne contradicere meliori, ſine ſumma neceſſitate, videar. *J. F. R.*

τ̃ ἀμόρφως πρωτεπωκότων [a] μαζῶν, ὃς ἀεὶ περιφέρουσι δεσμώτας. [b] τί δεῖ τὰ τούτων πλουσιώτερα κακὰ διεξιέναι; λίθους Ἐρυθραίους κατ' τ̃ λοβῶν, πολυτάλαντον [c] ἠρτημένας βρίθος, ἢ τοὺς [d] περὶ καρποῖς [80] ὁ χ̀ βραχίοσι δράκοντας, ὡς ὤφελον ὄντως ἀντὶ χρυσίου δράκοντες εἶναι· χ̀ στέφανη μ̀ ἐν κύκλῳ τ̃ κεφαλὴν περιθεῖ, λίθοις Ἰνδικαῖς ἀφάτοις· πολυτελεῖς δὲ τ̃ αὐχένων ὅρμοι καθεῖνται. χ̀ ἄχρι τ̃ ποδῶν ἐκατόν [85] καταβέβηκεν ὁ ἄθλιος χρυσὸς, ἅπαν, εἴ τι τῦ σφυρῦ γυμνῦ, περισφίγγων. ἄξιον δ' ἦν σιδήρου τὰ [f] περίσφυρα σκέλη περιδῆ-

cies, exceptis, quae deformiter alioquin procederent, uberibus, quae in vinculis semper circumferunt. Quid opus est ditiora harum mala enarrare? Erythraeos in auriculis lapillos, pondus multorum talentorum, suspensum habentes, an illos circa manus & brachia dracones, qui utinam veri pro auro dracones essent: & corona in orbem caput ambit, Indicis stellata gemmis, sumtuosaque cervice monilia demittuntur; & ad ultimos pedes miserum descendit aurum, quidquid circa talum nudatur constringens. Dignum autem erat ferro potius crura in talorum regione com-

pe-

a Μαζῶν] Sic Edd. omnes. Μαστῶν vult *Solan.* b Τί δεῖ] Incipit rursus O. c Ἠρτημένας] Edd. pertinaci consensu. Ἠρτημένους vero M. & O. d Περὶ καρποῖς] Sic M. O. *B2. H. P. Fr. S.* Περικαρπτῖς *Fl. J.* e Καὶ] Abest a *Fl.* f Περίσφυρα] Sic *J. P. H. B2. Fl.* Περισφυρὰ M. erasо gravi accentu super περὶ. Περὶ τὰ σφυρᾶ O.

76. Μαζῶν, ὃς ἀεὶ περιφέρουσι δεσμώτας] Huc pertinet locus *Anacreontis* Od. 20. χ̀ ταινία δὲ μαστῶν. *L. Bos.*

Μαζῶν] Conf. Ἐτ. Δ. XII. Vox μαζῶν autem poëtica est, ut permultae aliae in hoc opusculo, quo grandius, ut putat, loquatur. *M. du S.*

Μαζῶν] Non quidem repugno *Solano* μαστῶν legere jubenti in margine *Juntinae*, ut infr. *Dial. Meretr.* XII. ante med. Verum quia nulla Edit. neque Cod. praeit, nihil muto. Et ipse *Solan.* a se dissentit in nota; quod cum nunc demum videam, infra l. c. disquiram, ac de differentia quam inter μαζὸς & μαστὸς tradit *Th. Mag.* agam. *J. F. R.*

79. Ἠρτημένας] Sic omnes Edd. At O. & M. ἠρτημένους, quod observari utique meretur. *M. du S.*

Ἠρτημένας] Γυναῖκας intellige. *F. G.* At jam, dicas, cum ἠρτημένους habeamus ex duobus Codd. nihil opus erit ad γυναῖκας referre. Sed recte construxit *Gujet.* vulgatam, per hypallagen non insolitam; sic enim fere & ἐκθλίβων constituitur, ut *Alciphr.* III. 1. p. 276. τὸ χείλη δὲ τὰ ῥόδα τ̃ Ἀφροδίτης — ἐκθλίβοντα, quod suo loco etiam apud Nostrum videbimus. Sic ἐξαρτῶντα τὴν πύραν in *Vitar. auct.* c. 7. pr. habuimus. Certe *Long. Past.* II. p. 42. Πύραν ἐξαρτῶντα, & *Alciph.* p. 360. aliique dixere: nec non ἐπικαίρουσι eadem ratione construi solet supra ap. Nostrum. *Alex.* c. 3. T. 2. p. 210. ἐπικαίροντα κόμην πρόσθιον. Sic ἀπίζωσαι τὸν πέδην *Alciph.* 360. f. Ideoque vulgata hisce aliisque bene multis defendenda maneat intacta. *J. F. R.*

80. Περὶ καρποῖς Β βρ. ὄφεις.] Ὄφεις vulgo vocabantur armillae illae. Vide *Menandri* fragm. p. 146. & *Poll.* V. ἐπικάρπιοι etiam ὄφεις apud *Philostr.* p. 931. *M. du S.*

96. Ἔξοδοι] De mulierum, cum foras in publicum prodirent, pompa, vide *Casaub.* ad Theophr. Char. 339. *M. du S.*

Ibid. Καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιστρέφων τοὺς γεγαμηκότας, ὃν ἰνίαν οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες ἐδὴ αὐτὰ ἴασι τὰ ἐνόπλια, Καλλάδας, εἰ τύχοι, χ̀ Γνητυλλίδας Θ τὴν Φρυγίαν διάφορα] Locus iste est mutilus, si quid in his video, & post γεγαμηκότας ponenda est hiatus nota. Nam Καλλάδας & Γνητυλλίδας non sunt nomina eorum spectatorum, qui miseros maritos zelotypia conficiant, sed numinum cognomina, quorum lucos & templa frequentabant Graecae mulieres. Deest igitur aliquid, ut si haec desint, aut tale quid: γεγαμηκότας, χ̀ εἰς τὰ τεμένη φοιτώσας τ̃ θεᾶν, ὧν ἐνίων. &c. Sic sensus constaret, qui nullus est, ut nunc legitur. *J. P. a G.*

Πᾶς θεὸς] In omnibus nostris libris πᾶς θεατὴς legitur, quod cum sequentibus pugnare, optime observavit *Palmerius*, ubi pro *spectatoribus*, *Deas* habemus. Lege ergo mecum, πᾶς θεὸς, videtur enim respicere ad illud Menandri:

— Ἐπιστρέφουσι δ' ἡμᾶς οἱ θεοὶ
Μάλιστα τοὺς γήμαντας· ἀεί γάρ τινα
Ἄγειν ἑορτὴν ἐν' ἀνάγκη.

A *Strabone* laudatum L. VII. p. 297. Ed. *Par. M. du S.*

Καὶ πᾶς θεατὴς &c.] Etsi *Solani* emendatio minus violenta & probabilior quam *Palmerii* & *Bergleri*, quam statim subjiciam; nondum tamen eam recipere sum ausus, cum quia non satis constat, quid Lucian. reliquerit, tum quia versionem Cl. *Gesneri*, quae *spectatores* retinuit, immutare nolim. *Bergler.* autem ad *Alciphr.* III. 11. ubi is scribit: καινοὺς δὲ ἡμῖν ἐπεισάγουσα θεοὺς — πῶς γὰρ ἐγὼ κατ' ἀγρὸν ἰδίαν Καλλάδας ἢ Γνητυλλίδας; ita commentatur: „ Conjungit haec „ nomina & *Aristoph.* in Nub. v. 52. ubi itidem rusticus de similiter morata uxore conqueritur — & „ in *Lysistrata* initio, ubi dicitur, mulieres festinare,

si

pediri. Cumque totum illarum corpus spuriae formositatis pulchritudine deceptrici velut incantatum fuerit, impudentes genas inunctis fucis rubefaciunt, ut candidissimum illarum & pinguem colorem florens purpura rubore quodam adspergat.

42. Quae igitur post tantum apparatum vita est? Statim exitur domo, & spectator unusquisque maritos *Zelotypia* enecat. *Tum Numina salutatum eunt*, quorum nonnullorum miseri viri nec ipsa norunt nomina, Coliadas forte, & Genetyllidas, aut Phrygiam Deam, aut infeliciter amantis ad pa-

δαι. ε κἀπειδὰν αὐτῆς ὅλον τὸ σῶμα τῆς ὑμορφίας ἐξαπατῶντι κάλλει φαγευθῇ, τὰς ἀναισχύντους παρειὰς ἐρυθαίνουσιν ἀλιχρίστοις φύκεσιν, ἵνα ἡ ὑπάρλευκον αὐτῆς ᾖ πίονα χροιὰν, τὸ πορφυροῦν ἄνθος ἡ ἀλιφοινίξη.

Τίς οὖν ὁ μὴ ἡ τοσαύτῃ παρασκευῇ βίος; εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἱ ἔξοδοι, καὶ πᾶς κ θιασὸς ἐπιτρίβων τὺς γεγαμηκότας, ὧν ἄξιον οἱ καλοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κολιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλίδας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα, ἢ τὴν δυσ-

ε Κἀπειδὰν] Κἀπειδὰν ἂν *F.* Κἀ' πειδὰν ἂν tribus verbis *Fl.* Nihil vulgatam mutant O. *B2. Er. P.* &c. ἐξαπατῶντι] Φαινῇ O. Vulgatam retinet M. ἱ Ἔξοδοι] Sic M. *B2. P. H.* &c. Ἔξοδ. *F.* Ἔξοδ. O. κ Θιασὸς] Θεῶν τις marg. *A1.* male.

99. Κολιάδας εἰ τύχοι] Ἐπᾄδετα ταῦτα Ἀφροδίτης, ἧς αὐλὸς * τοὺς Θιασὸς Δησιτρίων τὰς χλιδώσας † γυναικῶν. Φρυγίαν δὲ δαίμονα, τὴν Ῥέαν λέγει. ἔστιν ‡ τούτῳ † Δησιτρίωνα ἰσυὰ μοι τὰς ‡ ἀσφαλείους § γυναῖκα. ἐπεὶ καὶ αἰτεῖ τοιούτην ἐνυμφεύετο. πομπὰν δὲ ἡ Πάρος, ὡς] ἀπὸ Φρυγίας § καμάρας εἰς Λακεδαίμονα εἶδον τὸν Μενελάου. *V.*

* Τὺς Θιασὸς] Τὰς Θιασὺς Exc. *G.*

† Δησιτρίωνα] Lege *Θιασίρια*. *M. du S.*

‡ Ἀσφαλείους] In Exc. G. legitur Ἀσφαλὲς. In V. ἀσφαλὲς. In M. ἀσφαλέα. Ex quibus omnibus satis constat scripturam fuisse ἀσφαλείας, de qua voce consule *Suidam*. *M. du S.*

§ Καμάρας] Donec melius quid suggerent Codd. lege καμάρας. *M. du S.*

» si vocentur ad ejusmodi Venereos Deos, Ἢ ἴ Πα-
» νὸς, ἢ ἴ τὴ Καλιάδ, ἢ ἴ Γενετυλλίδ. Nec non Lu-
» cianus in *Amor.* (h. l.) quo in loco & alia ita con-
» veniunt cum Alciphronis hisce, ut imitatio facile
» appareat. — Unde in Luciano sic legit: εὐθὺς ἀπὸ
» τῆ οἰκίας ἔξοδοι, ἐπεὶ θιασὸς ἐπιτρίβουσι τὺς γεγαμηκό-
» τας, ὧν ἄξιον &c. vertitque: *statim e domo egressio-*
» *nes, quae maritos enecant, ad Deas, quarum infeli-*
» *ces illi viri, nec ipsa sciunt nomina, Coliadas, Gene-*
» *tyllidas.* In Edd. locus est corruptus, quae: εὐθὺς
» — ἔξοδοι. καὶ πᾶς θιασὸς ἐπιτρίβων τὺς γεγαμη — —
» quasi spectatorum nescio quorum ignorent ejusmo-
» di uxorum viri nomina: quod quidem fieri potest;
» sed commemorari nihil attinebat. Vidit hoc *Pal-*
» *merius*; sed quaedam excidisse putans, de suo addit
» totas septem voces. Sunt autem, Καλιὰς & Γενε-
» τυλλὶς epitheta Veneris, ambo secundum quosdam
» veterum: aliqui ex iisdem Γενετυλλίδα comitem il-
» lius Deae faciunt". Mens igitur Luciani satis ad-paret, & *Solani* correctio jam eo magis placet. *J. F. R.*

97. Γεγαμηκότας, ὧν] Hic aliquid deesse videtur. F. G. Certe aliquid deest, si ὧν ὀνόματα ad spectatores referendum: at si emendatio in Θιασὺς facta fuerit, nihil hic deerit. *J. F. R.*

Ibid. Ὧν ἴσασι οἱ καλοδαίμονες] Nihil certius *Palmeriana* suspicione. Quomodo supplendum videatur, quod deest, interpretatione indicavimus, nempe εἰ τὰ θιάσῳ προσαγορεύουσαι ἀπίασι, vel simili modo. *J. M. G.*

99. Καλιάδας] Hujus Veneris Coliadis templum erat in vico Ἀσωπλύτῳ, vide Εὐν. c. 6. *Strab.* IX. p. 398. D. vide & *Pausan.* p. 2. 1. De Dea Schol. *Aristoph.* ubi sacra Cereri faciebant mulieres Athenienses, Vid. *Polyaen.* Strat. I. p. 27. Conf. infra Ἀσωπ. c. 11. *M. du S.*

Καλιάδας, εἰ τύχοι] Formula, εἰ τύχοι, valet *exempli gratia*, & verti potest commode, *ut puta*. Quemadmodum vulg. Interpr. I. *Corinth.* XV. 38. ita etiam Glossarium. Occurrit praeterea in *Toxari*, c. 4. fin. *L. Bos.*

Ibid. Εἰ τύχοι] Loquendi formula satis obvia, non tamen ubique valet *exempli gratia*. Quin & εἰ, *si usus posceret*, alibi significat, ut ap. *Herodian.* VII. 3. ἡ μᾶλλον δὲ ὁ πρόκλητις ἐδόθη συνοφώστοις, εἰς τὸ — κοινῶ πράγματος προηγουμένῳ, εἰ τύχοι, καὶ ἀγῶνα. Sic etiam in Nostro T. I. p. 654. f. *de Merc. Cond.* c. 3. ἐπὶ λιμενῶν ζεύγους, εἰ τύχοι, ἐξωτικὰ ζῶα, recte Cl. *Gesn.* convertit: *si res ita ferret*. Hic tamen recte redditur *exempli gratia*. *J. F. R.*

1. Γενετυλλίδας] Genetyllis Veneris cognomina sunt apud *Aristophanem*: de quibus vide *Pausan.* in Atticis. *G. C.*

δυσέρωλα κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι τελεται δὲ ἀπόρρητοι, καὶ χωρὶς ἀνδρῶν ὕποπλα μυστήρια. καὶ γὰρ τί δεῖ [a] περιπλέκειν ἀμφορέα ψυχῆς; ἐπειδὰν δὲ τούτων ἀπαλλαγῶσιν οἶκοι, [b] εὐθὺ τὰ μακρὰ λουτρά· καὶ πολυτελὴς μὲ [c] νὴ Δία τράπεζα, πολὺς δὲ ὁ μῦς τῶν ἀνδρῶν ἀκκισμός. ἐπειδὰν γὰρ ὑπέρπλεω γένωνται ταῖς παρ' αὐταῖς γαστριμαργίαις, οὐκ ἔτ' ἐδὲ τῇ φάρυγγι αὐταῖς προσδέχεται δυναμένῳ τί σιτίον,

storem comissationem. *Accedunt* sacra arcana, & suspecta sine viris mysteria. Quid enim opus est involvere animi corruptelam? Cum vero ab his rediere, domi statim longa lavacra, ac sumtuosa voluptariaque mensa, multaque inter viros dissimulatio. Cum enim ultra modum oppletae sunt domesticis liguritionibus, nec jam capere gula cibum potest, summis digitis per appositа quasi scri-

a Περιπλέκειν] Nihil mut. *J. B2. P. H.* &c. Περιβάλλειν O. In M. utrumque legitur, sed antiquior script. περιπλέκειν. b Εὐθὺ] Εὐθὺς O. Vulgatae favet M. & Edd. vett. c Νὴ Δία] Restitui ex G. & M. Καὶ ἰδίᾳ Edd.

2. Δυσέρωλα Κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι] Quis ille κῶμος, quae comissatio esset, non excogitabam, cum ista interpretarer, licet de Lunae in Endymionem, aut Rheae s. magnae matris in Attin, amoribus cogitarem. Deum Comum non intelligo; de deabus enim sermonem esse, apparet: nec invenio ubi, in qua vel homine vel Dea, δύσερως ille Deus Comus fuerit. *J. M. G.* Sed vid. *Scholiast.* No. 99. qui ad Paridem refert. *J. F. R.*

6. Εὐθὺ] Vulgatam servavi, quia numerus librorum hanc exhibentium est major; nam perinde est utro more scribas, modo enim εὐθὺς adverbialiter ponitur, modo εὐθὺ. Εὐθὺς ita positum habuimus modo, pr. hujus cap. Et c. 3. item c. 18. f. Item c. 12. pr. & *Quom. Hist.* c. 40. *Lexiph.* c. 10. & infra *Tox.* c. 32. *Herm.* 33. ter, & c. 38. Sic *Alciphr.* II. ep. 3. f. Γλυκέριον εὐθὺς πεπομένη πρὸς ὑμᾶς — φέρου. Et I. 1. p. 6. sed εὐθὺ rursus infra hoc c. 42. f. ap. Nostrum. Item supra c. 8. & 23. & *Hermot.* c. 74. vers. 44. Quae si quis evolvere velit, nihil aliud differentiae inveniet, quam quod εὐθὺ sequente consonante scribatur, εὐθὺς sequente vocali, vel ejusmodi consona, cum qua s. sine cacophonia conjungitur. *J. F. R.*

Ibid. Μακρὰ λουτρὰ, καὶ πολυτελὴς μὲ ἐ ἰδίᾳ τράπεζα] *Domi statim longa balnea, & sumtuosa ac suavis mensa.* sed cum non laudet illam mensam, qui potest esse ἰδίᾳ; Repone ex Ms. καὶ πολυτελὴς νὴ Δία τράπεζα, *& sumtuosa per Jovem mensa.* *J. G. G.*

7. Νὴ Δία] Ita M. a recentiore manu. A prima enim ἰδίᾳ videtur scriptum fuisse, uti & in reliquis libris, malo tamen illud νὴ Δία, quam καὶ ἰδίᾳ vulgatum. *M. du S.*

13. Ἀπογινόν] Hic aliquid desiderari videtur. *F. G.*

14. Διηγούμεναι] Mendum haud dubie in hac voce latet. Agnoscunt tamen etiam O. & M. *M. du S.*

Διηγούμεναι] Potest defendi διηγοῦμαι. Solent enim mulieres noctes, & somnia praesertim, narrare in conviviis, quae forte ἑτερόχρωτας ὕπνους aliquis dixerit. Sed narrantne mulieres honestae, & σώφρονας βίου, de quibus hic agitur, θηλύτητα σύνιμεν γίμουσαι; itaque solicitor putare, non esse ab auctore διηγούμεναι, sed una syllaba minus διηγοῦμαι. Quo in genere facilius peccari per compendiariam scribendi rationem, apparet. Sic autem interpretarer, *Noctesne super haec enarro, & somnos cum diversi sexus corpore captos, & cubile muliebri mollitie plenum?* &c. *J. M. G.*

14. Τοὺς ἑτερόχρωτας ὕπνους] Quasi aliud corpus habeant vigilantes & ornatae vestibus, aliud nudae & dormientes in lectis. An de colore intelligit? *F. G.*

Τοὺς ἑτερόχρωτας ὕπνους] Interpres: *diversorum corporum somnos.* Aliud enim corpus habent feminae vigilantes & ornatae vestibus: aliud, nudae & dormientes in lectis. Ovidius: *Pars minima est ipsa puella sui.* An de colore feminarum intelligendus Lucianus? *AE. M.*

16. Λουτροῦ] Consule *Casaub.* ad Lamprid. Commod. c. 2. *M. du S.*

Ibid. Ἔσι] Ἔχει legendum videtur. Sic interpres. *F. G.* Nimirum *opus habet*, *Benedict.* & *Obsop.* Sed potiore jure *Gujetus* quaesisset, num *opus habet*, pro opus illi est, satis Latinum esset? Et si ἔχει substituit, saltem χρείαν vel χρεί pro χρεί adderet: at isthoc voluit: verum nihil isthac emendatione opus est. Cum χρεῖος τινος i. e. *indigus alicujus rei*, probum sit, ut aliis testimoniis docet *Budaeus* in Commentt. etsi male exponit χρεῖος in loco *Philonis*, quod merito correxit *Steph.* Thes. T. IV. p. 612. *J. F. R.*

21. Εἶτ' ἐ δικ.] Refertur ex Menandro exsecratio in Promethea, quod feminas finxerit; sed versus, qui Jambi sunt, partim metro hic illic corrupto, partim alia confusione turbati, hoc qualicumque modo disponi possunt,

Εἶτ' ἐ δικαίως προσπικατέλαδμένον
Γράφουσι τὸ Προμηθέα πρὸς ταῖς πίτραις,
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς. ἄλλα δ' ἐδὲ ἓν
Ἀγαθόν. ἅ μισεῖν οἶμ' ἀπαίδας τοὺς θεούς,
Γυναῖκας ἔπλασεν, ὦ πολυτίμητοι θεοί,
Εἰ τοῦτο μιαρόν. γαμεῖ τις ἀνθρώπων; γαμεῖ
Λέγει. λοιπὸν τί ἐπιθυμεῖ; καὶ γαμηλίῳ

Αἰ-

scribendi causſa ductis singula degustant, noctes inter haec enarrantes, & diversi coloris somnos, & cubile muliebri plenum mollitie: e quo quicunque surgit, balneo statim indiget.

ἄκροις δακτύλοις ὑπογράφουσαι, τὰ ὠχρεμιδίων ἕκαστον ἀπογεύον), νύκτας ὅτι τούτοις διηγούμεναι, καὶ τὰς ἑτερόχρωτας ὕπνους, καὶ θηλύτητα εὐνὴν γέμουσαν· ἀφ' ἧς ἀναστὰς ἕκαστος εὐθὺ λουτροῦ χρεία ἐστί.

43. Atque ista vitae bene sibi constantis indicia. Eorum vero, quae acerbiora sunt, si quis singulatim velit verum exquirere, ille profecto Promethea execrabitur, Menandri illam vocem erumpens,

Erga immerentem dictitant Prometheam

Ταυτὶ μὲν οὖν εὐσταθοῦς βίου τεκμήρια. τὰ δὲ πικροτέρων εἴ τις ἐθελήσειε τὸ ἀληθὲς κατὰ μέρος ἐξετάζειν, ὄντως καθαράσει) ᵃ Προμηθέι, τὸν Μενάνδρειον ἐκείνην ἀπορρήξας φωνήν·

Εἶτ' ὦ δικαίως προσπεπαιδαλευμένον

Γρά-

ἀκροις δακτύλοις ὑπογράφουσαι] Sic esse in Edd. & in O. atque M. notat *M. du S.* Διηγούμεθα invenio notatum in marg. *Ar.*

ᵃ Προμηθεῖ] Τῷ Πρ. O. Vulgatam exhibent *J. Bz.* &c. & M.

Λίχνι μοιχὸς ὑπτρυφῶν. εἶτ' ἐπίσουλαι
Καὶ φαρμακίαι, καὶ νόσοι, χαλεπώτατον
Φλόγα, μετ' ἀ ζῇ πάντα τὰ βίου γυνή.

In versu tertio pro vulgato γύνη, ex Basileensi scripsi γύνη. In quinto quoque ἴπλασεν, non, ut vulgo ἔπλασεν, scribendum. Septimum & octavum non habere suos numeros, palam est; at iis restituendis ita, ac a Menandro profecti sunt, ego non sum. *J. J.*

Εἶτ' ὦ δικ.] Locum integrum *Menandri* apponere operae pretium est, qualem emendatum nuper edidit Anonymus eruditissimus.

Εἶτ' ὦ δικαίως προσπεπαιδαλευμένον
Γράφουσι τὸ Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις·
Καὶ γύνη' αὐτῷ λαμπάς, ἄλλο δ' οὐδὲν
Ἀγαθόν; ὁ μισῶ δῆτ' ἀπαίδευτους θεούς,
Γυναῖκ' ἔπλασαν ἀνολοτρίμμενοι θεοί,
Βλαβερὸν μιαρὸν γαμετὴ τις ἀνθρώπων, γαμεῖ;
Λάθρα τὸ λαμπὸν τῆ ἐπιθυμίᾳ, λάχνη
Γαμηλίῳ λίχνι δὲ μοιχὸς ὑπτρυφῶν,
Καὶ φαρμακίαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτη
Φλόξ, μεθ' ἃ ζῇ πάντα τὰ βίου γυνή.

Nonne merito pingunt Prometheam
‡ *Clavibus affixum ad rupes CAUCASII?*
Et Lampas tantum, nihil aliud boni,
Et sacratur? Quod omnes credo DEOS odisse,
Mulierem finxit. Prob dii immortales,
Gentem impuram! Uxoremne quisquam ducit?
Uxorem?
Deinceps enim occultae ingruunt cupiditates, o Lasbe,
Et genitali lecto illudens adulter,
Et veneficia, & morborum gravissimus
Invidia, quacum mulier vivit per omnem aetatem.

Versionem hujus ῥήσεως, & textum ipsum, edimus ut ab Anonymo eruditissimo exhibitus est in *Emend. in Menandri & Philem. fragmenta*, p. 95. & 96. notas etiam accipe:

[Locum hunc ex Luciano petitum non ex *Grotii* recensione, qui in omnibus hic erravit, sed ex nostra edidimus, una cum versione. Clar. *Clericus* nihil hic de suo adduxit, praeterquam quod γράφουσι, *pingunt*, ille erudite transtulit, *scribunt*. Nihilne audiverat de Parrhasii tabula apud *Senecam* in Controversiis? nihil de Euanthis apud *Achillem Tatium*? Versu secundo *Grotius* sic interpolavit,

Τί γύνη' αὐτῷ λαμπάς, ἄλλο δ' οὐδὲ ἓν
Ἀγαθόν.
Quid ab ea repertum? Fax. & nihil boni praeterea.

Non recte haec accepit. Vir magnus: neque enim γύνεται *repertum est* Graecis unquam significat: neque *facem* reperit Prometheus, sed ignem. Sententia est, quam nos in versione expressimus; & nonne merito nihil boni ei obtigit, praeterquam Lampas? Ubi *Lampadem* accipe λαμπάδ᾽ ἀγῶνα, *Lampadis certamen*, quod Athenis quotannis ἐκ Προμηθείοις, in *Promethei festo*, celebrabatur. Vide accuratissimi *Meursii* Graeciam feriatam in ΛΑΜΠΑΣ & ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ, qui omnia eo spectantia ibi collegit, excepto hoc ipso *Menandri* loco. Ex his autem colligas, solam Lampadodromiam Prometheo institutam fuisse, nulla sacrificia. Mox versu quinto, apud Lucianum est, Γυναῖκας ἔπλασεν, unde *Grotius* refinxit γυναῖκας ἔπλασεν: nos opinor melius Γυναῖκ' ἔπλασεν: unicam enim formavit, non plures.

Idem versu quarto, ὁ μισῶ δ' οἷμ' *interposuisse* δ' *ait, ad sensus connexionem.* Atqui illud δὲ jam verum sensum, qui a me erutus est, impedit & corrumpit. Versus autem sequentes sic interpolavit;

Μάλ' ἄλλο λαμπὸν δὴ αἱ 'πιθυμίαι
Γαμηλίῳ τι μοιχὸς ὑπτρυφῶν λίχνι.
Εἶτα δ' ἐπίσουλαι, φαρμακεῖαι, καὶ νόσων
Χαλεπώτατον φλόγα, μεθ' ἃ ζῇ πάντα τὰ
Βίου γυνή.

Μάλ' ἄλλο dicit se dedisse, pro λάθρα, *quod nullo sensu legebatur.* Sed veteres Editiones habent λάθρια; Un-

Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις;
Καὶ [a] γίνετ' αὐτῷ λαμπάς· ἄλλο δ' [b] οὐδὲ ἕν
Ἀγαθόν, [c] ὃ μισεῖν οἶμ' ἅπαντας τοὺς θεούς,
Γυναῖκ' ἔπλασεν, ὦ πολυτίμητοι θεοί,
Ἔθνος μιαρὸν γαμεῖ τίς ἀνθρώπων; γαμεῖ
[d] Λάθριος; τὸ λοιπὸν [e] ἡ 'πιθυμίαι...
Γαμηλίῳ [f] λέχει δὲ μοιχὸς ἐντρυφῶν,
Καὶ [g] φαρμακείαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτων
φθόρος, μεθ' ἧς ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.
Τίς ταῦτα τἀγαθὰ διώκει; τίνι βίος ὁ δυστυχὴς οὗτος θυμήρης;

Pendere fixum Caucasi *de rupibus?*
Repertus ignis huic? Aliud nihil boni.
Sed, quod Deos odisse cunctos autumo,
Formavit idem feminam, ô Dei boni!
Genus scelestum! Ducit aliquis conjugem:
Ducit? libido nempe clancularia,
Et nuptiali moechus illudit toro:
Venena debinc, insidiae, morbi, invidia
Gravissima, aevo femina omni quam fovet.

Quis haec bona persequitur? cui haec infelix vita cordi est?

Ἄξιον τοίνυν ἀντιθεῖναι τοῖς θήλεσι κακοῖς [h] ἄρρενα τῶν παίδων ἀγωγήν. [h] ὄρθριος ἀναστὰς ἐκ τοῦ ἀζύγου κοίτης, τὸν [h] ἐπὶ

44. Aequum igitur opponere muliebribus istis malis virilem puerorum vivendi rationem. Mane surgens de caelibe lecto, re-

[a] Γίνετ'] Γένετ' male *S.* Deficit rursus O. fere usque ad fin. hujus Dial. [b] Οὐδὲ ἓν] Bene *J. Fl. P. H.* Οὐδὲν male aliae & *Grot.* [c] Ὃ μισεῖν] Ὅδε μισ. *J.* male. & marg. *A1.* Ceteras varietates & emendationes vid. in nott. *Solani.* Ex quibus depravata & male divisa restituimus. [d] Λάθριος] Sic M. & Edd. plurimae. Λάθριον *J. Fl.* marg. *A1.* Μάλ' ἄλλος *Grot.* [e] Ἡ 'πιθ.] Ἀφ' marg. *A1.* [f] Λέχει] Λέχει τε marg. *A1W.* [g] Φαρμακεῖαι] Φαρμακίαις *J.* [h] Ὄρθριος] Ὄρθρος male *J.* & *El.* Ceterae ὄρθριος cum Cod. P.

Unde nos pro καὶ, Λέχους personam substituentes caetera omnia quam proxime ad vulgatam scripturam reformavimus. Illa tantum εἶτ' ἐνίοτε καὶ, prorsus ejecimus; quia & metro obsisterent, & impedirent, quo minus oratio per senarium clauderetur. Nam inconcinne prorsus *Grotium* postrema illa cum cauda protraxisse, res ipsa clamat. Sed nihil magis doleo, quam in soloecismum incidisse τὸν πάνυ; qui νόσων χαλεπώτατος φθόρος ex conjectura edidit: hoc enim proinde est, ac si Latine diceres: *Gravissima morborum invidia.*]

Hinc διδοῦχος Prometheus apud *Philostr.* 602. *M. du S.*

‡ *Clavibus*] Sic scripserat *Solanus*, pro *clavis*, nesciebam num sua an Anonymi culpa. Quare Editionem istius Anonymi, sive *Philelenth. Lipsiensis* consului, eundemque errorem ibi inveni, & quid magis mirarer, dubitavi, eumne qui sic verterit, an *Solanum*, qui id non monuerit. Si autem tantis Viris sic semel peccare licet, mihi jam decies ita aberrare per festinationem licebit. *J. F. R.*

Εἶτ' ἐν διαιρίαις] In tot diversis conjecturis ac disputationibus virorum doctorum ad h. l. (quem sub n. 195. fragmentorum Menandri dedit post *H. Grotium Joh. Clericus*) nihil nobis videbatur melius, tutius certe nihil, quam redire ad principia, atque ut editi, ut interpretati sunt ii versus ab initio, ita eos repraesentare, de conjecturis eruditorum hominum suum cuique judicium permittere. Passim metro laudati viri melius consulunt, sed ita, ut nulla sit earum emendationum, de qua affirmare audeas, sic e manu vel Menandri, vel nostri adeo auctoris, qui eum forte ex memoria laudavit, exiisse. *J. M. G.*

Εἶτ' ἐν διαιρ.] Aliter quidem dividit hos versiculos Cl. *Jens.* in plerisque Edd. uno ductu exaratos, aliaque in iis partim recte corrigit; verum quia septimus & octavus ita non corrigebatur, aliam iniimus viam, maxime ductum *Solani* sequentes, ut senarii omnes fierent. Sed plurimi jam ad senos pedes redacti erant in Ed. *P.* & ap. *Menandr.* quoque sic fuisse, probabile est, non vero, ut modo sex, modo septem, modo octo essent pedum. *J. F. R.*

23. Καὶ γίνετ'] Lege ἢ γίνετ'. *F. G.* Quod *Gujet.* monet id Edd. *J. P.* aliaeque jam habebant recte: & quia video id saepe ab eo fieri, ejusmodi supervacaneas admonitiones potius omittemus; quia si quid vett. Edd. rectius habent, id sponte sequimur, & in variantt. Lectt. adnotamus. *J. F. R.*

25. Ὃ μισεῖν] An sic? ὃ μισεῖν δ', ἅμα ἀπ. τ. θεούς, Γυν. ἔπλασεν; *F. G.*

Ὃ μισεῖν οἶμ'.] *Fl. Fr. B2. P. S.* In *Venet.* utraque inseritur δὲ post ὃ, prave. *M. du S.*

26. Γυναῖκ'] Emendatio Anonymi, cujus rationem vide in ejus Nota. In omnibus enim libris erat γυναῖκας. *M. du S.*

Γυναῖκ'] In versione *feminam* pro *feminas* dedi, quod Cl. *Gesn.* non aegre feret. Cetera ejus ad vulgatum textum conversa non attigi, quia incertum quomodo is emendandus. *J. F. R.*

Ibid. Ἔπλασεν] Ἔπλασσεν W. uti *Grotius* volebat. Reliqui Libri omnes ἔπλασεν, quod & servandum. *M. du S.*

28. Τὸ

reliquum adhuc in oculis ſomnum ſimplici aqua poſtquam abluit, ſacra chlamyde humeralibus connexa fibulis, paterna domo egreditur dejecto vultu, ac neminem eorum, qui ex adverſo veniunt, contuitus. Pediſſequi autem illum & paedagogi, decens caterva, ſequitur, honeſta illa virtutis inſtrumenta manibus tenentes, non ſecti ferra pectinis inciſuras mulcere comam aptas, neque ſpecula, objectarum formarum nec-pictas imagines; ſed vel multiplices tabellae a tergo ſequuntur, aut antiquorum operum virtutes ſervantia volumina; &, ſi ad muſicam eundum ſit, canora lyra.

τ' ὀμμάτων ἔτι λοιπὸν ὕπνον ἀπονιψάμενος ὕδατι λιτῷ, [i] ἐ χιτωνίσκιον ἐ χλανίδα ταῖς [k] ἑπαμίαις φόρους συῤῥάψας, ἀπὸ τ πατρῴας ἑστίας ἐξέρχε[ται] [l] κάτω κεκυφὼς, ἐ μηδένα τ [m] ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίας προσβλέπων. ἀκόλουθοι δὲ ἐ παιδαγωγοὶ, χορὸς αὐτῷ κόσμιος, ἕπον[ται], τὰ σεμνὰ τ ἀρετῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατοῦντες, ἐ σιδηρῷ κτενὸς ἐντομὰς κόμην [n] καλαπτήσσειν δυναμένας, οὐδὲ ἐσόπτρα τ ἀντιμόρφων χαρακτήρων ἀγράφους εἰκόνας, ἀλλ' ἢ πολύπτυχοι δέλτοι κατόπιν ἀκολουθοῦσιν, ἢ παλαιῶν ἔργων ἀρετὰς φυλάττουσαι βίβλοι· κἂν εἰς Μουσικὴν δέοι [o] φοιτᾶν, εὐμελὴς [p] λύρα.

Πα-

i Καὶ χιτωνίσκιον] Vid. nott. *Solani*. Ego ἐ alterum addo ex *Gr.* k Ἑπαμίαις] Ex A. W. P. L. Ἑ—αις Edd. l Κάτω] Deeſt in *Fl.* m Ἀπαντώντων] Reſtitut. ex W. L. marg. *Al.* Gr. Ἀπάντων Edd. priores. n Καλαπτήσσειν] Καλαψήχειν W. Καλαψήχειν *Fl.* o Φοιτᾶν] Bene *P. S.* Φοιτᾶς male *J. Fl. H. Ald.* Sed emendat marg. p Λύρα] Λύπρα perperam *J.*

28. Τὸ — λάχνης] Vide Anonymi notam. Neura vox in libris erat. *M. du S.*

Ibid. Λάβρῳ τὸ] Τὸ deerat in Edd. Inſeruit *Solan.* & Λάχνης quoque addendum adſcripſerat, non ſat idonea auctoritate: ideo non addidi, ſed aliquid deeſſe facile patet, quia quinque tantum pedum eſt verſus. *J. F. R.*

Ibid. Λαπτὸν δ' ἐκεῖ.] An ſic: τὸ λαπτὸν δ' ἐκ ἐπαμίας πεπαι Καὶ μειρὰξ ἐτερφθῶν γαμηλίῳ λάχνῃ; *F. G.*

29. Γαμηλίῳ] Ante legebamus male Καὶ γαμηλ. Delevit πεπαι *Solan.* & ejus loco δὴ inſeruit poſt λάχνῃ. *J. F. R.*

30 Εἶτ' ἐκδουλαὶ] Εἶτά τ' ἐκδ. Poſt τὸ ἐκδουλαὶ aliquid deeſſe videtur. *F. G.*

Ibid. Καὶ φαμμακίδι] In Edd. P. hic verſus ita inchoabat: Εἶτ' ἐκδουλαὶ. Et χαλεπωτάτων faciebat initium verſus ſequentis. *Grot.* volebat Εἶτα δ' ἰ. φ. π. νίσσων. *J. F. R.*

Ibid. Δὶ νίσσων ἰχ— τὰ τῆ.] Prima vox ab Anonymo inſerta; ſequentes mutatae ab eodem. *M. du S.*

32. Διάπυρα] Conf. ſupra hoc *Dial.* c. 22. f. & *Hermot.* c. 77. *J. F. R.*

38. Ὕδατι λιτῷ] In Angl. Cod. legitur ὕδατι λιτῷ ἐ χιτωνίσκιον χλανίδα ταῖς ἑπαμίαις πυρόαις. *J. B.*

Ibid. Καὶ χιτωνίσκιον ἐ χλαν.] In laude pueri, cum aqua deterſit ſomnum, inquit, τὸν λιμὸν χλαμύδα ταῖς ἑπαμίοις πυρόαις συῤῥάψας. λιπὼ τ πατρῴας ἑστίας ἐξέρχεται. *ſacram chlamydem humeralibus fibulis adſtrinxit, paterna domo egreditur.* Chlamys fuit veſtis militaris, non puerilis. dein cur ſacra dicitur? Haec mendoſa ſunt; quae ex codice Mſ. ſic refinges. ἐ χιτωνίσκιον χλανίδα ταῖς ἑπαμίαις πυρόαις συῤῥάψας. & *tunicularn lacnam in humeris fibulis connectens.* χλανίσκι utebantur pueri & molles homines. Grammatici vocant ἡμάτιον λιτὸν. Sic *Demoſthenis* κορυνὴ χλανὶς ἐ μαλακοὶ χιτωνίσκοι exprobrabantur. vide *Gell.* I. 5. forte autem in dialogo noſtro legendum χιτωνίσκιον ἐ χλανίδα. mox idem codex rectius, ἐ μηδένα τ ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. *neminem obviorum ex adverſo adſpiciens.* Vulgo ἀπάντων, frigide. *J. G. G.*

Καὶ χιτωνίσκιον χλανίδα ταῖς ἑπαμίαις] Antea legebatur τὸν λιμὸν χλαμύδα ταῖς ἑπαμίοις π. Ego ſcripturam Mſſ. Codicum reduxi. Ita enim A. W. P. & L. *M. du S.*

39. Ἑπαμίαις πτ.] Virorum hoc proprium, mulieres enim ad pectus veſtem πόρπῃ ſtringebant; quod a *Salmaſio* dudum obſervatum eſt ad Tertul. de Pallio 116. *M. du S.*

Ibid. Πυρόαις] De differentia πυρόης & πόρπης vid. etiam *Spanh.* ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 3. Ac notas ejusd. p. 559. *J. F. R.*

40. Κάτω κεκυφὼς, ἐ μηδένα τ ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων] Si quid mihi credis lector, leges τ ἀπαντώντων, non τ ἀπάντων, id eſt, occurrentium: meliore multo ſententia. *J. P. a G.*

41. Ἀπαντώντων] Emendationem *Palmerii* firmant Codd. W. & L. Vid. *Jambl.* p. 44. *M. du S.*

Ἀπαντώντων] Sic fere videtur dare voluiſſe *Juntina*, ſpiritum enim lenem habet, contra quam aliae; deinde ἀπαντ. conſtituit finem verſus, ac τὸν initium facit ſequentis, qua ratione tanto facilius fit, ut Correctores omiſſam ſyllabam non animadvertant. *J. F. R.*

50. Εἰς Μουσικὴν] Scil. ἰέναι, ut *Ariſtoph.* Lyſiſtr. v. 1064. ἴωμεν ἂν εἰς ἰμεῖν τέκνων. Noſter *Hermot.* c. 32. εἰς Πλάτωνα, ac ſaepe alibi. Vid. not. *Solani* pag. 1. T. I. ubi εἰς διδασκάλου, non εἰς διδασκάλους Noſtro dici ſolere, contra *Bourdelotium* probat. Sed ſatis jam exemplorum dedit *L. Bos* de Ellipſ. v. ἀλλ', neque haec vulgaria hic repeterem, niſi in tranſitu inquirere juvaret in haec *Alciphronis* I. ep. 12. p. 48. ſq.

Πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὰν ἡ Διάνοια τ' ἐγκυκλίων ἀγαθῶν χορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθερίοις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλεσιν αὐτῷ. καὶ βραχὺ τ' νεότητα σωλοδαμήσας, ἐν εἰρήνῃ μελετᾷ τὰ πολεμικὰ, ἄκοντας ἀφιείς, καὶ βέλη δι' εὐστόχου δεξιᾶς [a] ἀποπάλλων. εἶθ' αἱ λιπαραὶ παλαῖστραι, καὶ πρὸς ἥλιον μεσημβρινὸν θάλπῃ [b] ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνούμενον· οἵ τε τ' ἐναγωνίων πόνων ἀποταλάζοντες ἱδρῶτες, μεθ' ὃς λυτρὰ σύντομα, καὶ τράπεζα τῇ μὲν μικρὸν [c] ἐπινήφουσα πράξει. πάλιν γὰρ αὐτῷ διδάσκαλοι, καὶ παλαιῶν ἔργων αἰνιττόμενοι καὶ ἐπιμελούμενοι μνῆμαι, τίς ἀνδρεῖος ἥρως, ἢ τίς ὅπλοις φρονήσει μαρτυρούμενος, ἢ οἷοι δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην ἠσπάσαντο; τοιαύταις ἀρεταῖς ἀπαλὴν ἔτι τ' ψυχὴν ἐπάρδων, ὅταν ἑσπέρα τ' πράξιν ὁρίσῃ, τ' γαστρὸς ἀνάγκῃ τ' ὀφειλόμενον δασμὸν ἐπιμετρήσας, ἡδίως ὕπνος καθεύδει, τοῖς μεθ' ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμῶν [d] ὅπου χρόνον.

Τίς οὐκ ἂν ἐρασθεὶς ἐφήβου γένοιτο τοιούτου; [e] τίνι δ' ὕτω τυφλαὶ μὲν αἱ τ' ὀμμάτων βολαὶ, πηροὶ δὲ οἱ τ' Διανοίας λογισμοί; πῶς δ' οὐκ ἂν ἀγαπήσαι τ' ἐν παλαίστραις μὲν Ἑρμῆν, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν λύραις,

45. Peractis diligenter omnibus philosophae mentis in doctrina certaminibus, cum eruditi illius circuli bonis saturatus est animus, liberalibus exercitamentis corpus perficit. Thessali enim equi curae illi sunt, & cum paullum juventutem ipse suam equulei instar agitavit & subegit, bellicam rem in pace meditatur, emittens jacula, & tela certa manu vibrans. Tum palaestrae unctae, & ad meridianum solis calorem densandum corpus in pulvere volutatur, stillantesque de certaminum labore sudores: post quos breves balneae, & sobrietatem instanti paullo post operi servans mensa. Rursus enim adsunt illi magistri, veterumque operum curiosi, obscuram partim significationem habentes, commentarii: quis fortis Heros? aut quis prudentiae testimonio ornatus? aut qui justitiam, quique temperantiam amplexi sint? Talibus virtutibus cum tenerum adhuc animum velut irrigavit, vespera finem operibus imponente, ubi debitum ventris necessitati tributum admensus est, suaviores dormit somnos, qui diurnos post labores aliquantum quietis subjungat.

46. Talis adolescentis quis non amator fiat? cujus adeo coeci oculorum conjectus, ita stupidae mentis cogitationes? Quomodo non amet *aliquis* Mercurium in palaestra, in lyra Apollinem, equitem instar Castoris,

a Ἀποπάλλων] Ἀποπάλων minus recte *Fl.* b Ἐγκονίζεται] Sic Edd. Ἐγκονίεται M. P. G. c Ἐπινήφουσα] Ἐπινηφούσῃ W. & Ex. *Fl.* Vulgatam servat P. d Ἐπὶ χρόνον] Ἐπιφθόνον W. L. Nihil mut. *J. Fl. H. P. S.* e Τίνι] Τίσι W. Sed vulgata praestat.

τι τακτῶν τινῶν ξυνωμοτῶν ἐφεστρίδων καὶ χλανίδων. ubi pro ἧς τι *Berglerus* legi vult ἀπό τι. Sed vulgata videretur simili ellipsi exponi posse, intellecto τινὰς; verum quia τινῶν sequitur, durius hoc esset. At ap. eumdem l. 18. pr. ἀκούω γάρ τι λοιδόρου, (vel potius λυχνδοῦ) γυναικὸς ἐφῶν. καὶ ὡς ἐκείνης φθειρόμων. Ubi posteriora vertuntur: & *ad illam itiones damnosas instituendo*, nam φθείρεσθαι significatum *abeundi* habere, probatum erat ep. 13. p. 57. Sed pro ὡς ἐκείνης corrigit *Bergler.* ὡς ἐκείνην. Verum possit etiam pro ὡς, ἧς legi, & genitivus ἐκείνης retineri. Etsi enim ὡς Attice pro ὡς vel πρὸς (vel pro ὡς πρὸς) adhibetur millies, ubique tamen accusativum habet. Si vero & alibi cum genitivo inveniretur, ὡς ἐκείνης simili ellipsi τῇ οἴκει exponendum servarem. *J. F. R.*

51. Τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς] Multo malim φιλοσόφου ut ad ψυχῆς referatur, cui proprie est adjunctum φιλόσοφον esse. Jucundius etiam cadere sic junctura videtur. Certe sine fraude fuerit interpretationem ita instituisse. *J. M. G.*

58. Εἶθ' αἱ λιπαραὶ παλαῖστραι, καὶ πρὸς ἥλιον μεσημβρινὸν θάλπῃ ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνούμενον] In Mss. legitur ἐγκονίεται, quod frequentius est illo, utitur etiam Xenophon, & alii non raro simplici κονῶμαι. est proprium palaestrae verbum, exerceor in palaestra. *Dein unctae palaestrae, & ad solis meridianum calorem exercet corpus firmatum.* Nota sunt omnia de athletico pulvere. *J. G. G.*

62. Ἰδὼ-

ris, divinasque in mortali corpore virtutes perſequentem. Verum mihi quidem, o caeleſtes Dii, vita haec ſit perpetua, ex adverſo amici ſedere, & ex proximo ſuave loquentem audire: exeuntem deducere, & omnium rerum *cum illo* communionem habere! Atque amator quidem aliquis optaverit, per inoffenſam & nihil vacillantem viam, ſine ullo dolore ad ſenectutem pervenire amaſium ſuum, invidam fortunae nullius noxam expertum. Si vero, quae humanae naturae lex eſt, morbus illum attigerit, aegrotabo cum laborante, & per tempeſtuoſum mare navigantem comitabor: &, ſi tyrannica vis vincula ei injiciat, aequale mihi ferrum circumponam. Inimicus, quicumque illum oderit, meus erit, & amabo, qui benevolentia illum complectentur. Si vero latrones aut hoſtes videam in illum irruentes, ultra vires etiam arma ſumam: &, ſi moriatur, vivere non ſuſtinuero: ultimaque mandata iis, qui poſt illum cari mihi erunt, dedero, commune utrisque monumentum uti aggerent, oſſibusque oſſa permiſcentes neque mutum pulverem diſcernant.

47. Haec vero non primi ſancient amores adverſus dignos mei, ſed vicinus Dis Heroum ſenſus hanc legem tulit, in quibus

ἱππαστὴν δὲ ὡς Κάστορα, θείας δὲ χρετὰς
ἀμφὶ θνητῷ διώκοντα σώματος. ἀλλ' ἐμοὶ
μὲν, δαίμονες ὐράνιοι, βίος εἴη διηνεκὴς ὗτος,
ἀπαλικρὺ τῷ φίλῳ καθέζεσθαι, καὶ πλησίον
ἠδὺ λαλοῦντος ἀκούειν, ἐξιόντι δὲ αὐτῷ
συνεξιέναι, καὶ παντὸς ἔργου κοινωνίαν ἔχειν.
εὐξαίμην μὲν ἂν ἐρᾶν τις δι' ἀπταίστου καὶ ἀκλινοῦς βίου, τὸ γερόμενον ἀλύπως εἰς γῆρας
ὁδεῦσαι, μηδεμιᾶς τύχης πειράσασθαι βάσκανον ἐπήρειαν. εἰ δὲ καὶ, οἷος ἀνθρωπίνης
φύσεως νόμος, ὁ νόσος ὑπαυσείειν αὐτοῦ, κάμνοντι συνασήσω, καὶ ἅμα χειμερίῳ
θαλάττης ἀναγομήῳ συμπλεύσομαι· κἂν
τυραννικὴ βία δεσμὰ προσάψῃ, τὸ ἴσον ἐμαυτῷ προσθήσω σίδηρον· ἐχθρὸς ἅπας ὁ
μισῶν ἐκεῖνον, ἐμὸς ἔσται, καὶ φιλήσω τοὺς
πρὸς αὐτὸν εὐνοϊκῶς ἔχοντας· εἰ δὲ λῃσταὶ ἢ
πολεμίους θεασάμην ἐπ' αὐτὸν ὁρμῶντας,
ὁπλισάμην καὶ ἅμα δύναμιν· κἂν ἀποθάνῃ,
ζῆν οὐκ ἀνέξομαι· τελευταίας δὲ ἐντολὰς
τοῖς μετ' ἐκεῖνον ὑπ' ἐμοῦ γεγομένοις ὑπο-
θήσομαι, κοινὸν ἀμφοτέροις ἐπιχῶσαι τάφον, ὀστέοις δὲ ἀναμίξαντας ὀστέα, μηδὲ τὴν
κωφὴν κόνιν ἀπ' ἀλλήλων διακρίναι.

Ταῦτα δ' οὐ πρῶτοι χαράξουσιν οἱ ἐμοὶ
πρὸς τοὺς ἀξίους ἐρᾶν, ἀλλ' ἡ θεοῖς γείτων ἐρωϊκὴ φρόνησις ἐνομοθέτησεν, ἐν οἷς ὁ
φι-

f Λαλοῦντος] Recte ſic Edd. plurimae & M. Καλοῦντος *J.* *g* Νόσος] Deeſt in P. Adeſt in Ex. *Fl. J. P. H.* &c. Νόμος, νόμος Angl. male.

88. Ἐπήρειαν] . . . . . * ἄλγημα, *V.*

* Ἄλγημα] Hiatus ille qui in Ed. *Ciar.* eſt non ſuppletur ex ulla collatione; quare eum ſic exhibeo, qualem inveni. *J. F. R.*

62. Ἰδιῶτις] Haec Luciani *Berglerus* componit cum *Alciphr.* I. ep. 34. f. Sed quia non magni momenti, non repetam. *J. F. R.*

68. Σωφρονίσθω ἱσπάσασθε] Conf. ſupra *Abdic.* c. 18. Adde *Alciphr.* III. Ep. 24. f. αἰὼν ἴσι — σωφρονίσθω ἀσπάζεσθε. *J. F. R.*

71. Ἡδίους ἵππους] Ἵππους plur. num. ne miſeris. Dixit & *Long. Paſt* I. p. 27. τὸ ὕπνον ἡδίονα. Ut poëtas omittam. Adde mox c. 49. *J. F. R.*

75. Τῶν ἀμμάτων βολαὶ] Supra quidem c. 3. eadem phraſis, ſed aptiore loco: eſt enim ibi: ἵλεφαι τῶν ὀμμάτων αἱ βολαί. *Alciphr* III. 1. καὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἴσι κοινωνικὰς. *Herodian.* I. 7. 9. ὀφθαλμῶν τι ἡδὺ ἀφεμίαι ἐκ πυρώδους βολαί. Verum ſi recte dicas, *vel coecus hoc videat*, quidni & *coeca oculorum acies* dicatur? *J. F. R.*

82. Ἀπαλικρὺ τῷ φίλου καθίζεσθαι, καὶ πλησίον ἠδὺ λαλοῦντος ἀκούειν] Reſpexit ad Oden Sapphus, a Catullo latine redditam. *AE. M.*

Ἀπαλικρὺ] (Vide *Catullum* p. 112. & 113.) *L. Kuſt.* Immo fontem ipſum adeas, in fragm. Sapphûs, apud *Longinum.* *M. du S.*

89. Νόσος] Anglic. νόμος ὑπαυσείειν αὐτῷ. *J. B.*

3. Καφῶ] An κωφῷ? videbimus in addendis. *J. F. R.*

Φιλίας ἔρως, ἄχρι θανάτου συνεξέπνευσε. Φωκὶς ἐκ νηπίων ἔτι χρόνων, Ὀρέστην Πυλάδῃ συνῆψε· θεὸν δὲ τὸν πρὸς ἀλλήλους παθῶν μεσίτην λαβόντες, ὡς ἐφ' ἑνὸς σκάφους τῷ βίῳ συνέπλευσαν· ἀμφότεροι Κλυταιμνήστραν ἀνῄρουν, ὡς Ἀγαμέμνονος παῖδες, ὑπ' ἀμφοῖν Αἴγισθος ἐφονεύετο· τὰς Ὀρέστην ἐλαυνούσας ποινὰς Πυλάδης ἐνόσει μᾶλλον, κρινομένῳ συνηγωνίζετο, δὲ ἐρωτικὴν φιλίαν οὐδὲ τοῖς Ἑλλάδος ὅροις ἐμέτρησαν, ἀλλ' ὅπου τοὺς ἐσχάτους Σκυθῶν τέρμονας ἔπλευσαν, ὁ μὲν νοσῶν, ὁ δὲ θεραπεύων. γῆν Ταυρικὴν γῆς ἐπιβαίνοντας, εὐθὺς μητροκτόνος αὐτοὺς ἐρινὺς ἐξενοδόχησε. τῶν βαρβάρων ἐν κύκλῳ περιεστώτων, ὁ μὲν τοῦ συνήθους μανίας πεσὼν ἔκειτο. Πυλάδης δὲ

Ἀφρὸν [b] τ' ἀπέψα, σώματός τ' [c] ἐπημέλει,

[d] Πέπλῳ τε προὐκάλυπτεν [e] εὐπήκτοις [f] ὑφαῖς,

Οὐκ ἐρᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ πατρὸς ἐνδεικνύμενος ἦθος. ἡνίκα γῆν ἐκρίθη θατέρου μένοντος ὅπως τῷ φονευθῆναι, τὸ ἕτερον ἐς Μυκήνας ἀπιέναι, κομιοῦντα γράμματα, μόνειν ὑπὲρ ἀλλήλων ἀμφότεροι θέλουσιν, ἑκάτερος ἐν θατέρῳ ζωῇ ζῆν ἑαυτὸν ἡγούμενος. ἀπωθεῖται δὲ τὰς ἐπιστολὰς Ὀρέ-

ille amicitiae amor ad mortem usque *progressus* una exspiravit. A puerilibus inde annis, Oresti Pyladen Phocis copulavit, qui, Deo omutui adfectus arbitro, tanquam in uno vitae navigio vecti sunt. Ambo Clytaemnestram, tanquam *ambo essent* Agamemnonis filii, interfecere; ab ambobus Aegisthus occisus est. Furiis Orestem agitantibus magis laboravit Pylades. Judicio cum illo periclitatus est. Amatoriam illam amicitiam nec Graeciae finibus mensi sunt, sed ad extremos Scytharum terminos navigarunt, aegrotans alter, alter eum curans. In Tauricam enim tellurem egressos occisae matris ultrix furia hospitio statim excepit, circumstantibusque barbaris, alter a consueto furore prolapsus jacebat: Pylades vero

Spumam auferebat, corporis curam gerens,

Textu pepli firmo jacentem protegens,

Non amatoris modo sed patri etiam animum ostendens. Cum enim judicatum esset, manente altero ut occideretur, Mycenas abire alterum, qui literas eo ferret, manere quisque pro altero volunt, rati unusquisque se vivere in vivente altero. Repellit autem epistolas Orestes, tanquam di-

a Μεσίτην] Edd. & M. *b* Τ'] Non comparet conjunctio in Edd. nec in M. *c* Ἐπημέλει] Ἐπιμέλει male B2. & P. Ceterae recte cum M. ἐπημ. *d* Πέπλου] Πεπλων *Eur.* Nil mut. *Fl.* nec M. *e* Εὐπήκτοις] Bene P. V2. Fr. B2. S. Εὐπήκτους *J. Fl.* *f* Ὑφαῖς] Ὑφὰς *Fl.* Vulgatam tuetur P.

28. Ἐνδεικνύμενος] Ἐνδείκνυμαι ϵ ἐπιδείκνυμαι τοῦτο. ὅταν ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ ἀρετῇ τις ἢ λόγῳ φιλοτιμούμενος. δῆλος ἢ γαυρούμενος. *V.*

7. Συνεξέπνευσε] Correxerat *Salan.* συνεξέπνευσεν. Sed non est necessarium, neque Editionem inveni, quae sic habeat. *J. F. R.*

10. Μεσίτην] Fuit cum μισίτην mallem, ut Dianae simulacrum quod rapuerunt, intelligeretur; nunc de amore intelligo; nondum enim de Dianae signo sermo est. *M. du S.*

14. Ὀρέστην ἐλαυν. ποιν.] Delphis obsessus Furiis, Apollinis consilio venit Athenas in Minervae delubrum, cujus consilio vincens reversus est Argos. Has vero furias placans vocavit Eumenidas apud *Æschylum*. *G. C.*

Ὀρέστην ἐλαυν. ποιν.] Ex *Oreſt. Eurip.* adscriptum in marg. *Ald. 1. Wessel.* *J. F. R.*

Ibid. Ἐλαυνούσας ποινὰς] Dixi ad *Petron.* *J. B.*

24. Ἀφρὸν ἀπέψα] Ἀφρὸν τ' ἀπέψα. *F. G.*

Ἀφρὸν τ' ἀπ. — ἐπημ.] Ex *Euripide* restituimus primam vocem, minus recte in libris nostris habentem; postremam etiam depravarant B2. & P. *Eurip.* Iphig. Taur. 311. *M. du S.*

32. Ἐπὶ

digniore qui eas acciperet Pylade, factus tantum non amator pro amasio.

Istum perire, mî nimis grave est onus,
Nam quidquid est mali, mea navi veho.

& paullo post ait:

Isti quidem da literas,
Hic ibit Argos, hic tuum negotium
Curabit; at nos, qui potest, necet.

48. Sic enim universum se habet. Nempe cum innutritus a pueris inde honestus amor ad aetatem ratiocinandi jam capacem corroboratus est, ille qui amatus adhuc fuit mutuos amores rependit, difficile ut sit ad animadvertendum, utrius uter amator sit? tanquam a speculo, sic a benevolentia amantis, simili ad amatum simulacro reflexo. Quid igitur, *velut* peregrinam vitae nostrae luxuriam exprobras, quod divinis legibus definitum, successione quadam ad nos delatum est? Quin lubenter illud acceptum, pura mente, tanquam rem sacram servamus? *Felix* enim vere de sapientium virorum sententia,

—— cui juvenescit equus, puerique ministrant,
Nam fert aetatem molliter ille senex,
Qui pueris carus.

Ac Socraticam quidem disciplinam, & splendidum illud virtutis tribunal, Del-

ἐραστὴς, ὡς Πυλάδῃ λαβεῖν ἀξιωτέρῳ, μόνον οὐκ ἐραστὴς ἀντ' ἐρωμένου γενόμενος.

Τὸ γὰρ σφαγῆναι τόν δ', ἐμοὶ βάρος μέγα.
Ὁ ναυτολῶν γὰρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς.

ἁ μετ' ὀλίγον φησὶ,

τῷδε μὲ δέλλον [g] δίδυ,
[h] Πέμψω γὰρ Ἄργος, ὥστε [i] σοι καλῶς ἔχειν.
Ἡμᾶς δ' ὁ χρήζων κτεινέτω.

Καὶ γὰρ ἔτως ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐκ παίδων ὁ σπουδαῖος ἔρως ἐντραφεὶς, ὅτε ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν ἀνδρωθῇ, τὸ πάλαι [k] φιληθὲν, ἀμοιβαίους ἐρῶσας ἀνταποδίδωσι. καὶ δυσχερὲς αἰδέσασθαι πότερος πότερον ἐραστής ἐστιν, ὥσπερ ἀπ' ἐσόπτρου τὸ τῦ φιλήσαντος εὐνοίας ὅτι τ' ἐρώμενον ὁμοίου πεσόντος εἰδώλου. τί δὴ οὖν τῦ καθ' [l] ἡμᾶς βίου ξένην αὐτὸ τρυφὴν ὀνειδίζεις θείοις νόμοις ὁρισθέν, ἐκ παραδοχῆς ἐφ' [m] ἡμᾶς καταβεβηκός; ἀσμένως δὲ αὐτὸ δεξάμενοι, μεθ' ἁγνῆς παρρησίας νεωχορῦμεν. ὅλβιος γὰρ ὡς ἀληθῶς ὅτι τ' τῶν σοφῶν ἀπόφασιν,

ὦ παῖδές τε νέοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,
Γηράσκει δ' ὁ γέρων κεῖνος ἐλαφρόταλος κῦρος

Τὸν φιλέυσιν.

αἴγε μὴν Σωκρατικαὶ διδασκαλίαι, καὶ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο τῆς ἀρετῆς δικαστήριον, τοῖς Δελ-

g Δίδυ] Post hoc verbum manu additum ἀλλ' ὡς γυνὴ in *Ald.* 1. *Wess.* in ipso textu. h Πέμψω] Πέμψει *Eur.* Nihil mut. *Fl.* nec M. i Σοι] Οἱ W. k Φιληθὲν] Φληθὲν male *J. Fl.* l Ἡμᾶς βίου ξέν. αὐτὸ τρ. ὀ.] Haec omnia omissa in *Fl.* m Ἡμᾶς] Sic *Fr. Fl. P.* &c. & M. Ἡμᾶς *J.*

41. Πέμψω γὰρ Ἄργος] Haec dicit Orestes apud Euripidem, ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ ἐν Αὐλίδι. *G.*

32. Ὑπὲρ ἀλλήλων] Ita est in *Quom. Hist.* c. 12. ὑπὲρ ἐμοῦ μαχούμενος, *pro me pugnantem*, & alibi passim. De hoc significatu praepositionis ὑπὲρ, exponendo per *pro* & *propter*, quod saepe eodem recidit, vid. plura testimonia producentem Rev. *Jac. Elsner.* ad I. Epist. ad *Corinth.* XV. 29. ubi βαπτιζόμενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν. *J.F.R.*

34. Τὰς ἐπιστολὰς] De unis literis accipiendum, quasi ad imitationem Latini *literae*. Ita apertissime *Alciphr.* II. ep. 4. pr. Ὡς διεπέμψω μοι τῦ βασιλέως τὰς ἐπιστολὰς, εὐθὺς ἀνέγνων. *J.F.R.*

37. Τὸ γὰρ &c.] *Eurip.* Iph. T. 598—603. *M. du S.*

51. Τῦ καθ' ἡμᾶς βίου] Conf. supra *Demon.* c. 1. *J.F.R.*

56. Ὡς ἀληθῶς] Conf. si operae videtur, supra *Lexiph.* c. 22. *de Salt.* c. 2. m. *Alexand.* 61. Et ὡς ἀληθῶς *Hermot.* c. 56. Ac *Bergler.* ad *Alciphr.* I. ep. 30. f. *J.F.R.*

Ibid. Σοφῶν] Callimacho tribuit *Stobaeus*, apud quem prior versus non extat. Vid. *Grot.* Flor. 477. *M. du S.*

Δελφικοῖς τρίποσιν ἐτιμήθη. χρησμὸν γὰρ ἀληθείας ὁ Πύθιος ἐθέσπισεν, ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ὃς ἅμα τοῖς ἄλλοις μαθήμασιν, ἐξ ὧν τὸν βίον ὤνησε, καὶ τὸ παιδεραστεῖν ὡς μάλιστα ὠφελῆν προσήκατο.

Δεῖ δὲ τὸν νέον ἐρᾶν ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς, ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι, πατρὸς ὕπνου ἐκοιμήθη. καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ὅτι τέλει τῶν λόγων ἥδιστα προσθείην ἂν ἅπασι κήρυγμα·

Αἴθε γὰρ ὦ κείροισιν ἐπ' ὄμμαλα λίχνα φέροιεν,
Ἔρχιος ὡς ὑμῖν ὥρισε παιδοφιλεῖν.

Ὧδε νέοις ἐράοιτε, πόλιν κεὔανδρον ἔχοιτε. Ταῦτ' εἰδότες, ὦ νεανίαι, σωφρόνως παισὶν ἀγαθοῖς προσίτε, μηδὲ ὀλίγης τέρψεως εἵνεκα, καὶ μακρὰν ἐχχέοιτε εὔνοιαν, ἄχρι τῆς ἀκμῆς πλάττετε τὰ τοῦ Φιλεῖν πάθη προβάλλεσθε· καὶ δ' ἐράντιον ἔρωτα προσκυνοῦντες, εἰς γῆρας ἀπὸ παίδων βέβαια τηρεῖτε τὰ πάθη. τοῖς γὰρ οὕτω φιλοῦσιν, ἥδιστον μὲ ὁ

phici tripodes honorarunt; veritatis enim oracului fudit Pythius, *excellit omnes mortales Socrates viros*, qui cum reliqua disciplina, qua vitam juvit, etiam puerorum amorem, tanquam rem maxime utilem, adsciverat.

49. Oportet autem amare juvenes, ut Alcibiadem Socrates, qui, sub eadem chlamyde, patris somnum dormivit. Atque ego Callimachium illud ad omnes praeconium in fine orationis lubens posuerim,

Vos o qui pueros oculo patrante voratis,
Erchius ut teneros jussit amare mares,
Sic pueros petitote; virisque implebitis urbem.

Haec cum sciatis juvenes, modeste ad bonos pueros accedite, neque parvae voluptatis caussa longam benevolentiam effundentes, usque ad maturam aetatem, fictos amoris affectus obtendui *libidinis* habete. Sed, caelesti illo invocato Amore, in senectutem a pueris inde stabiles servate affectus. Qui enim ita amant, illis suavissimum

a ᾽Ος ἅμα] ᾽Ος οὐχ ἅμα W. b Ἐράοιτε] Ἐράοντε W. P. Angl. Nihil mut. Edd. c Εἵνεκα] Εἵνεκεν W.

65. Σωκράτης σοφώτατος] Oraculi hoc de Socrate ἐγκώμιον habuimus etiam supra, *de Salt.* §. 25. pr. Habebimus rursus infra in *Rhet. praec.* §. 13. *J. F. R.*

Ibid. ᾽Ος ὑπὸ] Vide B. πρασ. c. 15. & quae illic a me annotata sunt. *M. du S.*

Ὃς ὑπὸ μιᾷ χλ.] Adludit ad id *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 176. scribens: ἀλλ' ὑπὸ τρίβωνι ἴσμεν καὶ μιᾷ χλαίνῃ. Ubi Cl. *Bergler.* adductis his Luciani verbis notat, male posteriora a *Benedicto* conversa esse, *qui sub una eademque patris chlamyde*, quasi illa chlamys patris nescio cujus fuerit, cum castus somnus intelligatur, ut patet Platonis illum locum, quem ex ejus Sympos. adfert, ulterius legenti: *Philostr.* Epist. 44. ἦν πταχὸς ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ὑπέτρεχεν αὐτοῦ τῷ τρίβωνι ὁ πλούσιος Ἀλκιβιάδης. &c. Addo *Corn. Nep.* Alcib. c. 2. *Ineunte adolescentia amatus est a multis more Graecorum: in iis a Socrate, de quo mentionem facit Plato in Sympolio. namque eum induxit commemorantem se pernoctasse cum Socrate, neque aliter ab eo surrexisse, ac filius a parente debuerit.* *J. F. R.*

76. Ἔρχιος] Quis est ille Erchius? Xenophon puto, de quo *Diogenes Laërtius* Ξενοφῶν Γρύλλου μὲν ἦν υἱὸς, Ἀθηναῖος, τῶν δήμων Ἐρχιεύς. Nempe Poëtae Ἔρχιος est, qui alias ἐρχιεὺς dicendus erat. Reliqua de pago Ἐρχίου dabit *Meursius* in reliquis Atticis C. S. Porro ad eum praesertim Xenophontis locum respexisse videtur *Callimachus* (inter cujus fragmenta sedem CVII. huic adsignavit *Bentlejus*) qui habetur Memor. Socr. I, 29. seq. ubi narratur, quibus quasi gradibus ab impuro & sutillo, ut ibi vocatur, Euthydemi amore Critiam revocare Socrates voluerit. *J. M. G.*

77. Ἐράοιτε] Angl. ἐράοντε. *J. B.*

79. Εἵνεκα] Poëticum esse ajunt Lexicographi; iisque certe frequentius, quam prosae scriptoribus. Ideo tamen hic nihil muto. Nam & apud Nostrum infra *De Dea Syr.* c. 14. καὶ Σεμιράμιος εἵνεκα. Verum ibi Ionica Dialecto loquitur, & Ionibus familiare τὸ εἵνεκα pro ἕνεκα, ut *Hippocr.* S. I. aph. 3. & passim, *Herodot.* εἵνεκα p. 2. bis. & seqq. ubivis. Sed & Attici Scriptores ita interdum enuntiant. *Eth. Mag.* Ἕνεκα, καὶ εἵνεκα, Πλάτων, Δημοσθένης, καὶ οἱ ἄλλοι. Θουκυδίδης δὲ ἀεὶ, εἵνεκα. Quod W. autem εἵνεκεν habet, nihili est; *παράγωγον* enim hic foret propter duo sequentia in ν terminata. Nam ἕνεκα & ἕνεκεν promiscue scribitur, sequente consona. Ita ἕνεκεν καὶ invenio in Inscript. quam exhibet *Montfaucon* in Diar. Ital. p. 43. f. ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ. In alia, vero p. 38. ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ ΕΝΕΚΕ ΚΑ: ΕΥΝΟΙΑΣ. ut alia obvia omittam. Ἕνεκα tamen sequente vocali non scriberem. *J. F. R.*

num vivendi tempus, turpi nulla conscientia in *animo* habitante; nobilis autem post mortem ad omnes fama exit. Si vero fides habenda philosophorum filiis, aether post terram excipit hos, qui his rebus studuerunt; atque, ad vitam meliorem mortui, praemium virtutis habent immortalitatem.

50. Ista Callicratides juvenili quodam ardore & gravi oratione cum protulisset, Chariclen, dicere volentem denuo, repressi: quod tempus erat descendendi ad navim. Rogantibus autem, ut quid sentirem pronuntiare vellem, perpensa paullum utriusque oratione, *Non ex tempore*, inquam, *& negligenter, sodales, orationem quisque suam videmini deproperasse; sed perpetuae profecto & robustae cogitationis aperta haec sunt vestigia. Vix enim quidquam est eorum, quae dici hic debent, quod dicendum alteri reliqueritis, ac cum multa rerum peritia eminuit, tum major etiam vis verborum. Itaque optaverim, Theramenes, si fieri posset, ille co-*

τῆ ζῆν χρόνῳ, εὐδαιμίας ἀπρεπῆς συνειδήσεως παροικούσης. ἀοίδιμα δὲ μὴ θάνατον εἰς πάντας ἐκφοιτῶσι κληδόνες. εἰ δὲ δεῖ φιλοσόφων παισὶ πιστεύειν, αἰθὴρ μὲν γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζηλῶντας. [a] εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες, ἔχουσι τὸ ἀρετῆς γέρας, τὸ ἄφθαρτον.

Τοιαῦτα τῆ Καλλικρατίδη σφόδρα νεανικῶς σεμνολογησαμένῳ, Χαρικλέα μὲν ἐκ δευτέρου λέγειν πειρώμενον ἐπέσχον· ὥρα γὰρ ἦν ἤδη ναῦν κατιέναι. δεομένων δ' ὅ, τι [e] φρονοίην ἀποφήνασθαι, δι' ὀλίγων τοὺς [f] ἑκατέρου λόγους ἀριθμησάμενος, Οὐκ ἐξ [g] ὑποψίας, φημὶ, ἀλλὰ παρημελημένως, ὑμῖν, ὦ ἑταῖροι, τὰ τῶν λόγων ἔοικεν ἀπεσχεδιάσθαι· διηνεκῶς δὲ, καὶ μὴ [h] Δί', [i] ἐρρωμένης φροντίδος ἐναργῆ ταῦτ' ἐστὶν ἴχνη. σχεδὸν γὰρ οὐδέν ἐστιν, ὅ, τι τῶν λεκτέων εἰπεῖν ἑτέρῳ δύναται παρήκαιρον. καὶ [k] πολλὴν μὲν ἡ τῶν πραγμάτων ἐμπειρία, πλείων δ' ἡ τῶν λόγων δεινότης, ὡς ἔγωγε ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν [l] ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θραμένης ἐκεῖ-

d Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον] Ita dedi ex W. P. L. G. Ἐν δὲ ἀμείνονα βίον A. Οἱ δὲ ἄμεινον ἀπόντες. Edd. priores. *e* Φρονοίην] Ex *Ven.* utraque & marg. *Al.* Φρονεῖν cett. Edd. & M. *f* Ἑκατέρου] Ἑκάτερον W. *g* Ὑποψίας] Ὑπογύου *Fl. J.* M. *h* Δί'] Δίαι *Fl.* *i* Ἐρρωμένης] Ἐσκεμμένης marg. *Al.* *k* Πολλὴ] Sic *El. P.* &c. recte. Πολλὴν *J.* *l* Ἐν δυνατῷ] Omissa in W.

7. Θραμένης] Ἀδηπῶς ῥήτωρ, ρωσθεὶς Προδίκου τῦ Κείου. ὃς ἐπικωλύετο Κόθορνος. *V.*

Θραμένης] Iste vir fuit πανοῦργος & πρὸς τοὺς καιροὺς ῥαδιουργὸς ἀνήρ. Χίοι δὲ & Κίοι inter se belligerabant: quando igitur apud Chios erat Theramenes, Chium se dicebat; quum apud Cios, Cium. Erat autem revera Χίος. Hic etiam ἀφ' τὸ σύμπτωμα τοῦ αὐτοῦ ἐναλλάττο κόθορνος. est enim cothurnus alterutro pedum aptus, tragicum calceamentum. *G.*

88. Αἰθὴρ μὲν γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας, οἱ δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες ἔχουσι τὸ ἀρετῆς γέρας τὸ ἄφθαρτον] Sic recte Mss. *Coelum post terram eos excipit, qui ipsis rebus student. ad meliorem vitam morientes praemium virtutis consequuntur incorruptibile.* Vulgo sine sensu legitur οἱ δὲ ἄμεινον ἀποθανόντες, & vertitur: *qui meliori fato morientes*, tanquam alii essent, quam de quibus in praecedentibus verbis loquitur. Ne dicam ἄμεινον ἀποθανεῖν Graecis nihil esse, nec id significare, quod ex depravata lectione cuderant interpretes. *J. G. G.*

89. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον] Ita W. P. & L. quod in impressis est, οἱ δὲ ἄμεινον. *M. du S.*

90. Ἄμεινον ἀποθανόντες] Angl. Cod. οἱ δὲ ἀμείνονα βίον ἀπόθ. *J. B.*

96. Φρονοίην] Sic *Venet.* utraque. In reliquis & in ipso M. Φρόνουν, corrupte. *M. du S.*

Ὅ, τι φρονοίην] Sic legendum suaderet series orationis, & si libri omnes φρονεῖν haberent. Quid enim? hoc expectant litigantes, ut quid ipsi sentiant, judex pronuntiet, an suam ut sententiam, suum judicium promat? Quam facile autem fuit, inter dictantes, vel a describente, in φρονεῖν mutari φρονοίην, praesertim cui Attica forma φρονοίην pro communi, φρονοῖμι, non satis esset familiaris. Sed jam bene fic dederat *Aldus*, a quo operae posteriores, & interpres, male recesserunt. *J. M. G.*

Φρονοίην] Quod Cl. *Soulius* noster sic monuit corrigendum, id etiam Cl. *Gesnerus* tam sponte, quam ex *Aldina* sua recte vidit, cumque res ipsa flagitet, non haesitavi in deserenda vulgata φρονεῖν. *J. F. R.*

7. Θραμ. — κοθ.] Vide *Xenoph.* Ed. St. p. 273.

[a] ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος, ἵν' ἄμφω νενικηκότες, ἐξίσου βαδίζοιτε. πλὴν ἐπειδὴ σφᾶς ἀνήσειν οὐκ ἐοίκατε, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μεταξὺ πλῷ, δεῖ τῶν αὐτῶν ὑμᾶς κέκρικα διοχλεῖσαι, τὸ μάλιστα δοκοῦν εἶναί μοι δίκαιον, ἀποφανοῦμαι.

Γάμοι μὲν ἀνθρώποις βιωφελὲς πρᾶγμα, καὶ μακάριον, ὁπόταν εὐτυχῶνται· παιδικοὺς δ' ἔρωτας, ὅσοι φιλίας ἀγνὰ δίκαια [b] προμνῶνται, μόνης φιλοσοφίας ἔργον ἡγοῦμαι. διὸ δὴ γαμητέον μὲν ἅπασι, παιδερασ τεῖν δὲ [c] ἐφείσθω μόνοις [d] φιλοσόφοις. ἥκιστα γὰρ ἐν γυναιξὶν ὁλόκληρος ἀρετὴ φύεται. καὶ σὺ δ', ὦ Χαρίκλεις, μηδὲν ἀχθεσθῇς, εἰ ταῖς Ἀθήναις ἡ Κόρινθος εἴξει.

Κἀγὼ μὲν ὑπ' αἰδοῦς συντόμῳ λόγῳ τὴν κρίσιν ἐπισπεύσας, ἐξανέστην· ἑώρων γὰρ ὑφ' ἁτηρᾷ τὴν Χαρικλέα, σμικρὸν ὡς θανάτου κατάκριτον· ὁ δ' Ἀθηναῖος, ἱλαρῷ τῷ [e] προσώπῳ φιδρὸς ἀναπεπλησμένος, προῄει σφόδρα σοβαρῶς. εἰκάσειεν ἄν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμῖνι Πέρσας καλὰ ναυμαχηκέναι. καὶ τοῦτό γε τῆς κρίσεως ἀπωνάμην, λαμπρότερον ἡμᾶς ἑστιάσαντος αὐτοῦ [f] τὰ πινίκια· καὶ γὰρ ἦν

thurnus esse, ut victores ambo aequo pede incederetis. Verum enimvero quandoquidem remissuri non videmini, & ipse inter navigandum de iisdem rebus flagitari non decrevi; id quod maxime in praesens mihi justum esse videtur, pronuntiabo.

51. Nuptiae quidem res vitae hominum utilissima, & beata, quoties felices sunt. Masculos autem amores, quoties casta amicitiae jura illos conciliant, solius opus Philosophiae arbitror. Propterea nuptiae contrahendae omnibus, pueros autem amare solis concedatur Philosophis; minime enim perfecta in mulieribus virtus existit. Tu vero Charicles non gravabere, si Athenis Corinthus cesserit.

52. Atque ego prae pudore concisa oratione festinanter judicium cum expediissem, surrexi. Videbam enim demisso supra modum vultu Chariclem, quasi tantum non capitis damnatus esset. Atheniensis vero hilari gestu laetus exsultans, jactabundo valde incessu progrediebatur; putares navali ad Salamina praelio Persas ab illo superatos. Atque hunc certe judicii mei fructum habui, quod splendidius nos, tanquam triumphali coena excepit. Erat enim alio-

a Ἐκεῖνος ὁ Κόθ.] Desunt haec tria in *Fl.* b Προμνῶνται] Sic M. & Edd. recte. Προμνῶντται *F.* c Ἐφείσθω] Ex W. dedimus. Ἀφείσθω Edd. priores. d Φιλοσόφοις] Τοῖς σοφοῖς W. P. e Προσώπῳ] Restitui ex A. G. L. P. W. & marg. *A1.* Τρόπῳ enim erat in Edd. omnibus. f Τἀπινίκια] Τὰ πινίκια W. male. Τὰ 'πινίκια *Fl. B2.*

19. Καὶ σὺ οἷ' ὦ Χαρίκλεις] Ἤ ὅτι Χαρίκλης μὲν Κορίνθιος, Ἀθηναῖος δὲ Καλλικρατίδας, ὃν τὴν νίκην σημαίνει ὁ Δίφιλος ἔτος ἔτιμεν. ἢ * ὡς τῆς Κορίνθου μὲν ἀνακεισμένης † Ἀφροδίτῃ. διὸ ἐν πολλῇ σὺ Κορίνθῳ ἡ γυναικεία μίξις. Ἀθηναῖοι δὲ ‡ παιδερασίᾳ κομῶντες. ἤτοι τῇ κατὰ φιλοσοφίαν καὶ σώφρονι, ἢ τῇ τοῦ ὄντι μιαρᾷ ἐν Δημοσθένους. *V.*

* Ὡς] Non aderat ὡς in editis. Inseruit *M. du S.*
† Ἀφροδίτῃ] Sic mutavit Idem, cum editum esset Ἀφροδίτης.
‡ Παιδερασίᾳ] Et hoc ita dedit *Solanus*, pro vulgato ἡ παιδεραστίᾳ, notavitque τὴν pro ἡ prave fuisse in V.

11. & *Plut.* in Nicia *Aristoph.* etiam, cujus Scholiastes haec verba Luciani affert. 258. A. *M. du S.*

8. Ὁ Κόθορνος] Cum Edd. κόθορνος haberent, ego Κοθ. majore litera exaravi monitus ab Scholiast. *Aristoph.* ad Ran. vers. 1001. ubi ait: Θηραμένης — Κῶος δὲ ἰλιγγιᾶν εἶναι, καὶ Κόθορνος. Λευκιανὸς Ἑρωσιν· Ὡς ἐγὼ ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν σὺ δυνατός, γνησίως Θηραμένης ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος. &c. Quae illi cum Nostro Scholiastae conveniunt. Etsi enim cothurni calceamenti significatio manet, tamen cognomentum quasi in nomen proprium abiit. Sed res est parvi. *J. F. R.*

13. Γάμοι] Facete ludit in nuptias *Menand.* in fragm. 10. Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν εὐκταῖον κακόν. *Optabile malum hominibus sunt nuptiae.* Ceterum γάμους etiam de unis nuptiis frequentatur, vid. *Aristoph.* Av. 132. Et *Evang. Matth.* XXII. ubi ter, quater, modo singul. modo plurali numero occurrit. Sic ἐπιστολαὶ de una epistola *Alciphr.* L. 2. 4. pr. Conf. & Nostrum *Dial. Meretr.* VII. & alibi non semel. *J. F. R.*

17. Παιδεραστεῖν δὲ ἐφείσθω μόνοις φιλοσόφοις] Clar. *Davis.* (quem consulendum in marg. jussit Cl. *Hemsterh.*) ad Cic. *Tusc. Disput.* c. 34. observat, ad *Platonis* impuri-

alioquin etiam in victu magnificentior. Submissa autem voce Chariclem etiam subinde consolabar, vi dicendi *illius commemorata*, perpetuo vehementer admirari me dicens, quam potenter difficiliores partes tuitus fuisset.

ἄλλως τῷ βίῳ μεγαλοφρονέστερον. ἡσυχῇ δὲ καὶ τὴν Χαρικλέα παρηγορησάμην ὅτι τῇ δεινότητι τῶν λόγων, συνεχὲς ὑπερθαυμάζων, ὅτι δυσχερεστέρῳ μέρει δυνατῶς συνηγόρησεν.

53. Sed illa in Cnido commoratio, & habiti in Deae sacro sermones, qui laetum simul studium, & eruditum lusum habuerant, hoc fere modo expetivere. At tu, Theomneste, qui antiquam illam nobis memoriam evocasti, si tum judex fuisses, quid pronuntiaturus eras? THEOMN. Adeo ne Melitiden aut Coroebum medius fidius me arbitraris, ut juste a te judicatis contrariam feram sententiam? Qui prae summa jucunditate eorum, quae dicebantur, in Cnido versari mihi viderer, ut parum abesset, quin parvulam hanc domunculam ipsum illud esse templum putarem. Veruntamen (nihil enim non decens est hoc die festo dicere, cum risus omnis etiam si forte nimius ad celebrationem pertinere videatur) orationem illam puerorum amatoris, nimio quasi supercilio elatam, gravitatis caussa admirabar equidem: verum illud pa-

Ἀλλ' ἦ μὲν ἐν Κνίδῳ ἀφετριβὴ, καὶ τὰ μετὰ τῆ θεῷ λαληθέντα, σπουδὴν ἱλαρὰν ἅμα, καὶ [g] παιδιὰν εὔμουσον ἐσχηκότα, τῇ δὲ τῷ διεκρίθη. σὺ δὲ, ὦ Θεόμνηστε, ὁ τὸν ἔωλον ἡμῖν ἐκκαλεσάμενος μνήμην, εἰ δικαστὴς τότ' ἦσθα, πῶς ἂν ἀπεφήνω; ΘΕΟΜΝ. Μελιτίδην ἢ [h] Κόροιβον οἴει με, πρὸς θεῶν, ἵνα τοῖς ἐμοὶ σοῦ δικαίως κριθεῖσιν ἐναντίαν φέρω ψῆφον; ὃς ὑπ' ἄκρας ἡδονῆς τῶν λεγομένων [i] ἀφετρίβειν ἐν τῇ Κνίδῳ ᾠόμην, ὀλίγου τὸ βραχὺ τοῦτο δωμάτιον αὐτὸν ἡγούμενος εἶναι τὸ νεὼν ἐκεῖνον. ὅμως δ' ἦν (οὐδὲν γὰρ ἀπρεπὲς ἐν ἑορτῇ λέγεσθαι, πᾶς δὲ γέλως κἂν παίεργος ᾖ, πανηγυρίζειν δοκεῖ) τὰς ἄγαν ἐμοὶ τοῦ [k] παιδε-

ραστοῦ καλλιφρυομένους λόγους ἐθαύμαζον μὲν ὅτι

[g] Παιδιὰν] Sic *J. Fl. H.* &c. Παιδιᾶν W. male. [h] Κόροιβον] Κόρυβον M. [i] Διατρίβειν &c. Ἐν Κνίδῳ ἀφετρίβειν φ. ἀ. τὸ βραχύ. W. [k] Παιδιραστοῦ] Παιδιραστῶν W. Cod. Fl. Ed. *El.* Vulgatam retinent Edd. cett. cum Cod. P.

37. Τῇ δὲ πῃ] Τοῦτον τὸν τρόπον. *V.*

50. Καλλιφρυόμενους] Ὀφρῦσι μετεώρους. *V.*

puritatem hic adludere Lucianum. Quum turpia sint quae in *Phaedr.* & *Sympos.* quae de amore scripsit ille Philosophus, qui παιδιραστὴς nimis amicum se praebuit, ut *Tertullian.* de Anima ejus verba repetens, (quae hic repetere nolo) ei exprobret: *adeo etiam inter philosophos magnum habet privilegium impuritas.* Alios veterum, qui Platonis versus amatorios exhibuerunt, eumque hoc nomine notarunt, vid. ibid. in nota *Davisii*, ubi tamen addit *Augustin.* de civit. Dei L. 2. c. 14. & *Apul.* de Habit. Doctr. Plat. p. 610. qui ejus de amore sententiam vitio vacare ajunt. *J.F.R.*

25. Ὁ δ' Ἀθηναῖος ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ φαιδρὸς ἀνεπηδᾶτο, πρεσβύτης σφόδρα σεσαρώς] Sed Mf. ἱλαρῷ πρεσβύτῃ φαιδρὸς. quod quis non amplectatur? *Atheniensis hilari vultu, alacer exiliens incedebat valde elate.* *J.G.G.*

Ibid. Ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ] Angl. τῷ πρεσβύτῃ. Aliter tamen Interpres; nec male. *J.B.*

Ἱλαρῷ] Ἱλαρᾷ scribentem *Bourdelotium* reliqui; nec enim semper ejus festinantem calamum corrigere volui, quod nec Cl. *Hemsterh.* facere vidi. *J.F.R.*

30. Τἀπιτήδεια] Perperam in novissimis editionibus legitur, Ἐξιέναντο αὐτοῦ τὰ πτήδεια, pro quo recte in antiquioribus τἀπιτήδεια. *J.J.*

41. Μελιτίδην] Margitem innuere opinor. Vide tamen quae de hoc fatuo leguntur apud *Aristoph.* p. 258. D. E. & quae ad eum locum annotavit Scholiastes. Vide & *Aelian.* V. H. XIII. 15. & consule ibi notas; perperam in Ed. Tornaesiana legitur Μελιτιάδη. *M. du S.*

Μελιτίδην] Scholiastae locus ad quem remittit *Solan.* est *Aristoph.* Ran. vers. 1021. ubi inter alia Μελιτίδην δὲ, τὸν υἱὸν dicit, eumque τοῦ μέλιτος sic dictum ait. *J.F.R.*

Ibid. Κόροιβον] Idem *Scholiastes* l. c. E. *M. du S.*

49. Τοῦ παιδιραστοῦ] Florent. Codic. τῷ παιδιραστῶν. *J.B.*

58. Κλί-

ὑπὲ τῇ σεμνότητι, πλὴν ὁ πάνυ δημόσιος φόμην, ἑρᾴδιον παιδὶ συνδιημερεύοντα, Ταντάλειος δίκας ὑποφέρειν, ἢ τοῖς ὄμμασι τὸ κάλλος μονονυχὶ προσκλύζοντα, ἐξὸν δρέψασθαι, [a] διψῆν ὑπομένειν. ὁ γὰρ ἀπόχρη τὸ θεωρεῖν ἐρώμενον, εἶθ' ἁπαλιπὼν καθημένῳ καὶ λαλοῦντα ἀκούειν, ἀλλ' ὥσπερ ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμενος ἔρως, πρῶτον ἔχει βαθμὸν ὄψεως, ἵνα ἴδῃ, κἂν θεάσηται, σωθεὶς προσάγων ἐφάψασθαι. δὶς ἄκρων γῆν δακτύλων κἂν μόνον θίγῃ, τὰ δ' ὁπόλαυσεως εἰς ἅπαν ἀφθεῖ τὸ σῶμα. τυχὼν δ' εὐμαρῶς τούτου, τρίτῳ πεῖραν ἐπάγει φιλήματος, οὐκ [b] εὐθὺ πεσεῖν, ἀλλ' ἠρέμα χείλη προσεγγίσας χείλεσιν, ἃ πρὶν ἢ φαῦσαι τελείως ἀπέστη, μηδὲν ὑπονοίας ἴχνος καταλιπών. εἶτα πρὸς τὸ [c] παρῆκον ἁρμοζόμενος, ἀεὶ λιπαρεστέροις μᾶλλον ἀσπάσμασιν ἐντέτηκεν, ἔνθ' ὅτε καὶ ἀφαγέλλων ἡσυχῇ τὸ στόμα. τὰ δὲ χειρῶν εὐδαιμόνιαν παρίησιν ἀργήν· [d] αἱ γὰρ φανεραὶ [e] τῶν [f] αἰδοίων [g] συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν. ἢ [h] λαθραίως ὑγρᾶς ἡ δεξιὰ χεὶρ κόλπου δῦσα, μαστοὺς βραχὺ

rum videbatur ad animi voluptatem pertinere, aliquem totos dies versantem cum puero pubertati propinquo, Tantaleas poenas sustinere, cumque pulchritudo tantum non alluat oculos, cum hauriendi sit copia, tolerare tamen sitim. Neque enim satis est videre quem ames, neque ex adverso sedentem & loquentem audire, sed velut scalas quasdam voluptatis fabricans amor primum habet gradum visus, uti spectet: & ubi contemplatus est, cupit admoto corpore attingere: si enim vel summis tantum digitis attigerit, totum corpus fructus ille percurrit. Hoc ubi facile consecutus est, tertio teneat osculum, non statim curiosum illud, sed placide labia admovens labiis, quae prius etiam quam plane se contigerint, desistit, nullo suspicionis relicto vestigio. Deinde concedenti se accommodans, longioribus semper amplexibus quasi illiquescit, interdum etiam placide os diducens, nullamque manum otiosam esse patitur; cum manifestae illae sensibilium partium complexiones voluptatem conglutinent. Aut igitur latenter lubrico lapsu dextra sinum subiens, mammillas premit paul-

a Διψῆν] Διψῶν Ex. *Fl.* Vulgatum tenet ceteras & P. Διψῇν P. & *Fr.* cum jota subscripto, quod in *H.* & *J.* non adest. b Εὐθὺ] Εὐθὺς marg. *A*1*W.* c Παρῆκον] M. & Edd. recte, excepta *J.* quae παρεῖκον, quod & in marg. *A*1*W.* adscriptum. d Αἱ] Ἡ *J.* male. *Al* cett. & M. marg. *A*1. habet ἢ. e Τῶν αἰδ.] Μετὰ τὰ αἰδ. M. G. Μητὰ P. Non adgnoscunt praepositi. Edd. f Αἰδοίων] Ἐδοίων *L.* g Συμπεριπλοκαὶ] Περιπλοκαὶ *Fl.* h Λαθραίως] Λαθραίως Ex. *Fl.* Λάθρι marg. *A*1.

58. Κλίμακα] (*Si non tangendi copia est, eho, ne videndi quidem erit? Si illud non licet, saltem hoc licebit, certe extrema LINEA amare, haud nihil est.* Ter. Eun. III. 2. *Linea* ἀντὶ τοῦ βαθμοῦ, pro *gradu* sumitur. Vide *Donat.* & *Nonnii* διορθωτικὰ.) *Varr.* Sic *Philemon.* fr. 65.

Ὁρᾶτε παῖδα πρᾶον, εἶτ' ἀναίσχυντον,
Εἶτ' ἀνδρεῖον, εἶτ' εἰς ἐλπίδα
Ἐλθόντα· κἂν γένηται τἀπὸ τούτου ἄνηρ.

M. du S.

64. Εὐθὺ] Eodem redire, legamus εὐθὺς, an εὐθὺς, vid. supra, ad c. 42. & alibi dictum. *J. F. R.*

71. Αἱ γὰρ φανεραὶ &c.] Ex Mss. refinge: *al γὰρ φανεραὶ μὴ τῶν αἰδοίων συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν*, vocat oscula, & improbae manus pertrectationes *αἰδοῖα*. Vulgo μὴ omittitur. *J. G. G.*

80. Εἶτ' ἀπὸ μηρῶν προσμισάμενος κατὰ τὸ κωμικὸν αὐτὸ ἐπόσπασεν] Interpres: *dum ductu a femoribus exordio juxta Comicum ipsum percutit.* Haec verba perobscura sunt, sed illustrantur illis, quae leguntur apud *Diogenem Laërtium* in vita Cleanthis: φησὶ δὲ ὁ Ἑκάτων ἐν τοῖς χρείαις ἐμφέρειν παραπλήσιον εἶναι τῷ, *si ὁ εἷς τὴν γυναῖκα τύπτων γαστρίζει, καὶ ὁ εἷς τοὺς μηροὺς κύπτων παιρίζει, ἔφη μέν, τὸν μὲν τοὺς ἀφροδισιασμοὺς ἔχειν παιδικούς. Recte autem in Chrite inquis, formoso adolescente dicente, si in ventrem percutiens γαστρίζει, etiam in femina verberans παιρίζει, inquit Cleanthes, tu quidem o adolescens habe interfeminales pulsationes.* Nimirum παιρίζω est inter praenextata verba, de παιδεραστῶν vide quae notavit vir & amicus summus *Aegidius Menagius* ad hunc locum, & *Paullus Leopardus* Emendat. XVII, c. 32. *J. G. G.*

81. Κωμικὸν] Quis hic Comicus sit nescio; nec quid voluerit, meum est inquirere, aut, si scirem, enarrare. *M. du S.*

83. Μη-

paullum ultra naturam tumentes, & durius culi ventris rotunditatem digitis molliter percurrit, post haec etiam primae lanuginis in pube florem. Et quid arcana illa oportet remetiri? Tantam nactus opportunitatem amor, calidius quoddam opus occipit: deinde a feminibus exorsus, illa, ut ait Comicus, percutit.

54. Mihi quidem hoc modo amare pueros contingat. Sublimes illi nugatores autem, & quotquot philosophiae supercilium ultra ipsa tempora sustulere, honestorum verborum phaleris imperitos pascant. Amator erat, si quisquam, Socrates, sub eadem cum illo laena jacens Alcibiades, non sine plaga surrexit. Nec mireris. Neque enim Patroclus ab Achille eatenus tantum amatus est, ut e regione sederet,

Aeacidi intentus, dum cessat fundere carmen:

sed erat ipsorum etiam amicitiae pararia voluptas. Gemens ergo Patrocli mortem Achilles, affectu parum custodito in verum erupit,

Femorum tuorum sancta consuetudo pulchrior!

75 Φύσιν ὑπερῳδῶντας τιέζει. ἡ σφιγγώσης γαστρὸς [i] ἀμφιλαφὲς τοῖς δακτύλοις ὑπιδράθῃ ὁμαλῶς. μὴ τοῦτο ἡ πρωτόχνου ἀνθος ἥβης. καὶ τί τἄρρητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ; τοσαύτης τυχὼν ἐξουσίας ὁ ἔρως, 80 θερμοτέρου τινὸς ἅπτεται πράγματος· εἶτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενος, καὶ τ' κωμικὸν, αὐτὸ ἐπάταξεν.

Ἐμοὶ μὲν οὕτω παιδεραστεῖν γένοιτο. μειρακυλλέχους δὲ, καὶ ὅσοι τ' φιλοσοφίας ὀφρῦν 85 ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑψήρκασι, σεμνῶν ὀνομάτων [k] κομψεύμασι τὰς ἀμαθεῖς παιμαινέτωσαν· ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, [m] εἴ τις ἄλλος, καὶ ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλκιβιάδης αὐτῷ χλανίδα κλιθεὶς, οὐκ ἀπλῆξ ἀνέστη. καὶ μὴ θαυμάσῃς, [n] εἰδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπᾶτο, μέχρι τοῦ [o] κατ' ἀγκῶνος καθέζεσθαι.

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων. ἀλλ' ἦν καὶ τὰ ἐκείνων φιλίας [R] μεσίτις ἡδονή. 95 τέων γὰρ Ἀχιλλεὺς τὸν Πατρόκλου θάνατον, ἀταμιεύτῳ πάθει πρὸς τ' ἀλήθειαν ἀπερράγη, Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία [q] Καλλίων

τὰς

[i] Ἀμφιλαφὴς] Ἀμφιλαφέσι L. Nil mut. *Fl. J. P. S. H.* [k] Κομψεύμασι] Sic *Fr. H. P.* &c. Κομψεύσμασι male *J. Fl.* [l] Παιμαινέτωσαν] Ita dedi ex P. Παιμανέθωσαν Edd. male. [m] Εἴ τις ἄλλος] Εἴπερ τις marg. *A1.* [n] Οὐδὲ γὰρ] Incipit rursus O. [o] Κατ' ἀγκῶνος] Restitutum ex M. & O. Κατὰ ἀγκῶνος Edd. [p] Μεσίτις] Hoc praetuli ex W. & Ox. Μεσίτης Edd. priores. [q] Καλλίων] Καλλίῳ W. & Ex. *Fl.* At vulgatae adsentitur P.

83. Ἐμοὶ μὲν] Μόγις ποτὲ, μικρὰ ἐκ τραχήλου, τὸ σαυτοῦ ἐξαίτας. ἐξάλλης ἐκ προοίμης ἀπέλαυε. M.

83. Μειρακυλλ.] Vid. Πρ. λ. 7. *M. du S.*

85. Ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους] *Alciphr.* 1. ep. 34. pr. Ἐξ ὧν φιλοσοφῶν ἐπινόησας, σεμνός τις ἐγένου ἐκ τῆς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας. Ubi Cl. *Bergler.* haec Luciani adducere non est oblitus: item ex *Dial. Charont. Merc.* & *Mort.* ὑπὲρ δὲ τὸ μέτωπον τιάσας (ὀφρῦς) ἐπῆρεν. Aliaque, ubi data opera ejusmodi absurdis hyperbolis utuntur. Sic Alexis ap. *Athen.* VI. p. 224. *eos* ait *supercilia supra capitis verticem habere.* *J. F. R.*

87. Ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, εἴ τις ἄλλος, καὶ ὁ Σωκράτης] Ipse Socrates apud Lucianum in Auctione Philosophorum, παιδικὰς εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. *AE. M.* Sed confer quae modo ad c. 49. pr. dicta. Item quae ad c. 51. *J. F. R.*

90. Οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπᾶτο] Similiter *Martialis* Lib. XI. Ep. 44. *Aeacida potior levis amicus erat.* Aliis Achilles, Patrocli τὰ παιδικά. *AE. M.*

93. Δέγμενος] *Homer.* Il. I. 191. *M. du S.*

94. Μεσίτης ἡδονὴ] Lege μεσίτις. *F. G.*

Μεσίτης ἡδονὴ] An μεσίτις? *AE. M.*

Μεσίτης ἡδονὴ] Politissimus *Menagius* emendat μεσίτις. Nihil verius. Supra c. 27. Φιλίας μεσίτου τρόπον ἔχουσα παραβόλου. *J. J.*

Μεσίτις] Cod. Mf. Ox. & W. uti emendare jusserat *Menagius*. In omnibus impressis μεσίτης, prave. *M. du S.*

97. Μηρῶν &c.] Tragici cujuspiam versiculus. *F. G.*

Μηρῶν τε τῶν σῶν &c.] Tragici cujuspiam aut Comici versiculus. *AE. M.*

Μηρῶν τε τῶν σῶν &c.] Jambicus enim trimeter est, sive senarius; nam Καλλίων facit initium versus se-

τὺς γε μὴν ὀνομαζομένους παρ' Ἕλλησι κωμαστὰς, οὐδὲν ἄλλ' ἢ δῆλος ἐραστὰς νομίζω. τάχα [a] φήσει τις αἰσχρὰ ταῦτ' εἶναι λέγειν, πλὴν ἀληθῆ γε, νὴ τὴν Κνιδίαν Ἀφροδίτην. ΛΥΚ. Οὔτ' ἀνέξομαί σου, φίλε Θεόμνηστε, ἄλλην ἀρχὴν καλαβαλλομένου τρίτων λόγων, ἧς ἀκούειν ἐν ἑορτῇ μόνον εἰκὸς ὄχλῳ· τἄλλα δὲ, τὴν ἐμὴν ὦτων πόρρω ἀποικιεῖν. [b] ἀφέμενοι δὲ τῆς παρέλκειν πλείω χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξίωμεν. ἤδη γὰρ εἰκὸς ὄχλῳ, [c] ὑφάπτειν τῷ θεῷ τὴν πυρά. ἔστι δ' οὐκ ἀτερπὴς ἡ θέα, τὰ ἐν Οἴτῃ παθῶν ὑπομιμήσκεσθαι τοὺς παρόντας.

Hos equidem, qui apud Graecos Comissatores vocantur, nihil aliud quam professos amatores arbitror. Dixerit forte aliquis, turpia haec esse dictu: at vera quidem sunt, per Cnidiam Venerem. LYC. Non feram te, care Theomneste, aliud tertiae orationis quasi fundamentum jacientem, cujus initium tantum festo die audire fas est, reliqua vero procul ab auribus meis ablegare. Omissa autem longiore in iis, quae nihil ad rem faciunt, mora, in forum prodeamus. Jam enim convenit rogum Deo accendere: nec injucundum spectaculum, eorum quae in Oeta *Deo* usu venere, praesentes admonens.

EIKONES.

LYCINUS ET POLYSTRATUS.

LYCINUS.

ΑΛΛ' ἦ [d] τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπαχον οἱ τὴν Γοργὼ ἰδόντες, οἷον ἐγὼ ἔναγχος

NUmquid ergo tale quid usu veniebat his, qui Gorgonem vidissent, qua-

a Φήσει] Φησὶ W. b Ἀφέμενοι] Ἀφέμενος W. c Ὑφάπτειν] Ὑφάψαι O. Vulgatae ceterae. Edd. Lectioni favet M. EIKONES] Περὶ εἰκόνος *Th. Mag.* v. Γοργὼ. d Τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπαχον] Τοιοῦτό τι ἔπαθον. *Th. Mag.* Nihil mut. Edd. vett.

EIKONES] Vid. Schol. 1. ΥΠ. ΕΙΚ.

quentis. *J.F.R.*

Μυρῶν] Neque hoc unde sit scio, aut scire allaboro. Certe non Homericum. Adi tamen *Plut.* 1337. a. Socrates apud *Xenophontem* in Συμπ. *Amicum* Achillis, non amasium fuisse probat p. 523. l. 40. Ed. Steph. *Apollodorus* etiam Achillis amasium vocat III. p. m. 97. B. *M.du S.*

1. Κωμαστὰς] Vox est Eidylliorum scriptoribus usitatissima, pro his qui cantu puellis blandiuntur, & earum amorem captant. *Theocrit.* Eidyll. 3. *G.C.*

Κωμαστὰς] Ille certe apud *Theocritum* Idyll. 3. κωμάσειε Amaryllidis amorem aperte prae se fert. *J.M.G.*

EIKONES] Dialogi isti duo, in quibus Pantheam Abradatae uxorem describit, doctissimi sunt. *J.B.*

EIKONES] *Bourdelotii* figmentum capita 17. 20. & 22. lecta destruent; quin haud dubie & sine ambagibus ostendet depictam hic a Luciano Imperatoris Romani *concubinam*, tum *uxorem* nullibi dicat. Scholiastes tamen uxorem facit. Panthea haec erat Smyrnea (c. 10. & 2.) Lucii Veri Imperatoris, ut suspicor, amica; de qua tamen apud Scriptores illius aetatis altum silentium; nisi forte eo spectet Celeris declamatio (quae Dionysio a quibusdam tribuebatur) qua Araspam Pantheae Xenophonteae amatorem laudabat, apud *Philostr.* 524. memorata; Celer enim ille, qui *Capitolino* Caninius Celer est, M. Aurelium & L. Verum inter auditores habuit (c. 2.) *M.du S.*

ΛΥΚ. ΚΑΙ ΠΟΛ.] Personarum colloquentium nomina non ambo erant titulo inscripta in Edd. Sed quia & alibi interdum addita sunt in *Paris.* idque ab Cl. *Hemsterh.* quoque factum animadverto, eas suprascribi curabo, nisi fuerint nimiae. *J.F.R.*

1. Τοιοῦτόν τι ἔπαχον] Aliter in suis Codicibus legisse

quale uſu nuper mihi venit, Polyſtrate, pulcherrimam quandam feminam videnti? Parum enim abeſt, quin, ut habet fabula, lapis tibi ex homine ſim factus, ac prae admiratione diriguerim. POL. Inſolitum, Hercle, ſpectaculum ais, & valde violentum, ſi quidem Lycinum etiam mulier aliqua perculit. Nam ab adoleſcentulis tu quidem, idque facile admodum ſic afficeris, ut facilius aliquis totum Sipylum loco moveat, quam te abducat a pulchris, quo minus adſtes illis hians, & ſaepe illacrimans etiam, ut illa ipſa Tantali *filia*. Verum dic mihi, quae nobis eſt illa Meduſa ſaxifica, & unde? ut nos quoque eam videamus. Neque enim, puto, invidebis nobis ſpectaculum, neque zelotypia accenderis, ſi ex propinquo nos etiam velimus juxta te in illo obrigeſcere. LYC. Quin illud ſcito, illa te, ſi vel ab alta eam ſpecula adſpexeris, attonitum, & magis quam ſtatuae ſunt, immotum redditura eſt. Quamquam hoc quidem forte pacatius fuerit, & minus letale vulnus, ipſe

ἔπαθον, ὦ Πολύστρατε, παγκάλην τινὰ γυναῖκα ἰδών. αὐτὸ γὰρ τοῦτο ἐκεῖνο μικροῦ δέω λίθος ἐξ ἀνθρώπου σοι γεγονέναι, πεπηγὼς ὑπὸ τοῦ θαύματος. ΠΟΛ. Ἡράκλεις ὑπερφυές τι τὸ θέαμα φῂς, καὶ δεινῶς βίαιον, εἴγε καὶ Λυκῖνον ἐξέπληξε γυνή τις ὅσα. σὺ γὰρ ὑπὸ μὲν τῶν μειρακίων καὶ πάνυ ῥᾳδίως αὐτὸ πάσχεις· ὥστε θαῦμα ἂν τις ὅλον τὸ Σίπυλον μεταχωρήσειεν, ἢ σὲ τῶν καλῶν ἀπάγοι, μὴ οὐχὶ παρεστάναι αὐτοῖς κεχηνότα, καὶ δακρύοντά γε πολλάκις, ὥσπερ ἐκείνην αὐτὴν τοῦ Ταντάλου. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίς ἡ λιθοποιὸς αὕτη Μέδουσα ἡμῖν ἐστι, καὶ πόθεν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἴδοιμεν; οὐ γὰρ, οἶμαι, φθονήσεις ἡμῖν τῆς θέας, οὐδὲ ζηλοτυπήσεις, εἰ μέλλοιμεν πλησίον που καὶ αὐτοὶ παρεμπεπηγέναι σοι ἰδόντες. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρή σε, ὡς καὶ ἐκ παρέργου μόνον ἀπίδῃς ἐς αὐτήν, ἀχανῆ σε, καὶ τὸν ἀνδριάντων ἀκινητότερον ἀποφανεῖ. καίτοι τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι, καὶ τὸ τραῦμα ἧττον χαλεπὸν, εἰ αὐ-

e Κεχηνότα] Κεχηκότα male *F*. f Ἐκ παρέργου] Ἐπιπαρέργου male *F*.

11. Σίπυλον] Ὄρος Λυδίας πλησίον τῆς Σμύρνης, ἐν ᾧ ἡ Νιόβη * ἐκ λίθου γενέσθαι. *V*.

* Ἐκ λίθου] Sic etiam C. Ἐν λίθῳ V. prave. *M. du S.*

Ἐκ λίθου] Verum eſt *in* hic pravum fore. Sed ſcire cuperem quomodo haec intellexerit *Solanus* noſter, ἡ Νιόβη ἐκ λίθου γενέσθαι. Nam ſenſus ſic plane videtur oppoſitus hiſtoriae fabuloſae, quae ait Nioben converſam in ſaxum, non vero, ut hic, ſaxum commutatum in Nioben, ſive Nioben procreatam ex lapide. *Apollod.* III. 5. 6. f. p. m. 168. Νιόβη Θήβας ἀπολιποῦσα φεύγει τὸν πατέρα Τάνταλον εἰς Σίπυλον. κἀκεῖ διὰ τεσσάρων ἡμερῶν εἰς λίθον μετέβαλεν, ut pluſia teſtimonia vel pueris nota omittam. Quare aut Scholiaſtes hallucinatus eſt, aut pro ἐκ λίθου legendum ἐς λίθον. Si vero phraſis γενέσθαι εἰς pro mutari in aliquid, non videtur proba, meminerit Scholiaſten Chriſtianum fuiſſe, neque a Scriptoribus Eccleſiaſticis adeo alienam eſſe hanc locutionem, quae non longe abit ab illo *Eſai.* XLII. 16. ποιήσω αὐτοῖς τὸ σκότος εἰς φῶς, καὶ τὰ σκολιὰ εἰς ὁδοὺς. *J. F. R.*

giſſe videtur *Thomas Magiſter*, nempe τοιοῦτό τι ἔπαθον. *M. du S.*

Τοιοῦτόν τι] Idem eſſe, legasne τοιοῦτον, an τοιοῦτο, etſi prius Noſtro frequentius, ſupra ſatis diximus, ad *Hermot.* c. 29. aliisque locis ibi indicatis. *J. F. R.*

6. Πεπηγὼς] Dicitur hoc verbum de aqua, oleo, melle, lacte; ſaepius de aquis & fluminibus cum concreſcunt, coagulantur. *M. du S.*

11. Ἂν τις ὅλον τὸ Σίπυλον μεταχωρήσειεν] Reverend. *Jac. Elſner.* haec Luciani adferens, ad *Evang.* Div. *Marci* XI. 23. ubi legitur: ὃς ἂν εἴπῃ τῷ ὄρει τούτῳ Ἄρθητι, καὶ βλήθητι εἰς τὴν θάλασσαν &c. monet iis aeque atque his Luciani ſignificari *rem gravem & inſuperabilem*, quem vide. *J. F. R.*

Ibid. Σίπυλον] Mons is Aſiae, in quem mutatam Nioben tradunt. Vid. *Marm. Oxon.* 42. *M. du S.*

13. Ἐπιδακρύοντά γε πολλάκις] Conf. infra *Navig.* c. 2. παρείκειν δακρύων, ὥσπερ εἰώθει. *J. F. R.*

14. Ἐκείνην] Nioben ſcilicet, Tantali filiam, cujus fabula nota. *M. du S.*

21. Ἐκ παρέργου] Habuimus idem ſupra *Med.* c. 15. *M. du S.*

23. Εἰρηνικώτερόν ἐστι] Bene monuerat *Hemſterhuſius* in marg. Ed. *Graev.* adiri poſſe *L. Bos* Ep. ad Hebr. p. 255. i. e. ad c. XII. 11. Cujus obſervatio hic addi meretur. Verba Apoſtoli ſunt: Πᾶσα δὲ παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ (οὐ male omiſſum in obſerv. *Boſii*) χαρᾶς εἶναι, ἀλλὰ λύπης· ὕστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν — ἀποδίδωσι. Ad quae ille: „ Ultima haec verba „ vulgo vertunt: *Poſt autem fructum pacificum reddit,*

αὐτὸς ἴδοις· εἰ δὲ καὶ εἰκείην [a] προσελέψειέ σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποφῆναι αὐτῆς; ἀπάξει γάρ σε ἀναδησαμένη ἔνθα ἂν ἐθέλῃ, ὥσπερ ἡ λίθος ἡ Ἡρακλεία δρᾷ τὸ σίδηρον.

ΠΟΛ. Παύσῃ, ὦ Λυκῖνε, τερατεύόμενος τὴν καλλονὴν [b] ἀναπλάττων, ἀλλ' εἰπέ μοι τίς ἡ γυνή ἐστιν; ΑΥΚ. Οἴει γάρ με ὑπερβαλέσθαι τῷ λόγῳ, ὃς δέδια μή σοι ἰδόντι ἀδόκητος τις ἐπαινέσαι δόξω, τοσοῦτον ἀμείνων φανεῖται· πλὴν ἀλλὰ ἥτις ἦν, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι, θεραπεία δὲ πολλὴ, καὶ ἄλλη περὶ αὐτὴν παρασκευὴ λαμπρὰ, καὶ εὐνοῦχόν τι πλῆθος· καὶ ἄμαξαι πάνυ πολλαὶ, καὶ ὅλως μεῖζόν γε, ἢ κατ' ἰδιωτικὴν τύχην ἐδόκει τὸ πρᾶγμα εἶναι.

ΠΟΛ. Οὐδὲ τὸνομα ἐπύθου σύ γε, ἥτις καλοῖτο. ΑΥΚ. Οὐδαμῶς, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι Ἰωνίας ἐστί. τῷ θεατῇ γάρ τις ἀπιδὼν εἰς τὴν πλησίον, ἐπεὶ παρῆλθε, Τοιαῦτα μέντοι, ἔφη, τὰ Σμυρναϊκὰ κάλλη· καὶ θαυμαστὸν οὐδέν, εἰ ἡ καλλίστη τῶν Ἰωνικῶν πόλεων τὴν καλλίστην γυναῖκα ἤνεγκεν. ἐδόκει δέ μοι Σμυρναῖος καὶ αὐτὸς ὁ λέγων εἶναι, οὕτως ἐσεμύνετο ἐπ' αὐτῇ.

si videas: si vero ipsa quoque te adspiciat, qua ratione ab illa abscedes? Revinctum enim te quorsum voluerit abducet, quod magnes facit in ferro.

2. POL. Desine, Lycine, portentosam pulchritudinem effingere; sed dic mihi, quae sit mulier? LYC. Putas enim, me dicendo modum excedere, qui metuam, ne tibi, cum videris, imbecillis in laudando videar: tanto illa apparebit praestantior. Verum quae sit, non habeo dicere. Ministerium vero multum, & alius circa illam apparatus splendidus, & eunuchorum multitudo, & ancillae sane multae, atque in universum major, quam pro fortuna privata, res videbatur esse. POL. Neque nomen audiebas tu quidem, quomodo vocaretur? LYC. Nequaquam, nisi hoc solum, ex Ionia est. Spectatorum enim aliquis, vicinum respiciens, cum transiret, *Tales quidem*, inquit, *sunt formae Smyrnenses, nec mirum, si pulcherrima Ionicarum urbium, mulierem pulcherrimam protulit.* Videbatur autem mihi Smyrnaeus ipse quoque esse qui dicebat, adeo illa gloriabatur.

3. POL.

a Προσελέψειέ σε] Sic etiam habere *F. Fl. B2. Va.* & *S.* notat *Sol.* Sed & sic *P. S.* &c. b Ἀναπλάττων] Ἀναπλάσσων male *F.*

„ uti etiam Belgae. Mallem ego: *Laetum*, vel *jucundum fructum*, ut Cicero dixit *jucundissimum fructum libertatis*. Εὐφημῶν enim Graece saepe dicitur id quod *dolori* & *acerbitati* oppositum est. Sic apud *Lucian.* Imag. pr. Καὶ τοῦτο μέν ἴσως αὐφνικώτερόν ἐστι. i. e. *Et hoc forte non adeo acerbum est: hoc placidius est.* Male ibi Interpres: *& hoc forte magis ad pacem facit* &c." Hucusque *Bos.* At *Obsoponus*: *& fortasse quod dixi, leve est prae hoc quod dicturus sum.* Ad argumentum aptius: a Graeco vero remotius. Videtur sane αὐφνικὸν hic esse responsum oppositum praemisso a *Polystr.* Θέσμιον δικῆς βάσιν, adeoque *lenius, placidius*, quodque minus laedet, esse vertendum. Verum vellem addidisset commentator noster exempla, quibus ostenderet καιρὸν αὐφνικὸν pro *laeto fructu* adeo usitatum esse; etsi minime nego in adducto loco N. T. sic esse vertendum; quia directe opponitur τῷ, ὁ χαρᾶς. Ac *lenius* significari ap. Lucianum, ipsa proxime sequentia indicant, καὶ τὸ τραῦμα ἥδιον καίριον: quare etiam punctum quod hic ante καὶ erat, sustuli, & ante ὁ λέγων posui; ibi enim nova oppositio incipit. *F. F. R.*

28. Λίθος ἡ Ἡρακλεία] *Plin. Aristot.* Sic apud *Pisid.* Cosmogr.

Πάντας ὑφέλκων οἷα μαγνῆτις λίθος,
Ἢ μᾶλλον εἰπεῖν Ἡρακλείαν τὴν λίθον,
Φύσιν δ' ἔχουσι ἐλκτικωτέραν ἔχει.

F. F.

31. Οἴει] Attice pro οἶῃ, quod in verbis βούλομαι, οἴομαι, ὄνομαι perpetuum esse, supra jam observavimus. Vid. Cl. *Maittair.* de Dialect. p. 62. 63. Et Scholiast. *Aristoph.* ad Plut. 40. Ubi πάνυ σοι *audies.* Et vers. 60. ἀπαντᾷς *interrogas*, ac sexcenties alibi. *F. F. R.*

44. Σμυρναῖος] Parthico bello hanc a L. Vero in Asia amatam hinc crediderim. De Panthea tamen apud Historicos illius temporis nihil invenio; apud quos Lucilla, Veri Uxor, cum matre & sorore Fabia stuprum suspicari videtur; (*Capitol.* c. X.) de hac pellice ne verbum quidem. Sed vide not. ad c. 10. *M. Ant. S.*

45. Καλ-

3. POL. Quandoquidem igitur hoc ne-
re pro lapide fecisti, qui neque secutus sis,
neque interrogaveris Smyrnaeum illum,
quaenam esset: certe formam illius, quan-
tum ejus fieri potest, sermone ostende.
Forte enim sic eam agnovero. LYC. Vi-
des quantum sit, quod petiisti, non est
facultatis dicendi, meae praesertim, decla-
rare admirabilem adeo imaginem, cui vix
Apelles, aut Zeuxis, aut Parrhasius, apti
videantur, aut si quis Phidias vel Alcame-
nes. Ego vero corrupero exemplum artis
imbecillitate. POL. Tamen Lycine, qua-
lis erat specie? Neque enim periculosus ille
conatus, si viro amico ostendas imagi-
nem, quomodocunque lineae se habeant.
LYC. Quin tutius mihi facturus videor,
si veterum illorum artificum quosdam ad
opus advocem, uti mulierem mihi effin-
gant. POL. Quomodo hoc intelligis? aut
quomodo veniant tibi tot ante annos mor-
tui? LYC. Facile, si quidem tu non
graveris aliquid mihi respondere. POL. In-
terroga modo.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπεὶ λίθου τοῦτό γε ὡς
ἀληθῶς ἐποίησας, [d] ὅτε προσελεύσῃ,
ὅτε τὸν Σμυρναῖον [e] ἐκεῖνον ἐρόμενος, [f] ὅστις
ἦν, καὶ τὸ εἶδος ὡς οἷόν τε καταδείξον
τῷ λόγῳ, τάχα γὰρ ἂν ὅτῳ γνωρίσαιμι.
ΛΥΚ. Ὁρᾷς ἡλίκον τοῦτο ἤτησας, ὦ τὴν
λόγων δύναμιν, ἢ μάλιστά γε τὴν ἐμήν,
ἐμφανίσαι οὕτω θαυμασίαν εἰκόνα, πρὸς ἣν
μόλις, ἂν ἡ Ἀπελλῆς, ἢ Ζεῦξις, ἢ Παρ-
ράσιος, ἱκανοὶ δόξαι, ἢ εἴ τις Φειδίας, ἢ
Ἀλκαμένης. ἐγὼ δὲ λυμαινόμαι τὸ δι'
ἀσθένειαν τέχνης. ΠΟΛ. Ὅμως, ὦ Λυκῖνε, ποῖά τις [g] ἦν τὴν ὄψιν; ἢ
μὴ [h] ἀπόφαλὲς τὸ τόλμημα, ἂν φίλῳ ἀνδρὶ
ἀπειδείξαις τὴν εἰκόνα, ὅπως ἂν τὰ γραμμὰ
ἔχει. ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἀσφαλέστερον [h] αὐ-
τὸς ποιήσειν μοι δοκῶ, τῶν παλαιῶν τινας
ἐκείνων τεχνιτῶν προσκαλέσας, ὅτι τὸ ἔρ-
γον, ὡς ἀναπλάσειάν μοι τὴν γυναῖκα.
ΠΟΛ. Πῶς τοῦτο φῄς; ἢ πῶς ἂν ἀφίκοιντό
σοι πρὸ τοσούτων ἐτῶν τεθνεῶτες;
ΛΥΚ. Ῥᾴδιον, ἢν σὺ μὴ ὀκνήσῃς ἐπερω-
τῆσαί τί μου. ΠΟΛ. Ἐρώτα μόνον.

ΛΥΚ.

[e] Ἐκεῖνον] Ita jam optime *J.* cum *Fl.* & *Ald.* Ἐκεῖ male *B2. Fr. P. S. H.* [d] Οὕτε] Οὔτε male *J.* [e] Ἐκεῖνον] Omissum in *J.* Adest in *Fl. V2. B2. Fr. P. S.* [f] Ὅστις] Ὅστις *J. Fr. Fl. B2. P.S.* Ἥτις ἴσως L. [g] Ἦν] Male abest a *Fl.* Adest in *P. P. J.* &c. [h] Αὐτὸς] Οὕτως adscripserat *Solan.* Sed nihil mutant Edd.

57. Ἀπελλῆς] Ζευγράφων ἀνάμεσα παλαιῶν ἐ σεμνῶν. *G.*

45. Καλλίστη] Vid. not. ad *Marm. Oxon.* p. 22. 2. & 65. 1. & p. 97. Ante terrae motum, quo sub M. Aurelio concussa & funditus eversa haec civitas legitur; an. Chr. CLXXVII. qua de re consulendus *Aristides* Μονῳδίᾳ ἐπὶ Σμύρνῃ. T. I. p. 478. & *Syncellus* p. 353. Eadem *Marm. Oxon.* p. 97. ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ. Vid. *Spanh.* 648. & *Philostr.* p. 145. *Strab.* XIV. 646. *M. du S.*

49. Ἐπεὶ] In *B2. Fr. P.* & *S.* ἐπὶ prave legitur. *M. du S.*
Ἐπὶ λίθου] Lege ἐπὶ λίθου. *F. G.* Et sic reddidi Luciano ex Edd. antiquis. *J. F. R.*
Ibid. Λίθου ἐποίησας] Alibi ποιεῖν λίθου signif. ex lapide fabricare. Hic vero ἔργον intelligi, vix est ut mediocriter versatos admoneam. Vid. *L. Bos* Ellipsi. v. ἔργον. *J. F. R.*

51. Ὅστις] Lege ἥτις, uti & conjecit aliquis in margine Cod. L. si de femina intelligi velis, ut supra c. 2. & Ep. Δ. VI. *M. du S.*
Ὅστις] Etsi permutatio generis in simili locutione locum habere possit, ut masculin. in generali interrogatione, tamquam dignius ac femininum sub se complectens, praeferatur, E. c. *Ach. Tat.* I. p. 7. πολὺ πλήθει αἰσιῶν ἐ θηραικοῖδων ἀς συναπήγαγεν ὁ Σάτυρος ἔτυχον τῶν ὁμοιοτέχνων. οἱ μὲν οὖν ἦσαν ἐ μοιχάλοι. Quae posteriora ibi recte quidem vertuntur: *Inter EAS mulier erat proterva*, sed servi & ancillae erant permixti: Utque alias generis permutationes etiam saepe supra vidimus; & *Dial.* seq. c. 9. videbimus: hic tamen minime ferendum arbitror τὸ ὅστις, propter confusionem, quam id pareret, quia sic ad proximum Σμυρναῖον referretur. quare ἥτις recepissem, ut revera recipiendum duco, si vel in uno Cod. aut Ed. invenissem. Ne vero criminetur aliquis, quod vel alia sine codicum auctoritate receperim, habeat & hoc pro recepto; sciatque, me tamen modum servare, & non nisi urgente necessitate id facere in iis, ubi facile Lectoris adsensum nanciscisperem. *J. F. R.*

64. Αὐτὸς] Lege ἥτις, vel *αὐτὴ*. *M. du S.*

ΛΥΚ. Ἐπεδήμησάς ποτε, ὦ Πολύστρατε, τῇ [a] Κνιδίων; ΠΟΛ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ τὴν Ἀφροδίτην εἶδες πάντως αὐτήν; ΠΟΛ. Νὴ Δία, τὸ Πραξιτέλους θαυμάτων τὸ κάλλιστον. ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς, ὡς ἐραστή τις τῆς ἀγάλματος, καὶ λαθὼν νυκτὸς ἐγκλεισθεὶς ἐν ἱερῷ, συγγένοιτο, ὡς δυνατὸν, ἀγάλματι; τοῦτο μὲν σοι ἄλλος ἱστορείσθω. σὺ δὲ (ταύτην γάρ, ὡς φῄς, εἶδες) ἴθι μοι, καὶ τόδε ἀπόκριναι, εἰ καὶ τὴν ἐν κήποις Ἀθήνησι, τὴν Ἀλκαμένους ἑώρακας. ΠΟΛ. Ἦ πάντων γ' ἂν, ὦ Λυκῖνε, ὁ ῥαθυμότατος ἦν, εἰ τὸ κάλλιστον τῶν Ἀλκαμένους πλασμάτων παρεῖδον. ΛΥΚ. Ἐκεῖνο μέν γε, ὦ Πολύστρατε, οὐκ ἐξερήσομαί σε, εἰ πολλάκις ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθὼν, καὶ τὴν Καλάμιδος [b] Σωσάνδραν τεθέασαι. ΠΟΛ. Εἶδον καὶεἶδον πολλάκις. ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τῶν δὲ Φειδίου ἔργων τί μάλιστα ἐπῄνεσας; ΠΟΛ. Τί δ' ἄλλο ἢ τὴν Λημνίαν, ἣν καὶ ἐπιγράψαι τὸνομα ὁ Φειδίας ἠξίωσε; καὶ, νὴ Δία, τὴν Ἀμαζόνα, τὴν ἐπερειδομένην τῷ δορατίῳ.

4. LYC. Peregrinatus ne aliquando es, Polystrate, in *urbe* Cnidiorum? POL. Sane. LYC. Igitur omnino etiam Venerem illorum vidisti. POL. Ego vero, ita me Jupiter, operum Praxitelis pulcherrimum. LYC. Sed fabulam etiam audisti, quam narrant de ea cives, amore aliquem captum statuae clam cum relictus esset in templo, coiisse, quoad ejus fieri potuerit, cum statua. Atque illud quidem alias tibi referatur: jam vero, hanc enim, ut ais, vidisti, age, mihi illud quoque responde, an illam etiam in hortis apud Athenas, Alcamenis *Venerem* vidisti? POL. Equidem omnium, Lycine, sim negligentissimus, si pulcherrimum Alcamenis signorum praetervidissem. LYC. Illud quidem, Polystrate, non exquiram, an, cum saepe escenderis in arcem, Calamidis Sosandram contemplatus fueris? POL. Vidi & illam saepius. LYC. Sed satis ista. Inter Phidiae vero opera, quod maxime laudasti? POL. Quod vero aliud, quam Lemniam (*Minervam*) cui etiam inscribere nomen suum Phidias voluit? & Amazonem, per Jovem, innixam hastae.

5. LYC.

a Κνιδίων] Leg. Κνίδῳ adscriptum marg. *f*. Sed in Κνιδίων conspirant Edd. b Σωσάνδραν] Δωσάνδραν male *Fl.* Σωσ... recte cett.

73. Κνιδίων] Lege Κνίδῳ. *M. du S.*

74. Τὴν Ἀφροδίτην — αὐτῆς] Venerem Gnidiam marmoream, *Euploiam* a Gnidiis nuncupatam, quam Praxiteles fecit, magni æstimat Lucian. in *Amorib.* Nec me fugit id Sami contigisse ab Athenæo esse proditum, qui volumine XIII. Gnidiæ Veneris simulacro effingendo Phrynes amicæ corporis venustatem quasi exemplar imitatum esse Praxitelem contexuit. *Val. Max.* *G. C.*

Ibid. Ἀφροδίτην] Eam intelligit; de qua in Ἔρωτ. c. 11. 13. multa legisti. *M. du S.*

75. Πραξ. — κάλλ.] Anadyomene Latinis etiam dicebatur. V. *Ovid.* Art. Am. III. 223. Uraniam Noster vocat Ὑπ. Εἰκ. c. 23. *M. du S.*

77. Μῦθον . .] Historiam habes Ἔρωτ. c. 16. & 15. *M. du S.*

83. Τὴν ἐν κήποις] De Venere hortensi vel potius in hortis posita (Græcis enim ἐν κήποις Ἀφροδίτη) *Lucian.* in Dial. Meretr. *G. C.*

Ibid. Ἐν κήποις] Vid. *Dial. Meretr.* VII. pr. *M. du S.*

Ibid. Ἀθήνησι] Non ergo Athenis hoc scriptum est. Romae, an in Asia scriptum sit, dubium videri possit. Veneris autem statua est, quam designat. *M. du S.*

89. Καλάμιδος Σωσάνδραν] Vide & Ἐπ. Δ. III. *Fl.* autem hic & infra c. 6. bis *Dosandran* pro *Sosandra* habet. Sed eadem recte in illo Ἐπ. Δ. III. *Sosandran* exhibet. *M. du S.*

94. Τὴν Λημνίαν] Lemniam omnibus Phidiæ operibus anteponit, cui & nomen suum ad eam scripsisse Phidiam refert, ab his qui eam dicarunt nomen *fortiram* credit *Pausanias* in Atticis. Nonnulli a loco qui est in arce Athenien sium, λίμνας nuncupato, unde & *Dionys.* λιμναῖος. *G. C.*

Ibid. Λημνίαν] Statua erat Minervae, quae ita dicta est, quia a Lemniis erat dicata. Vide *Pausan.* Attic. p. 26. 32. *M. du S.*

98. Δόρατι] In omnibus legebatur δόρυ. Prave, cum loquatur is ipse, qui Imaginis effictor est. *M. du S.*

Δόρ-

5. LYC. Pulcherrima, ſodalis. Itaque aliis artificibus opus non habebis. Age jam ex omnibus hiſce, ut poteſt, coagmentatam tibi unam imaginem oſtendam, quod in ſingulis eximium eſt, habentem. POL. Et quomodo illud fieri poteſt? LYC. Non difficile eſt, Polyſtrate, ſi jam dicendi facultati tradamus illas imagines, permittamusque illi aliter eas ornare, & componere, & concinnare, quam commodiſſime poſſit, ſervata ſimul commiſcendi proportione & varietate. POL. Recte. Sumat ſane atque oſtendat. Volo enim videre, quomodo illis uſura ſit, aut quomodo ex tot diverſis componens unam aliquam, non abſurdam effectura ſit.

6. LYC. Atque jam tibi videndam praebet, dum exiſtit, imaginem, de illa, quae Cnido venit, ſolum caput ſumens; reliquo enim corpore, cum nudum ſit, nihil opus habebit. Et comam quidem, ac frontem, & ſupercilia quaſi ad amuſſim facta ſines eam habere, ut fecit Praxiteles. Etiam oculorum mobilem hilaremque gra-

c ΛΥΚ. Τὰ κάλλιστα, ὦ ἑταῖρε, ὥστε μηκέτ' ἄλλων τεχνιτῶν d δέησῃ. Φέρε δὴ ἐξ ἁπάντων ἤδη τούτων, ὡς οἷόν τε συναρμόσας, μίαν σοι εἰκόνα ἐπιδείξω, τὸ ἐξαίρετον παρ' ἑκάστης ἔχουσαν. ΠΟΛ. Καὶ τίνα ἂν τρόπον τοῦτο γένοιτο; ΛΥΚ. Οὐ χαλεπὸν, ὦ Πολύστρατε, εἰ τὸ λοιπὸν τῇδε συνδόντες τὰς εἰκόνας τῷ λόγῳ, ἐπιτρέψαιμεν αὐτῷ μεταχοσμεῖν, καὶ συντιθέναι, καὶ ἁρμόζειν, ὡς ἂν εὐρυθμόταλα δύναιτο, φυλάττων ἅμα τὸ συμμιγὲς ἐκεῖνο, καὶ ποικίλον. ΠΟΛ. Εὖ λέγεις· καὶ δὴ παραλαβὼν ὄψεσθε· ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς, ἢ ὅπως ἐκ τοσούτων μίαν τινὰ συνθεὶς, οὐκ ἀπάδουσαν ἀπεργάσεται.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἤδη σοι ὁρᾶν παρέχει γιγνομένην ἡ εἰκόνα, ὧδε συναρμόζων, ἐκ Κνίδου ἥκουσης μόνον τὴν κεφαλὴν λαβών· ἤδη γὰρ τοῦ ἄλλου σώματος, γυμνοῦ ὄντος, δέησεται· τὰ μὲν ἀμφὶ τὴν κόμην, καὶ μέτωπον, ὀφρύων τε τὸ εὐγραμμον, ἐάσεις ἔχειν, ὥσπερ ὁ Πραξιτέλης ἐποίησε, καὶ τὸ ὀφθαλμῶ δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ Φαιδρῷ, καὶ κε-

c ΛΥΚ.] Deeſt male in *Fl.* & alibi paſſim. d Δέησῃ] Δεήσει legendum monebat marg. *J.* Sed in δέησῃ conſpirant Edd.

Δεήσῃ] *Solan.* δεήσει corrigebat. At, ſi corrigendi libidine agimus, poſſim aequo jure δεήσειν conjicere. Quamvis autem δεήσει bene quoque ſe haberet, veluti οἴει pro οἴῃ (de quo vid. ad c. 2. hujus Dial. & *Maittair.* p. 63.) tamen quia id perpetuum non eſt, nihil in vulgata mutarim. Noſter ſupra *Tim.* §. 48. verſ. 98. σύ γε — ἤδη ἴσως δέησῃ τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, & alibi non ſemel. *Epiſt.* Sent. 28. p. 104. ἵνα πλείων τῶν δέοντων προσίοιτο, ἵνα ὑψικοιῶν δέοιτο. ubi manifeſto eſt ſecund. perſ. fut. med. Verum *Solanus* ſuum δεήσει non accepit, credo, pro ſecunda indicativi fut. med. a δέομαι, ſed pro tertia activi, quod defendi poteſt ex *Salt.* c. 3. τὴν ἀπλογίας σοι δέησιν, alioque exemplo ab *Stephano* adducto, ubi ἤδη γὰρ δέησά μοι ταῦτα ἔχειν, aliisque mox adducendis, ut ſenſus eſſet: *imago non eget aliis artificibus*; vel potius impersonalium more, quaſi a δεῖ, *nihil opus erit al. art.* Eoque ſenſu abſoluto & ego accipio, credoque eſſe tertiam aoriſti ſubj. act. quem habere poteſtatem futuri, notum arbitror, eritque tum, *haud opus fuerit.* Ut enim δέομαι pro *indigeo* frequentius occurrat, quam activum, tamen & activum ſatis eſt frequens, modo impersonali forma, cum dativo, cum acc. modo ſine caſu, modo ut perſonale cum nominativo. Ex inſigni copia en pauca. Infra *Tox.* c. 37. ὧν δέῃ. & c. 47. καὶ πολλῶν δεήσειν ὑμᾶς. Pro *Imag.* c. 16. ἤδη μοι μακρῶν τῶν λόγων. Supra *Amor.* c. 3. Λιπά σου ἡ καθαρσίων τάχα δέησει. Sed in *Dial. Meretr.* 2. ante med. ἤδη δεήσει, dubites, ſitne ſecundae an tertiae perſonae. *Liban.* Ep. 118. εἴτ' οὐ διαφορῶν δέησει. Sic δεῖ ὠδαρίστων τοῖς γάμοις, *Alciphr.* III. p. 388. Ibid. Ep. 35. pr. δεῖ δὲ ἱκεμοβόας. *J. F. B.*

99. Ἐξ ἁπάντων ἤδη τούτων] Sic Homerus ex omnibus Diis Agamemnonem efformavit, *Achil. Tat.* lib. 2. *J. F. B.*

19. Καὶ τὸ ὀφθαλμῶ δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ Φαιδρῷ] Sic *Anacreon* Od. XXVIII.

Τὸ δὲ βλίμμα τῶν ἀλαθῶς
Ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον
Ἅμα γλαυκὸν ὡς Ἀθήνης,
Ἅμα δ' ὑγρὸν ὡς Κυθήρης.

Ad quem locum vide Interpretes. *L. Bos.*

Κα-

κεχαρισμένα, καὶ τοῦτο διαφυλάξει καὶ τὸ Πραξιτέλει δοκοῦν· τὰ μῆλα δὲ, καὶ ὅσα τῆς ὄψεως ἀντωπὰ, παρ' Ἀλκαμένους καὶ τῆς ἐν κήποις λήθης· καὶ προσέτι, χεῖρας ἄκρα, καὶ καρπῶν τὸ εὔρυθμον, καὶ δακτύλων τὸ εὐάγωγον, ἐς λεπτὸν ἀπολῆγον, ὡσαύτως τῆς ἐν κήποις καὶ ταῦτα· τῆς δὲ τοῦ παντὸς προσώπου περιγραφὴν, καὶ παρειῶν τὸ ἁπαλὸν, καὶ ῥῖνα σύμμετρον, καὶ Λημνία παρέξει, καὶ Φειδίας ἔτι. καὶ στόματος ἁρμογὴν ὁ αὐτὸς, καὶ τὸν αὐχένα ὡσαύτως τῆς Ἀμαζόνος λαβών. καὶ [a] Σωσάνδρα δὲ καὶ ὁ Κάλαμις αἰδοῖ κοσμήσουσιν αὐτὴν, καὶ τὸ μειδίαμα [b] λεπτὸν [c] καὶ λαθοῦς, ὥσπερ τὸ ἐκείνης ἔσται· καὶ τὸ εὐσταλὲς δὲ καὶ κόσμιον τῆς ἀναβολῆς ὡσαύτως τῆς Σωσάνδρας· πλὴν ὅτι ἀκάλυπτος αὐτὴ ἔσται τὴν κεφαλήν. τῆς ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον ἥλικον ἐν γνάθῳ; καὶ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστα· καὶ γὰρ καὶ τοῦτο καὶ τὴν Πραξιτέλη μεμετρήθω. τί σοι, ὦ Πολύστρατε, δοκεῖ; [d] καλὴ γενήσεται ἡ εἰκὼν; καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτελεσθῇ;

ΠΟΛ. Ἔτι γὰρ, ὦ γενναιότατε, καλλιλέλοιπάς τι κάλλος ἔξω τῶν ἀγάλματιαm, prout Praxiteli visum est, servabit. Malas autem, & quae in adverso vultu eminent, ab Alcamene & illa in hortis *Venere* assumet, & insuper manus extremas, & volarum proportionem, & molles digitos, in tenuitatem exeuntes, haec inquam & ipsa ab Hortensi. Totius vero vultus circumscriptionem, & genas teneras, & nasi proportionem, Lemnia praebebit & Phidias: etiam oris commissuram idem, & cervicem sumtam ab Amazone. Sosandra vero & Calamis verecundia ornabunt illam; & risus tenuis ac latens sicut illius erit, itemque compositus & decens amictus a Sosandra, nisi quod haec nuda caput erit. Aetatis autem atque incrementi mensura quaenam fuerit? secundum Cnidiam illam maxime. Nam hoc etiam secundum Praxitelem metiamur. Quid tibi, Polystrate, videtur? pulchrane futura imago? & maxime si accuratissima ratione perficiatur?

7. POL. Scilicet adhuc reliquisti, generosissime, pulchritudinis aliquid extra ima-

a Σωσάνδρα] Δωσάνδρα iterum male *Fl.* ac tertium paullo post. Sed bene cett. Σως... b Λεπτὸν] Sic Edd. omn. Σεμνὸν A. P. & marg. *Alw.* c Καὶ λαθοῦς] Καὶ deest in *Fl.* & λαθοῦς male habet eadem pro λαθοῦς, quod recte legitur in cett. aeque ac in P. & A. d Καλὴ] Πολὺ A. P.

Καὶ τῶν ὀφθαλμῶν &c.] Plura vid. ap. eumd. *L. Bos* in Animadv. ad *Philostr.* p. 47. ubi docet ὑγρὸν ὀφθαλμῶν esse *lubricum*, s. *oculorum mobilitatem*. Adde Nostrum Dial. seq. *Amor.* c. 3. ἱμαρὰ τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ ταχυρρῦς ἐνυγραίνουσι. *J.F.R.*

Ibid. Τῶν ὀφθαλμῶν] Mirum audis artificem, qui in marmorea statua haec expresserit; nostri sane homines in marmore ista effingere non valent. Quorum statuae, quamvis caeteroquin pulcherrimae, oculis sunt quasi mortuis, nedum ut ad tantam artis peritiam accedant. *M.du S.*

33. Λεπτὸν ἐ λαθοῦς] Angl. στομὸν ἐ λαθ. *J.B.*

36. Σωσάνδρας] Floreat. Δωσάνδρας. *J.B.*

37. Τῆς ἡλικίας τὸ μέτρον] Habemus eandem phrasin in Novo Foedere, *Ep. ad Eph.* IV. 13. — εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας. Ad quae verba Cl. *Bos* p. 283. ita commentatur: „ I. e. *in virum adultum, ad* „ *mensuram staturae.* Lucian. *Imag.* (h. l.) τῆς ἡλικίας „ δὲ τὸ μέτρον, ἡλίκον ἐν γνάθῳ, κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκεί„ νην μάλιστα — μεμετρήθω. i. e. *Statuae vero men-* „ *sura, quanta esse debeat, mensuretur maxime se-* „ *cundum Venerem Cnidiam.* Perperam ibi Interpres „ ἡλικίας μέτρον reddidit: *aetatis modum*". Obsopoeus: *aetatis mensuram.* Sed Clariss. *Gesnerus* interpunctionem mutavit, interrogandi signum post γνάθῳ faciens, & comma quod in vulgata post μέτρον erat, auferens; cui & ego parui, ut Graeca sic saltem Latinis responderent: & quia in hisce est licentia, lectoris arbitrium facio, malitne cum *Bosio* vulgatae distinctionem retinere, an praeeuntem *Gesnerum* sequi, & vel novam personam inferre, quod tamen haud adeo opus erit. Manifestius autem esset, interrogandi formulam hic esse, si πηλίκον dixisset; nam etsi ἡλίκον quoque videtur interdum interrogantis more proferri, tamen magis admirantis est, ubi sic ponitur. Quare, quantum ad me, a *Bosii* versione ac vulgata distinctione nondum recederem. *J.F.R.*

40. Δοκεῖ] Post hanc vocem in Anglicano Cod. *J.B.* πολὺ.

51. Κα-

imaginem ; qui sic omnia in illam contulisti ? LYC. Atqui hoc minimum est, amice, nisi videntur pauca tibi ad formae decus conferre color, & cujusque rei condecentia, ut exacte nigra sint, quae sunt nigra, alba autem quae oportet esse talia, & ruborem *ubi decet* efflorescere. Et *quantum ad* haec talia forte illud, quod maximum est, nobis adhuc deest. Unde igitur & haec parabimus ? an advocemus scilicet pictores, & maxime quotquot illorum optimi fuerunt temperandis coloribus, & tempestive allinendis. Nempe advocetur Polygnotus, & Euphranor ille, & Apelles, & Aëtio. At hi divisis operis, Euphranor comae colorem det, qualem Junonis pinxit, Polygnotus vero superciliorum decorem, & ruborem suffusum genis, qualem Cassandram in conciliabulo Delphis fecit. Vestem vero etiam hic faciat, subtilissime elaboratam, ut adstricta sint quae debent, fluctuent autem pleraque. Reliquum corpus Apelles ostendat, Pacatae exemplo, praesertim ne nimis candidum, sed

45 τος, οὕτω πάντα ἐς τὸ αὐτὸ συμπεφορηκώς; ΛΥΚ. Τοῦτο μικρόταλον, ὦ Φιλότης, εἰ μή σοι δόξει ὀλίγα πρὸς εὐμορφίαν συντελεῖν χρόα, καὶ τὸ ἑκάστῳ πρέπον· ὡς μέλανα μὲν εἶναι ἀκριβῶς, ὁπόσα μέλανα, 50 λευκὰ δὲ ὅσα τοιαῦτα χρὴ, καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν καὶ τὰ τοιαῦτα [c] κινδυνεύει τῇ μεγίστῃ ἔτι ἡμῖν [f] προσδεῖν. πόθεν οὖν καὶ ταῦτα πορισαίμεθ' ἄν, [g] ἢ προσκαλέσαιμεν δηλαδὴ τοὺς [h] γραφέας, καὶ μάλιστα 55 ὁπόσοι αὐτῶν ἄριστοι ἐγένοντο κεράσαντές τὰ χρώματα, καὶ εὐκαίρων ποιεῖσθαι τὴν [i] ὀπτολὴν αὐτῶν; καὶ δὴ προσκεκλήσθω Πολύγνωτος, καὶ Εὐφράνωρ ἐκεῖνος, καὶ Ἀπελλῆς, καὶ Ἀέτιων· ἔστωσαν δὲ διελόμενοι τὸ ἔργον, ὁ μὲν Εὐφράνωρ χρυσοῦν τὴν κόμην, οἵαν τὴν 60 Ἥρας ἔγραψεν· ὁ Πολύγνωτος δὲ ὀφρύων τὸ ὑπέρυθρον, καὶ παρειῶν τὸ ἐνερευθές, οἵαν τὴν Κασάνδραν ἐν τῇ [k] λέσχῃ ἐποίησε τοῖς Δελφοῖς· καὶ ἐσθῆτα δὲ ὅτι ποικιλώτατον ποιησάτω ἐς τὸ λεπτότατον ἐξειργασμένην, ὡς 65 συσταλῆναι μὲν ὅσα χρὴ, διαπεπωκέναι δὲ τὰ πολλά. τὰ δὲ ἄλλα σῶμα ὁ Ἀπελλῆς δειξάτω, καὶ τὴν Πακάτην· μάλιστα μὴ ἄγαν

e Κινδυνεύει &c.] Κ. γοῦν τ. μ. *Poll.* Vid. nott. f Προσδεῖν] Sic *P. S. Fl. B2.* Προσδεῖ male reliquae. g Ἢ] Deest in *Fl.* Adest in Coll. & Edd. cett. h Γραφέας] Συγγραφέας male *Fl.* Vulgatum tenent cett. & P. i Ὀπτολήν] Nihil mutare Edd. notat *Solan.* k Ἐποίησε] Ἀποίησε male *J.*

51. Κινδυνεύει τῇ . .] In veteribus quibusdam Edd. haec prave interpungebantur, legebaturque προσδεῖ. *M. du S.*

Κινδυνεύει — προσδεῖ] Consului Edd. cognovique *P.* & *S.* sic habere & interpungere, ut edidimus. *M.* & *B2.* vero comma post τοιαῦτα male collocare. *Junt.* vero *Ald. Hag. Fr.* Καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει τῇ μεγίστῳ ἔτι ἡμῖν προσδεῖν. Nam quod in nostro *Juntinae* exemplari προσδεῖ conspicitur, id *Solani* manu ita correctum erat, ut vix dignosci posset, impressumne an manu scriptum esset illud *ν*. *J. F. R.*

58. Εὐφράνωρ] Memini ejusdem rursus *Jov. Trag.* c. 7. *J. F. R.*

63. Λέσχῃ] Vide *Pausan.* 341. 33. Et de Cassandrae illius pictura 343. 11. *M. du S.*

Ibid. Ἐν τῇ λέσχῃ] Unice huc facit *Pausan.* in ipsa Delphorum descriptione *Phoc.* p. 657, 8. Ὑπὲρ τὴν Κασσανδρα ἐστὶν εἰκὼν γραφῆς ἔχων τῶν Πολυγνώτου, ἀναθήματα δὲ Κνιδίων, καλοῦνται δὲ ὑπὸ Δελφῶν Λέσχαι· ὅτι ἐνταῦθα συνίστασι τὸ ἀρχαῖον, τότε συνεδριάσαντα διαλέγεσθαι. Τοῦτο δὲ ἐποίησαν καὶ ἐπὶ τῆς Ἰλιάδος τῆς μικρᾶς ἐπὶ Λαοδόκου τοῦ Ἀντήνορος. Ἐστὶ δὲ καὶ ἐν Σπάρτῃ Λέσχη, ἐν ᾗ Πολύγνωτος ἔγραψε τὴν ἄλωσιν Ἰλίου. Est enim longa operum Polygnoti in illa Lesche (*concilibulum* reddidit Amaseus Romulus) enarratio, in qua neque Cassandra omissa est p. 660, 6. *J. M. G.*

68. Διεξάτω] De pictoribus proprie usurpari hoc verbum, vid. T. I. *Somn.* §. 8. multis ab Cl. *Hemsterh.* demonstratum. *J. F. R.*

Ibid. Καινὰ τὸν Πακάτην] Suspectum nomen, & Latino fonte manans, ut videtur. Πακυΐας est apud *Aelian.* V. H. 12, 34. concubina Alexandri, Apelli amata. Hanc eandem esse, quae Campaspe scribitur ap. *Plin.* 35, 10. s. 36, 14. opinio est *Perizonii* ad l. c. *Harduinus* ad Plinium sic laudat Aelianum, ut subjungat, etiam hoc Luciani loco Πακυΐαν esse. Quodcumque nomen fuit, tres scriptores de eadem muliere loqui mihi fit probabile. Nudam Plinio auctore pingere jussus est concubinam Alexandri: itaque amavit, quod solum narrat Aelianus: itaque proponitur a Luciano pictura, exemplum nudarum feminei corporis partium pingendarum. *J. M. G.*

ἄγαν λευκὸν, ἀλλὰ ἔναιμον ἁπλῶς· τὰ χείλη δὲ οἷα Ῥωξάνης, ὁ Ἀετίων ποιησάτω. in quo sanguinem ineſſe appareat. Labia, qualia Roxanes, faciat Aëtion.

Μᾶλλον δὲ τὸ ἄριστον τῶν γραφέων [a] Ὁμηρον, παρόντος Εὐφράνορος καὶ Ἀπελλοῦ [b] δεδέγμεθα. οἷον γάρ τι τοῖς Μενελάου μηροῖς τὸ χρῶμα ἐκεῖνος ἐπέβαλλεν, ἐλέφαντι εἰκάσας ἠρέμα πεφοινιγμένῳ, τοιόνδε ἔστω τὸ πᾶν· ὁ δ' αὐτὸς ἔστω καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς γραψάτω, βοῶπίν τινα ποιήσας αὐτὴν. συνεπιλήψεται τῷ ἔργῳ αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητὴς, ὡς [c] ἰοβλέφαρον ἐξεργάσεται· καὶ φιλομειδῆ δὲ Ὁμηρος ποιήσει, καὶ λευκώλενον, καὶ [d] ῥοδοδάκτυλον, καὶ ὅλως τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσει πολὺ δικαιότερον ἢ [e] τῷ τοῦ Βρισέως. 8. Quin optimum pictorum Homerum, Euphranore praeſente & Apelle, aſſumſimus. Qualem enim ille Menelai femoribus colorem induxit, *ebori* ea comparans leniter *purpuraſcenti*, tale ſit univerſum. Idem vero oculos etiam pingat, & amplis quidem reddat conſpicuam: adjuvabit illi opus etiam Thebanus poëta, qui ſupercilium elaboret. Etiam *riſus amantem* faciet Homerus, & *candidis lacertis*, & *roſeis digitis*, & aureae Veneri ſimilem faciet juſtius multo quam Briſei filiam.

Ταῦτα μὲν ἐν πλαστῶν καὶ γραφέων καὶ ποιητῶν παῖδες ἐργάσονται. ὃ δὲ πᾶσιν ἐπαυθεῖ τούτοις, ἡ χάρις, μᾶλλον δὲ [f] ἅπασαι ἅμα, ὁπόσαι χάριτες, καὶ ὁπόσοι ἔρωτες συγχορεύουσιν, εἰς ἀν μιμήσασθαι δύναιτο; ΠΟΛ. Θεσπέσιόν τι χρῆμα, ὦ Λυκῖνε, φῄς, καὶ διίπετες ὡς ἀληθῶς, οἷον 9. Atque iſta quidem ſtatuariorum, & pictorum, poëtarumque filii efficient. Quod autem in hiſce omnibus floris inſtar eniteat, Gratia, quin omnes ſimul, quotquot ſunt Gratiae, & quotquot ſunt Amores, qui choreas circa illam ducunt, imitari quis poſſit? POL. Divinum quiddam dicis, Lycine, & a Jove revera demiſſum, quale quid eorum fuerit, quae na-

a Ὁμηρον] Sic Edd. praeter *F.* quae μηρὸν. b Δεδέγμεθα] Δεδέγμεθα *F.* ſola. c Ἰοβλέφαρον] Τὸ βλέφαρον male Edd. priores. d Ὅλως] Bene ſic *R.* aliaeque. Ὅλῳ *F.* e Τῷ] Τῇ Edd. male. f Ἅπασαι] Sic recte *S.* & *A.* Male cett. ὃ πᾶσαι.

70. Ῥωξάνης] Ἀλεξάνδρου γυνὴ αὐτῶν. *G.*

70. Ῥωξάνης] Alexandri nuptias pinxerat Aetion, quam tabulam enarrat in Ἡρακλ. c. 4. & 5. *M. du S.*

71. Τὸν ἄριστον τῶν γραφέων Ὁμηρον] Cl. *Hemſterh.* margini adleverat, vid. *Davis.* ad *Cic.* Tuſc. Diſp. V. p. 387. Ed. 2. Hujus igitur notam, quia huc facit, nec longa eſt, ecce ſubjungo. *At ejus* (Homeri) *picturam, non poëſin videmus*, ſcribit ibi *Cicero*. Ad quae *Davis.* „ Vult Noſter, *Homerum* ita res deſcribere, „ ut eae ipſae nobis ante oculos eſſe videantur, & „ hinc ἀκριβῆ ζωγράφῳ comparatur apud *Athenaeum* „ L. IV. p. 182. A. Eumque τὸ ἄριστον τῶν γραφέων vocat *Lucian.* in Imag. h. l. Vide & ſcriptorem vitae Homericae in opuſculis Galeanis p. 401. Certe non „ tradit *Cicero*, ſe *Homeri* picturam ſeu faciem pi„ ctam vidiſſe; quod perperam cenſuit vir doctiſſi„ mus *Gisb. Cuperus* Apotheoſ. p. 10. *J. F. B.*

73. Τὰ τοῦ Μενελάου μηροῦ] Non ſatis accurate, ut ex memoria, Homerum hic advocat auctor. Neque enim ille ſana & integra Menelai femora ſic deſcribit, ſed ſanguine e vulnere, quod ſub baltheo acceperat, defluente foedata. Il. Δ. 140.

Λυκίηθεν δ' ἦγεν ἀμύμονα πολεμιστὴν ἐξ ἑτάροιο.
Ὡς δ', ὅτε τις ἐλεφαίνῃ γυνὴ Φρὺξ ἠὲ Μαιὶς
Τοῦτ' ἔστι, Μαιόνιδες, ῥωγαλέον ἵππειον μηρόν κ. τ. λ.
J. M. G.

74. Ἐλεφαίνῃ πλάσασα] *Hom.* Il. Δ. 141. *M. du S.*

79. Θηβαῖος ποιητὴς] *Pindarus* Ol. VI. Sed excidit haud dubie aliquid, ſuſpicor ego ἰοβλέφαρον ſcriptum fuiſſe, ut Ἡσ. Εἰσ. c. 26. Apud *Pindarum* certe παῖς ἰοδέρκεσσιν, vel ἰοπλόκαμον legimus l. c. ex quo facile ἰοβλέφαρον deduxeris. Unum obſtare videtur huic emendationi, quod Poëtam illum, quisquis eſt, de Venere uſurpaſſe dicat vocem ἰοβλέφαρον. Cum l. c. *Pindarus* de Evadne loquatur. Sed hoc leve, & forſan alibi Pindarus de Venere uſurparit. *M. du S.*

Ibid. Ὁ Θηβαῖος ποιητὴς] *Heſiodus* in Scuto Herc. 7. in deſcriptione Alcmenae.

Τὸν

mscuntur caelitus. Sed quid facientem vidisti? LYC. Librum tenebat manibus, bifariam convolutum, videbaturque alteram quidem partem illius legere, alteram vero jam legisse. Dum progreditur, disputabat cum aliquo comitantium nescio quid: neque enim ita ut exaudiri posset loquebatur. Verum ridens, Polystrate, dentes ostendebat, quomodo dicam tibi? quam albos; quam aequabiles, & sibi invicem commissos! Si quando pulcherrimum monile vidisti, de splendidissimis & aequalibus margaritis; ita ad seriem nati erant. Ornabantur autem maxime rubore labiorum. Inter illa enim nitebant, *sectili* apud Homerum *ebori* similes, non hi quidem illorum latiores, alii vero eminentes, aut distantes, quales plerisque: sed quaedam omnium aequalitas, & color idem, & una magnitudo, & aeque juncti: in universum autem magnum quoddam miraculum spectaculumque, humanam omnem pulchritudinem excedens.

τι τ' ἐξ ὑραν῀ γένοιλο. τί δὲ πράσσουσαν εἶδες αὐτὸν; ΛΥΚ. Βιβλίον ἐν ταῖν χερσῖν εἶχεν, ἐς δύο ᵍ συνειλημμένον· ἡ ἑκατέρα τὸ μὲν ἥμισυ ἀναγινώσκειν αὐτῆ· τὸ δὲ ἤδη ἀνεγνωκέναι. μέλλοντι δὲ προϊέναι, διελέγετο τῷ παρομαρτούντων τινὶ, οὐκ οἶδ' ὅ, τι· οὐ γὰρ ἐς ἐπήκοον ἐφθέγγετο· πλὴν μειδιάσασά γε, ὦ Πολύστρατε, ὀδόντας ἐξέφηνε· πῶς σοὶ εἴπωμί σοι, ὅπως μὲν λευκοὺς, ὅπως δὲ ἰσομέτρους, ἡ πρὸς ἀλλήλους συνηρμοσμένους; εἶπε καλλίστου ὅρμου εἰδὲς ἐκ τῶν σιλπνοτάτων, ἡ ἰσομεγέθων μαργαριτῶν, ἅπτων ὅτι σύριγξ ἐκεφύκεσαν· ἐκοσμοῦντο δὲ μάλιστα τῷ τῶν χειλέων ἐρυθήματι. ὑπεραίνοιο γὰρ ʰ αὐτὸ δὴ τῷ τῶ Ὁμήρου ἐλέφαντι τῷ πριστῷ ὅμοιοι, οὐχ οἱ μὲν πλατύτεροι αὐτῶν, οἱ δὲ προέχοντες ἢ διεστηκότες, ⁱ οἷοι ταῖς πλείσταις, ἀλλά τις πάντων ἰσοτιμία καὶ ὁμόχροια, ἡ μέγεθος ἕν, ἡ προσεχεῖς ὁμοίως ἡ ὅλως, μέγα τι θαῦμα ᵏ καὶ θέαμα, πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην ὠμορφίαν ὑπερπαῖον.

ΠΟΛ.

ᵍ Συνειλημμένον] Συνειλεμένον uno μ. *F. Ald. Va.* P. Συνειλεμμένον geminata consona *Fl.* Ba. *Fr.* P. *H.S. h* Αὐτὸ] Sic dedi ex *Fl.* Αὐτῷ enim ceterae. *i* Οἷοι] Οἷον P. *k* Καὶ θέαμα] Desunt haec verba in *Fl.* Adsunt in cett. & P.

Τῆς δ' ὣς τε χρόα πᾶσιν, ὑπαίθρου δ' ἀπὸ νυκτὸς
Τῶν ἅμ' οἱ τι πολυχρύσου Ἀφροδίτης.

F. M. G.

Ibid. Ἰδιλίφαρο] Ita correxerat *Solan.* in *F.* Et facile me habuit obtemperantem, neque cuiquam dubium erit, qui contulerit c. 26. *pro Imag.* f. ubi recte: ἐπεὶ δὲ τις ἰδιλίφαρος τὴν Ἀφροδίτην ἴδοι. *F. F. R.*

82. Τῇ χροιᾷ Ἀφρο.] *Hom.* Il. T. 282. *M. du S.*

87. Ἄσπερ αἱ] Omnes Edd. ante *S.* hic prave ἃ πᾶσαι, habebant. Bene factum quod mutavit Benedictus. *M. du S.*

Ibid. Ὁπόσαι χάριτες — εὐσχημόνως] Ut Lucianus hic, Χάριτας εὐσχημόνως dixit, ita *Anacreon* εὐσπίτους, de iisdem, Od. XXVIII. Περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ Χάριτες πίτνουσι πᾶσαι. *L. Bas.*

Ibid. Χάριτες — εὐσχημόνως] *Alciphr.* III. 1. Ipsas Gratias in vultu adolescentis saltantes fingit, ut faciem admodum pulchram describat: τὸ δὲ ἅλλεσθαι, ait, πρόσωπον αὐτοῦ ἐποιοῦσι ταῖς παμιαῖς ὥσπερ αἱ τῶν Χαρίτων. Sed ἡ ταῖς ὁρμαῖς χαρίεσαν εὐσχημόνως δίνας ex *Aristaen.* adfert ibid. *Bergl.* *F. F. R.*

90. Διάστασις] Conf. infra Ἰσαμοῦ. c. 2. pr. *M. du S.*

93. Συνειλημμένον] Recte P. *Ald.* & *Ven.* utraque. In reliquis prave συνειλημμένον. *M. du S.*

Συνειλημμένον] Sic legendum esse, a συνειλῶ, non συνειλεμμένον a συνελαύνω, ipsa series orationis indicat: & ita dederat *Aldus*, a quo nescio cur discessum sit. Imaginare volumen, proprie ita dictum, cujus pars evoluta sit inter legendum, sed, ne pendeat & fluctuet, denuo convoluta; altera adhuc umbilico suo s. cylindro involuta. Erant itaque duo quasi volumina cohaerentia ipsa continuatione chartae, illo ipso nempe loco, in quo legendo jam occupati sunt oculi. Hoc erit βιβλίον εἰς δύο συνειλημένον. *F. M. G.*

Συνειλημμένον] Ejeci unum μ. Nam geminatum erat in plurimis Edd. Alia enim res esset, si a λαμπάνω formatum foret, quod ἐλαμμένον facit; ut ap. LXX. in *Esai.* XI. 5. & *Herodian.* 2. 2. f. At quia est ab εἴλω, *volvo*, bene monuit *Solanus*, alterum μ omittendum. *F. F. R.*

6. Αὐτὴ] Sic *Fl.* quod probum est. Reliquae omnes αὐτῷ, quod ferri quidem aliquo modo poterat; sed minus venustum est. *M. du S.*

Ibid. Ὁμήρου ἐλέφαντι] *Homer.* Od. Σ. 195. *M. du S.*

ΠΟΛ. Ἔχ' ἀτρέμας. συνίημι γὰρ ἤδη σαφῶς ἣν τινα λέγεις τὴν γυναῖκα, τοῦτο τὸ αὐτῆς γνώρισμα, καὶ τῇ πατρίδι καὶ εὐτυχὲς δέ τινας ἕπεσθαι αὐτῇ ἔφης, καὶ Δία, καὶ στρατιώτας τινάς. τὴν βασιλέως σύνευνον, ὦ μακάριε, καὶ ἀοίδιμον ταύτην λέγεις. ΛΥΚ. Τί δὲ ὄνομα αὐτῇ τυγχάνει; ΠΟΛ. Πάνυ καλὸν τοῦτο γλαφυρὸν, ὦ Λυκῖνε, καὶ ἐπέραστον. ὁμώνυμος γάρ ἐστι τῇ τοῦ Ἀβραδάτου ἐκείνῃ τῇ καλῇ. οἶσθα πολλάκις ἀκούσας Ξενοφῶντος ἐπαινοῦντός τινα σώφρονα, καὶ καλὴν γυναῖκα; ΛΥΚ. Νὴ Δία, καὶ ὥσπερ γε ὁρῶν αὐτὴν, ὅτε [a] ἀφικόμην, ὁπότε κατ' [b] ἐκεῖνό τι ἀναγιγνώσκων γένωμαι, καὶ μονονοχὶ καὶ ἀκούω λεγούσης αὐτῆς, ἃ περιοίδη λέγουσα, καὶ ὡς ὥπλισε τὸν ἄνδρα, καὶ οἷα ἂν προπέμψουσα αὐτὸν ὅπλοις μάχῃ.

ΠΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄριστε, σὺ μὲν ὥσπερ τινὰ ἀστραπὴν παραδραμοῦσαν ἅπαξ εἶδες αὐτὴν, καὶ ἔοικας τὰ πρόχειρα ταῦτα, λέγω δὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν μορφὴν, ἐπαινεῖν. τῆς δὲ ψυχῆς ἀγαθῶν ἀθέατος εἶ, οὐδὲ οἶσθα ὅσον τὸ κάλλος ἐκεῖνό ἐστιν αὐτῆς μακρῷ τινι ἄμεινον, καὶ θειοτέρως τοῦ σώματος. ἐγὼ δὲ, συνήθης γάρ εἰμι, καὶ λόγων ἐκοινώνησα πολλάκις ὁμοεθὴς ὤν, χαὶ

ro. POL. Quiesce. Jam enim apertissime intelligo, quam mulierem dicas, his ipsis illud colligens, & patria. Dixisti autem etiam eunuchos aliquot eam secutos, & profecto etiam quosdam milites: illam Imperatoris conjugem, celebratissimam illam, dicis. LYC. Quod vero est illi nomen? POL. Valde ipsum quoque venustum, Lycine, & amabile. Est enim cognominis pulchrae illi Abradatae uxori. Nosti, crebro qui audieris, Xenophontem laudare modestam quandam & pulchram mulierem. LYC. Ita sane est, & quasi viderem illam, ita animatus sum, quoties ad illum locum legendo pervenio: ac tantum non audio dicentem, quae dixisse traditur, & ut armaverit virum, & quomodo in pugnam illum deduxerit.

11. POL. Verum tu quidem, vir optime, fulguris instar illam praetercurrentem semel vidisti, & videris ea, quae in promtu sunt, corpus & formam dico, laudare: bonorum autem animae ejus nihil vidisti: nec nosti, quam longe sit ista illius pulchritudo corporis *pulchritudine* praestantior ac divinior. Ego vero, familiaris enim sum, & saepe cum ea, popularis quippe, lo-

a Δικτίθημαι] Bene sic Edd. & P. Δικτίθημαι Ex. Fl. b Ἐκεῖνό τινα] Ἴσως ἐκεῖνον L.

17. Νὴ Δία ἔ στρατιώτας] Puto haec verba Lycini esse, adjungentis aliquid ad ea, quae supra dixerat, ubi nihil de militibus. Porro nescio quam decorum illud sit, quod Lycinus, h. e. Lucianus auctor, hic demum de nomine interrogat, cum jam audiit Smyrnensem esse, cum Caesare vivere. *J.M.G.*

18. Βασιλεῖ] L. Vero, qui ad Parthicum bellum profectus, *per singulas civitates Asiae, Pamphiliae, Ciliciaeque clariores, voluptatibus immorabatur*, teste *Capitolino* VI. *Fertur praeterea ad amicae vulgaris arbitrium in Syria posuisse barbam.* c. VIII. Quod an de hac intelligendum sit, dubito. Fuit & Anton. Pio celebris concubina, cujus tamen nomen intercidit. (Idem *Capitol.* in Anton. Pio c. VIII.) Sed junior tum Lucianus, si rite ego calculum ineo, quam ut de ea re tam scite scribere potuerit. Ejusdem amores tangit *Julianus* in Caesaribus, cum ait, σώφρων, ἐ τὰς εἰς Ἀφροδίτην, ἀλλὰ τὰς εἰς τὴν πολιτείαν. *M. du S.*

Βασιλεῖ συνεῦναι] Pantheam Veri. Hic adulatorum derisor Lucianus omnes adulatores vincit. *M.V. la Croze.*

22. Τῇ τοῦ Ἀβραδάτου] Τῇ Πανθείᾳ. *F.G.*

Ibid. Ἀβραδάτου] *PANTHEA* ergo dicebatur, (vide *Xenoph. Cyrop.* V. VI. VII. Nisi forsan a Luciano fictum hoc existimare malis, quo invidiam, quam L. Vero ex intempestivis deliciis oriri sciebat, callide & adulatorie amoveret: Panthea enim Xenophontis virum ad bellum fortiter ciet L. VI. quod & Noster de hac fingit. Alteram ὁμώνυμον hujus vocat cap. 20. ut dubitandi nullus superfit locus. Consule *Dion. Cass.* 57. Et *Nicasii* Diss. de nummo Pantheo. p. 34. a. *Panthia* scribitur apud *Philostratum* p. 824. ubi imaginem ejus exhibet. ΠΑΝΘΙΑ. Meminit, inquit ibi interpres & *Isidorus Pelus.* L. II. Ep. 63. & III. Ep.

locutus. Etenim, ut ipſe etiam noſti, manſuetudinem, & humanitatem, & magnanimitatem, & temperantiam, & eruditionem, ante pulchritudinem laudo: digna enim iſta, quae praeferantur corpori; alioquin irrationale fuerit & ridiculum, velut ſi quis veſtimentum prae corpore admiretur. Vera autem, opinor, pulchritudo illa eſt, cum in eodem homine conveniunt & animi virtus & forma corporis. Videlicet multas tibi oſtenderim, quarum forma quidem bene habet, caeterum vero turpitudine formam afficientes, adeo ut vel loqui exorſis ea emoriatur, & marceſcat, & ipſo indecenti geſtu fateatur, praeter dignitatem ſe cum mala domina, anima, vivere. Et ſane videntur mihi tales ſimiles eſſe ſacris Aegyptiis. Nam ibi quoque ipſum templum pulcherrimum eſt & maximum, lapidibusque pretioſis exornatum, auro & picturis diſtinctum. Intus vero Deum ſi quaeras, aut ſimius eſt, aut ibis, aut hircus, aut feles. Tales, inquam, multas videre licet. Non ergo ſufficit pulchritudo, niſi exornata ſit juſtis ornamentis: dico autem non veſtitu purpureo & monilibus, ſed illis quae praedixi, virtute, & modeſtia, & aequitate, & humanitate, & γὼ ὡς οἶδα καὶ αὐτὸς, τὸ ἥμερον καὶ φιλάνθρωπον, καὶ τὸ μεγαλόφρον, καὶ σωφροσύνην, καὶ παιδείαν, πρὸ τῆ κάλλους ἐπαινῶ· ἄξια γὼ προκεκρίκασι ταῦτα τῆ σώματος· ἐπεὶ ἄλογον ἂν εἴη καὶ γελοῖον, ὥσπερ εἴ τις ἐσθῆτα πρὸ τῆ σώματος θαυμάζοι. τὸ δ' ἐντελὲς κάλλος, οἶμαι, τοῦτό ἐστιν, ὁπόταν ἐς τὸ αὐτὸ συνδράμῃ ψυχῆς ἀρετὴ, καὶ εὐμορφία σώματος. ἀμέλει πολλὰς ἄν σοι δείξαιμι, μορφῆς μὲ εὖ ἠκούσας, τὰ δ' ἄλλα αἰσχυνούσας τὸ κάλλος, ὡς καὶ μόνον φθεγξαμένων ἀποθανεῖν αὐτὸ, καὶ ἀποκαλούσας, ἐλεγχόμενόν τε καὶ ἀσχημονοῦν, καὶ πᾶς' ἀξίαν συνοικεῖν πομπῆ τινι δεσπούνῃ τῇ ψυχῇ. καί γε αἱ τοιαῦται ὅμοιαί μοι δοκοῦσι τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς· κεῖσε γὼ, αὐτὸς μὲ ὁ νεὼς κάλλιστός τε καὶ μέγιστος, λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἠσκημένος, καὶ χρυσῷ καὶ γραφαῖς διηθισμένος· ἔνδον δὲ ἂν ζητῇς τὸν θεὸν, ἢ πίθηκός ἐστιν, ἢ ἶβις, ἢ τράγος, ἢ αἴλουρος. τοιαύτας πολλὰς ἰδεῖν ἔνεστιν. εἰ τοίνυν ἀποχρῇ τὸ κάλλος, ἂν μὴ κεκόσμηται τοῖς δικαίοις κοσμήμασι. λέγω δὴ οὐκ ἐσθῆτι ἀλυργεῖ, καὶ ὅρμοις, ἀλλ' οἷς προεῖπον ἐκείνοις, ἀρετῇ, καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ φιλανθρω-

s Ἠκούσας] Sic Edd. & Ex. Fl. Ἐχούσας ἴσως. L.

Ep. 67. Alibi not. ad 524. obſervat eam epici carminis argumentum ſuppeditaſſe Sotericho Aſitae, de quo *Suidas* v. Σωτηρίχ. *M. du S.*

23. Ξενοφῶντος.] *Xenoph.* Cyrop. L. V. *M. du S.*

50. Εὖ ἠκούσας] Suſpecta mihi haec ſcriptura, quamvis apud *Aelianum* aliosque ita ſcriptum inveniatur, οὗ γένους ἦκεν, οὗ δὴ ὁ πλούτου. V. H. IV. 26, &c. mallem οὗ ἐχούσας, uti etiam ei placuiſſe video, qui in L. Codice ἐχούσας, ἴσως, adſcripſit. Vide not. ad Ἔνυπν. c. 2. *M. du S.*

Ibid. Μορφῆς μὲ εὖ ἠκούσας] Elegans locutio, quae frequens etiam *Aeliano*, ut Hiſt. Anim. I. 12. εὖ ἠκουσαν σαφῶν. II. Ῥώμης ὁ ἀλκῆς οὐ ἠκούσης. V. Ἀνδρείας οὐ ἤκουσε. XIV. 26. οὐ ἦκεν βάδην ὁ κάλαμος. In V. H. IV. 15. οὗ δὴ γένους ἦκεν, οὗ δὴ ὁ πλούτου. In genitivis illis ſubintellige ὄντα. Emenda igitur *Heſych.* apud quem: Εὐμὰν, πλούτων, οὐ πράτιον. Lege οὐ ἦκον. *L. Bos.*

Μορφῆς μὲ οὐ ἠκούσας] Recte hanc phraſin ἠκούσας pro ἐχούσας adſtruit Cl. *Bos* (etſi duo illa quae indicavit ex L. 2. & 5. invenire non potui) cujus quum notas Mſſ. in manibus habuerit *Solanus*, miror, qui tamen eam rejiciat. Clar. *Hemſterh.* ad Somn. §. 2. No. 29. eandem quoque probat in tranſitu, ne operae quidem exiſtimans multis eam teſtimoniis probare, quae illi certe abunde ſuppetiiſſent. οὗ ἠκούσας μορφῆς etiam *Steph.* in Luciano legit, aliaque ex *Herodoto* ſimilia adducit, licet haud indicatis locis. Sed ſufficiant ea quae *Bos* jam dedit. *J. F. R.*

53. Ἐλεγχόμενόν τε ὁ ἀσχημονοῦν] Qui attente hanc ſententiam inſpexerit, ille non optime eam convinctam deprehendet. Interpretatus certe ſum, quaſi transpoſitis paullum verbis legatur, ἀσχημονοῦν τε ὁ ἐλεγχόμενον πρὸ ἀξίαν συνοικεῖν κ. τ. λ. Cum ſemel ἀσχημονοῦν poſt ἐλεγχόμενον ſtaret, opus fuit novo τε, quod reſtituto ordine, quem verum putamus, ſuperfluum eſt. *J. M. G.*

σωφροσύνη, καὶ τοῖς ἄλλοις, [a] ὁπόσους ταῦτα ὅρος ἔχει.

ΛΥΚ. Οἶμαι, ὦ Πολύστρατε, μῦθον ἀντὶ μύθου ἀμεῖψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ, φασίν, ἢ καὶ λώιον, δύνασαι γάρ, καί τινα εἰκόνα γραψάμενος τὴν ψυχὴν ἐπίδειξον, ὡς μὴ ἐξ ἡμισείας θαυμάζωμι αὐτήν. ΠΟΛ. Οὐ μικρόν, ὦ ἑταῖρε, τὸ ἀγώνισμα προστάττεις· οὐ γὰρ ὅμοιον τὸ πᾶσι προφανὲς ἐπαινέσαι, καὶ τὰ ἄδηλα ἐμφανίσαι τῷ λόγῳ. καί μοι δοκῶ συνεργῶν καὶ αὐτὸς δεήσειν πρὸς τὴν εἰκόνα, οὐ πλαστῶν, οὐδὲ γραφέων μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλοσόφων, ὡς πρὸς τοὺς ἐκείνων κανόνας ἀπευθῦναι τὸ ἄγαλμα, καὶ δεῖξαι κατὰ τὴν ἀρχαίαν πλαστικὴν κἀλοκἀγαθίαν.

Καὶ δὴ πεπείσθω. αὐδήσασα δὲ τὸ πρᾶ-

reliquis, quae ista velut finitione cognoscuntur.

12. LYC. Itaque, Polystrate, sermonem sermone compensa, *ipsa mensura*, ajunt, *vel melius etiam*, potes enim; & quandam animae imaginem depictam ostende, ne ex dimidia modo parte illam admirer. POL. Non parvam, sodalis, materiem certaminis injungis. Neque enim simile est id laudare, quod in omnium oculos incurrit, & ea quae videri non possunt sermone declarare. Et videor mihi adjuroribus ipse etiam opus habere ad hanc imaginem, non statuariis solis, neque pictoribus, sed philosophis etiam, ut ad regulas exigere possim signum, & ostendere antiqua illud arte perfectum.

13. Quin jam fiat! Eloquens primum &

ar-

[a] Ὁπόσους ταῦτα] Sic Edd. praeter *Fl.* quae *ἐκεῖνα ταύτης*. *Gr.* Ὁπόσα ταύτων. *J. Pell.* Forte pro ὅρος legi possit ὅμοιος.

70. *Αὐτῷ τῷ μέτρῳ φασὶ*] Τῷ αὐτῷ μέτρῳ, εἴ τι αὐτῷ * προσομίλῳ. ἴσως δὲ παροιμιώδες. *V.*

* Προσομίλῳ] Προμοιβῇ editum ante, sed correctum ex C. & V.

67. Ὁπόσους ταῦτα ὅρος] Ἀρετῇ (sc. κεκοσμημένα) καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ φιλανθρωπίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπόσους ταῦτα ὅρος ἔχει. Vertunt: *Virtute* (sit ornata) *temperantia, aequitate, humanitate, atque aliis, quaecunque his terminis comprehenduntur*, quam male, imo quam ridicule hunc locum verterint, quis tam tyro est, qui non videat! Quid enim ultima verba hic denotant, *quaecunque his terminis comprehenduntur?* aut, si possent hic aliquid significare, quomodo ex Graecis ista colligas aut exprimas? In editione Florentina: καὶ τοῖς ἄλλοις, ἐκείνα ταύτης ὅρος ἐστίν. Verissime: & *aliis ornamentis, quae sunt in tali* sc. foemina *perfectissima*. quae possunt in foemina omnibus numeris absoluta esse perfectissima & absolutissima. Dudum observavit magnus *Casaubonus* ad Athenaeum ὅρος & πρᾶξις alicujus rei dici quod volumus intelligi summum esse. Sic πρᾶξις φιλίας, ὅρος πρᾶξις esse *summam amicitiam, summam paupertatem*. His potes hoc exemplum adscribere, quod non ceperunt interpretes. Mallem tamen legere ἐκείνα ταύτων ὁρίς ἐστιν. & *quae alia sunt talium ornamentorum perfectissima*. Et sic Lucianum scripsisse persuasum habeo. *J. G. G.*

Ὁπόσους ταῦτα ὅρος] Optima est lectio *Aldina* & reliquorum, sed propter interpretationes obscuras tentata a *Graevio*: qui nihil, puto, de sinceritate ejus dubitasset, si in mentem tum venisset viro magno, solere saepe apud omne genus auctores *exempla* poni loco *finis*, h. e. definitionis. Cum igitur hic commemorata sint aliquot virtutum nomina, subjungitur, etiam reliquas intelligendas, quibus exempla laudata sint pro definitione. *J. M. G.*

68. Ὅρος] Vide *Plat.* Ed. *Bas.* p. 130. C. *Fl.* ἐκείνα ταύτης. Ego nihil muto. *M. du S.*

69. *Μῦθον ἀντὶ μύθου ἀμείψας αὐτῷ τῷ μέτρῳ*] Μῦθον ἀντὶ μοίτου, i. e. *par pari referre*, legi jubet *Menag.* in Amoen. Jur. Civ. p. 377. cum *Lindenbrogio* ad *Hesych.* quum p. 376. praemisisset: „ Ex substantivo μοῖτος, „ quod est χάρις ἀμοιβὴ, factum est μοιτᾶν, a quo „ Latinum *mutare*: a verbo deinde *mutare* factum „ τὸ *mutuum* — ut recte *Salmas.* de usuris. Quod „ adeo verum est, inquit, ut Graeci ἀμοιβὴν nomi„ ne, quod aequivalet Siculorum μοῖτα, *mutuum*, „ sive rem mutuo datam, appellarint, teste *Hesychio*. „ &c." *Bergler.* vero ad *Alciphr.* I. 24. f. p. 98. μῦθον ἀντὶ μύθου proverbium esse ex hoc solo Luciani loco ait, ubi *Alciphron* scripsit: παρὰ δὲ ὑφαίνας τοὺς νόμους, ἐκτίσομεν αὐτὰ τὸ μέτρον, καὶ λῷον, ἐὰν τις ὑφαίνῃ γάμους. Quo cum concinat *Hesiod.* Ἔργ. v. 350.

—— ὃς δ' ὀπίδοσιν
Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λῷον, πῖσε δίκαιον.

Bene quidem, ad probandum, αὐτῷ τῷ μέτρῳ usitatum & proverbialem esse locutionem, cujus exempla loco-

arguta: atque illud, *Dulciar a lingua fœvis*, de ipsa potius, quam de Pylio illo sene, Homerus dixisset. Omnis autem tonus vocis ut qui mollissimus, neque gravis, qui cum virili conveniat, neque tenuis omnino, qui & nimis muliebris sit, & omnino fractus; sed qualis fuerit pueri nondum pubescentis, suavis, & blandus, & placide in aurem se penetrans, adeo ut etiam cum desiit, resonent adhuc verba, & reliquiae quaedam intus maneant, circumsonetque aures velut echo quaedam, producens auditum, & vestigia verborum mellita quaedam, atque persuasionis plena in animo relinquens. Cum vero etiam pul-

τον, ᾗ λίγεια, ᾗ τὸ [b] γλυκίων μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώττης, ἢ αὐτῆς μᾶλλον ἢ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου, ὁ Ὅμηρος ἂν εἴρηκε. πᾶς δὲ ὁ τόνος τῆς φθέγματος, οἷος ἀπαλώτατος, οὔτε βαρὺς, ὡς εἰς τὸ ἀνδρεῖον ἡρμόσθαι, οὔτε παν λεπτὸς, ὡς θηλύτατός τε εἶναι, ᾗ κομιδῇ ἔκλυτος, ἀλλ' οἷος γένοιτ' ἂν παιδὶ μήπω ἠβάσκοντι, ἡδὺς, καὶ [c] σωφρονικὸς, καὶ πρᾴως [d] ἐνδυόμενος ἐς τὴν ἀκοὴν, ὡς ᾗ παυσαμένης ἔναυλον εἶναι τὴν βοὴν, καὶ τι λείψανον ἐνδατρίβειν ᾗ ἐνδομυεῖν τὰ ὦτα, καθάπερ ἠχώ τινα ἐκτεινουσαν τὴν ἀκρόασιν, ᾗ ἴχνη τῶν λόγων μελιχρὰ ἄττα, ᾗ πειθοῦς μετὰ δηλητῆς τῆς ψυχῆς [e] ἀπολιμπάνουσαι. ὁπόταν δὲ ᾗ τὰ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ,

b Γλυκίων] Γλυκίον G. Nihil mut. Edd. *c* Προσηνὴς] Bene sic F. aliaeque. Προσηνὲς male *f*. *d* Παραδυόμενον] Παραδυόμενος P. G. & marg. *AldW*. *e* Ἀπολιμπάνουσαι] Ita dedi ex *Fl. P. S.* Ἀπολιμπάνουσα *f*.

longe plura, tam ex Novo Foed: quam ex profanis Auctorib. possem proferre, ni res esset notissima; verum inde non conficitur, & alterum μᾶλλον &c. se hic recta habere; neque id adeo inquisivit *Burgler*. Nec *Erasm.* in Adagio, *Eadem mensura*, ubi posteriora haec Luciani adducit, omisso μᾶλλον. Sed quum μᾶλλον conjectura tantum sit nondum satis probata, eam necdum admittere possum, ut placeat prae vulgata. (In Addendis Edit. *Graev.* tribus verbis etiam monuit *Almeloveen* de emendatione *Menagiana*.) *J. F. R.*

70. Ἅμαρτε αὐτῷ τῷ μύτρῳ] Vide Paroemiogr. *J. B.* *Ibid.* Αὐτῷ τῷ μύτρῳ] Omisit de industria ἀλλὰ δίκτυα, quod apud *Hesiodum* versum complet, Ἔργ. 348. *M. du S.*

78. Γραφὴν μίαν] Omissa poëtarum mentio non ab ipso auctore videtur, qui jam initio statim Homerica utatur imagine. *J. M. G.*

84. Καὶ τὸ γλυκ.] Καὶ τὸ γλυκίον μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώττης πρὸ αὐτῆς μᾶλλον, ἢ πρὸ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου ἐ Ὅμηρος ἂν εἴρηκε. Sic Mss. Vulgo ᾗ τὸ, γλυκίων μέλιτος, quod tamen non damno. Statim idem codex, ᾗ πρᾴως ἐνδυόμενος εἰς τὴν ἀκοὴν, & sic legisse videtur interpres, qui bene vertit, *inque aurem blande se insinuans*. est enim ἐνδυόμενος *blande & leniter subire, se insinuare*. pro quo mox ἐμβυόμενος c. 14. ᾗ ὁ παῖς ἐνεφύσα τὰ ὦτα, ᾗ ἐμβὰς τῷ κυρῷ ἐμβύεται σου τὸ μέλος. *Quin etiam auribus cera obturatis, per ceram etiam cantus penetrabit.* ἐνδυόμενος, quod in editis extat hic est ἀκροδρόμενος. *J. G. G.*

Ibid. Γλυκίων μέλιτος] *Homer.* Il. A. 249. *M. du S.*

93. Παραδυόμενος] Non ausim equidem, si ex bonis libris adferatur, hic damnare verbum ἐνδυόμενος: sed nec substituere ei, quod adhuc omnes habuerunt, licet paullo rariori, ab auctore tamen alias etiam usurpato, quodque ad hunc locum pulchre conveniat. Tribuit Lucianus Pantheae orationem sonoram, non femineam, quae impleat aures, & quasi inferciat, ne aliud quid eodem tempore admittant, quae conticescente illa adhuc resonet. Talis vox vix ἐνδυόμενος dici potest, *clanculum irrepens per alienam occasionem*, sed ἐνδύεσθαι ad intima usque se penetrare, & ea implere. Vim verbi satis declarant ea ipsa, quae de formula εἰς ἐνδύσεις supra p. 480, 16. observavit Cl. *Hemsterhusius*. *J. M. G.*

Παραδυόμενος] Alteram lect. ἐνδυόμενος fere praeferrem; quia blandiorem ingressum significat, & cum πρᾴως conjungitur; quum ἐνδύεσθαι violentiorem intrusionem notet, ut *Lexiph.* c. 24. ᾗ ζημίαν ἐνῇ, ἂν μὴ ἐνδύσεις αὐτὸ πω. Et sic alibi non semel. At in textum nondum recipio: eoque minus, quod, his scriptis, vulgatam ab Cl. *Gesn.* defendi video. Quia tamen praemisit, se non damnare ἐνδυόμ. si ex bonis libris adferatur, idque jam ex iis adtulerimus; jam admittet credo. Mihi adhuc ἐνδυόμενος restitui placet. *J. F. R.*

97. Ἄτιτα] Recte hic laevigatur; ut *Timon.* §. 28. *Lexiph.* c. 5. *Rhet.* c. 16. m. At supra *Amor.* c. 17. Et *Herm.* 30. f. *Lexiph.* 14. & 21. bene adspiratur. Plura dedissem, nisi causa esset nota, & *Devarius* de partic. p. 97. id jam praecepisset, monuissetque ἄτιτα esse *quaedam*, ἄτιτα vero pro ἄτινα, quaecumque. Auctoritatem aliquam hisce addit *Hellad.* in Chrestomath. p. m. 10. f. etsi distinctionem significationis non addit, sed pro re nata, modo adspirari, modo laevigari scribit. *J. F. R.*

1. Τὸν

ᾄδῃ, ᾗ μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, [a] τότε δὴ τότε, ὥρα μὲ [b] σιωπᾶν [c] ταῦτα ἀλκυόσι, καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπασα· καὶ ἢν Πανδίονος εἴπῃς, [d] ἰδιῶτις καὶκείνη, καὶ ἄτεχνος, εἰ καὶ πολυηχέα τὴν φωνὴν ἀφίησιν.

Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων, οἵπερ ἐπαγωγότατοι ἐγένοντο τῶν [e] ἀκροατῶν, ὡς καὶ τὰ ἄψυχα ἐπικαλέσασθαι πρὸς τὸ μέλος, αὐτοὶ ἂν, οἶμαι, εἴ γε ἤκουσαν, καλαλύπτοντες ἂν τὰς κιθάρας, παρεστήκεσαν σιωπῇ, [f] ἀκροώμενοι. τὸ γὰρ δὴ τε ἁρμονίας τὸ ἀκριβέστατον ἀβασανίστως, ὡς μὴ παραβαίνειν τι τῆς ῥυθμοῦ, ἀλλ' εὐκαίρῳ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει ἀβασμήτως τὸ ἆσμα, καὶ συνῳδὸν εἶναι τὴν κιθάραν, καὶ ὁμοχρονεῖν τῇ γλώττῃ τὸ πλῆκτρον, καὶ τὸ εὐαφὲς τῶν δακτύλων, καὶ τὸ εὐκαμπὲς τῶν μελῶν, πόθεν ἂν ταῦτα ὑπῆρχε τῷ Θρᾳκὶ ἐκείνῳ, καὶ τῷ ἀνὰ τὴν Κιθαιρῶνα μέλῃ βουκολοῦντι, καὶ κιθαρίζειν μελετῶντι; ὅστε ἤν ποθε, ὦ Λυκῖνε, καὶ ᾀδούσης αὐτῆς ἀκούσῃ, οὐκέτι τὸ

chrum illud canit, & maxime ad citharam. tum enim vero tacere *propter* ea decet halcyones, & cicadas, & cycnos: imperita enim cantus, ad illam si comparentur, *istaec* omnia. Et si Pandionis *filiam* nomines, ignara etiam illa, & rudis, etsi multipliciter sonoram vocem emittat.

14. Orpheus autem & Amphion, qui vel maxime demulcendis auditoribus valebant, ut inanimata etiam ad suum cantum alliceren, ipsi, puto, si audirent, relictis citharis adstarent silentio audientes. Servare etenim exquisitissima ratione harmoniam, ne quid rhythmum egrediatur, sed sublatione tempestiva ac positione dimensum habere cantum, & consonare citharam, & eadem tempora linguam plectrumque custodire, & faciles digitorum tactus, & molles membrorum flexus, unde haec contigissent isti Thraci, & illi *alteri* per Citharonem inter boum curam meditanti citharam. Itaque si quando, Lycine, etiam canentem illam audieris, non jam illud solum,

a Τότε] Restitui ex L. & B2. τίποθε enim erat in cett. Edd. ne *Fl.* quidem excepta. b Σιωπᾶν] Σιωπᾷ male *J.* c Ταῦτα] Constans lectio. Sed ταῖς corrigit *M. du S.* d Ἰδιῶτις] Ἠδιῶτις male *J.* e Ἀκροατῶν] Ἀκροατῆ male *J.* f Ἀκροώμενοι] Ἀκούμενοι male *J.*

4. Κἂν τὴν Πανδίονος εἴπῃς] Τὴν Πρόκλου, ὅτου τὴν ἀηδόνα. *V.* Πρόκλην λέγει ἡ φιλομάλλη· αὐτοῦ ἀηδόνα καὶ χελιδόνα. C.

19. Τῷ Θρᾳκὶ] Τῷ Ὀρφεῖ. *V.*

20. Τὸν Κιθαιρῶνα] Ἀμφίονα * λέγει, ἃς τὰς Θήβας ἔκτισε τὰς Βοιωτίας, †ὑπὸ αὐλῇ € κιθάρᾳ. *V.*

* Λέγει] Non erat in Editis hoc verb. Addidit *Solan.* non dicens unde.

† Ὑπὸ] Ὑπ' correxerat *Solan.* & Scholio ult. hujus Dial. etiam ἀλλ' pro ἀλλὰ quod monuisse futile videtur; nisi tamen dicendum foret, me non obsecundasse, quia sic centies negligi apostrophum video. Et quia haec ab scribentis arbitrio pendent, ejus orthographiam non muto, nisi Codd. jubeant. Pluribus hoc egi in notis ad Lucian. non longe hinc, ad verba αὐτὸ ἐκεῖνο. *J.F.R.*

1. Τότε δὴ τί ποθε] Lucianus in libello, cui nomen dedit Imaginibus, laudat feminam aliquam ab animi corporisque dotibus excellentissimis instructissimam: inter alia quoque in illa canendi dulcissime artem praedicans; ait pag. XIV. Οὅταν δὲ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ, μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τί ποθε, ὥρα μὲ σιωπᾶν ταῦτα Ἀλκυόνι € τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπασα. Vehementer illud τί ποτε turbat. Suspicor si ποθε. *Tunc certe, si umquam alias, silere oportet Halcyones*, &c. *J.J.*

Τότε δὴ τότε] In omnibus fere legebatur, τότε δὴ τί ποθε . . . ταῦτα. Cui scripturae ut medicinam faceret Cl. *Jensius*, οἱ ποτε legere jubebat, sed de ταῦτα nihil. Ego totum refingendum puto in hunc modum: Τότε δὴ τότε ὥρα μὲ σιωπᾶν ταῦς ἀ. &c. Certe in L. & B2. recte legitur τότε δὴ τότε. *M. du S.*

Τότε δὴ τί ποθε] Non concoquo illud τί, undecunque demum irrepserit: quemadmodum nec illud, quod statim sequitur, ταῦτα satis commode positum videtur. Cogitabam αὖτη, ut ad ὥρα referatur. Sed nihil ausim sine libris. Interim reddidi, quasi positum sit ταῦτα, ut alias saepe, pro δὴ ταῦτα. *J.M.G.*

Τότε δὴ τότε] Facile recepi hanc lectionem, est enim Nostro aliisque haec repetitio ἐμφάσεως caussa non aliena. Conf. not. Cl. *Hemsterh.* ad *Nigrin.* §. 6. T. I. p. 44. Sic in Ἀποφρ. c. 14. ἰχθῦ γὰ ἰχθῦ. *Aristoph.*

hæc, quod a Gorgonibus solet, tibi usu veniet, ut lapis fias ex homine; sed etiam quid fuerit illud, quod de Sirenibus narratur, intelliges. Adstabis enim, bene novi, delinitus, patriae oblitus & familiae. Et licet cera obturaveris aures, etiam per ceram penetrabit tibi cantus; talis auditio est Terpsichorae cujusdam, aut Melpomenes, aut ipsius Calliopes e disciplina, sexcentas omnis generis complexa illecebras. Uno verbo comprehendens dixerim, eum mihi cantum audire te puta, qualem esse convenit, qui per labra talia, per illos dentes egrediatur. Vidisti autem ipse, quam dico: itaque puta te etiam audisse.

15. Accuratus enim ille sermo, & Ionica puritas, & quod arguta in consuetudine loquendi, & multum Gratiarum Atticarum habet, neque admiratione dignum, cum patrium hoc illi sit, & ab ipsis tractum majoribus. Neque aliter eam oportebat, quae ipso coloniae jure, Atticae civitatis sit particeps. Neque vero illud ad-

τ' Γοργόνων μόνον ἔσῃ πέτροβος, λίθος ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Σειρήνων g εἶσῃ, ὁποῖόν τι ἦν. h παρεστήξῃ γάρ, εὖ οἶδ' ὅτι, κεκηλημένος, πατρίδος καὶ οἰκείων ἐπιλαθόμενος· καὶ ἂν κηρῷ ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα, καὶ διὰ τοῦ κηροῦ διαδύσεταί σου τὸ μέλος. τοιοῦτόν τι ἄκουσμά ἐστι Τερψιχόρης τινός, ἢ Μελπομένης, ἢ Καλλιόπης αὐτῆς παίδευμα, μυρία τὰ θέλγητρα, καὶ πάντοια ἐν ἑαυτῷ ἔχον. ἑνί τε λόγῳ συνελὼν, φαίην ἄν, τοιαύτης μοι δοκεῖς ἀκούειν νόμιζε, οἵαν εἰκὸς εἶναι τὴν διὰ τοιούτων χειλῶν, δι' ἐκείνων δὲ τῶν ὀδόντων ἐξιοῦσαν. ἐώρακας δὲ καὶ αὐτὸς, ἣν φημι, ὥστε καὶ ἀκηκοέναι νόμιζε.

Τὸ μὲν γὰρ ἀκριβὲς τοῦτο τῆς φωνῆς, καὶ καθαρὸν Ἰωνικὸν, καὶ ὅτι ὁμιλῆσαι εὐμύλη, καὶ πολὺ τὸ Ἀττικῶν χαρίτων ἔχουσα, οὐδὲ θαυμάζειν ἄξιον· πάτριον γὰρ αὐτῇ, καὶ προγονικὸν, οὐδὲ ἄλλως ἐχρῆν, μετέχουσαν τῆς Ἀθηναίων καὶ τῆς ἀποικίας. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖ-

g Σειρ] Ἐσῃ male *F.* h Παρεστήξῃ] Sic Edd. excepta *F.* quae παστεκξῃ. *Palm.* emendat παρεξτήσῃ.

floph. Pl. 348. Ἐπὶ γάρ τις ἂν ἀνδρὸς ἐπὶ τῷ πράγματι. Et 114. ἄμεινον δ' εἶναι. Ad quem versum plura Illustr. *Spanhem.* Recte vidit Cl. *Jens.* τί πάθῃ stare non posse; & ἐκπλῇ non absurde conjecit. Jam vero nihil amplius desiderabit; nec Cl. *Gesner.* cujus versionem tamen intactam servavi. *J. F. R.*

2. Ταῦτα] Quia non satis certum quid Lucianus dederit, neque quis Cod. aut Ed. praeit, vulgatam exhibui. *J. F. R.*

4. Ὡς πρὸς ἐκείνῳ] Vide de hac locutione notam Cl. *Jensii* ad *Tim.* §. 15. No. 62. *J. F. R.*

Ibid. Τὸν Παυδίονος] Philomelam intelligit, respicitque ad fabulam de Procne & Philomela Pandionis filiabus, de quibus *Ovid.* in Metam. *G. C.*

6. Πολυηχὲς — φωνὴ] *Homer.* Od. T. 521. *M. du S.*

Ibid. Φωνὴ ἀφίησιν] In *Homeri* l. c. est πολυηχὲς φωνὴ χέει. Sed ἀφίει bene habet. Sic *Διάκοπα ἀφιέναι Long. Past.* IV. 123. Edd. *Moll.* Noster infra *Here.* c. 4. ἰλλάδι φωνὴ ἀφιεῖ. *Ach. Tat.* l. p. 3. ἀφίεσαν βοήν. *J. F. R.*

7. Ὀρφεὺς δὲ ὁ Ἀμφίονι] De Orpheo dictum antea, de Amphione, Mercurii & Antiopes filio *Horat.* in Art. poët. extatque illius simulacrum apud *Plin.* L. XXXVI. c. 5. *G. C.*

16. Ὁμοχρωῖ] Sic supra Συγγρ. c. 50. *M. du S.*

25. Παρεστήξῃ] In addendis T. 2. Ed. *Graev.* legas: Παρεστήξῃ γάρ. (*adstabis enim*) Sic Interpres vertit. Quomodo legerit, nescio. Forte legendum est παρεξτήσῃ, a παρεξίστημι, & erit, quod nos vernacula lingua dicimus: *Tu fera ravis.* *J. P. a G.*

26. Εὖ οἶδ' ὅτι,] Comma quod ante ὅτι erat, post illud removi. Est enim anastrophe usitata, potuissetque sine commate ullo scribi. *Demosth.* de Coron. p. m. 520. Οὐδ' ἂν ὑμεῖς, ὦ οἷδ' ὅτι συγχωρήσαιτε. *Alciphr.* I. 38. p. 176. οὐδὲ ἐκείνης ἄμεινον ὦ οἷδ' ὅτι γένοιτ' ἄν. Ubi *Bergl.* aliud ex *Demosth.* testimon. licet haud indicata pag. adfert. *Aristoph.* Plut. 182-3.

Μακάριος δῆτ' εἶ σὺ πάντων αὖ τότε.
Καὶ τῶν παλαιῶν ἐς τὰ μυστήρια, οἷ οἶδ' ὅτι.

J. F. R.

27. Ἐκτιφλῶσῃ τὸν ὄπτα] Conf. infra Ῥητ. c. 22. *M. du S.*

43. Ἀποικίαν] Smyrnam a Theseo conditam sunt qui tradiderunt. Alii Ephesiorum coloniam esse voluerunt. Curiosi antiquitatum inquirant. In nemi-nem incidi qui haec tractarit. *M. du S.*

ἐκεῖνο θαυμάσαιμ' ἄν, εἰ ᾠδὴν ποιήσῃ χαίρει, ᾗ τὰ πολλὰ ταύτῃ ὁμιλεῖ, τῇ Ὁμήρου πολίτις οὖσα. μία μὲν δή σοι, ὦ Λυκῖνε, καλλιφωνίας αὕτη, ᾗ ᾠδῆς εἰκών, ὡς ἄν τις ὑπὸ τὸ ἔλαττον εἰκάσειε. σκόπει δὲ δὴ ᾗ τὰς ἄλλας, ἃ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεὶς ὑπέδειξαι διέγνωκα, ἧττον γὰρ τοῦτο, ᾗ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν [a] αὐτὸ αὐτῷ [b] ἀνθαμιλλώμενον, ἀλλ' αἱ πᾶσαι τῆς ψυχῆς ἔρεται, καθ' ἑκάστην εἰκὼν μία γεγράψεται, πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη. ΛΥΚ. Ἑορτὴν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πανδαισίαν ἐπαγγέλλεις. ἔοικας δ' ἐν λαῷον ὡς ἀληθῶς ἀποδώσειν μοι τὸ μέτρον. ὑπομέτρει δ' οὖν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν ἄλλο ποιήσας, μᾶλλον χαρίσαιό μοι.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ πάντων καλῶν παιδείαν ἡγεῖται ἀνάγκη, ᾗ μάλιστα τύ-

miratus fuerim, si poëſi etiam gaudet, & multum in ea verſatur, quae Homeri civis ſit. Nimirum haec una tibi, Lycine, pulchri ſermonis illius & cantus imago, prout poſſit eam aliquis in deterius effingere. Sed vide etiam reliquas. Neque enim unam uti tu e multis compoſitam oſtendere decrevi. Minus enim hoc fuerit, etiam *propria* pictoris arte ſi perficiatur, tot pulchri ſpecies, & multiforme quiddam ex pluribus elaborare, quod ſecum ipſum *tamen* pugnet. Sed omnes animae virtutes, imagine ſibi ſua pingentur ſingulae, ad ipſum animale exemplum imitando expreſſa. LYC. Diem feſtum, Polyſtrate, & publicum epulum promittis. Videris re vera meliorem mihi menſuram redditurus. Admetire ergo: neque enim eſt in quo majorem a me gratiam inire poſſis.

16. POL. Quandoquidem igitur pulchrarum rerum omnium principem eſſe eru-

di-

a Αὐτὸ] Deeſt in Fl. b Ἀνθαμιλλώμενον] Ἀνταμιλλ. J. & Ex. Fl. Sed prius eſt in cett. & P. al. ἀνθαμιμώμενον G.

51. Καὶ γραφικῶς συντελ.] Obſcura & inſulſa eſt verſio horum verborum; ἧττον γὰρ τοῦτο, ᾗ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον, *Hoc enim perexile eſſet, & more graphico abſolutum, tot formas, & multiforme quiddam, ſibi ipſi adverſans, ex multis perficere.* Haec Latina quis ſanus intelligat? Quid eſt *more graphico*, verte totum locum: *Hoc enim perexile eſſet, & more pictorum factum*; (ſcilicet unam rem pulchram ex variis rebus compoſitam, uti in καλλιφωνίᾳ erat factum, nec aliter poſſunt pictores pulchritudinem oſtendere) *Tanta pulchra, & multiforme quiddam, quod ſecum ipſe certat* (utrum ſcilicet altero pulchrius ſit) *ex multis perficere* ſcilicet decrevi. Totus locus ſic eſt interpungendus: Σκόπει δὲ δὴ ᾗ τὰς ἄλλας, ἃ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεὶς ὑπέδειξαι διέγνωκα, ἧττον γὰρ τοῦτο, ᾗ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον. iſta verba quaſi in parentheſi poſita ſunt, ἧττον γὰρ τοῦτο ᾗ γραφικῶς συντελεσθὲν. Γράφειν eſt, pingere, γραφεῖς pictores, γραφικῶς more pictorum. quoties in hoc ipſo dialogo leguntur. Sic & Latinis ſcribere eſt *pingere*. *Plin.* in ep. *imagines exſcribendas pingendasque. Martialis*: *ſcriptum teſtudine ſigma.* hoc eſt pictum, ſed ἀνθαμιλλᾶσθαι, eſt certare cum adverſario, & ſi de pluribus, dicitur inter ſe certare. ἀνθάμιλλος eſt aemulus, qui cum aliquo certat. Mſ. hic non audio, qui pro ἀνθαμιλλώμενον ſcribit ἀνθαμιμώμενον. *J. G. G.*

Γραφικῶς συντελεσθὲν &c.] Officio interpretum obſcuriſſimus eſt hic locus, ſi quisquam in toto Luciano. Nam praeterquam quod ille graphicus mos, quem ex *Opſopoeo* adoptat *Benedictus*, in Latino ſermone ſit nullus, vide quemadmodum haec periodus contraria ſit proxime ſequenti. Quum enim nunc velint dici perexile eſſe tot formas & multiforme quiddam ex multis perficere (quod eſt una pictura diverſum quiddam depingere) atque adeo id culpetur, in proxima intelligunt eum velle depingere omnium animae virtutum unam imaginem, & quidem ad archetypum, etiam, ut debet inde ſequi, unum. At prorſus eſt adverſa loquentis mens: qui quum promiſiſſet ὑπεδείξαι ἐκ μίαν εἰκόνα ἐκ πολλῶν συντιθεῖσαν, pro defenſione hujus ſuae voluntatis interponit (*minus enim illud & ex vulgata pingendi conſuetudine confectum foret, tot pulchritudines*, variarum nempe partium, *& multiforme quiddam ex multis perficere ipſum ſecum certans*, vel cujus multiformis imaginis ſingulae partes ex praeſtantiſſimo ſumptae & ſimulatae, de praeſtantia & imitationis perfectione dubium judicium facerent) pergit, quid facere velit, *ſed omnes virtutes animae, ſingulatim quaque imago*, (h. e. ſic facta, ut integram picturam unaquaeque virtus habeat.) *pingetur imitationem archetypi exprimens.* In proponendis animae dotibus repudiat id quod pictor ille in corpore faciebat, qui ut Divam pulcherrimam exprimeret,

ab

ditionem neceſſe eſt, earum praeſertim, quae meditatione conſtant; age hanc quoque jam conſtituamus, variam quidem & multiformem, ut neque hac parte tua illa fingendi arte inferiores ſimus. Pingatur ergo ita, ut univerſim omnia de Helicone bona habeat, non tanquam Clio, aut Polymnia, aut Calliope, aut reliquae, unum quiddam unaquaeque ſciens, ſed quae ſunt omnium; & inſuper Mercurii, atque Apollinis *munera*. Quaecumque enim vel poëtae verſibus ornata protulere, aut retulerunt hiſtorici, aut philoſophi admonuerunt, omnibus illis exornata imago eſto, non ut colorem tantum traxerit, ſed ut alte deſcendentibus medicamentis ad ſaturitatem imbuta ſit. Atque ignoſcendum mihi erat, ſi exemplum vivum oſtendere hujus picturae non poſſem. Neque enim tale inter antiquos, quantum ad doctrinam,

των, ὁπόσα μελετητὰ, φέρε καὶ ταύτῃ ἤδη συσταθώμεθα, ποικίλην μέντοι, καὶ πολύμορφον, ὡς μηδὲ κατὰ τοῦτο ἀπολειπώμεθα τῆς σῆς πλαστικῆς. καὶ δὴ γεγράφθω πάντα συλλήβδην τὰ ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος ἀγαθὰ ἔχουσα, οὐχ ὥσπερ ἡ Κλειὼ, καὶ ἡ Πολύμνια, καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ αἱ ἄλλαι, ἕν τι ἑκάστη ἐπιστάμεναι, ἀλλὰ πασῶν, καὶ προσέτι τὰ Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος. ὁπόσα γὰρ ἢ ποιηταὶ μέτροις διακοσμήσαντες, ἐξενηνόχασιν, ἢ συγγραφεῖς ἱστορήκασιν, ἢ φιλόσοφοι παρηνέκασι, πᾶσι τούτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω· οὐκ ἄχρι τοῦ ἐπιχρῶσαι μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος δυσποποιοῖς τισι φαρμάκοις ἐς κόρον καλαβαφεῖσα. καὶ συγγνώμη, εἰ μηδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδείξαι ταύτης δυναίμην τῆς γραφῆς. ὃ γὰρ ἐθ' ὅτι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, παιδείας περὶ μη-

c Πασῶν] Conſtans lectio. d Παρηνέκασι] Nil mut. Edd. & Ex. *Fl.* Παρηνέγκ. P. Item marg. *AIW.* e Ὅτι] Sic P. Ὅτι *S.* aliaeque quaedam. f Παιδείας] Sic recte P. *A.* & *Fl.* Παιδίας *J. H. S. Ald.* male.

69. Ἕν τι ἑκάστη] Καὶ γὰρ τὰς Μούσας ἄλλο ἄλλως φασὶν ἔφορον εἶναι τέχνης λογικῆς ἢ ἐπιστήμης. Κλειὼ μὲν ἱστορίας, ἧς ἐφορεῖν εἶναι φασὶ, Θαλείαν κωμῳδίας, Εὐτέρπην αὐλῶν, Μελπομένην τραγῳδίας, * Τερψιχόρην ψαλτηρίου, Ἐρατὼ κυμβάλων, Πολυμνίαν ἐρχήσεως, Οὐρανίαν ἀστρολογίας, Καλλιόπην ποιήσεως. *V.*

* Τερψιχόρην] Hic legebatur Euterpe; ſed cum hoc jam haberetur nomen, deeſſetque *Terpſichore*, manifeſtum erat feſtinantem Librarium poſteriorem hancce Muſam oblitum. Licet non conveniat Mythologis inter ſe circa Muſarum inventa, nec praeſtantiſſimi Poëtae diviſionem hanc artium inter Muſas agnoſcant, attamen quod hic dicitur de Euterpe & Terpſichore inventis, ſatis conſentit cum *Epigram.* CXXXVIII. *Auſonii*, ad quod vide *El. Vinetum.* *J. Cler.*

Τερψιχ.] Recte legitur *Terpſichore* in C. *M. du S.*

ab hac puella ſumebat exemplum hujus membri vel coloris, ab alia alterius, & ſic varias pulchritudines in unam tabulam conferebat. Id in depingendis bonis animae negat hic ſe ſequuturum, & ſic quoque illa omnia conjuncturum in una pictura, ſed ex ſingulis ſeparatam ſingularemque imaginem effecturum. Καθ' ἑκάστην εἰκὼν μία non debent per minorem diſtinctionem diſtrahi, ſed conjungi omnes quatuor voces, ſejunctae ab praecedentibus & ſequentibus, quae apponuntur, ut in tomo primo *Hermot.* c. 33. f. dixit ἑκάστης, τὸ τῇ μιᾷ ἑκάστῃ. Ubi vide noſtra. *J. G.*

Καὶ γραφικῶς ἔστι.] Sic graphice apud *Plautum* &c. *M. du S.*

58. Λαΐου] Parodia *Heſiodi*. Locus ſupra indicatus eſt ad c. 12. *M. du S.*

70. Πασῶν] Ita in omnibus legitur; ad Muſas itaque referendum, quarum omnium artes unam ait poſſidere Pantheam. *M. du S.*

76. Δυσποποιοῖς τισι φαρμάκοις] Quae ſint δυσποποιὰ φάρμακα, forte intelligi melius poterit, ſi quis conferat locum e Ciceronis Horteſio a Nonio ſervatum 4, 405. *Ut ii, qui* combibi purpuram *volunt*, ſuffi-ciunt *prius lanam* medicamentis *quibusdam*, &c. Laudavimus nuper hunc locum, & plura de hoc argumento diximus, ad *Quinct.* 12, 10, 75. *J. M. G.*

79. Οὐ γάρ ἐθ' ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, παιδίας περὶ μνημονεύεται] *Neque enim quidquam tale in veteribus de diſciplina memoratur.* Sic ſcribendum; non, ut vulgo, ὅτι· id quod jam ſaepe monuimus etiam alibi male apud Noſtrum ſcribi; ſaepiusque monituri ſumus. *J. J.*

Ibid. Ὅ, τι] Bene Cl. *Jenſ.* vel per ſe, vel ex *Pariſ.* Ed. vidit ſic ſcribendum pro vulgato ὅτι. Recte enim ὅς τις poſt οὐκ ἔστι ſequitur, ut *Alciphr.* III. 24. p. 330. Οὐκ ἔστιν ὅ τινα οὐκ ἀπολάλεκα. Noſter ſupra *Demon.* §. 10. Καὶ οὐκ ἔστιν ὅ τινα οὐκ οἰκεῖον ἡγήσεται. Ne plura in re manifeſta adferam. *J. F. R.*

80. Παιδίας περὶ] Corrige παιδίας. *F. G.* Id jam feci, & feciſſem, ut *Fl.* non monuiſſet; nam errorem operarum tantum fuiſſe illud παιδίας, patet ex

μνημονύῃ, σλὴ ἀλλὰ εἴ γε δοκεῖ, ἀναχείσθω ἡ αὕτη· ἐ μεμπτὴ γὰ, ὡς ἐμοὶ φαίνεται. ΑΥΚ. Καλλίστη μέ, ὦ Πολύστρατε, ἡ πάσαις ταῖς γραμμαῖς ἀπηκριβωμένη.

memoratur. Verum, si videtur, ponatur haec etiam *imago*. Neque enim, puto, est reprehendenda. LYC. Pulcherrima quidem, Polystrate, & lineis omnibus absoluta.

ΠΟΛ. Μετὰ δὲ ταύτην, ἡ τ σοφίας ἡ συνέσεως εἰκὼν γραπτέα. δεήσῃ δὲ ἡμῖν ἐνταῦθα πολλῶν τ παραδειγμάτων, ἀρχαίων τ πλείστων, ἑνὸς μὲ ἡ αὐτῆ Ἰωνικῆ. γραφεῖς δὲ, ἡ δημιουργοὶ αὐτῆ, Αἰσχίνης Σωκράτους ἑταῖρος, ἡ αὐτὸς Σωκράτης, μιμηλώτατοι τεχνίταις ἁπάντων, [a] ὅσῳ ἡ μετ' ἔρωτος ἔγραφον. ἡ δὲ ἐκ τ Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἣ ἡ ὁ Ὀλύμπιος θαυμασιώτατος ἡ αὐτὸς συνῆν, ἐ ὁ Φαῦλον συνέσεως παράδειγμα [c] προθέμην, ὁπόσον ἐμπειρίας πραγμάτων, καὶ ὀξύτητος

17. POL. Posthaec vero sapientiae & prudentiae pingenda imago est. Opus autem nobis hic erit exemplis pluribus, antiquis plerisque, uno quidem & ipso Ionico, pictores autem & opifices illius Aeschines Socratis sodalis, & ipse Socrates, imitandi inter artifices omnes peritissimi, in quantum etiam cum amore pingebant. Nempe illam ex Mileto Aspasiam, quicum Olympius ille, admiratione ipse quoque dignissimus, vivebat, non malum prudentiae exemplum proponamus, & quantum in il-

a Ὅσῳ] Ὅσοι adscripsit *M. du S.* b Φαῦλον] Φαύλου *Th. Mag.* vid. not. c Προθέμην] Nil mut. Edd. Προθήσομαι *Jens.* & *Pell.*

Bened. versione, quae *disciplinam* tamen recte reddiderat. Sed miror *Amstel.* Edit. recte etiam παιδείας exhibere, quae alioquin ejusmodi mendas fideliter imitari, saepe augere solet. *J.F.R.*

90. Αἰσχίνης] Socraticus; de quo videndus *Diog. Laërt.* II. p. 48. & Noster Προμ. c. 32. Libellum *Cic.* de Invent. I. 31. de hac ipsa Aspasia ab eo fuisse conscriptum testantur *Diogenes* ibid. C. & *Athen.* V. p. 220. B. *Harpocration* etiam, v. Ἀσπασία. A *Menagio* emendatus ad *Diog.* l. c. p. 65. B. Hunc autem ajunt Dialogos a Socrate scriptos pro suis edidisse. Vide Not. ad *Diog. Laërt.* II. 60. & alios a Cl. *Fabricio* in B. Gr. indicatos p. 783. *M. du S.*

91. Αὐτὸς Σωκρ.] Vide *Plut.* in Pericle. *M. du S.*

92. Ὅσῳ] Vide Φαλ. β. c. 2. Ἀλεξ. c. 2. in hoc ipso opusculo c. 21. & sequenti c. 17. Nescio tamen an non hic praestet scribere ὅσοι. *M. du S.*

Ὅσῳ] Vulgata stare potest, si interpretere: *in quantum.* Sic aperte, fin. hujus *Dial.* ἡ αὕτη ἰκείνη — ὅσῳ μὴ ξύλου — πεπούηται. Vincunt idem cetera exempla ab *Solano* adducta. Quibus plura addere liceret, nisi res esset notissima. Nec tamen adspernarer, si qui Codd. ὅσοι haberent. *J. F. R.*

94. Ἀσπασίαν] Priorem, de qua vid. *Plut.* in Pericle p. 300. qui hic Olympius, ut saepe alias, audit; rationem docet idem *Plut.* p. 315. p. 119. vid. *Fabric.* B. Gr. 785. *M. du S.*

Ibid. Ὀλύμπιος] Ὀλύμπιος est Pericles. *Diodorus Siculus.* lib. 12. Ταῦτα δὲ μᾶλλον συνετέλεσε πρὸς τὴν δυνάστειαν τοῦ λόγου, ὅτι ἦν αἰτίαν ἀπομάθη Ὀλύμπιος. *Plin.* XXXV, 8. *Olympiumque ab eo pictum*; sic pulcherrime hunc locum ex Mss. emendavit sagacissimus *Fridericus Gronovius*, cum in iis legeretur *Olympium Jovem*, in editis ineptius *Clypeumque Athenis.* Sic & *Val. Max.* V. 10. *Non sine caussa igitur tanti roboris animus ad Olympii cognomen ascendit*, ut erudite hunc locum restituit *Christopherus Colerus*, ejecto vocabulo *Jovis.* Non longe post Ms. Ἀθηναίους legitur in Ms. ἐ γὰ ἴσον, ἰδὲ ἐγγὺς, Ἀθηναίων ἡ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα τ Ῥωμαίων δύναμις. *Neque enim aequales sunt, nec quidem proximo intervallo distant* (sed longe scilicet) *Athenienſium respublica, & ista praesens Romanorum potentia.* Edit. ἐ γὰρ ἴση, non male, sed illud magis redolet Athenas. ἴσον nimirum χρῆμα. ἐ δὲ ἐγγὺς est idiotismus Graecus, *ne prope quidem ad illum accedit, longis parasangis ab illa distat.* Utitur & in sequente dialogo: μὴ γὰρ εἶναι τ τηλικούτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μὴ δὲ ἄλλην τινὰ γυναῖκά γε ἴσαν. *Non enim talibus so dignam esse, ne quidem propius ab illis abesse, neque ullam aliam foeminam.* Sic enim Latinis usurpatur *propius abesse. Cic.* in Catone: *quod eo melius mihi cernere videor, quo ab ea propius absum.* *J.G.G.*

95. Οὐ Φαῦλον συνέσεως παράδ.] *Th. Mag.* v. Φαῦλος legit Φαύλου. *M. du S.*

Οὐ Φαῦλον συνέσεως παράδ.] Operae est verba *Magistri* addere: Φαῦλος, ait, ἐπὶ θηλικοῦ κάλλιος, ἢ Φαύλη. Λουκιανὸς οὖν εἰκότως ἡ Φαύλου συνέσεως τοῦτο παράδειγμα. Nihil igitur probat suo Luciani testimonio, nisi aliter olim lectum fuisse constet; nam Φαῦλον

illa rerum peritiae, & acuminis circa civilia negotia, & celeritatis in cogitando, & acrimoniae fuit, illud omne in noſtram imaginem accurata regula transferamus: niſi quatenus illa quidem in parva *quaſi* tabella picta erat, haec autem Coloſſaea magnitudine eſt. LYC. Quorſum illud dicis? POL. Quod nego, Lycine, aequali magnitudine eſſe imagines, ſimiles cum ſint. Neque enim par eſt, ac ne prope quidem, Athenienſium quae tum erat reſpublica, praeſenti Romanorum potentiae. Itaque licet, quantum ad ſimilitudinem, eadem ſit, tamen magnitudine haec praeſtantior, tanquam in tabula latiore depicta.

18. Alterum vero ac tertium exemplum, Theano illa, & Lesbia poëtria, & ſuper illas Diotima. Ac Theano quidem magnitudinem ſenſuum conferat ad picturam;

ἐς τὰ πολιτικὰ, καὶ ἀγχινοίας, καὶ δριμύτητος ἐκείνη προσῆν, τοῦτο πᾶν ὅτι τὴν ἡμετέραν εἰκόνα μεταγάγωμεν ἀκριβεῖ τῇ γραφῇ. πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐγέγραπτο, [d] αὕτη δὲ κολοσσιαία τὸ μέγεθός [e] ἐστι. ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΠΟΛ. Ὅτι, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἰσομεγέθεις εἶναι φημὶ τὰς εἰκόνας, ὁμοίας οὔσας· εἰ γὰρ [f] ἴση ἐδὲ ἐγγὺς Ἀθηναίων ἡ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις. ὥστε εἰ καὶ τῇ ὁμοιότητι ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ [g] τῷ μεγέθει γε ὁμοίως αὕτη, ὡς ἂν ὅτι πλουσιώτατα πίνακι καλλιγραμμένη.

Δεύτερον δὲ καὶ τρίτον ὑπόδειγμα, Θεανώ τε ἐκείνη, καὶ ἡ Λεσβία μελοποιὸς, καὶ Διοτίμα ὅτι ταύταις. ἡ μὲν τὸ μεγαλόνουν, ἡ Θεανὼ, συμβαλλομένη εἰς τὴν γραφήν

d Αὕτη] Αὐτὴ Edd. priores. e Ἐστι] Ἔστιν Fl. f Ἴση] Sic Edd. conſtanter. Ἶσον Codd. G. P. L. & marg. A1. g Τῷ] Sic recte L. P. S. Τὸ male Fl. J. H.

λον hic recte ſe habet, & femin. φαύλη ac φαῦλος ubique obvium ap. *Aelian. Thucyd. Ariſtoph. Herodian.* Velim igitur verum producatur teſtimonium, ubi φαῦλον feminino genere uſurpatur. *J. F. R.*

96. Παράδειγμα προβλήθον] Perperam hodie legitur, Τὸν δὲ σὺν τῇ Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἣ ἐς ὁ Ὀλύμπιος, θαυμασιώτατον ἐς αὐτὸς, συνῆν, ἐ φαῦλον συνέσεως παράδειγμα προβλήθον, quum ſenſus & ſtructura verborum poſtulent προβλήθοι; idque jam in verſione recte obſervavit Interpres: *Porro Mileſiam illam Aſpaſiam, cum qua Olympius, ipſe quoque maxime admirandus, converſabatur, non ignobile prudentiae exemplum proponentes.* *J. J.*

Ibid. Προβλήθον] Et ego cum Cl. *Jenſio* προβλήθοι melius legi arbitror; ſed expecto codicum fidem. *J. F. R.*

2. Πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐγέγραπτο, αὕτη δὲ ἡ Κολοσσιαῖα τὸ μέγεθός ἐστι] Plane aliud vult Polyſtratus, qui hic loquitur, quam verba haec praeferunt. Neque enim is vult dicere, imaginem illam, quam effingendam ſibi proponit, eſſe jam Coloſſiaeae magnitudinis; nec dum enim exiſtebat illa imago. At id vult: *Praeterquam quod illa quidem* (Aſpaſia) *in parva tabula picta erat, haec vero* (imago, quam ego pingam) *Coloſſaeae ſit* (vel *eſto*) magnitudinis. Legendum itaque ἴσον. Poſſet & ἴσαι legi, ut ſtatim, τῇ Διοτίμα δὲ, ὡς ἀ Σωκράτης ἐπήνεσεν αὐτὴν, ἐοικυῖα ἴσαι. Niſi & illic ἴσον ſit emendandum; ſic enim continuo ibi ſequitur, τοιαύτη σοι ἐ αὕτη, ὦ Λυκῖνε, ἀναπλάσθω ἡ εἰκών. Sic & pag. praeced. fuerat locutus, πῶς σοι τούτους ἡ εἰκὼν πεποιήσθω. Et in eumdem modum paſſim hic Polyſtratus: nec aliter potuit; quippe qui Luciano ſignificat ordine omnia, quae huic perfectiſſimae imagini, quae vere demum venuſtam, formoſam, & omnibus animi corporisque virtutibus ornatiſſimam exhibeat feminam, ſint affingenda. In Florentina editione video ἴσον cuſum, quod nimirum facile ex ἴσον corruptum eſt. Praetermiſi ineptiſſimam hujus loci vulgatam proponere interpretationem; nam ne inſpici quidem meretur, adeo ab mente Auctoris eſt omni modo devia. *J. J.*

3. Κολοσσ. τὸ μέγ. ἐστὶ] Non puto opus eſſe ut ἐστὶ mutemus in ἴσον. Reſpicit enim re ipſa Polyſtratus non tam ad imaginem ſuam, quam prae manibus habet, quamquam hanc nominat, quam ad ipſum exemplum, Pantheam, quod ſequentia ſatis aperte declarant, in quibus indicandi modo uti pergit. *J. M. G.*

12. Θεανώ] De hac Theano Pythagorica *Menagius* quid collegerit habes in libello quem de *mulieribus Philoſophis* ſcripſit. Pythagorae *uxorem* dicit *Diog. Laërt.* p. 224. C. Noſter *filiam* facere videtur, Ἔρωτ. c. 30. Apud *Plut.* 247. I. hoc dictum ejus fertur dicenti cuidam, καλὴς ὁ πῶχυς. ἀλλ' ἐ δημόσιος. Adde *Porphyr.* No. 19. & Not. At hic quidem Pauſaniae matrem intelligit, cujus hiſtoriam apud *Polyaenum* habes *Strat.* VIII. p. 630. *M. du S.*

14. Διοτίμα] Vid. Ἐρ. c. 7. & *Plat. Συμπ.* 337. C. Ab hac Socrates amatoria ſe didiciſſe illic profitetur. *M. du S.*

ἡ Σαπφὼ δὲ, τὸ γλαφυρὸν τ῀ προαιρέσεως. τῇ Διοτίμᾳ δὲ, οὐχ ἃ Σωκράτης ἐπῄνεσεν αὐτὴν, ἐοικυῖα ἔσται μόνον, ἀλλὰ καὶ τ῀ ἄλλην σύνεσίν τε καὶ συμβουλίαν. τοιαύτη σοι καὶ [a] αὕτη, Λυκῖνε, ἀναχείσθω ἡ εἰκών.

Sappho autem vitae elegantiam: Diotimae vero non iis solum, propter quae Socrates illam laudavit, similis erit, sed reliqua etiam prudentia & consilio. Talis tibi haec etiam imago, Lycine, proposita sit.

ΛΥΚ. Νὴ Δί', ὦ Πολύστρατε, θαυμάσιον ὅσα. σὺ δὲ ἄλλας [b] γράφε, τὰς τ῀ χρηστότητος, ὦ ἑταῖρε, καὶ φιλανθρωπίας, ἢ τὸ ἥμερον ἐμφανιεῖ τῷ τρόπῳ, καὶ πρὸς τὰς δεομένους προσηνές. ΠΟΛ. Εἰκάσθω οὖν καὶ αὐτὴ Θεανοῖ τε ἐκείνῃ τῇ Ἀντήνορος, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς τῇ Ναυσικάᾳ, καὶ εἴ τις ἄλλη ἐν μεγέθει πραγμάτων ἐσωφρόνησε πρὸς τ῀ τύχην.

19. LYC. Admirabilis profecto. Tu vero alias jam pinge, benignitatis, amice, & humanitatis, quae mansuetum ingenium declaret, & propitium adversus indigentes animum. POL. Similis ergo ipsa quoque reddatur, cum Theano illi Antenoris *uxori*, tum Aretae & ejus filiae Nausicaae, & si qua alia in magnis rebus moderate fortunam habuit.

Ἐξῆς δὲ μετ' ταύτην, ἡ τ῀ σωφροσύνης αὐτῆς γεγράφθω, καὶ τ῀ πρὸς τ῀ συνόντα εὐνοίας, ὡς κατ' τ῀ τῆς Ἰκαρίου μάλιστα εἶναι τ῀ [c] σώφρονα καὶ τ῀ φρένιμον, κατὰ τὴν Ὁμήρου γεγραμμένην (τοιαύτην γὰρ τ῀ ἡ Πηνελόπης εἰκόνα ἐκεῖνος ἔγραψεν) [d] ἢ καὶ, νὴ Δία, κατ' τ῀ ὁμώνυμον αὐτῆς τ῀ τῆς Ἀβραδάτα, ἧς μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμνημονεύσαμεν. ΛΥΚ. Παγκάλην καὶ ταύτην, ὦ Πολύ-

20. Deinceps vero post hanc, ipsius modestiae pingatur, & ad virum benivolentiae *imago*, ita ut Icarii filiae maxime similis sit, modestae illi & prudenti ab Homero depictae (talem enim Penelopes imaginem ille pinxit) aut etiam, medius fidius, illi cognomini hujus, Abradatae conjugi, cujus paullo ante mentionem fecimus. LYC. Pulchram undique hanc etiam fecisti, Poly-

a Αὕτη] Ex emend. *Jens.* Edd. αὐτὴ. b Γράφε] Personam Π. & Πολὺ, hic addit *Fl.* & pro γράφε habet γράφου. c Σώφρονα] Σαόφρονα P. Vulgatam servat *Fl.* cum *J. P.* &c. d Ἢ] Nihil mut. *P.* at *Fl.* ἢ adspirat, male.

16. Ἡ Σαπφὼ δὲ] Ὅσον εἰς σῶμα * εἰδιχθεσάτη Σαπφὼ μικρά τε € μέλαινα ἰσωμένη. καὶ τί γὰρ ἄλλο ἢ ἀηδόν, ἀμόρφοις τοῖς † πίλοις ἐπὶ μικρῷ τῷ σώματι ‡ σκεπομένη. *V.*

* Εἰδιχθεσάτη] Ἐνδιχθ. prave V. Impresso recte mutatum est. *M. du S.*

† Πίλοις] Lege αὐτίλοις. *M. du S.*

‡ Περιπλαμένη] Περιπλαμένην V. prave; quod in Impresso recte mutatum est. *M. du S.*

16. Ἡ Σαπφὼ δὲ &c.] Haec Luciani verba, cum praemissis hujus capitis versibus, fragmentis Sapphûs inserunt Cl. *Wolf.* p. 104. f. *J. F. R.*

19. Τοιαύτη σοι € αὕτη Λυκῖνε ἀναχείσθω ἡ εἰκὼν] Sic legendum, non, ut in vulgatis, αὐτή. *Talis quoque* (qualis nempe Diotima fuit, prudentia & consilio praedita) *& haec imago suspendatur.* Sic enim potius ἀναχῶμαι vertendum puto, quam per *reponi* cum Interprete. Posset & per *dedicari* verti, quo verbo de statuis ac simulacris alicubi constituendis utuntur Latini. *Suetonius* in Aug. cap. XXXI. *Statuas omnium triumphali effigie in utraque fori sui porticu dedicavit.* Sic *dedicare Deorum simulacra* apud eumdem in eodem, c. 57. & ita alibi. Uti autem hic ἀναχεῖσθαι de tabula picta, ita & de statuis solebat id verbi a Graecis sumi. Docet *Athenaeus* l. I. Dipnosoph. scribens, Ἀναχεῖσθαι δὲ φαμὲν ἐπὶ ἀνδριάντων. *J. J.*

Τοιαύτη σοι καὶ &c.] Ἀναχείσθω verti potest, *ponatur*; hoc enim verbum est proprium. *Ovid.* Ep. 1. Her. 26. *Ponitur ad patrios barbara praeda Deos.* h. e. suspenditur donarii caussa. *Liv.* IV. 20. *Dictator coronam auream libram pondo ex publ. pecunia populi jussu in Capitolio Jovi donum posuit. Lactant.* de mort. persecut. c. 5. *Derepta est ei cutis, & exuta visceribus pellis, infecta rubro colore, ut in templo barbarorum Deorum ad memoriam clarissimi triumphi poneretur.* ORTW.

20. Αὕτη] Sic Cl. *Jensius.* *M. du S.*

Ibid. Ἀναχείσθω ἡ εἰκὼν] Non dubium est quin hoc ver-

lystrate. Et propē jam finem tibi habent imagines, totum enim animum persecutus es, per partes illam laudando.

21. POL. Non omnem. Adhuc enim maxima laudum supersunt. Illud dico, quod in tanto fastigio constituta, neque felicitate illa inflatur, neque supra humanam mensuram effertur fortunae fiducia, sed in eodem se plano continet, nihil ineptum aut insolens sapit, & adeuntes civiliter atque aequaliter tractat, & in prensationibus salutationibusque praestat humanitatem. Quae quidem tanto sunt his, qui cum illa versantur, jucundiora, quo major est, a qua proficiscuntur, nec tamen *fastum* tragicum prae se ferunt. Adeo qui magnis opibus non ad superbiam utuntur, sed ad beneficentiam, iidem etiam maxime digni bonis a fortuna datis videntur. Ac soli isti invidiam effugerint merito: neque enim *temere* quisquam eminenti invideat, si moderate illum uti videat felicitate, nec ad instar Homericae illius Ates

τραλε, ἀπειργάσω, καὶ σχεδὸν ἤδη τέλος ἔχουσιν αἱ εἰκόνες· ἅπασαν γὰρ ἐπελήλυθας τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ μέρη ἐπαινῶν.

ΠΟΛ. Οὐχ ἅπασαν· ἔτι γὰρ τὰ μέγιστα τῶν ἐπαίνων ἀφεῖλες. λέγω δὲ τὸ ἐν τηλικούτῳ ὄγκῳ γενομένην αὐτὴν, μήτε τύφον ὅτι τῇ εὐπραξίᾳ ἐβάλλετο, μήτε ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον ἐπαρθῆναι, πιστεύσασαν τῇ τύχῃ· [c] φυλάττειν δὲ ὅτι τῷ ἰσοπέδῳ ἑαυτὴν, μηδὲν ἀπειρόκαλον ἢ φορτικὸν φρονοῦσαν, καὶ τοῖς προσοῦσι δημοτικωτάτην τε καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίου προσφέρεσθαι, καὶ δεξιώσεις καὶ φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι, τοσούτῳ ἡδίους τοῖς προσομιλοῦσιν, [f] ὅσῳ καὶ πολὺ μείζων· ὅμως γενόμενα [g] οὐδὲν τραγικὸν ἐμφαίνουσιν· ὡς ὁπόσοι τῷ μέγα δύνασθαι μὴ πρὸς ὑπερηφανίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς εὐποιΐαν ἐχρήσαντο, οὗτοι καὶ ἄξιοι μάλιστα τῶν παρὰ τῆς τύχης δοθέντων ἀγαθῶν ὤφθησαν. καὶ μόνοι ἂν οὗτοι δικαίως τὸ [h] διαφθονον φύγοιεν. οὐδεὶς γὰρ ἂν φθονήσειε τῷ ὑπερέχοντι, ὅταν, ἢν μεταδιάζοντα ὅτι τοῖς εὐτυχήμασιν αὐτὸν ὁρᾷ, καὶ μὴ κατὰ τὸ Ὁμήρου Ἄτιλλον ἐκεί-

[c] Φυλάττειν] Φυλάττει P. Nil mut. Exc. *Fl.* [f] Ὅσῳ] Vulgatam hanc servat P. Ὅσα Ex. *Fl.* [g] Οὐδὲν] Sic *Fl. Fr. P. S.* Οὐδὲ *J.* & *V2.* [h] Διαφύγοιεν] Sic *S.* Διαφύγοιεν cett. omnes.

53. Οὐδὲν τραγικὸν] Οὐ προσποιητὸν ἢ μετ' ὑποκρίσεως γινόμενον, ἀλλὰ ἀνδάδιτον ἐξ ἀληθοῦς γνώμης κατορθούμενον. *V.*

verbum de suspensis tabulis ac donariis sit usitatissimum, ita in *tab. Cebet.* pr. ἀνέκειτο δὲ ἐν πίνακί τις ἔμπροσθε τῆς πύλης. *Suspendatur* tamen cum Cl. *Jensio* vertere malim, vel *proponatur*, quam *reponatur*. Etsi *reponere* recte dicitur; nam quaeritur modo quid hic sit convenientius, non quid Latine dicere liceat. Sed video Cl. *Gesn.* jam dedisse *proposita sit*, ad mentem Luciani adposite. *J. F. R.*

26. Θεανοῦ] Homericam hanc induci a Luciano existimo, quia Minervae sacerdos precibus suis ab Ilio Graecos avertisse illic dicitur; ut L. Vero bene ominaretur adversus Parthos bellum gerenti. Vid. *Hom.* Il. E. 70. Z. 298. Λ. 224. *M. du S.*

Θεανοῦ — Ἀντήνορος] Puto, respicit ad Il. E, 70. ubi tanquam novercam minime novercam laudat. Versus aurei de Pedaeo Antenoris filio

Ὃς ῥα νόῳ μὲν ἴσῳ, πόσις δ' ἴτριφι δῖα Θεανοῦ
Ἶσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πόσει ᾧ.

Aretae Alcinoi historiola nota est ex Od. H. 65. seqq. De Nausicaa tota prope Od. Z. *J. M. G.*

27. Ἀρήτη &c.] *Hom.* Odyss. Z. & H. 34. *M. du S.*

33. Περίφρων] *Homer.* in Odyss. saepissime. *M. du S.*

36. Τὴν τῆς Ἀφροδίτης] Vide c. 10. *M. du S.*

52. Ὅσῳ] Conf. supra nott. ad c. 17. *J. F. R.*

56. Εὐποιΐαν] Non satis probum hoc verbum judicat *Pollux.* L. V. S. 140. p. 551. scribens: Τὰ δὲ πρὸς γυμάλια, εὐεργεσία, χάρις, δωρεά. τὸ γὰρ εὐποιΐα, ἐ λίαν κέκριται. Utitur tamen & *Alciphr.* I. Ep. 10. f. p. 42. Ubi *Bergler.* etiam hoc Luciani contra *Pollucem* adfert, & alibi quoque apud Lucian. occurrere observat, quod ex Indice patebit. Utitur & Apostolus in Epist. ad *Hebr.* XIII. 16. Legitur & ap. *Epict.* Sent. 26. p. Ed. Rel. 102. f. ἐπὶ χρηστότητι καὶ εὐποιΐα. Item Sent. 75. p. 128. pr. καὶ δικαιοσύνης, καὶ εὐποιΐας ἀνάθημα. Et *Joseph.* Antiq. Jud. XIX. c. 9. §. 1. p. 952. ἐκ εὐποιΐαν αὐτοῦ λαβόμενος. *J. F. R.*

61. Ὁμήρου Ἄτιλλον] Il. I. 500. *M. du S.*

Ibid.

ἐκείνην ἐπ' ἀνδρῶν κράδια βεβρυότα, ἢ τὸ
ὑποδεέστερον σατῦνται· ὅπερ οἱ ταπεινοὶ
τὰς γνώμας πάσχουσιν ἀπειροκαλίᾳ τῆ
τύχης· ἐπειδὰν αὐτοὺς ἡ τύχη μηδὲν τοιού-
τον ἐλπίσαντας, ἄφνω ἀναβιβάσῃ ἐς ὕψηλόν
τι, ἢ μετάρσιον ὄγκημα, ἢ μόνοισιν ὅπῃ τῶν
ὑπαρχόντων, οὐδ' ἀφορῶσι κάτω, ἀλλ'
ἀεὶ πρὸς τὸ ἄνω ἴλεσι βιάζονται. τοιγαροῦν ὥσ-
περ ὁ Ἴκαρος, ταχέντος αὐτοῖς τάχιστα
τῷ κηρῷ, ἢ τῶν πτερῶν ἐκρυέντων, γέλω-
τα ὀφλισκάνουσιν ὅπῃ κεφαλὴν εἰς πέλαγη
ἢ κλύδωνα ἐμπίπτοντες. ὅσοι δὲ χρῶν τὸν Δαί-
δαλον ἐχρήσαντο τοῖς πτεροῖς, ἢ μὴ πάνυ
ἐπήρθησαν, εἰδότες ὅτι ἐκ κηρῷ ἦν αὐτοῖς
πεποιημένα· ἐταμιεύσαντο δὲ πρὸς τὸ ἀν-
θρώπειον τὴν Φορὰν, ἢ ἠγάπησαν ὑψηλότε-
ροι μόνον τῶν κυμάτων ἐνεχθέντες, ὥστε μὴτοι
νοτίζεσθαι αὐτοῖς ἀεὶ τὰ πτερὰ, καὶ μὴ

per capita hominum ingredi, & conculcare quidquid eſt imbecilliſus: quale quid humilis animi hominibus, imperitia quadam fortunae, uſu venit. Cum fortuna illos, nihil tale ſperantes, ſubito in alatum & ſublimem currum ſuſtulit, non manent in ſtatu, nec deorſum reſpiciunt, ſed ardua ſemper urguent. Itaque velut ille Icarus, liquefacta iis ſubito cera, defluentibusque alis, riſum debent, praecipites in mare & fluctus delapſi. Qui vero Daedali exemplo alis uſi, nec nimium tolluntur, memores de cera eſſe factos; ſed humanitus diſpenſant volatum, & ſatis habent tantum ſupra fluctus ferri, ut tamen ſemper adſpergine madeſcant alae, nec uni eas

Ibid. Ἄτλῳ] *Ate* Dea fingitur ab *Homero* Il. IX. quam interpretantur noxam: de qua *Eraſm.* in proverb. *Ira omnium tardiſſime ſeneſcit. Budaeus* L. V. de aſſe. G.C.

69. Ὥσπερ ὁ Ἴκαρος] Sic rurſus *Gallus* c. 23. m. & paſſim. M.du S.

73. Ὅσοι] Conf. iterum *Gallus* c. 23. M.du S.

89. Καλλίῳ δὲ ἐρ—ν.] In L. ἴσως, καλλίονα. Ego reponendum puto, καλλίῳ δὲ ἐ ἐραστριστέραν. M.du S.

Καλλίῳ δὲ ἐ ἐραστριστέραν] Sic omnino legendum, translata ν litera, quae in omnibus, quos inſpicere mihi contigit libris, ad καλλίῳ adhaeſit, ad ἐραστριστέρα. Qui Graece ſciunt vel modice, lectionem hanc & interpretationem ei quae adhuc obtinuit, ſpero, praeferent. Nempe converſum eſt, *ſed pulchrior & amabilior, cum his praeſidiis animam muniat.* Vidiſſe hoc ipſum video Doctiſſimum *Solanum.* J.M.G.

Καλλίῳ δὲ ἐ ἐραστριστέραν] Abſurde omnes quas vidi Edd. καλλίων — & ἐραστριστέρα. Qui error cum nimis ſit manifeſtus, & facile in cujusvis oculos incurrat, literam ν quae ad poſterius adjectivum pertinebat, ad prius eſſe translatam, eum vel meo periculo, non exſpectata codicum fide, ſuſtuliſſem; jam vero magis ſecurus id facio, quando id *Solanum* pariter ac *Geſnerum* jubere video. J.F.R.

91. Βασιλεῖ τῷ μεγ.] Minus apte haec L. Vero conveniunt; ſed adulatorie dicta cenſenda ſunt. Vide *Gatak.* ad M. Aurel. Anton. VIII. 37. I. 17. & *vitam operibus praemiſſam*, p. XL. Scholiaſtes recte Vero tribuit; ſed in eo erraſſe videtur, quod *uxorem* non *concubinam* faciat. Uxor enim ei *LUCILLA*, non *Panthea*: neque hic usquam *uxor* audit, ſed tantum βασιλεῖ συνοῦσα, hic & c. 10. &c. cui Imperator conſueſcit. Adde c. 20. M.du S.

96. Εὐδαιμόνημα] Ubi dixiſſet Auctor, rem eſſe convenientiſſimam, ut Magnus Rex (Romanum Imperatorem ſui temporis intelligit) inter alia felicia etiam tam praeſtanti & omnibus numeris abſoluta femina eſſet beatus; ait, Οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνὴ, περὶ ἧς ὧν τις εὐλόγως τὸ Ομηρικὸν ἐκεῖνο εἴποι, χρυσῇ μὲν αὐτὴν Αφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Αθηναίᾳ ἰσοφαρίζειν. *Neque enim exigua illa eſt felicitas, femina, de qua jure quis Homericum illud dixerit; illam cum aurea Venere certare formae praeſtantia; in operibus vero Minervae aequalem eſſe.* Locus *Homeri*, qui reſpicitur, eſt ex Il. I. vſ. 389.

Κούρῃ δ' ἐ γαμέω Αγαμέμνονος Ατρέϊδαο,
Οὐδ' εἰ χρυσῇ Αφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
Εργα δ' Αθηναίῃ Γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι.
Filiam vero Agamemnonis Atridae non uxorem duxerim,
Non etiam ſi aurea cum Venere de formae gloria certaret,
Caeſiaeque Palladi in operibus foret par.

Caeterum in verbis Luciani, quia vox εὐδαιμόνημα non facile alibi occurrit, & plane omiſſa eſt ab *H. Stephano*, cogitabam ſcripſiſſetne Lucianus εὔδαιμον κτῆμα, ut infra *Tox.* c. 62. amicitia vocatur κτῆμα πράτιστον ἐ κάλλιστον. & *Paraſitus* c. 58. dicitur τῷ τρίφοντι καλὸν ἐ λυσιτελὲς κτῆμα. & ignis appellatur τιμιώτατον κτῆμα τῶν θεῶν in *Prometheo* §. 3. T. I. pag. 186. At non attrectandus hic locus; neque, puto, ſatis concinne diceretur, ἢ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὔδαιμον κτῆμα γυνή. Sed nec ob rariorem uſum vox quaepiam damnanda, multo minus quia abeſt ab locupletiſſimo cac-

eas ſoli praebeant : hi vero ſecure ſimul & prudenter transvolant. Quod quidem in hac vel maxime laudet aliquis. Quare etiam dignum ab omnibus fructum capit, optantibus, cum perpetuo eas illi alas manere, tum plura ſubinde bona adfluere.

παρέχειν αὐτὰ μόνῳ τῷ ἡλίῳ, ὅτοι δὲ ἀσφαλῶς τε ἅμα καὶ σωφρόνως διέπτησαν· ὅθεν καὶ ταύτῃ ἄν τις μάλιστα ἐπαινέσειε. τοιγαροῦν καὶ ἄξιον ἀπολαμβάνειν τὸν καρπὸν, εὐχομένων ταῦτά τε αὐτῇ παραμεῖναι τὰ πτερὰ, καὶ ὅτι πλεῖον ὑπορρεῖν τἀγαθά.

22. LYC. Et ita fiat, Polyſtrate. Digna enim ; quippe quae non corpore modo, ut Helena iſta pulchra ſit : ſed pulchriorem & amabiliorem ſub iſtis mentem tegat. Decebat vero etiam, magnum Imperatorem, bonus adeo & placidus qui ſit, hoc etiam cum aliis, quae ſunt ipſi, bonis beatum eſſe, ut ſub illius imperio & naſceretur talis femina, & juncta illi ipſum amaret. Neque enim parvum felicitatis argumentum mulier, de qua cum ratione ali-

ΛΥΚ. Καὶ ἔστως, ὦ Πολύστρατε, γιγνέσθω. ἀξία γὰρ ἃ τὸ σῶμα μόνον, ὥσπερ ἡ Ἑλένη καλὴ οὖσα, [a] καλλίω δὲ καὶ [b] ἐρασμιωτέραν ὑπ' αὐτῶν τὴν ψυχὴν σκέπουσα. ἔπρεπε δὲ καὶ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ, χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μὴ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὁπόσα ἔστιν αὐτῷ, εὐδαιμονῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτοῖς καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτῃ, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ σωθεῖν αὐτόν. ἃ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνὴ, ᾧ ἧς ἄν τις εὐλό-

a Καλλίω] Καλλίων Edd. priores male, & ἐρασμιωτέρα, pro —αν. b Ἐρασμιωτέρα] Ἴσως —ται L.

caeteroquin Stephani Theſauro. Etenim ne de aliis ſcriptoribus Graecis loquar, in Luciano noſtro quamplurimae voces ſunt, quas fruſtra in Theſauro illo quaeſieris. Non alienum fore puto, hic eas ſubjicere, quae nobis ex Samoſatenſi notatae ſunt, quarum haud facile ullam apud Stephanum offenderis. Sunt autem hae:

A.

Ακρίατος. *Bis Accuſato*, c. 2. poſt med.
Ακροχειρισμός. *Lexiphane*, c. 5. Habet *H. Stephanus* Ακροχειρισμός.
Ακαμαντίτης. I. *Vera Hiſtoria*, c. 2.
Αμαξοπληθής. Ibidem, c. 41. fin.
Αμφισόσπομαι. *Tragopodagra*, a fin. verſ. 31.
Ανεμμαψωδία. *Jove Tragoedo*, c. 14. p. med.
Ανεξίργαστος. *Fugitivis*, §. 21.
Ανίχνευτος. *Amoribus*, c. 35. m.
Αντιμαιόω. *Dialogis Meretriciis*, XII. m.
Αντισυμποσιάζω. *Lexiphane*, c. 1.
Αντιφιλοσοφία. *Bis Accuſato*, c. 21. verſ. fin.
Απανδρία. *Amoribus*, c. 26.
Απομυκτίζω. *Dialogis Meretriciis*, VII. m. An tamen Απομυχθίζω legendum ? *Heſychius* agnoſcit Μυχθίζω, exponit μυκτηρίζω· χλευάζω· idque loco Luciani apprime convenit.
Αποπικρόομαι. II. *Vera Hiſtoria*, c. 1.
Απροοιμίαστος. *Quomodo ſit ſcrib. Hiſtor.* c. 23. f. & 52.
Ασυγγύμνωστος. *De Paraſito*, §. 6.
Αχλόητος. Ibidem. c. 11. (Sic ſcriptum inveni in Lect. Lucianeis p. 309. errore calami ; nam apud Lucian. recte legas ἀόχλητος. tam in *Bened.* Ed. p. 352. E. quam in *P.* &c.)

Δ.

Διαλφιτίζω. *Lexiphane*, c. 5. (hoc nihil mirum, eſt enim vox ludicri cauſſa conficta:)
Διαφορεχίς. *Tragopodagra*, non longe a fin.
Διεκαμβάνω. *Philopatride*, c. 1.
Διμπιλος. *Lexiphane*, c. 13. f.
Δυσίχνευτος. *Fugitivis*, c. 10. f.
Δωδεκαφόρος. II. *Vera Hiſtoria*, §. 13. de vitibus, ſingulis menſibus καρποφορούσαις.

E.

Εγκαψικίδελος. *Lexiphane*, c. 10. m. Sed in Mſ. Wittiano diſerte legitur Εγκαμψικιδελος. Verum & hoc caret *Steph.*
Εἰράμαγγα. *Philopatride*. §. 20.
Εκτείω. *Timone*, T. I. c. 43. p. 156. idque corruptum cenſet *Tan. Faber*. (Sed probat *Hemſterh.* ex *Plutarch. Art. Epiſt.* & *Chryſoſt.*)
Εμμαλλος. *Cynico*, c. 5. m.
Εμμιμητημιός. *Gallo*, §. 27. de hoc vocabulo, vide quid ſentiat Cl. *Graevius* pag. 880. Edit. Amſt.
Εμπιμπράχομαι. *Amoribus*, c. 11.
Εμπυδάκτης. *Lexiphane*, §. 13.
Εμφθίγγομαι. *Eunucho*, c. 7. pr.
Εναποπνίγω. *Morte Peregrini*, c. 24. p. m.
Εναχημονία. *Icaromenippo*, c. 21. m.
Ενεργουλατία. *Philopatride*, c. 3. p. m.
Ενοινοφλύειν. *Lexiphane*, §. 14. pr.
Εντιχίδης. *De Paraſito*, c. 42. p. m.
Εξαλλος. *Lexiphane*, c. 11. pr.
Επικαλαδία. *Aſino*, c. 16. m. & 34. p. m.
Επιμαμμύω. *Bis Accuſato*, c. 1. ante m.
Επιχαμιτίζω. *Lapithis*, c. 12. pr.

λόγως τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἴποι, χρυσείῃ μὲ [a] αὐτῶ Ἀφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ [b] αὐτῶ Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. γυναικῶν γὰρ συνόλως οὐκ ἄν τις παραβληθείη αὐτῇ, ὐ δέμας, οὐδὲ φυήν, φησιν Ὅμηρος, οὔτ' ἄρ' φρένας, οὔτε τι ἔργα.

ΠΟΛ. Ἀληθῆ φῄς, ὦ Λυκῖνε, ὥστε εἰ δοκεῖ, ἀναμίξαντες ἤδη τὰς εἰκόνας, ἤν τε

quis Homericum illud dicat : *cum aurea illam Venere de forma contendere, opera autem illam aequiparare Minervae.* Mulierum enim in universum nulla ei comparetur. *Non membra*, ut Homerus ait, *aut instar, non mentem aut denique facta.*

23. POL. Vera dicis, Lycine. Quaere, si videtur, permistis jam imaginibus, tum

[a] Αὐτὴν] Αὐτῇ *Fl.* [b] Αὐτὴν] Αὐτῇ *Fl.*

Εσιαρχίω. *Amoribus*, c. 9. fin. Nisi fallor, ab hoc verbo possumus restituere veram suam vocem *Hesychio*. Quis enim dubitet, quin, cum apud eum legitur, Εσιῶχος, οἰκουρὸς, οἰκώναξ, ἢ Ζεὺς παρ' Ἴωσιν. legendum sit, Εσίαρχος. Idque cognominis Jovi haud inconcinnum. vel, si malis, Εσιοῦχος, qualis vocatur Ceres *Euripidi* in Supplicib. vs. 1.

Εὐδαιμονήματα. *Imaginibus*, c. 22. p. m.

Εὐπίστως. *De non temere cred. Calumn.* c. 19. m.

Εχεγλαττίω. *Lexiphane*, idem quod Εχεμυθία. c. 9. f.

H.

Ημιλλων. *De Saltatione*, c. 64. m.

I.

Ιματιοφυλακίω. *Hippia*, c. 8. pr.

K.

Κακοσύνθετος. *De non temere cred. Calumn.* c. 14. m. Κακοσυνθετία habet *Hesychius*, perque id exponit τὸ, Κακορραφία.

Κακοτεχνής. *Ibidem*, c. 10. a. m.

Καλλίτεκνος. *Deorum dialogis*, XVI. med.

Κιτλοποίητος. *Hercule Gallico*, T. II. p. 520. Ed. *Bened.* (non invenio ibi.)

Κλεψίχωλος. (nam sic legendum, non, ut vulgo, Κλεψίχολος· quod recte vidit *Gujetus*) *Tragopodagra*, (In Ocyp. non ita longe a pr.)

Κληρονόμημα. *Tyrannicida*, c. 6. pr.

Κρυψιμέτωπος. *Lexiphane*, c. 7. pr.

Λ.

Λαληθυγάτη. *Lexiphane*, c. 14. m.

Λεκαλίος. *Ibidem*, c. 12. a. m.

Λεπτοῦφής. *Amoribus*, c. 41. pr.

M.

Μανάριον. *Dialogis Meretriciis*, VI. pr. & VII. haud ita longe a fine. Μανάριον ex Theocriti *Scholiaste* profert *H. Stephanus*, voce MANNOΣ.

Μεγαλοσμάραγος. *Jove Tragoedo*, non longe ab init.

Μαμιτραμώνες. *De Saltatione*, c. 67.

Μονομάχιον. *Dialog. Meretric.* XIII. fin.

Μονοχιτίω. *Chronosolone*, c. 11.

N.

Νησομαχία. *Vera Historia*, fin. bis. Sed puto fictum id verbi ab Nostro.

Ξ.

Ξουσουργία. *De Syria Dea*, §. 34.

Ξυμμασνγών. *Adversus Indoctum*, c. 9. f.

O.

Οξύσμικος. *Lexiphane*, §. 13.

Ορχησοφοιτῶν. *De Saltatione*, c. ult. Et hoc crediderim ab Luciano fictum.

Οφθαλμόσοφος. *Lexiphane*, c. 4.

Π.

Παιδφαγικά. *De Domo*, c. 4. f.

Παυλάβητος. *Toxar.* c. 24.

Πάσσημος. *De Gymnasiis*, c. 9.

Παραινοίγω. *Bis Accusato*, c. 31. p. med.

Παραρκίω. *Cynico*, c. 5. m.

Πατροδώρητος. *Tragopodagra*, vers. 267.

Περίανδρος. *Lexiphane*, c. 1. p. m. pro aurium fordibus.

Πολυάχολος. *Philopatride*, c. 25. p. m.

Πολυκέλαδος. *Tragopodagra*, vers. 118.

Πολυμάχητος. *Cynico*, c. 8. ad fin.

Πολυτίνακτος. *Tragopodagra*, vers. 2.

Προαπαγορεύω. *De Gymnasiis*, c. 37. p. m. Sed in Excerptis *Graevii* aliter legitur.

Προάτειμος. *Jove Tragoedo*, c. 52. pr.

Προαποκάμπω. *Rhetorum Praeceptis*, c. 9. ad fin.

Προαποκληρόω. *Bis Accusato*, c. 14. a. m.

Προβασανίζω. *Tyrannicida*, c. 17. m.

Προβουλδμάτιον. *De Parasito*, c. 42. ad f.

Προεκπλήττω. *Pseudomanti*, c. 16. pr. & *Adversus Indoctum*, c. 9. a. m.

Προεκχίω. *Pseudologista*, c. 4. f.

Προεμπλήθω. *De non temere cred. Calumn.* c. 8. a. m.

Προεξέχω. *Ibidem.*

Προεπιξενόω. *Bis Accusato*, c. 7. f.

Προθεσυλλάω. *Patriae Encomio*, c. 1. pr.

Προκυκάω. *Pseudomanti*, c. 13. a. m.

Προκυλίομαι. *Ibidem*, c. 17. f.

Προπορίζω. *De Saltatione*, c. 61. f.

Προσαναγράφω. *Macrobiis*, c. 9. m.

Προσανάκλισις. *Amoribus*, c. 31. a. m.

Προσαναρτάω. *Philopseude*, c. XI. p. m.

Προσδηγόομαι. *Morte Peregrini*, c 43. pr.

Προσμυθολογίω. *Saturnalibus*, c. 7. p. m.

Προσορεύω. *De Gymnasiis*, c. 25. f. vel 26. pr.

Προταμιεύω. *De Saltatione*, c. 61. f.

Πυκνόκαρπος. *Amoribus*, c. 12. a. m.

P.

Ρησιμιτρῶν. *Lexiphane*, §. 9. f.

Ρικνόω. *Ibidem*, c. 8. f. Sic quidem *Bourdelotius* legit pro Ρικρόω· eaque emendatio, quantum ego prospicio, est certissima. Verba ergo *Luciani* (sive Lexiphanis) sunt, ἐρρικνοῦτο σου γελῶντι τὼ ὀσφύ. Prorsus ita Ρικνοῦσθαι exponit *Pollux* lib. IV. τὸ τὴν ὀσφὺν φερ-

tum ea quam tu finxisti corporis, tum quas ego pinxi animae, unam ex omnibus compositam, *hunc ipsum* libellum proponamus, admirandamque exhibeamus tum his qui nunc sunt, tum qui erunt in posterum. Durabilior enim Apellis & Parrhasii & Polygnoti *tabulis* fuerit, cum ipsa quoque gratiae prae talibus multum habeat, quatenus non e ligno aut cera, & pigmentis

σὺ ἔπλασας, ἢ τῷ σώματι, ἢ ἃς ἐγὼ c ἢ ψυχῆς ἐγραψάμην, μίαν ἐξ ἁπασῶν συνθέντες, βιβλίον καλαθέμενοι, παρέχωμεν ἅπασι θαυμάζειν, τοῖς γε νῦν οὖσι, ἢ τοῖς εἰς ὑστέρω ἐσομένοις. μονιμωτέρα γὰρ ἂν τῶν Ἀπελλοῦ, ἢ Παρράσιος, ἢ Πολυγνώτου γένοιτ' ἄν, ἢ αὐτὴ ἐκείνη καθ' ἑαυτὴν πολὺ τῶν τοιούτων κεχαρισμένη, ὅσῳ μὴ ξύλου, καὶ κη-

c Τῆς ψυχῆς] Τῇ ψυχῇ *Fl.* Sed vulgata praestat. d Αὐτὴ ἐκείνη] Αὐτῇ ἐκείνῃ *Fl.*

Φαλικῶς ἐξεύγειν quemadmodum id notat Sopingius ad *Hesychium*, ubi Ῥινοῦχ exponitur διὰ πικρίας, ἢ παιδικῶς λαφύσσειν κατ' εἶδος.

Ῥιανοῦ. Ibidem, *Lex.* §. 19. m.

Σ.

Συγχυφαντοῦ. Lexiphane, c. 2. p. m.
Συμπυρεκτῶ. De non temere cred. Cal. §. 27. p. m.
Συμπυρίσιμαι. Lapithis, c. 16. f.
Συμπυριλαμβάνομαι. De Domo, c. 4. f.
Συναναγράπτομαι. Gallo, c. 10. p. m.
Συναπαιζω. Navigio, c. 4. f.
Συνδηλῶν. Demosthenis Encomio, c. 45. f. vel 46. pr.
Συνεμβαίνω. Navigio, c. 15. pr. iterum ibid. p. m.
Συνιλόγω. Epist. Saturnalibus, c. 28. m.
Συνξαίρομαι. De Domo, c. 4. pr.
Συνπεσοῦμαι. Icaromenippo, c. XI. f.
Συνπιέλλω. Chronosolone, c. 13. m.
Συνπιῶδύρομαι. Dialogis Meretriciis, XIII. f.
Συναύτης. Pseudomanti, c. 56. f. *Jove Tragoedo*, c. 47. m. Sic Συναυθλοῦμαι, Διαπυριοῦμαι, apud *Hesychium*; quo & ipso caret *H. Stephanus*. Mendose tamen vel sic apud *Hesychium*. Lege Συναυθλοῦμαι, λέγ. est ab ναυθλέω, idque ab ναῦθλον, *nauseam*. *Hesychius* ipse, Ναῦθλον, ναῦλον. Ναυθλοῦν, ναυλολαγῶ. Ναυθλαγμόν, ναυλολαγισμός. sic nimirum emendatius legas, quam in vulgatis hodie exemplaribus.
Συνοσίω. Amoribus, c. 46. m.
Σωτυριασμυχίω. Lexiphane, c. 2. p. m.
Σωτυριανοτοσίω. Tyrannicida, c. 7. pr.
Σωυθλίω. Lexiphane, c. 14. pr.
Σωφρίζω. Vera Historia, c. 8. f.
Σωσκάρω. De Domo, c. 9. pr.

T.

Τεθλιμμένως. Abdicato, c. 4. f.
Τριτκαιδεκαφόρῳ. Vera Historia, §. 13. m. de arboribus, ter decies quotannis καρποφορούσης.

Y.

Ὑβριστοσία. Rhetorum Praeceptis, c. 9. p. m.
Ὑβριστοτίω. Icaromenippo, §. 7. f.
Ὑπιρανατίνω. Pro Imaginibus, c. 13. a. m.
Ὑπιρῶν. Rhetorum Praeceptis, c. 6. pr.
Ὑπιραμφιῶμαι. Dialogis Meretriciis, VI. post m.
Ὑπιρδιαιμοσίω. Gallo, c. 20. m.
Ὑπιρδιαφανόομαι. Icaromenippo, c. 2. pr.
Ὑπιφιλῶμαι. Amoribus, c. 1. m.
Ὑπιφρίτω. Jove Confutato, c. 4. f.
Ὑποδικῶν τινι. Gallo, c. 10. pr. *Loco alterius, convivio interesse.*
Ὑπιδραματοποιῶν. Jove Tragoedo, c. 1. f.
Ὑποπράζω. Dial. Mort. VI. Terpsi. & Plut. versus fin.
Ὑποπτ.ω. Dial. Mort. VI. post med.
Ὑποπτιάζω. Lexiphane, §. 14.
Ὑποσυγχῶ. Solecista, c. 10. f.
Ὑποφύδρομαι. Morte Peregrini, §. 6. f.
Ὑποφρίτω. Dialogis Meretric. XIII. vers. fin. & *Morte Peregrini*, c. 39. f.

Φ.

Φιλομυῶν. Abdicato, c. 4. pr. *Phalaride*, c. 9. f.
Φωσιφοβατῶν. Syria Dea, c. 29. pr.

X.

Χλοπόπους. Tragopodagra, vers. 45.

Ψ.

Ψυχροδόχος. Hippia, c. 7. f.

Atque hae quidem sunt non contemnendo numero voces in Luciano nostro, quas exsignare, fugit diligentiam *Henrici Stephani*. At enim multa hic sunt ex Lexiphane allata vocabula, quae vel ἀρχαΐζοντα, & plane obsoleta, vel καινοζηλῶς ficta sint. Sed sciendum non magis illa debuisse negligi, quam Ἐπιδυτρα, Εὔλεξις, Ἀποκομῶν, Ἐμφυσοδόχος, Εὐϊγχαδής, Βαυκαλᾶν in voce Βαυβᾶν· Λακκοχίας in voce Λάκκος, Ἀπροκυματῶν, Ἀχρειρία, & forte plura, quae ex solo hoc Luciani libello adduxit idem *Stephanus*. Neque quis obduxerit, multas hic itidem a nobis prolatas esse voces, quales analogice a quolibet verbo possint formari, veluti Μιμιτρομῶν, Τεθλιμμένως, & plures ejus atque alius generis. Etenim cur talia minus notari merentur, quam Μαμιλαμῶν, Μιμιτριμῶν, & alia sexcenta similia? *J. J.*

Εὐδιαμόνημα] Verba illa rariora quae Clar. *Jens.* attulit, numero ad centum & quinquaginta, indicata erant ad num. paginarum Edit. *Salmur.* Nos autem ea ad capita s. paragraphos Edit. nostrae adcommodavimus, non sine aliquot horarum satis molesto labore. *J. F. R.*

97. Χρυσῆν &c.] *Homer* Il. I. 389. *M. du S.*
2. Οὖ δῆμος &c.] *Hom.* Il. A. 115. *M. du S.*
13. Ὅσῳ] Conf. supra notata ad c. 17. *J. F. R.*
Ὅσῳ μὴ ξύλου &c.] Infra Ὑπ. Εἰκ. c. 23. Ἀλιεκτ. c. 24. f. & Φιλοψ. 19. f. *M. du S.*

κηρῷ καὶ χρώμασιν ἀπεικάζῃ, ἀλλὰ ταῖς ἀπὸ Μουσῶν ἐπινοίαις εἰκάζεται, ἥτις ἀκριβεστάτη εἰκὼν γένοιτ' ἄν, σώματος κάλλος ἅμα καὶ ψυχῆς ἀρετὴν ἅμα ἐμφανίζουσα.

tis facta est, sed *adspirato* a musis commento efficta, quae quidem accuratissima imago fuerit, quippe quae pulchritudinem corporis atque animae virtutem simul declaret.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΠΟΛΥΣΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

PRO IMAGINIBUS.

POLYSTRATUS ET LYCINUS.

ΠΟΛΥΣΤΡ.

Ἐγώ [a] σοι, ὦ Λυκῖνε, φησὶν ἡ γυνή, τὰ μὲν ἄλλα πολλὴν ἐνεῖδον τὴν εὔνοιαν πρὸς ἐμὲ, καὶ τιμὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος. εἰ γὰρ ἄν ὅτῳ οὕτω χαρίεντί τις, εἰ μὴ καὶ μετ' εὐνοίας συνεγράφετο. τὸ δὲ ἐμὸν ὡς ἂν εἰδῇς, τοιόν δέ ἐστιν· οὐδὲ ἄλλως μὲν χαίρω τοῖς κολακικοῖς τὸν τρόπον, ἀλλά μοι δοκοῦσιν οἱ τοιοῦτοι γόητες εἶναι, καὶ ἧκιστα ἐλεύθεροι τὴν φύσιν. ἐν δὲ τοῖς ἐπαίνοις μάλιστα, [b] ὅταν τις ἐπαινῇ με, φορτικὰς καὶ ὑπερμέτρους ποιούμενος τὰς ὑπερβολὰς, ἐρυθριῶ τε, καὶ ὀλίγου δεῖν ἐπιφράττομαι τὰ

POLYSTR.

I MAgnam equidem, Lycine, sic ait mulier, tuam perspexi in me benevolentiam ex tuo scripto & honoris significationem. Neque enim adeo supra modum quisquam laudaverit, nisi scribat cum benevolentia. Me autem ut noris, talis sum. Neque alias gaudeo his, qui adulatorios mores habent; sed videntur mihi tales impostores esse, & ingenio minime liberali: maxime vero in laudibus, si quis me laudet vehementer nimis, & ultra modum, excedens vera, erubesco & tantum non

[a] Σοι] Σοι *Jens.* Nil mut. *Fl.* nec M. [b] Ὅταν] Ὅτ' ἂν W. Et sic semper haec vox in illo MS. Sic & γ' ἂν pro γοῦν. teste *Jensio.*

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ] Ὁ λόγος οὗτος ἀντιγραφὴ τῇ εἰς Πάνθειαν τὴν * Σμυρναίαν, γυναῖκα δὲ Οὐήρῳ τῷ χρηστῷ Καίσαρι, ἐπαίνου ἐστὶν, ὃν ἐξ ἰδίας ἐπέγραψεν. *V.* (In Cod. M. additur: ἧς ἐν Μάρκος ὁ Καῖσαρ ἐκ τοῦ εἰς ἑαυτὸν ἠθικοῦ αὐτοῦ μέμνηται.) In altero vero *Vossiano* in *Fol.* ad eadem verba ita commentatur Schol. † Κάλλες γυναικὸς ἀπαραμίλλου πλάσις. πρὸς τοὺς θειωδῶν ἀντιστογραφίας τύπους, ἅπερ καλῶς εἰς ἄκρον συγκρίνας. Ἀντιλέγει πρὸς ταῦτα κομψοῖς τοῖς λόγοις, δικαίως σοφιστὴς τελειότατος συγκρίσεις.

* Σμυρναίαν] Σμυρναν ante editum. Vid. notas nostras. *M. du S.*

† Κάλλες &c.] Alterum hoc Schol. ad titulum hujus Dissert. spectans in duo diremtum rursus in unum redegit *Solanus*, haec in marg. addens: „ Πρὸς τοὺς Θειωδῶς ἀντιστογραφίας τύπους] „ Haec verba quasi textus Lucianeus in priore editione praemittebantur, & pro Θειωδῶν, legebatur Θειῶν. Quae cum „ nullibi compareant, ego quasi argumentum hujus Apologiae, ut sequentia suadebant, huic loco reddidi, & vocu„ lae illius mutatione cum caeteris ut cohaererent, feci. E„ mendationem nostram ex scriptura C. confirmari video. „ Idem autem factitavit Scholiastes in Jove utroque.

ΠΟΛΥΣΤΡ.] Praeponendam esse hic Polystrati personam, qui fingitur cum Panthea Veri de superiori libello locutus, & ipsius mandata ad Lucianum perferre; ex subjecta deinde ejus s. Lycini responsione apparet. *J.M.G.*

1. Ἐγώ σοι] Feminam illam, cujus absolutissimam pulchritudinem animi & corporis praecedenti libello adumbrarat Lucianus, nunc ipsam inducit quasi indignantem, quod nimiis ab eo sublata sit laudibus, & tantum, quo celebrata erat, encomium a se amolientem. Ne tamen gerat se ingratam, exorditur a benevolentia, quam in Luciano, qui se tantis ornarit virtutibus, perspexisse ait. Ἐγώ σοι, ὦ Λυκῖνε, φησὶν ἡ γυνὴ, τὰ μὲν ἄλλα, πολλὴν ἰδοῦσαν τὴν εὔνοιαν πρὸς ἐμὲ, καὶ

non obturo aures : eaque res irrisioni potius quam laudi similis mihi videtur.

2. In tantum enim tolerabiles sunt laudes, quatenus agnoscit qui laudatur, inesse sibi, quae dicuntur, singula. Quod autem ultra est, jam alienum est, & manifesta assentatio. Quamquam multos, inquit, gaudere novi; si quis in eorum laudibus ea etiam, quae non habent, orationi adjungat: verbi caussa, si senes ob ipsum maturae aetatis robur beatos praedicet, aut deformibus Nirei pulchritudinem aut Phaonis circumponat. Putant enim a laudibus formas quoque sibi mutatum iri, & futurum ut juveneſcant denuo, velut sperabat Pelias.

3. At hoc non ita se habet. Quantivis enim pretii esset praedicatio, si rem ipsam quoque *& substantiam* illius percipere ex tali excessu liceret. Jam vero idem usu illis, inquit, venire mihi videtur, ac si deformi homini personam formosam aliquis imponat, isque pulchritudine illa superbiat, idque cum ea auferri facile, & ab unoquoque conteri possit, quo facto magis etiam fiat ridiculus, cum sua ipsius facie conspiciendus, & qualis sit, & qua re conditus latuerit, appareat. Aut etiam, ita me Jupiter, si

ἄτα, ϗ τὸ πρᾶγμα χλεύης μᾶλλον ἢ ἐπαίνου ἐοικέναι μοι δοκεῖ.

Μέχρι μὲν τῦδε οἱ ἔπαινοι ἀνεκτοί εἰσιν, εἰς ὅσον ἂν ὁ ἐπαινούμενος γνωρίζῃ ἕκαστον τῶν λεγομένων πρὸς ἑαυτόν. τὸ δὲ ὑπὲρ τῦτο, ἀλλότριον ἤδη, ϗ κολακεία σαφής. καίτοι πολλοὺς οἶδα, ἔφη, χαίροντας, εἴ τις αὐτοὺς ἐπαινῶν ϗ ἃ μὴ ἔχουσι προσάπτοι τῷ λόγῳ· οἷον, εἰ γέροντας ὄντας εὐδαιμονίζοι τῆς ἀκμῆς, ἢ ἀμόρφοις ὖσι τὸ Νιρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος ἐπιθείη. οἷον γὰρ τὸν τῶν ἐπαίνων ἀλλαγήσεσθαι σφίσι ϗ τὰς μορφὰς, ϗ αὐτοὶ ἀνηβήσειν αὖθις, ὥσπερ ὁ Πελίας ᾤετο.

Τὸ δὲ οὐχ ὕτως ἔχει, πολλοῦ γὰρ ἂν ἦν ἔπαινος τιμῆς, εἴ τι ϗ ἔργον αὐτῆς ἀπολαῦσαι δυνατὸν ἦν ἐκ τοιαύτης ὑποβολῆς. νῦν δὲ ὅμοιόν μοι δοκοῦσιν, ἔφη, πάσχειν, ὥσπερ ἂν εἴ τινι ἀμόρφῳ προσωπεῖον εὔμορφον ἐπιθείη τις φέρων, ὁ δὲ μέγα φρονοίη τῷ κάλλει φρονοίη, ϗ ταῦτα θεωμένῃ ὄντι, ϗ τῷ τυχόντι συντριβῆναι δυναμένῳ· ὅτε ϗ γελοιότερος ἂν γένοιτο, αὐτοπρόσωπος φανεὶς, οἷος ἂν ὑφ' οἵῳ κεκρυμμένος ἢ ϗ, νὴ Δί', εἴ τις ὑποδησάμενος

ε Κέκρυπτο] Nil mutant Edd. nec M.

ϗ τιμῶν ἐν τῇ συγγράμματος. Sed haec formosissimae & praestantissimae feminae verba levis quidam naevus depravavit. Neque enim σοὶ, sed σὺ legendum puto; quamquam non ignoro σοὶ interdum pro σὺ poni, nec non saepe παρέλκειν. Nec etiam σοὶ ad φησὶν referri potest, sed ad εὔνοιαν pertinet. *J. J.*

Ἐγώ σοι, ὦ Λυκῖνε] Non opus est ut σοὶ in σὺ mutemus. Pendet dativus a praepositione verbi ἐνεῖδον. Sic deinde c. 12. εἶδον πλημμελήματα ἐτέροις τοῖς γεγραμμένοις. Sic *Herodot.* 9, 37. ὅτε τινὰ διελέγη μοι παιδῶν, ὅτι εὐθυμίην & c. 38. ὅτε διελέγη, ὅτι ἄλλο εἶδον ἄχαρι παιδῶν του. Ita Noster sub initium *Imaginum*, εἰ μέλλοιμεν παρατηρήσειν σοι. Sic idem in *Toxari* non procul ab initio. (i. e. c. 3. fin.) ἀτὰρ ὅ τοῦτο ἡμῖν Ὀρέστης ϵ Πυλάδῃ ἐνεδύετες. *J. M. G.*

Ibid. Σοι] Concederem Cl. *Jensio* σὺ pro σοὶ legenti, si simplex εἶδον sequeretur; cum vero jam sequatur cum σοι jungendum ἐνεῖδον, nihil video quod quis merito in vulgata reprehendat; etsi enim *Obsop.* vertit: *tuam ergà me benevolentiam perspexi*, quid obstat quo minus & Latine & Graece recte dicatur: *benevolentiam tibi ineſſe* video. nam ἐνεῖδον σοι idem erit, quod εἶδον ἐν σοι, idque exemplis haud indigere arbitror; confer tamen *Tox.* c. 3. f. Ac Nostrum non semel alibi sic loquentem, ut ex Indice adparebit. Haec quum scripsissem, lubens cognovi Cl. *Gesnerum* mecum sentire. *J. F. R.*

12. Ἐπιφράσομαι] Infra *Chronosol.* §. XI. ἐγὼ δὲ ὑπισχνοῦμαι ἐπιφράσειν πρὸς αὐτά. *J. F. R.*

22. Νιρέως κάλ. ἢ τὸ Φάωνος] De Nireo Homerum consule, si non meministi. De Phaone nos alibi diximus ad N. Δ. IX. *M. du S.*

23. Φάωνος] Vid. supra Nec. Δ. IX. *M. du S.*

28. Ἔργον] (Malim ἔργῳ) *L. Kuſt.* Ego nihil muto. *M. du S.*

37. Ἐκέκρυπτο] Prave antea in omnibus impressis, & ipso M. κέκρυπτο, legebatur. *M. du S.*

Κέκρυπτο] Non obsecundavi *Solano* ἐκέκρυπτο scribere jubenti. Alia res foret, si ο tantum in ω foret mutandum, vel ὑποδησαμένῳ, in παρεκδυ— in quo

μενος κοθόρνους, μικρὸς αὐτὸς ὢν, ἐρίζοι περὶ μεγέθους τοῖς ἀπὸ ἰσοπέδου ὅλῳ πήχει ὑπερέχουσιν. ἐμέμνητο γοῦν [a] καὶ τοιούτου τινός.

quis parvus cothurnis ſubligatis de magnitudine contendat, cum hiſce qui tota ulna ab aequo ſolo *ſuper ipſum* emineant. Talis enim facti meminerat.

Ἔφη γυναῖκά τινα τῶν ἐπιφανῶν, τὰ μὲν ἄλλα καλὴν καὶ κόσμιον, μικρὰν δὲ, καὶ πολὺ τοῦ συμμέτρου ἀποδέουσαν, ἐπαινεῖσθαι πρός τινος ποιητοῦ ἐν ἄσματι τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι καλή τε καὶ μεγάλη ἦν· αἰγείρῳ δ' αὐτῆς εἰκάζειν ἐκεῖνος τὸ εὐμηκές τε καὶ ὄρθιον· τὸ μὲν δὴ γάννυσθαι τῷ ἐπαίνῳ, καθάπερ αὐξανομένην πρὸς τὸ μέλος, καὶ τὴν χεῖρα ὑποσείειν τῷ ποιητῇ τε πολλάκις τὸ αὐτὸ ᾄδειν, ὁρῶντα ὡς ἡδοίλο ἐπαινεμένῳ, ἄχρι δὴ τῶν παρόντων τινὰ προσκύψαντα πρὸς τὸ οὖς εἰπεῖν αὐτῷ, Πέπαυσο, ὦ οὗτος, μὴ καὶ ἀναστῆναι ποιήσῃς τὴν γυναῖκα.

4. Dicebat mulierem quandam nobilem, pulchram de caetero & decentem, ſed parvam eandem, & multum a juſta ſtatura deficientem, laudatam a poëta in carmine, cum propter caetera, tum etiam quod pulchra & magna eſſet, qui populo arbori compararet proceram illius erectamque ſtaturam. Atque illam quidem geſtire ad laudem, quaſi ad carminis menſuram creſceret, & manum movere: poëtam vero ſaepe idem canere, videntem nimirum quantum laudibus delectaretur; donec tandem praeſentium aliquis ad aurem illius inclinatus diceret, *Deſine quaeſo, ne facias, ut ſurgat etiam mulier.*

Παραπλήσιον δὲ, καὶ μακρῷ τούτου γελοιότερον Στρατονίκην ποιῆσαι, τὴν Σελευκου καὶ γυναῖκα. τοῖς γὰρ ποιηταῖς ἀγῶνα [c] προθεῖναι αὐτῶν περὶ τελάντου, ὅστις ἂν κάλλιον ἐπαινέσαι αὐτῆς τὴν κόμην. καίτοι φαλακρὰ ἐτύγχανεν οὖσα, καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας τὰς ἑαυτῆς τρίχας ἔχουσα, καὶ ὅμως οὕτω ἀγαπωμένη τὴν κεφαλὴν, ἁπάντων εἰδότων ὅτι ἐκ νόσου μακρᾶς [d] τοῦτο ἐπεπόν-

5. Simile huic, & multo magis hoc ridiculum quid Stratonicen feciſſe uxorem Seleuci. Poëtis enim certamen propoſuiſſe de talento, quis melius laudaret illius comam, licet calva eſſet, ac ne pauciſſimos quidem ſuos capillos haberet. Et tamen cum ſic affectum caput haberet, ſcirentque omnes a longo hoc illi morbo accidiſſe; au-

a Καὶ] Deeſt in *Fl.* b Αὐξανομένῳ] Αὐξομένῳ Ex. *Fl.* Nil mut. P. nec Edd. c Προθεῖναι] Ex emend. Solani; Προθεῶναι Edd. priores. d Τοῦτο] Τὸ τοιοῦτο W.

59. Καὶ ὀδὴ ὅσας ὀλίγας] Εἰληπται μὲ ἀπὸ τ' Ἀττικῆς συντάξεως τ' πλείονα ὅσον, ἀλλὰ ℰ κατὰ τὸ ἀντίστροφον τ' συνθέσεως, τὸ γὰρ ἀναφορικὸν πρόταξιν, καὶ κατὰ τὸ ἀντικείμενον τ' ποσῷ, τὸ μὲ γὰρ πλεῖόν ὅσον ἐστὶ, τὸ δὲ ὅσας, ὀλίγας. *V.*

facilius aberrarunt ſcribae, & apertius eſt, quid ab Luciano profectum, quia alias ubique παρασυλλαμβάνον ait. At in augmento ſyllabico, maxime in plusquam perf. exempla omiſſi augmenti nimis ſunt frequentia, quam ut omnia pro totidem aberrationibus ſint habenda, eorumque ex proſae ſcriptoribus longe plura exempla poſſemus exhibere, ſi non ſufficerent ea quae ſupra dedimus, ad I. *Ver. Hiſt.* c. 13. ubi τετάχαλο quoque conſtanter legitur, adde *Aelian* VI. 22. τεθηπαίρετο. VIII. 7. πεκόσμηλο. XIII. 3. πεπλέγμενο. Ibid. I. πεφοβήλο ac vel decies alibi. Conf. Cl. *Peerlk.* ad eumd. III. 19. ubi ad verb. ἐπελελοίπει No. 8. etiam πεθύμεκο ex *Plut.* Inſt. Laconic. adfert. Noſtrum *Tox.* c. 13. f. ubi συγκεκρότηλο pro συνεκρ. Adde & *Zeux* §. 10. κροτάλιζο pro ἐκροτάλιζο (quamquam hoc imitatione Homeri dictum) Et *Alex.* c. 22. ἐδεδέκιμεν, non πέδ. Adde *Herodian.* 2. 8. 16. συνδιαφθείρετο in 3. quas conſului Edd. Sed ibidem §. 12. tamen πεφθαρμένο legas, idque aeque in Ed. *Steph.* p. 44. f. & 45. pr. atque in aliis. Similia τὸ κέκμηκο poſtea non ſemel occurrent. *J. F. R.*

48. Τὴν χεῖρα ὑποσείειν] Sic ſupra Συνθ. c. ult. *M. du S.*

57. Προθεῖναι] Hanc etiam vocem, quae perperam in omnibus habebat, mutavimus. Quid enim erat, quod

audiebat exsecrabiles poëtas, cum hyacinthinos illius crines dicerent, & plexus quosdam inflecterent cincinnorum, & apiis eos, qui neque essent omnino, compararent.

6. Hos itaque deridebat omnes, qui praeberent se adulatoribus: adjungebatque, non in laudibus solum, verum etiam in picturis similiter, decipi multos decipique velle. Gaudent enim, inquit, inter pictores illis maxime, qui pulchriore illos specie exprimunt: esse autem, qui injungant etiam artificibus, aut auferre quid a naso, aut nigriores pingere oculos, aut si quid aliud adesse sibi cupiant: deinde imprudentes coronare signa aliena, & nihil sibi similia.

7. Haec vero ac talia dicebat mulier, reliqua laudans in libro, unum autem hoc non ferens, quod deabus illam Junoni & Veneri comparasti. Supra me enim, inquit, quin humanam supra omnem naturam sunt talia. Ego vero nec illud volebam, ut cum Heroinis me contenderes, Penelope & Arete, & Theano, ne dum ut cum Dearum praestantissimis. Etenim istud quoque omnino dixit, Religiose admodum

θει, ἅπαντ' τ καλαράτων ποιητ, ° ὑακινθίνας τὰς τρίχας αὐτῆς λεγόντων, ἢ ἄλλους τινὰς πλοκάμους ἀναπλεκόντων, ἢ σελίνοις τὰς μηδὲ ὅλως ὄντας εἰκαζόντων.

Ἁπάντων δὴ τ τοιούτων καλεγέλα, τ παρεχόντων αὐτὰς τοῖς κόλαξι, ἢ προσετίθει δὲ ὅτι μὴ ἐν ἐπαίνοις μόνον, ἀλλὰ ἢ ἐν γραφαῖς τὰ ὅμοια πολλοὶ κολακεύεσθαί τε ἢ ἐξαπατᾶσθαι θέλουσι. χαίρουσι γὰρ, ἔφη, τοῖς γραφεῦσιν ἐκείνοις μάλιστα, οἳ ἂν πρὸς τὸ εὐμορφότερον αὐτὰς εἰκάσωσιν· εἶναι δέ τινας, οἳ ἢ προστάττουσι τοῖς τεχνίταις, ἢ ἀφελεῖν τι τ ῥινὸς, ἢ μελάντερα γράψαι τὰ ὄμματα, ἢ ὅ, τι ἂν ἄλλο ἐπιθυμήσωσιν αὐτοῖς προσεῖναι, εἶτα λανθάνειν αὐτὰς ἀλλοτρίας εἰκόνας στεφανοῦντας, ἢ οὐδὲν αὐτοῖς οἰκείας.

Ταῦτα δὲ ἢ τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲ ἄλλα ἐπαινοῦσα τοῦ συγγράμματος, ἓν δὲ τοῦτο οὐ φέρουσα, ὅτι θεαῖς αὐτῷ Ἥρᾳ ἢ Ἀφροδίτῃ εἴκασας. ὑπὲρ ἐμὲ γὰρ, φησι, μᾶλλον δὲ ὑπὲρ ἅπασαν ἀνθρωπίνην φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ ᶠ δέ σε οὐδ' ἐκεῖνα ἤξίουν, ταῖς ἡρωίναις συναθεωρεῖν με, Πηνελόπῃ, ἢ Ἀρήτῃ, ἢ Θεανοῖ, οὐχ ὅπως θεῶν ταῖς ἀρίσταις, ἢ γὰ αὖ ἢ τόδε πάνυ ἔφη, τὰ πρὸς

° Ὑακινθίνας] Nihil mutare *Fl. J. Fr.* & M. notat *M. du S.* Sed & idem habent *P. S. H.* ᶠ Δέ σε] Sic Edd. & M.

65. Τινὰς πλοκάμους] Σημαίνει ὅτι βόστρυχοι μὲ ἐπὶ ἀνδρῶν, πλόκαμοι δὲ ἐπὶ γυναικῶν * εὐσήμως ἂν † φησειν. *V.*

86. Παραθεωρῶ μα] Ἀντὶ τοῦ συνεφιλλιν, συγκρίνειν. *V.*

* Εὐσήμως] Ἐπισήμως Exc. *G.*

† Φησῖν] Φασῖν ante editum. Correxit *M. du S.*

quod praeferebant προσθῶσι? *M. du S.*

63. Ὑακινθίνας] Supra *Amor.* c. 26. ἀπὸ τ βοστρύχων τ κεφαλῆς ἴλικες ὑακίνθους τὸ παλὸν ἀνθοῦντι ὁμοίαι. *J. F. R.*

86. Παραθεωρῶ] Conf. *Nigr.* c. 10. (jam §. 20.) & *Herod.* c. 80. &c. *M. du S.*

88. Καὶ γὰ αὖ] An καὶ γὰ ἄν; F. G.

Καὶ γὰ αὖ] Non absurda quidem est *Gujeti* conjectura; nihil tamen in vulgata mutaverim; nam αὖ interdum est fere otiosum, ut vid. *Budaei* Comment. p. 487. f. Etsi hoc ut nimis generaliter ab eo dictum refutat *Viger.* de partic. p. 100. At *porro* hic significare commode potest; sine sensus detrimento tamen abesse; verum ad numerum oratorium facit: Ejicias enim, & videbis verba asperius sonare. Quamvis alibi καὶ γὰ καὶ conjungere amat; sed & *Alex.* §. 24. vers. 21. καὶ γὰ αὖ ἐ ἐτ. Ibid. 28. pr. καὶ γὰ αὖ ἐ τοῦτο σοφότατον. Quare jam tanto minus *Gujeto* adsentior. *J. F. R.*

90. Καὶ-

πρὸς τοὺς θεοὺς δεισιδαιμόνως καὶ ψοφοδεῶς ἔχω. δέδια τοίνυν μὴ κατ' [a] Κασσιέπειαν εἶναι δόξω, τὸ τοιοῦτον ἔπαινον προσιεμένη. καίτοι Νηρεΐσιν ἐκείνη [b] ἀντεξετάζετο, Ἥραν δὲ καὶ Ἀφροδίτην ἔσεβεν.

Ὥστε, ὦ Λυκῖνε, μελαγράφαι σε τὰ τοιαῦτα ἐκέλευσεν, ἢ αὐτὴ μὲ [c] μαρτύρασθαι [d] τὰς θεὰς, ὡς ἀκούσης αὐτῆς γέγραφας, σὲ δὲ εἰδέναι ὅτι ἀνιᾷ αὐτὴν τὸ βιβλίον οὕτω δεινοῦν, ὥσπερ νῦν σοι ἔχει, καὶ μάλα εὐσεβῶς καὶ ὁσίως τὰ πρὸς τοὺς θεούς. ἐδόκει τε ἀσέβημα ἑαυτῆς καὶ πλημμέλημα τοῦτο δόξειν, εἰ ὑπομόνοι τῇ ἐν Κνίδῳ καὶ τῇ ἐν Κήποις ὁμοία λέγεσθαι. καί σε ὑπεμίμνησκε τὰ τελευταῖα ἐν τῷ βιβλίῳ περὶ αὐτῆς εἰρημένων, ὅτι μετρίαν καὶ ἄτυφον ἔφης αὐτὴν, οὐκ ἀναλεινομένην ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον, ἀλλὰ προσγειον καὶ πεζῇσιν προσομιλοῦσαν. ὁ δὲ ταῦτα εἰπὼν, ὑπὲρ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἀναβιβάζεις τὴν γυναῖκα, ὡς καὶ θεαῖς αὐτὴν ἀπειλάζειν.

Ἠξίου δέ σε μηδὲ ἀξυνετωτέραν αὐτὴν

& meticuloſe adverſum Deos animo adfecta ſum. Metuo igitur, ne Caſſiepeiae fatum ſimile ſuſtinere videar, laudem ejusmodi ſi admiſero. Et tamen ſolis illa ſe conferebat Nereidibus: Junonem autem & Venerem colebat.

8. Talia itaque, Lycine, reſcribere te & *immutare* juſſit, alioquin ipſam ſe Deas teſtari, contra ſuam voluntatem te ſcripſiſſe, cum ſcias moleſtum ſibi eſſe libellum ita oberrantem, uti nunc compoſitus eſt, neque pietate erga Deos neque religione conſervata. Putabat autem impie a ſe factum, & ſuam culpam viſum iri, ſi Cnidiae aut illi, quae in hortis *colitur*, *Veneri* ſimilem ſe dici patiatur: admonebatque te eorum, quae in fine libri de ipſa a te dicta ſunt, cum modeſtam & a faſtu alienam laudaſti, quae ultra humanam ſe menſuram non extenderet, ſed volatum faceret terrae vicinum: cum tu ſtatim poſt haec ipſa dicta, ſupra caelum ipſum mulierem extollas, ut ipſis etiam deabus eam dicas ſimilem.

9. Petebat porro, ne Alexandro imprudenſ

a Κασσιέπειαν] Sic *Fl. Fr. J. P. H.* &c. *Sch.* & M. Κασσιόπειαν W. d Τὰς θεὰς] Ταῖς θεαῖς P. & marg. *AIW.*

b Ἀντεξετ.] Ἀντιξετ. W. male. c Μαρτύρασθαι] Μαρτύρασθαι W.

90. Τὴν Κασσιέπειαν] Τὴν Κηφέως λέγει γαμετήν. *V.*

90. Κασσιέπειαν] Vide Ὀρχ. c. 44. *M. du S.*

12. Ὃς τῷ ἀρχιτέκτονι ὑπιχνουμένῳ τὸ Ἄθω &c.] Idem ſuperius poſitum, Lib. de hiſtoria ſcribenda. *Th. M.*

Ὃς τῷ ἀρχιτέκτονι ὑπιχνουμένῳ τὸ Ἄθω] Adſcripſerat etiam *Solan.* conferend. *Quom. Hiſt.* Ibi autem c. 12. invenies propemodum eadem. *J. F. R.*

15. Ἔχοιλα] De Atho aut Alexandro cogitabat, cum haec ſcriberet; ad Εἰκόνα enim aut ὄρει, quae praeceſſere, referri non poteſt. Sed ſic ſolent optimi quique Scriptores; neque hoc cuiquam fraudi fuerit. *M. du S.*

Ἔχοντα] An quia virilis *ſtatua*, etiam quaſi rex ipſe eſſet, eam facit maſculini generis? Poteſt id verum eſſe; nam ſi ad βασιλέως referas, ἔχοντι legas. Ideoque cum *Solano* nihil muto, niſi quis Codex bonae notae id ſuadeat. Vid. quae de generis enallage ſupra notavimus ad II. *Ver. Hiſt.* c. 37. No. 97. Item *Tyrannic.* c. 8. Et *Amor.* c. 12. Hic tantum addo *Evang. Matth.* c. ult. f. μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς. Sed poſſes etiam ἔχοντα ad Ἄθω ὄλον referre, & reliqua ab ὡς pro parentheſi habere; At lenius fluit oratio, ſi ad εἰκόνα referas. *J. F. R.*

16. Ταῖν χεροῖν] Non crediderim opus fore ad haec verba etiam aliquid notare; ſed recordatus quid Clar. *Wallis* de hoc duali ſcripſerit, paucis id recognoſcere juvabit. Cum enim in *Ptolem. Harmon.* p. 158. recte edidiſſet ταῖν χεροῖν in praef. p. 3. ait: „Retineo ταῖν χε„ροῖν, quod ſic habetur in plerisque codicum; propter „ἡ χείρ. Sed potior lectio videtur unici Codicis K. „τοῖν χεροῖν. Volunt utique Grammatici femininum „χεὶρ fieri in duali numero maſculinum". At ego nusquam aliter in Luciano, quam ταῖν χεροῖν inveni. Vid. ſupra *Demon.* c. 11. f. Et *Somn.* T. I. §. 6. ac centies alibi. Sed videtur Vir doctiſſ. aut Grammatici decepti in τὼ χεῖρε, quod cum Noſtro aliisque Atticis familiare, immo perpetuum fere ſit, pro τὰ, (vid. *Tox.* c. 48. & quae obiter ad *Piſcat.* §. 20. notamus in τὼ τίχνα) credidere forſan etiam in genitivo ac dativo locum habere: vel potius inverſe tribuerunt id

dentiorem se putares, qui pollicente architecto, se toto Atho montis habitu immutato, formaturum eum ad ipsius exemplum, ut universus mons statua fieret regis, duas manibus urbes tenens; non admisit portentosum promissum, sed supra se arbitratus audacem conatum, quiescere hominem jussit, Colossos parum probabiliter effingentem, & ut suo loco relinqueret Athon imperavit, nec montem ita magnum ad parvi corporis similitudinem attenuaret. Laudabat vero illam Alexandri magnanimitatem, eamque majorem ipso Atho statuam sibi posuisse ajebat, in eorum, qui semper illius recordaturi essent, mentibus. neque enim parvi animi esse, incredibiliter magnum adeo honorem despicere.

10. Se quoque ipsam igitur commentum illud tuum laudare, & excogitatas imagines; similitudinem autem non agnoscere: neque enim illis se, ac ne propemodum quidem, dignam, quin neque aliam, quae quidem sit mulier. Itaque remittit tibi hunc honorem, adoratque primigenia illa

ἡγεῖα τῦ Ἀλεξάνδρυ, ὃς τῦ ἀρχιτέκτονος ὑπιοχνεμένυ τ Ἄθω ὅλον μεταχηματίσειν, ἢ μορφώσειν πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ὄρος ἅπαν εἰκόνα γενέσθαι τῦ βασιλέως, ε ἔχοντα δύο πόλεις ἐν ταῖν χεροῖν, ἢ προσήκατο τ τερατείαν τ ἐπιχέσεως, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτὸν ἡγησάμενος τὸ τόλμημα, ἔπαυσε τ ἄνθρωπον, ἢ πιθανῶς Κολοσσὺς ἀναπλάττοντα, ἢ τ Ἄθω χῦν χώραν ἐᾶν ἐκέλευσε, μηδὲ καταμικρύνειν ὄρος οὕτω μέγα πρὸς μικρῷ σώματος ὁμοιότητα. ἐπῄνει δὲ τ Ἀλέξανδρον τ μεγαλοψυχίας, ἢ ἀνδρίαντα μείζω ε τῦτον τῦ Ἄθω ἔλεγεν αὐτῦ ἀνεστάναι, ἐν ταῖς τῶν ἀεὶ μεμνησομένων διανοίαις· ἢ γὰρ μικρὰς εἶναι γνώμης ὑπερίδειν οὕτω δόξης τιμῆς.

Καὶ ἑαυτὴν δὴ τὸ μὴ πλάσμα σε ἐπαινεῖν, ἢ τ ὁπόσιαν τ εἰκόνων, μὴ γνωρίζειν δὲ τ ὁμοιότητα· μὴ γὰρ εἶναι τ τηλικούτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγύς, ὅτι μηδὲ ἄλλην τινὰ γυναῖκά γε ὖσαν· ὥστε ἀφίησί σοι ταύτην τ τιμὴν, ἢ προσκυνεῖ σε τὰ δεχέτυπα

e Ἔχοντα] Sic esse in *J. Fr. Fl. V2.* & M. notarat *Solan.* Sed & sic *P. H. S.* &c. f Τοῦτον] Sic restitutum ex W. Τοῦτο Edd. priores. g Σοι] Forsan σε adlevit *M. du S.*

12. Ἡγεῖται τῦ Ἀλεξάνδρυ] Σημαίνει τὸ ἀκόλουθον ἢ συνιτὸν ἐ ἰχθροῦ Ἀλεξάνδρυ. *V.*

il substantivo χειρὶ, quod articulo est tribuendum. Ille enim communis, immo omnis sit generis, eandem terminationem retinendo in τὼ. Nam si substantivum in sing. & plur. femininum revera fieret masculinum, idem dicendum foret de τίχη, πόλις, &c. quia similiter τὼ τίχα, τὼ πόλει, τὼ ἰμάτια invenitur. ut vid. ap. *Maittair.* de Dialectt. p. 84. Qui tamen & haec ad enallagen generis refert, & ex *Thucyd.* τοῖν πόλεοιν quoque producit. Quod si recte se habet, rarius tamen est (nam sic alibi non solet) adeoque articuli immobilitati, ut sic dicam, potius adscribendum duxerim, quam ipsi nomini. Aut potius, ut verum fatear, abusus est ab vulgari consuetudine introductus, qualis apud nos, quum dicimus 'ſ wereltſ loop / 'ſ moeders lichaam / masculino articulo utentes in uno hoc genit. casu, pro femin. quae cum Graecis quibusdam abusibus similibus recte comparat Frater Car. G. O. *Reitz.* in Belg. Graec. p. 46. Conf. & *Scholiast.* Sophocl. supra ad *Piscat.* c. 20. adductum, qui etiam τῦ pro τῆς in sing. adducit ab Atticis usurpatum. Ego vero τοῖν χεροῖν utique praefero, etiamsi vel concederem *Wallisio* genus substantivi revera in dual. mutari, non articuli culpa; nam, modo probatum sit τοῖν χεροῖν olim scriptum dictumque, levius fuerit, vitiligare, fiatne hoc articuli culpa, an generis substantivi vera enallage. Quamvis adcurate loquendo distinguere malim. Nam cum δυοῖν omnis sit generis, minime sequitur, omne id substantivum femininum, cui δυοῖν adjungitur, in duali fieri masculinum. Simul autem hic notemus χεροῖν non esse poëticum, pro χερσοῖν, sed in pedestri sermone etiam usitatissimum, Nostroque proprium. *J. F. R.*

24. Μείζω τοῦτο] Lege τούτυ. *F. G.* Sed post inventum τοῦτον jam non opus est. *J. F. R.*

Ibid. Τοῦτον] Sic W. In omnibus impressis τοῦτο, minus commode. *M. du S.*

Ibid. Αὐτοῦ ἀνεῖς.] Αὐτὸν. *F. G.* Sic opus erat, si τούτου legeretur: jam vero αὐτοῦ pertinebit ad ἀνδριάντα, nisi malis αὐτοῦ, vel potius αὐτῷ, quod magis placeret, etsi utrumque stare potest; hoc tamen potentius erit. *J. F. R.*

πα παραδείγματα. σὺ δὲ τὰ ἀνθρώπινα ταῦτα ἐπαίνει αὐτὴν, μηδὲ ὑπὲρ τὸ πόδα ἔχω τὸ ὑπόδημα, μὴ [a] καὶ ὑπισθαίνῃ μέ, φησιν, ἐμπεριπατοῦσαν αὐτῷ. καὶ ἐκεῖνο δέ σοι εἰπεῖν ἐνετείλατο.

tua exemplа. Tu vero humanas illas ipsius virtutes lauda, neque pede major sit calceus, ne supplantet me, inquit, in illo incedentem. Etiam illud dicere me tibi praecepit.

Ἀκούω, ἔφη, πολλῶν λεγόντων (εἰ δὲ ἀληθὲς, ὑμεῖς οἱ ἄνδρες ἴστε) μηδ' Ὀλυμπίασιν ἐξεῖναι [b] τοῖς νικῶσι μείζους τῶν σωμάτων [c] ἀνεστάναι τοὺς ἀνδριάντας, ἀλλ' ὀπιμελείας τοὺς Ἑλλανοδίκας, ὅπως μηδὲ εἰς ὑποβολὴν ἀλήθειαν, καὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνδριάντων ἀκριβεστέραν γίγνεσθαι τῆς ἐγκρίσεως. ὥστε ὅρα, ἔφη, μὴ αἰτίαν λάβωμεν ψεύδεσθαι ἐν τῷ μέτρῳ, καὶ τὰ ἡμῶν ἀνατρέψωσιν οἱ Ἑλλανοδίκαι τὴν εἰκόνα.

11. Audio, inquit, multis dicentibus, (utrum verum sit, vos viri nostis;) neque Olympiae licere victoribus majores corporibus ponere statuas, sed curari ab Hellanodicis, ne quis verum excedat, & accuratius statuarum examen institui, quam ipsorum receptionem athletarum. Ergo vide, inquit, ne accusemur mendacii circa mensuram, ac nostram deinde imaginem Hellanodicae dejiciant.

Ταῦτα μὲν ἔλεγεν ἐκείνη. σὺ δὲ σκόπει, ὦ Λυκῖνε, ὅπως μελαχολήσῃς τὸ βιβλίον, καὶ ἀφαιρήσῃς τὰ τοιαῦτα, μηδὲ σφαλῇς πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἐκείνη πάνυ γε αὐτὰ ἐδυσχέραινε, καὶ ὑπέφριττε μελαξὺ ἀναγινωσκομένων, καὶ παρητεῖτο τὰς θεὰς ἵλεως εἶναι αὐτῇ, καὶ συγγνώμη, εἰ γυναικεῖόν τι ἔπαθε. καίτοι εἰ χρὴ τἀληθὲς εἰπεῖν, καὶ αὐτῷ ἐμοὶ [d] τοιοῦτόν τι [e] εἰπεῖν ἔδοξε. τὸ μὲν

12. Haec illa. Tu vero vide, Lycine, out retractes librum, & talia auferas, neque in numen pecces: cum illa aegre admodum ea tulerit, & cohorruerit dum legerentur, & Deas, ut propitiae sibi essent, deprecata fuerit. Et ignoscendum illi, si quid muliebre ei accidisset. Ac profecto, si verum fatendum est, mihi quoque ipsi tale quid dicendum videbatur. Nam primo qui-

a Καὶ] Recte sic M. & Edd. plurimae. Δὲ male P. b Τοῖς] Nihil mutat W. Fl. J. Va. P. male ταῖς S. c Ἀνεστάναι] Ἑστάναι W. d Τοιοῦτόν τι] Sic & Fl. cum J. & M. habere notat Solan. e Εἰπεῖν] Παθεῖν L.

35. * Μὴ δὲ ὑπὲρ τὸ πόδα] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερτεινόντων ἀξιούντων τὰ καθ' ἑαυτοὺς πράγματα. ὃ ποιεῖν φιλοῦσιν οἱ σοφισταί. V.

* Μὴ δὲ] Reliqui hoc discretim scriptum, etsi μηδὲ junctim in Lucian. quia & alibi saepe variatur in Edd. quarum nonnullae fere semper μὴ δὲ disjungunt. J. F. R.

36. Μὴ ὑπισθαίνῃ μοί φησιν ἐμπεριπατοῦσαν αὐτῷ] Interpres: *Ne illo* (calceo) *mihi inambulanti os obturet.* Verte: *Ne inambulans prona in os, in vultum, cadam.* Sic infra: ὅμως τὸ τρίχοινα ἰσχνὸν, ἢ ὑποδύσας ὑπισθαίνει (Ex addendis *Graev.*) AE. M.

Μὴ ὑπισθαίνῃ] Quid calceus laxus valeat ad ὑπισθαίνειν, ad *os obturandum*, equidem me juxta cum stupidissimis ignorare fateor. Ut intelligamus, valere laxum calceum ad *evertendum*, ad *supplantandum* illum, qui eo utitur, ad hoc non magna opus est sapientia, & miror viros doctos, qui concoquere potuere *calceum os obturantem*. Utrum autem Lucianus pro ὑπισθαίνῃ, quod vitiosum omnino est, posuerit ὑποσκελίσῃ, an abstrusiore quodam usus sit, quod nondum inveni, non diserim. Sed hoc video, tale quid vidisse etiam doctissimum *Solanum*, qui dederit, *ne inambulantem subverterat.* J. M. G.

Ibid. Ἐπισοβεῖν] An, in os cadere faciat? ἐπὶ τὸ πίπτειν ποιῇ; infra pag. 771. ὅτως τὸ τρίχοινα ἰσχνὸν, ἢ ὑποδύσας ὑπισοβεῖ. (Non invenio. Sed addo *Hor.* I. Epist. X. 43. *ut calceus olim si pede major erit, SUBVERTET.*) F. G.

40. Οἱ ἄνδρες] Duo hic sedulo observanda curiosis; Non licuisse feminis his interesse ludis. Quod diserte docet etiam *Aelian.* V. H. X. 1. & iterum de *Anim.* V. 17. lege prohibitum. Adde *Pausan.* El. I. p. 153. 6. *Schol.* Pindari ad Ol. VII. p. m. 14. b. B. C. & *Val. Maxim.* VIII. extremo. Deinde justae magnitudinis statuas, quae decernebantur Olympionicis, positas: quorum posterius an a quoquam ante observatum sit, nes-

quidem audiens *recitantem*, peccatum nullum in ſcriptis animadverti. At poſtquam illa ſuam ſignificavit ſententiam, ipſe quoque ſimilia de iis ſentire incipio. Atque ſimile quid mihi uſu venit iis, quae in rebus illis obſervamus, quas oculis cernimus. Si enim plane ex proximo, & ſub ipſis oculis, videmus aliquid, nihil accurate diſcernimus: ſi vero recedentes aliquantulum, ex juſtae proportionis diſtantia ſpectemus, dilucide omnia apparent, quaeque recte, quaeque minus recte habent.

13. Nimirum homo quae ſit, eam Veneri & Junoni ſimilem pronuntiare, quid aliud eſt, quam aperte detrahere deabus? In talibus enim non tam quod parvum eſt majus fit illa compoſitione, quam minuitur majus, dum ad humilius deprimitur. Velut, ſi qui una eant, unus quidem admodum procerus, at alter ſtatura valde humili; deinde oporteat aequare illos, ne alter ſupra alterum emineat: non minore ſupra modum extendente ſe hoc fiat, ſi vel maxime in ſummos ſe digitos erigat: ſed ſi debent aequalis ſtaturae videri, major ille

ὧν πρῶτον ἀκούων, οὐδὲν [f] ἐπλημμέλησα, ἑνορῶν τοῖς γεγραμμένοις. ἐπεὶ δὲ ἐκείνη ἐπεσημήνατο, κἀγὼ αὐτὸς ἄρχομαι τὰ ὅμοια γιγνώσκειν τῇ αὐτῇ. κἀγὼ παραπλήσιόν τι ἔπαθον, οἷς ὅτι τῶν ὁρωμένων πάσχομεν ἐν μὲν πάνυ ἐγγύθεν σκοπῶμέν τι, κἀγὼ τῷ ὀφθαλμῷ αὐτῷ, οὐδὲν ἀκριβὲς διαγιγνώσκομεν· ἂν δὲ ἀποστάντες ἐκ τῆς συμμέτρου διαστήματος ἴδωμεν, ἅπαντα σαφῶς καταφαίνεται τὰ εὖ, κἀγὼ τὰ μὴ ὕπως ἔχοντα.

Τὸ δὴ ἄνθρωπον ὄσαν Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι, τί ἄλλο, ἢ ἀντικρὺς ἔστιν εὐτελίζειν τὰς θεάς; ἐν μὲν τοῖς τοιούτοις οὐχ ὕτω τὸ μικρὸν μεῖζον γίγνεται τῇ προθέσει, ὡς τὸ μεῖζον ἀποσμικρύνεται, πρὸς τὸ ταπεινότερον καταστρώμενον· οἷον, εἴ τινες ἅμα βαδίζοιεν, ὁ μὲν μέγιστος, ὁ δὲ πάνυ τῇ ἡλικίᾳ χαμαίζηλος, εἶτα δέοιεν ἀπισῶσαι αὐτούς, ὡς μὴ ὑπερέχειν θατέρῳ θάτερον, ὁ τῷ βραχυτέρῳ ὑπαναλειπόμενον τοῦτο γένοιτ' ἄν, κἂν ὅτι μάλιστα [g] ἀκροποδητὶ ἐπεγείρῃ ἑαυτόν. ἀλλ' εἰ μέλλοιεν ὁμήλικες φανεῖσθαι, ὁ μείζων ἐκεῖνος ὑπεκ-

χύ-

[f] Ἐπλημμέλησα] Sic bene quod ad orthographiam *Fl. B2. S. P.* & M. Ἐπλημίλ. male *J.* [g] Ἀκροτοδητὶ] Sic Edd. & M.

neſcio; Certe ſpernendum non fuit. De ſtatuis Olympionicarum multa exempla habes apud eundem *Schol.* l. c. A. & B. *M. du S.*

Ibid. Μηδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι ταῖς νικώσαις μείζους τῶν σωμάτων ἀνιστάναι τοὺς ἀνδριάντας] Typotheticum puto vitium eſſe ταῖς pro τοῖς: utique ſic recte omnes priores; & ratio ipſa poſtulat. *J. J.*

Μηδ' Ὀλυμπίασιν ἐξεῖναι] Non omiſit hunc locum *P. Faber* Agoniſt. 2, 20. ubi plura in hanc rem, qui volet, inveniet. *J. M. G.*

46. Ἐγκρίσεως] Ἐγκρίνω judicio meo comprobatum admitto; adopto. *F. G.*

48. Ἑλλανοδίκαι] Conf. infra Παρεγρ. c. 31. *M. du S.* Hoc ideo monuit, credo, quia hic in *J.* bis male Ἐλανοδίκαι uno λ. exaratum; At infra l. c. recte habet eadem cum aliis; ſed pudet minutiarum. *J. F. R.*

55. Γυναικῶν τι] Imbecillum, verecundum nimis, & ſuperſtitioni proximum, ſecundum Ter. Heaut. 4, 1, 37. *Ut ſtultae & miſerae omnes ſumus religioſae.* Molliter accedit ad refellendum amicum. Potuit aliquis nimiam religionem Panthcae interpretari: ego quidem initio ſic putabam: ſed mutavi ſententiam. *J. M. G.*

57. Εἰκῶν ἴδοξε] Depravatus hic locus eſt, forſan deleto τοιοῦτον, recte habiturus. In L. pro εἰκῶν ἴδοξε, ſcriptum eſt παθὼν ἴδοξε. *M. du S.*

58. Ἐπλημ. ἑνορῶν] Forſan πλημμέλημα ἑνιαύων. *F. G.*

Ἐπλημ. ἑνορῶν] Forſan πλημμέλημα ἑνιαύων. Ego certe ex recepta lectione nullum ſenſum extundere me poſſe fateor. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲν ἐπλημμέλησα ἑνορῶν] Qui ad totam hujus loci ſententiam attenderit, illum videre puto, haec, ut leguntur Graece, ſenſum non habere idoneum. Verbo, legendum, quod vetus interpres, *Obſoporens*, jam videtur animadvertiſſe, οὐδὲν πλημμέλημα ἑνιαύων, vel ἑνιαύων τοῖς γεγραμμένοις. Ita certe interpretatus ſum: & ita dediſſe jam video Cel. *Solanum.* *J. M. G.*

Ἐπλημ. ἑνορῶν] Viden' ut concinant *Gujet.* & *Solanus?* Conjectura placet; ſed num *Gujeto* illam ſubtraxerit noſter, non dixerim. Ceterum de conſtructione illa ἑνορῶν τινι, vide ſupra notata ad §. 1. hujus Dial. ubi Cl. *Geſn.* etiam πλημμέλημα legendum tacite monuit. *J. F. R.*

κύψει, καὶ ταπεινότερον ἀποφανεῖ ἑαυτόν. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν ταῖς τοιαύταις εἰκόσιν, ἂν ὕττως ἄνθρωπος μείζων γένηται, ἢν τις αὐτὸν θεῷ ἀπεικάζῃ, ὡς τὸ θεῖον ἀνάγκη ἐλαττοῦσθαι πρὸς τὸ ἐνδεὲς ὑπικλῶμενον. καὶ εἰ μὴ ὑπὸ ἀπορίας τῶν ὑπαγείων, ὅτι τὰ ὑράνια [a] ἐκτείνοιτό τις τὸν λογον, ἥττονα ἂν ὁ τοιοῦτος αἰτίαν ἔχοι [b] ὑπὸ ἀσεβείας αὐτὸ δρᾶν. σὺ δὲ τοσαῦτα ἔχων κάλλη γυναικῶν, Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι αὐτῇ ἐτόλμησας, οὐδὲν δέον.

inclinabit se *scilicet*, & se ostendet humiliorem: sic divinam naturam (*in tali comparatione*) minui necesse est, & ad imbecillius infringi. Ac si prae inopia terrestrium, ad caelestia sermonem extendat aliquis, minorem ille culpam sustinuerit, quasi prae impietate hoc faciat: Tu, tot cum habeas mulierum formas, Veneri illam & Junoni similem dicere ausus es, sine ulla necessitate.

Ὥστε τὸ ἄγαν τοῦτο καὶ ὀπίφθονον ἀφαίρει, ὦ Λυκῖνε. οὐ γὰρ πρὸς τοῦ σοῦ τρόπου τὸ τοιοῦτον, οὐδὲ ἄλλως ῥᾴδιος πρὸς τοὺς ἐπαίνους καὶ πρόχειρος ὢν ἐτύγχανες· ἀλλὰ νῦν οὐκ οἶδ' ὅπως ἀθρόαν ἐποίησαι τὴν μεταβολήν, ἐπιδαψιλευόμενος, καὶ ἐκ τοῦ τέως φειδομένου ἄσωτος ἐν τοῖς ἐπαίνοις ἀνεπέφηνας. ἀλλὰ μηδὲ ἐκεῖνο αἰσχυνθῇς, εἰ μεταρυθμιεῖς τὸν λόγον ἤδη ἀφιέμενον· ἐπεὶ καὶ Φειδίαν φασὶν ὕττω ποιῆσαι, ὁπότε [c] ἐξειργάσατο τοῖς Ἠλείοις τὸν Δία. στάντα γὰρ αὐτὸν κατόπιν τῶν θυρῶν, ὁπότε τοπρῶτον ἀναπετάσας ἐπεδείκνυε τὸ ἔργον, ἐπακούειν τῶν αἰτιωμένων τι, ἢ ἐπαινούντων· ἠτιᾶτο δὲ, ὁ μὲν τὸν ῥῖνα, ὡς σαχεῖαν, ὁ δὲ ὡς ἐπιμηκέστερον τὸ πρόσωπον, ὁ δὲ ἄλ-

14. Itaque quod nimium est & invidiosum aufer, Lycine: neque enim tuorum tale quid morum est, qui neque alias facilis ad laudes & promtus esse soleas, sed nunc nescio quomodo subitam mutationem feceris ista liberalitate, atque ex parco ad illum diem prodigus in laudando exstiteris. Verum neque illud te pudeat, si retractes librum jam in vulgus editum: quandoquidem etiam Phidiam sic feciisse ajunt, cum Jovem Eleis elaborasset. Stantem enim post valvas *aediculae*, cum primum illis remotis opus ostenderet, audisse reprehendentes aliquid, aut laudantes. Reprehendebat autem alius quidem nasum, ut nimis crassum, alius faciem longiorem, alius aliud quid. Dein-

a Ἐκτείνοιτο] Ἐκτείνει W. Nil mut. *Fl.* nec *J. P.* &c. b Ὑπὸ] Ἀπὸ P. c Ἐξειργάσατο] Ἐξεργάσατο M.

85. Ἐπικλώμενον] *Inflexum. F.G.* Sed *Bened.* jam dederat *reflexum*; nec *Gujeti* notam addidisse, nisi viderem *Obsopoeum* vertisse *derivata*, quod aliquanto longius a Graeco recedit, ideoque hoc emendare *Gujetus* voluit. Nam ἐπικλᾶσθαι pro *debilitari, infringi animo* frequens. *Thucyd.* III. 59. p. 204. f. Φύσασθαι δὲ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ οἴκτου σώφρονα λαβόντας. Et IV. 37. p. 261. εἴ πως τῶν πρώτων ἀνοσιουργιῶν ἐπικλασθεῖεν τῇ γνώμῃ. *Dion. Hal.* Ant. VII. p. 466. Ed. *Lips.* πεισθῆναί τι, καὶ ἐπικλασθῆναι τὰς γνώμας. Idem VI. 382. ἀλλ' ἐπικλάσθητε δ' εἰκότι. Hinc & pro *flecti, inclinari ad aliquid*, ap. eumd. I. 64. vers. 32. ἐπικλασθῆναι δὲ τὸν Ἀμούλιον εἰς τοῦτο, ἱκετευούσης τῆς θυγατρὸς, unde Luciani sensus facile patet. Conf. nostrum *Tax.* c. 20. *J. F. R.*

95. Ἐπαίνους] Cum haec itaque scriberet clarus jam scriptis Lucianus fuerit oportet, imo non scriptis tantum quibuslibet, sed Satyra, nisi me conjectura fallit. Hoc enim verba ista innuunt. *M. du S.*

16. Παρ'] W. recte. In impressis ἀπ'. Vide c. 16. ubi bis occurrit illud ῥᾳδίως. *M. du S.*

Ἀπ' ἰκνίης] Etsi verum est παρὰ quod W. habet, hic fore usitatius, ut *Long. Past.* III. p. 130. παρ' ἡμῶν δὲ αἱ τριχιλίαι (scil. δραχμαὶ) ἃς me feres has ter mille drachmas. *Herodian.* I. 1. 4. ἐγὼ δ' ἐφίεμαι ἃ παρ' ἄλλων ἀποδεκάμενος. Et saepiss. alibi ap. hunc aliosque; ideo tamen ἀπὸ quod in Edd. est, (& sine dubio etiam in aliis Codd. quia nihil ex iis varietatis notatum invenio) non rejicio cum *Solano*. Nam in ipso verbo ἀποδεκάμενος, licet cum ῥᾳδίως jungatur, praepositio ἀπὸ inest. At non satis est ex compositis ratiocinari. Verum quid obstat, quo minus ἀπ' ἰκνίης acci-

Deinde cum discessissent, rursus Phidiam inclusum emendasse & correxisse signum de plurium sententia. Neque enim putabat parvum esse consilium tanti populi, sed necesse semper esse, ut multi plus videant uno, si vel sit Phidias. Haec tibi ab illa adfero, & ipse hortor sodalis tuus atque amicus.

15. LYC. Quantum te oratorem, Polystrate, ignoravi! Orationem quidem adeo longam, & tantam contra scriptum meum accusationem protulisti, ut neque spes mihi defensionis ulla relicta sit. Verum enim vero hoc non pro forma & consuetudine judiciorum feciſtis, tu maxime, quod indicta causſa judicium dediſti contra libellum, non praesente ipsius advocato. Facillimum autem, puto, hoc est ex proverbio, vincere cum solus curras. Itaque nihil mirum, si & nos causſa cecidimus, neque aqua nobis infusa, neque concessa causſae dicendae facultate. Potius autem, quod quidem omnium minime conveniebat, accusatores iidem fuiſtis & judices. Utrum igitur vis, contentus decretis *vestris* quiescam, an Himerensis poëtae exemplo palinodian scribam; an vero provocandi mihi

λῶ ἄλλο τι. εἶτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ θεαταὶ, αὖθις τ' Φειδίαν, ἐγκλεισάμενον ἑαυτὸν, ἐπανορθοῦν τε καὶ ῥυθμίζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ τοῖς πλείοσιν δοκοῦν. ὁ γὰρ ἡγεῖτο μικρὰν εἶναι συμβολὴν δῆμον τοσοῦτον, ἀλλ' ἀεὶ ἀναγκαῖον [d] ὑπάρχειν τοὺς πολλοὺς βέλτιόν τι ὁρᾶν τοῦ ἑνός, κἂν Φειδίας ᾖ. ταῦτά σοι [e] ἀπ' ἐκείνης νομίζω, καὶ αὐτὸς παραινῶ, ἑταῖρός τε, καὶ εὔνους ὤν.

ΛΥΚ. Πολύστρατε, οἷον ὢν ῥήτωρ ἐλελήθεις με. ῥῆσιν γοῦν οὕτω μακρὰν, καὶ κατηγορίαν τοσαύτην ἐξενήνοχας τοῦ συγγράμματος, ὥστε μηδὲ ἐλπίδα μοι ἀπολογίας ἔτι καταλείπειν· πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνό γε δικαστικὸν ἐποιήσατε, καὶ μάλιστα σὺ, ἐρήμην καταδικάσας τοῦ βιβλίου, μὴ παρόντος αὐτῷ τοῦ συνηγόρου. ῥᾷστον δὲ, οἶμαι, τοῦτό ἐστι, καθ' ἡ παροιμία, Μόνον θέοντα κρατεῖν· ὥστε οὐδὲν θαυμαστὸν, εἰ καὶ ἡμεῖς ἑάλωμεν, οὔτε ὕδατος ἡμῖν [f] ἐγχυθέντος, οὔτε ἀπολογίας ἀποδοθείσης. μᾶλλον δὲ τοῦτο πάντων ἀτοπώτατον, οἱ αὐτοὶ κατήγοροι καὶ δικασταὶ ἦτε. πότερα δ' ἂν ἐθέλοις, ἀγαπήσας τοῖς [g] ἐγνωσμένοις ἡσυχίαν ἄγω, ἢ, καθ' ὃ Ἰμεραῖον ποιητὴν, παλινῳδίαν τινὰ συγγράφω; ἢ δώσετέ μοι ἐφάσιμόν [h] τινα

d Ὑπάρχειν] Ὑπάρχει W. *e* Ἀπ'] Sic Edd. Παρ' W. *f* Ἐγχυθέντος] Ἐκχυθέντος male Edd. priores. *g* Ἐγνωσμένοις] Ἐγνωσμ. male *J.* sola. *h* Τινα] Deest in W. Sed pro γοῦν legitur ἀγανάκτησιν.

33. Ἰμεραῖον ποιητὴν] Τὸν Στησίχορον λέγει. G.

cipiatur ut locus unde ille ferens venit? hoc enim sensu ἀπὸ est frequentissimum, etsi non locus, sed persona nominatur, ut ap. eumd. *Herod.* III. 5. 11. Οὔτι γάρ τις — ἀπὸ τοῦ Σαΐτεω ἀφικνεῖται. Sic σκῦλα ἀπὸ ἡμῶν sunt spolia a nobis ablata, sive *de nobis*, ap. *Thucyd.* III. c. 57. 83. Immo quia λαμβάνειν ἀπό τινος, ἀπ' οἴκου, & similia, recte dicuntur, quidni & νομίζειν sic possit construi, non video, licet exempla jam non succurrant. *J. F. R.*

28. Ἐγχυθέντος] Antea in omnibus impr. & ipso M. legebatur hic & c. 29. ἐκχυθέντος, pessime. Ego sedulo mutavi, vide Ἀποκηρ. c. 8. ubi recte scribitur, & in Δικ. passim; ne te jam ad alios innumeros scriptores amandem; apud quos forensis illa Formula nunquam aliter effertur. *M. du S.*

33. Ἰμεραῖον] Τὸν Στησίχορον. *F. G.*

Ἰμεραῖον ποιητὴν] Quem hic intelligat si nescias, disces ex Nostro in *Vera Hist.* II. c. 15. Certe non *Theocritum*, qui *Syracusanus*; *Himeraeum* autem fuisse *Stesichorum*, diserte docemur apud *Platonem* in Phaedro (citatum *Stephano* in Lyric. p. 147. b.) Ad Stesichorum etiam recte referunt *Coll.* *M. du S.*

Ibid. Κατὰ τὸν Ἰμεραῖον ποιητὴν] Stesichorum, qui carmine laeserat Helenam, &, coecitate sibi a fratribus illius immissa, palinodia eam placavit. Nota vel ex Nostro fabula. *J. M. G.*

να γενέσθαι τὴν δίκην; ΠΟΛ. Νὴ Δί', ἤνπερ ἔχῃς τι δίκαιον εἰπεῖν. οὐ γὰρ ἀντιδίκοις, ὡς σὺ φῂς, ἀλλ' ἐν φίλοις ποιήσῃ τὴν ἀπολογίαν. ἐγὼ δὲ, καὶ συνεξετάζεσθαί σοι ἕτοιμος ὅπῃ τὴν δίκης.

copiam dabitis? POL. Per Jovem, siquidem habueris quod de jure dicas. Neque enim adversariis, ut tu vocas, sed inter amicos causam dices. Ego vero idem judicium tecum subire paratus sum.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐκεῖνο ἀνιαρὸν, ὦ Πολύστρατε, ὅτι μὴ ἐκείνης παρούσης ποιήσομαι τὸν λόγον· μακρῷ γὰρ ἂν ὕτως ἄμεινον ἦν. νῦν δὲ ἀνάγκη ἀπ' ἐντολῆς ἀπολογήσασθαι. ἀλλ' εἴ μοι τοιοῦτος ἀγγελιαφόρος γένοιο πρὸς αὐτὴν, οἷος παρ' ἐκείνης πρὸς μὲ γεγένησαι, τολμήσω ἀναρρίψαι τὴν κύβον. ΠΟΛ. Θάρρει, ὦ Λυκῖνε, τούτου γε ἕνεκα, ὡς οὐ φαῦλόν με συνήγορον ἕξων τῆς ἀπολογίας, πειρώμενος ἅμα βραχέων εἰπεῖν, ὡς ἂν μᾶλλον μνημονεύσαιμι. ΛΥΚ. Καὶ μὴν πάνυ μὲ ἔδει μακρῶν τοῦ λόγων, πρὸς οὕτω σφοδρὰν τὴν κατηγορίαν. ὅμως δὲ, σοῦ ἕνεκα ἐπιτεμοῦμαι τὴν ἀπολογίαν· οὐ παρ' ἐμοῦ τοίνυν τάδε αὐτῇ ἀπάγγελε. ΠΟΛ. Μηδαμῶς, ὦ Λυκῖνε, ἀλλ' ὥσπερ αὐτῆς ἐκείνης παρούσης λέγε τὸν λόγον, εἶτ' ἐγὼ μιμήσομαί σε πρὸς αὐτήν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδήπερ οὕτω σοι δοκεῖ, ὦ Πολύστρατε, ἡ μὲν πάρεστι, καὶ προείρηκε δηλαδὴ ἐκεῖνα, ὁπόσα σὺ παρ' αὐτῆς ἀπήγγειλας· ἡμᾶς δὲ χρὴ τὸν δευτέρων λόγων ἐνάρχεσθαι. καίτοι, εἰ μὲν ὀκνήσω πρὸς σὲ εἰπεῖν ὃ πέπονθα, οὐκ οἶδ' ὅπως φοβερώτερον μοι τὸ πρᾶγμα πεποίηκας, καὶ, ὡς ὁρᾷς, ἰδρῶ τε ἤδη, καὶ δέδοικα, καὶ μονονουχὶ καὶ ὁρᾶν αὐτὸ οἶμαι, καὶ τὸ πρᾶγμα πολλήν μοι τὴν ταραχὴν πεποίηκεν. ἄρξομαι δ' ὅμως· εἰ μὲν οἷόν τε ἀναδῦναι, ἤδη παρόντος. ΠΟΛ. Καὶ, νὴ Δία, πολλὴν τὴν εὐμένειαν ἐπιφαίνει τῷ προσώπῳ· φαιδρὰ γὰρ, ὡς ὁρᾷς, καὶ προσηνής, ὥστε θαρρῶν λέγε τὸν λόγον.

16. LYC. At illud molestum, Polystrate, quod non illa praesente habebo orationem: longe enim sic esset melius. Jam vero necesse est mandata alteri causa defungi. Verum si talis mihi ad illam internuntius fueris, qualis ab illa ad me fuisti, jacere aleam audebo. POL. Bono animo, quantum ad hoc, esto Lycine, nec enim malum me defensionis tuae apud illam actorem habebis, si breviter dicere studeas, quo facilius memoria complectar. LYC. Atqui longissima mihi oratione opus erat, adversus vehementem adeo accusationem. Veruntamen tua causa in compendium mittam defensionem. A me igitur ista illi renuntia. POL. Nequaquam, Lycine. Sed tanquam illa praesente habe orationem: tum ego apud illam te imitabor. LYC. Igitur quando ita tibi videtur, Polystrate, ipsa jam adest, & prior dixit nimirum quaecumque tu ab ipsa mihi renuntiasti: nos autem oportet altero jam loco dicere incipere. Quamquam, neque enim dicere apud te piget, quid mihi acciderit, terribilius mihi, nescio qua ratione hoc negotium reddidisti: atque, ut vides, sudo jam, & pertimui, ac tantum non videre etiam ipsam mihi videor, multamque mihi perturbationem haec res objecit. Veruntamen incipiam; nam subducere me, ipsa jam praesente, non est integrum. POL. Ac multam, ita me Jupiter, benevolentiam ipso vultu prae se fert. Hilaris enim, ut vides, & propitia est. Itaque fidenter orationem habe.

17. LYC.

36. Ἀντιδίκοις] Forsan οὐκ ἀντιδίκοις. F.G.
Ἐν ἀντιδίκοις] Particulam οὐ, quae in libris nostris exciderat, omnino restituendam duxi. Abscissa haec erant cum margine in M. M. du S.

68. Ἀναδῦναι] Conf. infra Πεμπτ. §. 26. M. du S.

73. Πάνυ τῦ μέτρυ] At supra de Salt. c. 21. πάνυ τοῦ μετρίου. Prius Nostro frequentius. Sed & alterum rectum, ejusque exemplum ex Sozom. dedit Cl. Hemst. T. I. Nigr. c. 30. f. J. F. R.

76. Ἐν μεγάλῳ τιθεμένη] Sic e contrario, εἰς γέλωτα ποιῶ-

17. LYC. Ego te, mulierum praestantissima, cum vehementer, ut ais, & ultra modum laudaverim, non video qua in re laudaverim tantum, quantum ipsa de te praeconium illud protulisti, quod magni adeo facis honorem numinis. Prope enim illis quae de te dixi omnibus illud majus est: & venia mihi *debetur*, si non hanc quoque tibi imaginem depinxi, quae propter ignorantiam me fugerit. Neque enim aliam ante illam pinxissem. Itaque hac quidem parte adeo non excessisse modum in laudando mihi videor, ut potius multo tenuius quam pro dignitate dixerim. Considera igitur quantum hoc *sit quod* praetermisi, quam immensum ad boni moris, & recti animi demonstrationem; quatenus, quicunque divinum numen non obiter colunt, iidem etiam adversus homines optimi fuerint. Itaque si omnino retractare orationem oporteat, & simulacrum corrigere; auferre quidem de illo nihil ausim, sed illud tanquam caput totius operis atque verticem adjecerim. Verum eo nomine gratiam tibi me, & magnam quidem, habere fateor. Cum enim illam animi tui moderationem laudaverim, & quod nihil in te superbum, nihil tumidum praesens rerum amplitudo produxit; tu tales ob causas libellum accusans, veritatis fidem laudationi fecisti. Etenim non avide rapere ad se talia praeconia, sed pudore propter ea confundi, & majora quam quae tibi conveniant dicere, *id ipsum vero* moderati & civilis animi specimen est. Verum quanto magis ad ipsas laudes sic affecta animo es, tanto te demonstras summis laudibus digniorem. Ac pene ad illud Diogenis dictum tibi res pervenit, qui interrogante quodam, Quomo-

ΛΥΚ. Ἐγώ σε, ὦ γυναικῶν ἀρίστη, μεγάλα, ὡς φῂς, καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐπῃνέσας, οὐχ ὁρῶ ὅτι τηλικοῦτον ἐπήνεσα, ἡλίσκου αὐτὴ σὺ τοῦτο ἐγκώμιον ὑπὲρ σεαυτῆς ἐξενήνοχας, τὸ πρὸς τὸ θεῖον τιμὴν ἐν μεγάλῳ τιθεμένη. ἔχεδον γὰρ ἁπάντων τοῦτο μεῖζον, ἂν εἴρηκα περὶ σοῦ, καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ καὶ ταύτῃ σοι [a] προσέγραψα τὴν εἰκόνα, ὑπ' ἀγνοίας με λαθοῦσαν. ἐγὼ γὰρ ἂν ἄλλην πρὸ αὐτῆς ἐγραψάμην· ὥστε ταύτῃ γε οὐχ ὅπως ὑπερβάλλειν τοὺς ἐπαίνους, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερόν μοι δοκῶ τῆς ἀξίας εἰρηκέναι. σκόπει γοῦν, ἡλίκον τοῦτο παρέλιπον, ὡς παμμέγεθες εἰς ἐπίδειξιν τρόπου χρηστοῦ καὶ γνώμης ὀρθῆς· ὡς ὅσοι τὸ θεῖον μὴ ἐν παρέργῳ σέβουσιν, οὗτοι καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώπους ἄριστοι ἂν εἶεν. ὥστε εἰ πάντως μεταχοσμῆσαι δέοι τὸν λόγον, καὶ τὸ ἄγαλμα ἐπανορθώσαι, ἀφελεῖν μὲν οὐκ ἄν τι τολμήσαιμι αὐτοῦ· προσθήσω δὲ καὶ τοῦτο, ὥς τινα κεφαλὴν τοῦ παντὸς ἔργου καὶ κορυφήν. ἐπ' ἐκείνων μέντοι καὶ πάνυ πολλήν σοι εἰδέναι τὴν χάριν ὁμολογῶ. ἐμοῦ γὰρ ἐπαινέσαντος τὸ μέτριον τοῦ σοῦ τρόπου, καὶ ὅτι μηδὲν ὑπερπετὲς, μηδὲ τύφου μεστὸν ἐνεποίησέ σοι ὁ παρὼν ὄγκος τῶν πραγμάτων, σὺ τὰ τοιαῦτα αἰτιασαμένη τοῦ λόγου, ἔδειξας τοῦ ἐπαίνου τὴν ἀλήθειαν. τὸ γὰρ μὴ προαρπάζειν τὰ τοιαῦτα τῶν ἐγκωμίων, ἀλλ' αἰδεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μείζω ἢ κατὰ σὲ εἶναι λέγειν, μετρίας καὶ δημοσίας τινὸς διανοίας δεῖγμά ἐστι. πλὴν ἀλλ' ὅσῳ περὶ ἂν πρὸς τὸ ἐπαινεῖσθαι αὐτὸ οὕτω διακειμένη [b] τυγχάνεις, [c] τοσούτῳ ἀξιωτέραν ὑπερεπαινεῖσθαι ἀποφαίνεις [d] σεαυτήν. καὶ ἔχεδον ἐς τὸν Διογένους λόγον προσεπήλυθέ σοι τὸ πρᾶγμα,

ὃς

a Προσέγραψα] Προέγραψα P. sola. b Τυγχάνεις] Ita dedi ex B2. & M. Τυγχάνοις Ald. Fl. J. P. S. H. c Τοσούτῳ ἀξιωτέραν] Τοσοῦτον ἀξιωτέραν ἀ. ὑ. αὐτὴν Fl. At vulgatam etiam servat M. ἀξιωτ. media correpta male J. d Σεαυτὴν] Αὐτὴν Ex. Fl. Vulgatum σεαυτὴν tamen etiam est in P.

πεποίσαλ. *Quom. Hist.* c. 32. Infra, *Tox.* c. 22. f. οὐ παιδιᾷ ἐποιοῦντο. Sic *Herodian.* 2. 7. 4. εἶχον οὐ καταφρονήσει, aliique passim. J. F. R.

4. Ὅσῳ] Omisso μᾶλλον, conf. supra *Amor.* c. 17. *M. du S.* Conf. potius supra notata ad T. I. *pro Lapsu* c. 12. Et infra ad *Gall.* c. 18. m. J. F. R.

14. Ἐκα-

ὃς ἐρομένῳ τινὸς, ὅπως ἄν τις ἔνδοξος γένοιτο; εἰ δόξης, ἔφη, καταφρονήσειε· Φαίην δ' ἂν κἀγὼ αὐτὸς, εἴ τις ἔροιτό με, Τίνες εἰσὶ μάλιστα ἐπαίνου ἄξιοι; ὁπόσοι ἐπαινεῖσθαι μὴ θέλουσιν.

do gloriam quis posset consequi? si gloriam, inquit, contemserit. Nam ipse quoque, si quis ex me quaerat, Qui sint maxima laude digni? dixerim, qui laudari minime volunt.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξαγώνια, καὶ πόρρω τοῦ πράγματος. ὑπὲρ δὲ οὗ χρὴ ἀπολογήσασθαι, τοῦτό ἐστιν, ὅτι τῇ ἐν Κνίδῳ, καὶ κήποις, καὶ Ἥρᾳ, καὶ Ἀθηνᾷ, τὴν μορφὴν ἀναπλάττων εἰκασα. ταῦτά σοι [a] ἐκμεῖρα ἔδοξε, καὶ ὑπὲρ τῶν ὠδῶν. ὡς αὐτῷ δὴ τούτων ἐρῶ. καίτοι παλαιὸς ἔστος ὁ λόγος, ἀνευθύνους εἶναι ποιητὰς καὶ γραφέας. τοὺς δὲ ἐπαινοῦντας καὶ μᾶλλον, οἶμαι, εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ

18. Sed ista forte extra quaestionem sunt, & a caussa sejuncta. Pro quo autem nunc jam caussa dicenda, illud est, quod Cnidiae *Veneri*, & *quae* in Hortis *colitur*, & Junoni, & Minervae similem dixi, cum formam tuam effingerem: haec modum tibi pedemque excedere visa sunt: de his igitur ipsis dicam. Quamquam antiquum illud dictum est, ad caussam dicendam non vocari poëtas, & pictores, & qui laudant, hosque minus etiam, puto, etsi humi & pedestri, ut nos, oratione, non per metra fe-

a Ἐκμεῖρα] Sic *Ald. J. Fl. Fr. P. H. S. A.* & M. Ἐμμεῖρα Ed. *Marcil.* male.

14. Ἐξαγώνια] Id est ἔξω τοῦ ἀγῶνος ὄντα. *F. G.*

18. Ταῦτά σοι ἐμμεῖρα ἔδοξε] Ταῦτά σοι ἀμμεῖρα ἔδοξε. Itaque adjungit, καὶ ὑπὲρ τῶν ὠδῶν. *Th. M.*

Ταῦτά σοι ἐκμεῖρα ἔδοξε] Quod Editionem *Marcilii* male habere ἐμμεῖρα in variantibus notarit *Solanus*, id nescio an potius vitium typographicum sit in *Marcilii* notis; nam *Bourdelotii*, *Marcilii*, & *Cognati* notae iis plenae sunt, maxime tamen prioris illius. Sed nihil refert; nam ἐμμεῖρα manifesto falsum est; quaeritur enim tantum, anne praestet ἄμμεῖρα pro ἐκμεῖρα; prius certe frequentius occurrit. At alterum quoque sic legit in Luciano *H. Steph.* Et adverb. etiam ἐκμέτρως adducit aliunde. De quo potius, si dubites, vid. *Pollux.* V. S. 167. τὸ δὲ ἀμέτρως λέγειν, εἰ μὲ κατὰ τὸ πλέον, ἐκμέτρως &c. Ipsum vero ἐκμετρῶ vel quater occurrit ap. eundem, quod cum ex Indice adpareat, transscribere nolo. Immo jam fere credo ἔμμεῖρον in *Marcil.* editione lectum, alioqui non emendassset. Nos certe jam nihil mutamus. *J. F. R.*

19. Ὑπὲρ τῶν ὠδῶν] Vide Parœmiogr. *J. B.*

21. Ποιητὰς] Horat. — *Pictoribus atque poëtis*
Quid libet audendi semper fuit aequa potestas.
M. du S.

23. Εἰ δὲ καμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιτο] Notanda locutio, ἐπὶ μέτρων φέρεσθαι, quae non denotat, *praeter modum ferri*, ut inepte interpres; sed *in metris*, h. e. *oratione ligata uti*, quemadmodum contra, καμαὶ δὲ βάδην φέρεσθαι, *oratione prosa uti*. Similis locus est in *Bis Accusato* c. 33. καὶ ὅτε μείζος εἰμι, ὅτε ἐπὶ τῶν μέτρων (sic enim ibi legendum, pro μετεώρων, recte monuit ὁ πάνυ *Graevius*) βέβηκα. *L. Bos.*

Εἰ δὲ καμαὶ καὶ βάδην ὥσπερ ἡμεῖς &c.] Nisi nimis notum arbitrarer, adderem *Horat.* 2. Od. 12. 9. — *tuque pedestribus Dices historiis praelia Caesaris, Maecenas, melius.* *J. F. R.*

24. Ἐπὶ μέτρων] Conf. infr. Δικ. c. 33. f. *M. du S.*

Ibid. Ἐλεύθερον γάρ τι ὁ ἔπαινος] Caecina ad Ciceronem fam. 6, 7. cum de caeteris scribendi generibus dixisset, *solum*, inquit, *liberum alterum laudare, de quo quidquid detrahas, necesse est aut infirmitati aut invidiae adsignetur.* Quam vere, hic non disputamus. *J. M. G.*

31. Ἐκεῖνο δέ [σε] φημὶ [τοιούτους — λόγων] An sic legendum? ἐκεῖνο δὲ φημὶ ὡς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα, καὶ εἰκόσι, &c. Locus integer non videtur. Curvis lineis inclusa glossemata videntur. *F. G.*

Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ] Nihil inficetius interpretatione, quam qua Graeca haec, [Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ τοιούτους ἐμοῦ τοὺς ἀφορμὰς τοῦ ἐπαινεῖσθαι τούτων λόγων, ὡς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα καὶ εἰκόσι, καὶ ὁμοιώσεσι προσχῆσθαι.] vertuntur, *Illud vero dico, ejusmodi nobis esse laudativarum orationum occasiones, quomodo imaginibus & comparationibus laudatorem uti oporteat.* Nihil, dico, inficetius. *Marcilius* hic inculcat post ἐμοῦ verbum integrum παρεχομένου. Cogitabam ego pro ἐκεῖνο legendum εἶναι; & certe si ita scripsisset Lucianus, sensus foret satis absolutus. At nec hoc, nec illud, si recte consideremus, summopere necessarium. Dixerat Lucianus, plerosque, qui laudandum quempiam suscipiant, omnes vires in id intendere, ut rem gestam, quantum possint, verbis ornent ac amplificent; idque iis quodammodo licere, quum laudatio sit res libera, nullisque terminis circumscripta. Sibi vero, qui eam feminam (ad quam hic loquitur) in priori libello omnibus pulchritudinis & venustatis coloribus depinxerit, praestantissimis formae & virtutum a quaque femina & Dea exemplis atque imaginibus desumptis,

&

ferantur. Liberum enim quiddam laus est: nec est modus illius ad magnitudinem aut brevitatem lege constitutus: sed hoc solum videt undique, ut in summa admiratione ponat, & aemulatione dignum ostendat eum qui laudatur. Verum hac non incedam equidem, ne *alterius* consilii inopia hoc facere tibi etiam videar.

19. At illud dico, tales *esse* nobis laudandi locos & formas, ut is qui laudat, imaginibus similitudinibusque utatur. Et in hoc *laudandi opere* illud fere maximum, bene comparare. Porro illud bene, sic maxime judicetur, non si quis paribus aliquid comparet, neque si ad vilius quid collaμὴ ὅτι μέτρων Φέροιτο. ἐλεύθερον γάρ τι ὁ ἔπαινος, οὐδ' ἔστιν αὐτῷ μέτρον εἰς μέγεθος ἢ [b] βραχύτητα νενομοθετημένον, ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὁρᾷ, ὅπως ὑπερθαυμάσεται, καὶ ζηλωτὸν ἀποφαίνει τὸν ἐπαινούμενον. εἰ μὲν οὖν ταῦτα ἐγὼ βαδιοῦμαι, μὴ καὶ σοὶ δόξω ὑπ' ἀπορίας αὐτὸ δρᾶν.

Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ, τοιαύτας ἡμῖν [c] τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα, καὶ εἰκόσι καὶ ὁμοιώσεσι προσχρῆσθαι, καὶ κεδοῦν ἐν τούτῳ τὸ μέγιστόν ἐστιν εὖ εἰκάσαι· τὸ δὲ εὖ, ὡδὲ μάλιστα κρίνοιτο· οὐκ ἂν εἴη τις [d] τοῖς ὁμοίοις προβαλλόμενος, οὐδ' ἂν πρὸς τὸ ὑποδεέστερον ποιῆται

b Βραχύτητα] Βραδύτητα male W. & *Fl.* Nil mutant vulgatam cett. nec P. *c* Τὰς ἀφορμὰς] Παραχωρήσας addit *Marc.* Sed non adest in ulla Ed. nec in M. *d* Τοῖς] Abest ab *J.* Adest in cett. & M.

& ad hanc unam translatis, nulla laudum amplificatione opus esse; quum feminae hujus dotes tantae sint, tamque uberem laudationis praestent materiam, ut, si velit veram ejus dare descriptionem, ad comparationes & imagines hominum Dearumque, animi corporisque virtutibus illustrium, se debeat convertere. Haec ergo Graeca ita vertes; *Illud autem dico, te unam tot encomiorum nobis esse ansas, ut laudatorem oporteat & imagines & similitudines in partes vocare.* Subaudiendum tantum, id quod commode fieri potest, εἶναι. Est quoque συγχύσεως haec species, Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ, quum ordo postulet, Ἐκεῖνό δὲ φημί σε, &c. Pari modo supra de *Imag.* c. 4. Ἀλλὰ & τὸ μῦθον, ὃν λέγουσιν ἤκουσας οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Et hic ordo est, ἤκουσας ὃν λεγ. οἱ ἐπιχ. *Sed & fabulam audivisti, quam incolae de ea narrant.* Similes συγχύσεις in hoc & aliis scriptoribus sunt frequentissimae, quod nemini latet. Per σύγχυσιν quoque exponam verba haec in Nostri *Hermotimo* c. 7. post m. Καὶ μὴν ἐκεῖνο (Ἡρακλῆς) ἀπόβαλλον ὁπόσον ἀνθρώπινον εἶχε παρὰ τῆς μητρός, καὶ καθαρόν τε, καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο εἰς τοὺς θεοὺς διὰ πυρός. Nempe διὰ πυρὸς referendum ad τὸ θεῖον, quasi verborum ordo foret, ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, διὰ πυρὸς, ἀνέπτατο εἰς τοὺς θεούς. *Etenim ille abjecto quidquid humani a matre haberet, puramque & incorruptam atque per ignem discretam divinitatem ferens, ad Deos subvolavit.* Ergo nihil necesse est cum *Th. Munkero*, V. Cl. in notis ad *Hygini* Fab. XXXVI. pro διὰ πυρὸς legere διὰ πυρῆς. *J. J.*

Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ] Illud σε vel pro σοι positum ab oscitante librario, vel, quod malim, pro γε, videtur induxisse aliquem, ut παραχωρήσας illud, de quo est in nota *Marcilii*, insereret: cum praesertim non cogitaret ἀφορμὰς esse rhetorum nomen, quo ea designantur, quae alias τοιχεῖα, item μόρια τῆς αὐξήσεως appellant, locos quosdam & quasi praedicamenta, unde laudandi argumenta peti possunt. Illud quidem apparet, generali argumento hic uti Lycinum, In laudando utendum est comparationibus; comparandum est autem id, quod laudare velis, non cum paribus aut vilioribus, sed cum excellentioribus. Versatur hic in thesi auctor, non in hypothesi. *J. M. G.*

Ibid. Σὲ φημὶ] Vide Ῥητ. c. 18. & Διωβ. c. 1. *Eurip. Bac.* 529. B. C.

Ὅταν λάβῃ τις τῶν λόγων ἀνὴρ σοφὸς
Καλὰς ἀφορμὰς, εὖ μεγ' ἔργον εὖ λέγειν.

M. du S.

Ibid. Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς] Τοιαύτας ἡμῖν παραχωρήσαι τὰς ἀφορμάς. *Th. M.*

Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς] Luciani verba ad quae *Solanus* remittit, in *Rhet. praec.* 18. pr. sunt: Ἐπειδὰν δὲ δῇ λέγειν, καὶ οἱ παρόντες ὑποβάλωσι τινὰς ὑποθέσεις & ἀφορμὰς τῶν λόγων. Et in *Cal. non tem. cred.* 1. m. Τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς τραγῳδοδιδασκάλοις ἀφορμὰς ἐκ τῶν δραμάτων τὸ τοιοῦτον παρέχηται τοὺς Λακεδαιμονίους, καὶ τοὺς Πελοπίδας. Non vero addit, qua de causa eo nos ableget, num ad usum rhetoricum vocabuli ἀφορμὰς, demonstrandum, an ut ostendat, etiam hic verbum requiri, ut illic παρέχηται & ὑπολαβεῖν additum legitur; & sic mihi videtur; nam sive pro ἡμῖν legas εἶναι, sive σε mutes in σοι aut γε, dura tamen & contorta manet constructio Lucianeae non satis conveniens. Εἶναι quidem commode alibi intelligendum relinquitur, hic vero duriusculum videtur, quia sic σύγχυσις, ἔλλειψις, ac transitio a singulari ad plural. simul concurrerent. Esto tamen, intelligatur, quia Viri Cl. *Gesner.* cum *Jensio* me perspicaciores fic volunt. *J. F. R.*

τ᾽ ὠφελεῖσθαι, ἀλλ᾽ ἤν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε [a] προσιδάζῃ τὸ ἐπαινούμενον, οἷον, [b] ἤν τις κύνα ἐπαινῶν εἴποι ἀλώπεκα μείζω εἶναι αὐτὸν, ἢ αἴλουρον, ἆρά σοι [c] ὁ τοιοῦτος δοκεῖ ἐπαινεῖν [d] εἰδέναι; Οὐκ ἂν εἴποις. ἀλλὰ μὴν εἰ λύκῳ Φαίη ἴσον αὐτὸν ὑπάρχειν, οὐδὲ οὕτω μεγάλως τι ἐπῄνεσεν. ἀλλὰ πῶς τὸ ἴδιον τοῦ ἐπαίνου ἀπο-τελεῖται; ἢν ὁ κύων τῷ λέοντι ἐοικέναι λέγηται, καὶ μέγεθος καὶ ἀλκήν. ὡς [e] τ᾽ Ὠρίωνος κύνα ἐπαινῶν, ἔφη ποιητὴς λεοντοδάμαν αὐτὸν· οὕτως γὰρ δὴ κυνὸς ἐντελὴς ἔπαινος. καὶ πάλιν εἴ τις Μίλωνα τ᾽ ἐκ Κρότωνος ἢ Γλαῦκον τ᾽ ἐκ Καρύστου, ἢ Πολυδάμαντα ἐπαινέσαι θέλων, ἔπειτα λέγοι ἰσχυρότερον ἕκαστον αὐτῶν γυναικὸς γενέσθαι, οὐκ ἂν δόξει γελασθῆναι αὐτὸν ὅτι τῇ [f] ἀνοίᾳ τοῦ ἐπαίνου; ὅπου γε εἰ καὶ ἑνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτὸν, οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν ἂν πρὸς ἔπαινον; ἀλλὰ πῶς ἐπῄνεσε ποιητὴς εὐδόκιμος τ᾽ Γλαῦκον, οὐδὲ Πολυδεύκους βίαν φήσας ἀνατείνασθαι ἂν αὐτῷ ἐναντίας τὰς χεῖρας; οὐδὲ σιδάρεον Ἀλκμάνας τέκνον; ὁρᾷς ὁποίοις αὐτὸν θεοῖς εἴκασε;

tionem inſtituat; verum ſi quis ad aliquid excellentius, quantum ejus fieri poteſt, illud quod laudatur admoveat. Velut ſi quis in laude canis dicat, illum vulpe majorem eſſe, aut fele, numquid talis videtur tibi laudare ſcire? Non ſane dixeris. Sed neque ſi lupo dicat parem illum eſſe, neque ſic magno opere quidquam laudaverit. Sed ubi id quod proprium eſt laudis efficitur? Si canis leoni par dicatur & magnitudine & robore. Ut Orionis canem laudans poëta *leonum domitorem* vocavit. Haec enim ſane perfecta canis laus eſt. Et rurſus ſi quis Milonem Crotoniaten, aut Glaucum ex Caryſto, aut Polydamantem laudare volens, deinde dicat, fortiorem unumquemque illorum fuiſſe muliere, non deriſum illum iri putas ob laudis vecordiam? cum etiam ſi uno illum viro ſuperiorem eſſe diceret, neque hoc ſatis eſſet ad laudem. Sed quomodo laudavit Glaucum nobilis poëta? *Neque Pollucis vim*, dicens, *protenſuram adverſarias illi manus, neque ferreum Alcmenae natum.* Vides qualibus illum Diis comparaverit, vel po-

[a] Προσιδάζῃ] Hoc praetuli ex marg. *Aiw.* & Codd. G. M. P. W. Ἐμιδάζῃ Edd. priores. [b] Ἤν τις] Εἴ τις W. [c] Ὁ] Δ. ὁ W. [d] Εἰδέναι] Δέναι miſere *J. Ald.* P. Recte εἰδέναι cett. & M. [e] Τῶν] Ὁ W. [f] Ἀνοίᾳ] Διανοίᾳ *Fl.* Sed cum vulgata ceterarum Edd. lect. faciunt M. P.

38. Πρὸς τὸ ὑπερέχον] Ἀλλ᾽ ἤν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε ἰμιδάζῃ τὸ ἐπαινούμενον. *Si quod laudatur ad excellentius, quoad fieri poterit extulerit.* Nec Graeca nec Latina verba reprehendo. *Efficacius* tamen vetus codex πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε προσιδάζῃ. ut apud Latinos *provehens.* *J.G.G.*

39. Προσιδάζῃ] W. & P. cum *Graevio* faciunt. *M. du S.*

42. Εἰδέναι] Quidam libri mendoſe ἰδέναι. *M. du S.*

48. Ποιητὴς] Unde habeat neſcio. *M. du S.*

51. Γλαῦκον τ᾽ ἐκ Καρύστου] Supra *Zeux.* f. aliisque locis mox ab *Solano* indicandis. *J.F.R.*

57. Πῶς — ποιητὴς] *Pindarus* haud dubie, ſed inter ea, quae hodie ſuperſunt, non extat. *M. du S.*

61. Ὁρᾷς] Ὁρᾷς ὁποίοις αὐτὸν (Γλαῦκον) θεοῖς εἴκασε; (Ὅμηρος ſcilicet) μᾶλλον δὲ ἐξ αὐτῶν ἐκείνων ἀκίβδηλα. Locus bono ſenſu mutilatus; condonanda itaque non nimis perſpicaci Interpreti noſtro inſulſa verſio, *Vides qualibus Diis ipſum aſſimilarit? quin potius ipſis imaginibus expreſſit.* Ubi hic memorantur imagines? Puto, eum legiſſe εἰκόνων, non ἐκείνων. At vel ſic nec Graece id ſenſu ſano diceretur, nec recte Latine verti poſſet. Lucianus, quo probaret, comparationes petendas eſſe ab rebus minime vilioribus & inferioribus, attulit exemplum Glauci, de quo Homerus dixerit, ne Pollucem quidem, neque robuſtiſſimum Herculem, manus ſuas contra eum audere tollere. Jam ait, *Viden' quibus Diis* Homerus Glaucum *comparavit? quin & illis ipſis declaravit. Marcilius* pulchre vidit deſiderari κρείττω non tantum ſcilicet Diis comparavit Homerus Glaucum, ſed & iis fortiorem declaravit. Poſſumus molliori emendatione defungi, legentes ἀμείνω pro ἐκείνων. plane uti modo praeceſſit, ἐκεῖνος ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτόν. Haec jam ſcripſeram, ubi in Florentinam editionem incidens, vidi illic clare ita legi, ac ipſe conſtitueram, niſi quod ipſa vox ἐκείνων ſervata eſt integra. Nempe, μᾶλλον δὲ ἐξ αὐτῶν ἐκείνων ἀμείνω ἀκίβδηλα. Aldina editio perinde, ac reliquae, mutila eſt. *J.J.*

Ὁρᾷς] Adſcripſerat *Hemſterh.* principio hujus notae

Jen-

potiorem etiam fecerit. Et neque Glaucus indignatus eſt, ſe praeſidibus athletarum Diis oppoſitum laudari; neque illi vel Glaucum vel poëtam ulti ſunt, tanquam impie ſe circa laudem illam gerentes; ſed in gloria & honore ambo apud Graecos fuere, alter roboris cauſſa, Glaucus; poëta vero cum propter alia, tum propter hoc ipſum maxime carmen. Noli ergo admirari, ſi & ipſe, comparatione uti cum vellem, quod erat laudaturo neceſſarium, exemplo uſus ſum altiore; ratione hoc ipſa ſubjiciente.

20. Quandoquidem autem adulationis mentionem feciſti; quod odio habes adulatores, laudo te equidem, neque aliter oportebat. Volo autem tibi jam diſcernere, ac finire cum laudantis opus, tum adulatoris exceſſum. Adulator igitur, quippe qui ſuae ipſius utilitatis cauſſa laudet, veritatis autem parvam admodum curam habeat, ſupra modum laudando cenſet omnia: mentiens plurima ac de ſuo addens, ut neque Therſiten Achille pulchriorem pronunciare

μᾶλλον δὲ ἡ αὐτῷ ἐκείνων ᵍ ἀμείνω ʰ ἀπέφηνε. ἡ ὅτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἠγανάκλησε τοῖς ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν θεοῖς ἀντεπαινούμενος, ὅτε ἐκεῖνοι ἠμύναντο ἢ τὸν Γλαῦκον, ἢ τὸν ποιητήν, ὡς ἀσεβοῦντα εἰς τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ ⁱ εὐδοκίμουν ἄμφω, καὶ ἐτιμῶντο παρὰ τοῖς Ἕλλησιν· ὁ μὲν ὅτι τῇ ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητὴς, ὅτι τε τοῖς ἄλλοις, καὶ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ἄσματι. μὴ δὴ θαυμάσῃς, εἰ καὶ αὐτὸς εἰκάσαι βουλόμενος, ὅπερ ἦν τῷ ἐπαινεῖσθαι ἀναγκαῖον, ὑψηλοτέρῳ ἐχρησάμην τῷ παραδείγματι, τοῦτο παραλόντος τοῦ λόγου.

Ἐπεὶ δὲ καὶ κολακείας ἐπεμνήσθης, ὅτι μὲν καὶ σὺ μισεῖς τοὺς κολακικούς, ἐπαινῶ μὲν σε, καὶ οὐκ ἐχρῆν ἄλλως, ἐθέλω δέ σοι ᵏ διακρῖναι, καὶ ὁρίσαι τό, τε τοῦ ἐπαινοῦντος ἔργον, καὶ τὸ τοῦ κόλακος ὑπερβολήν. ὁ μὲν οὖν κόλαξ, ὅτε τῆς χρείας ἕνεκα τὰ ἑαυτοῦ ἐπαινῶν, ἀληθείας δὲ ὀλίγον ποιούμενος τὴν πρόνοιαν, ἅπαντα ὑπερεπαινεῖν οἴεται δεῖν, ὅπου ψευδόμενος καὶ προστιθεὶς παρ' ˡ αὐτοῦ τὰ πλείω, ὡς μὴ ἂν ὀκνῆσαι καὶ τὸν Θερσίτην εὐμορφότερον ἀποφῆναι τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ τὸν

g Ἀμείνω] Redditum Luciano ex *Fl.* & W. Aberat ab Edd. reliqq. h Ἀπέφηνε] Ἀπέφαινον W. Nihil mutat vulgatum *Fl.* i Εὐδοκίμουν] Sic *J. Fl. Fr. B2. H. Ald. P. S.* M. k Διακρῖναι] Διακρίνει marg. *Ald.* l Αὐτοῦ] Αὐτῷ Edd. vulgo, quod emendandum *Gesn.* monuit.

Fenſianae. Fallitur: nam nec Glaucum Homericum Lucianus, ſed Caryſtium intelligit, neque adeo Homerum. *J.F.R.*

62. Μᾶλλον δὲ ἡ αὐτῶν ἐκείνων] Μᾶλλον δὲ ἡ χρώτῳ αὐτῶν ἐκείνων. *Th.M.*

Μᾶλλον] Vertitur: *quin potius ipſis imaginibus expreſſit.* Sed ſenſus requirit: *quin & potiorem ipſis expreſſit.* *F.G.*

Μᾶλλον δὲ ἡ αὐτῶν ἐκείνων] At jam cum ἀμείνω reſtituerimus, emendatione *Marciliana* non opus eſt. Patet interim recte eum conjeciſſe. Senſit idem Cl. *Geſner.* vel ex conjectura, vel ex *Fenſii* Lectt. Lucian. perſpiciens comparativum deeſſe, qui cum *majorem* in verſione addiderit, non viſa emendatione noſtra, μείζω videtur conjeciſſe; repoſui tamen *potiorem*, ut cum ἀμείνω verſio conveniret. *J.F.R.*

Ibid. Ἐκείνων ἀμείνω ἀπεφ.] Illud ἀμείνω, quod in impreſſis fere omnibus deerat, ex W. & *Fl.* Ed. reſtituimus. *M. du S.*

63. Γλαῦκος] De his vide ad Ἡρ. c. 3. & Σογγρ. c. 35. Adde & Ἔκκλ. c. 12. *M. du S.*

67. Ἠδοκίμουν] Omnes libri εὐδοκίμουν. Neque hic ſolum hac in voce peccatur. *M. du S.*

Εὐδοκίμουν] Quantumvis *Solanus* jubeat ηὐδοκ. cum augmento reponi, ego tamen nihil mutavi; tum propter Librorum conſenſum, tum quia & ſupra non ſemel vidimus augmenta neglecta. Adi quae notavi ad Dial. proximum *Imag.* c. 3. Et *Alex.* c. 22. No. 89. ubi εὐδοκίμουν etiam legitur. Sic εὐρίσκω facere εὕρισκον εὕρηκα &c. nec recipere augmentum, ſatis notum eſt; alia vero promiſcue inveniuntur, ut εὐφραίνοῦσι & ηὐφραίνοῦσι, quod ſupra jam monui. Immo in Novo Foedere εὐδοκία, numquam cum augmento legas exhibitum, ſed εὐδόκησα ubique. At magis Atticum eſt ηὐδ. Eſto Nec tamen Noſter alibi ὑπερατθικίζει, ideoque non hic etiam ad id eum adigemus invitum. *J.F.R.*

84. Θερσίτην] *Homer.* Il. B. 216. *M. du S.*

τὸ Νέστορα [a] Φάναι τῶν ὅπλ' Ἴλιον στρατευσάντων, τὸ νεώτατον εἶναι. διομόσαιτο δ' ἂν καὶ τὸ Κροίσου υἱὸν ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος, καὶ τὸ [b] Φινέα ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως, ἤντιν' μόνον κερδᾶναί τι ἐλπίσῃ ὅπλ τῷ ψεύσασθαι. ὁ δέ γε αὐτὸ τοῦτο ἐπαινῶν, οὐχ ὅπως ὑδ' ἂν ψεύσαιτό τι, ἢ προσθείη τι μηδὲ ὅλως προσόντων, τὰ δ' ὑπάρχοντα αὐτῷ φύσει ἀγαθὰ, κἂν μὴ πάνυ μεγάλα ᾖ, ὡδελαβὼν ἐπηύξησε, καὶ μείζω ἀπέφηνε, καὶ τολμήσειεν ἂν εἰπεῖν, ἵππον ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κοῦφον ὧν ἴσμεν [c] ζώων, καὶ δρομικὸν, ὅτι

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα.

καὶ πάλιν οὐκ ἂν ὀκνήσειε [d] Φάναι, Ἀελλοπόδων δρόμον ἵππων. καὶ ἢν οἰκίαν ἐπαινῇ καλὴν, καὶ ἄριστα καλεσκευασμένην, εἴποι ἄν·

pigretur, & Neſtorem dicat eorum, qui ad Ilium pugnarunt, maxime juvenem fuiſſe: juraverit autem etiam Croeſi filium audire acutius Melampode, & Phineum acutius cernere Lynceo; modo lucrifacere aliquid mendacio ſuo ſperet. At alter, qui id ipſum quoque facit, ut laudet, non ille quidem is eſt, qui mentiatur quidquam vel addat eorum, quae plane non adſunt; ſed quae natura illi bona inſunt, etiam ſi non nimis magna fuerint, ea ſumit, auget, & facit majora. Et auſit ille dicere, cum equum laudare vult, levem inter ea, quae novimus animalia, & ad curſum aptum,

Per ſummas currat, nec eas confringat ariſtas:

& rurſus non dubitet dicere procellipedum curſum equorum: & ſi domum laudet pulchram & optime aedificatam, dicat:

Ta-

a Φάναι] Ita Cod. L. Φᾶναι Edd. *b* Φινέα] Reſtitut. ex W. *Fl.* & *V2.* Ἰφτία ceterae omnes male. *c* Ζώων] Sic etiam eſſe in *Fl.* notat *Solan.* quid tum? *d* Φάναι] Ita dedi ex L. Φᾶναι Edd.

88. Ὀξυηκοώτερον] Ὅτι ὁ Μελάμπους ὀξυήκους. *V.*

86. Νέστορα φάναι] *Homer.* Il. A. 250. *M. du S.*

88. Τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος] Atqui *Herodotus* Lib. I. ὁ δὲ παῖς ἦν οὗτος ὁ ἄφωνος. Videtur itaque aut alios ſecutus auctores Lucianus, aut memoria ei vacillaviſſe. Nam & infra in *Gallo*, ſive *Somnio*, λυπεῖ δὲ, inquit, τὸ μὲ λυδὸν, υἱὸς κωφὸς ὤν. Neque dixeris hoc Luciani loco reponi poſſe λελύσεσθαι. Repugnat enim comparatio cum Melampode. *Th. M.*

Τὸν Κροίσου . .] Miratur *Marcilius* quos Lucianus ſit ſecutus auctores, cum ſcribit in dialogo pro imaginibus, Croeſi filium auditu acri Melampodem antecellere, cum ſcribat *Herodotus*, illum fuiſſe mutum; non ſurdum. ſed ego miror *Marcilium* hic haerere. Quis ignorat mutos eſſe quoque ſurdos: imo ſurditatem eſſe cauſſam mutae linguae? Qui ſurdus natus eſt, loqui non poteſt. Unde enim ſonos vocum litterarumque percipiat? Fuerunt tamen noſtro ſeculo cum in Germania, tum in Anglia, qui ſurdos docuerunt motu oris litteras noſſe & pronunciare. de quo extat elegans diſſertatio *Georgii Morhofii*, viri eruditiſſimi, & noſtri ſtudioſiſſimi. Quin & ſurdi fuerunt his in terris, non nati, ſed morbo caſuque facti, qui ex motu labiorum aeque poterant etiam longius a ſe remotos, & muſſitantes intelligere, ac ſi articulatim ſingulas voces auribus percepiſſent. Hi videbant ſonum, non audiebant. *J. G. G.*

Ibid. Ὀξυηκ. εἶναι τοῦ Μελ.] De filio Croeſi vide *Herodotum*, & Noſtrum Ἀλεκτ. c. 25. Aliquem nactus ſit neceſſe eſt, a quo abſque aurium ope, linguam & reliqua vocis organa movere edoctus fuerit, qualis potiſſimum noſtra aetate nobilis Medicus mutam puellam Harlemi loqui docuit, & ex oris motu ut loquentes intelligeret, fecit. Melampodis fabulam vide apud *Apollod.* I. p. 19. A. B. *M. du S.*

Ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος] Cui Dracones lambendis auribus avium etiam ſermonis intellectum dederint. Vid. *Plin.* 10, 49. ſ. 70. & quos ibi citat *Harduin. Bochartus* praeſertim Hieroz. I, 3. p. 21, 69. a quo ſua habet *Harduinus* omnia. Add. *Spanh.* diſſ. 4. p. 215. *J. M. G.*

89. Τὸν Ἰφτία ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως] Hanc lectionem retinent omnes; etiam Latinis interpretibus offerentibus neſcio quem *Iphnea*. Et cui iſte talis auditus? manifeſte apparet tranſpoſitas literas pro Φινέα, ut optime adſcripſit pater. Is notiſſimus in fabulari hiſtoria, & quidem propter oculos, qui fuerunt excoecati. *J. G.*

Καὶ τὸ Ἰφτία ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως] Optime & ipſo quoque hoc Lynceo ὀξύτερον viderunt Viri Cl. *Menagius* & *Gronovius*, hic in notis pag. 902. ille in Addendis, legendum eſſe Φινέα; nec enim aliter legitur in editione Florentina. *J. J.*

Τὸν Ἰφτία] Φινέα omnino legendum videtur. *F. G.*

Mo-

Talis nimirum Jovis intus Olympii aula eſt.

Ζηνός πῦ τοιήδε γ' Ὀλυμπίυ ἔνδοθεν αὐλή.

At adulator hunc verſum etiam de ſubulci tugurio dicat, ſi modo accipere aliquid a ſubulco ſperet: cum Cynaethus Poliorcetae Demetrii adulator, omnibus adulandi rationibus conſumtis, laudaverit vexatum a tuſſi Demetrium, quod modulate ſcrearet.

ὁ δὲ κόλαξ τῦτο τὸ ἔπ@, καὶν ἐπὶ τ συβώτυ καλύβης εἴποι, εἰ μόνον τι ὠφελοῖ τῦ συβώτυ λαβεῖν ἐλπίσειεν· [e] ὅπυ Κύναιθ@ ὁ Δημητρίυ τῦ Πολιορκητῦ κόλαξ, ἁπάντων αὐτῷ τῶν πρὸς τ κολακείαν καλαναλωμένων, ἐπήνει τὸν βηχὸς ἐνοχλύμενον τ Δημήτριον, ὅτι ἐμμελῶς ἐκρέμπλεο.

21. Non ſolum autem hic utriusque generis character eſt, quod adulatores non dubitant mentiri etiam in gratiam eorum, quos laudant; laudatores autem extollere ſtudent, quae adſunt: verum etiam illa re non parva diſtant, quod adulatores quantum poſſunt utuntur hyperbolis, laudatores autem in his ipſis quoque ſobrii ſunt, & intra terminos ſe continent.

Οὐ μόνον δὲ τῦτο ἑκατέρυ αὐτῶν γνώρισμά ἐϛι; τὸ τὺς μὲ κόλακας ϑὐκ ὀκνεῖν, καὶ [f] ψεύσασθαι τῦ χαρίσασθαι ἕνεκα τοῖς ἐπαινυμένοις, ἐξαίρειν δὲ τὺς ἐπαινῦντας τὰ ὑπάρχονθα πειρᾶσθ· ἀλλὰ κἀκείνῳ ἐ σμικρῷ διαλλάττυσιν, ὅτι οἱ μὲ κόλακες, ἐφ' ὅσον οἷόν τε αὐτοῖς, χρῶνθ ταῖς ὑπερβολαῖς, οἱ ἐπαινῦντες δὲ, καὶ ἐν αὐταῖς ταύταις σωφρονῦσι, καὶ ἐντὸς τ ὅρων μένυσι.

ταῦ-

e Ὅπυ] Nil mut. Edd. nec M. f ψεύσασθαι] ψεύδεσθαι W.

Monuit idem Cl. *La Croze*. Monuit *Menag.* in addend. Edit. *Graev.* Et nos correximus dudum. *J. F. R.*

Ibid. Φυΐα] W. *Fl.* & *V2.* Reliquae Edd. prave Ἰφτία. Vide *Apollod.* I. p. 23. C. *M. du S.*

91. Ὁ δέ γε [αὐτὸ τῦτο] ἐπαινῶν ὐχ [ὅπως ἐδ'] ἂν] Sic lege fortaſſe. *ὁ δέ γε ἐπαινῶν ϑὐκ ἂν ψεύσαιτό τι* &c. Cetera gloſſa videntur. *F. G.*

93. Προσόντων] Conf. ſupra hoc *Dial.* c. 6. & *Συγγρ.* c. 35. *M. du S.*

97. Ὡς ἴσμεν ζώων] Ὡς ἴσμεν ζῶον. *F. G.*

Ὡς ἴσμεν] Ἵππον ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κοῦφον ὄν ἴσμεν ζώων, &c. Interpres, *laudando equum, natura levem, ut ea ſcimus eſſe animantia.* Haec ſunt verſionum monſtra. Redde, *Equum laudare volens, natura levem ex iis, quae novimus, animalibus*, &c. De hoc Helleniſmo vide ſupra ad T. I. *J. J.*

Ὡν ἴσμεν ζώων] Bis ὡς pro ὧν ſcriptum erat in nota *Gujeti*; dubito num deſcribentis vitio. Sed in vulgata nihil video quod emendationem poſtulet, quamquam ζῶον non improbaverim, ſi quis Codex haberet. Interim ſatis uſitata & haec eſt genitivi cum relativo convenientis conſtructio, ut bene jam monuit ac vertit Cl. *Jenſius.* *J. F. R.*

99. Ἄκρον &c.] *Homer.* Il. Υ. 227. *M. du S.*

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκῳ.] Fons *Homer.* Il. Υ, 227. Rivos plena manu indicavit la Cerda ad Aen. 7, 808. *Illa vel intacta* &c. *J. M. G.*

2. Ἀλλοπόδων] Fruſtra apud Homerum quaeſivi. *M. du S.*

Ἀλλοπόδων] Uſitatius quidem *Homero* ἀμφίπολος. Verum nec alterum eſt improbum. Legitur enim in Hymno in Vener. qui eidem vulgo tribuitur, v. 218. — ἵππουσιν ἀλλοποδίοισιν ὀχῆτο. *J. F. R.*

5. Ζηνός πῦ] *Homer.* Odyſſ. Δ. 74. *M. du S.*

9. Ὅπυ Κύναιθ@] Lege ὡς πυ. *F. G.*

Ὅπυ Κυν.] Mallem *ὁ γοῦν* K. Sed in impreſſis & M. ipſo, uti edidimus, ſcribitur. Accedit ad hunc uſum hujus particulae locus *Jambl.* No. 60. A. Vid. *Tim.* §. 2. *Deor. Dial.* XVIII. 1. f. Ibid. XXIII. 1. med. *pro Lapſ.* §. 2. Ibid. §. 6. *Hermot.* c. 39. *Herodot.* §. 4. *Abdic.* c. 23. f. Infra *Icarom.* c. 23. f. Et *adv. Indoct.* c. 21. pr. *M. du S.*

Ὅπυ Κυν.] Decem illa Luciani teſtimonia ab *Solano* commonſtratis tantum Ed. *Junt.* paginis indicata, quaeſivi, capitumque ſive paragraphorum numerum, ut ſemper, ad noſtram editionem adcommodavi, cognovique in illis omnibus ὅπυ vel ὅπυ γε occurrere, pro *quum*, *quandoquidem* poſitum, veluti Latinis quoque non infrequens *ubi* pro *quandoquidem*, *ſiquidem*, uſurpare, ut Horat. 2. Od. 13. 33. *Quid mirum? UBI illis carminibus ſtupens demittit atras bellua centiceps aures.* Verum ex his omnibus non conſequitur *ὁ γοῦν* hic legendum, quum Cynaethus non ante nominatus ſit. Quare mallem ὅπυ € Κυν. legere, aut *Gujeto* adſentiri ὡς πυ legenti. Ceterum de nomine hujus paraſiti vid. *Bergl.* ad *Alciphr.* III. Ep. 43. pr. ἐγὼ € Στρυβίων € Κύναιθ@ οἱ ϖαράσιτοι, ad quae ille: fuit aſſentator hoc nomine Demetrii Poliorcetae. de quo Lucianus in *Imag.* p. 39. (Ed. *Bened.*) i. e. h. l. *J. F. R.*

ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα κολακείας καὶ ἐπαίνου ἀληθῆς δείγματα, ὡς μὴ πάντας [a] ὑποπτεύῃς τοὺς ἐπαινοῦντας, ἀλλὰ διαχρίνῃς, καὶ προμετρῇς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ ἑκάτερον.

Haec tibi pauca de multis *sunto* adulationis ac verae laudis ſpecimina, ne omnes omnino laudantes ſuſpectos habeas, ſed diſcernas, & ſua utrumque menſura metiaris.

Φέρ' οὖν, εἰ δοκεῖ, πρόσαγε τοῖς [b] ὑπ' ἐμοῦ εἰρημένοις τοὺς κανόνας ἀμφοτέρους, ὡς [c] μάθοις εἴτε τούτῳ εἴτ' ἐκείνῳ ἐοικασιν. ἐγὼ γὰρ εἴ μού τινα ἄμορφον εἶναι ἔφην τῷ ἐν Κνίδῳ ἀγάλματι ὁμοίαν, γόης ἂν, καὶ τοῦ Κυναίθου κολακικώτερος ὄντως νομιζοίμην. εἰ δὲ τοιαύτην ὑπάρχουσαν, οἵαν πάντες ἴσασιν, ἐκ πολλοῦ διαστήματος ἦν τὸ τόλμημα.

22. Age igitur, ſi videtur, admove his, quae dicta a me ſunt, regulam utramque, out videas, huic ne an illi conveniant. Etenim ſi deformem quandam ſtatuae Cnidiae ſimilem dicam, impoſtor ſane, & Cynaetho ipſo magis adulator vere habear: ſi vero talem, qualem omnes norunt; non ſane magni ille auſus intervalli fuerit.

Τάχα [d] δ' ἂν φαίης, μᾶλλον δὲ ἤδη εἴρηκας, ἐπαινεῖν μού σοι ἐς τὸ κάλλος ἐφείσθω· ἀνεπίφθονον μέντοι ποιήσασθαι τὸν ἔπαινον ἐχρῆν, ἀλλὰ μὴ θεαῖς ἀπεικάζειν ἄνθρωπον ὄντα. ἐγὼ δὲ, ἤδη γάρ με προάξεται τἀληθὲς εἰπεῖν, ὦ θεαῖς γε, ὦ βελτίστη, εἴκασα, τεχνιτῶν δ' ἀγαθῶν δημιουργήμασι, λίθῳ, καὶ χαλκῷ, ἢ ἐλέφαντος πεποιημένοις. τὰ δὲ ὑπ' ἀνθρώπων γεγενημένα, οὐκ ἀσεβὲς, οἶμαι, ἀνθρώποις εἰκάζειν· ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι νομίζεις τὴν Ἀθηνᾶν ὑπείληφας, τὸ ὑπὸ Φειδίου πεπλασ-

23. At forte jam dixeris, quin jam dixiſti, laudare quidem pulchritudinis nomine tibi permiſſum eſto. Verum invidiae non obnoxiam oportebat laudationem facere, nec ſimilem Deabus dicere hominem. Verum ego, jam enim *ipſum* me verum ad ſe dicendum invitabit, non profecto Deabus, o praeſtantiſſima, ſimilem dixi *hominem*, ſed bonorum artificum operibus, e lapide, & aere, vel ebore perfectis. Quae autem facta ſunt ab hominibus, ea ſimilia hominibus dicere, non puto impium: niſi forte hoc tu Minervam exiſtimas, quod eſt effictum a Phidia, aut

a Ὑποπτεύῃς] Ὑποπτώσῃς W. b Ὑπ'] Ἀπ' marg. *Aldi*. & Ex. *Fl.* Sed vulgatam tuetur P. eaque melior. c Μάθοις] Μάθῃς W. d Οὖν] Ex L. reſtitut. ὃ νῦν Edd. priores.

26. Προμετρῇς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ] Non ab re fuerit addere nonnihil ex Obſerv. Cl. *L. Bos* (quem conſulendum Cl. *Hemſterh.* in marg. Luciani monuerat) ad 2. Ep. ad *Corinth.* XII. 12. ubi rejecta vulgata verſione ac *Grotii* expolitione, Apoſtoli verba, quae erant: αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς ἑαυτοὺς μετροῦντες, ſic exponit: „ *intra* „ *ſuam conditionem & fortunam ſe continere, ſe ex ſuis* „ *facultatibus & dotibus aeſtimare, non plus ſibi arro-* „ *gare quam fas eſt, nec ſe dilatare ultra conditionem* „ *ſuam.* Secundum Lucianum diceres: προμετρεῖν „ ἑαυτὸν οἰκείῳ μέτρῳ (*pro Imag.* h. l.) Ἀναμετρεῖν ἑαυ- „ τὸν ſecundum *Ariſtoph.* Sic ille in *Avib.* p. 590. „ Οὐκ ἀναμετρήσεις σαυτὸν ἀπιὼν ἀλλαχῇ; *Non ipſe te* „ *remetieris hinc abiens alio?* Μετρῶ τὴν ἑαυτοῦ σκιάν „ dixit *Plutarch.* in Apophtegm. Lacon. . . . *Horat.* „ *Metiri ſe ſuo modulo ac pede* Lib. I. Epiſt. 7. — Hinc „ proverbium apud Latinos: *Tuo te pede metire.* Metaphora harum locutionum deſumta eſt ab iis, *qui* „ *corporis ſui ſtaturam numero pedum metiuntur.* Qui „ itaque non longiorem ſe facit, quam revera eſt — „ ille proprie dicitur μετρεῖν ἑαυτὸν τῷ αὐτῷ. i. e. κατὰ „ τὸ μέτρον τὸ ἑαυτοῦ ἡλικίας. Qui vero ridicule intendit corporis ſui modum, ut major quam ſit, videatur: qui cum ſit βραχύτερος, ὑπερμετρεῖται, „ ἀκροποδιεῖ ἐπεγείρων ἑαυτόν. i. e. *brevioris ſtaturae ſit,* „ *extendit ſe in ſummos pedes*, ut Lucian. *in Imag.* loquitur, is non poteſt dici μετρεῖν ἑαυτὸν τῷ ἑαυτοῦ. „ &c. *J. F. R.*

37. Τάχα ὃ νῦν φαίης] Exigua mutatione legendum τάχα δή, & ſic jam dederunt interpretes. *J. M. G.* Verum quum ἂν jam ſit inventum, id facile admittet, ſpero, etſi in verſione nihil mutaverim, quae vel ſic tamen ſenſui Luciani ſatis reſpondet. *J. F. R.*

Ibid. Οὖν] Hoc pro vulgato ὃ νῦν, auctore *L. Codice* repoſuimus. *M. du S.*

38. Ἐς τὸ κάλλος] Ἐπαινεῖν ἐς τὸ κάλλος eſt *laudare*

re

aut illud Caeleſtem Venerem, quod in Cnido fecit Praxiteles ante annos non ita multos. Sed vide ne parum deceat, talia de Diis ſentire, quorum veras imagines ſupra humanam imitationem eſſe poſitas, equidem arbitror.

24. Si vero vel maxime illis ipſis *Deabus* ſimilem te dixiſſem, non meum iſtuc fuerit, neque primus ego iſtam viam ſecuerim; ſed multi ac boni poëtae, & maxime civis ille tuus Homerus, quem nunc etiam advocatum mihi excitabo, aut fieri non poteſt, quin ipſe mecum damnetur. Interrogabo igitur illum, potius vero te pro illo (meminiſti enim, in quo bene facis, venuſtiſſima quaevis illius carminum) quid de illo tibi videtur, cum de captiva dicit Briſeide, illam aureae Veneri ſimilem luxiſſe mortem Patrocli: tum paullo poſt, quaſi non ſatis foret, ſi ſoli ſimilis Veneri ſit,

Sic fatur, inquit, *lacrumans par ſanctis femina divis.*

Cum igitur dicit talia, odiſtine ipſum quoque, & abjicis librum, an das illi, ut libertate in laudando utatur? Verum etſi tu

μθύον· ἢ τοῦτο ϯ Οὐρανίαν Ἀφροδίτην, ὃ ἐποίησε Πραξιτέλης ἐν Κνίδῳ, ὐ πάνυ πολλῶν ἐτῶν. ἀλλ' ὅρα μὴ ἄσεμνον ᾖ, τὰ τοιαῦτα περὶ τῶν θεῶν δοξάζειν, ὧν τάς τε ἀληθεῖς [e] εἰκόνας ἀνεφίκτους εἶναι ἀνθρωπίνῃ μιμήσει ἔγωγε ὑπολαμβάνω.

24. Εἰ δὲ καὶ ὅ, τι μάλιστά [f] σε αὐταῖς ἐκείναις εἴκασα, οὐκ ἐμὸν τοῦτο, οὐδὲ ἐγὼ πρῶτος ταύτην ἐτεμόμην τὴν ὁδόν, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ποιηταί· καὶ μάλιστα ὁ πολίτης ὁ σὸς Ὅμηρος, ὃν καὶ νῦν ἀναβιβάσομαι [g] συναγορεύσοντά μοι· ἢ ὐδεμία μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἁλῶναι· ἐρήσομαι τοίνυν αὐτόν, μᾶλλον δὲ σὲ ὑπὲρ αὐτοῦ (καὶ γὰρ ὑπομιμνῃσκόμενος, εὖ ποιοῦσα, τὰ χαριέστατα τῶν ἐραψῳδημάτων αὐτῷ) Τί σοι ἐκεῖνο δοκεῖ, ὁπόταν περὶ τοῦ αἰχμαλώτου λέγῃ τις Βρισηίδος, ὅτι χρυσῇ Ἀφροδίτῃ ἰκέλη, ἐπένθει τὸν Πάτροκλον; εἶτα μετὰ μικρὸν, ὡς οὐκ ἱκανὸν εἰ μόνῃ τῇ Ἀφροδίτῃ ἐοικυῖα ἔσται·

Εἶπε δ' ἄρα (φησὶ) κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν.

ὁπόταν οὖν τοιαῦτα λέγῃ, μισεῖς κἀκεῖνον, καὶ ἀποῤῥίπτεις τὸ βιβλίον, ἢ δίδως αὐτῷ ἐλευθεριάζειν ἐν τῷ ἐπαίνῳ; ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ

e Εἰκόνας] Εἰκόνας male *F.* Recte cett. & M. media brevi. f Σε] Reſtitut. ex W. Γε Edd. priores. g Συναγορεύσοντα] Συναγορεύσαντα *Fl.* male. Vulgatum tenent cett. & M.

re propter pulchritudinem, vel *pulchritudinis nomine*. Confer quae ſupra noto ad T. I. p. 580. ſ. *Piſcat.* c. 12. No. 22. ubi ἐκπυρῶσαι εἰς τὸ κάλλος, ἔχωμεν, recte in textu, comma vero male omiſſum in nota. Adde *L. Bos* Obſ. Crit. p. 50. ibi quoque laudatum. *F. F. R.*

42. Οὐ θεαῖς γε, ὦ βελτίστη, εἴκασα] Mendoſe. Scribe vel σε pro γε, vel εἴκασά σε. Voculam σὲ hic requiri, vix monitore eget; jamque de ſuo id ſupplevit Interpres. Eadem hac pag. idem commiſſum. Εἰ δὲ ϵ ὅτι (male quoque, ſaltem contra conſuetudinem, vulgo legitur ὅ, τι) μάλιστά γε αὐταῖς ἐκείναις εἴκασα. Et hic σὲ requiritur, five εἴκασά σε, ſive γε in σε mutatum malis. *F. F.*

Ibid. Γε] Recte puto Cl. *Jenſ.* conjeciſſe σὲ legendum. Etſi enim eo ſenſu tolerabilis eſt vulgata, quem Cl. *Geſn.* ei tribuit; tamen cum ſcribae in eadem particula γε, pro σε ſcribenda peccarint, ubi ad eadem verba reſpicitur, quid mirum, ſi & hic ſimiliter aberrarint? *F. F. R.*

44. Λίθε ϵ χαλκοῦ &c.] Conf. ſupra *de Imag.* c. 23. ceteraque Luciani loca ibi commonſtrata, ſi eſt operae. *F. F. R.*

49. Οὐρανίαν Ἀφροδίτην] De Venere Cnidia intelligo, de qua ſupra Ἐρωτ. c. 11. & Εἰκ. c. 4. non de marmorea, quae Athenis erat, Uraniae dicta ſtatua. *M. du S.*

50. Οὐ πάνυ πολλῶν] Πρὸ intelligitur. *F. G.*

Οὐ πάνυ πολλῶν ἐτῶν] Pompeji enim & Caeſaris aetate vixit Praxiteles. Sic autem in omnibus ſcriptum eſt. Ego vero ὐ π. πρὸ π. ſ. verum eſſe credo. *M. du S.*

55. Σε] W. In impreſſis omnibus prave legebatur γε ante αὐταῖς. *M. du S.*

66. Χρυσῇ Ἀφροδίτῃ] *Homer.* Il. T. 282. *M. du S.*

70. Εἶπε δ' ἄρα] *Homer.* l. c. 286. *M. du S.*

75. Οὐδ'

μὴ δῶς, ὅγε τοσοῦτος αἰὼν δέδωκεν, οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν ὅτι τοῦτο ἠτιάσατο, οὐδὲ ὁ μαστίξαι τολμήσας αὐτοῦ τὸ εἰκόνα, οὐδὲ ὁ τὰ νόθα ὀβελοῖς ἐπισημηνάμενος τὰ ἐπῶν ἐν τῇ παραγραφῇ τοὺς ὀβελούς. εἶτα ἐκείνῳ μὲ ἐφεθήσει, βάρβαρον γυναῖκα, καὶ ταῦτα, κλαίουσαν, τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσαι· ἐγὼ δ', ἵνα μὴ τὸ κάλλος εἴπω, διότι μὴ ἀνέχῃ ἀκούουσα, οὐκ ἂν φθονέσαιμι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα φαιδρὰν, καὶ μειδιῶσαν τὰ πολλά, ὅπερ θεοῖς ὅμοιον ἄνθρωποι ἔχουσιν.

Ἐπὶ μοί[a] τοι τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅρα ὅσην αὐτὸς φειδὼ ἐποιήσατο τῶν θεῶν, καὶ ὡς ἐταμιεύσατο τὰς εἰκόνας ἐς τὸ σύμμετρον, ὡς ὅμματα μοί, φησι, καὶ κεφαλὴν ἔκελον αὐτὸν εἶναι τῷ Διΐ, τῷ Ἄρεϊ δὲ τὴν ζώνην, στέρνον δὲ τῷ Ποσειδῶνι, χεῖρας τὰ ἄνθρωπον· καὶ μέλη πρὸς τοσούτων θεῶν εἰκόνας· καὶ αὖ πάλιν, βρισολοιγῷ[b] Ἄρεϊ, φησὶν, ὅμοιον εἶναι, καὶ ἄλλον[c] ἄλλῳ, θεοειδῆ τὸν Φρύγα τοῦ Πριάμου, θεοείκελον[d] πολλάκις τοῦ Πηλέως. ἀλλὰ ἐπάνειμι αὖθις ὅτι τὰ γυναικεῖα τῶν παραδειγμάτων· ἀκούεις γοῦν δήπου αὐτοῦ λέγοντος·

non dederis, tantum certe aevum illi dedit, nec est qui hoc illum nomine accusaverit, neque iste, qui flagellis caedere statuam ipsius ausus est, neque qui obelis adscribendis suppositititios illius versus notavit. Deinde huic licebit, barbaram mulierem, eamque plorantem aureae Veneri dicere similem: ego vero, ne de pulchritudine dicam, quod audire non sustines, non comparem statuis Dearum mulierem laeti vultus & frequenter subridentem, quod Deorum simile habent homines.

25. Verum in Agamemnone vide, quam Diis ipse pepercerit; & quam illorum imagines proportione quadam dispensarit, *qui oculis quidem & capite similem eum dicat Jovi, quod ad balteum autem Marti, ac pectus Neptuno*, in sua hominem membra dividens pro totidem Deorum imaginibus. Ac rursus *homicidae Marti similem* ait esse, & alium alii: *Dei specie* Phrygem Priami, *Dei similem* saepe *natum* Pelei. Sed redeo rursus ad exempla muliebria. Audis enim sane illum dicentem:

Dia-

a Τοι] Γε W. b Ἄρεϊ] Ἀρῇ *Hom.* At prius Edd. Luciani, & M. c Ἄλλῳ] Ἄλλως W. d Θεοείκελον] Καὶ θεοείκελον W.

76. Οὐδὲ ὁ μαστίξαι] Ὁμηρομάστιξ ὁ * Ζηνόδοτος ἐπεκλήθη, ὀβελίσας & ἀθετήσας πολλὰ † τῶν Ὁμήρου ἐπῶν. *V.*

* Ζηνόδοτος] Restitutum ex C. Ζηνόδωρος enim Edit. *Cler.* † Τῶν] Τοῦ legebatur in editis. Mutavit *Solan.* cui obsecundavi, etsi non addidit unde habeat, quia res est parvi. *J. F. R.*

75. Οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν — ἠτιάσατο] Zoilus Aristarchus. Quique notas spurias versibus addiderat. Vide *Olearium* hunc locum inepte interpretantem Ed. novae *Philostrati* p. 649. *M. V. la Croze.*

76. Ὁ μαστίξαι] *Zoilus* hoc, non *Zenodotus*, designavit, quamquam Scholiastes hoc aliter tradit. Vid. *Galen.* Therap. I. c. 3. ubi idem de Zoilo narratur (p. m. 37.) Neque Cl. *Olearius* credas alium sensum comminiscenti; qui a vero nimium quantum recedit praef. ad *Philostr.* Heroica p. 648. Versus spurios obelis etiam notarant Zenodotus & Aristarchus, ipso nostro monente Is. β. c. 20. *M. du S.*

85. Ὅπερ θεοῖς] Φιλομειδὴς Ἀφροδίτη. *F. G.*

86. Ἀγαμέμνονος] Conf. supra Σύγκρ. c. 8. *M. du S.*

89. Ὁμματα &c.] *Homer.* Il. B. 478. *M. du S.*

93. Καὶ αὖ πάλιν &c.] Ego nomen Hectoris, aut alius cujusvis, excidisse hic puto. Vide *Homer.* Il. N. 802. M. 130. Λ. 295. Γ. 16. A. 131. *Odyss.* P. 37. T. 54. Z. 102. P. 51. *M. du S.*

8. Ἐξαλαλίφθω] Vulgatam bene se habere vid. ap. Grammaticos; nam ἀλάλιμμαι, ἀλάλιπται fit praet. pass. ab ἀλείφω, & ἀπάλιπ᾽ ab ἀπολείφω, ne confundatur cum λιπαλείπω, ab quo ἐπελιλίφθη formatum legas aoristum *Navig.* c. 4. & sexcenties alibi. Ignoscat Lector puerilia haec proferenti, ad quae adigimur variante scriptura. *J. F. R.*

13. Τῶν βοῶν] Alludit ad frequentissimum Epithetum Junonis, βοῶπις. *M. du S.*

14. Ἕτερος] *Pindarus* haud dubie, quem supra Poëtam Thebanum vocavit Εἰκ. c. 8. ubi vide not. *M. du S.*

15. Ῥοδοδάκτυλον] *Hom.* Il. A. 477. &c. *M. du S.*

19. Τὰς

Dianae similis, vel quae Venus aurea fertur, &
Qualis Diana in montibus errat.

26. Non solum autem ipsos homines Diis facit similes, sed Euphorbi etiam comam *Gratiis similem* dixit, eamque infectam sanguine. Atque in universum tot sunt in hoc genere, ut nulla poëseos pars sit, quin divinis imaginibus exornetur. Itaque aut illa etiam deleantur, aut nobis quoque audere similia concessum esto. Adeo autem illa imaginum & similitudinum ratio a censura libera est, ut Homerus Deas ipsas non dubitaverit laudare a deterioribus. Junonis enim *oculos* comparavit *bubulis:* alius autem aliquis *superciliis violaceis* Venerem dixit: *roseis* enim *digitis insignem* quis eorum ignorat, qui vel pauxillum in Homeri poëmatibus versati sunt?

27. Quamquam, quae ad formam pertinent, adhuc moderatiora sunt iis, si quis Deo similis esse dicatur: verum ipsas appellationes Deorum quot *jam* imitati sunt, Dionysii, & Hephaestiones, & Zenones, & Posidonii & Hermaei cognominati? Latona autem mulier quaedam fuit Evagorae

Ἀρτέμιδι ἰκέλη, ἠὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, ἠΰ,
Οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' ὄρεα.

Οὐ μόνον δὲ τὺς ἀνθρώπυς αὐτὺς θεοῖς ἀπεικάζει, ἀλλὰ καὶ τὴν Εὐφόρβυ κόμην ταῖς Χάρισιν ἀπείκασε, καὶ ταῦτα, αἵματι δεδευμένην. καὶ ὅλως, τοσαῦτά ἐστι τὰ τοιαῦτα, ὡς μηδὲν εἶναι τῆ ποιήσεως μέρος, ὃ μὴ ταῖς θείαις εἰκόσι διακεκόσμηται, ὥστε ἢ καὶ κεῖνα [e] ἐξαλειφθῶ, ἢ καὶ ἡμῖν τὰ ὅμοια τολμᾶν ἐφείσθω. ἔτω δὲ τὸ κατὰ τὰς εἰκόνας καὶ τὰς ὁμοιώσεις ἀνεύθυνον ἐστιν, ὥστε Ὅμηρος καὶ τὰς θεὰς αὐτὰς οὐκ ὤκνησεν ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων ἐπαινέσαι. τὺς γὰρ τῆς Ἥρας ὀφθαλμὺς, τοῖς τῶν βοῶν εἴκασεν. ἕτερος δέ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην εἶπε, τὴν μὲν γὰρ ῥοδοδάκτυλόν τις ἀγνοεῖ, τὴν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον τῆ Ὁμήρυ ποιήσει ὡμιληκότων;

Καίτοι τὰ μὲν τῆς μορφῆς ἔτι μετριώτερα, εἴ τις θεῷ ἐοικέναι λέγοιτο· ἀλλὰ τὰς προσηγορίας αὐτὰς πόσοι ἐμιμήσαντο τὰς τῶν θεῶν, Διονύσιοι, καὶ Ἡφαιστίωνες, καὶ Ζήνωνες, καὶ Ποσειδώνιοι, καὶ [f] Ἑρμαῖοι προσαγορευόμενοι; Λητὼ δὲ, γυνή τις ἐγένετο Εὐαγόρυ

[e] Ἐξαλειφθῶ] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Ἐξαλειφθῶ W. [f] Ἑρμαῖοι] Sic Edd. omnes. Ἑρμαῖ W

19. Τὰς προσηγορίας] Insignis ea de re *Clementis Alex.* locus est p. 22. A. *Οἱ βασιλεῖς οἱ παλαιοὶ καταφρονοῦντες τῶν μύθων τούτων, ἀνέδην ἀπὸ τὸ ἐξ ἀνθρώπων ἀκινδύνως σφᾶς αὐτὺς θεὺς ἀνηγόρευον, ταύτῃ κακείνης διὰ τὴν δόξαν ἀπηθανατῆσαι διδάσκοντες.* Κηῦξ μὲ Αἰόλε ΖΕΥΣ ὑπὸ τῆ Ἀλκυόνης τῆ γυναικὸς. Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τῆ ἀνδρὸς Ἥρα προσαγορευομένη. Πτολεμαῖος δὲ ὁ τέταρτος ΔΙΟΝΥΣΟΣ ἐκαλεῖτο. καὶ Μιθριδάτης ὁ Ποντικὸς ΔΙΟΝΥΣΟΣ καὶ αὐτὸς. ἐβούλετο δὲ ὁ Ἀλέξανδρος Ἄμμωνος υἱὸς εἶναι δοκεῖν, καὶ περιεφέρετο πρὸς τῶν ἀναπλάστοις πρὸς τῶν ἀγαλματοποιῶν, τὸ κριὸν ἀνθρώπυ ὑφαίνεσθαι στενῶν πέπλων. καὶ ὅτι γε βασιλεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἰδιῶται θύαις προσηγορίαις σφᾶς αὐτὺς ἐσήμηνον. Deinde recenset Menecratem *Jovis*, Alexarchum *Solis*, Nicagoram *Mercurii*, nomina & partes assumentes, & quos gentes ut Deos coluerunt vivos, Philippum Macedona, Demetrium *Deum*. Menander de Rege εἰκὼν δὲ βασιλεύς ἐστιν ἔμψυχος θεοῦ. *M. du S.*

21. Διονύσιοι & Ἡφαιστίωνες] Pendebam animi aliquando, essent ne haec nomina Latine convertenda ipsa quoque, ut eorum vim scilicet lector Graecorum rudis assequatur. Sed cum id genus lectoribus pereat eadem historia nominum, ut *Bachium* non cogitent tyrannum utrumque Syracusanum, *Vulcanium* non amicum Alexandri, *Jovianos* non Eleatem illum, & alterum Stoicae sectae principem, &c. sed quosvis alios: melius videtur relinquere Graeca suspicioni & inquisitioni eorum, qui primo conspectu eorum possent origines ignorare. *J. M. G.*

22. Ἑρμαῖος] Reliqua nomina satis nota: hoc an reperiatur, nescio. *Hermeas* quidem multos, Hermaeum nullum legere me memini. In W. Ἑρμαῖ, quod minime probo, quia nondum eos recenset, qui ipsa Deorum nomina, sed eos tantum, qui paululum mutata assumsissent. Ego itaque Ἑρμοίας legendum censeo. *M. du S.*

23. Εὐαγόρυ] Vide an apud *Diodorum Siculum*, qui multa de hoc Rege narrat, de uxore aliquid etiam reperiatur? *M. du S.*

γόρᾳ τῆ [a] Κυπρίων βασιλέως, ᾗ ὅμως οὐκ ἠγανάκλησεν ἡ Θεὸς, δυναμένη λίθον αὐτὴν ὥσπερ τ Νιόβην ἀπεργάσασθαι. ἐῶ γὰρ τοὺς Αἰγυπτίους, οἵπερ καὶ δεισιδαιμονέστατοί εἰσι πάντων, ὅμως τοῖς θείοις ὀνόμασιν εἰς κόρον ἐπιχρωμένους. σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα αὐτοῖς ἐξ οὐρανοῦ ἐστιν.

Cypriorum regis: & tamen non indignata est Dea, cum posset illam, Niobes instar, lapidem facere. Omitto enim Aegyptios, qui quidem omnium sunt superstitiosissimi, tamen divinis nominibus ad satietatem abutentes. Fere enim pleraque apud illos de caelo sunt.

Ὥστε εὐ προσαγε σῦ τὸ τοιοῦτον, ψοφοδεῶς διακεῖσθαι πρὸς τ ἔπαινον. εἰ γάρ τι ἐν τῷ συγγράμματι πεπλημμέλημαι εἰς τὸ θεῖον, σὺ μὲ ἀνεύθυνον αὐτοῦ, ἐκτὸς εἰ μή τινα νομίζεις ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι, ἐμὲ δὲ ἀμυνοῦν οἱ θεοὶ, ἐπειδὴν πρὸ ἐμοῦ τ Ὅμηρον καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς ἀμύναν. ἀλλ' οὐδέπω οὐδὲ τ ἄριστον [b] τ φιλοσόφων ἠμύναντο, εἰκόνα θεοῦ τ ἄνθρωπον εἰπόντα εἶναι. Πολλὰ ἔτι ἔχων πρὸς σὲ εἰπεῖν, Πολυστράτου ἕνεκα τούτου παύσομαι, ἵνα καὶ ἀπομνημονεῦσαι δυνηθῇ τὰ εἰρημένα.

28. Itaque tuum non est, meticulose adeo affectam esse ad laudes. Si quid enim in scripto adversus numen peccatum sit, tu quidem rea minime illius es: nisi quam putas etiam auditionis poenam esse. Me vero tum Dii punient, cum ante me Homerum & alios poëtas ulti fuerint. At illi nondum nec optimum philosophorum ulti sunt, qui Dei imaginem esse dixit hominem. Multa adhuc ad te dicenda cum habeam, Polystrati hujus causa desinam, ut meminisse possit dictorum.

ΠΟΛ. Οὐκ οἶδα, εἴ μοι τοῦτο δυνατὸν ἔτι, ὦ Λυκῖνε· μακρὰ γὰρ εἴρηταί σοι καὶ ταῦτα καὶ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ [c] ἐγχυνόμενον· καὶ πειράσομαι δ' ὅμως ὑπομνησθῆναι αὐτῆς. καὶ

29. POL. Nescio si adhuc possim hoc, Lycine, Longa enim a te habita est oratio, idque ultra infusam tibi aquam. Studebo tamen illorum meminisse, & ut vides jam ad

a Κυπρίων] Κυπρίᾳ P. sola. Et mox αὐτῇ pro αὐτοῦ. & M. b Τῶν] Deerat artic. in Edd. additus nunc ex *Coll.* c Ἐγχωμένου] Restitutum ab *Solano.* Ἐγχυν. Edd. priores. Ἐγχόμενον *V2.*

38. Ἄριστον τ φιλοσ.] Τὸν Πλάτωνα δηλοῖτι. *G.*

27. Αἰγυπτίους] Vide *Spanh.* 431. 434. *M. du S.*

38. Ἄριστον τ φιλοσόφων] Vide *Platonem* Alcib. II. p. 46. E. quamquam ibi quidem non diserte dicitur *Imago*; & de Rep. VI. p. m. 431. B. Adde *Lactant.* II. 10. (mihi II. p. 150.) Τῶν autem inserui, quod habent Coll. & M. *Sanctum* esse in *Minoë* Ed. *Bas.* p. 309. B. C. Tribuitur tamen hoc Diogeni apud *Diog. Laërt.* 150. A. *M. du S.*

Τὸν ἄριστον φιλοσόφων] Platonem ita signari, vix est dubium. Atque apud illum esse, quae huc referri possunt, constat V. G. de rep. 6. p. 476. A. ubi probat illud Homericum θεοειδές τι ἐ θεοείκελον. κ. τ. λ. Sed ipsa tamen haec verba nondum invenire potui, nec apud ipsum, nec apud quemquam, qui concordiam rationis & fidei testimoniis philosophorum demonstrarunt, *Augustinum Steuchum* dico, *Vossium*, *Huetium*, *Pfannerum*. *J. M. G.*

Τὸν ἄριστον τ φιλοσόφων — εἰκόνα τ ἀνθρ.] *Diog. Laërt.* p. 52. *Grotius* in Genes. c. 1. *M. V. la Croze.*

Τὸν ἄριστον τ φιλοσόφων] Non sic invenies locum *Diog. Laërt.* ab Cl. *La Croze* indicatum. Quare adi illius L. VI. Segm. 51. p. 340. T. I. Edit. *Amst.* ubi de Diogene Cynico ait: Τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας θεῶν εἶναι εἰκόνας ἔφατο τ ἔρωτα, σχολαζόντων ἀσχολίαν. *J. F. R.*

45. Ἐγχυνόμενον] Vide not. ad c. 15. Prave hic etiam legebatur ἐγχ. *M. du S.*

47. Ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν] *Th. Magist.* h. v. haec Luciani profert, ut hic leguntur, item alia quibus demonstret ἀποσοβῶ non solum esse ἀποδιώκω, verum & σὺν σοβαμῷ ἐ θαῤῥαλέως ἀπέρχομαι. Adde Nostrum infra *Navig.* c. 4. ἀποσοβοῦντα εἰς τὸ ἄντρον. De ἀποσοβῶ autem de quo *Thom.* ibid. agit, videbimus in *Lapith.* Hoc loco ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν, *deferam ad illam*, verterat *Obsop. Deferre propero Benedict.* male uterque. Est enim *abibo*, vel *abeo*, *propero ad illam*, *Alciphr.* I. ep. 34. p. 142. Εἰς τὴν Ἀκαδημίαν σοβεῖς, ubi *Bergl.* „ σοβεῖν de insolenti, fastuoso & concitatiore incessu, „ cum jactatione quadam corporis. Exempla anno-

„ ta-

ad illam abire festino, obturatis auribus, ut ne quid incidens aliud ordinem illorum confundat, ac deinde accidat mihi, ut exsibiler a spectatoribus. LYC. Ipsi tibi curae erit, Polystrate, ut optime agas. Ego vero quandoquidem semel personam tibi tradidi, nunc statim discedam. Cum vero sententias renuntiabunt judicum, tum jam ipse quoque adero, visurus quis certaminis exitus futurus sit.

ὡς ὁρᾷς, ἤδη ἀποσοβῶ πας' αὐτιὼ, ὑπερβυσάμενος τὰ ὦτα, ὡς μή τι παρεμπεσὸν ἄλλο συγχέῃ τ τάξιν αὐτῶν, εἶτά μοι συρίπλεως συμβῇ πρὸς τὴν θεατῶν. ΛΥΚ. Αὐτῷ σοὶ μελήσῃ, ὦ Πολύστρατε, ὅπως ἄριστα ὑποκρινῇ· ἐγὼ δὲ, ἐπείπερ ἅπαξ σοι τὸ δρᾶμα παρεδέδωκα, νῦν μὲν ἐκ ποδῶν ἀποστήσομαι· ὁπόταν δὲ τὰς ψῆφους ἀνακηρύττωσι τ κριτῶν, τότε ἤδη κἀγὼ αὐτὸς παρέσομαι, ὀψόμενος ὁποῖόν τι τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος ἔσται.

TOXARIS SEU AMICITIA.

MNESIPPUS ET TOXARIS.

M N E S I P.

AIn' tu, Toxari, sacra facitis Oresti ac Pyladi vos Scythae, & Deos esse illos, creditis? TOX. Sacra facimus,

ΤΟΞΑΡΙΣ, Η ΦΙΛΙΑ.

ΜΝΗΣΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟΞΑΡΙΣ.

Μ Ν Η Σ Ι Π.

1 ΤΙ φῂς, ὦ Τόξαρι; θύετε Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ὑμεῖς οἱ Σκύθαι, καὶ θεοὺς εἶναι πεπιστεύκατε αὐτούς; ΤΟΞ. Θύομεν, ὦ

„ tavit *H. Steph.* in Thes. interdum simpliciter *prope*„ *re.* Lucian. *pro Imag.* fin. &c.". (non *in Imag.* ut ibi editum.) Addo eumd. *Alciphr.* III. 51. p. 392. Ἀλλ' ἔτι μοι ἐνδοὺς λιποσοβεῖν, καὶ σπεύδειν ὡς ἡμᾶς. *J. F. R.*

54. Ἐκ ποδῶν] Lege *ἐκποδών*. F.G. Et sic *Stephanus* in Thes. scribi jubet, quando *è vestigio*, *statim*, significat. Sed in *Suid.* Ed. *Hagen.* Lit. E. Ἐκ ποδῶν quoque scribitur, & *ἐκποδών* uno verbo (prius autem ibi errorem tantum typograph. esse, ex sequentibus adparet) ait autem. Ἐκ ποδῶν τὸ πρὸς ὀλίγον χρόνον ἀποστῆναι. Ἀριστοφάνης· Οὐκέτ' ἐγὼ ἂν ζητοῦμεν. Ἀλλὰ δεῦρο πᾶς ἐκποδών. Καὶ αὖθις· Ἀργεῖοι δ' Θηβαῖοι ἐκποδὼν ἔστων. Καὶ παροιμία· ἀνδρὸς κακοῦ πράσσοντος ἐκποδὼν φίλα. Ἐκποδὼν γενέσθαι, φυγεῖν. ἢ ἐξαλείφεσθαι. ἢ ὀκνεῖν μάτην γενέσθαι. Si adverbii more junctim scribas, *ἐκποδών* cum *Gujeto* ac *Stephano* praeferrem; sed nihil hic sugdet, ut exponamus *illico*, *e vestigio*, verum *e medio*, *e conspectu* sensus postulat; ideoque vulgatam minime mutandam arbitror. Nam & Noster alibi; ἀλλ' ὑμεῖς μὲ ὀκ ποδῶν, notante Fratre *G. O. Reitzio*, in Belg. Graeciss. qui locus est ex *Revivi.* c. 32. Addamus alia, ut *Amor.* c. 5. ubi ὀκ ποδῶν *statim* est, & *Toxar.* c. 9. f. αὐτίκα μάλα ὁστιοῦν τὸ ὀνείδισμα αἴρονται ὑμῶν ὀκ ποδῶν ἀποτάξομαι, ubi iterum discretim recte scribitur. Nec ibi *confestim* significare, patet, quia id per αὐτίκα μάλα enuntiatur. Sed pro arbitrio scribentis videtur modo sic, modo aliter exaratum; nam vicissim *ἐκποδών* ἄπιθι scriptum sine varietate video deinde, in *Pseudolog.* c. 4. post med. Ac tamen Latine ab *Micyllo* conversum, *abi è medio*. Et in *Eurip.* Hecub. 52. *ἐκποδὼν χωρήσομαι* junctim exaratum vertitur: *procul abibo*. Immo nihil interest, utrumque est ejusdem originis, si non prorsus idem; nam ut in singulari ὀκ ποδὸς δίκαιον nulla est controversia, quid obstat quin ὀκ ποδῶν simili ratione scribamus semper, quum illa conjungendi aut dirimendi mutandique accentus ratio sit inventio posterioris aevi? Interim relinquamus hujusmodi orthographiam ● qualem suis locis invenimus. *J. F. R.*

ΤΟΞΑΡΙΣ] De vero Toxari in *Scytha* multa. Vide cap. 1. Hic autem fictus Toxaris Romanorum Imperatorum aetate vixisse ponitur. Quamquam alicubi etiam ad veterem respexisse patet, ut c. 57. Vid. *Schott.* Obs. p. 138. *M. du S.*

2. Ὑμεῖς οἱ Σκύθαι] Qui oram inter Tanaim & Phasim accolunt, nunc Cercassii dicti, eos nonnulli Ziccos esse volunt. *G.C.*

ὦ Μνήσιππε, θύομεν· ὑ μὴν θεύς γε οἰόμενοι εἶναι, ἀλλὰ ἄνδρας ἀγαθούς. ΜΝΗΣ. Νόμῳ δὲ ὑμῖν καὶ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς ἀποθανοῦσι θύειν ὥσπερ θεοῖς; ΤΟΞ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑορταῖς καὶ πανηγύρεσι τιμῶμεν αὐτούς. ΜΝΗΣ. Τί θηρώμενοι παρ' αὐτῶν; ὑ γὰρ δὴ ἐπ' εὐμενείᾳ θύετε αὐτοῖς, νεκροῖς γε ὄντες. ΤΟΞ. Οὐ χεῖρον μὴ ἴσως, εἰ καὶ οἱ νεκροὶ ἡμῖν εὐμενεῖς εἶεν· ὑ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ [a] τιμῶντες ἀποθανόντας. ἡγούμεθα γὰρ ὅτως ἂν ἡμῖν πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐθελῆσαι γενέσθαι.

Mneſippe, ſacra facimus: verum non quo Deos arbitremur eſſe, ſed viros bonos. MNES. Lex autem apud vos viris etiam bonis poſt mortem ſacrificare tanquam Diis? TOX. Non *hoc* modo, ſed diebus feſtis etiam celebritatibusque illos honoramus. MNES. Quid inde venantes? Neque enim ſane, ut propitii vobis ſint, ſacrificatis illis, utpote mortuis. TOX. Fortaſſe neque iſtuc male, ſi mortui etiam ſint nobis propitii. Veruntamen etiam viventium ratione melius nos arbitramur facturos, ſi memoriam virorum praeſtantiſſimorum uſurpemus, mortuos etiam honore proſequentes; putamus enim, ſic futurum, ut plures nobis illorum ſimiles velint fieri.

2. MNES.

a Τιμῶντες ἀποθ.] Τιμῶμεν Edd. omn. male. Τιμώμενοι *Fenſ.* At reſtituta lectio eſt in *Coll.*

5. Ἀλλὰ ἄνδρας] Ἀλλὰ ſeq. vocali, etiam α. ſine apoſtropho ap. Noſtrum fere ubique, rariſſime cum eo. Forſan ne confundatur cum adjectivo ἄλλα. Confer ὥσπερ αὐτῶν deinde c. 32. ubi plura damus. *J.F.R.*

12. Ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν] Etiam in hac editione video admiſſum ineptiſſimum in verſione errorem, quem a prioribus acceperunt, *iis quae in vita ſunt*, quum & res ipſa & Graeca poſtulent maſculinum. *J.G.*

13. Πρὸς τοὺς ζῶντας] Eraſmus tamen recte: *his qui in vita ſunt*. In *Bened.* itaque verſione illud *quae* vitium tantum typographicum eſt, ἀδύνατον enim arbitror, id eum per ignorantiam aut oſcitantiam ſic vertiſſe. *J.F.R.*

14. Καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας] Samoſatenſis noſter peculiari libello conſcripturus eminentiſſima quaedam fidae amicitiae exempla, inducit Toxarin & Mneſippum, hunc ex Graecis, illum ex Scythis, quorumdam, qui in ſe ſummae fidei & nulla calamitatum violentia infracti amicitiae vinculi documenta dederunt, hiſtoriam texentes. Mneſippo itaque miranti, quod apud Scythas Pyladi & Oreſti ſacra fierent, quum ab iis, utpote mortuis, nihil utilitatis humano generi poſſet accedere, reſpondet inter alia Toxaris, Scythas ita exiſtimare, ſe recte & ordine facere, qui virorum praeſtantium memoriam colant, quo magis viventes ſe ad magna erigant, ubi videant, etiam poſt mortem manere bene factorum praemia. Graeca verba quaedam labes infidet emaculanda. Ait, §. 1. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας. Sed legendum (idque nemini non perſpicuum eſt) μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμώμενοι ἀποθανόντας. *Quin putamus nos id melius quoque iis, qui in vita ſunt*, (πρὸς τοὺς ζῶντας, oſcitabundus Interpres verterat, *iis quae in vita ſunt*. quem errorem jam caſtigavit Cl. *Gronovius*) *facturos, ſi optimorum memores ſimus, & honore proſequamur mortuos.* Apprime huic Scytharum inſtituto, claris viris & Deis juxta honorem habentium, convenit, quod de Octavio Auguſto, proximum Diis immortalibus honorem memoriae ducum praeſtante, qui imperium populi R. ex minimo maximum feciſſent, memorat *Suetonius* cap. 31. eum *nempe ſtatuas omnium* eorum ducum *triumphali effigie in utraque fori ſui porticu dedicaſſe; edicto profeſſum, commentum id ſe, ut illorum velut ad exemplar & ipſe, dum viveret, & inſequentium aetatum principes erigerentur a civibus.*

Mneſippo itaque & Toxaride, ſingulis ex ſua gente relaturis quosdam fideliſſima amicitia memorabiles, & inter ſe exemplis nobilibus quaſi certaturis, rogat Mneſippus, utrum in exemplorum multitudine, an in excellentia conſtitura ſit victoria. Reſpondet Toxaris c. 11. m. ſe potius velle, ut exemplorum dignitas ſpectetur. καὶ εἰ τοιοῦτοι (pergit) φαίνοιτο αἱ σαὶ [φιλίαι] τῶν ἡμῶν ἴσαι τ' ἀριθμὸν ὖσαι, καιριώτερα δηλονότι ἐργάσονταί μοι τὰ τραύματα, καὶ θᾶττον ἐνδώσω πρὸς τὰς πληγάς. Reddit Interpres, *ut ſi tuae meis acutiores appareant, quamvis numero ſint pares, magis lethalia vulnera infligant, quarum ictibus memet ocyus dabo.* Inſcita & a mente Auctoris aliena verſio. Verte, *Et ſi tuae* (amicitiae) *meis videantur acutiores, ſi pares etiam numero ſint, haud dubie magis lethalia mihi infligent vulnera, & ad illos ictus citius inclinabo me cedam.* Non videtur intellexiſſe hoc in loco Interpres, quid ſit ἐνδίδοναι, ubi de pugnis & certaminibus ſermo eſt. Ἐνδίδοναι videlicet dicitur acies, quae inclinatur, & retrolabitur. Noſter in eodem hoc libello c. 54. p. m. Γενομένης δὲ ἐπὶπολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐπε-

2. MNES. Recte iſta ſtatuitis. Sed quo in primis nomine admirati Oreſten ac Pyladen honore Diis aequaſtis, idque, apud vos advenae cum eſſent; & quod maximum, hoſtes? qui quidem, cum illos naufragio ejectos, qui tum erant Scythae, comprehenſos abduxiſſent, immolandosque Dianae, inſidiati carceris cuſtodibus, ſuperatoque praeſidio, & regem interfecerint, & adſcita ſibi ſacerdote, quin ipſa derepta Diana, navigio, deriſa communi Scytharum lege, evaſerint. Itaque propter iſta ſi honoratis illos viros, fieri non poteſt, quin

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὀρθῶς γινάσκελε. Ὀρέστην δὲ καὶ Πυλάδην, τίνος μάλιστα θαυμάσαντες ἰσοθέους [b] ἐποιήσασθε, οὐχὶ ταῦτα, ἐπήλυδας ὑμῖν ὄντας, ἢ τὸ μέγιστον, πολεμίους; οἵγε, ἐπεὶ σφᾶς ναυαγίᾳ περιπεσόντας οἱ τότε Σκύθαι συλλαβόντες ἀπῆγον, ὡς τῇ Ἀρτέμιδι καλαθύσοντες, ἐπιθέμενοι τοῖς δεσμοφύλαξι, καὶ τὸ φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, τόν τε βασιλέα κτείνουσι, καὶ τὴν ἱέρειαν περιβαλόντες, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἄρτεμιν αὐτὴν ἀποσυλήσαντες, ὠχοντο ἀποπλέοντες, καταγελάσαντες τῶν κοινῶν τῶν Σκυθῶν [c] νόμων. ὥστε εἰ μὴ ταῦτα τιμᾶτε τοὺς ἄνδρας, οὐκ ἂν φθάνοιτε πολ-

[b] Ἐποιήσασθε] Ἐποιήσαλε Ex. *Fl.* Nihil mut. Edd. nec P. [c] Νόμων] Deeſt in *Fl.*

30. Οὐκ ἂν * φθάνοιτε] Ἀντὶ τοῦ, τάχιστα ἂν πάντας ἐπὶ τὰ ὅμοια παρακαλέσαιτε. *V.*

* φθάνοιτε] φθάνητε Ed. *Cler.* quod mutavimus, ut Lucianeo textui congrueret. *J. F. R.*

ἐνιείδη ἤδη τὰ ἱμάτια, καὶ παρειρήγνυτο ἡ φάλαγξ ubi aliquanto melius Interpres, *Noſtri terga dabant*; quamquam id non prorſus eſt *terga dare*. *Plutarchus* in Romulo, Ἐνίεσαν οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ φυγῇ πρὸς τὸ Παλάτιον ἐχώρουν ἐξωθούμενοι τῷ ἐπιπίδοντι. Sic ventus, flatum remittens, dicitur ἐνιδίδοναι ab Noſtro in 2. *Vera Hiſt.* hoc Tom. II. c. 29. f. Μαλακῶς ἐνιδίδοντος τοῦ πνεύματος, καὶ σωιζάνοντος. At contra ἐπιδίδοναι dicitur ventus, ubi increbeſcit. *Laxare fraenum* Graecis quoque dicitur χαλιὸν ἐνδιδόναι. Noſter in *Deorum Dial.* pag. 182. δεῖ σωίχειν ἀνάγκη τὸ χαλινόν. εἰ γὰρ ἐνδοίη τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς, ἵπποι ſcilicet. Similiter ἐνδοῦναι πόδα, quae phraſis eſt nautica, uſurpat Lucianus in *Contemplant.* c. 3. pr. pro remittere funem, quo remiſſo, velum a latere navis recedit, & minori violentia in velum irruit ventus. Verba Luciani ſunt, Ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καθαιγίσαν πλαγίᾳ τῇ ὀθόνῃ ἐμπίπτῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀνοίας κελεύετε τὴν ὀθόνην σῦλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τῶν ποδῶν, ἢ συσκιάσαι τῷ πνεύματι. Belgae dicimus, den ſchoot uitlaten. Quod hic vocat Noſter συσκιάσαι τῷ πνεύματι, id eodem prorſus modo Belgae met den wind uitlopen. *J. J.*

Καὶ τιμῶμεν ἀσεβοῦντες.] Nondum poſſum accedere *Fenſianae* emendationi; cum nondum mihi conſtet, τιμᾶσθαι media vel paſſiva terminatione ſignificare poſſe ſimpliciter honorare; & nihil hic ſit in oratione Scythae, quod non optime cohaereat: ἄμεινον οἰόμεθα — μιμησόμενοι — καὶ τιμῶμεν — ἡγούμεθα δέ. Si τιμῶντες inveniatur in libro antiquo, illud vero arripiam. *J. M. G.*

Καὶ τιμῶμεν ἀσεβ.] Recte divinavit *Geſn.* τιμῶντες alicubi inveniri poſſe. Quare laudabit factum, quod ad id etiam verſionem nunc adcommodaverim. *J. F. R.*

Ibid. Τιμῶντες] Ita *Coll. Gall.* optime. Antea legobatur τιμῶμεν. Cl. *Fenſius* mutandum ſenſit. *M. du S.*

28. Ἀποκλείσαντες, καταγελάσαντες] Duo participia ſine copula habuimus etiam ſupra hoc Tom. *Alex.* c. 19. ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος. Ubi addidi ſimilem conſtructionem videri poſſe in *Euang. Luc.* c. V. 25. & 28. Item *Alciphr.* I. 4. p. 20. Jam aliquanto plura additurus ipſa auctorum verba etiam ſubjungam. Ait enim Euangeliſta: Καὶ παραχρῆμα ἀναστὰς ἐνώπιον αὐτῶν, ἄρας ἐφ' ᾧ κατέκειτο, ἀπῆλθεν. Ac deinde: Καὶ καταλιπὼν ἔσπαρται, ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ. *Alciphr.* autem l. c. Τί δὴ ἐν παθοῦσα, ὦ γύναι, τὴν ἄκτην ἀπολιποῦσα — ἄσυδα θαμίζεις; adde *Euang. Marc.* VIII. 23. Καὶ πτύσας εἰς τὰ ὄμματα αὐτοῦ, ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας αὐτῷ, ἐπηρώτα αὐτόν. Ibid. X. 16. Καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὰ, τιθεὶς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτὰ, ηὐλόγει αὐτά. Ibid. VI. 54. 55. — εὐθὺς ἐπιγνόντες αὐτὸν, περιδραμόντες ὅλην τὴν περίχωρον ἐκείνην, ἤρξαντο &c. Addo Lucian. T. I. *Somn.* §. 2. ἀγαπακτήσας, σκυτάλην λαβὼν — μοῦ κατῆρξατο. Infra *Aſin.* c. 37. ἀποφύσαντες, τὴν κεφαλὴν ἐλίσσοντες. Vel tria denique jungit *Alciphr.* III. ep. 43. pr. ξυράσθαι τὰς κεφαλὰς — λασάσθαι εἰς τὸ Σηραγγεῖον βαλανεῖον — δρόμου ἀφέντες, εἰς τὸ προάστειον — ἀφικόμεθα. Intricatius paullo Idem III. Ep. 7. pr. Ἀκεσίλαος ὁ ἰατρὸς ἡμιθνῆτα, μᾶλλον δὲ αὐτοπτικὸν θεασάμενος, ἵνα τὰ κάτω, μαθηταῖς ἐπιτάττων, φοράδην ἀνελὼν, ἤγαγεν ὡς ἑαυτὸν οἰκαδε. Quod ſic in omnibus ſuis Codd. inveni teſtatur *Berg.* qui tamen ἐπέταττεν, καὶ ἤγαγεν legendum exiſtimat. Sed vide anne ex ſuperioribus vulgata ſe tueri poſſit. *J. F. R.*

30. Οὐκ ἂν φθάνοιτε] Conf. ſupra notata ad T. I.

πολλὰς ὁμοίας αὐτοῖς ἐξεργασάμενοι. καὶ τοίνυν ἐντεῦθεν αὐτοὶ ἤδη πρὸς τὰ παλαιὰ σκοπεῖτε, εἰ καλῶς ἔχει ὑμῖν πολλὰς εἰς τὴν Σκυθίαν Ὀρέστας καὶ Πυλάδας καλαίρειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖτε τάχιστα ἂν ὕστως ἀσεβεῖς αὐτοὶ καὶ ἄθεοι γενέσθαι, τῶν λοιπῶν θεῶν τὸν αὐτὸν τρόπον ὑμῖν ἐκ τῆς χώρας ἀποξενωθέντων· εἶτ', οἶμαι, ἀντὶ τῶν θεῶν ἁπάντων, τοὺς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἥκοντας ἄνδρας ἐκθειάσετε καὶ ἱεροσύλοις ὑμῶν [a] ὄσι θύσετε ὡς θεοῖς.

Εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ τούτων Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμᾶτε, ἀλλ' εἴ τι ἄλλο, ὦ Τόξαρι, ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσαντο, ἀνθ' ὅτου πάλαι θεοὺς εἶναι δικαιώσαντες αὐτούς, νῦν τὸ ἔμπαλιν θύσαντες αὐτοῖς, θεοὺς εἶναι νενομίκατε, καὶ ἱερείοις ὀλίγου δεῖν τότε γενομένοις ἱερεῖα νῦν προσάγετε; γελοῖα γὰρ ἂν ταῦτα δόξειε, καὶ ὑπεναντία τοῖς πάλαι. ΤΟΞ. Καὶ ταῦτα μέν, ὦ Μνήσιππε, γενναῖα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, ἃ κατέλεξας. τὸ γὰρ, δύο ὄντας, οὕτω μέγα τόλμημα τολμῆσαι, καὶ τοσοῦτον ἀπὸ τῆς αὐτῶν ἀπάραντας, ἐκπλεῦσαι εἰς τὸν Πόντον, ἀπείρατον ἔτι τοῖς Ἕλλησιν ὄντα, πλὴν μόνων τῶν ὅπη τὴν Ἀργῶ εἰς τὴν Κολχίδα πρεπευσάντων, μὴ καταπλαγέντας, μήτε τοὺς μύθους τοὺς ἐν αὐτῷ, μήτε τὴν προσηγορίαν καταδείσαντας, ὅτι ἄξενος ἐκαλεῖτο, οἷα, οἶμαι, ἀγρίων ἐθνῶν οἰκούντων· καὶ ἐπειδὰν ἁλῶσαν, ὕστως ἀνδρείως χρήσασθαι τῷ πράγματι, καὶ

multos illis reddatis similes. Atque hinc ipsi jam ad antiqua respicite, utrum bene vobis eveniat, multos in Scythiam Orestes & Pyladas appellere. Etenim mihi quidem videmini quam celerrime hac ratione impii ipsi & sine Diis futuri, si reliqui Dii eodem modo e vestra vobis regione in peregrinam abducantur. Nempe deinde puto, pro Diis omnibus viros, qui eorum educendorum caussa venerint, consecrabitis, & sacrilegi qui apud vos fuerint, iis tanquam Diis sacra facietis.

3. Quod si enim non harum rerum caussa Oresten ac Pyladen honoratis; verum aliud forte, Toxari, beneficium vobis praestitere; quo tandem nomine illos, cum olim Deos non haberetis, jam contra ea sacrificando Deos judicastis, atque his, qui parum aberat, quin ipsi fierent tum victimae, victimas nunc offertis? Ridicula enim istaec videri possunt, & rebus olim gestis contraria. T O X. Etiam ista quidem, Mnesippe, generosa illorum virorum *facta*, quae enarrasti. Quod enim, duo cum essent, magnum adeo facinus ausi, longam adeo a sua patria navigationem ingressi, expeditionem in Pontum suscepere, intentatum adhuc Graecis, praeter illos, qui Argo *vecti* bellum Colchidi intulerant; nec perhorrescentes *portentosas* de illo fabulas, neque appellationem timentes, cum Inhospitalis vocaretur, feris nimirum, ut interpretor, populis circum eum habitantibus; quod capti cum essent, viriliter adeo in ea re

[a] Ὅσι] Non adest in *Fl.*

Vit. Auct. c. 26. No. 6. *Alciphr.* III. Ep. 3. f. μὴ δὴ ἂν φθάνοιμι λιμῷ καλασκλῆσαι. Ubi negatio tamen pertinet ad priora. *non, etsi prius fame contabescendum esset.* *J. F. R.*

32. Πρὸς τὰ παλαιὰ] Ego haec verba glossam esse τῶν τέττιγα, existimo. *M. du S.*

34. Καταίρειν] Jussit *Solan.* conferri T. I. *Jud. Voc.* §. 1. Ibi invenio καὶ καταίρουσιν ἔνθα μὴ δεῖ. Et patet inde vis verbi καταίρειν, quam supra l. c. male acceperant ac verterant Interpretes, reddentes, *auferre*; hic tamen recte *appellere*, dederant. Καταίρειν enim proprium esse de navibus in portum invectis, Cl. *Hemsterh.* ibi docuit. Cui tantum addo *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 174. Οἶδα τὸν Μήδειον ἰκτῖνον τὸν ἀπὸ Συρίας δεῦρο καταίροντα. Quod recte quoque ibi conversum: *a Syria huc appulerat.* *J. F. R.*

43. Εἴπερ τι ἄλλο] Hunc locum, si propius inspicias, haud sincerum invenies. *M. du S.*

Εἴπερ τι ἄλλο] Sic habere omnes Edd. notarat in variantt. *Solanus.* Habebant autem εἴπερ τι, quem accentum tamen ego mutavi, non ferens duos acutos in syllabis contiguis. Quod autem ait, non sana esse verba, haud satis capio; mihi certe plana videntur, & sensus vel ex versione Cl. *Gesneri* patebit

re ſe geſſerunt, nec ſatis habuere, ſi incolumes ipſi evaderent, verum vindicata regis injuria, & ablata Diana inde ſolverunt: quomodo haec non admiranda, non divino quodam apud omnes, qui virtutem laudant, honore digna? Verum non iſta nos in Oreſte & Pylade ſpectantes pro Heroibus illos tractamus.

4. MNES. Dic ergo jam, quid praeclarum & divinum aliud perfecerint. Quantum enim ad navigationem profectionemque, multos ego tibi diviniores illis mercatores oſtenderim, & inter hos maxime Phoenices, non in Pontum modo, neque ad Maeotida usque & Boſporum navigantes, ſed utique & Graecum mare percurrentes & Barbarum. Omne enim iſti litus, & oram omnem, ut ita loquar, perſcrutati ſingulis annis, ſero auctumni domum ſuam revertuntur. Hos tu eadem ratione Deos puta, idque, cum caupones & ſalſamentarii ſint eorum forte plerique.

5. TOX. Quin audi, cariſſime, & vide, quantum barbari nos aequius de bonis viris quam vos judicemus: quandoquidem Argis & Mycenis neque monumentum nobile videre eſt Oreſtae aut Pyladis: apud nos autem & templum illis exſtructum eſt ſimul ambobus, ut conveniebat ſodalibus, & ſacrificia offeruntur, & alius omnis honos *habetur*. Neque quidquam obſtat, quod peregrini, non Scythae fuerunt, quo minus boni viri judicati ſint.

μὴ ἀγαπῆσαι εἰ [b] ἀμφυλάξον) μόνον, ἀλλὰ τιμωρησαμένους τ βασιλέα τ Περσέως, καὶ τ Ἄρτεμιν ἀναλαβόντας, ἀποπλεῦσαι· πῶς ταῦτα οὐ θαυμαστὰ, καὶ θείας τινὸς τιμῆς ἄξια παρὰ πάντων, ὁπόσοι ἀρετὴν ἐπαινοῦσιν; ἀτὰρ οὐ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ἐνδόξους, ἥρωσιν αὐτοῖς χρώμεθα.

ΜΝΗΣ. Λέγοις ἂν [c] ἤδη ὅ, τι σεμνὸν καὶ θεῖον ἄλλο ἐξειργάσαντο. ἐπεὶ ὅσον ἐν τῷ πλῷ καὶ τῇ ἀποδημίᾳ, πολλοὺς ἄν σοι θειοτέρους ἐκείνων ἀποδείξαιμι τοὺς ἐμπόρους, καὶ μάλιστα τοὺς Φοίνικας [d] αὐτοῦ, οὐκ εἰς τ Πόντον, οὐδὲ ἄχρι τ Μαιώτιδος καὶ τοῦ Βοσπόρου μόνον ἐσπλέοντας, ἀλλὰ πανταχοῦ τ Ἑλληνικῆς καὶ βαρβαρικῆς θαλάττης παυσιλλομένους· ἅπασαν γὰρ ἴστοι ἀκτὴν, καὶ πάντα αἰγιαλὸν, ὡς εἰπεῖν, διερευνησάμενοι καθ' ἕκαστον ἔτος, ὀψὲ τοῦ μετοπώρου εἰς τ αὐτοῦ ἐπανίασιν, ὡς κτ' τ αὐτὸν λόγον θεοὺς νόμιζε, καὶ ταῦτα, καπήλους καὶ ταριχοπώλους, εἰ τύχοι, τοὺς πολλοὺς αὐτοῦ ὄντας.

ΤΟΞ. Ἄκουε δή, [e] ὦ θαυμάσιε, καὶ σκόπει καθ' ὅσον ἡμεῖς οἱ βάρβαροι εὐγνωμονέστερον ὑμῶν περὶ τ ἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίνομεν, εἴγε ἐν Ἄργει μὲν καὶ Μυκήναις, οὐδὲ τάφον ἔνδοξόν ἐστιν ἰδεῖν Ὀρέστου ἢ Πυλάδου· παρ' ἡμῖν δὲ καὶ νεὼς ἀποδέδεικται) αὐτοῖς ἅμα ἀμφοτέροις, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἑταίροις γε ὄντοιν καὶ θυσίαι προσάγονται), καὶ ἡ ἄλλη τιμὴ ἅπασα· κωλύει τε οὐδέν, ὅτι ξένοι ἦσαν, ἀλλὰ μὴ Σκύθαι, ἀγαθοὺς κεκριμένους.

[b] Ἀμφυλάξον)] Sic Edd. Ἀμφιάξον) L. rectius. [c] Ἤδη] Deeſt in *Fl.* [d] Αὐτῶν] Adeſt hoc in *J. Fl. Fr. Va. Bz. P. H. S.* [e] Ὦ] Non adeſt in *Fl.* [f] Γε] Τε *Fl.* male.

bit unicuique. *J. F. R.*

59. Ἄξιον] *Ovid.* Triſt. IV. 4. vſ. 55. & *Strabo* VII. *Eur.* Ἰφ. A. p. 402. C. 406. B. 407. B. 410. A. *M. du S.*

62. Μὴ ἀγαπῆσαι] *Non contentum eſſe* ſignificare; in quo tamen deinde errarint Interpretes, vid. mox, ad c. 62. *J. F. R.*

Ibid. Ἀμφιάξον)] Ita L. Codex, uti antea conjeceram legendum, pro ἀμφυλάξον). *M. du S.*

Ἀμφυλάξον)] Mallem & ego cum *Solano* ἀμφιάξον. *rau.* Verſio Cl. *Goſn.* utramque lectionem complexa eſt. Hinc nihil mutavi; neque enim nego ἀμφυλάττεσθαι eſſe *ſalvum manere*, *incolumem ſe ſervare*; ſed quia ad fugam e cuſtodia magis pertinet hiſtoria, & fuga ipſa ſic etiam evaſiſſe incolumes ſatis indicat, & egregius Cod. hanc lect. ſuppeditat, magis ad illam feror. *J. F. R.*

73. Αὐτῶν] Abundat illud *αὐτῶν*, niſi cum Φοίνικας conjungas. *M. du S.*

3. Καὶ

ὐ γὰρ ἐξετάζομεν ὅθεν οἱ καλοὶ κ᾽ ἀγαθοί εἰσιν, οὐδὲ φθονοῦμεν, εἰ μὴ φίλοι ὄντες ἀγαθὰ εἰργάσαντο· ἐπαινοῦντες δὲ ἃ ἔπραξαν, οἰκείως αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἔργων ποιούμεθα. ὃ δὲ δὴ μάλιστα καλαπλαγέντες τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἐπαινοῦμεν, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡμῖν ἔδοξαν φίλοι εἶναι οἱ δὴ ἄριστοι ἁπάντων γεγενῆσθαι, κ᾽ τοῖς ἄλλοις νομοθέται καθεστῆναι, ὡς χρὴ τοῖς φίλοις ἁπάσης τύχης κοινωνεῖν, [a] κ᾽ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρίστων θεραπεύεσθαι.

Neque enim inquirimus, cujates honesti bonique viri sint, neque invidemus, licet amici non fuerint, si honesta perpetrarunt. Dum vero quae fecere laudamus, nostrates, quantum ad res gestas, facimus. Quod autem maxime attoniti in viris illis laudamus, hoc est, quod nobis visi sunt amici hi optimi omnium fuisse, & velut legislatores aliis constituti, quomodo oporteat in societatem omnis fortunae cum amicis venire, & *sic* ab optimis quibusque Scytharum coli.

Καὶ ἅ γε μετ᾽ ἀλλήλων, ἢ ὑπὲρ ἀλλήλων ἔπαθον, ἀναγράψαντες οἱ πρόγονοι ἡμῶν ὅπι στήλης χαλκῆς, ἀνέθεσαν εἰς τὸ Ὀρέστειον, κ᾽ νόμον ἐποίησαντο, πρῶτον τοῦτο μάθημα κ᾽ παίδευμα τοῖς παισὶ τοῖς σφετέροις εἶναι τὴν στήλην ταύτην, κ᾽ τὰ ἐπ᾽ [b] αὐτῆς γεγραμμένα ἀπομνημονεῦσαι. θᾶττον γὰρ τὸνομα ἕκαστος αὐτῶν ὅπιλάθοιτο τοῦ πατρὸς, ἢ τὰς Ὀρέστου κ᾽ Πυλάδου πράξεις ἀγνοήσειεν· ἀλλὰ κ᾽ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ νεὼ τὰ αὐτὰ, ὁπόσα ἡ στήλη δη-

Et quae secum invicem aut pro se subierunt, ea relata in literas majores nostri in aerea columna dedicarunt in Oresteo, lata lege, primam disciplinam & institutionem pueris nostris esse hanc columnam, & quae scripta in illa sunt, uti memoria comprehendant. Itaque facilius sui patris nomen unusquisque illorum obliviscatur, quam Orestae atque Pyladis facta ignoret. Sed in consepto etiam templi eadem, quae columna in-

a Καὶ ὑπὸ Σκυθῶν &c.] Nihil mutare *J. Fl. Fr.* notarat *M. du S.* Sed & ita *P. H. S.* b Αὐτῆς] Αὐτοῖς male *Fl.*

3. Καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρ. θερ.] Aut mutila oratio est, aut haec verba loco suo mota sunt, & alio referenda. *M. du S.*

18. Συνειλημμένοις, κ᾽ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένοις] Συνειλημμένους, κ᾽ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένους. *Th. M.*

20. Κατάρχει) αὐτῶν] Apud *Eur.* Iph. in Taur. 40. de hac ipsa fabulae parte loquitur Iphigenia,

Κατάρχομαι δ᾽ σφάγια δ᾽ ἄλλοισι μέλει.

Vide Scholia & not. Clar. *Barnesii*; aut adi Ἐυστ. c. 3. & quae illic annotata sunt. *M. du S.*

Κατάρχει) αὐτῶν] Verti *immolat*. Servius ad Aen. 10, 541. *Immolari proprie dicuntur hostiae non cum caeduntur, sed cum accipiunt molam salsam.* Et laudat statim locum Catonis in Origg. *Boves immolatos prius quam caederentur profugisse in Siciliam.* Jam hoc esse κατάρχειν satis docebit ipse poëta Od. Γ. 445. & ibi Eustathius. Nempe Nestor ibi χέρνιβα τ᾽ ἀλοχύτας τε κατήρχετο. *J. M. G.*

26. Ἐκπρεμαπύδμοι] Utitur etiam *Thucyd.* VII. 75. p. 496. τῶν δὲ ξυσκήνων ἤδη ἀπιόντων ἐκπρεμαπύδμοι. Ubi *Wassius* haec notat: „ Habet *Suid.* in ἐκπρεμων. & exponit ἀπηρτημένοι. Nec variant Mss. Ἐκπρεμαπυδμένοι τῶν πηδαλίων dicit *Lucianus* in Toxari (h. l.) „ Apud *Theophrast.* in Hist. plantar. 9. καλαπρεμώντο). *J. F. R.*

27. Τῶν πηδαλίων] Plurali numero utitur, etsi de una navi tantum sermo est. Ita rursus infra *Navig.* c. 6. μικρὸς τις ἀνθρωπίσκος γέφυρα ἦν ἤδη — τὰ τηλικαῦτα πηδάλια ἀξιοῦσθαι. Et sic in *Act. Apost.* XXVII. 40. ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τῶν πηδαλίων. Nec abs re erit addere quae Rever. *J. Elsner.* ad eum locum notavit dicens: „ *Bexa* πηδάλια gubernacula dixisse Lucam „ notabat, *plurali num. pro sing. quum unius navis* „ *plura non essent gubernacula.* Sed fallitur Vir Doctissimus, antiquum navium modum ex sui temporis consuetudine interpretatus; nam utique in „ antiquis navibus bina erant gubernacula, suum cuique lateri, ut recte monuit *Grotius.* *Aelian.* Var. „ Hist. L. IX. c. 40. duos gubernatores singulis navibus constituisse Carthaginienses ait — vid. ad illum locum *Perizonium.* Et *Apulejus* L. 2. Metam. p. 50. *Navis turbinibus procellarum quassata* „ *UTRO QUE REGIMINE* amisso demersa est. „ Ubi mirus ille Commentator in usum Delphini notat: *malo scilicet & gubernaculo quibus navis regi-* „ *tur.*

indicat, picturis expressa ab antiquis, ostenduntur: navigans Orestes simul cum amico; deinde inter rupes fracta illorum navi comprehensus, & ad sacrificium paratus; & Iphigenia jam illos immolat; e regione vero in altero muro, jam exutus vinculis depictus est, Thoantem interficiens, & Scytharum multos alios; ac denique ut solvunt, Iphigeniam habentes ac Deam; Scythae autem frustra manus injiciunt navi jam eunti, suspensi e gubernaculis, ac tentantes inscendere; tum ut nihil proficiunt, partim jam vulnerati, partim ejus rei metu, terram natatu repetunt. Hic vero vel maxime videat aliquis quantam sibi invicem benevolentiam in conflictu cum Scythis exhibuerint. Fecit enim pictor utrumque, negligentem oppositos sibi hostes, depellentem autem, qui irruunt in alterum, & pro

λοῖς, γραφαῖς ἐκ τῶν παλαιῶν εἰκασμένα δείκνυσι. πλέων Ὀρέστης ἅμα τῷ φίλῳ, εἶτα ἐν τοῖς κρημνοῖς ἀμφιθαρείσης [c] αὐτῶν τὸ πλοῖον [d] συνειλημμένων, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένων, καὶ ἡ Ἰφιγένεια ἤδη κατάρχεται αὐτῶν· καλαὶ λιπρὰ δὲ ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ τοίχῳ, ἤδη ἐκδεδυκὼς τὰ δεσμὰ γέγραπται, καὶ φονεύων τὸν Θόαντα, καὶ πολλοὺς ἄλλους τῶν Σκυθῶν· καὶ τέλος ἀποπλέοντες, ἔχοντες τὴν Ἰφιγένειαν, καὶ τὸν θεόν. οἱ Σκύθαι δὲ, ἄλλως ἐπιλαμβάνονται τῶν σκάφων ἤδη [e] πλέοντων, ἐκκρεμαννύμενοι τῶν πηδαλίων, καὶ ἐπαναβαίνειν πειρώμενοι, εἶτ' ἐδὲν ἀνύσαντες, οἱ μὲν αὐτῶν τραυματίαι, οἱ δὲ καὶ δέει τούτου, ἀπονήχονται πρὸς τὴν γῆν. ἔνθα δὴ καὶ μάλιστα ἴδοι τις ἂν ὁπόσην ὑπὲρ ἀλλήλων εὔνοιαν ἐπεδείκνυντο ἐν τῇ πρὸς τοὺς Σκύθας συμπλοκῇ. ἐποίησε γὰρ ὁ γραφεὺς ἑκάτερον, ἀμελοῦντα μὲν τὸν καθ' ἑαυτὸν πολεμίων, ἀμυνόμενον δὲ τοὺς ἐπιφερομένους θατέρῳ, καὶ πρὸ ἐκείνου ἀπαν-

[c] Αὐτῶν] Αὐτῷ Exc. *Fl.* Sed cum vulgata consprat P. [d] Συνειλημμένων &c.] Συνειλ—ους & παρεσκ—ους *Marc.* Nil mut. Edd. [e] Πλέοντων] Πλέοντες Exc. *Fl.* male. Vulgatam adserit P.

„ *tur.* Sed vide *Bochartum* Hieroz. P. 2. c. 1. pag. „ 452. Et *Graevium* ad *Hesiod.* p. 9. Hinc in plurali „ fere πηδαλίων meminerunt auctores. *Galenus* Pro„ trept. ad scient. p. 1. ἐκτετρίψας τὰ πηδάλια κυβερνή„ τῃ τυφλῷ. *Lucian.* Tox. (h. l. & *Navig.* supra jam „ indicato.) Vide & *Aristoph.* Equit. vs. 539. & „ *Achill. Tat.* L. III. p. 159. Et *Orph.* Argon. vs. „ 1178. Ἀγκαῖος δ' οἰήκας ἐκιγαμύσσας ἐτίταινε. *An*„ *caeus vero claves docte gubernavit.* Ita etiam Lati„ ni *gubernacula* dicunt: *Petron.* c. 114. p. 531. Vid. „ & *Munker.* ad Hyg. fab. 14. p. 50. Et *moderamina* „ Ovid. III. *Metam.* 644.". Haec ille. plurima recte & ad Lucianum adposite, quare descripsisse non piguit. Sed quod poëtae *gubernacula ac moderamina* dicant, inde non probes duo revera fuisse; hi quippe *ora* pro *os*, & simil. de uno homine dicere amant. Res tamen satis certa est ex aliis; nam & *Heliod.* Aethiop. V. c. 15. pr. τὸ τῶν πηδαλίων θάτερον κατέλιπτε &c. quem cum aliis ab *Elsnero* adductis indicat *Schefer.* de milit. naval. p. m. 146. docens duo, tria, quatuorve gubernacula habuisse naves majores. Verum & alia navigia duplici gubernaculo non a puppi, sed a prora & puppi instructa fuisse, ut accedere & retrocedere possent sine conversione, monuit *Scholiast.* Luciani ad *Amor.* c. 6. v. διφόρων. Interim cum *Schefero* credo, minoribus navigiis unum tantum fuisse gubernaculum. Et plura congerere jam eo minus gestio, quo id facilius fore sentio. Unum addo ex *Achill. Tat.* III. fol. 62. Τὴν κυβερνήτης ἀπεικὼν ῥίπτει μὲ τὰ πηδάλια ἐκ τῶν χειρῶν. Haec si contuleris cum Luciani verbis, supra ex *Navig.* prolatis, rogabis quomodo unus vir utrumque gubernaculum regere potuerit? Nec tamen de parvo adeo navigio est sermo, in quo tot vectores enumerat Achilles T. Sed nec nimis magnum fuisse oportet, quod vectores ante legantur saepe locum jussu nautarum mutasse, ut navem ad alterum latus inclinare tentarent. Quare suspicor nec in solutae orationis scriptoribus semper necessario plura gubernacula intelligi, quoties plurali numero utuntur; sed quia ordinario duo erant, usum invaluisse, ut pluralem etiam de uno loquentes retinerent. Nam si in magna navi duo erant gubernacula, etiam bini erant gubernatores, ut *Meibom.* de fabrica triremium aliique jam observarunt. At in mediocri fieri potuit, ut perticae versatiles utrique gubernaculo ad latera puppis dependenti ita essent connexae, ut iis dextra sinistraque manu ab uno gubernatore prehensis, utrumque simul vel alterutrum per vices moveri potuerit. *J.F.R.*

ἀπαυτῶν παραμένον τοῖς τοξεύμασιν, καὶ πάσας ὑφ' ἑν τιθέμενον, εἰ ἀποθανεῖται, σώσας τὸν Φίλον, καὶ τὸν ἐπ' ἐκείνου φερόμενον πληγὴν παραρπάσας τῷ αὐτοῦ σώματι.

illo occurrere tentantem telis, & nihili curantem, si ipse moriatur, modo servet amicum, & intentatam illi plagam suo corpore *velut* praeripiat.

Τὴν δὴ τοσαύτην εὔνοιαν αὐτοῖς, καὶ τὴν ἐν τοῖς δεινοῖς κοινωνίαν, καὶ τὸ πιστὸν, καὶ φιλέταιρον, καὶ τὰ ἀληθὲς, καὶ βέβαιον τῆς πρὸς ἀλλήλους ἔρωτος, οὐκ ἀνθρώπινα ταῦτα ᾠήθημεν εἶναι, ἀλλά τινος γνώμης βελτίονος, ἢ κατὰ τοὺς πολλοὺς τούτους ἀνθρώπους, οἱ μέχρι μὲν κατ' εὐροον ὁ πλοῦς εἴη, τοῖς φίλοις ἀγαναστῶσιν, εἰ μὴ θάττης κοινωνήσουσι τῶν ἡδέων· εἰ δέ τι καὶ μικρὸν [a] ἀντιπνεύσειεν αὐτοῖς, οἴχονται, μόνους τοὺς κινδύνους ἀπολιπόντες. καὶ γὰρ ἂν καὶ τόδε ὅπως εἰδῇς, οὐδὲν Σκύθαι φιλίας μεῖζον οἶμαι εἶναι, οὐδὲ ἔστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν τις Σκύθης μᾶλλον σεμνύναιτο, ἢ ὅτι τῷ συμπεπρᾶσθαι φίλῳ ἀνδρὶ, καὶ κοινωνῆσαι τῶν δεινῶν· ὥστε οὐδὲν ὄνειδος μεῖζον παρ' ἡμῖν, τῆς προδότιδος φιλίας γεγενῆσθαι δοκεῖν. διὰ [b] ταῦτα Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμῶμεν, ἀρίστους γενομένους τὰ Σκυθῶν ἀγαθὰ, καὶ ἐν φιλίᾳ διενεγκόντας, ὃ πρῶτον ἡμεῖς ἁπάντων θαυμάζομεν, καὶ τὄνομα ὅτι τούτοις αὐτοῖς ἐθέμεθα, Κοράκας καλεῖσθαι· τοῦτο δέ ἐστιν, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ [c] φωνῇ, ὥσπερ ἂν εἴ τις λέγοι, φίλιοι δαίμονες.

7. Hanc nempe tantam illorum benevolentiam, & malorum communionem, & fidem, & socialitatem, & veritatem firmitatemque amoris mutui; haec, inquam, non humana esse putavimus, sed praestantioris cujusdam animi, quam est in plerisque his hominibus, qui, dum secundus est cursus, indignantur amicis, si non in aequam jucundorum partem veniant: si vero vel paullum quiddam illis reflaverit, *ilicet* abeunt, solos periculis relinquentes. Etenim ut hoc etiam scias, nihil Scythae amicitia majus esse existimant; nec est in quo Scythes magis sibi placeat, quam si cum amico laborare illi contingat, & in societatem adversorum illius venire: quemadmodum majus nullum apud nos probrum, quam si quis prodidisse amicitiam videatur. Propter haec Orestem honoramus & Pyladem, qui praestiterint Scytharum bonis, & in amicitia eminuerint, quod primum omnium admiramur. Etiam nomen propterea illis posuimus, ut Coracos appellaremur; id autem est noſtra lingua, ut si quis praefides amicitiae genios dicat.

8. MNES.

a Ἀντιπνεύσειεν] Ἀντιπνεύσοι *Fl.* b Ταῦτα] Τοῦτο Exc. *Fl.* Nil. mut. Edd. nec P. c Φωνῇ] Φωῇ *J.* male.

42. Φιλέταιρον] * Φιλέταιρος C φιλεταῖρος. G.

* Φιλέταιρος] Corrige, φιλέταιρος. Nam videtur tantum indicare voluisse diverso accentu φιλέταιρος & φιλεταῖρος posse scribi, ut ἄχρειος & ἀχρεῖος, de quo deinde. Nisi quis φιλεταίρους legere malit, quod longius tamen a scriptura codicis abit. *J. F. R.*

61. Κοράκας] De veterum Scytharum lingua quis scripserit nescio. *M. du S.*

Κοράκας] Forsan κοκάκας Sarmatice. *Bt. V. la Croze.*

Κοράκας] De Scythica lingua, ni fallor, scripsit *Theoph. Sigefr. Baijerus*, quem laudat *Gesnerus* supr. ad *Alexandr. seu Pseudom.* c. 51. No. 28. *J. F. R.*

75. Ἐν Σκύθαις ἀστὸς ἀξένος] De Scytharum in hospites crudelitate, quos mactatos comedebant, confer Noſtr. supra *Deor. Dial.* XVI. p. 245. T. I. Et Rev. *Jac. Elsner.* ad Epiſt. ad *Coloſſ.* III. 11. ubi a barbaris distinguuntur, quod maxime sint barbari, seu barbarorum barbari, licet postea aliqua quoque justitiae laude celebrati legantur. Patet saltem ἀξένους omnino legendum, ut probe etiam Cl. *Gesner.* cum *Solano* vidit. Vid. *Ovid.* IV. Triſt. IV. 56. *J. F. R.*

76. Ἀτὰρ ἦ ξένος, ἢ ἀχρεῖος] In ξένος nihil est, quod suspicionem praebeat *foritatis*; neque apparet, quomodo populus aliquis totus, in sua patria vivens, possit ξένος vocari. Quaesivit σοφὸν φάρμακον *Erasmus*, & vertit *Barbarus*: sed praeter vim nominis, pu-

8. MNES. Igitur non sagittis modo, Toxari, boni fuerunt Scythae, & rebus bellicis praestantiores aliis, verum etiam in dicendo maxime omnium probabiles. Mihi quidem, aliter ad hunc diem sentienti, jam & ipsi recte facere videmini, cum divinis adeo honoribus Orestem Pylademque afficitis. Sed nesciebam, vir optime, te picturae etiam bonum esse. Lucidissime enim nobis, quae sunt in Oresteo, imagines ostendisti, & pugnam virorum, & quae pro se invicem excepere vulnera. Verum neque hoc putabam, ita studiose coli inter Scythas amicitiam, quippe ut inhospitales & agrestes, in inimicitiis semper versari illos arbitrabar, & ira, & excandescentia; amicitiam vero neque inter conjunctissimos suscipi; colligens ista tum e reliquis, quae de iis audimus, tum inde, quod parentes mortuos in cibo habent.

ΜΝΗΣ. Ὦ Τόξαρι, ἐ μόνον ἄρα τοξεύειν ἀγαθοὶ ἦσαν Σκύθαι, ἡ τὰ πολεμικὰ τ ἄλλων ἀμείνους, ἀλλὰ ἡ ῥῆσιν εἰπεῖν ἁπάντων πιθανώτατοι. ἐμοὶ γὰρ τέως ἄλλως γιγνώσκοντι, ἤδη ἡ αὐτῷ δίκαια ποιεῖν δοκεῖτε, ὅτως Ὀρέστην ἡ Πυλάδην ἐκθειάσαντες. ἀλελήθεις δέ με, ὦ γενναῖε, ἡ γραφεὺς ἀγαθὸς ὤν. πάνυ γὰρ ἐναργῶς ἐπέδειξας ἡμῖν τὰς ἐν τῷ Ὀρεστείῳ εἰκόνας, ἡ τ μάχην τ ἀνδρῶν, ἡ τὰ ὑπὲς ἀλλήλων τραύματα. πλὴν ἀλλ' οὐκ ᾠήθην ἐν ὅτῳ ποτὲ περιεσπούδαστον εἶναι Φιλίαν ἐν Σκύθαις· ἅτε γὰρ [d] ἀξένους ἡ ἀγρίους ὄντας αὐτοὺς, ἔχθρᾳ μὲ ἀεὶ συνεῖναι, καὶ ὀργῇ ἡ θυμῷ, Φιλίαν δὲ [e] μηδὲ πρὸς τοὺς οἰκειοτάτους [f] ἐπαναιρεῖσθ· τεκμαιρόμενον τοῖς τε ἄλλοις ἃ περὶ αὐτῶν ἀκούομεν, ἡ ὅτι καταθάπτουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας.

8. MNE. Igitur non sagittis modo, Toxari, boni fuerunt Scythae, & rebus bellicis praestantiores aliis, verum etiam in dicendo maxime omnium probabiles. Mihi quidem, aliter ad hunc diem sentienti, jam & ipsi recte facere videmini, cum divinis adeo honoribus Orestem Pylademque afficitis. Sed nesciebam, vir optime, te pictorem etiam bonum esse. Lucidissime enim nobis, quae sunt in Oresteo, imagines ostendisti, & pugnam virorum, & quae pro se invicem excepere vulnera. Verum neque hoc putabam, ita studiose coli inter Scythas amicitiam, quippe ut inhospitales & agrestes, in inimicitiis semper versari illos arbitrabar, & ira, & excandescentia; amicitiam vero neque inter conjunctissimos suscipi; colligens ista tum e reliquis, quae de iis audimus, tum inde, quod parentes mortuos in cibo habent.

9. TOX. Utrum in reliquis etiam nos & justiores adversum parentes Graecis, & religiosiores simus, de eo in praesenti tecum non contenderim. Amicos autem Scythas multo Graecis amicis fideliores esse, & majorem amicitiae rationem inter nos esse, quam apud vos, demonstratu facile est. Et, per ego te Graecorum Deos oro, ne molestе me audias, si quid eorum di-

ΤΟΞ. Εἰ μὲ ἡ τἄλλα ἡμεῖς τ Ἑλλήνων ἡ δικαιότεροι τὰ πρὸς τοὺς γονέας καὶ ὁσιώτεροι ἐσμὲν, οὐκ ἂν ἐν τῷ παρόντι φιλοτιμηθείην πρὸς σέ· ὅτι δὲ οἱ φίλοι Σκύθαι πολὺ πιστότεροι τ Ἑλλήνων φίλων εἰσὶ, ἡ ὅτι φιλίας λόγ πλείων παρ' ἡμῖν, ἢ παρ' ὑμῖν, ῥᾴδιον ἐπιδεῖξαι· ἡ πρὸς θεῶν τ Ἑλλήνων, μὴ πρὸς ἀχθηδόνα μου ἀκούσῃς, ἢν εἴτω τι ἂν καλαπερόημα, πο-

d Ἀξένους] Ex Emend. *Solani*. Edd. priores ξένους. e Μηδὲ] Μὴ δὲ *F. H.* ut fere semper. f Ἐπαναιρεῖσθ] Et sic esse in *Fl.* aeque ac in *F.* notat *Solan.* Sed & est in *H. P.* &c.

puto. Itaque plane non dubito, hic legendum esse ἀξένους, idque eo magis, cum supra jam innuerit, quod aliunde notissimum est, Pontum qui postea εὔξεινος vel εὔξεινος boni ominis caussa dictus est, ἄξεινον olim ab ingenio & moribus accolarum esse vocatum. Itaque verti *Inhospitales*, idemque factum video a Doctissimo *Solano*, & puto ipsum ἀξένους esse in contextum orationis recipiendum. *F. M. G.*

Ibid. Ἀξένους] Ita necessario emendandum fuit: ξένους enim quod in omnibus legitur, manifesto pravum est. Vidisti jam supra c. 3. eo nomine infamem olim Pontum (quod & ex *Strabone* discere est, l. VII. p. 298. D.) qui postea melioris ominis causa Εὔξεινος appellari coepit. *Inhospitalis* itaque tum habitus est, ob Scythas ejus accolas, quod vel haec fabula satis evincat. Vide tamen & Horatii *inhospitalem Caucasum*. *M. du S.*

77. Καὶ ὀργῇ ἡ θυμῷ] Non haec sunt otiosa synonyma. Vid. supra notata ad *Hermot.* c. 12. No. 82. *F. F. R.*

80. Ὅτι καταθάπτουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας] Conf. infra Πανθ. §. 25. *M. du S.*

89. Ἀχθηδόνα] Jussit Cl. *Hemsterh.* in marg. conferri *Duker.* ad *Thucyd.* IV. p. 262. No. 7. Ait autem *Thucyd.* c. 40. p. 263. Καί τινος ἐρομένου ποτὶ ὕστερον τ Ἀθηναίων ξυμμαχίαν δ' ἀχθηδόνα. Ibique *Hudf.* ac *Dukerus*: „ Ἀχθηδὼν vox apud Thucydidem poetica, ut „ dicit *Dion. Halic.* T. 2. p. 133. Utitur tamen ea „ ipse *Dionysius* in Antiquit. Rom. p. 572. Etiam a„ lios prosae scriptores hoc vocabulo usos ostendit „ Clar. *Wasse* in Indice. Add. *Lucian.* Toxar. h. l." descripsi ex commentt. Thucyd. *F. F. R.*

πολὺν ἤδη χρόνον ὑμῖν συγγινόμενον. ὑμεῖς γάρ μοι δοκεῖτε τὸν περὶ φιλίας λόγον ἄμεινον ἄλλων εἰπεῖν ἂν δύνασθαι, τὰ ἔργα δὲ [a] αὐτῆς, οὐ μόνον οὐ κατ' ἀξίαν τ' [b] λόγων ἐκμελετᾶν, ἀλλ' ἀπόχρη ὑμῖν ἐπαινέσαι τε αὐτὸν καὶ δεῖξαι ἡλίκον ἀγαθόν ἐστιν· ἐν δὲ ταῖς χρείαις προδόντες τοὺς λόγους, δραπετεύετε, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐκ μέσων τ' ἔργων. καὶ ὁπόταν ὑμῖν οἱ τραγῳδοὶ τὰς τοιαύτας φιλίας ὑπὸ τὴν σκηνὴν ἀναβιβάσαντες δεικνύωσιν, ἐπαινεῖτε, καὶ ὑποκροτεῖτε, καὶ κινδυνεύουσιν αὐτοῖς ὑπὲρ ἀλλήλων οἱ πολλοὶ καὶ ὑποδακρύετε, αὐτοὶ δὲ οὐδὲν ἄξιον ἐπαίνου ὑπὲρ τῶν φίλων παρέχεσθε τολμᾶτε, ἀλλ' ἤν τῳ φίλῳ δεηθεὶς τύχῃ, αὐτίκα μάλα, ὥσπερ τὰ ὀνείρατα, οἴχονται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπτάμεναι αἱ πολλαὶ ἐκεῖναι τραγῳδίαι, τοῖς κενοῖς τούτοις καὶ κωφοῖς προσωπείοις ἐοικότας ὑμᾶς ἀπολιπῶσαι, ἀδιηρθρωμένα τὸ στόμα καὶ παμμέγεθες κεχηνότα, οὐδὲ τὸ σμικρότατον φθέγξεται. ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν, [c] ὅσον γε δὴ λειπόμεθα ἐν τοῖς περὶ φιλίας λόγοις, τοσοῦτον ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῖς πλεονεκτοῦμεν.

Εἶγ' οὖν δοκεῖ, οὕτω νῦν ποιῶμεν, τοὺς μὲν παλαιοὺς φίλους ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν, εἴ τινας, ἢ ἡμεῖς, ἢ ὑμεῖς τ' πάλαι καταριθμεῖν ἔχομεν· ἐπεὶ κατά γε τοῦτο πλεονεκτοῖτε ἄν, πολλοὺς καὶ ἀξιοπίστους μάρτυρας τοὺς ποιητὰς παρεχόμενοι, τ' Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τ' Θησέως καὶ Πειρίθου, [d] καὶ τ' ἄλλην [e] ἑταιρείαν, ἐν καλλίστοις ἔπεσι

xero, quae, postquam diu inter vos versor, observavi. Vos enim mihi videmini verba quidem de amicitia melius aliis posse facere; at opera illius non tantum non pro dignitate illorum verborum meditari atque exercere: sed sufficit vobis laudasse illam, & quantum sit bonum ostendisse. Cum autem opus *ea est*, proditores orationis vestrae, nescio quomodo mediis ex operibus transfugitis. Et quando vobis tragoedi tales amicitias in scenam productas ostendunt, laudatis & plauditis, illisque pro se invicem periclitantibus plerique etiam illacrimamini: ipsi vero nihil laude dignum praestare pro amicis audetis; sed si qua re indigeat forte amicus, subito, velut insomnia, aufugiunt vobis avolantque e vestigio multae illae tragoediae, inanibusque his & niutis personis similes vos destituunt, quae diducto rictu, & immane quantum hiantes, ne minimum quidem sonum edunt. Nos contra ea, quantumcunque disputationibus de amicitia habendis inferiores *forte* sumus, tantum rebus ipsis praestamus.

10. Quare, si videtur, ita nunc agamus. Antiquos amicos patiamur quiescere, si quos aut nos, aut vos de prisco aevo adnumerare possimus: nam hac quidem parte vos viceritis, multos eosque dignos fide testes dantes poëtas, qui Achillis & Patrocli amicitiam, & Thesei atque Perithoi, reliquumque sodalitium, pulcherrimis versibus

a Αὐτῆς] Αὐτοῖς male Exc. *Fl.* Vulgatam tuetur P. est in P. b Λόγων] Ἄλλων marg. *AiW.* & Exc. *Fl.* Vulgata etiam c Ὅσον] Ὅσῳ L. P. & marg. *Ai.* d Καὶ τὴν ἄλλην] Non comparent in P. G. Sed adsunt in Edd. omn. e Ἑταιρείαν] Ἑταιρίαν P. Nil a vulgata abit *Fl.*

8. Ἐκ ποδῶν] Conf. supr. *pro Imagin.* c. ult. ubi *Gujet.* ἐκποδὼν una voce maluit. Sed vid. quae ibi noto. *J. F. R.*

9. Κενοῖς — καὶ κωφοῖς προσωπείοις] Conf. supr. *Quom. Hist.* c. 4. *de Salt.* c. 27. Infr. *de Gymn.* c. 23. & 32. *M. du S.*

13. Ὅσον] P. & L. ὅσῳ. Sed nihil hic quidem mutato opus est, cum mox sequatur τοσοῦτον, nisi & posterius mutare velis, de quo iidem illi Codices non monent. *M. du S.*

21. Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλην ἑταιρίαν] In his verbis καὶ τὴν ἄλλην non agnoscit Mf. sunt utique delenda. Latinus interpres vertit, ac si legisset τ' ἄλλην, quia in τὴν ἄλλην nulla sententia subest. *J. G. G.*

23. Ἑταιρείαν] Ἑταιρίαν etiam scribit Clar. *Graev.* in

sibus & numeris canant : sed paucos quosdam de his, qui nostro ipsorum tempore vixerunt, promamus, quorum enarremus facta, ego quidem Scythica, tu autem Graeca : & uter his vicerit, & meliores produxerit amicos, ille victor erit, suamque praeconio *patriam* ornabit, pulcherrimo & honestissimo peracto certamine. Nam multo equidem libentius mihi videor solitaria pugna superatus dextram praecidendam praebere, quae Scythicae *gentis* poena est, quam deterior alio in amicitia judicari, idque Graeco, cum ipse Scytha sim.

11. MNES. Est quidem, Toxari, opus minime contemtibile, cum viro, qualis tu, bellatore pugnam solitariam inire, qui tam apta ad scopum, & acuta argumenta habeas. Veruntamen neque ego ignave adeo ac tam cito prodens omnem Graeciam, tibi concesserо. Indignissimum enim fuerit, a duobus illis tantum Scytharum esse superatum, quot fabulae indicant, & antiquae vestrae picturae, quas paullo ante praeclare, velut in tragica scena enarrasti : Graecos vero universos, tot gentes, & tot urbes, deserta caussa a te superari. Hoc enim si fiat, non dextram, ut apud vos, sed linguam abscindi, justum fuerit. Utrum vero finiri nobis oportet numerum amicarum actionum ; an quo plures quis proferendas habuerit, tanto ad victoriam videbitur instructior? TOX. Nequaquam.

κ μέτροις ραψῳδοῦντας. ὀλίγους δέ τινας προχειρισάμενοι, τ καθ' ἡμᾶς αὐτούς, κ τὰ ἔργα αὐτῶν f διηγησάμενοι, ἐγὼ μ τὰ Σκυθικὰ, σὺ δὲ τὰ Ἑλληνικά· κ ὁπότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, κ ἀμείνους ωοιήσηται τοὺς φίλους, αὐτός τε νενικηκὼς ἔσται, κ τ αὐτοῦ ἀναιρήσει, κάλλιστον ἀγῶνα κ σεμνότατον ἀγωνισάμενος· ὡς ἔγωγε ωολὺ ἥδιον ἄν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἡττηθεὶς, ἀποτμηθῆναι τ δεξιὰν, ὅσῳ τ Σκυθικῆς βαρυτίμιόν ἐστιν, ἢ χείρων ἄλλου χ' φιλίαν κεκρίσθαι, κ ταῦτα Ἕλλην, Σκύθης αὐτὸς ὤν.

ΜΝΗΣ. Ἔστι μ, ὦ Τόξαρι, κ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἵῳ σοὶ, ωολεμιστῇ μονομαχῆσαι, ωάνυ εὐστόχως κ τεθηγμένως ωαρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους· κ μὴν ἀγεννῶς γε οὕτω καὶ ωροδοὺς ἐν βραχεῖ τὸ Ἑλληνικὸν ἅπαν, ἀποχωρήσομαί σοι· κ γ ἂν εἴη ωάνδεινον, ἀπὸ δυοῖν μ ἐκείναιν ἡττηθῆναι τοσούτους τ Σκυθῶν, ὁπόσους οἵ τε μῦθοι δηλοῦσι, κ αἱ ὑμέτεραι ωαλαιαὶ γραφαὶ, ἃς μικρῷ ωρόσθεν εὖ μάλα ἐξετραγῴδησας· Ἕλληνας δὲ ωάντας, τοσαῦτα ἔθνη, κ τοσαύτας ωόλεις ἐρήμην ἀπὸ σοῦ ἁλῶναι. εἰ γ τοῦτο γένοιτο, κ τ δεξιὰν ὥσωερ ὑμεῖς, ἀλλὰ τ γλῶτταν ἀποτμηθῆναι καλόν· ωότερον δὲ ὡρίσθαι χρὴ τ ἀριθμὸν ἡμῖν τ φιλικῶν τούτων ωράξεων, ἢ ὁπόσῳ ἄν τις ωλείους ἔχῃ λέγειν, τοσούτῳ εὐωροσωτέρως δόξειεν ἂν ωρὸς τ νίκην; ΤΟΞ. Οὐ-

f Διηγησάμθα] Διηγησώμεθα P. & marg. *AIW.*

in nota sua, casu ne, an quod sic legendum duxerit, nescio, ego quidem sic mallem ; sed in ista diphtongo tam saepe variant Codd. & Edd. ut nihil certi statuere ausis : quum vero ἰταμία frequentius atque usitatius sit, hoc praeferrem. *J. F. R.*

30. Τὴν αὐτοῦ] Subintellige πατρίδα. Interpres νίκην subaudit, quod non placet. *F. G.*

34. Σκυθικῆς] An ἧττης ; seu potius, ὅπερ τοῖς Σκύθαις ἧττης ἐπιτιμιώτερόν ἐστιν. *F. G.*

Ibid. Ἐπιτίμιον] Conf. supra Μισ. c. 4. med. Ὀρχ. c. 4. Infra Διαϐ. §. 26. & Κρον. c. 4. a. m. *M. du S.*

39. Τεθηγμένως ωαρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους] Illud ωαρεσκευασμ. Cl. *Jens.* iis praeteritis passivis adnumerat, quae pro activis ponuntur ; vid. ejus not. ad *Tyrannicid.* c. 12. No. 24. vertitque, *paratam habenti orationem.* Sed pace illius dixerim, non video cur passiva significatio non maneat, & sit : *instructo oratione*, sive ad orationem, usitatissimo Graecismo. Τεθηγμένοι λόγοι vero sunt verba teli instar acuta & penetrantia, veluti de fulmine τεθηγμένος κεραυνὸς Noster supra T. I. *Tim.* §. 19. f. Alibi quae ad animi affectum movendum valent, ut T. II. *de Salt.* c. 72. Θήγουσα τὴν ψυχήν. *J. F. R.*

48. Ἐρήμην ἀπὸ σοῦ ἁλῶναι] *Estre condamné par defaut.* *F. G.*

Οὐδαμῶς. ἀλλ' ὡρίσθω μὴ ἐν τῷ πλήθει αὐτῶν τὸ κράτος, ἀλλ' εἰ ἀμείνους, καὶ εἰ [a] τομώτεραι Φαίνοιντο αἱ σαὶ τῶν ἐμῶν, ἴσαι τὸ ἀριθμὸν οὖσαι· καιριώτερα δηλονότι ἐργάσονταί μοι [b] τὰ τραύματα, καὶ θᾶττον ἐνδώσω πρὸς τὰς πληγάς. ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις, καὶ ὡρίσθωσαν ὁπόσαι ἱκαναί. [c] πέντε ἔμοι γε δοκοῦσιν [d] ἑκατέρῳ. ΤΟΞ. Καμοὶ δοκεῖ, πρότερος δὲ λέγε, ἀλλὰ ἐπομοσάμενος ἢ μὴν ἀληθῆ ἐρεῖν. ἄλλως γὰρ ἂν πλάττειν τὰ τοιαῦτα, οὐ πάνυ χαλεπόν, καὶ ὁ ἔλεγχος ἀφανής. εἰ δὲ ὀμόσειας, οὐκ ὅσιον ἀπιστεῖν. [e] ΜΝΗΣ. Ὀμόμεθα, εἴ τι καὶ ὅρκῳ δεῖν νομίζεις. [f] τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; ΤΟΞ. Καὶ μάλα· ἐγὼ δὲ τὸ ὀπιχώριον ὀμοῦμαί σοι ἐν τῷ ἐμαυτοῦ λόγῳ.

Sed definitum *hoc* esto, ne in multitudine earum insit robur, sed *in eo* quae sint praestantiores: & si penetrabiliores tuae *narrationes tanquam tela* meis, aequales licet numero, graviora nempe facient mihi vulnera, eoque celerius plagis concedam. MNES. Recte dicis: & finiantur, quot satis sint. Quinque mihi quidem unicuique videntur *sufficere*. TOX. Et mihi videtur. Dic prior, sed jurato prius, te vera dicturum. Alioquin enim fingere talia non admodum difficile, & convincendi obscura ratio. Si vero juraveris, fidem negare irreligiosum fuerit. MNES. Juremus, si quid opus esse jurato arbitraris. Quis vero tibi Deorum nostrorum — num idoneus est Philius. TOX. Sane. Ego autem patrium tibi in mea oratione jurabo *jusjurandum*.

ΜΝΗΣ. Ἴσω τοίνυν ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος, ἢ μὴν ὁπόσα ἂν λέγω πρὸς σὲ, ἢ αὐτὸς εἰδὼς, ἢ πόθεν ἄλλων, ὁπόσον οἷόν τε ἦν, δι' ἀκριβείας ἐκπυθανόμενος, ἐρεῖν, μηδὲν παρ' ἐμαυτῷ βιτραγῳδῶν. καὶ πρώτιστα γέ σοι τὴν Ἀγαθοκλέους καὶ Δεινίου Φιλίαν διηγήσομαι, ἀοίδιμον ἐν τοῖς Ἴωσι γενομένην. Ἀγαθοκλῆς γὰρ ἦν ὁ Σάμιος ὁ πρὸ πολλοῦ ἐγένετο, ἄριστος μὲν ἐς φιλίαν ὡς ἔδειξε, καὶ

12. MNES. Audiat igitur Jupiter Philius, me, quaecumque ad te dixero, aut, quae ipse sciam, dicturum, aut quae ab aliis quanta fieri potuit cura exquisiverim, neque quidquam tragicae fabulositatis additurum. Ac primum Agathoclis & Diniae amicitiam enarrabo, decantatam inter Iones. Nempe Agathocles hic Samius non diu est ocum vixit, amicitiae quidem causa, ut ostenta-

a Τομώτεραι — σαὶ] Τομώτερα male P. Sed pro σαὶ, σὴ Ex. *Fl.* Vulgatae adstipulatur P. b Τὰ] Non adest artic. in *Fl.* c Πέντε] Persona ΤΟΞ. ante πέντε erat in Edd. quam *Gronovii* monitu sustuli, & uno versu serius, ubi ΜΝΗΣ. legebatur, collocavi. nec erat ΤΟΞ. in *Fl.* d Ἑκατέρῳ] Ἑκατέρους *Fl.* Nil mut. cett. nec P. e ΜΝΗΣ.] ΤΟΞ. Edd. Excepta *Fl.* quae ΜΝΗΣ. f Τίς] ΜΗΝΣ. τίς Edd. demta *Fl.* itaque personae nomen & hic sustulimus.

59. Ἐνδώσω] Vid. notam Cl. *Jensii* ad §. 1. ubi hoc verbum contra pristinum Interpretem explicat. Et I. *Ver. Hist.* c. 29. *Hermot.* c. 24. &c. *J.F.R.*

61. Ἱκαναί. πέντε ἔμοι γε δοκ. ἑκ. ΤΟΞ.] Ita uti emendare jusserat Vir Celeberrimus, Ed. *Fl.* *M. du S.*

62. ΤΟΞ. Καμοὶ] Turbatus est ordo colloquentium, qui sic constituendus est. ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις. καὶ ὡρίσθωσαν ὁπόσαι ἱκαναί. πέντε ἔμοι γε δοκοῦσιν ἑκατέρῳ. ΤΟΞ. Καμοὶ δοκεῖ. πρότερος δὲ λέγε. &c. dein post οὐκ ὅσιον ἀπιστεῖν. ΜΝΗΣ. Ὀμούμεθα, εἴ τι καὶ ὅρκῳ δεῖν νομίζεις; τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; ut haec ultima omnia Mnesippo tribuantur. Nam cum Mnesippus prior narrare incipiat, non possunt illa verba πρότερος λέγε Mnesippo convenire. *J.G.G.*

68. Τίς δέ σοι] Sermo confusus, pro τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν ἱκανὸς; ἆρ' ὁ Φίλιος; *F.G.*

69. Θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς] Mallem Θεῶν ἱκανὸς; ἆρ' ὁ Φ. In *Fl.* deest ἆρ' ἱκανὸς. *M. du S.*

78. Ἀγαθοκ. — Δ.] Vera an ficta haec sint, quamvis jusjurandum interceserit, vix dixeris, cujus tamen temporis sint aut fingantur, ostendunt nonnulla. Vide c. 17. 18. 32. & 33. Aetatis nempe Lucianeae. *M. du S.*

79. Οὐ πρὸ πολλοῦ] Lucianum exempla amicitiae relaturum ordiri ab eo quod novissime contigerat, & inde retrogredi ad antiquiora; atque eodem modo narrationem instituisse ab Apostolo, in *Act.* V. 36. 37. unde cum Josepho conciliari queat, vide monentem Cl. *L. Bos* in Act. Apost. p. 77. quem Cl. *Hemsterhusii* admonitu consului, inferere haud adeo necessarium existimavi. *J.F.R.*

83. Λυσίνου] Ita hic Edd. Infra vero fin. c. 15. *Ly-*

oſtendit, praeſtantiſſimus, caeterum vulgo Samiorum nihil melior, neque genere, neque copiis aliis: Diniae autem Lyſionis F. Epheſio amicus a pueris inde fuerat. Dives erat Dinias ultra fidem, & quod facile credas, de homine divitias nuper demum nacto, multos quoque alios circa ſe habebat, ad compotandum quidem idoneos, & voluptatem ſuo convictu parandam, ab amicitia autem tantum, quantum eſt maximum, remotos. Adhuc quidem igitur in hiſce numerari etiam Agathocles, & una eſſe, & una potare, quamquam non valde illa conſuetudine gauderet. Dinias etiam nihilo majore illum in pretio habere, quam adulatores. Tandem etiam offenſus eſt, quod crebro illum reprehenderet, & importunus viſus, qui majorum illum admoneret ſuorum, & ſervare juberet quae multo labore parta pater ipſi reliquiſſet. Itaque propter iſta neque ad comiſſationes amplius illum adhibuit, ſed ſolus cum iſtis potavit, ſubducereque ſe Agathocli ſtuduit.

13. Jamque ab adulatoribus illis perſuaderi *aliquando* ſibi miſer patitur, amore ipſius accenſam Charicleam Demonactis uxorem, clariſſimi viri, & in civitate Epheſiorum primi. Jamque ventitant illi a τἄλλα δὲ ὐδὲν ἀμείνων Σαμίων τ̃ πολλῶν, ὔτε ἐς τὸ γένος, ὔτε ἐς [g] τ̀ ἄλλην οὐσίαν. Δεινίᾳ δὲ τῷ Λυσίωνος Ἐφεσίῳ, φίλος ἐκ παίδων ἦν· ὁ δὲ Δεινίας ἐπλούτ[ε]ι ἄρα εἰς ὑπερβολήν· καὶ ὥσπερ εἰκὸς, νεόπλουτον ὄντα, πολλοὺς καὶ ἄλλους εἶχε περὶ αὐτὸν, ἱκανοὺς μὲ συμπιεῖν, καὶ πρὸς ἡδονὴν συνεῖναι, φιλίας δὲ πλεῖστον ὅσον ἀπεδέησεν. τέως μὲ οὖν ἐν τούτοις καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐξητάζετο, καὶ συνῆν, καὶ συνέπινεν αὐτοῖς, ὐ πάνυ χαίρων τῇ τοιαύτῃ ἀγωγῇ· καὶ ὁ Δεινίας ὐδὲν αὐτὸν ἐντιμότερον εἶχε τ̃ κολάκων· τελευταῖον δὲ καὶ προσέκρουσε, τὰ πολλὰ ὑπερτιμῶν. καὶ Φορβικὸς ἐδόκει, ὑπομιμνήσκων καὶ τ̃ προγόνων, καὶ φυλάττειν παραγγέλλων, ἃ μὴ πολλῶν κακῶν ὁ πατὴρ αὐτῷ κτησάμενος κατέλιπεν· ὥστε διὰ ταῦτα ὐδὲ ὑπὸ τὰς κώμας [i] ἐπῆγεν ἔτι αὐτὸν, ἀλλὰ μόνος μετ' ἐκείνων ἐκώμαζε, λανθάνειν πειρώμενος τ̃ Ἀγαθοκλέα.

Καὶ δή ποτε ὑπὸ τ̃ κολάκων ἐκείνων [k] ὁ ἄθλιος ἀναπείθεται, ὡς ἐρᾷη αὐτῆς Χαρίκλεια, Δημώνακτος γυνὴ, ἀνδρὸς ὑπερφανοῦς, καὶ πρώτου Ἐφεσίων τὰ [l] πολιτικά· καὶ [m] γραμματεῖα τε εἰσφοίτα πρὸς τ̃ γυ-

g Τὴν ἄλλην] Τῶν ἄλλων L. h Ἐδόκει] Ἐδόκουν male *Fl.* i Ἐπῆγεν] Sic Edd. & P. Ἀπῆγεν Ex. *Fl.* & marg. *A1.* k Ὁ] Non adeſt artic. in *Fl.* l Πολιτικὰ] Πολιτικὴν P. & marg. *A1.* m Γραμματεῖα] Sic P. & L. cum marg. *A1.* Γραμματία Edd.

Λύσωνος exhibent eaedem. Sed quum probabile ſit eumdem eſſe, alterutrum erit corrigendum. Utrum autem rectius, dicere non habeo. Priſca verſio utroque loco *Lyſimis* dedit. Clar. *Geſn.* hic *Lyſonis*, illic *Lyſonis* ſervavit. Fruſtra adhuc apud alios quaeſivi, nec tempus patitur ulterius inveſtigare. Nec inter nobilia amicorum paria refertur ab *Cicerone in Amicit.* nec in Offic. Ait autem *de Amic.* c. 4. *ex omnibus ſaeculis vix tria aut quatuor nominantur paria amicorum: quo in genere ſperare videor Scipionis & Laelii amicitiam notam poſteritati fore. Plutarch.* περὶ πολυφιλ. p. m. 93. quinque paria enumerat, *Theſeum & Pirithoum, Achillem & Patroclum, Oreſten & Pyladem, Pythiam & Damonem, Epaminondam & Pelopidam.* De Dinia Lyſonis aut Lyſionis nihil. *J. F. R.*

85. Νεόπλουτον] Conf. ſupra *Tim.* §. 7. ubi *repente dives* vertitur, ac *Solonem* notantem, tamen mox indicari paterna bona fuiſſe. Hic autem in *Tox.* eodem modo uſurpari. *J. F. R.*

91. Καὶ ὁ Δεινίας — κολάκων] Additamentum videtur, quod auctoris ſententiae contrarium eſt. *F. G.*

99. Ἀλλὰ — ὑπώμαζε] Et hoc ſubditicium videtur. *F. G.*

4. Χαρίκλεια] Claudia nimirum quadrantaria Cicerонis in *Plut.* & ap. *Cic.* pro M. Coelio. *G. C.*

7. Γραμματεῖα] *Solanus* γραμματεῖα correxerat in *J.* Obſecundavi, quia duo Codd. ſic habent; verum quia & alterum bonum, ac poſtea c. 14. γραμμάτια legitur, nihil etiam hic mutaſſem. Adde c. 16. iterum γραμματεῖα eſt in iisd. Codd. quamvis ideo non negem, variandi ſtili cauſſa utrumque potuiſſe ſcribere Lucianum. *Alciphr.* loco mox adducendo γραμ-

μα-

γυναικὸς αὐτῷ, καὶ στέφανοι ἠμιμάραντοι, καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα, καὶ ἄλλα ὁπόσα αἱ μαστροποὶ ὑπὲρ τοῖς νέοις μηχανῶνται, καὶ μικρὸν αὐτοῖς ὑπιτεχνώμεναι τὰς ἔρωτας, καὶ ἀναφλέγουσαι τὸ πρῶτον ἐρᾶσθαι νομίζοντας. ἐπαγωγότατον γὰρ τοῦτό γε καὶ μάλιστα τοῖς καλοῖς εἶναι οἰομένοις, ἄχρις ἂν λάθωσιν εἰς τὰ δίκτυα ἐμπεσόντες. ἦν Χαρίκλεια δὲ οὐκ ἄγειον μὲν γύναιον, ἑταιρικὸν δὲ ἐκτόπως, καὶ τῷ προσυχόντι ἀεί, καὶ εἴ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐθελήσειέ τις, καὶ εἰ προσίδοι τις μόνον, εὐθὺς ἐπένευε, καὶ δέον ἐδόκει ἦν, μή ποι ἀντείποι Χαρίκλεια. δεινὴ δὲ καὶ τἄλλα τεχνίτις, παρ' ἣν τινα βάλει τῶν ἑταιρῶν ὑπισπάσασθαι ἐρασθήν· καὶ ἀμφίβολον ἔτι ὄντα, ὅλον ὑποποιήσασθαι, καὶ ἐνεχόμενον ἤδη ὑπιτεῖναι, καὶ προσεκκαῦσαι, ἄρτι μὲν ὀργῇ, ἄρτι δὲ κολακείᾳ. καὶ μικρὸν μὲν ὑποφίᾳ, καὶ τῷ πρὸς ἕτερον ἀπο-

muliere codicilli, & coronae semimarcidulae, & mala quaedam demorsa, & alia quae machinantur contra adolescentulos lenae, dum paullatim suis artificiis amores illis instruunt, & accendunt ultro amari se putantes. Maxime enim hoc ad illiciendum valet apud eos praesertim, qui pulchri sibi videntur, dum imprudentes in retia incidant. Erat autem Chariclea muliercula haud illepida, sed supra modum meretrix, quae ejus semper esset, in quem forte incideret, etiam si parvo admodum *amare* quis vellet: & si quis adspiceret modo, innuebat statim, nec unquam metus, ne forte Chariclea repugnaret. Erat etiam alioquin mira artifex, supra quamvis meretricem, alliciendi amatorem, & ambiguus qui adhuc esset, subjugandi totum, & qui jam teneretur intendendi, & magis accendendi nunc ira, nunc adulatione, & paullo post fastidio, & simulata ad alium inclinatione:

ac

a Ἣν] Sic recte *Fl. P. S.* &c. ἦν *J.* male. b Τῷ] Τὸ male *Fl.*

ματίδια dicit; sed res est parvi. *J.F.R.*

8. Καὶ στέφανοι ἠμιμάραντοι] Martialis: *A te vexatas male tenere rosas. AE.M.* in addend. Ed. *Graev.* Idem notarat *Gujet.* *J.F.R.*

Ibid. Καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα] Ex hoc loco lux affulget *Theocrito* in Cyclope, ubi de violento ejus in Galateam amore, sic ait,

Ἤρατο δ' ὅτι ῥόδα τ' ἀμάλοις ὕτι κικίννους,
Ἀλλ' ὁλοοῖς μανίαις.

Scilicet poma morsibus amasiarum lancinata amantibus data favoris erat & amoris indicium. *J.P.a G.*

Καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα] Praeterea mala erant Veneri sacrata. Quod pluribus agit *Moll.* ad *Long. Past.* I. p. 19. Adde *Alciphr.* III. Ep. 62. p. 430. Καὶ παρὰ τούτων γραμματίδια ἰσημέρας φοιτᾷ — καὶ στέφανοι ἠμιμάραντοι, καὶ μῆλα ἀποδεδηγμένα. Quae Lucianeis plane conveniunt. Ac *Bergl.* ad I. Ep. 37. p. 167. Immo credebatur vis fascinans ad amorem conciliandum inesse his pomis admorsis. Rev. *Jac. Elsner.* ad Apocalyps. XVIII. 14. recte quidem p. 464. ait, poma amoris Venerei symbola & pignora fuisse; sed quando ex hoc Luciani loco demonstratum it, & *petere sese malis solitos amantes*, non videtur attenta mente legisse verba Luciani: quin sic potius testem adduxisset *Virg.* Ecl. III. 64. *Malo me Galatea petit lasciva puella.* *J.F.R.*

10. Μαστροποὶ] Habuimus idem supra, *Amor.* c. 16. med. *M. du S.*

14. Ἄχρις] Negat *Phrynich.* p. 6. ἄχρις & μάχρις Attice recte dici, pro ἄχρι, μέχρι. Falso; si item in Luciano semper ἄχρι, etiam sequente vocali rescribere velis. Licet enim apud *Thucyd.* qui hiatus adfectat, non inveniantur cum σ. Et ap. *Homer.* in locis a *Nunnesio* ad Phrynich. adductis ex Iliad. Δ. & Π. ἄχρις significet *omnino*; tamen apud Lucian. bene se habet ἄχρις. Et sic supra *Tim.* §. 24. ἄχρις ἂν λάθω. Iterum ibid. §. 30. & *Hermot.* §. 29. f. ἄχρις ἂν ὑφωμαι. *Alciphr.* I. Ep. 23. p. 96. ἄχρις ἂν τὸ νιφετὸν — διαδέξηται. *Herodian.* 2. 6. 22. μέχρις αἵματος. *Epict.* Man. c. 14. p. 22. μέχρις ἂν γένηται. Lucian. *Dial. mort.* XII. post med. μέχρις Ἰνδῶν. *Amor.* c. 25. μέχρις ἡλικίας, & sic ubique, sequente vocali. At significatio τῷ *omnino* non tantum differt ab *usque*, *donec*, quin facile concilietur ex Il. P. 599. — γράψαν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις Αἰχμὴ Πελιάδαο· ὁ γὰρ ῥ' ἔβαλε χαλκέος ἰλλὰς Ἰδών. Ubi *Scholiast.* γράψαν interpretatur ἐπέξεσεν. Ἄχρις vero, ἕως τέλους. *J.F.R.*

18. Καὶ εἰ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐθελήσειέ τις] Erasmus: *etiamsi quis admodum leviter concupivisset.* Benedictus: *etiamsi vel minimum concupivisset.* Non agitur de levi aut minima cupiditate; agitur de pretio, quo quis noctem ejus redimeret. Itaque verte, *etiamsi vel exiguo quis vellet*, etiamsi tenuem aliquis mercedem modo dignaretur solvere. Innuit ipsam non minus oblectatam Venere, quam adolescentes, ut ideo vix aliquem repelleret, qui modo parvum quid vellet impendere. *J.G.*

27. Συγ-

ac tota undique *ad haec* composita erat mulier, multasque paraverat ad amatores machinas.

14. Hanc ergo tum adsciscunt Diniae adulatores contra adolescentem, & ut secundarum partium actores subserviunt, in Charicleae illum amorem impellentes. Illa vero, quae multos jam adolescentes supplantaverat, & mille amores simulaverat, & domus opulentas everterat, multiplex quoddam & subactum longa exercitatione infortunium; haec igitur nacta intra manus suas simplicem & imperitum talium artificiorum juvenem, non dimisit ex unguibus, sed complexa undique & configens, cum jam ex omni parte illum teneret, & ipsa a sua praeda periit, & misero Diniae mille malorum caussa fuit. Nam primo statim illos demittit in eum *hami instar* codicillos, & allegatam subinde ancillam, ut

κλίνειν δοκεῖν, καὶ ὅλη [c] συγκεκρότηλο ἀπαντα-χόθεν ἡ γυνή, καὶ πολλὰ μηχανήμαλα παρεσκεύασ-το κατ' τ ἔρασ-ὴν.

Ταύτῃ οὖν τότε οἱ Δεινίᾳ κόλακες παραλαμβάνουσιν ὅλῃ τὸ μειράκιον, καὶ τὰ πολλὰ ὑπεκωμῴδουν, συνωθοῦντες αὐτὸν εἰς τ ἔρωλα τ Χαριτλείας. ἡ δὲ πολλῶν ἤδη νέων ἐκτραχηλίσασα, καὶ μυρίους ἔρωτας ὑπο-κριναμένη, καὶ οἴκους πολυπλανήτους ἀπατρέ-ψασα, ποικίλον τι καὶ πολυγύμναστον κα-κὸν, περιλαβοῦσα εἰς τὰς χεῖρας ἁπλοϊ-κὸν καὶ ἄπειρον τ τοιούτων μηχανημάτων νεα-νίσκον, οὐκ ἀπῆκεν ἐκ τ ὀνύχων, ἀλλὰ περιέχουσα πανταχόθεν, καὶ ἀμφιπείρασα, ὅτε ἤδη παντάπασιν ἐκράτει, αὐτή τε [d] ἀπώλελο ὑπὸ τ ἄγρας, καὶ τῷ καλοδαί-μονι Δεινίᾳ μυρίων κακῶν αἰτία ἐγένελο. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον εὐθὺς ἐκεῖνα ἐπ' αὐτὸν καθίει τὰ [e] γραμμάτια, καὶ συνεχῶς πεμπομένη

[c] Συγκεκρότηλο] Συγκερ. *J. H.* & *Fr.* male. Prius *P. S. Fl.* aliaeque recte. [d] Ἀπόλετο] Ἀπόλετο *Fl.* [e] Γραμμάτια] Γράμματα P. & marg. *AIW.* Nil mutant ceteri, nec Edd.

34. Ἐκτραχηλίσασα] Τὸ δὲ τῆ ψυχῆλι πειζόμενον * ἐκδιφάσαι. *V.*

39. Ἐκ τ ὀνύχων] Ὡς ἐπὶ ἄγρας ἰεράκων ἢ ἀετῶν μετ-ῆλθε τ † λόγου. *V.*

* Ἐκδιφάσαι] Sic *Salmas* correxit, quum ante editum legeretur *ἐκδίφασα.*

† Λόγου] Κόθου C. mendose.

27. Συγκεκρότηλο] Vide iterum p. 642. *M. V. la Croze.* (i. e. *Sympos.* c. 18. 19. ubi bis occurrit, in ἀνάπαιστα συγκροτῶν, & ὁ Ἀλκιδάμας ὑπὸ συγκεκροτημένων ἀνθρωπίσκων καλαγωνιδεύς.) *J.F.R.*

Συγκεκρότηλο] Invitus eadem saepe repeto. Sed necessitas jubet; quia alii haec toties corrigere volunt. Adscripserat enim *Solanus*, συγκεκρότηλο legendum atque edendum; quia scilicet infra, *Gall.* c. 12. post med. συγκεκροτῆτο legas. Verum in temporibus plusquamperf. omissionem esse frequentissimam, jam notavi supra, *pro Imag.* §. 3. ad κέκρυπλο. *J.F.R.*

32. Ὑπεκωμῴδουν] Id est, *deridentes fingebant. F.G.*

34. Ἐκτραχηλίσασα] Ἐκτραχηλίζειν τὴν νόσημα. Petere juventutem. *Plutarch.* de liberis educandis. *AE. M.* in addendis Ed. *Graev.* Sed hoc Plutarchi, non addito loco, vel Scapula in Lexico habet. Notavit eadem totidem verbis *Gujetus.* *J.F.R.*

40. Διαπείρασα] Ad *ungues* refero hoc verbum, quibus *configunt* rapaces bestiae praedam, ne effugere facile possit. Alioqui, nisi modo facta esset ὀνύχων mentio; *hamos* imaginari liceret. Noster supra Ἀπώλ-

c. 51. ἀμφιπέρα, *hamo trajectus est*: idque eo magis placeret, quia statim utitur verbo καθιέναι, de quo nota proxima. *J.M.G.*

45. Γραμμάτια] Supra pr. c. 13. & infra c. 16. γραμματεῖα correxerat *Solanus*, ex Codd. Hic nihil mutavit. Quare aut γράμματα recipiendum, aut γραμματεῖα similiter ut aliis locis scribendum. Sed quia id incertum, nihil hic mutavi. *J.F.R.*

Ibid. Καὶ συνεχῶς πεμπομένη] Nominativus πεμπομένη postulat verbum finitum, cujus Chariclea subjectum sit: quod adest nullum. Porro πεμπομένη activa significatione posse poni, mihi quidem non constat. Utrique rei medebimur, si levissima mutatione, quae ex calligraphorum ratione, η & ν jungendi, facilius potest intelligi, legamus πεμπομένῳ τὴν ἄγραν, & ad καθίει referamus, quod piscatorium esse & ad hamum pertinere, vel nostri Luciani piscator satis docet, in cujus fine aliquoties eo sic utitur. Hoc igitur interpretando secuti sumus, & *binas* quasi escas, binos hamos, dedimus, hinc codicillos, hinc ancillam. *J.M.G.*

τ᾽ ἄδραν, ὡς ἐδάκρυσε, καὶ ἐπηγρύπνησε, καὶ τέλος, ὡς ἀπάγξει ἑαυτὴν ἡ ἀθλία ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἕως δὴ ὁ μακάριος ἐπείσθη καλὸς εἶναι, καὶ ταῖς Ἐφεσίων γυναιξὶ ποθεινὸς πόθητος. καὶ πως συνηνέχθη πολλὰ ἱκετευθείς.

lacrimetur, & vigilet, tandem ut ſuſpenſura ſe ſit prae amore miſera; donec perſuaſum eſt beatulo, pulchrum eſſe, & Epheſiorum uxoribus expetitum. Ac tandem multis precibus exoratus *cum ea* congreditur.

15. Καὶ [b] τὸ ἐντεῦθεν ἤδη ῥᾷον, ὡς τὸ εἰκὸς, ἁλώσεσθαι ἔμελλεν ὑπὸ γυναικὸς καλῆς, καὶ πρὸς ἡδονήν τε ὁμιλῆσαι ὀπτιασμένης, καὶ ἐν καιρῷ δακρύσαι, καὶ μέλαξυ τῶν λόγων ἐλεεινῶς ὑποστενάξαι, καὶ ἀπιόντος ἤδη λαβέσθαι, καὶ εἰσελθόντι προσδραμεῖν, καὶ καλλωπίζεσθαι, ὡς ἂν μάλιστα ἀρέσειε, καὶ πως καὶ ᾄσαι, καὶ κιθαρίσαι· οἷς ἅπασι χρῆται τῷ Δευκίῳ ἐκέχρητο. καὶ ἐπεὶ ἤσθετο πονήρως ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ ταχέως γεγενημένον, ἄλλο ὅτι τούτοις ἐπενόει, καὶ τὴν ἄθλιον ἀπώλλυε. κύειν τε γὰρ ἐξ αὐτοῦ σκήπτεται. ἱκανὸν δὲ καὶ τοῦτο, βλάκα ἐρασθὴν προσεκπυρῶσαι. καὶ οὐκέτι ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπὸ τάνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένην τὸν ἔρωτα· ὁ δ᾽ οὐκέθ᾽ οἷός τε ἦν φέρειν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ ἠνείχετο μὴ ὁρῶν αὐτὴν, ἀλλὰ ἐδάκρυε, καὶ τὰς κόλακας ἐσέπεμπε, καὶ τὄνομα τῆς Χαρικλείας ἐπεβοᾶτο, καὶ τὴν εἰκόνα προβαλὼν

15. Et hinc jam facile, ut apparet, fuit illum expugnari a pulchra muliere, quae ſciret ad voluptatem attemperare ſuos ſermones, & plorare opportune, & *inter* ſermones miſerabiliter ingemiſcere, & abeuntem jam complecti, & ingredienti occurrere, & eum ornatum adhibere, quo maxime placeret, & interdum canere etiam, ac citharam pulſare, quibus illa omnibus adverſus Diniam uſa eſt. Et cum ſentiret jam illum laborare, & maceratum ab amore mollitumque eſſe, aliud inſuper excogitat, quo perderet miſerum, nempe uterum ſe etiam ex illo gerere: valet autem hoc etiam, ad ſtolidum amatorem magis accendendum: nec amplius ad illum ventitat, cuſtodiri ſe a viro dicens, qui audierit de amore. At ille rem non ferre, neque pati poſſe, quod non videret illam, ſed lacrimari, & intro mittere adulatores, & nomen Charicleae inclamare, ejusque ſtatuam, (de candido marmore

a Καὶ] Abeſt a *Fl.* *b* Τὸ ἐντεῦθεν] Sic *Fl. P. Tourt.* . . junctim plurimae. *c* Ὑπὸ τ᾽] Sic *P.* Ὑπό τ᾽ *J. Fl. Fr. H. V2. B2. S.*

61. Διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι] Ridicule interpres uterque *jamque amore illaqueatum*, quaſi nunc βρόχος in mentem fuerit Luciano. Verte *madefactum ac merſum amore.* Et quaeſo cur nunc aliter conſiderant, quam in Bis accuſato. εἰ γὰρ τέλεον ἦν διάβροχος τῇ μισθῇ. *J. G.*

Ibid. Ταχέως] Conf. ſupra *Amor.* c. 3. Ibique ex *Alciphr.* addita, ex quo rurſus alium locum hic addam, qui eſt L. III. p. 410. Ξενοκράτης δὲ ὁ Ἐπικούρειος τὴν ψάλτριαν ὡς αὐτὸν ὑπεγκαλίζετο, ταχέως ἐς ὑγρὸν προσβλέπων ὑπεμειδία τοῖς ὄμμασι. *J. F. R.*

65. Καὶ σὺ ἔτι ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπό τ᾽ ἀνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένην τὸν ἔρωτα] Leve mendum in his latet. Pro illo τ᾽ eſt vel τῷ ſcribendum: nullum enim hic iſta copula locum habet. Chariclea ubi Dinian amore ſui jam infatuarat, *haud amplius*, quod ante ſolita fuerat, *ad eum veniebat, dicens ſe prohiberi a viro, qui de amore illo audiviſſet.* Vel Attice legendum ὑπὸ τἀνδρὸς pro ὑπὸ τῷ ἀνδρός. *J. J.*

66. Ὑπὸ τἀνδρὸς] Quod Cl. *Fenſ.* ſuſpicatus eſt, id *Pariſ.* Ed. habet, ſed ὑπὸ τ᾽ ἀνδρὸς, ita ut ex accentu praepoſitionis videre liceret, non particulam τε, ſed articulum intelligendum; quare ſpiritum tantum ſuſtulimus, ut propius jungerentur. *J. F. R.*

74. Ἐκυλίσθητο] Sic ſupra Θ. Δ. VI. m. *M. du S.*

76. Σωροικίαις] *Inſulae.* Nimirum tales *inſulas* ſive conjuncta aedificia intelligit, quales *Sueton.* Caeſ. c. 41. *Recenſum populi — vicatim per dominos inſularum egit*; ubi vid. Interpretes; plura enim in re vulgari congerere non lubet. *J. F. R.*

80. Ἐξεικονίσθη] P. & L. recte. In reliquis ἐξεκόνισθη. *M. du S.*

Ἐξεικονίσθη] Dandum hoc *Solano* ac Mſſ. duobus probae notae exiſtimavi, ut jam augmentum adderem, quod Edd. non adgnoſcebant; alioqui, ſi modo unus Cod. habuiſſet, non addidiſſem. Vid. ſupra ad συγ-

more facta erat) amplectens ejulare. Tandem humi se abjiciens volvitur, resque in confessum furorem exit. Dona enim non pro portione malorum & corollarum illi reddebantur, sed aedes totae, & agri, & servae, & vestes floridae, & auri, quantum vellet. Et quid multa? Brevi tempore Lysonis domus nobilissima per Ioniam quae fuerat, exhausta jam & vacuefacta erat.

16. Deinde cum jam siccus ille & aridus esset, eo relicto, alium quendam Cretensem juvenem, de auratis illis, venata, ad illum transiit: & illum jam amabat, & ille *amari se* credebat. Dinias igitur, neglectus jam non a Chariclea solum, sed etiam ab adulatoribus; nam hi quoque jam ad Cretensem illum amasium transierant, venit ad Agathoclem, qui jam diu sciret, quam malo loco res ipsius essent; ac primum non sine pudore, enarrat tamen omnia, amorem, indigentiam, superbiam mulieris, rivalem Cretensem, & denique se vivere non posse, nisi esset cum Chariclea. At ille intempestivum ratus eo tempore exprobrare, quod solum se amicum non admisisset, sed praetulisset sibi adula-

αὐτῆς (ἐπεποίηλο δὲ λίθῳ λευκῷ) ἐκώκυε, καὶ τέλος καλαβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τὸ ἔδαφος ἐκυλίνδετο, καὶ λύπια ἦν ἀκριβὴς τὸ πρᾶγμα. τὰ μὲν γὰρ δῶρα, ἃ χλαῖνα καὶ στέφανος ἀντεδίδοτο αὐτῇ, ἀλλὰ συνοικίαι ὅλαι, καὶ ἀγροὶ, καὶ θεράπαιναι, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ χρυσὸν ὁπόσον [d] ἐθελήσειε. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεῖ ὁ [e] Λύσωνος οἶκος ὀνομαστότατος τῶν ἐν Ἰωνίᾳ γενόμενος, ἐξήντληλο ἤδη, καὶ [f] ἐξεκενέωλο. Εἶτα ὡς ἤδη αὐτῷ ἦν, ἀπολιπὼν αὐτὸν, [g] ἄλλον τινὰ Κρῆτα νεανίσκον τῶν [h] ὑποχρύσων ἐθήρα, καὶ μετέβαινεν ἐπ' ἐκεῖνον, καὶ ἦρα ἤδη αὐτοῦ, κἀκεῖνος ἐθηρεύετο. ἀμελούμενος δ' ὢν ὁ Δεινίας, οὐχ ὑπὸ τῆς Χαρικλείας μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν κολάκων, καὶ γὰρ οὗτοι ἤδη τὸν Κρῆτα ἤδη τὸν ἐρώμενον μετελήλυθεσαν, ἔρχεται πρὸς τὸν Ἀγαθοκλέα, καὶ [i] πάλαι εἰδότα ὡς ἔχοι πονηρῶς τὰ πράγματα αὐτῷ. καὶ αἰδούμενος τὸ πρῶτον, ὅμως [k] διηγεῖτο πάντα, τὸν ἔρωτα, τὴν ἀπορίαν, τὴν ὑπερφρόνησιν τοῦ γυναικὸς, τὸν ἀντεραστὴν τὸν Κρῆτα, καὶ τέλος, ὡς οὐ βιώσεται μὴ οὐχὶ συνὼν τῇ Χαρικλείᾳ. ὁ δὲ ἄκαιρον εἶναι νομίσας ἐν τούτῳ ἀπομνημονεύειν τῷ Δεινίᾳ, διότι οὐ προσίετο μόνον αὐτὸν τῶν φίλων, ἀλλὰ τοὺς κόλακας αὐτοῦ προε-

d Ἐθελήσειε] Ἐθελήσει Ex. *Fl.* Nil mut. Edd. nec P. rent. *f* Ἐξεκενέωλο] Sic L. & P. Ἐξεκένωλο Edd. *g* Ἄλλον] Ἄλλων male *F.* & *Fl.* *h* Ὑποχρύσων] Constans Edd. lectio. Nec ex Codd. varietat. notatam invenio. *i* Πάλαι] Πάνυ *Fl.* *k* Διηγεῖτο] Διηγεῖτο male *Fl.*

e Λύσωνος] Ita jam Edd. cum supra Λυσίου habe-

συγκαπρόωλο c. 13. f. *F.F.R.*

81. Ὡς ἤδη αὐτῷ ἦν] Praeclare illustrat hanc formulam *Kusterus* ad Aristoph. Θεσμοφ. 853. Sed nondum tamen persuasit ibi pro Ἴλλος γεγένημαι προσδοκῶν legendum esse αὖος. Interrogat, quis unquam vel legit vel audivit aliquem expectando *Strabum* factum fuisse? Non lubet interrogare, quis siccus factus sit expectando, vel mortuus adeo? Sed, Annon solent qui exspectant, quod ipsum verbum Latinum indicat, frequenter versus illum locum spectare, unde venturum putant, quem cupiunt? Nonne conversis diu nimis in unum locum oculis (ut illa apud Horatium mater *Curvo nec faciem litore demovet*) metus est, ne quis strabus fiat? Alia jam praetermitto, quae nihil ad Lucianum: & ne haec quidem. *J. M. G.*

Ibid. Αὖος ἦν] Conf. supra T. I. *Tim.* c. 8. m. Et *Mer. Dial.* XIV. pr. *M. du S.*

Αὖος ἦν] Nota est metaphora de iis qui bona profudere, aut quem assentatores ac meretrices exederunt, vel potius ebiberunt, unde vulgatum illud Horatianum: *Diffugiunt cadis cum faece siccatis Amici.* De paupere ac famelico *Alciphr.* III. Ep. 4. p. 282. ὡς νῦν ἐγώ σοι αὖος ὑπὸ λιμοῦ ἐκ αὐχμηρὸς. Sed & αὖον *mutum prae metu* ap. *Suid.* & *Joseph.* esse docet *L. Bos* Animadv. ad *Suid.* c. 35. p. 145. *J. F. R.*

82. Ἄλλον τινὰ Κρῆτα νεανίσκον τῶν ὑποχρύσων, ἰθήρα] *Alium quendam adolescentulum Cretensem bene nummatum venata est.* ὑπόχρυσος est ad auri colorem accedens, subaureus, ut sic dicam. ut paullo inferius ὑπόχρως subpallidus, non convenit pecunioso juveni hoc verbum. Videtur litteris transpositis scripsisse Lucianus τῶν πολυχρύσων. *J. G. G.*

96. Μόνον αὐτὸν τῶν φίλων] Non ausim severe damnare hanc lectionem: potest enim τῶν φίλων latitudinem

προετίμα, [a] τότε, ἢν μόνην εἶχε πατρῴαν οἰκίαν ἐν Σάμῳ, ἀπεμπολήσας, ἦκεν αὐτῷ τὴν τιμὴν κομίζων τρία τάλαντα. λαβὼν δὲ ὁ Δεινίας οὐκ ἀφανὴς εὐθὺς ἦν τῇ Χαριπλείᾳ, καλός πωθεν αὖθις γεγενημένος· ἡ αὖθις ἡ ἄβρα, ἡ τὰ [b] γραμματεῖα, ἡ μέμψις, ὅτι μὴ πολλῷ χρόνῳ ἀφίκετο, ἡ οἱ κόλακες συνέθεον, [c] ὑπικαλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐδώδιμον ἔτι ὄντα τὸν Δεινίαν.

Ὡς δὲ ὑπέχετο ἥξειν παρ' αὐτὴν, καὶ ἦκε περὶ [d] τὸν πρῶτον ὕπνον, καὶ ἔνδον ἦν, ὁ Δημώναξ ὁ τῆς Χαριπλείας ἀνὴρ, εἴτε καὶ ἄλλως αἰσθόμενος, εἴτε καὶ ἀπὸ [e] συνθήματος τῆς γυναικὸς, ἄμφω γὰρ λέγεται, ἐπαναστὰς ὥσπερ ἐκ λόχου, τῷ τε [f] αὐλίου ἀποκλείειν ἐκέλευε, καὶ συλλαμβάνειν τὸν Δεινίαν, πῦρ καὶ μάστιγας ἀπειλῶν, καὶ ξίφος ὡς ἐπὶ μοιχὸν σπασάμενος. ὁ δὲ συνιδὼν ἑαυτὸν ἐν κακοῖς ὢν, μοχλόν τινα πλησίον κείμενον

tores. Tum vendita, quam ſolam habebat Sami, domo paterna, venit pretium illi ferens tria talenta. His acceptis Dinias jam non obſcurus eſſe Charicleae, pulcher quodammodo factus denuo: & rurſus ancilla, & codicilli, & reprehenſio, quod diu non veniſſet: adulatores etiam concurrere, facturi ſpicilegium, cum viderent, eſſe adhuc Diniam talem, quem comederent.

17. Cum autem venturum ſe ad illam condixiſſet, & veniſſet circa primam quietem, & intus eſſet, Demonax, Charicleae maritus, ſive temere illud ſenſerit, ſive re cum uxore compoſita, utrumque enim dicitur: conſurgens velut ex inſidiis claudi jubet januam aulae, & comprehendi Diniam, ignem minatus ac flagella, ſtrictoque velut in adulterum gladio. At ille videns quantis in malis eſſet, correpto vecti quo-

[a] Τότε] Sic etiam eſſe in *Fl.* notat *M. du S.* [b] Γραμματεῖα] Ita P. & L. Γραμματία Edd. [c] Ἐπικαλαμησόμ.] Sic emend. *Menag.* & ita *Fl.* Ἐπικαλαμησόμενοι ceterae & P. Ἐπιχαρασόμενοι marg. *Alw.* [d] Τὸν] Abeſt a *Fl.* [e] Συνθήματος] Συνθήκης P. & marg. *Ar.* [f] Αὐλίου] Αὔλειον Edd. priores.

quandam habere, & eos etiam comprehendere, qui ſpecie tenus modo ſunt tales. Sed videtur tamen opponere ſibi invicem velle auctor τὸν φίλον, & τοὺς κόλακας· vehementius certe locutum eſſe, ſi ita dederit, nemo facile negaverit. Equidem ita interpretatus ſum. *J. M. G.*

4. Γραμματεῖα] P. & L. Reliqui vero ut ſupra γραμματια, prave. *M. du S.*

6. Ἐπικαλαμησόμενοι] Sic recte legitur in *Fl.* Ed. pro eo quod in reliquis eſt, & in ipſo P. ἐπικαλαμησόμενοι. *M. du S.*

Ἐπικαλαμησόμενοι] Si omnino legendum ſit ἐπικαλαμησόμενοι, ſignificabit, *manum admoturi operi ſuo*, h. e. denuo ad adulationem conſuetam olim reditura; vel etiam ad *doloſam machinationem* referri poterit. Sed videtur *H. Stephanus* librum habuiſſe, in quo legeretur ἐπικαλαμησόμενοι (ita certe ſub hoc ipſo verbo laudat, & ait, male vulgo legi illud alterum ἐπικαλαμήσομενοι) Et ſane *ſpicilegii* ſignificatio multo commodius ad h. l. videtur applicari poſſe. Et video, idem placuiſſe *Solano*, forte ex alio fonte. Certe ita interpretandum putavi; quidquid ſit de auctoritate utriusque verbi compoſiti, cujus notum ſimplex, ipſum adhuc ἅπαξ λεγόμενον, puto, in Lexicis. *J. M. G.*

Ἐπικαλαμησάμενοι] Ita omnino legendum videtur. In addend. Ed. *Graev.* *AE. M.* Sic rurſus etiam ad verbum *Gujetus* in nott. Mſſ. *J. F. B.*

7. Ὁρῶντες ἐδώδιμον] Eraſmus hujus Dialogi Interpres lectorem ſæpe decipit. Verte igitur hunc locum ut *Godofredus Maluynus* Senator Clariſſimus monuit, *machinantes, ut viderunt in Dinia adhuc eſſe quod edi poſſet.* Sic Terent. Eunuch. *hunc comedendum & deridendum vobis propino.* Idem Maluynus *debibendum* legebat. *J. B.*

9. Ἦν ὁ Δημ.] Perperam haec antea interpunctata & verſa ſuo nitori reſtituimus. *M. du S.*

13. Τὴν τε αὐλίου ἀποκλείειν] Hic quoque, ut alibi, abſurde vertunt *atrium occludi*, quum in dialogo Cochlidis & Parthenidis recte vertant iſta πυύτῳ πεσόντα καὶ βοᾷ ἡ αὐλίου ἀράσσει, *demusque janua exterior effringitur*: ſicut peſſime *de Gymnaſiis* c. 2. εἰς τὴν αὐλὴν τῆς αὐλῆς reddidit Benedictus *in atrio*, quum Opſopœus accuratior *in aulæ area*. Sequente pagina vides minime verti Græca in illis ἔνθεν δὲ οἱ στρατιῶται παῆσαν, *ut autem diluxit, milites aderant*, quod factum ab interpretibus, quia incredibile videbatur στρατιώτας officio lictorum functos, quum intelligendi ſint prætores haud dubie accincti ſatellitibus & lictoribus. Stupidior ἀλεξικία eſt interpretis *Salmurienſis* in pagina vicina ναύκληρος ὁ Μυγαριώς ſcribentis *Chalcidenſis nauclerus*, quod omnino in hac editione mutari debuit. *J. G.*

Ibid. Αὔλιον] Adſcripſerat *Solanus* legendum αὐλίου, nul-

quodam prope jacente, tum ipsum Demonactem percusso tempore interficit, tum Charicleam, nec una hanc plaga, verum & vecti saepius, & deinde Demonactis gladio. Servi autem, qui muti adhuc adstiterant inopinata re perculsi, jam comprehendere illum conati, cum ipsos quoque gladio invaderet, se subducunt. Dinias patrato facinore clanculum exit, & ad auroram usque moratur apud Agathoclem, ubi perpendunt acta, & de futuris, quem res exitum habitura esset, considerant. Mane vero adsunt magistratus (re jam rumoribus dilata) & comprehensum Diniam, qui nec ipse caedem a se factam negaret, ad Praesidem, qui tum regebat Asiam, ab-

ἁρπάσας, αὐτόν τε ἀποκτείνει τὴν Δημώνακτα, κατάξας εἰς τὸ χρύσαφον, καὶ τὴν Χαρίκλειαν, οὐ μιᾷ πληγῇ ταύτῃ, ἀλλὰ καὶ τῷ μοχλῷ πολλάκις, καὶ τῷ ξίφει τοῦ Δημώνακτος ὕστερον. οἱ δ' οἰκέται τέως μὲν ἐστήκεσαν ἄφωνοι, τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος ἐκπεπληγμένοι, εἶτα πειρώμενοι συλλαμβάνειν, ὡς καὶ αὐτοῖς ἐπήει μετὰ τοῦ ξίφους, ἐκεῖνοι μὲν ὑπέφευγον, ὁ Δεινίας δὲ ὑπεξέρχεται, τηλικοῦτον ἔργον ἐργασάμενος· καὶ τὸ μέχρι τοῦ ἕω παρὰ τῷ Ἀγαθοκλεῖ διέτριβεν, ἀναλογιζόμενοι τὰ πεπραγμένα, καὶ περὶ τῶν μελλόντων, ὅ, τι ἀποβήσεται σκοπούντες· ἔωθεν δὲ οἱ πρυτάνεις παρῆσαν (ἤδη γὰρ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο) καὶ συλλαβόντες τὸν Δεινίαν, ἀπ' αὐτοῦ ἔξαρνον ὄντα μὴ ἐκεῖνο πεφονευκέναι, ἀπάγουσι παρὰ τὸν ἅρμοστὴν, ὃς ἦρχε τῆς Ἀσίας τότε· ὁ δὲ βα-

g Ὑπεξέρχεται] Ἐξέρχεται Ex. *Fl.* Nil mut. Edd. nec P. h Ἀναλογιζόμενα] Ἀν—Ⓞ *Fl.*

nulla Ed. neque Cod. addito qui sic habeat, sed Edd. *J. Fl. Fr. P.* consentire in καλεῖν. obsecundavi tamen, quia sic alibi apud Nostrum scribi solet, ut in *Dial. Meretr.* XII. post med. τὸν αὐλὸν οὗτον λαπακιλιστμένον. Ibid. *Dial.* XV. ipso med. ὁ αὐλὸς ἱράσιλο. Θύραν autem intelligi, priore Luciani aliorumque testimoniis probavit *L. Bos* de Ellips. p. m. 67. Conf. eund. in πύλη p. 139. *J. F. R.*

35. Ἅρμοστὴν] Cur utatur hoc loco Lucianus voce ἁρμοστὴς, difficile est dicere. Fuit Lacedæmoniorum propria ea vox, & id nos docet *Diodorus* L. XIII. his verbis: Ἱπποκράτης ἡγεμόνα (ὃν οἱ Λάκωνες ἁρμοστὴν ἐκάλουν.) Ii suos praefectos in regiones sibi subjectas mittebant, & ἁρμοστὰς eos vocabant. At Asia, de qua hic sermo, & quae tempore Luciani & hujus Dialogi sub Romanis erat, ut in ipso Dialogo patet, proconsularis erat provincia, & a proconsule regebatur, qui Graecis dicebatur ἀνθύπατος. Tentabam hunc nodum solvere, & dicebam, forte Lucianum servasse decorum, & cum Mnesippum Laconem introduceret loquentem, eum de industria non exacte ῥωμαΐζειν facere, & non perfectam notitiam Romanorum magistratuum habentem induxisse. Sed ut verum fatear, id non mihi satisfacit; nam nec in tota orationis serie utitur alia voce, quae Laconismum redoleat, nec ipsum nomen Μνήσιππος videtur esse Laconis, sed Μνάσιππος dicendum fuisset. Tum & infra *de morte Peregrini* utitur ea voce ex sua persona, ἐπὶ τὴν ἁρμοστὴν ἐπιχῶραι τῆς Ἀσίας. Itaque alio me verto, & puto fuisse nomen Graeci magistratus, non Romani. Nam civiliter & moderate regentes provincias Romani permittebant aliquando populis, ut haberent quandam speciem regiminis, & magistratus quosdam ex sua gente, sibi tamen subditos, & sine jurisdictione suprema, sed morum & εὐταξίας curam habentes. Id mihi suadet *Budaeus* in commentariis suis, qui haec ait: ἁρμοστὰς ἐκάλουν Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ εὖ ζῆν διατάττοντας. Ignoratur, unde id acceperit, sed ex eo loco colligitur fuisse Athenis ἁρμοστὰς id, quod Romae Censores, & credo ad exemplar Censorum Romanorum institutos; nam in antiqua Atheniensium republica de iis non fit mentio apud auctores; nisi sic sit, cur ita loquutus fuerit Lucianus; mihi non liquet. *J. F. aG.*

Ἅρμοστὴν] Haec & alia nonnulla in hoc libro, historias hasce fabulasve temporis esse recentioris arguunt, cum de Imperio Romano haud dubie haec intelligenda sint. Vide etiam c. 18. 32. & 33. Βασιλεὺς μύραις hic est Imperator Romanus: (de quo titulo consule *Spanh.* p. 446.) cum *Italia* nominetur, & *Gyaros* sub Imperatoribus exilii locus. *M. du S.*

Τὸν ἁρμοστὴν, ὡς ἁρμοστὴν] Nondum satis video caussae, cur hac appellatione non Praesidem & Rectorem Provinciae ordinarium, uno verbo Proconsulem Asiae intelligamus; licet non ignorem, summo viro *Ex. Spanhemio* in loco Nostri *de morte Peregrini*, §. 9. ubi itidem de supplicio capitis agitur; aliter visum, cum intellexerit de magistratu L. Legato extra ordinem *ad ordinandum statum liberarum civitatum* misso. vid. Diss. 13. p. 586. Libera quidem civitas Ephesus; sed quam tamen Proconsulari imperio subjectam, satis aliunde constat. Lucianum non semper solennibus

βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ ἀναπέμπῃ αὐτόν· ᾗ μετ' ὀλίγον καλεπέμφθη ὁ Δεινίας εἰς Γύαρον νῆσον τῶν Κυκλάδων, ἐν ταύτῃ φεύγειν εἰς ἀεὶ τέλαγμένος ὑπὸ τοῦ βασιλέως.

ducunt. At ille mittit ad Imperatorem, nec ita multo post deportatur Dinias in Gyarum insulam, unam Cycladum, exulare in ea perpetuo jussus ab Imperatore.

Ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς ᾗ τἄλλα μὲν συνῆν, ᾗ συναπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ᾗ συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον μόνος τῶν φίλων, ᾗ πρὸς οὐδὲν ἐνεδέησεν. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἔφευγεν ὁ Δεινίας, οὐδὲ τότε ἀπελείφθη τοῦ ἑταίρου· καλαδικάσας δὲ αὐτὸς ἑαυτῷ, διέτριβεν ἐν Γυάρῳ, ᾗ συνέφευγεν αὐτῷ· ᾗ ἐπειδὴ πανταπάσιν ἠπόρουν τῶν ἀναγκαίων, ὡς δὲ ἑαυτὸν τοῖς πορφυρεῦσι, συγκαλεδύετο, ᾗ τὸ γινόμενον ἐκ τούτου ἀποφέρων, ἔτρεφε τὸν Δεινίαν, ᾗ νοσήσαντα δὲ ὀπωμήκιστον ἐθεράπευσε, ᾗ ἀποθανόντος οὐκέτι ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἠθέλησεν, ἀλλ' αὐτοῦ ἐν τῇ νήσῳ ἔμεινεν, αἰσχυνόμενος ᾗ τεθνεῶτα ἀπολιπεῖν τὸν φίλον. τοῦτό σοι ἔργον φίλου Ἕλληνος, ᾗ πρὸ πολλοῦ γενόμενον· [a] ἔτη γὰρ οὐκ οἶδα εἰ πέντε διελήλυθεν, ἀφ' οὗ Ἀγαθοκλῆς ἐν Γυάρῳ ἀπέθανε. ΤΟΞ. Καὶ εἴθε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος ὢν ταῦτα ἔλεγες, ἵνα ᾗ ἀπιστεῖν ἂν ἐδυνάμην αὐτοῖς, οὕτω

18. Agathocles autem cum alias illum comitatus est, tum navigavit cum illo in Italiam, & in judicium venit amicorum solus, & nulla in re illi defuit. Et cum jam exularet Dinias, neque tum a sodali destitutus est, qui *velut* ipse se damnans, in Gyaro moratus, exularet cum illo, & cum omnino rebus necessariis deficerentur, locata purpurariis opera, cum his urinaret, mercedulaque inde accepta aleret Diniam. Aegrotantem quoque diutissime curavit; ac ne mortuo quidem illo redire in patriam voluit, sed ibidem in insula mansit, qui mortuum etiam amicum relinquere pudori sibi duceret. Hoc tibi factum amici Graeci non ita diu ante contigit. Anni enim nescio an quinque abierint, a quo Gyaris mortuus est Agathocles. ΤΟΧ. Utinam injuratus, Mnesippe, ista narrasses, ut etiam fidem negare illis possem; adeo Scythicum

a Ἔτη] Sic restitui ex P. *J. H. S.* Ἔτι enim male P. Et Ex, *Fl.*

37. Γύαρον] *Aude aliquid brevibus * Gyaris & carcere dignum, Si vis esse aliquid.* Juvenal. *G.*

38. Φεύγειν] *Exulare. G.*

47. Τοῖς πορφυρεῦσι] Τοῖς τὰς πορφύρας ἀνύγουσιν, ἢ τὸ πορφυρεῦν ἄνθος. *G.*

* *Gyaris*] Modo enim *Gyara* plur. modo *Gyarus* dicit. Vid. Sat. I. 73. Ubi tamen posteriore loco non *aliquid*, sed *aliquis* rectius editum, & nescio num *Solanus* in describendo Scholio aberraverit, an in ipso Cod. sic legatur. Sed & in *Juven.* lectum quondam *aliquis*, commentatores monent p. 762. Ed. *Casaub.* Singulari utitur idem *Juven.* X. 170. *Ut Gyaras clausus scopulis, parvaque Seriphe.* Cetera vid. *Erasm.* in Adag. *J. F. K.*

Romanarum dignitatum appellationibus uti, (nam alioquin hic ἀνθύπατος nominandus erat) vel inde satis apparet, quod statim τὸν μέγαν βασιλέα appellat, qui magis proprie αὐτοκράτωρ erat dicendus. Quae res magnum ipsum Erasmum in fraudem induxit, ut Persarum regem interpretaretur. Eodem modo infra in Demetrii atque Antiphili historia c. 32. συναρμοστὴν legatum Praesidis arbitror intelligi. *J. M. G.*

36. Βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ] Erasmus *ad Persarum Regem.* verte *ad Imperatorem.* Solebant enim praesides Provinciarum, ubi in honestos homines poena statuenda erat, principem consulere l. Divi fratres §. 1. & 2. ff. de poenis. At mentio Gyari Erasmum saltem admonuisset, loci Romanis exiliis frequentis. Hoc monebat idem Senator, & *Vincentius Obsopoeus* argumento εἰκόνων. *J. B.*

37. Γύαρον νῆσον τῶν Κυκλάδων] Cycladibus adnumerat etiam *Strabo* 10. p. 334. atque *Plin.* 8, 29. f. 43. sed inter Sporadas refert idem *Plin.* 4, 12. f. 23. & Stephanus Byz. Caeterum hoc exemplo illustratur illud Satyrici. *Aude aliquid, brevibus Gyaris & carcere dignum* &c. *J. M. G.*

41. Συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον] Utitur inter alia & hoc Luciani testimonio Rev. *J. Elsnerus* ad illustranda Apostoli verba ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογίᾳ οὐδείς μοι συμπαρεγένετο, quae leguntur in 2. Epist. ad *Timoth.* IV. 16.

cum quendam amicum, Agathoclem iſtum narraſti. Verum metuo, ne quem alium dicas illi ſimilem.

19. MNES. Audi ergo alium etiam, Toxari, Euthydicum Chalcidenſem: narravit autem mihi de illo Simylus nauclerus Megarenſis, jurans, ſe factum vidiſſe. Navigaſſe nimirum ſe dixit ex Italia Athenas verſus circa Vergiliarum occaſum, cum vectoribus hinc inde collectis: in hiſce autem fuiſſe Euthydicum, & cum illo Damonem Chalcidenſem, hunc illius ſodalem: fuiſſe autem aequales, caeterum Euthydicum valentem ac robuſtum, Damonem vero ſubpallidum & imbecillum, qui e longo morbo videretur modo convaluiſſe. Atque ad Siciliam usque feliciter ipſos navigaſſe, retulit mihi Simylus. Superato autem freto, in ipſo jam Ionio navigantes, tempeſtate oppreſſos maxima. Quid attinet dicere multa illa, fluctus decumanos, & turbines, & grandines, & reliqua tempeſtatis mala? Cum vero jam prope Zacynthum eſſent, nude navigantes antenna,

Σκυθικόν τινα φίλον τ' Ἀγαθοκλέα τοῦτον διηγήσω· πλὴν δέδια μή τινα καὶ ἄλλον ὅμοιον εἴπῃς αὐτῷ.

ΜΝΗΣ. Ἄκουε τοίνυν καὶ ἄλλον, ὦ Τόξαρι, Εὐθύδικον τ' Χαλκιδέα. διηγεῖτο δέ μοι περὶ αὐτοῦ Σίμυλος ὁ ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς, ἐπομοσάμενος ἢ μὴν αὐτὸς ἑωρακέναι τὸ ἔργον. πλεῖν μὲν γὰρ ἔφη ἐξ Ἰταλίας Ἀθήναζε περὶ δύσιν Πλειάδος, συλλογιμαίους τινὰς ἀνθρώπων κομίζων, ἐν δὲ τούτοις εἶναι τ' Εὐθύδικον, καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα [b] τ' Χαλκιδέα, καὶ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ· ἡλικιώτας δὲ εἶναι, τ' μὲν Εὐθύδικον ἐρρωμένον καὶ καρτερόν· τ' δὲ Δάμωνα ὕπωχρον καὶ ἀσθενικόν, ἄρτι ἐκ νόσου μακρᾶς, ὡς ἐδόκει, ἀνιστάμενον. ἄχρι μὲν οὖν Σικελίας εὐτυχῶς διαπλεῦσαι ἔφη ὁ Σίμυλος· ἐπεὶ δὲ τ' πορθμὸν διαπεράσαντες, ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ Ἰονίῳ ἔπλεον, χειμῶνα μέγιστον ὑπιπτεῖν αὐτοῖς. καὶ τὰ μὲν πολλὰ, τί ἄν τις λέγοι, τρικυμίας τινὰς, καὶ στροβίλους, καὶ χαλάζας, καὶ ἄλλα, ὅσα χειμὼν κακά; ἐπεὶ δὲ ἤδη σφᾶς κατ' τ' Ζάκυνθον εἶναι ἀπὸ ψιλῆς τ' κεραίας πλέοντας, ἔτι

[b] Τὸν] Deeſt in *Fl.*

16. Nimirum periclitantibus in judiciis adeſſe ſolitos amicos & patronos, (quos *advocatos* dictos, notum) Idque ut ad locum N. T. non incongruum erat, ita ad Lucianum non opus erit id pluribus exponere aut firmare, quod res ſit notiſſima. Vid. tamen, ſi vis *Herald.* ad jus Atticum. *J. F. R.*

48. Πορφυρεῦσι] Verte ut idem Senator, *purpurarum piſcatoribus.* Alibi de quibusdam hujus Dialogi narrationibus fuſius. *J. B.*

Ibid. Τοῖς πορφυρεῦσιν] Jam *Strabo* cum appuliſſet ad hanc inſulam, κώμιον ἔγνω ὑπὸ ἁλιέων συνοικούμενον, ut ipſe ait 10. p. 334. 48. ubi plura de eorum hominum paupertate. *J. M. G.*

Ibid. Τὸ γυάρμον] Conferri juſſerat *Solen.* T. I. *Somn.* 1. Ibi enim legas: ἀναφέρων αὖ τὸ γυγάρμον. Vid. not. *Hemſterh.* Adde *Alex.* c. 54. Ac ſimul adverte, ſi tanti videtur, modo γυγάρμον, modo γυάρμον eſſe in Luciano; modo in antiqq. Edd. γυγαρμ. ubi in recentt. γυαρμ. Hic quidem γυ. *Fl.* aeque ac *J.* & *H. P.* &c. Alibi non ſemper hujusmodi minutiis recenſendis Lectori faſtidium pariemus. *J. F. R.*

56. Πῶτε.] Si ex Romana hiſtoria de Agathocle iſthoc aliquid conſtaret, nullo jam negotio ſcripti hujus Libelli tempus aſſignaretur. Ego nihil invenio. *M. du S.*

64. Εὐθύδικον] Et hi mihi ignoti. *M. du S.*

70. Καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τ' Χαλκιδέα. καὶ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ] Videntur mihi enervare hunc loquendi modum, dum ſic diſtinguunt, & vertunt, *& cum ipſo Damon Chalcidenſis, ejus amicus.* In his certe nulla ſignificatio vocum καὶ τοῦτον. Diſtinguo & verto, καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα, τ' Χαλκιδέα ἐκ τοῦτον, ἑταῖρον αὐτοῦ, *& in eis Damonem, hunc quoque Chalcidenſem,* (æque ut Euthydicus) *amicum ejus.* Sic ſolent, quum duo in eodem conveniunt. *J. G.*

83. Ἀπὸ ψιλῆς τ' κεραίας] Contractis nempe nauta rum miniſterio, aut celeritatis cauſſa abſciſſis, aut abruptis denique a vento velis, *nudae ſunt antennae.* Hoc eſt in *Actis Apoſtolicis* XXVII, 12. χαλάσαι τὸ σκεῦος, ut recte explicat *Scheff.* de mil. nav. 1, 4. p. 35. *J. M. G.*

84 Στεί-

ἔτι καὶ [a] σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους, ὡς τὸ ῥᾴθιον ἐπιδέχεσθαι τῆς ὁρμῆς, περὶ μέσας νύκτας, οἷον ἐν τοσούτῳ σάλῳ ναυτιάσασαν τὸν Δάμωνα, ἐμεῖν ἐγκεκυφότα εἰς τὴν θάλασσαν· εἶτα, οἶμαι, τῆς νεὼς βιαιότερον ἐς ὃ κεκύφει μέρος ἐπικλυθείσης, καὶ τῷ κύματι συναπώσαντι, ἐκπεσεῖν αὐτὸν ὀπὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ πέλαγος, ὑδὲ γυμνὸν [b] τὸν ἄθλιον, ὡς ἂν καὶ ῥᾷον δύναιτο νεῖν· εὐθὺς ὑπὸ βοᾶν ἀνιγόμενον, καὶ μόγις ἑαυτὸν ὑπερέχοντα τῷ κλύδωνι.

& ſpiras quasdam ad impetum undae excipiendum trahentes, media circiter nocte, nauſeantem, ut in tanta agitatione, Damonem vomuiſſe proclinato verſus mare corpore. Tum navi, puto, violentius in eam partem in quam incubuerat, inclinata, & fluctu ſimul depellente, praecipitem excidiſſe in pelagus, ne nudum quidem miſerum, ut natare poſſet facilius. Statim igitur clamaſſe jam ſuffocandum, & vix ſupra fluctus ſe tenentem.

Τὸν δὲ Εὐθύδικον, ὡς ἤκουσε (τυχεῖν δὲ γυμνὸν ἐν τῇ εὐνῇ ὄντα) ῥίψαι ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ καταλαβόντα τὸν Δάμωνα ἤδη ἀπαγορεύοντα (φαίνεσθαι γὰρ ἐπιπολὺ ταῦτα, τῆς σελήνης καταλαμπούσης) συμπεριπλακέντα, καὶ συγκυφίζειν. σφᾶς δὲ ἐπιθυμεῖν μὲν αὐτοῖς βοηθεῖν, καὶ ἐλεεῖν τὴν συμφορὰν τῶν ἀνδρῶν, μὴ δύνασθαι δέ, μεγάλῳ τῷ πνεύματι ἐλαυνομένους· πλὴν ἐκεῖνά γε

20. Euthydicum vero cum audiſſet, (fuiſſe autem forte in cubili nudum) abjeciſſe ſe in mare, & comprehenſo Damoni, jam victo ac deſpondenti animum, (videri potuiſſe autem pleraque fulgente luna) adnataſſe, eumque ſublevaſſe. Illos autem cupiiſſe quidem opem ferre, & miſeratos caſum hominum, ſed non potuiſſe, a magno vento actos: at illa certe feciſſe, ſuberis

[a] Σπείρας τινὰς ἐπισυρ.] Nil mutare *J. Fl. Fr. P.* not. *Solen.* Sed & ſic *H. S.* &c. [b] Τὸν] *Fl.* omiſit.

84. Σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους] Primo audiamus *Plutarchum* περὶ ἀδολεσχίας p. 900. Νεὼς ἀφανιζούσης ὑπὸ πνεύματος ἐπιλαμβάνονται, σπείραις καὶ ἀγκύραις τὸν τάχος ἐμποδίζουσι. Σπεῖρα igitur adhibetur in tempeſtate ad curſum navis retardandum, & frangendum obtundendumque quaſi impetum. Sed quid eſt σπεῖρα; Scholium ad Odyſſ. Z, 269. σπείρας interpretatur μεγάλους κάλως, δι' ὧν ἕλκουσι αἱ νῆες. Nempe funes magni nautici, in ſpiram convoluti, mari innatantes, impediunt aliquantum, ne ita celeriter abripi, ita facile everti navis poſſit. Emendandus eſt *Heſychius*, apud quem ſub voc. σπεῖον continuatur oratio, οἱ πρὸς τῇ βάσει λίθοι, quae σπείρας explicatio eſt, non minus, quam ea quae ſequuntur, & niſi fallor ad hunc noſtrum locum pertinent, καὶ νεὼς σπεῖός τι, καὶ σύστρεμμα ὑπ' ἀνέμου. Sequitur, ἢ ῥάκη, καὶ ἱμάτια, καὶ ἱστία· haec σπεῖον vocant. Homerici interpretes. Excipere itaque ſe debent apud *Heſychium*, σπεῖον, σπεῖρα, σπεῖρον. Sed redeamus ad *ſpiras* noſtras. Retinui in interpretatione hoc nomen, auctoritate Feſti, qui inter alia *ſpira*, inquit, *funis nauticus in orbem convolutus*, & laudat *Pacuvii* verſum, haud dubito quin in tempeſtatis deſcriptione a poëta poſitum, *Quid ceſſatis ſocii ejicere ſpiras ſparteas?* Huc refero etiam *Iſidori* verba Orig. 19, 4. *Spirae, funes quibus in tempeſtatibus utuntur, quos nautici ſuo modo curcubas vocant.* Servata res ad recentiora usque ſaecula. Laudantur in Gloſſario *Dufreſniano* Voc. *Spera* n. 3. Gloſſae ad *Fr. Barberini* Documenti d'amore, p. 273. *Ligantur plures faſces & projiciuntur in aquas retro naves, ut non ſic naves currant, fractis themonibus: & dicuntur* ſperae, *quaſi res, quae faciunt tardare progreſſum.* Praeſtant ergo *Spirae* navi jactatae, quod plauſtris in deſcenſu arduo alligata a tergo ſarmenta, *Schlepp-reiſs* vocant ruſtici. *J. M. G.*

6. Ἐπὶ τούτων] Minus rectum videtur quod *Fl.* habet, ἐπὶ τούτοις. Locus enim aut res ſuper quibus ſedemus, genitivum poſtulant poſt ἐπὶ. Namque ἐπὶ τούτοις ita quidem ſignificabit *ſuper illis*, ut conditionem vel cauſſam deſignet, & valeat *propter* vel *praeterea*. Nam licet Grammatici recentiores vulgo in Syntaxi praepoſitionum ad ἐπὶ cum dativo loci, in quo vel ſuper quo ſedemus, inſiſtimus, adferant illud *Aeliani*, (V. H. I. c. 30.) ἐπὶ ἵππου, id merito tamen ſuſpectum eſt Cl. *Perizon.* qui ἐφ' ἵππου malit, ut eſt in *Hiſt. animal.* XII. 34. Vid. ejus notam in Edit. majore; (nam in minore omiſſa erat, licet in ejus Indice ad hanc notam remittatur lector.) Et ſic recte apud *Long. Paſt.* IV. 112. Ed. *Moll* ἐφ' ἵππου ἦκε legitur bis. Interim non negaverim, & alicubi ἐπὶ cum dativo pro *ſuper loco* reperiri; ſaltem in Novo Foed. *Epheſ.* 2. 20. Ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν. Et in proverb. βοῦς ἐπὶ σωρῷ. Inde autem non conſequitur ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τούτων permutandum, aut prius hic in Luciano admittendum. Verum & illud ἐπὶ σωρῷ aeque recte vertas: *bos APUD acervum*, (quod

eris frusta multa illis projeciſſe, & contos aliquot, ut illorum ope enatarent, ſi quid illorum nanciſcerentur, & ipſum denique navis pontem non parvum. Cogita jam, per Deos, quod quis aliud ſpecimen oſtendat firmius benivolentiae adverſus amicum, delapſum noctu in mare adeo efferatum, quam ſi in mortis ipſius ſocietatem veniat? Et intuere mihi animo fluctus infurgentes, ſonum aquae fractum, circum ferventem ſpumam, noctem, deſperationem: deinde illum jam ſuffocandum, & vix capite eminentem, tendentemque manus amico: hunc vero deſilientem ſtatim, & natantem una, ac metuentem, ne ante ſe Damon pereat: ſic enim diſcas minime ignavum me tibi hunc etiam amicum narraſſe, Euthydicum.

21. ΤΟΞ. Utrum vero interierunt, Mneſippe, illi viri, an aliqua illis ex in-

γενέσθαι, φελλούς τε γὰρ πολλοὺς ἀφεῖναι αὐτοῖς, καὶ τῶν κοντῶν τινας, ὡς ὅτι τούτων ἀπονήξαιντο, εἴ τινι αὐτῶν ἐντύχοιεν, καὶ τέλος καὶ τὸ ἀποβάθραν αὐτῶν, εἰ μικρὰν ἦσαν. ἐνόησον τοίνυν πρὸς θεῶν, ἢν τινα ἄν τις ἄλλην [d] ὑπόδειξιν ἐπιδείξαιτο εὐνοίας βεβαιοτέραν πρὸς ἄνδρα φίλον, ἢ νυκτὶ ἐκπεσόντα εἰς πέλαγος ἔτους ἠγριωμένον, ἢ καινώσας τῷ θανάτῳ; καί μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν λάβε τὴν ἀναστάσιν τῶν κυμάτων, τὸν ἦχον τοῦ ὕδατος ἐπιλωμῶντος, τὸν ἀφρὸν ἐκζέοντα, τὸν κύκλα, καὶ τὸν ἀπογνωσιν, εἶτα ἀποπνιγόμενον ἐκεῖνον, καὶ μόγις ἀνακύπτοντα, καὶ τὰς χεῖρας ὀρέγοντα τῷ ἑταίρῳ, τὸν δὲ [e] ἐπιπηδῶντα εὐθὺς, καὶ συνέχοντα, καὶ δεδιότα μὴ προαπόληται αὐτοῦ ὁ Δάμων. ἔτι γὰρ ἂν μάθοις, ὡς οὐκ ἀγεννῆ σοι καὶ τοῦτον φίλον τὸν Εὐθύδικον διηγησάμην.

ΤΟΞ. Πότερον δὲ ἀπώλοντο, ὦ Μνήσιππε, οἱ ἄνδρες, [f] ἢ τις αὐτοῖς ἐκ τοῦ λόγου

[e] Τούτων] Sic Edd. & P. Τούτοις Ex. *Fl.* [d] Ἔκδειξιν] Non habet hoc nomen *J.* Habet *Fl. H. P. Ald. S.* [e] Ἐπιπηδῶντα] Et *Fl.* ſic habere notat *M. du S.* [f] Ἤ τις] Ἤ τίς Ex. *Fl.* Nil vulgatum mutat P.

13. Καί μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν] Διατύπωσις αὐξητικὴ τοῦ πάθους. *V.*

(quod *Eraſm.* in Adag. fecit) atque alterum βοῦς ἐπὶ φάτνῃ. *Bos AD praeſepe.* Et ſic ἐπὶ πόντου non eſſe *in navibus*, ſed *apud naves*, diximus ſupra ad *Quom. Hiſt.* c. 28. No. 73. Interim non repugno, quin ἐπὶ φάτνῃ recte etiam vertatur alibi, *in praeſepi*, ut apud *Long.* L. III. haud ita longe a pr. (p. 69. f. *Moll.*) Τότε βοῶν ἐπὶ φάτναις φροντὶς ἦν ἄχυρα ἐκλεκτὰ αἰγῶν ἐπροβάτων τε τοῖς σκιοῖς φυλλάδας ἐῶν τε τοῖς συφοῖς ἄπυλον ἐβολάνους. *Tunc boves curabant in praeſepibus paleas, capras ovesque in caulis fronde — &c. veſcentes.* Quid enim hic differat ab τὸ quocum connectitur, nullus video. Et licet plura ſimilia adferre poſſem, ad ambiguitatem vitandam tamen plurimum intereſſe ſentio, ut diſtinguamus ἐπὶ τινὸς & ἐπὶ τινί. Quae enim confuſio foret, ſi ἐπὶ τραπέζῃ κάθηται idem eſſet atque ἐπὶ τραπέζης. E. c. ap. *Iſocr.* Trapez. p. 711. al. 860. Τὸν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ καθήμενον, eſt, *qui ad menſam ſedet*, non, qui *in ipſa*. Ap. *Achill. Tat.* ipſo init. Σιδὼν ἐπὶ θαλάττῃ πόλις. *Sidon urbs ad mare.* Qui non diſtinguit, etiam inde fecerit urbem in ipſo mari conditam, quales ſunt *Venetiae*. Ut itaque in loco ex N. T. adducto nulla ambiguitas, ita alibi magna foret. Quare noſtra culpa eam non augeamus, quippe Graecarum praepoſitionum paucitas jam ſatis difficultatis parit. At, at, ἐπὶ τραπέζῃ, quod *Iſocrati* l. c. eſt *ad menſam*, Noſtro tamen eſt *IN*, *SUPER menſa*, infra *Aſin.* c. 47. poſt med. Ἐπεὶδὰ τράπεζάν μοι παρθεῖναι πᾶσι, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ ἃ ὅσα μὴ δυνατὸν ἄλλῳ ὅτῳ καλαφαγεῖν. Ita ibid. c. 29. f. ἐπ' ἰμοὶ καθίζων. Conf. c. XI. g. Immo ἐπὶ φάτνῃ etiam eſſe *ob, propter praeſepe*, apertum ex *Epiſt.* Sent. XXVI. p. 102. Οὕτε ἵππος ἐπὶ φάτνῃ, καὶ φιλάρεις, καὶ τάπησιν ὅτι ἔρις ἐπὶ κρόκῃ — γαυριᾷ. *J. F. R.*

15. Ἐπιλωμῶντος] Vix operae foret exponere quid hoc ſit, niſi caſu viderem (ubique enim priſtinam verſionem examinare non eſt animus) *Eraſmum* vertiſſe, *imminentes procellas*, *fragorem aquae ſeſe agglomerantis*, non adeo male ad rem ipſam, minus commode ad Graeca. Ἐπιλωμῶν eſſe *fractam* ſive *infractam* aquam, ipſum verbum ſatis indicat, de quo vid. ſupra, pro *Imag.* c. 13. adeoque colliſionem undarum ab vento diſjectarum, ſonitumque hinc ortum ſignificari, quilibet videt. Adde tamen id manifeſto declarantem *Alciphr.* I. 1. p. 4. καὶ ἐπιφέρει μὲν ὁ πόντος μελανόμενος, τῷ ὕδατι δὲ ἀφρὸς ἐξανθεῖ, πολλαχοῦ δὲ θαλάσσης ἐπ' ἀλλήλαις ἐπιλωμώσης τὰ κύματα, τὰ μὲν πρὸς πέτραις προσρήσσοντα, τὰ δὲ εἴσω ἀνωιδοῦντα ἠρέμα γυάλα. Ad quae verba Doctiſſ. *Bergl.* & hoc Luciani adducere non eſt oblitus. *J. F. R.*

λόγῳ σωτηρία ἐγένετο; ὡς ἔγωγε ὑ μετρίως δέδοικα [a] ὑπὲρ αὐτῶν. ΜΝΗΣ. Θάρρει, ὦ Τόξαρι, ἐσώθησαν, καὶ ἔτι καὶ νῦν εἰσιν Ἀθήνησιν, ἄμφω Φιλοσοφοῦντες. ὁ μὲν γὰρ Σίμυλος ταῦτα μόνα εἶχε λέγειν, ἃ ποθ' εἶδε τὴν νυκτός· τὸ μὲν ἐκπίπτοντα, τὸ δὲ [b] ὀπισθοῦντα, καὶ νηχομένους, ἐς ὅσον ἐν νυκτὶ καθορᾶν ἐδύνατο. τὰ δὲ ἀπὸ τούτου οἱ ἀμφὶ τὸν Εὐθύδικον αὐτοὶ [c] διηγοῦνται. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον, φελλοῖς τισι τρυπησόντων, ἀνέχειν ὀπὶ τούτων ἑαυτούς, καὶ ἀπονήχεσθαι [d] πορίμως· ὕστερον δὲ τὸν ἀποβάθραν ἰδόντας, ἤδη πρὸς ἕω, προσνήξασθαί τε αὐτῇ, καὶ τὸ λοιπὸν ἐπιβάντας, εὐμαρῶς προσενεχθῆναι τῇ Ζακύνθῳ.

Μετὰ δὲ τούτους ὑ φαύλους ὄντας, ὡς ἔγωγ' ἂν εἴποιμι, ἄκουσον ἤδη τρίτον ἄλλον οὐδέν τι χείρονα αὐτῶν. Εὐδαμίδας Κορίνθιος Ἀρεταίῳ τῷ Κορινθίῳ καὶ [e] Χαριξείνῳ τῷ Σικυωνίῳ φίλοις [f] ἐχέχρητο εὐπόροις οὖσι, πενέστατος αὐτὸς ὤν· ἐπεὶ δὲ ἀπέθνησκε, ἀφθήκας ἀπέλιπε, τοῖς μὲν ἄλλοις

sperato salus contigit? nam haud mediocriter equidem illis metuo. MNES. Bono esto animo, Toxari: servati sunt, & nunc adhuc sunt Athenis, ambo Philosophi. Simylus enim haec sola habuit dicere, quae quondam illa nocte viderat, excidere alterum, alterum saltu istum sequi, natare ambos, quantum videre noctu poterat: reliqua ipse narrat Euthydicus: primo quidem cum in suberis quaedam frusta incidissent, illis se sustinuisse, & aegre natasse: postridie autem ponte navis conspecto, versus lucis exortum, ad illum adnatasse, eoque conscenso, quantum supererat spatii, facile ad Zacynthum appulisse.

22. Post hos autem non malos, ut ego dixerim, audi jam tertium alium, nihil illis deteriorem. Eudamidas Corinthius Aretaeo Corinthio & Charixeno Sicyonio amicis usus fuerat, copiosis hominibus; pauperrimus ipse. Moriens autem testamentum

a Ὑπὲρ] Περὶ Ex. *Fl.* Vulgatae consentit P. b Ἐπισθοῦντα] Sic etiam *Fl.* c Διηγοῦνται] Consentire *Fl. Fr.* & *J.* notat *M. du S.* d Πορίμως] Πορφύρας Exc. *Fl.* & marg. *Aldi.* Vulgatae adstipulatur P. e Χαριξείνῳ] Χαριξένῳ P. Nil mut. *Fl.* f Ἐκέχρητο] Sic *Fl. V2. B2. P.* Ἐκέχρηστο male *J. H. Fr. S.* Ἐκέχρηστο *Amst.*

42. Εὐδαμίδας] Nihil de his invenio. *M. du S.*

61. Αὐτῷ] Per hunc cave Charixeinum intelligas. De Eudamida enim hoc dicitur. *M. du S.*

Ibid. Ἐν παιδιᾷ — ἐποιοῦντο] Ita supra habuimus in *Quom. Hist.* c. 22. ὡς γέλωτι ποιούμενος. *Pro Imag.* c. 17. pr. ὡς μεγάλῳ τιθεμένην, & passim. *J. F. R.*

68. Διαιτῶντες] Duplicem hujus loci scripturam dederunt editores. Primi Florentini dedere Ἀφιστῶντες, Aldus Ἀφιστῶντες· qua *Aldina* lectione, quam sequiores recte sequuti sunt, locum hunc sanum & sincerum arbitror. Διαιτῶντες non ab Ἀφιστάω, sed Ἀφιστάω, deducendum. Amicissimi inter se erant Aretaeus, Charixenus & Eudamidas; horum Eudamidas moriens reliquit Aretaeo alendam matrem suam; Charixeno vero reliquit locandam cum dote filiam suam. Mortuo Eudamida, *heredes, quibus haec delegata erant, simul audierant, venerunt, illico curantes ea, quae in testamenti tabulis perscripta & demandata erant.* Aretaeus scilicet aluit Eudamidae matrem, Charixenus ejusdem cum dote elocavit filiam. Sic expono Ἀφιστῶντες τὰ ἐκ τῆς Ἀφθήκης. Quamquam Ἀφιστάω plerumque significet *vivo, versor, dego*; dubitari non potest quin & natura sua significet *dispono, ordino, compono, discepto*, & saepe in ea significatione usurpetur. Noster T. I. in *Abdicato* c. XI. Ἢν δέ τινες ἐκόντες αὐτοὶ σωφρονῶν διαιτῶσι, καὶ προιλόμενοι ἐπιτρέψωσι Ἀφιστᾶν. Perspicuum est, quid hic sit Ἀφιστᾶν, nempe *discepture, cognoscere causssam.* Sic apud *Dionysium Halicarn.* l. IV. Ἀρχαιολογ. δικασταὶ καθεζόμενοι δίκην. Hinc judex passim Ἀφιστητὴς dicitur, & διαίτα non raro *arbitrium, judicium* notat: sic apud Noſtrum in *Deor. dialogis* T. I. D. XX. 1. Jupiter contendentes de formae praestantia tres Deas ad Parin rejiciens, ἐγὼ δὲ, inquit, ἀπαθοῦμαι τὴν διαίταν & iterum ead. pag. εἰδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς, ait Juno Veneri, ἐπιτραπῇ τὴν διαίταν. Adde quae habet *H. Stephanus*, qui inter alia hunc ex *Thucydide* disertum affert locum, καί τοι πολλὰ μὲν ἐς θεοὺς νόμιμα διήνημαι, πολλὰ δ' ἐς ἀνθρώπους δίκαια ἐπεστράφημαι. Hic διαιτᾶν est *administrare, ordinare*, plane ut in Luciani loco, quo de agimus. Legitur autem apud *Thucydidem* διδιήνημαι pro διήνημαι. Vide sis quae supra ad Tom. I. de usu perfectorum in Passivo apud Graecos disputavimus. *J. J.* (διδιήνημαι legitur in *Thuc.* & *Steph. J. F. R.*)

Διαιτῶντες τὰ ἐκ τῆς Ἀφθήκης] Rarior usus verbi Ἀφιστᾶν in tali re videtur induxisse virum summum,

Grae-

tum reliquit ; aliis forte ridiculum ; tibi vero nescio an tale videatur, viro bono & magni amicitiam aestimanti, & de primo illius praemio certanti. Scriptum autem in illo erat, *Relinquo Aretaeo alendam matrem meam curandamque illius senectutem ; Charixeno autem filiam meam collocandam dote, quam maximam dare e re sua familiari poterit.* Erat nempe illi mater anus, & puella nuptiis jam matura. *Si vero alterutri illorum, sic pergit, aliquid humanitus interea accidat, etiam illius partem alter habeat.* His apertis tabulis, qui paupertatem scirent Eudamidae, amicitiam autem, quam cum illis viris habuerat, ignorarent, pro ludo rem habere, & nemo non ridens abire. *Quantam*, inquiebant, *Aretaeus & Charaxenus, beati illi, hereditatem accipient, si quidem solvent Eudamidae, & viventes ipsi heredem habebunt mortuum.*

23. At heredes, quibus relicta ista fuerant, cum audissent, veniunt statim, here-

λοις ἴσως γελοίοις, σοὶ δὲ οὐκ οἶδα εἰ τοιαῦτ᾽ δόξουσιν, ἀνδρὶ ἀγαθῷ, καὶ φιλίαν τιμῶντι, καὶ περὶ τῶν ἐν αὐτῇ πρωτείων ἀμιλλωμένῳ. ἐγέγραπτο γὰρ ἐν αὐταῖς, Ἀπολείπω Ἀρεταίῳ μὲν τὴν μητέρα μου τρέφειν, καὶ γηροκομεῖν, Χαριξείνῳ δὲ τὴν θυγατέρα μου ἐκδίδναι μὲν προικὸς, ὅσπερ ἂν πλείστην ἐπιδοῦναι πάρ᾽ αὐτοῦ δύνηται (ἦν δὲ αὐτῷ καὶ μήτηρ πρεσβύτις, καὶ θυγάτριον ὡραῖον ἤδη γάμου) ἢν δέ τι ἄτερον αὐτοῖν ἐν τοσούτῳ πάθῃ, καὶ τὰ ἐκείνου μερίδα, φησὶν, ἐχέτω ὁ ἕτερος. τούτων ἀναγνωσθεισῶν τὰ ἀμφηκῶν, οἱ μὲν πεῖραν μὲν εἰδότες τοῦ Εὐδαμίδα, τὰ φιλίαν δὲ, ἢ πρὸς τοὺς ἄνδρας ἦν αὐτῷ, ἀγνοοῦντες, ἐν παιδιᾷ τὸ πρᾶγμα ἐποιοῦντο, καὶ ἁδεὶς ὅστις οὐ γελῶν ἀπηλλάττετο, οἷον Ἀρεταῖος καὶ Χαρίξενος οἱ εὐδαίμονες κλῆρον ἀμφέξονται, λέγοντες, ἐπὰν ἀποτίσωσιν Εὐδαμίδα, καὶ ζῶντες αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὸν νεκρόν.

Οἱ κληρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα καλελείπτο, ὡς ἤκουσαν, ἦκον εὐθὺς [k] ἀμιτῶντες

[g] Καὶ] Deest καὶ in *Fl.* [h] Ἀναγνωσθεισῶν] Ἀ—ῶν male *J.* [i] Ἢ] Recte sic *Fl. P. H.* &c. Ἡ male *J.* [k] Διαιτῶντες] Sic Edd. omn. praeter *Fl.* quae ἀμιτοῦντες.

56. * Ἐν τοσούτῳ] Ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ μεταξύ. *V.*

* Ἐν τοσούτῳ ἀνθρ ante editum ; sed merito ἀνθρ delerat *Solan.* etsi in C. rectius ἀνθρ cum Luciano legebatur : nam ipsum scholion ad ἀνθρ nihil pertinet, nec substantivum esse, sed a ἀνέχω derivandum, quilibet videt. *J. F. R.*

Graevium, ut aliquid hic mutari vellet. Est autem ἀμιτᾶν aequo arbitrio rem aliquam tractare. *Suidas*, ἀμιτᾶν, δικάζειν. καὶ ἀμιτᾶν, τὸ ἴσον νέμειν. Convenerunt viri ad cernendam dividendamque ex aequo, & mutuo quasi arbitrio, hereditatem. Judicialis illa significatio pervulgata : sed usum, huic Luciani & Suidae rationi plane simile, aliunde adhuc firmari velim, de quo nec dubito. *J. M. G.*

Διαιτῶντες] Prorsus ab Luciani mente est alienum quod Cl. *Graev.* No. 84. substituit, ἀκαιτοῦντες, & vulgata lectio omnino melior est. Non enim aderant Aretaeus & Charixenus ut aliquid petituri aut partem ablaturi ex hereditate ; neque enim id ab homine paupere, vel ante apertum testamentum sperabant ; neque jam, dum adcurrunt, incognitum testamenti ab Luciano statuitur argumentum ; neque adeo narrat quando id fuerit apertum ; sed ipse ejus contenta jam narrando patefecit, idque jam innotuisse, disertis verbis praemittit, risumque aliorum insueto legandi more audito exortum commemorat. Adveniunt igitur heredes isti de onere sibi impositio jam edocti, non lucro inhiantes, verum amicitiae memores, & onus contra vulgi opinionem suscepturi ; quo narrationis filo observato, verbum διαιτᾶν est aptissimum ; quod *res ordinare, constituere, disponere, disceptare*, significat, adeoque cum sequentib. ἐκ διαθηκῶν connexum, significabit rem ita dirigere, ut testamento satisfiat. Quam significationem τὸ διαιτᾶν, nescio an sit adeo necessarium testimoniis comprobare : certe sic διαιτᾶν de schlichting. *Aristoph.* Eccl. 669. Τὴν δὲ διαιταν τίνα ποιήσεις ; ΠΡ. Κοινὴν πᾶσιν. τὸ γὰρ ἄχρι Μίλητον ἄπαγον φημὶ ποιήσειν συμβάλλεσθ᾽ εἰς ἓν ἅπαντα. — Τὰ δικαστήρια & τὰς τοιὰς &c. Ac pro *arbitrio* Vesp. 522. quod expressis verbis a judicio distinguit *Liban.* Ep. 118. Σὺ δὲ, εἴτ᾽ ἐκ διαίτης, εἴτ᾽ ἐκ δικαστηρίου δίκης, δίδου, &c. Sed hoc posterius pueri norunt, quum vel Grammatici habeant, ἐπιτρέπομαι τὴν διαιταν, *permittitur mihi arbitrium.* At *Thucyd.* VII. c. 77. πολλά τε ἐς διοὺς πρὸ-

πες τὰ ἐκ τῶν Ἀβδηριτῶν. ὁ μὲν οὖν [a] Χαρίξενος πέντε μόνας ἡμέρας ὑπολείπεται, ἀπεθανεν· ὁ δὲ Ἀρεταῖος, ἄριστος κληρονόμων γενόμενος, τόν τε ἐκείνου, καὶ τὴν αὐτοῦ μερίδα προσβαλών, τρέφει τε τὴν Εὐδαμίδα τὴν μητέρα, καὶ τὴν θυγατέρα ἣ πρὸ πολλοῦ ἐκδέδωκεν, ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε, δύο μὲν τῇ αὐτοῦ θυγατρὶ, δύο δὲ τῷ τοῦ Φίλου υἱεῖ, καὶ τὸν γάμον γε αὐταῖν ὑπὲρ μιᾶς ἡμέρας ἐξέωσε γενέσθαι. τί σοι δοκεῖ, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀρεταῖος οὗτος; ἆρα φαῦλον παράδειγμα φιλίας παρεσχηται, τοιαῦτα κληρονομήσας, καὶ μὴ προδοὺς τὰς παρακαταθήκας τοῦ Φίλου; ἢ τίθεμεν καὶ τοῦτον ἐν ταῖς τελείαις ψήφοις μίαν τῶν πέντε εἶναι; ΤΟΞ. Καὶ οὗτος μὲν καλός· ἐγὼ δὲ τὴν [b] Εὐδαμίδαν πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τῆς θάρσους, ὃ εἶχε [c] περὶ τοὺς φίλους. ἐδήλου γὰρ ὡς καὶ αὐτὸς ἂν τὰ ὅμοια ἔπραξεν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ καὶ ἐν παρακαταθήκαις ταῦτα ἐγεγράπτο, ἀλλὰ πρὸ τῶν ἄλλων ἦκεν ἂν ἄγραφος κληρονόμος τῶν τοιούτων.

dicatem ex tabulis cernunt. Ac Charinaeonus quidem quinque solis diebus superstes moritur: Aretaeus autem optimus heredum, tum illius, tum sua parte adscita, & matrem alit Eudamidae, & filiam nuper elocavit, de quinque, quae habebat, talentis duo quidem filiae suae, duo autem amici *filiae* in dotem tribuens, nuptiis utrarumque in eundem diem collatis. Quid tibi videtur, Toxari, Aretaeus hic, parvumne se exemplum amicitiae praestitisse, tanta hereditate adita, non prodito amici testamento? an ponimus hunc quoque in perfectis calculis, ut de quinque unus sit? TOX. Etiam hic honestus. At ego Eudamidam multo magis admiratus sum fiduciae causa, quam de amicis habuit. Ostendit enim, se quoque eadem pro illis fuisse facturum, etiamsi non scripta essent ista in tabulis, sed ante alios nec scriptum talium heredem venturum fuisse.

24. MNES.

a Χαρίξενος] Nihil jam a vulg. abit *Fl.* b Εὐδαμίδαν] Ex emend. *Graev.* Εὐδαμίδα Edd. priores. c Περὶ] Ἐπὶ male L. P. Ἐπὶ τοῖς φίλοις marg. *AIW.*

νόμιμα διτιήτημαι. Quod *Scholiast.* exponit, ἀπιστάδασα· πεπολίτδμαι νομίμως. Adeoque ad Luciani mentem adpositissime. Pro *disceptare*, *componere*, *Dion. Hal.* Isaeo. p. m. 107. δίκὴ λόγον ποιήσασθαι, δίκὴ διαιτῶν ἐπιτρέψαι. Et Antiq. VII. p. 457. f. τοὺς πατρικίους τὰ νείκη διαιτᾶν. Adde *Harpocrat.* v. διαιτητὴς. p. 124. Conf. nott. *Valesi.* p. 19. Plura adderem; sed his scriptis video Cl. *Jensium* idem fere egisse. Nec tamen poenitet, quia res jam videbitur tanto manifestior. *J. F. R.*

75. Ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε] Toto genere confusus & absurdus in his est interpres posterior. Ita enim vides eum vertisse, ut dicat filiam datis quinque talentis quae habebat, elocavisse. Quae talia plane non sunt in Graecis; & si dedisset in hanc rem talenta quinque, profusus fuisset, non diligens in distribuendis hereditariis bonis; ex quibus sic nihil reliquum supermansisset. Longe accuratior Erasmus: *& matrem alit Eudamidae, & filiam non ita pridem elocavit, ex quinque talentis, quae possidebat, duobus in propriae filiae dotem, duobus in amici filiam erogatis.* Atque ita superat talentum unum in alimenta matris Eudamidae, sapientissima ratione. *J. G.*

84. Εὐδαμίδα] Leve mendum in omnibus editionibus conspicitur, quod vel a tyrone poterat deleri, ἐγὼ δὲ τὴν Εὐδαμίδα πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τῆς θάρσους. scribendum Εὐδαμίδαν. Est enim ab Εὐδαμίδας. In eadem pagina paullo ante fine sensu legitur, οἱ κληρονόμοι δὲ οἷς ταῦτα καλαλίλειπτο, ὡς ἤκουσαν, ἦκον εὐθὺς διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. Vertunt: *At haeredes quibus ista erant legata, ut audiarunt, illico venerunt, agnoscentes ea quae testamento erant mandata.* Quid hoc? num διαιτῶ est *agnoscere?* Locus est corruptus. Existimo Lucianum scripsisse ἀπιστοῦντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν, *pertentes quae in testamento illis erant legata.* Nam διαιτῶ non memini apud quenquam inveniri. sed ἀπιστῶ Luciano est familiare. *J. G. G.*

Εὐδαμίδου] Perperam legebatur Εὐδαμίδα. V. *Graevii* Not. *M. du S.*

Εὐδαμίδα] Εὐδαμίδου. In addend. Ed. *Graev. AE. M.* Item *Gujet.* *J. F. R.*

87. Ἔπραξεν ἐπ' αὐτοῖς] Monente in marg. Cl. *Hemsterhusio* adii *L. Bos* ad Act. Ap. V. 35. vidique illum hoc adducto Luciani loco docentem, & Apostoli verba similiter construenda, exponenda; quum interpretes vulgo male construxerint προσέχειν ἐπὶ ἀνθρώποις, pro προσέχειν τί μέλλειν πράσσειν ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις τούτοις. *J. F. R.*

24. MNES. Recte dicis. Sed quartum tibi narrabo Zenothemin Charmolei F. Massilienſem. Oſtenſus autem eſt mihi in Italia, cum legatione pro patria fungerer, vir honeſtus, & magnus, & dives, ut videbatur. Aſſidebat autem illi mulier jumentis junctis iter facienti, tum alias deformis, tum dimidia parte, dextra, arida, & excuſſo oculo foeda, contumelioſiſſime habitum a fortuna, & cui appropinquare nolles, terriculamentum. Deinde cum admirarer, quod pulcher iſte & formoſus ſuſtineret vehi ſecum talem mulierem, ille qui virum mihi oſtenderat, qui accurate noſſet omnia, Maſſilienſis & ipſe, neceſſitatem illarum nuptiarum mihi enarravit. Menecrati, nimirum ait, patri deformis iſtius mulieris amicus erat Zenothemis, diviti, honorato, ejusdem ipſe quoque faſtigii. *Procedente* vero tempore Menecrates judicio facultatibus ſuis privatus eſt, quo tempore etiam honos illi a ſexcentis *ſenatoribus* ademtus, ut qui ſententiam contra leges tuliſſet; ita autem, inquit, Maſſilienſes punimus, ſi quis contra leges aliquid

ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις· τέταρτον δέ σοι διηγήσομαι, Ζηνόθεμιν τὸν Χαρμόλεω, Μασσαλίηθεν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν Ἰταλίᾳ πρεσβεύοντι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καλὸς ἀνὴρ, καὶ μέγας, καὶ πλούσιος, ὡς ἐδόκει· παρεκάθηλο δὲ αὐτῷ γυνὴ ὅτε ζεύγεα ὁδοιπορεῖν τι, τά τε ἄλλα εἰδεχθὴς, καὶ ξηρὰ τὸ ἥμισυ τὸ δεξιὸν, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν [d] ἐκκεκομμένη, παντάπασι δυστυχές τι καὶ ἀπρόσιτον μορμολύκειον. εἶτα ἐπεὶ ἐθαύμασα εἰ καλὸς [e] οὕτως καὶ ὡραῖος ὢν ἀνέχεται παροχούμενον τοιαύτῃ αὐτῷ γυναῖκα, ὁ δείξας μοι αὐτὸν, διηγεῖτο τὴν ἀνάγκην τῶν γάμων, ἀκριβῶς εἰδὼς ἕκαστα· Μασσαλιώτης δὲ καὶ αὐτὸς ἦν. Μενεκράτει γάρ, ἔφη, τῷ πατρὶ ἡ δυσμόρφου ταύτης φίλος ἦν ὁ Ζηνόθεμις, πλουτοῦντι καὶ τιμωμένῳ ὁμοτίμως ἄλλοις. χρόνῳ δὲ ὁ Μενεκράτης ἀφῃρέθη τὴν οὐσίαν ἐκ καταδίκης, ὥσπερ καὶ ἀτιμος ἐγένετο ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων, ὡς ἀποφηνάμενος γνώμην παράνομον. οὕτω δὲ οἱ Μασσαλιῶται κολάζομεν, ἔφη, εἴ τις παράνομα γράψειεν. ἐλυπεῖτο δὲ

d Ἐκκεκομμένη] Recte *P. S. Bz.* Ἐκκεκομένη male *J. El. H. Fr.* e Οὕτως] Αὐτὸς *Fl.*

2. Παροχούμενον] Ἢ παράνομα τὸν πλησιάζοντα. *G.* Corrupte. Forſan, ἢ παρ' αὐτὸν πλησιάζοντα.

92. Ζηνόθεμιν] Vera haec eſſe crediderim & a Luciano viſa. *M. du S.*

93. Ἰταλίᾳ πρεσβ. De ſe ipſo loqui hic ſub perſona Lucianum putem; confer cum his, quae in *Somnio* habet c. 9. *M. du S.*

99. Παντάπασι τον] Enumeratur inter verba in *Steph.* Theſ. deficientia, ab Cl. *Jenſio* in longa illa nota ad *Imag.* Nec habent *Poll. Suid. Heſych. Harpocr.* Nec ego alibi legi. *Hemſterhuſianis* arculis opus foret ad talia aliunde probanda, niſi compoſitum fictum ſit ab Luciano; ſed λωβητὸς notum, & ex eo alterum ſatis intelligitur, neque auctoritatibus ad id opus eſt. *J. F. R.*

10. Ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων] Vid. *Dionyſ. Voſſii* notas in L. I. Caeſ. de Bell. Civ. p. 302. *M. V. la Croze.*

Ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων] Quid prohibet *Voſſii* notam ab Cl. *La Croze* indicatam compendioſe deſcribere. *Caeſ.* enim B. Civ. I. c. 35. dixerat: *Evocat ad ſe Caeſar Maſſilienſium* XV. *primos*, &c. ad quae Voſſ. „ πεντε-„ καίδεκα πρεσβύτας. Nam ut ex *Strabone* diſcimus „ L. IV. διοικοῦν) ἀριστοκρατικῶς οἱ Μασσαλιῶται πάντων „ τιμωμένοις· ἀνδρῶν γ' καταστησάντες συνέδριον, ὃ καὶ βέλ-„ τιστον ἐχόντων τὴν τιμὴν, οὓς Τιμούχους καλοῦσι. Πεντε-„ καίδεκα δὲ εἰσὶ τῷ συνεδρίῳ πρεσβύται, τούτοις δὲ τὰς „ πρόχειρα διοικεῖν δέδοται· πάλιν δὲ τῶν ἑπτακάθεν τρεῖς „ οἱ πλεῖστον ἰσχύοντες. Igitur ſexcenti Senatores Maſſilienſibus, in his XV. viri, quos Τιμούχους vocant, „ praecellebant, & inter Τιμούχους tres praeſidebant. „ Etiam meminit Lucianus, qui Maſſiliae rhetorem „ egit, in *Toxari*, h. l. &c. Etiam *Valer. Max.* L. II. „ c. 6. ait: *Venenum datur ei, qui cauſſas ſexcentis (id „ enim Senatus ejus nomen eſt) exhibuit*". Sed & de Atticis Sexcentis mentio fit in inſcript. quam adfert *Spon.* de pag. Atticis, p. m. 29.

Η ΒΟΥΛΗ ΕΞ ΑΡΕΙΟ . . .
ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ . . .
&c. &c.

Quamque ſic ſupplendam arbitratur:

Η ΒΟΥΛΗ Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΚΑΙ
Η ΒΟΥΛΗ
ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ, &c.

J. F. R.

ὢν ὁ Μενεκράτης, καὶ διὰ τὴν καλαδίκην, [a] καὶ ἐπεὶ ἐκ πλουσίου πένης, καὶ ἐξ ἐνδόξου ἄδοξος ἐν ὀλίγῳ ἐγένετο. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἐνία ἐδυγάτης αὕτη, δεκαεπτὰ ἤδη, καὶ [b] ὀκτωκαιδεκέτις οὖσα, ἣν εἰ μὴ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἣν γε πρὸ τῆς καλαδίκης ἐκέκτητο, ἠξίωσεν ἄν τις τῶν [c] ἀγενῶν καὶ πενήτων ῥᾳδίως παραλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα οὖσαν τὴν ὄψιν. ἐλέγετο δὲ καὶ καλαπίπτειν πρὸς τὴν σελήνην αὐξανομένην.

promulget. Triſtis ergo Menecrates tum propter damnationem, tum quod ex divite pauper, & ex nobili ignobilis parvo adeo intervallo factus eſſet; maxime cruciabatur ob filiam hanc, nubilem jam & duodeviginti annorum, quam nec cum omni patris ſubſtantia, quam ante damnationem habuerat, voluiſſet aliquis vel ignobilium & pauperum facile, cum infelici illa forma, ducere. Dicebatur autem etiam concidere ad Lunae incrementa.

Ὡς δὲ ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν [d] ἀπωδύρετο, Θάρρει, ἔφη, ὦ Μενέκρατες, ἔτι καὶ σὺ ἄξιον τῆς γένους εὑρήσεις νυμφίον τινά· καὶ ταῦτα ἅμα διεξιὼν, λαβόμενος [e] αὐτοῦ τῆς δεξιᾶς, [f] ἦγεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ πολὺ τε οὐσίαν πολλὴν οὖσαν ἐνείματο πρὸς αὐτόν· καὶ δεῖπνον παρασκευασθῆναι κελεύσας, εἱστία τοὺς φίλους, καὶ τὸν Μενεκράτη, ὡς δή τινα τῶν ἑταίρων πεπεικὼς γαμβρὸν γῆναι τοῦ κόρης τὸν γάμον. ἐπεὶ δὲ ἐδεδείπνηντο αὐτοῖς, καὶ ἔσπεισαν τοῖς θεοῖς, ἐνταῦθα δὴ μεσὴν αὐτῷ τὴν φιάλην προτείνας, Δέδεξο, εἶπεν, ὦ Μενέκρατες, παρὰ τοῦ γαμβροῦ φιλοτησίαν· ἄξομαι γὰρ ἐγὼ τήμερον τὴν σὴν θυγατέρα Κυδιμάχην· τὰ προῖκα δὲ πάλαι εἴληφα, τάλαντα πέντε καὶ εἴκοσι. τοῦ δὲ ἄπαγε λέγοντος, μὴ σύγε, ὦ Ζηνόθεμι, μὴ οὕτω

25. Haec cum deploraret apud Zenothemin, ille, *bono*, inquit, *animo eſto, Menecrates, nec enim neceſſaria tibi deerunt, & filia tua dignum ſuo genere ſponſum inveniet:* ac cum his dictis dextra illius prehenſa domum ſecum ſuam illum deducit: ſuasque opes, quae magnae erant, cum illo dividit, & coena parari juſſa amicos excipit convivio, ipſumque Menecratem, velut amicorum alicui perſuaſiſſet puellae nuptias. Cum vero coenati eſſent, & Dis libaſſent; hic plenam illi phialam propinans, *Accipe*, inquit, *a genero poculum amicitiae! ducam enim ego hodie tuam filiam Cydimachen, dotem accepi olim, talenta quinque & viginti.* Illo vero dicente, *Apage, noli hoc facere Zenothemi, nec ita ego inſaniam, ut videre te*

a Καὶ] Abeſt a *Fl.* b Ὀκτωκαιδεκέτις] Ὀκτωκαιδεκαέτις *Fl.* Vulgatae adſentitur P. c Ἀγενῶν] Reſtitut. ex P. L. *J. V2.* marg. *A1.* & Mſ. *Gr.* Εὐγενῶν male *Fl. Ald. Fr. B2. H. P. S. A.* d Ἀπωδύρετο] Ex *B1.* & 2. Ἀποδ. cett. omnes. e Αὐτοῦ] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. f Ἦγεν] Reſtitut. ex L. Ἤγειν P. Ἤγεν Edd. omnes.

20. Εὐγενῶν] De Menecratis filia deformi, ἣν εἰ μὴ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἣν γε πρὸ τῆς καλαδίκης ἐκέκτητο, ἠξίωσεν ἄν τις τῶν γε εὐγενῶν καὶ πενήτων ῥᾳδίως παραλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα οὖσαν τὴν ὄψιν. *Quam ne cum omni quidem patris ſubſtantia, quam ante multam poſſederat, dignatus fuiſſet quisquam ingenuus ac pauper facile accipere, quae forma eſſet tam infelici.* Sic Eraſmus vertit. Non eſt mirum nullum τῶν εὐγενῶν hoc ſpinturnicium voluiſſe ducere. Omnino ſcribendum ex Mſ. τῶν ὠγενῶν. *obſcurorum, ex ima plebe.* *J.G.G.*

Ἀγενῶν] Debetur haec genuina ſcriptura MS. Gr. P. L. & Edd. *J.* & *V2.* nam depravatiſſime in reliquis legitur εὐγενῶν. *M. du S.*

21. Παραλαβεῖν] Proprium eſſe de uxore recipienda, domum deducenda, multis docet Rev. *Elſner.* ad *Euang. Matth.* I. 20. ubi legas: μὴ φοβηθῇς παραλαβεῖν τὴν γυναῖκά σου. *J.F.R.*

24. Ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀπωδύρετο] Verterat optime Eraſmus per verbum *deploraret.* Id Salmurii futiliter degeneravit in *declararet*, ac perperam in hac editione retentum. Cavebunt ſpero poſteri. *J.G.*

Ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀπωδύρετο] Turpis macula. Scribe ocyus ἀπωδύρετο. Vertit Salmurienſis *declararet*; quam futilem verſionem jam caſtigavit Cl. *Gronovius* pag. 904. Ed. *Graev.* *J.J.*

Ibid. Ἀπωδύρετο] Hanc vocem emaculavimus. In omni-

te possim, juvenem & pulchrum, puellae turpi & male affectae junctum. At ille, haec dicente *patre*, ablata sponsa in thalamum abit, & inde prodit paullo post virginitate illius interfecta: & ab illo inde tempore cum illa vivit vehementer illam amans, & ubique, uti vides, illam secum circumducens.

26. Et tantum abest, ut hujus eum matrimonii poeniteat, ut potius glorianti eo videatur similis, ostendens contemni a se vel pulchra vel turpia corporis, & divitias, & splendorem; respici vero amicum & Menecratem, quem non putet deteriorem ad amicitiam suffragiis sexcentorum factum. Veruntamen pro his hoc jam ipsi praemium fortuna retulit: puer enim illi pulcherrimus ex turpissima hac natus est. Et nuper, cum suis illum manibus intulisset in Senatum pater, ramo *olivae* redimitum, & pulla veste indutum, ut miserabilior videretur pro avo *deprecans*, arrisit Senatoribus puer, & plausum manibus dedit. Fractus autem *eo spectaculo* senatus, damnationem remisit Menecrati; & jam honoribus restitutus est, advocato tali apud Senatum usus. Talia, Massilienses dixit, acta a Zenothemi in amici gratiam, non

μανείην, ὡς τοιῦδεῖν σε νέον καὶ καλὸν ὄντα, κόρῃ αἰσχρᾷ καὶ λελωβημένῃ συγκαλαζευγνύμενον. ὁ δὲ, ταῦτα διεξιόντος, ἀράμενος τὸν νύμφην, ἀπῆει ἐς τὸν θάλαμον· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθε, ἀπαλλαξάμενος αὐτίκα. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου σύνεστιν ὑπερφιλῶν, καὶ πάντη ὡς ὁρᾷς περιαγόμενος αὐτίκα.

Καὶ οὐκ ὅπως [g] οὐκ αἰσχύνεται τῷ γάμῳ, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικεν, ἐπιδεικνύμενος ὡς καλλαφρονεῖ μὴ τὸν ἐν σώμασι καλῶν, ἢ αἰσχρῶν, καὶ πλούτου, καὶ δόξης, ἀφορᾷ δὲ ἐς τὸν φίλον, καὶ τὸν Μενεκράτην· ἐπεὶ οἵῃ χείρω πρὸς φιλίαν ὑπὸ τοῦ ψήφου τῶν ἑξακοσίων γεγονέναι. πλὴν ἤδη γε τούτων ἕνεκα αὐτὸν ἠμείψατο καὶ ἡ τύχη· παιδίον γὰρ πάγκαλον ἐκ τῆς αἰσχίστης αὐτῷ ταύτης ἐγένετο· καὶ πρώην γε, ἐπεὶ ἀράμενος αὐτὸ εἰσεκόμισεν ὁ πατὴρ [h] εἰς τὸ βουλευτήριον, θαλλῷ ἐστεμμένον, καὶ μέλανα ἀμπεχόμενον, ὡς ἐλεεινότερον φανείη ὑπὲρ τοῦ πάππου, τὸ μὲν βρέφος ἀνεγέλασε πρὸς τοὺς βουλευτὰς, καὶ συνεχρότησε τῇ χειρί· ἡ βουλὴ δὲ ἐπικλασθεῖσα πρὸς αὐτὸ, ἀφῆκε τῷ Μενεκράτει τὴν καλαδίκην, καὶ ἤδη [i] ἐπίτιμός ἐστι, τηλικούτῳ συνηγόρῳ χρησάμενος πρὸς τὸ συνέδριον. τοιαῦτα ὁ Μασσαλιώτης ἔλεγε τὰ Ζηνόθεμιν εἰργασμένα ὑπὲρ τοῦ φίλου, ὡς ὁρᾷς,

[g] *Οὐκ*] Non adesse in suo Cod. adlevit collator in marg. *Alii.* [h] *Εἰς*] Restitui ex *J.* & *S.* Nam omissum in *P. H.* &c. [i] *Ἐπίτιμος*] Et sic habere *Fl.* ac *Fr.* cum *J.* notat *Solan.* Sed habent etiam *P. H. B2.* aliaeque.

omnibus enim exceptis *Bass.* ἀπὸ —— legebatur. *M. du S.*

Ἀπωδύρετο] Quod *Gronov.* monet, *cavebunt posteri*, id Cl. *Gesner.* vel sine hac monitione praestitisset, ut praestitit: quod Bened. *declararet* dederit, id vitium typographicum credo, quum *declamaret* voluerit; idque forsan eadem notione accipi voluit, qua *deplorare*; nam Graeci verbi vim ei incognitam fuisse, prorsus est ἀδύνατον, quod vero *Graeviana* Ed. id servarit, magis culpandum. *J. F. R.*

29. Ἦγεν] Sic recte L. In P. ἦγεν. In impressis vero ἤγαν. *M. du S.*

43. Συγκαλαζευγνύμενον] Qui nescit τὸ ζεύγνυμι ejusque composita de matrimonio junctis aut jungendis adhiberi solitum, adeat Rever. *Jac. Elsner.* ad *Euang. Matt.* X. 9. *J. F. R.*

63. Βουλὴ..] Citat haec verba *Suidas* in ἐπίτιμος. Sed ibi corrupte pro αὐτὸ legitur αὐτὸν. Quod cum Doctissimo Editori contubernali tum indicassem, & cum pauculis aliis in schedula annotatum tradidissem, ea casu aliquo deperdita, in ea Editione omissum fuit: quod tamen ei fraudi esse, tantillum cum sit, ob alia & multa laude sane digna, in ea Editione ab eo summo labore praestita, nolim. *M. du S.*

65. Ἐπίτιμός] Bene monuit Cl. *Hemsterh.* in marg. adeundum *Dukerum* ad *Thucyd.* p. 339. No. 25. Cum enim & *Thucyd.* V. c. 34. habeat, καὶ ὅντες ἐπίτιμοι, & Cl. *Duk.* illud verbum ex *Th. Mag. Suid.* atque auctore Etymologici, hocque Luciani loco probet, satis patet probam esse Luciani vulgatam, neque id in ἐπιτίμιος mutandum; sed significare, *qui integra fama & existimatione est.* *J. F. R.*

70. Παλ-

ὐ μικρὰ, οὐδὲ ὑπὸ πολλῶν ἂν Σκυθῶν γενόμενα· οἵγε καὶ τὰς παλλακὰς ἀκριβῶς τὰς καλλίστας ἐκλέγεσθαι λέγονται.

parva, ut vides, neque a Scythis multis expectanda, qui quidem pellices etiam pulcherrimas cum cura dicantur eligere.

Λοιπὸς ἡμῖν ὁ πέμπτος· καί μοι δοκῶ οὐκ ἄλλον ἐρεῖν, Δημητρίου τοῦ Συνιέως ὑπολαθόμενος. συνεκπλεύσας γὰρ ἐς τὴν Αἴγυπτον ὁ Δημήτριος, Ἀντιφίλῳ τῷ [a] Ἀλωπεκῆθεν, ἑταίρῳ ἐκ παίδων ὄντι καὶ συνεφήβῳ, συνῆν καὶ συνεπαιδεύετο, αὐτὸς μὲν τὴν Κυνικὴν ἄσκησιν ἀσκούμενος ὑπὸ τῷ Ῥοδίῳ ἐκείνῳ σοφιστῇ· ὁ δὲ Ἀντίφιλος ἰατρικὴν ἄρα ἐμελέτα. καί ποτε ὁ μὲν Δημήτριος ἔτυχεν ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀποδημῶν καὶ θέαν τῶν πυραμίδων καὶ τοῦ Μέμνονος. ἤκουε γὰρ ταύτας, ὑψηλὰς ὄσας, μὴ παρέχεσθαι σκιάν· τὸν δὲ Μέμνονα βοᾶν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον. τούτων ἐπιθυμήσας Δημητρίος, θέας μὲν τῶν πυραμίδων, ἀκροάσεως δὲ τοῦ Μέμνονος, ἀναπεπλευκὼς καὶ τὸν Νεῖλον, ἕκτον

27. Supereſt nobis quintus: & videor mihi non alium dicturus, Sunienſi Demetrio praetermiſſo. Cum navigaſſet enim in Aegyptum Demetrius cum Antiphilo Alopecienſi, ſuo a pueris inde ſodali & aequali, *ibi* una vivebat atque inſtituebatur, Cynicas ipſe ſectatus exercitationes, ſub Sophiſta illo Rhodio; Antiphilus autem medicinam meditabatur. Aliquando Demetrius peregrinatur per Aegyptum Pyramidas viſurus & Memnonem. Audierat enim illas, quantumvis altas, umbram non praebere; Memnonem autem ad Orientem ſolem exclamare. Horum ergo cupidus, nempe videndarum Pyramidum, ac Memnonis audiendi, adverſo Nilo ſextum jam men-

[a] Ἀλωπεκῆθεν] Conſtans Edd. lectio.

70. Παλλακὰς] Plures fuiſſe Scythis uxores & concubinas, infra clarius patebit c. 39. Idem de Thracibus ex *Menandri* fragmento conſtat a *Strabone* in eam rem adducto, calculoque ſuo comprobato, Lib. VII. p. 297. Ed. *Par.* qua de re infra pluribus. *M. du S.*

73. Δημητρίου] Idem de quo *Philoſtratus* IV. 24. qui VI. 33. in quibusdam Codd. Συνιὸς pro vulgato Κύων dicitur; vide etiam noſtrum Ὀρχ. c. 63. Unicus reſtat ſcrupulus, quod Demetrius iſte, quicunque tandem eſt, etiam tum, cum Auctor haec ſcriberet, in vivis fuiſſe videtur, vide c. 33. & 34. *M. du S.*

75. Τῷ Ἀλωπεκῆθεν] *Alciphr.* III. Ep. 37. pr. ἦλθεν εἰς Ἑρμαφροδίτου, τοῦ Ἀλωπεκῆθεν ταύτην ἀνιδρύσαντος. De pago autem Attico Ἀλωπεκὴ vel Ἀλωπεκαὶ vid. *Meurſ.* de pag. Att. Et reliq. Act. p. 7. Ubi ex *Aeſchine* docet abfuiſſe ab Urbe ſtadiis circiter duodecim. Et ex *Ariſtaen.* I. Ep. 4. Ἰππίας ὁ καλὸς, ὁ Ἀλωπεκῆθεν &c. adfert, qui eod. modo adverbialiter cum articulo ponit, ut Lucian. *J. F. R.*

76. Ἐκ παίδων] Modo ἐκ παιδὸς, ut *Alciphr.* I. p. 30. modo ἐκ παίδων. Pluralis tamen hic frequentior. Supra c. 12. φίλος ἐκ παίδων ἦν. Adde *Demon.* c. 3. & alibi. *Herodian.* III. 15. 11. At ibi ἀμφοτέρους praemittitur, adeoque nihil mirum. Sed quid plura in re nota? Latini aeque *a pueris* dicunt atque *a puero*, & prius quidem frequentius. *J. F. R.*

78. Ῥοδίῳ —— σοφιστῇ] Quis ille Rhodius Sophiſta Cynicus? An Agathobulus ille, de quo Δημων. c. 3. & Πῳ. c. 17.? Sed ſi *Cynicus*, cur *Sophiſta* audit? Niſi forſan *Impoſtorem* intelligat, ut Πῳ. c. 13. & paſſim. *M. du S.*

84. Μέμνονα βοᾶν] Exſtabat revera Luciani tempore decantata illa Memnonis ſtatua. Vide Φιλοψ. c. 33. *Philoſtr.* p. 232. & lege omnino *Strabonem*, qui ipſe ſe eam Thebis vidiſſe narrat XVII. p. 816. *M. du S.*

86. Πυραμίδων —— Μέμνονος] Pyramides ſtructurae ſunt ex ſaxis aut lateribus, ab imo amplae, in ſummo acutae, atque in altam molem evectae, ad nihil quam ad effundendum opes inventae. Memnonis autem hujus cineres in aves transmutati feruntur, quae magnis gregibus e diverſis locis ſingulis annis ad ſepulcrum Memnonis convolare, atque ibi primum querulas voces edere, deinde inter ſe dimicare dicuntur. *Ovid.* Lib. XIII. Metam. *Lucian.* in Philopſ. *G. C.*

87. Ἀναπεπλευκὼς καὶ τὸν Νεῖλον ἕκτον ἤδη μῆνα] Adſumpſit ab Eraſmo Benedictus *ſextum jam menſem adverſo Nilo navigabat.* Quod quis unus homo fecit unquam? aut ſi quis feciſſet, qui non oportuiſſet fieri, ut ab illo detegerentur fontes Nili? ſed fieri id non poterat, & Nilus non niſi ad Elephantinen erat bene navigabilis. Sed neque id dicere vult Lucianus; ſed illum ſex menſes in iſta peregrinatione conſumpſiſſe, non utique ſemper navigando per adverſum Nilum, ſed per Nilum: verſus interiora ac mediterranea ceperat navigare in Nili alveo abhinc jam ſextum menſem. Κατὰ non magis de adverſo, quam de ſecundo amne ſumi docet vel ipſe Lucianus in Jove Tragoe-

menſem navigaverat, relicto Antiphilo, quem via & aeſtus deterruerant.

28. At hic interim in calamitatem incidit, quae maxime generoſo amico indigeret. Servus enim illius Syrus nomine & patria, ſocietate cum ſacrilegis quibusdam inita, ingreſſus cum illis eſt templum Anubidis. Hi ſpoliato Deo, phialas ex auro duas, & ſceptrum aureum ipſum quoque, & canino capite ſigilla Dei argentea aliaque id genus, deponunt apud Syrum omnia. Deinde incidentes *in vincula* (deprehenſi enim fuerant vendentes aliquid) omnia ſtatim, rota cum torquerentur faſſi ſunt, ductique in hoſpitium Antiphili venerunt, protuleruntque res furtivas ſub lectulo quodam in obſcuro jacentes. Syrus ergo vinctus ſtatim eſt, & herus illius Antiphilus; hic quidem, dum magiſtrum audit, abἤδη μῆνα, ἀνήσαντα πρὸς ἡ ὁδὸν καὶ τὸ θάλπος, ἀπολιπὼν τ' Ἀντίφιλον.

90 Ὁ δὲ ἐν τοσούτῳ συμφορᾷ ἐχρήσατο μάλα γενναίῳ τινὸς φίλῳ δεομένῃ. οἰκέτης γὰρ αὐτῷ Σύρος, ᾧ τὄνομα, ᾧ ἡ πατρίδα, ἱεροσύλοις τισὶ κοινωνήσας, συνεισῆλθέ τε αὐτοῖς ἐς τὸ Ἀνουβείδιον, καὶ ἀποσυλήσαντες ἡ θεὸν, χρυσᾶς τε φιάλας δύο, καὶ 95 κηρύκιον χρυσοῦν ᾧ τοῦτο, ᾧ [b] κυνοκεφάλους ἀργυροῦς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, κατέθεντο πάντα παρὰ τῷ Σύρῳ· εἶτ' ἐμπεσόντες (ἑάλωσαν γάρ τι [c] ἀπεμπολοῦντες) ἄπαντα εὐθὺς ἔλεγον στρεβλούμενοι ὅπῃ τοῦ τροχοῦ, ᾧ ἀγόμενοι ἦκον ὅπῃ ἡ οἰκίαν τοῦ Ἀντιφίλου, ᾧ τὰ φώρια ἐξέφερον ὑπὸ κλίνῃ [d] τινὶ ἐν σκοτεινῷ κείμενα. ὅ, τε [e] οὖν Σύρος εὐθὺς ἐδέδετο εὐθὺς, καὶ ὁ δεσπότης αὐτοῦ Ἀντίφιλος· ὃς μὲν καὶ μελέτῃ ἀκροώμενος τοῦ διδασκάλου [f] ἀναστραφείς· ἐβόησε

[b] Κυνοκεφάλους] Κυνοκεφάλους P. & marg. *A*1. Nil mut. *Fl. J. P.* &c. [c] Ἀπεμπολοῦντες] Deſerui ſcripturam Ed. *P.* quae *ἀ—πωλοῦντες* media longa. pro qua ο eſt in *J.* aliisque. [d] Τινὶ] Τῇ *Fl. Tvi* etiam P. Cod. cum cett. Edd. [e] Οὖν] Deeſt in *Fl.* [f] Ἀναστραφείς] Ἀναστραφεὶς *Fl.* cum marg. *A*1. Vulgatae ſuffragatur P.

gredo ſcribens, τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοῦν φέρεται, & τοῦτο μὲν ἤδη κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ τῷ Δημητρίῳ. *J. G.*

Ἀνασπλώσας κατὰ τὸν Νεῖλον] *Adverſo Nilo* & nos interpretamur, non quo κατὰ τὸν Νεῖλον hoc ſignificet; ſed ob verbum *ἀναστλώσας*, & ipſam rationem itineris, ab Alexandrea, ut apparet, in Aegypti interiora inſtituti. Scrupulum de ſex menſibus ipſe jam vir doctus bene removit. Adverſo fluvio navigavit Demetrius, ſed non uno tenore ſcilicet, verum ut paſſim, quoties videretur, ad dextram, ad ſiniſtram, excurreret &c. ut Phoenices, qui Africam primi circumnavigarunt, triennium ei rei impenderunt apud *Herod.* 4, 42. Quin plusquam perfecti ratio etiam hic habenda: ſermo eſt de profectione; jam poterat eſſe occupatus in reditu. Sex menſes enim ſatis ſuperque his, quae de Antiphilo jam narrabuntur, ſufficiunt. Recte igitur *adverſo Nilo* ſervavit etiam *Solanus*. *J. M. G.*

96. Κηρύκιον] Sic Libri omnes; forſan tamen aliud quid ſub hac voce latet, quod ſine Codd. MSS. ope eruere non poſſum. *M. du S.*

98. Ἐμπεσόντες] Jusſerat in marg. *Solan.* conferri infra Διατ. §. 5. Ibi invenias: ὃς ἐμπεσὼν τοῖς ἵπποις, καὶ ἐς τὸ διερωτήριον ἐμπεσών. Sed ἐμπίπτειν τινὶ eſt *irruere in aliquem*, *invadere*. Supra *Tim.* c. 23. & paſſim. *Long. Paſt.* 2. p. 78. λύκος ἐμπεσὼν, de lupo irruente in gregem. At oppoſito ſenſu pro incidere in quem, quaſi in rete, Noſter *Tim.* §. 25. Nec non pro *incidere*, *obviam venire*, *Long. Paſt.* I. p. 25. (al. 18.) ἡ μὲ — ἐμπεσοῦσι τὸ κάλλος, καὶ ἐπαίλο. Ubi forte tamen ἐπ' αὐτοῦ diſcretim ſcribendum, ſed legitur ἐμπεσοῦσι in tribus quas conſului Edd. *J. F. R.*

99. Ἀπεμπολοῦντες] Etſi ſimplex πωλέω *vendo* primam habet longam, ideoque ſuſpicor, verius ad etymon accedere ſcripturam Ed. *P.* quae *ἀπεμπωλ.* dedit; tamen ab ea receſſi, non modo quia cett. Edd. recedunt, ſed quia & alibi apud Noſtrum aliosque media correpta ſcribitur conſtanter, ut ſupra T. I. *de Merced. Cond.* c. 23. pr. c. 24. verſ. 34. Item *Alciphr.* III. Ep. 3. p. 280. Et eod. Lib. Ep. 46. p. 376. Ut alia teſtimonia brevitatis ergo omittam. Veniam igitur oro erroris in *Piſcat.* c. 27. verſ. 27. ſupine admiſſi; quandoquidem ibi *Pariſinae* Editionis orthographiam, *ἀπεμπώλων* media longa exhibentis, ſum ſecutus, dum & ibi ceterae recte brevem haberent, quas tamen ideo adcuratius perſpicere neglexi, quod corrupte *ἀμπεμπολ.* haberent. At hoc levius eſt, quam quod ibid. Codd. quoque in nota *Solani* dicantur ita exhibere mediam longam; quod ego, non ſatis inveſtigans confuſiorem notarum iſtarum ſcripturam, arbitrabar ita eſſe. Jam vero iſta recognoſcens, & ad margines librorum revertens, in quibus collationes codicum ſunt conſignatae, invenio in his adcurate notatum, Mſſ. O. P. L. omnino habere *ἀπεμ-*

δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ καὶ οἱ τέως ἑταῖροι, ἀποστρέφοιτο ὡς τὸ Ἀνουβείδιον σεσυληκότα, καὶ ἀσέβημα αὐτοῖς ἡγοῦντο εἶναι, εἰ συνέπιόν τέ ποτε ἢ συνειστιάθησαν αὐτῷ. καὶ οἱ λοιποὶ δὲ τῶν οἰκετῶν, δύο ὄντες, ἅπαντα ἐκ τῆς οἰκίας συσκευασάμενοι, ᾤχοντο φεύγοντες.

29. Ἐδέδετο οὖν ὁ ἄθλιος Ἀντίφιλος πολὺν ἤδη χρόνον, ἀπάντων, ὅσοι ἦσαν κακοῦργοι ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, μιαρώτατος εἶναι δοκῶν. καὶ ὁ ὑπὲρ τὴν [a] δεσμῶν Αἰγύπτιος, δεισιδαίμων ἄνθρωπος, ᾤετο χαριεῖσθαι καὶ τιμωρήσειν τῷ θεῷ, βαρὺς τῷ Ἀντιφίλῳ ἐφεστώς. εἰ δὲ [b] ἀπολογοῖτό τι λέγων, ὡς οὐδὲν τοιοῦτον εἴργασται, ἀναίσχυντος ἐδόκει, καὶ πολὺ πλέον ὅτι τοῦτο ἐμισεῖτο. ὑπενόει τοιγαροῦν ἤδη, καὶ πονήρως εἶχεν, οἷον εἰκὸς χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ τὴν νυκτὸς οὐδὲ ἐκτείνειν τὰ σκέλη δυνάμενον, ἐν τῷ ξύλῳ [c] καλαικελεισμένα· τὴν μὲν γὰρ ἡμέρας ὁλοὺς ἤρκει, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ πεπεδημένη· εἰς δὲ τὴν νύκτα ἔδει ὅλον καλαδεῖσθαι. καὶ μὴν καὶ τοῦ οἰκήματος ἡ δυσοσμία, καὶ τὸ πνίγος, ἐν ταυτῷ πολλῶν δεδεμένων, καὶ ἐστενοχωρημένων, καὶ μόλις ἀναπνεόντων, καὶ τοῦ σιδήρου ὁ ψόφος, καὶ ὕπνος ὀλίγος, ταῦτα πάντα χαλεπὰ ἦν καὶ ἀφόρητα, οἷα ἀνδρὶ ἐκείνων ἀήθει, καὶ ἀμελετήτῳ πρὸς ἅπαν σκληρὸν τὴν δίαιταν.

Ἀπαγορεύοντος δὲ αὐτοῦ, καὶ μηδὲ σῖτον

29. Vinctus igitur miser Antiphilus jam satis diu, & pro impurissimo omnium, quotquot malefici in carcere erant, habitus fuerat: & commentariensis Aegyptius, superstitiosus homo, putabat gratum facere se Deo, & illius ulciscī injurias, si gravis instaret Antiphilo. Si vero quando caussam diceret, se nihil tale feciſſe, impudens videbatur, majorique eam ipsam ob caussam erat in odio. Jam igitur aegrotabat aliquantum, & male habebat, ut probabile erat qui jaceret humi, & ne noctu quidem extendendorum pedum facultatem haberet, incluſorum nempe nervo: interdiu enim numella sufficiebat, & manus altera compedita: noctu autem vinciri totum oportebat. Verum etiam foedus odor carceris, & aestus, multis in eodem loco vinctis & anguste confertis, vixque respirantibus, & ferri stridor, & parum somni; haec omnia difficilia erant atque intolerabilia, velut insueto talium viro, & ad durum adeo victum non exercitato.

30. Jam desponebat animum, jam nec ci-

a Δεσμῶν] Et sic habere *Fl.* cum *J.* & *S.* notat *Solan.* Sed & sic *P. H.* &c. b Ἀπολογοῖτό] Et hic vulgatae adsentiri Coll. *Fl. J.* notat idem. c Καλαικελεισμένα] Ἀκαικελ. *Fl.* Vulgatam tuetur P.

πόλιν, aeque ac in ceteris Luciani locis modo adlegatis. Plura igitur ex aliis auctoribus non addam, praeter unum hoc *Aristophanis* Acharn. vers. 373. Καρύστιόν λαθάνω' ἀκμοκαλάμου, unde etiam patet, syllabam πολ. in versu brevem esse. *J. F. R.*

27. Ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν] Cur *Solan.* varietatem quaesierit, nescio. Quidni enim ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν *custodiae praefectum* significet, aeque ac apud LXX. *Dan.* VI. 7. οἱ ἐπὶ τῶν βασιλείας *praepositos regno, satrapas aut praesides* notat, non video. Plenius *Herodian.* III. 3. 12. οἱ ἐπὶ τῶν ἡμάτων φύλακες. Sed & saepe οἱ ἐπὶ, sine substantivo personae usurpari, ut ὁ ἐπὶ τῶν ἐκτοπλῶν, ὁ ἐπὶ τῶν ξυλῶν, ex *H. Steph.* de *L. Graec.* & *Gall. consy.* p. 91. Obs. 6. notavit Frater cariss. *G. O. Reitz.* in Belg. Graeciss. p. 471. —2. *J. F. R.*

25. Τῷ ξύλῳ καλαικελεισμένα] Ex mala interpunctione mala olim versio nata; quum enim comma post νυκτὸς esset positum, dederant, *utpote qui humi cubaret, idque etiam noctu*, quare id comma sustuli, probe monente Rev. *J. Elsnero* ad Act. Apost. XVI. 24. ubi habemus: τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Qua occasione plura adfert ad explicandum captivos ligno vinciendi morem; eum igitur adeat curiosus Lector, cum Commentatoribus ad *Aristophanis* varia loca ibi producta. *J. F. R.*

26. Ὁ ὁλοὺς ἤρκει] Haec instrumenta intellexisse arbi-

cibum capere volebat; cum tandem redit etiam Demetrius, nihil eorum sciens quae contigissent. Ubi vero resciviit ut erat, curriculo statim veniens ad carcerem, tum quidem non admittitur: erat enim vespera, commentariensis clausa diu janua quiescebat, custodia reliqua servis tradita. Mane autem, cum multum supplicasset, intromittitur. Ingressus ergo diu requirit Antiphilum, qui jam prae malis nosci vix poterat, & circumiens singulos vinctorum inspicit, ut solent qui suos mortuos, jam corruptos, requirunt in acie. Et nisi nomen exclamasset, Antiphilum Dinomenis F. diutius etiam, quis esset, ignoraturus erat, adeo malis illis immutatus fuerat. Cum vero voce agnita exclamaret, & illi accedenti, dimovens atque abducens a vultu comam squalidam conciliatamque, quis esset ostenderet; ambo quidem statim, vertigine ab inexpectato spectaculo correpti, concidunt. Spatio autem temporis recipiens se pariter, atque Antiphilum *retrahens* Demetrius, distincte singula uti se haberent ab eo cum sciscitando comperisset, bono illum animo esse jubet, & diviso palliolo dimidia ipse parte amicitur, alteram dat illi, detractis sordidis detritisque, quos habuerat, pannis.

αἰρεῖσθαι θέλοντα, ἀφυπνῶσαι τότε καὶ ὁ Δημήτριος, εἰδὼν εἰδὼς τὰ ἤδη γεγενημένα, καὶ ἐκπλαγὴς ἔμαθεν, ὡς εἶχεν, εὐθὺς ὅτι τὸ δεσμωτήριον δρομαῖος ἐλθών, τότε μὲν οὐκ εἰσεδέχθη, ἑσπέρα γὰρ ἦν· καὶ ὁ [d] δεσμοφύλαξ πάλαι κεκλεικὼς τὰς θύρας ἐκάθευδε, φυσᾶν τοῖς οἰκέταις παρακελευσάμενος· ἑωθεν δὲ εἰσέρχεται, πολλὰ ἱκετεύσας καὶ παραλθὼν ὅπου ἦν ὁ Ἀντίφιλος, ἄδηλον ἐκ τῶν κακῶν γεγενημένον, καὶ θεώμενος ἀνεσκοπεῖτο καθ' ἕκαστον τῶν δεδεμένων, ὥσπερ οἱ εἰώθασιν οἱ τοὺς οἰκείους νεκροὺς, ἤδη σήπεσθαι ὄντων ἀναζητοῦντες ἐν ταῖς παρατάξεσι· καὶ εἰ γε μὴ τὸ μα ἐβόησεν, Ἀντίφιλον Δεινομένους, καὶ ὅπως ἠγνόησεν ἂν ὅστις ἦν, τοσοῦτον [f] ἠλλοίωτο ἐκ τῶν δεινῶν. ὡς δὲ τὴν φωνὴν αἰσθόμενος ἀνέβαινε, καὶ προσιόντα, ἀφαιρεῖλας τὴν κόμην, καὶ [g] ἀπαγαγὼν τῷ προσώπῳ αὐχμηρὰν καὶ συμπεπιλημένην, ἐδείκνυεν αὐτὸν ὅστις ἦν, ἄμφω μὲν αὐτίκα σιγῆσαι ἐκπλαγέντες ὅτι τῇ ἀπροσδοκήτῳ θέᾳ. χρόνῳ δὲ ἀναλαβὼν αὐτόν τε καὶ τὸν Ἀντίφιλον ὁ Δημήτριος, καὶ σαφῶς ἕκαστα ὡς εἶχεν ἐκπυθόμενος παρ' αὐτοῦ, θαρρεῖν τε παρακελεύεται· καὶ διελὼν τὸ τριβώνιον, τὸ μὲν ἥμισυ αὐτὸς ἀναβάλλεται, τὸ λοιπὸν δὲ ἐκείνῳ δίδωσιν, ἃ εἶχε σπαρὰ καὶ [h] ἐκτέλυχωμένα ῥάκη περισπάσας.

Καὶ

[d] Δεσμοφύλαξ] Sic *F. H. P. S.* B2. Δεσμοφύλακ *Fl.* [e] Εἰδὼς] Sic rectè P. & marg. *A1 W.* Εἰδὼς male *F. P. H. S.* &c. [f] Ἤλλαττο] Bene sic *P. S.* & B2. Ἤλαττο male *F. Fl. H. Ald.* [g] Ἀπαγαγὼν] Rescriptum ex L. P. Ἀπάγων Edd. priores. Ἀπαγαγὼν marg. *A1.* [h] Ἐκτετυχωμένα] Sic Edd. omnes.

bitror *Prudent.* in hymn. 1. & 5. περὶ στεφ. *Catasta* autem inter alia machinam significat longæ & magnæ compedis formæ, qua servi vincti tenebantur, qualis a *Prudentio* describitur in Vincent. G.C.

Ὁ κλοιὸς ἔχει] Conf. supra *Apol. pro Merced.* c. 1. p. m. F.F.R.

41. Δεσμοφύλαξ] Non parui Florentinae mediam longam exhibenti; nam & ipsa mox c. seqq. 31. & 32. δεσμοφύλακα & δεσμοφύλακα cum ceteris legit. F.F.R.

48. Εἰδὼς] Sic P. optime. In reliquis ὑπάρχων. M. duS.

55. Ἀπαγαγὼν] P. & L. In reliquis ἀπάγων, minus commode. M. duS.

59. Αὐτόν τε] Sic etiam legere Florentinam adscripserat *Solan.* quid illud mirum? Recte enim τε cum καὶ jungi quis tandem dubitaverit? Vidimus id T. I. *de Merced.* c. 26. pr. No. 8. adde *Hom.* Il. Z. 351. — πόμιμόν τε καὶ ἡδὺν &c. Ibid. 310. Ἄσυ τε καὶ Τροίην ἀλλάξω, ac millies alibi. *Herodian.* I. 1. φόβους τε καὶ ἐκφοβίας. *Aelian.* II. 13. pr. Et sic ap. omnes, ac excepto quidem *Novo Test.* in quo vel tricies occurrit. Sed fors αὐτὸν volvit adspirari, quod equidem F.F.R.

64. Ἐκτετυχωμένα] Th. Mag. v. στόμωσις hanc

Καὶ τὸ ἀπὸ τότε, πάντα τρόπον συνῆν, ὑπεμελεῖτο αὐτῷ καὶ θεραπεύων. ἐδίδου γὰρ ἑαυτὸν τοῖς ἐν τῷ λιμένι ἐμπόροις, ἕωθεν εἰς μέσην ἡμέραν, οὐκ ὀλίγον ἀπέφερεν ἀχθοφορῶν. εἶτ' ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ ἔργου, μέρος μὲν τοῦ μισθοῦ τῷ [a] δεσμοφύλακι καλαβαλὼν, τιθασὸν αὐτῷ καὶ εἰρηνικὸν ἀπεργάζετο αὐτόν· τὸ λοιπὸν δὲ εἰς τὸ τοῦ φίλου θεραπείαν ἱκανῶς αὐτῷ διήρκει, καὶ τὰς μὲν ἡμέρας [b] συνῆν τῷ Ἀντιφίλῳ συμπαθούμενος· ἐπεὶ δὲ νὺξ καλαλάβοι, ὀλίγον πρὸ τῆς θύρας τοῦ δεσμωτηρίου, σκιάδιόν τι ποιησάμενος, καὶ φύλλα ὑποβαλλόμενος, ἀνεπαύετο. χρόνου μὲν οὖν τινα οὕτω διῆγον, εἰσιὼν μὲν ὁ Δημήτριος ἀκωλύτως, ῥᾷον δὲ φέρων τὴν συμφορὰν ὁ Ἀντίφιλος.

31. Atque ab eo inde tempore, quocumque modo poterat, cum illo erat, curam illi & ministerium suum accommodans. Locata enim mercatoribus in portu opera sua, a mane inde ad meridiem, non parvam pro gestandis oneribus *mercedem* referebat. Tum rediens ab opere, parte mercedis commentariensi soluta, mansuetum sibi illum ac placatum reddebat, reliquum autem ad amicum curandum sufficiebat. Ac interdiu erat cum Antiphilo ejus solandi caussa; nocte autem ingruente non procul a janua carceris, in lectulo quem substratis sibi foliis fecerat, quiescebat. Aliquanto igitur tempore hunc in modum vixere, intrans nullo prohibente Demetrius, Antiphilus autem lenius ita ferens calamitatem.

Ὑστερον δὲ ἀποθανόντος ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ λῃστοῦ τινος ὑπὸ φαρμάκων, ὡς ἐδόκει, φυλακή τε ἀκριβὴς ἐγένετο, καὶ οὐκέτι παρῆν [c] τις ἐς τὸ οἴκημα τὸ λελυμμένων. ἐφ' οἷς ἀπορῶν καὶ ἀνιώμενος, οὐκ ἔχων ἄλλως

32. Postea, cum latro aliquis in carcere mortuus esset a veneno, ut putabatur: & custodia accurate fieri, nec admitti quisquam solutorum in carcerem. Qua de re inops consilii & aegre ferens, cum alia condi-

[a] Δεσμοφύλακι] Nihil jam in orthographia hac mutat *Fl.* nec c. seq. [b] Συνῆν] Παρῆν marg. *A1.* [c] Τις] Οὐδὶ εἷς P. Item marg. *A1W.*

Luciani adferens, ἐκτετριχωμένα habet, non ἐ—τρχ. Et id quoque Luciano non incongruum arbitror, ut sit: *pilis nudati.* modo aliunde etiam constet probum esse verbum, quod nondum observavi. Sed analogiae non repugnat. Nihil notaverat de lectionis hujus constantia vel varietate *Solanus* noster: quare Editiones novem studiose consului, omnes tamen in ἐκτετρχ. conspirare cognovi. *J.F.R.*

71. Μισθοῦ μὲν τοῦ μισθοῦ — καλαβαλὼν, τιθασὸν αὐτῷ — ἀπεργάζετο] *Alciphr.* I. Ep. 23. p. 96. καὶ καταβαλὼν ὀβολοὺς δύο, καὶ τὴν βαλανέα τούτοις ἰλεων παρασκευάσας. Quod etsi non magni momenti est, moneo tamen *Berglerum* ibi & haec Luciani adduxisse, non addita pag. scribit autem τιθασὸν αὐτῷ in Luciani loco, quod & ego feci, etsi Edd. hic αὐτοῦ habent. *J.F.R.*

88. Προσιλθὼν τῷ συναρ.] In L. ἰλθὼν πρὸς τὸν ἁρμοστήν. Quae ultima vox magis arridet quam vulgata. Quid enim est hic συναρμοστής? Ἁρμοστὴς autem quid sit, vidisti jam c. 17. nempe idem quod mox c. 33. ὁ τῶν Αἰγυπτίων ἐπιτάρμοσμος. *M. du S.*

Προσιλθὼν τῷ συναρμοστῇ] At supra c. 17. f. ἁρμοστῇ. *J.F.R.*

Ibid. Συναρμοστῇ] Uti supra c. 17. τὸν ἁρμοστὴν, ὃς ἁρμοστὴς τῶν Ἀσίας, *Proconsulem*, *Praesidem* certe & *Rectorem* provinciae *Ordinarium* intelligebam: ita hic συναρμοστὴν *Legatum* dici arbitror, cui mandata a Praeside jurisdictio. Non missos esse in Aegyptum Senatorios viros, Proconsules aut Propraetores, cum fascibus, sed ἐπάρχους Praefectos Augustales, minori & equestri dignitate homines, notum est, & monuit *Spanh.* diss. 10, 1. p. 92. Interim hoc tamen manet, Luciano ἁρμοστὴν esse magistratum ordinarium, συναρμοστὴν, ejus vicarium. Ille ὁ τῶν Αἰγυπτίων ἐπιτάρμοσμος paullo post vocatur. *J.M.G.*

91. Καὶ ἀχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντίφ.] Sentio hic aliquid a facilitate & candore Luciani alienum. Non offenderer, si illud ἀχθεὶς abesset, quod ut signarem, *ductus* in versione Latina uncis inclusi. Sed potest fieri, ut pro ἀχθεὶς aliud verbum dederit auctor, quod melius huc conveniat. Illud apparet, post καὶ intelligi denuo verbum ἀπήγετο, quod si cum ἀχθεὶς jungi voluit omnino Lucianus, habeat sibi, & suspicionem nostram rideat. *J.M.G.*

93. Παρ' αὐτοῦ] Raro admodum exemplo in omnibus scriptum erat ὑπὸ αὐτοῦ. *M. du S.*

Παρὰ αὐτοῦ] Non certe adeo rara est ejusmodi scriptura, ac *Solanus* praedicat, ut non semel jam vidimus. Conf. notata ad *Apol. pr. Merc.* c. 11. & *Quom. Hist.* c. 5. No. 92. Addo hic *Long. Past.* IV. 222. Ed. *Moll.*

ditione adeſſe non poſſet amico, Legatum Praefecti adiens ipſe ſe defert, ac ſi expeditionis contra Anubin ſuſceptae ſocius fuiſſet. His autem dictis abducitur ſtatim in carcerem, & [ductus] ad Antiphilum. Hoc enim aegre multum ſupplicans a commentarienſi impetraverat, ut prope Antiphilum, & numellis iisdem includeretur. Hic ergo vel maxime benevolentiam declaravit, qua illum complecteretur: qui ſua mala negligeret, quamvis ipſe quoque aegrotans, curaretque, ut ille & quieſceret plurimum, & minus affligeretur. Itaque paullo lenius ferebant mala communia.

παρεῖναι τῷ ἑταίρῳ, προσαγγέλλει ἑαυτὸν [d] προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ, ὡς εἴη κεχοινωνηκὼς τῆς ἐπὶ τὴν Ἄνυβιν [e] ἐπιβολῆς. ὡς δὲ τοῦτο εἶπεν, ἀπήγετο εὐθὺς εἰς τὸ δεσμωτήριον, κἀκ ἀχθεὶς πρὸς τὸν Ἀντίφιλον (τοῦτο γὰρ μόλις πολλὰ ἱκετεύσας τὸν δεσμοφύλακα ἐξεργάσατο) ἔνθα δὴ καὶ μάλιστα ἔδειξε τὴν εὐνοιαν, ἣν εἶχε πρὸς αὐτὸν, ἀμελῶν τῶν καθ' ἑαυτὸν δεινῶν· κἀπῃτιᾶτο καὶ αὐτὸς ὀλιγωρούμενος δὲ ὅπως ἐκεῖνος μάλιστα κἀ [g] καθευδήσοι, καὶ ἧττον ἀνιάσεται· ὥστε ῥᾷον ἔφερον μετ' ἀλλήλων κακοπαθοῦντες.

Χρόνῳ δὲ καὶ τοιόνδε τι προσπεσὸν ἔπαυσεν ὀλίγου αὐτοὺς δυστυχοῦντας· εἷς γάρ τις δεδεμένων, οὐκ οἶδ' ὅθεν, ῥίνης εὑπορήσας, καὶ συναμότας πολλοὺς τῶν δεσμωτῶν προσλαβών, ἀποπρίεταί τε τὴν ἅλυσιν, καὶ ἐδέδετο ἐξῆς, τῶν πλοιῶν εἰς αὐτὴν [h] διειρομένων, καὶ

[d] Προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ] Ἐλθὼν πρὸς τὸν ἁρμοστὴν— L. Πρὸς τὸν ἁρμοστὴν marg. *A1W.* In vulgata Edd. concordant. [e] Ἐπιβολῆς] Ἐπιβολὴς *S.* ſola, cum aſſecla *A.* [f] Παρὰ αὐτοῦ] Sic Edd. omn. [g] Καθευδήσει] Καθεύδῃ marg. *A1.* [h] Διειρομένων] Διειργομένων P. G. & marg. *A1.* Nil mut. Edd.

33. Aliquamdiu poſt vero ejusmodi quiddam incidens, ulteriori illorum infelicitati finem impoſuit. Vinctorum enim unus limae copiam neſcio unde nactus, aſſumtis in conjurationem compeditorum pluribus, diſſecat catenam qua deinceps vincti erant, inſertis in illam numellis,

Moll. παρὰ ἀνδρὸς, & ὑπὸ ἀνδρὸς ibid. Ap. LXX. in IV. *Reg.* XII. 9. ἐν δὲ Ἀμμαζιᾷ. Sic ex iisd. κατὰ ἀποστολὰς vel quater notavit *Trommius*; ſed longe plura in ἐπὶ & ὑπὸ. Noſter in *Aſtrol.* §. 26. Hoc *Dial.* §. 1. ἀπὸ ἀνδρὸς ἐπὶ ἐπιμαστον. *Alciphr.* III. p. 444. κατὰ ἄστυ. Si vero *Solani* mens eſt, ἐν δὲ rariſſime ſic ſcribi ante pronomen, & quidem apud Lucianum, facile id concedo. *J. F. R.*

7. Διειρομένων] Narrat cum quidam vinctorum in carcere Aegyptiaco limam eſſet nactus, qua ἀποτρίεται τὴν ἅλυσιν, ἣ ἐδέδετο ἐξῆς, τῶν πλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, καὶ λεπτὴν ἄκμην. Eraſmus cum interpolatore Salmurienſi: *Catenam inſecuit, qua ordine adſtringebantur, cyphonibus in hanc inſertis, ſolvitque omnes.* In Graecis verbis primum non intelligo quid ſit τῶν πλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, multo minus verſionem Eraſmi *cyphonibus in eam inſertis.* διείρομαι eſt *quaero, interrogo.* ſed legendum ex Mſ. διειργομένων. vinculis, quibus ſinguli ſeparatim ligati erant, eos dirimentibus. ὁ πλοιὸς eſt vinculum, quo vinciebantur rei in carcere, ut ſuperius ad tomum primum oſtendit. Cur *cyphones* verterit Eraſmus, ego equidem ignoro, multo minus cur in verbis, quae modo haec praeceſſerunt, interpretatus ſit, *trabem*, τοῦτο γοῦν μόλις πολλὰ ἱκετεύσας τὸν δεσμοφύλακα ἐξεργάσατο ἐν δὲ αὐτῷ πλησίον τῷ Ἀντιφίλῳ, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ πλοίῳ δεδέσθαι. *Nam hoc multis precibus a cuſtode carceris vix obtinuerat, ut proxime Antiphilo eademque in trabe vinciretur.* imo *eadem catena.* ſolebant vincti interdum duo tresve eadem catena vinciri. Sic apud Romanos in carcerem conjectus, & miles, qui cuſtos ei apponebatur, eadem vinciebantur catena, ut patet ex *Senecae* ep. 5. *Eadem catena & cuſtodiam & militem copulas.* iſta vincula ſingularum cuſtodiarum, quibus eorum manus pedesque conſtricti erant, alligata erant majori catenae, quam dixit Lucianus ἅλυσιν. Sic igitur in Latinam linguam vertendus hic locus: *Catenam diſſecuit, qua ordine alligabantur, vinculis in eam* (ſc. inſertis) *dirimentibus* (ſc. catenatos,) *ſolvitque omnes.* Omnes aut ſaltem paria catenatorum erant vincta compedibus, qui omnes compedes adſtringebantur catenae majori. *J. G. G.*

Ibid. Τῶν πλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων] Non ſpernenda eſt altera, quam ex MS. profert Cl. *Graevius*, lectio διειργομένων. Praeferam tamen ego vulgatam. Senſus eſt, ſingula ſingulorum nexorum vincula per iſtam catenam fuiſſe trajecta, ita ut quisque quidem ſuo vinculo fuerint vincti, ſed omnes uni iſti catenae inſuper illigati. Διείρω eſt *Trajicio, innecto, implico, infero.* infra c. 43. διὰ τῶν ὀδόντων μέλαξιν διείρων τοὺς δακτύλους. *digitos inter dentes inſerens.* In *Pſeudomanti* c. 26. E. Γεφύραν ἀρτήσας σανίδας, καὶ διὰ τῶν κεφαλῶν διείρας.

ᾗ ἀπολύᾳ ἅπαντας· οἱ δὲ ἀποκτείναντες εὐμαρῶς ὀλίγους ὄντας τοὺς φύλακας, ἐκπηδῶσιν ἀθρόοι. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὸ παραυτίκα, ἐν-
Ια ἐδύναλο ἕκας⟨ος⟩, διεσπάρησαν, ὕστερον [a] συνελήφθησαν οἱ πολλοί. ὁ Δημήτρι⟨ος⟩ δὲ καὶ ὁ Ἀντίφιλ⟨ος⟩ χώραν ἔμειναν, καὶ τοῦ Σύρου λαβόμενοι ἤδη ἀπιόντ⟨ος⟩, ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένελο, μαθὼν ὁ Αἴγυπλιος ὅπτι-
τραμμέν⟨ος⟩ τὸ συμβεβηκὸς, ἐπ' ἐκείνους μὲ ἔπεμ⟨ε⟩ τοὺς διωξομένους, μεταπεμψάμενος δὲ τοὺς ἀμφὶ τὸν Δημήτριον, ἀπέλυσε τῶν δεσμῶν, ἐπαινέσας ὅτι μόνοι οὐκ ἀπέδρασαν· ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνός γε ἠγάπησαν, ὕτως ἀφιέμενοι· ἐβόα δὲ ὁ Δημήτρι⟨ος⟩, καὶ δεινὰ ἐποίᾳ, ἀδικεῖσθαι σφᾶς ὑ σμικρὰ, εἰ δόξουσι κακοῦργοι ὄντες, ἐλέῳ ἢ ἐπαίνῳ τοῦ μὴ ἀποδρᾶναι, ἀφεῖσθαι. καὶ τέλ⟨ος⟩ ἠνάγκασαν τὸν δικαστὴν, ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα ἐξετάσαι. ὁ δὲ ἐπεὶ ἔμαθεν μηδὲν ἀδικοῦντας, ἐπαινέσας αὐτοὺς, τὸν Δημήτριον δὲ καὶ πάνυ θαυμάσας, ἀφῆσι, θωμυθησάμεν⟨ος⟩ ὅτι τῇ κολάσᾳ, ἣν ἠνέσχοντο ἀδίκως δεθέντες, καὶ ἑκάτερον δωρησάμεν⟨ος⟩ παρ' αὐτοῦ, δραχ-

& solvit omnes. At illi interfectis facile paucis custodibus, catervatim erumpunt. Atque isti in praesens dispersi quo quisque poterat, plerique postea comprehensi sunt. Demetrius autem atque Antiphilus suo loco manserant, & Syrum quoque prehenderant jam abeuntem. Luce orta, cum audisset Praefectus Aegypti, quid factum esset, ad illos quidem persequendos mittit; arcessitum autem cum amico Demetrium vinculis liberavit, collaudatos, quod soli non aufugissent. Verum illi non satis habebant se ita dimitti: sed proclamat Demetrius, & gravi oratione ostendit, injuriam sibi fieri non parvam, si videantur, cum malefici essent, vel misericordia dimissi, vel ut praemium fugae non tentatae haberent. Et coëgerunt denique judicem, ut accurate causam exquireret. Ille vero, cognito, nihil mali ab iis admissum, collaudans eos, Demetrium etiam vehementer admiratus, dimittit; consolansque de poena, quam injuste vincti subierant, & muneribus e sua re faciens utrumque, Antiphilum decies

[a] Συνελήφθησαν] Sic & *Fl.* cum cett.

Grumm arteriis contextis, & per caput insertis. *J. J.*

Τῶν πλοκῶν εἰς αὐτὴν διαρρυέντων] Lectionem hanc satis sanam esse existimem, & vertend. *Vinculis in eam insertis.* Mentionem enim fecerat de catena longa, cui ordine omnes captivi erant alligati. Nam πλοκοὶ, vincula uniuscujusque in eam catenam erant inserta. Jam cum major illa catena dissecta erat, solvebantur omnes ab illa. Significat autem διαίρειν *trajicere, transmittere, inserere.* *Aelian.* Hist. an. XI. 12. διαίρειν ὀλόχοινον τὴν ῥῖνα. *holoschoenum per nares trajicere.* *L. Bos.*

Διαρρυέντων] Vide *Xenoph.* 520. 24. ὅτι μᾶλλον τῶν ὀρμῶς λέγων; δεῖ δὲ τοῖχον, μὴ ὅτι λίγον ἔν τις παρείρειε. Vide *Dion. Chrysost.* 205. B. C. *M. du S.*

Διαρρυέντων] Non nego διαίρω signif. etiam *insero.* At non quamvis insertionem notare arbitror; sed eam potissimum, quae transeundi simul notionem complectatur, i. e. quae ad latus usque oppositum transeat. *Aelian.* IV. 28. διὰ τοῦ ἑνὸς τῶν δύο διαίρας τὸν δάκτυλον. Ubi non simpliciter est, *infernit digitum*, sed ita inserit, ut ab altera parte prominerat, pertransiret. Idque in locis aliis Luciani etiam locum habet; ea saltem non satis probant, vulgatam & hic veram esse, quia praepos. διὰ additur τῷ διαίρω; hic vero εἰς. Interim nec falsum esse satis patet; nam etsi διαίρομαι. cum *Graevio* substituas, tamen εἰς manet: at eodem hic redit, utrum eligas, *Graevianam* an vulgatam lectionem. Nam *adactis* an *insertis* hic eandem potestatem habet. Veluti idem est in loco *Xenophontis* Cyr. 8. quem *Steph.* profert, διαιρόντες τὰς χεῖρας διὰ τῶν ναυδίων, ὥσπερ ἐν τῷ ἱστὶ διαίρουσι, ὅταν βασιλεῖς ἄγωσι. Ubi prius a διαίρω an διαίρω derives, eodem redibit; id quod ex aliis etiam exemplis videre licet. Error *Graevii* in eo latet, quod non cogitarit διαφέρω passivum esse a διαίρω, sed διαίρομαι crediderit tantum significare posse *interrogo.* *J. F. R.*

9. Ἐκπηδῶσιν] De furibus cito aufugientibus λέγουσιν *Alciphr.* III. Ep. 53. p. 398. Sed nihil hoc notatu dignum habet. *J. F. R.*

41. Οὗτοι] Αὐτοὺς adscriptum in marg. *A1.* non addito signo, pertineatne ad οὗτοι, an ad sequens αὐτοῦ, quod in eodem legitur Edit. *Aldinae* versu. Nec refert. Addo tantum, ut videas quam nihil varietatis praetermittam, quae ex Codd. fuerit desumpta. Sed pertinere credo ad αὐτοὺς, vs. 45. *J. F. R.*

45. Αὐτοὺς ἂν] Rectius Mss. ᾗ αὐτοὺς ἂν σοι τοὺς λί-

γους

cies mille drachmis, altero tanto autem Demetrium.

34. Atque Antiphilus nunc adhuc in Aegypto est. Demetrius vero, etiam suis vicies mille illi relictis, in Indiam profectus est ad Brachmanos, sic allocutus Antiphilum, *Sibi veniam merito dandam videri, qui jam illum relinqueret: neque enim se indigere opibus, quoad idem esset, hoc est talis, qui paucis contentus posset vivere; neque illi opus esse amico, cujus jam res in facili essent.* Tales, Toxari, sunt amici Graeci. Nisi vero jam ante nos accusasses, qui verbis gloriari soleamus; ipsos quoque sermones tibi referrem, multos illos & bonos, quos Demetrius habuit in judicio, pro se ille quidem causae nihil dicens, verum pro Antiphilo, lacrumans insuper & supplicans, & in se recipiens omnia, donec flagellis tortus Syrus ambos absolvit.

35. Ego quidem igitur paucos hosce de

μαῖς μὲ μυρίαις τ' Ἀντίφιλον, δὶς τοσαύταις δὲ τ' Δημήτριον.

Ὁ μὲ δὴ Ἀντίφιλος ἔτι καὶ νῦν ἐν Αἰγύπτῳ ἐστίν. ὁ δὲ Δημήτριος, καὶ τὰς [b] αὐτοῦ [c] δισμυρίας ἐκείνῳ καταλιπὼν, ᾤχετο ἀπιὼν εἰς τ' Ἰνδικὴν, καὶ τοὺς Βραχμᾶνας, τοσοῦτον εἰπὼν πρὸς τ' Ἀντίφιλον, ὡς συγγνωστὸς ἂν εἰκότως νομίζοιτο, ἤδη ἀπολιπὼν αὐτόν· ὅτε γὲ αὐτὸς δεῖται τ' χρημάτων, ἔτ' ἂν αὐτὸς ἦ ὅσῳ ἐστὶν, ἀρκεῖται ὀλίγοις δυνάμενος· ὅτε ἐκείνῳ ἔτι δεῖν φίλου, εὐμαρῶν αὐτῷ τ' πραγμάτων γεγενημένων. Τοιοῦτοι, ὦ Τόξαρι, οἱ Ἕλληνες φίλοι. εἰ δὲ μὴ [d] προδιεβεβλήκεις ἡμᾶς, ὡς ὅτι ῥήμασι μέγα φρονοῦντας, καὶ [e] αὐτοὺς ἂν σοι τοὺς λόγους διεξῆλθον πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ὄντας, οὓς ὁ Δημήτριος εἶπεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὑπὲρ [f] αὐτοῦ μὲ οὐδὲν ἀπολογούμενος, ὑπὲρ τοῦ Ἀντιφίλου δὲ, καὶ δακρύων προσέτι καὶ ἱκετεύων, καὶ τὸ πᾶν [g] ἐφ' ἑαυτὸν ἀναδεχόμενος, ἄχρι μαστιγούμενος ὁ Σύρος ἀμφοτέρους ἀφῆκεν αὐτούς.

Ἐγὼ μὲ δὴ τούτους ὀλίγους ἀπὸ πολλῶν, οὓς

b Αὐτοῦ] Sic *J.* Αὐτοῦ *Fl. H. P.* aliaeque. *c* Δισμυρίας] In *Coll.* adscriptum, alii Δισχιλίας, al. ἑξακισχιλίας. *d* Προδιεβεβλήκεις] Προδιέβ. *Fl.* *e* Αὐτοὺς] Restitut. ex *P. G.* & marg. *AiW.* Αὐτὸς Edd. *f* Αὐτοῦ] Sic & *Fl.* *g* Ἐφ'] Ὑφ' *Fl.*

34. Τῶν αὐτοῦ Δισχιλίας ἐκείνῳ κ.] Γρ. δραχμάς. *G.*

γως διεξῆλθον πολλοὺς, καὶ ἀγαθοὺς ipsas tibi orationes exponerem multas, & egregias, αὐτοὺς quod in editionibus est hic valde friget. Mox idem codex pro vulgato φαῦλος *μᾶλλον γενόμενος sis malus orator*, pro vulgato φαῦλος *μᾶλλον φανούμενος*. & paullo ante illae membranae pro διηγησάμην σοι ἀγαθοὺς & βεβαίους φίλους, scriptum ostendunt ἀγαθοὺς & γενναίους φίλους. *tam bonos & generosos amicos.* nec spernendum quod sequente pagina in hoc codice legitur, οὐ κυβερνήτης ἐσῖ. *verus ne quis gubernator sis.* in editis est ἀγαθός. *J.G.G.*

Αὐτοὺς] Versionem Cl. *Gesneri* vulgatae lectioni αὐτοὺς adcommodatam quod mutaverim, Codicibus ac *Graevio* obsecutus, eo minus aegre ferat, spero, quo id facere soleo rarius. *J.F.R.*

46. Διεξῆλθον] Indicativ. ille pro subjunct. non semel indicatus est T.I. Et Lector ei jam est adsuetus, ita ut monitione postea nihil opus sit. Vid. notata ad *Zeux.* c. 5. Ipsumque Lucian. *Abdic.* c. 31. bis ter sic loquentem. Ex Lectt. *Jensii* Lucianeis p. 28. tantum unum addam, quod ipse in auctiori exemplari manu sua ceteris adjecit ex *Hom.* Il. N. 299. seqq. Οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόνδε μέτεισι, Τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀτάρβητος, ὅστε καὶ ἰφθίμοντα καταφρονέοντα περ πολεμιστήν. *Qui metus filius Martis* TERREAT *quantumvis impavidum bellatorem.* Non *terret*, ut vulgo vertitur. Unum adjungo ex *Herodian.* 2. 3. 12. ἄλλῳ μὲν ἂν τῷ θάρσος καὶ προθυμίαν ἐνέβαλλεν. *Alium forsan audaciorem atque alacriorem redderet*, recte ibi vertitur. Innumera addere similia liceret; sed non decet esse nimios in hisce; nec tamen semper talia plane praeterire fas est, quia Interpretibus saepe fraudi fuere. *J.F.R.*

ὃς πρώτους ἡ μνήμη ὑπέβαλε, [a] διηγησάμην σοι ἀγαθοὺς καὶ [b] βεβαίους φίλους. τὸ λοιπὸν ἤδη καταβὰς ἀπὸ τοῦ λόγου, σοὶ τὴν ῥήτραν παραδίδωμι· σὺ δὲ ὅπως μὴ χείρους ἐρεῖς τοὺς Σκύθας, ἀλλὰ πολλῷ τούτων ἀμείνους, αὐτῷ σοι μελήσει, εἴ τι καὶ τὴν δεξιᾶς πεφρόντικας, ὡς μὴ ἀποτμηθείης αὐτίκα. ἀλλὰ χρὴ ἄνδρα ἀγαθὸν εἶναι· ἐπεὶ καὶ γελοῖα ἂν πάθοις, Ὀρέστην μὲ καὶ Πυλάδην πάνυ σοφιστικῶς ἐπαινέσας, ὑπὲρ δὲ τὴν Σκυθίας φαῦλον ῥήτορα [c] Φαινόμενον.

ΤΟΞ. Εὖγε, ὦ Μνήσιππε, ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς τὸν λόγον, ὥσπερ οὐ πάνυ σοι μέλον, εἰ ἀποτμηθείης τὴν γλῶτταν, κραληθεὶς ἐν τοῖς λόγοις· πλὴν ἄρξομαί γε ἤδη, μηδὲν ὥσπερ σὺ καλλιλογησάμενος, οὐ γὰρ Σκυθικὸν τοῦτο, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν τὰ ἔργα ὑπερφθέγξηται τοὺς λόγους. προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτο παρ' ἡμῶν, οἷα σὺ διεξελήλυθας ἐπαινῶν, εἴ τις ἄπροικον ἔγημεν αἰσχρὰν γυναῖκα, ἢ εἴ τις ἐγγύριον ἐπέδωκε γαμουμένῃ θυγατρὶ φίλου ἀνδρὸς, δύο τάλαντα, καὶ, νὴ Δί', εἴ τις παρέσχεν ἑαυτὸν δεδησόμενον, ὅτι προδήλῳ τῷ μικρὸν ὕστερον λυθήσεται. πάνυ γὰρ εὐτελῆ ταῦτα, καὶ μεγαλουργὸν ἐν αὐτοῖς ἢ ἀνδρεῖον ἔνι οὐδέν.

Ἐγὼ δέ σοι διηγήσομαι φόνους πολλοὺς, καὶ πολέμους, καὶ θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων, ἵν' εἰδῇς ὡς παιδιὰ τὰ ὑμέτερά ἐστι, πρὸς τὰ Σκυθικὰ ἐξετάζεται. καίτοι οὐδὲ ἀλόγως αὐτὸ πεπόνθατε, ἀλλὰ εἰκότως τὰ μικρὰ

multis, quos primos ſubjecit memoria, tibi enarravi bonos firmosque amicos. Quod ſupereſt jam decedens, agendi partes tibi trado. Tu vero ne deteriores dicas Scythas, ſed multum his meliores, tibi ipſi curae erit, ſi quidem dextram curas, ne tibi praecidatur. Sed oportet te virum fortem eſſe: alioquin ridiculus fueris qui, Oreſte & Pylade plane Sophiſtarum arte abs te laudatis, pro Scythia tua malus orator videare. TOX. Bene *facis*, Mneſippe, quod etiam incitas me ad orationem, quaſi non vehementer laborés, ne praecidatur tibi lingua, ſi victus oratione fueris. Verum jam ſtatim incipiam, nihil ſtudens, uti tu, verborum elegantiae: neque enim Scythicum iſtuc, praeſertim ubi res ipſae magis quam verba loquuntur. Expectabis autem nihil tale a nobis, qualia tu retuliſti, cum laudares, ſi quis indotatam deformemque uxorem duxit, aut ſi quis pecuniam dedit nubenti filiae amici, duo talenta, &, per Jovem, ſi quis vinciendum ſe praebuit, cum manifeſtum eſſet, paullo poſt ſolutum iri. Valde enim iſta vilia, & magnificum in illis aut virile adeo nihil quidquam ineſt.

36. Ego vero tibi enarrabo caedes multas, & bella, & mortes pro amicis *ſuſceptas*, ut ſcias ludum eſſe veſtra, cum Scythicis ſi comparentur. Quamquam non praeter rationem illud vobis accidit, ſed con-

a Διηγησάμην] Et ſic habere *Fl.* ac *Fr.* not. *Solan.* Quid tum? habent & *J. P. H.* &c. b Βεβαίους] Γενναίους P. G. & marg. *AIW.* In vulgata conſpirant Edd. c Φαινόμενον] Γενόμενον G. Nil mut. ulla Ed. Γενόμενον marg. *A1.*

55. Βεβαίους] Vulgatam potiorem arbitror, etſi utrumque recte dicitur, quod exemplis haud eget. *J. F. R.*

64. Φαινόμενον] Ipſum marginis *Aldinae* vitium juvat lectionem τῷ Φαινόμενον. *J. F. R.*

87. Ἐν αἰφνης βαθείᾳ] Sic ſupra in *Alex.* c. 51. verſ. 51. ἡ αἰφνης βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. *Herodian.* IV. 10. 1. ὕσης αἰφνης βαθείας. Alia de hoc adjectiv. vid. ad *Reviv.* c. 41. *Piſc.* c. 12. De *Mercid.* c. 25. & 33. *Zenx.* c. 8. Ac *de Salt.* c. 25. *J. F. R.*

91. Ὑπερχαρῶμεν ἐκείνοις] Itane vero? An terga dare ſic ſuos vulgo hic fatetur? Non credo. Quid ergo, inquies? Dicam ἀπερρύομεν ſcripſerat Lucianus, quod facile ſic mutatum fuerit. Sed rem ego in medio relinquo. *M. du S.*

12. Ἐντεμόντες — τοὺς δακτύλους] Scytharum amicitiae ut concilientur, morem tradit, cui conforme eſt jusjurand. Catilinae, de quo *Salluſt.* & *Flor. G. C.* Ἐντεμόντες — τοὺς δακτύλους] *Salluſt.* id quod *Cognatus* ait, non liquido adfirmat. Sed famam tantum fuiſ-

conveniens eſt illa parva a vobis laudari. Neque enim ſunt vobis occaſiones ingentes oſtendendae amicitiae, in alta pace viventibus: ut nec per ſerenum diſcas, bonusne ſit gubernator; tempeſtate enim ad faciendum illud tibi judicium opus eſt. Apud nos autem bella perpetua, qui aut invadamus alios, aut excipiamus qui nos aggrediuntur, aut ſubita concurſione pro paſcuis aut praeda pugnemus. Hic maxime amicis bonis opus eſt. Et hanc ob rem quam firmiſſime coimus amicitias, ſolum hoc telum invictum & vix ſuperabile eſſe rati.

37. Prius autem dicere tibi volo, qua ratione faciamus amicos; non de comiſſationibus uti vos, neque ſi quis aequalis inde ab adoleſcentia, aut vicinus ſit; ſed ſi quem videamus virum fortem, & magnis rebus gerendis aptum; ad hunc feſtinamus omnes, & quod vos in nuptiis, hoc nos in amicis *conciliandis* facere operae pretium cenſemus, multum procantes, & omnia ſimul agentes, ne excidamus amicitia, nec rejiculi eſſe videamur. Et ſi quis praelatus *aliis*, & jam amicus ſit; fedus deinde & jusjurandum maximum, *victurum ſimul, & moriturum, ſi opus ſit, unum pro altero.* Et ſic facimus. A quo enim tempore inciſis ſemel digitis inſtillaverimus ſanguinem in calicem, & intinctis gladiorum mucronibus, ſimul ambo admoto *ore* biberimus; nihil eſt quod poſt ea nos

ταῦτα ἐπαινεῖται· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ εἰσὶν ὑμῖν ἀφορμαὶ ὑπερμεγέθεις πρὸς ἐπίδειξιν φιλίας, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ βιοῦσιν, ὥσπερ οὐδ' ἐν γαλήνῃ μάθοις, εἰ [d] ἀγαθὸς ὁ κυβερνήτης ἐστί· χειμῶνος γὰρ δεήσει σοι πρὸς τὴν ἀφγνωσιν· ἡμᾶς δὲ συνεχεῖς οἱ πόλεμοι, ἢ ἐπελαύνομεν ἄλλοις, ἢ ὑποχωροῦμεν ἐπιόντας, ἢ συμπεσόντες ὑπὲς νομῆς ἢ λείας μαχόμεθα· ἔνθα μάλιστα δεῖ φίλων ἀγαθῶν, καὶ ἀφ' τοῦτο ὡς βεβαιότατα συντιθέμεθα τὰς φιλίας, μόνον τοῦτο ὅπλον ἄμαχον καὶ δυσπολέμητον εἶναι νομίζοντες.

Πρότερον δέ σοι εἰπεῖν βούλομαι, ὃν τρόπον ποιούμεθα τοὺς φίλους, οὐκ ἐκ τῶν πότων, ὥσπερ ὑμεῖς, οὐδ' εἰ συνέφηβός τις, ἢ γείτων ἦν· ἀλλ' ἐπειδάν τινα ἴδωμεν ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ μεγάλα ἐργάσασθαι δυνάμενον, ὀπὶ τοῦτον ἅπαντες σπεύδομεν. καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις, τοῦτο ἡμεῖς ὀπὶ τὴν φιλίαν ποιεῖν ἀξιοῦμεν, ὀλιγολὺ μηχανώμενοι, καὶ πάντα ὁμοῦ πράττοντες, ὡς μὴ ἀφαμαρτάνοιμεν τῆς φιλίας, μηδὲ ἀπόβλητοι δόξωμεν εἶναι. καὶπειδάν προκριθείς τις ἤδη φίλος ᾖ, συνθῆκαι τὸ ἀπὸ τούτου, καὶ ὅρκος ὁ μέγιστος, ἢ μὴν καὶ βιώσεσθαι μετ' ἀλλήλων, καὶ ἀποθανεῖσθαι, ἢν δέῃ, ὑπὲς τοῦ ἑτέρου τὸν ἕτερον· καὶ οὕτω ποιοῦμεν. ἀφ' οὗ γὰρ ἐντεμόντες ἅπαξ τοὺς δακτύλους, [e] ἐκγαλάξωμεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα, καὶ τὰ ξίφη ἄκρα βάψαντες, ἅμα ἀμφότεροι ὀλιχόμενοι [f] πίωμεν, οὐκ ἔστιν ὅ, τι τὸ μετὰ [g] τοῦτο ἡμᾶς ἀφ-

[d] Ἀγαθὸς] Ἀλκθὸς G. & marg. *A*1. Nil mut. Edd. [e] Ἐκγαλάξωμεν] Ἐκτάξ. marg. *A*1. [f] Πίωμεν] Sic *Fl. Fr. B*2. *H. P. V*2. *S.* Πίομεν *J.* [g] Τοῦτο] Sic dedi ex P. Τοῦθ' Edd. pleraeque. Μετ' αὐτὸ. Exc. *Fl.*

fuiſſe: vid. ejus *Catil.* c. 22. Sed moris hujus, de quo Lucianus, diſerte *Tacitus* meminit, Annal. XII. c. 47. De Mithridate & Rhadamiſto: *Mos eſt regibus, quotiens in ſocietatem coeant, implicare dextras, pollicesque inter ſe vincire, nodoque praeſtringere: mox ubi ſanguis in artus extremos ſe effuderit, levi ictu cruorem eliciunt, atque invicem lambunt. id foedus arcanum habebatur, quaſi mutuo cruore ſacratum.* Plura *Lipſius* & *Gronov.* ibi in notis. *J. F. R.*

Ἐντιμότητος] Deſcribit eodem fere modo *Herodotus* 4, 70. Ὅρκια δὲ ποιοῦσι τάδε κ. τ. λ. *J. M. G.*

16. Τοῦτο] Ita recte P. Plerique Libri τοῦθ'. *Fl.* vero μετ' αὐτό. *M. du S.*

Τοῦτο ἡμᾶς] Quia ſic ſolet plerumque ſcribi apud Noſtrum, & in Cod. invenitur, & *Solan.* ita mutavit, ſic dedi. At poëtis uſitatius τοῦθ' ita exarare, ſequente adſpirata, non opus eſt ut demonſtrem. vid. tamen *Hom.* Il. A. 193. τοῦθ' ἅμαντε &c. Sed & in Noſtro aliquoties ita editum, ut *Amor.* c. 19. verſ. 75. διὰ τοῦθ' αἱ &c. Et in aliis proſae ſcriptoribus,

ἀμφιλύσειν ἄν. καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας [a] εἰσιέναι· ὡς ὅστις ἂν πολύφιλος ἦ, ὅμοιος ἡμῖν δοκεῖ ταῖς κοιναῖς ταύταις, καὶ μοιχευομένοις γυναιξί. καὶ οἰόμεθα ἀκέρδη ὁμοίως ἰσχυρὰν τὴν Φιλίαν αὐτῶν εἶναι, πρὸς πολλὰς εὐνοίας διαμεθεῖσαν.

Ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν Δανδάμιδος πρώην γενομένων. ὁ μὲν Δάνδαμις ἐν τῇ πρὸς Σαυρομάτας συμπλοκῇ, ἀπαχθέντος αἰχμαλώτου Ἀμιζώκου τοῦ φίλου αὐτοῦ. μᾶλλον δὲ πρότερον ὀμεῖμαί σοι τὸν ἡμέτερον ὅρκον, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἐν ἀρχῇ διωμολογησάμην, εἰ μὰ μὲν τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην, εἰδέναι πρὸς σέ, ὦ Μνήσιππε, ψεῦδος ἐρῶ περὶ τῶν φίλων τῶν [b] Σκυθικῶν. ΜΝΗΣ. Ἐγὼ μὲν [c] εἰ πάνυ σου [d] ὀμνύοντος ἐδεόμην, σὺ δὲ ὅμως εἰ ποιῶν εἰδέναι θεῶν ἐπωμόσω. ΤΟΞ. Τί σὺ λέγεις; εἴ σοι δοκοῦσιν, ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης, θεοὶ εἶναι; εἶτα ἆρα ἠγνόησας, ὅτι ἀνθρώποις μεῖζον οὐδὲν ἔστι ζωῆς τε καὶ θανάτου; ὁπόταν οὖν τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην ὀμνύωμεν, ταῦτα ὀμνύωμεν, ὡς τὸν μὲν Ἄνεμον, ζωῆς αἴτιον ὄντα, τὸν Ἀκινάκην δὲ, ὅτι θανάτου ποιεῖ. ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εἰ διά γε τοῦτο, καὶ ἄλλους ἂν ἑτοίμως πολλοὺς θεοὺς, οἷος ὁ Ἀκινάκης ἐστὶ, τόξον, καὶ λόγχην, καὶ κόντον, καὶ βρόχον

dissolvat. Ac permissum est ternos summum tale fedus inire. Nam quisquis multos habet amicos, ille similis nobis videtur vulgaribus illis & adulteris mulieribus: putamusque non amplius aeque firmam illius amicitiam esse, per multas benivolentias divisam.

38. Incipiam vero ab Dandamidis rebus, quae nuper demum contigere. Dandamis nimirum in praelio cum Sauromatis abducto in captivitatem Amizoco amico suo ——, quin prius jurabo tibi nostrum jusjurandum, quandoquidem hoc etiam initio mihi tecum convenit, Non ego, ita me Ventus & Acinaces, mendacium apud te, Mnesippe, dicam de amicis Scythicis. MNES. Equidem non valde opus habeo tuo jurejurando. Interim bene est, quod per Deum nullum jurasti. TOX. Quid ais? Non videntur tibi Dii esse Ventus & Acinaces? Adeo ignoras, nihil majus esse vita & morte hominibus? Cum ergo Ventum juramus & Acinacem, eatenus juramus, quatenus vitae causae Ventus (ἀὴρ) est, Acinaces vero mortem efficit. MNES. Verum si propter ista; etiam alios multos habueritis Deos, qualis est Acinaces; Sagittam, & Hastam, & Cicutam, & Laqueum,

a Εἰσιέναι] Σωιέναι G. & marg. *A1*. Nil mut. Edd. b Σκυθικῶν] Σκυθῶν P. & marg. *A1*. c Οὐ] Male deest in *Fl*. d Ὀμνύοντος] Ὀμνύοντ Ex. *Fl*. Nil mut. L.

ut *Alciphr*. III. Ep. 61. p. 428. Εἰς ταῦθ' ὅτου — sed quorsum nimia ista diligentia in re nullius momenti? *J. F. R.*

18. Εἰσιέναι] Valde quoque probo scripturam veteris libri, καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν εἰς τὰς συνθήκας συνιέναι, *licet autem summum tres in foedus tale coire*, pro communi εἰς τὰς συνθήκας εἰσιέναι, non quod hanc lectionem non possimus tueri, sed quod illa sit efficacior. Est enim σύνειμι vox propria qua utuntur de familiaritate, quam amici ineunt & colunt, uti notum est. *J. G. G.*

19. Ὅστις ἂν πολύφιλος] Πολυφιλία apud Scythas non aliter infamis fuit, quam apud alias gentes unius mulieris cum pluribus viris consuetudo. Sed diversa sentit *Cic*. Lib. de Amicit. & *Plut*. περὶ πολυφιλίας. *G. C.*

30. Μὰ μὲν τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην] Cum Barbaros per *gladium* jurantes ridet, aut in mentem non venit, aut dissimulavit, Graecos ipsos per *Lanceas* jurare solitos; (quod apud eos sanctissimum habebatur sacramentum. *Justin*. XIII.) Neque per *sceptrum* jurare apud Homerum ridiculum haberi. Vid. *Eust*. Il. A. Sed ad Scythas redeo. *Clem. Alex*. p. 25. C. Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησιν Ἰκάσιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσιν. Idem p. 19. A. *olim* ab iis cultum ait. *Ammian*. XXXI. *J. Brod*. Immo hodieque, quod ex itinere Legati Moscovitici nuper in Belgio edito constat, *Arcum & Gladium caeteraque arma* pro

quem ; ac talia. Varius enim Deus ille Mors eſt , infinitas praebet , quae ducant ad ſe , vias. TOX. Vides , quam contentioſe illud agas & inſtar rabulae , interpellans & pervertens orationem meam. At ego dum tu dicebas , quietus eram. MNES. At non iterum certe , Toxari , hoc faciam. Omnino enim recte me increpuiſti. Itaque audacter , quae ſequuntur dicito : quaſi nec interſim tuo ſermoni , ita ſilentium tibi praeſtabo.

39. TOX. Quartus dies proceſſerat amicitiae Dandamidi & Amizocae , ex quo ſanguinem alter alterius una biberant : cum regionem noſtram invaſerunt Sauromatae decem millibus equitum : pedeſtrium vero copiarum tertium tantum contra *nos* veniſſe dicebatur. Cum autem nos imprudentes hujus invaſionis opprimerent , vertunt *in fugam* omnes , multosque armatorum interficiunt , alios autem abducunt vivos , praeterquam ſi quis ſatis celeriter in alteram ripam fluminis transnataret , ubi nobis dimidius exercitus , & pars plauſtrorum erat : ſic enim tum caſtra poſueramus , neſcio quo conſilio ducum noſtrorum , ad utramque ripam Tanais. Statim ergo praeda abduci , captiva *corpora* comprehendi , diripi

ἔχον , ἡ τὰ τοιαῦτα. ποικίλος γὰρ ἔστω ὁ θεὸς ὁ θάνατος , ἡ ἀπείρους τὰς ἐφ' ἑαυτὸν παρέχει ἀγωγὰς ὁδούς. ΤΟΞ. Ὁρᾷς , τοῦτο ὡς ἐριστικὸν ποιεῖς , ἡ δικανικὸν , ὑποχρεῶν μέλαξυ ἡ διαφθείρων με τὸν λόγον ; ἐγὼ δὲ ἡσυχίαν ἦγον , σοῦ λέγοντος. ΜΝΗΣ. Ἀλλ' οὐκ αὖθις γε , ὦ Τόξαρι , ποιήσω τοῦτο , πάνυ γὰρ ὀρθῶς ἐπετίμησας· ὥστε θαῤῥῶν , τό γε [e] ὅτι τοῦτο λέγε , ὡς μηδὲν παρόντος ἐμοῦ τοῖς λόγοις , ἕτω σιωπήσομαί σοι.

ΤΟΞ. Τετάρτη μὲν ἦν ἡμέρα τῆς Φιλίας Δανδάμιδι ἡ Ἀμιζόκῃ , ἀφ' ἧς τὸ ἀλλήλων αἷμα συνεπεπώκεσαν· ἦκον δὲ ἡμῖν ὅτι τὴν χώραν Σαυρομάται. μυρίοις μὲν ἱππεῦσιν οἱ πεζοὶ δὲ , τρὶς τοσοῦτοι ἐπεληλυθέναι λέγοντο. οἷα δὲ ὑπὸ προσδοκωμένοις τὴν ἔφοδον αὐτῶν [f] ὑπιπεσόντες , ἅπαντας μὲν τρέπουσι , πολλοὺς δὲ τῶν μαχίμων κτείνουσι· τοὺς δὲ καὶ ζῶντας ἀπάγουσι , πλὴν εἴ τις ἔφθη διαπηξάμενος εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ , ἔνθα ἡμῖν τὸ ἥμισυ τοῦ στρατοπέδου , καὶ μέρος τῶν ἁμαξῶν ἦν· ἕτω γὰρ ἐσκηνώσαμεν τότε , οὐκ οἶδα ὅ , τι δόξαν τοῖς ἀρχιπλάνοις ἡμῶν , ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας τοῦ Ταναΐδος. εὐθὺς οὖν ἡ τε λεία παρεπλαύετο , καὶ τὰ αἰχμάλωτα συνείχετο , καὶ τὰς σκηνὰς διήρ-

e Ἐπὶ τούτῳ] Et hic *Fl.* conſentire not. *Solan.* f Ἐπιπεσόντες] Sic *J. Fl. H. B2. S.* Ἐκπεσόντες *P.* Εἰσπεσόντες L.

pro Diis habent. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Ἄκινμον ἐ τὸν Ἀχιλλέως] Jusjurandum Scytharum , μὰ τὸν Ἀχιλλέως , καὶ μὰ τὸν Ἄκινμον. tametſi Acinaces vocabulum ſit Perſicum enſem ſignificans , ut tradit *Herod.* in Polymnia , Graeci tamen etiam pro gladio Scythico uſurpare ſolent , quem ſicut Deum quendam gens illa obſervaret & coleret. *Clem. Alex.* Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται , ὡς φησὶν Ἰσίγονος τὸ τῷ περὶ μυχρίων , Ἀχιλλέως σέβονται. *Ammian.* L. XIII. Lucian. in Tragoedo. *G.C.*

Τὸν Ἄκινμον ἐ τὸν Ἀχιλλέως] Confer & *Herod.* Miſc. Part. 2. p. 533. *J.F.R.*

62. Ἐπιπεσόντες] Εἰσπ— L. ut c. 54. Sed hic aptior videtur recepta. *M. du S.*

Ἐπιπεσόντες] Nihil mutare Edd. notarat *Solanus.* Verum eas quas in variantt. notavi , ipſe conſului & in *P.* tamen ἐπιπ. inveni , quod hic nihili eſt. At εἰσ—όντες quod L. habet, non diſplicet ; ſic rurſus infra c. 54. a. m. ὁ μὴ πολὺ ἐ ἔστω εἰσπεσών. Sed ἐπιπέσοι τῷ θηρίῳ non longe hinc c. 43. iterum ait. *Long. Paſt.* III. pr. ἐπιπεσούμενοι ἀφυλάκτοις ταῖς πύλαις. *Herodian.* I. 8. 11. &c. Mirum autem, nullum Cod. in hac varietate ἐμπεσόντες habere, quod ceteris frequentius occurrit, vid. ad c. 28. Quia igitur ἀδιάφορον eſt, ſcribasne hic ἐπι. an εἰσπεσ. antiquarum Edd. lectionem ſervavi , unius Codicis ratione nulla habita. *J.F.R.*

68. Τοῖς ἀρχιπλάνοις] Fictum, credo, nomen a Luciano , ut indicaret *Duces oberrantium* , & νομάδων , Scytharum. *J.M.G.*

διήρπαζον, ἐν τὰς ἁμάξας καὶ ἐλαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἁλισκομένας. καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὑβρίζοντες τὰς παλλακίδας, ἐν τὰς γυναῖκας. ἡμεῖς δὲ ἠνιώμεθα τῷ πράγματι.

tabernacula, plaustra capi cum ipsis plerisque vectoribus. Et in oculis nostris contumeliam inferebant pellicibus nostris atque uxoribus: quae res pessime nos habuit.

Ὁ δὲ Ἀμιζώκης ἀγόμενος, ἑαλώκει γάρ, ἐβόα τὸ Φίλον ὀνόματι, καλῶς δεδεμένος, καὶ ὑπεμίμνησκε τὸ κύλικος, καὶ τοῦ αἵματος. ὧν ἀκούσας ὁ Δάνδαμις, οὐδὲν ἔτι μελλήσας, ἁπάντων ὁρώντων, ἀφανήχει εἰς τοὺς πολεμίους· καὶ οἱ μὲν Σαυρομάται, διαρμόσαντες τὰς ἀκοντίας, ὥρμησαν [a] ἐπ' αὐτὸν ὡς καθαιρετήσοντες· ὁ δὲ ἐβόα τὸ Ζίριν. τοῦτο δὲ ἦν τις εἴπῃ, οὐκέτι [b] φονεύσουσιν αὐτὸν, ἀλλὰ δέξεσθαι, ὡς ὀπὶ λύτροις ἥξοντα. καὶ δὴ ἀναχθεὶς πρὸς τὸ ἄρχοντα αὐτῶν, ἀπῄτει τὸ Φίλον· ὁ δὲ λύτρα ἤτει· μὴ γὰρ προήσεσθαι, εἰ μὴ μεγάλα ὑπὲρ αὐτοῦ λάβοι. ὁ Δάνδαμις δὲ, ἃ μὲν εἶχον, Φησὶν, ἅπαντα διήρπασται ὑφ' ὑμῶν, εἰ δέ τι δύναμαι γυμνὸς [c] ἀποτελέσαι, ἕτοιμος εἰμὶ ὑμῖν, καὶ πρόσταξόν, τι ἂν θέλῃς· εἰ βούλει δὲ, ἐμὲ ἀντὶ τούτου [d] λαβὼν, κατάχρησαι πρὸς ὅ, τι σοι φίλον. ὁ δὲ Σαυρομάτης· Οὐδὲν, ἔφη, δεῖ ὅλως κατέχεσθαί σε, καὶ ταῦτα Ζίριν ἥξοντα· σὺ δὲ, ὧν ἔχεις μέρος καλα-

40. Amizoces autem cum duceretur, captus enim erat, nominatim inclamat amicum, duriter vinctus, & calicis admonet sanguinisque. Quibus Dandamis auditis, nihil amplius cunctatus, omnium in conspectu ad hostes transnatat. Ac Sauromatae telis sublatis impetum in illum faciunt, ut confossuri. At ille *Zirin* clamat. Hoc vero si quis dicat, non jam illum interficiunt, sed tanquam redimendi causa advenientem recipiunt. Itaque abductus ad ducem illorum, amicum repetit: hic pretium postulat, negatque se dimissurum, nisi magnum pro illo accipiat. Dandamis, *quae habebam*, inquit, *ea omnia a vobis direpta sunt. Si quid vero nudus possum solvere, subire vobis paratus sum: & impera quidquid volueris. Si vero volueris, pro hoc me tibi habe, &, quomodocumque tibi collibuerit, abutere.* At Sauromata, *non oportet*, inquit, *omnino te retineri, idque cum Zirin veneris: quin tu parte eorum, quae ha-*

a Ἐπ' αὐτὸν] Desunt in *Fl.* Adsunt in cett. & P. b Φονεύσουσιν αὐτὸν] Φονεύσ' ὑπ' αὐτῶν. P. & marg. *AIW.* c Ἀποτελέσαι] Ὑποτελέσαι *Fl.* d Λαβὼν] Excidit ex *Fl.* Habet P. & Edd.

72. Καὶελαμβάνοντο, αὐτάνδρους] Delenda est distinctio in his verbis: καὶ τὰς ἁμάξας καὶελαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἁλισκομένας. Pertinet αὐτάνδρους ad ἁμάξας, Αὐτάνδροι ἅμαξαι sunt currus cum hominibus, quibus uxores & liberos suos imponebant Scythae Hamaxobii. Vertendum igitur: *Et curribus potiebantur, quos capiebant cum ipsis hominibus*, non *cum viris*, ut Erasmus. Viri enim in castris versabantur. *J.G.G.*

Καὶελαμβάνοντο αὐτάνδρους] Non valde refert, tollasne id comma post καὶελαμβάνοντο, quod in Edd. est, nec ne. Sensus enim tamen potest prodire idem quem Cl. *Graevius* vult. *J.F.B.*

74. Παλλακίδας & τὰς γυναῖκας] Hinc liquido constat, fuisse Scythis & uxores & concubinas multas, quod jam ante delibavimus ad 76. C. Egregie autem hinc confirmatur *Menandrei* fragmenti emendatio a *Strabone* (VII. 297. Ed. *Paris.* m. 205.) ut id de Thracibus probaret, adducto, quod adeo describere non pigebit.

Ταμοῦ γὰρ ἡμῶν ἐδὴ τις, ἐ μὴ δικ' ἦ
Ἐνδεκα γυναῖκας, δώδεκά τι παλλάκας τινάς.
Ἂν τέτταρας δ' ἢ πέντε γεγαμηκὼς τύχῃ,
Ἀναφρόδιτος, ἀνυμφίος, ἄθλιος,
Ἄνυμφος ἔτος ἑπταλεῖτ' οὐ τοῖς ἐκεῖ.

Hic vero, ut quantum debeatur Clarissimo Anonymo, qui Emend. in *Menand.* & *Philem.* fragm. edidit, cum ἀναφρόδιτος, pro vulgato καλλιφρόνητις, restituit, auctores ipsos quaeso, si nondum videris, & doctissimorum in eum locum conatus tuis oculis inspicito. Emendatio ejus extat p. 97. *M. du S.*

82. Διαρμόσαντες τοὺς ἀκοντίας] Jamdudum notatus & agnitus hic locus viris doctis, a quibus moniti interpretes non debuerunt perseverare in mala interpretatio-

habes, *data amicum abducas licet*. Rogat Dandamis, *Quid tandem vellet accipere?* Hic oculos petit. At ille ſtatim effodiendos praebet, cumque effoſſi eſſent, & jam pretium haberent Sauromatae, aſſumto Amizoce redit illo innixus; & ſimul transnatantes ſalvi ad nos veniunt.

42. Hoc factum Scythas omnes erexit, neque jam ſe victos putarunt, cum viderent maximum bonorum non ablatum eſſe ab hoſtibus, manente apud nos honeſto animo, & erga amicos fide. Verum etiam Sauromatas non mediocriter eadem res perterruit, cogitantes, contra quos viros, paratos quidem, pugnaturi eſſent, etſi imprudentes tum ſuperaverant. Itaque proxima nocte, relictis plerisque pecudum, incenſisque plauſtris, fuga abierunt. Verum Amizoces ferre non poterat, videre ſe, caeco Dandamide; ſed ipſe quoque ſe excaecat, jamque ſedent ambo, atque ex publico a communi Scytharum cum multo honore aluntur.

42. Quid tale, Mneſippe, vos dicere poſſitis, & ſi quis alios tibi decem ſupra

βαλὼν, ἄγε τ φίλον. ἤρετο ὁ Δάνδαμις ὅ, τι χ βούλ) λαβεῖν; ὁ δὲ τὺς ὀφθαλμὺς ἤτησεν. ὁ δὲ αὐτίκα παρέχειν ἐκκόπειν αὐτύς· καπειδὴ ἐξεκέκοπτο, χ ἤδη τὰ λύτρα εἶχον οἱ Σαυρομάτ), φέλαβον τ Ἀμιζώκην, ἐπανήκ, ἐπερειδόμεν@ αὐτῷ, χ ἅμα ἐφ ἵππων ἐλάμενοι ἀπεσώθησαν πρὸς ἡμᾶς.

Τῦτο γενόμενον παρεμυθήσαλο ἅπανλας Σκύθας, χ ἐκέτι ἡττᾶλ) ἐνόμιζον, ὁραντες ὅτι τὸ μέγιστον ἡμῖν τ ἀγαθῶν ὐκ ἀπήγαγον οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ὅτι ἦν παρ' ἡμῖν ἡ ἀγαθὴ γνώμη, χ ἡ πρὸς τὺς φίλυς πίστις. χ τὺς Σαυρομάτας δὲ τὸ αὐτὸ ὑμετρίως ἐφόβησε, λογιζομένυς πρὸς οἵυς ἄνδρας ἐκ φόσκευῆς μαχῆτ), εἰ χ ἐν τῷ ἀπροσδοκήτῳ τότε ὑπερέχον, ὥςε νυκτὸς ἐπιγενομένης, ἀπολιπόντες τὰ πλεῖςα τ βοσκημάτων, χ τὰς ἁμάξας ἐμπρήσαντες, φίχοντο φεύγοντες. ὁ μέντοι Ἀμιζώκης ἐκέτι ἠνέχετο βλέπειν αὐτὸς [f] ὅτι τυφλῷ τῷ Δανδάμιδι, ἀλλὰ τυφλώσας χ αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀμφότεροι κάθηντ) ἐν τῷ τ κοινῇ τ Σκυθῶν δημοσίᾳ μὴ πάσης τιμῆς τρεφόμενοι.

Τί τοιῦτον, ὦ Μνήσιππε, ὑμεῖς ἔχοιτε ἂν εἰπεῖν, εἴ χ ἄλλυς σοι δέκα δοίη τις ἐπὶ

e. Ἡ] Non habet artic. *Fl.* *f* Ἐπὶ] Excidit ex *Fl.* Adeſt in P. & Edd. In tribus ſeqq. capp. nil varietatis notatum, ſed *Fl.* nihil mutare, ſaepe adſcriptum.

tione *denſatis telis*, quod potuit quidem fieri, ſed non ſunt ad ſenſum Graecorum exprimendum. Debuerunt *ſublatis*, quum manibus levaſſent haſtas velut transfixuri, quod fieri ſic ſolet. Utique c. 55. Ἥλασε λβ τ πολεμίων, ποιῶν διμφῶ non interpretantur *denſato*, ſed *ſublato gladio*. Eadem pagina non intelligo cur voces eas χ ταῦτα Ζίριν ἴκοιλο iidem reddant *idque quum temet dedideris*; quum qui ſic venit, & pronunciat Zirin, paulo ante dixerit venire quaſi ſoluturum λύτρα, non ob ſe dedendum. *J. G.*

84. Τὸ Ζίριν] Ζίρις *Gujetus* ſcripſit in notis, nihil aliud. An igitur maluit legi, ὁ Ζίρις; quia βοῶν, quum ſit effictum a bovis ſono, eſt neutrum abſolutum, ut ait *Budd.* in Lex. minore. Verum eſt, id generaliter *clamare*, *exclamare* ſignificare, & potiſſimum ſine accuſativo uſurpari. Interim & non ſemel cum eodem, ut *Aelian.* V. H. XII. 1. p. 661. Ed. minor. χ τὸ τῦ πατρὸς ὄνομα ἰδόν. Apud LXX. vero aliquoties, ut 2. *Reg.* XX. 4. Βόησόν μοι τ ἄνδρα Ἰούδα &c. *Eſai.* XII. 4. Ὑμνεῖτε κύριον, βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ. &c. Longe tamen frequentius ap. eosd. βοᾶν πρὸς κύριον. Sed & *Ariſtoph.* Av. verſ. 60. Τί ὁ βοᾶν τ διωκόντων; ſic & *Plautus clamitare aliquem* dicit. Pſeud. V. 1. 30. licet & hoc proprie ſit verbum neutrum; ait autem *Plaut. clamitant me, ut revertar.* Ita *clamare aliquem*, *Petron.* c. 107. p. 493. Adde Cl. *Burman.* ad Ovid. II. Metam. 443. — *clamata refugit*; ubi id contra correctores pluribus probat. *J. F. R.*

97. Ζίριν ἴκοιλο] Forſan ἰκοῦντα, nam ſupra vocaverat Zirin. *F. G.*

99. Ὀφθαλμοὺς — ἐκκόπτειν] Oculos obferre eruendos ſummum amoris ſignum eſſe, hoc Luciani aliorumque teſtimoniis oſtendit Rev. *J. Elſner.* ad Epiſt. ad *Galat.* IV. 15. ubi legimus: μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν, ὅτι, εἰ δυατὸν, τὺς ὀφθαλμὺς ὑμῶν ἐξορύξαντες ἂν ἐδώκατέ μοι. *J. F. R.*

ὅτι τοῖς πέντε καταριθμήσασθαι ἀνωμότους, εἰ βούλει, ὡς καὶ πολλὰ ἐπιψεύδοιο αὐτοῖς; καίτοι ἐγώ σοι γυμνὸν τὸ ἔργον διηγησάμην· εἰ δὲ σύ τινα τοιοῦτον ἔλεγες, εὖ οἶδα, ὁπόσα ἂν κομψὰ ἐγκατέμιξας τῷ λόγῳ, οἷα ἱκέτευεν ὁ Δάνδαμις, καὶ ὡς ἐτυφλοῦτο, καὶ ἃ εἶπε, καὶ ὡς ἐπανῆκε, καὶ ὡς ὑπεδέξαντο αὐτὸν ἐπευφημοῦντες οἱ Σκύθαι, καὶ ἄλλα ὁποῖα ὑμεῖς μηχανᾶσθε εἰώθατε πρὸς τὴν ἀκρόασιν.

Ἄκουε γοῦν καὶ ἄλλον ἰσότιμον, Βελίτταν Ἀμιζώκου τούτου ἀνεψιόν· ὃς ἐπεὶ καταπαθέντα ἐκ τοῦ ἵππου ὑπὸ λέοντος εἶδε Βάσθην τὸν φίλον (ἅμα δὲ ἔτυχον θηρῶντες) καὶ ἤδη ὁ λέων, περιπλακεὶς αὐτῷ, ἐνεπεφύκει τῷ λαιμῷ, καὶ τοῖς ὄνυξιν ἐσπάραττε, καταπηδήσας καὶ αὐτὸς, ἐπιπίπτει κατόπιν τῷ θηρίῳ, καὶ περιέσπα, πρὸς ἑαυτὸν παροξύνων, καὶ μετάγων, καὶ ἅμα τοῖς ὀδοῦσιν μαλάττων διείρων τοὺς δακτύλους, καὶ τὸν Βάσθην, ὡς οἷόν τε ἦν, ὑπεξελεῖν πειρώμενος τοῦ στόματος. ἄχρι δὴ ὁ λέων ἀφεὶς ἐκεῖνον ἡμιθνῆτα ἤδη, ὅτι τὸν Βελίτταν ἀπεστράφη, καὶ συμπλακεὶς ἀπέκτεινε κἀκεῖνον· ὁ δὲ ἀποθνήσκων τὸ γοῦν τοσοῦτον ἔφθη κατάξας τῇ ἀκινάκῃ τὸν λέοντα εἰς τὸ στέρνον, ὥστε ἅμα πάντες ἀπέθανον, καὶ ἡμεῖς ἐθάψαμεν αὐτούς, δύο τάφους ἀναχώσαντες

25 illos quinque enumerare permittat, & injuratus si lubet, ut etiam mendacio augere multa possis? At ego tibi rem nudam exposui. Si vero tu talem quemdam diceres, bene novi quantas venustates admisturus esses narrationi, quibus verbis supplicaverit Dandamis, & quomodo excaecatus fuerit, & quae tum dixerit, & ut redierit, & ut cum plausu illum Scythae receperint, & alia, quae vos machinari auribus soletis.

43. Audi jam & alium aequo honore dignum, Belittam, Amizocae hujus consobrinum: qui cum equo detractum a leone Basthen amicum videret, una autem erant in venatu, & jam leo complexus hominem fauces illius invasisset, & laceraret eum unguibus: desiliens ipse quoque a tergo irruit in bestiam, eamque detrahit, in se dum irritat & traducit, inserens intra dentes illius suos digitos, & Basthen, quantum fieri poterat eripere morsui tentans: donec leo, relicto illo jam semianimi, versus in Belittan, eumque complexus, ipsum quoque interemit. Atque ille jam moriens, ante tamen sic acinace leonem in pectore percussit, ut simul omnes morerentur. Nos vero sepelivimus illos, duobus prope se invicem tumulis aggestis, uno

25. Ἀνωμότους εἰ βούλει] Toxaris ubi nobilissimum fidae amicitiae exemplum de Amizoca & Dandamide quodam enarrasset, rogat Mnesippum, quid par ei aut secundum proferri possit e Graecis, licet vel decem supra numerum ante positum (nam, ut uterque quinque exempla referret, convenerat) adnumerare concedat, etiam sine jurejurando, ut multa tuto possint adfingi, quo historia evadat, mirabilior. Fuit cum in Graecis verbis pro ἀνωμότους suspicarer ἀνωμότῳ esse legendum; εἰ δ' ἄλλους σοι δέκα δύο τις ἐπὶ πέντε καταριθμήσασθαι, ἀνωμότῳ, εἰ βούλει. *si quis alios decem ad quinque adnumerare concederet tibi etiam injurato, si placet.* Juraverant scilicet ambo, Mnesippus per Jovem Φίλιον, Toxaris per Ventum & Acinacem, Scytharum numina, se nihil historiis amicitiarum, quas relaturi essent, de suo allituros. Nimirum ἀνώμοτος est *injuratus*, h. e. qui ipse non juravit, ut patet ex notissimo illo Euripideo,

Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

Et ipse Noster supra c. 18. καὶ εἰδὼς γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος ὢν ταῦτα ἔλεγες. Sane si & hic ita scripsisset Lucianus, nihil foret culpandum. Sed & ne nunc quidem quidquam sollicitandum. Etenim ἀνώμοτος non modo is est, qui Latinis *injuratus*; verum etiam de ea re dicitur, quae sive foedere, sive pacto, sive jurejurando qualicumque non est comprehensa & obstricta, μὴ, ut loquitur lib. I. *Thucydides*, ὅρκοις κεκλεισμένῃ. Sic ex Demosthene profertur ab Lexicographis ἡ εἰρήνη ἀνώμοτος, (id quod unicum ad probandam hanc hujus vocis notionem ab iis adfertur) pax jurejurando non confirmata. Ita quoque hic οἱ ἄλλοι ἀνώμοτοι sunt ii, quorum historia citra jusjurandum & obligationem fidei possit referri, admixtis etiam falsis quibusdam. Eumdem hunc usum habet ἀνώμοτος iterum apud Nostrum T. I. pag. 315. ubi causa datur, quare Jupiter potissimum insulam Delum

uno amicorum, altero autem exadverso leonis.

44. Tertiam tibi enarrabo, Mnesippe, Macentis amicitiam, & Lonchatae, & Arsacomae. Arsacomas hic amore incensus fuerat Mazaeae Leucanoris F. Bosporanorum reguli, cum legatus ad eum esset tributi caussa, quod semper nobis solventes alioquin Bosporani, tertium jam mensem ultra diem dictum debuerant. In coena igitur cum vidisset Mazaeam, magnam & pulchram virginem, amare illam, & inde animo aeger esse coepit. Ac de tributo negotium perfectum jam erat: jam responderat illi rex, jam discessus caussa convivio illum excipiebat. Moris autem est in Bosporo, ut proci in coena petant puellas, dicantque, qui sint, qui recipi in affinitatem postulent. Jam forte accidit, ut plures in ea coena proci adessent, reges & regum filii, & Tigrapates *in his* erat, Lazorum regulus, & Adyrmachus Machlyinae princeps, & alii multi. Oportet vero procorum unumquemque, cum se indicavit, *nimirum* nuptiarum se caussa venisse, coenare cum aliis, & quiete accumbere: finitis vero epulis poculum poscere, libare in mensam, & procum se puellae profiteri,

Τρίτλω δέ σοι διηγήσομαι, ὦ Μνήσιππε, τὴν Μακέντου φιλίαν, καὶ Λογχάτου, καὶ Ἀρσακόμα. ὁ γὰρ Ἀρσακόμας οὗτος ἠράσθη Μαζαίας τῆς Λευκάνορος, τοῦ βασιλεύσαντος ἐν Βοσπόρῳ, ὁπότε ἐπρέσβευεν ὑπὲρ τοῦ δασμοῦ, ὃν οἱ Βοσπορανοὶ ἀεὶ φέροντες ἡμῖν τότε ἤδη τρίτον μῆνα ὑπῆμεροι ἐγεγένηντο. ἐν τῷ δείπνῳ γοῦν ἰδὼν τὴν Μαζαίαν, μεγάλην καὶ καλὴν παρθένον, ἄρα, καὶ ποθεῖν εἶχε. τὰ μὲν οὖν περὶ τοῦ φόρου διεπέπρακτο ἤδη, καὶ ἐχρημάτιζεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς, καὶ εἱστία, ἤδη αὐτὸν ἀποπέμπων. Ἔθος δέ ἐστιν ἐν Βοσπόρῳ, τοὺς μνηστῆρας ὅτι τῷ δείπνῳ αἰτεῖν τὰς κόρας, καὶ λέγειν, οἵ τινες ὄντες ἀξιοῦσι καταδεχθῆναι ὅτι τὴν γάμον. καὶ δὴ καὶ τότε ἔτυχον ἐν τῷ δείπνῳ πολλοὶ μνηστῆρες παρόντες, βασιλεῖς, καὶ βασιλέων παῖδες, καὶ Τιγραπάτης ἦν ὁ Λαζῶν δυνάστης, καὶ Ἀδύρμαχος, ὁ Μαχλυΐνης ἄρχων, καὶ ἄλλοι πολλοί. δεῖ δὲ τὸν μνηστήρων ἕκαστον προσαγείλαντα ἑαυτὸν, ὅτι μνηστεύσομενος ἥκοι, δειπνεῖν ἐν τοῖς ἄλλοις κατακείμενον ἐφ' ἡσυχίας· ἐπειδὰν δὲ παύσωνται δειπνοῦντες, αἰτήσαντα φιάλην ἐπισπεῖσαι τῆς τραπέζης, καὶ μνηστεύσα-

12. Ὑπερίμαφοι] Ὑπερίμαφοι, ἐπὶ πάσης ὑπερβολικῆς λέγεται. *V.*

lum ad partum Latonae jusserit existere. ἡ Ἤρα δέ, inquit Iris, ὅρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ πρότερον τῇ Λητοῖ τὰ ὠδῖνα ἐπιδοῦναι. ἡ τοίνυν νῆσος αὕτη (sic enim, non αὐτὴ, legendum, jam monuimus) ἀνάμοτός ἐστιν. Hic namque ἀνάμοτος νῆσος est, quae isto jurejurando, quo reliquam terram obstrinxerat Juno, non tenebatur. Non latuit quoque hoc *Th. Magistro*, qui in voce Ἀπάμοτος ita, Ἀπάμοτος, ὁ ἀπηγορευμένος. Ἀνάμοτος δὲ, καὶ ὁ μὴ ὑπὸ ὅρκῳ πεπληθυσμένος, καὶ ὁ μὴ ὁμόσας. Mox addit eum, quem novissimum adduximus, Luciani locum. *J. J.*

37. Ὑπὸ λέοντος] Leones Scythia non habet. (In addend. Ed. *Graev.*) *AE. M.*

Ibid. Ἐν τῇ Βάκτρῳ] Verisimilia haec non sunt; Leones enim Scythia non habet. *F. G.*

41. Ἐπιπίπτει] Conf. supra c. 39. Et hoc loco ἐπιπίπτει maxime proprium esse arbitror, beneque habet, quod nihil variationis notatum invenio. *J. F. R.*

44. Διείρων] Vid. quae post Cl. *Jensium* de hoc verbo disputavi supra ad c. 33. hujus Dial. *J. F. R.*

58. Μαζαίας τῆς Λευκάνορος τοῦ βασ. τῶν Βοσπ.] Nomina Scytharum curiose anquirere haud operae pretium esse duxi; sed haec si ficta non sint, alicubi apud Historicos occurrere verosimile est.

Cave autem, quia βασιλεύσαντος dicit, fato functum credas; mox enim vivum inducit. *M. du S.*

65. Ἐχρημάτιζεν αὐτῷ] Quod vertitur, *responderat illi rex*, e negotii ipsius ratione sumtum est: nam ad proprietatem verbi satis fuerat, jam *operam illi rex dederat*, ut Ἰκαρομ. c. 26. de Jove, qui audit modo, non respondet, ἀτὰρ δὴ ἱκανῶς ἐχρημάτιζε ταῖς εὐχαῖς. *J. M. G.*

80. Ὃς

τ παῖδα, πολλὰ ἐπαινῶντα ἑαυτὸν, [a] ὡς τις ἡ γένους, ἡ πλούτου, ἡ δυνάμεως ἔχοι.

multum de se gloriari, quam generosus, quam dives, quam potens sit.

Πολλῶν οὖν κτ' τ δὲ τ νόμον σπεισάντων, καὶ αἰτησάντων, καὶ βασιλείας καὶ πλούτους καταριθμησαμένων, τελευταῖος ὁ Ἀρσακόμας αἰτήσας τ Φιάλην, οὐκ ἔσπεισεν (ἐ γὰρ ἔθος ἡμῖν ἐκχεῖν τ οἶνον, ἀλλὰ ὕβρις εἶναι δοκεῖ τοῦτο εἰς τ Θεόν.) πιὼν δὲ ἀμυστὶ, Δός μοι, ὦ βασιλεῦ, ἔφη, τ θυγατέρα σου Μαζαίαν γυναῖκα ἔχειν, πολὺ ὀπιτηδειοτέρῳ τούτων ὄντι, ὁπόσα γε ὀπὶ τῷ πλούτῳ καὶ τοῖς κτήμασι. τοῦ δὲ Λευκάνορος θαυμάσαντος (ἠπίστατο γὰρ πένητα τ Ἀρσακόμαν, καὶ Σκυθῶν τ πολλῶν) καὶ ἐρομένου, Πόσα δὲ βοσκήματα, ἢ πόσας ἁμάξας ἔχεις, ὦ Ἀρσακόμα; ταῦτα γὰρ ὑμεῖς πλουτεῖτε· [b] Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἁμάξας, ἔφη, ἔχω, οὐδὲ ἀγέλας, ἀλλ' εἰσί μοι δύο φίλοι καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, οἷοι οὐκ ἄλλῳ Σκυθῶν. τότε μὲν οὖν ἐγελάσθη ὀπὶ τούτοις, καὶ παρώφθη, καὶ μεθύειν ἔδοξεν. ἑωθεν δὲ προκριθεὶς τ ἄλλων Ἀδύρμαχος ἔμελλεν ἀπάξειν τ νύμφην [c] ἐς τ Μαιῶτιν, παρὰ τοὺς Μάχλυας.

45. Multi igitur pro illo more cum libassent, & petiissent *puellam*, & regna sua atque divitias enumerassent, ultimus pocusalo petito Arsacomas, non ille quidem libavit: (neque enim solemus effundere vinum, quae contumelia potius in Deum videatur) sed epota hausta uno phiala, *Da mihi, Rex*, inquit, *filiam tuam Mazaeam, ut uxorem habeam, multo hisce magis idoneo quantum ad divitias & possessiones.* Admirante autem Leucanore, qui sciret pauperem esse Arsacoman & de vulgo Scytharum, atque interrogante, *Quot autem armenta, aut quot plaustra habes, Arsacoma? hae enim vestrae divitiae. At ego*, inquit, *neque plaustra habeo, neque greges: sed sunt mihi amici duo honesti bonique viri, quales Scytharum alii nemini.* Tunc igitur derisus propter ista est, & contemtus, & pro ebrio habitus. Altero autem mane praelatus caeteris est Adyrmachus, abducturus sponsam in Maeotidem ad Machlyes.

Ὁ δὲ Ἀρσακόμας ἐπανελθὼν οἴκαδε, μηνύει τοῖς φίλοις, ὡς ἀτιμασθείη ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ γελασθείη ἐν τῷ συμποσίῳ, πένης εἶναι δόξας. καίτοι, ἔφη, ἐγὼ διηγησάμην αὐτῷ τ πλοῦτον, ὁπόσον δοκεῖ μοι, ὑμᾶς, ὦ Λογχάτα, καὶ Μακέντα, καὶ τ εὔνοιαν τ ὑμετέραν πολὺ ἀμείνω καὶ βεβαιοτέραν τ Βοσπορανῶν δυνάμεως. ἀλλ' ἐμοῦ ταῦτα διεξιόντος, ἡμᾶς μὲν ἐχλεύαζε, καὶ

46. Domum vero reversus Arsacomas indicat amicis, quam contemtim habitus esset a rege, quam derisus in convivio, eo quod pauper visus esset: *Cum tamen*, inquit, *narrarem illi meas divitias, quantae sunt, vos nempe, Lonchates & Macentes, & benivolentiam vestram, praestantiorem longe & firmiorem Bosporanorum opibus. Haec vero cum dicerem, vos ille quidem derisui & contem-*

[a] Ὡς τις] Restitut. ex P. Ὅς τις Edd. priores omnes. [b] Ἀλλ' ἐγὼ] Οὐκ ἀλλ' Fl. male. [c] Ἐς τ Μαιῶτιν, παρὰ] Παρὰ τὴν Μαιῶτιν ἐς P.

80. Ὅς τις ἡ γένους — ἔχοι] Legendum videtur ὡς τις eo sensu quem interpretatione expressimus. Possum interrogare Graece, quod satis constat, πῶς ἔχεις πλούτου, γένους, δυνάμεως; *quam dives es?* &c. sed possumne etiam, τίς ἔχεις πλούτου; *J.M.G.*

Ὡς τις ἡ γένους — ἔχοι] Adleverat *Solan.* conferendam pag. 1. T. I. Ibi φύσεως ἔχων δικαίως legas; quod tamen non satis convenit cum vulgat. ὅστις ἔχει, nisi quod ἔχω similiter cum genitivo construitur. Propius accedit hoc *Herodiani* I. 7. 7. Γένους μὲν ὢν ὁ Κόμμοδος ὅτου εἶχε. Nec tamen plane idem est; nam cum ὅτου, πῶς, ac similibus adverbiis est satis obvium, ut ibid. IV. 9. 9. πῶς ἔχοι ἡλικίας; cum τις vero, ut τίς ἔχοι, pro εἴη, non aliunde succurrit; Quare ex P. ὡς recepi, ut probe Cl. *Gesn.* divinarat. *J.F.R.*

83. Καὶ πλούτους] De hoc plurali vid. ad *Hermot.* c. 9. No. 97. Adde *Diod. Sic.* I. c. 71. f. καὶ μεγίστας πλούτους ἔχων. *J.F.R.*

93. Καὶ

temtui habuit, atque Machlyi Adyrmacho abducendam tradidit ſponſam, quod aureas ſe phialas habere decem diceret, & plauſtra quaternorum lectorum octoginta, & oves bovesque multas. Sic ergo praetulit viris bonis pecudes multas, & pocula vanae pretioſitatis, & plauſtra gravia. At ego, amici, duplici de cauſſa angor: etenim amo Mazaeam, & contumelia in tot hominum conſpectu mihi illata profunde in animum meum deſcendit. Nec minori autem vos injuria affectos arbitror. Tertia enim contumeliae pars ad veſtrum unumquemque pervenit; ſi quidem ita vivimus, ut, a quo tempore coiimus, unus ſimus, doleamus iisdem rebus, laetemur iisdem. Non hoc ſolum, ſubjungit Lonchates, *verum unusquisque noſtrum totus injuria affectus eſt, cum iſta tibi evenerunt.*

47. *Quomodo igitur*, Macentes inquit, *in praeſens conſulimus? Dividamus*, ait Lonchates, *opus. Et, ego quidem polliceor Arſacomae caput me allaturum Leucanoris: te autem oportet ſponſam illi adducere. Sic fiat*, inquit ille. *Tu vero*, pergit, *Arſacoma, interea, cum credibile ſit exercitu poſt haec & bello opus futurum, hic manens, coge & para arma, & equos & reliquas copias quam ampliſſimas. Facillime autem plurimos tibi conciliaveris, cum & ipſe ſis vir bonus, & nos non paucos habeamus familiares: maxime vero ſi bubulam pellem inſederis.* Placuerunt iſta. Atque e veſtigio, ut erat in Boſpo-

καλεφρόνῃ, Ἀδυρμάχῳ δὲ τῷ Μάχλυϊ παρέδωκεν ἀπάγειν τὴν νύμφην, ὅτι χρυσᾶς [d] γε φιάλας ἐλέγετο ἔχειν δέκα, καὶ ἁμάξας τετραχλίνους ὀγδοήκοντα, καὶ πρόβατα καὶ βοῦς πολλούς. ὅτως ἄρα προετίμησεν ἀνδρῶν ἀγαθῶν βοσκήματα πολλὰ, καὶ ἐκπώματα τερπνὰ, καὶ ἁμάξας βαρείας. ἐγὼ δὲ, ὦ φίλοι, δι' ἀμφότερα ἀνιῶμαι, καὶ γὰρ ἐρῶ τῆς Μαζαίας, καὶ ἡ ὕβρις ἐν τοσούτοις ἀνθρώποις εἰς μετρίως μοι καθίκετο· οἶμαι δὲ καὶ ὑμᾶς ἐπίσης ἠδικῆσθαι. τὸ γὰρ τρίτον μέτρον ἑκάστῳ [e] ἡμῶν τῆς ἀτιμίας, εἴγε οὕτω βιῶμεν, ὡς ἀφ' οὗ συνηλικιώθημεν, εἷς ἄνθρωποι ὄντες, καὶ τὰ αὐτὰ ἀνώμενοι, καὶ τὰ αὐτὰ χαίροντες. εἰ μόνον, ἐπεῖπεν ὁ Λογχάτης, ἀλλὰ καὶ ἕκαστον ἡμῶν ὅλον ὕβρισται, ὁπότε καὶ τοιαῦτα ἔπαθες.

Πῶς οὖν, ὁ Μακέντης ἔφη, χρησόμεθα τοῖς παροῦσι; διαλώμεθα, ἔφη ὁ Λογχάτης, τὸ ἔργον. καὶ ἐγὼ μὲν ὑπισχνοῦμαι Ἀρσακόμᾳ τῆς κεφαλὴν κομιεῖν τῆς Λευκάνορος, σὲ δὲ χρὴ τὴν νύμφην ἐπαγάγειν αὐτῷ. Οὕτω γενέσθω, ἔφη. σὺ δὲ, ὦ Ἀρσακόμα, ἐν τοσούτῳ (εἰκὸς γὰρ καὶ στρατείας καὶ πολέμου τὸ μὴ τοῦτο [g] δεῖσθαι) ἡμᾶς αὐτοῦ παρεμβάλων συνάγειρε, καὶ παρασκεύαζε ὅπλα, καὶ ἵππους, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν ὡς πλείστην. ῥᾷστα δ' ἂν πολλοὺς προσαγάγοις, αὐτός τε ἀγαθὸς ὢν, καὶ ἡμῖν οὐκ ὀλίγων ὄντων οἰκείων· μάλιστα δὲ εἰ καθέζοιο ἐπὶ τῆς βύρσης τοῦ βοός. ἔδοξε ταῦτα, καὶ ὁ μὲν ἐχώρει, ὡς εἶχεν, εὐθὺς ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου ὁ Λογχάτης.

[d] Γε] Τε *S.* & *H2.* [e] Ὑμῶν] Sic L. & *Fl.* Ἡμῶν vulgo cett. [f] Οὕτω] Non adeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. [g] Δεῖσθαι ἡμᾶς] Sic ſine commate habere Edd. notat *Solan.* Plurimae δεῖσθαι ἡμᾶς, ſine parentheſi.

93. Καὶ Σκυθῶν τῆς πολ.] Sic ſupra Σκυθ. c. 1. *M. duS.*

25. Ὑμῶν] Alibi Ex. *Fl.* ſive Excerpta Florentina *Solani* concinunt cum Edit. Flor. Et ſaepe ab ipſo pro eodem ponuntur. Hic diſcrepant. Cauſſam inquiremus in praefatione, ἡμῶν autem hic melius ſe habere, nexus ipſe ſatis indicat. *J. F. R.*

38. Δεῖσθαι, ἡμᾶς] Sic interpunge; ἡμᾶς enim melius cum παρεμβάλων conjungetur, quam cum δεῖσθαι. *M. duS.*

49. Ἐπὶ τῆς βύρσης τοῦ βοός.] J. ſupplex implorat auxilia: natum adagium a conſuetudine ſedendi in tergore bubulo: Scythae enim diſſecto in minimas partes bove foedus jungebant. Morem hunc etiam Homolottris fuiſſe teſtatur Zenodotus. *G. C.*

Ibid. Βύρσης] Quid hoc rei ſit, ipſe mox enarrabit; unde & *Suidas* quae habet in ἐπὶ βύρσης, conſarcinavit. *M. duS.*

της· ὁ Μακέντης δὲ ἐπὶ τὸς Μάχλυας, ἱππότης ἑκάτερος· ὁ δὲ Ἀρσακόμας, οἴκοι μένων, τοῖς τε ἡλικιώταις διελέγετο, καὶ ὥπλιζε δύναμιν ἀμφὶ τὴν οἰκείαν [a] τέλος· δὲ καὶ ἐπὶ τὴ βύρσῃ ἐκαθέζετο.

Τὸ δὲ ἔθος ἡμῖν τὸ περὶ τὴ βύρσαν ἔτως ἔχει. ἐπειδὰν ἀδικηθείς τις πρὸς ἑτέρε, ἀμύνασθαι βυλόμενος, ἴδῃ καθ' ἑαυτὸν ὃν ἀξιόμαχος ὢν, βῶν ἱερεύσας, τὰ μὲ κρέα καλακόψας ἥψησεν, αὐτὸς δὲ ἐκπετάσας χαμαὶ τὴ βύρσαν, καθῆ ἐπ' αὐτῆς, εἰς τὸπίσω [b] ἀναγαγὼν τὼ χεῖρε, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ἀγκώνων δεδεμένοι. καὶ τῦτό ἐστιν ἡμῖν ἡ μεγίστη ἱκετηρία. ἀναχειμένων δὲ τῶν κρεῶν τῦ βοὸς, προσιόντες οἱ οἰκεῖοι, καὶ τῶν ἄλλων ὁ βυλόμενος, μοῖραν ἕκαστος λαβὼν, ἐπιβὰς τῇ βύρσῃ τὴ δεξιὸν πόδα, ὑπισχνεῖται κατὰ δύναμιν, ὁ μὲ πέντε ἱππέας παρέξειν ἀσίτυς καὶ ἀμίσθυς, ὁ δὲ δέκα, ὁ δὲ πλείυς, ὁ δὲ ὁπλίτας [c] ἢ πεζὸς, ὁπόσυς ἂν δύνηται, ὁ δὲ μόνον ἑαυτὸν, ὁ πενέστατος. ἀθροίζεται γῦν ὅτι ἡ βύρσης πολὺ πλῆθος ἐνίοτε, καὶ τὸ τοιῦτον σύνταγμα βεβαιότατόν τε ἐστὶ συμμεῖναι, καὶ ἀπρόσμαχον τοῖς ἐχθροῖς, ἅτε καὶ ἔνορκον ὄν. τὸ γὰ ἐπιβῆναι τὴ βύρσης, ὅρκος ἐστὶν. ὁ μὲ δὴ Ἀρσακόμας ἐν τύτοις ἦν. καὶ ἠθροίσθησαν αὐτῷ ἱππεῖς μὲ ἀμφὶ τὸς πεντακισχιλίυς, ὁπλῖται δὲ, καὶ πεζοὶ, συναμφότεροι δισμύριοι.

rum pergit Lonchates: Macentes vero ad Machlyes, in equo uterque. At Arsacomas domi manens agit cum aequalibus, & familiarium copias armat: tandem etiam pelolem insidet.

48. Caeterum illa apud nos de pelle consuetudo ita se habet. Si quis injuria laesus ab alio, & ulciscí volens, videat se per se imparem bello esse, sacrificati bovis carnes concisas coquit. Ipse vero stratam humi pellem insidet, manibus post tergum rejectis, ut qui in ipso brachii flexu revincti sunt. Et haec sanctissima apud nos supplicandi ratio. Appositarum vero carnium bovis, accedentes familiares, & caeterorum quisquis vult, parte unusquisque sumta, inscendens dextro pede pellem, pollicetur pro viribus, hic quidem quinque equites se praebiturum, quibus neque cibaria ille neque stipendia debeat; alius decem; alius plures; alius armatos, *aut* pedites, quotcumque possit; alius, pauperrimus nempe, se ipsum. Cogitur ergo in illa pelle magna interdum multitudo: ac talis exercitus cum firmissimus est ad una manendi constantiam, tum invictus hostibus, juratus quippe; cum pellem inscendere sacramentum sit. In his ergo *occupatus* erat Arsacomas, collectis ad ipsum equitibus ad quinquies mille, armatorum vero, & peditum in summa viginti millibus.

49. Cum

a Τέλος] Τέλως male *J.* sola. b Παραγαγὼν] Παράγων P. Περιαγαγὼν *Suid.* Nil mut. *Fl. J. H. P.* &c. c Ἢ] Non aderat in Edd. Inseruit *M. du S.*

57. Παραγαγὼν] *Suidas* l. c. Περιαγαγών. P. vero παράγων. *M. du S.*

65. Ὁπλίτας πεζοὺς] Narrat Toxaris memorabilem Scytharum morem, ubi quis injuria accepta, ulciscendo sibi ipse impar, aliorum auxilium implorat: eum nempe, immolati bovis carne in frusta multa dissecta & tosta, in extenso tergore considere, rejectis in terga manibus; appositarum vero carnium portionem quicumque sumat, eum dextro pede in tergus impolito, promittere se pro facultatibus, alium quinque equites suo sumptu; alium decem; alium plures; alium quot possit, pedites praebiturum. In verbis Graecis male conjuncti sunt ὁπλῖται & πεζοὶ, quasi sint iidem, cum sint hic aliquo modo diversi. ὁπλῖται nempe sunt milites graviter armati, πεζοὶ vero videntur hic sumi pro ψιλοῖς, sive levis armaturae militibus: quamquam & ipsi ὁπλῖται sunt πεζοὶ, (pedites) tamen alteros ab alteris distinguit Lucianus; alioquin supervacaneum foret totum vocabulum πεζοί. Mox quoque sequitur, ὁπλῖται δὲ & πεζοὶ συναμφότεροι δισμύριοι. nullae duae res aliae disertius possunt distingui, quam hic ὁπλῖται & πεζοί. Sic scimus apud Latinos saepe milites distingui ab equitibus, & tantum de peditibus intelligi; quamvis equites & ipsi quoque sint mi-

49. Cum Lonchates ignotus in Bosporum delatus adit regem pro imperio agentem aliquid, & venire se a communi Scytharum ait, privatim autem res illi magnas ferre. Dicere autem jussus, *Scythae*, inquit, *communia illa & quotidiana postulant, ne vestri pastores in suos campos transgrediantur, sed intra Trachonem maneant: latrones autem illos, a quibus percursari vestram regionem querimini, negant publico consilio mitti, sed privatim sui unumquemque lucri caussa latrocinari: si quis autem illorum deprehendatur, penes te esse illum punire. Haec quidem illi nuntiare me jusserunt.*

Ὁ δὲ Λογχάτης ἀγνοούμενος παρελθὼν ἐς τὸ Βόσπορον προσέρχεται τῷ βασιλεῖ διοιχωμένῳ τι τὸ ἔρχης, καὶ φησὶν ἥκειν μὲν ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν, ἰδίᾳ δὲ αὐτῷ μεγάλα πράγματα κομίζων. τὸ δὲ λέγειν κελευσαντος, Οἱ μὲν Σκύθαι, φησὶ, τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ἀξιοῦσι, μὴ ἐπιβαίνειν τοὺς νομέας ὑμῶν ἐς τὸ πεδίον, ἀλλὰ μέχρι τῆς Τράχωνος νέμειν· τοὺς δὲ λῃστὰς, οὓς αἰτιᾶσθε ὡς καλατρέχοντας ὑμῶν τὴν χώραν, ἃ φασιν ἀπὸ κοινῆς γνώμης ἐκπέμπειν, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἕκαστον ὅτι τῷ κέρδει κλωπεύειν· εἰ δέ τις ἀλίσκοιτο αὐτῶν, σὲ κύριον εἶναι κολάζειν· ταῦτα μὲν ἐκεῖνοι ἐπεστάλκασιν.

50. *At ego indico tibi, magnam impressionem in vos faciendam ab Arsacoma Mariantae F. qui legatione non ita pridem apud vos functus est, & indigne fert, puto, quod expetitam sibi a te filiam tuam non impetravit, & jam septimum diem pellem insidet, collectumque habet exercitum non parvum. Audiveram*, inquit Leucanor, *ipse quoque colligi in pelle copias; contra nos vero coire, & Arsacoman ducem esse, ignorabam. Enimvero contra te*, Lonchates ait, *apparatus ille. Meus vero Arsacomas inimicus est, & indignatur me sibi praeferri ab honoratioribus, & omnibus rebus haberi praestantiorem. Si*

Ἐγὼ δὲ, μηνύω σοι μεγάλην ἔφοδον ἐσομένην ἐφ' ὑμᾶς ὑπ' Ἀρσακόμα τοῦ Μαριάντα, ὃς ἐπρέσβευε πρώην παρὰ σὲ, καὶ οἶμαι, διότι αἰτήσας τὴν θυγατέρα οὐκ ἔτυχε παρὰ σοῦ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὅτι ἡ βύρσης ἑβδόμην ἡμέραν ἤδη κάθηται, καὶ συνηγμένος στρατὸς οὐκ ὀλίγος αὐτῷ. Ἤκουσα, ἔφη ὁ Λευκάνωρ, καὶ αὐτὸς ἀθροίζεσθαι δύναμιν ἀπὸ βύρσης· ὅτι δ' ἐφ' ἡμᾶς συνίσταται, καὶ ὅτι Ἀρσακόμας ὁ ἐλαύνων ἐστὶν, ἠγνόουν. Ἀλλ' ὅτι σὲ, ἔφη ὁ Λογχάτης, ἡ παρασκευὴ· ἐμοὶ δὲ ἐχθρὸς ὁ Ἀρσακόμας ἐστὶ καὶ ἀχθεται διότι προτιμῶμαι αὐτοῦ ὑπὸ σοῦ γεραιτέρων, καὶ ἀμείνων τὰ πάντα δοκῶ εἶναι·

milites. De hoc vide *J. Fr. Gronovium* ad *Livii* XXVI. 19. Excidit ergo vel καὶ, inter duo haec vocabula, vel ὁ δὲ, ut fuerit, ὁ δὲ ὁπλίτας, ὁ δὲ πεζοὺς, ὁπόσους ἂν δύνηται. vel denique commate tantum haec duo vocabula dividenda & ἀσυνδέτως legenda. Mox ait Toxaris, καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν ἱππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, ὁπλίτας, &c. διεμήνυσε. Interpres Latinus vertit ἱππεῖς ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους *equitum quingenta millia.* idque non hic modo, sed & in *Navigio* seu Votis cap. 28. fin. Καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ ὁπλιτικὸν, ἱππεῖς δὲ, ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, vertit, *postremo tota armatorum summa, quinquaginta millia; equitum autem circiter quingenta millia.* Nova profecto militiae ratio ubi equites plus decem partibus peditibus numerosiores sunt. Caeterum ut stupor ejus, qui tam inficetam tersissimi scriptoris nobis concinnavit versionem, amplius pateſcat; is qui in memorato Navigii loco πεντακισχιλίους ἱππεῖς reddit *quingenta millia equitum*, paginae seq. fine verba haec, ἵππαρχος γάρ σε τῶν πεντακισχιλίων ἀποφανῶ, vertit, *Nam te quinque millibus equitum praeficiam*; recte quidem, sed ita, ut pauciſſimis lineis ante, se turpiſſime dormitasse, ipse quasi confiteatur. I nunc, Lector, & versionibus tuto crede. *J. J.*

Ὁπλιτ. ἢ πεζοὺς] Cum ὁπλίτας & πεζοὺς mox distinguat, hic etiam ita distingui par erat. *M. du S.*

84. Τῇ τράχωνι] Id est asperam regionem, a τράχων est Τραχωνίτις, subintellecto γῆ. *F. G.*

Τράχωνος] Vid. *Ios. B.* c. 30. unde discas, non esse nomen urbis, quod *Erasmo* fraudi fuit. *M. du S.*

Τῇ Τράχωνι] Τῇ Τράχωνος unciali T inchoatum habebant Edd. quasi nomen proprium esset, id praeeunte *Solano* mutavi in hac Edit. *J. F. R.*

ναι· εἰ δέ μοι Σπόροχου ἡ ἑτέραν σου θυγατέρα Βαρκέτιν, ὅτε τἄλλα ἀναξίῳ ὑμῶν ὄντι, οὐκ εἰς μαχράν σοι ἥξω, τὴν κεφαλὴν αὐτῆς κομίζων. Ὑπισχνοῦμαι, ἔφη ὁ βασιλεὺς, μάλα δειδὼς γενόμενος· ἔγνω γὰρ τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς τὴν Ἀρσακόμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμῳ, καὶ ἄλλως ὑπέπτηττεν ἀεὶ τοὺς Σκύθας. ὁ δὲ Λογχάτης, Ὄμοσον, ἔφη, ἢ μὴν φυλάξαι τὰς συνθήκας, μηδὲ ἀπαρνήσασθαι. τότε ἤδη τούτων γενομένων, καὶ ἐπεὶ ἀνατείνας εἰς τὸν οὐρανὸν ἤθελεν ὀμνύειν, Μὴ σύγε ἐνταῦθα, εἶπε, μή τις ὑπίδῃ τῶν ὁρώντων ἐφ' ὅτῳ [a] ὁρκομοτοῦμεν, ἀλλ' εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἄρεος τουτὶ εἰσελθόντες, ἀποκλεισάμενοι τὰς θύρας, ὀμνύωμεν, ἀκουσάτω δὲ μηδείς. εἰ γάρ τι τούτων πύθοιτο Ἀρσακόμας, δέδια μὴ προθύσηταί με τοῦ πολέμου, χεῖρα ὑπὲρ μικρὰν ἤδη δεδεδληκότος. Εἰσίωμεν, ἔφη ὁ βασιλεὺς, ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε ὅτι πορρωτάτω· μηδεὶς δὲ παρέστω εἰς τὸν νεών, ὃν τινα μὴ ἐγὼ καλέσω· ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν εἰσῆλθον, οἱ δορυφόροι δὲ ἀπέστησαν, σπασάμενος τὸν ἀκινάκην, ἐπιχὼν τῇ ἑτέρᾳ τὸ στόμα, ὡς μὴ βοήσειε, παίει κατὰ τὸν μαστὸν εἶτα ἀποτεμὼν τὴν κεφαλὴν, κατὰ τῆς χλαμύδος ἔχων, ἐξήει, μεταξὺ ἀπαλεγόμενος δῆθεν αὐτῷ, καὶ ταχέως ἥξειν λέγων, ὡς δὴ ἐπί τι πεμφθεὶς ὑπ' ἐκείνου. καὶ ὅτως ἐπὶ τὸν τόπον ἀφικόμενος, ἔνθα δεδεμένον [b] καταλελοίπει τὸν ἵππον, ἀναβὰς, ἀφιππάσατο εἰς τὴν Σκυθίαν. δίωξις δὲ οὐκ ἐγένετο αὐτῷ, ὑπολαβόντων τὸ γεγονὸς τῶν Βοσπορανῶν, καὶ ὅτε ἔγνωσαν, ὑπὲρ τῆς βασιλείας στασιαζόντων.

vero mihi promiseris alteram filiam tuam Barcetin, qui nec aliis rebus indignus vobis gener sum, non ita multo post veniam caput tibi illius adferens. Promitto, ait rex, valde perterritus, qui causam irarum Arsacomae, de nuptiis, sciret, & alioquin semper formidaret Scythas. Lonchates vero *jura*, inquit, *servaturum te pacta, neque negaturum.* Hic, dum ista jam fierent, & ille extensa in caelum *manu* jam juraturus esset, *Ne hic*; inquit, *ne quis forte videntium suspicetur, qua de re juremus: sed in hoc Martis templum ingressi, clausis post nos januis juremus, audiente nemine. Si quid enim horum audiat Arsacomas, metuo ne ante bellum me caedat, qui manum non parvam jam circa se habeat. Intremus*, rex ait: *Vos vero longissime recedite, neque in templo adsit quisquam, quem ego non vocavero.* Cum vero ipsi quidem intrassent, recessissent autem satellites: stricto acimace, altera manu os ne clamaret occludens, ferit ipsum ad mammam, tum caput abscissum tegens chlamyde exit, inter *exeundum* velut loquens cum illo, & statim se rediturum, dicens, ac si ad aliquid missus ab illo esset. Et sic delatus ad illum locum, ubi revinctum equum reliquerat, eo conscenso Scythiam curriculo repetit. Ac ne quidem persecutus illum quisquam est, quid actum esset diu ignorantibus Bosporanis: tum ubi rescissent factiose de regno decertantibus.

Ταῦτα μὲν ὁ Λογχάτης ἔπραξε, καὶ τὴν

51. Atque ista quidem Lonchates fecit, im-

a Ὁρκομοτοῦμεν] Et sic esse in *Fl.* ac *Fr.* notat *M. du S.* Sed & est in *J. P. H.* &c. b Καταλελοίπει] Consentire *Fl.* notat idem.

14. Ἢ μὴν] *Par.* ἦ cum puncto subscripto: sine illo *Fl. J. H. S.* Omnes tamen discretim. Alibi ἤμην junctim; tumque significare volunt *haud dubie*; prius vero esse jurandi formulam. Sed quis non videt vanam hanc esse differentiam? Et recte ἢ μὴν disjungi, & ὄντως significare, satis docuit *Budd.* in Comment. p. 520. f. & 521. *J. F. R.*

64. Ὁμόσας δὲ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ὤν.] Erat

impleviteque promissum tradendo Leucanoris capite. Macentes autem, audito in ipsa via, quid in Bosporo gestum esset, pervenit ad Machlyes, & annuntiata primum morte regis, *Civitas*, inquit, *te, Adyrmache, generum regis ad regnum vocat. Itaque tu quidem praecepto itinere regnum occupa, turbatis rebus praesens auxilium: puella vero post te in plaustris sequatur. Facilius enim sic Bosperanorum tibi vulgus conciliaveris, regis filiam si viderint. Ego vero Alanus sum, & virginis a matre cognatus: etenim nostri generis Mastiram duxit Leucanor: Et jam a Mastirae tibi fratribus venio, qui sunt in Alania, hortantibus te, ut quam celerrime venias in Bosporum, nec patiare transferri imperium in Eubiotum, qui frater nothus Leucanoris, Scythis semper amicus, infestus autem est Alanis.* Haec Macentes dixit, armis & lingua Alanorum similis, communia enim ista Alanis & Scythis, nisi quod non omnino Scytharum instar comati sunt Alani. Verum Macentes in hoc etiam similem se iis reddiderat, quod detonderat de coma, quantum conveniebat minus Scytha comatum esse Alanum. Propter ista ergo fides illi habita, putatusque Mastirae ac Mazaeae cognatus esse.

ὑποδοχεῖον ἀπεπλήρωσε, τῷ Ἀρσακόμᾳ δηλοῦς τ κεφαλὴν τῦ Λευκάνορ. ὁ Μαχέντης δὲ, καθ' ὁδὸν ἀκούσας τὰ ἐν Βοσπόρῳ γενόμενα, ἦκεν [c] ἐς τὺς Μάχλυας, καὶ πρῶτ ἀγγείλας αὐτοῖς τ φόνον τῦ βασιλέως, Ἡ πόλις δὲ, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, σὲ γαμβρὸν ὄντα, ὅπι τ βασιλείαν καλεῖ, ὥστε σὺ μὲ προελάσας, παραλάμβανε τ δέχνην, τέλαραγμένοις τοῖς πράγμασιν ὀπιφανείς. ἡ κόρη δὲ κατόπιν σοι ὅπι τ ἁμαξῶν ἐπέσθω, ῥᾷον γὰρ ὕτω προσάξεις Βοσπορανῶν τὺς πολλὺς, ἰδόντας τ Λευκάνορ θυγατέρα. ἐγὼ δὲ Ἀλανός τέ εἰμι, καὶ τῇ παιδὶ ταύτῃ συγγενὴς μητρόθεν· πας' ἡμῖν γὰρ ὖσαν τ Μάστειραν ἠγάγετο ὁ Λευκάνωρ· καὶ νῦν σοι ἥκω φέρων τ Μαστείρας ἀδελφῶν, τ ἐν Ἀλανίᾳ, παρακελευόμενοι, ὅτι τάχιστα ἐλαύνειν ἐπὶ τ Βόσπορον, καὶ μὴ ἐᾶν διδεῖν ἐς Εὐβίοτον ἐλθῦσαν τ δέχνην· ὃς ἀδελφὸς ὢν νόθ Λευκάνορ, Σκύθαις μὲ ἀεὶ φίλ ἐστὶν, Ἀλανοῖς δὲ ἀπέχθετ. ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ Μαχέντης, ὁμόσκευ καὶ ὁμόγλωττ τοῖς Ἀλανοῖς ὤν· κοινὰ γὰρ ταῦτα Ἀλανοῖς καὶ Σκύθαις· πλὴν ὅτι οὐ πάνυ κομῶσιν οἱ Ἀλανοὶ, ὥσπερ οἱ Σκύθαι· ἀλλὰ ὁ Μαχέντης καὶ τῦτο εἴχατο αὐτοῖς, καὶ ἀποκεκάρχει τ κόμης, ὁπόσον εἰκὸς ἦν ἔλαττον κομᾶν τ Ἀλανὸν τῦ Σκύθυ· ὥστε ὀπιστεύετο ἀφ' ταῦτα, καὶ εὐδοκεῖ Μαστείρας καὶ Μαζαίας συγγενὴς εἶναι.

Καὶ νῦν, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, ἐλαύνειν ἕτοιμ ἅμα σοι ἐπὶ τ Βόσπορον, ἢν ἐθέλῃς, μένειν τε εἰ δέοι, καὶ τ παῖδα ἄγειν. τῦτο, ἔφη, καὶ μᾶλλον, ὁ Ἀδύρμαχ, ἐθελήσαιμ' ἂν, ἀφ' αἵματ ὄντα σε Μαζαίαν

52. *Et jam*, inquit, *Adyrmache, paratus sum vel ire tecum in Bosporum, si volueris, vel manere, si opus sit, & ducere virginem. Hoc vero, & magis quidem velim*, ait Adyrmachus, *te, consanguineus qui sis,*

[c] Ἦκεν] Εἰ male Fl.

rasmus: *eodem cultu, eademque cum Alanis lingua.* Sed ὁμόσκευ est, qui eodem genere armorum utitur, ut apud *Thucydidem.* Ὅμοιοι τοῖς Σκύθαις ὁμόσκευοι, *iisdem armis utuntur, quibus Scythae.* Σκεύη Graecis saepe sunt arma. J.G.G.

77. Ἀφ' αἵματ] Belgicismum similem cum hoc Graecismo comparat Frater cariss. G.O. *Reitz.* in Belg. Graecism. p. 427. Adducto hoc Luciani loco, & *Homer.* Il. Z. 211. Ταύτης τοι γενίης τε καὶ αἵματ ἐξ ἐμεῦ εἰσί. Item T. 105. — οἵ τ' αἵματ ἐξ ἐμεῦ εἰσι, ubi

ζαίαν ἄγειν. ἢν μὲν γὰρ ἅμα ἡμῖν ἴῃς ἐπὶ [a] τὸν Βόσπορον, ἱππεῖ ἑνὶ πλείους ἂν γενοίμεθα· εἰ δέ μοι τὴν γυναῖκα ἄγοις, ἀντὶ πολλῶν ἂν γένοιο. ταῦτα ἐγίνετο· καὶ ὁ μὲν ἀπήλαυνε, παραδὺς τῷ Μακέντῃ ἄγειν τὴν Μαζαίαν, παρθένον ἔτι οὖσαν. ὁ δὲ ἡμέρας μὲν ἐπὶ τὸ ἁμάξης ἦγεν αὐτήν. ἐπεὶ δὲ νὺξ κατέλαβεν, ἀναθέμενος ἐπὶ τὸν ἵππον (ἐτεθεραπεύκει δὲ ἄλλον ἕνα σφίσιν ἱππέα ἕπεσθαι) ἀναπηδήσας καὶ αὐτὸς, οὐκέτι πρὸς τὴν Μαιῶτιν ἤλαυνεν, ἀλλ' ἀποτραπόμενος εἰς τὴν μεσόγειαν, ἐν δεξιᾷ λαβὼν τὰ Μιτραίων ὄρη, ἀναπαύων μεταξὺ τὴν παῖδα, τριταῖος ἐτέλεσεν ἐκ Μαχλύων ἐς Σκύθας. καὶ ὁ μὲν ἵππος αὐτῷ, ἐπειδὴ ἐπαύσατο τῆς δρόμου, μικρὸν ὕστερον ἀπεθνήσκει.

Ὁ δὲ Μακέντης, ἐγχειρίσας τὴν Μαζαίαν τῷ Ἀρσακόμᾳ, Δέδεξο, εἶπε, καὶ παρ' ἐμοῦ τὴν ὑπόσχεσιν. τοῦ δὲ πρὸς τὸ ἀνέλπιστον τοῦ θεάματος καταπλαγέντος, καὶ χάριν ὁμολογοῦντος, Παῦε, ἔφη ὁ Μακέντης, ἄλλον με ποιῶν σεαυτοῦ. τὸ γὰρ χάριν ἐμοὶ ὁμολογεῖν ἐφ' οἷς ἔπραξα τούτοις, τοιόν δέ ἐστιν, ὥσπερ ἂν ἡ χειρὶ τὰ μὲν χάριν εἰδείη τῇ δεξιᾷ, διότι τρωθεῖσαν ποτε αὐτὴν ἐθεράπευσε, καὶ φιλοφρόνως ἐπεμελήθη καμνούσης. γελοῖα τοίνυν καὶ ἡμεῖς ἂν ποιοῖμεν, εἰ πάλαι ἀναμιχθέντες, καὶ ὡς οἷόν τε ἦν, εἰς ἕνα συνελθόντες, ἔτι μέγα νομίζοιμεν εἶναι, εἴ [c] τὸ μέρος ἡμῶν ἔπραξέ τι χρηστὸν ὑπὲρ ὅλου τοῦ σώματος· ὑπὲρ ἑαυτοῦ γὰρ

puellam ducere. Si enim simul eas nobiscum in Bosporum, equite uno plures fuerimus: si vero uxorem mihi adducas, multorum instar mihi fueris. Haec facta sunt. Atque ille quidem discessit, tradita Macentae, quam deduceret, Mazaea, adhuc virgine. At ille eo quidem die in plaustro ipsam duxit. Cum vero nox ingruisset, ea in suum equum imposita (paraverat autem alium unum equitem, qui se sequeretur) cum ipse quoque insiluisset, non jam juxta Maeotin pergit: sed versus mediterranea deflectens, uti dextros haberet Mitraeorum montes, recreata interposita quiete puella, tertio die iter ex Machlyum regione ad Scythas peregit. Atque equus illi, cum finito cursu paullum stetisset, moritur.

53. Macentes vero in manum tradens Mazaeam Arsacomae, *Habe tibi*, inquit, *a me etiam promissum.* Illo autem ad insperatum adeo conspectum perculso, & gratias agente, *Desine*, inquit Macentes, *alium me a te facere. Quod enim gratias mihi eorum nomine, quae feci, agis, id ejusmodi est, ac si gratiam habeat sinistra mea dextrae, quod vulneratam aliquando illam sanaverit, & benigne curaverit laborantem. Proin ridiculos quoque egerimus, si olim permisti, & quoad ejus fieri poterat, in unum coaliti, adhuc magnum esse putemus, si qua pars nostri utile quidquam pro toto corpore fecerit. pro se enim*

a Τὸν] Articulo caret *Fl.* *b* Ἐτεθεραπεύκει] Et sic *Fl.* cum reliquis. *c* Τὸ] Adesse artic. in *Fl.* & *Fr.* aeque ac in *J.* notat *Solan.* Adest autem & in *P. H. S.* &c.

Scholiast. ἀντὶ τοῦ στόματος, γάνυς. Additque adeundum *Elsner.* ad Act. Apost. XVII. 26. (qui idem duobus illis locis prioribus probat.) Item *Wolfii* curas, ad Euang. Joan. I. 13. Plura adderem, nisi res foret nota. *J. F. R.*

91. Ἐπίλεσεν οὖν] Subaudi ὁδὸν. Ἐς Φάρσαλον ἐπίλεσεν, *Pharsalum pervenit.* Thucyd. [IV. 78.] *F. G.* Adde Nostrum T. I. *Tim.* §. 20. Τελῶν ἐπὶ τὸ τέρμα. Et passim alibi. *J. F. R.*

3. Ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά.] An ὥσπερ ἂν εἰ ἡ ἀριστερά; &c. *F. G.*

20. Εὐθὺς ὀλίγου μετ'] Delendum videtur ὀλ. *F. G.* Certe alterutrum necessario delendum; eodem tamen redit, num μετ' ὀλίγου πολὺ legas, cum *Basil.* an ὀλ. μὴ πολὺ cum *Fl.* quam secuti sumus ut antiquiorem. *J. F. R.*

Ibid. Οὐ μὴ πολὺ] Sic *Fl.* Reliquae Edd. & ipse P. ὀλ. μετ' ὀλ. πολύ. nisi quod *Bz.* μετ' ὀλ. πολὺ, habeat, quod

enim fecit, cum pars sit totius corporis, cui bene factum est. Sic tum Macentes locutus est cum agente sibi gratias Arsacoma.

54. Adyrmachus vero auditis insidiis in Bosporum non jam perrexit; jam enim imperabat advocatus ex Sauromatis, apud quos vixerat, Eubiotus: sed reversus in patriam ingenti comparato exercitu, irruptionem per montana fecit in Scythiam. Et Eubiotus non ita multo post ipse quoque irruit, adducens omnes quidem *sui imperii* Graecos, Alanos autem & Sauromatas auxiliares cujusque generis vicies millenos. Conjunctis autem copiis Eubiotus atque Adyrmachus, nonaginta millia ambo conficiebant: quorum tertia pars jaculabatur ex equis. Nos vero, (nam ipse quoque expeditionis pars fui, qui dederim illis in pelle tum equites meo stipendio militantes centum) triginta millibus non multo pauciores, computatis quidem equitibus, impetum eorum Arsacoma duce excepimus: & cum admoventes videremus, contra illos equitatu prius emisso duximus. Cum diu fortiter pugnatum esset, jam cedere nostri, jam perrumpi phalanx, & tandem in duas partes scindi Scytharum exercitus. Atque altera pars quidem se subducere, non illa quidem aperte victa, sed recessus illa fuga videbatur: cum neque Alani multum persequi illos auderent. Alteram vero partem, eandemque minorem, circumventam Alani & Machlyes caedebant undique, magna sagittarum jaculorumque vi immissa: valde itaque laborare nostri, qui

ἐπρατίε, μέρος ὂν τοῦ ὅλου εὖ πάσχοντος. οὕτω μὲ ὁ Μακέντης ἔφη τῷ Ἀρσακόμᾳ χάριν ὁμολογήσαντι.

Ὁ δὲ Ἀδύρμαχος, ὡς ἤκουσε τὴν ὁπβολὴν, εἰς μὲν τὸν Βόσπορον ἐκέτι ἦλθεν (ἤδη γὰρ Εὐβίοτος ἦρχεν, ἐπικληθεὶς ἐκ Σαυροματῶν, παρ' οἷς διέτριβεν) εἰς δὲ τὴν αὐτοῦ ἐπανελθὼν, καὶ στρατιὰν πολλὴν συναγαγὼν, ἀφ' ὑπερείης ἐσέβαλεν ἐς τὴν Σκυθίαν· ᾗ ὁ Εὐβίοτος ὀλίγῳ μὲν πολὺ ᾗ οὗτος εἰσέπεσεν, ἄγων πανδημεὶ μὲν τοὺς Ἕλληνας, Ἀλανοὺς δὲ καὶ Σαυρομάτας ἐπικλήτους ἑκατέρους δισμυρίους· ἀναμίξαντες δὲ τὰ στρατεύματα, ὁ Εὐβίοτος καὶ ὁ Ἀδύρμαχος, ἐννέα μυριάδες ἅπαντες ἐγένοντο, καὶ τούτων τὸ τρίτον, ἱππόλοξοι. ἡμεῖς δὲ (καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς μετέσχον τῆς ἐξόδου, αὐτοῖς ἐπιδοὺς ἐν τῇ βύρσῃ τότε ἱππέας αὐτοτελεῖς ἑκατὸν) καὶ πολλῷ ἔλαττον τῶν τρισμυρίων σὺν τοῖς ἵπποις συναθροισθέντες, ὑπεμείναμεν τὴν ἔφοδον· ἐστρατήγει δὲ ὁ Ἀρσακόμας. καὶ ἐπειδὴ προσιόντας εἴδομεν αὐτούς, ἀντεπήγομεν, προεπαφέντες τὸ ἱππικόν. γενομένης δὲ ἐπιπολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδου ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παρερρήγνυτο ἡ Φάλαγξ· καὶ τέλος εἰς δύο διεκόπη τὸ Σκυθικὸν ἅπαν, καὶ τὸ μὲν ὑπέφευγεν, οὐ πάνυ σαφῶς ἡττημένον, ἀλλ' ἀναχώρησις εὐόκῳ ἡ Φυγή. οὐδὲ γὰρ οἱ Ἀλανοὶ ἐτόλμων ἐπιπολὺ διώκειν· τὸ δὲ ἥμισυ, ὅπερ ᾗ ἔλαττον, περιεχόντες οἱ Ἀλανοὶ καὶ Μάχλυες ἔκοπτον πανταχόθεν, ἀφθόνως ἀφιέντες τῶν ὀϊστῶν καὶ ἀκοντίων, ὥστε πάνυ ἐπονοῦντο ἡμῶν οἱ πε-

d Οὗτοι] Οὕτως *Fl.* *e* Αὐτοῦ] Sic *Fl. B2. H.* & *S.* Αὐτοῦ *J. P.* *f* Οὐ μὴν πολὺ] Ita *Fl.* recte. Οὐ μετ' ὀλίγον πολὺ cett. Excepta *B2.* quae μετ' ὀ πολύ. In marg. *AIW.* adscriptum: superfluit ὀ.

quod genuinum censeo. *M. du S.*

28. Αὐτοτελεῖς] *Suis sumptibus viventes.* *F. G.*

36. Εἰς δύο διεκόπη] Hanc phrasin probat contra *Gatakerum* Rev. *Elsnerus* ad Euang. Marc. XV. 38. ubi habemus: καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο. Et hoc Luciani, item alia ex ejusd. *Dial. Meretr.* XIII. post med. & *Deor. Dial.* VIII. pr. Item *Sympos.* c. 44. ubi διῆλε τὸ κρανίον — εἰς δύο, videbimus, item ex *Demosth.* Phil. IV. p. 58. Nec non *Polyb.* L. 2. c. 16. addit, qui plenius, χίζαι εἰς δύο μέρη ait. Sed ut μέρη saepe abest in hac & aliis locutionibus (de qua ellipsi vid. *L. Bos* Lit. M.) ita abundat alibi, ut ap. *Alciphr.* III. Ep. 54. pr. ἢ πῶς τὸ ἀνθρώπου τοῦτο εἰς μέρη καταῤῥαγὲν ἡμιστίων φορᾷ; *J. F. R.*

48. Πυ-

προειλημμένοι, ἢ ἤδη προίεντο οἱ πολλοὶ τὰ ὅπλα.

Ἐν τούτοις δὲ ὁ Λογχάτης καὶ ὁ Μακέντης ἔτυχον ὄντες, καὶ ἐτέτρωντο ἤδη, προκινδυνεύοντες, ὁ μὲν πυραχθεὶς τὸ μηρὸν ὁ Λογχάτης, ὁ Μακέντης δὲ πελέκει εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ κοπτῷ εἰς τὸ ὦμον· ὅπερ αἰδόμενος ὁ Ἀρσακόμας, ἐν ἡμῖν τοῖς ἄλλοις ὢν, δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ ἄπεισι καταλιπὼν τοὺς φίλους, προσβαλὼν τοὺς μύωπας τῷ ἵππῳ, ἐμβοήσας ἤλαυνε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διηρμένος, ὥστε τοὺς Μάχλυας μηδὲ ὑποστῆναι τὸ ῥόθιον τῇ ὁρμῇ, ἀλλὰ διαφερέντες ἔδωκαν αὐτῷ διεξελθεῖν. ὁ δὲ ἀναλησάμενος τοὺς φίλους, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας προκαλέσας, ὥρμησεν ἐπὶ τὸν Ἀδύρμαχον, καὶ κατάξας τῇ κοπίδι [a] διὰ τὸν αὐχένα, μέχρι τῆς ζώνης διέτεμε. πεσόντος δὲ ἐκείνου, διελύθη τὸ Μαχλυϊκὸν ἅπαν, καὶ τὸ Ἀλανικὸν [b] εἰ μὴ πολὺ, καὶ οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τούτοις· ὥστε ἐκρατήσαμεν ἐξ ὑπαρχῆς ἡμεῖς, καὶ ἐπεξήλθομεν ἂν ἐπιπολὺ κτείνοντες, εἰ μὴ νὺξ τὸ ἔργον ἀφείλετο. εἰς δὲ τὴν ἐπιοῦσαν ἱκέται παρὰ τὸν πολεμίων ἦκον ἐδέοντο φιλίας ποιεῖσθαι. Βοσπορανοὶ μὲν ὑποτελέσειν διπλάσιον τὸν δασμὸν ὑπισχνούμενοι, Μάχλυες δὲ ὁμήρους δώσειν ἔφασαν, οἱ Ἀλανοὶ δὲ

ita concluſi tenerentur, jamque multi arma projicere.

55. Forte fortuna in his erant Lonchates atque Macentes, jamque vulnerati, cum primi ſe periculis obtuliſſent, ambuſto *falarica* femore Lonchates, Macentes autem *percuſſo* ſecuri capite, & haſta humero. Quod ſentiens Arſacomas, qui inter nos reliquos verſaretur, indignumque ratus, ſi relictis amicis abiret, admotis equo calcaribus, & ſublato clamore, per hoſtes infenſa copide equitat, ut neque animoſum illius impetum ſuſtinerent Machlyes, ſed transeundi facultatem illi darent. At ille recuperatis amicis hortatus omnes irruit in Adyrmachum, eumque impacta ad cervicem copide ad zonam usque dividit. Illo vero cadente, quidquid erat Machlyum, neque ita multo poſt Alani quoque diffugiunt, & poſt hos etiam Graeci. Sic de novo nos ſuperiores, perſecuturi illos amplius & caeſuri eramus, niſi nox opus intercepiſſet. Poſtridie ſupplices ab hoſtibus veniunt amicitiam ſecum fieri petentes, Boſporani duplum pendere tributum polliciti, Machlyes dare obſides parati; Alani ve-

a Παρὰ] Abeſt a *Fl.* Adeſt in *J. P. H. B2. S.* &c. b Οὐ μὴ πολὺ] Sic iterum reſtitut. ex *Fl.* Οὐ μετ' ἐ πολὺ cett. & P. male.

48. Παραχθεὶς] Corrupta haud dubie vox. Cujus poſterior pars Τρωθεὶς fuit; ſed quaenam alia vox ſub πυραχ. lateat, ſine Codicum ope meum hic divinare non eſt. Forſan tantum παρατρωθεὶς, forſan καταπρωθεὶς ſcripſerat. In Libris nihil ſubfidii. *M. du S.*

55. Κοπίδα διηρμένος] At ſupra c. 9. circa fin. habuimus διημμένος una vocali auctius, de quo ibi monere oblitus ſum, quod id reliquerim, ut in Edd. inveni; nam & ſic ſcribitur apud LXX. *Dan.* 2. 14. At in hoc *Tox.* c. 40. pr. διημένος exaratum erat, ut hic. Quare utrobique diverſam ſcripturam retinui, quia utraque videtur bona. *J. F. R.*

74. Ἐπιόθημεν] In omnibus antea legebatur ἐπείθημεν; ego audacter mutavi, quamvis etiam ferri poſſit recepta ſcriptura. Quid σπεύδομαι valeat, notius eſt, quam ut moneam. *M. du S.*

Ἐπιόθημεν] Ego non ita audax fui, ut hoc contra omnes Edd. & Codd. mutarem; maxime propter ſequens δόξαν, ex quo magis conſequitur, reliquis ex opinione aut ſuffragio Arſacomae perſuaſum, ut idem ſentirent. Etſi enim σπεύδομαι egregium eſt, quum de pace aut foedere ineundo agitur; ut ap. *Herodian.* 2. 12. 5. καθαπέμπει γράμματα, δι' ὧν ἐσπένδετο δὴ πρὸς τὸν Σεβῆρον. *literas miſit, quibus foedus pangeret cum Severo.* (ſeu malis conſtruere, *literas miſſit ad Severum.*) quis demonſtraverit id ideo intrudendum, ubi orationis filum alii verbo connectitur. Sed inventis noſtris nimis gaudentes nobis de felici ſucceſſu nimis etiam ſubito gratulamur, nec amplius reliqua ponderamus. Et neſcio an quidem ἐσπείθημεν ſic paſſive pro

vero pro ista invasione Sindianos, a longo inde tempore a nobis dissidentes, in potestatem nostram se redacturos recipiebant. His conditionibus persuaderi nobis passi sumus, cum primo omnium ita visum esset Arsacomae & Lonchati, & ipsis tractantibus universum negotium, pax facta est. Talia, Mnesippe, audent facere pro amicis Scythae.

56. MNES. Omnino tragica, Toxari, & fabulis similia. Atque ignoscat mihi Acinaces ac Ventus per quos juraști. Si quis enim fidem iis neget, non valde videatur reprehendendus. TOX. Quin vide, generose, ne invidia sit illa vestra credendi cunctatio. Verumtamen non deterrueris me neganda fide, quo minus alia de hoc genere dicam, quae facta a Scythis novi. MNES. Modo ne longa *nimis*, vir optime, nec ita solutis usus sermonibus, ut modo sursum deorsum Scythiam Machlyanemque percurrens, & abiens in Bosporum rediensque deinde, meo omnino silentio abusus es. TOX. Obsequendum hac quoque in re est tibi legislatori, ac dicendum breviter, ne fatigeris, si auribus oberrare nobiscum cogare.

57. Potius audi, quae mihi ipsi amicus, Sisinnes nomine, praestiterit. Cum enim Athenas domo proficiscerer Graecae disciplinae cupiditate, in Ponticam Amastrin navigavi: opportune autem objecta est e

ἀντὶ τ ἐφόδε ἐκείνης, Σινδιανὺς ἡμῖν χειράσασθ ὑπέστησαν ἐκ πολλῦ διεστῶτας. ἐπὶ τύτοις [c] ἐπείσθημεν, δόξαν πολὺ πρότερον Ἀρσακόμᾳ τ Λογχάτῃ τ ἐγένεσθαι εἰρήνην, ἐκείνων πρυτανευόντων ἕκαστα. τοιαῦτα, ὦ Μνήσιππε, τολμῶσι ποιεῖν Σκύθαι ὑπὲρ τ φίλων.

ΜΝΗΣ. Πάνυ τραγικὰ, ὦ Τόξαρι, τ μύθοις ὅμοια, καὶ ἴλεως μὲν ὁ Ἀκινάκης τ ὁ Ἄνεμος εἴεν, οὓς ὤμοσας, εἰ γῦν τις ἀπιστοίη αὐτοῖς, ὡ πάνυ μεμπτὸς εἶναι δόξειεν ἄν. ΤΟΞ. Ἀλλ' ὅρα, ὦ γενναῖε, μὴ φθόνος ὑμῖν ἡ ἀπιστία ᾖ, πλὴν ὅλη ἐμὲ ἀποτρέψεις ἀπιστῶν τ ἄλλα τοιαῦτα εἰπεῖν, ἃ οἶδα ὑπὸ Σκυθῶν γιγνόμενα. ΜΝΗΣ. Μὴ μακρὰ μόνον, ὦ ἄριστε, μηδὲ ὕτως ἀφέτοις χρώμενος τοῖς λόγοις, ὡς νῦν γε ἄνω καὶ κάτω τ Σκυθίαν τ Μαχλυανὴν Ἀλαθέων, καὶ εἰς τ Βόσπορον ἀπιὼν, εἶτ' ἐπανιὼν, πάνυ με καλεχρήσω τῇ σιωπῇ. ΤΟΞ. Πειστέον τ ταῦτά σοι νομοθετοῦντι, καὶ ἀφ' βραχέων λεκτέον, μὴ καὶ κάμης ἡμῖν τῇ ἀκοῇ συμπερινοστῶν.

Μᾶλλον δὲ ἄκουσον, ἐμοὶ αὐτῷ οἷα φίλος, Σισίννης τὔνομα, ὑπηρέτησεν· ὅτε γὰρ Ἀθήναζε ἀπῆειν οἴκοθεν ἐπιθυμίᾳ παιδείας τ Ἑλληνικῆς, κατέπλευσα εἰς Ἀμαστριν τ Ποντικὴν· ἐν προσβολῇ δὲ ἔδοξε τοῖς ἀπὸ Σκυθίας

[c] Ἐπείσθημεν] Constans lectio. Ἐπειώθημεν corrigit *M. du S.*

pro medio dicatur. Nam quum *Thucyd.* III. 111. p. 234. ait: Ἐν τούτῳ δὲ οἱ Μαντινῆς, καὶ οἱς ἐπῆσαν; — ἐξελθόντες ἀπῆσαν. *Interea vero Mantinenses, & ceteri, quibus ex pacto potestas facta — egresse abierunt*, alia res est. *J.F.R.*

80. Μύθοις ὁμοια] At revera Scytharum genium moresque haec optime exprimunt, quos ex *Historia Timurbeki*, nuper Gallice e Persica Cherefeddini Ali versa & edita luculenter, si non legisti, ut perspicias auctor tibi sum, quo mores adeo a nostris abhorrentes pro fabulis non habeas. *M. du S.*

81. Οὓς ὤμοσας] Supra c. 38. hujus *Dial.* dixerat: ἐ μὰ τ Ἄνεμον ϵ τ Ἀκινάκην — ἃ σοι δοκοῦσιν ὁ Ἄνεμος ϵ ὁ Ἀκινάκης θεοὶ εἶναι; *J.F.R.*

97. Ἀθήναζε ἀπῆειν] Conf. supr. Encom. c. 1. & 4. *M. du S.* Si propter factum ipsum, bene. Si ad probandum usum τῦ Ἀθήναζε, quo & ibi occurrit, nihil magni est momenti; nam & frequentatur aliis, ut *Alciphr.* III. Ep. 51. atque aliis. *J.F.R.*

99. Ἐν προσβολῇ] Cl. *Hemsterh.* rursus in marg. monuit videnda Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 408. No. 83. Habet autem *Thucyd.* VI. c. 48. ὁ πόρος τ μάλιστα ϵ προσβολῇ εἶναι αὐτοὺς τ Σικελίας. Ibique *Dukerus* hoc Luciani pluraque alia ex ipso *Thucyd.* adfert, unde haec vox probetur, illustretur. Addam tantum inde verba Scholiastae ad IV. c. 53. No. 48. Προσβολὴ, ait, ἀντὶ τῦ προσόρμισις ϵ καταγωγὴ. ἐπίθεσις. *J.F.R.*

Σκύθας πλεύσασι μικρὸν τοῦ Καράμβεως ἀπέχουσα ἡ πόλις. εἵπετο δὲ ὁ Σισίννης, ἑταῖρος ἐκ παιδὸς ὤν. ἡμεῖς μὲν ἐν καλαγωγήν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, κἀκ τῆς νεὼς εἰς αὐτὸν μεταστευασάμενοι, ἠγοράζομεν, οὐδὲν πονηρὸν ὑφορώμενοι· ἐν τοσούτῳ δὲ κλῶπές τινες ἀναστάσαντες τὸ [a] κλεῖθρον ἐκφέρουσιν ἅπαντα, ὡς μηδὲ τὰ εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἀρκέσοντα καταλιπεῖν. ἐπανελθόντες οὖν οἴκαδε, καὶ τὸ γεγονὸς μαθόντες, δικάζεσθαι μὲν τοῖς γείτοσι πολλοῖς οὖσιν, ἢ τῷ ξένῳ, οὐκ ἐδοκιμάζομεν, δεδιότες μὴ συκοφάνται δόξωμεν τοῖς πολλοῖς, λέγοντες, ὡς ὑφείλετο ἡμῶν τις Δαρεικοὺς τετρακοσίους, καὶ ἐσθῆτα πολλὴν, καὶ [b] τάπιδάς τινας, καὶ τἆλλα ὁπόσα εἴχομεν.

Ἐσκοπούμεθα δὲ περὶ τῶν παρόντων ὅ, τι [c] πράξομεν, ἄποροι πανταπασιν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γενόμενοι· καὶμοὶ μὲν ἐδόκει, ὡς εἶχον, αὐτοῦ ἐξαυσάμενα ἐς τὴν πλευρὰν τὴν ἀκινάκην ἀπελθεῖν τοῦ βίου, πρὶν ἀγενές τι πεῖσαι, λιμῷ ἢ δίψει [d] πιεσθέντα· ὁ δὲ Σισίννης παρεμυθεῖτο, καὶ ἱκέτευε μηδὲν τοιοῦτο ποιεῖν· αὐτὸς γὰρ ἐπινοήσειν ἔλεγεν, [e] ὅθεν [f] ἕξομεν ἱκανῶς τὰς τροφάς· καὶ τό-τε μὲν ξύλα ἐκ τοῦ λιμένος παρεκόμισε, καὶ ἧκεν ἡμῖν ἐκ τοῦ μισθοῦ ὀψωνισάμενος. ἕωθεν δὲ περὶν τὴν ἀγορὰν εἶδε πομπήν τινα, ὡς ἔφη, γενναίων καὶ καλῶν νεανίσκων· μονομαχεῖν δὲ ἔτοι ὑπὲρ μισθῷ ἀν-

Scythia navigantibus haec urbs, Carambi non multum distans. Sequebatur me Sisinnes, meus a puero inde sodalis. Nos ergo diversorio ad portum quaesito, sarcinulisque de navi in illud translatis, nihil mali suspicati, in forum prodimus. Interea vero fures quidam claustris detractis omnia efferunt, ut nec tantum relinquerent, quantum in illum nobis diem sufficeret. Domum ergo reversis, audito quid factum esset, in jus vocare vicinos, qui multi essent, aut hospitem adeo, non placuit, veritis ne sycophantae plerisque videremur, si diceremus abstulisse nobis aliquem Daricos quadringentos, & vestem multam, & stragula quaedam, & quae habueramus reliqua.

58. Deliberabamus autem de praesenti conditione nostra, quid ageremus, inopes omnium rerum in regione peregrina facti. Ac mihi quidem videbatur, ut habebam, e vestigio adacto in latus acinace de vita abire prius, quam humile quidquam fame aut siti subigente admitterem. At Sisinnes consolans me supplicabat, ne quid tale facerem: se quippe excogitaturum aliquid dicebat, unde, quantum ad victum satis esset, haberemus. Ac tum quidem ligna de portu bajulavit, venitque comparatis de mercede cibis. Altero vero mane in foro circumiens videt pompam, ut dicebat, fortium & honestorum juvenum. Hi autem pecunia auctorati gla-

a Κλεῖθρον] Ex emend. *Solan.* Κλεῖτρον Edd. priores. b Τάπιδας] Δάπιδας *Fl.* c Πράξομεν] Constans Edd. lectio. d Πεισθέντα] Πιεσθέντα *El.* male. Πιστεύσαντα *H2.* e Ὅθεν] Deest in *Fl.* Adest in cett. Edd. & P. f Ἕξομεν] Hoc verbum tamen & sic legi in *Fl.* notat *M. du S.*

1. Καράμβεως] Promontorium est Asiae, de quo vide *Strabonem* Lib. II. p. 124. &c. *M. du S.*

3. Ἡμεῖς μὲν ἐν καλαγωγήν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, καὶ τῆς νεὼς εἰς αὐτὸν μεταστευασάμενοι ἠγοράζομεν] Ad haec ita notavit Pater. Vertunt jam ab Erasmo *res quasdam importatas in portu spectassemus, in eumque è navi subduxissemus, emimus.* Immo καλαγωγη, καταλυμα, παυδοκιον, οἰκημα, quod sibi viderunt, conduxerunt, compararunt & eo sarcinas depositerunt ipsi ἀγοράζοντες, hoc est, in forum urbis profecti. *Hesych.* ἀγοράζω, ἐν ἀγορᾷ διατρίβω. *Aristophanes* Ἀνασῳζόμ. pag. 860. Lugd. edit. Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ἅπασι ἐξῆς Ἀριστογείτονι. *Thucydides* lib. VI. pag. 214. Καὶ ἐσελθόντες ἠγόραζον ἐς τὸν πόλεμον, ubi Scholiastes perinde ut *Hesychius* interpretatur. *Herodotus* Melpomene cap. 78. ἔχων δ' ἐν τούτῳ Graecam vestem, ἠγόραζε. Et cap. 164. καί μιν Βαρκαῖοι τε ἄνδρες καλαμυθόντες ἀγοράζεσθαι, κτείνουσι. *Euterpe* cap. 35. Ἐν τοῖσι αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι καὶ καπηλεύουσι, etsi hic vertant *negotiantur.* (Adde Cl. *Salmas.* de Usur. p. 339.) *J. G.*

Ibid. Καλαγωγὴν] *Sedem, diversoriolum.* *F. G.*

7. Ἀνα-

gladiatores, in tertium diem depugnaturi erant. Jamque omnia de illis uti se haberent percontatus, venit ad me, &, *Ne amplius*, inquit, *pauperem te, Toxari, dicito. Tertio enim abhinc die divitem te reddam.*

59. Haec dixit. Atque aegre interjecto tempore vitam tolerantes, instante jam spectaculo, spectamus ipsi quoque. Nam me etiam assumtum velut ad jucundum quoddam novumque spectaculum Graecum, ducit in theatrum. Jamque spectamus assidentes, primo bestias jaculis confici, & exagitari canibus, & in vinctos quosdam homines, maleficos, ut conjiciebamus, immitti. Ingressis autem gladiatoribus, cum procerum quendam juvenem producens praeco ediceret, qui cum hoc pugnare vellet, progrederetur in medium, pugnae pretium accepturus drachmas decies mille: hic surgit Sisinnes, ac cum desiliisset, pugnaturum se recipit, arma poscit, & mercedem acceptam, decies mille drachmas, ad me fert, & in manus mihi tradit: ac, *si quidem*, inquit, *vicero, Toxari, simul abimus, habituri quod satis est: sin vero cecidero, me sepulto ad Scythas revertere.* Ad haec plorabam equidem.

60. Verum ille arma capiens reliqua induit, galeam vero non imposuit, sed nudo capite consistens pugnavit. Ac primo quidem vulneratur ipse, curvato ense succisus

ὁμολογηθέντες, ἐς τρίτην ἡμέραν ἀγωνιεῖσθαι ἔμελλον. ἐγὼ δὲ τὸ πᾶν ὡς εἶχεν ἀμφ' αὐτοῖς συθόμην, ἐλθὼν ὡς ἐμέ, μηκέτι, ὦ Τόξαρι, ἔφη, σαυτὸν πένητα λέγε, εἰς τρίτην ἡμέραν πλούσιόν σε ἀποφανῶ.

Ταῦτα εἰπὼν, ἐγὼ μὲν τὸ μέλλον ἀποζήσασθαι, ἐνστάσης ἤδη τῆς θέας, ἐθεώμεθα ἐγὼ αὐτός. ἀγαλλόμενος γάρ με ὡς δή τι τερπνόν τι καὶ παράδοξον θέαμα τῶν Ἑλληνικῶν, ἄγει εἰς τὸ θέατρον· καὶ καθίσαντες ἐωρῶμεν, τὰ μὲν πρῶτον θηρία καλαχοττιζόμενα, καὶ ὑπὸ κυνῶν διωκόμενα, καὶ ἐπ' ἀνθρώπους δεδεμένους ἀφιέμενα, κακούργους τινὰς, ὡς εἰκάζομεν. ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθον οἱ μονομάχοι, καί τινα παράγων ὁ κῆρυξ εὐμεγέθη νεανίσκον, εἶπεν, ὅστις ἂν ἐθέλῃ τούτῳ μονομαχῆσαι, ἥξειν εἰς τὸ μέσον, δραχμὰς λήψόμενον μυρίας, μισθὸν τῆς μάχης, ἐνταῦθα ἐξανίστα ὁ Σισίννης, καὶ καλαπηδήσας ὑπέστη μαχεῖσθαι, καὶ τὰ ὅπλα ἤτει. καὶ τὸν μισθὸν λαβὼν, τὰς μυρίας, ἐμοὶ φέρων, ἐνεχείρισε· καὶ εἰ μὲν κρατήσαιμι, ὦ Τόξαρι, εἶπεν, ἅμα ἀπιμεν, ἔχοντες τὰ ἐρχθέντα· ἢν δὲ πέσω, θάλλας με ὑποχώρει ὀπίσω εἰς Σκύθας. ἐγὼ μὲν ταῦτα ἐκώκυον.

Ὁ δὲ λαβὼν τὰ ὅπλα, τὰ μὲν ἄλλα περιεδήσατο, τὸ κράνος δὲ οὐ κατέθηκεν, ἀλλ' ἀπὸ γυμνῆς τῆς κεφαλῆς καλὰς ἐμάχετο· καὶ τὸ μὲν πρῶτον τιτρώσκει αὐτὸς, καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς τὴν ἰγνύην,

7. Ἀναστήσαιλις] Conf. infra Συμπόσ. c. 20. f. *M. du S.*

8. Κλαῖγον] Omnes Libri habebant hic κλαῖγον; quae vox cum nullibi occurrat, haud dubie pro hac, quam reposuimus, irrepsit. Vide Ἀλ. c. 29. & Ἐύχ. c. 42. *M. du S.*

18. Πράξομαι] Pro πράξωμαι, nescio an satis recte. Certe non memini me sic usurpatum legisse. *M. du S.*

28. Πομπήν] *Quintil.* Decl. IX. *Cum ostentata per arenam perituroram corpora mortis suae pompam ducerent.* Vide & *J. Capitol.* in M. Aurelio c. XIX. *M. du S.*

30. Ἀνδρολογηθέντες] Ἀνδρολογεῖν *milites conscribere*, *Alciphr.* I. Ep. XI. p. 44. Ubi diligentiss. *Bergler.* ex *Hesych.* suam versionem; ac de alia quoque collectione virorum dici, hoc Luciani testimonio probat. Adde ἀνδρολογία 2. *Macab.* XII. 43. *J. F. B.*

43. Διαδήσας] Rarius hoc, sed fiebat tamen: praesertim in Christianos. Mos a Romanis invectus, cujus alibi etiam meminit: ut Ἀλεξ. c. 44. &c. *M. du S.*

57. Οὐ κατέθηκεν] Conf. *Dial.* seq. Or. c. 3. *M. du S.*

60. Καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς τὴν ἰγνύην] *Adeoque gladio vulneratus in poplite.* Sed legendum τὸν ἰγνύον, aut τὸν ἰγνόν. dicitur enim ἰγνύη & ἰγνύς. *J. G. G.*

[a] ἰγνύην, ὥστε αἷμα ἔῤῥει πολύ· ἐγὼ δὲ προεληθήκειν ἤδη τῷ δέει· θρασύτερον δὲ ἐπιφερόμενον τηρήσας τὸν ἀντίπαλον παίει εἰς τὸ στέρνον, καὶ διήλασεν, ὥστε αὐτίκα ἐπεπλώκει [b] πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῷ· ὁ δὲ χάμενων καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῷ τραύματι, ἐπεκάθιζε τῷ νεκρῷ, καὶ μικροῦ δεῖν, ἀφῆκεν αὐτὸν ἡ ψυχή· ἀλλ' ἐγὼ προσδραμὼν ἀνέστησα καὶ παρεμυθησάμην. ἐπεὶ δὲ ἀφεῖτο ἤδη νενικηκώς, ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισα εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐπιπολὺ θεραπευθεὶς ἐπέζησε μοι, καὶ ἔστι μέχρι νῦν ἐν Σκύθαις, γήμας τὴν ἐμὴν ἀδελφήν, χωλὸς δέ ἐστιν ὅμως [c] ἀπὸ τοῦ τραύματος τοῦτο, ὦ Μνήσιππε. οὐκ ἐν Μάχλυσιν, οὐδ' ἐν Ἀλανίᾳ ἐγένετο, ὡς ἀμάρτυρον εἶναι, καὶ ἀπιστεῖσθαι δύνασθαι, ἀλλὰ πολλοὶ πάρεισιν Ἀμαστριανῶν, μεμνημένοι τῆς μάχης τοῦ Σισίννου.

Πέμπτον ἔτι σοι τὸ [d] Ἀβαύχα ἔργον διηγησάμενος, παύσομαι. ἦκέ ποτε οὗτος ὁ Ἀβαύχας εἰς τὴν Βορυσθενιτῶν πόλιν, ἐπαγόμενος καὶ γυναῖκα, ἧς ἦρα μάλιστα, καὶ παιδία δύο. τὸ μὲν ὀπαδίδιον ἄῤῥεν, τὸ δὲ ἕτερον κόρη [e] ἑπτέτις ἦν συναπεδήμει δὲ καὶ ἑταῖρος αὐτῷ Γυνδάνης, οὗτος μὲν καὶ νοσῶν ἀπὸ τοῦ τραύματος, ὃ ἐτέτρωτο κατὰ τὴν ὁδὸν ὑπὸ λῃστῶν· ὀπισθόντων σφίσι ἀθυμαχόμενος γὰρ πρὸς αὐ-

poplitem, ſanguis ut copioſus profluereret; & ego prae metu pene ante mortuus eſſem. At ille obſervans inferentem ſe audacius adverſarium, percuſſum illius pectus transadigit, ut ſtatim ante pedes illius concideret: ille autem feſſus & ipſe vulnere, inſidet mortuo. Et parum aberat, quin ipſum quoque anima relinqueret. At accurrens ego excitavi hominem & conſolatus ſum, & cum jam pro victore dimitteretur, ſublatum illum portavi domum. Hic diu curatus, vixit ille quidem, & eſt nunc adhuc in Scythis, ducta ſorore mea, claudus tamen ex vulnere. Hoc, Mneſippe, non inter Machlyes neque in Alania factum eſt, ut teſtibus careat, & fides illi queat negari; ſed multi adſunt Amaſtrianorum, qui meminerunt pugnae Siſinnis.

61. Quinctum tibi adhuc Abauchae facionus cum narravero, deſinam. Venit quondam hic Abauchas in Boryſthenitarum urbem, habens ſecum uxorem, quam maxime amaret, & liberos duo; alter lactens adhuc puer erat, altera autem ſeptem annorum puella. Socius peregrinationis amicus illius Gyndanes, hic quidem aeger etiam a vulnere, quo percuſſus erat in via a latronibus, impetum in ipſos facientibus: dum enim contra hos repugnat, feritur illi femur,

a Ἰγνύην] Sic Edd. Ἰγνὺν *Graev.* b Πρὸ] Πρὸς male Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. c Ἀπὸ] Ὑπὸ marg. *A1.* Sed vulgata praeſtat. d Ἀβαύχα] Et hic eſſe in *Fl.* monet *M. du S.* e Ἑπτέτις] Sic recte *Fl. P. H. B2. S.* Ἑπτέτις male *J.* f Τοῦ] Deeſt in *Fl.*

61. Ἰγνύην] Ἰγνύων Noſter ſupra I. *Hiſt.* c. 23. m. ibi vero ex Schol. diſces, recte Car. *Graev.* ἰγνύαν vel ἰγνὺν dici, monere. Interim quia medici hoc vocabulo frequentius utuntur quam alii, maxime *Hippocr.* & *Aret.* qui ἰγνὺν Ionice ajunt, & *Homer.* quoque hic ſcribit, cujus Noſter dictionem ſaepe imitatur, quid mali erit, ſi vulgatam hic relinquamus? etſi ἰγνὺν dediſſe Noſtrum verisimilius ſit. *J. F. R.*

77. Ἀμαστριανῶν] Fuit cum crederem hujus Dialogi ſcenam Amaſtrin; aut urbem aliquam illius orae: nec a vero abhorret, ibi revera ſcriptum, ubi de Scythis tot inaudiiſſe probabile ſit. Neque enim ut haec omnia ficta ſint, a me facile impetrabis; praeſertim cum Lucianum, in his oris fuiſſe ex Ἀλεξ. c. 57. ſatis conſtet. Sed obſtat quod ſupra c. 57. Amaſtrim iis deſcribit verbis, quae ſatis oſtendunt ibi non dici haec. Conjiciebam tunc, legendum πατρίσιον, pro πάτριον. Nunc autem Athenis ſcenam hujus Dialogi eſſe puto, ubi mercatores ſatis multi Amaſtriani inveniri poterant, a quibus quaeri id poſſet. *M. du S.*

99. Διαπαίσας] Vulgata non videtur movenda. Sic enim ἐπεισπαίειν pro *ingredi*, *ſe intrudere*, *Ariſtoph.* Plut. 804. Εἰς τὴν αὐλὴν ἐπεισπαίσασα, quod *Scholiaſt.* exponit: εἰσπηδήσασα, εἰσῆλθε. Eund. *Ariſtoph.* loc. adducit Cl. *Bergler.* ad *Alciphr.* III. p. 408. quo probet ſuſpicionem ſuam, etiam in Lucian. *Sympoſ.* (c. 8. vel 9.) ut in illo *Dial.* videbimus) ἐπεισπαίσασα legendum, pro vulgato ἐπεισπίσασα. Nam licet ἐπισπίειν pro *fuga* ela-

mur, ut neque insistere prae dolore posset. Noctu autem dormientibus illis, forte fortuna enim in suprema contignatione diversabantur, incendium oritur magnum; clausa erant circum omnia, circumdederat domum undique flamma. Hic ergo excitatus Abauchas, relictis liberis plorantibus, cum demovisset inhaerentem sibi uxorem, ipsamque saluti suae consulere jussisset, sublato *in humeros* amico, descendit. Et evasit erumpens ea parte, qua nondum plane igne invalescente arcebatur. Mulier autem infantem gerens sequuta est, sequi se jussa puella: atque ipsa semiustulata infantem ex ulnis passa decidere, vix flammam transiliit, & post illam puella, in praesentissimum ipsa quoque mortis periculum adducta. Et cum postea objiceret aliquis Abauchae, quod proditis liberis atque uxore exportasset Gyndanem, *Verum*, inquit, *liberos denuo quaerere mihi facile est, atque incertum, boni ne hi futuri sint: amicum autem non temere invenero alium, talem quidem, qualis est Gyndanes, qui ea mihi benivolentiae experimenta praestiterit.*

62. Dixi, Mnesippe, de magno numero quinque istis depromtis. Jam tempus fuerit judicari, utri nostrum lingua vel

τὺς, ἐλαύνε] εἰς τ μηρὸν, ὥστε οὐδὲ ἑστάναι ἐδύνατο. ὑπὸ τ ὀδύνης· νύκτως δὲ καθευδόντων (ἔτυχον γ ἐν ὑπερῴῳ τινὶ καλαικοῦντες) πυρκαϊὰ μεγάλη ἐξανίστα], καὶ πάντα περιελήλειτο, καὶ περιεῖχεν ἡ φλὸξ ἀπαλαχόθεν τ οἰκίαν· ἔνθα δὴ ἀνεγρόμενος ὁ Ἀβαύχας, καταλιπὼν τὰ παιδία κλαυθμυριζόμενα, καὶ τ γυναῖκα ἐκκρεμαμένην ἀποσείσάμενος, καὶ σώζειν αὐτὴν κελεύσάμενος, ἐξάμενος τ ἑταίρου, κατῆλθε, καὶ ἔφθη διεκπαίσας, καθὸ μηδέπω τελέως ἀπεκέκαυτο ὑπὸ τῦ πυρός· ἡ γυνὴ δὲ φέρουσα τὸ βρέφος εἵπετο, ἀκολυθεῖν κελεύσασα καὶ τ κόρην. ἡ δὲ ἡμιφλεκτος ἀφεῖσα τὸ παιδίον ἐκ τ ἀγκάλης, μόλις διεπήδησε τ φλόγα, καὶ ἡ παῖς σὺν αὐτῇ, ὀλίγον μικρὸν ἐλθοῦσα καὶ κείνη ἀποθανεῖν. καὶ ἐπειδή τις ὕστερον τ Ἀβαύχαν, διότι προδὺς τὰ τέκνα, καὶ τ γυναῖκα, τὸν δὲ Γυνδάνην ἐξεκόμισεν, Ἀλλὰ παῖδας μὲν, ἔφη, καὶ αὖθις ποιήσασθαί μοι ῥᾴδιον, καὶ ἄλλην εἰ βούλοιτο ἔσον ἕτοιμον· φίλον δὲ οὐκ ἂν εὕροιμι ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιοῦτον, οἷος Γυνδάνης ὤφθη, πεῖράν μοι πολλὴν τ εὐνοίας παρεσχημένος.

Εἴρηκα, ὦ Μνήσιππε, ἀπὸ πολλῶν πέντε τούτους προχειρισάμενος. ἤδη δὲ καιρὸς εἴη κρίνειν, ὁπότερον ἡμῶν ἡ τ γλῶτταν ἡ

g Ἐστοῦδα] Ἐστοῦσα male *J.* Recte *Fl.* &c. h Διὰ ἀναγκάδος] *Coll.* alii διαναγκάδος. Nihil mut. *Fl. J. P.* &c. i Ἐκπεμπαμένων] Ἐκπεμπαμένων Ex. *Fl.* Vulgatae adsentitur P. k Αὐτῷ] Αὐτῶν P. sola. l Διακπαίσας] Sic P. & Edd. plurimae. Διεκπίσας *J. Fl.* An διεκπηδήσας *J. Petl.* Διεκπεσόσας marg. *Al.* cum in *Ald.* quoque esset διεκπεσόσας. m Οἷος Γυνδ. ἰ. π. μ. π. ἀ ἀδ. π.] Et sic legi haec omnia in C. Abb. *Fl.* & *J.* neque ac in cett. notat *M. du S.*

94. Διαναγκάδος] Ἀντὶ τῦ διαναγκάδος. *G.*

elabi inveniatur, ut *Steph.* notavit, illud tamen hic minus aptum esset prae altero, quod *perrumpere* significans hic longe majorem vim habet, & respondet actui *Aeneae*, patrem ex incendio Trojano humeris sublatum eripientis. Dum ἐκπεσῶν Nostro potius est *extrudi*, *ejici*, ut supra *Alex.* c. ιϐ. & *Abdic.* c. 1. vel *excidere voto*, *exsibilari*, *Nigr.* §. 9. *J. F. R.*

1. Ἀπεκέκαυτο ὑπὸ τῦ πυρός] Potest utcumque intelligi haec lectio, ut expressimus, juvante ellipsi in καῦ ἓν explenda, κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, καθ' ὃ μάλιστα ἀπεκέκαυτο. Ut διατειχίζειν est muro discludere, qui murus commeatum intercipiat: sic ἀπεκέκαυτο πυρὶ significaverit incendio discludere & arcere. At viderint tamen, qui possunt, an non juvet liber aliquis, quo legere liceat ἀπεκέκλειστο, sententia plana & interpretis non egente. Sic etiam non abundet nomen πυρί. Caeterum de verbo διακπαίειν diligenter egit *Kuster*; ad *Aristoph.* Plut. 805. *J. M. G.*

ἢ ἡ δεξιὰ ἀποτεμητέα δέοι. τίς οὖν ὁ δικάσων ἐστίν; ΜΝΗΣ. Οὐδεὶς εἰς, εἰ γὰρ ἐκαθίσαμέν τινα διαιτητὴν τοῦ λόγου· ἀλλ' οἷα δὴ ὁ δράσομεν; ἐπειδὴ νῦν ἄσκοπα τεθοξεύκαμεν, αὖθις ἐλόμενοι διαιτητὴν, ἄλλως ἐπ' ἐκείνῳ ἐροῦμεν φίλους, εἶτα ὃς ἂν ἥττων γένηται, ἀποτεμόντε τότε, ἢ ἐγὼ ἡ γλῶτταν, ἢ σὺ τὴν δεξιάν. ἢ τοῦτο μὲν ἄγροικον, ἐπεὶ δὲ καὶ σὺ φιλίαν ἐπαινεῖν ἔδοξας, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἡγοῦμαι ἀνθρώποις εἶναι τοῦτο κτῆμα ἄμεινον ἢ κάλλιον· τί οὐχὶ καὶ ἡμεῖς συνθέμενοι πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ ὅσαι ἑστίαι ἀγαπῶμεν, ἄμφω νικήσαντες, τὰ μέγιστα ἆθλα προσλαβόντες, ἀντὶ μιᾶς γλώττης, καὶ μιᾶς δεξιᾶς, δύο ἑκατέρῳ ἐπικτησάμενοι, καὶ προσέτι γε, καὶ ὀφθαλμοὺς τέτταρας, καὶ πόδας τέτταρας, καὶ ὅλως διπλᾶ πάντα τοιοῦτόν τι γὰρ ἔστι; συνελθόντες δύο ἢ τρεῖς φίλοι, ὁποῖον ἡ Γηρυόνην οἱ γραφεῖς ἐνδείκνυνται, ἄνθρωπον ἑξάχειρα, καὶ τριπρόσωπον· ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τρεῖς ἐκεῖνοι πάντ' ἄμα πράττοντες πάντα, ὥσπερ ἔστι δίκαιον Φίλους γε ὄντας.

dextra amputanda ſit. Quis igitur judicabit? MNES. Nemo. neque enim arbitrum quemquam diſputationis conſtituimus. Sed ſcin' quid faciamus? Quandoquidem nunc temere nec ad ſcopum jaculati ſumus, rurſus electo arbitro alios ſub illo amicos enarremus. Tum qui victus fuerit, mutilabitur, aut lingua ego, aut tu dextra. An potius nimis hoc agreſte fuerit? Quando autem & tu amicitiam laudare viſus es, & ego nullam homini hac poſſeſſione aut meliorem puto aut honeſtiorem: quidni potius etiam nos, pacto inter nos foedere, amici eſſe e veſtigio, & in perpetuum manere ſatis habemus, victores ambo, maximis ambo potiti praemiis, pro lingua una & una dextra nacti unusquisque gemmas, & inſuper oculos quatuor, & pedes quatuor, & in univerſum gemina omnia? Tale quid enim ſunt coëuntes duo aut tres amici, qualem Geryonen oſtendunt pictores, hominem ſex manuum & tricipitem. Tres enim, ut mihi videtur, fuere, ſimul agentes omnia, ut par erat nimirum, cum eſſent amici.

63. TOX.

a Οὐδὲ εἷς, εἰ γὰρ ἐκαθ.] Ex hoc ita haberi in iisdem, notat *M. du S.* ὁ Εὔκτημον] Εὔκτημον *Ex. Fl.* Cum vulg. facit P.

26. Ἄγροικον] Adleverat *Solanus* noſter conferendum infra *Jov. Trag.* c. 32. Ibi invenies: ἄγροικον τοῦτο εἶπας, ὦ δαιμόνιε. *J.F.R.*

30. Ἀγαπῶμεν] *Consenti ſimus. F.G.* Hoc addidiſſe videtur, quia *Bened.* dedit: *nos invicem amplectamur*; Eraſmus vero plane omiſit. Recte autem *Gruterus* ſentire, multis probare liceret; ſed contenti ſimus Noſtro, qui ſupra hoc *Dial.* c. 3. ὃ μὴ ἀγαπῶσιν, οἱ ἀλλοφύλοι (διαφυλάξω vulg.) *non contenti auſugiſſe.* Adde quae ſupra *Amor.* c. 33. de adverbio ἀγαπητῶς, *vix, aegre*, interpretando dixi, in quo Lexicographi errant, aut id omittunt. Vid. & Scholiaſt. ad *Amor.* c. 42. Nº. 20. qui ἀρκούμενοι viciſſim interpretabatur ἀγαπῶμενοι. Niſi tamen activa potius ἀγαπῶμεν ibi legendum. *J.F.R.*

32. Ἀντὶ μιᾶς γλώττης] Socratico & Xenophontico de fonte hauſta ſuavitas. Vide, qui dulcedine maxima affici cupis, Memorab. Socr. 2, 3. ubi fratres in concordiam revocat, & 2, 4. ubi amicitiam commendat. Ἃ δὲ αὖ τὰ χείρω ἐπάγει ἀπορρητήρια, καὶ ὀφθαλμοὺς τοὺς προσθόπους, καὶ τὰ ὄπιθεν προσιόντας, καὶ οἱ πόδες διαπέτονται, τούτων φίλῳ οὐδενὶ οὐδὲν λείπει. *J.M.G.*

37. Γηρυόνην] Geryon Erythea inſula in Gaditano mari rex tricorpor fuiſſe fingitur, ob adminiſtrationem regni cum duobus fratribus concordiſſimam. Sunt qui trium Hiſpanicarum inſularum regem faciunt, Balearidum ſc. duarum, & Ebuſi. *G.G.*

ΛΟΥΚΙΟΣ] Lucius hic, quisquis tandem fuit, *Patrenſem* ſe dicit c. 55, ubi de genere ſuo vitaeque inſtituto plura ipſe narrat. Non cenſet Lucianeum *Tan. Faber*, not. ad Phaedr. 173. C. *Photius* Luciano tribuit. Vide Cod. CXXIX. ubi titulus ejus Libri μεταμορφώσεων λόγοι δώδεκα. Apulejus ex hoc aut Lucio ipſe omnia habet. Vide *Salmaſ.* prol. ad *Exercit. Plin. AG.* III. n. n. n. n. & *Lamprid.* Commod. c. 11. ubi Imp. nomen ὄνου &c. Memoratur apud *Philoſtratum* in Herodis vita p. 556. Lucius quidam ἀνὴρ σοφὸς . . . ὃν τῶν φασηλιτῶν σπουδαῖον. Μυσῶν τῇ Τρωϊκῇ προσοικούντων . . . ἱστορηθέντων τοῦ Ἡρώδου. Vir etiam facetus . . . & M. Aurelio, ut ex ſequentibus patet, familia-

ΤΟΞ. Εὖγε λέγεις· καὶ ἡμεῖς ποιῶμεν.
ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ μήτε αἵματος, ὦ Τόξαρι, μήτε ἀκινάκου δεώμεθα, τὴν φιλίαν ἡμῖν βεβαιώσοντος. ὁ γὰρ λόγος ὁ παρὼν, καὶ τὸ τῶν ὁμοίων ὁρίγεσθαι, πολὺ σφοδρότερα τοῦ κύλικος ἐκείνης, ἣν πίνεις. ἐπεὶ τά γε τοιαῦτα, οὐκ ἀπάγχειν ἀλλὰ γνώμης δεῖσθαί μοι δοκεῖ. ΤΟΞ. Ἐπαινῶ ταῦτα, καὶ ἤδη ὦμεν φίλοι, καὶ ξένοι, ἐμοὶ μὲν σὺ ἐνταῦθα ὄντι τῆς Ἑλλάδος, ἐγὼ δέ σοι, εἴ ποτε εἰς τὴν Σκυθίαν ἀφίκοιο. ΜΝΗΣ. Καὶ μήν εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι καὶ ἔτι πορρωτέρω ἐλθεῖν, εἰ μέλλοι τοιούτοις φίλοις ἐντεύξεσθαι, οἵῳ σὺ, ὦ Τόξαρι, διεφάνης ἡμῖν ἀπὸ τοῦ λόγου.

63. TOX. Bene ſane dicis: & ſic agamus. MNES. Sed neque ſanguine, Toxari, neque acinace indigemus ad ſanciendam amicitiam noſtram. Praeſens enim diſputatio, & earundem rerum ſtudium, multum ſunt calice illo quem bibitis, firmiora: quandoque non tam neceſſitate quadam & ſanctitate, ſed propoſito indigere mihi videntur. TOX. Laudo iſta equidem: & jam ſimus amici, & hoſpites, mihi quidem tu hic in Graecia, ego autem tibi, ſi in Scythiam quandoque veneris. MNES. At noris, me non pigraturum longius etiam iter ingredi, ſi tales inventurus ſim amicos, qualem te, Toxari, de ſermonibus tuis cognitum habemus.

LUCIUS, SIVE ASINUS.

ΛΟΥΚΙΟΣ, Η ΟΝΟΣ.

IN Theſſaliam aliquando eram profectus: erat mihi vero quoddam ibi paternum

1 Ἀπιὼν ποτὲ εἰς Θεσσαλίαν, ἦν δέ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ, πρὸς ἄν-

ε Διαμένοιμεν] Conſentire Fl. notat Noſter. Forſan διαμένωμεν mallet. quod & ego velim.

2. Συμβόλαιον] Γραμματεῖον. V.

fiaris. M. du S.

ΛΟΥΚΙΟΣ Η ΟΝΟΣ] Non de nihilo videtur, quod apud *Photium* Cod. 129. p. 165. *Hoeſchel.* bis vocatur hic libellus Λευκὶς ἢ ὄνος nimirum ut Ἀτθὶς, ut Aeneis &c. agit enim de rebus Lucii. Caeterum fere eſt ut aſſentiatur *Photio* l. c. eo inclinanti e Lucii Patrenſis ampliore narratione hanc breviorem a Luciano contractam, adſperſis hinc inde jocis, quibus non ſerio iſta narrari oſtenderet. Pleniores Lucii libros cum tota illorum ſuperſtitione ſecutus videtur Apulejus, cujus ultimo praeſertim libro fanatica regnat credulitas, & exitus quaſi tragicus finit fabulam; ut comicus, vel ſatyricus potius, Lucianeam. J. M. G.

1. Ἀπιὼν —— συμβόλαιον] Lucius, qui poſtea Aſinus evadet, ita ſuam ipſius hiſtoriam inchoat, Ἀπιὼν ποτὲ εἰς Θεσσαλίαν, ἦν δέ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ πρὸς ἄνθρωπον ἐπιχώριον. Inſcitiſſime Interpres, *Cum in Theſſaliam, ubi quoddam mihi paternum erat negotium cum ejus gentis viro, proficiſcerer.* Verte, *Fuit cum proficiſcerer in Theſſaliam; erat autem mihi a patre illic relicta hoſpitalitatis teſſera cum ejus gentis viro.* De teſſeris illis, beneficio Eruditorum, res nota eſt ac diſcuſſa. J. J.

Ibid. Θεσσαλίαν] Graeciae regionem, cujus montes ſunt 24. nobiliſſimi, flumina quoque inſigniora aliquot, & inter celebres urbes Hypata, Patara, ubi Apollo dabat reſponſa hyemalibus menſibus, & Lariſſa a qua Achilles Lariſſaeus dictus. G. C.

(Adſcripſerat huic notae Cl. *Hemſterh.* Patara Lyciae eſt, non Theſſaliae, ut notum.) Hic *Patrae* legend.

2. Συμβόλαιον] Cogitaram hic olim de Teſſera Hoſpitali, ſed fruſtra. Vide *Philoſtr.* p. 549. *Syngrapha*, & *Plat.* Ed. Baſ. 135. B. M. du S.

Συμβόλαιον] Severe nimis pronuntiat *Jenſius*. Probare potius debebat, συμβόλαιον etiam dictum pro συμβόλῳ, hoſpitalitatis teſſera. Cauſſa hic itineris indicatur, negotium, ſpeciatim ex contractu, patris. Hanc eſſe τῆ συμβολαίᾳ notionem, & forte unicam, fere conſtat ex obſervatis v. g. Qu. *Budaei* p. m. 768. ſeq. *H. Stephani* in Theſ. &c. Sic συμβολαίας δίκας interpretantur & Schol. antiqua, & nuper eruditiſſimus *Dukerus* ad *Thucyd.* I, 77. pr. Sic *Plut.* Solo. p. 156. *H. Steph.* obaeratis pollicetur Solon χρέωσιν, agrorum diviſionem, ac tabulas proinde novas; ſed feneratoribus βεβαίων τῶν συμβολαίων, ut rati ſint contractus: huic βεβαιώσει opponitur p. 158. τῶν συμβολαίων

ἄνθρωπον ὁπιχώριον. ἵππῳ δέ με κατῆγε, καὶ τὰ σκεύη, καὶ θεράπων ἠκολούθει εἷς· ἐπορευόμην δὲ τὴν προκειμένην ὁδόν· καὶ πως ἔτυχον καὶ ἄλλοι ἀπιόντες εἰς Ὑπαλα, πάλιν τῆς Θεσσαλίας, ἐκεῖθεν ὄντες καὶ [a] ἀλῶν ἐχρωνεῦμεν, καὶ ὅτως ἐκείνην τὴν δύσκολον ὁδὸν ἀνύσαντες, πλησίον ἤδη τῆς πόλεως ἦμεν, καὶ ἐγὼ ἠρόμην τοὺς Θεσσαλούς, εἴ τῳ ὀνόματι ἔστιν ἄνδρα οἰκεῖν τὰ [b] ἐς τὰ Ὑπαλα, Ἵππαρχον [c] τοῦνομα, [d] γράμματα δὲ αὐτῷ ἐκόμιζον οἴκοθεν, ὅτε οἰκήσαι παρ' αὐτῷ· οἱ δὲ ἔφασαν τὸν Ἵππαρχον τοῦτον ἔλεγον, καὶ ὅποι τῆς πόλεως οἰκεῖ, καὶ ὅτι ἀργυρίου ἱκανὸν [e] ἔχοι, καὶ ὅτι μίαν θεράπαιναν [f] τρέφοι, καὶ τὴν αὐτοῦ γαμετὴν μόνας. ἔστι γὰρ φιλαργυρώτατος δεινῶς. ἐπεὶ δὲ πλησίον τῆς πόλεως ἐγεγόνειμεν, κῆπός τις

negotium cum ejus regionis homine. Equus unus me & sarciculas vehebat, servorum sequebatur unus. Sic via proposita pergebam. Forte quadam alii etiam ibant Hyparam, unde erant, Thessaliae urbem, quorum convictu utebar. Sicque superata illa via difficili, prope jam urbem eramus. Hic ego interrogo Thessalos, nossentne virum Hypatae habitantem, Hipparchum nomine. Epistolam autem illi ferebam domo, uti apud illum diversarer. Illi notum sibi Hipparchum illum dicunt, & quo loco urbis habitet, & argenti ipsum habere multum, & tamen unam *modo* ancillam alere, suamque uxorem. Esse enim supra modum avariissimum. Cum vero prope urbem essemus, hortus intra eam erat, & do-

[a] Ἀλῶν] Et sic legi in *Fl.* not. *Solan.* [b] Ἐς τὰ Ὑπατα] *Fl. Fr. B2. J. & S.* eod. modo habere not. idem. Adde *P. & H.* [c] Τοῦνομα] Τὸ ὄνομα *Fl.* [d] Γράμματα] Ita dedi ex marg. *AIW.* L. P. *J.* Γράμμα *Fl. H. P. B2. Fr. Ald. S.* [e] Ἔχοι] Sic Edd. omnes, licet mox τρέφοι habeant. [f] Τρέφοι] Sic L. Τρέφοις Edd. priores.

λείων ἀναίρεσις. De symbolo s. tessera hospitii, locus, si quid voluisset auctor, erat deinde, ubi γράμματα se habere ait Lucius ad Hipparchum, ὅτε οἰκήσαι παρ' αὐτῷ. Neque moror γραμματιῶν in scholiis ad h. l. quae imperitiae & ineptiarum toties convinci possint. *J.M.G.*

Συμβόλαιον] Quid sit, vid. ex re ipsa, de qua Lucian. infra, *Dial. Meretr.* II. paullo ante med. γάμους ταυτληπικοὺς διεξιόντας — ἀπ' αὐτῆς φιλῶ ἐγὼ ὑπὸ τῷ πλάτει· μέμνημαι γὰρ ὡς πρώην ἰδιωτικῶν περὶ συμβολαίων ταυτικῶν. I. e. *Syngrapha*, vel *contractus*, ratio debiti & crediti. Neque vero literis commendaticiis indiguisset, de quibus statim agitur, si hospitalitatis tesseram attulisset. *Dion. Halic.* Isocr. p. 102. vers. 29. Ed. *Lips.* Τὰ μὲν οὖν συμβόλαια πρὸς τοὺς ἐπὶ ταῖς τραπέζαις ἀεὶ μαρτύρων γίνεται. Et sic pro actione, controversia, quae nascitur ex ejusmodi negotio, vel ratione pecuniaria; Idem *de Demosth. gravit.* p. 197. 12. οὐ δὴ τοῖς ἰδιωτικοῖς λόγοις, ὡς περὶ μικρῶν συμβολαίων ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγραψεν. Idem *Antiq.* L. 2. p. 134. vers. 16. seqq. Εἰς δὲ τὸν περὶ τὰ συμβόλαια διαιτησόμενον ὑπαγάγηλε. — Ὁρῶν γὰρ ὅτι τῶν συμβολαίων τὰ μὲ ὁ φόβος καὶ μαρτύρων πραττόμενα ἀεὶ τὸ συνέχειν αἰδῶς φυλάττει, — τὰ δὲ ἀμάρτυρα μίαν ἔχει φυλακὴν, τὸν τοῦ συμβαλλόντος πίστιν. Ac saepe alibi apud hunc & *Demosthenem*. Sed quia Cl. *Gosn.* similia aliunde jam dedit, plura non addo. *J.F.R.*

7. Καὶ ἀλῶν] Nescio num propter ἀλῶν Florentinam consuluerit *Solanus*, an quia punctum minus ante καὶ & ibi legitur, aeque ac in aliis: id punctum sensum turbat. Ac pristinus Interpres haec non capiens omisit, & sequentium ordinem invertit. *J.F.R.*

11. Ἐς τὰ Ὑπαλα] Siccine solent Graeci? *M.duS.*

Ἐς τὰ Ὑπαλα] An *Solanus* haec falsi arguit? quod ἐς pro ἐν positum sit. Vix credo. Aliam dubitationis ejus caussam tamen invenire non possum. Quumque mea sponte exempla non addidissem, quia nimis id notum vel mediocriter versatis arbitror; tamen ne nihil egisse videar, pauca quaedam ex immensa quae suppetit copia, subjungam. *Demosth.* p. ult. A. ubi οἱ ἐκ Ῥόδου sunt *Rhodii*. *Eustath.* in proverb. quod ad *Pisc.* c. 20. No. 79. adduxi, Τὸν μὲν χεῖμ' ἐν Λίτυλλος, ἐν δὲ τοῖς ἐς Κλοπιδῶν. Et ne dicas illud ἐς ibi significare, *ad, versus*, ecce aliud simile ex *Ach. Tat.* ὡς χειμάζειν ἐν ταύτῃ, θαμίζειν δὲ — ἐς τὸ προάστιον. *Alciphr.* III. Ep. 43. pr. λυσάμενοι ἐκ τῆς βαλανείου. *Long. Past.* III. p. 103. ἐς ὄμματα πῶς ἐκείνου (τοῦ ἄντρου) *Quas nymphas aliquando adjuravi in illo antro.* Idque manifestius pro ἐν positum, quam illa ejusdem, quae adducit *Mollius* p. 62. ἐς δύσκολος κρίνεται), ἐς ἐλθὼν ἀφανίζεται. Sed addamus alia. Noster mox c. 17. καλούμεν ἐς τινα ἑταιρίδα. *Euang. Matth.* II. 23. κατῴκησεν ἐς πόλιν. *habitabat in urbe*, quinque similia vid. ap. *Gunther.* in Latin. Rest. T. 2. p. 496. Sed ut ἐλθὼν praemittit Euangelista, l. c. ut ibi fit: *habitatum ivit*, tamen alibi non praemittitur in N. T. nec in *Ael.* VII. 8. Ὅτι Ἡφαιστίων ἐς Ἐκβάτανα ἀπῆλθεν. Ubi *Scheff.* quoque frustra ἐλθὼν excidisse putat, vid. *Kuhn.* & *Ael.*

domuncula tolerabilis, ubi habitabat Hipparchus.

2. Atque illi vale dicto abeunt; ego vero accedens pulso januam. Ac vix quidem & tarde, sed exaudivit tamen mulier, ac deinde etiam accessit. Rogo intusne esset Hipparchus? illa ait, esse; *tu vero*, inquit, *quis es? aut qua de caussa quaeris? Literas*, inquam, *illi affero a Decriano Patrensi Sophista. Expecta*, inquit, *me hic*, clausaque janua intro rursus abit. Et tandem reversa introire me jubet. Ingressus ego saluto hominem, & reddo literas. Forte autem coenare inceperat, in angusto accumbens lectulo: mulier prope ibidem assidebat, apposita erat mensa vacua. Ipse in-

20 ἔνδον ἦν, ᾠ οἰκίδιον ἀνεκτὸν, ἔνθα ὁ Ἵππαρχος ᾤκει.

Οἱ μὲν ἂν ἀσπασάμενοί με ᾤχοντο, ἐγὼ δὲ κόπτω προσελθὼν τὴν θύραν, καὶ μόλις μέν ᾠ βραδέως· ὑπήκουσε δ' οὖν ἡ γυνή. εἶτα ᾠ προσῆλθον· ἐγὼ μὲν ἠρόμην εἰ ἔνδον εἴη ὁ Ἵππαρχος; Ἔνδον ἔφη, σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνῃ; γράμματα, εἶπον, κομίζω αὐτῷ παρὰ Δεκριανοῦ τοῦ [b] Πατρέως σοφιστοῦ, Μεῖνόν με, ἔφη, αὐτοῦ, ᾠ τὴν θύραν συγκλείσασα ᾤχετο [i] εἴσω πάλιν· καὶ πολὺ ἐξελθοῦσα κελεύει ἡμᾶς εἰσελθεῖν· κἀγὼ δὲ παρελθὼν εἴσω [k] ἀσπάζομαι αὐτὸν, ᾠ τὰ γράμματα [l] ἐπέδωκα. ἔτυχε δὲ ἐν δείπνου ὤν, ᾠ κατέκειτο ἐπὶ κλινιδίου ἑνός, γυνὴ δὲ αὐτοῦ καθῆστο πλησίον, καὶ τράπεζα μηδὲν ἔχουσα παρέκειτο. ὁ δὲ ἐπειδὴ

g Ἔνδον] *Pell.* delet ἔνδον. *h* Πατρέως] Sic *Fl.* Πατραέως cett. male. *i* Εἴσω] Ἔσω *Fl.* *k* Ἀσπάζομαι] Ἀσφάζομαι *H.* *l* Ἐπέδωκα] Sic Edd. omnes. Ἐπιδίδωκα marg. *A* 1.

Ael. pluribus locis. Sic ὡς τὸ παρὸν & ὁ τῷ παρόντι, vid. *Bud.* Comm. p. 553. Ne plura, quae in promtu forent, adcumulem. Ita ὁ vicissim pro ὡς permultis demonstrat Cl. *Maittaire* de Dial. p. 80. ubi & alia rursum habet, in quibus ὡς pro ὁ positum. Ita etiam εἴσω pro ἔνδον *Alciphr.* I. p. 18. ubi vid. not. Cl. *Bergleri.* *J. F. R.*

12. Γράμματα] Non modo ob Codd. sic dedi, sed quia paullo post bis terve sic legas sine varietate. *J. F. R.*

14. Εἶδεναι] Immerito igitur & hoc supra in *Alex.* c. 55. negavit *Solan.* Graece recte dici, pro *nosse aliquem.* Conf. ibi notata No. 99. *J. F. R.*

15. Καὶ ὅτι ἀργύριον ἱκανὸν ἴσχει] Cur ἴσχοι, & non ἴσχει, ut τρέφει; quod sequitur. Non mouuissem, nisi omnes editiones, etiam Florentinam consentire in hoc vitio tolerando vidissem. *J. G. G.*

17. Τρέφει] Quia in proxime praemisso ἴσχει nihil varietatis inveni, in altero autem, Cod. L. optativum quoque praeferat, ut utrumque sibi simile esset curavi; nam ὅτι ἴσχοι ϵ τρέφει quod in omnib. Edd. erat, non fas fuit retinere: dedique hoc *Solani* diligentiae, qui codicem habet suffragantem, alioqui mallem cum Cl. *Gravio* ἴσχοι ϵ τρέφοι, quia & οἷός praecedit, etsi conjunctio non semper similes modos habeat, ubi aliorsum deflectit oratio: ideoque οἷός cum suo ὅσος, sequente ὅτι cum optativo, tolerabilius duco, quam si eodem spiritu ὅτι ἴσχοι ϵ τρέφει enuntietur. *J. F. R.*

20. Ἀνεκτὸν] I. e. *mediocris*, *modica*, ita tamen ut ferri possit. F G.

26. Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνῃ; γράμματα, εἶπον, κομίζω] Crederem ab Luciano non profectum πυνθάνῃ, sed πυνθανομένῃ, quod forte per compendium scriptum a Librariis mutatum in πυνθάνῃ. Latine sic: *Tu vero, quisnam es, aut quidvis, percunctanti, literas, inquam, affero.* *L. Bos.*

Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνῃ; &c.] At recte habet vulgata, ut ἔφη & πυνθάνῃ sibi non respondeant, nam pertinent ad diversas personas, ut ex versione jam patet clarissime. Immo in interrogatiunculis istiusmodi, ne semper quidem in eadem persona verba collocari opus est; quamvis ad eumdem hominem interrogatio dirigatur. Ita *Alciphr.* III. Ep. 54. pr. Τί δυσφορεῖς; ἴσως ἐρᾷς μου, ἢ πόθεν κατέσυρε τὸ κρανίον, ἢ πῶς τοῦτο —— ἱμάτιον φορεῖ; nam etsi κατέσυρε in uno Cod. legatur, sequens tamen φορεῖ satis loquitur, κατέσυρε legendum. At hic alia est ratio. *J. F. R.*

28. Δεκριανοῦ] Fuit cum censerem nomen esse patris. Muto nunc sententiam. *M. du S.*

Ibid. Πατρέως] Nihil dubito quin Πατρέως legendum sit, id est Patrensis. Mentio fit Δυσαρεῖς Πατρέως apud *Ammonium* de Interpretatione p. 17. *M. V. la Croze.* Et sic ex *Fl.* dedi. *J. F. R.*

33. Ἐπίδωκα] Male in omnibus legitur ἐπίδοκα. Sed saepe, ni fallor, in ea voce peccatur. Ego certe ἐπίδωκα legendum esse nullus dubito. Nolui tamen mutare, quia in hoc libello multa manca. *M. du S.*

δὴ τοῖς γράμμασιν ἐνέτυχεν, Ἀλλ' ὁ φίλτατός μοι, ἔφη, καὶ τὸν Ἑλλήνων ἐξοχώτατος Δεκριανὸς εὖ ποιεῖ, καὶ θαρρῶν πέμπει παρ' ἐμοὶ τοὺς ἑταίρους τοὺς ἑαυτοῦ. τὸ δὲ οἰκίδιον τὸ ἐμὸν ὁρᾷς, ὦ Λύκιε, ὡς ἔστι μικρὸν μέν, ἀλλὰ εὔγνωμον τὸ οἰκοῦντα ἐνεγκεῖν· ποιήσεις δὲ αὐτὸ σὺ μεγάλην οἰκίαν, ἀνεξικάκως οἰκήσας. καὶ καλεῖ τὴν παιδίσκην, ὦ Παλαίστρα, δὸς τῷ ἑταίρῳ κοιτῶνα, καὶ θὲς λαβοῦσα, εἴ τι κομίζει σκεῦος, εἶτα πέμπε αὐτὸν εἰς βαλανεῖον, οὐ γὰρ μείρακα ἐλήλυθεν ὁδόν.

Ταῦτα εἰποῦσα, τὸ παιδισκάριον ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δείκνυσί μοι κάλλιστον οἰκημάτιον, Καὶ σὺ μέν, ἔφη, ὅπου ταύτης τῆς κλίνης κοιμήσῃ, τῷ δὲ παιδί σου σκιμπόδιον αὐτοῦ παραθήσω, καὶ προσκεφάλαιον ὑπιθήσω. ταῦτα εἰποῦσης ἡμεῖς ἀπήειμεν λουσόμενοι, δόντες αὐτῇ κριθιδίων τιμὴν εἰς τὸν ἵππον· ἡ δὲ πάντα ἔφερε λαβοῦσα εἴσω, καὶ κατέθηκεν. ἡμεῖς δὲ λουσάμενοι, ἀναψυξάμενοι, εἴσω εὐθὺς παρήλθομεν, καὶ ὁ Ἱππαρχός με δεξιωσάμενος, ἐκέλευε συνανακλίνεσθαι μετ' αὐτοῦ. τὸ δὲ δεῖπνον ὑπὸ σφόδρα λιτόν· ὁ δὲ οἶνος ἡδὺς καὶ παλαιὸς ἦν. ἐπεὶ δὲ ἐδεδειπνήκειμεν, [a] ποτὸς ἦν καὶ λόγος, οἷος ὅτι δεῖπνος ξένου, καὶ ὕστερον τὴν ἐσπέραν ἐκείνην [b] ποτῷ δόντες ἐκοιμήθημεν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ ὁ Ἱππαρχος ἤρετό με, τίς μοι ἔσται νῦν ὁδός, καὶ * εἰ πάσαις

spectis literis, *Enimvero*, inquit, *cariſſimus mihi & praeſtantiſſimus Graecorum Decrianus bene facit, cum fidenter ſuos ad me mittit ſodales. Vides autem domunculam meam, Luci, quam ſit parva illa quidem, ſed ſatis ad ferendum diverſorem idonea: feceris autem tu domum magnam, ſi comiter patienterque diverſeris.* Et vocata ancilla, *Palaeſtra*, inquit, *oſtende meo ſodali cubiculum, & ſumtam ibi pone, ſi quam habet, ſarcinulam: tum in balineum illum deduc, venit enim viam non modicam.*

3. Haec ubi dixiſſet, ancillula Palaeſtra oducit me, & pulcherrimum mihi oſtendit cubiculum, ac, *tu quidem*, ait, *hoc in lecto dormies, tuo autem puero grabatulum hic apponam, impoſito etiam cervicali.* Iſta cum dixiſſet, nos lotum abiimus, dato ipſi hordei pretio pro equo. Illa vero omnia intus allata depoſuit. Nos loti, cum rediſſemus, ſtatim intramus. Hic Hipparchus me complexus jubet ſecum accumbere: coena non nimis tenuis, vinum ſuave erat & antiquum. Poſt coenam compotatio & ſermones, ut in coena hoſpitali. Et ſic ubi veſperam illam dediſſemus compotationi, cubitum ivimus. Poſtridie interrogat Hipparchus, quorſum porro irem, &, an toto

a Ποτὸς] Πότος Ex. *Fl.* Vulgatae adſtipulatur P. Leg. ἐπόσαις ὑμ. vel εἰ πολλαῖς ταῖς. *J.F.R.*

b Ποτῷ] Πότῳ Ex. *Fl.* Vulg. eſt in P. * Εἰ πάσαις] 61. Λιτὸν] * Εὐτελές. *V.*

* Εὐτελές] Ἀτελὲς editum ante. Emendavit *M. du S.*

38. Τῶν Ἑλλήνων] Si Patareus fuiſſet, ſcribendum erat, τῶν Λυκίων. *M. V. la Croze.*

49. Ἡ Παλαίστρα ἄγει μοι & δείκνυσί μοι κάλλιστον οἰκημάτιον] Interpretes omnes *oſtenſaque domo pulcherrima.* Immo, ut commodiſſime notavit pater, κατὰ τοῦτο, ut praeceſſit, cubiculum & locum dormiendi. Sic δωμάτιον pro cubiculo etiam. Vide *Caſaubonum* ad Theophraſt. pag. 263. Et occurrit aliquoties infra. Sed notabiliter p. 112. οἱ μὲν θεμιστοῖς, αὐτοῦ που πλησίον περὶ τὸ δωμάτιον διάδυσθαι, ubi inepte vertunt *in propinquo veſtibulo.* *J.G.*

66. Πάσαις ταῖς ὑμέραις] Quid hoc ſit, nondum aſſequor. Corruptumque adeo locum arbitror. *M. du S.* *F.G.*

69. Τριῶν ἢ τέτταρα ὑμερῶν] Intellige λέγ. *F.G.*

77. Καὶ τούτῳ] In *Junt.* καὶ erat ſine puncto ſubſcripto, quod & aliae vett. Edd. ſaepe omiſere. Sed cum *Pariſ.* aliaeque id haberent, addere non negleci, quia eſt pro ἢ οὐ poſitum, & ſic melius diſtingui-

to tempore ibi manfurus essem? *Abeo*, inquam, *Larissam; puto autem hic me mansurum tres aut quinque dies.*

4. Verum illa quidem simulatio erat: vehementer autem optabam illic manens invenire aliquam mulierum magicae artis peritarum, & videre miraculum quoddam, aut volantem hominem, aut in lapidem mutatum. Hujus me spectaculi amori cum dedissem, circumeo per urbem, unde initium quaerendi facerem laborans: circumeo tamen. Inter haec mulierem video accedere, juvenem adhuc, beatam, quantum ex illo per urbem incessu licebat colligere. Vestes enim illi floridae, pueri crebri, aurum multum. Cum vero accessissem propius, salutat me mulier, ego illam vicissim. Tum, *Ego*, inquit, *Abroea sum, si quam matris tuae amicam sic vocari audis: & vos ex illa natos non minus amo, quam quos ipsa peperi. Quid igitur non apud me diversaris, fili?* Ego, *Benigne*, inquam: *sed vereor, cum nihil habeam quod accusem amicum, illius domo fugere. Verum animo quidem, carissima, apud te commorer. Ubi vero*, inquit, *diversaris? Apud Hipparchum. Avarum illum?* inquit. *Minime vero*, inquam, *Mater, hoc dixeris. Splendidus enim & sumtuosus in me quidem fuit; adeo quidem, ut luxum illius accusare aliquis facilius possit.* At illa subridens, &

ταῖς ἡμέραις αὐτῆ προσμενῶ. Ἄπειμι μέν, ἔφην, εἰς Λάρισαν, ἔοικα δὲ ἐνταῦθα ἀφ' ἑσπέρας τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν.

70 Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἦν σκῆψις· ἐπεθύμουν δὲ σφόδρα μείνας ἐνταῦθα ἐξευρεῖν τινα τῶν μαγεύειν δεδαμένων γυναικῶν, καὶ θεάσασθαί τι παράδοξον, ἢ πετόμενον ἄνθρωπον, ἢ λιθούμενον. καὶ τῷ ἔρωτι τῆς θέας ταύτης δοὺς ἐμαυτὸν, περιήειν τὴν πόλιν, ἀπορῶν μὲν τῆς ἀρχῆς τοῦ ζητήματος, ὅμως δὲ περιήειν. καὶ τότε γυναῖκά τινα ὁρῶ προσιοῦσαν, ἔτι νέαν, εὐπορουμένην, ὅσον ἦν ἐκ τῆς ὁδοῦ συμβαλεῖν. ἱμάτια μὲν [c] ἀνθινὰ, καὶ παῖδες συχνοὶ, καὶ χρυσίον περιττόν. ὡς δὲ πλησιαίτερον γίγνομαι, προσαγορεύω με ἡ γυνὴ· κἀμείβομαι αὐτὴν ὁμοίως· καὶ φησὶν, Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς σῆς μητρὸς φίλην ἀκούεις· καὶ ὑμᾶς δὲ τοὺς ἐξ ἐκείνης γενομένους φιλῶ, ὥσπερ οὓς ἔτεκον αὐτή· τί οὖν οὐχὶ παρ' ἐμοὶ καταλύεις, ὦ τέκνον; Ἀλλὰ σοὶ μέν, ἔφην, πολλὴ χάρις, αἰδοῦμαι δὲ οὐδὲν ἀνδρὶ φίλῳ ἐγκαλῶν, ἔπειτα φεύγων πρὸς ἐκείνου οἰκίαν· ἀλλὰ τῇ γνώμῃ, ὦ φιλτάτη, κατάγομαι παρὰ σοί. Ποῖ δὲ, ἔφη, καταγῇ; Παρὰ Ἱππάρχῳ. τῷ φιλαργύρῳ; [d] ἔφη, Μηδαμῶς, εἶπον, ὦ μῆτερ, τοῦτο εἴπῃς· λαμπρὸς γὰρ καὶ πολυτελὴς γέγονεν εἰς ἐμὲ, ὥστε καὶ ἐγκαλέσαι ἄν τις τῇ τρυφῇ· ἡ δὲ μειδιάσασα, καί με τῆς χειρὸς λαβομένη, ἄγει [e] προτέρω, καὶ λέγει πρὸς

c Ἀνθινὰ] Ita habere *Fl.* cum *Fr.* notat *Solan.* Sed & sic *J. P. H.* d Ἔφη] Deest in *Fl.* Adest in cett. & P. e Προϊοῦσα] Al. ἐπιοῦσα *Coll.* Ἀπιοῦσα *Fl.* & marg. *AIW.* Sed vulgata etiam est in P.

70. Σκῆψις] Πρόφασις. *V.*

96. Ἄγει ἀπιοῦσα] Γρ. προϊοῦσα. *G.*

guitur a καὶ *esse*. Ut supra jam monui, ad *Lexiph.* c. 22. *J. F. R.*

79. Ἰμάτια — ἀνθινὰ] Conf. si lubet, *Alciphr.* III. ep. 54. πῶς τὸ ἀνθηρὸν τοῦτο — ἱμάτιον φῄς. Meretricum gestamen vestes floridae. Habuimus non semel supra. Occurret rursus deinde. Confer interim not. *Bourdelotii* ad T. I. *Nigr.* c. 13. *J. F. R.*

82. Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς σῆς μητρὸς φίλην ἀκούεις] Intelligunt, *ego Abroea sum, amica si qua unquam fuit tuae matris*, quum non videantur eam adeo arcta conjunctione vincire voces Graecae, quae simpliciter sonant, *ego Abroea sum, si quam matris tuae amicam* forsan *audis* vel audisti eo nomine, ut poëta, *Fando aliquid si forte tuas pervenit ad aures Belidae nomen Palamedis.* *J. G.*

90. Κατάγομαι παρὰ σοί] *Solan.* jubet conferri Κατάπλ. c. 18. Sed ibi legas: καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν ἐς προκαταχθήσομαι. Et 2. *Ver. Hist.* §. 6. pr. Τούτοις ἅπασι κηλούμενοι κατίχθημεν. Quid tum? *J. F. R.*

πρὸς ἐμὲ, Φυλάττε μοι, ἔφη, τὴν Ἱππάρχου γυναῖκα πᾶσαν μηχανῆ, μάγος γὰρ ὄλη δεινὴ, καὶ μάχλος, καὶ πᾶσι τοῖς νέοις ἐπιβάλλει τὸ ὀφθαλμόν· καὶ εἰ μή τις [a] ὑπακούσῃ αὐτῇ, τοῦτον τῇ τέχνῃ ἀμύνεται, καὶ πολλοὺς μεμόρφωσεν εἰς ζῶα, τοὺς δὲ τέλεον ἀπώλεσε, σὺ δὲ καὶ νέος εἶ, τέκνον, καὶ καλὸς, ὥστε εὐθὺς δέεσαι γυναικὸς καὶ ξένος, πρᾶγμα εὐκαταφρόνητον.

Ἐγὼ δὲ ἀκούσας, ὅτι τὸ πάλαι μοι ζητούμενον οἴκοι παρ' ἐμοὶ κάθηται, προσεῖχον αὐτῇ οὐδὲν ἔτι. ὡς δὲ πόλε ἀφείθην, ἀπῆειν οἴκαδε, λαλῶν πρὸς ἐμαυτὸν ἐν τῇ ὁδῷ, Ἄγε δὴ σὺ ὁ Φάσκων ἐπιθυμεῖν ταύτης τὴν ἀδολόξου θέας, ἔγειρέ μοι σεαυτὸν, καὶ τέχνην εὕρισκε σοφὴν, ἣ τεύξῃ τούτων, ὧν ἐρᾷς, καὶ ἤδη τὴν Θεράπαιναν τὴν Παλαίστραν

manu me prehensum seducens; *cave mihi*, inquit, *omni ope Hipparchi uxorem. Maga enim est pessima, & lasciva, quae ad juvenes omnes oculum adjiciat. Et si quis illi non obsequatur, illum arte sua ulciscitur, & multos mutavit in animalia: alios autem funditus perdidit. Tu vero & adolescens es, fili, & pulcher, ut statim placiturus sis mulieri; & hospes, res quam nemo curet magno opere.*

5. At ego audito, domi mihi sedere, quod olim quaererem, nihil amplius ad eam attendi. Dimissus tandem domum dum abeo, haec apud me in via agito. Age sane tu qui cupidum te esse ais admirabilis hujus spectaculi, te mihi excita, & sapiens quoddam inventum comminiscere, quo ea, quorum amore ardes, consequaris: atque in ancillam Palaestram jam accingere (ab

[a] Ὑπακούσῃ] Sic etiam esse in *Fl.* notavit *M. du S.* Sed est etiam in aliis.

97. Φυλάττε μοι] Illud μοι additum familiaritatem quandam & auctoritatem significat. Exemplorum pleni sunt omnes libri. Vid. saltem quae dedit Frater cariss. *G. O. Reitz.* in Belg. Graec. p. 353. —4. Et *Alciphr.* compluribus locis, ac *Bergler.* ad eumdem I. Ep. 26. p. 107. Ubi id saepe abundare, vel pro παρ' ἐμοῦ poni docet. Alibi tamen difficultatem parit, ut ibid. III. 30. p. 340. ὅπ τούτων (σφυδίων) λαχών μοι τὰς πλείστας & ἀσφαλεστάτας πέμψε λίθους. *Ex his passerculis partem electam misi pinguiores TIBI & carnosiores*, ut vertit Cl. *Bergl.* qui tamen illud μοι hic non concoquit, cum potius σοι scriptum oporteret. At si λαχὼν pro λαχὸν legas, ac per solitum pleonasmum accipias, non tantum difficultatis video; nam elegit prius SIBI quod placeret, non ut SIBI servaret. *J. F. R.*

98. Μάγος] Non erant olim magi plebejae sortis homines, sed apud Persas, Æthiopes, Chaldæos & Indos ex regia stirpe proceres, in secretioribus Philosophiae & artis Mathematicae arcanis educati, sagacissimi sympathiae rerum naturalium & divinarum exploratores. *G. C.*

99. Μάχλος] Sic & infra *de non tem. cred. Calumn.* c. 26. ὑπὸ μάχλα γυναικὸς, quamquam *Th. Mag.* ibi legit μοιχλᾶς. *J. F. R.*

1. Ἐπιβάλλει τὸ ὀφθαλμὸν] Sic apud LXX. *Genes.* XXXIX. 7. ἐπέβαλεν ἡ γυνὴ τοῦ κυρίου αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐπὶ Ἰωσήφ. Estque phrasis amatoribus & amasiis propria, cujus plura exempla vid. ap. Rever. *J. Elsner.* ad Euang. *Matth.* V. 28. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπακούσῃ] Quod *Solan.* inquisierit, num quae Ed. aliter haberet, suspicionem praebuerit, eum de ὑπακούσῃ cogitasse. Sed recte se habere indicativum ipse tamen non dubitavit. Nam supra ad T. I. *Tim.* §. 33. ubi ὦστας, οἷον μὴ ὦσαι λαλήσῃς habemus, quod alii frustra in λαλιήσῃ mutatum voluerant, ipse hoc testimonio, aliisque utitur, ad probandam hanc loquendi consuetudinem: de qua & nos alibi jam egimus, pluribusque agemus, si opus fuerit; nimis enim usitatus est hic modus simili in constructione, ubi Latini quidem subjunctivum potius amarent, quam ut pluribus exemplis indigeat. *J. F. R.*

3. Εἰς ζῶα] De hominum & brutorum metamorphosi in alias formas *Aristot.* de mirabil. aud. *Ovid.* L. XIV. Met. *Plin.* L. VIII. c. 22. *Arist.* L. IX. c. 36. L. VIII. c. 5. *Solin* L. IX. *Aug.* L. XVIII. de Civit. Dei. c. 16. *Virg.* Ecl. VIII. *G. C.*

15. Ἀποδύσῃ] Ab athletis metaphora. *F. G.* Satis patet ex sequente καὶ γυμνασόμενον. Sed & ex aliis adjectis satis apertum, non solum ad expugnationem ejus mentis, ut sic dicam, qui arcana rescisat, respici; sed & nequitias simul amatorias. Eodem verbo ἀποδύεσθαι de strenuis potatoribus Persis utitur *Aelian.* V. Hist. XII. 1. p. 659. Ed. *Perizon.* οἱ Πέρσαι — οἱονεὶ πρὸς τὸ πότον, ὡς πρὸς ἀντίπαλον ἀποδύονται. Idem 2. 30. f. καὶ ἀποδύσασθαι ἐπὶ φιλοσοφίαν. *Et accinxit se ad philosophiam. Alciphr.* I. Ep. 37. p. 170. ἵν' ἐκείνου τῷ φιλοσοφίᾳ ἡ Ἑρπυλλὶς ἀποδύσεται. *Ad huic auxiliandum Herpyllis se accinget.* *J. F. R.*

18. Δοῦλοι γὰρ] Quibus in domibus aut paterf. aut materf. nequiter libidinoseque vivit, *ibi* eis servos non esse servos, neque communi conditione servitutis uti, sed liberius & licentius vivere, quotidiana docet experientia. *G. C.*

22. Πα-

(ab uxore enim hospitis & amici longe te remove) atque in hac te volutans atque exercens, hujus in amplexibus, noris facile discere te posse. Servi enim dominorum & honesta sciunt & turpia. Haec mecum agitans domum intro: ac Hipparchum domi non invenio, neque illius uxorem. Palaestra autem circa focum versabatur, parans nobis coenam.

ἥδη ἀποδύσ· ἡ γὰ γυναικὸς τῦ ξένυ καὶ φίλυ πόῤῥω ἴσασο· καὶπὶ ταύτης κυλιόμεν@, καὶ γυμναζόμεν@, καὶ ταύτῃ συμπλεκόμν@, εὖ ἴσθι ὡς ῥαδίως γνώσῃ. Δῆλοι γὰ τὰ δεσποτῶν ὄντα καὶ καλὰ καὶ αἰσχρά. ταῦτα λέγων πρὸς ἐμαυτὸν εἰσῆειν οἰκαδε. ἡ μὲν οὖν Ἵππαρχον οὐ κατέλαβον ἐν τῇ οἰκίᾳ, οὐδὲ τὴ ἐκείνυ γυναῖκα· ἡ δὲ Παλαίστρα τῇ ἑστίᾳ παρήδρευε, δεῖπνον ἡμῖν εὐτρεπίζυσα.

6. Atque ego statim inde initium sermonis faciens, *Quam concinne*, inquam, *pulchra Palaestra, cum ollula ista nates circumtorques, & flectis? Etiam nobis lubrica titillatione moventur lumbi. Felix, cui hic intingere contigerit.* At illa, ut erat dicacula

Κἀγὼ εὐθὺς ἔνθεν [b] ὁρμάμεν@, Ὡς εὐρύθμως, ἔφην, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴ τυγὼν τῇ χύτρᾳ ὁμῶ συμπεριφέρεις καὶ κλίνεις. ἡ δὲ ὀσφῦς [c] ἡμῖν ὑγρῶς ὀπισινεῖται, μακάρι@ ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάλλο. ἡ δὲ, σφόδρα γὰ ἦν ἰταμὸν καὶ χαρίτων μεστὸν τὸ κορά-

[b] Ἀπάρξομεν@] Ἔλεον marg. *At.* & Ex. *Fl.* Vulgatam servat P. [c] Ἡμῶ] Σὰ *Gron.* Nihil mut. Edd.

30. * Ἰταμὸν] Ἀσωιδὴς, σκληρὸν, † ὠμὸν, ὡσεὶ τὸ ἴωθες, ὁ ἐστιν ὠμῶς. τοιοῦτος γὰρ ὁ ἀνασιδὴς. *V.*

* Ἰταμὸν] Ita adspirate scriptum erat, forsan studio, quia ab ἴωθα derivat. Sed in Luciano & ap. alios laevigatur, vid. notas. *Suidas* ex quo Noster haec descripsit: Ἰταμὸς. ἀναιδὴς. σκληρὸς. ὠμός. παρὰ τὸ ἴωθα ὃ ἐστι ὠμῶς. τοιοῦτος γὰρ οἱ ἀναιδεῖς. *J. F. R.*

† Ὠμὸν] Non comparebat in Editis. Sed inseruit, ex *Suida* credo, *M. du S.* Itaque ex eodem οἱ ἀναιδεῖς pro καὶ ἀν— legi posset. *J. F. R.*

22. Παλαίστρα] Jocose inditum ancillae nomen, ut ap. *Plaut.* in Cistell. cuidam Gymnasium. *G. C.*

28. Ἡ δὲ ὀσφῦς ὑμῶ ὑγρῶς ἐπικινεῖται, μακάρι@ ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάλλο. ἡ δὲ σφόδρα γὰ &c.] Vertunt, *Tum illa, lumbi agiliter moventur . . . . Illa impudens & vultu grata puella, Fugeris*, inquit, *adolescens.* At non potest ab Luciano venisse hic ordo narrandi, ut illud ἡ δὲ duas periodos se invicem sequentes inchoet, ea notatione, ut significet personam loquentis. Et quae ista sui laudatio est? Immo etiam haec ineptia non latuit interpretes, qui non bis vertunt *Tum illa*, quod facere debuerant attenti Graecis. Praeclare has turbas sanavit ac restituit pater, ἡ δὲ ὀσφῦς σὺ γὰ ὑγρῶς ἐπικινεῖται. μακάρι@ &c. ut sint verba laudantis juvenis, dicentisque *lumbi quidem tui agiliter mov.* Sic omnia haec plana. Verum sequentia mire administrantur illa, καὶ ἅ λέγει ἡ Θιρατώνις ὀδύνης ἀρρόβδ@ ἀεὶ ἀνέξῃ, ubi *Basileenses* vertunt, *cujus curam haud facile sustinebis*, Benedictus *cujus curationem haud facile sustinebis*, quae nihil faciunt ad scopum & plenam captato lusu Palaestrae enormitatem. Pater adscripsit, F. ὀδυνᾷς. Vertebat igitur, & *ab ipsa curationis voluptate irrigatus semper sustinebis.* Nisi plane oxymori speciem in vulgata lectione agnoscere velimus, & ab ipso curationis dolore irrigatum dicat, ut licet dolore plenus & miser sit, semper tamen adhuc velit: quod judico verissimum. *J. G.*

Ἡ δὲ ὀσφῦς] Ὡς εὐρύθμως, ἔφην, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὸν πυγὼν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις, καὶ κλίνεις· ἡ δὲ ὀσφῦς ὑμῶ ὑγρῶς ἐπικινεῖται] Interpres vertens, *Quam venuste*, inquam, *o pulchra Palaestra, nates una cum olla circumfers, & deprimis. Tum illa, lumbi mei agiliter moventur*, ita agit, quam si voculae ἡ δὲ notent respondentis Παλαίστρας personam; quum plane sit ipsius Lucii continua oratio. Sed & pro ὑμῶ legendum videtur ὁμῶ. *Lumbi quoque molliter, agiliter, vobis moventur.* *J. J.*

Ibid. Ἡμῶ ὑγρῶς] Forsan ἥ μὰν, i.e. ὄντως, vid. *Hesych.* Aut ὑμῶ pro σοὶ, non plural. *F. G.*

30. Ἰταμὸν] Scholiast. ἰταμὸν, male, ni fallor: nam laevigatur ubique, vid. *Pollucem* vel decies. E. c. I. Sect. 192. Ἐπαινῶν δὲ ἴσως βλέμμα, ἰσῆς γοργὸν, ἰταμὸν, ἀναιδῆς. in *Suida* ἰταμὸς quoque legas, etsi ab ἴωθα derivat. Et eadem pag. idem *Suidas* ait: Ἴτης. ἰταμὸς. σκληρὸς. τολμητὴς. ὁ δὲ αὐτῶν χωρὶς τῦ πιαγμάτων ὡσεὶ Ἀρισοφάνει εὐ πεφίλαις. Et quomodo durum, asperum convenit ei, quae Gratiarum plena dicitur? nam *truculentum adspectum* notat ap. *Alciphr.* III. p. 360. qui de philosopho Cynico dicit: Θέαμα λυπηρότατον ἐ φοβερὸν, κόμην αὐχμηρὰν ἀνασείων, τὸ βλέμμα ἰταμὸς, ἡμίγυμν@ εὐ τριβωνίῳ. Sed protervum etiam ac petulantem meretricum vultum significari, patet ex

ράσιον, [a] Φεύγας ἂν, εἶπεν, ὦ νεανίσκε, εἴγε νῦν ἔχοις, ἢ ζῆν ἐθέλοις, ὡς πολλῶ πυρὸς ἢ καπνοῦ μεστά. ἢν γὰρ αὐτῶ μόνον ἅψῃ, τραῦμα ἔχων πυρίκαυστον αὐτῶ μοι παρεδρεύεις, θεραπεύσαι δέ σε ὐδεὶς ἄλλος, οὐδὲ θεὸς ἰατρὸς, ἀλλὰ καλλακεύσασά σε μόνη ἐγὼ, καὶ [b] τὸ παραδοξότατον, ἐγὼ μόνη σε ποιήσω πλέον [c] ποιεῖν, ἢ τὸ ἀπὸ τῆς θεραπείας [d] ὀδύνης δεδόμενον ἀεὶ ἀνέξῃ, ἢ οὐδὲ λίθοις βαλλόμενον τιὼ γλυκείαν ὀδύνην φεύξῃ. τί γελᾶς; ἀκριβῶς βλέπεις [e] ἀνθρωπομάγειρον. οἶδα γὰρ μόνα ταῦτα φαῦλα ἐδώδιμα [f] καλλακεύζω, ἀλλ' ἤδη τὰ μέγα τοῦτο καὶ καλὸν, τὸν ἄνθρωπον, οἶδα ἔγωγε ἢ σφάττειν, ἢ δέρειν, ἢ καλλακόπτειν, ἥδιστα δὲ τὸ σπλάγχνων αὐτῶν ἢ τὸ καρδίας ἅπτομαι. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς, ἔφην, λέγεις· ἢ γὰρ ἐμὲ πόρρωθεν, ἢ [g] μηδὲ ἐγγὺς ὄντα, οὐ καλλακεύμαι, μὰ Δί', ἀλλὰ ὅλως ἐμπρησμῶ [h] ἐπέθηκας, ἢ διὰ τῶν ὀμμάτων τῶν ἐμῶν, τὸ σὸν μὴ φαινόμενον πῦρ κάτω ἐς τὰ σπλάγχνα τἀμὰ ῥίψασα, φρύγεις, ἀ-

& venusta puella, *Quin tu ista fugis*, inquit, *adolescens, si mentem habes & cupis vivere, ut multo igni & fumo plena. Si enim vel semel attigeris istuc, vulnus ex adustione nactus hic mihi desidebis, neque alius quisquam te, ne quidem Deus ille medicus, sanaverit; sed sola ego, quae adussero: & quod maxime admirabile, augebo etiam morbum tuum, tuque dolore ex curatione perfusus semper sustinebis; neque, si quis te lapidibus abigat, dulcem illum dolorem fugeris. Quid rides? veram vides hominum coquam. Nec enim sola illa vilia edulia paro, sed etiam magnum illud & pulchrum hominem, novi ego & jugulare, & glubere, & concidere: lubentissime autem ipsa viscera, & cor adeo aggredior. Recte sane*, inquam, *istuc dicis. Nam me quidem e longinquo, qui ne quidem prope accesserim, non adussisti per Jovem, sed in totum conjecisti incendium: & per oculos meos tuo illo non apparente igniculo, intus in ipsa mea viscera conjecto, me torres, id-*

a Φεύγοις] Φεύγης male *Fl.* b Τὸ] Abest artic. a *Fl.* c Ποιεῖν] Ποθεῖν *Pell.* d Ὀδύνης] Nihil mut. Edd. Ἡδονῆς *Gron.* e Ἀνθρωπομάγειρον] Ἄνθρωπον μαγ—— L. P. Ἄνθρωπον μάγειρον καλλακεύζω marg. *Ar.* f Καλλακεύζω] Σκεύζω *Fl.* g Μηδὲ] Μὴ — δὲ *J.* hic & ferme ubique. h Ἐπέθηκας] Et sic habere *Fl. Ald.* cum *J.* At *Pell.* ἐπέρρηξας vel ἐπέπλασας vel potius, ἀπεφήνασας, notavit *M. du S.*

eodem, p. 382. ubi ἡ πασῶν δὴ ἀναιδεστάτη, τὸ ὂν κυνικὸν καὶ πορνίδιον. Quare si ἀναιδὴς generaliter vertas, *audax, impudens*, & Cynico & meretrici conveniet. *J. F. R.*

33. Μισᾷ] Tanti post τὸ μισᾷ desiderari videtur ἀπειλικῶς. *F. G.*

34. Πυρίκαυστον] Conf. supra Τοξ. c. 55. *M. du S.*

35. Παρεδρεύεις] An παρεδρεύσεις; *F. G.*

Παρεδρεύεις] Futurum sententia postulat. *M. du S.*

Ibid. Θεραπεύσαι] Audacter mutavi accentum, quum Edd. haberent Θεραπεῦσαι, quasi esset infinitivus. Sed est optativus. *J. F. R.*

38. Καὶ τὸ — ὀδύνης] Καὶ — τῆς ὀδυνῆς. *F. G.*

39. Ἀπόδυμον] Infra Διψ. c. 4. f. προσκαπτούσης ἐπάρδων τὴν νόσον. *M. du S.* Sed *Amor.* c. 45. f. τοιαύταις ἀρεταῖς —— ψυχὴν ἐπάρδων. *J. F. R.*

48. Καὶ μηδὲ ἐγγὺς ὄντα] Illud μηδὲ optime quidem Cl. *Gesn.* reddidit per *ne quidem*. Et sic quoque vertendum in *Long. Past.* I. p. 4. ἔπειτα αἰδοῦς ἀ μηδὲ αἴγος φιλανθρωπίαν μιμήσεται. Item ap. *Alciphr.* I. Ep. 32. ipso principio. Μηδὲ κρίττονι εἶη σοι τυχεῖν ἑταίρου, δέσποινα Ἀφροδίτη, ubi Cl. *Bergler.* similia de partic. δὲ notat; unde deliberandum videretur, anne vulgata Luciani in *Plut.* contra Menipp. (*Dial. Mort.* I.) ὡς δὲ παυσόμεθα, se tueri queat, quum Cl. *Hemsterh.* ibi ὡδὲ legi malit. Conf. eumdem in *Prometh.* 1. f. p. 25. ubi tamen μηδὲ pro simplici μὴ positum haud immerito improbat. Et sic ὡδὲ alibi valere *ne quidem*, nemo ignorat. *Long. Past.* III. 110. 1. οὐκ ἦλθεν αὐτὴν ὡδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις. Noster I. *Ver. Hist.* c. 6. οὐκ ἐτ' ὡδὲ σπεῖραι τὴν ὀδόντα δυνατὸν ἦν. Verum hoc loco in ἢ γὰρ πόρρωθεν, ἢ μηδὲ ἐγγὺς ὄντα, alterutrum videtur abundare, aut πόρρωθεν, aut μηδὲ ἐγγὺς, quia bis idem est. At saepe sic Noster aliique adfirmationem per negationem contrarii adjunctam solent corroborare, ut: ἐκζητήσαι τὸ καλὸν, ἢ μὴ τὸ πονηρόν. vel τὴν ἀλήθειαν λέγω, ἢ μὴ ψεύσω. Vel, uti *Hom. Il.* E. 816. —— ἰρὸν ἄγω, ὡδ' ἀτελεύτητον. *dicam verbum, nec celabo*, Z. 180. —— Ἴλιον γάρ, ὡδ' ἀνδράσιν. Plura alibi, si opus erit; nam haec obvia. *J. F. R.*

59. Τοὺς διστόξους] Eadem prorsus ratione alicubi apud *Xenophontem* τοὺς βασιλεῖς. Et apud *Livium* Reges. De Rege & Regina dictum legas. *M. du S.*

63. Ἴκτω] Ἴκτου legendum omnino videtur. *F. G.*

Quia

idque quum nulla te injuria affecerim. Itaque, per Deos, ſana me amaris illis, quas modo dicebas ipſa, & ſuavibus curationibus; meque jam jugulatum cape, & glube ut volueris. Illa vero in magnum ſuaviſſimumque cachinnum effuſa, de caetero mea fuit: convenitque inter nos, ut, cum cubitum redditis heris miniſtraſſet, intus ad me veniret, & mecum cubaret.

7. Venit tandem Hipparchus, loti caenamus, crebreſcunt inter ſermones pocula: deinde ſomnum fingens ſurgo, abeo, ubi commorabar; omnia hic pulchre parata erant; puero ſtratum extra *januam* erat, menſula cum poculo adſtabat lecto: vinum ibidem appoſitum, & aqua parata, frigida pariter & calida: omnis ille Palaeſtrae apparatus erat. Stragula veſtis roſis ſparſa plurimis, aliis quidem, ut per ſe ſunt, nudis, aliis concerptis, aliis denique in corollas plexis. Et ego, qui paratam ſic compotationem inveniſſem, compotorem jam meum expectabam.

καὶ ταῦτα, οὐδὲν ἀδικοῦντα. ὥστε πρὸς θεῶν, ἴασαί με ταύταις, αἷς λέγεις αὐτὴ, ταῖς ψυχραῖς καὶ ἡδείαις θεραπείαις· καὶ με ἤδη ἀπεσφαγμένον λαβοῦσα δεῖρε, ὅπως ἂν αὐτὴ ἐθέλῃς. ἡ δὲ μέγα καὶ ἥδιστον ἐκ τούτου ἀναγαγχάσασα, ἐμὴ τὸ λοιπὸν ἦν, καὶ συνέκειτο ἡμῖν, ὅπως, ἐπειδὰν καλακοιμήσῃ τοὺς δεσπότας, ἔλθῃ εἴσω πρὸς ἐμὲ, καὶ καθευδήσῃ.

Καὶ ἐπειδὴ ἀφίκετό ποτε ὁ Ἵππαρχος, λουσάμενοι ἐδειπνοῦμεν, καὶ ποτὸς ἦν συχνὸς ἡμῖν ὁμιλούντων. εἶτα ὕπνῳ καλαφυσάμενος ἀπῆμαι, καὶ ἔργῳ ἀπῆειν ἔνθα ἔκειτο. πάντα δὲ τὰ ἔνδον εὖ παρεσκευάσο. τῷ μὲ παιδὶ ἔξω ὑπέστρωτο. τράπεζα δὲ τῇ κλίνῃ παρειστήκει, ποτήριον ἔχουσα καὶ οἶνον αὐτοῦ παρέκειτο, καὶ ὕδωρ ἕτοιμον, καὶ ψυχρὸν, καὶ θερμόν. πᾶσα δὲ ἦν αὕτη ἡ Παλαίστρας κατασκευή. ἦ δὲ γραμμάτων ῥόδα πολλὰ καλεπέπαστο, τὰ μὲ ἕτω γυμνὰ καθ' αὑτὰ, τὰ δὲ λελυμένα, τὰ δὲ στεφάνοις συμπεπλεγμένα. κἀγὼ τὸ συμπόσιον εὑρὼν ἕτοιμον, ἔμενον τὴν συμπότιν.

Ἡ

i Καθευδήσῃ] Καθευδήσει Fl. k Συχνὸς] Συχνῶς marg. Aj. l Ἵππου] Ἵππον Pell. m Τὸν συμπότιν] Sic J. Fr. Fl. P. H. &c. Τὴν συμπότιν Pell.

Quia Edd. vett. & Codd. *ω* ſcribunt pro *υ*, facillime accidere potuit ut *υ* eum *ν* permutaretur. Et utique ὕπνον legendum arbitror. Licet enim καλαφυσᾶσθαί τινος pro *mentiri adverſus aliquem*, per ellipſin τοῦ κατὰ, quod in compoſito jam ineſt, invenias frequenter, res tamen quam mentior, fimulo, accuſativo efferatur, neceſſe eſt. Non ſaltem novi, ſic in genitivo uſurpari. J. F. R.

66. Ὑπέστρωτο] Impersonaliter pro κλίνη ὑπέστρωτο. F. G.

71. Τὰ μὲ ἕτω γυμνὰ καθ' αὑτὰ] Placet interpretibus vertere *alia ſuis peculiis exuta*. Quid igitur? an non & λελυμένα quoque ſic erant? Certe: ſed illis λελυμένα videntur dictae, non colligatae in ſertum, quod mihi non probatur, & opinor haec tria genera ſic debent intelligi, *alia ſic nuda ut naſcebantur* atque adeo integrae, (ut *Athenaeus* lib. 14. ſcribit: ἀμάλας dici τὰ ὁλόγυμνα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτά) *alia ſoluta* foliis non amplius cohaerentibus, ſed abruptis, *alia in ſerta plexa*. Sic certe procedunt Graeca. Paulo poſt pro ἐμενον τὴν συμπότιν pater annotavit τὸν συμπότην; & ſane ſic jam habent interpretes. F. G.

72. Λελυμένα] Roſae ſolutae, roſae ſertae Apulejo. F. G.

74. Τὸν συμπότιν] Interpres vertens, *compotricem exſpectabam*, legit τὴν συμπότιν. videnturque Eruditi id probaſſe, quia intelligatur femina Παλαίστρα, quacum coenaturus & concubiturus eſſet Lucius. At nihil mutandum: potius ludit Lucius τὴν συμπότιν dicendo de femina; plane ac mox eapſe haec Palaeſtra Lucio dicit, *ὦ μειράκιον, ἔνδυνε. καὶ ἀλλὰ ψάρδαν ἔνδυ σὺ τοῦτο, συμπλίνε τῇ ἀνταγωνιστῇ.* Ille ἀνταγωνιστὴς erat ipſa haec femina. Quemadmodum autem hic femina venefica diſerte, per jocum tamen, dicitur ἀνταγωνιστὴς ita *D. Brutus*, acerrimus, poſt caeſum Caeſarem, *M. Antonii* ἀνταγωνιστὴς, appellatur ab Antonio *venefica*; velut ex ipſius *Antonii* literis prodit *Cicero* Philipp. XIII. cap. XI. J. J.

Τὸν συμπότιν] Nihil muto, quia non ſolum *compotor* per conſuetudinem a potiori maſculino genere dicere potuit, ſed & dedita opera: nam non ſemel eandem ancillam vocat *magiſtrum* ut c. 10. Immo hoc c. 8. jam ait ipſa, ſe *magiſtri* ac *praeſidis* more eum eruditurum. Quid quod & *Dei* nomine maſc. gen. tam Latini quam Graeci utantur de Deabus, quando ad potentiam divinam reſpiciunt. Ex *Cic.* 2. Inv. 3. dedit Exemplum Cl. *Jenſ.* in Lect. Lucian. p. 286. Alterum ex *Soph.* Aj. flag. 86. ſubjiciam: Γενέσθ' μὲ τ'

Ἡ δὲ ἐπειδὴ κατέκλινε τὴν δέσποιναν, σπουδῇ πως ἐμὲ ἦκε. καὶ ἦν εὐφροσύνη ἡμῖν τε οἴνου καὶ τὰ φιλήματα προπινόντων ἀλλήλοις. ὡς δὲ τῷ ποτῷ παρεσκευάσαμεν ἑαυτοὺς εἰς πρὸς τὴν νύκτα, λέγει πρός με ἡ Παλαίστρα· Τοῦτο μὲν πάντως δεῖ σε μνημονεύειν, ὦ νεανίσκε, ὅτι εἰς Παλαίστραν ἐμπέπλωκας, καὶ χρή σε νῦν ἐπιδείξαι εἰ γέγονας ἐν τοῖς ἐφήβοις γοργὸς, καὶ παλαίσματα πολλὰ ἔμαθες πολε. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφην, φεύγοντά με τὸν ἔλεγχον τούτων ὥστε ἀποδύσασθαι, καὶ ἤδη παλαίωμεν. ἡ δὲ, Οὕτως, ἔφη, ὡς ἐγὼ θέλω, ἐπίδειξόν μοι τὴν ἐπίδειξιν, ἐγὼ μὲν νόμῳ διδασκάλου χρῆ ἐπιτάττε τὰ ὀνόματα τῶν παλαισμάτων, ὧν ἐθέλω, εὑρήσω ἐρῶ. σὺ δὲ ἕτοιμος γίγνου ἐς τὸ ὑπακούειν, καὶ ποιεῖν πᾶν τὸ κελευόμενον. Ἀλλ' ἐπίταττε, ἔφην, καὶ σκόπει, ὅπως εὐχερῶς καὶ ὑγρῶς τὰ παλαίσματα, καὶ εὐτόνως ἔσται.

Ἡ δὲ ἀποδυσαμένη τὴν ἐσθῆτα, καὶ σῶσα ὅλη γυμνὴ ἔνθεν ἤρξατο ἐπιτάττειν, Ὦ μειράκιον, ἔκδυσαι, καὶ ἀλείψαμενος ἔνθεν ἐκ τοῦ μύρου, συμπλέκου τῷ ἀνταγωνιστῇ, δύο

8. Atque illa cum cubitum eunti ministraſſet herae, ſtatim ad me venit: delectamurque vinum & oſcula propinantes invicem: cum autem potu nos ad noctem armaſſemus, ait ad me Palaeſtra: *Hoc quidem omnino meminiſſe te oportet, adoleſcens, te in Palaeſtram incidiſſe: oſtendendum tibi jam eſt, fuerisne acer inter ephebos, & luctae genera multa didiceris. Tu vero*, inquam, *non videbis me refugere examen harum rerum: itaque exue te, jam luctemur.* Illa, *Sic*, inquit, *ut ego jubeo, probationem mihi exhibe. Ego quidem more magiſtri & praeſidis, nomina numerorum, quos volo inveniam atque dicam. Tu vero paratus eſto ad obediendum, & imperata omnia faciendum. Quin tu impera*, inquam, *& vide, quam dextre, quam mobiliter, quam contente fiant omnia.*

9. Ipſa ergo exutis veſtimentis, nuda tota adſtans imperare hinc incepit, *Adoleſcentule, exue te, & ubi de iſto te unguento unxeris, adverſarium complectere. Femur ſtringens.*

a Ἔφλω] Aderat in P. Aberat in *Fl. J. Ald. H. S.* &c. b Γίγνε] Γίνε marg. *Aldi W.* & P. At prius Edd. vett.

83. Γοργὸς] Φοβερὸς. *V.*

ἂν πᾶν, θεοῦ τιχνωμόνος. ubi de Minerva tamen ſermonem eſſe, quilibet videbit, antecedentia & ſequentia conferens. Plura darem, ſi hicce *Aſinus* mereret. Addam tamen quod *Ortwinius Fenſio* ſcripſit. „Συμπέπλω & ἀνταγωνιστὴν feminam vocari vindicas. Contra „Clodius apud *Cic.* I. ad Fam. Ep. 9. appellatur *Furia* „*muliebrium religionum, qui.* &c." Vid. *Gronov.* ad Sen. Trag. Herc. fur. vſ. 1157. *J.F.R.*

83. Γοργὸς] *Durus, exercitatus, exercitatione induratus.* Heſych. Γοργὸς, ἰσχυρὸς, ταχὺς, σκληρὸς, λιπαρὸς, εὐτραφής. *F.G.*

84. Οὐκ ἂν ἴδοις] Τὸ ἴφλω hic deſiderari videtur. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφην, φεύγοντά μὲ &c. *F.G.*

Οὐκ ἂν ἴδοις] Nihil varietatis hic notarat *Solanus noſter*; quare Edd. in variantt. notatas conſului, cognovique ſolam ex iis *Pariſinam* habere illud ἴφλω; quod igitur ſervavi, etſi forſan ex conjectura inſertum eſt. *J.F.R.*

99. Ἰπτίων] Ἴπτιον forſan, ut infra κολλᾷ αὐτῷ. *F.G.*

1. Ὑποβάλλων] Forſan ὑπόβαλλε. Sed δὸς μαρῶν gloſſema videtur. *F.G.*

2. Τὰ σκέλη] Τὰ σὰ ἢ τὰ ἐκείνης. *F.G.*

3. Καὶ ἥσας] Τὰ σκέλη ſcil. τὰ ἐμὰ vet. Interpres. *F.G.*

Ibid. Κολλᾷ] (ἴσως, κόλλα i. e. *membro*, ut intelligatur de membro virili. Forte legendum κολλᾶ, i. e. *junge & agglutina.* αὐτὸ, ut alterum ſit imperat. med. ἀπὸ τοῦ κολλάομαι, alterum dualis numeri) *Lougol.* Cui notae inſerta erant etiam haec verba: ἀλὶς ſumſit pro *ſalibus*, more Latino. Alios hiſce de rebus Enarratores quaerito; aut potius ne inquirito prorſus, ſi ſapis. *M. du S.*

6. Ἰσχύσω] Forſan ἰσχύῃ. Sic Interpres. *F.G.*

Ibid. Ἐξελιξάσας] Scil. τὸν ἀνταγωνιστὴν. *F.G.*

Ibid. Κατὰ πλάτος] Lege κατὰ βάθος. *F.G.*

7. Δῦ-

genus utrumque ſupinum reclina: tum ſuperior ipſe ſubjiciens te inter femora, eaque diſtinens, tolle & ſurſum tende crura: tum demittens atque inſiſtens, illi inhære; ac ſubiens, feri, jamque vulneratum fode jam undique donec defatigeris: robuſti ſint etiam lumbi: tum extractum telum ſecundum latitudinem per ipſum inguen adige: & rurſus ad parietem impelle: deinde percute. Ubi vero laxum quid videris, tunc jam inſcendens, & circa lumbos conſtringens, contine, & tentamen feſtinare; ſed paullum ubi te continueris, tum concurre. Jam dimiſſus es.

10. Atque ego cum facile in omnibus obſecutus eſſem, & denique finiti nobis eſſent numeri: ipſe quoque ridens dico Palaeſtrae, *Vides, Magiſter, quam dextre & obſequioſe mihi pugnatum ſit. Vide vero, ne praeter decus numeros ſubjicias: alia enim poſt alia injungis.* Illa vero alapam mihi infligens, *Quam nugacem*, inquit, *recepi tironem. Vide ergo ne plures etiam plagas accipias, ſi alios, nec eos, qui injuncti tibi erunt*

μηρῶν σπάσας, κλίνον ὑπτίαν, ἐπιβὰς ἀντίστροφος ἐπιβάλλων ἀφ' μηρῶν, ἐφ' ἑαυτῆς, [c] αἴρε, καὶ τεῖνε ἄνω τὰ σκέλη, καὶ χαλάσας, καὶ σπάσας, [d] κολλῶ αὐτῷ, καὶ παρεισελθὼν βάλε, καὶ τρώσας πάντα ἤδη παλαχῇ, ἕως [e] πονέσῃ, καὶ ἡ ὀσφὺς ἰσχύετω, εἶτα ἐξελκύσας κατ' [f] πλάτος ἀφ' βυβῶνος, [g] δῆξον, καὶ πάλιν συνάθρει εἰς τὸ τοῖχον, εἶτα τύπτε· ἐπειδὰν δὲ χάλασμα ἴδῃς, τότ' ἤδη ἐπιβὰς, [h] ἅμμα ὅλον ἐξ ὑπερδήσας, σύνεχε, καὶ σπεῦδε μὴ σπεύδειν, ἀλλ' ὀλίγον ἀφαρτήσας, σύντρεχε, ἤδη ἀπολέλυσαι.

Κἀγὼ ἐπειδὴ ῥᾳδίως πάντα ὑπήκουσα, καὶ εἰς τέλος ἡμῖν ἤλθε τὰ παλαίσματα, καὶ λέγω πρὸς τὴν Παλαίστραν, ἅμα ἐπιγελάσας, Ὦ διδάσκαλε, ὁρᾷς ὅπως εὐχερῶς καὶ εὐπρεπῶς πεπάλαικταί μοι, σκόπει δέ, μὴ οὐκ ἐν κόσμῳ τὰ παλαίσματα [i] ἀπεβάλλης, ἄλλα γὰρ ἐξ ἄλλων ἐπιτάττεις. ἡ δὲ ὀλίγης πληξασά με, Ὡς φλύαρος, ἔφη, παρελάβον τὴν μαθητήν· σκόπει δὲ μὴ πλαγὰς ὅτι πλείω λάβῃς, [k] ἄλλα καὶ ἃ τὰ

e Αἴρου] Ἔαρον Ex. *Fl.* male. Vulgatae favet P. *d* Κολλῶ] Ἴσως κάλῳ L. Nil mut. *Fl.* *e* Πονέσῃ] Et hic *Fl.* vulgatam ſcripturam habet. *f* Πλάτος] Κράτος L. *g* Δῆξον] Διῆξον marg. *Δ1.* & *F.* An πλῆξον *Pell.* Διῆξον *Gujet.* *h* Ἅμμα] Sic dedit *Salm.* ex G. P. L. Ἅρμα Edd. priores. *i* Ἀπεβάλλης] Ἀπεβάλλεις marg. *Δ1W.* *k* Ἄλλα ἃ ὑ] Sic *Pell.* Κάν P. & marg. *Δ1.* Ἄλλα L. Ἄλλὰ ἃ ὑ *F.* Ἀλλὰ καὶ Edd. cett.

10. Ἐπὶ πλήρης] * Παρέπας. *V.*

* Παρέπας] Παρέπας ante editum, correxit *M. du S.*

7. Δῆξον] Quaenam lectio melior ſit, inquirere nolo, neque in aſinina illa philoſophia eruditus eſſe cupio; quare & in reliquis hujus dialogi brevior ero. *J.F.R.*

9. Ἅρμα] In κλωστάλῃ nihili eſt τὸ ἅρμα in his verbis τὸν ὦν ἐντείνας, ἅρμα καὶ ἐξῆς δήσας σύνεχε. Bene Mſ. ἅμμα καὶ ἐξῆς δήσας, *vinculo ad illa obligans.* *J.G.G.*

22. Πλαίω] Lege πλείω. *F.G.*

Πλαίω] Non credo *Gujeto*; nam omnis caſus eſt πλαίω, ſive adverbii more uſurpatur. *Diod. Sic.* I. c. 92. pr. Παραγγειλάντων δυοῖν ἢ πλαίω ἢ τετταράκοντα. Ubi Cl. *Weſſeling.* No. 48. „ Rarior aliis hic uſus vocis „ πλαίω, Noſtro tritiſſimus, qui paſſim adverbii poteſtate inſtruxit. Vid. modo XIV. 20. XVII. 115. „ XX. 63. Et *H. Steph.* ad XIII. 94. „ Similia tamen notavi in βελτίω, μαίζω, & καλλίω, ſupra *Abdic.* c. 16. *J.F.R.*

Ibid. Ἄλλα ἃ ὑ] An ἀλλ' ἅμως; Placet. *F.G.*

Ἀλλὰ καὶ] *Kön*, mendoſe, P. In L. ἅμως. *M. du S.*

Ἄλλα ἃ ὑ τὰ ἑπτ.] Mitiſſimum ſine dubio emendandi genus, quodque adhibuiſſe in omni librorum genere ſine fraude eſſe debet, ſi ſenſus conveniens eruatur. Hic neceſſarium fuiſſe apparet, quum interpretes vel omiſerint verba ἀλλὰ καὶ, vel reddiderint *ſed urere.* *J.M.G.*

Ἄλλα ἃ ὑ] Illa conjectura convenit cum Cod. L. Sed nolo nimis eſſe diligens in hoc ſordido Dialogo corrigendo. Recepi lect. *Pell.* quae congruit cum emendatione & verſione Cl. *Guſneri*, nec abit ab Edd. niſi quod accentum tantum mutarit; ἄλλα pro vulgata ἀλλὰ exhibens, quod vel ſine Cod. licuiſſet. *J.F.R.*

τὰ ἐπιτάττόμενα παλαίειν. ἢ ταῦτ' εἰποῦσα ἐπαίσατο, καὶ θεραπεύσασα ἑαυτὴν, Νῦν, ἔφη, δείξεις, εἴπερ νέος εἶ, καὶ αὐτῶν παλαιστὰς, καὶ εἰ ὀπίσασαι παλαίειν, καὶ ποιεῖν τὰ ἀπὸ γονατίδος. καὶ ταῦτα ἐπὶ τῆς λέχους ἐς γόνυ, ἄγε δὴ σὺ ὁ παλαιστὴς, ἔχεις τὰ μέσα, ὅστε ταύζας ἐξεῖαι, ὀπίπρασσον, καὶ βάθυνον, φιλὸν ὁρᾷς αὐτῇ προσειμένον, τούτῳ χρῆσαι, πρῶτον δὲ, κατὰ λόγον, ὡς [a] ἅμμα σφίγξε, εἶτα ἀναλλάσας ἔμβαλλε, καὶ σύνεχε, καὶ μὴ δίδου διάστημα. ἐὰν δὲ χαλᾷ, θᾶττον ἐπάρας ἀνώτερον μετάθες, καὶ κρύσας κρύφιον, καὶ σκόπει ὅπως μὴ ἀναπάδσης θᾶττον, ἢ κελευσθεὶς, ἀλλὰ δὲ κυρτώσας πολὺ αὐτὸν, ὕφελε, καὶ ὑποβαλὼν κάτω αὖθις τ' παρεμβολὴν, σύνεχε, καὶ κίνει, εἶτα ἄφες αὐτὸν, πέπαυκε γὰρ, καὶ λίλυ· καὶ ὕδωρ ὅλον ἔστι σοι ὁ ἀνταγωνιστής. ἐγὼ δὲ, ἤδη μέγα ἀναγελῶν, Ἐθέλω, ἔφην, καὶ αὐτὸς, ὦ διδάσκαλε, παλαίσματα ὀλίγ' ἅττα ὑπιτάξαι, σὺ δὲ ὑπάκουσον ἐπαναστᾶσα, καὶ [b] κάθησον, εἶτα δοῦσα χεῖρας, [c] παράψαι τὸ λοιπὸν, καὶ καλαμάτισε, καὶ μὲ, πρὸς τῆ Ἡρακλέους, φιλαβοῦσα ἤδη κοίμισον.

Ἐν τοιούτοις ἡδοναῖς καὶ παιδιαῖς παλαι-

numeros ductaris. Hisque dictis surgit, & curato corpore, *Jam*, inquit, *ostendes, utrum juvenis sis, & nervosus luctator, luctarine scias, & geniculatum opus edera*: atque in lecto concidens in genu, *Age sane*, ait, *luctator, habes media. Quatiens ergo astutam, protrude intro & profunde. Nudum vides hic exposituraque jacere, hoc usere: primo autem, ut ratio postulat, velut nodum stringe: deinde reflexum impelle & contine, & cave concedas intervallum: si vero laxetur celerius instans transfer altius, & impulsum occulta: & cave ne celerius imperato retrahas: sed multum incurvans illum, subtrahe; ac infra rursus irruptionem subjiciens contine, teque move. Deinde illum dimitte. Cecidit enim & solutus est, & aqua totus est tuus adversarius.* Ego vero, clarum jam videns, *Volo*, inquam, *ipse quoque, Magister, numeros paucos quosdam imperare: tu vero obedi, surge, & asside, deinde manu praebens, tractia caeterum, & subige, & me, per Herculem, complexa, jam sopi.*

11. Ejusmodi libidinibus, & ludicris col-

a Ἅμμα] Ὅσα μίμα Ex. *Fl.* Vulgatam tenet P. complures cum *Coll.* Παράγραψαι *J. Vs.* & P. Al. ὡραιώθη. b Κάθησον] Κάθητο *Pell.* c Παράψαι] Sic Edd. com-

32. Ἅμμα] Διάστημα *Vs.*

46. Παράψαι] Γρ. παραιώθη. *G.*

24. Θεραπεύσασα ἑαυτὴν] I. e. pudendo abluto & abstersо. *F.G.*

26. Παλαιστὰς] Ita etiam *athletae* vocantur quicumque in aliqua arte egregie exercitati excellunt. Vid. Cl. *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 53. No. 53. *J.F.R.*

29. Τὰ μέσα] Τὴν συγὴν fortassis. *F.G.*

30. Ἐξ(ηρμένον] Lege ἐκπεφώτα. *F.G.* Idem *Gesn.* jussit.

Ibid. Φιλὸν] Intellige ἀνταγωνιστὴν, ut supra. *F.G.*

31. Πρῶτον δὲ κατὰ λόγον ὡς ἅμμα σφίγξι] Quum in Basileensi editione harum vocum versio esset praetermissa, Benedictus reddidit *primum in modo nodum quod ajunt, constringe.* Ut laudo curam, sic quale dicterium posset esse ἅμμα σφίγξιν, quae sunt voces simplices, non capio, nec memini ita legisse. Sed neque κατὰ λόγον ita sumitur ab Luciano, ut patet ex Icaromenippo. Κατὰ λόγον οἶμαι ἡ Ἀττικὴ στοὰ ἐστὶν ἐμπόριον ὄν. Et alibi. Aliud est τὸ τῷ λόγῳ. Itaque intellexerim, *primum ut ratio exigit*, vel pro more luctandi, *velut nodum stringe.* Hinc enim incipiebant luctae, ut constare potest vel ex initio libelli de Gymnasiis, τάδε ἔνια οἱ νῦν ποιοῦσι, οἱ μὲν αὐτῶν ἀπαλείφοντες &c. licet haec quoque sit certa species luctae. *F.G.*

33. Ὡς ἅμμα σφίγξ] *Scaliger* ad *Euseb.* Incertus In-

colluctationibus; nocturna certantes certamina, coronabamus nos invicem: tantaque erat hac in re voluptas, ut itineris Lariſſam omnino obliviſcerer. Ac tandem in mentem mihi venit illud etiam diſcere, cujus rei cauſſa veneram. Et dico ad illam, *Oſtende mihi, cariſſima, praeſtigias facientem aut transformantem ſe heram tuam: olim enim cupidus ſum admirabilis ſpectaculi. Potius ſi quid tu noſti, ipſa fac praeſtigias, ut appareat mihi alia ex alia ſpecies. Puto enim te nec imperitam hujus artis eſſe: idque non ab alio auditum, ſed a meo acceptum animo ſcio: quandoquidem me adamantinum illum quondam uti mulieres dicebant, quique in nullam unquam mulierem oculos hoſce amatorie intenderim, comprehenſum illa arte tua captivum tibi habes, in amatorio illo bello animam tibi ipſa devinctum.* At Palaeſtra, *Deſine*, inquit; *jocari. Quod enim carmen conciliare amorem poſſit, artis ipſius domi-num? Ego vero, dulciſſime, horum nihil quidquam novi, caput tuum juro, & felicem hunc noſtrum lectulum, neque enim literas didici, & invida hera eſt quantum ad illam ſuam artem. Si vero tempus tulerit, ſtudebo*

σωμάτων, ἀγωνιζόμενοι νυκτερινὰς ἀγῶνας ἐστεφανούμεθα, κ' ἦν πολλὴ μ' ἐν τούτῳ τρυφή· ὥστε τ εἰς τ Λάρισσαν ὁδὸν παντάπασιν ἐπελελήσμην. καί ποτε ἐλθόν μοι ἐνθύμιον ἐς τὸ μαθεῖν ὧν ἕνεκα ἦλθον, καὶ φημὶ πρὸς αὐτὴν, Ὦ φιλτάτη, δεῖξόν μοι μαγγανεύσαν, ἢ μεταμορφωμένην τ δέσποιναν· πάλαι γὰρ τ σὴν δόξαν ταύτης θέας ἐπιθυμῶ, μᾶλλον εἴ τι σὺ οἶδας, αὐτὴ μαγγάνευσον, ὥστε φαίνηταί μοι ἄλλην ἐξ ἄλλης ὄψιν. οἶμαι δὲ κ' σὲ οὐκ ἀπείρως τῆσδε τ τέχνης ἔχειν· τοῦτο δὲ οὐ παρ' ἑτέρου μαθὼν, ἀλλὰ σῷ τ ἐμαυτοῦ ψυχῆς λαβών, οἶδα. ἐπεί με τ πάλαι ἀδαμάντινον, ὡς ἔλεγον αἱ γυναῖκες, ἐς [d] μηδεμίαν γυναῖκα τὰ ὄμματα ταῦτα ἐρωτικῶς πώποτε ἐκτείναντα, συλλαβοῦσα τῇ τέχνῃ ταύτῃ, αἰχμάλωτον ἔχεις, ἐρωτικῷ πολέμῳ ψυχαγωγοῦσα. ἡ δὲ Παλαίστρα, Παῦσαι, φησὶ, παροκαίζων. τίς γὰρ ὠδὴ δύναται μαγεῦσαι τ ἐρῶσαν, ὅτα τ τέχνης κύριον; ἐγὼ δὲ, ὦ φίλταλε, τούτων μ οἶδα οὐδέν, μὰ τ κεφαλὴν τ σὴν, κ' τοῦδε τ μακαρίαν εὐνὴν, οὐδὲ γὰρ γράμματα ἔμαθον, κ' ἡ δέσποινα βάσκανος ἅσα τυγχάνει εἰς τ [e] αὐτῆς τέχνην· εἰ δέ μοι χρόνος ἐπιλείψει, πειράσομαι παραχεῖν

[d] Μηδεμίαν] Τὸν δὲ μίαν Ex. El. & marg. Δι. [e] Αὐτῆς] Sic ſcriptum inveni.

Interpres hujus Dialogi ad incertum ſæpe lectorem ducit. Reliqua in eo Dialogo ſatis nota ex commentariis *Petri Colvii*, & aliorum qui ſcripſerunt ad Miſſus Apulejo, etiam ipſe ſolus Apulejus hunc ſibi proponens Dialogum, dum alia de ſuo connectit Interpretis fungitur officio. *F.B.*

Ὡς ἄμμια σφίγγει] Palaeſtrae vox ἄμμια, uſurpata etiam Theocritus Dioſcuris ſ. Id. 22, 66. ubi male interpres *oculos* dedit, quaſi eſſent ὄμματα. *F.M.G.*

36. Κρύψω] Forſan κάψω. *F.G.*

Ibid. Μὴ ἀναπνεύσῃς] Jocus in ambiguo. *F.G.*

38. Ὕφελε] Τὰ κάκ forſan. *F.G.*

39. Παιγνιόεσσαν] *Le corps en jambes*, hic virile membrum. *F.G.*

45. Κάθησαι] Lege κάθισαι. *F.G.*

Ibid. Κατὰ χαιρὸς] Forſan κ' ὁ χαιρὸς. *F.G.*

46. Πάρασχε] Lege ὤδησε. *F.G.*

Πάραψαι] P. *F.* & *Ven.* παράγραψαι. Quidam παρεκβάψαι. Coll. vulgatam agnoſcunt. *M. du S.*

53. Ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν] Forſan ἐπὶ τοῦν μοι ἦλθεν τὸ μαθεῖν. *F.G.*

71. Μὰ τὴν κεφαλὴν &c.] *Homer.* Il. O. 39. *M. du S.*

73. Καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος ἅσα τυγχάνει εἰς τὴν αὐτῆς τέχνην] *Sed hera mea faſcinandi artem callet.* Sic *Benedictus*, quum tota hæc periodus omitteretur in editione *Baſileenſi*. Itaque ut negligentia hujus contraxit culpam, ita ille profecto ab ea liber non eſt, remotiſſimus ab ſenſu Luciani, qui exigit, *ſed hera mea valde invida eſt ergo artificium ſuum*, & ſtudioſe abſcondit, nec ſuſtinet, ut quisquam ejus fiat conſcius aut particeps. *F.G.*

Ibid. Βάσκανος] *Invida eſt circa artem ſuam.* *F.G.*

74. Αὐτῆς] Lege αὐτῆς. *F.G.* Nihil repugno. Sed quia non magni intererat, nihil mutavi. *F.R.*

χεῖν σοι [a] εἰδεῖν μεταμορφωμένην τὴν κεκλημένην, καὶ τότε μὲν ὀλίγου τούτοις ἐκομίσθημεν.

Ἡμέραις δὲ ὕστερον οὐ πολλαῖς, ἀγγέλλει πρός με ἡ Παλαίστρα, ὡς ἡ δέσποινα αὐτῆς [b] μέλλοι ὄρνις γενομένη [c] πέτεσθαι πρὸς τὸν ἐρώμενον. κἀγώ, Νῦν, ἔφην, ὁ χρόνος, ὦ Παλαίστρα, τὸ εἰς ἐμὲ χαριτῶσαι, [d] ἣ νῦν ἔχεις τὸ σαυτῆς ἱκέτιν ἀναπαῦσαι πολυχρονίου ὀπθυμίας. Θάρρει, ἔφη, κἀπειδὴ ἑσπέρα ἦν, ἄγει με λαβοῦσα πρὸς τὴν θύραν τῆς δωματίου, ἔνθα ἐκεῖνοι ἐκάθευδον· καὶ κελεύει με προσάγειν ὀπῇ τινι τὸ θύρας λεπτῇ, καὶ ἀποσκοπεῖν τὰ γιγνόμενα. ὁρῶ οὖν τὴν γυναῖκα ἀποδυομένην, εἶτα γυμνὴ τῷ λύχνῳ προσελθοῦσα, καὶ κόνδυς δύο λαβοῦσα, τὸ μὲν λιβανωτὸν τῷ πυρὶ τῷ λύχνου ἐπέθηκε, καὶ σᾶσα πολλὰ τῷ λύχνῳ καλελάλησεν· εἶτα κιβώτιον ἁδρὸν ἀνοίξασα, πάνυ πολλὰς ἔχον πυξίδας ἐν αὐτῷ, ἔνθεν ἀναιρεῖται καὶ [e] προσφέρει μίαν· ἡ δὲ εἶχεν ἐμβεβλημένον, ὅ, τι μὲ οὐκ οἶδα, τὸ δὲ ὄψεως αὐτῆς ἕνεκα ἔλαιον αὐτὸ ἐδόκουν εἶναι. ἐκ τούτου λαβοῦσα χρίει ὅλη, ἀπὸ τῶν ὀνύχων ἀρξαμένη τῶν κάτω, καὶ ἄφνω πτερὰ ἐκφύει αὐτῇ, καὶ ἡ ῥὶν κερατίνη καὶ γρυπὴ ἐγένετο, καὶ ἄλλα δὲ ὅσα ὀρνίθων κτήματα

an praebere tibi possim videndam, dum transformatur, dominam. Ac tum quidem in hisce acquievimus.

12. Diebus vero non multis post defert ad me Palaestra, velle dominam suam sumta avis specie volare ad amasium. Et ego, *Tempus jam est*, inquam, *Palaestra, tui in me beneficii, quo nunc potes tui supplicis longam cupiditatem sedare. Bono*, inquit, *animo esto*; &, cum vespera esset, prehensum ducit me ad januam cubiculi, ubi illi quiescebant, jubetque applicare oculos rimae in janua tenui, & quae fierent speculari. Video igitur exuere se mulierem. Tum nuda ad lucernam accedens, grana duo turis in ignem lucernae imponit, stansque multa ad lucernam loquitur. Tum grandiuscula cistella aperta, quae pyxides plurimas haberet, aufert inde promitque unam, quae haberet infusum aliquid, quid fuerit non novi, quantum ad speciem ipsam quidem, oleum esse putabam. De hoc igitur sumens tota se inungit, ab unguibus incipiens inferioribus, & subito pennae illi enascuntur, & nasus corneus fit atque aduncus: verum & reliqua, quaecumque avium propria & signa sunt, habet omnia, ne-

a Εἰδῶ] Et hoc ita legitur in *F. Fl. P.* &c. b Μίλλοι] Sic *Fl. P. H.* Μίλλει *F.* c Πέτεσθ] Πέτεσθ *Fl.* d Ἣ νῦν] Ἃ νῦν marg. *A1.* e Προσφέρει] Προφέρει P. Nihil mutat *Fl.*

93. * Ἀδρὸν] Πολὺ, μέγα, δαψιλὲς, πλούσιον. *V.*

* Ἀδρὸν] Ἀδρὸν editum, ego mutavi, ut cum textu conveniret. Sic enim ἀδρὸν usitatius scribitur, sed ἀβρόν laevigandum. Variant tamen Edit. interdum inter ἁβρὸς & ἁβρὸς, vid. 2. *Ver. Hist.* c 40. f. Eandem ob causam paullo ante ἄμμα dedi, pro edito ἄμμα, quia est ab ἅπτω; nec posthac semper monebo, ubi res est certa. *F. F. R.*

76. Εἰδῶ] Sic omnes. Ego mallem ἰδῶν. *M. du S.* *Ibid.* Τὴν κεκλημένην] Sic ὁ κεκλημένος *Herus*, ap. *Aristoph.* Plut. 4. ad quem vid. not. Illustr. *Spanhemii*, qui rationem hujus significationis multis explicat, & inter alia etiam ex *Aeschyl.* Suppl. 340. & Concion. 1118. τὸν κεκλημένον, *dominum* vocari probat, non omisso hoc Luciani loco; Conf. iterum infra c. 27. *F. F. R.*

77. Ἐπὶ τούτοις] Aliud esse ἐπὶ τούτων, vid. supr. *Tox.* c. 20. No. 6. Sed licet Clar. *Gesn.* ἐπὶ τούτοις ἐκομίσθημεν converterit, *in hisce adquievimus*, & infra c. 17. pr. ἐπὶ τούτῳ reddiderit, *inter haec*, quod posterius parum refert utro more reddatur, num *post*, an *inter haec*; tamen haud aegre feret, scio, si existimaro, utrovis loco significari *post haec*; aeque ac ap. *Aristoph.* Plut. 57. Ἢ τὰπὶ τούτοις ὁρᾷς. *Aut posthaec sic faciam.* Quod cum Scholiastes duplici modo exponat, significatio τῷ *posthaec* tamen firmatur ab *Kustero*, ex *Eurip. Phoen.* 1214. Τί τἀπὶ τούτοις παιδ' ἐμῷ δρασείτην; *quid posthaec filii mei facturi sint.* Item *Ione* 256. Addo *Herodian.* I. 17. 2. ubi necessario quoque ἐπὶ τούτοις, valet *post hos.* Namque ait: Ὧν πρώτῳ μὲν ἦν Μαρκία, εἶπον δὲ Λαιτός τε & Ἐκλεκτὸς· ἐπὶ δὲ τούτοις πολὺ πλεῖ-

neque quidquam eſt aliud, quam corvus nocturnus. Cum autem pennatam ſe videret, terribile quiddam crocitans, & ſicut illi corvi, tollens ſe per feneſtram evolat.

13. Ego vero, qui ſomnium illud me videre putarem, palpebras ipſe meas contingo digitis, qui oculis ipſe meis non crederem, vel videre eos vel vigilare. Cum autem vix tandem ac tarde mihi perſuaſiſſem me non dormire, rogavi tum Palaeſtram ut pennas etiam mihi adderet, & ex illo unguento unctum volare me ſineret. Volebam enim experimento diſcere utrum transformatus ex homine, deinde etiam quantum ad animam avis futurus eſſem. Atque illa aperto clam cubiculo affert pyxidem. Et ego urgens opus, exutus totum me ungo, & avis quidem miſer non fio, ſed cauda mihi de poſtico exit, & digiti omnes neſcio quo abeunt, ungues autem univerſos non niſi quatuor habeo, eosque nihil aliud quam ungulas; manusque mihi ac pedes jumenti pedes fiunt; & aures longae, & facies magna, ac circumcirca me adſpiciens aſinum me eſſe video, vocem autem hominis ad conquerendum

τα καὶ σύμβολα πάντα εἶχε· καὶ ἦν ἄλλο οὐδὲν ἢ κόραξ νυκτερινός. ἐπεὶ δὲ εἶδον ἑαυτὸν ἐπτερωμένην, κρώξασα δεινὸν, καὶ οἷον ἐκεῖνο οἱ κόρακες, ἀναπτᾶσα ὠχόμην ἔξω διὰ θυρίδος.

Ἐγὼ δὲ ὅτε ἐκεῖνο οἰόμενος ὁρᾶν, τοῖς δακτύλοις τὰ ἐμαυτῦ βλέφαρα ἥπτόμην, καὶ πιστεύων τοῖς ἐμαυτῦ ὀφθαλμοῖς, εὖθ' ὅτι βλέπουσιν, εὖθ' ὅτι ἐγρηγόρασιν. ὡς δὲ μόλις καὶ βραδέως ἐπείσθην ὅτι μὴ καθεύδω, ἐδεόμην τότε τῆς Παλαίστρας πτερῶσαί με, καὶ χρίσασαν ἐξ ἐκείνου τοῦ φαρμάκου ἐᾶσαι πέτεσθαί με. ἐβουλόμην γὰρ πεῖραν λαβεῖν, εἰ μεταμορφωθεὶς ἐκ τοῦ ἀνθρώπου, εἶτα καὶ τὴν ψυχὴν ὄρνις ἔσομαι. ἡ δὲ τὸ δωμάτιον ὑπανοίξασα, κομίζει τὴν πυξίδα· ἐγὼ δὲ σπεύδων ἤδη, ἀποδύσας, χρίω ὅλον ἐμαυτόν· καὶ ὄρνις μὲν οὐ γίγνομαι ὁ δυστυχής· ἀλλά μοι ὑρὰ ὄπισθεν ἐξῆλθε, καὶ οἱ δάκτυλοι πάντες ὠχοῦντο, οὐκ οἶδ' ὅπου, ὄνυχας δὲ τοὺς πάντας τέτταρας εἶχον, καὶ τοῦτος οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὁπλὰς, καί μοι αἱ χεῖρες, καὶ οἱ πόδες, κτήνους πόδες ἐγένοντο, καὶ τὰ ὦτα δὲ μακρά· καὶ τὸ πρόσωπον μέγα. ἐπεὶ δὲ κύκλῳ περιεσκόπουν, ἐ ἑαυτὸν ἐώρων ὄνον, φωνὴν δὲ ἀνθρώπου ἐς τὸ μέμφασθαι

f Ἐκεῖνο] Et ſic eſſe in *Fl.* notabat *Solan.* Sed & ſic *J. P. H. S. Ald. Fr. B1.* g Ἑαυτὸν] Expreſſi lectionem *Fl.* & L. Αὐτὸν Edd. cett.

80. Πέτεσθαι πρὸς τὸν ἐράμενον] Non capio, quam vere *Benedictus* nunc verterit *ad ſuum amatorem*, quum pag. 86. ea voce reddiderit ἐραστὴν. Utique prudentius in *Gallo* pag. 181. puto ab eo verti *amaſium*. Eſt enim in Graecis differentia. *J.G.*

83. Ἢ τὴν ἰσχὺν] *Potes.* *F.G.*

5. Ἐκεῖνο] Forſan ἐκεῖνον quaeſivit *Solan.* Nec reſpuerem, ſi invenirem; facillime enim a ſequente οἱ abſorberi potuit prior ſyllaba οι. Attamen invito non obtrudo lectori, quia & elliptice ſtare poteſt. (Vid. notata ad *Amor.* c. 36.) pro οἷον ἐκεῖνο, ὃ οἱ κόρακες. Niſi malis aliter conſtruere; nimirum, καὶ ἐκεῖνο ſcil. κρώξασα, οἷον οἱ κόρακες. Sed ἐκεῖνον magis placet, quia ad illas ſingulares cornices nocturnas reſpicit, quae νυκτερίσματα etiam vocantur, quod ex *Ariſtot.* Hiſt. Anim. VIII. c. 3. notum eſt. *J.F.R.*

26. Αὐτὸν ἐμὲν ὄνον] Vitia quidem non tam corpus, quam animam, verum hominem immutant. Sunt etiam vitia animorum veneficia, quibus avari & raptores in harpyas, libidinoſi in Satyros, obſcoeni in porcos, aſinos, ſive jumenta, tyranni in lupos & alias beſtias transfigurantur. *Auguſt.* de Civ. Dei L. XVIII. c. 17. & ſeq. *G.C.*

Ἑαυτὸν] Ita L. Codex & *Fl.* In impreſſis vero reliquis αὐτὸν. Sed legendum ἐμαυτὸν, quanquam non deſunt ejusmodi exempla. *M. du S.*

Ἑαυτὸν] Quia pro ἐμαυτὸν valere poteſt, recte fatente *Solano*, non neceſſe erit id mutare; & quia ἑαυτὸν a Scribis ſaepe contractum in αὐτὸν, potuiſſet idem ſervari. At quia ſcriptura Florentinae & Codicis L. eſt antiquior, eam reduxi, donec inveniatur, qui ἐμαυτὸν habeat. Sic mox c. 31. f. ἐμὲν ἑαυτὸν ἐνοείσαμι τῇ ἰδίᾳ, manifeſto pro ἐμαυτὸν. Adde I. *Ver. Hiſt.* c. 6. Et *Catapl.* c. 9. verſ. 12. ubi *Solanus* id quoque fruſtra mutatum voluit. *Alciphr.* etiam II. ep. 1. p. 198.

τ' Παλαίστραν, οὐκέτι εἶχον. τὸ δὲ χεῖλος ἐκτείνας κάτω, καὶ αὐτῷ δὴ τῷ σχήματι ὡς ὄνος ἐπιβλέπων, ἠτιώμην αὐτὴν, ὅσην δύναμις, ὄνος ἀντὶ ὄρνιθος γενόμενος.

cum Palaestra non amplius habeo. Interim labio deorsum protenso, & ipso quoque habitu, ut asinus, vultu dejecto, illam accusabam, quod asinus pro volucri factus esset.

Ἡ δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυψαμένη τὸ πρόσωπον, Τάλαινα, εἶπεν, ἐγὼ, μέγα εἰργασμαι κακόν· σπεύσασα γὰρ ἥμαρτον ἐν τῇ ὁμοιότητι τῆς τυρίδων, καὶ ἄλλην ἔλαβον οὐχὶ τὰ πτερὰ φύουσαν. ἀλλὰ θάρρει μοι, ὦ φίλταλε· [a] ῥᾴων γὰρ ἡ τύτε θεραπεία. ῥόδα γὰρ [b] μόνον εἰ φάγοις, ἀποδύσῃ μὲν αὐτίκα τὸ κτῆνος, τὴν δὲ ἐραστήν μοι τὴν ἐμὸν αὖθις ἀποδώσεις· ἀλλά μοι, φίλταλε, μίαν νύκτα ταύτην ἀνάμεινον ἐν τῷ ὄνῳ· ὄρθρου δὲ δραμοῦσα οἴσω σοι ῥόδα, καὶ φαγὼν ἰαθήσῃ. ταῦτα εἶπε [c] καταψήσασά μου τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν δέρμα.

14. At illa ambabus manibus faciem suam percutiens, *Misera ego*, inquit, *magnum feci malum; prae festinatione enim in pyxidum similitudine peccavi, & aliam arripui, non eam quae pennas producit. Sed bono es animo, dulcissime, facilis enim horum medicina. Si enim rosas modo comederis, exues e vestigio jumentum, amatoremque mihi meum reddes. Sed tu mihi carissime unicam modo hanc noctem perdura in asino, summo mane curriculo tibi rosas adferam, quibus comesis sanabere.* Haec dum dicit aures mihi & reliquam cutem demulcet.

Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν ἄλλα ὄνος ἦμην, τὰς δὲ φρένας καὶ τὸν νοῦν ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ Λεύκιος, δίχα δὲ φωνῆς. πολλὰ δὴ κατ' ἐμαυτὸν μεμψάμενος τὴν Παλαίστραν ὅτι τῇ ἁμαρτίᾳ, δακὼν τὸ χεῖλος, ἀπῄειν, ἔνθα ἠπιστάμην ἑστῶτα τὸν ἐμαυτοῦ ἵππον, καὶ ἄλλον ἀληθινὸν ὄνον τοῦ Ἱππάρχου. οἱ δὲ αἰσθόμενοί με εἴσω [d] παριόντα, δείσαντες μὴ τοῦ χόρτου αὐτοῖς κοινωνὸς [e] ἐπεισέρχομαι, τὰ ὦτα καταπλήναντες, ἕτοιμοι ἦσαν

15. At ego quantum ad reliqua eram asinus, mentem vero atque animum homo, ille Lucius, voce excepta. Multum igitur intra me Palaestram accusans illius peccati causa, labra mordens illuc abeo, ubi stare equum meum noveram, & alium verum asinum Hipparchi. Hi sentientes me intrare, ac metuentes ne de foeno illorum partem ablaturus adveniissem, demissis auribus pa-

a Ῥᾴων] Sic P. L. *H. P. B1.* & 2. *Fr. S. Ald.* ῥᾷον *Fl.* Ῥᾴστη Veneta utraque. *b* Μόνον] Μόνα *Fl.* & marg. *A1.* *c* Καταψήσασα] Sic & *Fl.* cum cett. At *Coll.* testantur scriptum etiam καταψηλαφήσασα. *d* Παριόντα] Παριόντα Ex. *Fl.* Nil mutat P. *e* Ἐπεισέρχομαι] Et sic habere *Fl.* notat *M. duS.*

43. Καταψήσασα] Καταπραΰνουσα. Γρ. καταψηλαφήσασα. *V.*

198. ἑαυτῇ pro ἐμαυτῇ. Sed ibid. Ep. 4. p. 236. αὐτῆς legas, ubi Cl. *Bergl.* cum *Periz.* tamen etiam ἑαυτῆς, idque pro ἐμαυτῆς legi jubent. Bene; sed αὐτῆς forsan & ibi sufficeret. Ἑαυτοὺς itidem pro ἡμᾶς αὐτοὺς est in 2. Ep. ad *Corinth.* X. 12. & passim in N. T. aliosque, quos omitto sciens. *J. F. R.*

32. Τυψαμένη τὸ πρόσωπον] Pristinus Interpres satis dubie: *illa manibus demulcens caput*: quum verum videre potuisset sensum, si non ex adfectu dolentis, certe ex *Apulejo* (s. potius Appulejo) mox indicando, qui totidem verbis: *quae ubi me primum talem adspexit, percussit faciem suam manibus infestis.* Sed non libet singulas ejus aberrationes repetere. *J. F. R.*

37. Ῥᾴστη] Ita *Aldina*, ni fallor, & *Ven.* utraque. In reliquis ῥᾷον, nisi quod *Fl.* mendose habet ῥᾶον. *M. duS.*

Ῥᾴων] *Solan.* jam correxerat ῥᾴστη. Sed vereor ne nimis festine. Quod enim & *Aldinam* sic habere credat, non satis intelligo; nisi *Aldinam* alteram, ab alio collatam significet. Nam *Ald.* 1. quam ipse consului, cum reliquis omnibus habet ῥᾷον. Quod probo, quia & sic *Apulejus* Met. III. p. 59. Ed. Pricaei. *Me trepidatio simul & festinatio fefellit, & pyxidum similitudo decepit. Sed bene, FACILIOR quod reformationis hujus medela suppeditat.* Unde imitatio satis adparet. *J. F. R.*

51. Ἀλη-

parati erant pedibus ventrem ulciſci. Quo ego animadverſo, longius a praeſepi recedens ac ſtans ridebam: ruditus vero erat riſus meus. Haec enim apud me cogitabam, Vah intempeſtivam curioſitatem! Quid vero ſi lupus huc intraret aut alia beſtia? in periculum venio, qui mali nihil fecerim, pereundi. Haec ita cogitans ignorabam infelix inſtans malum.

16. Cum enim nox profunda jam eſſet, & multum ſilentium, & dulcis ſomnus, ſtrepitum dat extra murus, velut perfoderetur, & perfodiebatur etiam, jamque lacuna facta erat, quae capere hominem poſſet: ſtatimque homo ea intrat, & alius ſimiliter. Jam multi intus erant, gladiis armati omnes. Tum vinctis intra in cubiculis Hipparcho, & Palaeſtra, & meo ſervo, ſine metu jam domum totam depraedantur, pecuniasque & veſtes, & ſupellectilem exportant. Cum vero nihil aliud reliquum eſſet, ducentes *me*, & alterum aſinum, & equum, clitellis ornant: tum, quae exportaverant, impoſita nobis deligant. Et ita nos, magnum ferentes onus, fuſtibus tunſos agunt, qui in montem via minus trita fugere tentarent. Quid reliquis jumentis

τοῖς ὄνοις ἀμύνειν τῇ γαστρί· καγὼ συνεὶς, ὑπορρωτέρω που τοῦ φάτνης ἀναχωρήσας ἑστὼς ἐγέλων, ὁ δέ μοι γέλως ὀγκηθμὸς ἦν. ταῦτα γὰρ ἐνενόουν πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ τῆς ἀκαίρου ταύτης περιεργίας. τί δὲ εἰ λύκος παρεισέλθοι, ἢ ἄλλο τι θηρίον; κινδυνεύσαι μοι μηδὲν κακὸν ποιήσαντι ἀπολωλέναι. ταῦτα ἐγὼ ἄγνοιαν ὁ δυστυχὴς τὸ μέλλον κακόν.

Ἐπεὶ γὰρ ἦν ἤδη νὺξ βαθεῖα, καὶ σιωπὴ πολλὴ, καὶ ὕπνος ὁ γλυκὺς, ψοφεῖ μὲν ἔξωθεν ὁ τοῖχος, ὡς διορυττόμενος, καὶ διορύττετό γε, καὶ ὀπὴ ἤδη ἐγεγόνει, ἄνθρωπον δέξασθαι δυναμένη, καὶ εὐθὺς ἄνθρωπος ταύτῃ παρῆν, καὶ ἄλλος ὁμοίως, καὶ πολλοὶ ἔνδον ἦσαν, καὶ πάντες εἶχον ξίφη. εἶτα καταδήσαντες ἔνδον ἐν τοῖς δωματίοις τὸν Ἵππαρχον, καὶ τὴν Παλαίστραν, καὶ τὸν ἐμὸν οἰκέτην, ἀδεῶς ἤδη τὴν οἰκίαν ἐκείνην, τά τε χρήματα, καὶ τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ σκεύη κομίζονται ἔξω. ὡς δὲ οὐδὲν ἄλλο κατελείπετο, λαβόντες με καὶ τὸν ἄλλον ὄνον, καὶ τὸν ἵππον, ἐπέσαξαν· ἔπειτα ὅσα ἐβάστασαν, ὑπεκατέδησαν ἡμῖν· καὶ ὕτω μέγα ἄχθος φέροντας ἡμᾶς, ξύλοις παίοντες ἤλαυνον, ὡς εἰς τὸ ὄρος ἀτρίπτῳ ὁδῷ φεύγειν πειρώμενοι. τὰ μὲν ἂν ἄλλα κτήνη, οὐκ ἔχω εἰ-

f Ὑποχωρήσας] Ἀποχωρήσας *Fl.* *g* Περιεργίας] Reſtitut. ex P. G. Περιεργασίας Edd. anteriores. Reſtituta lectio eſt etiam in marg. *AiW.* *h* Διαφθαρῆναι] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. *i* Ἤδη] Ἔτι male Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. *k* Κατελείπετο] Ita bene *Fl. Fr. Ba. P. H. S.* Κατελείπετο *J.* & *Va.* *l Ms*] Ex emend. *Solan.* Deerat in Edd.

51. Ἀληθινὸν ὄνον] Vid. omnino *L. Bos* in Ep. I. Theſſ. I. 9. p. 211. (quem adeundum Cl. *Hemſterh.* margini adſcripſerat) ubi is docet ἀληθὴς & ἀληθινὸν quidem *verum* ſignificare; ſed non promiſcue ſemper uſurpari. Ἀληθινὸν enim ſaepe ſumi de eo quod *natura* & *revera* eſt quod dicitur, & opponitur *fictitio*, ut hic ὄνος ἀληθινὸς, ac duabus paginis poſt, ῥόδα ἀληθινὰ &c. *J.F.R.*

52. Διαφθαῆναι μὴ τῦ χόρτυ] Non ſolum zelotypia equi laborant, ſed etiam invidia & aemulatione. *Ariſt.* L. 2. Rhet. *G.C.*

53. Ἐκπερίεχομαι] Si dubitavit *Solan.* num vera haec lectio, miror cur non indicarit, iterum ſic occurrere infra hoc *Dial.* c. 38. med. Immo habuimus & alibi. Sed plura addere non eſt opus. *J.F.R.*

58. Ὦ τῆς ἀκαίρου ταύτης περιεργασίας] *O intempeſtivam hanc curioſitatem*, Περιεργασία non memini alibi apud Graecum melioris notae ſcriptorem occurrere, quamvis περιεργάζομαι legatur. Repone igitur ex Mſ. Περιεργίας. *J.G.G.*

59. Περιφρύγια] Sic P. etiam, vide finem Libelli. *M. du S.*

76. Λαβόντες κὴ] Pro λαβόντες ἐμὲ κὴ τὸν &c. An τὸ ἐμὲ excidit reſtituendum? Vid. lib. vett. *F.G.*

Ibid. Ms] In P. erat μὴ. In reliquis nihil. Ego μὲ repoſui, quod procul dubio volebat, qui μὴ ſcripſit. *M. du S.*

Λαβόντες κὴ] Etſi non inveni illud μὲ, tamen adeo verum ac neceſſarium duxi, ut inſerverim, monente etiam *Solano* noſtro. *J.F.R.*

81. Ἀνω-

εἰπεῖν ὅ, τι [a] ἔπαθον, ἐγὼ δὲ ἀνυπόδητος ἀσυνήθης ἀπιὼν, πέτραις ὀξείαις ἐπιβαίνων, τοσαῦτα σκεύη φέρων, ἀπωλλύμην. καὶ πολλάκις προσέπταιον, καὶ οὐκ ἦν ἐξὸν καταπεσεῖν, καὶ εὐθὺς ἄλλος ὅπισθέ μου τοὺς μηροὺς ἔπαιε ἀεὶ ξύλῳ. ἐπεὶ δὲ πολλάκις, ὦ Καῖσαρ, ἀναβοῆσαι ἐπεθύμουν, εἶδεν ἄλλο, ἢ ἀγκώμην, καὶ τὸ μὲ [b] Ὦ μέγιστον καὶ μεγαλοφωνότατον ἐβόων, τὸ δὲ ΚΑΙΣΑΡ οὐκ [c] ἐπηκολούθει. ἀλλὰ μὴν καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο ἐτυπτόμην, ὡς προθύμους αὐτοὺς τῷ ὀγκηθμῷ. μαθὼν οὖν ὅτι [d] ἄλλο ἐβόων, ἔγνων σιγῇ προϊέναι, καὶ κερδαίνειν τὸ μὴ παίεσθαι.

Ἐπὶ τούτῳ ἡμέρα τε ἦν ἤδη, καὶ ἡμεῖς ὄρη πολλὰ ἀνεβεβήκειμεν, καὶ στόμαλα δὲ ἡμῖν δεσμῷ ἐπείχετο, ὡς μὴ περιοσκόμενοι τὴν ὁδὸν ἐς τὸ ἄριστον ἀναλίσκοιμεν, ὥστε [e] ἔσχην τότε, καὶ ἔμεινα ὄρθος. ἐπεὶ δὲ ἦν αὐτὸ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, καλαλύομεν εἰς τινὰ ἔπαυλιν συνήθων ἐκείνοις ἀνθρώπων, ὅσον ἦν ἐκ τῶν γιγνομένων σκοπεῖν. καὶ γὰρ φιλήμα-

factum sit non habeo dicere. Ego vero non soleatus insuetusque incedens, per acutas rupes ingrediens, tot gerens sarcinas, peribam. Et saepe offendebam, ac ne licebat quidem cadere, cum statim alius a tergo femora fusti subinde percuteret. Cumque saepe, *o Caesar!* proclamare cuperem, nihil aliud quam rudebam, cum *O* quidem maximum & vocalissimum exiret, *Caesar* autem non sequeretur. Verum hoc ipso quoque nomine pulsabar, qui ruditu illos proderem. Sentiens ergo me alienum quid clamare, decrevi silentio pergere, & compendifacere plagas.

17. Inter haec jam dies erat, & nos montes plures superaveramus. Ora autem nostra capistro erant revincta, ne circumpascentes viam consumeremus in prandio: Itaque perrexi tunc & mansi asinus. Medio ipso die devertimus in stabulum quoddam familiarium illis hominum, quantum ex his, quae fiebant, licebat videre. Etenim

a Ἔπαχον] Ἔπαχον marg. *A1*. b Ὦ] Male abest a *Fl*. c Ἐπηκολούθει] Ἐπηκολούθου *S*. sola cum assecla *A*, d Ἄλλο] Sic & *Fl*. cum *J. Fr. P.* &c. Ἄλλως *Pell.* & *Marc.* e Ἔσχην] Ἔσχον *Graev.* Nil mut. Edd.

82. Ἀνυπόδητος] Omnes Libri hic ἀνυπόδητος habent. Iidem c. 43. ἀνυπόδητος. Ego eam scribendi rationem sequar, quam Libri dabunt, ut hic ἀνυπόδητος, & iterum c. 29. Κρον. Ἐπιστ. c. 19. & Φιλοπατρ. c. 21. *M. du S.*

Ἀνυπόδητος] Non esse talia intelligenda de ferramentis qualia hodie suppinguntur jumentorum pedibus; sed de calceis, qui indui exuique pro viae diversa ratione possunt, ostendi in Ind. scriptorum Rei Rust. V. *solea*, ubi dedita opera de hoc argumento disputavi. *J. M. G.*

Ἀνυπόδητος] Sic etiam praeter loca ab *Solano* indicata scribitur in *Icarom.* c. 31. excepta *S.* & *Amst.* quae η in penultima dedere; hic vero ε servarunt. Sed *Phrynich* p. 196. Edit. Cl. *de Paum* peccatum in analogiam ait, si per η scribas, dicitque: Ἀνυπόδητος ἰσῶς οὐ τῷ η, τὸ γὰρ οὐ τοῦ ε, ἀμφότερα. καὶ γὰρ ὑποδήσασθαι λέγεται, καὶ οὐκ ὑποδήσασθαι. At Cl. *P. Wesseling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 80. vers. 75. contra *Phrynichum*, *Moerin. Suid.* & *Th. Magistr.* pariter τὸ ε damnantes, ex *Diod. Lysia*, *Aeliano*, *Longo*, &c. nostram scripturam firmat. Sed confer mox c. 43. ubi η servavimus. *J. F. R.*

84. Ἀπωλλύμην] Ἀπωλίμην adscriptum in marg. *Bas.* 1. deleto ἀπωλλύμην. Nescio quare; cum eodem redeat, nec varietatem in Edd. ut & Codd. inveniam. Ἀπώλλυτο ὑπὸ τοῦ ὄγκου ait quidem supra *Tox.* c. 14. & alibi etiam hanc formationem amat; sed cum non videam quid in altero improbandum, nec semper eadem forma loqui Nostrum oportere necesse sit, non curavi illam mutationem. *J. F. R.*

86. Καὶ αὖθις ἄλλο] Inepta haec; sed absque Codicum ope mederi non possum. *M. du S.*

91. Οὐκ ἐπηκολούθει] Et in hoc sinceriores editiones priores, habentes ἐπηκολούθου. Mox eadem hac pag. integriores iterum eaedem, Καὶ γὰρ φιλήμασιν ἐστεφάζοντο ἐκ καλαμίνων ἐπάλξεων, &c. ab sequioribus ultimum illud καὶ abest. *J. F.*

93. Μαθὼν οὖν ὅτι ἄλλο ἐβόων] Ἄλλως, μαλακώτερον. *Th. M.* Μαθὼν οὖν ὅτι ἄλλο ἐβόων] Ἄλλως & ego praetulissem, si constaret *Pelletii* scripturam ex Codice, non ex conjectura esse. Et quamquam id non constat, tamen sic dedisse Lucianum arbitror, & pristini Interpretes jam verterunt, quasi ἄλλως legeretur, reddentes: *Nihil ergo proficiens rudendo*, &c. nam si ἄλλο exprimere studuissent, debebant dare: *Expertus autem me aliud quid clamare, quam quod volueram, sive alienum, insolitum quid.* Potest tamen & ἄλλο quasi adverbii more positum accipi, ut illud *aliud quid*

enim oſculo ſe invicem ſalutabant, & devertere in ſtabulo illos jubebant: apponunt etiam prandium, nobis autem jumentis objiciunt hordea. Ac reliqui prandent, ego vero miſere eſurio: & cum nunquam hordea cruda pranſus eſſem, circumſpicio, quod comederem. Video autem hortum ibi poſt aulam, qui olera multa haberet & bona, roſae etiam ſuper iſta videbantur. Hic ego nemini animadverſus eorum omnium, qui intus erant, qui nempe occupati eſſent in prandio, venio ad hortum partim impleturus ventrem crudis oleribus, partim roſarum cauſſa. Putabam quippe me comeſis floribus hominem iterum futurum. Tum ingreſſus hortum, lactucis quidem, & raphanis, & apiis, quae cruda homo comedit, me implevi. Verum roſae illae verae roſae non erant: ſed erant e lauro agreſti enatae roſae. Roſam lauream vocant homines: malum hoc prandium aſino unicuique & equo: ajunt enim de eo qui comederit, ſtatim mori.

ſσιν ἠσπάζοντο ἀλλήλους, [f] καὶ καλαλύειν ἐκέλευον αὐτοὺς [g] ἐν ἐπαύλῃ, καὶ παρέθηκαν ἄριστον, καὶ τοῖς κτήνεσιν ἡμῖν παρέβαλον κριθίδια· ἐγὼ οἱ μὲν ἠρίστων, ἐγὼ δὲ ἐπείνων μὲ κακῶς· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ πόπολε κριθὰς ὠμὰς ἠριστήκειν, ἐσκοπούμην ὅ, τι καὶ φάγομι· ὁρῶ δὲ κῆπον αὐτῷ ὀπίσω τῆ αὐλῆς, καὶ εἶχε λάχανα πολλὰ καὶ καλὰ, καὶ ῥόδα ὑπὲρ αὐτῶν ἐφαίνετο· καγὼ λαθὼν πάντας τοὺς ἔνδον, ἀσχολουμένους περὶ τὸ ἄριστον, ἔρχομαι ἐπὶ τὸν κῆπον, τοῦτο μὲν ὠμῶν λαχάνων ἐμπλησόμενος, τοῦτο δὲ τῶν ῥόδων ἕνεκα. ἐλογιζόμην γὰρ ὅτι δηθεν φαγὼν τὸν ἀνθέων πάλιν ἄνθρωπος ἔσομαι. εἶτα ἐμβὰς εἰς τὸν κῆπον, θριδάκων μὲν καὶ ῥαφανίδων καὶ σελίνων, ὅσα ὠμὰ ἐσθίει ἄνθρωπος, ἐνεπλήσθην, τὰ δὲ ῥόδα ἐκεῖνα οὐκ ἦν ῥόδα ἀληθινά· τὰ δ' ἦν ἐκ τῆς ἀγρίας δάφνης φυόμενα ῥόδα ἐκεῖνα, δάφνην [h] αὐτὴν καλοῦσιν ἄνθρωποι, κακὸν ἄριστον ὄνῳ τοῦτο παντὶ, καὶ ἵππῳ. φασὶ γὰρ τὸν φαγόντα ἀποθνήσκειν αὐτίκα.

Ἐν

[f] Καὶ καταλύειν] Deeſt καὶ in *S.* Adeſt in *P.* &c. [g] Ἐν] Sic dedi ex *L.* & marg. *A*1. Ἐπὶ Edd. priores. [h] Αὐτὴν] Αὐτὰ *L.*

6. * Ἔπαυλιν στιφθὲν † ἐκείνοις ἀνθρώποις ὅσον ἦν] Ἔπαυλις ἡ οἰκία ἐν ᾗ τὸν αὖλιν ποιοῦσι· αὖλις δὲ ἡ κοίτη. *V.*

* Ἔπαυλιν] Ἐπαύλει legebatur in Edit. Ad Luciani textum adcommodavit *M. du S.*

† Ἐκείνοις] Ἐκείνων vulgatum ſi erat, mutavit, & poſt ὧν lacunae notam adpoſuit *M. du S.*

quid idem ſit atque *aliter clamavi*, ſcil. quam ſolebam, volebam; ideoque Lectoris arbitrium eſto eligendi quid malit. *J. F. R.*

99. Ὥστε ἵστην] Os dicit aſino fuiſſe vinculo occluſum ne tempus, quod viae impendendum erat, pabulo impenderet, & tardius procederet. ὥστε ἵστην τότε, καὶ ἔμεινα ἄφθογγος. *Famque tunc ſteti, aſinusque manſi.* Quomodo ſtetit, cum tantopere properaret? lege: ὥστε ἵσθην τότε. *Tum ſic obdurato ore procedebam.* *J. G. G.*

2. Καλαλύομεν εἰς] Alias amat καλαλύειν ἐν. ut mox, & c. 46. & alibi. Sed conf. ad c. 1. εἰς τὰς Ὑπάτας. Adde *Arrian.* IV. 16. p. 174. f. εἰς φυλακὴν εἶχον. *J. F. R.*

5. Καλαλύειν] Καὶ hic deeſſe videtur. Καὶ καλαλύειν. &c. Placet. *F. G.*

6. Ἐν τῇ ἐπαύλει] Sic *P.* melius quam in reliquis, in quibus ἐπὶ legitur pro ἐν. *M. du S.*

Ἐν τῇ ἐπαύλει] Cur ἐπὶ minus probem, videri poteſt ex iis quae notavi ad *Tox.* c. 20. *J. F. R.*

21. Τὰ δὲ — τὰ δ'] Conſului Edd. vett. Sed nihil varietatis inveni. At quis non videt mendam ineſſe, & ῥόδα ἐκεῖνα fruſtra repetitum? Et quis ferat ter ῥόδα ſic repeti duobus verſibus? Quare poſterius illud ῥόδα ἐκεῖνα expungerem. Sed repetitum τὰ δὲ non moveo. V. c. 22. f. *J. F. R.*

23. Δάφνῃ] Haec omnia aut miſeris modis ſcripta ſunt, aut a Librariis inquinata. Pro αὐτὴν in *L.* αὐτὰ legitur. *M. du S.*

Δάφνῃ αὐτὴν καλοῦσιν] Eſt *rhododendron*, *nerion*, *rhododaphne*, quod Plinius 6, 20. ſ. 33. deſcribit *ſempiternum fronde*, *roſae ſimilitudine*, *caulibus fruticoſum. Jumentis*, *caprisque*, *& ovibus venenum eſt.* Apulejus l. 4. pr. *Hae arbores in lauri faciem prolixe foliatae*, *pariunt in modum floris inodori porrectos caliculos modice punicantes*, *quos — vulgus indoctum roſas laureas appellant*, *quarumque cuncto pecori cibus letalis eſt.* Hinc in ſuſpicionem veni, an forte legendum ſit apud Lucianum ῥοδοδάφνην. *J. M. G.*

Ἐν τούτῳ ὁ κηπουρὸς αἰσθόμενος, καὶ ξύλον ἁρπάσας, εἰσελθὼν εἰς τὸ κῆπον, καὶ τὸν πολέμιον ἰδών, καὶ τὸ λαχάνων τὸ ὄλεθρον, ὥσπερ τις δυνάστης μισοπόνηρος, κλέπτην λαβών, οὕτω με συνέκοψε ξύλῳ, μήτε πλευρῶν φεισάμενος, μήτε μηρῶν, καὶ μὴν καὶ τὰ ὦτά μου κατέκλασε, καὶ τὸ πρόσωπον συνέτριψεν· ἐγὼ δὲ οὐκέτ' ἀνεχόμην, ἀπολακτίσας ἀμφοτέροις, καὶ καλαβαλὼν ὕπτιον ὀπὶ τὰ λαχάνων, ἔφευγον ἄνω ἐς τὸ ὄρος. ὁ δὲ ἐπειδὴ εἶδε δρόμῳ ἀπιόντα, ἀνέκραγε λῦσαι τοὺς κύνας [a] ἐπ' ἐμέ· οἱ δὲ κύνες πολλοί τε ἦσαν καὶ μεγάλοι, καὶ [b] ἄρκτοις μάχεσθαι ἱκανοί· ἔγνων ὅτι δὴ ἀφαπάσονταί με οὗτοι λαβόντες· καὶ ὀλίγον ἐκπεριελθών, ἔκρινα τοῦτο δὴ τὸ τῆς λόγου, παλινδρομῆσαι μᾶλλον, ἢ κακῶς δρασεῖν. ὀπίσω [c] οὖν ἀπήειν, καὶ εἴσειμι αὖθις εἰς τὴν ἔπαυλιν. οἱ δὲ τοὺς μὲ κύνας δρόμῳ ὀπιφερόμενους ἐδέξαντο, καὶ κατέδησαν· ἐμὲ δὲ παίοντες οὐ πρότερον ἀφῆκαν, πρὶν ἢ ὑπὸ τῆς ὀδύνης πάντα τὰ λάχανα κάτωθεν ἐξεμέσαι.

18. Inter haec ſentiens olitor, arreptoque fuſti hortum ingreſſus, videnſque hoſtem & perniciem olerum, non aliter quam ſeverus aliquis dynaſta captum furem, fuſte concidit, neque coſtis parcens neque femoribus: quin & aures mihi confregit, & contrivit faciem. Ego autem non ultra patiens, calcibus utrisque rejectis ſupinum proſterno in olera, atque verſus montem aufugio. Ille cum videret me curſu abire, clamavit ut immitterentur in me canes. Erant vero canes multi & magni, etiam cum urſis pugnare idonei. Video igitur illos me ſi capiant, diſcerpturos eſſe, paullum itaque circumiens decrevi quod eſt in proverbio retro currere potius, quam male currere: retro eo igitur, ſtabulum iterum ingredior. Illi canibus qui curſu in me ferebantur, receptis alligatisque, me pulſare prius non deſierunt, quam prae dolore olera omnia per inferiorem gutturem evomerem.

Καὶ μὴν ὅτε ὁδοιπορεῖν ὥρα ἦν, τὰ βαρύταλα τῶν κλεμμάτων καὶ τὰ πλεῖστα ἐμοὶ ἐπέθηκαν· κἀκεῖθεν τότε ὕστως ἐξελαύνομεν. ἐπεὶ δὲ ἀπηγόρευον ἤδη, παιόμενός τε καὶ τῷ Φορτίῳ ἀχθόμενος, καὶ τὰς ὁπλὰς ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκτετριμμένος, ἔγνων αὐτῷ καλαπεσεῖν, καὶ μηδ' ἂν ἀποσφάξωσί με ταῖς

19. Verum itineris ingrediendi tempus cum eſſet, graviſſimas quasque rerum furtivarum & plurimas mihi impoſuere. Cum vero jam deſpondiſſem animum pulſatus & gravatus onere, detritis inſuper a via unguis, procumbere ibi decreveram, nec unquam, ſi vel interficerent me plagis, ſurgere;

a Ἐπ' ἐμοὶ] Ἐπ' ἐμοὶ Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. in marg. ejusd. Et ſic quoque L. rectè cum cett. Edd.

b Ἄρκτοις] Ἄρκοις Ex. Fl. & Ald. Sed ἄρκτοις collatio

c Οὖν] Deeſt in Fl.

43. Παλινδρομῆσαι &c.] Jambus proverbialis, quem Eraſmus exponit Tit. Satius. Latine quoque uſitatus verſiculus: *Satius eſt regredi, quam male coepta ſequi.* Sed hoc cuilibet notum: utinam & omnibus uſitatum! *J.F.R.*

61. Τῷ ἡμιόνῳ] Supra ὄνον dixit; quare hic τῷ ὄνῳ ſcribendum videtur, pro τῷ ἡμιόνῳ. *F.G.*

Ibid. Ἡμιόνῳ] Quem tamen ſupra paſſim *aſinum* dixit. *M. du S.*

67. Οὐδὲν ὑπῆκουε] Sic Belgae, adſcript. in B1.

79. Ὁ δὲ ἀπῄει κάτω τὸν θάνατον ἐρχούμενος] Captavit, ut patet, elegantiam notabilem in loquendo Lucianus, quam vide ut obnubilent interpretes. Baſileenſes *mors illi attulit laborum finem*, læviſſime. Benedictus *ille vero infra delabebatur moriendo ſubſultans*, quod ſane contingit pluribus morientibus, etſi non cadant præcipites. Verte ſimpliciter *ille deorſum abibat mortem ſaltans.* *J.G.*

82. Ἔγνων φέρειν εὐγενῶς τὰ σὺ ποσί] Ad verbum εὐγενῶς *Solan.* adſcripſerat, & ſic eſſe in *Fl.* An ſperavit

re-

re; hoc ſperans, magnam ad me utilitatem redituram ex eo conſilio. Putabam enim, ipſos plane victos *mea pervicacia*, ſarcinas meas diviſuros inter equum & mulum, me autem ibi jacentem relicturos praedae lupis. Sed invidum quoddam numen, mea conſilia intelligens, vertit ea in contrarium. Alter enim aſinus, eadem forte quae ego cogitans, decumbit in via. Illi primo fuſtium ictibus ſurgere jubent miſerum: nihil obedientem plagis, prehenſum alii auribus, cauda alii, excitare ſtudent. Cum nihil proficerent, jaceretque lapidis inſtar in via, feſſus & ſine ſpe, ſubductis rationibus, nequidquam ſe laborare, & fugae tempus perdere aſino mortuo aſſidentes, ſarcinas quas ille geſtarat omnes inter me & equum dividunt, miſerum vero captivitatis pariter & geſtandorum onerum conſortem, prehendentes, ſucciſis ferro cruribus, palpitantem adhuc per praeceps impellunt. Atque ille mortem ſaltans deſcendit.

20. Ego vero animadvertens in ſocio itineris conſiliorum meorum exitum, decrevi fortiter ferre praeſentia, & ſtrenue incedere, qui ſpem haberem, futurum, ut omnino aliquando in roſas inciderem, ac inde me ſalutemque reciperem. Audiebam vero etiam ex latronibus, non multum ſu-

πληγαῖς, ἀναστῆναί πόλε, τοῦτο ἐλπίσας μέγα μοι ὄφελος ἔσεσθαι ἐκ τοῦ βουλεύματος· ᾠήθην γὰρ ὅτι πάντως ἡττώμενοι τὰ ἐμὰ σκεύη διανεμοῦσι τῷ τε ἵππῳ, καὶ [d] τῷ [e] ἡμιόνῳ, ἐμὲ δὲ αὐτοῦ ἐάσουσι κεῖσθαι τοῖς λύκοις· ἀλλά τις δαίμων βάσκανος, συνεὶς τὰ ἐμοῦ βουλευμάτων, εἰς [f] τοὐναντίον περιήνεγκεν. ὁ γὰρ ἕτερος ὄνος ἴσως ἐμοὶ τὰ αὐτὰ νοήσας πίπτει ἐν τῇ ὁδῷ. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ξύλοις παίοντες ἀναστῆναι τ' ἄθλιον ἐκέλευον. ὡς δὲ οὐδὲν ἦνυον, ἕκαστος δὲ ὥσπερ λίθος ἐν τῇ ὁδῷ ἀπηγορευκὼς, λογισάμενοι ἐν ἀλλήλοις ὅτι δὴ μάτην πονοῦσι, καὶ τ' χρόνον τ' φυγῆς ἀναλίσκουσιν, ὅνῳ νεκρῷ παρεδρεύοντες, τὰ μὲν σκεύη πάντα, ὅσα ἐκόμιζεν ἐκεῖνος, διανέμουσιν ἐμοί τε, καὶ τῷ ἵππῳ· τ' δὲ ἄθλιον κοινωνὸν καὶ τ' αἰχμαλωσίας καὶ τ' ἀχθοφορίας, λαβόντες, τῷ ξίφει [g] ὑποτέμνουσιν ἐκ τ' σκελῶν, καὶ σπαίροντα ἔτι ὠθοῦσιν εἰς τ' χρημνόν. ὁ δὲ ἀπὸ κάτω, τ' θάνατον ὀρχήθμου.

Ἐγὼ δὲ ὁρῶν ἐν τῷ συνοδοιπόρῳ τ' ἐμοῦ βουλευμάτων τὸ τέλος, ἔγνων φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐνεστῶτα, καὶ προθύμως πορεύεσθαι, ἐλπίδας ἔχων πάντως ποτὲ ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα, καὶ τούτων εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθήσεσθαι· καὶ τ' λησταῖς δὲ ἤκουον, ὡς οὐκ εἴη ἔτι

[d] Τῷ] Non habet artic. *Fl.* [e] Ἡμιόνῳ] Sic Edd. quas vidi, omnes. [f] Τοὐναντίον περιήν.] Τὸν ἐμὸν πορ. *Fl.* [g] Ξίφει] Ξίφους *F.* male, ut ſolet in hac vocali centies.

78. Σπαίροντα] Ἐκπνέοντα τὴν ψυχὴν. *V.*

ergo aliam invenire lectionem? non credo. Bene enim habent omnia. Nam ἔγνων eſſe *ſtatui, decrevi, quis dubitet?* Conf. mox c. 39. ἔγνω κρεμάσαι ἑαυτόν. Sic in vita Ariſtomenis editioni Oxonienſi *Corn. Nepotis* adnexa: Μεσσήνιοι — ἀφίσασθαι πάντως ἐγίγνωσκον, *Meſſenii demigrare conſtituerunt.* Item ἔγνωσαν καλῶς, *Long. Paſt.* I. p. 5. Ed. *Jungerm.* Idem III. p. 115. γνοὺς, pro *ſtabat ei ſententia. Thucyd.* I. c. 120. p. 77. πολλὰ δὲ κακῶς γνωσθέντα — καλῶς βουλευθῆναι. *Multa male conſulta — feliciter exitum habuere.* Τὰ ἐνεστῶτα vero eſſe *praeſentia*, vid. T. I. *Nigrin.* c. 7. ibique commentatores, & T. 2. ad *Quom. Hiſt.* c. 2. *J.F.R.*

85. Εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθήσεσθαι] Mira haec efficacia enuntiavit, ſonat enim: *ut inde reſtituar in me ipſum*, i. e. ut rurſus fiam, qui ante fui. *J.F.R.*

ἔτι πολὺ τὸ ὀδὸν, ᾗ ὅτι καλαλύσουσι, λοιπὸν, ἔνθα καλαμόσουσιν, ὥστε πάντα ταῦτα δρόμῳ ἐκομίζομεν, ᾗ πρὸ τοῦ ἑσπέρας ἤλθομεν εἰς τὰ οἰκεῖα. γραῦς δὲ γυνὴ ἔνδον καθῆστο, ᾗ πῦρ πολὺ ἐκαίετο. οἱ δὲ πάντα ἐκεῖνα, ἅπερ ἐτυγχάνομεν ἡμεῖς κομίζοντες, εἴσω κατέθηκαν. εἶτα ἤρετο τὴν γραῦν τί οὕτω καθέζῃ, ᾗ οὐ παρασκευάζεις ἄριστον; Ἀλλὰ πάντα, εἶπεν ἡ γραῦς, εὐτρεπῆ ὑμῖν, ἄρτοι πολλοὶ, οἶνος παλαιὸς πίθοι, ᾗ τὰ κρέα δὲ ὑμῖν τὰ ἄγρια σκευάσασα ἔχω. οἱ δὲ τὴν γραῦν ἐπαινέσαντες, ἀποδυσάμενοι ἠλείφοντο πρὸς τὸ πῦρ, ᾗ λέβητος ἔνδον ὕδατος θερμοῦ [a] ἔχοντος, λουσάμενοι ἔνθεν, ᾗ καλαχεάμενοι, αὐτοχειρίᾳ τῷ λετρῷ ἐχρήσαντο.

Εἶτα ὀλίγον ὕστερον ἦκον νεανίσκοι πολλοὶ κομίζοντες σκεύη [b] πλεῖστα ὅσα χρυσᾶ ᾗ ἀργυρᾶ, ᾗ ἱμάτια, ᾗ κόσμον γυναικεῖον ᾗ ἀνδρεῖον πολύν. ἐκοινώνουν δὲ οὗτοι ἀλλήλοις ᾗ ἐπειδὴ ταῦτα ἔνδον κατέθεντο, ὁμοίως ἐλούσαντο ᾗ [c] οὗτοι. λοιπὸν μὲν τοῦτο ἦν ἄριστον δαψιλὲς, καὶ λόγος πολὺς ἐν τῷ συμποσίῳ τῶν ἀνδροφόνων· ἡ δὲ γραῦς ἐμοὶ ᾗ τῷ ἵππῳ κριθὰς παρέθηκεν· ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν σπεύδων τὰς κριθὰς κατέπινε, δεδιὼς, οἶα εἰκὸς, ἐμὲ τὸν συνάριστον. ἐγὼ δὲ ἐπειδὰν ἴδοιμι τὴν γραῦν ἐξιοῦσαν, τῶν ἔνδον ἄρτων ἤσθιον. τὴ δὲ ὑστεραίᾳ καλαλιπόντες τὴν

pereſſe viae, & *eo die* ſoluturos jumenta, ubi maneant. Itaque omnia iſta curriculo geſtantes verſus veſperam domum perveniomus. Mulier anus intus deſederat, ignis ardebat multus, illi, quae portaveramus, intus deponunt omnia. Tum interrogant anum, quid ita ſedes, & non paras coenam? illa, *quin parata vobis ſunt*, inquit, *omnia, panes multi, vini veteris dolia, & carnes vobis ferinas paratas habeo.* Illi collaudata anu, exutis veſtibus ad ignem ſe ungunt, & cum ahenum calidam haberet, hauſta inde aqua perfuſi, extemporali iſto utuntur balneo.

21. Deinde paullo poſt juvenes veniunt multi, ſupellectilem adferentes plurimam auream, argenteam, veſtimenta, mundum muliebrem, & virilem ornatum multum. Hi in commune conferunt, rebusque intus depoſitis, lavant ipſi quoque. Caeterum poſt haec coena fuit copioſa, & ſermo multus in homicidarum convivio. Anus mihi & equo hordea apponit: at ille feſtinat devorare hordea, metuens, ut par erat, me compranſorem. At ego, quoties videbam exiſſe anum, de panibus, qui intus erant, edebam. Poſtridie relicta anu & uno ju-

a Ἔχοντος] Ἔχοντες male *Fl.* Vulgatam adſerit P. b Πλεῖστα] Πόλλα P. c Οὗτοι] Αὐτοὶ P. Nil mut. *Fl.*

87. Λοιπὸν] Et haec ita legi in *Fl.* notavit idem Noſter, meliore paullo jure quam ante; ſed commate poſt καλαλύσουσι poſito, quod jam feci, cum in Edd. abeſſet, ſenſus mihi videtur apertior. *J.F.R.*

97. Σκεύασασα ἔχω] Conferri juſſit in marg. *Solanus* infra Δημ. c. 32. Ibi invenio ſimiliter εἶχον θαυμάσας. Item ſupra Ἀλεξ. c. ult. ubi Lucianus eodem pleonaſmo ait, θαυμάσας ἔχω. Sed haec locutio Graecis adeo eſt peculiaris ac familiaris, ut neſciam an facturus ſim operae pretium, ſi plura addidero. Videat qui volet *Bud.* Comment. p. 211. *Theocr.* Eid. XIV. 8. παίζων ἔχων. *Heſiod.* Ἔργ. I. 42. πρόψυχον ἔχουσι, quod vel *Scapula* habet, licet haud addito verſu. Sic ἀρτῶν ἔχω & ſimilia multa profert *Maittair.* de Dialect. p. 76. & 79. C. Adde Noſtrum *Icarom.* c. 24. m. παίζοις ἔχων ἴφη &c. Ubi tamen cum *Pariſina* ἐὼν habeat pro ἔχων, hoc inquiremus denuo. *J.F.R.*

15. Ἄρτων] Lege ἄρτων. *F.G.* Recte corrigit *Guiet.* Et vel ſic ederem invitis Edd. quae ἄρτων miro conſenſu habent. Nam etſi vulgatam lectionem ita conſtruendo defendere poſſumus, ἥδιον ἄρτου (ſcil. τινὸς) τῶν ἔνδον. *comedi unum ex panibus qui intus erant*, melius tamen procedit pluralis; ob articul. τῶν, & Genitivus Atticiſmo aptior. vid. *Th. Mag.* & *Moer.* v. φάγω. *J.F.R.*

33. Πάντα ἴλαοι] Et ſic legere *Fl.* bene notat *Solan.* Sed & legitur in *J. P. H.* &c. & recte, atque elegan-ter, pro κατὰ πάντα, *perpetuo*, i.e. *nihil aliud quam* ſe-

juvene ad opus reliqui omnes exeunt. Equidem mihi & accuratae cuſtodiae ingemiſcebam : nam vetulam quidem poteram contemnere , & illius fugere ex oculis : at juvenis magnus erat , & terribile quiddam cernebat , & gladium geſtabat ſemper , & adducebat ſemper januam.

γραῦν, καὶ νεανίσκον ἕνα, οἱ λοιποὶ πάντες ὅτι ἔργον ἀπήεσαν. ἐγὼ δὲ ἕτερον ἐμαυτὸν, καὶ τὴν ἀκριβῆ φρουράν. τὴν μὲν γὰρ γραῦν καταφρονῆσαί μοι ἦν, καὶ φυγεῖν ἐκ τῶν ἐκείνης ὀμμάτων δυνατόν. ὁ δὲ νεανίσκος μέγας τε ἦν, καὶ φοβερὸν ἔβλεπε· καὶ τὸ ξίφος ἀεὶ ἔφερε, καὶ τὴν θύραν ἀεὶ ἐπῆγε.

22. Tribus poſt diebus , circa mediam fere noctem , redeunt latrones , auri quidem aut argenti nihil, nec aliud quidquam adferentes , ſed ſolam virginem nubilem, vehementer pulchram , plorantem lacerata veſte, & comis paſſis. Hanc intus in ſtratis depoſitam bono animo eſſe jubent , & intus manere anum , puellae cuſtodiendae cauſſa. Sed puella nec cibum capere volebat nec bibere , ſed plorabat ad omnia, & ſuam ipſa comam vellebat , adeo ut ipſe quoque, prope adſtans ad praeſepe , cum pulchra illa virgine plorarem. Inter haec latrones extra coenabant in atrio. Sub lucem ſpeculatorum aliquis , cui vias explorare ſorte obvenerat, venit nuntians, peregrinum aliquem hac transiturum, qui multas ſecum ferret divitias. Hi ut erant conſurgere , armare ſe , me autem & equum ornare clitellis, & ſecum ducere. Hic infelix ego , qui ad pugnam & bellum me ſcirem agi, cunctanter progrediar , itaque

Τρισὶ δὲ ὕστερον ἡμέραις, μεσούσης σχεδὸν τῆς νυκτὸς, ἀναστρέφουσιν οἱ λῃσταὶ, χρυσίον [d] μὲν, οὐδὲ ἀργύριον, οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν κομίζοντες, μόνην δὲ παρθένον ὡραίαν, σφόδρα καλὴν, [e] κλάουσαν, καὶ κατεσπαραγμένην τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὴν κόμην· καὶ κατατεθμοὶ αὐτοῖς ἔνδον ὅπως τὴν στιβάδων, θαρρεῖν ἐκέλευον, καὶ τὴν γραῦν ἐκέλευον ἔνδον μένειν, καὶ τὴν παῖδα ἐν φρουρᾷ ἔχειν. ἡ δὲ παῖς, οὔτε ἐμφαγεῖν τι ἤθελεν, οὔτε πιεῖν, ἀλλὰ πάντα ἔκλαε, καὶ τὴν κόμην τὴν αὐτῆς ἐσπάραττεν. ὥστε κἀγὼ αὐτὸς πλησίον ἑστὼς τῇ φάτνῃ, συνέκλαιον ἐκείνῃ τῇ καλῇ παρθένῳ. ἐν δὲ τούτῳ οἱ λῃσταὶ ἔξω ἐν τῷ προδόμῳ ἐδείπνουν. πρὸς ἡμέραν δὲ τὴν σκοπῶν τις, τῶν τὰς ὁδὸς φρουρεῖν εἰληχότων, ἔρχεται ἀπαγγέλλων ὅτι ξένος ταύτῃ παρίεναι μέλλοι, καὶ πολὺν πλοῦτον κομίζοι· οἱ δὲ εὐθὺς ὡς εἶχον ἀναστάντες, καὶ ὁπλισάμενοι, κἀμὲ καὶ τὸν ἵππον ἐπισάξαντες, ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ὁ δυστυχὴς, ἐπιστάμενος ἐπὶ μάχην καὶ πόλεμον ἐξελαύνειν, ὀκνηρῶς προῄειν, ἔνθεν ἐπαι-

d Μὴν] Deeſt in *S.* Adeſt in *J. P.* &c. e Κλάουσαν] Et ſic *Fl.* cum *J.* &c.

30. * Στιβάδων] Χαμαικοιτίων. *V.*

* Στιβάδων] Sic ſcribi hoc vocabulum in V. teſtatur *Solanus*, *Cid.* vero *Suid.* ut *Lucian. J. F. R.*

flebat. ut mox : πάντα κατασπάττοντα. Plura jam notarunt Lexicographi. Adde *Herodian*. V. 8. 8. ὥστε — ἀδελφὴ γνησίη, καὶ τὰ πάντα σὺν αὐτῇ ὁσίως τοῖς βασιλείοις ἀλατρέψασα. i. e. *perpetuo cum illa verſata*. Noſtrum infra c. 51. m. παιδίσκην πάντα κλαίουσαν, paullo alia notione, ellipſi tamen eadem. Ita fere μητρὶ κλαίων *Ariſtoph.* Plut. 612. & alii paſſim. Sed & ἔκλαε ſic ap. Lucian. legi notavit *Solan.* cum tamen mox συνέκλαιον, non συνέκλαον. At cum utrumque rectum, nihil iſta varietas me movet. Malim tamen interdum ἔκλαιε quam ἔκλαε ſcribere, perſpicuitatis ergo , ne incidamus in ambiguum , utrum ſit a κλάω *frango*, a quo hic quidem nihil periculi , quia ſequentia ſatis aperiunt, quale verbum Auctor voluerit. Aliaqui in illo jota ſubſcripto , quod facile ab typothetis omittitur, non ſatis eſt praeſidii , veluti ap. *Long. Paſt.* IV. p. 210. Ed. *Mollii*, omittitur, editumque, ἀλλ' οἱ μὲ πλοῦμοι τὴν δεκάτην ἔκλαον , quaſi aor. 2. eſſet, quod legentem tamen falleret , ni ſtatim & ibi ſequeretur ἔκλαυσεν. *J. F. R.*

ἐπαιόμην τῷ ξύλῳ, ἐπειγομένων αὐτῶν. ἐπεὶ δὲ ἥκομεν εἰς τὴν ὁδὸν, ἔνθα ὁ ξένος παρελάσειν ἔμελλε, συμπεσόντες οἱ λῃσταὶ τοῖς ὀχήμασιν αὐτόν τε καὶ τοὺς ἐκείνου θεράποντας ἀπέκτειναν. καὶ ὅσα ἦν τιμιώτατα ἐξελόντες, τῷ ἵππῳ κἀμοὶ ἐπέθηκαν· τὰ δὲ ἕτερα τῶν σκευῶν αὐτοῦ ἐν τῇ ὕλῃ ἔκρυψαν. ἔπειτα ἤλαυνον ἡμᾶς οὕτως ὀπίσω, κἀγὼ ἐπειγόμενος, καὶ τῷ ξύλῳ τυπτόμενος, κρούω τὴν ὁπλὴν [a] περὶ πέτραν ὀξεῖαν, καί μοι ἀπὸ τῆς πληγῆς γίγνεται τραῦμα ἀλγεινόν· καὶ χωλεύων ἔνθεν τὸ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ ἐβάδιζον. οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον, τί γὰρ ἡμῖν δοκεῖ τρέφειν τὸν ὄνον τοῦτον, [b] πάντα καταπίπτοντα; ῥίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ οἰωνὸν οὐκ ἀγαθὸν, ναί [c] Φασί· ῥίψωμεν αὐτὸν, καθαρισμὸν τοῦ στρατοῦ ἐσόμενον. καὶ οἱ μὲν συνετάττοντο ἐπ' ἐμέ. ἐγὼ δὲ ἀκούων ταῦτα, τῷ τραύματι λοιπὸν ὡς ἀλλοτρίῳ ἐπέβαινον, [d] ὁ δὲ τοῦ θανάτου μέγας φόβος ἀναίσθητον τῆς ὀδύνης ἔθηκεν.

Ἐπεὶ δὲ ἤλθομεν εἴσω, ἔνθα κατελύομεν, τὰ μὲν σκεύη τῶν ἡμετέρων ὤμων ἀφελόντες, εὖ κατέθηκαν· αὐτοὶ δὲ ἀναπεσόντες ἐδείπνουν. καὶ ἐπειδὴ νὺξ ἦν, ἀπῄεσαν, ὡς τὰ

fusti, festinantibus illis pulsabar. Cum autem ad viam venissemus, ubi transiturus erat peregrinus, irruentes in vehicula latrones, ipsum ipsiusque servos interficiunt, & pretiosissima quaeque ablata equo & mihi imponunt, reliquas sarcinas ibi in silva abscondunt. Deinde sic retro nos agunt, & ego cum urguerer & vapularem fusti, acuto saxo impingo ungulam, oriturque ab illa plaga vulnus dolorificum, ut claudicans quod reliquum erat viae incederem. At illi inter se, *Quid enim nobis videtur*, inquiunt, *nutrire asinum istum, ubique concidentem? Praecipitemus illum, male ominatam bestiam. Ita sane*, inquit alius, *dejiciamus illum piacularem futurum nostri exercitus.* Atque illi in me jam coibant: verum ego auditis hisce, quod reliquum erat, vulnus tanquam alienum calcabam, mortis metu sensum mihi doloris adimente.

23. Cum vero intrassemus in diversorium nostrum, sarcinas de nostris demtas humeris bene collocant, ipsique coenatum accumbunt. Nocte vero oborta ad reliquas sar-

a Παρὰ] Περὶ Ex. *Fl.* Vulgatae vero suffragatur P. b Πάντα καταπίπτοντα] Et sic esse in Edd. vett. notat *Solan.* c Φασι] Dedi ex *S.* Φησι cett. omnes male. d Ὁ δὲ] Nil mut. *Fl. Fr. J. P.* &c.

59. Πάντα καταπίπτοντα] An πάντῃ; adscripsit *Gujetus*. Bene, si libri addicerent. Jam vero, dum non addicunt, & supra etiam hoc cap. habuerimus πάντα ἄλλα, ubi vid. quae noto, nihil muto. *J. F. R.*

64. Ὡς ἀλλοτρίῳ] Alludit, ni fallor, ad Homericum illud:

Γνάθμοισιν ὡς ἀλλοτρίοισιν.

Thucyd. I. 70. B. τοῖς μὲν σώμασιν ἀλλοτριωτάτοις ὑπὲρ τῆς πόλεως χρῶνται. Greg. Naz. *Martyres omnia alacriter perpessos esse*, ait, ὥσπερ ἐν ἀλλοτρίοις ἀγωνιζόμενοι σώμασιν. p. 41. Ed. *Bas.* BC. *M. du S.*

65. Γὰρ τοῦ θαν.] Sic ego ex conjectura, pro δὲ, quod in omnibus erat. *M. du S.*

Ὁ δὲ] *Solanus* γὰρ edi jussit, non repugno; nec tamen facio; nam & saepe sic positum invenio, ubi usus γὰρ postularet. Vid. supra notata ad *Amor.* c. 38. No. 23. Adde mox c. 37. ὁ δὲ αὐλητὴς — εἰ δὲ &c. Et supr. c. 17. f. τὰ δὲ — τὰ δὲ. Nihil praeterea novi est, bis δὲ post μὲν sequi, ut jam alibi, ni fallor, ostendi ex *Long. Past.* 2. p. 48. Adde eumdem III. 93. Et *Alciphr.* II. p. 202. & seq. ubi vel quinquies δὲ habes post unum μέν. Ait enim: Ἡμᾶς δεῖ τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μαλακίζεσθαι· τὰ δὲ διατεταμένην· τὰ δὲ κοσμοῦσαι τὸν οἶκον· τὰς δὲ, ὁποσοῦν ἄλλως ταχὺ μεμψιμοιρούσας. — Ταῦτα δὲ &c. Ubi tamen loco penultimo ejiciendum esse, bene monuit *Bergler*. Quin vel sexies eandem particulam, uno interposito μὲν, adhibitam legimus in *Aristotele* I. Polit. c. 3. med. Ἔσονται, ait, δι' αὐτοὺς τρεῖς, ὡς εἴπομεν. Ἔστι δέ τι μέρος, ὃ δοκεῖ τοῖς μὲν εἶναι οἰκονομία, τοῖς δὲ μέγιστον μέρος αὐτῆς. ὅπως δ' ἔχει, θεωρητέον· λέγω δὲ περὶ τῆς καλουμένης χρηματιστικῆς. Πρῶτον δὲ περὶ δεσπότου καὶ δούλου εἴπωμεν. *J. F. R.*

69. Ἀναπεσόντες] In Ev. *Marc.* VI, 36. Καὶ ἀνέπεσον πρασιαὶ πρασιαὶ legas, de discumbentibus in gramine. Ad ea verba Rev. *J. Elsner.* ait: „Ἀναπίπτειν pro ac-
„ cum-

ſarcinas ſervandas abeunt. *Miſerum vero aſinum*, inſit illorum unus, *quid adducimus*, ex ungula *inutilem? ſarcinarum alias nos portabimus*, *alias equus.* Itaque cum equo abeunt. Erat autem nox a luna clariſſima. Hic ego intra me, Miſelle, inquam, quid ultra hic manes? vultures te & vulturum filii coenabunt. non audis, quae de te deliberarunt? visne tu in praecipitium incidere? Jam nox eſt, & luna clara: illi vero abierunt: fuga te eripe dominis homicidis. Haec apud me cogitans video me neque alligatum eſſe usquam, ſed juxta pendere quo trahebar alias lorum. Etiam hoc me ad fugam maxime incitabat. Itaque curriculo egreſſus abibam. At anus cum fugere paratum videret, a cauda ſe mea, quam prehenderat, ſuſpendit. Ego praecipitio & aliis mortibus dignum putans, ab anu capi, illam trahere: illa vehementer inclamavit puellam intus captivam. At illa accedens vidensque anum caudae inſtar ex aſino aptam, generoſum

λοιπὰ τ' σκευῶν ἀναδῶσαι· τ' δὲ ἄθλιον τοῦτον ὄνον, ἔφη τις αὐτῶν, τί ἐπάγομεν ἄχρηστον ἐκ τ' ὁπλῆς; τῶν δὲ σκευῶν ἃ μὲν ἡμεῖς οἴσομεν, ἃ δὲ ἡ ἵππος· ἡ ἀπηνέσαι, τ' ἵππον ἄγοιτες. νὺξ δὲ ἦν λαμπροτάτη ἐκ τ' σελήνης. κἀγὼ τότε πρὸς ἐμαυτὸν εἶπον, Ἄθλιε, τί ἔτι μένεις ἐνταῦθα; γύπες σε ἡ γυπῶν τέκνα δειπνήσουσιν, οὐκ ἀκούεις οἷα περὶ σοῦ ἐβουλεύσαντο; θέλεις τῷ κρημνῷ περιπεσεῖν; νὺξ μὲ αὕτη, ἡ σελήνη πολλή. οἱ δὲ οἴχονται ἀπιόντες, [e] φυγῇ σῶζε σαυτὸν ἀπὸ δεσποτῶν ἀνδροφόνων. ταῦτα πρὸς ἐμαυτὸν ἐννοούμενος, ὁρῶ ὅτι οὐδὲ προσδεδέμην οὐδενί, ἀλλά με ὁ σύρων ἐν ταῖς ὁδοῖς ἱμὰς παρεκρέμετο, τοῦτό με ἡ παρώξυνεν ὡς μάλιστα πρὸς τ' φυγήν· ἡ δρόμῳ ἐξιών, ἀπῆειν· ἡ δὲ γραῦς, ἐπεὶ εἶδεν ἀποδιδράσκειν ἕτοιμον, λαμβάνεταί [f] μου ἐκ τ' οὐρᾶς, ἡ εἶχε. ἐγὼ δὲ ἄξιον κρημνοῦ καὶ θανάτων ἄλλων εἰπὼν εἶναι τὸ τὴν γραῖαν ἑλκῶναι, ἕσυρον αὐτήν· ἡ δὲ μάλ' ἀνέκραγεν ἔνδοθεν τ' παρθένου τ' αἰχμάλωτον· ἡ ἡ προσελθοῦσα, καὶ ἰδοῦσα γραῦν, δίκην κέρκου ἐξ ὄπισθεν ἠμμένην, τολμᾷ τόλμημα γεν-

[e] Φυγῇ] Σπουδῇ *Fl.* & marg. *A1.* Vulgatam ceterarum Edd. firmat P. [f] Μου] Μοι Ex. *Fl.* Vulgatam ceterarum tuetur P.

„ *cumbere cibi capiendi cauſſa*, rarum eſt. Habet tamen ex *Euripidis* Cyclope & Alexi *Athenaeus* I. 19. p. 23. Item *Lucian.* Aſino (h. l.) Scriptor item Apocryphus *Tobiae* 2. 1. ἀνέπεσα τοῦ φαγεῖν. *Judith* XII. 16. & in his libris paſſim." Haec ille: cui addo: male ergo *Phrynichus* p. 92. id hoc ſenſu damnat, ſcribens: Ἀνακεισῶ ἐπὶ καλῶς ἐπὶ τοῦ ἀναπαυθῆναι τάττεται. Verum eſt, pro ἀναπεσοῦμαι aliis uſurpari, ut vid. *Thucyd.* I. c. 70. verſ. 57. ἡ νικῶντες ἐκ' ὀλίγιστον ἀναπίπτουσιν. *Et victi quam minime animo conſternantur.* conf. ibi *Waſſium.* Et *Philon.* L. I. de Moſe, quem ad partes vocat *Hoeſchel.* qui tamen idem pro *diſcumbere* etiam adfert ex Euang. *Luc.* 17. 22. *Joan.* 6. & *Synef.* ep. 114. Cautius *Th. Mag.* Ἀνακεισῶ βέλτιον ἐπὶ τοῦ ἀδημονῆσαι ἢ ἀθυμῆσαι, ἢ ἐπὶ τοῦ ἀναπαυθῆναι. Sic enim poſtremum verbum neceſſario legendum, non ἀναπαυθῆναι ut eſt in edit. *Blancardi.* *J. F. R.*

88. Λαμβάνεταί μου] Ego lectionem Florentinae meliorem arbitror, quae μου, non μοι hic habet. Licet enim λαμβάνειν γούνων, ποδῶν, κεράτων, & ſimilia ſint obvia; ut recte mox c. ſeq. Λαμβάνονταί μου, tamen id minus eleganter videtur procedere, ſequente praepoſitione, nam ut λύκος τ' ὄνου κρατῶ vulgo dicitur, minusque commode ibi diceres, λύκος τ' ὄνου; ita difficilius, λύκος ἐκ τ' &c. At quum λαμβάνειν τινός, & λαμβάνειν ὑρᾶς, item ἐκ τ' ὑρᾶς ſeorſum recte dicatur, nolim his conjunctis controverſiam movere. Dico tantum, Florentinae lectionem mihi Lucianeo ſtilo aptiorem videri; etſi duplex ejusmodi genitivus non eſt adeo inuſitatus ſine praepoſitione, ut *Herodian.* 2. 3. 8. Καὶ λαβόμενος τ' χειρὸς Χλαίνιδος, *& prehenſa manu Chlanidis.* Ne plura congeram, quae ſine praepoſitione aliter conſtrui poſſunt, ut *Aelian.* V. Hiſt. XII. 46. ἡ ἐκεῖνος ἐλάβετο αὐτοῦ τ' χειρός. *Et ille adprehendit ejus jubam.* *J. F. R.*

93. Δίκην κέρκου] Poteſt intelligi hic locus ita ut interpretatus ſum: nec de emendando in mentem veniſſet, niſi dum forte Apulejum confero, invenirem iſta, Met. 6. p. 127, 29. Pric. De *virgine captiva* ut ipſe

γενναῖον, καὶ ἄξιον ἀπονενοημένου νεανίσκου· ἀναπηδᾷ γὰρ εἰς ἐμέ καὶ [a] ἐπικαθίσασά μοι, ἤλαυνε· κἀγὼ τῷ τε ἔρωτι τῆς Φυγῆς, καὶ τῇ τῆς κόρης σπουδῇ ἔφυγον ἵππου δρόμῳ· ἡ δὲ γραῦς ὀπίσω ἀπελέλειπτο, ἡ δὲ παρθένος τοῖς μὲν θεοῖς [b] ηὔχετο, σῶσαι αὐτὴν [c] τῇ Φυγῇ· πρὸς δὲ ἐμέ, Ἦν με, ἔφη, κομίσῃς πρὸς τὸν πατέρα, ὦ καλὲ σὺ, ἐλεύθερον μέν σε παντὸς ἔργου ἀφήσω, κριθῶν δὲ μέδιμνος ἔσται σοι ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας τὸ ἄριστον. ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς φονεῖς τοὺς ἑαυτῆς φευξόμην, καὶ πολλὴν ὑπηρεσίαν καὶ θεραπείαν ἐκ τῆς ἀνασωθείσης ἐμοὶ κόρης ἐλπίζων, ἔθεον τῷ τραύματι ἀμελήσας.

Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ἐχίζετο [d] διπλῆ ὁδὸς, οἱ πολέμιοι ἡμᾶς καταλαμβάνουσιν ἀναχρέφοντες, καὶ πόρρωθεν εὐθὺς πρὸς τὴν σελήνην ἔγνωσαν τοὺς δυστυχεῖς αἰχμαλώτους, καὶ προσδραμόντες λαμβάνονταί μου, καὶ λέγουσιν, Ὦ καλὴ κἀγαθὴ σὺ παρθένε, ποῖ βαδίζεις ἀωρίᾳ ταλαίπωρε; οὐδὲ τὰ δαιμόνια δέδοικας; ἀλλὰ δεῦρο [e] ἴθι πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς σε τοῖς οἰκείοις ἀποδώσομεν, [f] Σαρδώνιον γελῶντες ἔλεγον· κἀμὲ ἀπο-

facinus audet & dignum desperato juvene. Insilit enim in me, insidensque agit. Et ego tum fugae amore, tum puellae studio, equi cursu fugio, anu post nos relicta. Virgo Dis quidem supplicabat, ut illa se fuga servarent: ad me vero, *si me*, inquit, *o mi pulcher, ad patrem perduleris, liberum te omni opere dimittam: hordeorum vero medimnus erit tibi in singulos dies prandium.* Ego vero & meos ipsius interfectores fugiens, & multum adjumenti atque cultus ex servata a me puella sperans, curro oblitus vulneris.

24. Cum autem eo veniremus ubi findebatur via in bivium, deprehendunt nos hostes redeuntes, & e longinquo statim ad lunam miseros captivos agnoscunt: & accurrentes, prehendunt me dicuntque, *Quorsum, honesta & bona virgo, intempesta nocte abis misella? nec spectra metuis? Verum huc veni ad nos. Nos te tuis reddemus*, cum Sardonio risu dicebant: neque conversum tra-

a Ἐπικαθίσασα] Ἐπικαθίσασα Ex. *Fl.* b Ηὔχετο] Sic Edd. & P. Εὔχετο Ex. *Fl.* c Τῇ φυγῇ] Restitutum ex P. & marg. *A1.* Τῆς φυγῆς Edd. priores. d Διπλῆ] Τριπλῆ P. Cum vulgata facit *Fl.* e Ἴθι] Ita bene *Fl. H. P.* &c. Ἴωθι male *J.* f Σαρδώνιον] Σαρδόνιον Edd. anteriores.

19. * Σαρδόνιον γελῶντες] Σαρδὼ ἦσαν περὶ τὰς Ἡρακλείας στήλας, ἔνθα βοτάναι γίνονται ὅμοιαι σελίνοις, ἃν οἱ γυμνόμβροι σπασμῷ καθεχόμενοι ἀκουσίως γελῶσι, καὶ ἕως τελευτῶσι. Τιμαῖος † δὲ φησὶν, ἐκεῖ ὡς τοὺς ὑπὲρ ‡ ἴτη γεγονότας γονεῖς αὐτῶν θύουσι τῷ Κρόνῳ, γελῶντες καὶ τύπτοντες ξύλοις, καὶ πρὸς ἀχαντῖς κρημνοὺς καθιθοῦντες, ὅθεν Σαρδόνιος γέλως ἐκλήθη. Ἄλλοι δὲ φασὶν ὅτι ἐκεῖνοι οἱ θησαυροὺς γόησιν γελῶσιν ἀκουσίως πρὸς τὸν ὑπὸ τῶν παίδων ἀφορᾶσθαι ἀπαθρωπον τελευτῶν, ὅθεν ἡ παροιμία. *V.*

* Σαρδ. γελ.] Complures hujus proverbii interpretationes vid. ap. *Suid.* quem, quia hic prolixior, describere nolim; sed vid. not. ad Lucian. textum. *J. F. R.*

† Δὶ φασὶν] Accentus enclitici verbi sic fere perpetuo servatos a Scholiasta, non semel supra observavi. *J. F. R.*

‡ Ἔτη] Excidit numerus. *M. du S.* Suppleatur ergo ex *Suida*, qui ϙ, i. e. 70. addit. *J. F. R.*

ipse vocat, *Quae voce excita procurrens videt, Hercules, memorandi spectaculi scenam, non tauro sed* asino dependentem Dircen aniculam: *sumtaque audacia virili, facinus audet pulcherrimum* &c. Nota Dirces fabula a Zetho & Amphione privignis ad taurum deligatae indomitum. Quidquid de auctore hujus libelli judicemus; Apulejus certe quin eandem fabellam tractet, quin hoc ipso loco verba nostri prae oculis habuerit, dubitari non potest. Quid si igitur invenit in suo exemplari non Δίρκην κόρκυν ut nunc legitur, sed Δίρκην Δίρκης; ignota vox, fabula, qua alias non utitur, quod sciam, Lucianus, correctori ansam mutandi potest dedisse. *J. M. G.*

1. Ηὔχετο, σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ] Soloeca locutio. Scribe, σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ. ut initio ejusdem hujus pag. *φυγῇ σῶζε σεαυτόν.* & c. 34. E. *φυγῇ ἐσώζοντο.* *J. J.*

Ibid. Τῇ φυγῇ] P. uti Cl. *Jensius* emendandum esse mo-

trahebant retro. Atque ego pedis & vulneris recordatus claudicabam. Illi vero, *Nunc*, ajunt, *claudus es, cum in fuga es captus? Sed cum fugere tibi collibuit, ſannus, ocior equo, & volucris eras?* Haec verba excipiebat fuſtis: jamque ulcus in femore habebam ab iſtis admonitionibus. Domum iterum reverſi anum invenimus, quae reſticula ſe e rupe ſuſpenderat: metuens nempe, ut veriſimile eſt, dominos ob fugam virginis, innexo cervici laqueo ſe ſuſpenderat. Illi autem aequitatem animi in anu admirati, reſolutam una cum reſti praecipitant: virginem autem intus vinciunt, poſtea coenant, & compotatione longa utuntur.

25. Atque interea de puella inter ſe diſputant. *Quid facimus*, ait illorum unus, *fugitiva? Quid vero aliud*, inquit alius, *quam vetulae illam ſuperinjiciamus, quae multas nobis, quantum quidem in ipſa fuit, opes abſtulerit, totamque noſtram officinam prodiderit. Bene enim noritis, amici, eam ſi*

προέφαινες, εἶλκον ὀπίσω· κἀγὼ δὲ τῇ ποδὸς καὶ τῷ τραύματι ἀναμνησθείς, ἐχώλευον· οἱ δὲ, Νῦν, ἔφασαν, χωλὸς, ὅτε ἀποδιδράσκων ἑάλως; ἀλλ' ὅτε φεύγειν ἔδοξέ σοι, ὑγιαίνων, ἵππου ὠκύτερος; καὶ ταῦτα ἦσθα. τοῖς δὲ λόγοις τούτοις τὸ ξύλον εἴπετο, καὶ ἤδη ἕλκος ἐν τῷ μηρῷ εἴχον ἐντεθειμένον. ἐπεὶ δὲ εἴσω πάλιν ἀνεστρέψαμεν, τὴν μὲν γραῦν εὕρομεν ἐκ τῆς πέτρας κρεμαμένην ἐν καλωδίῳ. δείσασα γάρ, οἷον εἰκὸς, τοὺς δεσπότας ὀλεῖ τῇ τῆς παρθένου φυγῇ, κρεμᾷ ἑαυτὴν, σφίγξασα ἐκ τοῦ τραχήλου· οἱ δὲ τὴν γραῦν θαυμάσαντες τῆς εὐγνωμοσύνης, τὴν μὲν ἀπολύσαντες ἐς τὸ χρημνὸν κάτω ἀφῆκαν, ὡς ἦν ἐν τῷ δεσμῷ, τὴν δὲ παρθένον ἔνδον κατέδησαν, εἶτα ἐδείπνουν, ἐπὶ πότου ἦν μακρός.

Καὶ τούτῳ ἤδη περὶ τῆς κόρης διελέγοντο πρὸς ἀλλήλους· Τί ποιῶμεν, ἔφη τις αὐτῶν, τὴν δραπέτιν; τί δὲ, ἄλλος εἶπεν, ἕτερον, ἢ τῇ γραῒ ταύτῃ κάτω ὀπίρρίψωμεν αὐτὴν, ἀφελαμένην μὲν ἡμᾶς χρήματα πολλὰ, ὅσον ἐπ' αὐτῇ, καὶ προδοῦσαν ἡμῖν ὅλον τὸ ἐργαστήριον; εὖ ἴσθι γάρ, ὦ φίλοι,

ὅτι

g Τῇ μητρῇ] Nihil mut. *Fl. J. Ald. H. P.* &c.

29. Καλωδίῳ] Σχοινίῳ. *V.*

monuerat. In reliquis τῆς φυγῆς legitur. Vide ſupra hoc ipſo capite, & c. 34.

Eripe nate fugam. Virg. Æn. II. 619. *M. du S.*

Ibid. Σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ] Recte emendavit hoc Cl. *Jenſius*, quantum ad φυγῇ, quod autem αὐτὴν in αὐτὴν etiam videtur velle mutare, non ſatis cauſſae videbam. Alia res foret, ſi ipſa virgo narraretur ſe ipſam fuga ſervaſſe. Jam vero ne ad anum referatur, obſecundavi, ac perſpicuitati conſului. *J. F. R.*

19. Σαρδίνιον] Sic Z, Tp. c. 16. vide Scholia. Omnes autem hic impreſſi Σαρδήνιον habent. P. vero Σαρδάνιον & Σαρδίνιον. Sed vera eſt, quam ſequimur, ſcribendi ratio. *Homerus* metri cauſa mutavit. Vide Od. Υ. 302. *M. du S.*

Σαρδώνιον γελῶντες] Recte producitur ſecunda in Σαρδώνιον. Et ſic bene editum in *Suidae* Σαρδώνιος γέλως. De ſignificatu ejus proverbii vid. *Eraſmus* in *Riſus Sardonius*, & *Suidas*, ex cujus variis expoſitionibus hanc addidiſſe ſuffecerit, quod dicitur de *iis qui in proprio exitio rident*. Sed huc magis convenit Scholiaſtae Lucianei altera interpretatio, de iis, qui dum lignis ſenes percutiunt, adeoque in alterius calamitate, rident. *J. F. R.*

26. Τῇ μητρῇ εἶχον] Τὼ μητρὼ in dual. maluiſſem; ita ut εἶχον tum eſſet plurale, ſed propter adjunctum ἐντεθειμένον non licet. Alii mallent ἐν τῇ μητρῇ, & hoc certe melius. Verum nihil muto ſine Codd. auctoritate. Omittitur enim & alibi τὸ ἐν, ut *Homer.* Il. Ε. 137. Ὅτε ῥά τε πωμὴν ἀγρὸν ἐπ' ἠρατεινὴν ὀΐσται Χραισμῇ — ubi ἀγρὸν valet ἐν ἀγρῷ. At ſi quis Codex praeiret, non dubitarem ἐν in Luciano addere. Supra etiam *Nigrin.* c. 14. p. 53. in alia locutione ſimiliter omiſſum eſt ἐν, legiturque: τοιαύτῃ ἰδέᾳ θεάματος. Id vero merito ſuſpectum eſt Cl. *Hemſterh.* *J. F. R.*

ὅτι αὐτὴ εἰ τὸ οἶκοι ἐδράξαιτο, εἰδὲ εἰς ἀν-
ήμεσ' ζῶν ὑπελείπετο· πάντες γὰρ ἀν ἐάλω-
μεν, τῶν ἐχθρῶν ἐκ παρασκευῆς ἡμῖν ἐπιπε-
σόντων· ὥστε ἀμυνώμεθα μὲν τὸν πολεμίως·
ἀλλὰ μὴ ὅτω ῥᾳδίως ἀποθνησκέτω, πεσοῦ-
σα ἐπὶ τῆ λίθω· θάνατον δὲ αὐτῆ τὸν ἀλ-
γεινότατον καὶ μακρότατον ἐξεύρομεν καὶ ὀξυ-
αὐτίκα χρόνῳ καὶ βασάνῳ φυλάξας, ὕστε-
ρον ἀπολεῖ· εἶτα ἐζήτουν θάνατον. καί τις
εἶπεν, Οἶδα ὅτι ἐπαινέσεσθε τὸ ἐπιτήδευ-
μα. τὸν ὄνον δεῖ ἀπολέσαι, ἀκυρον ὄντα,
νῦν δὲ καὶ χωλὸν εἶναι ψευδόμενον, καὶ μὴν καὶ
τὸ φυγῆς τε παρθένου γενόμενον ὑπηρέτην καὶ
ξυνεργὸν. τοῦτον οὖν ἔνθεν ἀποσφάξαντες,
ἀνατέμοιμεν ἐκ τὸν γαστρὸς, καὶ τὰ μὲν ἔγκα-
τα πάντα ἔξω βάλωμεν, τὴν δὲ ἀγαθὴν
ταύτην παρθένον τῷ ὄνῳ ἐγκαλοικίσωμεν,
τὴν μὲν κεφαλὴν ἔξω τοῦ ὄνου πρόχειρον, ὡς
ἀν μὴ εὐθὺς ἀποπνιγείη, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα
πᾶν ἔνδον κρυπτόμενον, ὡς ἀν αὐτίκα κα-
ταχειμῶνι εὖ μάλα συμφέροντας ῥίψωμεν
ἔξω ἄμφω ταῦτα τοῖς γυπί, χαρίεν τοῦτο
ἐσκευασμένον ἄριστον. σκοπεῖτε δὲ, ὦ φίλοι,
τὸν βασάνου τὸ δεινόν. πρῶτον μὲν τὸ, νεκρῷ
ὄνῳ συνοικεῖν, εἶτα τὸ, θέρους ὥρᾳ θερ-
μοτάτῳ ἡλίῳ ἐν κτήνει καθεψεῖσθαι, καὶ λι-
μῷ ἀεὶ κτείνοντι ἀποθνήσκειν, καὶ μηδ' ἑαυτῷ

domesticos suos assecuta fuisset, futurum fuis-
set, ut vivus nostrûm nemo relinqueretur: ca-
pti enim essemus omnes, ex praeparato irruen-
tibus in nos hostibus. Itaque ulciscamur nos
quidem inimicam; sed ne ita facile moriatur
incidens in saxum: verum mortem illi &
acerbissimam excogitemus & longissimam,
quaeque illam tempori & cruciatui servatam
tum demum interimat. Deinde quaerebant
ejusmodi mortem. Et aliquis ait, *Novi vos*
laudaturos esse commentum. Asinum perdere
oportet, ignavum, jam vero & claudicatio-
nem mentitum, & fugae virginis adjutorem
ac ministrum. Hunc igitur cras mane tractatum
exenterabimus, ejectisque intestinis o-
mnibus bonam hanc virginem collocabimus in
asino, capite extra asinum uti promineat, ne
mox suffocetur; reliquo autem corpore toto in-
tus occultetur. Sic ergo dispositam ubi probe
consuerimus, extra utrumque vulturibus proji-
ciamus paratum nova ratione prandium. Vi-
dete autem, amici, cruciatus illius acerbita-
tem: primo quidem in mortuo habitare asino:
deinde aestatis tempore fervidissimo in ipso ju-
mento coqui, & enecante semper fame mori,
neque necis consciscendae facultatem habere.
Re-

44. Ἐδράξατο] * Ἐπιλάβοιτο. *V.*

* Ἐπιλάβοιτο] Ita merito correxit *Solan.* cum ἐπιλάβητο legeretur.

44. Ἐδράξατο] Verba illa εἰ τὸ οἶκοι ἐδράξατο vulgo vertuntur *si domum suam aufugisset:* quae versio quamvis vel sic satis sensum exprimat, neutiquam tamen est accuratissima; neque enim ἐδράξατο hic ab διδράσκω *fugio* deducendum est (quid namque διδράσκειν τὸ οἶκοι foret?) quemadmodum forte fecit Interpres; saltem ut alii legentes id faciant, facile ista interpretatione adduci possint: sed a θράσσω *pertingo, consequor, adsequor*, velut θράξασθαι per ἐπιλαβέσθαι, & θράξαι per κρατῆσαι exponitur ab *Hesychio*. Est ergo δράξασθαι τὸ οἶκοι, familiares suos consequi, assequi. Ita Anchiale Nympha apud *Apollon. Rhod.* I. 1130. dicitur Idaeos Dactylos peperisse δραξαμένη γαίης, *apprehensa terra*, ubi vide *Scholiasten*. Invenio δράξασθαι positum aliquo modo etiam pro *affectare, studere*. *Callimachus* Epigrammate I.

Ταῦτ' ἀίων ὁ ξεῖνος ἐφαίνετο μείζονος οἴκου
Δράξασθαι, παίδων πλῆθιν συνθέμενος.

vertit Vulcanius,

His simul auditis majores quaerere census
Desitit, & puerûm consilium arripuit.

J. F.

Ἐδράξατο] Vide *Jensium*. Conf. infra Φιλοπ. c. 22. *M. du S.*

Ἐδράξατο] Non solum infra in *Philopatr.* loco ab *Solano* cit. legas: δραξάμενός μου τῶν λώπων. Sed & ap. *Alciphr.* III. p. 426. compositum ἐπιδράττω pro *prehendo, nanciscor*: εἴ πως τι τῶν κάκων ἐπιδράξαιτο δυσ-
δαί-

Reliqua enim quae patietur, cum putrescentis odore asini, & scatens vermibus, mitto dicere. Tandem vero vultures eo penetrantes per asinum, ipsam ut illum, ac forte viventem adhuc lacerabunt.

26. Clamoribus excipiunt omnes ut ingens quoddam bonum, portentosum illud commentum. Ego vero mihi ipsi ingemiscebam, tanquam jugulandus, & qui neque post mortem jacendi molliter facultatem habiturus essem, sed infelicem susceperus virginem, & capulus puellae innocentis futurus. Jam illucescebat, cum instat subito militum manus, impuris hisce immissa, qui in vincula statim omnes conjecerunt, ad Praesidem regionis illius abducendos. Venerat autem cum illis etiam puellae sponsus: ipse nimirum erat, qui receptaculum hoc latronum indicaverat. Adsumtam ergo virginem & mihi impositam sic domum deduxit. Vicani autem cum e longinquo nos viderent, bene nobis succesisse agnoverunt, ruditu me meo bonum illis nuntium ferente. Accurrentes igitur salutant, & intro deducunt.

27. Virgo multam merito rationem mei habuit, qui captivitatis pariter ac fugae illius socius fueram, atque in communi

ἀποπίξαι ἔχειν. τὰ μὲν ἄλλ', ὅσα πάσει, σιτομαι τῇ ὄνῳ τῇ τε ἀθμῇ, καὶ τοῖς σκώληξι πεφυρμένη, ἐῶ λέγειν. τέλος δὲ οἱ γῦπες ἀφ' ἑαυτοῦ τὸν ὄνον παρεισιόντες εἴσω, καὶ ταύτῃ, ὡς ἐκεῖνον, ὅσον καὶ ζῶσαν ἔτι ἀφοπάσουσι.

Πάντες ἀνεβόησαν, ὡς δὴ ἀγαθῷ μεγάλῳ τῷ τερατώδει τούτῳ ἐνυπνίῳ. ἐγὼ δὲ ἀνέστενον αὐτὸν, ὡς δὴ ἀποσφαγησόμενος, καὶ μηδὲ νεκρὸς εὐτυχὴς κείσόμενος· ἀλλὰ παρθένον ἀθλίαν ὑποδεξόμενος, καὶ δίκην ἐνδὺν ἀδικουσης κόρης ἐσόμενος. ὄρθρος δὲ ἦν ἔτι, καὶ ἐξαίφνης ἐφίσταται πλῆθος στρατιωτῶν, ὅτι τοὺς μισθοὺς τούτους [a] ἀφιγμένους, καὶ εὐθέως πάντας ἐδέσμει, καὶ ὅτι τὸν χώρας ἡγεμόνα [b] ἀπῆγον. ἔτυχε δὲ καὶ ὁ τῆς κόρης μεμνηστευμένος σὺν αὐτοῖς ἐλθών· αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ καὶ τὸ καλαγώγιον τῶν λῃστῶν μηνύσας. καθελκύσαν οὖν τὴν παρθένον, καὶ καθίσας ἐπ' ἐμοῦ, ἅτε ἤγων οἰκαδε. εἰ δὲ κωμῆται, ὡς εἶδον ἡμᾶς ἔτι πόρρωθεν, ἔγνωσαν εὐτυχοῦντας, εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἐμοῦ προσκηκομότος, καὶ προσθραμόντες ἠσπάζοντο, καὶ ἦγον εἴσω.

Ἡ δὲ παρθένος πολὺν λόγον εἶχεν ἐμοῦ δίκαιον ποιοῦσα, τοῦ συναιχμαλώτου, συναποδράσαντος, καὶ τὸ κοινὸν ἐκείνου αὐτῇ θάνα-

a Ἀφιγμένους] Sic Fl. Ald. V2. B1. B2. Fr. H. S. Ἀφιγμένων P. Ἀφιγμένους J. & marg. AsW. b Ἀπῆγον] Sic recte J. H. P. &c. Ἐπῆγον Fl. c Προσκηκομότος] Restitut. ex Fl. Προσεγκ. cett.

81. Θάκη] Τάφος. V.

88. Καλαγώγιον] Οἰκίαν. V.

θείη, ubi tamen etiam ἔτι δράξασθαι legi posse Cl. Bergl. non male existimat. J. F. R.

58. Ἀνατέμωμαι σὰ τὸ γαστρὸς] Supra τοῦ ξίφους ὑπεκτέμοιμι σὰ τὸν σκελῶν. F. G.

84. Ἀφιγμένους] Sic J. Ed. Reliquae ἀφιγμένων, nisi quod P. ἀ——ένων fecit. M. du S.

Ἀφιγμένων] Vides variari inter ἀφιγμένους, ——ένων, & ——ένα. Quae cum singula possent admitti, id servavi, quod longe maximus priscarum Edd. numerus habet. Posterius tamen veram esse lectionem arbitror, quod facile imperitus librarius, vel credens τὸ πλῆθος ἀφιγμένων necessario dicendum, vel non satis attentus, mutarit, ν pro ι substituens. Ac vix credo opus fore constructionem hujusmodi πλῆθος ἀφιγμένοις, testimoniis comprobari. Ecce tamen pauca: Noster supra *Hermot.* c. 72. Ὁ πολὺς λεὼς πιστεύσει. *Timon.* c. 9. post Ἀτλικὸν sequitur eo relatum αὐτοῖς. Conf. Cl. *Hemsterh.* ad *Nigr.* c. 1. pr. Adde *Alciphr.* III. Ep. ult. f. εἰς αὐτὸν ὁ Ἄρειος πάγος ἀνωλόλυξεν. *Philostr.* Vit. Sophist. I. XXV. p. 536. pr. καὶ ἦν αὐτῷ πατρὶς Ἡρακλεία τῶν Ἑλλήνων ἐπαινοῦντες. *Diod. Sic.* I. c. 93. vs. 4. Οὐ δύνανται ταῦτα προτρέψασθαι —— τοὺς ἀνθρώπους — ἀλλὰ χλευάζουσι. pro χλευαζόμενοι. Sic masc. αὐτοὺς relatum ad τὰ ἔθνη vidimus supra, aliasque generis ac numeri permutationes, ut pro *Imag.* c. 9. εἰκόνα — ἔχοντα pro ἔχουσαν. Item τέκνα ἀναβοῶντες ex *Aristoph.* Plut. 291. aliaque ad *Ver. Hist.* a me notata. Adde Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* 2. c. 19. No. 34. J. F. R.

ναλον συγκινδυνεύσαντος· καί μοι [a] τοῖς κεκτημένοις ἄριστον [b] παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν, καὶ χόρτος, ὅσος καμήλῳ ἱκανός. ἐγὼ δὲ τότε μάλιστα [c] καὶ ἠρώμην τὴν Παλαίστραν, ὡς ὄνον με, καὶ οὐ κύνα τὴν τέχνη μεταθεῖσαν. ἑώρων γὰρ τοὺς κύνας εἰς τὸ ταπεινὸν παρεισιόντας, καὶ λαφύσσοντας πολλὰ, καὶ ὅσα ἐν γάμοις πλουσίων νυμφίων. ἡμέραις δὲ ὕστερον μετὰ τὸν γάμον οὐ πολλαῖς, ἐπειδὴ χάριν μοι ἔφη ἡ δέσποινα ἔχειν πρὸς τὸν παῖδα, καὶ ἀμείψασθαί με ἀμοιβῇ τῇ δικαίᾳ θέλειν, ὁ πατὴρ ἐκέλευσεν ἐλεύθερον ἀφιέναι ὑπαίθριον, καὶ σὺν [d] ταῖς ἀγελαίαις ἵπποις νέμεσθαι. καὶ γὰρ ὡς ἐλεύθερος, ἔφη, ζήσει ἐν ἡδονῇ, καὶ ταῖς ἵπποις ὀπάσει. καὶ αὕτη δικαιοτάτη ἀμοιβὴ ἐδόκει [e] τότε, εἰ ἦν τὰ πράγματα ἐν ὄνῳ δικαστῇ. καλέσας οὖν τῶν ἱπποφορβῶν τινα, τούτῳ με παραδίδωσιν, ἐγὼ δὲ ἔχαιρον ὡς οὐκ ἔτι ἀχθοφορήσων. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὸν [f] ἀγρόν, ταῖς ἵπποις με ὁ νομεὺς συνέμιξε, καὶ ἦγεν ἡμᾶς [g] τὴν ἀγέλην, εἰς [h] νομόν.

Ἐχρῆν δὲ ἄρα κἀνταῦθα ὥσπερ Κανδαύλῃ καὶ μοὶ γενέσθαι. ὁ γὰρ ὀπιστάτης τῶν ἵππων, τῇ αὐτοῦ γυναικὶ [i] Μεγαπόλῃ ἔνδον με κατέλιπεν· ἡ δὲ τῇ μύλῃ με ὑπεζεύ-

mortis periculo versatus. Ac mihi *apud novos* dominos prandium apponebatur medimnus hordei, & foeni quantum camelo satis esset. At ego tunc maxime Palaestram exsecrabar, quae me in asinum, non in canem arte sua transfigurasset. Videbam enim canes furtim ingressos in culinam multa ligurientes, quae solent in nuptiis sponsorum divitum. Paucis post nuptias diebus, cum gratiam mihi hera *minor* habere diceret apud patrem, & justam mihi vicem velle persolvere, jussit pater liberum me dimitti sub divo, & cum gregalibus equabus pascere. *Sic enim*, inquit, *& tanquam liber jucunde vivet, & equas ascendet.* Et haec justissima tum gratiae relatio videbatur, si res asino judice acta esset. Advocato ergo pastorum uni me commendat, me gaudente, qui non amplius onera gestaturus essem. Cum vero rus venissemus, equabus me admiscuit pastor, & nos, gregem, pastum egit.

28. Fatale autem erat eadem mihi quae Candauli usu venire. Magister enim equariae, suae uxori Megapolae domi me reliquit. Haec vero molae me junxit, ut omne

a Τοῖς κεκτημένοις] Τῶν κεκτημένων L. b Παρέκειτο] Παρείχετο Pell. c Κατηράμην] Κατρόμην J. male. d Ταῖς ἀγελαίαις] Vid. notas. e Τότε] Το τε Ald. Τότε cett. f Ἀγρὸν] Ἀγέλλω marg. A1. g Τὴν ἀγέλλω] Εἰς τὴν ἀγέλλω P. male. h Νομόν] Νομὸν marg. A1W. i Μεγαπόλῃ] Μεγαλοπόλῃ marg. A1.

5. * Δοχεῖον] Μαχειρεῖον. V.

Ibid. Λαφύσσοντας] † Διαπαρατρώγοντας. V.

* Δοχεῖον] Referri haec debent necessario ad vocem ταπεινὸν. quamvis in Scholiis non compareat. In Ex. G. extat ταπεῖον. M. du S.

† Διαπαρατρ] Διαπαρέρχονται melius C.

98. Καί μοι τοῖς κεκτημένοις, ἄριστον παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν] Quid illud τοῖς κεκτημένοις? Unde tertius ille casus? Interpres vertit, *dominorum jussu* Is quidem postulatur sensus; non tamen eum in ipsis verbis video. An excidit ὑπὸ, legendumque καί μοι παρὰ τοῖς κεκτημένοις ἄριστον παρέκειτο, &c.? *Et mihi apud dominos apponebatur prandium*, &c. *J. J.*

Ibid. Τῶν κ—ένων] Ego τῶ κεκτημένης, conjiciebam legendum, pro vulgato τοῖς κ—ένοις. Sed L. Codex τῶ κ—ένων & ipsum probum suppeditat. Mallem tamen ὑπὸ τῶ κ—. *M. du S.*

Τοῖς κεκτημένοις] Aliquid deest. An sic legendum? τῶ κεκτημένης ἔτω προσαξάσης. *F. G.*

Τοῖς κεκτημένοις] Nimis violenta est *Gujeti* emendatio. Placeret ὑπὸ tantum addi; licet enim dativus pro ablativo cum praepositione haud sit inusitatus Graecis, aeque ac Latinis; ut supra *Tox.* c. 25. Ἐπεὶ δὲ ἐδιδάχθη αὐτοῖς. & infra hoc *Asino* c. 39. f. καὶ ταῦτά μοι ἤδη πεπράξεσθαι. Item ap. *Aristoph.* Pac. vs. 1260. Τούτῳ ὀπήσομαι, pro ὑπὸ τούτου. Iterum ap. Noſtr. infra, *Jov. Trag.* c. 7. pr. Ἄρτι κεκήρυκταί σοι, & vel centies alibi. hic tamen propter alterum dativum ac-

mne fibi triticum hordeumque molerem. Atque illud mediocre incommodum erat aſino non ingrato, molere ſuis magiſtris. At optima mulier etiam ab aliis, per illos agros, erant autem ſane quam multi, farinas mercedis loco poſcens, miſeras cervices meas elocabat. Atque hordea, meum prandium, frixa, ipſa quoque molenda mihi infudit, factasque inde placentas totas devoravit. Mihi vero furfures erant prandium. Si quando vero etiam cum equabus me exigeret paſtor, percuſſus morſusque a maribus equis peribam. Semper enim me adulterum ſuſpicati equarum, ſuarum uxorum, perſequebantur, utrasque in me calces jactantes, adeo ut impar eſſem ferendae equinae illi Zelotypiae. Emaciatus ergo & ſtrigoſus non ita multo tempore fiebam, qui neque intus laetarer ad molam, neque ſub divo paſcens, oppugnatus quippe a paſtionis ſociis.

29. Verum etiam frequenter ſurſum in montem mittebar, & ligna gerebam humeris. Illud vero caput malorum meorum fuit. Primo quidem altus mons adſcendendus erat, ardua vehementer via, inſuper

γινεν, ὥστε ἀλεῖν αὐτὴ καὶ πυρὸς, καὶ κριθὰς ὅλας. καὶ τοῦτο μὲν ἦν μέτριον κακὸν εὐχαρίστῳ ὄνῳ ἀλεῖν τοῖς ἑαυτοῦ διακόναις. ἡ δὲ βελτίστη, καὶ πολλῷ τῶν ἄλλων τῶν ἐν ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς (πολλοὶ δὲ πάνυ ἦσαν) ἄλευρα τῶν μισθὸν αἰτοῦσα, ἐξεμίσθου τῶν ἐμὸν ἄθλιον τράχηλον· καὶ τὰς μὲν κριθὰς, τοῦμὸν ἄριστον φρύγουσα, κἀμοὶ ὥστε ἀλεῖν ἐπιβάλλουσα, μάζας ὅλας ποιοῦσα, κατέπινεν· ἐμοὶ δὲ, πίτυρα ἄριστον ἦν. εἰ δέ ποτε καὶ συνελάσειέ με ταῖς ἵπποις ὁ νομεὺς, παιόμενός τε καὶ δακνόμενος ὑπὸ τῶν ἐρσένων, ἀπωλλύμην. ἀεὶ γὰρ με μοιχὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τῶν ἵππων τῆς αὐτῶν γυναικῶν, ἐδίωκον, ἀμφότεροι εἰς ἐμὲ ἀπολακτίζοντες, ὥστε φέρειν οὐκ ἠδυνάμην ζηλοτυπίαν ἱππικήν. λεπτὸς οὖν καὶ ἄμορφος ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἐγενόμην, οὔτε ἔνδον εὐφραινόμενος πρὸς τῇ μύλῃ, οὔτε ὑπαίθριος νεμόμενος, ὑπὸ τῶν συννόμων πολεμούμενος.

Καὶ μὴν καὶ τὰ πολλὰ εἰς τὸ ὄρος ἄνω ἐπεμπόμην, καὶ ξύλα τοῖς ὤμοις ἐκόμιζον. τοῦτο δὲ ἦν τὸ κεφάλαιον τῶν ἐμῶν κακῶν· πρῶτον μὲν ὑψηλὸν ὄρος ἀναβαίνειν ἔδει, ὁρθὴν δεινῶς ὁδὸν, εἶτα καὶ [k] ἀνυπόδετος ὄρει

[k] Ἀνυπόδητος] Sic rurſus invenio conſtanter, non ἀνυπόδητος. Conf. ſupra c. 16. aliter infra c. 43. f.

accedentem minus commode procederet illa locutio. Lego itaque παρὰ τῶν κεκτημένων, (licet Cod. L. ſcriptura tolerabilis ſit) De poteſtate vero participii κεκτημένος vid. *Alciphr.* III. Ep. 63. *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. vſ. 4. docentem active & paſſive accipi, de Domino at de ſervo. Eumdem ad vſ. 7. ubi de ἐστερημένος & κεκτημένος duplici poteſtate, agit. Conf. ſupra hujus fabulae c. XI. f. *J. F. R.*

4. Τοὐπτανεῖον] Τὸ ὀπτανεῖον videtur fuiſſe in *J.* Sed *Solan.* ex aliis mutavit in τοὐπτ. *J. F. R.*

11. Ταῖς ἀγελ.] Sic neceſſario cum P. & *S.* legendum, aut τοῖς ἀγελαίοις, ut in *H.* Ed. eſt; non vero ut in reliquis, τοῖς ἀγελαίαις. *M. du S.*

15. Ἐν ὄρει διακ.] Vix dubito dediſſe auctorem ἐν ὄρῃ. Hanc enim praepoſitionem, non alteram εἰς, huic rei quaſi propriam, exemplis probare nihil attinet. *J. M. G.*

20. Τῶν ἀγέλῃ] Non ſolum illud εἰς ante ἀγέλῃ abeſſe volo, propter proxime ſequens εἰς; ſed & articulum τῶν auferre malim, ut ſit adverbii more ἀγέλῃ catervatim, ut apud *Aelian.* in Hiſt. An. non ſemel. *J. F. R.*

21. Κανδαύλῃ] Vide *Herodot.* I. *M. du S.*

Ibid. Ὥσπερ Κανδαύλῃ] Nota Candaulis hiſtoria, a Gyge uxoris ſuae juſſu interemti. Sed quid ſimile huic Aſino, aut Lucio, contigit? Utrum memoriae vitio Candaulem nominavit auctor, cum Gygen deberet? hunc quidem muliebri imperio, mariti ipſius culpa, quaſi mancipatum novimus, objectamque aut moriendi neceſſitatem, aut interimendi Candaulis. Quamquam ne ſic quidem ingenium ſcriptoris agnoſco. An plane aliud hic latet, corrupto nomine Κανδαύλῃ. *J. M. G.* (In Codd. nil opis invenio.) *J. F. R.*

25. Κριθὰς ὅλας] Hoc & quod ſequitur μάζας ὅλας, ſi ſcriptor eſſet terſus, mihi ſuſpecta forent; ſed in hoc opuſculo multa ſunt imperite & inſcite ſcripta. *M. du S.*

33. Κατίτωσαν] Vid. infra dicenda ad c. 47. *J. F. R.*

36. Ἀφύσαν] Ἵππων ſcil. *F. G.*

ὄρει ἐν λιθίνῳ. καὶ μοι συνεξέπεμπτον ὑγιλὸν τῶν, παιδάριον ἀκάθαρτον. τοῦτό με καινῶς ἑκάστοτε ἀπώλλυε. πρῶτον μὲν ἔπαιέ με τὴν τρέχοντα λίαν, οὐ ξύλῳ ἁπλῷ, ἀλλὰ τῷ ὄζους πυκνοὺς ἔχοντι καὶ ὀξεῖς, καὶ ἀεὶ ἔπαιεν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ μηροῦ, ὥστε ἀνέῳκτό μοι κατ' ἐκεῖνο ὁ μηρὸς τῇ ῥάβδῳ, ὁ δὲ ἀεὶ τὸ τραῦμα ἔπαιεν. εἶτά μοι ἐπετίθη Φορτίον, ὅσον χαλεπὸν εἶναι καὶ ἐλέφαντι ἐνεγκεῖν, καὶ ἄνωθεν ἡ κατάβασις ὀξεῖα ἦν. ὁ δὲ καὶ ἐνταῦθα ἔπαιεν. εἰ δέ μοι σφαλερόν ἴδοι τὸ Φορτίον, καὶ εἰς τὸ ἕτερον ὑπικλίνον, δέον τι ξύλον ἀφαιρεῖν, καὶ τῷ κυφοτέρῳ προσβαλεῖν, καὶ τὸ ἴσον ποιεῖν, τοῦτο μὲ οὐδέποτε εἰργάσατο, λίθους δὲ μεγάλους ἐκ τοῦ ὄρους ἀναιρούμενος, εἰς τὸ κυφότερον καὶ ἄνω νεῦον τοῦ Φορτίου προσετίθει καὶ κατῄειν ἄθλιος τοῖς ξύλοις ὁμοῦ καὶ λίθους ἀχρείους περιφέρων. καὶ

non calceatus *erat* in monte scrupeo. Et una mecum emittebant mulionem, impurum puerum, qui male me semper perderet. Primo percutiebat me valde licet currentem, non simplici fuste, sed crebris acutisque nodis inaequali, eandemque semper femoris partem percutiebat, adeo ut aperiretur mihi a baculo eo loco femur: at ille ipsum perpetuo vulnus ferire. Deinde imponebat mihi onus elephanti etiam portatu difficile. Eratque descensus *de summo* arduus; at ille hic etiam pulsabat. Si quando labare mihi videret onus, & in alteram partem inclinare, cum deberet de lignis ablatum aliquid leviori parti adjicere, & ita peraequare: hoc ille nunquam fecit: sed lapides magnos de monte sublatos in leviorem & sursum nutantem oneris partem addidit: descendebam ergo miser, cum lignis lapides simul inutiles circumferens. Erat

51. Καινῶς] Παραδόξως. *V.*

52. Ἑκάστοτε] Ἀεί. *V.*

51. Ἀκάθαρτον] *Impurus*, i. e. *sceleſtus*. *Terent. Annus haud impura*, non ſceleſta, non mala. i. e. bona. *F.G.*

Ἀκάθαρτον] Locus *Terentii* eſt *Heaut.* IV. i. 16. Sed nihil hoc novi. ἀκάθαρτος eod. modo occurrit c. 32. pr. & alibi. *J.F.R.*

70. Ἐπ' ἐμοὶ καθίζων] Conf. ſupra notata ad *Tox.* c. 20. No. 6. Et videbis genitivum caſum hic interdum praeferendum; ſed ἐπὶ τινὶ εἶναι vel θεῖναι tamen non ſemel ſignificare *in*, *ſuper* aliquo loco *eſſe*, vel *poni*; licet Grammatici non ſatis idonea proferant teſtimonia. Verum ἐπὶ τούτοις potius valere *poſt haec*, vel *propter haec*, vid. ſupr. c. XI. f. & 17. pr. Nam ἐπὶ cum dat. ſive ablat. alia poteſtate eſſe *intra*, ut in vulgatiſſimo Epicteti τὰ ἐφ' ἡμῖν, quae ſunt in nobis, i. e. in noſtra poteſtate, nemo ignorat; componitur ita cum τὸ σὺ ab *Sophocle*, ut eidem eodem caſu reſpondeat, in *Antigon.* vſ. 327. Ἐν τοῖσιν οὖσιν ἢ ἐπὶ τῇ ψυχῇ δάκνῃ; *In auribusne, an in animo morderis?* *J.F.R.*

73. Οὐ γὰρ ἦν καλὸς.] Aut excidit aliquid, aut legendum ὁ γὰρ ἦν. *Reineſius* putat deeſſe ἵππος, ante τοῦ. In L. pro ὁ, legitur ὃ, quod quo valeat neſcio. *M.du S.*

Οὐ γὰρ ἦν καλὸς] Pridem in mentem venerat, legendum hic non ὁ, ſed ὃ, ſuadente tum re ipſa, tum *Apulejana* paraphraſi Lib. 7. p. 145. Ed. *Pric. cum deberet egregius agaſo* &c. Video autem idem placuiſſe Viro docto *Miſcell. Obſ.* Vol. 1. p. 148. & Vol. 2. p. 373. niſi quod ille vult etiam mutari ſequens participium, & legi καταβάντα vel καταβάντος χεῖρα κ. τ. λ. quod mihi ſecus videtur. Nominativum hic ut alias poſitum arbitror pro Accuſativo infiniti, vel infinitorum potius, quae res eo facilius hic locum habet, cum in eadem perſona maneatur. τοῦ pro τὸν poſitum, cum ſemel ὅ in ὁ transiiſſet. Si quis etiam de lectione dubitet; illud tamen vel mediocriter exercitatis apparebit, longe commodiorem eſſe, quam dedimus rationem ea, quae libros adhuc occupavit. *J.M.G.*

Οὐ γὰρ ἦν καταβὰς τῇ χεῖρά μοι ἐπιδοῦναι] Videe *Anonymum* quemdam in *Miſcell. Obſ. Brit.* menſ. Sept. & Oct. 1732. p. 148. „ ad haec verba ſic commentari: „ Οὐ γὰρ ἦν καταβὰς τῇ ἐπιδοῦναι non eſt pura Graeca „ locutio: & praeterea ſi repetere eundem ſenſum „ circulo unius periodi eadem phraſi & conſtructione „ non ſit proprie Battologia, fateor me numquam „ aliquam vidiſſe. Οὐκ ἦν καταβὰς — ὁ δὲ ἐ καταβάς. „ χεῖρά μοι ἐπιδοῦναι — ὃ χεῖρα ἐπιδοῦναι. *Benedictus* „ tam ſpicuam tautologiam ferre non potuit, & „ in Latina ſua verſione luxuriantia verba ſuppreſſit, „ ultimamque clauſulam omiſit. Ideo legerem, &, „ ſi non me fallat opinio mea, approbantibus id o„ mnibus aequis Atticiſmi judicibus, ΟΥ ΓΑΡ ΗΝ ΚΑ„ ΤΑΒΑΝΤΟΣ χεῖρα, &c. ac ſi dixiſſet; *ille, ad „ quem pertinebat haec officia praeſtare, ne unum quidem praeſtitit, ſed contrarium prorſus.* Olim mihi „ ſcrupulus incidebat circa locutionem hanc, τὸ φορτίον ἀφιλεῖν, an ſit pura phraſis, Literatorum judicio „ relinquam. *Herod.* Clio. c. 80. τοὺς μὲν ἵππους ἀλίσας „ (i. e. Camelos) καὶ ἐπιλὼν τὰ ἄχθεα. Uti hic lege„ rem, καὶ τὸ φορτίον ἐφιλεῖ — —. Ut mihi videtur, „ in Luciani loco modo laudato, ὁ δὲ ὅτι καταβὰς —

„ non

πολαμὸς ἦν ἀένναος ἐν τῇ ὁδῷ· ὁ δὲ τῶν ὑποδημάτων φειδόμενος, ὀπίσω τῶν ξύλων ἐπ' ἐμοὶ καθίζων, ἐπέρα τὸν πολαμόν.

Εἰ δέ ποτε οἷα κάμνων ἢ ἀχθοφορῶν καταπέσοιμι, τότε δὴ τὸ δεινὸν ἀφόρητον ἦν. [a] οὐ γὰρ ἦν καλαβὰς τῇ χειρά μοι ὑπιδοῦναι, καὶ μὲ χαμόθεν ἐπεγείρειν, ἢ [b] τὸ φορτίον ἀφελεῖν, ἂν ποτε ἢ δέοι· ὁ δὲ οὔτε κατῆλθεν, οὔτε χεῖρα ἄν ποτε ἐπέδωκεν, ἀλλ' ἄνωθεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, καὶ τῶν ὤτων ἐρξάμενος, συνέκοπτέ με τῷ ξύλῳ; ἕως ἐπεγείρωσί με αἱ πληγαί. καὶ μὴν καὶ ἄλλο κακὸν οἷς ἐμὲ ἀφόρητον ἔπαιζε. συνεπεγκὼν ἀκανθῶν ὀξυτάτων φορτίον, καὶ τοῦτο δεσμῷ ποδισφίγξας, ἀπεκρέμα ὄπισθεν ἐκ τῆς ἁμάξης, αἱ δέ, οἷον εἰκὸς ἦν, ἀπιόντος τὴν ὁδὸν, ἀποκρεμάμεναι προσέπιπτόν μοι, καὶ πάντα μοι τὰ ὄπισθε νύττουσαι ἐτίτρωσκον· καὶ ἦν

30. Si quando vero prae laſſitudine & onere decumberem; tum vero intolerabile erat malum. Cujus enim erat, ut deſcendens manum mihi injiceret, meque de terra excitaret, & onere, ſicubi opus eſſet, levaret; ille neque deſcendebat, neque manum praebebat unquam, ſed initio a capite & auribus facto fuſti me concidebat, dum ſuſcitarent me plagae. Ludit etiam aliud in me malum intolerabile. Comportatum ſpinarum acutiſſimarum faſcem & vinculo conſtrictum, a tergo & cauda mihi ſuſpendit. Illae ergo, ut facile eſt ad cogitandum, pergente me viam, dependentes impingunt, atque aſſiduo punctu poſteriora mihi omnia vulnerant. Nec defendere me

[a] Οὐ γὰρ] Nihil mutant Edd. Οὐ L. pro ἕ quod Anon. conjecit. [b] Τὸ φορτίον] Τῦ φορτίε Fl.

„ non recte ſequitur & convenit cum ἕ γὰρ ἦν καταβάντος. Sed haec difficultas facili modo tollitur, „ legendo ſolummodo ὃν loco ὁ δι." Haec ille. Sed pleraque fruſtra. Nam primo ἦν καταβὰς pro καταβῆναι periphraſis, adeo eſt uſitata, ut vix opus ſit modice perito exempla commonſtrare; Recte vero alius „ *Anonymus* B. in nott. ad easdem Obſervatt. eum ob id reprehendit, uſumque hujus participii a *Budaeo* ac *Steph.* jam ſatis oſtenſum ait, additque *Aelian.* V. H. 2. 4. ubi ἦν ἱστυδιακὼς. Cui addo unum maxime efficax ex *Ariſtot.* IV. Metaph. c. 7. Οὐδὲν διαφέρει τὸ ἄνθρωπον ὑγιαίνειν ἢ τὸ ἄνθρωπον ὑγιαίνειν. ἢ τὸ ἄνθρωπον βαδίζειν ἢ τὸ τέμνειν, τῷ ἀνθρώπῳ βαδίζειν ἢ τέμνειν. Quod exempl. cum deçem aliis ſimilibus adfert Frater cariſſ. G. O. *Reitz.* in Belg. Graec. p. 402. —3. (qui tamen cum Doctiſſ. *Ten Katen* aliquantillum differentiae ſtatuit, quod jam non diſquirimus, contenti demonſtraſſe utique Graecam eſſe periphraſin.) Immo & Luciano non infrequens eſt, ut in *Θωμ. Hiſt.* c. 3. τὸ ᾧ ἐτύγχανε οἰκῶν. Infra c. 52. ἦν ἀδίκως. Et *Gall.* c. 19. ἀποκινήσας ἴσην. & ſimil. quae ex Indice patebunt. Ita Latini, ut *Salluſt.* declam. 2. *Es habens.* Dein τῷ ἱστυδῦναι quidni maxime probum eſſet, cum ſit ellipſis τῷ ἵππον non ſexcenties, ſed ſex millies frequentata? cum genitivis nominum ſubſtantivorum quidem frequentior; ſed & cum articulo & infinitivo, ut *Heliod. Æth.* L. IX. p. 420. (quem ad partes vocat Cl. *Elſner.* ſed aliud agens, ad 2. *Theſſ.* 2. 2.) τῷ εἶναι ἐ τοιοῦτος σκληρόν. Immo vel τῷ ſolum pro τῷ ἵππον *Ariſtoph.* Nub. 22. Tertio, fruſtra etiam ὁ δὲ ſollicitatur quod ἱστυόδην inſervit. Vid. ſupra *Hermot.* c. 28. f. Ὅς, δίον τὴν πλευσάδα κατατοξεύσας, ὁ δὲ τὴν μάστιγα ἔτεμεν. &c. Et *Herodian.* 2. c. 8. f. Repetitio vero ſic defenditur in notis Obſervatt. Miſcell. „ Videtur aſinus, aegerrime ferens pueri hujus inſolentiam, hac repetitione voluiſſe indicare iniquitatis „ magnitudinem, totusque locus ita ibid. bene vertitur: *Non enim deſcendere ſolebat, ut mihi manum „ porrigeret, vel humo allevaret, vel onus demeret; „ imo non ſolum non deſcendit, vel manum praebuit, „ verum a ſummo capite & auribus incipiens totum „ me fuſte dedolabat*". Cum autem *Apulejus* (ſ. potius *Appulejus*, ut eſt in Inſcriptt. ap. *Reinef.*) idem agens VII. Metam. p. 145. dicat: *CUM DEBERET egregius aguſo manum porrigere*, id revera favet Anonymi correctioni ἕ δὲ ἦν. modo non dixiſſet „ haec Graeca non eſſe. Si quis tamen verba ὁ δὲ usque ad ἱστύδην pro gloſſemate habere velit, per me licet. Cl. *Solanus* quoque ſe non expedivit, neſciens quo ἕ quod L. habet, ſit referendum. Sed ſi ἕ *cujus* admittere libuerit, id jam placeret, nec nominativus ſequens me offenderet, memor eorum quae Clar. *Jenſ.* collegit in Lectt. Luc. p. 71. 73.—80. Non minus inquam, quam in *Epiſt.* ad *Epheſ.* IV. 2. & 2. ubi accuſativus & nominativus ſimul infinitivo junguntur; quae conſtructio egregie defenditur ab Rever. *Jac. Elſnero*, ex *Aelian.* V. Hiſt. XIII. 23. ubi ἀλλοῖός & παθὼν praecedente αὐτὸν habemus. Idem ex Eodem XIV. 18. &c. Sed quo evado? Planius tamen erit, ſi ἕ vel ὃν habeamus.

J. F. R.

ἦν μοι τὸ ἀμύνειν ἀδύναλον, ἢ τίλρωσκόντων ἀεί μοι ἐπομθύων, καμῶ ἠρτημθύων. εἰ μὲ γὰ ἀτρέμα προϊοιμι Φυλαττόμθω ἢ ἀκανθῶν ἢ προσβολὴν, ὑπὸ ἢ ξύλων ἀπωλλύμην· εἰ δὲ Φεύγοιμι τὸ ξύλον, τότ' ἤδη τὸ δεινὸν ὄπιθεν ὀξὺ προσέπιπλε, καὶ ὅλω ἔργον ἦν τῷ ὀνηλάτῃ τῷ ἐμῷ [a] ἀποκλενεῖν με.

Ἐπεὶ δέ ποθε ἅπαξ κακὰ πάσχων πολλὰ, οὐκ ἔτι Φέρων, πρὸς αὐτὸν λὰξ ἐκίνησα, εἶχεν ἀεὶ τῦτο τὸ λὰξ ἐν μνήμῃ. καμὲ ποθε κελεύει [b] στυππεῖον ἐξ ἑτέρυ χωρίυ εἰς ἕτερον χωρίον μελενεγκεῖν. κομίσας ὖν με, καὶ τὸ στυππεῖον τὸ πολὺ συνενεγκὼν, κατέδησεν ἐπ' ἐμὲ, καὶ θεσμῷ δεγαλέῳ εὖ μάλα προσέδησέ με τῷ Φορτίῳ, κακὸν ἐμοὶ μέγα [c] τυρεύων. ἐπεὶ δὲ προϊέναι λοιπὸν ἔδει ἐκ τ ἑστίας, κλέψας δαλὸν ἔτι θερμὸν, ἐπειδὴ πόῤῥω τ αὐλῆς ἐγενόμεθα, τ δαλὸν ἐνέκρυψεν εἰς τὸ [d] στυππεῖον. τὸ δὲ (τί γὰ ἄλλο ἐδύναλο;) εὐθὺς ἀνάπλε, καὶ λοιπὸν ὐδὲν ἔφερον ἄλλο, ἢ πῦρ ἄπλετον. μαθὼν ὖν ὡς αὐτίκα ὀπτήσομαι ἐν τῇ ὁδῷ, τέλμαλι βαθεῖ ἐντυχὼν, ῥίπλω ἐμαυτὸν τῷ τέλματι ἐς τὸ ὑγρόταλον· εἶτα ἐκύλιον ἐνταῦθα τὸ στυππεῖον, καὶ δινῶν καὶ στρέφων ἐμαυτὸν, τῷ πηλῷ κατέσβεσα τὸ θερμὸν ἐκεῖνο, καὶ πικρὸν ἐμοὶ Φορτίον, καὶ ὕτω λοιπὸν ἀκινδυνότερον ἐβάδιζον τ ὁδῦ τὸ

ullo modo poteram, instantibus mihi semper quae vulnerarent, & a me ipso suspensis. Etenim si sensim progrederer appulsum spinarum cavens, peribam a fustibus: si vero fustim fugerem, tum jam malum illud a tergo acutissimum ingruebat. Et omnino id operam dabat agaso meus, me ut interficeret.

31. Cum autem semel aliquando mala perpessus multa, prae impatientia calcem contra illum movissem, semper illum calcem in memoria habuit. Ac jussus aliquando stuppam ex uno agro in alterum transferre, adducit me, stuppamque illam multam collatam mihi imponit, validoque me fune sarcinae probe alligat, fraudem mihi ea re machinatus maximam. Cum vero jam pergendum esset, de foco furatus torrem adhuc ardentem, ubi procul ab aula recesseramus, eum torrem in stuppa abscondit: illa vero, quî enim posset aliter? subito ignem concipit: ilicet, nihil fero aliud, quam ignem immensum. Videns ego statim me in via assandum, observata forte lacuna palustri, in liquidissimam illius me partem abjicio: volvensque ibi stuppam, meque ipsum adeo circumagens & vertens, luto exstinguo ardentem & acerbam mihi sarcinam: sicque reliquum viae minori cum periculo absolvo. Nec enim

a Ἀποκτεινεῖν] Ἀποκεντεῖν Ex. Fl. Cum vulgata facit P. b Στυππεῖον] Et sic Fl. quae tamen versu seq. στυππίον exhibet. c Τυρεύων] Τορεύων Pell. d Στυππεῖον] Στυππίον iterum Fl. ac postea ubique.

96. Στυππεῖον] Στύππιον. V.
2. Τυρεύων] Καπασκοπάζων. V.
7. Ἄπλετον] Μέγα, ἄπειρον, ἀχώρητον. V.

9. Τέλματι] Τέλματα τὰ πηλώδη ἢ τελμάτεια τῦ ὕδατος ἢ βάθρα. * Ἰσαίως δὲ εἶπε τὰ γεωργήσιμα χωρία. V.

* Ἰσαίως] Εἰσεῦος Exc. G. Ἰσαῖος C.

96. Ἐξ ἑτέρυ χωρίυ εἰς ἕτερον χωρίον] Χωρίον non est regio, ut putavit Interpres; sed fundus, praedium, quemadmodum saepe apud optimos auctores. Plutarch. de sui laude p. 544. ὡς γὰ οἰκίαν ἢ χωρίον. &c. Div. Luc. in Act. Apost. IV. 34. Ὅσοι γὰ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπῆρχον. L. Bos.

97. Κομίσας] I. e. agens, ducens. F. G.

Κομίσας] Sic iterum capite sequenti. An satis Graece addubito. M. du S.

Κομίσας] Non satis Graecum arbitratur Cl. Solanus, pro deducens, quia proprie notaret ferens, portans. Verum non modo rursus ita cap. seq. Sed & eodem modo bis legi in Long. Past. cujus stilus cum Nostri satis congruit. ait autem Longus L. 2. p. 74. Ed. Jungerm. Χλόην εἰς ὀφθαλμοὺς ἐκόμισαν. Chloën in conspectum adduxere. Et IV. 119. Ed. Moll. (errore typogr. est p. 127.) ἐπηγγέλλετο (Δάφνις) κομίσειν εἰς τὴν πόλιν. Immo & Sophocl. Aj. flag. vs. 63. Πείμνας τε πέδ-

enim poterat jam puer iterum accendere ſtuppam liquido luto ſubactam. At hoc certe audax puer, cum delatus eſſet, *quo tendebat*, me calumniatus eſt, me praetereuntem ultro infricuiſſe me foco. Interea tum e ſtuppa praeter ſpem evaſeram.

32. Sed aliud impurus ille puer contra me longe pejus excogitat. In montem me deducit, gravi lignorum ſarcina oneratum: eaque ligna ruſtico vendit habitanti in vicinia: me vero nudum ſine lignis domum deductum apud communem dominum nefandi facinoris per calumniam reum facit, *Iſtum, here*, inquit, *aſinum, neſcio cur alamus, ſupra modum piger qui ſit ac tardus. Verum nunc aliud quoque ſibi opus curae habet. Ubi mulierem, aut virginem pulchram ac formoſam videt, aut puerum; jactatis calcibus curſu eos inſequitur, eademque fere ratione, atque amator homo in amata ſibi muliere commovetur: & oſculi in morem morſicat, & vi in complexum ruit. Ex ea autem re lites tibi & negotia faceſſet, cum inſultet omnibus, evertat omnes. Etenim modo ligna geſtans, conſpecta muliere rus eunte, humi diſperſit excuſſa ligna omnia, cum*

15ε ὑπόλοιπον. οὐδὲ γὰρ ἔτι ἀνάψαι ᶠ με τῷ παιδὶ δυνατὸν ἦν τῇ στυππείᾳ πηλῷ ὑγρῷ πεφυρμένῃ. καὶ τοῦτό γε ὁ τολμηρὸς παῖς προσελθὼν ἐμοῦ καλέψεύσαλο, εἰπὼν, ᵍ ὡς παριὼν, ἐκὼν ἑαυτὸν ἐνεείσαιμι τῇ ἑστίᾳ· ὑ τότε μὲ ἐκ τῆ στυππείᾳ μηδὲ ἐλπίζων, ὑπεξῆλθον.

Ἄλλ' ἕτερον ὁ ἀκάθαρτος παῖς ἐξεῦρεν ἐπ' ἐμὲ μακρῷ κάκιον. κομίσας γάρ με ἐς τὸ ὄρος, καί μοι Φορτίον ἀδρὸν ὀπιθεὶς ἐκ ξύλων, τοῦτο μὲ πιπράσκει γεωργῷ πλησίον οἰκοῦντι, ἐμὲ δὲ γυμνὸν ὑ ἄξυλον κομίσας οἴκαδε, καλαψεύδεταί μου πρὸς ᵗ ʰ αὐτὸν δεσπότην ἔργον ἀνόσιον. τοῦτον, δέσποτα, ᵗ ὄνον, οὐκ οἶδ' ὅτι βόσκομεν, δεινῶς ὀργὸν ὄντα καὶ βραδύν. ἀλλὰ μὴν νῦν ὀπιτηδεύει ὑ ἄλλο ἔργον, ἐπὰν γυναῖκα ἢ παρθένον καλὴν ὑ ὡραίαν ἴδῃ, ἢ παῖδα, ἀπολακτίσας ἕπεται δρόμῳ ἐπ' αὐτούς, ὡς εἴ τις ἐρᾷ ἄνθρωπος ἄρρην, ὀπὶ ἐρωμένῃ γυναικὶ κινήμενος, ὑ δάκνει ἐν Φιλήματος ἀχήμασι, ὑ πλησιάζειν βιάζεται, ἐκ δὲ τούτου σοὶ δίκας ὑ πράγματα παρέξει, πάντων ὑβριζομένων, πάντων ἀνατρεπομένων. ὑ γὰρ νῦν ξύλα κομίζων, γυναῖκα εἰς ἀγρὸν ἀπιοῦσαν ἰδὼν, τὰ μὲ ξύλα πάντα χαμαὶ ἐσκόρπισεν ἀποσεισάμενος. ᵗ δὲ γυναῖκα ἐς

ε Ὑπόλοιπον] Ἐπίλοιπον *Coll.* f Ms] Deeſt in *Fl.* g Ὡς] Male omiſit *Fl.* h Αὐτὸν] Nihil varietatis invenio, corrigendum tamen.

15. Ὑπόλοιπον] Ἐπίλοιπον. *G.*

17. Πεφυρμένῃ] Φύρω, μολύνω, ἰκμάζω, † πλύνω, συγχέω, ταράσσω, μιγνύω. *V.*

† Πλύνω] Omiſſum hoc verbum ex collato codice inſerui *M. du S.*

πάσας εἰς δόμους κομίζει. At ne credas de mortuo pecore domum portato ſermonem eſſe, confer verſum praecedentem, Τοὺς ζῶντας αὖ διαμοῖσι συνδήσας βοῶν, & videbis de vivis loqui poëtam, nec talia in Luciano ſollicitabis. *J. F. R.*

19. Ἑαυτὸν] Ecce rurſus pro ἐμαυτὸν. Conf. ſupra ad c. 13. f. & ſaepe alibi, ut parebit, ſpero, ex Indice, quare talia non mutanda. *J. F. R.*

23. Κομίσας] Confer modo notata ad c. 31. *J. F. R.*

27. Αὐτὸν] Lege αὐτοῦ. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς † αὐτὸν δεσπότην] Neque opus eſt, ut cum viro docto Britanno in *Miſcell. Obſ.* Vol. 2. p. 374. αὐτὸν in αὐτοῦ mutemus: neque hoc pertinet illa αὐτοῦ notio, qua ad herum, praeceptorem, eminentem virum, refertur, quod Belga obſervator putat l. c. Sed ὁ αὐτὸς eſt *idem*: ad *eundem* ſuum meumque dominum, vel, quod eandem hic vim habet, ad *communem* dominum. *J. M. G.*

33. Αὐτοὺς] Legendum putaram αὐτὰς, ſed quia *pueros* nominavit, nihil mutandum. *M. du S.*

36. Πλησιάζειν] *Congredi, coire.* *F. G.*

ἐς τ' ὁδὸν ἀνατρέψας, γαμεῖν ἐβούλετο, ἕως ἄλλῳ ἄλλοθεν ἐνδραμόντες, [a] ἠμύναμεν τῇ γυναικὶ, ἐς τὸ μὴ ἀξιοπαθῆναι ὑπὸ τοῦ καλοῦ τούτου ἐραστοῦ.

muliere vero in viam eversa nuptias facere voluit, donec accurrentes aliunde alius, auxilio fuimus mulieri, ne a praeclaro isto amatore lacerareture.

Ὁ δὲ ταῦτα πυθόμενος, Ἀλλ' εἰ μήτε βαδίζειν, ἔφη, ἐθέλει, μήτε φορτηγεῖν, ἢ ἐρᾷς ἀνθρωπίνως ἐρᾷ, ὅτι γυναῖκας ἢ παῖδας οἰστρᾷ, ἀποσφάξαι αὐτόν· καὶ τὰ μὲν ἔγκαλα τοῖς κυσὶ δότε, καὶ τὰ κρέα τοῖς ἐργάταις φυλάξαι· καὶ ἢν ἔρηται, πῶς οὗτος ἀπέθανε, λύκῳ [b] τοῦτο καταψεύσασθε. ὁ μὲν οὖν ἀκάθαρτος παῖς, ὀηλάτης ἐμὸς, ἔχαιρε, καί με αὐτίκα ἤθελεν ἀποσφάττειν· ἀλλ' ἔτυχε γάρ τις πρὸ τούτου γειτόνων γεωργὸς, καὶ οὗτος ἐρύσατό με ἐκ τοῦ θανάτου, δεινὰ ἐπ' ἐμοὶ βουλευσάμενος. Μηδαμῶς, ἔφη, ἀποσφάξῃς ὄνον, καὶ ἀλεῖν καὶ ἀχθοφορεῖν δυνάμενον· καὶ οὐ μέγα ἔργον. ἐπειδὴ γὰρ εἰς ἀνθρώπους ἔρωτι καὶ οἴστρῳ φέρεσθαι, λαβὼν αὐτὸν ἔκλεμε· καὶ γὰρ ἐπαρθεὶς τοῦτο ταύτης ὁρμῆς ἀφαιρεθεὶς, ἥμερός τε εὐθὺς καὶ πίων ἔσται, καὶ οἵσει φορτίον μέγα, οὐδὲν ἀχθόμενος. εἰ δὲ αὐτὸς ἄπειρος ἔχεις ταύτης τῆς ἰατρείας, ἀφίξομαι δεῦρο μεθ' ὑμῶν τριῶν ἢ τεττάρων ἡμερῶν, καί σοι τοῦτον σωφρονέστερον προβάτου παρέξω τῇ τομῇ. οἱ μὲν οὖν ἔνδον ἅπαντες ἐπῄνουν τὸ σύμβουλον, ὡς εὖ λέγοι, ἐγὼ δὲ ἤδη ἐδάκρυον, ὡς ἀπολέσων αὐτίκα τὸν ἐν τῷ ὄνῳ ἄνδρα, καὶ ζῆν οὐκ ἔτι ἐθέλειν ἔφην, εἰ γενοίμην εὐνοῦχος. ὥστε καὶ ὅλως ἀποσιτῆσαι τοῦ λοιποῦ ἐγνώκειν, ἢ ῥῖψαι ἐμαυτὸν ἐκ τοῦ ὄρους, ἔν-

33. Ille vero his auditis, *Si vero*, inquit, *neque incedere vult, neque gestare onera, & humanos amores amat, in mulieres puerosque insaniens, illum jugulate, atque intestina projicite canibus, carnes servate operis: ac si interrogabitur, quomodo iste perierit? a lupo factum mentimini.* Impurus ergo puer, meus mulio, gaudere, ac statim me velle jugulare. Sed forte fortuna interveniens de vicinia rusticorum aliquis, illa me morte eripuit; dirum, *tamen* contra me consilium subjecit. *Nequaquam*, inquit, *interfeceris asinum, & molere valentem & gestare onera. Nec magnum opus. Quando enim in homines amore atque oestro fertur, comprehensum exseca. Etenim venereo isto impetu sublato, mansuetus statim & pinguis erit, & magnum sine labore onus gestabit. Si vero ipse hujus curationis imperitus es, intra tertium quartumve diem huc veniam, & istum tibi ovicula mitiorem illa sectione praestabo.* Itaque familiares omnes, laudare consiliarium, bene illum dicere *asseverantes.* Ego vero jam plorare, qui mox perditurus esem *latentem* in asino virum, & negare, me vivere velle, si eunuchus fierem: adeo ut omnino cibo abstinere in posterum decernerem, aut de monte me praecipitare, unde de-

a Ἠμύναμεν] Ἤμυναν Ex. Fl. Nil mutant Edd. nec P. b Τοῦτο] Τούτῳ Ex. Fl. Vulgatam servat P. c Λέγοι] Λέγει Fl.

42. Γαμεῖν ἐβούλετο] Sic γαμηθῆναι accipit *Kusterus* in Schol. ad *Aristoph.* Plut. 1082. *J.M.G.*

50. Τὰ κρέα] Vide *Reines.* Var. Lect. 289. *M. du S.*

51. Πῶς ἔρηται] Ὁ διωκόμενος deesse videtur. *F.G.*

Πῶς ἔρηται] Non deest διωκόμενος, sed intelligitur, vel potius αὐτὸς intelligendum relinquitur, ut notissimum hoc pronomine Herum κατ' ἐξοχὴν designari, veluti ἄψορρος *adest* ap. Terent. satis crebro. *Aristoph.* Neb. v. 220. Ἵν' ἐστὶν, ἀναβήσεται αὐτὸς μου μέγα. Quod vel honoris caussa fieri, recte ibi monet *Scholiast.* dicens: Τιμῶν τὸν διδάσκαλον οὐκ εἶπε πρῶτον τὸ ὄνομα. Sub αὐτὸν autem *Socratem* intelligi, ex ipso *Aristophane* satis est apertum. Conf. & Scholiasten ejus ad Nub. 195. ubi & ἐκεῖνος eod. more accipi multis tradit. *J.F.R.*

75. Ὁλόληρος] De potestate hujus verbi vid. supra ad *Amor.* c. 24. No. 94. Et hic significari intelliges *non castratum.* *J.F.R.*

77. Νῦξ βαθεῖα] Sic rursus infra c. 56. Et βαθεῖα ἑσπέ-

delapsus miserrima equidem morte, integrum tamen adhuc & intemeratum cadaver, morerer.

34. Intempesta jam nocte, nuntius de vico aliquis rus venit & in villam, dicens, puellam illam recens nuptam, illam, quae in latronum potestatem fuerat, ipsiusque sponsum, sero diei ambos & solos in litore ambulantes, accedente subito maris fluctu abreptos, non amplius comparere, eumque finem illis calamitatis ac mortis accidisse. Hic illi, velut orbata junioribus heris domo, decernunt non amplius manere in servitute, sed direptis, quae intus erant omnibus, fuga sibi consulunt. Equarum autem pastor, & me assumto, & convasatis quae poterat omnibus, ea mihi & equabus imponit. Ego gravabar equidem ferens veri onus asini. Interim lubens impedimentum illud meae castrationis excepi. Ac per totam illam noctem difficili itinere cum perrexissemus, & trium aliorum dierum superata via, venimus in urbem Macedoniae, Beroean, magnam ac celebrem.

35. Ibi statuunt qui nos egerant, & ipsi se collocare, & nos. Tum igitur nostrûm, jumentorum nempe institutа auctio: & vocalis praeco, in medio stans foro, proclamat. Accedentes autem *emtores* inspicere *nos* volunt, apertisque nostris oribus, annos de dentibus uniuscujusque spectant. Et partim quidem, aliud alius emunt. Me autem relictum ultimum jubet domum rursus reduci praeco, *Vides*, inquiens, *hic so-*

75 θα ἐκπεσὼν, θανάτῳ οἰκτίστῳ ὀλόκληρος ἔτι καὶ ἀκέραιος νεκρὸς τεθνήξομαι.

Ἐπεὶ δὲ ἦν νὺξ βαθεῖα, ἄγγελός τις ἀπὸ τῆς κώμης ἦλθεν εἰς τὸ ἀγρὸν, καὶ τὴν ἔπαυλιν, ταύτην λέγων τὴν νεόνυμφον κόρην, τὸν ἐκ τοῦ τοῖς λῃσταῖς γενομένην, καὶ τὸν ταύτης νυμφίον, ἅτε δείλην ὀψίαν ἀμφοτέρους αὐτοὺς ἐν τῷ αἰγιαλῷ περιπατοῦντας, ὑπὸ πολλῆς σασαν ἄφνω τὴν θάλασσαν ἁρπάσαι, καὶ ἀφανεῖς ποιῆσαι, καὶ τέλος αὐτοῖς τοῦτο τῆς συμφορᾶς καὶ θανάτου γενέσθαι. οἱ δὲ, οἷα δὴ κεκενωμένης οἰκίας νέοι δεσπόται, ἔγνωσαν μηκέτι μένειν ἐν τῇ δουλείᾳ, ἀλλὰ πάντα διαρπάσαντες τὰ ἔνδον, φυγῇ ἐσώζοντο. ὁ δὲ νομεὺς τῶν ἵππων, κἀμὲ προσλαβὼν, καὶ πάνθ' ὅσα δυνατὸς ἦν συλλαβεῖν, ἐπικατέθηκέ μοι καὶ ταῖς ἵπποις· ἐγὼ δὲ ἠχθόμην μὲν, φέρων φορτίον ὄντως ἀληθινῶς, ἀλλ' ἕν ἄσμενος τὸ ἐμπόδιον τοῦτο τῆς ἐμῆς ἐδεξάμην ἐκτομῆς· καὶ τὴν νύκτα ὅλην ἐλθόντες ὁδὸν δρομαίαν, καὶ τριῶν ἄλλων ἡμερῶν τὴν ὁδὸν ἀνύσαντες, ἐρχόμεθα εἰς πόλιν τῆς Μακεδονίας, Βέροιαν, μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον.

Ἐνταῦθα ἔγνωσαν οἱ ἄγοντες ἡμᾶς ἱδρύσαι, καὶ ἑαυτοὺς. καὶ τότε δὴ πρᾶσις ἦν ἡμῶν τῶν κτηνῶν, καὶ κῆρυξ εὐφωνος ἐν ἀγορᾷ μέσῃ ἑστὼς, ἐκήρυττεν· οἱ δὲ προσιόντες ἰδεῖν ἤθελον, τὰ στόματα ἡμῶν ἀνοίγοντες, καὶ τὴν ἡλικίαν ἐν τοῖς ὀδοῦσιν ἑκάστῳ ἔβλεπον, καὶ ἄλλος μὲν ἀπήσαντο ἄλλος ἄλλον, ἐμὲ δὲ ὕστατον ἀπολελειμμένον ὁ κῆρυξ ἐκέλευσεν αὖθις ἐπανάγειν εἰς οἶκον, ὁρᾷς, λέγων, ὅτι

d Ἐπικατέθηκε] Ἐπικατέθηκε Ex. Fl. Vulgatae adsentitur P. e Ἐπανάγειν] Ἀνάγειν Ex. M. Nihil a vulgata abit P. Ἐπάγειν marg. A1. Ἀπαγεῖν H. 1. & 2. f Λέγων] Ἔφη Fl.

76. Ἀκίρασι] * Ἐκ θεσσαλίας. V.

* Ἐκ θεσσαλίας] Idem legi in C, testatur Stolz. Nec immerito id investigasse videtur, quia ἀκέραιον. Ego quidem sensum ejus non percipio. Nisi simul respiciat ad proxime praecedens ὁλόκληρος; quasi Scholiasta innuat, ἀκίρασις hic idem fere esse, vel consequens τῇ ὁλοκλήρῳ, ut qui integer sit, etiam foret immunis. J. F. R.

ἀκήρατος, in Quom. Hist. c. 28. m. Basilius ἀκήρατος. Alex. c. 25. vs. 52. Tox. c. 36. Herodian. IV. po. 1. &c. J. F. R.

81. Δοῦναι] Vide not. ad Θ. Δ. X. M. du S.

ἔτ῾ μόν῾ οὐχ [a] εὑρίσκει κύριον. ἡ δὲ πολλὰ πολλάκις δυσμὴν ἡ μεταπίπτουσα Νέμεσις ἤγαγε κἀμοὶ τ῾ δεσπότῃ, οἷον οὐκ ἂν εὐξαίμην· κίναιδ῾ γὰρ ἦν γέρων, τούτων εἷς τ῾ τ῾ θεὸν τ῾ Συρίαν εἰς τὰς κώμας ἡ τοὺς ἀγροὺς περιφερόντων, ἡ τ῾ θεὸν ἐπαιτεῖν ἀναγκαζόντων. τοῦτῳ συμπράσκομαι πολλῆς πάνυ τιμῆς, τριάκοντα δραχμῶν· ἡ γέρων ἤδη, τῷ δεσπότῃ εἰπόμην ἄγοντι.

Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ᾤκει Φίληβο῾ (τοῦτο γὰρ εἶχεν ὄνομα ὁ ὠνησάμενός με) μέγα εὐθὺς πρὸ τ῾ θύρας ἀνακέκραγεν, Ὦ κοράσια, δοῦλον ὑμῖν ἐώνημαι καλὸν ἡ ἀδρὸν; ἡ Καππαδόκην τὰ γέν῾. ἦσαν δὲ τὰ κοράσια ταῦτα, ὄχλ῾ κυναίδων συνεργῶν τῷ Φιλήβῳ, ἡ πάντες πρὸς τ῾ βοὴν ἀνεκρότησαν. ὡνοῦτο γὰρ ἀληθῶς ἄνθρωπον εἶναι τ῾ ἐωνημένον· ὡς δὲ εἶδον ὄνον ὄντα τ῾ δοῦλον, ἤδη ταῦτα ἐς τ῾ Φίληβον ἐσκωπτον, Τοῦτον οὐ δοῦλον, ἀλλὰ νυμφίον σαυτῇ πάθεν ἄγεις

lus dominum non reperit. Verum illa, miſtum ſaepe vertigine quaſi quadam circumacta, & huc illuc labans, ultrix providentia, adduxit mihi quoque, qualem minime optarem, herum. Cinaedus enim & ſenex erat, ex eo genere unus, qui Syriam Deam per vicos agrosque circumferunt, & mendicatum ire Deam cogunt. Huic vendor magno ſane pretio, drachmis triginta. Jamque ingemiſcens ducentem ſequor dominum.

36. Cum autem veniſſemus in diverſorium Philebi, (hoc enim nomen habebat, qui me emerat) magna ſtatim ante januam voce exclamat, *Emi vobis, puellae, ſervum pulchrum, & compactum, & gente Cappadocem.* At illae puellae erant turba cinaedorum, Philebi ſodalium, qui omnes ad illum clamorem plauſum tollunt, rati revera hominem eſſe, quod emtum eſſet. Cum autem viderent aſinum eſſe illum ſervum, jam iſta in Philebum cavillantur, *Hunc non ſervum*, o noſtra, *ſed ſponſum tibi, unde quae-*

[a] Εὑρίσκει] Εὑρίσκει *f.* & *V2.* Εὕρηκε cett.

8. Εὑρίσκει] Legendum neceſſario aut εὑρίσκει, aut εὑρήσει. In utraque *Veneta* εὑρίσκει, quod ad emendationem viam monſtrat. In reliquis εὕρηκε. *M. du S.*

Εὑρίσκει] Qui meminerit quoties ι & η male permutentur, maxime in Ed. *Junt.* facile videbit eam, dum εὑρίσκει ſcribit, imitatam Mſ. quod eo ipſo εὑρίσκει dare voluit; ſed bene dictantem male excepit; ita eadem *Junt.* c. 20. hujus *Dial.* ξίφει pro ξίφη, vid. ſaepe alibi in variantr. notata ſimilia, quae vix operae foret notaſſe; niſi hi ipſi errores ad inveſtigandum verum occaſionem praeberent. Corrupta autem illa pronuntiatio ει inſtar ι proferendi non eſt adeo nova atque auctores nonnulli qui de Graeca pronnunt. ſcripſere, volunt; quin & in Inſcriptt. inveniuntur ejus veſtigia, ut ἀνέθεικεν pro ἀνέθηκεν in Inſcript. *Reineſ.* p. 633. ac non ſemel alibi ap. eumdem. Quum *Hennius* recte ex ipſis fontibus docuerit, veteres ſonum literae η balatui ovium comparaſſe, quae inde μῆλα dictae. At εὑρίσει quoque inde conficerem, quod hic aeque bonum; niſi uſu doctus eſſem, in alteram partem peccare illas Edd. & in η pro ι ſubſtituendo faciliores eſſe, quam ut ει inſerant. Vulgatum εὕρηκε languet, & videtur ex eod. errore ortum, quod εὑρίσκει ſcriptum invenirent, & id vitioſum ſentientes, ita corrigere voluerint. *J. F. R.*

29. Τούτων — γάμων] Modo plur. Num. effertur indiſcretim, modo ſing. Sic ἀμαῖον ἤδη γάμου habuimus ſupra, *Tox.* c. 22. I. *Ver. Hiſt.* c. 21. &c. & infra *Dial. Mer.* 2. Sed plural. *Amor.* c. 51. pr. *Dial. Mer.* VII. *Ariſtoph.* Av. 132. Item ter quater promiſcue in *Evang. Matth.* XXII. 2. & ſeqq. Ὄναιο autem per contemtum dici, ut ap. *Terent.* And. V. 3. 18. *Habeat, valeat, vivat cum illa*, facile adparet. *J. F. R.*

37. Θεοφόρητ῾] Illud certum videtur, hic pariter & paullo poſt, ubi redit hoc nomen, nihil de inſtinctu Deae, aut enthuſiaſmo adeo aſini; ſed deſignari *gerulum Deae*, ut Apulejus appellat. Sed utrum hoc ſignificari poſſit θεοφόρητ῾, quaeritur? Favet certe, quod ex *Polybio* profertur ἀψηφοφόρητ῾, jure ſuffragii carens, qui non fert ſuffragium. *J. M. G.*

Ibid. Ὁ δὲ αὐλητὴς ὅμιλ῾] H. e. *tibicinum coetus.* Eleganter dictum pro αὐλητικὸς ὅμιλ῾, quemadmodum apud Comicum *Pace* 692. τ῾ δημοτῶν ὅμιλον, pro δημοτικόν. Vid. ib. *Schol.* *L. Bos.*

Ibid. Αὐλητὴς ὅμιλ῾] Neſcio an hic recte dicatur. Tragicum enim eſt. *Eurip.* Hec. 921.

Ναύταν ἐκεῖθ' ὁρῶν ὅμιλον.

M. du S.

Αὐλητὴς ὅμιλ῾] Adſcripſerat *Solan.* vid. infra Περσεσ. c. 43. Ibi vero nihil aliud invenio, quam ἡ πᾶς ἔτ῾

quaeſo acceptum adducis? Feliciter vero tibi eveniant praeclarae nuptiae, pariasque nobis propediem tales pullos. Sic tum ridebant.

37. Poſtridie ad opus, ut ipſi dicebant, ſuum ſe accingunt: ornatamque Deam mihi imponunt. Tum urbe egreſſi per agros circumimus. Quoties vero ad vicum acceſſeramus, ego Deae gerulus inſiſtebam. Sed tibicinum turba fanaticum quiddam inflante, illi capite demiſſo cervices intorquentes, lacertos ſibi vulnerant, & exſertam ultra dentes linguam quisque & ipſam incidunt: adeo ut breviſſimo temporis ſpatio molli ſanguine plena eſſent omnia. Ego vero iſta cum viderem, primum adſtans tremere, ne forte Deae aſinino etiam ſanguine opus eſſet. Ubi vero ita ſe conciderant, de circumſtantibus ſpectatoribus ſtipem, obolos ac drachmas colligunt. Alius ficus, & caſeum, & vini cadum delaßῦσα; ὄναιο δὲ [b] τύτων τ καλῶν γάμων, ϗ τέκοις ταχέως ἡμῖν πώλους τοιούτους. ϗ οἱ μὲ ἐγέλων.

Τῇ δὲ ὑςεραίᾳ συνετάπουλο ἐπ' ἔργον, ὥσπερ αὐτοὶ ἔλεγον, ϗ τ Θεὸν ἐνσκευασάμενοι ἐμοὶ ἐπέθηκαν. εἶτα τ πόλεως ἐξηλαύνομεν, ϗ τ χώραν περιήειμεν. ἐπειδὰν δ' εἰς κώμην τινὰ [c] προσέλθοιμεν, ἐγὼ μὲ ὁ Θεοφόρητος ἱςάμην, ὁ δὲ αὐλητὴς [d] ὅμιλος ἐφύσα ἔνθεον, οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀπορρίψαντες τ κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τῦ αὐχένος [e] ἐλίσσοντες, τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τὰς πήχεις, ϗ τ γλώτταν τ ὀδόντων ὑπερβάλλων ἕκαςος, ἔτεμνε ϗ ταύτην ὥςε ἐν ἀκαρεῖ πάντα πεπλῆσθαι μαλακῦ αἵματος. ἐγὼ δὲ ταῦτα ὁρῶν, τὰ πρόσθεν ἔτρεμον ἔτι μήποτε χρεία τῇ Θεᾷ ϗ ὀνείου αἵματος γένοιτο. ἐπειδὰν δὲ καλαχόψαντες ἕτεροι ἑαυτὺς, ἐκ τῆς πανηγύρεως θεατῆς συνέλεγον ὀβολὺς ϗ δραχμάς· ἄλλος ἰγκάδας, [f] ϗ τυρὸν, ϗ οἶνον κάδον ἐπέ-

b Τούτων] Τούτω τ &c. male *Fl.* *c* Προσίλθοιμεν] Προσίλθημεν *Fl.* *d* Ὅμιλος ἐφύσα] Ἐφύσα ὅμιλος P. *e* Ἐλίσσοντες] Εἰλίσσοντες *Fl.* Εἰλίσσοντες P. *f* Καὶ τυρὸν &c.] Reſtitut. ex emend. *Solani*, v. ejus notam.

37. Ὅμιλος] Πλῆθος, * ὄχλος, *ἀθρόισμα. V.*

* Ὄχλ. *ἀθρ.*] Deerant haec in Editis. Addidit *M. du S.*

ἔτος ὅμιλος. turbaque philoſophorum ibi intelligitur, quid autem hoc ad rem? Nec ſatis indicat qua de re dubitet, de ipſo adparatu muſico huc non pertinente, an quod vitioſa conſtructio αὐλητὴς ὅμιλος. Sed videamus *Euripid.* ad quem provocat. Ibi legimus: Ναύτων ἀνὴρ ὄρῶν ὅμιλον. *Nauticam non amplius videns multitudinem.* Unde jam credebam, eum non dubitare potuiſſe de ſubſtantivo αὐλητὴς pro αὐλητικὸς, quod ναύτας pro ναυτικὸν ſimiliter eſt in *Eurip.* quodque ex *Ariſtoph.* modo etiam probavit *Bos*, nosque ſupra in 2. *Ver. Hiſt.* c. 46. No. 67. ubi Ἑλλάδα φωνὴν pluribus confirmavimus, & aliis etiam augere poſſemus, ut ex *Heſiod.* Ἔργ. 191. ὄψιν ἀύπτα, &c. Sed vid. Appendicem de Syntaxi *Arretaei* in Edit. *Boerhavii* p. 358. b. At multo minus de tibiis in ſacris hiſce adhibitis dubitare potuit. Quare adparet ſtilum tragicum ab eo culpatum; fruſtra tamen, ut ex bene multis aliis quae Cl. *Jenſ.* ex Noſtro aliisque profaicis ſcriptoribus attulit in Lect. Lucian. loco ſupra ad *Ver. Hiſt.* a me adducto. *J. F. K.*

39. Ἀπορρίψαντες — ἐλίσσοντες] De hac participiorum ſtructura vid. ad *Tox.* c. 2. *J. F. R.*

40. Τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τὰς πήχεις] Non debeo hunc locum inobſervatum praemittere, quia ſunt eadem voces in eadem materia, qua annotavi in tomi primi pagina 475. nec tamen nunc πήχεις aliter vertunt, quam *lacertos*, quod illic quoque volebamus. Verum neſcio qui intelligantur haec praecedentia, τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τῦ αὐχένος ἐλίσσοντες, ubi Baſileenſes, *caput ſubtus guttur ligantes*, Benedictus *depreſſa cervice caput torquentes.* Nihil horum probari poteſt, & Graeca exigunt *inferne ab cervice caput verſantes* ac torquentes, ut nempe cervix cum capite videretur in omnem partem converti. *J. G.*

49. Τυρὸν ϗ οἶνον κάδον] Ridicule prorſus antehac legebatur οἶνον ϗ τυροῦ κάδον. Quod ex conjectura quidem, ſed certiſſima, emendavimus. *M. du S.*

ἐπέδωκε, καὶ πυρῶν μέδιμνον καὶ κριθῶν τῶν ὄνῳ. οἱ δὲ ἐκ τούτων ἐτρέφοντο, καὶ τὰ ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην θεὸν ἐθεράπευον.

dit, & tritici medimnum & hordei afinoe. Ex his illi alebantur, gestatamque humeris meis Deam colebant.

Καί ποτε εἰς κώμην τινὰ αὐτοῖς εἰσβαλλόντων ἡμῶν, νεανίσκον τῶν κωμητῶν μέγαν ἀγρεύσαντες, εἰσάγουσιν εἴσω, ἔνθα καλαλυόντες ἔτυχον. ἔπειτα ἔπαθον ἐκ τῶν κωμητῶν, ὅσα συνήθη καὶ φίλα τοιούτοις ἀνοσίοις κιναίδοις ἦν. ἐγὼ δὲ ὑπαλγήσας ὅτι τῇ ἐμαυτοῦ μεταβολῇ, [a] ὅτι μέχρι νῦν ἀνέχομαι κακῶν, ἀναβοῆσαι, ὦ Ζεῦ σχέτλιε, ἠθέλησα, ἀλλ' ἡ μὲν φωνὴ οὐκ ἀνέβη μοι ἡ ἐμὴ, ἀλλ' ἡ τοῦ ὄνου ἐκ τῆς φάρυγγος, καὶ μέγα ἀγκησάμην, τῶν δὲ κωμητῶν τινες (ἔτυχον [b] γὰρ τότε ὄνον ἀπολωλεκότες, καὶ τὸν ἀπολωλότα ζητοῦντες) ἀκούσαντές μου μέγα βοήσαντος, παρέρχονται εἴσω, εὐθὺς εὑρὼν εἰπόντες, ὡς ἐμοῦ τοῦ ἐκείνων ὄντος, καὶ καλαλαμβάνουσι τοὺς κιναίδους, ἄρρητα ἔνδον ἐργαζομένους· καὶ γέλως ἐκ τῶν ἐπεισελθόντων πολὺς γίγνεται ἔξω· [c] καὶ ἐκφαμόντες, ὅλην τὴν κώμην τῷ λόγῳ διέδωκαν τῶν ἱερέων τὴν ἀσέλγειαν. οἱ δὲ αἰδήμονες δεινῶς ταῦτα ἐλλογιμᾶτο, τὸ ὀπαδοῦσης παιδὸς εὐθὺς ἔνθεν ἐξήλασαν. καὶ ἐπειδὴ ἐγένοντο ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς ὁδοῦ, ἐχαλέπαινον, καὶ ὠργίζοντο ἐμοὶ τῷ μηνύσαντι τὰ ἐκείνων μυστήρια. καὶ τοῦτο μὲν ἀνεκτὸν τὸ δεινὸν ἦν, κακῶς τῷ λόγῳ ἀκούειν, ἀλλὰ τὰ μὲν τοῦτο οὐκέτ' ἀνεκτά· τὴν γὰρ θεὸν ἀφελόντες μου, καὶ χαμαὶ καλαθέμενοι, καὶ τὰ στρώματά μου πάντα ὑπεκσπάσαντες, γυμνὸν ἤδη προσδέουσί με δένδρῳ μεγάλῳ, εἶτα ἐκείνῃ τῇ ἐκ τῶν ἀγραγάλων μάστιγι παίοντες, [d] ὀλίγου ἐδέησαν ἀποκτεῖναι, κελεύοντές με τοῦ λοιποῦ ἄφωνον εἶναι θεοφόρητον, καὶ μὴν καὶ ὑποσφάξαι

38. Atque in vicum aliquando illorum delatis nobis, captum de vicanis magnum juvenem intro deducunt, ubi diversabantur: deinde patiuntur a rustico, quae consueta atque cara nefandis istis cinaedis erant. Ego vero supra modum dolens mea illa transformatione, quantum ad eum diem malorum sustinerem, exclamare, o patiens nimis Jupiter! volebam. Sed vox quidem mea mihi non ascendit e gutture, sed asini; magnum nempe rudebam. Verum agrestes quidam, qui forte asinum perdiderant, requirentes amissum, audito me vallidum clamante, intro ingrediuntur, nemine praemonito, tanquam ego illorum essem; deprehenduntque cinaedos infanda intus patrantes. Itaque risus extra multus ab his, qui ingressi fuerant, oritur, qui discurrentes per totum vicum, sermonibus differunt sacerdotum libidinem. Hi, quos vehementer puderet, ea in apertum esse prolata, proxima nocte statim inde discedunt: cumque in deserto viae essent, indigne ferunt, & irascuntur mihi, qui mysteria illorum enunciassem. Atque illud quidem tolerabile malum erat, maledicta illorum audire: sed quae sequebantur, non jam tolerabilia; Dea enim ablata a me, & humi deposita, detractisque omnibus meis stragulis, nudum jam magnae arbori alligant: tum illo de talis flagello caesum parum abest quin interficiant, jubentes ut mutus in posterum essem Deae gerulus. Quin de jugulando me etiam post verbera de-

a Ὅτι μέχρι νῦν ἀν. κακ.] Nihil hic variare Edd. notat *M. des S.* Optavit autem alium lect. invenire. b Γὰρ] Deest in *Fl.* c Καὶ] Male deest in *Fl.* d Ὀλίγου] Ὀλίγου *Pell.*

77. Κακῶς — ἀκούειν] Phrasis Latinis aeque ac Graecis familiaris. Conf. supra T. I. *Nigr.* c. 22. Ibique not. *Bourd.* Item *Prometh.* c. 1. *Philostr.* Vit. Soph. I. c. 2. p. 505. Sic & κακῶς ἀκούων, *Epict.* Sent. VII. Alia similia dedit Cl. *Jens.* in Lect. Luc. p. 272. *J. F. R.*

82. Ἐπ

deliberabant, qui tanta illos adfeciſſem contumelia, & antequam meruiſſent aliquid, vico excuſſiſſem. Sed quo minus me occiderent, Deae verecundia movebantur, jacentis humi, nec habentis quomodo iterum faceret.

39. Hinc ergo poſt flagella, receptae domina, pergo. Verſus veſperam devertimus in praedio hominis divitis. Domi hic erat *commodum*, lubensque Deam domo recipiebat, offeratque illi ſacrificia. Hic mamini magnum me ſubire periculum. Miſerat domino praedii donum amicorum aliquis, femur ſilveſtris aſini. Hoc coquus dum parare vult, negligentia perdit, canibus pluribus clam ingreſſis. Hic plagarum multarum metu atque cruciatus ob perditum femur ſuſpendere ſe decernit. Verum uxor illius, inſuſpicatum mihi malum, *Tu vero cariſſime*, inquit, *mori noli, nec deſperationi tali te tradideris. Mihi enim obſecutus bene omnia feceris. Cinaedorum illum aſinum educ in locum remotum, ibique mactati partem illam, femur abſciſſum huc adfer, curatumque redde domino: reliqua aſini per praeceps aliquorſum abjice. Videbitur enim auſugiſſe, & ſic diſceſſiſſe ex oculis. Vides autem, quam ſit carnoſus, & agreſti illo omnibus modis melior.* Coquus laudato mulieris conſilio, *Optime*, inquit, *iſta, uxor: & hoc ſolo opere flagella mihi licebit effugere. Et hoc jam ſtatim perfectum da-*

μὲ τὰς μάστιγας ἐβουλεύσαιτο, ὡς ἐς ὕβριν αὐτὸς βαλόντα παλλὴν, καὶ τὸ κώμης ὅλης ἐργασαμένους ἐκβαλόντα· ἀλλ' ὥστε με μὴ ἀποκτεῖναι, δεινῶς αὐτὸς ἡ θεὸς ἐδυσώπησε, χαμαὶ καθημένη, καὶ οὐκ ἔχουσα ὅπως ὁδεύσει.

Ἐντεῦθεν οὖν μὴ τὰς μάστιγας λαβὼν ἡ δέσποινα, ἐβάδιζον, καὶ πρὸς ἑσπέραν ἤδη καλαλύομεν εἰς ἀγρὸν πλουσίου τινὸς ἀνθρώπου· καὶ ἦν ἱκανὸν ἔνδον, καὶ τὴν θεὸν μάλα ἀσμένως τῇ οἰκίᾳ ὑπεδέξαλο, καὶ θυσίας αὐτῇ προσήγαγεν. ἐνθάδε οἶδα μέγαν κίνδυνον αὐτὸς ὑπομείνας. τὴν φίλων γάρ τις τῷ δεσπότῃ τὴν ἀγρὸν ἔπεμψε δῶρον, ὄνου ἀγρίου μηρόν· τοῦτον ὁ μάγειρος σκευάσαι λαβὼν, ῥᾳθυμίᾳ ἀπώλεσε, κυνῶν πολλῶν λαθραίως εἴσω παρελθόντων· ὃς δεδιὼς πληγὰς πολλὰς, καὶ βάσανον ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ μηροῦ, ἔγνω κρεμάσαι ἑαυτὸν ἐκ τοῦ τραχήλου. ἡ δὲ γυνὴ ἡ τούτου, κακὸν ἐξαίσιον ἐμοὶ, Ἀλλὰ μήτε ἀπόθησκε, εἶπεν, ὦ φίλτατε, μήτε ᾳ ἀθυμίᾳ τοιαύτῃ δῶς σεαυτόν· πειθόμενος γάρ μοι, πράξεις εὖ πάντα. τὴν κιναίδων τὸν ὄνον λαβὼν ἔξω εἰς ἔρημον χωρίον, κἀπειτα σφάξας αὐτὸν, τὸ μὲν μέρος τὸ ἐκεῖνο, τὸν μηρὸν ἀποτεμών, κόμιζε δεῦρο, καὶ σκευάσας, τῷ δεσπότῃ ἀπόδος, καὶ τὸ ἄλλο τοῦ ὄνου κάτω που ἐς τὸν χρημνὸν ἄφες. δόξει γὰρ ἀποδρὰς οἴχεσθαί που, καὶ εἶναι ἀφανὴς· ἁρᾷς δὲ ὡς ἔστιν εὔσαρκος, καὶ τοῦ ἀγρίου ἐκείνου πάντα ἀμείνων; ὁ δὲ μάγειρος, ὑπὸ γυναικὸς ἐπαινέσας τὸ βούλευμα, Ἄριστα, ἔφη, σοι, ὦ γύναι, ταῦτα, καὶ τούτῳ μόνῳ τῷ ἔργῳ τὰς μάστιγας φυγεῖν ἔχω, καὶ τοῦτό μοι ἤδη πε-

ᵃ Ἀθυμίᾳ τοιαύτῃ] Sic *Fl. Ald. J. H. P.* &c. Ἀθυμίᾳ ταύτῃ L. P. & marg. *AdW.*

82. Ἐπ' ἀγριαίναν μάστιγι] Quo ſcilicet in ſe ipſos furioſi iſti ſaeviebant. *Reineſius* etiam in ſervis caſtigandis adhibita obſervat ex *Plut.* adverſ. Color. & apparatum ex *Apuleji* VIII. diſci poſſe. *M. du S.*

90. Ἐκ] Pro ὑπὸ, confer ſupra dicta ad c. 1. hujus fabulae. *J. F. R.*

5. Ἔγνω] Vid. ſupra c. 20. *J. F. R.*

21. Καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεποίηκε] Eadem conſtructio eſt infra *Jov. trag.* c. 7. pr. Ἄριστα κεκίνηται σοι. Conf. & ſupr. c. 24. *J. F. R.*

22. Ὁ

πεπράξει. ὁ μὲν οὖν ἀνόσιος [a] ἔτος ἐμὸς μάγειρος ἐμοῦ πλησίον ἑστὼς, τῇ γυναικὶ ταῦτα συνεβουλεύετο.

bitur. Haec nefarius ille meus coquus prope me adſtans, cum uxore deliberabat.

Ἐγὼ δὲ τὸ μέλλον ἤδη προορώμενος, κράτιστον ἔγνων τὸ σώζειν ἐμαυτὸν ἐκ τῆς [b] καινίδος, ᾗ ῥήξας τὰ ἱμάντα, ᾧ διηγόμην, καὶ ἀνασκιρτήσας, ἔσω δρόμῳ εἶσω, ἔνθα ἐδείπνουν οἱ κίναιδοι σὺν τῷ δεσπότῃ τῶν ἀγρῶν· ἐνταῦθα εἰσδραμὼν, ἀνατρέπω πάντα τῷ σκιρτήματι καὶ λυχνίαν, καὶ τραπέζας· καίγω μοι ὤμην κομψόν τι τοῦτο πρὸς σωτηρίαν ἐμὴν εὑρηκέναι, καὶ τῷ δεσπότῃ τῶν ἀγρῶν κελεύειν εὐθέως ὡς ἀγέρωχον ὄνον ἐμὲ καλακλεισθέντα, φυλάττεσθαι ἀσφαλῶς· ἀλλά με τοῦτο τὸ κομψὸν, εἰς ἔσχατον ἤνεγκε [c] κίνδυνον. λυττῶν [d] γὰρ δόξαντές με, ξίφη πολλὰ ἤδη καὶ λόγχας ἐπ' ἐμὲ ἐσπάσαντο, καὶ ξύλα μακρά· καὶ εἶχον ἕτοιμα, [e] ὥστε ἀποκτεῖναί με. ἐγὼ δὲ ὁρῶν τὸ δεινὸν τὸ μέγεθος, δρόμῳ εἶσω παρέρχομαι, ἔνθα οἱ ἐμοὶ δεσπόται κοιμηθήσεσθαι ἔμελλον. οἱ δὲ θεασάμενοι τοῦτο, συγκλείουσι τὰς θύρας εὖ μάλα ἔξωθεν.

40. At ego quid futurum eſſet proſpiciens, optimum ratus ex illa me caede eripere, rupto quo ducebar loro & exſultans, curriculo irrumpo ubi coenabant cum domino agrorum cinaedi. Hic intro currens everto inſultu meo omnia, candelabrum & menſas. At videbar mihi equidem ſcitum quiddam ad ſalutem meam inveniſſe, ac juſſurum ruris dominum ſtatim me tanquam elatum ferocia aſinum includi, diligenterque aſſervari. Sed illud ipſum me ſcitum in extremum periculi adduxit. Rabioſum me rati, multos jam gladios in me haſtasque ſtrinxerant, & longos fuſtes, atque ut ſtatim interfecturi me ſe comparaverant. Ego autem perſpecta periculi magnitudine, curſu me in eum locum propipio, ubi pernoctaturi erant mei domini. Quo illi animadverſo, probe januas extra occludunt.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη ὄρθρος ἦν, ἀράμενος τὴν θεὸν αὖθις ἀπῆειν ἅμα τοῖς ἀγύρταις, καὶ ἀφικόμεθα εἰς [f] κώμην ἄλλην μεγάλην, ἐν

41. Poſt lucis exortum ſublata iterum Dea cum agyrtis abeo, pervenimusque in vicum alium magnum & celebrem, in quo no-

[a] Οὐμὸς] Sic B2. P. S. Ὁ ὁμὸς J. Fl. Fr. Οὑμὸς Ald. H. Ὁ ἰμὸς V2. [b] Καινίδος] Κοπίδος P. & marg. A1. cum J. Vulgatam vero retinent cett. [c] Κίνδυνον] Ita dedi ex P. L. Κινδύνου Edd. Κίνδυνα J. Sed ex accentu patet eam κίνδυνον voluiſſe. [d] Γὰρ] Addidit Solan. Deerat in Edd. [e] Ὥστε] Deeſt in Fl. Adeſt in aliis & P. [f] Κώμην] Πόλιν Ex. Fl. male. Vulgatam firmat P.

34. Ἀγέρωχον] Ἀνδρεῖον, ἔντιμον, ὑπερήφανον. V.

46. Ἀγύρταις] Ἀλαζόσιν, *ἀπατεώσιν. V.

*Ἀπατεώσιν] Suidas. Ἀγύρτης, ὁ ἀλαζὼν, καὶ ἀπατεών. Scribendum igitur ἀπατεῶσιν Schol. autem ſeq. ἐπιρατεύσαντο adſpirate editum mutavi, quia typothetae tantum error eſt. J. F. R.

22. Ὁ ὁμὸς] Ita Fl. J. Ald. & Fr. At Baſ. 2. P. S. & A. ὑμὸς. Ven. 2. vero ὁ ἰμὸς. ut omnes Libri ſcribunt c. 46. & 55. M. du S.

Οὐμὸς] Quia res eſt parvi, & utrovis more ſcribitur, ſervavi hic ſcripturam Pariſinae aliarumque nonnullarum, etſi mox c. 46. & 55. eadem cum ceteris ὁ ἰμὸς exhibet. J. F. R.

27. Καινίδος] P. & J. Ed. κοπίδος. Sed aut genuina hic eſt vox καινὶς, aut ſcriptum fuit τὸ κινδύνου. M. du S. Niſi κοπίδος ex κοπίδος malis. J. F. R.

30. Ἀνατρέπω] Cl. L. Bos in Evang. Joan. c. 2. 15. (ubi legimus, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε) quoque mallet legere ἀνέστρεψε, quod hoc verbum in hac re proprium ſit, non item ἀνατρέφω. Idque ex Plutarch. Gall. p. 1055. item his Luciani verbis, & Gall. c. 12. ac Dial. Meretr. XV. pr. alioque ex ejusd. Demonacte petito teſtimonio probatum it., ubi ſimiliter ἀνατρέπει τῷ σκάφει, ſubverſa navi, quoque habemus. Aitque ſuae conjecturae non obſtare, quod Matthaeus & Marcus pro eo habent καλαστρέφειν; quum καλαστρέφειν & ἀνατρέπειν in ſignificatu plane conveniant, non ita καταστρέφειν & ἀναστρέφειν. Idem jam egit Cl. J. Gro-

novo praestigiarum genere persuadent hominibus, non manere Deam in aedibus hominis, sed in templo Deae illius loci, quae maxime ab illis colebatur, diversari velle. Illi ac lubentes quidem peregrinam Deam recipiunt, in suae ipsorum Deae hospitium deductam: nobis vero domum pauperculorum hominum adsignant. Hic dies aliquam multos commorati domini mei abire in vicinam urbem cum vellent, Deam repetunt ab incolis, atque ipsi in sacrum ingressi inde eam exportant, mihique impositam educunt. Verum impii in sacrum illud ingressi donarium, phialam auream furati fuerant, quam sub Deae *vestibus* ferebant. Sed animadversa re, vicani statim persequuntur: deinde, cum prope essent, desilientes ab equis illos in via prehendunt, impios vocant sacrilegosque, sublatum furto donarium reposcunt, idque excussis omnibus in sinu Deae inveniunt. Vinctos ergo effeminatos hosce reducunt, atque alios conjiciunt in vincula; Deam meo gestatam tergo in aliud templum dant; aurum suae civitatis Deae reddunt.

πολυάνθρωπον, ἐν ᾗ καί [g] χαριέστερόν τι ἐστεγατεύσαιλο, τὴν θεὸν μὴ μεῖναι ἐν ἀνθρώπου οἰκίᾳ, τὴν δὲ παρ' ἐκείνοις μάλιστα τιμωμένης ἐπιχωρίου δαίμονος τὸν ναὸν οἰκῆσαι· οἱ δὲ καὶ μάλα ἀσμένως τὴν ξένην θεὸν ὑπεδέξαντο, τῇ σφῶν αὐτῶν θεᾷ [h] συνοικίσαιλες ἡμῖν δὲ οἰκίαν ἀπέδειξαν ἀνθρώπων πενήτων. ἐνταῦθα συχνὰς ἡμέρας οἱ δεσπότου ἀποδημήσαιλες, ἀπιέναι ἤθελον εἰς τὴν πλησίον πόλιν, καὶ τὴν θεὸν ἀπαιτοῦσι τοὺς [i] ἐπιχωρίους, καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ τέμενος παρελθόντες ἐκομίζοντο αὐτήν· καὶ δόντες ἐπ' ἐμοὶ, ἤλαυνον ἔξω. ἔτυχον δὲ οἱ δυσσεβεῖς εἰς τὸ τέμενος ἐκεῖνο παρελθόντες, ἀνάθημα φιάλην χρυσῆν κλέψαιλες, ἣν ὑπὸ τὴν θεὸν ἔφερον· οἱ δὲ κωμῆται, αἰσθόμενοι τοῦτο, εὐθὺς ἐδίωκον, εἶτα ὡς πλησίον ἐγένοντο, καλαπηδήσαιλες ἀπὸ τῶν ἵππων, εἶχον αὐτοὺς ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ δυσσεβεῖς καὶ ἱεροσύλους ἐκάλουν, καὶ ἀπαιτοῦσι τὸ κλαπὲν ἀνάθημα· καὶ ἐρευνῶντες πάντα, εὗρον αὐτὸ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς θεοῦ. δησαιλες οὖν τοὺς [k] γυναικίας, ἦγον ὀπίσω, καὶ τοὺς μὲ εἰς τὴν εἱρκτὴν ἐμβάλλουσι, τὴν δὲ θεὸν τὴν ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην ζεάμενοι, ναῷ ἄλλῳ ἔδοσαν, τὸ δὲ χρυσίον τῇ πολίτιδι θεᾷ πάλιν ἀπέδοσαν.

Τῇ

g Καιόντως] Καιόντωτος P. h Συνοικίσαντες] Συνοικίσαντος Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. i Ἐπιχωρίους] Ἐπιχωρίου El. k Γυναικίας] Sic Fl. Fr. J. H. P. &c. Γυίας P.

48. Ἐτυραννίσαντο] Ἐψιθύρισαν. V.

70. Εἱρκτὴν] Φυλακήν. V.

Gronov. supra T. I. *Zeux.* c. 10. p. hujus Ed. 848. ubi ἅμαξαν ἀναστρέψαντες male olim redditum erat, *currus subversos*, quum sit *conversos, redeuntes, circumactos*. Confer etiam, si lubet, Cl. *Burgler.* ad *Alciphr.* I. Ep. 27. ἵλεω μοι αὐτὸν κατὰ τὴν παροιμίαν ἀναστρέψαντα, δηλαδὴ ἀνατύραννον. *me totum secundum proverbium subversisti & servire coëgisti.* Quo loco ille Graece perdoctus commentator docet de luctatoribus profligatis saepe capi hoc verbum; sed metaphoram deductam ab inversis vasis. Et ut quis dicat, parvi interesse, ac τὰς τραπέζας ἀναστρέψαντας facile tamen intelligi, *inversas*, quum & ἀναστροφὴ vulgo significet *inversionem*; Ego vicissim ajo, saepe mirum quantum interesse. E. c. quando ap. LXX. *Jerem.* XLVI. 26. al. 27. legimus, καὶ ἀναστρέψει Ἰακώβ, quod est: *Et revertetur Jacob* ex captivitate, sive redibit in terram suam: si ibi legeretur ἀναστρέψει, *evertet*; quam multum hoc differret? *J. F. R.*

37. Γὰρ] Illud γὰρ quod in omnibus deerat, cum fine eo sententia stare non posset, ex conjectura addidimus. *M. du S.*

48. Καιόντως] Non sperno lectionem Codicis P. vertoque, *aliquid maxime mirandum*, s. *numquam ante visum auditumve. Long. Past.* IV. p. 124. f. Ed. *Moll.* (per errorem operarum est p. 132.) Καὶ ἰσως ἂν, τὸ καιόντως, εἰρωνικῶς λεγόμενον Δάφνις. Quod recte vertit Mollius: *ac fortasse, quod maxime mireris, a suis jam inventus pertisset Daphnis.* Nec ideo tamen vulgatam amoveo, quae aliis vel melior videbitur, quod comparativus respiciat ad miraculum praecedens, dum

Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, τά τε σκεύη κατὲμε πρᾶσιν διέγνωσαν, καὶ ἀπέδοντό με ξένῳ ἀνθρώπῳ, τὴν πλησίον κώμην οἰκοῦντι, τέχνην ἔχοντι ἄρτους πέσσειν. ἦτός με παραλαβὼν, καὶ πυρῶν μεδίμνους δέκα ὠνησάμενος, ἤγαγεν οἴκαδε τὸν πυρὸν, ὡς ἑαυτὸν ἤλασεν ὁδὸν δύσκολον, ὡς δὲ ἤκομεν, εἰσάγει με εἰς τὸν μυλῶνα, καὶ ὁρῶ πολὺ πλῆθος ἔνδον ἡμιόνων κλιμάκων, καὶ μύλαι πολλαὶ ἦσαν, καὶ πᾶσαι τούτοις περιφοροῦντο, καὶ πάντα ἐκεῖνα μεστὰ ἦν ἀλεύρων. καὶ τότε μὲν με, οἷα ξένον δοῦλον, καὶ φορτίον βαρύταλον ζεύγλαις, καὶ ὁδὸν δύσκολον ἀφιγμένον, ἀναπαῦσαι ἔνδον ἄφηκαν· τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, ὀθόνην τοῖς ὄμμασιν ὑπερτάσαντες ὑποζεύγνυσί με τῇ κώπῃ τοῦ μύλου, εἶτα ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ἠπιστάμην ὅπως χρὴ ἀλεῖν, πολλάκις μαθών· προσεποιούμην δὲ ἀγνοεῖν, ἀλλὰ μάτην ἤλπισα. λαβόντες γὰρ πολλοὶ τῶν ἔνδον βακτηρίας, περιίστανταί με, καὶ μὴ προσδοκῶντα, ὡς οὐχ ὁρῶντα, πείσεσιν ἀθρόᾳ τῇ χειρὶ, ὥστε με ὑπὸ τῆς πληγῆς ὥσπερ τροχὸν ἐξαπίνης περιφέρεσθαι. καὶ πεῖρᾳ ἔμαθον, ὡς χρὴ τὸν δοῦλον, εἰς τὸ τὰ δέοντα ποιεῖν, μὴ περιμένειν τὴν χεῖρα τοῦ δεσπότου.

Λεπτὸς οὖν πάνυ γίγνομαι, καὶ ἀσθενὴς τῷ σώματι, ὥστε ἔγνω με ὁ δεσπότης πωλῆσαι, καὶ ἀποδίδοταί με ἀνθρώπῳ κηπουρῷ τὴν τέχνην· οὗτος γὰρ εἶχε κῆπον, λαχανηρὸν

42. Postridie cum supellectili illorum me quoque statuunt vendere: & vendunt hospiti de proximo vico homini, cujus ars erat panes coquere. Hic me assumtum, impositis decem, quos emerat, tritici medimnis, domum deduxit suam, via quidem aspera. Cum advenissemus, deducit in pistrinum. Et video ibi magnam intus conservorum jumentorum multitudinem, & molae ibi multae, quae omnes ab his circumagebantur, plenaque farinis omnia. Et tum quidem me ut servum novum, quique grave onus gestassem, viamque difficilem confecissem, requiescere intus passi sunt. At postridie ejus diei, praetenso oculis meis velo, temoni me molae jungunt, tum agitant. Ac bene equidem noram, quomodo molendum esset, qui saepe didicissem; ignorare tamen me simulabam. Verum frustra *aliquid* speraveram. Correptis enim baculis domesticorum multi me circumstant, meque, nec opinantem, qui nihil viderem, conferta manu pulsant, adeo ut a plagis trochi instar subito circumagerer. Itaque experimento *tum* didici, non oportere servum ad hoc, ut officium faciat, manum expectare Heri.

43. Emaciatus ergo & imbecillo corpore cum fierem, statuit dominus me vendere, venditque homini olitori, qui hortum colendum conduxerat. Hic illud habuimus ne-

a Ὀθόνην] Vid. notam *Solani*. b Πολλάκις] Malim marg. *Aliud*. c Ὥστε] Ita recte *Fl. H. P.* &c. Ὡς γε male *J.* d Χρὴ] Hinc *edit.* in *El.* notabat *M. du S.* Est & in cett.

77. Ἄρτους πέσσειν] Ἀρτοτυπεῖν *V.* 88. Ὀθόνην ..] Leg. ἰδὼν τὰ ὄμματά μου σκεπάσαντες. *G.*

potestas voci interim maneat eadem; nam & infra hoc *Dial.* c. 52. ἡ τῷ δεσπότῃ κακούργῳ ὡς ἐμοὶ ἐπιδείξομεν. *J. F. R.*

88. Ὀθόνην] In *Coll.* & *P.* ἰδὼν τὰ ὄμματά μου σκεπάσαντες. *M. du S.*

95. Ὥστε με] Sic habere dixi Edd. quod verum est, ratione particulae ὥστε, non ratione accentus; legunt enim ὡς τε με, quod cum contra canones Grammaticorum sit, & hic & alibi mutavi, quoties occurrebat. Occurrebat autem saepissime. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπὸ] Indagavit *Solan.* num aliae ἀπὸ haberent, quod alias facile permutatur. Sed ἀδιάφορον hic arbitror, & ὑπὸ recte hic habet. Sic ὑπὸ τινος πάσχω habuimus *pro Imag.* c. 1. Alia ratione ὑπὸ & ἀπὸ promiscue interdum usurpari posse, supra monuit Cl. *Hemsterh.* T. I. *Timon.* p. 103. —4. Sed quod propius huc spectat, ἀπὸ vicissim est in *Evang. Luc.* VII. 35. ἐδικαιώθη ἀπὸ, &c. ubi regulariter foret ὑπὸ. Plura in promptu habeo. Sed quia hic nihil difficultatis, testimonia non profundam frustra. *J. F. R.*

96. Ὡσ-

negotii. Dominus nimirum mane impoſita mihi olera deportabat in forum, eaque cum vendentibus tradidiſſet, retro me in hortum agebat. Tum illo fodiente & plantante vacuus ego adſtabam. Erat autem vehementer moleſta quam tum vitam agebam. Primo quidem quod hiems jam eſſet, & ille neque unde ſtragula ſibi emeret haberet, nedum ut mihi: & quod ſine ſoleis, lutum modo humidum, modo rurſus durum atque acutum calcarem: cibi vero hoc ſolum utrisque eſſet, lactucae amarae ac durae.

44. Aliquando exeuntibus nobis in hortum, adeſt vir procerus, veſte militari, ac primum Italorum nos lingua alloquitur, interrogans olitorem, quo me aſinum abduceret? Hic, linguae, puto, ignarus, nihil reſpondet. Ille vero iratus, velut qui contemtui habitus eſſet, flagello pulſat olitorem. Hic complexus hominem, ſupplantatum in via extendit, atque ita jacentem manu, pede, lapide de via, concidit. Ille primo repugnat, &, ſi ſurrexiſſet, gladio ſe hunc interfecturum, minatur. At hic velut ab illo ipſo edoctus, quid eſſet tutiſſimum, abſtractum ei gladium longe

γεωργῶν, ϗ τοῦτο εἶχομεν ἔργον. ὁ δεσπότης ἐν ἑωθινοῖς ὀπώρας μοι τὰ λάχανα, ἐπόμιζεν εἰς τὴν ἀγοράν· ϗ παραδοὺς τοῖς ταῦτα ὠνπράσκουσιν, πάλιν με εἰς τὸν κῆπον. εἶτα ἐκεῖνος μὲν ϗ ὤρυττε, ϗ ἐφύτευε, ϗ τὸ ὕδωρ τοῖς φυτοῖς ἐπῆγεν, ἐγὼ δὲ ἐν τούτῳ εἱστήκειν ἀργός. ἦν δέ μοι δεινῶς ἀλγεινὸς ὁ τότε βίος. πρῶτον μέν, ἐπεὶ χειμὼν ἤδη ἦν, καὶ ἐκεῖνος οὐδὲ αὐτῷ στρῶμα εἶχεν ἀγοράσαι, οὐχ ὅπως ἐμοί· ϗ ἀνυπόδητος πηλὸν ὑγρὸν, καὶ πάλιν σκληρὸν, ϗ ὀξὺν ἐπάτουν, ϗ φαγεῖν τοῦτο μόνον ἀμφοτέροις ἦν, θρίδακας πικρὰς, ϗ σκληράς.

Καί ποτε ἐξιόντων ἡμῶν εἰς τὸν κῆπον, ἐντυγχάνει ἀνὴρ γενναῖος, στρατιώτης τολμηρὸν ἐμφιεσμένος, καὶ τὰ μὲν πρῶτα λαλεῖ πρὸς ἡμᾶς τῇ Ἰταλῶν φωνῇ, ϗ ἤρετο τὸν κηπουρὸν ὅπου ἀπάγοι τὸν ὄνον ἐμέ· ὁ δὲ, οἶμαι, τὴν φωνὴν ἀνόητος ὤν, οὐδὲν ἀπεκρίνατο, ὁ δὲ ὀργιζόμενος, ὡς ὑβριζόμενος, παίει τῇ μάστιγι τὸν κηπουρόν· καὶ ἐκεῖνος συμπλακεὶς αὐτῷ, ϗ ἐκ τῶν ποδῶν ὑποσπάσας, εἰς τὴν ὁδὸν ἐκτείνας καὶ κείμενον ἔπαιεν ὅτου, ϗ χειρὶ, ϗ ποδὶ, ϗ λίθῳ τῷ ἐκ τῆς ὁδοῦ. ὁ δὲ ϗ ὡς τὰ πρῶτα ϗ ἀντεμάχετο, ϗ ἠπείλει, εἰ ἀναστείη, ἀποκτενεῖν τῇ μαχαίρᾳ· ὁ δὲ, ὥσπερ ὑπ' αὐτοῦ ἐκείνου διδαχθεὶς τὸ ἀκινδυνότατον, σπᾷ τὸν μάχαι-

e Ἀνυπόδητος] Sic jam Edd. cum ſupra hoc *Dial.* bis, ter haberent ἀνυπόδητος. quod poſterius etiam adſcript. in marg. *A1.* f Πάλιν] Reſtitut. ex L. Πάνυ Edd. priores omnes. g Ὅπου] Ὅτου *Fl.* h Καὶ ὁ] Sic P. cum *J. Ald. P. H.* &c. Ὁ δὲ *Fl.* i Ἀκινδυνότατον] Sic Edd. recte, excepta *Fl.* quae ἀκινδυνότατον.

96. Ὥσπερ τρόμων ἔμπικτος τρίφολος] Si *Eraſmus* ad Belgiciſmum ſolummodo attendiſſet, non vertiſſet, *ut e veſtigio more turbinis circumducerem molam*; dum contra ipſe qui plagas patitur, circumagitur inſtar turbinis. *J. F. R.*

14. Ἀνυπόδητος] Quia utrumque frequenter invenitur, ἀνυπόδητος & ἀνυπόδητος; hoc loco ſic edidi ut Edd. & Codd. habent, etſi aliter ſupra c. 16. &c. ubi vide quae *Solanus* & ego notamus. *J. F. R.*

15. Πάλιν] Ex Codice P. eſt haec ſcriptura. In reliquis πάνυ, eſt. *M. du S.*

19. Ἐξιόντων] Non ſatis ſanus hic locus eſt. *M. du S.*

33. Ἀκινδυνότατον] Grammatici quidam nimis generaliter praecipiunt comparativos & ſuperlativos ότερος & ότατος, ſive ύτερος & ύτατος facere, quando penultima poſitivi habet vocalem communem; itaque hic υ praecedente, indifferens foret, quam ſcripturam ſequare. Sed non ita intelligendus ille canon; quavis vocali per ſe communi praecedente, comparativ. & ſuperl. quoque indifferenter ſcribi; ſed ſi re vera faciat ſyllabam communem; At quando ι vel υ in poſitivo quodam revera eſt longum, ότατος breve ſcribendum, & contra. Itaque ἀκινδυνότατον hic rectum, quia υ in ἀΐδηλος longum, vid. *Hom.* Batrach. verſ.

χαιραν αὐτῦ, ϗ ῥιπτεῖ πόῤῥω, εἶτα αὖθις ἄπαιε κείμθνον, ὁ δὲ τὸ κακὸν ὁρῶν ἤδη ἀ-
Φόρητον, ψευδῆ ὡς τεθνηκὼς ἐν ταῖς πλη-
γαῖς· ὁ δὲ δείσας ὅπι τύτῳ, τ μὲ αὐτῦ, ὡς
εἶχε, κείμθνον ἀπολείπ, τ δὲ μάχαιραν
βαςάσας [a] ἐπ' ἐμοὶ ἤλαυνεν ἐς τ πόλιν.

Ὡς δὲ ἤλθομεν, τ μὲ κῆπον αὐτῦ συνε-
γῷ τινι [b] ἐπέδωκε γεωργεῖν. αὐτὸς δὲ, τ
κίνδυνον τ ἐκ τ ὁδῦ δεδιὼς, κρύπτ ἅμα
ἐμοὶ, πρός τινος τ ἐν ἄςει συνήθων. τῇ δ'
ὑςεραίᾳ, δόξαν αὐτοῖς ὕτω ποιῆσαι· τ μὲ
ἐμὸν δεσπότιν κιβωτῷ ἐνέκρυψαν, ἐμὲ δὲ
λάμενοι ἐκ τ ποδῶν κομίζυσιν ἄνω τῇ
κλίμακι, ἐς οἴκημα ὑπερῷον, [c] καὶκεῖ με
ἄνω συγκλείυσιν. ὁ δὲ ςρατιώτης, ἐκ τ
ὁδῦ τότε μόλις [d] ἐξανας ὰς, ὡς ἔφασαν,
καρηβαρῶν ταῖς πληγαῖς, ἦκεν εἰς τ πό-
λιν, ϗ τοῖς ςρατιώταις τοῖς σὺν αὐτῷ ἐν-
τυχὼν, λέγ τ ὑπόνοιαν τῦ κηπυρῦ. οἱ δὲ
σὺν αὐτῷ συνελθόντες, μαθάνυσιν ἔνθα ἦμεν
κεκρυμμένοι, ϗ ἀναλαμβάνυσι τὸς τ
πόλεως ἄρχοντας. οἱ δὲ εἴσω τινὰ τ ὑπηρε-
τῆ πέμπυσι, ϗ τὺς ἔνδον ἅπαντας προ-
ελθεῖν ἔξω κελεύυσιν· ὡς δὲ προῆλθον, ὁ κη-
πυρὸς ἰδαμῦ ἐφαίνετο. οἱ μὲ ὖν ςρατιῶται
ἔνδον ἔφασαν εἶναι τ κηπυρὸν, καὶμὲ τ ἐκεί-
νυ ἄνον· οἱ δὲ ἰδόντες ἄλλο ὑπαλελείφθαι

abjecit, tum denuo jacentem ferit. Ille intolerabile jam malum videns, plagis se mortuum fingit. Hic ea re perterritus, istum ibi ut erat jacentem relinquit; sumtoque gladio mihi insidens in urbem pergit.

45. Quo cum veniſſemus, hortum ſuum cuidam ſuo ſocio colendum dat: ipſe vero metu *imminentis* in via periculi, ſe mecum apud quendam in urbe familiarium occultat. Poſtero die, conſilio habito ita faciunt. Meum dominum arca abſcondunt, me autem pedibus ſuſpenſum per ſcalas ſurſum portant in ſupernum quoddam cubiculum, ibique ſupra includunt. At miles, aegre de via cum ſurrexiſſet, ut dicebant, capite a plagis adhuc gravato in urbem venit, & commilitonibus ſuis collocutus, narrat olitoris audaciam. Illi coitione cum eo facta, ubi occultati eſſemus explorant, ac magiſtratus urbis adhibent. Illi lictorum quendam intro mittunt, ac prodire, qui intus eſſent omnes jubent: his prodeuntibus, nusquam comparet olitor. Milites ergo intus eſſe aiunt olitorem, meque ipſius aſinum. Illi nihil relictum ibi aliud

a Ἐπ'] Deeſt in P. Adeſt in *Fl.* aliisque. b Ἐπέδωκε] Conſtans Edd. lectio. c Κἀκεῖ με] Κἀκείμε *J.* d Ἐξανας ὰς] Ἐπαν— Ex. *Fl.* Vulgata vero eſt in P.

47. Ὑπερῷον] * Ἀνώγεων. *V.*

52. Ἀπόντων] Ὑγιῆ. *V.*

* Ἀνώγεων] Sic emendavit *Solan.* cum vulgatum eſſet ἀνόγεων. Item mox male ἀπόντων, ut reliqua ſex, ſeptem typogr. ſphalmata a me correcta omittam. *J. F. R.*

verſ. 11. *J. F. R.*

36. Ἐν ταῖς πληγαῖς] *Solan.* in marg. *Junt.* adſcripſerat, conferendum c. 12. in *Quom. Hiſt.* At ibi quidem lectum ὡς ἀκοντίῳ φονεύσῃ. Verum quia ibidem ἐν pro ὡς eſt in 2. Codd. idque probabilius, iſte locus nihil ad rem facit. Et quamquam ad *Herodot.* c. 5. & *Dial. Mort* XXIII. abunde ſit demonſtratum, ὡς ſaepe abundare, ac pro ablativo cauſſae vel inſtrumenti valere; tamen ne iſta quidem defenſione hic locus indiget, quod ὡς ne quidem commode hic abeſſet, quum in ipſis plagis, i. e. inter plagas mortuus dicatur. Veluti ὡς τούτῳ ſignificare interea, plus quam notum: qui dubitat, videat Fratris optimi Belg. Graeciſſ. p. 469. & *Long. Paſt.* 2. p. 59. Et ejusdem L. 2. pr. Πῶς ὡς ἔργῳ. Noſtr. ſupr. c. 47. m. ὡς γέλωτι. Si tamen & hic ablativo inſtrumenti opus eſſe velis, habe tibi eamdem locutionem ex *Antiphon.* ſupra prolatam ad T. I. p. 429. ἐν δὲ μοι ὡς ἀφανεῖ λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι, & hoc loco τὸ ὡς ne ſollicita. *J. F. R.*

41. Ἐπίδωκε] Mallem ἐπίδωκε. Vide tamen c. 45. ubi eadem vox in vulgatis occurrit. *M. du S.*

47. Οἴκημα ὑπερῷον] In *Act. Apoſt.* I. 13. habemus, ἀνώ-

aliud confirmant; neque hominem, neque asinum. Tumultu vero in angusto vico, clamoreque inde multo exorto, ille ego feroculus & omnium curiosus, scire volens, qui essent illi clamantes, desuper ad inferiora per fenestellam despicio. At isti me conspecto statim exclamare: alteri in mendacio deprehendi. Ingressi magistratus & perscrutati omnia, inveniunt dominum meum jacentem in arca: prehensumque mittunt in carcerem, ut causam audaciae suae diceret, me autem deportatum dedunt militibus. Caeterum risus compesci non potuit super illo de tectis indice, & sui domini proditore. Atque ex eo inde tempore a me primum in hominum ora venit proverbium, de prospectu asini.

46. Postridie, olitore meo domino quid factum sit, ignoro: me vero vendere miles statuit, venditque quinque & viginti *drachmis* Atticis. Qui me emerat famulus erat viri ditissimi, ex urbe per Macedoniam maxima, Thessalonice. Hic artem habebat istam. Pulmentaria parabat domino; habebatque conservum fratrem, panes coquere, & mellita concinnare edulia doctum. Hi fratres contubernio semper eo-

ἄλεγον, ἤτε ἄνθρωπον, ἤτε ὄνον. Θορύβου δὲ ἐν τῷ στενωπῷ, καὶ πολλῆς βοῆς ἐκ τούτου γενομένης, ὁ ἀγέρωχος, καὶ πάντα περίεργος ἐγὼ, βουλόμενος μαθεῖν τίνες εἶεν οἱ βοῶντες, ἀσχάλλω ἄνωθεν κάτω ἀπὸ τῆς θυρίδος. οἱ δέ με ἰδόντες, εὐθὺς ἀνέκραγον· οἱ δὲ ἐλαύνεσαν ψευδῆ λέγοντες· καὶ οἱ ἄρχοντες εἴσω παρελθόντες, καὶ πάντα ἀνερευνῶντες, εὑρίσκουσι τὸν ἐμὸν δεσπότην τῷ κιβωτῷ ἐγκείμενον, καὶ λαβόντες τὸν μὲν εἰς τὸ δεσμωτήριον [c] πέμπουσι, λόγον τε τετολμημένων ὑφέξοντα· ἐμὲ δὲ κάτω βαστάσαντες τοῖς στρατιώταις [f] ἐπέδωκαν· πάντες δὲ ἄσβεστον ἐγέλων ὅπι τῷ μηνύσαντι ἐκ ὑπερῴων, καὶ προδόντι τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην, καθότι ἐξ ἐμοῦ πρώτου ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος οὗτος, Ἐξ ὄνου κατοψίας.

Τῇ δ' ὑστεραίᾳ, τί μὲ ἔπαθεν ὁ κηπουρὸς [g] ὁ ἐμὸς δεσπότης, οὐκ οἶδα· ὁ δὲ στρατιώτης πωλήσων με ἔγνω, καὶ συνεπράσκετό με πέντε καὶ εἴκοσιν Ἀττικῶν· ὁ δὲ ὠνησάμενος, θεράπων ἦν ἀνδρὸς σφόδρα πλουσίου, πόλεως τῆς ἐν Μακεδονίᾳ τῆς μεγίστης Θεσσαλονίκης· οὗτος τέχνην εἶχε τοιάνδε, τὰ ὄψα τῷ δεσπότῃ εὐτρεπίζειν, [h] καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν σύνδυλον, ἄρτους πέσσειν, καὶ μελίπηκτα χειρῶν ἐπιτερπόμενον. οὗτοι οἱ ἀδελφοὶ, σύσσι-

[c] Πέμπουσι] Ἔστειλαν marg. *Ald.* [f] Ἐπέδωκαν] Παρέδωκαν P. & marg. *Ald.* [g] Ὁ ἐμὸς] Sic jam Edd. Aliter supra c. 39. fin. [h] Καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν] Καὶ εἶχεν ἀδελφὸν *Ed.*

86. Μελίπηκτα] Ἐδώδιμα πλακοῦντα. *V.*

ἀνέδωκαν εἰς τὸ ὑπερῷον. Ibi Cl. *L. Bos* demonstrat ὑπερῷον esse adjectivum; non tamen compositum, ut Scholiastae & *Eustath.* voluere; sed ab ὑπερὸς *superus* tantum formatum, ut πατρῷος, μητρῷος & similia: atque in omne genus terminatum substantivisque adjunctum inveniri, quae ap. eumd. videre licebit. *J. F. R.*

49. Τότε] Lege πότε. *M. du S.*

73. Ἐπέδωκαν] Παρέδωκαν correxerat in *Pont. Solanus*, quia in P. sic erat, etsi omnes Edd. ἐπέδωκαν habent. Si illud παρέδωκαν in pluribus Codd. reperiretur, lubens in contextum recepissem. Jam vero, quum & *Herodian.* ἐπιδίδωμι usurpat, pro *permittere*, *tradere se alicujus potestati*, vel *voluptatibus*, nihil muto. Vid. illum L. 2. 1. fin. & 2. 7. pr. ac saepe alibi. Nam licet *augeri*, *crescere*, plurimum significet; tamen & *donare* notare, notum est; quidni igitur *tradere* & hic significaret? ut ap. *Act.* XII. 28. ἐπιδίδου αὐτὰς (θυγατέρας) τῷ Λεὼ εἰς τὸ χρηματίσαι τῷ Δελφικῷ. Ubi ex sequentibus videbis, filias traditas fuisse ad caedem. Ne plura congeram similia. *J. F. R.*

74. Ἄσσον ἐγέλων] *Hom.* Il. A. 599. Ἄσσον δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. *M. du S.*

76. Ἐξ ὁμοῦ — ἐξ ὄνου κατοψίας] Vide *Zenob.* V. 39. *M. du S.*

82. Πόλεως τῆς ὡς Mss.] Supra Ζωῆς c. 8. *M. du S.*

σκηνοί τε ἀεὶ ἦσαν ἀλλήλοις, καὶ κατέλυον ἐν [a] ταὐτῷ, καὶ τὰ σκεύη τῶν τεχνῶν εἶχον ἀναμεμιγμένα, καὶ μοι ταῦτα κἀμὲ ἵστα-90σαν ἔνθα κατέλυον, καὶ ὅτοι μοι τὸ δεῖπνον τῶν δεσπότου, πολλὰ λείψανα ἄμφω εἶσω ἐκόμιζον, ὁ μὲν κρεῶν καὶ ἰχθύων, ὁ δὲ ἄρτων καὶ πλακούντων. οἱ δὲ καλαυλείσαντες ἔνδον ἐμὲ μοι τούτων, καὶ φυλακὴν ἐμοὶ γλυκυτά-95του πιὼν εἰσήσαντες, ἀπῆσαν, ὅτε δὴ λου-σαμένῳ· κἀγὼ τοῖς παρακειμένοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων, ταῖς τέχναις καὶ τοῖς κέρδεσι τῶν δεσποτῶν ἐδιδόμην ἐμαυτὸν, καὶ δὴ μακρῷ πάνυ ἐγεμιζόμην ἀνθρωπείῳ τροφῆς. οἱ δὲ ἀναστρέψαντες εἶσω, τὰ μὲν πρῶτα οὐδὲν ἠσθάνοντο τῆς ὀψοφαγίας τῆς ἐμῆς, ἐκ τοῦ πλήθους τῶν παρακειμένων, κἀμοῦ ἔτι ἐν Φό-βῳ καὶ Φειδοῦ κλέπτοντος τὸ ἄριστον. ἐπεὶ δὲ καὶ τέλεον ἤμην αὐτῶν καλαγνὸς ἅπασαν, τὰς καλλίστας τῶν μερίδων, καὶ ἄλλα πολλὰ κατέτρωγον. καὶ ἐπειδὴ ἠσθάνοντο ἤδη [b] τῆς ζη-μίας, [c] τὰ μὲν πρῶτα ἄμφω ὑποπτον πρὸς ἀλλήλους ἔσχον, καὶ κλέπτην ὁ ἕτε-100ρος τὸν ἕτερον, καὶ ἅρπαγα τῶν κοινῶν, καὶ [d] ἀναίσχυντον ἔλεγον, καὶ ἦσαν ἀκριβεῖς λοι-πὸν ἄμφω, καὶ τῶν μερίδων ἀριθμὸς ἐγίνετο.

Ἐγὼ δὲ τὸν βίον εἶχον ἐν ἡδονῇ καὶ τρυφῇ, καὶ τὸ σῶμά μου ἐκ τῆς συνήθους τροφῆς πάλιν105 καλὸν ἐγεγόνει, καὶ τὸ δέρμα ἐπανθοῦσι τῇ τριχὶ ἀπέστιλβεν. οἱ δὲ γενναιόταλοι, μέγαν

dem utebantur, diverſabantur in eodem; & permiſta ſibi invicem artium inſtrumenta habebant. Deinde mihi etiam ſua in cella ſtabulum tribuunt. Hi poſt coenam Heri reliquias ambo multas eo conferunt, carnium alter & piſcium, alter panum & placentarum. Ipſi deinde me cum his incluſo, dulciſſimaque mihi mandata cuſtodia, lavatum abeunt. Et ego, appoſitis mihi hordeolis longum vale dicens, artibus me & lucris dominorum trado; ac longo poſt intervallo humano me cibo probe ſaburro. Illi domum reverſi primo nihil de mea liguritione ſentire, prae multitudine eorum, quae erant appoſita, & quod adhuc cum metu & parſimonia quadam furarer prandium. Cum vero jam omnino, damnata illorum amentia, pulcherrimas quasque partes & alia multa devorarem, ipſique damnum jam ſentirent; principio de ſe invicem ſuſpicari aliquid, ac furem alter alterum, & communium raptorem, & impudentem dicere, ac ſollicitam uterque de caetero curam, ac dinumerationem partium adhibere.

47. Ego interim voluptuariam agere vitam ac delicatam: ut corpus meum de conſueto cibo ſpecioſum rurſus fieret, & corium efflorescente pilo niteret. Illi autem bo-

a Ταὐτῷ] Nihil mutat *Fl.* b Τῆς] Τὰς Ex. *Fl.* Nihil a vulgata abit P. c Τὰ μὲν πρῶτα] Τὸ μὲν πρῶτον *Fl.* Ταμπρῶτα uno verbo *J. H. S.* hic & deinde. Tribus verbis *Bl. P.* Et ſic *Fl.* in ſequentibus. d Ἀναίσχυντον] Ἀνίσχυτον male *J.*

98. Ταῖς τέχναις] *Furtis.* *F.G.*

21. Προσλέβοντες] Ita recte *Fl.* Ed. Reliquae omnes προσελθόντες. *M. du S.*

33. Καλαπίνοπας] Qui neſcit καλαπίνειν etiam de cibis ſolidis uſurpari, meminerit de piſcibus hamum deglutientibus non ſemel dictum ſupra in *Piſcat.* Adeatque *Alciphr.* I. Ep. 22. pr. ubi καλαπίνοις πλακούντων inveniet, ibique *Berglerum* dicentem: „ Conf. „ *Horat.* II. Serm. VIII. *Ridiculus totas ſimul abſorbere placentas.* Ita uſurpatur καλαπίνειν. Sic κατέ„ πιεν τεμάχη *Ariſtoph.* in Nub. verſ. 337. & Lucian. „ in *Aſino.* h.l. Ibidem ſupra, c. 28. μάζας ὅλας κα„ τέπιον. Quemadmodum & Teleclides ap. *Athenaeum* „ VI. p. 268. μάζαι — ἐκπεύσαι καλαπίνειν. *Mazae* „ *orantes ut ſefe deglutias. Plato* in Euthyphr. de Saturno filios devorante: ὅτι τοὺς υἱοὺς κατέπινεν οὐκ εἰ„ δώς. De eodem Saturno *Lucianus* in Saturnalibus „ c. 5. — λίθον — ἀντὶ τῶν βρέφους ἥδιστα καλαπιεῖν". Sed exemplorum tota agmina poſſent adduci: vix enim alio verbo Graeci utuntur pro *deglutio*, quam καλαπίνω. *Ariſtot.* Hiſt. Anim. VIII. 3. pr. Σίτου δὲ, εἰδ' ὅλον τις ψωμίζῃ, δύναται) καλαπιεῖν. Quid tamen differat a καλαφάγω & καταφάγομαι, facile adparet vel ex Lucian. *Demon.* c. 35. ubi piſces dicit καλαφαγεῖν τινα. i.e. *cadaver hominis devorare, ſive depaſcere*, & καλαφαγὼν ἰχθὺς, qui piſces comedit: nam hi non poſſunt adeo

bani viri, obesum me & pinguem cum viderent, nec consumi tamen hordeo, sed eandem servare mensuram, in suspicionem audaciae meae adducuntur. Itaque progressi tanquam in balneum abirent, occlusa deinde janua, & oculis rimae cuidam januae admotis, quid intus fieret, speculantur. Ego tum doli ignarus, commodum ad prandendum accesseram. Illi vero primo ridere, incredibile videntes prandium, deinde conservos ad spectandum me advocant, & risus multus exoritur, adeo ut dominus etiam illum audiret, tantus extra erat tumultus; rogaretque aliquem, qua de causa, qui extra erant, sic riderent. Re vero audita surgit de convivio & introspiciens videt me apri partem devorare; sublatoque cachinno intro currit. Mihi vehementer molestum erat, a domino ut furem simul & ligurritorem deprehendi. At ille multum de me risit, ac primo in suam me coenationem jubet introduci, tum mensam mihi apponi, & esse in illa, quaecumque alius edere asinus non potest, carnes, ostrea, jurulenta, pisces, partim in garo & oleo positos, partim perfusos sinapi. Ego fortunam videns jam blandum mihi ridentem, animadverso, hoc solum mihi ludicrum sa-

τέ με ϗ πίονα ὁρῶντες, ϗ τὰ κριθίδια μὴ
ε δαπανώμενα, ἀλλ' ἐν ᶠ ταὐτῷ ᵍ μέ-
τρῳ ὄντα, εἰς ὑποψίαν ἔρχονται τὸ τολμη-
μάτων τῶν ἐμῶν, ϗ ʰ προελθόντες, ὡς εἰς
τὰ βαλανεῖον ἀπιόντες, ἔπειτα τὰς θύρας
συγκλείσαντες, προσκαλοῦντες ⁱ ὀπῇ τινι
τὸ ὄμμα τῆς θύρας, ἐσκοποῦντο τἄνδον.
ϗγὼ τότε τῆς δόλου μηδὲν εἰδὼς, ἠρίστων
προσελθών. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐγέλων, ὁρῶντες
ἄριστον ἄπιστον· εἶτα δὲ τὴς ὁμοδούλους ἐκά-
λουν ὅλη τ' ἐμὴν θέαν, ϗ γέλως πολὺς ἦν,
ὥστε ϗ ὁ δεσπότης αὐτῆς ἤκουσε τῆ γέλω-
τος, θορύβου ὄντος ἔξωθεν, ϗ ἤρετό τινα
ἐφ' ᾧ τοσοῦτον οἱ ἔξω γελῶσιν. ἐπεὶ δὲ ἤκου-
σε, ϗ ἐξαίφνης τῆ συμποσίου, ϗ ἁρπάσ-
ψας εἴσω, ὁρᾷ με συὸς ἀγρίου μερίδα καλὴν
πίονος, ϗ μέγα ἐν γέλωτι ἀναβόησας, εἰσ-
τρέχει εἴσω. κἀγὼ σφόδρα ἠχθόμην ὅτι τῆ
δεσπότου, κλέπτης ἅμα ϗ λίχνος ἑαλω-
κώς. ὁ δὲ πολὺν εἶχεν ἐπ' ἐμοὶ γέλωτα, ϗ
τὰ μὲν πρῶτα κελεύει με εἴσω ἄγεσθαι εἰς
τὸ ἐκείνου συμπόσιον, ἔπειτα τράπεζάν μοι
παρατεθεῖναι εἶτε, ϗ εἶναι ἐπ' αὐτῆ πολλὰ
μὲν ὅσα μὴ δυνατὸν ἄλλῳ ὄνῳ καλαφαγεῖν,
χρέα, λοπάδας, ζωμοὺς, ἰχθῦς, τοῦτο
ᵏ μὲν γὰρῳ ϗ ἐλαίῳ ˡ καλακεκμένους· τοῦτο
δὲ νάπυϊ βεβρεχυμένους. κἀγὼ τὴν τύχην
ὁρῶν ἤδη ἀπαλόν μοι προσμειδιῶσαν, ϗ
μαθὼν ὅτι με τοῦτο μόνον τὸ παίγνιον ἀνα-
σώ-

ε Δαπανώμενα] Sic *Fl*, *P. H.* &c. Δαπανόμενα *J.* f Ταὐτῷ] Αὐτῷ Ex. *Fl.* Nil mut. P. g Μετρῳ] Μετρῷ male *J.* h Προελθόντες] Restitut. ex *Fl.* Προσελθόντες Edd. cett. i Ὀπῇ τινι τὸ ὄμ. τ' θύρας] Vulgatam hanc etiam esse in *Fl.* notat *M. du S.* k Μὲν γάρῳ] Μὲν σὺν γάρῳ *Pell.* l Κατακεμένους] Sic Edd. omnes.

44. Νάπυϊ] Σινάπυϊ. *V.*

adeo subito *absorberi*, *deglutiri*, ut alia esculenta. *J. F. R.*

39. Συμπόσιον] Ad *convivium* vertit *Erasm.* Sed hic signif. in *triclinium*. Vid. *Polluc.* I. Segm. 79. *J. F. R.*

40. Παρατεθῆναι εἶτε] Cl. *Hemsterh.* in marg. adscripserat, consulendum Cl. *Dukerum* ad *Thucyd.* p. 462. 80. i. e. L. VII. c. 29. ubi is ex *Thucyd.* *Lucian.* ac *Theocr.* docet εἴτε saepe valere καὶ εἶτα. Ac verbum λέγειν similiter *jubendi* significatu non semel occurrere. Hunc igitur adi, & brevitati nostrae ignosce. *J. F. R.*

Ibid. Εἶναι ἐπ' αὐτῆ] Posses θεῖναι conjicere, nisi nimis prope παρατεθῆναι praecessisset, quod tamen non adeo curarem, si mutatio esset necessaria; sed vulgata stare potest. De ἐπ' αὐτῆ autem, pro ἐπ' αὐτῆς, quod usitatius, vide supra ad *Tox.* c. 20. No. 6. & hoc *Asi.* c. 44. f. ἐπ' ἐμοί. *J. F. R.*

43. Κατακεμένους] Legendum forte κατακεχυμένους, nisi forsan legendum sit: σὺν γάρῳ ϗ ἐλαίῳ κεκμένους. *F. G.*

Κατακεμένους] Lege κατακεχυμένους. *M. du S.*

58. Κα-

σώσῃ, καίτοι ἤδη ἐμπεπλησμένος, ὅμως [a] ἠρίστων τῇ τραπέζῃ προσῆγάς. τὸ δὲ συμπόσιον ἐκλογεῖτο τῷ γέλωτι. καί τις εἶπε, καὶ οἴνου ἔτος ὁ ὄνος, ἤν τις αὐτῷ ἐγκεράσαμένῳ δίδῳ. καὶ ὁ δεσπότης ἐκέλευε, κἀγὼ τὸ προσενεχθὲν [b] ἔπινον.

Ὁ δέ, οἷον εἰκὸς, [c] ὁρῶν με κτῆμα παράδοξον, καὶ μὴ τιμὴν καὶ ἐμὴν κελεύει τινὶ τῶν διοικητῶν τὸν καλαβαλεῖν τῷ ἐμὲ ὠνησαμένῳ, καὶ ἄλλο τοσοῦτον, ἐμὲ δὲ παρέδωκεν ἀπελευθέρῳ τινὶ τῶν ἑαυτοῦ [d] νεανίσκων, καὶ εἶπε κατηχεῖν, ὅσα ποιῶν μάλιστα ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην. τῷ δέ γε ῥᾳδία ἦν πάντα, ὑπήκοον γὰρ εὐθὺς εἰς ἅπαντα διδασκόμενον. καὶ πρῶτον μὲν καλαχλίνεσθαί με ἐπὶ κλίνης, ὥσπερ ἄνθρωπον, ἐπ' ἀγκῶνος ἐποίησεν, εἶτα καὶ προσπαλαίειν αὐτῷ, καὶ μὴν καὶ ὀρχεῖσθαι, ἐπὶ τοὺς δύο ἐπανιστάμενον ὀρθὸν, καὶ καλανεύειν, καὶ ἀνανεύειν πρὸς τὰς φωνὰς, καὶ πάνθ' ὅσα ἐδυνάμην μὴ, καὶ δίκα τοῦ μανθάνειν, ποιεῖν. καὶ τὸ πρᾶγμα θεσπέσιον ἦν, ὅνος ὁ τοῦ δεσπότου, οἰνοπότης, παλαίων, ὀρχούμενος. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι πρὸς τὰς φωνὰς ἀνένευον [e] ἐν καιρῷ, καὶ κατένευον· καὶ ποιεῖν δέ, ὁπότε θελήσαιμι, ἤτουν [f] τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸν οἰνοχόον κινήσας· καὶ οἱ μὲν ἐθαύμαζον τὸ πρᾶγμα, ὡς παράδοξον, ἀγνοοῦντες ἄνθρωπον ἐν τῷ ὄνῳ κείμενον· ἐγὼ δὲ τρυφὴν ἐποιούμην τὴν ἐκείνων ἄγνοιαν. καὶ μὴν καὶ βαδίζειν ἐμάνθανον, καὶ κομίζειν τὸν δεσπότην ὅπου τοῦ νώτου, καὶ τρέχειν δρόμον ἀλυπόταλον, καὶ τῷ ἀναβάτῃ ἀναίσθητον. καὶ [g] σκευὴ μοι ἦν

luti futurum, licet jam impletus cibis tamen prandebam adstans mensae. Resonabat interea risu convivium. Dicebat aliquis, *Bibet etiam vinum hic asinus, si quis illi temperatum praebeat.* Jubet Dominus, & ego oblatum bibo.

48. Ille, ut facile est ad credendum, cum singulare & insolitum me animal videret, pretium meum solvere jubet procuratorum aliquem ei, qui me emerat, & alterum tantum. Me autem liberto cuidam suo adolescenti tradit, & docere jubet, quibus faciendis maxime illum oblectarem. Facilia huic fuere omnia. Statim ego obediebam, docilis ad omnia. Ac primum accumbere me in lecto ut hominem, cubitu nixum, instituit. Deinde etiam luctari secum, quin etiam saltare, in duos *pedes* erectum stare, & annuere & renuere ad voces, & quaecumque potuissem etiam sine disciplina facere. Celebratur ergo res fama, Asinus domini, potor vini, luctator, saltator. Maximum vero illud, quod ad voces annuebam opportune, & renuebam: & si quando bibere vellem, poscebam, oculis movens pincernam. Atque illi quidem rem mirabantur ut plane insuitatam, cum nescirent hominem inclusum in asino: ego vero ad delicias meas utebar illorum ignorantia. Verum etiam badizare discebam, & tergo portare dominum, & cursum currere minime molestum, & quem vix sentiret eques. Etiam

a Ἠρίστων] Ἠρίστων Ex. Fl. Vulgatam firmat P. b Ἔπινον] Ἔπιον Fl. c Ὁρῶν] Deest in Fl. d Νεανίσκων] Νεανίσκῳ Fl. Sed eodem redit. e Ἐν καιρῷ] Non habet Fl. f Τοῖς ὀφθαλμοῖς] Τοὺς ὀφθαλμοὺς Fl. g Σκευὴ — πολυτελὴς] Σκεύη πολυτελῆ Fl.

58. Καλῃχῶ] Καλῃχῶ, προτρέπομαι, ᾠδῇσῶ εἰσιατικῇ· καλῃχῶ δὲ ἀντὶ τοῦ ἠχῶ τῇ γενικῇ. P.

58. Κατηχεῖν] Rursus infra L. Tp. c. 37. f. & Philop. c. 17. M. du S.

72. Τοῖς ὀφθαλμοῖς] Quod si inverso ordine legas νεῦσαι τὸν οἰνοχόον, τοὺς ὀφθαλμοὺς κινήσας, tum lectio Florentinae praevaleret vulgatae; si vulgarem ordinem servamus, malum est τοὺς ὀφθαλμοὺς. J. F. R.

79. Σκευὴ μοι ἦν πολυτελὴς] Licet Florentinae lectio non sit absurda, vulgatam tamen praefero. Quia ἡ σκευὴ

Etiam paratus mihi erat sumtuosus, & stra-
gula mihi purpurea injiciebantur, & frena
recipiebam argento atque auro distincta, &
tintinnabula mihi argutissimum concentum
edentia appendebantur.

49. Venerat autem Menecles noster he-
rus, ut dixi, Thessalonice in hanc urbem,
tali causa. Promiserat patriae gladiatorum
spectaculum: & viri quidem jam ad pugnam
exercebantur; jam instabat profectio. Mane
igitur eximus, & ego dominum porto sic
ubi regio esset in via aspera, & ad vehen-
dum curru difficilis. Cum vero Thessalo-
nicem venissemus, non erat quisquam qui
ad spectaculum non festinaret, & ad me
videndum. Nam fama de me e longinquo
praecucurrerat, quam multas agere perso-
nas possem, quam humanum in morem sal-
tare atque luctari. At dominus nobilissimis
suorum civium in vino me ostendebat, &
mirandos illos in me lusus producebat in
coena.

50. Meus vero magister reditum de me
multarum plane drachmarum repererat. In-
tus enim concluſum me & stabulantem ha-
bebat, & me atque admiranda illa opera
mea videre volentibus mercede intercedente
aperiebat januam. Hi inferebant alius aliud
quid cibi, maxime quod inimicum asini
alvo videretur. Ego vero devorabam. Ita-
que intra paucos dies, cum hero meo &
civibus aliis cum pranderem, magnus &
vehementer pinguis jam evaseram. Ali-

80 πολυτελής· καὶ στρώματα πορφυρᾶ [h] ἐπι-
βάλλομαι· ἐγὼ χαλινὸς εἰσεδεχόμην ἀργύ-
ρῳ [i] καὶ χρυσῷ πεποικιλμένους· καὶ κώδωνες
ἐξήρτοντό μοι μέλος μουσικώτατον [k] ἐκφω-
νοῦντες.

85 Ὁ δὲ Μενεκλῆς ὁ δεσπότης ἡμῶν, ὥσ-
περ ἔφην, ἐκ Θεσσαλονίκης δεῦρο ἐληλύθει
ἐπ' αἰτίᾳ τοιαύτῃ· ὑπέσχετο τῇ πατρίδι
θέαν [l] παρέξειν ἀνδρῶν, ὅπλοις πρὸς ἀλ-
λήλους μονομαχεῖν εἰδότων. καὶ οἱ μὲν ἄνδρες
90 τῆς μάχης ἤδη ἦσαν ἐν τῷ γυμνασίῳ, καὶ ἀφίκλο
ἡ πορεία. ἐξελαύνομεν οὖν ἔωθεν· κἀγὼ τὸν
δεσπότην ἔφερον, εἰ πολὺ χωρίον ἦν τὸ ὁδὸν
τραχὺ, καὶ τοῖς ὀχήμασιν ἐπιβαίνειν χαλε-
πόν. ὡς δὲ κατέβημεν ἐπὶ Θεσσαλονίκην,
95 οὐκ ἦν ὅστις ἐπὶ θέαν οὐκ ἠπείγετο, καὶ τὴν
ὄψιν τὴν ἐμήν. ἡ γὰρ ἐμὴ δόξα προεληλύθει
ἐκ μακροῦ, καὶ τὸ πολυπρόσωπον καὶ τὸ ἀν-
θρώπινον τῆς ἐμοῦ ὀρχημάτων καὶ παλαισμά-
των. ἀλλ' ὁ μὲν δεσπότης τοῖς ἐνδοξοτά-
1 τοις τοῦ αὐτοῦ πολιτοῦ τῶν τὸ πρῶτον
ἐδείκνυέ με, καὶ τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα ἐν ἐμοὶ
παίγνια ἐν τῷ δείπνῳ παρετίθει.

Ὁ δὲ ἐμὸς δεσπότης πρόσοδον εὗρεν ἐξ
ἐμοῦ πολλῶν πάνυ δραχμῶν. καλαχλείσας
γὰρ με ἔνδον εἶχεν ἐσῶτα, καὶ τοῖς βουλο-
μένοις ἰδεῖν ἐμὲ, καὶ τὰμὰ θαυμάσια ἔργα,
μισθοῦ τὴν θύραν ἤνοιγεν· οἱ δ' εἰσεκόμιζον
ἄλλος ἄλλο τι τῶν ἐδωδίμων, μάλιστα τὸ
10 ἐχθρὸν εἶναι ὄνου γαστρὶ δοκοῦν· ἐγὼ δὲ ἤσθιον,
ὥστε ὀλίγων ἡμερῶν τῷ δεσπότῃ, καὶ τοῖς
ἐν τῇ πόλει συναριστῶσι, μέγας τε καὶ πίων
δεινῶς ἤδη ἐγεγόνειν. καὶ πολλὴ γυνὴ ξένη, ὑ
μὲν

[h] Ἐπιβάλλομαι] Ἐπιβαλλόμην *Fl.* [i] Καὶ χρυσῷ] Deeſt in *Fl.* [k] Ἐμφωνοῦντες] Ἐμφωνοῦντες *Fl.* [l] Παρέξειν] Παρέξαι marg. *A1.*

91. Ἡ πομπὴ] Ὁ καιρὸς ἡ πομπῆς. *V.*

suum habitus, adparatus, ut generale rectius praemittitur, dum qualis ille fuerit adparatus, statim per partes enarratur. *J. F. R.*

80. Πορφυρᾶ] Lege πορφυρᾶς. *F. G.* Πορφυρᾶς scil. habebat *S.* Sed vett. recte πορφυρᾶ. *J. F. R.*

Ibid. Ἐμβάλλομαι] Vulgatam iterum potiorem arbitror. Vid. quae notavi ad *Amor.* c. 47. γυναῖκας ἐξηρτημένας λίθοις &c. *J. F. R.*

86. Δεῦρο] Quid hoc δεῦρο sibi velit, nemo, credo, expiscetur. *M. du S.*

μετρία κεκλημμένη, τὴν ὄψιν ἱκανὴν, παρελθοῦσα εἴσω ἰδεῖν ἐμὲ ἀρίστως ἔτυχε, εἰς ἔρωτά με θερμὸν ἐμπίπτει· τοῦτο μὲν τὸ κάλλος ἰδοῦσα τοῦ ὄνου· τοῦτο δὲ τῷ ἀδόξῳ τῶν ἐμοῦ ὑπηδευμάτων, εἰς ὑπόθυμίαν συνουσίας προελθοῦσα· καὶ ἀγαλέγει πρὸς τὴν ὑπάτην τὸν ἐμὸν, καὶ μισθὸν ἀδρὸν αὐτῷ ὑπέσχετο, εἰ συγχωρήσειεν αὐτῇ, σὺν ἐμοὶ τὴν νύκτα ἀναπαύσεσθαι, καὶ εἰδὲν φροντίσας, εἴτε ἢ ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ, λαμβάνει τὸν μισθόν.

quando peregrina mulier non mediocriter dives, ſpecie ſatis honeſta, ingreſſa ut me prandentem videret, in amorem mei incidit fervidum, partim ſpecie aſini capta, partim inuſitatis meis artibus ad concubitus mei cupiditatem progreſſa. Agit ergo meo cum magiſtro, & mercedem illi luculentam pollicetur, ſi noctem unam mecum quieſcendi copiam ſibi feciſſet. Ille parum ſolicitus, ſive illa aliquid a me impetraret, ſive minus, mercedem capit.

Καπειδὴ ἑσπέρα τε ἤδη ἦν, καὶ τοῦ συμποσίου ἀφῆκεν [b] ἡμᾶς ὁ δεσπότης, ἀναστρέφομεν ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ τὴν γυναῖκα εὕρομεν πάλαι ἀφιγμένην ὑπὸ τὴν ἐμὴν εὐνήν. [c] ἐκεκόμιστο δὲ αὐτῇ προσκεφάλαια μαλακὰ, καὶ στρώματα εἴσω κατέθετο, καὶ χαμαιπετὲς ἡμῖν εὐπρεπὲς ἦν. εἶτα οἱ μὲν τῆς γυναικὸς θεράποντες, αὐτοῦ [d] που πλησίον πρὸ τῆς δωματίου ἐκάθευδον, ἡ δὲ λύχνον ἔνδον ἔκαιε μέγαν, τῷ πυρὶ λαμπόμενον, εἶτα ἀποδυσαμένη, παρέστη τῷ λύχνῳ γυμνὴ ὅλη, καὶ μύρον ἐκ τινὸς ἀλαβάστου προχεαμένη, τοῦτῳ ἀλείφει, κἀμὲ δὲ μυρίζει, ἔνθεν μάλιστα τὰ ῥῖνά μου μύρων [e] ἐνέπλησεν, εἶτά με καταφίλησε, καὶ οἷα πρὸς αὐτῆς ἐρώμενον, καὶ ἄνθρωπον, διελέγετο, καὶ με ἐκ τοῦ φορβαίας [f] ὑπολαβομένου

51. Veſpera jam erat, de convivio nos dimiſerat dominus, cum eo, ubi dormiebamus, redimus; & mulierem invenimus, quae diu jam meum ad cubile venerat. Apportata autem illi fuerant cervicalia mollia, & ſtragula veſtis intus depoſita, & humi ſtratum nobis decentiſſime. Tum mulieris ſervi in propinquo ante cellam cubitum eunt: illa vero lucernam intus accendit magnam igne lucentem. Tum exutis veſtibus lucernae adſtat nuda integra, fuſoque de alabaſtro unguento ſe ungit, & me quoque; in primis vero nares mihi unguentis implet. Deinde oſculis me invadit, & tanquam cum amaſio ſuo, & homine, colloquitur, & me capiſtro prehenſum trahit in ſtra-

a Ἀναπαύσεσθαι] Sic *J. H. Ald. S. Fr.* Ἀναπαύσασθαι *Fl. B1. P.* b Ἡμᾶς] Omittit *Fl.* c Ἐκεκόμιστο] Ἧκεν. *Fl.* d Που] Non habet *Fl.* e Ἐνέπλησεν] Sic Edd. Excepta *J.* & *Va.* Sed *Ald. 1.* vulgatam ſervat. f Ὑπολαβομένου] Ἀναβομένου *Fl.*

30. Χαμαιπετὲς] Ταπεινὴ Ε μικρὰ ἰσὴ. *V.*

23. Εἴτε ἢ ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ] Benedictus *ſive aliquid, ſive nihil ex me faceret*; ut voces palam & caute ſequitur, ita ſane evertit omnem ſenſum, qui nullus in his eſt. Baſileenſes *qui parum curans mei jacturam* &c. quos veriſſime adſecutos cenſeo mentem auctoris. Nam ἀνύω prorſus idem hic eſt, quod ἀναλίσκω perdo & detero, parum curans, *ſi quam mei partem illa imminueret* ac corrumperet, nec ne. *J. G.*

Ibid. Καὶ ἀνύσει] Plane diverſa *Gronovianae* explicationi tradit Cl. *L. Bos* in Obſerv. Crit. p. 45. Ubi propoſitis *Ariſtophanis* verbis (ex ejus *Plut.* vſ. 194—6.) Ἀλλ' ἢν τάλαντά τις λάβῃ τριακάδικα, Πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν ἑκκαίδεκα. Κἂν τοῦτ' ἀνύσῃ, τετραώβολα βούλει. ait. „ Quid hic ſit ἀνύειν, cognoſci poteſt „ ex oppoſito, ἐπιθυμεῖ λαβεῖν, nimirum *impetrare* & „ *obtinere* quod quis cupit & rogat. Elegans uſus hu„ jus verbi eſt in hoc ſignificatu, ſed ad eum non „ ſemper attenderunt Interpretes. Occurrit ap. *Heſiod.* in Ἔργ. p. 395. — ἢ μηδὲν ἀνύσῃς, & *nihil* „ *obtineas*, vel *impetres*. Non ſatis accurate vertitur: *Et nihil efficias.* Lucian. *Aſin.* (h. l.) Καὶ εἰδὼς „ εἰδὼς

ſtratum. Ego vero tertio quodam hortatore ad hoc nihil indigens, & vino antiquo multo madidus, & unguenti odore ſtimulatus, & puellam videns pulchram undique, acclinor. Sed vehementer in eo anxius eram, quomodo mulierem inſcenderem. Ex quo enim tempore aſinus fueram, venerem ne aſinis quidem conſuetam attigeram, neque aſina femina fueram uſus. Verum hoc quoque metum mihi non mediocrem incutiebat, ne mulier non capiens me, laceraretur: & ego deinde ut homicida egregie poenas darem. Ignorabam ſcilicet, me ſine cauſſa metuere. At mulier multis oſculis iisque amatoriis, me alliciens, cum videret me non jam continere, tanquam ad virum ſe applicans me amplectitur, & tollens intra ſe totum recipit. Et ego meticuloſus adhuc verebar, & ſenſim me ſubducebam. At illa lumbis inhaeret meis, ut ſubtrahere me non poſſem, & ipſa, quod fugere videbatur, inſequitur. Cum quidem ſatis accurate edoctus eſſem, adhuc deeſſe mihi aliquid ad voluptatem & delectationem mulieris, ſine metu quod ſupererat ſubſerviebam, cogitans, non deteriorem me eſſe Paſiphaës adultero. Mulier autem adeo erat parata ad Venerem, adeo inſatiabilis ejus quae ex coitu petitur voluptatis

μη 'δπὶ τὸ χαμεύνιον εἶλκε· κἀγὼ ὑδὲν τρίτου προκαλέσαντος εἰς τοῦτο δεόμενος, καὶ οἴνῳ δὲ παλαιῷ [g] πολλῷ ὑποβεβρεγμένος, καὶ [h] τῷ χρωτὶ τοῦ μύρου οἰστρημένος, καὶ [i] παιδίσκην ὁρῶν πάντα καλὴν, κλίνομαι, καὶ σφόδρα ἠπόρουν, ὅπως ἀναβήσομαι [k] ἄνθρωπον. καὶ γὰρ ἐξ ὅτου ἐγεγόνειν ὄνος, συνουσίας ἀλλ' ὐδὲ τοῖς ὄνοις συνήθους ἔτυχον ἐφαψάμενος, ὐδὲ γυναικὶ ἐχρησάμην ὄνῳ· καὶ μὴν καὶ τοῦτό μ' εἰς δέος ὐκὶ μέτριον ἦγε, μὴ ὐ χωρήσασα ἡ γυνὴ ἀφροσπαδείη, κἀγὼ, ὥσπερ ἀνδροφόνος, καλὴν δώσω δίκην. ἠγνόουν δὲ οὐκ εἰς δέον δεδιὼς. ἡ [i] γὰρ γυνὴ πολλοῖς τοῖς φιλήμασι, καὶ τούτοις ἐρωτικοῖς, [k] προσκαλουμένη, ὡς [l] εἶδεν ὐ κατέχοντα, ὥσπερ ἀνδρὶ προσκαιμένη, περιβάλλεταί με, καὶ ἀράσα εἴσω ὅλον παρεδέξατο. κἀγὼ μὴ ὁ δειλὸς ὑπεδυόμην ἔτι, καὶ ὀπίσω ἀπῆγον ἐμαυτὸν ἀτρέμα. ἡ δὲ τοῦ τε ὀσφύος τοῦ ἐμοῦ εἶχετο, ὥστε μὴ χωρεῖν, καὶ αὐτὴ εἴπετο [m] τὸ φεῦγον. ἐπεὶ δὲ ἀκριβῶς ἐπεῖδον, ἔτι μοι καὶ προσδεῖν πρὸς τοῦ γυναικὸς ἡδονήν τε, καὶ τέρψιν, ἀδεῶς λοιπὸν ὑπηρέτουν, ἐπαίρων, ὡς ὐδὲν εἴην χαλκίον τοῦ Πασιφάης μοιχοῦ. ἡ δὲ γυνὴ, ὅτως ἦν ἄρα εἰς τὰ Ἀφροδίσια ἑτοίμη, καὶ τοῦ ὀπὸ τοῦ συνουσίας ἡδονῆς

[g] Πολλῷ] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. [h] Τῷ χρωτὶ] Nihil mutant Edd. [i] Γὰρ] Reſtitutum ex P. & L. Δὲ Edd. priores. [k] Προσκαλουμένη] Ita Edd. *Fl. Fr. J. P. H.* &c. Προκαλ. *Pell.* melius. [l] Εἶδεν] Οἶδεν male Ex. *Fl.* Vulgatae ſuffragatur P. [m] Τῷ φεῦγον] Τῷ φεύγοντι *Pell.* melius.

„ ὐδὲν φροντίσας, εἴτε ὁ ἀνὴρ τι ἐκείνῃ ἐξ ἐμοῦ, εἴτε ὁ μὴ. Ubi nec *Benedict.* nec *Baſileenſes* recte ceperunt ſenſum. Benedict. *Qui non curans, ſive aliquid, ſive nihil ex me faceret.* Baſil. *Qui parum curans mei jacturam* &c. Exiſtimem ego, ἀνὴρ hic etiam *obtinendi* ſignificatum habere, ἀνήσω τι ὁ τινὸς, eſt *impetrare aliquid ab aliquo.* Similis locus eſt in *Anthol.* quem etiam in Theſauro adduxit *Steph.* ἀνασάμενον τοῦτο ὁ τοῦ Μοιρῶν, *haec impetrantem a Parcis.* Verterim igitur verba Luciani: *Et ille nihil curans, ſive etiam obtineret illa aliquid a me, ſive non, accipit mercedem.* Sic *perficare* Latinis eſt *obtinere.* *Terent.* Eun. Act. I. Sc. 2. (vſ. 99.) *quam joco Rem voluiſti a me tandem, quin perficeris?* Cl. *Geſnerus* recte jam dedit, *impetraret*; eique adſentiens Cl. *Gronovium* minus recte haec cepiſſe exiſtimo. Nam licet pro *conficio, conſumo* quoque ſumptum, *perdere* poſſit ſignificare, minime id huc convenire videtur, quod ſe tam ſtrenuum glorietur mox ipſe. *J. F. R.*

45. Τῷ χρωτὶ τοῦ μύρου] Mira phraſis; quid eſt χρὼς μύρου? *M. du S.*

Τῷ χρωτὶ] Ἕρωτι legendum omnino. *F. G.* Bene, ſed mallem χρίσματι, ex cujus compendioſa ſcriptura monſtrum χρωτὶ prodiiſſe mihi veroſimilius videtur. *J. F. R.*

56. Προσκαλουμένη] Mallem προκαλουμένη. *M. du S.*

62. Τὸ φεῦγον] Τῷ φεύγοντι legendum videtur. *F. G.*

νῆς ἀκόρες, ὥστε ὅλην τὴν νύκτα ἐν ἐμοὶ ἐδαπάνησεν.

ptatis, ut totam in me noctem contriverit.

Ἅμα δὲ [a] τῇ ἡμέρᾳ, ἡ μὲ ἀναστᾶσα ἀπῆλθε, συνθεμένη πρὸς τὸν ὀπισθάτην τὸν ἐμὸν οἴσειν ὅτι τοῖς αὐτοῖς τὸ μισθὸν τὸ αὐτὸν τῆς νυκτός. ὁ δὲ ἅμα μὲ πλουσιώτερον ἐκ τῶν ἐμῶν γενόμενον, καὶ τῷ δεσπότῃ χαριέστερον [b] ἐν ἐμοὶ [c] ὑποδεξόμενον, συγκαλαχλείει με τῇ γυναικί. ἡ δὲ [d] καλεχρήσατό [e] μοι δεινῶς. καὶ πόλε ἐλθὼν ὁ ὀπισθάτης, ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, καὶ ἐμὲ μὴ εἰδότα ἄγει αὐτὸν ἐσπέρας ἤδη, ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ δι' τινὸς ὀπῆς τὴν θύρας δείκνυσί με, ἔνδον τῇ μείρακι συνευναζόμενον. ὁ δὲ ἡδεῖς τῇ θέᾳ, καὶ δημοσίᾳ με δεῖξαι ταῦτα ποιοῦντα ἐπεθύμησε, καὶ κελεύει πρὸς μηδένα ἔξω τοῦτο εἰπεῖν, ἵνα, ἔφη, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τὴν θέας παραγάγωμεν τοῦτον ἐς τὸ θέατρον σύν τινι τῶν καλαδεδικασμένων γυναικῶν, καὶ [f] πάντων ὀφθαλμοῖς ὅτι τὴν γυναῖκα ἀναβήσει. καί τινα τῶν γυναικῶν, ἥτις καλεκέκριλο θηρίοις ἀποθανεῖν, ἄγουσιν ἔνδον πᾶς ἐμέ, καὶ προσέναι τε ἐκέλευον, καὶ ψαύειν ἐμοῦ.

52. Cum luce autem surgens discessit, pacta meo cum magistro iisdem de rebus idem noctis pretium. Hic simul ditior mea opera factus, & ostensurus in me novum quiddam domino, cum muliere me concludit, quae gnaviter me abusa est. Aliquando magister domino rem denunciat, quasi ipse docuisset, ac me inscio deducit illum jam vesperi in eum locum, ubi concumbebamus, & per rimam januae ostendit me intus cum puella coëuntem. Ille delectatus spectaculo, etiam publice me ostendere facientem ista cupiebat. Jubet igitur nemini hoc enunciari, *ut*, inquit, *ipso spectaculi die producamus hunc in theatrum, cum damnatarum mulierum aliqua; ibique in omnium oculis, mulierem inscendet.* Jamque mulierum aliquam quae damnata erat ad bestias, intus ad me deducunt, accedere ad me jubent, & me mulcere.

Εἶτα τὸ τελευταῖον τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐνστάσης, ἐν ᾗ τὰς φιλοτιμίας ἦγεν ὁ ἐμὸς δεσπότης, ἐν ᾗ τὰς φιλοτιμίας ἦγεν ὁ ἐμὸς δε-

53. Denique instante jam die, qua munus honoris petendi caussa editurus erat meus

a Τῇ] Sine articulo *Fl.* *b* Ἐν ἐμοὶ] Et sic *Fl.* cum *J. Ald.* &c. *c* Ὑποδεξόμενον] Restitut. ex *J.* & *V*2. Ἐπιδιξάμενον cett. *d* Κατεχρήσατο] Καλοχῆτο P. Vulgata est in Edd. omn. *e* Μοι] Sic Edd. *Mu* L. P. *f* Πάντων] Ἐν insertum cupit *M. du S.* Quod deest in Edd.

76. Ἐπιδιξάμενον] *Veneta* utraque recte. In reliquis ἐπιδιξάμενον. *M. du S.*

77. Ἡ δὲ καλεχρήσατό μοι δεινῶς] Scribe: καλεχρήσατό μου δεινῶς. *J. G. G.*

Ἡ δὲ καλεχρήσατό μοι δεινῶς] Nullam prorsus video necessitatem rescribendi cum Viro Cl. μου pro μοι, quum passim καλαχρᾶσθαι cum tertio casu Noster adhibeat. Sic in De luctu c. 20. τούτῳ συναγωνιστῇ ἐς χορηγὸν τὰ ἀνοίας καταχρῶν). & in *Mortuor. Dial.* XIII. §. 5. ὡς δὲ κατεχῆτό μου τῆς περὶ παιδῶν (παιδίων recte edidit *Hemst.*) φιλοτιμίας. In verbis mox insequentibus [καὶ τότε ἐλθὼν ὁ ὀπισθάτης, ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας] Interpres insuper habuit vertere ultima, *ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, quasi ipse id me docuisset.* *J. J.*

Ibid. Μοῦ] Ita P. & L. uti probe viderat Vir Clarissimus. Vide Ἐνυπν. c. 3. & N. Δ. XIII. *M. du S.*

Ibid. Κατεχρήσατό μοι] Quod eruditiss. *Solanus* ad confirmandum genitivum *Somn.* c. 3. adducit, plane nihil est, ibi enim legas: ὁδὶ προτρεπτικῶς μου κατήρξατο, a κατάρχομαι, non a καταχρῶμαι. Nec ipse ibi in *Junt.* ullam lectionis varietatem indicavit. Sed loca parallela eadem quae *Fensius* ibidem subjecit, quae tamen contrarium probant, quam quod in nota modo praemissa adfirmat. In *Dial.* enim *Mort.* XIII. illud μου non pertinet ad καταχῆτο, sed φιλοτιμίας μου cohaerent. Et in tertio loco *de Luctu* nihil quoque varietatis adjecit, neque ibi χαριεστ καταχρῶν) emendat. Quare Cl. *Fensio* adsentior, vulgatam omnino esse sanam. Esset aliquid, quod bini Codd. μου exhibent, si aliunde pateret, hoc verbum genitivum amare; at quum iidem bis alibi quoque μοι cum Edd. habeant,

meus dominus, ſtatuunt introducere me in theatrum. Et intravi hoc modo. Lectus erat magnus, de teſtudine Indica factus, clavis aureis diſtinctus, in hoc me deponunt, & juxta me mulierem jubent accumbere. Tum ut eramus nos in machinam quandam impoſitos, & ita in theatrum delatos, deponunt in medio. Magnos tollunt clamores, pláuſus omnium manibus mihi datur: menſa nobis erat appoſita, & multa in ea parata, quae in coenis adhibere delicati homines ſolent. Pueri nobis adſtabant pincernae pulchri, vinum nobis in auro miniſtrantes. Magiſter a tergo adſtans prandere me jubet. At ego partim pudore afficiebar in theatro ita jacens: partim metuebam, ne aliunde urſus aut leo exſiliret.

54. Inter haec praetereunte quodam qui flores ferret, alios inter flores video etiam roſarum recentium folia: & nihil cunctatus exſiliens de lecto me proripio. Atque illi putant me conſurgere ad ſaltandum. Ego vero unum ex altero percurrens naribus florem, carptas inde roſas devoro. His adhuc in admiratione mei defixis, decidit

σποτης, εἰσάγειν ἔγνωσάν με εἰς τὸ θέατρον· καὶ εἰσῆλθον ὕτω. κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη, χρυσῷ ἐσφηνωμένη, ὅτι ταύτης με ἀνακλίνουσι, καὶ ἐκεῖ μοι ἡ γυναῖκα παρακατέκλιναν. εἶτα ὕτως ἡμᾶς ἐπέθηκαν ὅτι τινὶ μηχανήματι, καὶ εἷσω εἰς τὸ θέατρον παρενέγκαντες, κατέθηκαν ἐν τῷ μέσῳ, καὶ οἱ ἄνθρωποι μέγα ἀνεβόησαν, καὶ χρόσι παντὸς χειρὸς ἐξήλατο ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τράπεζα ἡμῖν παρεκείτο, καὶ πολλὰ ἐσκευασμένα ἐν αὐτῇ ἔκειτο, ὅσα τρυφῶντες ἄνθρωποι ἐν δείπνῳ ἔχουσι. καὶ παῖδες ἡμῖν παρειστήκεισαν οἰνοχόοι, καλοὶ, καὶ οἶνον ἡδὺν ἐκ χρυσίου ἀμφικυπέλλου ὁ μὲν ὄπισθεν ἑστὼς ὤπιθεν, ἐκέλευέ με ἀνίστασθαι· ἐγὼ δὲ, ἅμα μὲν ἠδέμην ἐν τῷ θεάτρῳ κατακείμενον, ἅμα δὲ ἐδεδίειν μή πως ἄρκτος ἢ λέων ἀναπηδήσῃ.

Ἐν τούτῳ δέ τινα ἄνθη φέροντα παρεύοντα, ἐν τοῖς ἄλλοις ἄνθεσιν ὁρῶ καὶ ῥόδων χλωρῶν φύλλα, καὶ μηδὲν ἔτι ὀκνήσας, ἀναπηδήσας τῷ λέχους ἐκπίπτω, καὶ οἱ μὲν φοντό με ἀνίστασθαι ὀρχησόμενον. ἐγὼ δὲ ἓν ἐξ ἑνὸς ἐπιτρέχων, καὶ ἀπανθιζόμενος ἀπ' αὐτῆς τὰ ἀνθέων τὰ ῥόδα, κατέπινον. τὰ δὲ ἔτι θαυμαζόντων ἐπ' ἐμοὶ, ἀποπίπτω ἐξ ἐμοῦ

g Χρυσίου] Nihil mutare *Fl.* notat *Solan.* h Ἀναπηδήσηται] Α——ται *Fl.* i Ἓν ἐξ ἑνὸς ἐπιτρέχων] Nil variare *Fl.* notat Noſter.

beant, cur hic ab earum lectione diſcederemus, ne quidem ſatis cauſſae foret. Immo vero, quis ait καταχρᾶσθαι potius genitivo gaudere? Et cum ſimplex χρᾶσθαι dativum poſtulet, ut vel pueris e Syntaxi notum eſt, quidni & compoſitum eundem caſum ſervaret? Sed cum & Lucianus & alii id ubique cum dativo conſtruant, (interdum, ſed rarius, etiam cum accuſativo) potius dativus μοι reſtituendus fuiſſet, ſi in vulgata μοι legiſſemus. Praeter exempla ſex ſeptem da ivi, quae *Stephan.* jam dedit, vid. & *Herodian.* VIII. 4. 22. *Ael.* III. 13. & IX. 9. pr. *Dion. Hal.* Ant VIII. p 487. med. ἀλλὰ καταχρῶνταί μοι &c. Sed καταχρῶν] in libr. *Aporryph. Epiſt. Jeremiae* v. 28. jungitur accuſativo. Quare eo magis miror Cl. *Graevii* feſtinationem, qui ita contra tritiſſimam verbi ſyntaxin impegerit. *J.F.R.*

79. Ἦν — διδάξας] De hac periphraſi per participium vid. ad c. 30. hujus *Dial.* *J.F.R.*

88. Καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς] An legendum οἷς πάντων; *F.G.*

Ἐν πάντων ὀφθ.] Inſerui hic illud οἷς, quod tamen in nullo libro reperio. Phraſis notior eſt, quam ut ideo hic apologiam parem. *M. du S.*

Καὶ πάντων ὀφθ.] Καὶ οἷς πάντων merito legit *Solanus*, cum *Gujetio*, & parum aberat, quin inſeruiſſem. Sed quia nuſquam comparet οἷς, abſtinui. Interim oportere inſeri manifeſtum eſt. *J.F.R.*

96. Ἀπὸ χιλάνης] Plerumque alias omittitur praepoſitio. Vid. ad *T. Ver. Hiſt.* c. 6. No. 7. Sed addit eam etiam *Theocr.* Eid. V. 95. αἱ μὲ ἔχοντι λαττὺν ἀπὸ πρίνου λαπύρια. *Illa quidem habent tenuem ab ilice corticulam.* *J.F.R.*

16. Φύλλα] I. e. *ramos.* *F.G.*

20. Τῶν ἀνθέων] *A ramis.* *F.G.*

ἐμοῦ ἐκείνη ἡ τῆς κτήνους ὄψις, ἡ Ἀπόλλυ, ἡ ἀφανὴς ἦν ἐκεῖνος ὁ πάλαι ὄνος, ὁ δὲ Λύκιος αὐτὸς [a] ἔνδον μοι γυμνὸς εἱστήκει· τῇ δὲ παραδόξῳ ταύτῃ καὶ μηδέποτε ἐλπισθείσῃ θέᾳ πάντες ἐκπεπληγμένοι, δεινὸν ἐπεθορύβησαν, καὶ τὸ θέατρον εἰς δύο γνώμας ἐσχίσθη. οἱ μὲν γὰρ ὅσοι φάρμακα δεινὰ διατρίβοντες, καί κακόν τι πολύμορφον, ἠξίουν εὐθὺς ἔνδον πυρί με ἀποθανεῖν· οἱ δὲ βέλτιον εἶναι καὶ τὰς ἀπ' ἐμοῦ λόγους ἔλεγον δεῖν, καὶ πρότερον διαγνῶναι, εἶθ' ὕστερον δικάσαι περὶ τούτων. κἀγὼ δραμὼν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θέᾳ ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνή με Θετταλὴ, γυναικὸς Θετταλῆς δούλη, χρίσματί μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ἐποίησε. καὶ ἱκέτευον αὐτὸν, λαβόντα ἔχειν με ἐν φυλακῇ, ἕως ἂν αὐτὸν πείσαιμι, ὡς οὐ καταψεύδομαι ὅτι γεγονώς.

Καὶ ὁ ἄρχων, Λέγε, φησὶν, ἡμῖν ὄνομα τὸ σὸν, καὶ γονέων τῶν σῶν, καὶ συγγενῶν, εἴ τινας φὴς ἔχειν τῷ γένει προσήκοντας, καὶ πόλιν. κἀγὼ, Πατὴρ μὲν, ἔφην, ἐστὶ μοι Λύκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γάϊος. ἄμφω δὲ τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ ἔχομεν· κἀγὼ μὲν ἱστοριῶν καὶ ἄλλων εἰμὶ συγγραφεύς· ὁ δὲ ποιητὴς ἐλεγείων ἐστὶ, καὶ

a me illa jumenti ſpecies & perit, diſparetque ex oculis aſinus ille antiquus: adſtatque mihi ipſe ille, qui intus adhuc fuerat, Lucius. Inopinato hoc inſperatoque ſpectaculo perculſi omnes, tumultum dedere horribilem, ſciſſumque in duas ſententias eſt theatrum. Alteri quidem ut malorum veneficiorum peritum, & verſipelle portentum, poſtulabant ſtatim hic intus igne me mori; alteri exſpectandam dicebant meam orationem, & prius cognoſcendum, deinde ſic de his ferendam ſententiam. Ego véro accurrens ad praeſidem provinciae, qui forte ſpectaculo aderat, ab inferiori loco dico, ut me Theſſala mulier, Theſſalae mulieris ancilla, magico unctum unguento, aſinum fecerit: & ſupplico, ut in ſuam me fidem ac tutelam recipiat, donec probare illi poſſem, me de illo facto non mentiri.

55. Et Praeſes, *Dic nobis*; inquit, *nomen tuum & parentum tuorum & cognatorum, ſi quos habere te ais genere tibi conjunctos & urbem.* Et ego, *Pater*, inquam, *mihi eſt Lucius, fratri autem meo praenomen Caius, ambo reliqua nomina communia habemus. Ego hiſteriarum, & aliorum librorum ſcriptor ſum; ille elegorum poëta, & vates bo-*

a "Ἔνδον] Sic Edd. cunctae, & mox iterum.

24. "Ἔνδον] Lege ἴσθι. *M. du S.*

33. Κἀγὼ δραμὼν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θέᾳ ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνή μοι Θετταλὴ . . . . χρίσματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσει] Ridicule Interpres, vertens, *Tum ego ad provinciae praefectum curro, intererat autem huic ſpectaculo, & dixi me a Theſſala . . . . ab inferiori parte magico unguento perunctum, factum fuiſſe aſinum*, illud κάτωθεν componit cum χρίσματι ἐπαλείψασα, quaſi Lucius poſter, cum ungeretur a venefica, ungi coepiſſet a calce ad verticem: quod ſicut potuit eſſe verum (nihil de eo monitum fuit ſupra) ita ad hunc locum ſic intelligendum nihil facit. Narrat Lucius Aſinus, quemadmodum denique in theatro propoſitus, ut ibi cum homine femina congrederetur, viſis roſis, iisque comeſis, repente priſtinae humanae formae fuerit reſtitutus, non ſine ſpectantium ſtupore; cum alii eum tamquam praeſtigiatorem igni cremandum cenſerent, alii ante audiendum, quam damnarent: tum *ego*, inquit, *accurrens ad provinciae praeſidem, aderat enim forte ſpectaculo, ex inferiori parte* (theatri ſcilicet, unde ſe ad Praeſidem ſuperius conſidentem obvertebat) *memoravi, feminam Theſſalam, Theſſalae ſervam, me veneficio unguento delibutum, feciſſe aſinum.* *J. J.*

35. Κάτωθεν] Vide *Jenſ.* *M. du S.*

44. Πατὴρ μὲν — Γάϊος] Quomodo iſta cohaerent? *Pater mihi eſt Lucius, fratri autem meo Caius.* Interrogaverat Praeſes primo de nomine novi ex aſino hominis, tum de parentibus & cognatis. Nomen itaque ſuum debebat dicere ante omnia: nomen deinde fratris ſui indicare voluiſſe, ſatis ipſa ſtructura orationis indicat. Quid enim aliud poſſunt haec ſibi velle, *fratri autem meo Caius?* Itaque in verſione ipſum hoc

bonum : patria nobis Patrae , urbs Achaiae. Audiens ista Praeses, *Carissimorum longe mihi hominum* , inquit , *filius es atque hospitum , qui & domo me exceperunt , & honorarunt donis : & nihil te quidquam mentiri novi , horum qui sis filius* , exsiliensque de sella amplectitur me , & multum osculatur, domumque ad se me deduxit. Interea vero frater meus quoque advenerat, pecuniam mihi & alia multa adferens. Interim etiam Praeses me publice audientibus omnibus, absolvit. Tum ad mare descendentes navim circumspicimus , farcinasque in eam imponimus.

56. Caeterum consultum putabam accedere ad mulierem , quae meo asini amore correpta fuerat , cogitans pulchriorem me nunc illi, postquam homini redditus essem, visum iri. Illa lubens me excepit miraculo rei delectata, arbitror, ac coenare secum & cubare ut vellem rogavit. Obsequor ego, indignum ratus , si is qui in asino amatus esset , nunc homo factus fastidire vellet , & amatricem suam despicere. Itaque coeno cum illa , & unguento ungor , & coronam sumo de carissima mihi & servatrice rosa. Cum jam profunda nox esset , & somni

μάντις [b] ἀγαθός· παῖς δὲ ἡμῖν, Πάτραι δ' Ἀχαΐας. ὁ δὲ δικαστὴς, ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσε, Φιλτάτων ἐμοὶ, ἔφη, λίαν ἀνδρῶν υἱὸς εἶ καὶ ξένων, οἰκία τέ με ὑποδεξαμένων, καὶ δώροις τιμησάντων, καὶ [c] ὄπτασθαί σε ὅτι οὐδὲν ψεύδῃ, παῖς [d] ἐκείνων ὤν· καὶ τῇ διφρῳ ἀναπηδήσας, περιβάλλει τε, καὶ πολλὰ ἐφίλει, καί με καὶ αὐτίκα ἦγεν ὡς ἑαυτόν. ἐν τούτῳ δὲ καὶ ὁ ἀδελφὸς [e] ὁ ἐμὸς ἀφίκετο, ἀγγύθιον, καὶ ἄλλα μοι πολλὰ κομίζων, καὶ τούτῳ με ὁ ἄρχων δημοσίᾳ πάντων ἀκουόντων, ἀπολύει· καὶ ἐλθόντες ἐπὶ θάλατταν ταῦτην ἐσκεψάμεθα, καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐνεθέμεθα.

Ἐγὼ δὲ κρεῖττον εἶναι ἔγνων ἐλθεῖν παρὰ τὴν γυναῖκα τὴν ἐραστεῖσάν μου τοῦ ὄνου, καλλίων αὐτῇ φανεὶς λέγων, νῦν ἐν ἀνθρώπῳ ὤν· [f] ἡ δέ μ' ἀσμένη τε εἰσεδέξατο, τῷ πρεπόδοξῳ, οἶμαι, τοῦ πράγματος ἐπιτερπομένη, καὶ δειπνεῖν σὺν αὐτῇ, καὶ καθεύδειν ἐκέτευε, κἀγὼ ἐπειθόμην, Νεμέσεως ἄξιον εἶναι νομίζων τὸν ὄνον ἀγαπηθέντα, νῦν γενόμενον ἄνθρωπον, ὑπερφρυφᾶν, καὶ τὴν ἐραστεῖσαν ὑποροᾶν· καὶ δειπνῶ σὺν αὐτῇ, καὶ ἐκ τοῦ μύρου ἀλείφομαι, καὶ στεφανοῦμαι τῷ φιλτάτῳ [g] καὶ ἐς ἀνθρώπους με ἀνασώσαντι ῥόδῳ· [h] ἐπεὶ δὲ ἦν νὺξ βαθεῖα,

[b] Ἀγαθὸς] Deest in *Fl.* [c] Ἐπίστασαι] Sic etiam *Fl. J. Pr. P.* [d] Ἐκείνων] Ἐκείνου P. [e] Ὁ ἐμὸς] Aliter supra c. 40. [f] Ἡ δὲ μ' ἀσμένη τε] Ἡ δὲ ἀσμ. τέ μ' marg. *A1.* [g] Καὶ] Deest in *Fl.* [h] Ἐπεὶ] Ἐπὶ male *J.* sola.

hoc *nomen* f. praenomen potius, supplevimus. Caeterum, nisi omnia me fallunt, lacuna hic est, ejusmodi , Πατρὶς μοι ἦν μοι — hic nominavit patrem & avum forte , & perrexit deinde , ὄνομα δὲ ἐμοὶ μὲν ἦν Λουκίῳ, τοῦ δὲ ἀδελφοῦ τοῦ ἐμοῦ Γαΐῳ. Patrem & forte avum ab eo appellatum , satis responsio Praesidis indicat : sed qui potuit dissimulare suum ? cum tamen suae professionis mentionem faciat &c. Et quaenam sunt τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα , quae communia sibi cum Caio fratre esse dicit ? Si dicas, ab ipso scriptore detracta , & consilio omissa , ut seriae narrationis speciem fabulae suae circumponeret : at ille certe debebat curare, ut melius cohaererent caetera. Verum hoc ipsum quoque fortasse affectavit , ut truncatam esse orationem melius intelligerent lectores. Fortasse, & aliquid plus quam fortasse ! Illud quidem apparet , Photii etiam tempore Λευκίου Πατρέως solum nomine lectam hanc fabulam , licet multum, quam haec Lucianica est, pleniorem. Vid. Cod. 129. p. 165. *Hoeschel.* *J. M. G.*

49. Πατρὶς δὲ ἡμῖν Πάτραι] Lucius Patrensis. *Phot.* Biblioth. *F. G.*

Πατρὶς δὲ ἡμῖν Πάτραι τῆς Ἀχαΐας] Lucius Patrensis. Vide *Photium* in Bibliotheca. *AE. M.*

Ibid. Πάτραι τῆς Ἀχαΐας] Hinc apparet , hoc opus esse Lucii Patrensis , sed compendio expressum. *M. V. la Croze.*

θεῖα, ἤδη γὰρ καθεύδειν ἔδει, κἀγὼ δ' ἐπανίσταμαι, καὶ [a] ὥσπερεὶ μέγα τι ποιῶν ἀγαθὸν, ἀποδύομαι, καὶ ἵσταμαι γυμνὸς, [b] ὡς δῆθεν ἔτι μᾶλλον ἀρέσων ἐκ τοῦ πρὸς τὸν ὄνον συγκρίσεως. ἡ δὲ ἐπειδὴ εἶδέ με πάντα ἀνθρώπινα ἔχοντα, προσπτύσασά μοι, Οὐ φθείρῃ [c] ἀπ' ἐμοῦ, ἔφη, γὰρ ἐμῆς οἰκίας, καὶ μακρὰν ποι ἀπελθὼν, κοιμῶ; ἐμοῦ δ' ἐρομένου, Τί γὰρ δὴ [d] ἡμάρτηταί μοι τοιοῦτον; Ἐγὼ δὲ, ἔφη, μὰ Δία, οὐχὶ σοῦ, ἀλλὰ τοῦ ὄνου τοῦ σοῦ ἐρῶσα τότε, ἐκείνῳ, καὶ οὐχὶ σοὶ, συνεκάθευδον. καὶ ὤμην σε καὶ νῦν κἀκεῖνό γε μόνον τὸ μέγα τοῦ ὄνου σύμβολον ἀσῴζειν, καὶ σύρειν. σὺ δέ μοι ἐλήλυθας ἐξ ἐκείνου τοῦ καλοῦ καὶ χρησίμου ζῴου ἐς τοῦτο μέλαμορφωθείς. [e] καὶ καλεῖ ἤδη εὐθὺς

tempus, surgo, & uti magnum quiddam bonum facturus, exuo me ac nudus adsto, magis nimirum ex comparatione cum asino placiturus. At illa, ubi videt, omnia me humana habere, despuens me, *Non*, inquit, *in malam rem a me meaque domo facessis, & longe hinc quocunque abiens dormis?* Me vero interrogante, *Quod enim tantum peccatum commisi? At ego*, inquit, *non tui, sed asini tum tui amore ardens, cum illo, non tecum cubavi: putabamque te nunc etiam illud certe solum magnum asini insigne servatum adhuc trahere. Jam vero tu mihi venonis ex pulchro illo & utili animali mutatus in spinturnicium.* Et advocatis jam statim ser-

a Ὥσπερεὶ] Sic *J. H. P.* &c. & P. Ὥσπερ εἰ *Fl.* b Ὡς] Non habet *Fl.* c Ἀπ' ἐμοῦ] Sic recte *J. H. P.* &c. Ὑπ' ἐμοῦ male *S.* d Ἡμάρτηταί] Sic *Fl. H. P. Ald.* Εἰμάρτηταί *J.* e Καὶ] Deest in *Fl.*

82. Φθείρῃ ὑπ' ἐμοῦ] Lege ἀπ' ἐμοῦ. *F.G.*

Φθείρῃ ἀπ' ἐμοῦ] Recte *Gujetus* ἀπ' legendum voluit: quod vel ex una alterave editione etiam rescire potuit: nam etsi ὑπ' eo sensu videretur rectum, si *perdaris a me*, sive *ego te perdam*, hic significaret: tamen cum pro *abi in malam rem* valeat, atque etiam domo sua hominem procul exsulare jubeat, non potest φθείρειν aliud quam *facessere hinc*, significare. Et sic Alciphron non semel, ut I. Ep. 13. p. 56. Τὸ ἐξ Ἐρμιόνης — εἰς Πειραιᾶ φθαρῆναι. Et Ep. 34. p. 142. Προσφθέγγεται δὲ Ἑρπυλλίδι τῇ Μεγάρας ἄθρει (alias ἄθρᾳ scribitur) Habet vero indignationis notam, ut recte *Bergler.* ad *Alciphr.* Epist. priore loco adductam, ex *Aristophane*, *Arriano*, & Luciani *Dial. Meretr.* XV. probat; ubi ἐκφθάρῃ rursus ita positum videbimus. Quod igitur Cl. *Bergl.* Frischlinum reprehendit, qui illud *Aristophanis* in Plut. 610. τότε νοσήσεις· νῦν δὲ φθείρῃ, male verterit: *nunc perdaris*, quum sit vertendum: *Tunc redibis; nunc autem i in malam rem*, neque injuste omnino facit; nec tamen perdundi significatio ab illa formula ap. *Aristoph.* excludi potest, sequitur enim: Εἰ δὲ ἰὼν κλάσειν μαχαίρᾳ τὴν κεφαλήν. Ibid. supra vers. 598. Ἀλλὰ φθείρῃ, καὶ μὴ γρύζῃς, quoque vertitur: *Sed pereas, nec verbum musses.* Non adeo male. Licet accuratius reddideris, ut nostri homines irati ajunt: Loop vonz den kochoch / quod tamen est apertius, quando εἰς post imperativum additur. *J.F.R.*

89. Σύρειν] *Caudam trahere.* *F.G.*

98. Τὸν —— συμφορῶν] Non voluit, puto, calamitatem hic intelligi; sed simpliciter, *quid accidisset.* Μέγα esse συμφορὰν, apparet etiam *Herod.* I, 32. med. πῶν ἐς ἄνθρωπον (optarim, invenire in bono libro ἀνθρώπους) συμφορή. Qui totam Solonis argumentationem consideraverit, non dubitabit. Adde *Aristoph.* Equ. 652. Δοκεῖ Ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσηγεῖλθαι Εὐαγγέλια θύειν. Disserte hic Scholiastes, μέγα, ait ὅταν ἡ συμφορά. Etiam *Lysistr.* 1288. ἀγαθῶν συμφορᾶν fit mentio. *J.M.G.*

99. Συμφορὴν] Locus *Herodoti* ab Cl. *Gesn.* indicatus, in Ed. *Steph.* p. 14. sic legitur: Οὕτω ὦν, ὦ Κροῖσε, πᾶς ἐς ἄνθρωπον συμφορή. cujus hanc ad verbum interpretationem *Steph.* adposuit margini: *omnis homo est ipsa calamitas.* At si jam ἀνθρώπους cum *Gesnero* legas, πᾶσα etiam scribendum fuerit; nisi πᾶν pro πᾶς habeant alii; nam πᾶσ' cum apostropho in prosa legere me non memini. Sed quamvis συμφορὰ longe frequentius significet *calamitatem*, tamen ut ipsa vocis origo postulat, mediae esse significationis, ac de quovis casu, etiam bona fortuna, accipi interdum, satis vincunt *Aristophanis* verba ab eodem prolata. Quae in *Equit.* tamen ridicule versa esse, *bonis nemunis*, notavi in libro de *Ambiguis*, p. 87. Tit. *casus*. Alio sensu συμφορὰ pro *collatione* ad coenam, habuimus in *Lexiph.* c. 6. Interim non alienum est hominem ipsum dici συμφορὴν, nam & sic *Sophocl.* Aj. Flag. vs. 68. Θαρσῶν δὲ μίμνε, μηδὲ συμφορὰν δέχου τὴν ἄνδρα, quod vertitur: *Fortiter vero sustine conspectum viri, nec perturberis.* Proprie: *Ne accipe pro inexspectato ac timendo casu illum virum.* Quo tamen haud contendo eumdem significatum esse in *Herodoto*; sed similem prorsus constructionem. His scriptis comperi in Edit. *Herodoti Gronoviana*, item *Aldina* & *Came-*

ſervis imperat, ut me tergis ſublimem domo exportent. Itaque excluſus, ante domum extra, nudus, pulcher, coronatus, & unctus, terram nudam complexus, cum hac dormio. Cum prima vero luce nudus ad navim curro, ridensque fratri quid mihi accidiſſet narro. Deinde vento de urbe ſecundo flante, inde ſolvimus: paucisque diebus in meam venimus patriam. Hic ſervatoribus Dis ſacrificavi, & poſui donaria, qui, non profecto e canis podice, quod aiunt, verum aſini, per longos inanesque labores, & vix tamen ita, ſalvus tandem rediſſem.

τοὺς οἰκέτας, καὶ κελεύει με τὰ νῶτα μετέωρον κομισθῆναι ἔξω τῆς οἰκίας, καὶ ἐξωθεῖς πρὸ τοῦ δωματίου ἔξω γυμνὸς, καλὸς, ἐστεφανωμένος, καὶ μεμυρισμένος, καὶ γῆν γυμνὴν ἀγκαλισάμενος, ταύτῃ συνεκάθευδον. ἅμα δὲ τῷ ὄρθρῳ γυμνὸς ὢν, ἔθεον ὅπου ναῦν, καὶ λέγω πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὰ ἐμαυτοῦ ἐν γέλωτι συμφοράν. ἔπειτα ἐκ τῆς πόλεως δεξίῳ πνεύσαντος ἀνέμου, πλέομεν [f] ἔνθεν, καὶ ὀλίγαις ἡμέραις ἔρχομαι εἰς τὴν ἐμὴν πατρίδα. [g] ἐνταῦθα θεοῖς σωτῆρσιν ἔθυον, καὶ ἀναθήματα [h] ἔθηκα, μὰ Δί', οὐκ ἐκ κυνὸς πρωκτοῦ (τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου) ἀλλ' ἐξ ὄνου ἀεργίας μετὰ μακρᾶς πάνυ, καὶ ὕστατα δὲ μόλις, οἰκαδε ἀνασωθείς.

[f] Ἔνθεν] Nihil mutare *Fl.* notat *M. du S.* [g] Ἐνταῦθα] Et ſic eſſe in eadem notat Idem. [h] Ἔθηκα] Ἀνέθηκα P. & marg. *AtW.* Nil mutant Edd. [i] Τοῦτο] Τὸ marg. *A1.*

mercarii, πῶν legi. Sed πᾶς probat *Clem. Alex.* III. Strom. p. 432. Et *Theodoret.* Orat. V. ad Graec. p. 71. ſicuti & ἄνθρωπος (quod mihi humaniſſime indicavit Vir Cl. *P. Weſſeling.*) Quare illud in ἀνθρώπους mutare non auſim: Etſi relecta *Geſneri* nota jam video πᾶν cum ἀνθρώπους poſſe ſtare, ſi ita capias, *πᾶν ὁ γένος ἀνθρώπους, συμφορά ἐστι*, & ſic πᾶσαν locum non habere. *J. F. R.*

6. Ἐξ ὄνου ἀεργίας] Non videntur ſibi bene opponi proverbialis ille κυνὸς πρωκτὸς & ὄνου ἀεργία, etſi conferas illam ſupra exclamationem novi aſini, c. 15. ὦ τῆς ἀναίρου ταύτης ἀεργίας. Videbatur tolerabilior ſententia eſſe, quam dedi, quae tamen hoc habet incommodi, quod vel ponendum eſt, μακροῦ Attice ſcriptum pro μακρᾶς, ut poſt initium hujus libelli μάγου & μάχλου Hipparchi uxor dicitur: licet ejus rei in hoc nomine exemplum deſiderem, cum frequens adeo ſit altera in ω terminatio: vel librariorum culpa μακροῦ legi pro μακρᾶς. Qui neutrum poteſt concoquere, vertat, *ex longis atque inanibus aſini laboribus*: quibus & me jam defunctum gaudeo. *J. M. G.*

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ.

ΚΥΝΙΣΚΟΣ ΚΑΙ ΖΕΥΣ.

ΚΥΝΙΣ.

Ἐγὼ δὲ, ὦ Ζεῦ, τὰ μὲ τοιαῦτα σὲ οὐκ ἐνοχλήσω, πλοῦτον, [a] ἢ χρυσὸν, ἢ βασιλείαν αἰτῶν, ἃ τοῖς [b] πολλοῖς, σοὶ δ' ἴσως ῥᾴδια πορίσαι. ὁρῶ γὰρ σε τὰ πολλὰ προθύμως εἰσομένων αὐτῶν. ἓν δὲ, καὶ τοῦτο ῥᾷστον, ἐθέλοιμι ἂν παρὰ σοῦ μοι γενέσθαι. ΖΕΥΣ. Τί τοῦτό ἐστιν; ὦ Κυνίσκε· εἰ γὰρ ἀτυχήσεις, καὶ μάλιστα μετρίων, ὡς [c] ἔφης, δεόμενος. ΚΥΝ. Ἀποκρίναι [d] δή μοι πρός τινα εἰσαῦθις ἐρώτησιν. ΖΕΥΣ. Μικρά γε ὡς ἀληθῶς ἡ [e] εὐχὴ, καὶ πρόχειρος· ὥστε ἐρώτα ὁπόσα ἂν ἐθέλῃς. ΚΥΝ. Ἰδοὺ ταῦτα, ὦ Ζεῦ· ἀνέγνως γὰρ δηλονότι καὶ σὺ τὰ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου ποιήματα· εἰπέ μοι οὖν, εἰ [f] ἀληθῆ ἐστιν, ἃ περὶ τῆς [g] Εἱμαρμένης καὶ τῶν Μοιρῶν ἐκεῖνοι ἐξᾴσαντο, [h] ἄφυκτα

JUPITER CONFUTATUS.

CYNISCUS ET JUPITER.

CYNIS.

EGo vero tibi, Jupiter, propter ista non ero moleſtus, divitiis, aut auro, aut regno petendo; quae vulgo maxime optabilia videntur, tibi autem ad praebendum non omnino facilia. Video enim saepe te preces illorum quasi non auditas transmittere. At unum, idque facillimum, a te mihi velim contingere. JUP. Quid illud eſt, Cyniſce, nec enim repulſam feres, praeſertim, ſi mediocria, ut dicebas, petieris. CYN. Reſponde mihi ergo ad aliquam interrogationem non difficilem. JUP. Parvum revera votum & expeditum. Igitur interroga quantumcunque volueris. CYN. En iſta *rogabo*, Jupiter. Legiſti nimirum ipſe quoque Homeri & Heſiodi poëmata. Dic mihi ergo, utrum vera ſunt, quae de Fato & Parcis illi cecinerunt,

a Ἢ χρυσὸν ἢ] Καὶ χρυσὸν καὶ O. b Πολλοῖς] Ἄλλοις O. c Ἔφης] Sic *Fl. Ald. H. P. S.* &c. Φῂς *F.* & *Cod. P.* d Δὴ] Omittit δὴ *F.* & P. Comparet autem in *Fl. H. P. S.* &c. e Εὐχὴ] Αἴτησις P. f Εἰ] Deeſt in O. g Εἱμαρμένης] Sic *F. Fr. H. B.* Εἱμαρ. cett. hic & c. 3. &c. h Ἄφυκτα] Sic marg. *Aldi.* Ἄφυκτα Edd. quas conſului omnes.

9. Μετρίων] Ταπεινὰς, ἰσιωτικὰς *V.*

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ] Exſtat libellus hac inſcriptione, *Luciani Samoſatenſis* Ζεὺς ἐλεγχόμενος, *ubi providentia divina, cultus Gentilium cum ipſis Diis, fatumque Stoicum a Luciano eluditur, ex quo triplex impietas, hydra Atheiſmi, Papiſmi idololatria, praedeterminantiſmus Reformatorum Stoicus deducitur. Auctore* M. Jo. Wilhelmo Peterſen Lubecenſi. Gieſſae Haſſorum 1674. 4. pag. 136. Totum ponere indicem volui, ne quis forte parte tantum inſpecta imaginetur ineſſe quidquam, quod philologum lectorem, vel editorem adeo, juvare poſſit. Ponit ille quidem totum libellum, ſed Latine ex *Vinc. Opſopaei* verſione, ſententiis tantum, in quantum παχυλῶς intelligi e qualicunque interpretatione poſſunt, & controverſiis intentus, quas acerbius tractat quam ab ἀπαλλαγέντα praeceone expectares; nempe juvenis tum erat, & a praeceptoribus ferventiſſimis veniebat muſteus. *J. M. G.*

16. Εἰ ἀληθῆ] Reſpicit *Homeri* locum Il. Υ. 128. *M. du S.*

17. Ἄφυκτα] Nihil quidem hoc repugnat analogiae; nam & φύκτος dicitur, & ἀνίκφυκτος; ideo vulgatae orthographiam quis retineret; tamen rectius eſt, quod marg. *Ald.* 1. *Weſſelinganae* habet ἄφυκτα, idque Graecorum conſuetudini magis conſentaneum, & Noſtro alibi ſic centies effertur, ut ſupra T. I. *Deor. Dial.* XVII. c. 1. f. συνεῖς οὖν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν. *Hermot.* c. 79. ἐς ἄφυκτα ἐμβαλεῖν. *Quom. Hiſt.* c. 62. ubi ἄφυκτα quidem Edd. habebant; ſed *Solan.* correxit, ex ipſo Luciano complura adferens teſtimonia. Et ſic ſcribitur hoc T. 2. non ſemel, ut mox ſ. 18. p. m. ἀνάγκῃ ἀφύκτῳ item de *Gymn.* c. 2. ἀφυκτό-

runt, evitari non posse, quaecumque illae nascenti unicuique neverint. JUP. Omnino vera. Neque enim quidquam est, quod non Parcae ordinent: sed quaecumque fiunt, illorum versata fuso, inde ab initio statim decretum habent exitum, nec fas est aliter fieri.

2. CYN. Ergo cum idem ille Homerus in alia operis parte ait,

Ne supra fatum subeas Plutonia templa,

& hisce similia, toties nempe delirare illum dicemus? JUP. Sane. Sic enim nihil quidquam fiat praeter Parcarum legem, neque praeter illud filum. Nempe quae musarum afflatu canunt poëtae, ea vera sunt: cum vero desertî a deabus, pro se faciunt versus, tunc nimirum falluntur, & contraria aliquantum superioribus narrant. Atque ignoscendum illis est, si, homines cum sint, verum ignorant, discedente illo, quod, quam diu praesens erat, per ipsos fundebat carmina. CYN. Hoc ergo sic dicemus. Jam vero illud quoque mihi

εἶναι, ὁπόσα δὲ αὖται ἐπιτήσουσι γενομένῳ ἑκάστῳ. ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθῆ ταῦτα. οὐδὲν γὰρ ἔστιν, ὅτι μὴ αἱ Μοῖραι διατάττουσιν. ἀλλὰ πάντα, ὁπόσα γίγνεται, καὶ τῷ τούτων ἀτράκτῳ στρεφόμενα εὐθὺς ἐκ δεχῆς ἕκαστον ἐπηκολουθημένην ἔχει τὴν ἔκβασιν, καὶ οὐ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν ὁπόταν ὁ αὐτὸς Ὅμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως λέγῃ·

Μὴ καὶ ὑπὲρ Μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι.

καὶ τὰ τοιαῦτα, ληρεῖν φήσομεν τότε αὐτόν; ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα· οὐδὲν γὰρ ἔστω γένοιτ' ἂν ἔξω τοῦ νόμου τῶν Μοιρῶν, οὐδὲ ὑπὲρ τὸ λινοῦν. αἱ ποιηταὶ δὲ ὁπόσα ἂν ἐκ τῶν Μουσῶν καλεχόμενοι ἄδουσιν, ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν. ὁπόταν δὲ ἀφῶσιν αὐτοὺς αἱ θεαὶ, καθ' αὑτοὺς ποιῶσι, τότε δὴ καὶ σφάλλονται, καὶ ὑπεναντία τοῖς πρότερον διεξέρχονται. καὶ συγγνώμη, εἰ ἄνθρωποι ὄντες, ἀγνοοῦσι τἀληθές, ἀπελθόντος ἐκείνου, ὃ τέως παρὸν, ἐρραψῴδει δι' αὐτοῦ. ΚΥΝ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω φήσομεν. ὅτι δὲ

i Ἐν ἑτέρῳ μέρει] Nihil mut. *Coll.* nec *Fl.* & Δόμον] Δὴ δόρυ O. male. l Ἄϊδος] Bene sic O. *Fl. Va. P. S.* Ἀΐδος male *F. Ald. Ba. H.* m Τὸ] Τὸν O. n Ἀοιδοὶ] Ἀοιδοὺς O. o Διεξέρχονται] Διεξίασι O. P.

30. Οὐδὲν γὰρ ἔστω] Παλαιωτικὸν τὸ θεώρημα. *V.* (Vid. sequens scholion)

31. Ἔξω τοῦ *v.* τῶν Μοιρῶν] Παλαιωτικὸν τὸ θεώρημα. * *G.*

ὁ θεὸς. *ind.* Z. θεὸς. *ind.* Z.

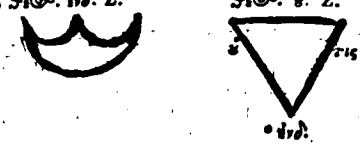

37. Διεξέρχονται] Διεξίασι. *G.*

* Ὁ θεὸς] Sic bis sine accentu scriptum inveni. Forsan dedita opera; quia in antiquissimis monumentis accentus nulli, & ideo ad imitationem illorum accentus quoque ab Scholiasta hic omissi. Spiritus tamen adpositi erant. *J. F. R.*

κολάσεως ἕλκ. Ibid. c. 29. τὸ ἀφάντου ἰχθύος. Rursus c. 32. *De luctu.* c. 2. f. *De Dipsad.* c. 2. f. &c. *Aristoph.* Nub. 1043. ἔχω λαβεῖν ἀφνειόν. Et passim. Sed ἀφανὲς nemo adhuc *Stephanus*, ἀφάνιστος similiter se nondum invenisse fatetur. Ideoque & ego id Luciano non obtrudam; etsi *Salmasius* qui id supra emendarat, idem hic intactum reliquit; etsi, inquam, bis jam in Edd. ἀφάνιλον (interdum & corrupte ἀφανῖλον) inveni, nondum tamen contra Luciani aliorumque solitam orthographiam id introducere audeo, ut sit parvi. *J. F. R.*

18. Γενομένῳ] *Homer.* Il. Υ. 128. *M. du S.*

25. Ὅμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει] Haud immerito *Salm.* adscripserat, etiam sic legere *Flor.* & *Coll.* Quia non in Odyss. Sed in *Iliad.* Υ. 336. hunc versum reperit. *J. F. R.*

δὲ κἀκεῖνό μοι ἀπόκριναι, ὁ τρεῖς [a] αἱ Μοῖραί εἰσι, Κλωθώ, [b] Λάχεσις, οἶμαι, καὶ Ἄτροπος; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΥΝ. Ἡ Εἱμαρμένη τοίνυν, καὶ ἡ Τύχη (πολυθρύλλητα γὰρ καὶ αὗται) [d] τίνες εἰσὶν, [e] ἢ τί δύνανται) αὐτῶν ἑκατέρα; πότερον τὰ ἴσα ταῖς Μοίραις, ἢ [f] τί ὑπὲρ ἐκείνας; ἀκήκοα γὰρ ἁπάντων λεγόντων, μηδὲν εἶναι Τύχης καὶ Εἱμαρμένης δυνατώτερον. ΖΕΥΣ. Οὐ θέμις ἅπαντά σε εἰδέναι, [g] ὦ Κυνίσκε. τίνος [h] δ' οὖν ἕνεκα ἠρώτησάς τὸ περὶ τῶν Μοιρῶν;

ΚΥΝ. Ἦν πρότερον μοι, ὦ Ζεῦ, κἀκεῖνο εἰπῆς· εἰ καὶ ὑμῶν αὗται ἄρχουσι, καὶ ἀνάγκη ὑμῖν ἠρτῆσθαι ἀπὸ τοῦ λίνου αὐτῶν. ΖΕΥΣ. Ἀνάγκη, ὦ Κυνίσκε. τί δ' ὅν ἐμειδίασας; ΚΥΝ. Ἀνεμνήσθην ἐκείνων τῶν Ὁμήρου ἐπῶν, [i] ἐν οἷς ποιήσαι αὐτὸν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν δημηγοροῦντα, ὁπότε ἠπείλεις αὐτοῖς, ὡς ἀπὸ σειρᾶς τινος χρυσῆς

respondet. Nonne tres ſunt Parcae, Clotho, Lacheſis, puto, & Atropos. JUP. Recte.

3. CYN. Fatum ergo, & Fortuna, multum trita enim iſta quoque *nomina*, quae ſunt, aut quid poſſunt ſingulae? utrum aequalem Parcis poteſtatem habent, an aliquid ſupra illas valent? Audio enim dicere univerſos, nihil eſſe Fortuna & Fato potentius. JUP. Fas haud eſt, Cyniſce, ſcire te omnia. Cujus vero tandem rei cauſſa interrogaſti de Parcis?

4. CYN. Si prius illud mihi dixeris, Jupiter, vobisne etiam illae imperent, cogaminique vos ab illorum filo pendere? JUP. Cogimur, Cyniſce. Quid vero riſiſti? CYN. Recordabar illorum Homeri verſuum, in quibus ab eo induceris in concione Deorum verba faciens, ubi minabaris illis, te aurea quadam catena omnia ſuſpen-

ſu-

a Αἱ] Abeſt artic. ab O. b Λάχεσις] Καὶ Λάχ. O. c Γὰρ καὶ] Γὰρ πάνυ καὶ O. d Τίνες εἰσὶν] Τίνες πότ' εἰσὶν O. e Ἢ τί δύνανται] Καὶ τί δύνανται O. f Τί ὑπὲρ] Τί ἐ ὑπὲρ O. g Ὦ] Abeſt ab O. h Τὸ περὶ] Dedi ex J. Va. O. & P. Ποτε περὶ habent Edd. cett. i Ἐν οἷς] Ἃ Ox.

43. Πάνυ μὲν οὖν] Τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἱστόρησεν. εἶτ' ἄλλο τι δύνανται) εἱμαρμένη ἐ τύχη παρὰ τ μοίρας, εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης οὔσης τ ἀπορίας, ἐποίησε τ Δία . . . . περὶ αὐτῶν * διαπορῆσαι δυνάμενον. V.

* Ἀπορηθῆναι] Ἀπορηθῆναι erat in cod. V. Sed retinui vulgatam, etſi ſuſpicarere, V. ἀπορηθῆναι dare voluiſſe. J. F. R.

41. Οὐ τρεῖς αἱ μοῖραί εἰσι, Κλωθὼ, Λάχεσις, οἶμαι, καὶ Ἄτροπος; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν] Mutilus ſimul & vitioſus ad haec verba legitur Scholiaſtes, Τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἱστόρησεν. εἶτ' ἄλλο τι δύνανται) εἱμαρμένη ἐ τύχη παρὰ τ μοίρας. εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης οὔσης τ ἀπορίας, ἐποίησε τ Δία . . . . . περὶ αὐτῶν διαπορῆσαι δυνάμενον. Poſſumus haec ita ſupplentes emendatius legere, ἐποίησε τ Δία διαπορεῖται περὶ αὐτῶν διαπορηθῆναι μὴ δυνάμενον. Nec dubito quin haec genuina ſit Scholiaſtae commentatio. Plane id, quod hic ab Scholiaſta ita ſuppleto dicitur, ab Luciano in hoc Dialogo ſit. J. J.

52. Τὸ περὶ] Ex Mſſ. Ox. P. & Edd. J. & Ven. 2. eſt illud τὸ, reliqui enim libri habent πόθεν, quod nihili eſt. M. du S.

58. Ὁμήρου ἐπῶν] Hom. Il. Θ. 18. & ſeqq. M. du S.

Ibid. Ἐν οἷς] Cod. Ox. ἃ, quod minime ſpernendum, quamvis repugnent caeteri Libri. M. du S.

56. Τί δ' οὖν ἔν. † ἰμ.] Τῷ Διὸς εἰπόντος, ὅτι ἡμεῖς αἱ θεοὶ τῷ πάντος ἠτιμάσθα τ μοιρῶν, ὁ Κυνίσκος ἐγέλασεν. V.

† Hoc Schol. male relatum ad verba, τῷ λίνῳ αὐτῶν in ſedem ſuam reſtituit M. du S.

61. Ἀναρτησόμην] Hom. Il. Θ. 18—27. M. du S. Ἀναρτησόμην] Quia hoc recepi, etiam verſionem ad id adcommodavi. Clar. Geſn. vulgatam ſecutus dederat: *tamquam qui aurea quadam catena ſuſpenſa habeas univerſa.* At cum mox quoque ſequatur futurum καθήσειν, manifeſtum eſt, minas illas utrobique ad futuram actionem pertinere. quumque poſteriore demum loco dicat Jupiter ſe catenam demiſſurum, non poterat ante narrari, eadem ſe omnia jam ſurſum traxiſſe, ante quam eam demiſſiſſet. Non igitur dolebit, ſpero, Vir humaniſſimus, me hoc mutare auſum. Nec diffiteor tamen, aor. ἀναρτησάμην, valentem *cum demiſero*, mixtamque futuro praeteriti ſignificationem habentem, admitti poſſe, nec exempla deſunt, ubi ſic futuro jungitur; ut ap. *Diod. Sic.* init. L. 2. Ἐν ταύτῃ δὲ ἀναγράψομεν τὰς κατὰ τὴν Ἀσίαν γενομένας πράξεις — τὴν ἀρχὴν ποιησάμενοι, & alibi, quin & Aor. indic. pro ejusmodi futur. *Homer.* Il. Δ. 161.

— με-

ſurum. Dicebas enim, illam te catenam caelo demiſſurum, Deos vero omnes ſi velint ab illa ſuſpenſi vi te detrahere, non detracturos: te vero, ſi velis, facile univerſos

Ipſa cum terra tracturum, ipſoque profundo.

Tunc quidem igitur admirabili mihi quadam vi videbare praeditus, perhorreſcebamque verſus iſtos cum audirem. Modo vero ipſum te jam video una cum catena illa & minis, a tenui filo, ut ais, ſuſpenſum. Videtur ergo mihi juſtius gloriari poſſe Clotho, ut quae ipſum te quoque, pendulum de colo ſua libret, ut piſcatores de arundine piſciculos.

5. JUP. Neſcio, quid hae ſibi tuae quaeſtiones velint. CYN. Illud, Jupiter; & per *ego te* Parcas, & Fatum *obſecro*, ne aſpere, neque iracunde audias me, quae

k ἀναρτησόμενον τὰ πάντα. l ἔφης γὰρ αὐτὸς m τὴν μὲν σειρὰν καθήσειν ἐξ οὐρανοῦ, τοὺς θεοὺς δὲ n ἅπαντας, εἰ βούλοιντο, ο ἐκκρεμαννυμένους καλασπᾶν βιάζεσθαι, σὲ μὴν καλασπάσειν γε, p σὺ δέ, ὁπόταν ἐθελήσῃς, ῥᾳδίως ἅπαντας

Αὐτῇ κεν γαίῃ q ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσσῃ.

τότε μὲν r ἦν θαυμάσιος ἐδόκεις μοι τὴν βίαν, καὶ ὑφρίστιον μέλαξυ ἀκοὴν τῶν ἐπῶν. s νυνὶ δὲ αὐτόν σε ἤδη ὁρῶ μὲν τὸ σειρᾶς, καὶ τὸ ἀπειλῶν, ἀπὸ λεπτοῦ νήματος, ὡς φῄς, κρεμάμενον. δοκεῖ t δ' ἐν μοι δικαιότερον ἂν ἡ Κλωθὼ μεγαλαυχήσασθαι, ὡς καὶ αὐτόν σε ἀνάσπαστον u αἰωρῆσα ἐκ τῆς ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἁλιεῖς ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια.

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι σοι ταυτὶ βούλεται τὰ ἐρωτήματα. ΚΥΝ. Ἐκεῖνο, ὦ Ζεῦ, καὶ πρὸς τῶν Μοιρῶν, καὶ τοῦ Εἱμαρμένης, μὴ τραχέως μηδὲ πρὸς ὀργὴν ἀκούσῃς x μου τὰληθ-

k Ἀναρτησόμενον] Sic dedi ex O. & *Fr.* Ἀναρτησάμενον Edd. cett. l Ἔφης] Ἔφησθα *Fl.* m Τὴν μὲν] Μὲν τὴν O. P. n Ἅπαντας] Ἅμα πάντας O. o Ἐκκρεμαννυμένους] Ἐκκρεμαμένους O. p Σὺ] Σὲ male O. q Ἐρύσαις] Ἐρύσαι O. & marg. *Al.* r Οὖν] Δὴ O. s Νυνὶ] Νῦν O. t Δ' ἐν] Γοῦν O. P. mox ἂν omittit O. u Αἰωρῆσα] Sic reſtitui ex G. L. O. P. Θιωρῆσα Edd. priores. x Μου] Ἐμοῦ Ex. *Fl.* Με P. cum Edd.

62. Καθήσειν] Κρεμάσαι. *V.*

68. Τὴν βίαν] Τὸν δίαυλον. *V.*

— μεγάλῳ ἀπίτισαι (ἀπίτισαν *Clark.* & *Barneſ.*) magno luent, (luerint) Et *Herodot.* I. X. p. 5. monente *Horreo*, in Obſ. Crit. p. 19. ἐν νόῳ ἔχουσα τίσασθαι τὸ Καρδαύλου. Ubi Rever. *Horr.* vel nimius eſt in probandis ejusmodi aoriſt. infin. Sed quum futurum invenerim, id eo facilius adripui, utpote hic adcuratius. In aliis enim exemplis paullo alia eſt ratio. *J. F. R.*

61. Ἔφης] Quod *Fl.* hic ἔφησθα habet, non adeo alienum eſt; nam & ſic rurſus infra c. 10. eadem cum ceteris; at quum utrumque rectum, & ſaepe occurrat, nihil muto. *J. F. R.*

62. Μὲν τὴν] Sic Mſſ. Ox. & P. melius quam ut in Impreſſis eſt, τὴν μέν. *M. du S.*

Τὴν μὲν]. Si ad αὐτὸς reſpicias, melius erit μὲν cum *Solano* praemiſiſſe; verum ſi ad ſequentia, τοὺς θεοὺς δὲ, rectius poſtpoſueris; ideoque in vulgata nihil mutavi. *J. F. R.*

63. Ἐκκρεμαννυμένους] Etſi probum quoque quod in Ox. eſt, ἐκκρεμαμένους; ſervavi tamen vulgatam ob id ipſum, quia rarius illa forma occurrit, quam altera; nec tamen noſtro inuſitata. Sic ſupra *Tox.* c. 6. vſ. 26. ἐκκρεμαννύμενος, ubi idem ex *Thucyd.* VII. probavi. Interim ἐκ—νύμενος & hic malim. *J. F. R.*

67. Αὐτῇ κεν] *Homer.* Il. Θ. 24. *M. du S.*

68. Γοῦν] Hoc ferme admitterem; ut mox c. 7. βούλει γοῦν ἐκαγάγω; ſed memor δὴ cum illo toties confundi, ut ſaepe diſtingui nequeat, vulgatam ſervavi. Vid. ſupra *Imag.* c. 15. f. ubi bis δ' ἂν ſine varietate legitur. *J. F. R.*

74. Θιωρῆσα] Elegantius in veteri codice ſcribitur: Δικαιότερον δ' ἂν μοι δικαιότερον ἂν ἡ Κλωθὼ μεγαλαυχήσασθαι, ὡς ἐ αὐτόν σε ἀνάσπαστον αἰωρῆσα ἐκ τῆς ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἁλιεῖς ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια. *Mihi videtur longe juſtiorem cauſam gloriandi Clotho habere, quae te ipſum attractum ſuſpendet ex fuſo, ſicut piſcatores in arundine piſces.* Vulgati Θιωρῆσα, quod quidem ferri poteſt. ſed Mſ. lectio facile prae hac Graece doctis ſe probabit. *J. G. G.*

Αἰωρῆσα] Sic etiam Mſſ. Ox. P. & L. In reliquis Θιωρῆσα, minus eleganter. *M. du S.*

Αἰωρῆσα] Lubens adripui quod quatuor Codd. exhibent. Neque etiam Cl. *Geſn.* vulgatum Θιωρῆσα valde videtur probaſſe, qui id ſtudio neglexerit, & αἰωρῆσα potius ob oculos habuerit. *J. F. R.*

τἀληθῆ μὲν παῤῥησίας λέγοντος. εἰ γὰρ ἔστιν ἔχει ταῦτα, καὶ πάντων αἱ Μοῖραι κρατοῦσι, καὶ οὐδὲν ἂν ὑπ' οὐδενὸς [a] ἔτι ἀλλαγείη τῶν ἅπαξ δοξάντων αὐταῖς, τίνος ἕνεκα ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι θύομεν, καὶ ἑκατόμβας [b] προσάγομεν, εὐχόμενοι γενέσθαι ἡμῖν παρ' ὑμῶν τὰ ἀγαθά; οὐ γὰρ ὁρῶ γε ὅ, τι ἂν ὠφελήσαιμεν τὴν θεὸν τῆς τοιαύτης θεραπείας ταύτης, εἰ μήτε τὰ φαῦλα ἀποτροπὰς εὑρέσθαι δυνατὸν ἡμῖν ἐκ τῆς εὐχῆς, μήτε ἀγαθοῦ τινος [c] θεοδότου ἐπιτυχεῖν.

ΖΕΥΣ. Οἶδα ὅθεν σοι τὰ κομψὰ ταῦτα ἐρωτήματά ἐστι, παρὰ τῶν καθαρῶν σοφιστῶν, οἳ μηδὲ προνοεῖν ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων φασίν. ἐκεῖνοι γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσιν ὑπ' ἀσεβείας, ἀποτρέποντες καὶ τοὺς ἄλλους θύειν, καὶ εὔχεσθαι, ὡς εἰκαῖον ὂν ἡμᾶς γε ὅτε ἐπιμελεῖσθαι τῆς πραττομένης παρ' ὑμῖν, ἢ ὅλως τῆς δυνάμεως πρὸς τὰ ἐν τῇ γῇ πράγματα· πλὴν εἰ χαιρήσουσί γε, τὰ τοιαῦτα διεξιόντες. ΚΥΝ. Οὐ, μὰ τὸν Κλωθοῦς ἄτρακτον, ὦ Ζεῦ, οὐκ

vera sunt, cum fiducia dicentem. Si enim ita se habent illa, & omnia in Parcarum potestate sunt, neque quidquam eorum, quae semel illis placuere, a quoquam porro mutari potest: cujusnam rei gratia vobis sacrificamus homines, & hecatombas admovemus, precati, ut nobis contingant a vobis bona? Neque enim video, quid boni ad nos ab illo cultu redeat, si neque malorum depulsiones invenire nobis licet precibus, neque bonum quidquam divino munere nancisci.

6. JUP. Novi unde habeas argutas illas interrogationes; a Sophistis illis sacerrimis, qui etiam providere nos hominibus negant. Illi enim prae impietate talia quaerunt, & alios quoque, ne sacrificare velint, aut precari, dehortantur, tanquam frustra sit: nos enim neque curam gerere eorum, quae apud vos agantur, neque omnino posse quidquam, ad res terrestres. Verum non gaudebunt *impune se auferre* ejusmodi disputationes. CYN. Non profecto, per illum Clothûs fusum, Jupiter, non

a Ἔτι] Abest ab O. b Προσάγομεν] Restitut. ex O. B2. & F. Προσάγωμεν habebant Edd. reliquae. c Θεοδότου] Et sic cum J. habere Fl. notat *Solan.* Sed habet etiam P. H. S. & *Ald.*

5. Ὁ δὲ λόγος αὐτὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως εἰπεῖν πρὸς ἡμῶν, εἰς τοῦτο ἀπέβη· περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας φησίν] Haec verba vulgo vertuntur, *Disputatio vero nostra, nescio quomodo eo progressa in hoc incidit, ac supervacaneas hominum sacrificia esse confirmat.* Infringit & contorquet sensum, qui ita vertit. Ubi illuc *ac?* Reddendum fuit, *Ipsa vero disputatio, (nescio dicere quomodo inter progrediendum eo devenerit) dicit supervacaneas esse sacrificia.* J. J.

6. Ἡμῖν παρ' ὑμῶν] Secutus sum scripturam Mss, Ox. in quo παρὰ, quod in impressis est, non reperitur. M. du S.

Ibid. Περιττὰς εἶναι] Et hic in Impressis additum erat φησὶν, quod praeeunte Cod. Ox. exulare jussimus. M. du S.

7. Φησὶν] Τὸ φησὶν hic superfluum videtur. F. G.

Φησὶν] Deletum etiam voluit *Salan.* sed immerito. At quia omnes Edd. & *Scholiast.* habent, nec ipse in marg. ut alias solet, Codicem notaverit, qui omittat, uncis saltem inclusisset. Sed παρὰ abesse ab O. & pro eo ἡμῶν legi, adscripserat *Junianus*; ac φησὶν deleret; sine dubio significans utrumque verbum in eodem abesse; & rectius procedere orationem, si utrumque expungatur. In versione *Gesn.* parenthesin addidit, quod & in Graecis sum secutus. J. F. R.

9. Καὶ ὅπως] Subaudi ὄρα. F. G.

14. Δυνατὸν] Utrum εἰ δυνατὸν; non respuerem, si invenirem. J. F. R.

15. Βούλει γοῦν ἐπαγάγω] Hic jam constanter γοῦν, & recte, non δ' ὦν. Conf. supra c. 4. f. Ceterum de illa usitatissima constructione duorum verborum, neglecto infinitivo, vel omissa conjunctione, vix opus erit aliquid commentari. Dicam cum *Bourdelotio*, dixi alibi. Immo sic perpetuo, ut *Herm.* c. 80. Θέλεις διηγήσωμαι; *Scyth.* c. 9. pr. Βούλεσθε ὑπ' ἐπαγάγω ὑμῖν. J. F. R.

18. Ἀντίδοσιν] Locus palam corruptus, quem ego sic refingo. ἅστε ἀνούμβροι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἀντιδοῦναι δέ τινα ποιούμβροι ἡ. τ. ἀ. τ. β. M. du S.

Ἀντίδοσιν δέ τινα ποιούμβροι] Ego omnino cum O. expungerem illud δέ, vel in τι mutarem, ut cum ἢ cohaereat, si ante ἢ, velimus μᾶλλον intelligi. Nam sensum non esse, sed homines remunerari velle Deos aut bona ab ipsis emere, (quum fateatur Jupiter, eos nihil ab Diis accipere) patet ex responso Cynisci, ex quo sensus verborum Jovis unice petendus, & ex eo satis intelligi potest, etsi non satis pateat quomodo verba sint constituenda. Et video Cl. *Gesn.* τὸ sed etiam

non ab illis inducitus, ista te interrogavi: sed ipse noster sermo (non habeo dicere quomodo progressus huc nobis evaserit) supervacanea esse ait sacrificia. Iterum autem, si videtur, paucis te rogabo: tu vero respondere ne graveris, & *fac* ut respondeas firmius. JUP. Roga si faris tibi otium est ad sic deliranduin.

7. CYN. Omnia ais a Parcis fieri? JUP. Nempe. CYN. In vestra autem potestate est mutare ista, & retractare? JUP. Nequaquam. CYN. Vis igitur inducam, quod sequitur; an manifestum id est, etiam si non dixero? JUP. Manifestum id quidem. Verumtamen qui sacrificant, non tam indigentiae caussa sacrificant, remunerationem quandam facientes, & quasi mentes a nobis bona, quam alioquin honore praestantiorem naturam afficiunt. CYN. Satis etiam hoc est, si tu quoque dicis, nullius utilitatis caussa fieri sacrificia, sed benignitate quadam hominum, honore praestantiorem naturam afficientium. Quamquam

ὑπ' ἐκείνων ἀναπεισθείς, ταῦτά σε ἠρώτησα. ὁ δὲ λέγω αὐτὸς (οὐκ οἶδ' ὅπως [d] ἡμῖν πρόεισιν [e] εἰς τοῦτο ἀπέβη) περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας φησίν. αὖθις δ' εἰ δοκεῖ, μικρὰ βραχέα ἐρήσομαί σε, σὺ δὲ μὴ ὀκνήσῃς ἀποκρίνασθαι, καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνῃ. ΖΕΥΣ. Ἐρώτα, εἴ σοι σχολὴ τὰ τοιαῦτα ληρεῖν.

ΚΥΝ. Πάντα φῂς ἐκ τῶν Μοιρῶν γίγνεσθαι; ΖΕΥΣ. Φημὶ γάρ. ΚΥΝ. [f] Τιμῶν δὲ [g] δυνατὸν ἀλλάττειν ταῦτα, καὶ ἀναλύειν; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΚΥΝ. Βούλῃ οὖν ἐπαγάγω τὸ μὴ τοῦτο, ἢ δῆλον, κἂν μὴ εἴπω αὐτό; ΖΕΥΣ. Δῆλον μέν. εἰ δέ γε θύοιεν ἢ τὰ χρέα ἕνεκα θύουσιν, ἀντιδοῦσιν [h] δέ τινα ποιούμενοι, καθάπερ ἀνθρώπους τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἢ τιμῶντες ἄλλως τὸ βέλτιον. ΚΥΝ. Ἱκανὸν [i] καὶ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ φῂς ὅτι μηδενὶ χρησίμῳ γίγνεσθαι τὰς θυσίας, [k] χρηστότητί δέ τινι τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. καίτοι εἴ τις τῶν σο-

d Ἡμῖν πρόεισιν] Sic restitutum ex Cod. O. Nam Edd. αὐτῶν πρόεισιν ἡμᾶς, sine sensu. *e* Εἰς τοῦτο] Sic typothetae emendatum in Cod. Ox. *f* Τιμῶν] Ἡμῶν male O. *g* Δυνατὸν] Οὐ δυνατὸν *Fl.* Οὐ omittunt cett. & P. *h* Δὲ] Δὲ & καὶ deesse in O. notat *M. du S. i* Καὶ] Iterum abest in O. *k* Χρηστότητι] Εὐγνωμοσύνῃ G. O. P. & marg. *A*1. At prius est in Edd. omnibus.

7. Τὰς θυσίας φησὶ] * Δηλονότι ὁ λόγος. *V.*
8. Μὴ ἀκνήσῃς] Λάτο κατοῦ τὸ μὴ ἀκνήσῃς, ἵν' ᾖ καὶ † ὅπως ἀσφαλέστερον ‡ ἀπορίᾳ, μὴ ἀκνήσῃς. *V.*

18. Ἀντίδοσιν] Λαβὼ λαμβάνουσιν ἀγαθῶν ἐκ θυσίας § παρέχοντες. *V.*

* Δηλονότι] Δηλόντι male Edita.
† Ὅπως] Ὅπως misere ante editum.
‡ Ἀπορίᾳ] Ἀπορεύμενος legebamus in edita. Musuro non addens unde, *M. du S.*
§ Παρέχοντες] Ita dedit *Solanus*, cum ante legeretur παρέχοντος.

tum in versione sua defuisse. *J. F. R.*

20. Ἢ τιμῶντες] Apparet ex interpretatione nostra, omissum nos putare in priore membro μᾶλλον, ὅσον vel simile quid, quod ante τὸν ἢ non insolens esse, constat. *Aristoph. Nub.* 1420. Εἰκὸς δὴ μᾶλιστα τοὺς γέροντας ἢ τοὺς νέους τι κλάειν. *Thucyd.* 2, 89. Ἀντίπαλοι οἱ πλείους τῇ δυνάμει τοῖλον πίσυνοι ἢ τῇ γνώμῃ ἐπῆρχον. Illud quidem videbatur nobis ex tota serie apertum, removeri a caussa sacrificiorum χρείαν & cognatam illi ἀντίδοσιν, ac τὸ ἀντιδίδει, relinqui solam τιμὴν τῷ βελτίονος. Similis locus est *Jov. Trag.* c. 46. Οὐκοῦν ὤφειλεν ὑμᾶς τότε ὁ ἀνεμος — ἢ οἱ ἱρίττοντες. Et in ipso fine ejus libelli: Ἐβουλόμην ἂν ἔκα τοιοῦτον ἔχειν — ἢ φορίας μοι Βαβυλῶνας ὑπαρχειν. *J. M. G.*
Ἢ τιμῶντες] De omisso μᾶλλον, sed facile subaudiendo, nonnihil etiam dixi ad *Quom. Hist.* c. 17. f. *F. F. R.*

23. Χρηστότητι] Ἱκανὸν ἐστοῦτο, εἰ καὶ σὺ φῂς ὅτι μηδενὶ χρησίμῳ γίνεσθαι τὰς θυσίας, χρηστότητι δέ τινι τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. *Hoc satis est, si etiam dicis nullius utilitatis caussa sacra fieri: verum bonitate quadam hominum quod praestantius est, colentium.* Sic recte interpres, *colentium* sc. Deos. Nihil hic monerem, nisi Ms. juberet me non praeterire, quod in illo legitur εὐγνωμοσύνῃ, pro χρηστότητι; hoc minime damno, alterum tamen est efficacius, declarat enim memorem, gratum & benevolum animum propter accepta beneficia. Sic pag. 123. idem codex pro καὶ τιμαῖς χαιρόντες, scribit θυσίαις χαιρόντες. *J. G. G.*

25. Καὶ

σοφιστῶν ἐκείνων παρῆν, ἤρου ἄν σε καθ' ὅ, τι βελτίους φῂς τοὺς θεοὺς, ἢ ταῦτα ὁμοδούλους ἀνθρώπων ὄντας, καὶ αὐτοὺς ταῖς αὐταῖς δεσποίναις ταῖς Μοίραις ταπομένους. ἐπεὶ γὰρ ἀποχρήσει αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ὡς δι' αὐτὸ ἀμείνους δοκεῖν. ἐπεὶ τοῦτό γε μακρῷ χεῖρόν ἐστιν, εἴγε τοὺς μὲν, εἰ μηδὲν ἄλλο, θάνατός γε εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο· ὑμῖν δὲ εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀϊδιος ἡ δουλεία γίγνεται, καὶ μακρῷ τῷ λίνῳ τρεφομένη.

ΖΕΥΣ. Ἀλλ', ὦ Κυνίσκε, τὸ αἰώνιον τοῦτο, καὶ ἄπειρον, εὐδαιμονίαν ἡμῖν ἐστι, καὶ ἐν ἅπασιν ἀγαθοῖς ἡμεῖς βιῶμεν. ΚΥΝ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ διάφορα καὶ παρ' ὑμῖν τὸ πρᾶγμα, καὶ πολλὴ ταραχὴ ἔνεστι, σὺ μὲν γοῦν εὐδαίμων, βασιλεὺς γάρ, καὶ δύνασαι ἀνασπᾶν τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλατταν, ὥσπερ ἰμονίαν καθείς· ὁ δὲ Ἥφαιστος χωλός ἐστι, βάναυσός τις καὶ πυρίτης τὴν τέχνην· ὁ Προμηθεὺς δὲ καὶ ἀνεσκολοπίσθη ποτέ. τὸν γὰρ πατέρα σου τί ἂν λέγοιμι, πεδήτην ἔτι ἐν τῷ ταρτάρῳ ὄντα; καὶ ἐρᾶν δέ φασιν ὑμᾶς, καὶ τιλοῦσκεσθαι, καὶ δουλεύειν ἐνίοτε καὶ τοῖς ἀνθρώποις, ὥσπερ

if any of those Sophiſtarum illorum adeſſet, fortaſſe te interrogaret, quanam re praeſtare dicas Deos, idque cum hominum ſint conſervi, iisdem dominabus Parcis ſubjecti. Neque enim, quod immortales ſunt, hoc iis ſuffecerit, ut ideo meliores videantur: quandoquidem multo hoc eſt deterius; ubi illos, ſi nihil aliud, at certe mors in libertatem aſſerit; vobis autem in infinitum res exit, & aeterna ſervitus oritur, quae longo illo filo torqueatur.

8. JUP. Verum, Cyniſce, in ipſa illa aeternitate & infinitate ineſt nobis beatitas, atque in bonis omnibus vivimus. CYN. Non omnes, Jupiter, ſed diverſa etiam apud vos ratio eſt, & multa ineſt confuſio. Nam tu quidem beatus, qui rex ſis, & poſſis terram cum mari attrahere puteali quaſi fune demiſſo. At Vulcanus claudus eſt, vilis opifex, & fuliginoſus. Prometheus etiam in alto affixus quondam. De patre enim tuo quid dicam, qui ſit compeditus adhuc in tartaro. Ajunt autem vos amare etiam, & vulnerari, & ſervire interdum

a Ὅ, τι] Emendante *Jenſio*. Ὅτι vulg. b Θάνατός γε] Καὶ ὁ θάνατος O. c Ἡμεῖς] Non comparet in O. d Ἔνεστι] Ἔστι *Fl.* Vulgatam ceterarum firmat P. e Ὁ δὲ Ἥφαιστος] Ὁ Ἡ. δὲ O. f Ποτὲ] Deeſt in O. g Φασιν ὑμᾶς] Ὑμᾶς φασιν O. h Παρὰ] π male O. hic & mox bis, ait *Sol.* Sed forſ. eſt compend. τῶ. V. Alberti Gloſſar. N. T.

43. Ἰμονίαν * καθεὶς] Ἰμονία λέγεται τὸ χοινὸν ὑφ' ὃ † διασπῶνται ὁ κάδος, δι' οὗ τὸ ὕδωρ ὑπὸ τῶν φρεάτων ἀντλοῦσιν. ἰμονία λέγεται ἔτι καὶ ἡ ἀλφὰ κάδου ἢ τινος ἄλλου διὰ χοινίκων ‡ γοῦν ἄντλησις. διότι ἐκ ἰμάς λέγει, κυρίως μὲν ὁ λῶρος, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ χοινίκιον. *V.*

44. Πυρίτης] Πᾶς ὁ διάπυρος τεχνίτης. *G.* Ὁ διὰ πυρὸς τέχνας ἐργαζόμενος. *V.*

45. Ὁ Προμηθεὺς] Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς τὸ πῦρ ἐκρυπτεν, καὶ οὐκ ἠνείχετο ἀφαιρεῖν αὐτὸ τοῖς ἀνθρώποις. ὁ δὲ Προμηθεὺς κλέψας αὐτὸ τούτοις ἐδίδου, καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἔδησεν αὐτὸν ὀπίσω τοῦ Καυκάσου ὄρους, καὶ ἐτοίμως αὐτὸν ἐθήρευεν ὁ ἦπαρ αὐτοῦ. *V.*

46. Τὸν γὰρ πατέρα σου] Πατὴρ τοῦ Διὸς ὑπῆρχεν ὁ Κρόνος. οὗτος ἐγαμήσας ὡς λέγεται † ἀπ' αὐτοῦ γνησίων τέσσαρας § ἐκβαλὼν αὐτὸν, ἐπειδὴν ἴσχυσεν υἱὸν, κατέθετο αὐτὸν. τοῦτο ἐτοίησε δύο υἱοὺς, τῷ Ἅιδῃ τὸ Ποσειδῶνι. ὅτε δὲ ἐγεννήθη ὁ Ζεὺς, ἡ Ῥέα, ἡ γυνὴ τοῦ Κρόνου, δίδωσιν αὐτῷ λίθον ἀντὶ τοῦ Διός. ὁ δὲ Κρόνος καταπίνων, καὶ τοὺς πρότερον παῖδας ἐξήμεσεν. αὐξηθεὶς δὲν ὁ Ζεὺς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα τὸν βασιλείας ἐδίωξε, καὶ δήσας ¶ βαλὼν αὐτὸν ἐν τῷ ταρτάρῳ ἀπέθετο. *V.*

* Καθεὶς] Παθεὶς habebant edita miſere, ex Luciani textu correxit *M. du S.*

† Διασπῶνται] Διασπῶνται Exc *G.* Διασπῶνται C.

‡ Γοῦν] Non adparebat in Edd. Inſertum nunc ex *G.* & *V.*

§ Ἐκβαλὼν] Ἐκβάλλει V. Quod in Impreſſo recte mutatum eſt. *M. du S.*

¶ Βαλὼν] Ἐμβαλὼν legendum exiſtimo & ἐξιδίωξε. *J. F. R.*

25. Καθ' ὅτι] Legendum καθ' ὅ, τι βελτίους φῂς τοὺς θεούς. non καθ' ὅτι, ut vu go. *J. F.*

42. Ἀνασπᾶν τὴν γῆν] *Hom.* Il. Θ. 24. *M. du S.*

51. Τὸν Ἀχίλλεα] Apollo inter paſtorum numina nu-

dum hominibus, ut nempe fratrem tuum Laomedonti, & Admeto Apollinem. Ista quidem non valde mihi videntur beata. Sed verisimile est, quosdam vestrum fortunatos & felices esse; alios autem contra. Omitto dicere, quod etiam in latrones inciditis sicut nos, & spoliamini a sacrilegis, & ex ditissimis pauperrimi temporis momento fitis. Multi vero jam conflati sunt, aurei cum essent vel argentei: quibus nempe id ipsum fato decretum fuerat.

9. JUP. Vides, Cynisce, ista jam contumeliosa *sunt quae* dicis: atque erit forte cum te illorum poenituerit. CYN. Parce minis, Jupiter, cum scias, nihil mihi eventurum, quod non Parcae ante te visum fuerit: quandoquidem nec ipsos illos puniri video sacrilegos: sed plerique vos effugiunt, nec enim puto capi illos in fatis est. JUP. Nonne praedixi, illorum te *de grege* esse, qui tollunt disputando providentiam. CYN. Vehementer illos, Jupiter, metuis, nescio qua de causa. Quaecumque enim ego dico, illorum putas e disciplina esse.

50 ἀρέσκει γὰρ τὸν ἀδελφὸν σοῦ τῷ Λαομέδοντι, καὶ σοὶ τῷ Ἀδμήτῳ τὸν [i] Ἀπόλλω. ταῦτα δέ μοι οὐ πάνυ εὐδαίμονα [k] εἶναι δοκεῖ, ἀλλ' εἰκάσαιμι ὑμῶν οἵ μὲν τινες εὐτυχεῖς τε καὶ εὔμοιροι εἶναι, οἱ δὲ ἔμπαλιν. 55 ἐᾷ γὰρ λέγειν ὅτι καὶ ληστεύεσθε, ὥσπερ ἡμεῖς, καὶ συλᾶσθε ὑπὸ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἐκ πλουσιωτάτων πενέσταλοι ἐν ἀκαρεῖ [l] χρόνου γίγνεσθε. πολλοὶ δὲ καὶ καταχωνεύθησαν ἤδη, χρυσοῖ ἢ ἀργυροῖ ὄντες, οἷς τοῦτο 60 εἵμαρτο δηλαδή.

ΖΕΥΣ. Ὁρᾷς; ταῦτ' ἤδη ὑβριστικά, ὦ Κυνίσκε, φής· καί σοι τάχα μεταμελήσει ποτὲ αὐτῶν. ΚΥΝ. Φείδου, ὦ Ζεῦ, τῶν ἀπειλῶν, εἰδὼς οὐδέν με πεισόμενον, ὃ, τι μὴ καὶ τῇ Μοίρᾳ πρὸ σοῦ ἔδοξεν. 65 ἐπεὶ οὐδ' αὐτοὺς ἐκείνους ὁρῶ τοὺς ἱεροσύλους [m] κολαζομένους, ἀλλ' οἵγε πλεῖστοι ἀφεύγουσιν ὑμᾶς· οὐ γὰρ εἵμαρτο, οἶμαι, ἁλῶναι αὐτούς. ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔλεγον ὡς [n] ἄρ' ἐκείνων τις 70 εἶ, τῶν ἀναιρούντων τὴν πρόνοιαν τῷ λόγῳ; ΚΥΝ. Πάνυ, ὦ Ζεῦ, δέδιας αὐτούς, οὐκ οἶδ' [o] ὅτου ἕνεκα. πάντα γοῦν ὁπόσα ἂν εἴπω, [p] οἴει ἐκείνων παιδεύματα εἶναι.

Ἐγὼ

i Ἀπόλλω] Sic Edd. omn. praeter *J.* & *V2.* quae Ἀπόλλωνα. k Εἶναι] Deest in O. l Χρόνου] Abest ab O. m Κολαζομένους] Κολαζομένους; ἅπαντας O. n Ἄρ'] Παρ' O. o Ὅτου ἕνεκα] Ὁθούνεκα O. p Οἴει] Ὑποπτεύεις O.

50. Τὸν σὸν ἀδελφὸν] Ὁ Ποσειδῶν, ἀδελφὸς ὢν τοῦ Διὸς, ** μὴ φέρων βασιλεύειν τοῦ Διὸς, διὰ τὸ βαρέως ἄρχειν αὐτὸν, ἐθελεύσαλο μὴ ἐ ἄκων θεῶν ὑποτάξαι αὐτὸν. γνοὺς δὲ τοῦτο ὁ Ζεὺς, τοὺς βελόμενους ἐτιμωρήσαλο. τὸ δὲ Ποσειδῶνα ἐπεμψεν εἰς Τροίαν ἐπὶ τῷ θελῆσαι τῷ Λαομέδοντι. *V.*

51. Παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ] Ὁ Ἀσκληπιὸς υἱὸς ἦν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃν τῇ ἰδίᾳ τέχνῃ τῇ ἰατρικῇ χρώμενον, ὡς ματαιολογοῦσι, τοὺς ἀποθνήσκοντας ἤγειρεν. καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν αὐτόν. Ἐπὶ τούτῳ λυπηθεὶς ὁ Ἀπόλλων, τοὺς Κύκλωπας, τοὺς σιδηρέας καλουμένους τοὺς κεραυνοὺς, κατετόξευσε. καὶ θυμωθεὶς ὁ Ζεὺς ἐποίησε τὸν Ἀπόλλωνα τῷ Ἀδμήτου δουλεῦσαι. ὁ δὲ Ἄδμητος ἦν βασιλεὺς Θετταλίας. *V.*

57. Ἐν ἀκαρεῖ] Ἐν βραχυτάτῳ. λέγει δὲ ἀκαρὲς τὸ βραχὺ ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ τριχοῦ τοῦ μηδὲ καρῆναι διὰ βραχύτητα δυναμένου. *V.*

** Μὴ φέρων βασ. τοῦ Διός] Quinque illa verba in Edd. omissa inseruit *M.* ex *S.* Sine dubio ex Cod. etsi id non monuerit.

numeratur, nam & ipse greges Admeti Thessali regis pavisse dicitur, Virg. — *& te memorande canemus Pastor ab Amphryso.* *G.C.*

Τὸν Ἀπόλλω] Quum *J.* mox c. 6. med. item c. 10. in *Jov. Trag.* & alibi, una cum cett. habeat Ἀπόλλω, nullam ejus rationem hic habendam patet. Grammatici quidem ajunt Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα esse Poëticum, per Doricam apocopen; sed Atticis quoque familiare, *Aristophani*, *Platoni*, *Xenophonti*, vid. ap. Doctiss. *Maittair.* de Dialect. p. 22. B. Ibique Hesych. etiam ex Luciano adductum. *J.F.R.*

57. Χρόνου] Non improbum est illud χρόνου, etsi ab *Oxon.* Cod. abest; sed Nostro familiare. Vid. T. I. *Tim.* c. 3. & 23. Et *Hemst.* not. ad locum priorem, ubi id ex *Aristid.* quoque firmat. Verum τὸ ἀκαρὲς χρόνου loco posteriore tamen magis Atticum fore pronunciat. Conf. tamen & T. 2. *Amor.* c. 26. ubi variat scriptura in ἀκαρῆ, ἀκαρὶ, & ἀκαρεῖ, non addito χρόνου. Ubi oblitus sum addere *Alciphr.* III. Ep. 25. καὶ τὸ ἀγχοῦ οὐδὲ ἀκαρῆ θέλεις ὁρᾶν. *J.F.R.*

Ἐγὼ δὲ [a] παρὰ τίνος ἂν ἄλλου τἀληθῆ μάθοιμι, ἢ παρὰ σοῦ μάθωμι; ἡδέως [b] δ' ἂν καὶ τοῦτο ἐροίμην σε, τίς ἡ πρόνοια ὑμῖν αὕτη ἐστί, Μοῖρα τίς, ἢ καὶ ὑπὲρ ταύτας θεὸς, ὥσπερ ἄρχουσα καὶ αὐτῶν [c] ἐκείνη; ΖΕΥΣ. Ἤδη σοι καὶ πρότερον ἔφην, ὦ θεμιτὸν εἶναι πάντα σε εἰδέναι· σὺ δ' ἔν τι ἐχρῆν ἐρωτήσειν φήσας, ὦ πανῦ [d] τοσαῦτα πρὸς μὲ λεπτολογούμενον. καὶ ὁρῶ ὅτι σοι τὸ κεφάλαιόν ἐστι τοῦ λόγου, ἐπιδεῖξαι ἡμᾶς πρόνοιαν οὐδενὸς ἀνθρωπίνων πρασσούσας. ΚΥΝ. Οὐκ ἐμὸν τοῦτο, ἀλλὰ σὺ μικρὸν ἔμπροσθεν ἔφησθα τὰς Μοίρας εἶναι τὰς [e] πάντα ἐπιτελούσας, [f] ἐκτὸς εἰ μή [g] μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ [h] μετατίθεσαι αὖθις τὰ εἰρημένα, καὶ ἀμφισβητεῖτε τῆς [i] ἐπιμελείας, παρωσάμενοι τὴν Εἱμαρμένην.

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἡ Μοῖρα δι' ἡμῶν ἕκαστα ἐπιτελεῖ. ΚΥΝ. Μανθάνω, ὑπηρέται καὶ ὑφηνιοχοί τινες τῆς Μοιρῶν εἶναι φατέ. πλὴν ἀλλὰ καὶ ὅτως ἐκεῖναι ἂν εἶεν αἱ προνοοῦσαι, ὑμεῖς δὲ ὥσπερ σκεύη τινὰ, καὶ ἐργαλεῖα ἐστὲ αὐτῶν. ΖΕΥΣ. Πῶς λέγεις; ΚΥΝ. Ὥσπερ, οἶμαι, καὶ τὸ σκέπαρνον τῷ τέκτονι, καὶ τὸ τρύπανον, συνεργεῖ μού τι πρὸς τὴν τέχνην, [k] οὐδεὶς δὲ ἂν εἴποι ὡς ταῦτα [l] τεχνίτης ἐστὶν, οὐδ' ἡ

10. Ego vero à quonam alio verum quam a te discam? Libenter vero illud quoque te interrogaverem, quaenam illa vobis sit Providentia, Parcarum ne una, an etiam major illis Dea, & illis quasi imperans? JUP. Jam ante tibi dixi equidem, non fas esse scire te omnia. At tu qui principio unum quiddam te interrogaturum dixeras, non desinis minutas mihi nugas ejusmodi obblaterare: & video, caput tibi disputationis hoc esse, ut ostendas, nullam nos rerum humanarum curam agere. CYN. Non meum hoc est; sed tu paullo ante dicebas, Parcas esse, quae perficiant omnia: nisi forte poenitet te illorum, & dicta illa tua retractas, disceptantibus vobis de cura rerum & Fatum ab ea repellentibus.

11. JUP. Nequaquam. Sed per nos Fatum omnia perpetrat. CYN. Percipio, Ministros & famulos quosdam Parcarum vos esse dicitis. Veruntamen sic quoque illae fuerint quae provident. Vos autem velut vasa quaedam illarum & instrumenta estis. JUP. Quid ais? CYN. Puto quemadmodum securis fabro & terebra conferunt illa quidem aliquid ad artem, nemo vero haec esse dixerit artificem; neque navis opus

a Παρὰ] Nota πρὸ hic male O. ut mox & saepe. Nisi sit compendium τῆ παρὰ. V. ad c. 8. b Δ' ἂν] Γοῦν Ex. Fl. & marg. A1. Vulgatam servat P. c Ἐκείνη] Ἐκείνων P. L. Vulgatae Edd. lectioni adsentitur. Fl. d Τοσαῦτα πρὸς μὲ] Hoc reddidi Luciano ex L. O. P. & marg. A1W. Πρός με τοιαῦτα Edd. e Πάντα ἐπιτελούσας] Ἐπιτ. ἅπαντα ἐκτὸς O. f Ἐκτὸς] Deerat in Edd. Addidi ex O. P. g Μεταμέλει σοι] Μεταμελήσει male O. h Μετατίθεσαι] Ἀνατ— male Fl. Vulgatam servat P. i Ἐπιμελείας] Εὐμοιρ. Fl. k Οὐδεὶς δὲ] Οὐδεὶς τοίνυν δὲ marg. A1. l Τεχνίτης] Ὁ τεχνίτης O.

77. Μοῖρά τις ἡ] Πάνυ γενναίως καὶ τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἐπόησεν. εἴτε ἄλλο τι δύνασθ' ἡ εἱμαρμένη ἐν τύχῃ ὥσπερ τὰς μοίρας. V.

88. Καὶ μετατίθεσαι] Τυτίφι μεταπίθεσαι. V.

97. Σκέπαρνον] Ὁ πέλεκυς, καὶ τὸ ἴριον, ὥσπερ τὸ σκέπαιον τὸ ἄρρεν. V.

78. Ἐκείνων] Sic P. & L. melius quam ut in Impressis est, ἐκείνη. M. du S.

Ἐκείνη] Doctiss. Solanus jam delerat vulgatum ἐκείνη, & ἐκείνων reposuerat, quod ei solemne est; per enim facile recipit quod unus alterve Cod. suppeditat. Non hic tamen ei repugnaverim, nec diffitebor ἐκείνων mihi valde blandiri, propter solitam loquendi formulam, qua αὐτὸς ἐκεῖνος eodem casu jungi amant, vid. Aristoph. Plut. vs. 84. ut alia omittam. Sed quia sensum percommodum etiam praebet vulgata, ut patet ex versione Cl. Gesn. nihil eam moverim. Immo adcuratius rem consideranti facilior mihi scribae videtur aberratio in αὐτῶν ἐκείνων ad similitud. soni & convenientiae redigendo, quam, si bis —ῶν inveniisset, alterum in —η, quod ad remotius pertinet, mutando. Si plures tamen Codd. ἂν ἂν haberent, cederem, ut cessi mox in τοσαῦτα per τοιαῦτα recipiendo. J. F. R.

81. To-

pus eſt ſecuris aut terebrae, ſed naupegi: eadem ratione, quod architectatur hanc magnam navim, Fatum eſt; vos autem nimirum ſecures Parcarum eſtis ac terebrae. Et, ut apparet, homines cum Fato ſacra facienda eſſent, & ab illo petenda bona, illi vero ad vos eunt, ſalutationibusque vos & ſacrificiis colunt. Sed neque, ſi Fatum colerent, recte illud facerent. Neque enim, puto, ipſis Parcis integrum eſt mutare, & aliorſum convertere quidquam eorum, quae ab initio inde de unaquaque re decreta ſunt: nec patiatur Atropos, ſi quis in contrarium torquere velit fuſum, & Clothonis opus reſolvere.

12. JUP. Tu jam, Cyniſce, neque Parcas coli ab hominibus aequum cenſes, ſed videris hoc agere, uti confundas omnia. At nos, ſi vel nulla alia, ea certe cauſſa honoremur merito, quod vaticinamur, & quae rata ſunt apud Parcam ſingula praedicimus. CYN. In univerſum quidem inutile eſt, Jupiter, praeſcire futura *illis*, quibus negatum plane ſit illa cavere. Niſi forte ad hoc *valere* dicas, ut ille, qui didicit a mucrone ferri ſe moriturum, effugere

ναῦς ἔργον τῷ σκεπάρνῳ, ἢ τῷ τρυπάνῳ, ἀλλὰ τῷ ναυπηγῷ· [m] οὕτως ἀνάλογον, ἢ ἡμῖ ναυπηγουμένῃ ἕκαστα, ἢ Εἱμαρμένῃ ὄντι· ὑμεῖς δὲ [n] ἆρα τρύπανα καὶ σκέπαρνα ἐστὲ τῆς [o] Μοίρας καὶ, ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἱμαρμένῃ θύειν, καὶ παρ' ἐκείνης αἰτεῖν τἀγαθά· οἱ δὲ ἐφ' ὑμᾶς ἴασι, προσόδοις [p] καὶ θυσίαις γεραίροντες, οἱ δ' οὐδὲ τὴν Εἱμαρμένην τιμῶντες [q] ἂν, εἰς δέον αὐτὸ ἔπραττον. οὐ γὰρ οἷμαι δυνατὸν εἶναι, οὐδὲ αὐταῖς ἔτι ταῖς Μοίραις ἀλλάξαι, [r] καὶ μεταστρέψαι τὶ τῶν ἐξ ἀρχῆς δοξάντων σφίσιν ἑκάστῳ. ἡ γοῦν Ἄτροπος οὐκ [s] ἀνάσχοιτο ἄν, εἴ τις εἰς [t] τοὐναντίον στρέψειε τὸν ἄτρακτον, ἀναλύων τὸν Κλωθοῦς τὸ ἔργον.

ΖΕΥΣ. [v] Σὺ ἤδη, ὦ Κυνίσκε, οὐδὲ τὰς Μοίρας τιμᾶσθαι πρὸς τῶν ἀνθρώπων ἀξιοῖς, ἀλλ' ἔοικας ἅπαντα συγχεῖν προαιρεῖσθαι. ἡμεῖς δὲ εἰ καὶ μηδενὸς ἄλλου ἕνεκα, τοῦ γε μαντεύεσθαι, καὶ προμηνύειν ἕκαστα τὰ ὑπὸ τῶν Μοίρας κεκυρωμένων, δικαίως [x] τιμοίμεθα ἄν. ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, ἄχρηστον, ὦ Ζεῦ, προειδέναι τὰ μέλλοντα, οἷς γε τὸ φυλάξασθαι αὐτὰ [y] παντελῶς ἀδύνατον. [z] ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φὴς, ὡς [a] ὁ προμαθὼν, [b] ὡς ὑπ' αἰχμῆς σιδηρᾶς τεθνήξει,

[m] Οὕτως ἀνάλογον] Ἀνάλογον ταύτην O. & P. [n] Ἆρα] Εἶτα ἄρα O. [o] Μοιρῶν καὶ] Ambo deerant in *J.* Aderant in cett. & Ox. [p] Θυσίαις] Sic dedi ex G. L. O. & marg. *A1.* pro τιμαῖς, quod in Edd. erat. [q] Ἂν] Abeſſe ab O. ἂν & ις notat *M. du S.* [r] Καὶ μεταστρέψαι τὶ] Τί γε μεταστρέψαι O. [s] Ἀνάσχοιτ'] Ἀνάσχοιτ' Ὁ. [t] Τοὐναντίον στρέψειε] Στρέψ. τοὐν. O. [v] Σὺ] Σὺ δ', O. quod verum credo. [x] Τιμοίμεθα ἄν] Τιμώμεθα ἄν *Fl.* Ἂν deeſt in O. [y] Παντελῶς] Πάντως O. [z] Ἐκτὸς] Ita juſſit *Solan.* emendari, ex O. & P. Nam vulgo εἰ μὴ τοῦτο Edd. [a] Ὁ προμαθὼν] Articulum in Edd. deficientem ex O. & P. inſerui. [b] Ὡς] Ὅτι O.

26. Εἰ μὴ παρὰ τοῦτο φὴς] Ἀντὶ τοῦ κατὰ τοῦτο. *V.*

27. Ὑπ' αἰχμῆς] Κροῖσον ὁ Λυδῶν βασιλεὺς ἰδὼν ὄνειρον, ὡς ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἄτυς αἰχμῇ σιδηρᾷ τεθνήξοι. Φοβηθεὶς οὖν ὁ συνοικήσει τῷ παιδὶ ὅτι κατὰ πολεμίων ἀπελθὼν, ὅτου λάβοι τόπου παρελθεῖν, ὁ ὦ ἐκρύπτετο σίδηρον. συὸς δὲ κατὰ τὴν χώραν φαινόντος, πεισθεὶς ὑπεμνήσθη τὸν παῖδα. καὶ ὁ τῷ θηρεύειν Ἄδραστον ὡς τὸ θηρευόντων, ῥίψας κατὰ τῦ συὸς, αὐτοῦ μὲ ἥμαρτεν, ἀναιρεῖ δὲ τὸν Κροίσου υἱόν. *V.*

81. Τοσαῦτα πρὸς μὲ] O. P. & L. In Impreſſis τοιαῦτα, quod ferri etiam quodammodo poterat; ſed magis exactum eſt, quod ſequimur. *M. du S.*

86. Ἔφησθα] Jam cett. Edd. Florentinae conſentiunt, ἔφησθα pro ἔφης exhibentes. Conf. ſupra c. 4. med. *J. F. R.*

87. Ἐκτὸς] Sic O. & P. In Impreſſis deeſt. *M. du S.*

9. Καὶ θυσίαις] Sic etiam Mſſ. O. & L. In reliquis, τιμαῖς. *M. du S.*

26. Ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φὴς] Ita O. & P. Mſſ. In reliquis εἰ μὴ τοῦτο τ. φ. prave. *M. du S.*

Ibid. Εἰ μὴ παρὰ τοῦτο φὴς] Εἰ μὴ ἄρα τοῦτο φὴς. *Th. M.* Non male; ſed poſt inventum ἐκτὸς jam non utimur. *J. F. R.*

Ibid. Ὁ] Ex O. & P. illud ὁ, ante προμαθὼν. In Impreſſis deerat. *M. du S.*

ξεται, δύναιτ' ἂν ἐκφυγεῖν τὸν θάνατον, [a] καθείρξας ἑαυτόν· ἀλλ' ἀδύνατον· ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσουσα, καὶ ἀφήσει τῇ αἰχμῇ· καὶ ὁ Ἄδραστος ὅπῃ τὸν συν ἀφεὶς τὴν ἀγχιστεῖ, ἐκείνῃ βαλὼν ἁμαρτήσεται, φονεύσει δὲ τὸν Κροίσου παῖδα, ὡς ἂν [b] ἀπὸ ἰσχυροῦ προσάγματος τῶν Μοιρῶν φερομένην τοῦ ἀκοντίου ὅπῃ τὸν νεανίσκον.

Τὸ μὲν γὰρ [c] Λαΐου καὶ γελοῖον, τὸ·

Μὴ σπείρε τέκνων ἄλοκα, δαιμόνων βίᾳ,
Εἰ γὰρ τεκνώσεις (φησὶ) παῖδα, ἀποκτενεῖ σ' ὁ Φύς.

ἀφελέστερον γάρ, οἶμαι, ἡ προμήνυσις πρὸς τὰ πάντως οὕτω γενησόμενα. [d] τοιγάρτοι μετὰ τὸν χρησμὸν, καὶ ἔσπειρε, καὶ ὁ Φὺς ἀπέκτεινεν [e] αὐτόν. ὥστε οὐκ ὀρθῶς ἀπ' ὅτου [f] ἀπαιτοῦσι τὸν μισθὸν ὅπῃ τὴν μαλλικήν.

Ἐῶ γὰρ λέγειν ὡς [g] λοξὰ καὶ ἐναμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρᾶν εἰώθατε, ἃ πάνυ ἀποσαφοῦντες, εἰ ὁ τὸν Ἅλυν διαβὰς τὴν αὐτοῦ ἀρχὴν καταλύσει, ἢ τὸν τοῦ Κύρου. ἄμφω γὰρ δύναται ὁ χρησμός. ΖΕΥΣ. Ἦν τις,

mortem includendo se possit. Sed fieri non potest. Educit enim illum Fatum, ut venetur, & mucroni tradet: & Adrastus, emissa in aprum hasta, ab illo aberrabit, interficiet autem Croesi filium, cum a validiori Parcarum imperio feratur hasta in juvenem.

13. Illud de Laio etiam ridiculum;

Ne sparge sulcum liberûm, vetant Dii:
Nam si creaveris, ait, *necat te filius.*

Supervacanea enim, puto, admonitio in his, quae omnino ita futura sunt. Igitur post oraculum & seminavit, &, qui natus est, ipsum interfecit. Itaque non video quo nomine mercedem vestrorum vaticiniorum repetatis.

14. Mitto dicere quam obliqua, quam ambigua respondere vulgo soleatis, non satis declarantes, suumne ille, qui Halyn transit, an Cyri imperium eversurus sit. Utrumque enim significat oraculum. JUP. Erat

a Καθείρξας] Ἐγκλεισάμενον O. P. b Ἀπὸ ἰσχυροῦ προσ.] Ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐντολῆς O. & P. c Λαΐου] Τοῦ Λαΐου O. d Τοιγάρτοι] Τοιγάρτοι male *J.* e Αὐτὸν] Deest in O. f Ἀπαιτοῦσι] Hoc recepi e *Fl.* Ἀπαιτεῖτε cett. g Λοξὰ] Ἀμφίδοξα O. P. & marg. *A1.* in qua tamen ad ἐναμφοτερίζοντα relatum videtur.

29. Καθείρξας] * Ἐγκλεισάμενον. *V.*
37. Ἅλοκα] Τὴν αὔλακα, ὃ ἐστιν ἀροτριαθεῖσαν γῆν. λέγει δὲ τὴν γυναῖκα. *V.*
41. Τοὶ γάρ τοι] Τῷ ὄντι. *V.* Τούτῳ ὄντι. τούτου χάριν. C.
47. Ἀποσαφοῦντες] Φανεροῦντες. *V.*

* Ἐγκλεισάμενος] Ἐγκλεισάμενος Edit. *Clar.* Correxit *M. du S.*

29. Καθείρξας] Anne varia lectio ἐγκλεισάμενον ex glossa nata videtur? Quam quis καθείρξας minus intelligens, dein adsumsit? *J.F.R.*
Ibid. Ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσουσα, καὶ ἀφήσει τῇ αἰχμῇ] Perspicuum est & ex sequenti παραδώσει, & ex ipsa relatae historiae ratione, legendum esse ἐξάξει. *J.F.*
Ἐξάγει] Vide *Herod.* I. p. 9. *M. du S.*
Ἐξάγει] Plane adsentior Cl. *Jensio* ἐξάξει legenti. Licet enim probe meminerim non semel me supra monuisse, non requiri semper similia tempora post conjunctionem; tamen orationis filum hic similia tempora postulat, ut patebit legenti. At quia nihil subsidii in libris, nihil mutavi. Parisinae Interpres *educet* etiam dederat, etsi ἐξάγει quoque in Graecis legerit. *J.F.R.*

31. Ἄδραστος] Archivorum rex, unus ex septem ducibus qui profecti sunt Thebas, ut restituerent in regnum Polynicem. *G.C.*
36. Λαΐου] *Eurip.* Phoeniss. 18. Oraculum ipsum exhibet Scholiastes *Aristoph.* (267. G.F.) quale ab Apolline redditum. *M. du S.*
37. Μὴ σπεῖρε] *Eurip.* Phoen. 18. *M. du S.*
43. Ἀπαιτοῦσι] Etsi vulgata non vitiosa, elegantius visum ac potentius quod *Fl.* habebat, ἀπαιτοῦτε. I. e. *non video, quo jure mercedem repetere possitis.* Quae vera vis optativi est. *J.F.R.*
47. Τὸν Ἅλυν] Halys Paphlagoniae fluvius maximus, ex Tauri montis radicibus profluens per Cappadociam, & a meridie Syros & Paphlagonas interfluens. *Luc.* L. III. *Ovid.* IV. de Pont. *G.C.*
Τὸν Ἅλυν — ἀρχὴν καταλύσει] Vid. *Herodot.* I. p. 13.

No-

Erat quaedam, Cyniſce, Apollini irae cauſſa contra Croeſum, quod illum tentaverat, coquendis una agninis & teſtudinis carnibus. CYN. Oportebat quidem, ſi Deus eſt, ne iraſci quidem. Sed nimirum fatale, puto, fuerat Lydo, ab oracullo ut deciperetur: & alioqui Fatum illud neverat, ne dilucide futura intelligeret. Itaque veſtra etiam illa divinatio iſtius pars eſt.

15. JUP. Nobis autem nihil relinquis, ſed fruſtra Dii ſumus, neque providentiam adhibemus rebus, neque digni ſumus victimis, ut terebrae nimirum aut ſecures? Et merito videris me contemnere, quod fulmine jam ad jactum parato adſtans, fero te iſta contra nos diſputantem. CYN. Feri, Jupiter, ſi mihi fatale eſt fulmine percuti: nec te plagae illius nomine accuſabo, ſed vulnerantem per te Clotho: ſcilicet neque ipſum fulmen cauſſam mihi vulneris fuiſſe dicam. Verum illud quidem vos ro-

ὦ Κυνίσκε, τῷ Ἀπόλλωνι ὀργῆς αἰτία ἦν τῶν Κροίσου, διότι [h] ἐπειρᾶτο ἑκεῖνον αὐτῶν, ἄρνεια κρέα καὶ [i] χελώνης ἐς τὸ αὐτὸ ἕψων. ΚΥΝ. Ἐχρῆν μὲν μηδὲ ὀργίζεσθαι, θεὸν ὄντα, ἀλλὰ τὸ ἐξαπατηθῆναι τῷ Λυδῷ ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ ἐπέπρωτο, οἶμαι. καὶ [k] ἄλλως τὸ μὴ σαφῶς ἀκοῦσαι τὰ μέλλοντα ἡ Εἱμαρμένη ἐπέκλωσεν. ὥστε καὶ ἡ μαντικὴ ὑμῶν ἐκείνης [l] μέρος ἐστίν.

ΖΕΥΣ. Ἡμῖν δὲ οὐδὲν ἀπολείπεις, ἀλλὰ μάτην θεοί ἐσμεν, οὔτε πρόνοιάν τινα εἰσφερόμενοι εἰς τὰ πράγματα, οὔτε τῶν θυσιῶν ἄξιοι, καθάπερ τρύπανα, ὡς ἀληθῶς, ἢ σκέπαρνα; καί μοι δοκεῖς εἰκότως με καταφρονεῖν, ὅτι κεραυνόν, ὡς ὁρᾷς, [m] διηγκυλημένον ἀνέχομαί [n] σε τοσαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντα. ΚΥΝ. Βάλλε, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι [o] κεραυνῷ πληγῆναι εἵμαρται, καί σε οὐδὲν αἰτιάσομαι ὑπὲρ τῆς πληγῆς, ἀλλὰ τὴν Κλωθὼ τὴν λίαν σοῦ τιτρώσκουσαν· οὐδὲ γὰρ τὸ κεραυνὸν αὐτὸν φαίην ἂν αἴτιόν μοι γενέσθαι τοῦ τραύματος· πλὴν ἐκεῖνό γε ὑμᾶς ἐρήσομαι,

[h] ἐπειρᾶτο ἐκεῖνον αὐτοῦ] Ἔπειρα ἐκεῖνον αὐτὸν P. Nil mutat *Fl.* [i] Χελώνης] Sic *Fl. J. Ald. Fr. H. S.* Χελώνην P. & O. Χελώνεια *Coll.* [k] Ἄλλως] Ἄλλῃ O. [l] Μέρος] Ita *Fl. B1. Ald. Fr. H. P. S.* Ἔργον *J.* & P. [m] Διηγκυλημένον] Διηγκυλημ. O. [n] Σε — διεξιόντα] Ita dedi ex *Fl.* Σε — διεξιόντα reliquae vulgo. [o] Κεραυνῷ] Καὶ κεραυνῷ O.

52. Ἄρνεια κρέα] Ὁ Κροῖσος θέλων πειραθῆναι, εἰ ἀληθῆ μαντεύεται ὁ Ἀπόλλων, † μίξας ἄρνεια κρέα ἐν λέβητι χελώνης, ‡ ἥψει αὐτὸς· καὶ ἐπεύξασθαι τινας πρὸς αὐτὸν, εἰ ἐφαντάσθαι αὐτὸν, τί ποιεῖ; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· Ὀδμή μ' ἐς φρένας § ἦλθε κρεῶν ἁπαλοφύτου χελώνης Ἐψομένης ἐν χαλκῷ ἅμ' ἀρνείοισι κρέασι. *V.*

Ibid. Χελώνεια] Χελώνης. *G.*

64. ¶ Διηγκυλημένον] Ἐν ἑτοίμῳ ἔχων. *V.*

Διηγκυλόμβρον] Ἀντὶ τοῦ ** ἐν μαχαίρᾳ κρατῶν ὑσπερ τὸ δόρυ. *V.*

† Μίξας] Μίξει Edd. male.

‡ Ἥψει] Sic C. recte. In V. erat ἕψει. *M. du S.*

§ Ἦλθε] Ἥλυθε V prave. Vid. & Schol. 91. ad Z. Tp. In impreſſ. recte mutatum eſt. *M. du S.*

¶ Διηγκυλημένον] Διηγκυλημένον ante editum prave.

** Ἐν μαχαίρᾳ] Ἐμμαχαίρᾳ V. Et ſic editum ante. Jam in μαχ. reſtitut. ex C.

Notum eſt oraculum. Vid. Ἔπαιν. c. 11. *M. du S.*

48. Αὐτοῦ] Ita edere nihil ſum veritus, quum in Edd. αὐτοῦ laevigatum invenirem. *J. F. R.*

52. Ἄρνεια κρέα] Apud eundem *Herod.* p. 11. Pro χελώνης autem in O. eſt χελώνην, in *Coll.* vero χελώνεια. *M. du S.*

Ibid. Χελώνης] In Ed. *Hagen.* vir doctus χελώνην emendarat, quod *Par.* etiam habet. Sed quamquam *Herodot.* etiam χελώνην dicit, tamen in ejus verbis, quae legas p. 20. D. Ed. *Steph.* praeter hiſtoriam nihil eſt praeſidii; nam hic utrumque ſubſtantive extulit ſcribens: χελώνιόν τε ἄρνα καὶ λοπὸς ὁμοῦ ἕψει αὐτὸς ἐν λέβητι χαλκέῳ. At quum in vulgata Luciani nihil ſit difficultatis, quum facile κρέα ante χελώνης denuo intelligas, eam ſervavi intactam. Deinde tamen *Jov. Conf.* c. 30. f. ἄρνεια κρέα ἐν χελώνῃ ἕψεται habemus; ubi cum utrimque nominativus ſit, etiam hic utrimque accuſativo utendum dixeris; ſed quis ait ita ſervilem in hujusmodi eſſe ſtili rationem, ut varietas in hiſce nulla admitti debeat? *J. F. R.*

μαι, καὶ σὲ καὶ τὴν Εἱμαρμένην. σὺ δέ μοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνης ἀπόκριναι· ἀνέμνησας γάρ με, ἀπειλήσας.

gaverim, te pariter ac Fatum: tu autem mihi & pro illo responde; admonuisti enim me minis tuis.

Τί δήποτε τοὺς ἱεροσύλους, καὶ λῃστὰς ἀφέντες, καὶ τοσούτους ὑβριστὰς καὶ βιαίους, καὶ ἐπιόρκους, δρῦν τινα πολλάκις κεραυνοῦτε, ἢ λίθον, ἢ νεὼς [a] ἰσὸν, οὐδὲν [b] ἀδικούσης; ἐνίοτε [c] δὲ χρηστόν τινα [d] καὶ ὅσιον ὁδοιπόρον; τί σιωπᾷς, ὦ Ζεῦ, ἢ οὐδὲ τοῦτό με θέμις εἰδέναι; ΖΕΥΣ. Οὐ γάρ, ὦ Κυνίσκε. σὺ δὲ πολυπράγμων τις εἶ, καὶ σὸν οἶδ' ὅθεν ταῦτα ἥκεις μοι συμπεφορηκώς. [e] ΚΥΝ. Οὐκοῦν [f] μηδὲ ἐκεῖνο ὑμᾶς ἐρωμαι, [g] σέ τε καὶ τὴν Πρόνοιαν, καὶ τὴν Εἱμαρμένην, τί δήποτε [h] Φωκίων ὁ χρηστὸς, ἐν τοσαύτῃ πενίᾳ καὶ σπάνει τῶν ἀναγκαίων ἀπέθανε, καὶ Ἀριστείδης πρὸ αὐτοῦ· Καλλίας δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης, ἀκόλαστα μειράκια, ὑπερεπλούτουν, καὶ Μειδίας ὁ ὑβριστὴς, καὶ Χάροψ ὁ Αἰγινήτης, κίναιδος ἄνθρωπος, τὴν μητέρα λιμῷ ἀπεκτονώς· καὶ πάλιν Σωκράτης μὲν παρεδόθη τοῖς ἕνδεκα, [i] Μέλιτος δὲ οὐ παρεδόθη· καὶ Σαρδανάπαλος καὶ Σαρδανάπαλοι πολλοὶ ἐν τρυφῇ καὶ ἀπολαύσει τοῦ βίου διατελοῦσιν.

16. Quî tandem omissis sacrilegis, & latronibus, totque contumeliosis, violentis, & perjuris hominibus, quercum saepe quandam fulminatis, aut lapidem, aut navis malum, quae nihil mali fecerit: interdum etiam bonum quendam & sanctum viatorem? Quid taces, Jupiter? numquid hoc etiam me scire nefas est? JUP. Enimvero nefas. At tu curiosulus es, & istis omnibus nescio unde corrasis huc mihi venis. CYN. Igitur neque illud vos interrogaverim teque, & Providentiam, & Fatum, quî tandem Phocion ille vir bonus in tanta paupertate & necessariorum penuria mortuus sit, atque ante ipsum Aristides? Callias autem & Alcibiades, corrupti adolescentuli, abundarint divitiis, & insolens ille, Midias, & Charops Aeginetes, cinaedus, quique suam matrem fame interemit: & rursus, Socrates undecimviris *capitalibus* traditus sit, Melitus autem traditus non sit? & Sardanapalus & Sardanapali multi in luxu & voluptate vitam agunt?

a Ἰσὸν] Sic dedi ex *Pell.* Ἰσίον Edd. b Ἀδικούσης] Sic Edd. & P. Ἀδικοῦν *Fl.* c Δὲ] Restitui ex *Ald. F. S.* Aberat in *P. H.* d Καὶ] Reddidi huic Editioni ex *F.* &c. pro τὸ quod *P.* occupavit; pro quo pejus τὰ *H.* e ΚΥΝ.] Hoc nomen personae exciderat ex *F. H.* & *Fl.* Restituere Edd. cett. & marg. *Ar.* f Μηδὲ] Μὴ δὲ *F.* ut semper. Οὐ δὲ O. g Σέ τε] Σε tantum O. h Φωκίων] Deest in O. i Μέλιτος] Ex emend. *Solani.* Μέλητος Edd. priores.

88. Καλλίας δὲ] Ἀλκιβιάδης Κλεινίου, Σκαμβωνίδης τὸν δῆμον, τραυλὸς ἦν, ὡς Ἀριστοφάνης (1) Σφηξί. γήμας δὲ τὴν Ἱππονίκου θυγατέρα, (2) Καλλίᾳ δὲ ἀδελφὸν, αὐτῇ μὲ ἐπιτιμῶσαι ἐταίρᾳ, τὴν δὲ Καλλίαν ἐπιῤῥᾶτο διὰ τὰ χρήματα ἀνελεῖν. καὶ συνθέμενος τινὶ τῶν ἡλικιωτῶν, κόνδυλον τῷ Ἱππονίκῳ ἐνέτριψεν. καὶ βαδίζων εἰς τοὺς τοῦ ἱεροῦ ἀγροὺς, τοὺς καλλίστους τῶν βοῶν ἐκλεγόμενος, ὅθεν μὴ τοῦ ἱεροῦ. αὐτὴν δὲ τὴν θυγατρὶ αὐτοῦ ἐπεμίχθη Ἀλκιβιάδης παρὰ τοὺς νόμους. Οὕτως δὲ Ἀχάτιος ἐκαλεῖτο, ἅτοι ὅτι τοὺς μικροὺς ἀκατίους ἐκάλουν. ἢ ὅτι λαὸς Ἀκατίς χωρὶς ἦν. *V.*

93. Παρεδόθη τοῖς ἕνδεκα] Οἱ ἕνδεκα ἄρχοντές εἰσιν ἐπὶ τοῖς Ἀθηναίοις, τοῦ ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ (3) ἐπιμελούμενοι. καὶ τοὺς ἐναγομένους ὡς κλέπτας, ἢ ἀνδραποδιστὰς, ἢ λωποδύτας, ἂν μὲ ὁμολογῶσι, (4) θανάτῳ ζημιοῦσιν. ἐὰν δὲ ἀμφισβητῶσιν, εἰς δικαστήριον εἰσάγουσι. καὶ ὁ δῆ' ἂν κριθῇ περὶ (5) αὐτῶν ποιοῦσι. καὶ εἴ τις ἄλλος παλαιοῦ θανάτου, οἱ ἕνδεκα τοῦτον ἀποθανατοῦσιν. *V.*

(1) Σφηξί] Σφηξὶ antea male. Sed correctio facilis vel sine Cod.

(2) Καλλίᾳ] Καλλία Edd. quod facile etiam mutavimus.

(3) Ἐπιμελούμενοι] Sic extat in Coll. *G.* Quare sic dedi, cum Edd. ἐπιμελόμενοι haberent. *M. du S.*

(4) Θανάτῳ] Θανάτου Edd. Θανεῖ. V. ex quo non difficulter Θανάτῳ efficias, quod est in C. *M. du S.*

(5) Αὐτῶν] Αὐτὸν legebatur ante. Mutavit *M. du S.*

77. Δρῦν τινα πολλάκις] *Lucretius* L. VI. *Tb. M.*

78. Ἰσὸν] Cur, *isòn malum navis* receperim, pro vulgato *Isíon*, *velum*, nemo interrogabit, qui cogitarit, quaenam corpora fulmen disjicere amet. Sensisse id videtur Clar. *Gesn.* qui sponte *malum* convertit, cum ante, *navis velum* satis frigide; sed ad vulgatum adcommodate versum effict. *F. F. R.*

85. Σέ τε καὶ] Non satis recte abest illud τε in O. Euphoniae enim caussa hic merito comparet, & alibi etiam saepe ante καὶ poni amat. Vid. supra ad *Tox.* c. 30.

& Sardanapalus, effeminatus homo, regnaverit, Perſarum vero tot praeclari & boni viri in palum ab illo acti ſint, quod praeſens rerum ſtatus illis diſpliceret?

17. Ne vobis praeſentia dicam percurrens ſingula, malos homines atque avaros, eosdem eſſe felices; agi autem & ferri bonos viros, paupertate, & morbis & malis ſexcentis oppreſſos. JUP. Ignoras enim, Cyniſce, quanta poſt hanc vitam ſupplicia mali ſuſtineant, aut in quanta felicitate verſentur boni? CYN. Inferos mihi narras, & Tityos, & Tantalos. Equidem ſit ne tale quidquam, dilucide ſciam cum ero mortuus. Ut autem nunc res ſunt, optem, *ea lege*, hoc quantulumcunque eſt, temporis feliciter transigere, ut mortui jecur a ſexdecim vulturibus tondeatur: ſed nolim *ea conditione* Tantali inſtar hic ſitire, ut in beatorum inſulis, in Elyſio prato accumbens cum Heroibus bibam.

18. JUP. Quid ais? non credis eſſe

95 παλ☉ μὲ ἐβασίλευσε Σῆλυς ὤν· Περσῶν δὲ τοσοῦτοι καλοὶ κἀγαθοὶ ἄνδρες ἀνεσκολοπίζοντο πρὸς αὐτοῦ, διότι μὴ ἠρέσκοντο τοῖς γιγνομένοις.

Ἵνα δὲ [k] ὑμῖν μὴ τὰ νῦν λέγω καθ' ἕκαστον ἐπεξιών, τοὺς μὲ πονηροὺς εὐδαιμονοῦντας, καὶ τοὺς πλεονέκτας, [l] ἀγομένους δὲ καὶ φερομένους τοὺς χρηστοὺς ἐν πενίᾳ καὶ νόσοις, καὶ μυρίοις κακοῖς πιεζομένους. ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ οἶδα, ὦ Κυνίσκε, ἡλίκας μετὰ τὸν βίον οἱ πονηροὶ τὰς κολάσεις ὑπομένουσιν, ἢ ἐν ὅσῃ οἱ χρηστοὶ εὐδαιμονίᾳ διατρίβουσιν; ΚΥΝ. Ἅιδην μοι λέγεις, καὶ Τιτυοὺς, καὶ Ταντάλους. ἐγὼ δὲ, εἰ μόνον τι καὶ τοιοῦτόν ἐστιν, εἴσομαι τὸ σαφὲς ἐπειδὰν ἀποθάνω· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἐβουλόμην ἂν ὁποσονοῦν τοῦτον χρόνον εὐδαιμόνως [m] διαβιώσας, ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι τὸ ἧπαρ ἀποθανών, [n] ἀλλὰ μὴ ἐνταῦθα διψήσας, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἐν μακάρων νήσοις πίνειν μὲν μὴ, ἡρῶσι δὲ, ἐν τῷ Ἠλυσίῳ λειμῶνι καθαπερεὶ μύθου.

ΖΕΥΣ. Τί φῄς; ἀπιστεῖς εἶναί τινας κο-

k Ὑμῖν] Deeſt in *Fl.* l Ἀγομένους] Ἀγχομένους male *J.* ſola. m Διαβιώσας] Διαβιοὺς Exc. *Fl.* Βιώσας P. n Ἀλλὰ μὴ] Μᾶλλον ἢ *J.* ſola.

96. Ἀνεσκολοπίζοντο] Γέγραπται ἀντὶ τοῦ ἀνεσκολοπίσθη (6) πρὸς αὐτοῦ. *V.*

8. Τιτυοὺς] Ὁ Τιτυὸς ἐθέλησε βιάσασθαι τὴν (7) Λητὼ γυναῖκα οὖσαν τοῦ Διὸς, μητέρα δὲ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος.

(6) Πρὸς αὐτοῦ] Ego conjiciebam ὑπ' αὐτοῦ, uti reperiſſe ſe in Mſ. Cod. teſtatur Exc. *G.* Sed recte πρὸς αὐτοῦ C. Πρὸς αὐτὸς V. prave. *M. du S.*

(7) Λητὼ] An uxorem aliquis alius fecerit, neſcio. Vid. Ovo. c. 5. *M. du S.*

(8) Ἐθέλησε] Ἐθέλει Edit. male.

30. Et de *Merced. Cond.* c. 26. Sed occurrit millies. *J. F. R.*

88. Ἀριστίδης] Notum eſt quod de eo *C. Nep.* in ejus vita c. 3. ſcribit: *Hic, qua fuerit abſtinentia, nobilum eſt certius indicium, quam quod, cum tantis rebus praefuiſſet, in tanta paupertate deceſſit, ut qui efferretur, vix reliquerit. Quo factum eſt, ut filiae ejus publice alerentur, & de communi aerario dotibus datis collocarentur.* *J. F. R.*

Ibid. Καλλίας] Vide Τιμ. c. 15. & not. Patrimonium diſſolviſſe & libidinoſum fuiſſe ait Scholiaſtes *Ariſtoph.* 232. D. eoque nomine a Comicis exagitatum. *M. du S.*

90. Μιλτιάδης] De hoc conſule Scholia ad Z. Tr. c. 48. *M. du S.*

94. Μίλων☉] Vide Ἀνάχ. c. 10. & Δημων. c. 11. ubi recte Μίλιτ☉, uti & apud alios auctores ſcribitur. *Diog. Laërt.* p. 42. & 43. *Plat.* p. 1. A. & paſſim in *Apol. Socr.* In omnibus antea hic & Δημ. c. 6. prave legebatur Μίλητ☉. *M. du S.*

Μίλιτ☉] Ita pro vulgato Μίλητ☉ legendum, etiam *Gujetus* monuerat. *J. F. R.*

14. Ἀλλὰ μὴ] Lege μᾶλλον ἢ. Saltem idem voluiſſe Lucianum arbitror, ac ſi ita ſcriptum foret. *M. du S.*

18. Τινὰς] Studio accentum ſervavi qui in Edd. aderat, propter emphaſin. *J. F. R.*

40. Ἀφι-

κολάσεις, καὶ τιμὰς, καὶ δικαστήριον, ἔνθα δὴ καὶ ἐξετάζεται ὁ ἑκάστου βίος; ΚΥΝ. Ἀκήκοα τινὰ Μίνω Κρῆτα δικάζειν κάτω τὰ τοιαῦτα· καί μοι ἀποκρινάί τι καὶ ὑπὲρ ἐκείνου· σὸς γὰρ υἱὸς εἶναι λέγεται. ΖΕΥΣ. Τί δὲ καὶ [a] δι' αὐτὸν ἐρωτᾷς, ὦ Κυνίσκε; ΚΥΝ. Τίνας κολάζει μάλιστα; ΖΕΥΣ. Τοὺς πονηροὺς δηλαδή, οἷον ἀνδροφόνους, καὶ ἱεροσύλους. ΚΥΝ. Τίνας δὲ πρὸς τοὺς ἥρωας ἀποπέμπει; ΖΕΥΣ. Τοὺς ἀγαθούς τε καὶ ὁσίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας. ΚΥΝ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Ζεῦ; ΖΕΥΣ. Διότι οἱ μὲν τιμῆς, οἱ δὲ κολάσεως ἄξιοι. ΚΥΝ. Εἰ δέ τις ἀκουσίου τι δεινὸν ἐργάσαιτο, κολάζεται καὶ τοῦτον [b] δικαίως; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΚΥΝ. Οὐδ' ἄρα εἴ τις ἄκων τι ἀγαθὸν ἔδρασεν, οὐδὲ τοῦτον τιμᾶν ἀξιώσειεν ἄν; ΖΕΥΣ. Οὐ γάρ ἐστιν. ΚΥΝ. Οὐδένα τοιγαροῦν, ὦ Ζεῦ, οὔτε τιμᾶν οὔτε κολάζειν αὐτῷ προσήκει. ΖΕΥΣ. Πῶς οὐδένα; ΚΥΝ. Ὅτι οὐδὲν ἑκόντες οἱ ἄνθρωποι ποιοῦμεν, ἀλλά τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτῳ κεκελευσμένοι, εἴγε ἀληθῆ ἐκεῖνά ἐστι τὰ ἔμπροσθεν ὁμολογηθέντα, ὡς ἡ Μοῖρα πάντων αἰτία· καὶ ἦν φονεύσῃ τις, ἐκείνη ἐστὶν ἡ φονεύσασα, καὶ ἦν ἱεροσυλήσῃ, προστεταγμένον [c] αὐτῷ δρᾷ.

poenas quasdam & praemia, & judicium, ubi vita uniuscujusque examinetur. CYN. Audio a Minoë quodam Cretensi judicari talia apud inferos. Et responde mihi etiam aliquid de illo, tuus enim filius esse dicitur. JUP. Quid vero de illo interrogas Cynisce? CYN. Quos punit maxime? JUP. Malos nempe, velut homicidas & sacrilegos. CYN. Quos autem dimittit ad Heroas? JUP. Bonos ac sanctos, qui cum virtute vixerunt. CYN. Cur hoc, Jupiter? JUP. Quod alteri praemio, poena autem alteri digni sunt. CYN. Si quis vero involuntarium malum fecerit, puniri ne hunc etiam aequum putat? JUP. Nequaquam. CYN. Nec igitur, si quis praeter voluntatem boni quidquam fecerit, praemio afficiendum talem arbitratur? JUP. Nempe. CYN. Itaque nullum, Jupiter, neque praemio afficere, neque poena illi convenit. JUP. Quomodo neminem? CYN. Quia nihil voluntate nostra facimus homines, sed inevitabilis cujusdam necessitatis imperio adacti, siquidem verum est, de quo ante inter nos convenit, Parcam esse causſam omnium: & si quis caedem faciat, illa est quae fecit, & si sacrilegium committat, imperata facit. Igitur si quidem juste

a Δι' αὐτὸν] Nil mut. Edd. nec P. Κἀκεῖνον *Fl.* Κἀκεῖνον & κἀκεῖνο Schol. b Δικαίως] Δίκαιον *Fl.* c Αὐτῷ] Αὐτὸ Ex. *Fl.* Vulgatum tuetur P.

23. Τί δὲ * κἀκεῖνον ἐρωτᾷς] Ἀντὶ τοῦ δι' ἐκεῖνον. *V.*

* Κἀκεῖνον] Sic etiam legitur in C. & in Scholio Cod. Mſ. V. utriusque. *M. du S.*

40. Ἀφύκτῳ] Sic jam Edd. recte, quum supra c. 1. ἄφυκτα scriberent; quod ibi quidem mutavi, ut orthographia sibi similis esset; Vid. quae ibi notamus. Non tamen est δυνατὸν, idem ubique in aliis etiam verbis praestare, quae saepe utrovis more inveniuntur scripta, ita ut nescias, utrum Lucianus amaverit, an vero modo hoc, modo illud pro lubitu scripserit. *J. F. R.*

46. Σισύφῳ] De Sisypho ob latrocinia a Theseo interfecto lege *Virg.* VI. Æn. *Ovid.* XVI. Met. Vid. proverb. *Saxum volvere.* *G. C.*

57. Ἄμοιρον] Facilior sensus inesse videtur prima fronte in scriptura Cod. P. isque versionibus priſtinae novaeque convenientior, οὐκ εὔμοιρον exhibentibus, ideoque propendebam ad eam recipiendam; nisi vidissem aliud latere, magis ingenioſum; nempe οὐκ ἄμοιρον τὰς μοίρας βίου βιοῦν, significare, *Et Parcas etiam fatalem vitam agere*, sive ad verbum: *Parcas quoque non expertem laborum impoſitorum vitam vivere*; Et sic jam vulgatam servo, sic verto. Idque ex verbis sequentibus, quae hoc ipsum paullo fusius exponunt, consequitur; nimirum & ipsas non benigno fato natas. *J. F. R.*

67. Ἀγα-

juſte judicare Minos voluerit, Fatum puniet pro Siſypho, & Parcam pro Tantalo, quid enim injuſte fecerunt illi, obſecuti imperiis?

ὥστε εἴ γε τὰ δίκαια ὁ Μίνως δικάζειν μέλλοι, τὴν Εἱμαρμένην ἀντὶ τοῦ Σισύφου κολάσεσθαι, καὶ τὴν Μοῖραν ἀντὶ τοῦ Ταντάλου τί γὰρ ἐκεῖνοι ἠδίκησαν πειθόμενοι τοῖς ἐπιτάγμασιν;

19. JUP. Nec reſponſione jam porro dignus es, qui talia interroges: audax enim es, & Sophiſta. Itaque jam relicto te diſcedo. CYN. Operae mihi erat etiam illud adhuc rogare, ubi verſentur Parcae, & quomodo pares eſſe curationi tot tantarumque rerum ad minutias usque poſſint; idque cum tres modo ſint? Intentam enim quandam, neque nimis beatam mihi vitam videntur agere, quae tot ſuſtineant negotia; &, ut videtur, Fato ipſae non valde propitio natae ſunt. Equidem, ſi detur mihi optio, non permutaverim meam cum illis vitam, ſed vel pauperior etiam vivere praeoptaverim, quam ſedere fuſum torquens, tot rerum plenum, & intentus omnibus. Si vero tibi facile non eſt, Jupiter, reſpondere ad haec, etiam illis, quae reſpondiſti, contenti ſimus, ut quae ſufficiunt ad explicandam illam de Fato & Providentia diſputationem: reliqua audire fortaſſe fatale mihi non fuit.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι ἐδὲ ἀποκρίνεσθαί σοι ἄξιον τοιαῦτα ἐρωτῶντι· θρασὺς γὰρ εἶ, καὶ σοφιστής· καί σε ἄπειμι ἤδη καλαλιτών. ΚΥΝ. Ἐδεόμην μὲν καὶ ἔτι τοῦτο ἐρέσθαι, ποῦ αἱ Μοῖραι διατρίβουσιν, ἢ πῶς ἐφικνοῦνται τῇ ἐπιμελείᾳ τοσούτων ἐς τὸ λεπτότατον, καὶ ταῦτα τρεῖς οὖσαι; ἐπίτονον γάρ τινα, καὶ οὐκ ἀμοιρόν μοι δοκοῦσι βιοῦν τὸν βίον, τοσαῦτα ἔχουσαι πράγματα, καὶ ὡς ἔοικεν, ἐ πάνυ ἐδὲ αὗται ὑπὸ χρηστῇ Εἱμαρμένῃ ἐγεννήθησαν. ἐγὼ γοῦν, εἴ μοι αἵρεσις δοθείη, οὐκ ἂν ἀλλαξαίμην πρὸς αὐτὰς τὸν ἐμαυτοῦ βίον, ἀλλ' ἑλοίμην ἂν ἔτι πενέστερον διαβιῶναι, ἢ κατῆλθον κλώθων ἄτρακτον τοσούτων πραγμάτων μεστὸν, ἐπιτηρῶν ἕκαστα. εἰ δὲ μὴ ῥᾴδιον σοι ἀποκρίνασθαι πρὸς ταῦτα, ὦ Ζεῦ, καὶ τούτοις ἀγαπήσομεν, οἷς ἀπεκρίνω. ἱκανὰ γὰρ ἐμφανίσαι τὰ περὶ τὴν Εἱμαρμένης καὶ Προνοίας λόγον· τὰ λοιπὰ δ' ἴσως οὐχ εἱμαρτὸ ἀκοῦσαί μοι.

d Ἄμοιρον] Sic P. P. Εἴμοιρον cett. cum Fl. e Αὗται] Anne αὐταὶ; f Μοι] Deeſt in Fl.

54. Ἐφικνοῦν] Ἐφάπτον, καὶ παλαμᾶσθαι. V.
67. Ἀγαπήσομεν] Ἀρκεσθησόμεθα. V.
70. In fine hujus Libelli Collectanea G. verſus ſequentes exhibent:

Εἰ μὲ θεοὶ σθένουσιν, οὐκ ἴσιν τύχη·
Εἰ δ' ὐ σθένουσιν, ἐδὲ ἰσιν ἡ τύχη.
Εἰ μὲ θεοὶ σθένουσιν, ἴσιν ἡ τύχη·
Εἰ δ' ὐ σθένουσιν, μᾶλλον ἰσιν ἡ τύχη.

De Fato & Parcis ac Fortuna recte facit Jovem nihil reſpondere; magna exiſtente quaeſtione haeſitationeque. G.

67. Ἀγαπήσομεν] Jam dictum non ſemel ſupra. Vid. ſaltem Tox. c. 3. & 62. J.F.R.

ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔΟΣ. JUPITER TRAGOEDUS.

MERCUR. MINERVA, JUPITER, JUNO, NEPTUN., VENUS, COLOSSUS, MOMUS, APOLLO, HERCULES, HERMAGORAS, TIMOCLES, DAMIS.

ΕΡΜ.

Ὦ Ζεῦ, τί [a] σύννους [b] καλαμώνας σαυτῷ λαλεῖς,
Ὠχρὸς, ὦ πατ, φιλοσόφου τὸ χρῶμ' ἔχων;
Ἐμοὶ προσανάθου, λάβε [c] μου σύμβουλον πόνων,
Μὴ καλαφρονήσῃς οἰκέτου φλυαρίας.
ΑΘΗΝ. Ναὶ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπαλε χρειόντων,
Γουνοῦμαί σε θεὰ γλαυκῶπις, τριτογένεια,
Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα [d] εἴδομεν ἤδη,

MERC.

QUid ita cogitabundus, Jupiter, & solus tecum ipse loqueris inamburlans, pallidus, philosophi colorem habens; mecum communica, me cape laborum tuorum consiliarium: noli nugas servuli contemnere. MIN.

Eia pater noster, Saturnie, maxime regum,
Supplex te veneror Tritonia, caesia Pallas,
Eloquere, o, nec mente preme, ut cognoscere detur,

Quod

a Σύννους] Σόποος P. sola male. b Καλαμώνας] Καὶ κατὰ μόνας Edd. Sed rectius καὶ abest in O. c Μου] Et hoc omisit O. d Εἴδομεν] Εἴδωμεν male *J. Vz. Fr.* At prius recte *Fl. B1. P. S.*

ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔΟΣ] Ἡ τραγῳδία παπλήσιόν τι συμφορᾶς. ἐπεὶ ἂν οὖν συμφορᾷ τινὶ ὁ Ζεὺς ἐστιν, εἰκότως αὐτὸν ὡς (1) τραγῳδὸν ὑποτίθεται. Ἀφ' τοῦτο ἡ Ἀφ' ἰάμβων (2) τραγικῶς (3) Ἀφιλέγουσι αὐτῷ Ἥρα καὶ Ἀθήνη· καὶ αὐτὸς δὲ Ἀφ' ἰάμβων πρὸς αὐτὰς ἀποκρίνεται. *V.*

(1) Τραγῳδὸν] Ita dedit *M. du S.* cum vulgo legeremur τραγικόν.

(2) Τραγικῶς] Sic dedit Idem pro vulgato τραγικῶν. Nescio quare aut unde. Obsecundavi tamen, quia talia non sine collatione codicis mutare ausus fuerit, quae satis tolerabilia erant. *J. F. R.*

(3) Διαλίγονται] Ex C. sic emendatum. Διαλίγεται enim Edd. quod licet tolerabile, alterum tamen melius. *J. F. R.*

ΕΡΜΗΣ] Ὁ Ζεὺς ὁ καλαύρυψ Τραγῳδὸς, καλακλάσας τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα, ὡς φασι, τὴν ὑπὲρ Ῥωμαίοις θεὸς τιμᾶται. Theophilus ad Autolycum L. III. p. m. 217. *M. V. la Croze.*

1. Ὦ Ζεῦ] Exordium ab attentione & rei magnitudine. *G. C.*

Ibid. Καὶ καλαμώνας] Τὸ καὶ delendum. Versus sunt senarii jambici. 1. Ὦ Ζεῦ &c. 2. Ὠχρὸς. 3. Ἐμοὶ. 4. Μὴ καλαφρονήσῃς &c. hexametri. 1. Ναὶ. 2. Γουνοῦμαι. 3. Ἐξαύδα. 4. Τίς μῆτις. 5. Ἢ τί &c. senarii jambici. 1. Οὐκ ἔστι. 2. Οὐδὲ. 3. Ἧς σὺ. 4. Ἀπόλλων. *F. G.*

Καὶ καλαμώνας] Quum καὶ etiam abesset ab Ox. tanto lubentius parui *Gujeto* monenti, versusque ex ejus praecepto ordinavi, qui in Edd. continuo ducto exarati erant, ut vix animadverteres versus esse, quos nec *Solanus*, licet senserit ex Tragico esse, distinxerat, ut alias facere solet. Hexametri quidem ab Ναὶ πάτερ ad Ἢ τί βαρὺ in *Paris.* jam seorsum exarati erant, ut singuli lineam, ut vulgo loquimur, absolverint, & novus versus ab litera unciali inchoaretur. At reliqui jambi non ita divisi erant in eadem. *J. F. R.*

3. Φιλοσόφου τὸ χρῶμα] Socratis scholae objectus pallor ab *Aristophane* in Nubibus passim v. g. vs. 104. τοὺς ἀλαζόνας, τοὺς ἀχρῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις. Add. 1110. &c. *J. M. G.*

5. Ἐμοὶ προσανάθου] Ex Tragico haud dubie desumta haec sunt. *M. du S.*

Ἐμοὶ προσανάθου] Cl. *Hemsterh.* in marg. adscripserat videndum *L. Bos* in Ep. ad *Gal.* I. 16. Is vero ad verba Apostoli: Εὐθέως οὐ προσανεθέμην σαρκὶ καὶ αἵματι, ait, recte id Belgas vertisse, te rade gaan / eleganter enim προσανατίθεσθαί τινι Graecis notare, quod Latinis *adhibere aliquem in consilium, exponere alicui arcanum suum, & super eo ipsum consulere.* Sic ap. Lucian. in *Jov. Trag.* h. l. ἐμοὶ προσανάθου, λάβε μου σύμβουλον πόνων. &c. Aliud exemplum ex *Diodoro* habet *Gul. Budaeus* in Comment. L. Gr. quem vide. Ex *L. Bos.* *J. F. R.*

6. Μὴ καλαφρονήσῃς οἰκέτου φλυαρίας] Ex Comico desumta videntur haec ultima Mercurii verba. *M. du S.*

7. Ναὶ πάτερ] Parodia ex variis *Homeri* locis, quae in margine, pro more nostro, sedulo annotavimus. *M. du S.*

Ναὶ πάτερ] *Homer.* Il. Θ. 31. *M. du S.* Nisi quod, pro Ναὶ πάτερ ap. *Hom.* legatur Ὦ πάτερ. Sed & in sequentibus alia ab Luciano commutata & ad institutum suum adcommodata inveniet, qui reliqua conferre voluerit. *J. F. R.*

10. Ἐξαύδα

Quod tibi conſilium rodat præcordia, mentemque:
Aut grave quid gemis? aut pallor cur occupat ora?

JUP. *Non eſt mali quidquam, brevi verſu canam,*
Nec ægritudo, nec facinus Tragœdicum,
Cujus Deûm natura onus non ſentiat.

MIN. *Apollo! quanta ordire jam prooemia?*

JUP. *O peſſimi, terrena gens Sophiſtica,*
Tuque o Prometheu quod dediſti mî malum!

MIN. *Quid ergo? quin dicis choro domeſtico?*

JUP. *Magnicrepi o tonitru ſtridor mihi quid præſtas.*

MIN. Compeſce impetum, ſi non comœdias agere ſicut iſti poſſumus, nec Eu-

Τίς μῆτις ἁκμὴ σε κατ' Φρένα, τὴ κατ' Θυμόν;
Ἤ τί βαρὺ γενάχεις, ὦχρός [e] τέ [f] σε εἶλε παφυάς;

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινόν, ἀφ' οὗπερ εἶπος,
Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ τραγῳδικὴ,
[g] Ἧς οὐκ ἂν [h] ἄροιτ' ἄχθος ἡ θεῶν φύσις.

ΑΘΗΝ. Ἄπολλον, οἵοις προοιμίοις ἄρχῃ [i] λόγων.

ΖΕΥΣ. Ὦ παγκάκιστοι, χθόνια γῆς παιδεύματα,

Σύτ', ὦ [k] Προμηθεῦ, οἷά μ' εἰργάσω κακά.

ΑΘΗΝ. Τί δ' ὀξύς; πρὸς χορὸν γὰρ [l] οἰκείων ἐρεῖς.

ΖΕΥΣ. Ὦ [m] μεγαλοσμαράγου στεροπᾶς ῥοίζημα, τί (μοι) ῥέξεις;

ΑΘΗΝ. Κοίμισον ὀργὰν, εἰ μὴ [m] κωμῳδεῖν ὥσπερ ἔστι δυνάμεθα, μηδὲ [n] Εὐριπίδου ὅλου

[e] Τί] Δί G. [f] Σε] Σε *J.* & marg. *AiW.* [g] Ἧς οὐκ &c.] Ἤν οὐκ ἐμβατίοισι ἐκτραπαίδικα. Inſerit O. ante illum verſum. [h] Ἄροιτ'] Ἄραιτ' *Eurip.* & *Gr.* [i] Λόγων] Λόγοις O. [k] Προμηθεῦ] Sic recte Ox. *Fl. Fr. P.* Προμηπεῦ male *J.* [l] Οἰκείων] Sic *J. H.* &c. Οἰκείων *P. Gr.* O. & marg. *Ai.* [m] Κωμῳδεῖν ὥσπερ ἔστι δυνάμεθα] Κωμῳδίας ἃ Ζ. δύν. ὑποκρίνασ μηδὲ ῥαψῳδεῖν ὥσπερ ἔστοι O.

23. Ὦ (4) μεγαλοσμαράγου] Ἀδιανύστου ὅλου ὁ σίχος, ὡς (5) τῶ Διὸς ἐ τὸ τραγῳδῶν ἀγνοοῦντος. *V.*

(4) Μεγαλοσμαράγου] Μεγα—σμαράγδε Edd. Correxit *M. du S.* (5) Τῶ Διὸς] Καὶ τῶ Δ. Edita. Delevit illud *sed M. du S.*

10. Ἐξαύδα] *Homer.* Il. A. 363. *M. du S.*

12. Ὦχρός] Scribe ut in Mſ. habetur ὄχρος δέ σε εἶλε παφυάς. Eſt ex Iliad. Γ. v. 35. ubi eſt μιν quod omnium eſt caſuum. mox ſcribe ex Euripidis Oreſte, ἧς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος. dein idem codex: πρὸς χορὸν γὰρ οἰκείων ἐρεῖς. Mox ὡς τοι ὑποθαμυτυργῶ exponit vetus ſcholion ineditum ὑποτραγῳδῶ, quod eſt verſibus tragicis reſpondere, & quaſi ſecundas agere. Neutrum horum verborum Lexici annotarunt. Jupiter ὑποτραγῳδεῖ, illi vero non poterant ὑποτραγῳδῶν. *J. G. G.*

Ὦχρός τί] *Homer.* Il. Γ. 35. *M. du S.* Ὦχρός τί μιν εἶλε παφυάς. eſt in *Homeri* l. c. τί etiam Edd. Luciani, non δέ. *J. F. R.*

Ibid. Σε] Cod. Mſ. Ox. & utraque *Ven.* recte. Reliqui Libri σε. *M. du S.*

14. Οὐκ] *Euripidis* verba quia mutavit Lucianus, Jovi adaptans, adſcribam:

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν, ἀφ' οὗπερ εἶπος,
Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ Θαλάττου
Ἧς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος — ἀνθρώπου φύσις.

Ultimum verſum iterum habes in fine Ὦπ. vſ. 167. ubi pro ἀνθρώπου recte legitur ἀθρόου. Verſa haec a Cicerone ſunt. Vide *Muretum* Var. Lect. VIII. 16. *M. du S.*

Οὐκ ἔστιν &c.] Haec omnia ex *Eurip.* Oreſte l. & ſeqq. *M. du S.* Immo mutatis perſonis; Sic ubi verſu tertio *Eurip.* habet ἀνθρώπου φύσις, Noſter ἡ θεῶν φύσις fecit &c. *J. F. R.*

Ibid. Ὅσ' οἵτιν] Ὡς alias legitur. *F. G.* Nullam invenio Ed. quae ὡς habeat. Licet inſpexerim. *Fl. Ald. J. H. Fr. P. Bl. S. A.* Nihil vero varietatis deprehendi, niſi *Fl.* & *Bl.* ὅδε cum jota ſubſcr. habere, cett. non. Ergo voluit ὡς οἵτιν alios Auctt. amare. *J. F. R.*

17. Ἄπολλον] Haec & ſequentes parodiae *Euripidis* ex quibus fabulis deſumtae ſint, mihi non conſtat. De κοίμισον vide *Rhoſ.* 669. *M. du S.*

Ibid. Ἀρχῃ λόγων] *Incipis.* *F. G.*

19. Ὦ παγκάκιστοι] Senarii. *F. G.* Sed hos *Pariſ.* Ed. jam diviſit. *J. F. R.*

22. Οἰκείων] Etſi οἰκεῖον quoque erat in *P.* quam ſequimur deſcribendo (non tamen ſine mutatione, ubi id neceſſarium videtur) & ex Cod. ſuo quoque ſic legi videtur velle Cl. *Graev.* nullus tamen id probare poſſum; quin e contrario, ſi vel plurimi haberent οἰκείων, id in οἰκείων mutandum cenſerem; nam cum verſus ſit jambicus, cur trochaeum ei intruderemus? *J. F. R.*

24. Τί (μοι) ῥέξεις;] Verſus hexameter eſt e veteri poëta; τὸ μοὶ additamentum videtur. Sed forſan tamen eſt a Luciano ipſo. *F. G.* Recte judicat *Gujetus*; quare μοι ſecluſi quidem, ut verſus dimenſio adpareret, non tamen expunxi, quia ſtudio videtur intextum. *J. F. R.*

25. Ὀργὰν] Quia Euripideum eſt, pro ὀργὴν, nihil

ὅλον καταπεπώκαμεν, ὅστε σοι [a] ὑποδραματουργῶν.

ΗΡΑ. Ἀγνοεῖν ἡμᾶς νομίζεις τὴν αἰτίαν τῆς λύπης, ἥτις ἐστί [b] σοι;

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ', ἐπεί τοι καὶν ἐκάκυες μέγα.

ΗΡΑ. Οἶδα τὸ κεφάλαιον αὐτό, ὧν πάσχεις, ὅτι ἐρωτικόν ἐστιν, ἃ μὴν κακύω γε, ὑπὸ ἔθους ἤδη πολλάκις ὑβριζομένη ὑπὸ σοῦ τὰ τοιαῦτα. εἰκὸς γοῦν ἤτοι Δανάην τινὰ, ἢ Σεμέλην, ἢ Εὐρώπην αὖθις εὑρόντα σε ἀνιᾶσθαι ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, εἶτα βουλεύεσθαι ταῦρον, ἢ σάτυρον, ἢ χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου εἰς τὸν κόλπον τῆς ἀγαπωμένης· τὰ σημεῖα γὰρ ταῦτα, οἱ στεναγμοὶ, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ὠχρὸν εἶναι, οὐκ ἄλλου τινός, ἢ ἔρωτός ἐστιν.

ΖΕΥΣ. Ὦ μακαρία, ἥτις ἐν ἔρωτι καὶ ταῖς τοιαύταις [c] παιδιαῖς οἴει τὰ [d] ἡμέτερα πράγματα εἶναι. ΗΡΑ. Ἀλλὰ τί ἄλλο, εἰ μὴ τοῦτο ἀνιᾷ σε, Δία ὄντα;

ripidem totum devoravimus, ut subservire fabulae tuae queamus.

2. JUN. Ignorare nos putas causſam tui doloris?

JUP. *Si noris ipſa, cuncta fletu misceas.*

JUN. Novi caput eorum, quae te perturbant: amatorium quiddam est: nec tamen plóro, consuetudine quadam, cum saepe jam talibus in rebus contumelia me laeseris. Credibile nimirum est, Danaën quandam, aut Semelen, aut Europen te reperisse, cujus amore crucieris: deinde consilia te agitare, taurus ne velis an Satyrus fieri, an aurum, & per tegulas influere in sinum amasiae. Signa quippe ista, gemitus, lacrimae, pallor, non alterius rei quam amoris sunt. JUP. Inepta, quae in amore & ejusmodi lusibus res nostras versari existimes. JUN. Verum quid aliud quam hoc te angit, qui sis Jupiter?

3. JUP.

a Ὑποδραματουργῶν] Ὑποτραγῳδῶν *Coll.* & P. & marg. *AIW.* b Σοι] Deficit in *Fl.* c Παιδιαῖς] Sic & *Fl.* cum cett. d Ἡμέτερα πράγματα] Παγ. ἡμῶν O.

27. Ὑποδραματουργεῖν] Τὸ δραματουργεῖν τῷ ὑποδραματουργῶ ταύτῃ * διαφέρεται. δραματουργεῖ μὲν γὰρ ὁ ποιητὴς, καὶ τὴν ὑποθέσεως ὅλης, καὶ τὰ ἔπη, ὡς Εὐριπίδης, Εὔπολις, Ἀριστοφάνης, καὶ εἴ τις τοιοῦτος. ὑποδραματουργεῖ δὲ, ὁ τὰ ὑπὸ τῶν δραματουργῶν τούτων εἰρημένα λαμβάνων κατὰ καιρὸν, καὶ τοῖς οἰκείοις † αὐτὰ πάθεσιν ἐναρμόττων, ἅτε τοῖς ἤδη πεπραγμένοις ἀφομοιούμενα. *V.* (γράφεται, ὑποτραγῳδῶν. C.)

* Διαφέρεται] Διαφέρει Exc. *G.*

† Αὐτὰ] Αὐτῷ Exc. *G.*

mutavi. *J.F.R.*

30. Ἥτις ἐστί σοι] Pleonasmum horum verborum (nam priora sensum satis absolvebant) compluribus Graecis Latinisque exemplis, non omisso hoc Luciani loco, firmat *Davis.* ad *Cic.* De nat. Deor. I. c. 26. p. 65. Quem indicante in margine *Hemsterhusio*, consului, exscribere nolo; quia hic notarum habemus satis. Conf. *Gall.* c. 12. *J.F.R.*

31. Οὐκ οἶδ'] Versus senarius. *F.G.*

38. Σάτυρον] Antiopam decepturus, quam c. 5. nominat, Nyctei erat filia. *M.du S.*

42. Ἄλλο τι] In vett. quibusdum Edd. haec ita continuo ductu sunt exarata, ac si unum verbum esset velut ὅτις ple.umque junctim scribere amant. Sed τι sine accentu pro τινὸς valere, si quem fugit, adeat nos supra ad *Tyran.* c. XI. *Gesn.* ad *Quom. Hist.* c. 51. *Hemsterh.* ad *Prometh.* c. 7. p. 33. b. addatque *Amor.* c. 27. & *Herodian.* 2. 3. 12. *J.F.R.*

43. Ὦ μακαρία] Verba Jovis ἴυτιχα videntur, sicque corrigenda & ordinanda:

— — — ὦ μάκαιρ'
Ἥτις σὺ ἔρωτι, καὶ τοιαύταις παιδιαῖς
Οἴει δ' ἡμέτερα πράγματ' εἶναι ἄλλο τί.

Τὸ ἄλλο τί, quod supplendum videbatur, supplevimus ex sequentibus. *F.G.*

47. Ἐν ἰχάτοις] Senarii Ἐν ἰχάτοις &c. Καὶ τοῦτο &c. Ἔσχειν ἡμᾶς εἰκὸς χρὴ τιμῶσθ' ἔτι.

Καὶ τὰ γὰρ ἔχειν τ' ἂν τῇ γῇ, εἶτε κ' ἀμελῆσθαι. *F.G.*

Ἐν ἰχάτοις] Non male quidem *Gujetus* rursus conjecit & hic versus esse; sed quia transpositio est instituenda, nec ultimus tamen versus recte procedit, nihil in vulgata mutavi. Et quis ait, ubicumque versus vestigia adparent, nihil de suo adjecisse Lucianum, quod & alibi eum factitasse vidimus? Alia res est, ubi una syllaba demta, vel una transpositione facta, aut ejusmodi levi mutatione versus reparari potest, aut ubi

3. JUP. In ultimis, Juno, *periculis versantur* res Deorum: in novacula, quod est in proverbio, consistit, oporteat ne nos coli adhuc, & honores habere in terra, an negligi omnino, & plane nihil esse videri. JUN. Numquid gigantes quosdam terra rursus genuit; an Titanes ruptis vinculis, custodibusque superatis, rursus inimica nobis arma capiunt? JUP. *Quiesce: nil metus Diis ab inferis.* JUN. Quid igitur aliud terribile possit accidere? Nec enim video, nisi talia te dolore afficiant, ob quam rem Polus nobis aut Aristodemus pro Jove prodieris.

ΖΕΥΣ. Ἐν ἐσχάτοις, ὦ Ἥρα, τὰ θεῶν πράγματα, καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῆς λόγου, ὅτε ξυροῦ ἔστηκεν, εἴτε χρὴ ἡμᾶς τιμᾶσθαι ἔτι, καὶ τὰ γέρα ἔχειν τὰν τῇ γῇ, εἴτε καὶ ἠμελῆσθαι παντάπασι, καὶ τὸ μηδὲν εἶναι δοκεῖν. ΗΡΑ. Μῶν γίγαντάς τινας ἡ γῆ [e] αὖθις ἔφυσεν; ἢ οἱ Τιτᾶνες τὰ δεσμὰ διαῤῥήξαντες, καὶ τὸ φρουρὰς ἐπικρατήσαντες αὖθις ἡμῖν ἐναντία αἴρουσι τὰ ὅπλα; ΖΕΥΣ. Θάρσει, τὰ κέρδιον ἀσφαλῶς ἔχει θεοῖς. ΗΡΑ. [f] Τί ἂν ἄλλο δεινὸν ἂν [g] γένοιτο; οὐχ ὁρῶ γώ, ὅτε μὴ τὰ τοιαῦτα σοὶ λυποῖ, ἐφ' ὅτῳ Πῶλος, ἢ Ἀριστόδημος, ἀντὶ Διὸς ἡμῖν ἀναπέφηνας.

4. JUP. Timocles, Juno, Stoicus, & Epicureus Damis, heri nescio unde orto illis sermone, de providentia disputarunt, praesentibus quamplurimis & probatis hominibus, quod quidem vel maxime mole-

ΖΕΥΣ. Τιμοκλῆς, [h] ὦ Ἥρα, ὁ Στωϊκὸς, καὶ Δάμις ὁ Ἐπικούρειος, χθὲς, ὡς οἶδα ὅθεν σφίσιν ἐξαμβὺς τῆς λόγου, προνοίας περὶ διελεγέσθην, παρόντων μάλα συχνῶν καὶ δοκίμων ἀνθρώπων· ὅσῳ μάλιν

e Αὖθις] Inserui ex O. Deerat in Edd. f Τί ἂν] Τί γοῦν O. g Γένοιτο] Γίνοιτο O. h Ὦ Ἥρα] Ἄρα male *Fl.*

48. Ἐπὶ ξυροῦ ἕστηκεν] Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐσχάτων ὄντων κινδύνῳ λεγομένη, ἀφ' ὃ μὴ δύνασθαι ‡ τὸν ξυρὸν ἵστασθαι. *V.*

56. Τὰ κέρδιον] Τὸ κάτωθεν λοιπὸν τῆς καλλιγραφίας. § ἐκεῖ γὰρ, ὡς λέγουσιν, οἱ Τιτᾶνες ἐδέδησθο. *V.*

59. Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος] Οὗτοι τραγῳδίας ὕστερον ὑποκριταί. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ζεὺς τραγικοὺς ἰάμβους ἔλεγεν αὐτοῖς, ἀλλὰ τοῦτο εἶπεν, ὅτι ἀντὶ Διὸς Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος. Πῶλος δὲ ὁ Ἀριστόδημος ὑποκριταὶ ἐθαυμάσθησαν· ὑποκρίσεσθαι δὲ ἐν τοῖς τραγῳδίαις ἢ κωμῳδίαις ἢ θεοῖς, καὶ τοῦτο τὸν Ἥρα γυναικείᾳ κρατυμένην ὀλιγωρίᾳ, καὶ ὅτι ὅλως θεῶν ὑπισχνοῦμένων πρόσωπα ¶ ὑποκιζομένων θαυμαθῆς τῷ Διὶ ὑποκίθεται. *V.*

‡ Τὸν ξυρὸν] Sic V. absurde. *M. du S.*

§ Ἐκεῖ] Ἐκεῖσε Edd. syllabam postremam sustulit *M. du S.*

¶ Ὑποκιζομένων] Sic restituit Idem ex V. cum ὑποκριμένων legeretur in edicis.

ubi ipse ait, se hoc vel illud Poëtae adferre, ibi ad restituenda metra proni erimus. *J. F. R.*

49. Ξυροῦ] Mss. Ox. ξυροῦ νῦν, quod nihili est. Vide Il. K. 173. — ἐπὶ ξυροῦ ἵστασθαι ἀκμῆς. Utuntur & alii; & jam in proverbium abierat. *M. du S.*

52. Αὖθις] Ex Mss. Ox. inseruimus. *M. du S.*

Αὖθις] Non diu haesitavi in recipiendo illo αὖθις ex Cod. Ox. res enim ipsa, & sequens ἐπικρατήσαντες αὖθις clamant, etiam priore loco idem requiri. *J. F. R.*

55. Θάρσει — θεοῖς] Securius. *F. G.*

Θάρσει] Parodia *Eurip.* in Phoen. 118. Θάρσει τὰ γ' ἔνδον ἀσφαλῶς ἔχει πόλις. *M. du S.*

59. Πῶλος ἢ Ἀριστόδ.] Sunt histrionum nomina, ut infra. *G. C.*

Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος] Τῶν τραγῳδῶν ὑποκριταὶ fortasse. *F. G.*

Πῶλος ἢ Ἀριστόδ.] De his vide *Mus.* c. 16. & infra c. 41. Polus Demosthenis aetate vixit, *Plut.* 1544. f. 1558. a. 1579. a. 621. f. & 1405. f. diu vixit. Vide etiam *A. Gell.* VII. 5. Aristodemus etiam Demosthenis aetate vixit; Vide *Demosth.* p. m. 168. C. cum Æschinem sub eo tertias egisse partes asseveret. *M. du S.*

61. Τιμοκλῆς — Δάμις] *Timoclem* Stoicum nullibi, nisi apud nostrum, invenio. *Hetoemocles* Stoicus, qui in Συμπ. inducitur, idem esse haud dubie cum eo, ad quem suum de *Mercede Conductis* librum scribit. Vide not. ad *Misth.* c. 2. *M. du S.*

63. Προνοίας περὶ διελεγέσθην] Res & cardo totius negotii, prudentia. *G. C.*

σια [a] ἢ ἀπάτη με, ἢ ὁ μὲν Δάμις οὔτ' εἶναι θεοὺς ἔφασκεν, οὔθ' ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ἢ διατάττειν· ὁ δὲ Τιμοκλῆς ὁ βέλτιστος ἐπειρᾶτο ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν, εἶτα ὄχλου πολλοῦ ἐπιῤῥυέντος, εὐθὺς σὺν τοῖς ἐγένετο τῆς [b] συνουσίας. διελύθησαν γὰρ [c] εἰσαῦθις ἐπισκέψασθαι τὰ λοιπὰ συνθέμενοι, ἢ νῦν μετέωροι πάντες εἰσὶ πρὸς [d] τὴν ἀκρόασιν, ὁπότερος κρατήσῃ, [e] ἢ ἀληθέστερα δόξει λέγειν. ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον, ὡς ἐν τοσούτῳ παντάπασι τὰ ἡμέτερα, ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ κινδυνευόμενα; ἢ δυοῖν θάτερον, ἢ παρεωρᾶσθαι ἀνάγκη [f] τὰ ἡμέτερα, ὀνόματα μόνον εἶναι [g] δόξαντα, ἢ τιμᾶσθαι [h] ὥσπερ πρὸ τοῦ, ἢν ὁ Τιμοκλῆς [i] ὑπέρσχῃ λέγων.

ΗΡΑ. [k] Δεινότατα, ὡς ἀληθῶς, ἢ ἐμάνθην, ὦ Ζεῦ, ἐπεπραγῴδεις αὐτάς.

ΖΕΥΣ. Σὺ δὲ οὐκ, Δανάης τινός, ἢ Ἀντιόπης, εἶναί μοι λόγον ἐν ταράχῳ τοσούτῳ τί δ' ἦν, ὦ Ἑρμῆ, ἢ Ἥρα, ἢ Ἀθηνᾶ, ἢ ἀπάτη με, ἢ ὁ μὲν Δάμις οὔτ' εἶναι θεοὺς ἔφασκεν, οὔθ' ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ἢ διατάττειν· ὁ δὲ Τιμοκλῆς ὁ βέλτιστος ἐπειρᾶτο ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν, εἶτα ὄχλου πολλοῦ ἐπιῤῥυέντος, εὐθὺς σὺν τοῖς ἐγένετο τῆς συνουσίας. διελύθησαν γὰρ εἰσαῦθις ἐπισκέψασθαι τὰ λοιπὰ συνθέμενοι, ἢ νῦν μετέωροι πάντες εἰσὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν, ὁπότερος κρατήσῃ, ἢ ἀληθέστερα δόξει λέγειν. ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον, ὡς ἐν τοσούτῳ παντάπασι τὰ ἡμέτερα, ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ κινδυνευόμενα; ἢ δυοῖν θάτερον, ἢ παρεωρᾶσθαι ἀνάγκη τὰ ἡμέτερα, ὀνόματα μόνον εἶναι δόξαντα, ἢ τιμᾶσθαι ὥσπερ πρὸ τοῦ, ἢν ὁ Τιμοκλῆς ὑπέρσχῃ λέγων.

ΗΡΑ. Δεινότατα, ὡς ἀληθῶς, ἢ ἐμάνθην, ὦ Ζεῦ, ἐπεπραγῴδεις αὐτάς.

ΖΕΥΣ. Σὺ δὲ οὐκ, Δανάης τινός, ἢ Ἀντιόπης, εἶναί μοι λόγον ἐν ταράχῳ τοσούτῳ τί δ' ἦν, ὦ Ἑρμῆ, ἢ Ἥρα, ἢ Ἀθηνᾶ,

strum mihi fuit. Ac Damis quidem, nec esse Deos, dixit, nec omnino ea quae fiunt inspicere aut ordinare: optimus autem vir Timocles causam nostram agere studebat: tum ubi populus confluxerat multus, exitum non habuit colloquium: discesserunt enim, condicto, reliqua etiam se consideraturos. Et jam suspensi omnes sunt expectatione audiendi, uter vincat, & veriora dicere videatur. Videtis periculum, quam in angusto sint omnino res nostrae, & in homine uno periclitentur. Atque alterutrum horum necesse est, aut despici nos, & nomina tantum videri, aut honorari, ut olim, si dicendo Timocles superaverit.

5. JUN. Gravissima sane, Jupiter, *sunt quae narras*; nec frustra in illis agebas tragoedias. JUP. Tu vero putabas Danaae cujusdam aut Antiopae rationem me habere in tanta rerum perturbatione. Quid ergo Mercuri, & Juno, & Minerva, facimus?

a Καὶ] Omisit *Fl.* b Συνουσίας] Ξυνουσίας O. & mox ξυνθέμενοι. c Εἰσαῦθις] Ἐσαῦθις O. d Τὴν] Non habet articulum O. e Καὶ] Ἢ O. f Τὰ ἡμέτερα] Omittit O. & *Solan.* deleri voluit. g Δόξαντα] Δόξαντας O. quod necessarium, si ἡμέτερα cum eo delemus. h Ὥσπερ] Ὡς O. i Ὑπέρσχῃ] Ὑπερίσχῃ O. k Δεινότατα] Δεινὰ ταῦτα O.

73. Καὶ νῦν μετέωροι] Πρὸς ἀκρόασιν. *V.* (Aut decrat in ejus codice, aut Scholii pars reliqua periit. *M. des S.*)

69. Ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν] Non quidem arbitror hujus verbi potestatem plerisque ignotam; non possum tamen quin in transitu moneam, egisse de eo Rev. *Jac. Elsner.* in Ep. ad *Rom.* XV. 30. ubi συναγωνίσασθαί μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς. Et ex *Thucyd.* II. p. 97. Item III. p. 219. tradidisse, id significare primo, *socium esse & adjutorem in belli certamine*; Tum, *adesse periclitanti in judicio*, docente *Biseto* ad *Aristoph.* Thesmoph. vs. 1070. Deinde in genere, *studiose & omni opera adjuvare laborantem*, ut Lucianus h. l. Et *Isocr.* Orat. ad Philipp. p. 216. Ac *Porphyr.* de Abstin. L. IV. §. 13. Adderem *Joseph.* Antiq. XII. 1. Δημήτριος ὁ Φαληρεύς, ὃς ἦν ἐπὶ τῆς βιβλιοθηκῆς τοῦ βασιλέως — συναγωνίζεται. Adderem alios, si in rebus notis haerere utile videretur. *J. F. R.*

71. Συνουσίας] Varietas illa inter σὺν & ξὺν nullius momenti tam saepe occurrit, ut non semper opus sit de ea monere. Cod. O. plurimum ξὺν habet. In Edd. Luciani autem ita promiscue se obfert, ut nescias, utrum Luciano sit frequentius. Ita ξυνουσίαις *Herm.* c. 18. Sed συνουσίαις. ibid. c. 20. Conf. mox c. 6. ubi rurs. ξυνέλθοντα & συνέλθοντα. Non repetam plus quam quadraginta similia mihi ex Luciano meos in usus notata. Dicam tantum, in *Timone* intra 34. paragraphos octies σὺν, quinquies tantum ξὺν occurrere, alibi aequalem fere utriusque esse numerum; in nonnullis vero verbis numquam ξὺν, sed semper σὺν legi, ut in συνάδουσιν, numquam inveni ξυλλαβ. forsan euphoniae gratia. Si vero deinde invenero ξυλλαβοῦσι, id monebo; non item, quoties in aliis variatur, nisi *Solanus* id faciat. *J. F. R.*

73. Μετέωροι πάντες] Eos metaphorice quasi *in aëre suspensos* vocari, qui in magna versantur exspectatione, si non satis notum est, conferas mox *Icarom.* c. 3. f. ὡς ἐγὼ σοι μετέωρον αἰεὶ τινὰ τῶν λόγων. Ac *Demosth.* encom. c. 28. Καὶ δὴ ὁ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος. Et *Alciphr.* 2. Ep. 4. p. 250. πάντα μετέωρα νῦν ἐστὶ βασιλέως τῶν Μακεδόνων, καὶ ἀνοῦσαι φιλαργύρων. &c. adeasque Cl. *Bergl.* ibi haec Luciani aliique similia videretur, quibus tantum addo

Long.

mus? repetite & vos pro ſua quisque parte aliquid. MERC. Equidem ad commune *Deorum* puto conſiderationem hujus rei referendam, convocata concione. JUN. Etiam mihi eadem quae huic probantur. MIN. Sed alia omnia mihi videntur pater, non perturbari caelum, *cenſeo*, nec manifeſtum fieri, te moveri hoc negotio; ſed privatim id agendum, ut vincat dicendo Timocles, deriſus autem Damis de diſputatione diſcedat. MERC. Verum neque ignorabuntur iſta, Jupiter, cum contentio philoſophorum in publico ſit futura: ac tu tyrannidem exercere videberis, ſi non communices de magnis adeo rebus, quaeque communes ſint omnium.

6. JUP. Ergo jam praeconium fac, & adſunto omnes. MERC. Recte etenim dicis. Heus in concionem convenite Dii, ne cunctamini, convenite omnes: venite; de magnis rebus concionem habebimus. JUP.

καὶ, πράττομεν ἄν; [l] συνεπίσκοπε γὰρ ἡ αὐτοῦ τὸ μέρος. EPM. Ἐγὼ μὲν ὅτι τὸ κοινὸν φημὶ δεῖν τ' ἐπίσκεψιν [m] ἐπαναγαγεῖν, ἐκκλησίαν συναγαγόντα. HPA. Καὶ μοὶ ταῦτα συνδοκεῖ, ἄτερ γε τούτου. ΑΘΗΝ. Ἀλλ' ἐμοὶ ταναντία [n] δοκεῖ, ὦ πάτερ, ὁ γὲ μὴ συνταράττειν τ' οὐρανὸν, μηδὲ δῆλον εἶναί σε θορυβούμενον τῷ πράγματι, πράττειν δὲ [p] ἰδίᾳ ταῦτα, ἐξ ὧν κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς λέγων, [q] ὁ Δάμις δὲ καταγελασθεὶς [r] ἀπίοι ἐκ τ' συνουσίας. EPM. Ἀλλ' ἴστε ἀγνοήσετε ταῦτα, ὦ Ζεῦ, ἐν φανερῷ ἐσομένης τ' ἔριδος τοῖς Φιλοσόφοις, γὰ σὺ δόξεις [s] τυραννικὸς εἶναι, μὴ κοινούμενος περὶ τ' οὕτω μεγάλων γὰ κοινῶν ἅπασιν.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη κήρυττε, γὰ παρέστωσαν ἅπαντες· ὀρθῶς γὰρ λέγεις. [t] EPM. Ἰδοὺ δὴ εἰς ἐκκλησίαν συνέλθετε οἱ θεοί· μὴ μέλλετε, ξυνέλθετε πάντες, ἥκετε, περὶ μεγάλων ἐκκλησιάσομεν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ψι-

l Συνεπίσκοπε] Συνεπ. O. *m* Ἐπαναγαγεῖν] Ἐπανενεγκεῖν O. idque *Solan.* in text. recipi jubet. *n* Δοκεῖ] Συνδοκεῖ male O. *o* Καὶ μὴ ταντ.] Μὴ ξυντ. omiſſa καὶ, O. *p* Ἰδίᾳ] Omiſſum in O. *q* Ὁ] Non habet articulum O. *r* Ἀπίοι] Ἄπιεν O. & *Fl.* & marg. *Ai*. *s* Τυραννικὸς] Κομπικὸς O. *t* EPM.] Ex O. huc inſerui nomen Mercurii, quod Edd. male ante ὀρθῶς collocabant.

97. Ἀλλ' ἴστε ἀγνοήσετε] Τὸ ἀγνοήσεται, ἀντὶ τοῦ ἀγνοηθήσεται. σκοπὸς δὲ ὅτι τὸ τοῖς ἄρχουσι κατ' ἰδίαν τι πράττειν ἐ μὴ τοῖς ἀρχομένοις αὐτὸ ποιοῦσι, τυραννικὸν δοκεῖ. *V.*

Long. Paſt. 3. p. 100. (Ed. *Moll.*) γὰ τ' Δάφνιν μετέωρον πρὸς τὴν ἄνοιαν καθελκύσαι. Idem etiam de navi in altum evocta. L. 2. p. 58. τὴν ναῦν εἰς τὸ πέλαγος μετέωρον ἔφερον. Item 2. 71. *Jungerm.* ναῦς ἐπ' ἀγκυρῶν μετεώρους διορμίσας, quod *Jungermannus* convertit, *naves in anceris ſubrectas conſtituit.* Sed & de iis quae incerta pendent, recte dici, videmus ex *Plutarch.* Num. p. m. 60. f. μετεώρῳ τῇ πολιτείᾳ. *Suſpenſa ſine imperio Reipubl.* Quod paullo aliter tamen intelligendum ap. *Herodian.* 2. 9. 3. πυθανόμενος τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν μετέωρον φερομένην ἀφ' αὑτῆς, nempe, *principatum ſuſpenſum ac direptui expoſitum.* Sed de *ſuſpenſo ſive incerto animo* aeque, ſi non rectius, quam *pendere ex alicujus ore*, (ut ibid. 2. 13. 8. converſum legimus) verteretur hoc ejusdem: Προσῆλθε γὰρ τοῦ τῆς Σιδώνος στρατηγοῦ, ἀπορίαν ἐν τῷ βασιλέως λοιδορίᾳ, μετέωρον τὸ γνώμης ἔχοντος, πολλοῦσθαι αὐτοὺς πολεμίῳ νόμῳ. *J. F. R.*

75. Ἐν στῷ] Supra in *Hermot.* c. 63. συνιλαύσεις εἰς στῦν. Mox infra, c. 30. ἐν τοῦ στῷ ἐχόρδῃ. *Alciphr.* I. Ep. 24. f. μὴ δὲ ἀξιώσῃς ἀγαθοὺς γίγνεσθαι εἰς στῦν τῦ καιροῦ φθορομένους. Ubi doctiſſ. *Bergl.* hoc Luciani quoque adfert. *J. F. R.*

78. Ἀνάγκη — ὁμοίως] Has duas voces delet Ox. Mſ. quae in vulgatis poſt ἀνάγκη leguntur, nempe τὰ ἡμίσεα, & mox in iisdem impreſſis legitur δέξασθαι; valde arridet haec Mſ. O. ſcriptura, quam ideo in textum recepi. *M. du S.*

89. Ἐπαναγαγεῖν] Ex O. Codice hoc, pro vulgato ἐπαναγαγεῖν. *M. du S.*

1. Κοινούμενος] Conf. infra *Icarom.* c. 29. pr. *J. F. R.*

4. Ἅπαντες· ὀρθῶς γὰρ λέγεις; EPM.] Scripturam quam exhibet Cod. Ox. expreſſimus, utpote vulgata praeſtantiorem, quae Mercurio haec verba tribuit. *M. du S.*

5. Συνέλθετε] Cum *J.* etiam haberet συνέλθ. *Solan.* notarat Cod. O. habere ξυνέλθ. uti & mox ξυγκαλῶν. At cum videam eumdem Codicem ſic ſaepiſſime ξ. pro σ. exhibere, ambigo an opus ſit id ubique in variantt. notare cum lectoris faſtidio. Vid. de eo jam notata ad c. 4. hujus *Dial.* v. Συνουσίας. *J. F. R.*

19. Τὸν

ψιλὰ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἁπλοϊκὰ καὶ πεζὰ κηρύττεις, καὶ ταῦτα ὅτε τοῖς μεγίστοις συγκαλῶν; ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς χρή, ὦ Ζεῦ, ἀξιοῖς; ΖΕΥΣ. Ὅπως ἀξιῶ; [a] Ἀποσεμνύναι φημὶ δεῖν τὸ κήρυγμα μέτροις τισὶ, καὶ μεγαλοφωνίᾳ ποιητικῇ, ὡς μᾶλλον συνέλθοιεν. ΕΡΜ. Ναί. ἀλλ' ἐποποιῶν, ὦ Ζεῦ, καὶ ῥαψῳδῶν τὰ τοιαῦτα· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι· ὥστε διαφθερῶ τὸ κήρυγμα, ὑπέρμετρα ἢ ἐνδεᾶ ξυνείρων, καὶ γέλως ἔσται πᾶς αὐτὸν ὅτι τῇ ἀμουσίᾳ τῶν ἐπῶν. ὁρῶ γὰρ καὶ τὸν Ἀπόλλω γελώμενον ἐπ' ἐνίοις τῶν χρησμῶν, καίτοι ὑπικρυπτούσης τὰ πολλὰ τῆς [b] μαντικῆς ἀσαφείας, ὡς μὴ πάνυ σχολὴν ἄγειν τοὺς ἀκούοντας ἐξετάζειν τὰ μέτρα. ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, τῶν Ὁμήρου

Ita nude, Mercuri; & simpliciter; & pedestri oratione praeconium facis, idque cum de maximis rebus *Deos* convoces? MERC. Quomodo igitur jubes, Jupiter? JUP. Quomodo jubeam? Gravitatem conciliandam ajo praeconio versibus quibusdam, & magniloquentia poëtica, ut magis conveniant. MERC. Esto. Sed versificatorum ista, & carmina ad virgam canentium: at ego minime aptus sum ad poëticam: itaque corrupero praeconium, vel excedentes mensuram versus, vel deficientes consarcinans: & risus orietur ab illis propter imperitiam carminum. Video enim ipsum quoque Apollinem rideri de oraculis quibusdam; quamquam multa hic tegat vaticinii obscuritas, ut, qui audiunt, non multum habeant otii ad versus examinandos. JUP. Ergo Mercuri de Homeri car-

a Ἀποσεμν. φημὶ δεῖν] Ἀποσέμνυνε φημὶ O. omisso δεῖν. b Ἀσαφείας] Sic dedi ex L. O. P. P. Ἀσφαλείας Edd. cett. omnes. μαντικῆς quoque omittunt *J. H.* &c. cum Codd. nonnullis: id vero est in P. edit. & Cod. O.

8. Ἁπλοϊκὰ] Ἁπλούστερα, * αὐτειλῆ. *V.*
18. Ἐπὶ τῇ ἀκοῇ] † Γραι. ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ. *V.*

* Εὐτελῆ] Ἀτειλῆ editum ante. Adscripserat *Solan.* Leg. αὐτειλῆ pro *V.* ἀτειλῆ.

† Γραι. Hic & in aliis multis locis in Exc. *G.* legitur tantum γρ. quod aliquando commodius reddi per γραπτέον potest. Hic tamen in C. hunc in modum scriptum invenio γραι sive cum ει supra. *M. du S.* At hoc in Mss. imperativ. γράφει notat. *J. F. R.*

19. Τὸν Ἀπόλλω] Hoc recte se habere, vid. ad c. 10. *J. F. R.*

20. Τὰ πολλὰ τῆς μαντικῆς ἀσφαλείας] Pro ἀσφαλείας lego ἀσαφείας, & verto: *quamvis obscuritas multa tegat.* Sic in *Gallo* χρησμοὺς ἀσαφεῖς dixit. c. 18. f. ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. *L. Bos.*

21. Μαντικῆς ἀσαφείας] Recte emendatum est a Parisiensi Editore, quod in Edd. erat ἀσφαλείας, & pro eo ἀσαφείας, ut in P. & L. scribitur, repositum. Sed μαντικῆς additur in *P.* In O. solum legitur. Vide 158. f. & 382. inf. cum *Menagii* not. *M. du S.*

Ibid. Τῆς — ἀσφαλείας] Quid sibi ἀσφάλεια hic velit, & quomodo occultare ea possit vitia poëseos, nemo temere dixerit. Nota oraculorum obscuritas: indicat eam ipsum participium ὑπικρυπτούσης. Quid igitur? legendum ἀσαφώς, quod voluisse etiam doctissimum *Solanum*, ex interpretatione Opsopoei, ab eo interpolata, colligo. *J. M. G.*

Ibid. Ἀσφαλείας] Ἀσαφώς. *F. G.* Idem notarat etiam *La Croze.*

Ἀσφαλείας] Quod Cl. *Bos* monuit, id sic jam editum erat in *Paris.* Non tamen dixerim, eum inde hausisse, quia cett. male quoque ἀσφαλείας. Ceterum a plagii crimine non est immunis, quod patefiet in nova Edit. ejus Ellipsean, brevi forsan proditura. *J. F. R.*

Ibid. Τῶν ἐπῶν] Τῶν μέτρων. *G.*

28. Θήλεια θεὸς] Τὸ νῦν hic deest, aut alia particula δίχρονον. *F. G.*

Ibid. Μήτε τις ὢν θήλεια θεὸς, μήτε τις ἄρσην] Claudicat versus hic, ut etiam postremus in voce νόμιμοι. Sed volens sciens hoc Lucianus ita commisit in persona Mercurii, ut mali Poëtæ, & qui paullo superius de se ipse dixit, ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι. *Th. M.*

Μήτε τις ὢν θήλεια θεὸς, μήτε τις ἄρσην] Nihil mirum si versus claudicat, quando vox omittitur, quam ex *Homero* ab *Solano* indicato restituimus. Editor Parisinae damnum hoc sarcire cupiens καὶ de suo, ut suspicor, supplevit, quo versus quidem dimensioni, non adeo intellectui satisfiebat. *J. F. R.*

Μήτε τις] Parodia ex variis *Homeri* locis, quae indicamus, concinnata, in qua ex ipso Homero quaedam emendanda sunt, ut τόγε post θήλεια θεὸς, & ὅσοι. *M. du S.*

30. Μηδ' αὐτῶν] *Homer.* Il. Υ. 7. *M. du S.*

34. Ὅσοι — Νόμιμοι] Mercurius jussu Jovis convocaturus concilium Deorum, inter alia quae ῥαψῳδεῖ, & hoc ait,

— ἀλλ' ἰὸς Διὸς ἴλθετε πάντες
Εἰς ἀγορὴν, ὅσοί τε κλυτὰς δαίνυσθ' ἑκατόμβας,
Ὅσοι τ' αὖ μοῖσαι, ἢ ὗες, ἢ μέλαν πάγχυ
Νώνυμοι, βωμοῖσι τῶν ἱερῶν κάθηνθε.

Emen-

carminibus multa admisce praeconio, ut ille nos convocabat, meminisse autem te credibile est. MERC. Non equidem omnino plane & expedite. Periculum tamen faciam.

—— Ne qua igitur mulier Dea, neve vir nullus,

Neu quis de fluviis ipsis patriis Oceani absit!

Neu quae Nympharum, verum ad Jovis omnis adesto

Concilium, quotquot celebres editis hecatombas:

Qui medii, qui postremi, qui nomine nullo,

Ora supinati nidore sedetis ad aras.

ΖΕΥΣ.

ρε ἐπῶν ἐγκαλαμίγνυε τὰ πολλὰ τῷ κηρύγματι, ὡς ἐκεῖνος ἡμᾶς συνεκάλει, μεμνῆσθαι δέ σε εἰκός. EPM. Οὐ πάνυ μὲ ἔστι σαφῶς, ὦ πρόκειρος, πειράσομαι δὲ ὅμως.

Μήτε τις ἦν θήλεια θεὸς, [c] τόγε μήτε τις ἄρσην,

Μηδ' αὐτῆς πολάμῆς μενέτω νόσφ' Ὠκεανοῖο,

Μηδέ [d] τε νυμφάων, ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες

Εἰς ἀγορὴν, [e] ὅσοι τε κλυτὰς δαίνυθ' ἑκατόμβας·

[f] Ὅσοι τ' αὖ μέσσοι, ἠ ὕστατοι, ἠ μάλα πάγχυ

[g] Νώνυμνοι, βωμοῖσι πάρ' [h] ἠϊόσησι κάθησθε.

[c] Τόγε] Ex Homero supplevi. quod omissum in Edd. καὶ Edd. P. sola pro eo substituerunt. [d] Τε] Γε O. [e] Ὅσοι] Ὅ σοι Edd. male & O. [f] Ὅσοι] Sic jam rectè P. & B2. Cett. ὅσοι. [g] Νώνυμνοι] Restitui ex Fl. & Homer. Νώνυμοι enim vulgo Edd. & O. Μώνυμνοι Schol. [h] Κίοσησι] Κιόσησι O.

32. ‡ Ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες] Πρὸς τῇ λοιπῇ δυσιδαιμονίᾳ, μᾶλλον δὲ μανίᾳ τῇ περὶ τοὺς λεγομένους θεοὺς, καὶ Πρίαπόν τινα θεὸν εἶναι Ἕλληνες μυθολογήσασιν. ὃν οἱ μὲ αὐτῶν τὸν αὐτὸν φασιν εἶναι τῷ Διονύσῳ, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τοῦτ' ἄθλον Πριάπου καλουμένου, ἄλλοι δὲ Διονύσου μὲν υἱὸν, μητρὸς δὲ ἢ Ἀφροδίτης, ἢ Διώνης. Μυασίας δὲ ὁ Παταρεὺς ἐρασθέντα τὸν Πρίαπον λέγει, ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱὸν § καὶ ἐρίψαι αὐτὸν εἰς τοὺς λιμνώτας, ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τῇ ¶ μηδέπω εἰδυῖ ἐχομένῃ. εἶχε γάρ φασιν γλῶσσαν μεγάλην & γαστέρα & αἰδοῖον λιχθῆναι δὲ ὑπ' αὐτῷ, ὅτι συμπαίζει τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῆρ γλώσσης & γαστέρος & μίξεως, ἄμεμπτον ἔχει τὸν βίον. V.

37. Πάγχυ νώνυμνοι] Ἄνευ ὕμνων. V. In altero Vossiano sic: Νώνυμνοι] Γράφε) νώνυμνοι. τυτέσιν ἄνευ ὕμνων.

‡ Ἀλλ' ἐς Διὸς] Hoc Scholium haud satis apte hic insertum, noluimus tamen loco movere, quo Scholiastae ingenium magis innotescat; qui arrepta mariam foeminarumque inter Deos mentione, notam quam alibi aut concinnarat aut invenerat, alieno prorsus loco Lectori obtrudit. Vid. Schol. 43. ad Θ. δ. M. du S.

§ Καὶ ἐρίψαι] Melius in Sch. 43. ad Θ. δ. legitur ἀ. M. du S.

¶ Μηδέπω] Nihil varietatis notatum invenio, mirorque Solanum hoc praeteriisse; credas enim, legendum μηλίων. Sed nihil est opus. J. F. R.

Emendatius Basileensis legit ὅσσοι in utroque loco. Cur vero ultimum versum in voce Νώνυμνοι claudicare dicat *Marcilius* pag. 131. edit. Amst. non intelligo. Utique secunda in Νώνυμνοι producitur. *Hom.* Il. M. vs. 70.

Νωνύμνιος λοπάδνος ἀπ' Ἀργείων ἰτέαο Ἀχαιούς.

Pro Νώνυμνοι apud Lucianum in editione Florent. legitur νώνυμνοι. utrumque usitatum. J. J.

36. Ὅσσοι τ' αὖ] *Hom.* Il. I. 228. & mox Νώνυμνοι Il. N. 227. M. du S.

38. Νώνυμνοι] Non dubitavi sic dare ex *Fl.* & Homeri loco ab *Solano* citato. Item ex Il. E. 70. ubi plane idem versus quem Cl. *Jens.* ex M. 70. citat, recurrit, nec tamen Νωνύμνους, sed νωνύμνους scribitur. Quin & M. 70. in Ed. optimae notae Ox. νωνύμνους similiter legitur. Et quamvis Erudit. *Clarke* Νωνύμνους ibi ediderit, fatetur tamen, alios νωνύμνους habere, aitque: „ Nulla ex analogia produci potest illud υ. U„ trumne vero νωνύμνους, quomodo nonnulli edide„ runt, an νωνύμνους aeque ac νωνύμνους pronuntiarint „ Iones, non liquet". Non tamen aussim repugnare *Jensio* νωνύμνους & νωνύμνους promiscue inveniri, & prius etiam produci; nam in Odyss. priore modo scribitur A. 222. —— θεοὶ νώνυμνοι ἑκάεσσι, in 3. Editt. antiqq. ac tamen media fit longa. Sed quia crebrius corripitur sic scriptum, ut Od. Ξ. 182. Νώνυμνοι ἐξ Ἰθάκης ——. Item N. 239. Οὕτω νώνυμνός ἐσσι νέοισι δὲ μὴ μάλα πολλοὶ, suspicio remanet, etiam priori Od. loco consona duplicata legendum. Quare fraudi non erit recepisse in Luciano quod tutius est, etsi nondum plane negari queat, alterum quoque defendi posse. Sed sentio nimis jam curiosum me fuisse in una literula indaganda, & non multum utilitatis inde Lectorum plurimos capturos. J. F. R.

Ibid. Βωμοῖσι] Lege ὦ βωμοῖς παρὰ κίοσιν. F. G.

ΖΕΥΣ. Εὖγε, ὦ Ἑρμῆ, ἀρίστα κατή-
γωγταί σοι, ἡ [a] συνθέσει δὲ ἤδη· ὡς ἕ-
καστον λαμβάνων, κάθιζε αὐτούς, κατὰ τὴν
ἀξίαν ἕκαστον, ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ·
ἐν προεδρίᾳ μὲν τοὺς χρυσοῦς, εἶτα ὅτι τού-
τοις τοὺς ἀργυροῦς, εἶτα ἐξῆς, ὁπόσοι ἐλε-
φάντινοι, εἶτα τοὺς χαλκοῦς, ἢ [b] τοὺς λι-
θίνους, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις, οἱ Φειδίου μὲν, ἢ
Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος, ἢ Εὐφράνορος, ἢ τῶν ὁμοίων τεχνιτῶν, πρωτεύοντων· οἱ
συρφετώδεις δὲ οὗτοι καὶ ἄτεχνοι πόρρω που
συνωθέντες [c] καθεδοῦνται σιωπῇ, [d] ἀνα-
πληροῦντες μόνον τὴν ἐκκλησίαν. ΕΡΜ. Ἔσται
ταῦτα, καὶ καθεδοῦνται ὡς [e] προσήκει. ἀλλ'
ἐκεῖνο δὲ [f] πρόχειρον εἰδέναι, ἤν τις αὐτῶν
χρυσοῦς μὲν καὶ πολυτάλαντος [g] ἢ τὸ ὁλκὴν,
οὐκ ἀκριβὴς δὲ τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ κομιδῇ
ἰδιωτικὸς, καὶ ἀσύμμετρος, πρὸ [h] τῶν χαλ-
κῶν [i] τῶν Μύρωνος, καὶ Πολυκλείτου, καὶ τῶν
Φειδίου, καὶ Ἀλκαμένους τῶν λιθίνων καθεδεῖ-

7. JUP. Euge Mercuri. Optime functus es praeconio. Etenim jam concurrunt. Itaque exceptis sedilia praebe pro dignitate cuique, prout vel quantum ad materiam se habent vel quantum ad artem. Primo quidem loco aureis, tum post illos argenteis, deinde juxta hos, qui sunt eburnei, tum aereis aut lapideis: & in his ipsis, qui Phidiae sunt, aut Alcamenis, aut Myronis, aut Euphranoris, aut similium artificum, praeferantur. At illi de faece, artis omnis expertes, porro *in angulum aliquem* contrusi silentio, concionis modo explendae causſa, assideant. MERC. Fient ista: sedebunt ut convenit. Verum illud non expeditum est scire, si quis illorum aureus quidem ille sit, & multorum talentorum pondere, sed idem non curiose elaboratus, sed plebejus omnino, & parum commensu sibi respondens, hic ne ante aeneos Myronis, Polycleti, Phidiae, & lapideos Alcamenis assidebit?

a Συνθέσει] Sic dedi ex O. P. & Schol. licet O. ξυνθέσει. Edd. συνίασι. b Καὶ] Non adgnoscit articulum O. c Καθεδοῦνται] Deest in O. d Ἀν—ες] Ἀν—αν O. e Προσήκει] Restitui ex O. Προσῆκεν Edd. f Πρόχειρον] Χεῖρον O. g Ἢ] Omittit O. h Τῶν] Bene sic Fl. H. Va. P. S. Γῆς male J. i Τῶν Μύρωνος] Τῆς Μυρ. O.

41. Συνθέσει] Γράφ' συνθέσει. V.

47. Οἱ Φειδίου μὲν] Οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν ἄριστοι. V.

Βυρσοῦσι] Recte quidem *Gujetius* vidit in vulgaribus Edd. deesse aliquid ad numerum. Jam vero quum pro τύπτωμαι, habeamus τύπτωσι, addito σὲ nihil est opus. J. F. R.

43. Ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ] Indicarat *Solan.* in marg. conferend. *Dial.* 1. T. I. Ibi autem, §. 2. legas: φύσεως — ἔχων δεξιᾶς. Sed illa verbi ἔχω structura satis est obvia. Vid. tamen *Tox.* c. 44. f. ὡς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχοι, ibique obiter notata; nam his inhaerere, ubi nihil est difficultatis, non est animus. J. F. R.

48. Εὐφράνορος] Miror hunc inter statuarios nominari, omittique hic Polycletum, qui paullo post a Mercurio memoratur. Euphranor enim insignis quidem pictor, non statuarius; nisi forte etiam tabularum pictarum hic rationem a Jove haberi putes, quod a vero mihi non videtur abhorrere. Euphranoris inter alia celebrabatur *Juno*, cujus & noster meminit. Habet tamen etiam *Lactantius* inter statuarios L. II. 4. cum Polycleto & Phidia, p. m. 111. B. M. du S.

57. Τῶν χαλκῶν] Sola J. hic τοῦ pro τῶν habet; sed vulgatam sequor. M. du S.

63. Πλουτόδωτος — Ἀριστ.] Quid haec significent, docebit *Aristot.* Pol. IV. 157. 17. M. du S.

68. Χαριστῖνος] Conf. infra c. 48. locaque ibi indicata. J. F. R.

71. Ἐλευθέριος] Jupiter Olympius, de quo ad Θωρ. c. 11. & Συγκρ. c. 51. De materia Colossorum eorum vide Ἀλκ. c. 24. M. du S.

74. Μυῶν] Sic Mf. O. vide Ἀλκ. c. 24. ubi in impressis itidem peccatur; μυῶν enim utrobique habent omnes. M. du S.

Μυῶν ἀγέλας] Dedi hoc Mf. ac *Solano*, ut *μυῶν ἀγ. murium greges*, pro μυιῶν *muscarum*, reciperem; quia habitatio illis hic convenientior, quam his; & verbum ἐμπολιτεύομαι, quasi civitatis forma incolere, *muribus* quam *muscis* melius conveniat. Utrum autem infra *Gallo* c. 24. f. *muscarum grex* potior sit grege murium, quod Clariss. *Wesseling.* obs. p. 51. voluit, ibi disquiremus. J. F. R.

75. Βυσσοῦ] Vide Ἰναχ. c. 24. & *Strab.* X. p. 471. M. du S.

77. Ὁ Μὴν] *Deus Lunus*, qui a Phrygiis praecipue co-

bit? an putandum, præferendam esse ar-
tem? JUP. Sic quidem decebat: sed prae-
ferendum tamen est aurum. MERC. Au-
dio. Nempe ex divitiis atque censu jubes,
non ex nobilitate *& praestantia* illos a me
collocari. Venite ergo in primas sedes vos
aurei.

8. Videntur proinde, Jupiter, primas sedilia occupaturi soli barbarici, Graecos enim, quales sint, vides: venusti illi quidem, & boni vultus, & ex arte figurati: sed iidem lapidei aut aerei in universum omnes; aut pretiosissimi quidem illorum eburnei, pauxillum quantum auri refulgentis habentes, ut colore illo & splendore inducti tantum sint. Intus vero lignei sunt, & totos murium greges, ibi remp. habentes, tegunt. At illa Bendis, & Anubis iste, & juxta illum Attis & Mithres, ex auro solido toti, & graves & multi revera pretii.

60 προτιμητέαν χρὴ νομίζειν εἶναι τὴν τέχνην; ΖΕΥΣ. Ἐχρῆν μὲν οὕτως, ἀλλ' ὁ χρυσὸς ὅμως προλιμητέος. ΕΡΜ. Μανθάνω, ὅτι Πλυτίνδην κελεύεις, ἀλλὰ μὴ Ἀριστίνδην καθίζειν, ἀπὸ τιμημάτων ἥκειν εἰς τὴν προεδρίαν ὑμεῖς οἱ χρυσοῖ.

Ἔοικασι δ' ἄρα, ὦ Ζεῦ, οἱ βαρβαρικοὶ προεδρεύσειν μόνοι, ὡς τὸν γε Ἕλληνας ὁρᾷς ὁποῖοί εἰσι, χαρίεντες μὲν, καὶ εὐπρόσωποι, καὶ τὴν τέχνην ἐξημαλισμένοι, λίθινοι δὲ, ἢ χαλκοῖ ὅμως ἅπαντες, ἢ οἵγε πολυτελέστατοι αὐτῶν ἐλεφάντινοι, ὀλίγον ὅσον τοῦ χρυσοῦ [m] ὀπτασίλεον ἔχοντες, ὡς ὑπηκεχρῶσθαι καὶ [n] ἐπηυγάσθαι μόνον, τὰ δὲ ἔνδον ξύλινοι, καὶ ἔστι [o] μυῶν ἀγέλας ὅλας ξενοπολίευομένας σκέπουσι. ἡ Βενδὶς δὲ αὕτη, καὶ ὁ [p] Ἄνουβις ἐκεῖνος, καὶ παρ' αὐτὸν ὁ Ἄττις, καὶ ὁ Μίθρης, καὶ [p] ὁ Μὴν [q] ὅλοι ὁλόχρυσοι, καὶ βαρεῖς, καὶ [r] πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς.

ΠΟΣ.

k Προτιμητέαν] Προτιμοτέρων marg. *A*1. & O. qui mox εἶναι omittit. *l* Ὅτι] Non comparet in *Fl.* *m* Ὀπτασίλεον] Ὀπτασίλεον O. manu recentiore. *n* Ἐπηυγάσθαι] Ἐπηυγάζεσθαι male O. Ἐπηυγάζεσθαι *Coll.* *o* Μυῶν] Sic O. Μυεῶν Edd. Μυῶν male *F.* *p* Ὁ Μὴν] Sic restitutum ex O. & *Fl.* Nam καὶ μὴν Edd. cett. male. Μὴν ὁ ἀλ— P. *q* Ὅλοι] Ὅλον *Fl.* Ὅλοι cett. & P. *r* Πολύτιμοι] Ex *Fl.* sic dedi, cum πολυτίμητοι esset in Edd. cett.

60. Προτιμητέαν] Γράφ. προτιμοτέρων. *V.*

63. Πλυτίνδην] Ἀριστίνδην, ἀντὶ τοῦ κατ' ἐκλογήν. Πλυτίνδην δὲ ἀντὶ τοῦ πλουσίως. *V.*

73. Ἐπηυγάσθαι] Ἠλίνγη ἡ σκοτία. *V.*

75. Ἡ Βενδὶς δὲ αὕτη] Ἡ μὲν Βενδὶς Θρᾳκῶν θεός. Ὁ δὲ Ἄνουβις Αἰγύπτιος, ὃν οἱ λόγιοι κυνοπρόσωπον φασίν. * Ὁ Μίθρην Περσικός. Ὁ Μὴν Φρύγιος. Ὁ μὲν Μίθρης, ὁ αὐτὸς ὢν τῷ Ἡφαίστῳ, ἄλλοι δὲ τῷ ἡλίῳ φασίν. Ἐκεῖ δὲ οἱ βάρβαροι πλούτῳ † ἐκόμων, εἰκότως δὲ πολυτελῶς τοὺς ἑαυτῶν θεοὺς καλλωπίζον. Τὸν Ἄττιν δὲ Φρύγες σέβονται, ἢ αὐτὸν ὄντα τοῦ Διονύσου. φασὶ δὲ αὐτὸν ἐξ Θηλυδρίου ὑπὸ Ῥέας τῆς τῶν Θεῶν δοκοποίητα μητρὸς ἐφ' ὅτε ἐμάνην αὐτῆς ὑπάρξαι. Ἔνιοι δὲ ἐκ γήσιον υἱὸν αὐτῆς ὄντα δὲ ἑκατὸν παθῶν αὐτὸν φασι. ‡ τοῦτο ἰσραηλῖται λατρεύοντες ἐκτετιμήκασι πρότερον τὰ γενεθλιακὰ ἄρθρα ἀνατιθέντες ὕστερον. Διὰ ταῦτα ἐκ τῶν παίζειν τοῦτο κατὰ πάντων νενόμικεν, ὡς τῷ Ἄττιδι ἐκτομὴν ἀναπείσας, ἀρρωδίστερος δὲ, § εἰ καὶ διώκοιτο, καθ' ὅτι ἐκ αὐτὸς Ἄττις τοιοῦτος ἐκαμφοτέρῳ τοῦ ¶ μύσει ἐξετάζομεν. *V.*

77. Ὁ Μίθρης] Ὁ Μίθρης ἐστὶ ὁ Πέρσης ὁ ἥλιος. *V.*

* Ὁ Μιθρὴν] Μιθρὴς, & sine artic. Edita. Correxit *Solan.* adscripsitque: Exc. *G.* ὁ Μιθρὴν, Περσικὸς. ὁ Μὴν Φρύγιος. ὁ δὲ Μιθρὴς. V. etiam, nisi quod ὁ μὲν Μιθρὴν ultimo loco habet. *M. du S.*

† Ἐκόμων] Ἐκόμων ante editum male.

‡ Τοῦτο ἰσραηλῖται] Τοῦτο δὲ ἰκεῖνος. C.

§ Εἰ καὶ διώκ.] Sic C. pro quo εἶναι λίγοιτο erat in editis. In V. autem εἶναι δίνοιτο. *M. du S.*

¶ Μύσει] Sic etiam C.

colebatur. Vide c. 42. Ejus effigiem in nummis exhibet *Spanh.* p. 193. quem vide. Sic autem scribitur in O. & *Fl.* Ed. In reliquis Μὴν. Nisi quod in P. Μὴν ὁ ἀλ— scribitur, prave. *M. du S.*

78. Πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ.] Cum non satis diserte notasset *Solanus* quid *Fl.* hic haberet, ego eam mihi, cum ceteris contuli, invenique, eam pro vulgato, καὶ πολυτίμητοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ. καὶ πῶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, δίκαιον, sic habere: καὶ πολύτιμοι. Ποσειδῶν. ὡς ἀληθῶς τοῦτο Ἑρμῆ δίκαιον. Ex ea igitur lubens adripui illud πολύτιμοι, quod sensus post βαρεῖς postulat. Non enim idem esse πολυτίμητοι, quod honorem cultu exhibendum signif. cum alterum de eo quod multo pretio emitur, verius dicatur: idque notum arbitror, alioqui testimoniis firmarem. Ceteras tamen ejusdem *Fl.* mutationes adsumere non sum ausus, quod omis-

[a] ΠΟΣ. [b] Καὶ πῶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, δίκαιον, ἢ κυνοπρόσωπον τοῦτον προικάθιζεν μοι ἢ Αἰγύπτιον, ᾧ ταῦτα Ποσειδῶν ὄντ; ΕΡΜ. Ναί. ἀλλὰ σὲ μέν, ὦ ἐνοσίγαιε, χαλκεῖν ὁ Λύσιππος ᾧ πένητα ἐποίησεν, οὐκ ἐχόντων τότε Κορινθίων χρυσόν. ἔστ δὲ ὅλοις μετάλλοις πλουσιώτερός ἐστιν. ἀνέχεσθαι οὖν χρὴ παρεσκευασμένον, ᾧ μὴ ἀγανακτεῖν εἴ τις ῥῖνα τηλικαύτην χρυσῆν ἔχων [d] προλιμήσεταί σου.

ΑΦΡ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, κἀμὲ λαβὸν ἐν τοῖς προεδρίοις που κάθιζε· χρυσῆ γάρ εἰμι. ΕΡΜ. Οὐχ ὅσα γε, ὦ Ἀφροδίτη, κἀμὲ ὁρᾷς, ἀλλ' εἰ μὴ πάνυ λημᾷς, λίθου τοῦ λευκοῦ Πεντέληθεν, οἶμαι, λιθοτομηθεῖσα, εἶτα δόξαν ὕτω Πραξιτέλει, Ἀφροδίτη γενομένη, Κνιδίοις παρεδόθης. ΑΦΡ.

9. NEPT. Et ubi hoc justum est, Mercuri, hunc canino vultu praeditum ante me sedere Aegyptium, idque cum ego Neptunus sim? MERC. Sic est. Verum te, quassator telluris, aereum Lysippus & pauperem fecit, non habentibus eo tempore aurum Corinthiis: at hic totis metallis ditior est. Ferre itaque oportet, te submoveri, nec indignari si quis tantum ex auro rostrum habens tibi praeferetur.

10. VEN. Ergo me etiam in primis alicubi colloca subsellliis: etenim aurea sum. MERC. Non quantum ego quoque videre, Venus, possum. Sed si non plane lippio, ex candido lapide, Pentelico arbitror, excisa, deinde cum ita Praxiteli videretur, Venus facta, & tradita es Cnidiis; VEN.

[a] ΠΟΣ.] Vid. not. [b] Καὶ πῶ] Haec deesse in O. & P. notat *Solan.* Non satis distincte tamen, anne utrumque in utroque. Quod tamen suspicor, quia & in *Fl.* abesse video. [c] Πτωχὸν] Πένητα O. [d] Προτιμήσεται] Προτιμηται O.

81. Κυνοπρόσωπον] Ἀνυῶν. *V.*

91. Χρυσῆ γάρ εἰμι] Χρυσῶν ἔλεγεν Ὅμηρος τὴν Ἀφροδίτην, ἀντὶ τοῦ καλήν. αὐτὴ δὲ ἴδιόν τι προσεπέθετο, ὅσον οὐ τῷ ὀνόματος. *V.*

93. Πάνυ λημᾷς] Λημᾷ δέ ἐστιν ὁ ὑπὸ τοῦς ὄμμασι ῥύπος. *V.*

94. Πεντέληθεν] Ἀπὸ Πεντέλης. Πεντέλη δέ ἐστι λίθος παρ' Ἀθηναίοις εἰς ἀγάλματα πεποιημένος. *V.*

95. Πραξιτέλει] Οὗτος ἀγαλματοποιὸς ἄριστος, ὅστις καλλιστεύσας τὸν ἐν Κνίδῳ τῆς Ἀφροδίτης ἄγαλμα. *V.*

* Ἀντί] Tutiùs pro ἀντὶ τοῦ, ediderat *Cler.* Sed cum ἀντὶ τοῦ esset in *V.* ἀντὶ τοῦ inde fecit *Solan.* merito quidem, licet τὸν ad praecedentia relatum excusari queat. *J.F.R.*

sionem prae se ferunt. Formula autem ὡς ἀληθῶς Nostro est cum aliis familiaris. Vidi *de Salt.* c. 2. m. *Alex.* c. 61. *Lexiph.* c. 22. *Amor.* c. 48. Ac *Bergl.* ad *Alciphr.* I. 30. f. Sic in aliis adject. *Long. Past.* III. p. 211. ᾗ δὴ ἡγεῖτο ὡς μαντρυάτου τῆς Χλόης. *F.F.R.*

80. Ποῦ] Lege πῶς. In O. deest. *M. du S.*

91. Χρυσῆ] *Homero* nempe passim. *M. du S.*

94. Πεντέληθεν] Πεντέλη locus in Attica. *F.G.*

Πεντέληθεν] Vide notam ad Ἔρωτ. c. 13. ubi aliter traditur. *M. du S.*

95. Δόξαν ὕτω Πραξιτέλει] Tale est Horatianum illud: *Cum faber incertus scamnum faceretne Priapum, maluit esse Deum.* &c. *F.G.*

1. Καὶ γὰρ ἐγώ] Etsi posterius καὶ, quod *Fl.* omisit, abesse potest, minime tamen eam sequor; quia sic solet Noster aliisque duplicari. Vid. *Alex.* c. 24. v. 21. Ibid. c. 28. pr. *Imag.* c. 6. f. &c. *J.F.R.*

Ibid. Τὸν Ἀπόλλω] Quod *Soulius*, sive *Solanus* noster operae duxit notare consensum in Ἀπόλλωνα pro Ἀπόλλωνι, monet, id jam dictum recte se habere, ad *Jov. Conf.* c. 8. Et hoc *Jov. Trag.* c. 6. eodem modo legebatur. Et sic *Diod. Sic.* quoque τὸν Ἀπόλλω. L. 2. c. 47. atque alibi. *J.F.R.*

Ibid. Ἀπόλλω — πολύχρυσον] Dives dicitur Il. I. 404. sed nullibi, quod praefiscine dixerim, apud *Hom.* πολύχρυσος, quod apud *Hesiodum* epithetum est Veneris passim, ut Ἔργ. 519. *M. du S.*

3. Ἐν τοῖς ζυγίτοις] Cum mox τῷ θητικῷ, tum πενταμοσιομεδίμνοις & ἱππάδος etiam mentio injicitur, optimum fuerit hic uno loco proponere antiquum illum Solonis censum, ad quem respicitur: facientes hoc *Plutarchi* verbis, Solone p. 160. *H. Steph.* Τοὺς δὲ ἐκ τοῦ ἰσομέδιμνοι (oleo, arbitror) μέτρα πεντακόσια (quingenas s. quingentas de unoquoque genere) πεποιῶντας, πρώτους ἔταξε, καὶ πενταμοσιομεδίμνους προσηγόρευσε· δευτέρους δὲ τοὺς ἵππον τρέφειν δυναμένους, ἑκατὸν μέτρα πεποιῶντας τριακοσίων (trecenas, trecentas de unoquoque genere) καὶ τούτους ἱππάδα τελοῦντας ἐκάλει. ζευγίται δὲ οἱ τὸ τρίτον τιμήματος ἀπομερίσαντες, οἷς μέτρον ἦν συναμφοτέρων τριακοσίων (utriusque generis simul sumti trecentorum) οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ἐκαλοῦντο θῆτες, οὐκ ἐδίδοσαν ἀρχὴν οὐδεμίαν μέτεχειν, ἀλλὰ τῆς ἐκκλησιάζειν & δι-

VEN. At ego fide dignum tibi teſtem Homerum adducam; qui hinc inde ſuis in carminibus auream me Venerem eſſe dicit. MERC. Nimirum idem etiam Apollinem multi eſſe auri dicit ac divitem. Sed jam videbis illum quoque ſedentem inter jugarios, corona exutum a latronibus, & verticillis lyrae a ſacrilegis ſpoliatum: itaque contenta eſto, quod non omnino in capite cenſis fers ſuffragium.

11. COL. Mecum vero certare quis auſit, qui & Sol ſim, & tanta magnitudine? Niſi enim portentoſe magnum & menſuram omnem ſupergreſſum exſtruere me voluiſſent Rhodii, de aequali impenſa ſexdecim aureos facere Deos poterant: hac itaque proportionis regula majoris ego pretii

Καὶ μὴν ἀξιόπιστόν σοι μάρτυρα † Ὅμηρον παρέξομαι, ἄνω καὶ κάτω † ῥαψῳδῶν χρυσῆν με † Ἀφροδίτην εἶναι λέγοντα. EPM. Καὶ γὰρ [e] καὶ † [f] Ἀπόλλω ὁ αὐτὸς πολύχρυσον ἔφη εἶναι καὶ πλούσιον· ἀλλὰ νῦν ὄψῃ κἀκεῖνον [g] ἐν τοῖς ζευγίταις που καθήμενον, ἀπεστεφανωμένον γε ὑπὸ † λῃστῶν, καὶ στὺς [h] κόλλοπας † κιθάρας [i] περισεσυληµένον, ὥστε ἀγάπα καὶ σὺ μὴ πάνυ ἐν τῷ θηλυκῷ ἐκκλησιάζουσα.

ΚΟΛ. Ἐμοὶ δέ τις ἂν ἐρίσαι [k] τολμήσειεν, ἡλίῳ τε ὄντι, καὶ τηλικούτῳ τὸ μέγεθος; εἰ [l] δ' ὧν μὴ ὑπερφυᾶ, μηδ' ὑπέρμετρον οἱ Ῥόδιοι καλασκευάσασθαί με ἠξίωσαν, ἀπὸ τοῦ ἴσου τελέσματος ἑκκαίδεκα χρυσοῦς θεοὺς ἐπεποίηντο [m] ἄν· ὥστε ἀνάλογον πολυτελέστερος ἂν νομιζοίμην, καὶ πρόσεστιν

e Καὶ] Abeſt a *Fl.* f Ἀπόλλω] Nihil mut. Edd. & O. g Ἐν τοῖς ζεύγίταις που καθ.] Quinque haec verba omiſſa in *Fl.* h Κόλλοπας] Sic Edd. excepta *Fl.* quae κόλοπας. Sed O. σκόλοπας. i Περισεσυληµένον] Ἀποσυρ. O. k Τολμήσειεν] Τολμῶπαι *Fl.* Vulgatae ſuffragatur P. l Δ' ὤν] Γοῦν O. m Ἄν] Inſerui ex O. Deerat in Edd.

5. Τοὺς † κόλλοπας] Οὓς πολλάκις φασίν. εἰσὶ δὲ οἱ πασσάλισκοι, οἷς ἀναπτύσσουσι καὶ γυρᾶ. V. (ἀναπτύσσουσι] καὶ χορδαί. C.)

6. Ἐν τῷ θητικῷ] Θῆτες ἐκαλοῦντο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οἱ πάντων πενέστατοι, ἀπὸ τοῦ θητεύειν, ὅ ἐστι μισθῷ δουλεύειν, τραφέρμοι. ὁ τῷ θητικῷ ἐν ἐκκλησιάζειν λέγει ἀντὶ τοῦ ὁ τῷ πενιχρῷ τάγμαλι. V.

12. Ἴσου τελίσματος] Δαπανήματος. V.

† Κόλλοπας] Κόλλαπας Edita male. Et proxime τὰς pro ἂς. Utrumque emendavit *M. du S.*

δικάζειν μόνον μετεῖχον τῆς πολιτείας. Hinc apparet, *claſſicos* vel *primi cenſus* homines vocari poſſe πεντακοσιομεδιμναίους, *equeſtrem* Atticorum cenſum eſſe τῶν ἱππάδα, ζευγίτας ſ. *jugarios* dictos, quod duo juncti unum equum publicum alerent, θῆτας denique cum *capite cenſis* Romanorum comparasi utcunque poſſe. *J. M. G.*

5. Κόλλαπας] De hoc vide ad *Συγῆρ.* c. 23. *M. du S.* Κόλλοπας] Remittitit *Solan.* ad *Deor. Dial.* VII. c. ult. Sed ibi ex Codd. κολλάβους editum de re eadem. Nihil tamen hic muto. Vide ſis, quae ſagaciſſimus *Hemſterh.* ibi eſt commentatus. *J. F. R.*

6. Τῷ θητικῷ] Θητικὸν infimae claſſis locus apud Athenienſes. Nam totam civitatem in quatuor claſſes Solon diviſerat in πεντακοσιομεδίμνους, ἱππάδας, ζευγίτας & θητικούς. Scholiaſt. *Ariſtophan.* ad Equit. tres tantum facit ordines. *J. B.*

8. ΚΟΛΟΣΣΟΣ] In *J.* & *Fl.* non hoc modo nomen, ſed & pleraque interlocutorum integra ſcribuntur; adſcripſit *Solan.* conferend. *Quom. Hiſt.* c. 23. Ibi Coloſſi Rhodii & proportionis imaginum fit mentio. *J. F. R.*

10. Εἰ δ' ὧν ὑπερφυᾶ] Sententia poſtulare videtur, ut unica mutata literula legamus εἰ γοῦν: Certe in interpretando hoc ſum ſecutus. *J. M. G.*

12. Τελίσματος] Primo trecenta Talenta ex Demetrii apparatu ſive machinis relictis conflata, ad eam rem adhibita ſunt. *Plin.* XXXIV. 7. néque ſufficiente hac ſumma collata eſt praeterea a Rhodiis alia ad perficiendum opus pecunia. *M. du S.*

13. Ἐπεποίηντο ἄν] De meo non inſeruiſſem illud ἄν, quia tam brevi intervallo iterum ἄν habemus. Verum quia *Soulius* noſter id fecit, & ſenſus potius quam euphoniae ratio habenda; obſecundavi. Magis enim jam aperte declaratur, Rhodios non revera ſexdecim aureos Deos inde feciſſe; ſed, ſi voluiſſent, facere potuiſſe. Ceterum de praeterito paſſivo poteſtate activa uſurpato dictum abunde ſupra. Conf. I. *Ver. Hiſt.* c. 35. vſ. 50. Et notam Cl. *Jenſii* ad *Tyrannic.* c. 12. No. 24. ubi licet πεπραγμένου fruſtra active interpretetur, multa tamen alia exempla addit, unde id patet; quorum alia ex Luciano etiam alibi non ſemel indicavimus. *J. F. R.*

Ibid. Ἄν] Ex Mſ. Ox. ante ὥστε. *M. du S.*

ἐστιν ἡ τέχνη, καὶ τὸ ἐργασίας [a] τὸ ἀκριβὲς ἐν μεγέθει τοσούτῳ. ΕΡΜ. Τί, ὦ Ζεῦ, χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γοῦν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκοῦς ἂν εἴη· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων κεχάλκευται, ὑπὲρ [b] τοὺς πεντακοσιομεδίμνους, [c] καὶ τὴν ἱππάδα ἂν εἴη. ΖΕΥΣ. Τί γὰρ ἔδει παρεῖναι καὶ τοῦτον [d] ἐλέγξοντα τὰ τῶν ἄλλων [e] μικρότητα, καὶ ἐνοχλήσοντα τῇ καθέδρᾳ; πλὴν ἀλλ', ὦ Ῥοδίων ἄριστε, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα προλιμπτέον εἰ τὸν χρυσὸν, πῶς ἂν καὶ προεδρεύοις, εἰ μὴ δέοι ἅπαντας ἀναστῆναι πάντας, ὡς μόνον καθέζοιο, τὴν Πύνκα ὅλην θατέρᾳ τῶν πτυγῶν ὑπαλαβών; ὥστ' ἄμεινον ποιήσεις ὀρθὸς ἀδὴν ἐκκλησιάζων, ὑπτιοκεφαλῶν τῷ συνεδρίῳ.

judicer. Accedit ars, & exquisitum in tanta magnitudine artificium. MERC. Quid agendum, Jupiter? difficile enim mihi judicatu hoc quoque: si enim ad materiam respiciam, aeneus est; sin reputem, quot talentis fabricatus est, ultra primum pariter censum & equestrem fuerit. JUP. Quid enim hunc quoque oportebat adesse, qui reliquorum arguat parvitatem, & consessum turbet? Verum heus tu, Rhodiorum optime, si vel maxime praeponendus es aureis; quomodo tandem sedem primam occupabis; nisi debeant surgere omnes, uti solus assideas, qui totam Pnycen altera clunium occupes? Itaque melius feceris, si erectus ses in concione, capite versus consessum inclinato.

12. MERC.

[a] Τὸ ἀκριβὲς] Τ' ἀκρ. O. [b] Τοὺς] Sine articulo O. [c] Καὶ τὴν ἱππάδα] Non habet *Fl.* nec O. [d] Ἐλέγξοντα *Fl.* [e] Μικρότητα] Σμικρότητα O.

20. Ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους] Εἰς τέσσαρα * διήρητο τάγματα πᾶσα ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων. εἰς πεντακοσιομεδίμνους, οἵτινες ἦσαν πάνυ πλούσιοι. εἰς ἱππεῖς, ἵππον πλουσίας. εἰς ζεύγιτας, ἵνα ἵππους. εἰς θῆτας, τοὺς πένητας. εἰσὶν οὖν ἀναστῆναι τὴν Ἀφροδίτην ἀπὸ τοῦ θητικοῦ τελοῦς, εἰς πεντακοσιομεδίμνους εἶτα τοῦτο ἀπὸ πλούσιον. *P.*

* Διήρητο] Male διήρητο Ed. *Clar.*

"Ἐν τισι δὲ τῶν πεντακοσιομεδίμνων τὸν ἔσχατον ἀπὸ εἶδε] Ἤτοι τὸν ὑστέρων, τὸν ἔσχατον, τὸ τίμημα. εἰς † πέντε γὰρ τάξεις τῶν Ἀθηναίων συνέτμητο διηρημένος, τὸ πρῶτον μὲν οἱ πεντακοσιομέδιμνοι. *G.*

† Πέντε] Corrupte haud dubie. *M. du S.*

27. Τὸν πτύον] Πτυὸς λέγει ἡ ἐκκλησία τῶν Ἀθηναίων, παρὰ τὸ πτυγμοὺς τοὺς συναγομένους οὐ αὐτῇ. *P.*

16. Τί ἂ Ζεῦ] Colossus Rhodius propter ingentes sumtus in se factos sibi προεδρίαν inter Deos vult vindicare, Consulit de hac re Mercurius Jovem: τί ἂ Ζεῦ χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γοῦν & τοῦτο. αἰ μὲν γὰρ ἐς τὰν ὕλαν ἀποβλέποιμι, χαλκοῦς ἐσσ. αἰ δὲ λογιζοίμαν, ἀφ' ὁσσάων ταλάντων κεχάλκευτ', ὑπὲς τοὺς πεντακοσιομεδίμνους & τὰν ἱππάδα ἂν εἴη. Hic locus imperitissime vertitur: *Quid facto opus Jupiter? Nam hoc judicare difficile est. Nam si materiam respexero, aeneus est. Verum si supputem, quot in eo fabricando impensa fuerint talenta, plures quam quingentos modios, & censum equestrem inveniam.* Oedipus sit, qui ultima Latina verba explicet. Quid enim quingenti medimni & equestris census faciunt ad impensas, quas consumserunt in Rhodio Colosso erigendo? non plus sane, quam tenuis & despectus rivulus ad Aegaeum mare. Paullo ante Mercurius, cum Venus, quia ab Homero appelletur χρυσῆ, dixisset, sibi quoque inter primi subsellii Deos locum deberi, respondit, illam visuram quoque multi auri possessorem Apollinem ὃν τοῖς ζευγίταις καθήμενον, inter zygitas sedentem, hoc est tertiae classis Deos, quia ipsius templum sit compilatum, ideoque Veneri cogitandum, non male secum agi, μὴ πάνυ ὃν θητικῷ ἐκκλησιάζουσα, si non inter imi subsellii Deos collocetur, in Deorum conventu. Haec loquendi genera sunt ex republica Atheniensi petita, in qua Solon secundum censum divisit in quatuor classes cives. Tertia classis erat τῶν ζευγιτῶν, qui ducentos medimnos aridorum & liquidorum pendebant reipublicae, & minas decem. Quarta erant θητῶν. Θῆτες ad nullum magistratum poterant adspirare, sed nullum quoque pendebant tributum, ut Romae *proletarii & capite censi.* Eandem translationem retinet in sequentibus, & affirmat si sumtus sint respiciendi in Colossum impensi, super πεντακοσιομεδίμνους & τὸν ἱππάδα ἂν εἴη, hoc est, eum ante primi & secundi ordinis Deos sedere debere. Πεντακοσιομέδιμνοι erant ex Solonis descriptione primae classis cives, qui ex suis possessionibus capiebant fructus quingentorum modiorum, aridorum simul & liquidorum, & qui aerario pendebant talentum. καὶ τὸν ἱππάδα sc. τελοῦντες, hoc est quod tributum equestrem penderent, hoc est equitem cogerentur alere in usum reipublicae. quorum facultates erant modii trecenti, tribu-

12. MERC. En tibi aliud, solutu difficile & ipsum. Aerei enim sunt ambo, & artificii ejusdem, Lysippi opus uterque, & quod maximum, genere aequales, utpote filius uterque Jovis; hic Bacchus, & Hercules. Uter igitur horum priorem sedem occupabit? contendunt enim ut vides. JUP. Tempus, Mercuri, terimus, cum olim oportuerit concionem habere. Itaque nunc promiscue sedeant, ubi quisque voluerit: in posterum concio de his dabitur: atque ego tum constituam, quis ordo in illis sit servandus.

ΕΡΜ. Ἰδοὺ τέλειν ἄλλο δύσλυτον ἢ τοῦτο. χαλκὼ μὲ γὰρ ἀμφοτέρω ἐστὸν, ἢ τέχνης τᾶς αὐτᾶς, Λυσίππω ἑκάτερον τὸ ἔργον, ἢ τὸ μέγιστον, ὁμοτίμω τὰ ἐς γένος, ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς, ὁ Διόνυσος ἔτεσσι, ἢ Ἡρακλῆς. πότερος ἂν αὐτῶν προκαθεδῆται; φιλονεικεῦσι γὰρ ὡς ὁρᾷς.

13. MERC. Sed quantos, Hercules, tumultus cient, communia ista & quotidiana clamantes, *visceraliones*, ubi nectar

ΖΕΥΣ. Διατρίβομεν, ὦ Ἑρμῆ, πάλαι δέον ἐκκλησιάζειν· ὥστε νῦν μὲ ἀναμίξ χαθιζόντων, ἔνθα ἂν ἕκαστος ἐθέλῃ, εἰσαῦθις δὲ ἀποδόθησεται περὶ τούτων ἐκκλησία· χἀγὼ εἴσομαι τότε, ἤν τινα χρὴ ποιήσασθαι τάξιν ἐπ' αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Ἀλλ', Ἡράκλεις, ὡς θορυβοῦσι, τὰ κοινὰ ἢ τὰ καθ' ἡμέραν ταῦτα βοῶντες, ἀφροδισιάς, ὦ τὸ νέκταρ, ἢ ἀμ-

f Ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς] Διὸς παῖδε omissis ceteris O. g Προκαθεδῆται] Προκαθίζει Fl. item marg. Al. Vulgatae favet P. h Καθιζόντων] Καθιζήσεσθαι Fl. i Εἰσαῦθις] Ἐναῦθις O. P. k Δὲ] Abest a Fl. adest in aliis. & P. l Χρὴ] Deest in O. m Ἀφροδισιάς] Bis O. n Ποῦ τὸ νέκταρ] Et haec bis habet O. Item bis ποῦ al ἐκατέρωθεν; nisi quod male πολλαχοῦ priore loco pro ποῦ dederit.

44. Ἀλλ' Ἡράκλεις] Εἰόθασιν οἱ ἄνθρωποι ὁπόταν ἐν κακοῖς ὦσιν ἐπικαλεῖσθαι τὸν Ἡρακλέα ὡς ἀλεξίκακον. ὡμοίωται δὲ ὁ Λουκιανὸς τὸν Δία ἐκάστοτε ἐπικαλούμενον τὸν Ἡρακλέα, πᾶσι τοῖς θεοῖς ἐπιχαλεπαίνοντι. V.

‡ Τὸν Δία] Atqui non Jupiter haec, sed Mercurius loquitur. M. du S.

butum semi-talentum. Hi erant secundae classis cives. Hanc distinctionem civium Atticorum lepide Lucianus transtulit ad Deos. Vide *Polluc.* VIII, 10. *Plutarch.* in vita Solonis, & Aristidis, & *Meursium* in Solone Aristotelis sententiam refellentem. *J.G.G.*

19. Ἀφ' ἑκάστου ταλάντου] Conf. supra *Asin.* c. 53. λὸν χιλίων πεπωμένων. *Aristoph.* Nub. 766. ἀφ' ἓς τὸ πᾶν ἄπεστιν. Sed propius accedit, imo plane respondet hoc *Demosthenis*, quod *Steph.* adfert, licet haud indicato loco, qui est *De Coron.* in Decreto Chersonesi. p. 326. A. Ed. *Hervag.* τεφανοῦσθαι — τεφάνῳ λὸν ταλάντου ἑκάστου. *J.F.R.*

20. Ὑπὲρ τοὺς] Quum id a *Bened.* conversum esset, *plures* quam quingentos modios, *Gujetus* adscripserat, vertendum *supra*. *J.F.R.*

Ibid. Πεντακ. — ἂν εἴη] Absurdissima sunt, aut inversa, quae in vulgatis post πεντακ.— leguntur ἢ τὸν ἐπιτάδιον, nam prius esse posteriore majus, quis ignorat? Cod. Ox. & Ed. *Fl.* silente collatione P. omittunt, quod & ego secutus sum. *M. du S.*

21. Καὶ τὸν ἐπιτάδιον] Delerat haec verba *Solanus* in *Jamtina*, quod non exstarent in O. nec *Fl.* Et certe glossam sapiunt; quia tamen suspicio est ea & in aliis Codd. haberi, (quod de eorum omissione nihil praeterea notatum invenio) & quia Cl. *Gesn.* in versione retinuit, nolui omittere. *J.F.R.*

39. Καθιζόντων] Quod *Fl.* exhibet, frustra est; Et καθιζήσεσθαι saltem scribendum fuisset. Atticam veto imperativi formam esse καθιζόντων pro καθιζησάτων, vidimus non semel. Conf. T. I. *Zeux.* c. 5. & Notam 6. ἐπαινούντων pro ἐπαινέσαντας. Adde *Alciphr.* 2. 3. f. ἀλλ' αὐτοὶ μὲ χαιρόντων. Sic III. 30. f. φθονοῦντας δὲ οἱ πατροὶ, ibid. p. 394. πονοῦντας eadem ratione. Erunt tamen, qui καθιζόντων malint, quia καθίζω est *colloco*, καθίζομαι *sedeo*. Sed nihil opus esse, credo. Nam & sic *Long. Past.* 2. §3. Φιλητᾶς καθίσας ὄρθιον. *Philetas sedens erectus*, quod cum exponi possit, *collocans se erectum*, etiam hic ita exponat, qui velit. Nam & sic *Homer.* Il. Γ. 426. Ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη. *Ibi sedebat Helena*, & alibi passim. *J.F.R.*

46. Διατρομὰς] Subaudi ποῖοι ὦ Ζεῦ. *F.G.*

Διατρομὰς] Populi Romani tumultuantis sub Imperatoribus voces concioni etiam Deorum tribuit. *M. du S.*

Ibid. Ποῦ τὸ νέκταρ] Non displicet scriptura Cod. O. Ποῦ τὸ νέκταρ, ποῦ τὸ νέκταρ — ποῦ αἱ ἐκατόμβαι; Festinantibus enim, & perturbatis ejusmodi repetitiones esse proprias, in omni lingua, notum arbitror. Vid. tamen si lubet, *Aristoph.* Plut. 114. σίμαι γὰρ σίμαι, ibique *Spanhem.* Item vs. 643. ταχίως, ταχίως

ἀμβροσία ἐπέλιπε; ποῦ αἱ ἑκατόμβαι; κοιναὶ τὰς θυσίας. ΖΕΥΣ. [a] Καθασιώπησον αὐτούς, ὦ Ἑρμῆ, ὡς μάθωσιν ὅτου ἕνεκα ξυνελέγησαν, τοὺς λήρους τούτους ἀφέντες. ΕΡΜ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων [b] συνιᾶσιν. ἐγὼ δὲ οὐ [c] πολύγλωττός εἰμι, ὥστε καὶ Σκύθαις, καὶ Πέρσαις, καὶ Θραξὶ, καὶ Κελτοῖς συνετὰ κηρύττειν. ἄμεινον οὖν, οἶμαι, τῇ χειρὶ σημαίνειν, καὶ [d] σιωπᾶν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει.

[d] ΕΡΜ. Εὖγε, ἀφωνότεροι γεγένηνταί σοι τῶν σοφιστῶν. ὥστε ὥρα δημογορεῖν· ὁρᾷς, πάλαι πρὸς σὲ ἀποβλέπουσι, θελήσεις ὅ, τι καὶ ἐρεῖς. ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ὅ γε πέπονθα, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι πρὸς σὲ εἰπεῖν υἱὸν ὄντα. οἶσθα ὅπως θαρραλέος ἀεὶ, καὶ μεγαληγορῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἦν; ΕΡΜ. Οἶδα, καὶ ἐδεδίειν γε ἀκούων σε δημηγορεῦντα. καὶ μάλιστα [e] ὁπόταν [f] ἠπείλεις ἀνασπάσειν ἐκ βάθρων τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν αὐτοῖς θεοῖς, τὴν σειρὰν ἐκείνην

& *ambrosia defecit: ubi hecatombae? communes victimas!* JUP. Silentium illis impera, Mercuri, ut audiant, cujus rei causſa huc collecti ſint, nugis hiſce omiſſis. MERC. Non omnes, Jupiter, Graece intelligunt. Ego autem non ita multarum peritus linguarum ſum, ut concionari poſſim, quae etiam Scythae, Perſae, Thraces, & Celtae intelligant. Melius igitur, puto, fuerit, manu ſilentium poſcere. JUP. Sic facito.

14. MERC. Euge magis muti tibi facti ſunt, quam Sophiſtae. Itaque jam concionis habendae tempus eſt. Vides, olim te adſpiciunt, quid dicturus ſis, expectantes. JUP. Sed quid mihi uſu veniat, Mercuri, non cunctabor tibi dicere, filio meo. Noſti, quam audax ſemper, & magniloquus fuerim in concionibus. MERC. Novi, & metuebam, ſi quando audirem te concionantem: praeſertim cum minareris, te de fundamentis ſuis extracturum terram & mare cum Diis, demiſſa illa ca-

te-

a Κατασιώπησον] Κατασίγησον O. P. b Συνιᾶσιν] Φωνὴν ξυν. O. c Πολύγλωσσος] Πολύγλωττος O. d ΕΡΜ. Εὖγε] Εὖγε ΕΡΜ. *Fl.* e Ὁπόταν] Ὅτι O. P. Nil mut. *Fl.* f Ἠπείλεις] Ἀπειλοίης O. P. Ἠπείλεις *El.* Ἠπείλης Edd. cett.

51. Ὦ Ζεῦ τὴν Ἑλλήνων συνιᾶσιν] Ἀντὶ τοῦ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν. *V.*

χίως. nec non vſ. 348. Sic ap. LXX. *Exod.* I. 7. Καὶ κατισχυσαν σφόδρα, σφόδρα. *J. F. R.*

47. Κοινὰς τὰς θυσίας] Subintellige ποίει ὦ Ζεῦ. ποιῶμεν. *F. G.*

51. Ἑλλήνων ξυνιᾶσιν] Quod φωνὴν inſerat O. gloſſa eſt. Poteſt enim ſatis per ellipſin intelligi, ut λιτὴ μοῖρα (ſcil. φωνῆς) in *Evang. Luc.* XIV. 18. monente L. *Bos* de Ellipſi. *J. F. R.*

58. Σοφιστῶν] Corrupta haud dubie haec ſcriptura; quis enim unquam fando audiit *mutos Sophiſtas?* Tritum in ea re proverbium poſtulat ἰχθύων, ut Ἀλ. c. 1. & Ἀπολ. c. 16. Sed nimis abhorret ſcriptura. Manuſcriptorum opem expecto, in quibus nihil adhuc ſubſidii. Silent enim Collationes; neque abit Ox. a vulgari textu. Memini tamen alicubi me legere *Sophiſtas* dici Pythagoraeos; quo & hic reſpici volunt. Vide Ἀλ. cap. 4. *M. du S.*

Ibid. Ἀφωνότεροι — τῶν σοφιστῶν] Neque quidquam immutaverim, neque Pythagoreos intellexerim. Sed jocum eſſe a contrario crediderim, ut garrulitatem Sophiſtarum in tranſitu tangat, & parum reverentiae haberi Diis innuat; dum enim Jovem ubivis traducit, quidni & falſo hoc ſcommate eum rurſus ludat? De metaphora hac, quam *deceptionis* vocant, vid. *Eman. Theſaur.* ideam argutae dictionis. *J. F. R.*

65. Ὅτι ἠπείλεις] Ita Ed. *Fl.* In Mſ. Ox. & P. ὅτε ἀπειλοίης. In reliquis ἐπόταν ἠπείλης. *M. du S.*

Ibid. Ἠπείλης] Ἠπείλεις. *F. G.*

Ἠπείλης ἀνασπ.] *Homer.* Il. Θ. 18. *M. du S.*

Ἠπείλης] Noli tamen credere etiam ἠπείλης ex *Homeri* loco probari. Vulgatum ἠπείλης, quod Edd. obſedit, non effugit *Solani* diligentiam, ex Florentina corrigendum; quam ego recepi ante, quam *Gujetii* emendationem vidiſſem. Quod autem ait eam etiam ὅτι pro ὁπόταν habere, fallitur; nam ὁπόταν etiam exhibet cum cett. Sed error calami eſt in ejus nota, inde natus, quod in collat. in marg. *J.* inſtituta tantum ſignarit *o.* ἠπείλεις *Fl.* Vulgatam enim plane falſam patebit attendenti, quum ſubjunctivus augmentum in hoc tempore non admittat; ſed ἀπειλῇς dicendum fuiſſet; Florent. vero lectionem probam eſſe, teſtimoniis nihil indiget, alioqui adferrem *Hom.* Il. O. 179. Ἠπείλει κείνῳ &c. Forſan tamen optativi forma uſus fuerit Lucianus, ut O. & P. prae ſe ferunt;

tem aurea. JUP. Aſt jam, fili, neſcio utrum a magnitudine inſtantium malorum, an a multitudine praeſentium, (celeberrima enim Diis, ut vides, concio eſt) perturbatus ſum animo, & aliquantum trepido, & compedita mihi videtur lingua. Quod autem omnium eſt abſurdiſſimum, oblitus ſum prooemii totius orationis, quod paraveram, ut ſpecioſiſſimo apud illos principio uterer. MERC. Corrupiſti, Jupiter, omnia. At illi ſuſpectum habent ſilentium, & aliquod ingens malum ſe audituros exſpectant, in quo tu cunctaris. JUP. Vis ergo, Mercuri, Homericum illud prooemium apud illos rurſus cantem? MERC. Quod igitur? JUP.

Huc omnes patri auſcultate Diique Deaeque!

MERC. Apage. Satis etiam nobis prima illa obcantaſti. Verum, ſi videtur, carunt; ſed quia *Fl.* lectio a vulgata propius abeſt, eamque minore mutatione corrigit, hanc ſum amplexus. In *ἐκέτευε* vero nihil mutavi; nam & ſic rurſus deinde c. 19. m. *ἐκέτευε ἱρᾶσι τοσούτοις — τὴν ταραχὴν*, ubi L. ſolus etiam *ἔτι*. *J.F.R.*

80. *Ἀκούσεσθαι*] Hic mirari ſubit Scholiaſtae tarditatem, qui cum in ſuo Codice *προύσεσθαι* legiſſet, uti & in Ox. ſcriptum eſt, neque conſulto alio, neque tantillum dubitans ſcripturam depravatiſſimam enarrat. Quid a tali Critico expectandum ſit, hinc facile intelligas. *M. du S.*

85. *Κέκλυτέ μευ*] *Homer.* Il. Θ. 5. Illud *μεῦ*, ex O. & *Fl.* eſt, qui Codd. etiam rejiciunt *τε*, poſt *πάντες*, ſed in eo nolui imitari. *M. du S.*

88. *Πεπαρῴδηται*] Inquinatiſſime antehac legebatur

χρυσῆν καθείς. ΖΕΥΣ. Ἀλλὰ νῦν, ὦ τέκνον, οὐκ οἶδα, εἴτε ὑπὸ μεγέθους τῶν ὀφειλομένων δεινῶν, εἴτε καὶ ὑπὸ πλήθους τῶν παρόντων (πολυθεωτάτη γὰρ ὡς ὁρᾷς ἡ ἐκκλησία) ἀφηρέθην μου τὴν γνώμην, καὶ ταράττομαί τε, καὶ ἡ γλῶττά μοι πεπεδημένη ἔοικε· τὸ δὲ ἀποπώταλον ἁπάντων, ὀλίγου δεῖν ἐπελελήσμην τὸ προοίμιον ἁπάντων τῶν λόγων, ὃ παρεσκευασάμην, ὡς εὐπροσωποτάτη μοι ἡ ἀρχὴ γένοιτο πρὸς αὐτούς. ΕΡΜ. Ἀπολώλεκας, ὦ Ζεῦ, πάντα, οἱ δὲ ὑποπτεύουσι τὶ σιωπήν, καί τι ὑπέρμεγα κακὸν ἀκούσεσθαι προσδοκῶσιν, ἐφ' ὅτῳ σὺ ἀμέλλεις. ΖΕΥΣ. Βάλε γῦν, ὦ Ἑρμῆ, τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο προοίμιον ἀναῤῥαψῳδῆσαι πρὸς αὐτούς; ΕΡΜ. Τὸ ποῖον; ΖΕΥΣ.

Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοί, πᾶσαί τε θέαιναι.

ΕΡΜ. Ἄπαγε, ἱκανὰ καὶ πρὸς ἡμᾶς πεπαρῴδηταί σοι τὰ πρῶτα. πλὴν, εἰ δο-

g Πεπεδημένη] Π—η cum puncto ſubſcripto in nonnullis legi notat *Solan.* At non invenio. *h* Ἀπάντων] Τῶν ὅλων *Fl.* *i* Λόγων] Deeſſe in *Fl.* & O. notat *Solan.* Sed credo articulum tantum deeſſe in O. *k* Καί τι] Καίτοι *Fl.* Vulgatam non mutat P. *l* Ἀκούσεσθαι] Προύσεσθαι O. *m* Ὦ Ἑρμῆ — πρὸς] Octo haec verba omiſſa in O. ab alia manu in marg. repoſita vix leguntur. *n* Μευ] Sic O. & *Fl.* recte. *Mu* Edd. vulgo. *o* Τε] Male abeſt a *Fl.* & O. *p* Πεπαρῴδηται] Ex emendatione *Solani.* Πεπαρῴνηται Edd. priores, cum O. & C.

77. Εὐπροσωποτάτη] Εὐπρεπής. *V.*
80. * Προύσεσθαι] Ἀντὶ τοῦ πυθέσθαι. *V.*
81. Δυσμαίλλεις] Βραδύνεις. *V.*
88. Πεπαρῴνηται] Ὑβριστικῶς πέπρακε. *V.*

* Προύσεσθαι] Hoc Scholium, niſi per Ox. codicem foret, quo referretur non eſſet. Sed ex eo patet in quibusdam Codicibus ita corrupte legi pro *ἀκούσεσθαι*, quod verum eſſe locus ipſe Scholii ſatis confirmat, cum inter *εὐπροσωποτάτη* & *δυσμαίλλεις* in *Voſſ.* ML poſitum ſit. *M. du S.*

πεπαρῴνηται, neque in Impreſſis tantum, ſed & in O. & Coll. & Excerpt. *M. du S.*

Πεπαρῴδηται] Quamquam *παρῳδεῖν* de iis qui ebriorum more bacchantur, aliisque moleſti ſunt, recte hic primo intuitu videtur dictum; tamen cum de metro hic ſermo ſit, & reſpiciat ad parodias illas tragicas, quas Jupiter protulit c. 1. 3. 4. ita certa viſa mihi *Sonlii* emendatio, ex ipſo Luciano petita, ut eam recipere non dubitaverim. Cui tamen vulgata revocanda videtur, revocet etiam verſionem Cl. *Geſneri*, quae erat: *Satis etiam apud nos prima illa quaſi per ebriam contumeliam effudiſti.* Sed obſtare videtur ſequens *πλὴν*, quod cum pro adverſativa conjunctione acceperint Interpretes, non potuere cogitare de *παρῳδίᾳ*. At ſi, quod revera ſignificat, *πλὴν* reddas:

δοκεῖ, τὸ μὲ Φορμιὼν τ' μέτρον ἄφες· σὺ δὲ
τῷ Δημοσθένους δημηγοριῶν τ' κτ' Φιλίππου
τινα, ἂν [a] ἐθέλοις σύνειρε, ὀλίγα ἐναλ-
λάττων. ὕτω γὰρ οἱ πολλοὶ νῦν [b] ῥήτορες
ποιοῦσιν. ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, [c] σύντομόν
τινα ῥητορείαν, καὶ ῥᾳδιεργίαν ταύτην [d] εὐ-
καιρον τοῖς ἀπορουμένοις.

[e] Ἄρξομαι δ' ἐν ποίᾳ. „ Ἀντὶ πολλῶν
„ ἂν, ὦ ἄνδρες θεοὶ, χρημάτων, [f] ὑμᾶς
„ ἀλέα γ' ἡμίζω, εἰ φανερὸν γένοιτο ὑμῖν, ὅ,
„ τι ἐπιτόλε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ νῦν
„ συνελέγητε. ὅτε τοίνυν τοῦθ' ὕτως ἔχει,
„ προσήκει προθύμως ἀκροᾶσθαί με λέγον-
„ τος. ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς, ὦ θεοὶ, μο-
„ νονυχὶ λέγει φωνὴν [g] ἀφιεὶς, ὅτι τοῖς
„ παροῦσιν ἐρρωμένως ἀπιλητέον [h] ἡμῖν
„ ἐστὶν· ἡμεῖς δὲ [i] πάνυ ὀλιγώρως [k] ἔχειν
„ δοκοῦμεν πρὸς αὐτά. βούλομαι [l] δὲ ἤδη,

minum illam moleſtiam omitte; ſed illarum
Demoſthenis contra Philippum concionum
quamcumque volueris, paucis immutatis,
conſarcina. Ita enim plerique jam oratores
faciunt. JUP. Bene me mones de compen-
diaria quadam dicendi arte, & commento
laborantibus opportuno.

15. Sed tandem aliquando incipiam.
„ Prae multis vos, Viri Dii, opibus prae-
„ optaturos puto, ſi manifeſtum vobis
„ fiat, quid tandem illud ſit, propter
„ quod jam congregati eſtis. Quae cum
„ ita ſint, convenit propenſo animo me
„ audire dicentem. Praeſens igitur tempus,
„ Dii, tantum non emiſſa voce dicit,
„ praeſentibus fortiter admovendam eſſe
„ manum: at nos negligenter admodum
„ affecti ad ea videmur. Volo autem jam

(defi-

a Ἐθίλοις] Ἐθίλῃς O. & marg. *A1*. Ἐθίλεις *Fl.* b Ῥήτορες ποιοῦσιν] Ῥητορεύουσι O. c Σύντομον] Ἐπίτομον O. & marg. *A1*. d Εὐκαιρον] Εὔκαιρον O. P. & marg. *A1*. e Ἄρξομαι] EPM. ἄρξαι δ' ἐν ποτὲ ΖΕΥΣ. ἀντὶ *Fl.* Rectius utramque perſon. omittit. *P.* & *Fr.* Cet. EPM. ἄρξομαι. non repetito ΖΕΥΣ. peſſime. Ἄρξομαι pro ἄρξομαι L. Ἄρξαι etiam marg. *A1*. f Ὑμᾶς] Reſtitutum ex O. *Fr. S.* Ἡμᾶς male cett. g Ἀφιεὶς] Ἄφεις marg. *A1*. h Ἡμῖν] Ὑμῖν *Fl.* i Πάνυ] Παντ' O. k Ἔχειν δοκοῦμεν] Ἔχειν μοι δοκ. O. Ex. δοκ. μοι *P.* Sine μοι *F. H. Fl. S.* l Δὴ] Γὰρ marg. *A1*.

91. Σύνειρε] Σύνειρε, σύμπλεκε *G.*

96. Ἀντὶ πολλῶν] Initium ſumptum ex I. Oratione Demoſthenis. *G.*

6. Ὀλιγώρως] Καταφρονητικῶς *V.*

quod reliquum eſt, jam belle procedent omnia. *F.F.R.*

96. Ἄρξομαι] Haec verba in quibusdam, uti habent, *Mercurio* tribuuntur, in aliis immutata, ut pro ἄρξομαι, ſit ἄρξαι, & ante ἀντὶ . . . ponitur Ζεῦ. Ego hanc, ut ſcripturam optimam, ſecutus ſum. Ut autem ſui temporis Rhetoras rideat, adeo imperite Jovi ſuo hoc Demoſthenis proœmium tribuit, ut vel illud ὦνδρες excidat, quod voce θεοὶ emendare mox conatur. *M. du S.*

Ἄρξομαι] Si cum *Fl.* ἄρξαι legas, recte Mercurii perſona praemittitur, & Jovis denuo ante ἀντὶ collocatur. Sed quum in ἄρξομαι conſentiant ceterae, hoc ſervavi. Nimis autem earumdem apertus erat error, quod Mercurio haec tribuerint, non mutato verbo, nec repetito mox Jovis nomine, cum deinde, c. 18. f. denuo *Merc.* loquens induceretur. *F.F.R.*

Ibid. Ἀντὶ πολλῶν &c.] *Demoſth.* Ol. I. *M. du S.*

97. Ὑμᾶς] O. *Fr. S.* recte. In reliquis ἡμᾶς. *M. du S.*

Ἡμᾶς] Retinuerat Pariſinae Ed. interpres ἡμᾶς, ac tamen *vos* dederat, quod ſenſus poſtulat. Quare talis vel ſine Codice mutarem. *F.F.R.*

18. Περιπατήσαιμι τὸ διηνεκὲς] Sunt verba LXX. Interprett. *Geneſ.* III. 8. *M.V. la Croze.*

Περιπατήσαιμι τὸ διηνεκὲς] Verba *Geneſ.* l. c. ſunt: Καὶ ἤκουσαν τὴν φωνὴν κυρίου τοῦ θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ τὸ δειλινόν. Ellipſis autem videtur, pro κατὰ τὸ δειλινόν, qua etiam utitur *Long. Paſt.* IV. p. 106. f. Ed. *Moll.* ἄγων δὲ αὐτὰς (τὰς αἶγας) πάνυ ἥδεται, καὶ ἀπάγων τὸ δειλινόν. Idem L. 2. p. 43. συνέρχονται τὸ ἑωθινόν. Sic mox Dial. *Galli* ſequente, τὸ ἑῴθινὸν: quare adſentior diligentiſſimo *Bergler.*, τὸ ἑωθινὸν quoque pro τ' ἑωθ. legendum in *Alciphr.* I. Ep. 34. p. 148. ubi ſimul haec Luciani adferens ait, haec ſuppleri vel per κατὰ τὸ τοῦ καιροῦ, vel per nomen verbale; quem vide. *F.F.R.*

23. Λιθαντοῦ χάδρας τέσσαρας ἢ μάλα νή.] Si τετραφυεῖς excipias, plane iisdem verbis utitur *Alciphr.* in deſcribendo pauperrimorum hominum ſacrificio. L. III. Ep. 35. f. ὁ δὲ ἔτι πενέστερος λιθαντοῦ χόδρης ἢ μάλα ἱερατεύσας. Quod loco Doctiſſ. *Bergler.* & hoc Luciani proferre non eſt oblitus. *F.F.R.*

24. Ἐπιτεθύμηκα] L. optime. In reliquis ἀποτε—. *M. du S.*

Ἀπο-

(deficit enim Demosthenes) illa vobis dilucide exponere, quibus perturbatus concionem hanc convocavi. Heri enim, ut nostis, Mnesitheo nauclero sacrificium offerente pro servata navi, quae tantum non circa Capharea perierat, epulabamur in Piraeeo, quotquot nostrum Mnesitheus ad sacrificium vocaverat. Deinde post libationes vos quidem alio alius, ut cuique collibitum est, discessistis. Ego vero, neque enim valde ferum erat, in urbem ascendi, inambulaturus vesperi in Ceramico, Mnesithei simul sordidam cogitans parsimoniam, qui sexdecim Diis vocatis ad epulas, solum gallum mactaverit, eumque vetulum, & pituita jam laborantem; tum turis grana quatuor, bene sane mucida, ut statim ex-

ἡ γὰρ [m] ὀπλείπει ὁ Δημοσθένης, αὐτὰ ὑμῖν δηλῶσαι σαφῶς, ἐφ' οἷς ἀφαραχθεὶς, συνήγαγον ὑμᾶς ἐκκλησίαν, χθὲς γάρ, ὡς ἴστε, Μνησιθέῳ τῷ ναυκλήρῳ θύσαντος τὰ σωτήρια ὑπὲρ τῆς νεὼς ὀλίγου δεῖν [n] ἀπολωμένης [o] περὶ τὴν Καφηρέα, εἰστιώμεθα ἐν Πειραιεῖ, ὁπόσους ἡμῶν ὁ Μνησίθεος ὑπὲρ τῆς θυσίας ἐκάλεσεν. εἶτα μὲν τὰς σπονδὰς, ὑμεῖς μὲν ἄλλος [p] ἄλλην ἐτράπεσθε, ὡς ἑκάστῳ ἔδοξεν. ἐγὼ δὲ (οὐδέπω γὰρ [q] πάνυ ὀψὲ ἦν) ἀπῆλθον εἰς τὸ ἄστυ, ὡς περιπατήσαιμι τὸ δειλινὸν ἐν Κεραμεικῷ, ἐννοῶν ἅμα τοῦ Μνησιθέου τὴν μικρολογίαν· ὃς ἐκκαίδεκα θεοὺς ἑστιῶν, ἀλεκτρυόνα μόνον κατέθυσε, γέροντα κἀκεῖνον ἤδη [r] καὶ κορυζῶντα, καὶ λιβανωτοῦ κόκκους τέτταρας, εὖ μάλα εὐρωτιῶντας, ὡς αὐτίκα [s] ἀποσβεσθῆναι τῷ ἀν-

[m] Ἐπιλείπει] Ἐπιλείπειν μοι O. [n] Ἀπολωμένη] Ἀπολομένη *Fl.* [o] Περὶ] Sic *J. Fl. H. S.* &c. Παρὰ *P.* [p] Ἄλλος] Ἄλλη O. [q] Πάνυ] Omittit O. [r] Καὶ] Omittit *Fl.* [s] Ἀποσβεσθῆναι] Sic Edd. Ἐπισβεσθῆναι dedit *Solan.* ex L. Ἐπισβ. etiam marg. *Aldi.*

13. Περὶ τὴν Καφηρέα] Ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας. ἔχει δὲ ἴδιως ἡ Εὔβοια ἐν τῇ ἔξω Θαλάσσῃ Καφηρέα, (1) Καφηρεὺς δὲ λέγεται τόπος θαλάττης ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς τραχὺς, καὶ (2) τυναχώδης, σκοπέλοις διειλημμένος, καὶ ἔρμασι ἢ χειμάσι, καὶ τοῖς ἐκ βάθους λιθοβόλοις, ἅτε πρυμνοῖς ἐξοικιζόμενος, καὶ ἐν τοῖς ὅλοις πανοῦ, ἔστι δὲ διηνεκὴς τοῖς ἀνέμοις καλαυροπιζόμενος, ὡς ὁ πατὴρ Ὁμήρῳ πρόδηλος ἐκπέλλων, ἢ ὕπνος πόντιος λαίτμα πεπτεώς ἀνέμων Καφηρεὺς ἐν κύμασιν. καὶ ἔστιν ἱερὸς Καφηρεὺς, λιμὴν τῆς καλαπτώσης ἀνεμοβόλου. (3) πάνυ γὰρ τὸ πνεῦμα, ἀφ' οὗ δὲ (4) Ὅμηρος Αἴαντ' εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἔπος πεπαφώτα φάναι, οἷονεὶ (5) πνευστιῶντα, ἅτοι τῷ τὸ πολεμικὸν ἀγῶνος καμόντα, ἢ τῇ ἀγερωχίᾳ τῆς νίκης, τῆς χαρᾶς αὐτῷ τοὺς ἀναπνευστικοὺς πόρους καταφράσσης, καὶ πύρι τῷ συνήθει ἐκπεσεῖσθαι τὸ πνεῦμα καλαπτυγούσης, παρ' ὃ καὶ τινες ἴλαθον τελείως ἐκπεπνεύκοτες, μὴ δυνηθέντες τοσοῦτον τὸ ἐκτὸς ἐπισπάσασθαι πνεῦμα, ὅσον ἐξήρκεσε τὸν λύχνον τῆς χαρᾶς εὐφυχορίαν πληρῶσαι. ἢ ὅτι συναπῆρχε τῇ εὐσταθείᾳ τῶν συμπτώματος πᾶν τὸ ψυχικὸν πνεῦμα, ὃς ἀπὸ τινὸς θεολόγου ἐκφαγέντος ῥήματος ἀμύητος ἐκχεόμενος. (6) *V.*

19. Ἐν κεραμεικῷ] Δύο ἦσαν Κεραμεικοὶ παρ' Ἀθηναίοις, ὁ μὲν ἐν τῇ πόλει, ὁ δὲ ἔξω τῆς πύλης, ἐνταῦθα δὲ τὸ ἐν τῇ πόλει λέγει (7) τόπον. *V.*

20. Τὴν μικρολογίαν] Τὴν συνετότητα. *V.*

22. Ἤδη κορυζῶντα] Ὑπὸ τοῦ γήρως μυξας ἐκχέοντα. κόρυζαι γὰρ αἱ μύξαι. *V.*

24. Εὐρωτιῶντας] Σαπέντας. *G.*

(1) Καφηρεὺς] Καφαρεὺς editum ante. Mutavit *M. du S.* Recte: nam sic deinde etiam Scholiast. scribit: & *Strabo* L. VIII. p. m. 466. f. *J. F. R.*

(2) Τυναχώδης] Ita ex *G.* & C. pro vulgato τυναχάδης restituit *M. du S.*

(3) Κάρος] Κάπος Ex. *G.* & C. & V.

(4) Ὅμηρος Αἴαντ'] Il. H. 312. Sed ibi hodie legitur ἐχεφρόνα. *M. du S.*

(5) Πνευστιῶντα] Πνευστιόωντα. V.

(6) Haec omnia de Caphareo Promontorio habentur eosdem verbis in Etymologico Magno. Stephanus aliam vocis Etymologiam tradit, quae verior, licet ipse eam non satis intellexerit. Καθηρεύς, inquit, ἐκλήθη, ὅτι τὰς πλοίους ἐκεῖ ἐκάθηρον οἱ Εὐβοεῖς. Nempe καθηρεὺς est Graece quod Καφηρεὺς fuit lingua Phoenicia; nam ut כפר *Caphar* significat *expiare*, *lustrare* apud Graecos, ita etiam famitur apud Phoenices כפר *Caphar*. Sic nimirum scopulum, aut navale hoc Euboeae vocaverant qui cum Cadmo ex Phoenicia in eas oras advenerant. Vid. *Bochartum* in Canaan Lib. I. c. XIII. qui tamen vetam hujus vocis originem non est assecutus. *J. Cler.*

(7) Τόπον] Πόντον editum ante. Facile correxit *M. du S.*

Ἀποσβεσθῆναι] Ignoro verbum ἐκσβέννυμι, nec ita *Alciphronis* loco adducto quidquam est praesidii. Et vix credebam *Solano* aut Collatorum fusile nemem, ut aliud tantum compositum ejusdem verbi σβέννυμι necessario substituendum voluerint; nam si *exstinguendi* significatus retinendus erat, vulgata quoque poterat servari, atque exponi per ellipf. praepolit. σὺν, *ut thus flatim una cum carbone exstingueretur*, qualem

ἄνθρακι, μηδὲ ὅσον ἀκρα τῇ ῥινὶ [a] ὀσφραί-
νεσθαι τῦ καπνῦ [b] παραχόντος· καὶ ταῦ-
τα ἑκατόμβας ὅλας [c] ὑποχόμενος,
ὁπότε ἡ ναῦς ἤδη προσφέρετο τῷ σκοπέλῳ,
καὶ ἐντὸς ἦν τῶν ἑρμάτων.

[d] Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐνοῶν [e] γίγνομαι ἐπὶ
Ποικίλην, ὁρῶ πλῆθος ἀνθρώπων πάμ-
πολυ συνεστηκός· ἐνίους μὲν ἔνδον [f] ἐν αὐτῇ
τῇ στοᾷ, πολλοὺς δὲ καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ
καί τινας βοῶντας, καὶ ἀμφισβητουμένους ὅπῃ τῶν
[g] Θάκων [h] καθημένους. εἰκάσας οὖν ὅπερ ἦν,
φιλοσόφους εἶναι τῶν ἐριστικῶν τούτων, ἐβουλή-
θην ἐπιστὰς ἀκοῦσαι αὐτῶν ὅ, τι [i] καὶ λέ-
γουσι. καὶ ἔτυχον μὲν νεφέλην τινὰ πυκνοτέραν
περιβεβλημένος, σχηματίσας ἐμαυτὸν εἰς
τὸν ἐκείνων τρόπον· καὶ τὸ πώγωνα ἐπισπα-
σάμενος, εὖ μάλα ἐοικὼς φιλοσόφῳ· καὶ δὴ
παρεγκωνισάμενος τοὺς πολλούς, εἰσέρχο-
μαι ἀγνοούμενος ὅστις εἴην. εὑρίσκω δὲ τὸν
Ἐπικούρειον Δάμιν, τὸν ὀπίτριπλον, καὶ Τι-

stinguerentur in carbonibus, & ne tantillum quidem fumi, quod extremas ferire posset nares, praebentis: idque cum totas hecatombas promisisset, quo tempore navis jam ferebatur ad scopulum, & intra vada erat.

16. Inter has cogitationes cum ad Poecilen venio, video ibi maximam una stare hominum multitudinem, quosdam intus in ipsa porticu, multos autem sub divo, & clamantes quosdam vocemque contendentes, qui in sedilibus assidebant. Conjiciens ergo quod res erat, philosophos esse de contentiosis illis, volui adstans illos audire, quid dicerent: nubem enim densam forte indueram, figuraque illorum & habitu sumto, ac barba demissa, satis eram philosopho similis. Pluribus itaque cubito dimotis ingredior, ignotus quis essem. Invenio autem Epicureum Damin, perditissimum *nebulonem*, & Timoclem Stoi-

a Ὀσφρανθῆναι] Ὀσφρῆσθαι G. P. Ὠσφρῆσθαι O. Ὀσφρᾶσθαι *Graev.* b Παραχόντος] Παραχόντας *Pell.* c Ὑποχόμενος] Recte sic *Fl. Fr. P. H. S.* &c. Ὑποχομένων *J.* Ὑποχομένας *V2.* Ὑτιχυμένος Ox. d Ἐπεὶ] Ἐπὶ male *J.* Recte quod editum est cett. & O. e Γίγνομαι] Γίνομαι O. f Ἐν] Abest ab O. g Θάκων] Hoc Luciano redditum ex G. P. O. & marg. *A1W.* Θάκας Edd. priores. h Καθημένους] Καθημένων *Fl.* male. Καθημένους marg. *A1.* i Καὶ] Deest in *Fl.*

29. Τῶν ἑρμάτων] Ὑφαλῶν πετρῶν. *V.*
31. Ποικίλην] Ποικίλη στοὰ ἐν τῷ παρ' Ἀθηναίοις, ἐκαλεῖτο δ' ἔτως ἀπὸ τῆς ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. *V.*
34. Καὶ ἀμφισβητουμένους] Ἀμφισβητοῦντας. *V.*
40. Ἐπισπασάμενος] Ἐπισύρας, χαλάσας. *V.*
43. Τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν] * Ἐπικούριον δὲ Στοϊκὸν δύο γὰρ φιλοσόφων, τούτων οἱ μὲν Ἐπικούρειοι ἀπὸ προνοίας ἔλεγον δοκεῖσθαι τὰ πράγματα, οἱ δὲ Στοϊκοὶ ὑπὸ προνοίας. *V.*
44. Τὸν ὀπίτριπλον] Τὸν ἄξιον τῦ ὀπιτριβῆναι, τουτέστι πληγῶναι. *V.* Πάγκακον. C.

* Ἐπικούρου] Ἐπικούριον edita. Mutavi *M. du S.*

ellipsin non semel habuimus supra. Vid. saltem ad I. *Ver. Hist.* c. 33. med. Verum videns aliud quam *exstinguendi* verbum hic locum non habere, sensi *Solenum* ἐκσβεσθῆναι ideo adcuratius exstimasse, quondam ἐπὶ sic posset commodius denuo intelligi, i. e. ἐπισβ. ἐπὶ τῷ ἄνθρακι. Quod itaque facile concederem ac reciperem, si modo plures Codd. addicerent, aut aliunde mihi ex probatis Auctt. notum esset verbum ἐπισβ. At quia vulgatum satis potest intelligi eo sensu quo diximus, quumque prunae ex ligno, quibus utebantur, citius exstinguuntur quam nostrae ex cespite, non inepte dicentur una cum thure exstinctae. *J. F. R.*

25. Ὀσφρῆσθαι τῷ καπνῷ] Cum Jupiter conquestus esset de sordibus Mnesithei, qui ex naufragio servatus cum diis promisisset hecatombam, solvit tantum gallum senio confectum, & quatuor grana thuris, ὡς αὐτίκα ἀποσβεσθῆναι τῷ ἄνθρακι, μὴ δὲ ὅσον ἅπαξ τῇ ῥινὶ ὀσφρανθῆναι τῦ καπνῦ παραχόντος, *ut in pruna statim extinguerentur, & vix summas nares feriret fumus ex illis natus.* Mſ. ὀσφρῆσθαι. Sed Lege ὀσφρᾶσθαι. Idem quidem est quod ὀσφρανθῆναι, sed Grammatici observarunt malle Atticos ὀσφρῆσθαι, quam ὀσφραίνεσθαι. *J. G. G.*

35. Θάκων] Narrat Jupiter se venisse in Poecilem, & ibi varios homines invenisse, alios sub dio, alios valde clamantes, ἐπὶ τῶν Θάκων καθημένους. *in cathedris sedentes.* Sed Mſ. Θάκων, & quidem rectius. Nam Θᾶκος est Poëticum, quo Homerus aliique sunt usi, sed

Stoicum, virum optimum, ſerio valde contendentes. Nam ſudabat Timocles, vocemque clamore jam obtuderat. Damis autem Sardonio riſu magis etiam incendebat Timoclem.

17. Erat autem tota illorum de nobis diſputatio; cum facerrimus ille Damis providere nos negaret hominibus, aut inſpicere adeo, quae apud illos fiant; nihil aliud ſibi volens, quam nos nec omnino eſſe: nam eo nimirum illius valebat diſputatio. Atque erant, qui illum laudarent. At alter, qui a nobis erat, Timocles pugnabat ſupra vires, & indignabatur, & omni modo pro cauſſa noſtra decertabat, cum noſtram laudaret providentiam, & enarraret, quanto ornatu, quam ordine convenienti regamus omnia atque inſtituamus. Atque habebat quidem & ipſe ſuos quosdam laudatores; verum . . . feſſus enim jam erat, & male clamabat, & multitudo reſpiciebat

45 μοχλέα τ' Στωϊκὸν, ἀνδρῶν βέλτιστον, ἐκ-
θύμως πάνυ ἐρίζοντας. ὁ γοῦν Τιμοκλῆς τῷ
ἱδρῶτι, τῇ τε φωνῇ ἤδη [k] ἐξεκέκοπτο καὶ τῷ
βοᾷν· ὁ Δάμις δὲ, τὸ Σαρδόνιον [l] ἐπιγε-
λῶν, ἔτι μᾶλλον παρώξυνε τὸν Τιμοκλέα.
Ἦν δὲ [m] ἄρα καὶ ἡμῖν ὁ πᾶς λόγος
αὐτοῖς. ὁ μὲν γὰρ κατάρατος Δάμις ὅτε
προνοεῖν ἡμᾶς ἔφασκε τῶν ἀνθρώπων, ὅτε
ἐπισκοπεῖν τὰ γιγνόμενα παρ' αὐτοῖς,
[n] οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὁ μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι
λέγων. τοῦτο γὰρ [p] αὐτῷ δηλαδὴ ὁ λό-
γος ἐδύνατο, καὶ ἦσαν τινες, οἳ ἐπῄνουν αὐ-
τόν. ὁ δ' ἕτερος τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμοκλῆς
ἐφρόνει, καὶ συνεμάχει, καὶ ἠγανάκτει, καὶ
πάντα τρόπον συνηγωνίζετο, τὴν ἐπιμέλειαν
ἡμῶν ἐπαινῶν, καὶ διεξιὼν, ὡς ἐν κόσμῳ
[q] τε, καὶ τάξει τῇ προσηκούσῃ ἐξηγούμεθα,
καὶ διατάττομεν ἕκαστα. καὶ εἶχε μὲν τινας
καὶ αὐτὸς τοὺς ἐπαινοῦντας. πλὴν, ἐκεκμήκει
γὰρ ἤδη, καὶ πονήρως ἐφώνει, καὶ τὸ πλῆθος
εἰς

k Ἐξεκέκοπτο] Sic *Solan.* ex O. Ἐξέκοπτο Edd. *l* Ἐπιγελῶν] Ἐπιμειδιῶν O. *m* Ἦρα] Deeſt in O. *n* Οὐδὲν ἄλλο] Ἢ οὐδὲν, ἀλλὰ adſcripſ. *Solan.* Οὐδὲν. ἀλλὰ O. *o* Μηδὲ] Sic P. Μη—δὲ cett. & O. *p* Αὐτῷ] Αὐτὸ Exc. *Fl.* Vulgatam firmat P. *q* Τε] Non comparet in O. Sed & συνηγωνίζετο in eod. paullo ante omitti, obſcure notabat *M. du S.*

45. Ἐκθύμως] Προθύμως. *G.*

48. Σαρδόνιον ἐπιγελῶν] Σαρδόνιος γέλως λέγεται, ὁ ἐκ ὀκνηρίας γινόμενος. *V.*

ſed θᾶκος eſt ſcriptoribus pedeſtribus proprium, & notat ſellam, conſeſſum, quamvis illud quoque inveniatur apud Ariſtophanem. *J. G. G.*

Θάκων] Ita etiam Mſ. Ox. & P. vide Schol. *Ariſtoph.* 128. E. ſed hic *ſedilia* ſignificat, ut apud eundem juniores dicuntur τῷ θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπαίσασθαι. *M. du S.*

38. Νεφέλῃ] Uti ſolent apud *Homerum* paſſim. Sed verba non ſunt Homerica. *M. du S.*

40. Πώγωνα] Atqui Jupiter barbatus ipſe pingitur Ονειρ. c. 11. verum prolixior fuiſſe videtur barba Philoſophorum. De ἐπίστασ. vide Πατρ. c. 12. *M. du S.*

42. Παραγναθιδίῳ] Scribitur in nonnullis vulgaribus Lexicis o brevi in med. Sed praeſtat ω. *Alciphr.* I. p. 26. Παραγναθίσασθαι τοὺς ἐντυγχάνοντας βυλόγοις, ubi Cl. *Bergl.* eodem modo exaratum ex *Heliod.* & Noſtro *de Calumn.* adfert. *J. F. R.*

47. Ἐξεκέκοπτο] Quia Codicem auctorem habet haec ſcriptura, & quia ſupra etiam *Tox.* c. 40. f. Edd. ἐξεκέκοπτο habent, vulgatam ſic emendari *Solan.* etiam jubente, curavi. Alioqui aegre obtemperaſſem. Vid. quae de augmento plusquamperfecti omiſſo jam ſaepe dixi, *pro Imag.* c. 3. Et I. *Ver. Hiſt.* c. 13. &c. *J. F. R.*

48. Τὸ Σαρδόνιον] Ridere riſum Sardonium dicuntur, qui riſum rident ἐπὶ οὐδενὶ ὑγιεῖ. Sic in *Aſin.* Σαρδόνιον γελῶντες ἔλεγον. I. e. Sardonice ridentes ajebant. *G. C.*

54. Οὐδὲν ἄλλο, ἢ μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων] Opſopoeus *breviter*, *nihil aliud quam in univerſum nos non eſſe*; quae quidem ſingula unde colligat, praeſertim primam vocem, non video. Itaque Benedictus omiſſa illa, *nihil aliud quam nos non eſſe dicens.* Atqui ipſe auctor & nunc & in principio teſtatus eſt, multa ab eo dicta eſſe de providentia. Rurſus ſi nihil aliud quam Deos non eſſe dixit, non probavit igitur, atque ſta nihil profeciſſe diceremus. Sed certe & probavit ſtatuas fictas ab hominibus, & ipſum Jovem fuiſſe hominem. Sane parum videntur percipere loquutionem Luciani, qui innuit, ſic eum probaviſſe aut οὐδενὰ Deo-

εἰς τ̀ Δάμιν ἀπέβλεπε. συνεὶς δὲ ἐγὼ τὸ κινδυνευόμενον, τ̀ νύκτα ἐκέλευσα περιχυθεῖσαν λαλῦσαι τ̀ συνουσίαν. ἀπῆλθον οὖν, εἰς τ̀ ὑστεραίαν συνθέμενοι εἰς τέλος [a] ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκέμμα, κἀγὼ παρομαρτῶ τοῖς πολλοῖς, ἐπήκουον μέλαξυ ἀπιόντων οἴκαδε [b] παρ' αὐτοὺς ἐπαινούντων τὰ τοῦ Δάμιδος, καὶ ἤδη [c] πολὺ αἰσθανομένων τὰ ἐκείνου. ἦσαν δέ τινες καὶ οἱ μὴ ἀξιοῦντες προκαλεγνωκέναι τοῖς ἐναντίοις, ἀλλὰ βουλόμενοι [d] εἴ τι καὶ ὁ Τιμοκλῆς αὔριον ἐρεῖ.

[a] Ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκ.] Ἐπισκοπήσειν τ̀ λόγον O. P. & marg. *A1*. [b] Παρ' αὐτοὺς] Lacuna in O. [c] Πολὺ] Omittit praepos. O. [d] Εἴ τι] Deest in *Fl.* Adest in cett. & P. [e] Τοῦτ'] Τοῦτο *Fl.* Vulgatam probat P. [f] Εἰ λογίσοισθε] Ἐκλογιοῖσθαι O. Omisso ", (ut ex signo a *Solano* adposito suspicor) συνκάλεσα. Λογίζ. P. [g] Πεισθεῖν] Ita P. *V2. B2.* & *S.* recte. Πεισθῶν *J. Fl. Fr. H.* male. [h] Ὅλως] Ὅλῳ male *J.* [i] Σφῶν] Omittit *Th. Mag.* in ἀπρονοήτους. [k] Ἄτιμα] Ἀτίμεῖα P. & marg. *A1*.

69. Παρομαρτῶν] Συνκαλεῖσθαι. *V.*

69 ad Damin. Intellecto periculo, noctem ego jussi circumfusam solvere disputationem. Discesserunt igitur, pacti, postridie se ad finem deducturos quaestionem: & ego comitatus multitudinem, sublegi illorum dum domum eunt sermones, probantium partes Damidis, & multo jam majori numero ad illas se adjungentium. Erant vero etiam, qui praedamnare adversas illi partes nollent, sed expectare, si quid Timocles diceret postridie.

18. Haec sunt propter quae vos convocavi, non parva, Dii, si consideraveritis, omnem nobis honorem, & gloriam, & reditum, esse homines. His vero si persuadeatur, aut omnino Deos non esse, aut si sint, ipsorum curam non habere; nec victimam, nec munus, nec honorem e terra percipiemus, & frustra desidebimus in coelo vexandi fame, diebus illis festis, & celebritatibus, & sacrificiis, & pervigiliis, &

Deorum aut non providentiam *non secus ac si prorsus nos non essemus*, dicens homines de Diis cogitare debere nihil aliud quam si penitus non essent. *J.G.*

Οὐδὲν ἄλλο ἢ μηδί] Locus est corruptus. O. οὐδ. ἀλλὰ. Quid reponendum sit, mihi non liquet. *M. du S.*

68. Ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκέμμα] Pro his verbis in P. & O. ἐπισκοπήσειν τ̀ λόγον. Sed nihil muta, & confer Διον. c. 7. *M. du S.*

71. Παρ' αὐτοὺς] In Cod. Ox. lacuna est pro his verbis. *M. du S.*

81. Σφῶν αὐτῶν] Glossema videtur. *F.G.*

82. Ἄτιμα] P. ἀτίμεῖα, sed non placet. *M. du S.*

94. Ἐκ τοῦ νόμου] Formula sequitur in Concionibus adhiberi solita; quam habet iterum initio Ἐκκλ. *M. du S.*

Ibid. Ἀνεράδην] De rostris aut suggestu nihil hic audis; unde conjicere est non semper ea adhibita, sed stantes tantum *conciones habuisse*. Vide & Ἐκκλ. c. 1. *M. du S.*

96. Τελείων Θεῶν] Alii hoc aliter intelligunt: Ego de aetate intelligendum, eo potissimum inductus censeo, quia paulo post, c. 26. Apollinem audio, sententiam sibi, utpote juniori, non licere pro concione dicere. Eoque sensu vocem passim usurpari notum. Vid. *Xenoph.* Cyrop. VIII. p. 133. 35. *Plut.* τέλειον ἱμάτιον pro *toga virili* usurpat in Anton. Vide etiam Nostrum Ἐκκλ. c. 1. & 15. Facessivit tamen haec vox negotium Viris etiam doctissimis: inter quos *S. Petitus* de emendatione mox, ut fit, cogitavit, nempe ut voce una in duas disjuncta pro τελείων fiat τ λείων. Sed frustra sollicitat scripturam: recte enim habet. Τέλειοι Θεοὶ Luciano ii sunt, quibus per aetatem sententiae dicendae jus fasque est. Ridet enim quosdam Deos velut infra Senatoriam aetatem. Et quia mos apud Athenienses obtinebat, ut nemini triginta annis minori publice liceret dicere; ita & inter Deos silentio eos damnari voluit, qui sive imberbes adhuc, seu alia de causa ad aetatem virilem nondum perveniſſe rite

& pompis carentes. Tamquam igitur de rebus tanti momenti, ajo, excogitare omnes debere aliquod ſalutare conſilium rebus praeſentibus, cujus ope ſuperior diſcedat Timocles, & veriora videatur dicere; Damis vero ab audientibus derideatur. Neque enim valde confido Timocli, *futurum* ut per ſe vincat, niſi a nobis ipſi aliquid *auxilii* accedat. Praeconium fac, Mercuri, de more, ut ſurgant conſilii dandi cauſſa. MERC. Audi: tace: ne turba: quis concionari vult Deorum juſtae aetatis quibus licet? Quid hoc? nemo ſurgit? ſed tacetis magnitudine eorum, quae denuntiata vobis ſunt, perculſi?

19. MOM. *At veſtrum jam quisque lutum fiatis & humor!* Ego vero ſi mihi loquendi cum fiducia facultas detur, multa, Jupiter, habeo, quae dicam. JUP. Audacter, Mome, dicito. Apertum enim eſt, te utilitatis cauſſa fiduciam ſumere.

l στειρόμενοι. ὡς ἴσν ὑπὲς τηλικύτων φημὶ δεῖν ἅπαντας βέλτιόσιν τι σωτήριον τοῖς παρεῦσι, καὶ ἀφ' ὅτου κρατήσῃ μὲ ὁ Τιμοκλῆς, καὶ δόξει ἀληθέστερα λέγειν, ὁ Δάμις δὲ καταγελασθήσε) πρὸς τ ἀκεόντων· ὡς ἔγωγε καὶ πάνυ τῷ Τιμοκλεῖ πέποιθα, ὡς κρατήσῃ καθ' ἑαυτὸν, ἢν μὴ καὶ τὰ παρ' ἡμῶν αὐτῷ προσγένηται. κήρυτε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου, ὡς ἀνιστάμενοι συμβελεύσοιεν. ΕΡΜ. Ἄκυε, σίγα, μὴ τάραττε, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστι; τί τοῦτο, οὐδεὶς ἀνίσταται, ἀλλ' ἡσυχάζετε, πρὸς τὸ μέγεθος τῶν m ἠγελμένων ἐκπεπληγμένοι;

1 ΜΩΜ. Ἀλλ' n ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε. Ἐγὼ δὲ, εἴγε μοι μετὰ παῤῥησίας ο λέγειν δοθείη, πολλὰ ἂν, ὦ Ζεῦ, ἔχοιμι εἰπεῖν. ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ Μῶμε, πάνυ θαῤῥῶν. δῆλος γὰρ εἶ p ἐπὶ τῷ συμφέροντι q παῤῥησιαζόμενος. ΜΩΜ. Οὐ-

l Στειρόμενοι] Στερόμενοι O. m Ἠγελμένων] Λεγομένων P. n Ὑμεῖς] Sic recte *B1. Fl. J. S.* Ἡμεῖς male *H. P.* o Λέγειν δοθείη] Δοθ. λέγειν O. Idem mox εἰπεῖν ἔχοιμι. p Ἐπὶ τῷ συμφέροντι] Sic L. O. Ἐπὶ τὸ συμφέρον male *J. Fl. Ald. H. S.* Συμφέρον τι *P.* Συμφέρει τι *B1. Fr.* q Παῤῥησιαζόμενος] Παῤῥησιασάμενος O. —σόμενος *B2.* Vulgatam ſervat *B1.* cum reliquis.

93. Τὸ κήρυγμα] Τοῦτο λέγεται ὅτι * καθὼς ὁ συμβουλευτικὸς ὑφηγεῖται νόμος, ὡς ἱκανὸς γνώμην εἰσφέρειν ἀνιστάσθω ἱερῶν ὅτι ℰ ἔχει. *V.*

96. Τῶν τελείων θεῶν] Νόμος † ἐκέλευε παρ' Ἀθηναίοις, πρώτους λέγειν τοὺς ὑπὲρ τὰ ν' ἔτη γεγονότας, καὶ

* Καθὼς] Ita reſtitutum ex C. & V. Καθιζομένοις Edit. *Clem.* male. Et mox ἀνιστάθω, ſine σ. & ſine accentu, unde ἀνίστατο quis legeret; ſed ἀνιστάσθω verius licet forſan ex conjectura, fecit *M. du S.*

† Ἐκέλευε] Ἐκέλευσε ante editum. Mutavit Idem, non operae credens addere unde habeat; ſed quia eſt melius, id ſequor. *J. F. R.*

‡ Αὐτοὺς] Ita ex C. emendavit *Salm.* Recte; nam ſignificatur *poſt eos*, non *ſimul*, cum. *J. F. R.*

rite cenſeri poterant. Sententiae noſtrae firmandae cauſſa unicum hunc amplius *Chryſoſtomi* locum addam Homil. XIX. ad Pop. Antioch. p. m. 183. 2. οἱ νέοι καὶ εὐγενεῖς ὄντες, ὅταν δὲ ἀτελῆς πολλοὺς τῶν δούλων δεδοίκασι. Alium tamen ſenſum quem Vir eruditiſſimus huic voci tribuit, dum *Callimachum* enarrat, ſi lubet, vide. *M. du S.*

1. Ἀλλ' ὑμεῖς μὲ] Ἀλλ' ὑμεῖς μὲ. *Th. M.* Ἀλλ' ὑμεῖς μὲ πάντες] Apud *Homerum* & in O. πάντες. In omnibus Impreſſis ἅπαντες. *M. du S.* Ἀλλ' ὑμεῖς μὲ πάντες] *Homer.* Il. Θ. 99. Ex quo ὑμεῖς & πάντες etiam reſtituimus Luciano; cum in ejus Edd. ne *Fl.* quidem excepta, male ἅπαντες legeretur, & ὑμᾶς etiam in *P.* & *H.* *J. F. R.*

2. Μετὰ παῤῥησίας &c.] Conf. infra *Deor. Concil.* ſub init. *J. F. R.*

6. Τῷ συμφέροντι παῤ.] Illud τῷ ex Ox. & L. Codd. eſt, uti jam antea conjeceram, pro vulgato τό. *B2.* & *Fr.* aliter rem expediunt, nempe τὸ συμφέροντι π. quin & π— τὸ— *B2.* habet. Reliquae omnes τὸ συμφέροντι παῤῥησιαζόμενος. *M. du S.*

7. Τά-

Οὐκοῦν ἀκούετε, ὦ θεοὶ [a] πάντες, τά γε ἀπὸ καρδίας, φασὶν. ἐγὼ γὰρ καὶ πάνυ προσεδόκων ἐς τόδε ἀμηχανίας περιστήσεσθαι τὰ ἡμέτερα, καὶ πολλοὺς τοιούτους [b] ἀναφύσεσθαι ἡμῖν σοφιστὰς, παρ' ἡμῶν αὐτῶν τὴν αἰτίαν τῆς τόλμης λαμβάνοντας. καὶ, μὰ τὴν Θέμιν, οὔτε τῷ Ἐπικούρῳ ἄξιον ὀργίζεσθαι, οὔτε τοῖς ὁμιληταῖς αὐτοῦ, καὶ διαδόχοις τῶν [c] δογμάτων, εἰ τοιαῦτα περὶ ἡμῶν ὑπειλήφασιν. [d] ἢ τί γὰρ αὐτοὺς ἀξιώσειέ τις [e] ἂν φρονεῖν, [f] ὁπόταν ὁρῶσι τοσαύτην ἐν τῷ βίῳ [g] ταραχὴν καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς αὐτῶν ἀμελουμένους, ἐν πενίᾳ, καὶ νόσοις, καὶ δουλείᾳ καταφθειρομένους· πανοπονήρους δὲ καὶ μιαροὺς ἀνθρώπους [h] προτιμωμένους, καὶ ὑπερπλουτοῦντας, καὶ ὑπερτάττοντας τοῖς χρείττοσι· καὶ τοὺς [i] μὲν ἱεροσύλους καὶ κολαζομένους, ἀλλὰ παραλανθάνοντας· ἀνασκολοπιζομένους δὲ, καὶ τυμπανιζομένους ἐνίοτε τοὺς οὐδὲν ἀδικοῦντας, εἰκότως τοίνυν ταῦτα ὁρῶντες οὕτω παρανοοῦσι περὶ ἡμῶν, [k] ὡς οὐδὲ ὅλως ὄντων.

Καὶ μάλιστα ὅταν [l] ἀκούσωσι τὸ χρησμῶδες λεγόντων·

Ὡς παρὰς τὸν [m] Ἅλυν, μεγάλην ἀρχὴν

MOM. Audite ergo Dii omnes, quae ex animo, ajunt, *proferam*. Ego enim, & valde quidem exspectabam, ad hoc anguſtiarum perventuras res noſtras, multosque id genus exorituros nobis Sophiſtas, a nobis ipſis audaciae ſuae obtentum capientes. Et, per Themidem, non iraſcendum eſt Epicuro, neque ipſius ſodalibus, & ſucceſſoribus ſententiarum, ſi talia de nobis putarunt. Quid enim ſentire illos aliquis poſtulet, cum tantam in vita perturbationem rerum obſervant; qui boni inter illos ſunt, neglectos, in paupertate, & morbis, & ſervitute, pereuntes: peſſimos contra impurosque homines, praelatos illis, divites ultra modum, imperantes melioribus; ſacrilegos non punitos, ſed latentes; in crucem vero actos, & fuſtibus caeſos interdum eos qui nihil injuſte egerunt? Merito igitur ea cum vident, ita de nobis cogitant, quaſi omnino non ſimus.

20. Praeſertim ſi audiant oracula dicere:

Qui ſuperabit Halyn, magnam pervertet opum

a Πάντες] Deeſt in O. b Ἀναφύσεσθαι] Ἀναφύσεσθαι *Fl.* & ex eadem marg. *A1.* Nil mut. P. c Δογμάτων] Λόγων O. & marg. *A1.* d Ἢ] Abeſt a *Fl.* e Ἂν] Ἐὸ O. f Ὁπόταν] Ὅτι L. g Τὴν] Omittit O. h Προτιμωμένους] Sic *Fl. Fr. P* &c. Προτιμοῦσι *J.* i Μὲν] Inſerui ex O. aberat ab Edd. k Οὐδὲ] Sic dedi ex O. Οὐδὲν Edd. priores. l Ἀκούσωσι] Ἀκούσωσι O. & marg. *A1.* m Ἅλυν] Ἅλυν male *Va.*

7. Ὦ θεοὶ τάγε ἀπὸ καρδίας φασὶν] Λέγεται ἐπὶ τῶν ἀναισχύντων, καὶ ἀπεριφαλύπτων λεγομένων, μηδὲν ὑποβλασφημοῦσι τῷ λέγοντι· ἀλλ', ὡς ἔνι τὸ πρᾶγμα, διεξιόντος. *V.* (quaere in Paroem. C)

9. Περιστήσεσθαι] Εἰς τὸ ἐναντίον ἐλθεῖν, καίπερ τῶν. *G.*

12. Καὶ * μὰ τὴν Θέμιν] Θέμις ἐστὶν ἡ δίκη. καλῶς δὲ τὴν δίκην ὤμοσεν ὡς δικαίως τῶν θεῶν ἀπολαμβανόντων, ὅτι αὐτοὶ ἥμαρτον. † *V.*

24. Τυμπανιζομένους] Ἱεροσύλους. *G.*

29. Τὸν Ἅλυν] Κροίσου τοῦ τῶν Λυδῶν βασιλεῦ ἐρωτήσαντός τι Ἀμφικτύονα τὸν Ἅλυν κατὰ Κῦρον τὸν Περσῶν βασιλέως, ἀπεκρίνατο. ὅτι Ἅλυς μεγάλου ἄρχων καλλύνει. ὁ δὲ ἀγνοήσας πολὺν ἄρχων, Ἅλυς τὸν Ἅλυν, τὸν ἰδιον ἀπώλεσεν. *V.*

* Μὰ τὴν] Μάτην *frustra*, antea miſere editum. Sed emendatio erat facilis. *J. F. R.*

† Sequebantur verba, ὡς δικαίως τὸν Ἅλυν, quae delevit *M. du S.* Quia in Scholio haec tertio habentur.

7. Τάγε ἀπὸ καρδίας] Ex *Euripidis* Erecht. quae verba a *Plut.* laudantur p. 63. II. Ed. *Han.* de Adulat. & Amici diſcrim. Sed in fragmentis Ed. Clar. *Barneſii* non comparent, ſaltem ut ad eam fabulam pertinentia.

Ἐμοὶ μὲν εἴη πτωχὸς, εἰ δὲ βούλεσθε
Πτωχοῦ πατρὸν, ὅστις ἂν εὖνους ἐμοὶ
Φύσει παρελθὼν τ' ἀπὸ καρδίας ἐρεῖ.

Niſi proverbialem vocem jam ante Euripidem malis; a qua ſententia non admodum abhorreo. *M. du S.*

Ibid. Ἀπὸ καρδίας] Proverbium de quo dixi ad *Petron.* *J. B.*

Ἀπὸ καρδίας] Saepe ad verbum reſpondet Belgiciſmo. Exempla ex Nov. foed. & *Theocr.* Eid. 29. vſ. 4. dedit Frater optimus *Gul Otto*, in Belg. Graeciſſ. p. 437. Alia de eodem Rev. *Elſner.* ad *Euang. Marc.* XII. 30. *J. F. R.*

17. Ὁπό-

opum vim; nec tamen indicare, ſuam ne an hoſtium? Et rurſus,

O Salamis perdes muliebri e corpore natos.

Et Perſae enim, arbitror, & Graeci muliebri e corpore nati erant. Nam carminum furores rurſus cum audiunt, nos & amare & vulnerari, & ſervire, & vinciri, & diſſidere, & ſexcentas moleſtias habere, idque cum beati & immortales eſſe poſtulemus: quid aliud, quam merito nos deridendi, & nullam noſtri rationem habent? Nos vero indignamur, ſi qui homines non plane amentes reprehendunt iſta, & noſtram providentiam reſpuunt: cum ſatis habere debeamus, ſi quidam adhuc nobis poſt tot noſtra peccata ſacrificant.

21. Atque hic mihi, Jupiter (ſoli enim ſumus, neque eſt in coetu hoc hominum quisquam, praeter Herculem & Bacchum, Ganymedem & Aeſculapium, adſcripticios illos) reſponde mihi ex vero, an unquam

30 καλαλύσῃ. ὐ μέντοι δηλόν τοιν, εἴτε ἡ αὐτῆ, εἴτε [n] ἡ τ πολεμίων; ϗ πάλιν,

Ὦ θεία Σαλαμὶς, ὀλεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν.

35 ϗ Πέρσαι γὰρ, οἶμαι, ϗ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν. ὅτε μὲν γὰρ πάλιν τ ῥαψῳδῶν [o] ἀκούσιν, ὅτι ϗ ἐρῶμεν, ϗ τίρωσκόμεθα, [p] ϗ δουλεύομεν, ϗ δεσμούμεθα, καὶ στασιάζομεν, ϗ μυρία ὅσα πράγματα ἔχομεν, ϗ ταῦτα μακάριοι ϗ ἄφθαρτοι ἀξιοῦντες εἶναι, τί ἄλλο ἢ δικαίως καταγελῶσι, 40 ϗ [q] ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθενται τὰ ἡμέτερα; ἡμεῖς δὲ ἀγανακτοῦμεν, εἴ τινες ἄνθρωποι ὄντες, ὐ πάνυ ἀνόητοι, διελέγχουσι ταῦτα, ϗ τ πρόνοιαν ἡμῶν παρωθοῦνται, δέον ἀγα-

45 πᾶν εἴ τινες ἡμῖν ἔτι θύουσι, τοιαῦτα ἐξαμαρτάνουσι.

Καί μοι ἐνταῦθα, ὦ Ζεῦ (μόνοι γὰρ ἐσμὲν, ϗ οὐδεὶς ἄνθρωπος πάρεστιν [r] ἐν τῷ συλλόγῳ, ἐξω Ἡρακλέους, ϗ Διονύσου, ϗ 50 Γανυμήδους, ϗ Ἀσκληπιοῦ, τ [s] παρεγγράπτων τούτων) ὑπόκρινάί μοι μετ' ἀληθείας,

n Τὴν τ] Τὴν omiſit O. o Ἀκούσιν] Ἀκούσωσιν O. p Καὶ δουλεύομεν ϗ δημ.] Καὶ δεσμούμεθα ϗ δουλ. O. Sed *Fl.* ϗ δεσμ. omiſit. q Ἐν] Inſertum ex O. Deerat in Edd. r Ἐν] Ignorant praepoſition. O. & P. s Παρεγγράπτων] Παραγρ. O.

32. Ὦ θεία Σαλαμὶς] Περσῶν ϗ Ἑλλήνων ναυμαχίᾳ ἐν Σαλαμῖνι μελλόντων, ἔχρησε τοῖς Ἕλλησιν ὁ Ἀπόλλων τοῦτο τ χρησμόν. λέγει δὲ αὐτὸν Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀθηναῖος νοήσαι, ὡς ἂν ᾖ, φησί, θεῖον ‡ ἐκάλει τὴν Σαλαμῖνα, εἰ ἐν αὐτῇ πίπτειν ἐμέλλον Ἕλληνες, πόλιν ὄσαν Ἑλληνικὴν, ὥστε τ Περσῶν προεμαστιγῶσθαι θανάτου. *V.*

‡ Ἐκάλει] Sic emendavit Noſter *Solan.* ex C. & V. nam καλεῖ editum ante.

17. Ὁπόταν] Conf. ſupra c. 19. med. *J. F. R.*

24. Τυμπανιζομένους] Quod damnati ducerentur cum tintinabulo ad ſupplicium, dixi alibi. *J. B.*

Τυμπανιζομένους] Id quid ſit non recte docet *Bourdelotius*. Vide Scholiaſten *Ariſtoph.* 50. *M. du S.*

Τυμπανιζομένους] *Dixi alibi*, Bourdelotius. Ubi vero? *Bourdelotius* egregius commentator, ſemper aut alibi dixit, aut alibi dicturus eſt. *M. V. la Croze.*

26. Οὐδὶ] Sic optime Codex O. In reliquis οὐδὲν. *M. du S.*

29. Διοῦσιν ἡ Ἅλυν] Vide *Herodotum* l. c. Κροῖσος Ἅλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει. Quod a Cicerone verſum:

Tom. II.

44. Δίον ἀγαπᾶν] Ἀρκεῖσθαι, ἀρκεῖσθαι. *V.*

50. Τῶν παρεγγράπτων τούτων] Πάντες οἱ πολῖται παρ' Ἀθηναίοις ἐν γραμματείῳ ἐνεγράφοντο. εἴτις ἦν μὴ ἐν πολίταις ἐνεγράφη παρ' ἀξίαν, § παρεγράπτοις ἐκαλεῖτο. Διὰ τοῦτο τούτους παρεγγράπτους ὀνόμασεν. *V.*

§ Παρέγγραπτος] Παρέγραπτος, & mox παρεγράπτους male edita, quae duce eodem emendavi. *J. F. R.*

Croeſus Halyn penetrans magnam perverted opum vim. *M. du S.*

32. Ὦ θεία Σαλαμὶς] Vid. *Herod.* VII. p. 271. in decantato de muris ligneis oraculo, cujus ſenſum Themiſtocles aperuiſſe traditur. Vide c. 31. *M. du S.*

41. Καὶ οὐδενὶ λόγῳ] Καὶ ἐν οὐδενὶ λόγῳ. *F. G.*

Ibid. Ἐν οὐδενὶ λόγῳ] Ex Codice Ox. eſt illud ἐν. *M. du S.*

Ἐν οὐδενὶ λόγῳ τιθέναι] Bene divinarat *Gujetus*; nec ego dubitavi abſentem in Edd. praepoſitionem revocare; quia phraſis uſitatiſſima eam poſtulat. Sic *pro Imag.* c. 17. ἐν μεγάλῳ τίθεσθαι. Et *Quom. Hiſt.* c. 32. ἐν γέλωτι ποιήσασθαι. Conf. etiam *Tox.* c. 22. *J. F. R.*

48. Ἐν τῷ συλλόγῳ] Non agnoſcunt O. & P. illud

θείας, εἴ ποτέ σοι ἐμέλησεν ἐς τοσοῦτον τῶν ἐν τῇ γῇ, ὡς ἐξετάσαι [a] οἵ τινες αὐτῶν οἱ φαῦλοι, ἢ οἵ τινες οἱ χρηστοί εἰσιν· ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἰ [b] γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς ἐκ Τροιζῆνος [c] εἰς Ἀθήνας ἰὼν, ὁδῷ παρεργον ἐξέκοψε τοὺς κακούργους, ὅσον ὅτι σοὶ καὶ τῇ [d] σῇ προνοίᾳ, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε ζῆν ἐντρυφῶντας ταῖς τῶν [e] ὁδῷ βαδιζόντων σφαγαῖς, ἥ τε [f] Σκείρωνα, καὶ τὸ [g] Πιτυοκάμπτην, καὶ Κερκύονα, καὶ τοὺς ἄλλους. ἢ εἴγε [h] μὴ ὁ Εὐρυσθεὺς, ἀνὴρ [i] δίκαιος, καὶ προνοητικὸς, ὡσπερ φιλανθρωπίας ἀνακυνθανόμενος τὰ παρ' ἑκάστοις, ἐξέπεμπε τουτονὶ τὸν οἰκέτην αὐτοῦ, ἐργαλικὸν ἄνθρωπον, καὶ

tibi tantum ea, quae in terra aguntur; curae fuerint, ut exquireres, qui illorum mali, & qui boni sint? verum non dixeris. Nisi enim Theseus, Troezene Athenas pergens, obiter excidisset maleficos, quantum ad te tuamque providentiam, nihil prohibebat vivere & in viatorum caedibus luxuriari Scironem, & Pityocampten, & Cercyonem, & reliquos. Et nisi Eurystheus vir justus & providens, humanitate ductus, explorato quid apud quosque ageretur, misisset hunc suum famulum, operosum homi-

a Οἵ τινες] Εἴ τινες O. b Γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς] Οὖν P. Οὖν ὁ Θ. μὴ O. c Εἰς] Ἐς O. d Σῇ] Non adest in O. e Ὁδῷ βαδιζόντων] Ὁδοιπορούντων marg. A1. & P. Παροδευόντων O. f Σκείρωνα] Σκίρωνα O. g Πιτυοκάμπτην] Πιτυοκάμπην male O. h Μὴ ὁ] Μητ' Εἰρ. O. i Δίκαιος] Ἀρχαῖος P. O. & marg. A1.

55. Εἰ γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς] Ὁ Αἰγεὺς Ἀθηναῖος ὢν τὸ Τροιζῆνι πόλει τὸ Πελοποννήσῳ συμπαθύδησεν Αἴθρᾳ τῇ Πιτθέως. ἡ δὲ Αἴθρα ἐγύησε τὸν Θησέα. ὁ τοίνυν Θησεὺς εἰς τὰς Ἀθήνας ἐκ τῆς πατρὸς ἐρχόμενος, πολλοὺς λῃστὰς εὗρεν, πάντας ἀπέκτεινεν ὁ τῇ ὁδῷ πορευόμενος. V.

60. Τὸν Σκείρωνα] Λῃσταὶ ἦσαν οὗτοι κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ Τροιζῆνος εἰς τὰς Ἀθήνας ἄγουσαν. καὶ ὁ μὲν Σκείρων λῃστὴς (1) ὢν ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας πλύνειν τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς Θαλάσσης καθημένους. καὶ λακτίζων εἰς θάλασσαν ἐρρίπτει, καὶ ἡ χελώνη διχομένη κατηνθίει. (2) V.

Ibid. (3) Πιτυοκάμπτην] Πιτυοκάμπης δὲ, καὶ οὗτος λῃστὴς ὢν, ἐκαμπτε πίτυας, καὶ ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας πραστεῖν, οἱ δὲ (4) μετεωριζόμενοι ἀπόλλυντο. V.

61. Καὶ Κερκύονα] Ὁ δὲ Κερκύων, καὶ οὗτος ἄδικος ἦν τ' ἄλλα εἰς τοὺς ξένους, καὶ παλαίειν (5) ἠνάγκαζε. καὶ τὸ μὲν βουλόμενον διέφθειρε. καὶ ὁ τόπος παλαίστρα ἐκαλεῖτο ἀφ' οὗ ἦκε, πλησίον Ἐλευθερῶν. διέφθειρε δὲ πάντας τοὺς παλαίστας αὐτῷ εἰς πάλλιν, πλὴν Θησέως, Θησεὺς δὲ καταπάλαισεν αὐτὸν (6) σοφίᾳ πλέον. παλαιστικὸς γὰρ εὑρέθη Θησεὺς ἐκ μυθικῶν πρῶτος. ἐκ ῥάμης χρόμμυον εἰς τὰς παλαίστρας. ἦν δὲ καὶ ἕτερος τις ὄνομα (7) Διτυέρσης, ὃν Θησεὺς ἀπέκτεινεν, ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας θερίζειν τῷ δέρει ἐνισαμένους, εἰ δὲ (8) ἀντέτεινον ἔκτεινεν αὐτούς. τοῦτον δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν. V.

Ibid. Τοὺς ἄλλους] Phalarin hic, & Busirin, Echetumque & Diomedem habent Scholia V. Quasi a Luciano nominatos. Nos alio reliquos retulimus. (V. Schol. Ἰσ. β. 18. 19. 20.) Echetum solum, quem nullibi apud Nostrum reperio, ex eo Scholio, ne pereat, accipe, ὁ δὲ Ἔχετος τὴν Ἠπείρου βασιλεὺς τιμωρητικώτατος. (Vid. Odyss. Σ. 83. &c.) Haec inseruerat *M. du S.* Nos vero illa Scholia jam dedimus ad 2. *Ver. Hist.* *J. F. R.*

64. Τουτονὶ] Τὸν Ἡρακλέα. V.

(1) Ὢν] Οὗτος ante lectum in Edd. Mutavit *M. du S.*

(2) Subjunxit *Salm.* continuo filo (de hoc *Ovid.* in Epist. *Heroid.*) oblitus addere, anne sic in C. additum reperiatur, in quo ejusmodi Latinas notulas habuimus non semel, an vero de suo addiderit.

(3) Πιτυοκάμπτην] Priore loco hoc nomen deest in V.

(4) Μετεωριζόμενοι] Ita ex C. dedimus, quum ἀπατεωνόμενοι esset in editis, quod ex conjectura videtur factum; nam in V. erat ἀπατειριζόμενοι. *J. F. R.*

(5) Ἠνάγκαζε] Ἠνάγκαζε V.

(6) Σοφ. πλέον] Haec non cohaerent; nisi transponas, vid. Addenda. *J. F. R.*

(7) Διτυέρσης ὅτος] C. Λιτυέρσης ὁ Κερκύων. V. vero Λιτυέρσης &c. Sic notavit *M. du S.* nec tamen Impressa, quae Διτυέρσης habebant, sollicitavit, quod nec ego facio, quia nescio quis ille Dityerses fuerit. Lityersas Midiae fil. *Hesychio.* *J. F. R.*

(8) Ἀντέτεινον] Ἀντέτειναν ante editum, mutavit *M. du S.* non addens unde. Sed suspicor ex Cod. quia alioqui sponte non mutasset quod aeque bonum erat. *J. F. R.*

ὢν, retinui tamen. *M. du S.*

60. Πιτυοκάμπτην] Et sic, non ut est in O. editum T. I. *Prometh.* c. 7. f. ubi omnino vid. notam Cl. *Hemsterh.* *J. F. R.*

70. Καθήμενα] Conf. supra *de Sacrif.* c. 9. pr. *M. du S.*

72. Περὶ] Servavi scripturam quam Cl. *Gesn.* in versione expressit. Nec quisquam objecerit, odores adoleri, carnesve immolari non circum, sed in ipsis altaribus; nam περὶ pertinet ad homines circum altaria versantes, dum sacrificant. *J. F. R.*

75. Ἐκεῖθεν ποτ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτουσιν, εὐρίσκουσιν ἐδὼν ὄφελος αὐτοὺς ὄν, εἰ θύουσιν ἱρῶν ἐπὶ τοὺς σποδοὺς πίμπουσιν] Quod si, inquit Momus, homines paullo

minem : & ad labores promtum, tu, Jupiter, parum curaſſes Hydram, & illas in Stymphalo volucres, & equos Thracicos, & ebrioſas Centaurorum contumelias.

προθυμον εἰς τοὺς πόνους, ὦ Ζεῦ, σὺ ὀλίγου [k] ἐφρόντισας ἂν τ' Ὕδρας, καὶ τῶν ἐν Στυμφάλῳ ὀρνέων, καὶ [l] ἵππων τῶν Θρακικῶν, καὶ τῶν Κενταύρων ὕβρεως, καὶ παροινίας.

22. Sed ſi verum dicendum eſt, ſedemus in hoc ſolum intenti, ſi quis ſacrificet, & nidorem excitet circa altaria. Reliqua ſuo fluxu feruntur, & trahuntur unumquodque ut ſors tulerit. Itaque nihil praeter ſpem nobis accidit, & in poſterum accidet, quum apertis paullatim oculis homines invenient, nihil ſibi prodeſſe, ſi ſacrificent nobis, & libamina mittant. Tum

Ἀλλ' εἰ χρὴ ταληθῆ λέγειν, καθήμεθα τοῦτο μόνον ὀπτηρῶντες, εἴ τις [m] θύει, καὶ [n] κνισᾷ [o] περὶ τοὺς βωμούς. τὰ δ' ἄλλα κατ' ῥοῦν φέρεται, ὡς ἂν [p] τύχοι ἕκαστον [q] παρασυρόμενα. τοιγαροῦν εἰκότα νῦν πάσχομεν, καὶ ἔτι πείσομεθα, ἐπειδὰν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες [r] εὑρίσκωσιν, ὠδὲν ὄφελος αὐτοῖς [s] ὂν, εἰ θύοιεν ἡμῖν, καὶ τὰς [t] πομπὰς πέμποιεν. εἶτ'

k Ἐφρόντισας] Ἐφροντίζεις O. l Θρακικῶν] Θρακίων P. Vulgata eſt in Fl. &c. m Θύει] Θύσει O. n Κνισᾷ] Κνισώσει O. o Περὶ] Sic Ald. H. Bl. Fr. P. Παρὰ J. Fl. Ἐπὶ S. p Τύχοι] Τύχῃ O. q Παρασυρόμενα] Π——νον G. O. r Εὑρίσκωσιν] Εὑρίσκουσιν Fl. s Ὄν] Ὢν Fl. male. Nil vulgatam mutat P. t Πομπὰς] G. P. O. & marg. Al. Σπονδὰς Edd.

71. Καὶ (9) κνισᾷ] Καπνὸν οὐ τοῖς βωμοῖς ἀπεργάζεται. V.

(9) Κνισᾷ] Sic dare non haeſitavi, pro κνισᾷ quod in editis erat. J. F. R.

lo attentius rem conſiderent, facile deprehendant nihil ſibi prodeſſe, ſi nobis Diis rem ſacram faciant: non enim propterea rerum humanarum curſus mutatur, & ad hominum vota accommodatur. Pro σπονδὰς πέμποιεν Cl. *Graevius* in MS. legi ait πομπὰς πέμποιεν. Equidem non dubito, quin lectio illa MSti [εἰ θύοιεν ἡμῖν ἢ τὰς πομπὰς πέμποιεν] ſit omnino γνήσιος. Voce θύειν comprehendit hic Momus omne ſacrificii genus: per πομπὰς πέμπειν autem intelligit ludos votivos, ſolennes pompas, θεωρίας, & id genus omnia. Neque vero de ſanitate dictionis πομπὰς πέμπειν dubitandum reor; praeſertim quum eam probam eſſe doceat nos inſignis locus in *Demoſthenis* Oratione I. contra Philippum p. 50. E. Ait illic Orator, *Εἰ γάρ τις ἔροιτό τινας ὑμᾶς, Εἰρήνῃ ἄγεσθε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; Μὰ Δί' οὐχ ἡμεῖς γε, εἴποιτ' ἄν, ἀλλὰ Φιλίππῳ πολεμοῦμεν. Οὐκ ἰχνηλατοῦσιν δὴ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν δίκα ταξιάρχας καὶ στρατηγούς, καὶ φυλάρχας, καὶ ἱππάρχας δύο; Τί οὖν ἕτοι ποιοῦσι, πλὴν ἑνὸς ἀνδρὸς ὃν ἂν ἐκπέμψητε ἐπὶ τὸν πόλεμον; οἱ λοιποὶ τὰς πομπὰς πέμπουσιν ὑμῖν μετὰ ἱερποιῶν. Si quis vos roget, Pacemne agitis, Athenienſes? Minime vero nos quidem, dicturi ſitis; ſed cum Philippo bellum gerimus. Nonne vero treaſtis e veſtris civibus decem centuriones, & duces, & tribunos, & magiſtros equitum duos? Quid autem iſti plus agunt uno viro, quem miſeritis ad bellum? reliqui pompas vobis ducunt cum ſacrificulis.* Sicut autem hic πομπὰς πέμπειν, ita idem Demoſthenes πομπὴν πομπεύειν habet in Orat. contra Meidian in Μαρτυρίᾳ Pammenis auratii: *Ἐκδίντος δὲ μοι Δημοσθένης, ᾧ μαρτυρῶ, στέφανον χρυσοῦν, ὥστε καλλιστεῦσαι, καὶ ἱμάτιον ἁλουργὲς ποιῆσαι, ὅπως πομπεύσῃ ἐν αὐτοῖς τὴν τοῦ Διονύσου πομπήν.* &c. *Quum autem mihi Demoſthenes, cui teſtimonium dico, auream coronam parandam, & auratam veſtem faciendam locaſſet, ut in eis Bacchanalium feſtivitatem celebraret,* &c. Dicitur autem πομπὴν πέμπειν, ſive πομπεύειν pari locutionis ratione, qua ἐρᾶν ἔρωτα· Ἀπόκρισιν ἀποκρίνεσθαι· Κρυῶν κίνησιν· Τολμᾶν τόλμημα· Ἐλπίζειν ἐλπίδας· Φιλοφρονεῖσθαι φιλοφρονήσεις· Γαμεῖν γάμους· Εὐδαιμονίαν εὐδαιμονεῖν· Ὑβρίζειν ὕβρεις· Ἐπιβουλὴν ἐπιβουλεύειν· Κινδυνεύειν κινδύνους· Πεισθῆναι πίθους· Νίκαν νικᾶν· Σιταγωγεῖν σιταγωγίας. & plura talia, quorum ingentem praeter haec acervum a nobis alibi collectum, huc transferri nihil attinet. Caeterum ſi de σπονδαῖς potius quam πομπαῖς voluiſſet Lucianus hic loqui Momum, non σπονδὰς πέμπειν, ſed σπονδὰς σπένδεσθαι longe concinnius dixiſſet, quemadmodum jam locutus fuerat in *Timone* T. I. c. 43. *Καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα. Et neque miſſum ab illis caduceatorem recipiamus, neque foedera feriamus.* J. J.

76. Ἀνακύπτοντες] Conferri juſſerat *Soulius* T. I. *Somn.* c. 7. ubi pro Lectione *Junt.* quae ἀναπίφαυ δὲ ὑδύτοι, quoque legi maluit ἀνακύπτων δὲ ὐδ. quod al. Edd. habebant, etſi in notis dixerit utrumque illic aptum eſſe. Sed alia capitum ſeu paragraphorum ab *Hemſterh.* facta, jam vid. *Somn.* §. 13. T. I. p. 18. ubi Cl. ille Editor ἀνακύπτων praetulit, rationemque reddidit, quem vide. J. F. R.

78. Πομπὰς] Mſſ. Gr. Ox. & P. In Impreſſis eſt σπονδὰς. V. *Jenſ.* M. du S.

εἶτ' ἐν βραχεῖ ὄψει καλαγελῶντας μὲ τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δάμιδας, κρατουμένους δὲ, καὶ [a] ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνηγόρους, ὥστε [b] ὑμέτερον ἂν εἶναι φαύειν, καὶ ἰᾶσθαι [c] τὰ τοιαῦτα, τῇ καὶ ἐς τόδε αὐτὰ προαγαγόντων. Μάμῳ δὲ μὲ μέγας ὁ κίνδυνος, εἰ ἄτιμος ἔσται, οὐδὲ πάλαι τῶν [d] τιμωμένων ἦν, ὑμῶν [e] ἔτ' εὐτυχούντων, καὶ τὰς θυσίας [f] καρπουμένων.

ΖΕΥΣ. Τοῦτον μὲν, ὦ θεοὶ, ληρεῖν [g] ἐάσωμεν, ἀεὶ τραχὺν ὄντα, καὶ ὀπιτιμητικόν. [h] ἔστι μὲν γὰρ, ὡς ὁ θαυμαστὸς Δημοσθένης ἔφη, τὸ μὲν ἐγκαλέσαι, καὶ μέμψασθαι, καὶ ὀπιτιμῆσαι, ῥᾴδιον καὶ τῷ βουλομένῳ παντός· τὸ δὲ ὅπως τὰ παρόντα βελτίω [i] γένηται, συμβουλεῦσαι, τοῦτ' ἤμφρονος ὡς

paullo post videbis illudentes nobis Epicuros, & Metrodoros, & Damides, victos vero ab illis jugulatosque nostros patronos. Vestrum ergo fuerit sedare ac sanare talia, qui nempe ea in hunc statum perduxeritis. Momo quidem non magnum *imminet* periculum, si honore carebit, neque enim olim inter honoratos fuit, cum vos adhuc felices frueremini victimis.

23. JUP. Hunc, Dii, delirare patiamur, asperum semper, & ad reprehensiones proclivem. Est nimirum, ut admirabilis *vir* Demosthenes dixit, accusare quidem & reprehendere, & increpare facile, & uniuscujusque, qui modo voluerit: sed consilium dare, quomodo meliora fiant praesentia, illud demum prudentis re vera con-

a Ἀποφραττομένους] Sic dedi ex G. O. P. & marg. *A1*. Ἀποσφαττομένους Edd. priores. b Ὑμέτερον] Hoc dedi ex *J*. G. L. Ἡμέτερον Edd. vulgo, ne *Fl.* quidem excepta. c Τὰ τοιαῦτα] Ταῦτα O. d Τιμωμένων] Sic dedi ex O. & *S*. Τιμωμ. male *J*. *Fl*. *H*. *P*. *Ald*. e Ἔτ'] Ἔτι δὲ O. f Καρπουμένων] Μόνον ἱερουμένων G. Ox. & *Coll*. Μόνον ἱερωμένων marg. *A1*. g Ἐάσωμεν] Ἐάσομεν *Fl*. h Ἔστι μὲν γὰρ ὡς] Ἔστι γὰρ καθὼς O. Ὡς μὲν γὰρ ὁ Θ. *Fl*. i Γένηται] Γενέσθαι O.

87. Καρπουμένων] Γράφε καὶ τὰς θυσίας μόνων ἱερωμένων. G.

90. Ἔστι μὲν γὰρ] Γρ. ἔστι γὰρ ὡς θαυμαστὸς Δημοσθένης. G.

Σπονδὰς πέμπειν] Non reprehendo formulam πομπὰς πέμπειν, & fit πομπῶν mentio paullo ante c. 18. Sed puto hic de sumtu sermonem esse & impensa, ac de alimentis Deorum adeo. *Mittere* etiam apud Romanos in sacrificiis usitatum, & aliquoties de inferiis usurpatum *Virgilio* atque *Ovidio*. *J.M.G.*

Πομπὰς πέμπειν] Neque tamen improbarem σπονδὰς. Sed propter Codicum numerum & virorum doctorum πομπὰς praeferentium consensum, hoc recipere sum permotus. V. *Dion.* p. 297. A. *Plat.* de Rep. I. p. 571. A. *J.F.R.*

79. Εἶτ' ἐν βραχεῖ ὄψει καλαγελῶντας μὲ τοὺς Ἐπικούρους] Momus ad Jovem: εἶτ' ἐν βραχεῖ ὄψει καλαγελῶντας μὲ τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δάμιδας, κρατουμένους δὲ, καὶ ἀποσφαττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνηγόρους. Benedictus: *Deinde brevi videbis irridentes Epicuros, Metrodoros, & Damidas, victosque & jugulatos ab ipsis patronos hosce nostros.* Apud Latinos sane *jugulare adversarium* legitur, pro ad incitas redigere. Sed Graecos ad ista has voces σφάττειν & ἀποσφάττειν non existimo transtulisse: sane nullum exemplum memoriae succurrit. Emenda sine mora ex Mss. καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν. *Patronos hosce nostros videbis, & os eis obstructum esse.* Nam ἀποφράττειν est os obturare adversario, ut ne hiscere possit. *Pollux* VIII, 15. ἀποφράττειν τὸν γλωττίαν, ἀποφράττειν τὸ στόμα ἄμοιτον. Aliud est inferius c. 43. cum Momo intempestiva interpellatione obtundente Deos, Jupiter respondisset, Σὺ ἡμᾶς ἀποσφάττεις, ὦ Μῶμε. quod non est, *tu mactas nos, Momo*, ut interpretes. sed Latini dicunt: *Enecas nos, Momo*, ut *Terentius* in Andria IV, 1. *Cur me enecas?* aut *occidis nos*, ut Horat. *occidis saepe rogando*. Sed in hoc ipso dialogo c. 52. f. hoc verbum ex Mss. reponendum est, ὦδε γάρ σε τούτῳ ὀτρύνω ἀποφάξω, *ego te hac testa interficiam*. Vulgo frigidius, ἀποθραύσω. Paucis versibus ante: τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοῦν φέρεται, ὡς ἂν τύχοι ἕκαστον ὠθούμενον. Melius Mss. παραπιπτόμενον. *ut quaevis forte trahitur* a vi fluminis scilicet. ὠθούμενον pertinet ad ἕκαστον. sed in iis quae modo praecesserunt, non probo ejusdem libri scripturam, quae pro τὰς σπονδὰς πέμπειν, prae se fert τὰς πομπὰς πέμπειν. Nam quamvis pompae & ludi in Deorum honorem instituerentur, tamen πομπὰς πέμπειν, nemo dixerit. Ibidem statim & sic Mss. legendum ὥστε ὑμέτερον ἂν εἶη, *quare vestrarum esset partium*, non ἡμέτερον, sequentia indicant verba, in quibus non damno, τὰς θυσίας καρπουμένων, quod in editionibus extat. non possum tamen non indicare, in vetere libro haberi τὰς θυσίας μόνων ἱερωμένων, *vobis salis sacrificia in epulis comedentibus*. cum nunc parcem

conſiliarii eſt: quod vos reliqui, probe ſcio, vel tacente iſto, facietis.

24. NEPT. Ego de caetero, ſubmerſus ſum, ut noſtis, & in fundo *maris* verſor, pro me, quantum poſſum, ſervans navigantes, & navigia deducens, & molliens ventos. Interim tamen (nam haec etiam mihi curae ſunt) aio oportere hunc Damin tollere ante de medio, quam ad contentionem veniat, vel fulmine, vel alia quadam ratione, ne dicendo ſuperet. (Dicis enim, Jupiter, probabilem eſſe hominem) ſimul oſtenderimus illis, quam ulciſci ſoleamus eos, qui talia contra nos diſputant.

25. JUP. Ludis, Neptune, an plane obſitus es, nihil talium in noſtra poteſtate

95 ἀληθῶς συμβούλου· ὅσα μὲν οἱ ἄλλοι, εὖ οἶδ', ὅτι ποιήσετε, καὶ τάττα σιωπῶντος.

ΠΟΣ. [k] Ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα ὑποβρύχιός εἰμι, ὡς ἴστε, καὶ ἐν βυθῷ πολιτεύομαι, κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατόν, σώζων τοὺς πλέοντας, καὶ ξυνεκπέμπων τὰ πλοῖα, καὶ τοὺς ἀνέμους καταμαλάττων. ὅμως δ' οὖν (καὶ μέλει γάρ μοι καὶ τἀνταῦθα) φημὶ δεῖν τὸν Δάμιν τοῦτον ἐκποδὼν ποιήσασθαι πρὶν 100 βλῆτ' ἔρριν ἥκειν, ἤτοι κεραυνῷ, [m] ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ, μὴ καὶ ὑπέροχη λέγων. (φῂς γάρ, ὦ Ζεῦ, πιθανόν τινα εἶναι αὐτόν.) ἅμα γὰρ καὶ δείξομεν αὐτοῖς, ὡς μέλλομεν τοὺς τὰ τοιαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντας.

ΖΕΥΣ. Παίζεις, ὦ Πόσειδον, ἢ τέλεον ἐπιλέλησαι, [n] ὡς οὐδὲν ἐφ' ἡμῖν τοιοῦτον ὄντων;

k Ἐγὼ] Ἐγὼ δὲ O. *l* Μέλει] Μέλλει male O. *m* Ἢ ἄλλῃ τινὶ] Reſtitui ex G. nam Edd. τινὶ, ἢ ἄλλῃ. Ox. vero melius etiam ἤ τινι ἄλλῃ. *n* Ὡς] Inſertum ex O. Non aderat in Edd.

tem ſibi vindicent ſacerdotes, partem qui ſacrificant. & id magis arridet, genioque Luciani eſt convenientius. *J.G.G.*

81. Ἀποφαυλομένους] Ita optime O. & P. etiam. Quod enim ἀποσφαυλομένους in vulgatis legitur, abſurdiſſimum eſt. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ἀποφαυλομένους] Praefero hic etiam antiquam lectionem, & verſionem *jugulatos*, quae ad diſputationem talem bene convenit: praeſertim cum hoc ipſo libello deinde ἐποφάγιον etiam metaphora ſimili adhibeatur. Credo ego ἀποφαυλομένους eſſe gloſſam: certe nemo ſanus potuit τῷ ἀποφαυλομένους ſubſtituere ἀποφαττομένους, ſed contra. *J.M.G.*

Ἀποφαττομένους] Non potui denegare quatuor codicum collationibus, quin earum lectionem reciperem, *Solaniique* diligentiae ſatisfacerem; & ſenſus adeo planus eſt ab ea, ut nemo alium ſit deſideraturus. At verum eſt ἀποφάττομ. elegans eſſe, ſi Latinorum more dictum intelligas; ſed dum exempla deſidero, Codices ſequor. Si ſatis verum foret, ἐποσφάττεις, quod deinde occurrit, c. 43. idem eſſe, etiam hic vulgatum ſervarem; quod ſi deinde comperiam, fatebor me hujus etiam mutationis poenitere. *J.F.R.*

83. Τῶν] Quaſi dixiſſet ὑμῶν. *M. du S.*

86. Τῶν τιμωμένων ἦν] Cur τιμωμένων dederim, res ipſa loquitur. Nec repetam quae alibi ex *Ariſtoph.* Plut. dixi, εἴ γ' ἦ φίλων, & ſimilia. *J.F.R.*

90. Δαμοσθένης] *Demoſthenis* verba *Olynth.* I. p. m. 6. B. ſunt: Τὸ μὲν ἐν ἐπιτιμῶν, ἴσως φήσει τις ἄν, ῥᾴδιον καὶ πάντες εἶναι. τὸ δ' ὑπὲρ τῶν παρόντων ὅ τι δεῖ πράττειν ἀποφαίνειν, τοῦτ' ἤδη συμβούλου. *M. du S.*

99. Κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον] Illud εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατόν, videtur interpretatio eſſe τῷ κατ' ἐμαυτὸν, adeoque nonnullis pro gloſſa habebitur; quod ut non nego, ita tamen minime elimino, quia interpretatio eſt neceſſaria, ab ipſo Luciano forſan profecta; ſi quid tamen ſuperfluum, malim illud ἐμοὶ abeſſe, tumque εἰς ὅσον δυνατὸν non eſſet idem quod κατ' ἐμαυτὸν, ſed reſpiceret ad fatum Parcasque, quarum neceſſitati & ſe aeque ac Jovem fateretur ſubjectum, quaſi diceret: *ſi modo per fatum fieri poteſt.* *J.F.R.*

4. Ἐκποδὼν] Jam ſic ſcribitur; alias ὐκ ποδῶν. Vid. ſupra notata ad Dial. *pro Imag.* c. ult. f. adde *Soph.* Aj. 1020. ubi ἐκποδὼν quoque exaratum, *procul* valet. Hic vero *e medio* vertere malim, cujus exempla vid. ſupra l. c. Licet fatear ſaepe nihil intereſſe. Ap. *Xenoph.* autem in Edd. antiqq. ὐκ ποδῶν ſcribi amat. Vid. *Cyrop.* L. III. ſub init. f. Ed. *Baſ.* 1555. p. 43. βυλόμην τὰ ὄντα ὐκ ποδῶν ποιεῖσθαι. Quod & ibi vertitur *procul portare.* Sed & ibi eodem redibit, utrum *e medio*, *e conſpectu*, vertas. *J.F.R.*

f. Ἤτοι κεραυνῷ] Ex Mſ. legendum, ἤτοι κεραυνῷ, ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ. non ut editiones praeferunt, ἤτοι κεραυνῷ τινι, ἢ ἄλλῃ μηχανῇ. *J.G.G.*

Ibid. Ἢ ἄλλῃ τινὶ] Mſ. Ox. ἢ τινι ἄλλῃ. Impreſſi, τινι, ἢ ἄλλῃ. Ego ordinem verborum ſic mutavi. *M. du S.*

11. Ἐπιλέλησαι οὐδὲν] Legendum videtur: ἐπιλέλησαι ὅτι οὐδὲν &c. *F.G.*

Ἐπιλέλησαι οὐδὲν] Bene conjecerat *Gujetus* conjunctionem deeſſe. Ὡς igitur ex Cod. O. lubens recepi. *J.F.R.*

Ibid. Ὡς οὐδὲν] Ex Mſ. Ox. eſt illud. ὡς. *M. du S.*

ὄφιν; ἀλλ' αἱ Μοῖραι ἑκάστῳ ἐπικλώθουσι, τὸν μὲν κεραυνῷ, τὸν δὲ ξίφει, τὸν δὲ πυρετῷ, τὴν φθόην ἀποθανεῖν. [a] ἐπεὶ εἴ γε μοι ἐπ' ἐξουσίας τὸ πρᾶγμα ἦν, εἰάσας ἂν οἶει τοὺς ἱεροσύλους πρώην ἀπελθεῖν ἀκεραυνώτους [b] ἐξ Ὀλυμπίας, δύο μου τῶν πλοκάμων ἀποκειραμένους, [c] ἓξ μνᾶς ἑκάτερον [d] ἕλκοντας; ἢ σὺ αὐτὸς ἀμελήσας ἂν ἐν [e] Γεραιστῷ τὸν ἁλιέα τὸν ἐξ [f] Ὠρεοῦ, ὑφαρπάσαντός σε τὴν τρίαιναν; ἄλλως τε, ἃ δόξομεν ἀγανακτεῖν, λελυπημένοι τῷ πράγματι, ἃ δεδιέναι τὰς παρὰ τοῦ Δάμιδος λόγους, ἃ δι' αὐτὸ [g] ἀποσκευάζεσθαι τὸν ἄνδρα, ἃ μεμηνέναι ἀντεξεταθῆναι αὐτὸν τῷ Τιμοκλεῖ· ὥστε τί ἄλλο, ἢ ἐξ ἐρήμης [h] κρατεῖν οὕτω δόξομεν; ΠΟΣ. Καὶ μὴν [i] σύντομόν τινα ταύτην ἐμηνενοηκέναι ἔγωγε πρὸς τὴν νίκην. ΖΕΥΣ. Ἄπαγε, θυννοῦδες τὸ ἐνθύμημα,

esse, sed nere unicuique Parcas; ut alius fulmine, gladio alius, alius febri aut tabe moriatur. Alioqui, si quidem in mea potestate res fuisset, passusne essem, putas, sacrilegos nuper discedere non fulminatos Olympia, qui duos de meis cirris detonderant, sex minas pendentem unumquemque? aut tu ne ipse neglecturus eras in Geraesto piscatorem ex Oreo, qui tridentem tibi subduxit? Caeterum etiam videbimur indigne ferre, & dolere ob hoc negotium, & metuere argumenta Damidis, & propter hoc ipsum amoliri hominem, nec expectare ut cum Timocle comparetur: itaque quid aliud, quam indicta ab adversario caussa, vincere sic videbimur? NEPT. At ego compendiariam hanc excogitasse mihi videbar ad victoriam *viam*. JUP. Apage, thunnorum hoc commentum fuerit, & nimis

a Ἐπεὶ εἴ γε] Ἐπεί τοι γε O. b Ἐξ Ὀλυμπίας] Ἐκ Πίσης O. & *Schol.* c Ἓξ μνᾶς] Μνᾶν *Fl.* omisso ἓξ. d Ἕλκοντα] Ἕλκοντας O. & marg. *A1.* e Γεραιστῷ] Γεραιτῷ *f.* Vulgatam cett. omnes habent cum Cod. O. f Ὠρεοῦ] Ὤρ. σοῦ esse in O. notat *M. du S.* dubie tamen, anne Ὤρ σοῦ tantum discrete. g Ἀποσκευάζεσθαι] A—ζοντες *Fl.* Vulgatam firmat P. h Κρατῶν οὕτω] Οὕτω κρ. O. i Σύντομον] Ἐπίτομον O.

16. Ἐξ Ὀλυμπίας] Γράφει· ὡς Πίσης, Πίσα δὲ πόλις τῆς Ἠλιακῆς μοίρας Πελοποννήσου, καθ' ἣν ὁ ἀγὼν ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια. *V.*

18. Μνᾶς ἑκάστου] Ἡ μνᾶ (1) ἓξ δραχμὰς ἔχει· ἡ δὲ Ἀττικὴ μνᾶ ἔσχε δραχμὰς ρ', ὡς φησι (2) ὁ Πελοποννήσιος Εὔπολις Κόλαξι, διὸ τὸν ἓξ ρ' δραχμὰς, καὶ (3) ἐπιφέρει πόλαξιν οἶνον ἓξ ἑτέρας μνᾶς. δηλονότι μνᾶν εἶχεν ὁ τὰς τροπὰς ρ' δραχμὰς. ἡ μήποτε δραχμὰ ἔσχεν ὀβολοὺς ς', ὥσθ' ὁ ἐπαθλεύσας τὸ ἴσον τοῦ τιμήματος. *V.*

19. Ἐν γεραιστῷ] Γεραιστὸς πόλις Εὐβοίας, ἔστω ῥάχις

(1) Ἓξ] Lege ἑκατὸν, aut ἡ δραχμὴ ἓξ ὀβολοὺς, ut in fine Scholii est. *M. du S.*

(2) Ὁ] Οἱ male Ed. *Cler.*

(3) Ἐπιφέρει] Ἐπίσης lectum antea. Mutavit *M. du S.*

(4) Ἧς] Οὗ erat in V.

(5) Εἰς] Eic praepositio legebatur in editis, neque correxerat *Solan.* Nihilo minus audacter mutavi in ὡς, quod vel

17. Πλοκάμων — ἕλκοντα] Quando hoc factum fit nescio. In Ox. ἕλκοντας. Utrumque probum. *M. du S.*

19. Γεραιστῷ] Veram esse hanc scripturam, patet ex *Thucyd.* III. 3. p. 170. (quem adeundum *Hemsterh.* in marg. monuit.) Nam licet *Hudson.* in variantt. Lectt. illic notet, etiam Γεραιστὸς sine diphthongo scribi, *Wassius* tamen bene monet, etiam Latinis Geographis *Geraestus* scribi, ac *Dukerus* ex Liv. XXXI. 45. *Gaerestum nobilem* Euboeae portum vocari, docet, ac Lucianum ex h. l. testem adducit; licet errore typographico Γεραιτὸς pro γεραιστὸς in illa ad Thucyd. Nota, quae est No. 55. editum conspiciatur. *J. F. R.*

23. Ἀποσκευάζεσθαι] Malam interpunctionem, ex qua mala quoque ante versio nata erat, correxi. Vulgo enim sic editum fuit: καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι, τὸν ἄνδρα· ἃ μεμηνέναντες &c. Sed ἀποσκευάζεσθαι pertinere ad ἄνδρα, facile patet, & locutio satis est vulgata, pro *e medio tollere* aliquem, maxime *Herodiano*, qui aliquoties ita utitur, ut I. c. 17. §. 3. Καὶ λοιποὺς πατρῴους φίλους ἀποσκευάσασθαι πάντας ἤθελεν. Item VII.

11

mis pingue ; ante interficere adversarium, ut invictus moriatur, disputationem relinquens non dijudicatam, & de qua contentioni adhuc locus sit. NEPT. Ergo melius vos aliud excogitate, si mea adeo ad thunnos a vobis ablegantur.

26. APOL. Si juvenibus etiam, & adhuc imberbibus nobis permissum lege esset concionari, forte dicerem aliquid utile ad nostram deliberationem. MOM. Deliberatio, Apollo, adeo de magnis rebus est, ut non secundum aetatem, sed communis omnibus dicendi facultas proposita sit. Lepidum quippe fuerit, si, cum in extremis versemur periculis, de potestate legitima subtiliter & jejune disputemus. Tu vero etiam omnino jam legitimus concionator es, qui ephebis olim excesseris, & in duodecim *Deorum* album relatus, atque tantum

ὦ Πόσειδον, καὶ κομιδῇ παχύ, [k] προαναιρεῖν. τ' ἀνταγωνιστὴν, ὡς [l] ἀποθάνῃ ἀήττητος, ἀμφίρρητον ἔτι, καὶ ἀδιάκριτον καταλιπὼν τ λόγον. ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἄμεινόν τι ὑμεῖς [m] ἀποσκοπεῖτε ἄλλο, εἰ τἀμὰ ὕττως ὑμῖν ἀποτεθύνηται.

ΑΠΟΛ. Εἰ καὶ τοῖς νέοις [n] ἔτι καὶ ἀγενείοις ἡμῖν ἐφεῖτο ἐκ τοῦ νόμου δημηγορεῖν, ἴσως ἂν εἶπόν τι συμφέρον [o] εἰς τ διάσκεψιν. [p] ΜΩΜ. Ἡ μὲ σκέψις, ὦ Ἄπολλον, ὕτω περὶ μεγάλων, ὥστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προκεῖσθαι τ λόγον. χαρίεν γὰρ εἰ καὶ περὶ τ ἐλαχίστων κινδυνεύοντες, περὶ τ ἐν τοῖς νόμοις ἐξουσίας [q] σμικρολογοίμεθα. σὺ δὲ χρὴ πάνυ [r] ἤδη ἔννομος εἰ δημηγόρος, πρόπαλαι μὲ ἐξ ἐφήβων γεγενὰς, ἐγγεγραμμένος δὲ ἐς τὸ [s] τ δώδεκα ληξιαρχικὸν καὶ ὀλίγου δεῖν, ἕ

[k] Προαναιρεῖν] Hoc praetuli ex *F.* & *P.* Προαναιρήσειν Edd. Προαναιρήσειν *Fl.* [l] Ἀποθάνῃ] Ἀποθάνει *O.* [m] Ἐπισκοπεῖτε ἄλλο] Invertit *O.* [n] Ἔτι] Omittit *O.* [o] Εἰς] Non adesse notat *Solan.* non addens ubi. nam est in *Fl.* &c. [p] ΜΩΜ.] *Z.* male *Fl.* [q] Σμικρολογοίμεθα] Σμ——γούμεθα *Fl.* [r] Ἤδη] Deest in *O.* [s] Τῶν δώδεκα] Δώδεκα θεῶν *Const.* Ἐπὶ τ. δ. *O.*

32. Ἀμφίρρητον] Ἀμφισβητήσιμον. *V.* (C. Ἀμφίβολον.)

42. Χαρίεν γὰρ] Γελοῖόν, ἀνόητον. *V.*

46. Ἐς τὸ τ δώδεκα] Ἀφ' οὗ οἱ δώδεκα θεοὶ ἄρχειν ἐτάχθησαν, δηλονότι παυθείσης τ Κρόνου ἀρχῆς. *V.* (De XII. Diis lege in ὁρισμῷ Aristophanis. C.)

47. Ληξιαρχικὸν] Δύο ἦσαν γραμματεῖα παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις. ἓν μὲν τῷ ἐπὶ ἐνεγράφοντο ἅμα τῷ γενηθῆναι, εἰς δὲ τῷ ἕτερον, ἡνίκα τ ἐπόμπιμον ἐλάμβανον ἐγένοντο. τοῦτο δὲ ἐκαλεῖτο Ληξιαρχικόν. (8) Ἐπεὶ δὲ οἱ ἐγγραφόμενοι ἐν αὐτῷ κύριοι ἐγίνοντο τότε τ (9) πατρώας λήξεως, τυτέστι τῆ κλήρου ἐς τ ὑποστάσεως. λῆξις μὲν ἐκαλεῖτο ἡ πατρῴα κληρονομία. ἐπὶ ὧν τ ὀρφανῶν καλαλειπομένων, ὑπὸ ἐπιτρόπους παραπέμποντο τὰ πατρῷα, ἐς ἂν αὐτῶν διελθόντων μὴ φθείρωσι τὰ τ ὀρφανῶν, εἶτα (10) ἐπεὶ ἡ' ἂν ἐπιδείξωσι οἱ ὀρφανοὶ ἥβην, ἔχειν αὐτοῖς ἀπὸ τ νόμων εἰς τὸ Ληξιαρχικὸν ἐγγραφέντας ἀναλαμβάνειν τὰ πατρῷα. τὸ δὲ ἦν τὸ τ λῆξις, ἤτοι τ ἑαυτοῦ ἄρχειν κληρονομίας. τοῦτο νῦν ἐνταῦθα εἰς τ Ἀπάτωρα φησὶν ὁ Ζεὺς, ὡς εἰ μὴ ἀγνῶς ἦ, καὶ τοῦτο αἰτιᾶται, τὸ μὴ ἔχειν εἶναί σοι λόγον, ὃν ἔχουσι. πάλαι γὰρ τ αὐτεξουσιότητος ἐπειλήφει, ὡς ἐ ὑπὲρ ἄλλου ἐ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐξεῖναί σοι λόγους ἐ γράφειν ἀντιγράφ τῷ βουλομένῳ. τὸ δὲ (11) ὀλίγου δεῖν τ ἐπὶ Κρόνου βυλὴς ὤν, ἀντὶ τῆ χρόνου τ ἐπὶ Κρόνου τὴν βυλὴν συμπληρώσαντων θεῶν. ἐκτὸν μὲν ἦσαν οἱ πάλαι θεοὶ, ὡς ἐ Ἡσιόδῳ δοκεῖ τῷ Ἀλικαρνασσεῖ. *V.*

(8) Ἐπεὶ δὲ] Quae habet C.

(9) Πατρῴας] Πρω. *V.*

(10) Ἐπεὶ δ' ἂν ἐπιδείξωσι] Pro his omnibus *quae* tantum est in C.

(11) Ὀλίγου δεῖν] Ὀλίγων Edit. *Clev.* quam emendavit *M. du S.*

1. 7. Quod supra jam exhibuimus. Et Nostro supra *Tyrannic.* c. 1. atque alibi. *J. F. R.*

27. Τοῦ τοιούτου] Subaudi ὀδόν. *F. G.* Vid. *Eos de Ellipsi*, & nos supra T. I. Patebit ex Indice. *J. F. R.*

36. Νέοις] Ante trigesimum aetatis annum pro concione dicere leges Atheniensium non sinebant. Senioribus etiam primus dicendi locus concedebatur. Vide *Plut.* 1404. 2. *M. du S.*

40. Ὡς μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προκεῖσθαι τ λόγον] Horum verborum sensum non sunt assecuti Interpretes, quorum alter: *ut in eo non aetatis ratio habeatur, sed communis omnibus boni ratio proponatur.* Alter: *ut non aetatis respectu, sed communis utilitatis servandae gratia omnibus quoque sermo sit propositus.* Sensus est: *ut non aetatis ratio haberi debeat, sed omnes communiter sententiam suam dicere oporteat.* Eodem modo quo Mnesiphilus apud *Plut.* Conviv. 7. Sapient. p. 154. Ἐγά τοι, ὦ Περίανδρε, τ λόγον ἀξιῶ καθάπερ τ οἶνον μὴ Πλυτίνδιον μηδὲ Ἀριστίνδιον, ἀλλ' ἐξ ἴσου πᾶσιν ὥσπερ τὸ δημοκρατικὸν νέμεσθαι ἐ κοινὸν εἶναι. Haec in Observ. Crit. p. 65. habebat *L. Bos.*

47. Ληξιαρχικὸν] Subaudi βιβλίον. *F. G.*

51. Ba-

τὸ ὅτι Κρόνου βουλῆς ἦν. ὅστε μὴ μειρακιεύου πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ λέγε θαρρῶν ἤδη τὰ δοκοῦντα, [a] μὴ αἰδεσθεὶς, [b] εἰ ἀγένειός σοι ὢν δημηγορήσεις, καὶ ταῦτα βαθυπώγωνα καὶ εὐγένειον ὕστως υἱὸν ἔχων τὸν Ἀσκληπιόν. ἄλλως τε καὶ πρέπον ἂν εἴη σοι νῦν μάλιστα [c] ἐκφαίνειν τὴν σοφίαν, εἰ μὴ μάτην ἐν τῷ Ἑλικῶνι κάθησαι ταῖς Μούσαις συμφιλοσοφῶν. ΑΠΟΛ. Ἀλλ' ὦ σὲ, ὦ Μῶμε, χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι τὸν Δία δὲ, καὶ ἢν ὅτου [d] κελεύσῃ, τάχ' ἄν τι σὺν οὐ μουσον εἴποιμι, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Ἑλικῶνι μελέτης ἄξιον. ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ τέκνον, ἐφίημι γάρ.

ΑΠΟΛ. Ὁ Τιμοκλῆς οὗτος [e] ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος, καὶ τοὺς λόγους πάνυ [f] ἠκρίβωκε τοὺς Στωϊκούς· ὥστε καὶ σύνεστιν ὅτι [g] φιλοσοφία πολλοῖς τῶν νέων, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ὅτι τούτῳ ἐκλέγει, σφόδρα [h] πιθανὸς ὢν, ὁπόταν ἰδίᾳ τοῖς μαθηταῖς διαλέγοιτο· ἐν πλήθει δὲ εἰπεῖν

non de illo sub Saturno consilio sumus sis. Quare noli apud nos adolescentuli pudorem simulare, sed audacter jam, quae tibi videntur, dicito, nihil verecundatus, si imberbis concionere, praesertim cum promissa adeo barba, & menti probe hirsuti filium habeas Aesculapium. Caeterum decet te nunc praesertim tuam proferre sapientiam, nisi frustra in Helicone resides, & philosophare cum Musis. APOL. Atqui tuum non est, Mome, eam facultatem dare, sed Jovis. Hic si jusserit, forte aliquid dixero a Musis non alienum, sed exercitatione, quam in Helicone instituimus, dignum.

JUP. Dic, fili, permitto enim.

27. APOL. Bonus vir videtur esse iste Timocles, & Deorum amans, & rationes Stoicorum plane perdidicit. Itaque multis cum juvenibus philosophiae causa versatur, mercedesque eo nomine non parvas conficit, qui sit probabilis admodum, quum privatim disputat cum adolescentibus. In turba autem dicere minime audet, & vocem

a Μὴ] Μοῦ O. non male. M. μὴ Fl. male personam Momi huc ingerens. b Εἰ] Ὅτι O. c Ἐκφαίνειν] Ἐμφαίνειν O. d Κελεύσῃ] Κελεύῃ O. e Ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος] Ἐστι μὲν χρηστὸς καὶ εὐσεβὴς, O. Εὐσεβὴς pro φιλόθεος etiam marg. A1. f Ἠκρίβωκε τοὺς Στωϊκούς] Ἠκριβωκὼς τοὺς τῶν Στωϊκῶν O. g Φιλοσοφία] Σοφία O. P. h Πιθανὸς] Bene sic L. & B1. ac B2. Πιθανῶς cett. omnes male.

48. Τῆς ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ἦν] Ὁ Κρόνος, ὡς οἱ Ἕλληνες λέγουσι, πρώτῳ ἐβασίλευσε τῶν θεῶν, καὶ εἶχεν ἄλλας (1) δώδεκα τοὺς σὺν αὐτῷ δωδεκάθεους, δωχθεὶς δὲ τὴν βασιλείας ὑπὸ τοῦ Διὸς τοῦ ἰδίου υἱοῦ ἐβλήθη εἰς τὸν Τάρταρον, καὶ μὴ τοῦτο ἄλλη συμβουλὴ βουλὴ τοῦ Διός. V.

59. Ἐν τῷ Ἑλικῶνι] Βοιωτίας ὄρος, ἐν ᾧ διατρίβειν αἱ Μοῦσαι ἐλέγοντο. V.

60. Ἐφιέναι] Συγχωρεῖν, ἐπιτρέπειν. V.

(1) Δώδεκα] C. XI. habent. vid. fin. Scholii praecedentis. M. du S.

52. Βαθυπώγωνα] Conf. supra T. I. Revivv. c. 6. J.F.R.

52. Εὐγένειον] Vid. infra Icarom. c. 10. pr. Ubi iterum de barbato s. pulcro circa mentum, usurpat; nam quod etiam generosum significet, ut Bud. Lexicon minus ait, nondum comperi. Sed cum ab εὐγένεια quoque fiat εὐγένεια nobilitas, non mirarer, si etiam εὐγένειος adjective eod. significatu reperiam; quamvis tum ad ambigua homonymiae referendum. J.F.R.

56. Ἀλλ' ὦ σὲ χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι] Ridiculus est Benedictus, quum ab Ὁρᾶσθαι verbum Graecum vertente per Latinum permittere sic abit, ut putet id notare mandata dare vel injungere, quum in Texari c. 37. καὶ ἐφεῖναι δὲ τὸ μάγειρον ἔχει τριῶν ἐς τὰς συνθήκας εἰπόντας ipse clare viderit recte id verbum ab Ὁρᾶσθαι sumptum esse. J.G.

57. Τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι] Parum hic distant, permittere, mandare, facultatem dare: nihil vel verbo ἐφιέναι repugnat, vel rei, de qua agitur: quod vel inde apparet, quia statim subjungitur, ἢν ὅτου κελεύσῃ. Placuit praesertim facultatem dare, quia hoc verbo Praesidis potestas commode exprimitur. J.M.G.

61. Ἔοικε] Aut post ἀνὴρ excidit εἶναι, aut alia huic loco quaerenda medela. Codex certe Ox. aliter aut restrinxit aut reperit, cum habeat: ἔστι μὲν χρηστὸς ἐς τὰ θεῖα, & mox ἐπιβουλὰς τοὺς τῶν Στωϊκῶν. M. du S.

66. Πιθανὸς] Sic L. & Ven. 2. Bas. 2. In reliquis πι-

cem habet imperiti hominis, ac ſemibarbarus eſt, ut riſum propter iſta debeat in congreſſibus, qui non connectat verba, ſed balbutiat & perturbetur: & maxime quoties cum hoc ingenio etiam venuſte dicendi facultatem vult oſtendere. Ad intelligendi enim vim acutiſſimus eſt, & ſubtiliter cogitat, ut affirmant, qui Stoicorum res optime norunt. Cum vero dicit & explicat, prae imbecillitate ea corrumpit, & confundit, qui non clare quid ſibi velit explanet, ſed aenigmatis ſimilia proferat, ac rurſus multo etiam obſcurius ad interrogata reſpondeat. Qui vero illum non intelligunt, derident. Oportet autem, puto, dilucide dicere, ejusque rei multam adhibere providentiam, ut intelligant qui audiunt.

ἀτολμότατός ἐϛι, ἡ ϯ φωνὴν ἰδιώτης καὶ μιξοβάρβαρος, ὥϛε γέλωϊα [i] ὀφλισκάνειν ἀλλ' τοῦτο ἐν ταῖς συνουσίαις ὁ συνείρων, ἀλλὰ βαπταρίζων καὶ ταραττόμενος· καὶ μάλιϛα ὁπόταν ἔτως ἔχων [k] καὶ καλλιρρήμοσύνην ἐπιδείκνυϑαι [l] βούληϑ· συνεῖναι μὲν γὰρ ἐϛὶ πρὸς ὑποβολὴν ὀξὺς ἐϛὶ καὶ λεπτολογώμενος, ὥς φασιν οἱ ἄμεινον τὰ τῶν Στωϊκῶν εἰδότες. λέγων δὲ καὶ ἑρμηνεύων ὑπ' ἀσθενείας ἀλλοφθείρει αὐτὰ καὶ συγχεῖ, οὐκ [m] ἀποσαφῶν ὅ, τι βούλεται, ἀλλ' αἰνίγμασιν ἐοικότα πρωτείνων, καὶ πάλιν αὖ πολὺ ἀσαφέϛερα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος. οἱ δὲ, ὁ συνιέντες, καταγελῶσιν αὐτοῦ. δεῖ δὲ, οἶμαι, σαφῶς λέγειν, καὶ τοῦτο μάλιϛα [n] παιδείας πολλὴν ἡ πρόνοιαν, ὡς συνήσουσιν οἱ ἀκούοντες.

28. MOM. Recte tu quidem illud, Apollo, quod laudas dilucide dicentes, etſi minime omnium ipſe hoc facis in oraculis,

ΜΩΜ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας, ὦ Ἄπολλον, ἐπαινέσας τοὺς σαφῶς λέγοντας, εἰ καὶ μὴν πάνυ παιδεῖς [o] σὺ τοῦτο ἐν τοῖς χρησμοῖς,

i Ὀφλισκάνειν] Ὀφλισκάνει Fl. k Καὶ] Abeſt ab O. l Βούλεται] Βούλῃ Fl. m Ἀποσαφῶν] Ἀποσαφηνίζων O. n Παιδείας πολλὴν] Πολλὴν παιδεῖαι O. o Σὺ τοῦτο] Αὐτὸ σὺ O.

69. Γέλωϊα ὀφλισκάνει] Γέλωϊα χρεωστεῖ, ἀντὶ τοῦ γελᾶται. V.

71. Βαπταρίζων] Τὸ δὲ τῇ συνηθείᾳ (2) βαρβαρίζον. ὁ δέττο δὲ ἔτο ἐ κατὰ Κυρήνιο λέξεως ἐγήσαϊο, μογιλάλο τις ὢν, ἀπὸ τούτο ἑ τοὺς μὴ εὐθυτόμους, μηδὲ τραχῇ ἐκχεομένους (3) τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐκτισυρομένους φθογγομένους, καὶ παρασύρους, βαττυρίζειν φασίν. V.

73. Συνιῶσι μὲν γὰρ] Ἀντὶ τοῦ διδάσκειν, ἐκπαιδεύειν. V.

(2) Βαρβαρίζων] Sic C. quod ſecutus ſum. Βαρβαρίζων V. male. Βαρβαρίζον Edd.

(3) Τῇ γλώττῃ, &c.] Haec quoque in Etymologico leguntur, unde hic ſupplendum eſt τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐκτισυρομένους φθογγομένους καὶ, quae voces imperiti Librarii negligentia omiſſae, faciunt ut credam alibi alia deeſſe, quae Apolline indigerent conjectore. J. Cler. In C. recte hic locus legitur, ut nunc edi curavimus. M. du S.

σαφῶς, prave. M. du S.

68. Τῇ φωνῇ ἰδιώτης] Qui vulgari ſtilo nulla arte exculto utuntur ἰδιῶται adpellari, praeter alios etiam docet Rev. Jac. Elſner. ad 2. Ep. ad Corinth. c. XI. 6. p. m. 159. Et Cl. Jenſ. in Lect. Lucian. p. 91. de plane ἀμούσῳ. Sed hoc nimis jam notum, & vidimus ſupra in Hermot. in Amor. &c. J. F. R

73. Συνιῶσι] Συνιῶσι alibi dedimus, ut de Salt. verſ. fin. Ac Jenſius haec verba adducens ad de Salt. §. 1. etſi aliud agens, quoque ſcribit συνιῶσι. Et hoc differentiae cauſſa melius puto; quia tamen jam crebrius συνιῶσι ſcribi video, quam ante ſuſpicabar, vulgatam quidem exhibeo, qualem hic inveni, quamquam ex compendio ſcribendi in his infinitivis uſitato, facile fieri potuit, ut perperam confunderetur. Quare dedita quoque opera Daviſium haec Luciani citantem in Addendis ad Cic. Tuſc. Diſp. I. c. 3. συνιῶσι ſcripſiſſe arbitror. Uſus autem erat Cicero ſimili querela, ſcribens: *Fieri autem poteſt, ut recte quis ſentiat, & id quod ſentit polite eloqui non poſſit: Sed mandare quemquam literis cogitationes ſuas, qui eas nec diſponere nec illuſtrare poſſit, nec delectatione aliquâ adlicere lectorem, hominis eſt intemperanter abutentis & otio & literis.* Quod vero Ed. Amſt. hic male habeat συνιῶσι — ἐκεῖνο ὅτι, non opus erit monuiſſe. J. F. R.

σμοῖς, λοξὸς ὢν, ἢ γριφώδης, ἢ ἐς τὸ μεταίχμιον [a] ἀσφαλῶς ἀποῤῥίπτων τὰ πολλὰ, ὡς τὸν ἀκούοντας ἄλλα δεῖν τῶν Πυθίων πρὸς τὴν ἐξήγησιν αὐτῶν. ἀτὰρ τί τὸ [b] τούτῳ συμβουλεύεις; τίνα ἴασιν ποιήσασθαι [c] Τιμοκλέους ἀδυναμίας ἐν τοῖς λόγοις;

obliquus, & perplexus, & qui in medium inter certantes locum tutus ipse multa projicias, ut, qui audierunt, aliq opus habeant ad ea interpretanda Pythia. Verum quid post illa consulis? quam medicinam facere Timoclis in dicendo imbecillitati?

ΑΠΟΛ. [c] Συνήγορον, ὦ Μῶμε, εἴ πως δυνηθείημεν αὐτῷ προσαγαγεῖν ἄλλον τῶν δεινῶν τούτων, ἐροῦντα κατ' ἀξίαν, ἅττ' ἂν ἐκεῖνος ἐνθυμηθεὶς ὑποβάλῃ. ΜΩΜ. Ἀγένειον τοῦτο ὡς ἀληθῶς εἴρηκας, ἔτι παιδαγωγοῦ τινος δεόμενον, συνήγορον ἐν συνουσίᾳ Φιλοσόφων παρασκευάσασθαι ἑρμηνεύσοντα πρὸς τοὺς παρόντας, ἅττ' ἂν [d] δοκῇ Τιμοκλεῖ ἢ τὴν μὲν Δάμιν, αὐτοπρόσωπον, ἢ δι' αὐτοῦ λέγειν, τὸν δὲ ὑποκριτὴν προσχρώμενον, ἰδίᾳ πρὸς τὸ οὖς [e] ἐκείνῳ ὑποβάλλειν τὰ δοκοῦντα· τὸν ὑποκριτὴν δὲ ῥητορεύειν, ἐπ' αὐτὸν ἴσως συνιέντα ὅ, τι ἀκούσεται. ταῦτα πῶς ἡ γέλως ἂν εἴη τῷ πλήθει; ἀλλὰ [f] τοῦτο μὲν ἄλλως [g] ἐπινοήσομεν.

29. APOL. Patronum, Mome, si qua possemus illi adjungere alium de vehementibus illis, qui pro dignitate dicat, quaeque iste excogitata illi subjecerit. MOM. Vere pro imberbi istuc dixisti, & qui paedagogo adhuc indigeat, patronum in philosophorum disputatione adstare, explicantem praesentibus, quid sentiat Timocles: ac Damin ex sua persona & pro se loqui; alterum autem histrione uti, & seorsum illi in aurem, quae videantur, subjicere, ac patronum deinde magnifice verba facere, qui forte nec ipse quae audivit intellexerit. Ista quomodo non risus erunt multitudini? Verum de illo quidem aliter cogitabimus.

Σὺ δὲ, ὦ θαυμάσιε, (φῂς γὰρ ἡ μάντις 30. At tu, praestantissime, dicis enim te

a Ἀσφαλῶς] Abest hoc a *Fl.* b Τούτῳ] Τοῦτο male *Fl.* Vulgatae adsentitur P. c Συνήγορον] Omisit O. d Δοκῇ] Δοκεῖ *Fl.* e Ἐκείνῳ] Αὐτῷ O. f Τοῦτο] Τὸ O. g Ἐπινοήσομεν] Ἐπινοήσωμεν O.

88. Λοξὸς ὢν] Λοξὸς καλεῖται ὁ Ἀπόλλων, ἀπὸ τοῦ λοξὰ μαντεύεσθαι, ὅ ἐστι * στρεβλὰ ἢ ἄδηλα. † Γρίφου δὲ ἐστὶ τὸ προτεινόμενον δύσλυτον ζήτημα. γριφώδης οὖν οὗτος, ἀντὶ τοῦ ἀσαφής. *V.*

* Στρεβλὰ] Στραβλὰ male editum ante, item τελεῖται pro καλεῖται.

† Γρίφου] Alias γρίφον scribitur. Τὰ χρῆα — ζητήματα. *Hesych.* *J. F. R.*

Γρίφου] Ante γρίφον in C. haec inseruntur: (vel quod obliquae incedat. Lege in Pluto *Ariphr.*)

88. Μεταίχμιον ἀσφαλῶς] (Id est in medium projiciens oracula, ut incertum sit ad quem quidque pertineat. Similis phrasis infra Ἑρμ. c. 3. τὸν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπῤῥίψαντά σοι ὁ λόγος, &c.) *Kust.* Hic iterum aut abutitur hac voce Lucianus, aut corruptus est a Librariis. Vide c. 6. & Ἁλ. c. 18. *El.* non agnoscit ἀσφαλῶς. Vide Ἀλεξ. c. 22. & 49. *M. du S.*

Ibid. Ἐς τὸ μεταίχμιον] Vix est, ut interpretatio simplex vim & elegantiam hujus loci adsequatur, cui similis alter est in Φαλάριδι non procul ab initio. Nempe μεταίχμιον est locus inter duas acies jam jam concurrere parantes, interjectus: quidquid est in hoc μεταιχμίῳ, incertum est, cujus sit, sequitur victoriam. Apollo oracula sua, ut ipse tutus sit, ne mendacii queat convinci, projicit ἐς τὰ μεταίχμια, in eum locum, unde rapere ad se conetur uterque pugnantium, vindicet sibi & retineat idem, qui & campum aciei ac victoriam. *J. M. G.*

89. Ἀσφαλῶς ἀποῤῥίπτων] Ἀσαφῶς legendum videtur, ut supra c. 6. med. ἀσαφείας pro ἀσφαλείας, & infra *Pseudol.* c. 3. a. m. ἀσαφῆς pro ἀσφαλῆς. *F. G.*

Ἀσφαλῶς] Etsi supra c. 6. ἀσαφείας pro ἀσφαλείας propter Codices praestali, quod ibi sensum probum fundat, quum Apollini obscuritas vaticinii propter ignorantiam futurorum exprobretur; dubito tamen an semper sic legendum. Hic certe cum ἀποῤῥίπτων aeque recte conjungitur ἀσφαλῶς, causa, quam ἀσαφῶς, & ad prudentiam ejus respici videtur, qua cavet ne ignorantia sua prodatur. Ita ἀσφαλείαν ἀποῤῥίψας supra c. 6. prudenter respondet, ne sapiens: nonnunquam est vetus verbum ex *Eur.* Phoen. 597. Ἀσφαλὴς γὰρ ἐς ἀμείνω θρασὺς στρατηλάτης. Ubi *cautus* miles audaci praefertur. Si tamen ἀσαφῶς ex Libris proferretur, crederem, ac facile admitterem, ut quod melius cohaeret cum sequenti. ἐς τοὺς ἐκείνης ἄλλα δόξαντας Πυθίου, quo certe *obscuritas*, non *cautio* significa-

te vatem esse, & mercedes non parvas eo nomine cepisti, adeo ut lateres etiam aureos aliquando acceperis: quin tu ostendis nobis hoc tempore artem, praedicens, uter Sophistarum dicendo superaturus sit? Nosti enim scilicet, quid futurum sit, cum divinus sis. APOL. Quomodo, Mome, fieri potest, ut faciam talia, cum neque tripus nobis praesto sit, neque suffimenta, neque fons fatidicus, qualis est Castalius. MOM. Vides? fugis convinci, in angusto deprehensus. JUP. Tamen dic, fili, nec praebe calumniatori isti obtentum calumniandi & irridendi tuas *divinationes*, tamquam in tripode, & aqua, ac ture positas, ut, si ista non habeas, arte quoque ipsa careas. APOL. Melius quidem erat, Pater, Delphis aut Colophone talia facere, ubi praesto mihi sunt pro more, quae ad rem faciunt omnia. Attamen sic etiam nudus illis & imparatus tentabo praedicere, cujus futura sit victoria: sustinebitis autem,

εἶναι, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ὅτι τῷ τοιούτῳ ἐξέλεξας, ἄχρι τοῦ καὶ πλίνθους χρυσᾶς [h] ὅλας εἰληφέναι) τί οὐκ ἐπεδείξω ἡμῖν χρηστὸν τὴν τέχνην, προειπὼν ὁπότερος τῶν σοφιστῶν κρατήσει λέγων; οἶδα [i] γὰρ σε τὸ μελλησόμενον, μάντιν ὄντα. ΑΠΟΛ. Πῶς, ὦ Μῶμε, δυνατὸν ποιεῖν ταῦτα, μήτε τρίποδος ἡμῖν παρόντος, μήτε θυμιαμάτων, ἢ πηγῆς μαντικῆς, οἵα ἡ Κασταλία ἐστίν; ΜΩΜ. Ὁρᾷς; ἀποδιδράσκεις τὸν ἔλεγχον, ἐν [k] τῷ στενῷ ἐχόμενος. ΖΕΥΣ. Ὅμως, ὦ τέκνον, εἰπέ, καὶ μὴ προδόχῃς τῷ συκοφάντῃ τούτῳ [l] ἀφορμὰς διαβάλλειν καὶ χλευάζειν τὰ σά, ὡς ὅτι τρίποδι, καὶ ὕδατι, καὶ λιβανωτῷ κείμενα· [m] ὥσ' εἰ μὴ ἔχοις ταῦτα, σεσηπόμενόν σε τὴν τέχνης. ΑΠΟΛ. Ἄμεινον μὲν ἦν, ὦ πάτερ, ἐν Δελφοῖς, ἢ Κολοφῶνι, τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἀπάντων μοι τῶν χρησίμων παρόντων, ὡς ἔθος. ὅμως δὲ καὶ ἔτω γυμνὸς ἐκείνων, καὶ ἄσκευος πειράσομαι προειπεῖν ὁποτέρου τὸ κράτος ἔσται· [n] ἀνέξεσθε δὲ;

[h] Ὅλας] Deest in *Fl.* [i] Γάρ σε] Γὰρ δή σε O. [k] Τῷ] Omittit O. [l] Ἀφορμὰς] Προφάσεις O. & marg. *Al.* [m] Ὥσ' εἰ μὴ ἔχοις] Ὡς εἰ μὴ ἔχοιεν O. Ὡς εἰμὶ male marg. *Al.* [n] Ἀνέξεσθε] Sic dedi ex O. *J.* & *Va.* Ἀνεδέξασθε Edd. cett. Ἀναδέξασθε *Fl.*

12. Καὶ πλίνθους χρυσᾶς] Κρῖσος γὰρ ὁ Λυδῶν βασιλεὺς, χρυσᾶς αὐτῷ πλίνθους προσήγαγε. *V.*

28. Ἐν Δελφοῖς] Ἐν τούτοις γὰρ τοῖς τόποις ὁ Ἀπόλλων, ὡς λέγουσι, ἐμαντεύετο. εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Δελφοὶ τὸ Φοινίδι, οἱ δὲ Κολοφῶν τὸ Ἀσίᾳ. *V.*

catur. *J.F.R.*

3. Δώσων αὐτοπρόσωπον ἐξ αὐτοῦ λέγω] Nescio utrum *Opsopaeus* omiserit rectius secundae vocis interpretationem, an festinationem suam indignius prodiderit *Benedictus*, non satis considerans vim ejus & ideo interpretans male *praesentem*. Nam aeque praesens futurus erat Timocles, si advocato suo ad aurem adstaret. Efficacia utique Graecae vocis longe alia & major est, & satis ab viris doctis explanata, & hic ideo difficilior ad exprimendum Latine, quia ipse Lucianus per sequentes voces δι' αὐτοῦ eam explicuit. Certe tamen notat eum & aperta facie & sine simulationis velamento, & proprio ore atque ingenio dissertaturum, ut αὐτοπρόσωπον κάλλος in *Timone* pag. 76. edit. *Salmur.* tum ob alios respectus, tum qui προσωπεῖον abest. Infra in *Gallo* simile occurrit, ἄσκεψαι ποτὲ ἡ φυγὴ σὺ Δυδὴν αὐτόφωνος ἐμαντεύετο. *J.G.*

9. Ἐκνικήσομεν] Codex Ox. ἐκνικήσωμεν, mendose ; neque enim id agit, ut consilium, quod risit, probet. *M. du S.*

21. Ἐν τῷ στενῷ ἐχόμενος] Conf. supra dicta ad c. 4. f. & credes articulum etiam hic rectius omitti; sed quia hic brevius comma, euphoniae causa articulus additus non adeo displicet. *J.F.R.*

28. Κολοφῶνι] Vide not. ad Δωρ. c. 1. *M. du S.*

29. Ἀπόντων μοι τῶν χρησ.] Vates enim aqua pota vaticinabantur. Vide *Tatian.* 72. Tripode etiam opus erat, & aliis nonnullis, quarum pars a nostro recensetur Ἡσιοδ. c. 9. *M. du S.*

32. Ἀναδέξεσθε δὲ, εἰ καὶ ἐμμέτρως λέγωμεν] Quae accipietis, etiamsi sint concepta carmine. Εἰ καὶ ἐμμέτρως enim legendum videtur, pro εἰ μὴ ἐμμ. Excusat se, si ut ceteri Dii pedestri sermone non utatur. *F.G.*

Ἀνέξεσθε] Ex Edd. *Ven.* & Mss. Ox. haec scriptura: in reliquis ἀνεδέξεσθε, vel ἀναδέξασθε, legitur, quod nos repudiamus. *M. du S.*

εἰ μὴ ἔμμετρα λέγοιμι. ΜΩΜ. Λέγε, [a] σαφῆ δὲ μόνον, ὦ Ἄπολλον, καὶ [b] μὴ συνηγόρου καὶ αὐτὰ [c] ἢ ἑρμηνέως δεόμενα. καὶ γὰρ οὐκ ἄρνεια κρέα [d] καὶ χελώνη νῦν ἐν Λυδίᾳ [e] ἕψεται· ἀλλὰ οἶδα σὲ ὅτου ἡ σκέψις. ΖΕΥΣ. Τί σοὶ ἐρεῖς, ὦ τέκνον; ὡς τάχα πρὸ τῆς χρησμῳδίας, ταῦτα ἤδη φοβερά· ἡ χρόα τέραμμένη, [f] οἱ ὀφθαλμοὶ παραφερεῖς, κόμη ἀνασεσεμμένη, κίνημα κορυβαντῶδες, καὶ ὅλως κατόχιμα πάντα, καὶ [g] φρικώδη, καὶ μυστικά.

si non satis modulata dixero. MOM. Dic; verum dilucida modo, Apollo, nec Patrono atque interprete ipsa quoque indigentia. Nec enim agninae carnes aut testudo nunc coquitur in Lydia: verum scis qua de re deliberetur. JUP. Quid tandem dices, fili? Nam ea, quae praecedunt oraculum, terribilia ista, jam adsunt: mutatus color, oculi huc illue torti, coma cum horrore turbata, motus Corybanticus: & in universum possessi *hominis* omnia, & horribilia, & mystica.

31. APOL.

a Σαφῆ δὲ μόνον] Hoc praetuli ex *F.* & P. Nam inverse, *μόνον σαφῆ δὲ P. S. Fl. H.* &c. b Μὴ συνηγόρου] Οὐ ξυν— O. c Ἢ ἑρμηνέως] Καὶ ἑρμ. Edd. excepta *F.* quae ἢ καὶ. d Καὶ χελώνη] Necessario receptum ex *F. V2.* & P. & O. Nam ἢ χελ. Edd. male. e Ἕψεται] Ζυνέψει marg. *AIW.* Item O. & P. f Οἱ] Καὶ οἱ male O. & mox καὶ κίνημα. g Φρικώδη] Rectε sic *P. V2. S.* & O. Φρικώδη male *Ald. F.* &c.

36. Οὐκ ἄρνεια κρέα] Κρεῶν γὰρ λιπαρεμμάτων τὸ σὸ Δελφοῖς μαντεῖον οὐ ἀληθὲς εἴη, ἐπεὶ τοιοῦτο. Ἐπερώτας εἰς Δελφοὺς λόγιόν τινα, ἔταξεν αὐτοῖς ῥητὸν ἡμέραν μίαν τὸ ἀφικνεῖσθαι, κατὰ ταύτην τὴν ἐμπρόσθεσμον, ἀνερωτᾷν τὴν Πυθίαν, τί νῦν ἀγαθὸν πράττων ὁ Κροῖσος; ἐποίει δὲ ταῦτα τοιάδε Κροῖσος. λέβητα εἰς λέβητα (1) ἐπεμβαλών, κἄτα χιλώνης κρέα καὶ (2) ἀρνῶν συγκαπανόψας, καὶ τὰ λέβητι τῷ διπλῷ ἐμβαλών, (3) ὕψει, ἄνωθεν ἐπικείμενα ἡ Πυθία ἀνέλων ὡς ἐπράττετο, μάλιστα περὶ τὸ χαλκοῦν κρεῶν. ὀφρὰ μ' ἐς φρένας (4) ἦλθε (5) κραταιόφρονα χελώνης. *V.*

41. Ἀνασεσεμμένη] Διαπεπλεγμένη. *G.*

Ibid. Κίνημα κορυβαντῶδες] Μανιῶδες. (6) οἱ γὰρ Κορύβαντες δαίμονές εἰσι περὶ τὸν Ῥέαν. (6) Κατόχιμα δὲ, μανιώδη, φοβερά. *V.*

(1) Ἐπεμβαλών] Ἀπεμβαλών editum ante. Emendavit *M. du S.*

(2) Ἀρνῶν] Ἀρνεῖν Edd. Et sic fuisse in V. & C. testatur *Solan.* qui tamen deleto ε fecerat *ἀρνῶ*, ego *ἀρνῶν*. *J. F. R.*

(3) Ἤψει] Sic dedit *Solan.* quum in C. sit ἤψε,

(4) Ἦλθε] Ἤλυθε V. prave. quod in Impress. rectε mutatum erat. *M. du S.*

(5) Κραταιόφρονα] Vid. Schol. 28. ad *Jov. Conf.* ubi *κραταιφρόνου* scriptum est. Sine dubio ut consulatur versui. Sed quum vocalis brevis ante literam liquidam poëtis non semel produci soleat, nihil hic mutavi. *J. F. R.*

(6) De hisce videndus *Strabo* Lib. X. Ex quo, advocata & Phoeniciae linguae ope, paucis indicabimus, qui Corybantes hi fuerint. 1. Viri fortes fuerunt Satellites primorum Phrygiae Regum, qui postmodum in Deorum numerum relati sunt. Hoc fabula, id est antiquae Graeciae fama docet, idemque apparet ex ἱστορίᾳ κτίσεως quam memorat Strabo. Hebraice כרוב *Cherub* dicitur vir fortis, ut multis probat vir Doctiss. I. *Spencerus* de ritualibus Mosis legibus, p. 764. unde Angeli dicuntur *Cherubini*, hoc est fortes, ut alibi dicuntur גבורים quod idem significat. Indidem Corybantes *Daimones* dicti sunt. 2. Confunduntur cum Καβείροις, ut ibidem testatur Strabo: ita & Hebraice כרוב *Cherub* & כביר *Chabir*, unde *Cabiri Dii*, unum idemque significant, ut idem ostendit *Spencerus*. 3. Corybantes, & Cabiti, ut & Cherubini ex Aegypto orti, auctoribus *Herodoto* & *Strabone*, quibus adjungas licet *Spencerum* & *Bochartum*. 4. Iidem dicebantur esse cum Curetibus, qui fuerunt etiam viri fortes, Hebraeis כרוזים, ut ostendit *Bochartus*. Verum ista *γάμματος χάριν*, donec *Mythicorum Temporum Historiam* edamus, ubi ex fabulis antiquissimas eruemus historias. *J. Cler.* De varia *Δαιμόνων* opinione, significatione ac denominatione multa Clar. *Jacob. Odé*, in eruditissimo opere *de Angelis*, p. 172. — 188. Etsi *Corybantes* his non adnumerat, quia revera erant homines. *J. E. R.*

Ἀνέξεσθε] Haec lectio etiam adscripta erat margini Ed. meae *Hagenoanae*; & quia *Junt.* & O. eam firmabant, eam prae vulgata recepi. Sic deinde c. 36. ταῦτ' ἀκούσεσθε, ἀνέξεσθε; quamvis alia occasione. Etsi enim ἀνασχέσεσθε hic vertendo: *Recipietis*, (ut Cl. *Gesner.* dederat) sensum non malum fundat; ac δέχεσθαι quoque de oraculis dicatur, ut ap. *Aristoph.* Pl. 63. Δίκαι θ' ὕμνοι θ' ὅρκια τῆς Θεοῦ. Alterum tamen praestare, facile se probabit intuenti. *Gujetus* vero leviore mutatione pro ἔμμετρα, ἄμετρα potuisset legere, neque tum opus fuisset particulam negativam in adfirmativam mutare. Non possum tamen quin addam, quae Cl. *L. Bos* in Obs. Crit. p. 66. super hoc loco adfert, ajit autem: insulse Interpretes, quorum alter: *Quod caperetis, nisi carmine responsum darem.* Alter: *Suscipietis vero haud dubie, nisi versiculis inclusum oraculum protulero.* Sensus est, *Recipietis autem in vos, si non metro constant justo, quae dicam.* q. d. Si jam non pedibus suis constent carmina, quae proloquor, si vitiosa sunt, culpa non erit in me, quia ego praemonui me solitis instrumentis meis hic destitutum esse, sed in vobis erit culpa. Elliptice dixit, Ἀνασχέσθε pro ἀνασχέσθε εἰς ὑμᾶς τὴν αἰτίαν, quemadmodum in *Parasito* p. 24. ἀνασχοίμην εἰς αὐτὸν τὰς αἰτίας. His lectis eo magis impulsus sum ad rejiciendam vulgatam; nam certe longe arcessita est haec interpretatio

&

31. APOL. *Percipite, o ſuperi, quae jam canit augur Apollo,*
Lite ſuper rigida, quam conſtituere valentes
Arguto clamore viri, verbisque petulci,
Multum hinc alternis erocitibus aëra & inde,
Non ſine lucentis ſtivae terroribus, implent,
Curvo at ubi vultur comprenderit unguе cicadam:

ΑΠΟΛ. Κέκλυτε μαντιπόλου τόδε θέσφαλον Ἀπόλλωνος,
Ἀμφ' ἔριδος κρυερῆς, ἣν τ' ἀνέρες ἐστήσαντο
Ὀξυδόαι, μύθοισι κορυσσόμενοι πυκινοῖσι.
Πολλὰ γὰρ ἔνθα κἀκεῖθα μόθου [h] ἑτεραλκέϊ κλωγμῷ,
Ταρφέος [i] ἄκρα κόρυμβα καλαπλήσουσιν ἐχέτλης.
Ἀλλ' ὅταν [k] αἰγυπιὸς γαμψώνυχος ἀκρίδα μάρψῃ,

Δὴ

h Ἑτεραλκέϊ] τσω ἀκλεωκλίτῳ κλογμῷ O. *i* Ἄκρα κόρυμβα] Ἀκροκορύμβα O. *k* Αἰγυπιὸς] Αἰγύπτιος male O.

& Ellipſis: quin etiam ἀναδέξασθε ὅν, potius, quam δὴ legat, ſi ex illa conſequentia in alios culpam carminis mali conjicere voluerit. *J.F.R.*

35. Ἢ ἰρμηνῆος] Quum κὴ pro ἢ haberent Edd. poſterius ex *J.* recepi, & ex marg. *Hag.* Etſi *Junt.* ἢ κὴ exhibet, poſſumus tamen illo κὴ ſatis carere; & ut quis dicat, κὴ ſimul ſervandum fuiſſe, vertendumque cum emphaſi, *aut interprete etiam*, nondum tamen permoveor ut credam eo opus eſſe; nam an plus eſt interpres, quam patronus, ut incrementi particula addita requiratur? Verterant jam olim, *aut interpretes*, licet κὴ retinerent; cumque ſic adjuvare Graeca vertendo cogerentur, quidni eodem jure lectionem Graecam juvamus aptum vocabulum recipiendo, & illud κὴ ſatis jam hic & alibi frequentatum, rejiciendo? quod ſi quis revocare velit, faciat; nam haud adeo magni eſt. *J.F.R.*

36. Καὶ χελώνη] Et hic ſecuti ſumus auctoritatem Mſſ. Ox. P. & Edd. *Ven.* cum in aliis legeretur, ἢ pro καὶ, vide *Herod.* l. 47. p. 11. & Noſtrum Z. Ἑλ. c. 14. & Δικ. c. 1. *M. du S.*

Καὶ χελώνη] Neceſſaria erat vel ſine Codicum auctoritate mutatio τῦ ἢ, in κὴ; nam vulgata hiſtoriae repugnat; ſimul enim & permixtas teſtudinis agnique carnes coctas fuiſſe, ſupra jam c. 14. *Jov. Conf.* vidimus ex *Herodot.* l. 47. (al. p. 20.) Et ſic Noſter de re eadem infra in *Bis Acc.* ſub init. ἄρνεια κρέα, κὴ χελώνας. & ſupra l. c. etiam ἄρνεια κρέα & χελώνης. Nec abhorrerem a ξυνίημι) recipiendo; pro quo deinde ait ἐς αὐτὸ ἵστασι. Sed quia non tanta neceſſitas, vulgatam paſſus ſum retineri. *J.F.R.*

41. Κόμην ἀναστενάζουσι] Non poterat Benedictus vocem minus huc aptam excogitare, quam qua uſus eſt *criſpata coma*, quae nihil ad vaticinantes. Baſileenſes clarius *comarum ſemet erigentium horror*. Horrentes enim & jactatas comas in vatibus agnoſcunt Latini. *Heliodorus* libro III. dicit τότε κόμαι ἀλγούσης & τοὺς πατόχους μιμούμεναι. *J.G.*

44. Κέλυτα] Adi *Ariſtoph.* Ἰππ. 298. B. & 348. unde hoc imitatus eſt Lucianus. *M. du S.*

47. Μύθοισι κορυσσόμενοι πυκινοῖσι] *Subtilibus armati ſermonibus.* *F.G.*

48. Πολλὰ γὰρ ἔνθα μόθου] Πολλὰ γὰρ ἔνθα & ἔνθα μόθου. *Th.M.*

Πολλὰ γὰρ ἔνθα μόθου] Quod *Marcil.* inſerendum monet, id in Edd. jam inveni, & Homero familiariſſimum eſt ἔνθα & ἔνθα, ut Il. B. 462. E. 223. H. 156. &c. *J.F.R.*

50. Ταρφέος ἄκρα κορύμβα] Ridiculus ſit, ſi quis ſe plane interpretari poſſe dicat, quae Momus ipſe obſcuritatis nomine effuſe ridet. Illa obſcuritas ab hoc verſu incipit. Singula verba verbis ſi reddere velimus, ταρφὺς eſt denſus, ut ſilva, ut fruges, κόρυμβα dici poſſunt ſumma, q. d. κορυφαῖα, uniuscujusque rei, ut corymbi plantarum, ut apluſtria navium; ἐχέτλαν ſtivam eſſe aratri, conſtat; poni nonnunquam etiam pro ſulco, monet *Heſychius*. Igitur vel hic ſenſus eſſe poteſt, ab hoc tumultu diſputantium philoſophorum ſpicas in denſis ſulcis moveri: vel, quoniam nihil alias occurrit in oraculo, quod ad irridendam Deorum, Jovis in primis, anxietatem & ſolicitudinem pertineat, ταρφέος ἐχέτλης ἄκρα κόρυμβα eſt abſurda, & ſimilis oraculis aliis deſcriptio caeli, Deorumque. Nam ἐχέτλαν, ſi ſerio-nugari porro placeat, dixiſſe poteſt, per metalepſin pro ἁμάξῃ ſ. plauſtro illo caeleſti, (vid. Il. Σ, 488.) quod polo vicinum eſt; polum pro caelo, cui ἄκρα κόρυμβα tribuere non inepte potuit; caelum pro Diis ipſis. Hoc cum videretur ſententiae magis accommodatum, ſequi in interpretatione placuit. Porro ἀκρὶς poteſt alludere ad τιτλογοφορίαν Athenienſium, ſi, ut videtur, Timocles Athenienſis fuit; Damis autem comparari vulturi. Sed ohe! ſatis eſt, ne ludibrium debeamus Momo. Quorſum pertineant ὀξυδόαι, κλωγμὸς, κορῦναι, ἔνοι, ἱμείρουσι, & verba prope omnia, nempe ad injuriam & irriſionem philoſophorum; non eſt obſcurum, ſi quis velit attendere. *J.M.G.*

52. Ἀλλ' ὅταν αἰγ.] *Homer.* Odyſſ. X. 302. *M. du S.*

Ibid. Αἰγυπιὸς] Mſ. Ox. Αἰγύπτιος, corrupte. Vide *Od.* X. 302. & Il. Π. 428. *M. du S.*

Δὴ τότε λοίδιον ὀμβροφόροι [a] κλάγξουσι κορῶναι.

Tum ſane imbriferae cornices ultima clamgent.

Νίκη δ' ἡμιόνων, ὁ δ' ὄρος θοὰ τέκνα [b] κορύσσει.

Victores muli, aſt aſinus ſobolem arietat acrem.

ΖΕΥΣ. Τί τοῦτο ἀνεκάγχασας, ὦ Μῶμε; ἢ μὴν ἃ γελοῖα τὰ ἐν τοσοῖ· παῦσαι καχόδαιμον, ἀποπνιγήσῃ ὑπὸ τοῦ γέλωτος. ΜΩΜ. Καὶ πῶς δυνατόν, ὦ Ζεῦ, ἐφ' ὅτῳ σαφεῖ ἢ προδήλῳ τῷ χρησμῷ; ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη ἡμῖν [c] ἑρμηνεύοις ἂν αὐτὸν ὅ, τι ἐ λέγοι. ΜΩΜ. Πάνυ πρόδηλα, ὥστε εὐθὲν ἡμῖν Θεμιστοκλέους δέησε. ΦΗΣΙ γὰρ τὸ λόγιον ὑπάσοι ἀγαρρήδην, γόητα εἶναι τοῦτον, ἡμᾶς δὲ ὄνους καυθηλίους, νὴ Δία, καὶ ἡμιόνους, τοὺς πιστεύοντας αὐτῷ, εἰδ' ὅσον αἱ ἀκρίδες τ νοῦν ἔχοντας.

JUP. Quid pleno ita rictu rides Mome? Verum ridicula non ſunt praeſentia. Deſine, infelix, ſuffocaberis a riſu. MOM. Et qui poſſim *deſinere*, Jupiter, ſuper oraculo ita claro ac dilucido? JUP. Ergo etiam nobis illud explicaveris, quid ſibi velit. MOM. Manifeſtum omnino. Itaque nihil nobis opus erit Themiſtocle, adeo diſerte dicit oraculum, hunc praeſtigiatorem eſſe, nos vero aſinos clitellarios, ita me Jupiter, & mulos, qui credamus illi, & neque tantum mentis quantum cicadas habere.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ, ὦ πάτερ, [d] εἰ καὶ μέτοικός εἰμι, οὐκ ὀκνήσω ὅμως τὰ δοκοῦντά μοι εἰπεῖν. ὁπόταν γὰρ ἤδη συνελθόντες ἀλαλέγωσι τηνικαῦτα, ἢν μὲ ὁ Τιμοκλῆς ὑπέρ-

32. HERC. Ego vero, Pater, quamquam inquilinus modo, tamen non cunctabor quid mihi videatur dicere. Nempe cum jam congreſſi diſputabunt, tum ego, ſi quidem Timocles ſuperaverit, procedere ſinam

a Κλάγξουσι] Κλάγξουσι O. b Κορύσσει] Adſcriptum κερατίσει O. c Ἑρμηνεύοις] Ἑ—οις marg. *Ai.* d Εἰ] Male omiſſum in O.

65. Θεμιστοκλέους] Καὶ γὰρ μάντις ὁ Θεμιστοκλῆς συνῆκε τοῦ δεδόσθαι Ἀθηναίοις χρησμοῦ, ὅτε περὶ Ἀθηνῶν ἐπὶ Ξέρξῃ ἐμαντεύοντο Ἀθηναῖοι, εἰ ἄμεινον αὐτοῖς (1) ἐκλιπεῖν τὸ ἄστυ, καὶ ἀνεῖλον ἡ Πυθία τὸ, Τεῖχος (2) τριτογενεῖ ξύλινον δοῦναι κέρσοπα Ζηνὸς, καὶ, Ὦ θεῖα Σαλαμὶς, ὀλεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν. ὡς ὢν μάντις Θεμιστοκλέους ἀντιστὰς ὅ, τι ἐ λέγει ὁ χρησμὸς, τοῖς δ' ἄλλοις ἀσυνέτοις ὄντος. τοῦτο ἐ τῶν Δελφῶν ὁ Μῶμος. ὅτι σαφέστατα τοῦτο τὸ χρησμῶδες ἐκεῖνο, ὡς μὴ δεῖσθαι Θεμιστοκλέους ἐξηγητοῦ. *V.* (Hiſtoria late apud Herodotum C.)

67. Καυθηλίους] Μεγάλους. *G.*

70. Εἰ ἐ μέτοικός εἰμι] Ἐπειδὴ ἄνθρωπος ὢν, ὡς λέγουσι, πρώην γέγονα θνὸς, καὶ εἰς ἅπαντα μετρίασον. *V.* (Inquilinus. C.)

(1) Ἐκλιπεῖν] Ἐκλείπειν C. prave.

(2) Τριτογενεῖ] In V. hic *Ai*, poſt *Zηνὸς* vero, τριτογενέα, quod ſic in Edd. mutatum erat ut hic compares.

65. Θεμιστοκλέους] Conſule, ſi non meminiſti, *Corn. Nepotem* in Themiſtocle. Is enim oraculi mentem enarravit, quo *ſeſe muris ligneis tueri* Athenienſes jubebantur. Vide ſupra c. 20. & adde *Polyaen.* Strat. I. p. 40. *M. du S.*

Θεμιστοκλέους] Alludit ad oraculum de domibus ligneis. V. Plutarch. F.G. Idem notum ex *Corn. Nep.* in vit. Themiſtoclis c. 2. *J.F.R.*

67. Καυθηλίους] Laudantur verſus quidam Lyſippi, in quibus pejus quid Aſino eſt καυθήλιος.

Εἰ μὲν τεθύκασι τὰς Ἀθήνας εἰλιχος εἶ.
Εἰ δὲ τεθύκασι, μὴ τεθρύφθαι, ὄνος.
Εἰ δ' οὐ τεθύκασιν ἀποτρίχας, καυθήλιος.

Haec ex notis *Ritterſhuſii* ad Porphyr. No. 18. *M. du S.*

80. Βοιώτων] Sic *Horatius*:

Boeotum in craſſo jurares aëre natum. *M. du S.*

Ibid. Πυνθανόμενοι ἐπὶ πωμῷ τοσούτου] Sic omnes quos vidi Codices. Sed non dubito quin legendum ſit ἐπὶ pro ἐπὶ, ut infra *Somn.* *L. Bos.*

81. Ἐπὶ πωμῷ] Mihi non eſt dubium, legendum eſſe ἐπὶ πωμῷ. Calligraphorum vicini in utraque vocula exprimenda ductus corruptioni occaſionem dedere. *J. M. G.*

Ἐπὶ πωμῷ] Recte divinarunt *L. Bos*, & *J. M. Goſſ.* ἐπὶ legendum pro ἐπὶ. Quaeré, cum *Fl.* etiam id habeat, ſic Luciano reddidi. *J. F. R.*

82. Αἰνεῖ Μαραθῶνι] Pugna enim Marathonia in ea porticu publice depicta fuerat, & Miltiadis virtuti datum, *ut in decem praetorum numero prima ejus imago* po-

ſinam *inſtituam* pro nobis diſputationem: ſi vero quid ſecius evenerit, tum jam ego ipſam concuſſam, ſi ita videtur, porticum in Damidem injiciam, ne *homo* exſecrabilis contumeliis *porro* nos afficiat. MOM. Hercules! heus Hercules! ruſticum illud eſt, *quod* dixiſti, & valde Boeoticum, perdere cum uno malo tot *homines*, & inſuper totam porticum cum ſuo Marathone, & Miltiade, & Cynaegiro. Et quomodo his una pereuntibus in poſterum orationem ornabunt oratores, maximo illo dicendi argumento privati? Praeterea vivus quidem cum eſſes, poteras forſan tale quid efficere: a quo autem tempore Deus factus es, didiciſti, puto, Parcas ſolas poſſe talia, nos autem eorum eſſe expertes. HERC. Igitur cum leonem aut hydram interficerem, Parcae illa per me faciebant? JUP. Omnino. HERC. Et jam ſi quis contumelioſus in me ſit, aut templum ſpoliando

ἀχή, [e] ἐάσωμεν προχωρεῖν τ' συνουσίαν [f] ὑπὲρ ἡμῶν· ἢν δέ τι ᾖ ἑτεραῖον ἀποβαίνῃ, τότε ἤδη τ' στοὰν αὐτὴν ἄγαγε, εἰ δοκεῖ, ἀμφισείσας, ἐμβαλῶ τῷ Δαμιδᾷ, ὡς μὴ κατάρατ[g]ον ἂν ὑβρίζῃ εἰς ἡμᾶς. ΜΩΜ. Ἡράκλεις, [h] ἰὼ Ἡράκλεις, ἄγροικον τὸ ῥῆμα εἶπας, ᾗ δυοῖν Βοιώτιον, [i] ξυναπολέσαι [k] ἑνὶ πονηρῷ τοσούτους, ᾗ προσέτι τ' στοὰν, αὐτῷ Μαραθῶνι, ᾗ Μιλτιάδῃ, ᾗ Κυναιγείρῳ; καὶ πῶς ἂν τούτων συμπεσόντων, οἱ ῥήτορες ἔτι ῥητορεύσουσιν, ᾗ μεγίστην εἰς τοὺς λόγους ἐξαυθεσιν ἀφῃρημένοι; ἄλλως τε ζῶντι μὲν οὐ δυνατὸν [l] ἴσως ἦν [m] τι πρᾶξαι τοιοῦτο· ἀφ' οὗ δὲ θεὸς γεγένησαι, μεμάθηκας, οἶμαι, ὡς αἱ Μοῖραι μόναι τὰ τοιαῦτα δύνανται, ἡμεῖς δὲ αὐτῆς ἄμοιροι ἐσμέν. ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν ὁπότε τ' λέοντα, ᾗ τ' ὕδραν ἐφόνευον, αἱ Μοῖραι δι' ἐμοῦ ἐκεῖνα ἔπραττον; ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα. ΗΡΑΚ. Καὶ νῦν ἤν τις ὑβρίζῃ εἰς ἐμέ, ᾗ ῥᾳδιουργῶν μοι τ'

---

e Ἐάσωμεν] Ἐάσομεν *Fl.* *f* Ὑπὲρ] Sic recte Edd. & O. Πιὶ *J.* *g* Ἑτεραῖον] Ἕτερον P. Nil mut. *Fl.* *h* Ἰὼ] Ὦ O. *i* Ξυναπολέσαι] Ἀπολέσαι *Fl.* *k* Ἑνὶ] Ita reſtitui ex *Fl.* Ἐπὶ Edd. cett. male. *l* Ἴσως] Inſerui ex O. Deerat in Edd. *m* Τι πρᾶξαι τοιοῦτο] Πράξαι τοῦτο *Fl.* omiſſo τι.

79. Ἡράκλεις ἰώ] Τοῦτο ἀθάνατον ἀπὸ Θωμασιακοῦ λόγου. ἴσως ἓν ἐπιφθέγμα ἐκπλαυσιῶν. (3) ἐκπλαττόμενον τοῦτο ὑπὸ Ἡρακλέους. *V.*

80. Καὶ δυοῖν Βοιώτιον] Εἰς ἀμαθίαν ἐσκώπτοντο οἱ Βοιωτοί. ἀφ' οὗ ὁ Θ ὁ παροιμίας, Βοιωτίας ἧς. Ἐπὶ δὲ Ἡρακλῆς Βοιωτὸς, ἐξ Ἀλκμήνης γε, δηλονότι πάνυ ὑποκωφοτέρας. (4) τὸ δὲ ᾗ προφανὲς . . . . . ἀπὸ . . . . τὸ δὲ τοσόμβρον εἰς ἀμαθίαν αὐτὸν ἀξιοῦσθαι ὡς Βοιωτόν. *V.*

81. Καὶ προσέτι τὴν στοὰν] Τάχα ὁ τῇ στοᾷ τῇ λεγομένῃ ποικίλῃ τὰ (5) περὶ Μαραθῶνα ἐγγεγραμμένα. (6) διὰ ταῦτα φησίν. ὁ Μαραθὼν δὲ Ἀθηναίοις Πέρσας ἐνίκησεν, Κυναίγειρος δὲ εἷς τ' ἀριστευσάντων ὁ Μαραθῶνι κατὰ Περσῶν, ὁ δὲ Μιλτιάδης στρατηγὸς ἦν τότε τ' Ἀθηναίων. ἀξιοῦσι δὲ τῷ τοὺς κατ' ἐκεῖνα καιροῦ ῥήτορας, ὡς συχνότερον τούτων μνημονεύειν ἐθὲν διὰ τὰς δημηγορίας, ἀλλ' ἐκπλήξεως χάριν τῇ χυδαίᾳ ὁμιλίᾳ. ὥστερ Θ αὖτος ἔτος φησὶ ἀξιοῦν ὁ τῷ Ῥητόρων (7) Διδάσκαλος. *V.*

(4) Ἐκπλαττόμενον] Sic mutatum erat in Editis. Ἐκπλαττόμενοι V.

(4) Τὸ μὲν γὰρ φανερὸν] Haec & ſeqq. ad fin. Scholii non comparent in C. In V. videtur lacuna eadem fuiſſe quae hic & in Ed. *Cler.* eſt; quod vacua ſpatia punctis tantum implevit *Solan.* *J.F.R.*

(5) Περὶ] Κατὰ C.

(6) Διὰ] Διὰ antea edebatur; ſed cum in C. eſſet: *propterea haec dicit*, patebat legendum διὸ idque in Cod. V. reſte fuiſſe notavit idem. Quare id recepi. *J.F.R.*

(7) Διδάσκαλος] Ita dedit *M. du S.* pro vulgato διδασκαλῶ. Obſecundavi, etſi non addit unde ſic emendarit; quia ſic melius, & ſic ſolet; per me tamen vulgatum non mutaſſem; ſine auctoritate Codicis. *J.F.R.*

ponveretur, ipſeque hortaretur milites, praeliumque committeret, teſte *Corn. Nep.* in Milt. de Cynaegiro, quod afferam, nihil habeo, niſi quod ſtatuam ei aeneam nullam fuiſſe conſtat ex Δημων. c. 53. Imaginem fuiſſe credo, qualis Miltiadis illa & reliquorum. De Rhetoribus quod addit, illuſtratur ex Ρητ. c. 18. quem locum ipſe inſpicito. *M. du S.*

84. Τῷ μεγίστῳ — ἐπιθέσει] Ridiculum argumentum, & ſimile illi, qui caput ſibi ne praecideretur deprecatus, illud cauſſabatur, ſe non habiturum, ubi pileum imponeret. Nempe deridet jusjurandum illud *Demoſthenis*, Οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι πρωτεύσαντας, quod expendit *Longinus* ſ. 16. ubi omnia quae hic dici poſſent, Viri docti, praeſertim *Tollius*. Add. tamen *Spanhem.* ad Ariſtoph. Νεφ. 982. *J.M.G.*

86. Ἴσως] Ex Mſ. Ox. *M. du S.*

τ' ἐμὸν, ἢ ἀνατρέπων τὸ ἄγαλμα, εἰ μὴ ταῖς Μοίραις πάλαι δεδογμένον ἦν, σὲ τὸν ἀτιμότατον αὐτόν; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΗΡΑ. Οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ Ζεῦ, μὴ παῤῥησίας. ἐγὼ γάρ, ὡς ὁ κωμικὸς ἔφη, ἄγροικός εἰμι, τὴν σκάφην, σκάφην λέγων. εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ [a] ὑμέτερα, [b] μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς ἐνταῦθα τιμαῖς, τῇ κνίσῃ, τῷ ἱερείων αἵματι, κάτειμι εἰς τὸν ᾅδην, ὅπου με γυμνὸν ἔχοντα τὸ τόξον, καὶ τὰ εἴδωλα φοβηθήσεται τῶν ὑπ' ἐμοῦ πεφονευμένων θηρίων. ΖΕΥΣ. Εὖγε, οἰκοθεν ὁ μάρτυς, φασίν· ἀπέσωσας. [c] γοῦν τῷ Δάμιδι ταῦτα εἰπεῖν ἐπιβάλλων.

meum; aut evertenda ſtatua; niſi Parcis olim ita decretum fuerit, illum non elidam? JUP. Nequaquam. HERC. Itaque audi, Jupiter, libere *dicentem*. Ego enim, ut ait Comicus, *ſum ruſticus: ſcapham voco ſimplex ſcapham*. Si haec eſt veſtra conditio, longum ego valere juſſis veſtris iſtis honoribus, & nidore, & victimarum ſanguine; ad inferos deſcendo, ubi me, nudum ſi habeam arcum, umbrae certe interfectarum a me belluarum metuent. JUP. Euge, domeſticus, ajunt, teſtis! compendifeciſti enim Damidi ne illa dicat, cum ipſe ſubjicias.

33. Sed

a Ὑμέτερα] Ἡμέτερα *Fl.* b Μακρὰ] Sic dedi ex P. Μακρὰν Edd. c Γοῦν] Γ' ἂν ἔν P. Nihil mut. *Fl.*

6. Εὖγε οἰκοθεν ὁ μάρτυς] Παροιμία ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν φερόντων μαρτύρας, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ * ἐξ οἴκου ἡ μαρτυρία. καλῶς ἂν ἐχρήσαῖο αὐτῇ, ἐπειδὴ κατὰ τῶν θεῶν νῦν ὁ Ἡρακλῆς ἐλάλησεν. *V.*

* Ἐξ οἴκου] Omiſſum in editis ἐξ ſupplevit *M. du S.*

98. Ὁ κωμικὸς] *Ariſtophanes*, ſed locus non ſuccurrit. V. Συγγρ. c. 41. *M. du S.*

1. Μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς τιμαῖς] Solet auctor dicere μακρὰν, idque videtur convenientius. In *Aſino*. κἀγὼ τοῖς ὠθουμένοις κριθίδιον μακρὰν χαίρειν λέγων. In *Gallo*. ὁ Ἀχιλλεὺς ἔπεσθ' μακρὰν χαίρειν φράσας τῷ χρηματίζειν. Pagina tamen 219. μακρὰν χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαντες. *J. G.*

Μακρὰ χαίρειν] Quia ſic ſupra, *Aſin.* c. 46. Infra *Gall.* c. 2. atque alibi apud Noſtrum invenitur, & Cod. P. id ſuppeditat, hoc vulgatae μακρὰν praetuli. Namque & *Ariſtoph.* Pl. 612. μακρὰν κλάειν. Item *Eccl.* 425. & paſſim, non μακρὰν. Clariſſ. *Gron.* recte quidem notat, infra tamen in *Bis accuſato*, vulgo etiam μακρὰν χαίρειν legi (v. ejus *Dial.* c. 21. poſt med.) ſed quam ibi *Fauſtina* quoque, item Cod. P. habeant μακρὰν, non dubitavi utroque loco ſic edere; nam ſic verius videtur; licet μακρὰν non omnino damnare auſim; quid prohibet id adſumere, quod manifeſto probum eſt? *J. F. R.*

2. Καὶ κνίσῃ] *Homer.* Odyſſ. Λ. 606. *M. du S.*

6. Εὖγε] Εἰρωνικῶς. *F. G.*

Ibid. Οἰκοθεν ὁ μάρτυς] *Teſtis domeſticus.* Dixi de hoc proverbio alibi, cætera hujus Dialogi ſunt centones Homerici & Euripidei. *J. B.*

Οἰκοθεν] Id eſt: Tu, o Hercules fili, teſtis domeſticus es, cujus teſtimonium contra nos valiturum eſt. *F. G.*

7. Ἀπέσωσας] Subaudi ἡμᾶς, εἰρωνικῶς. *Damidi* vero, ſubintellige & aliis ἀλλοις. *F. G.*

Ibid. Ταῦτα] Id eſt ſuperiora illa: Εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ὑμέτερα, μακρὰν χαίρειν φράσας &c. *F. G.*

12. Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῆ] Μᾶλλον δέ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, ὁ ὑποθεὶς τὸν Ποικίλον. πίστης γοῦν ἀναπέπλησαι, ὁσημέραι ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνθιαστοποιῶν. Sic ſcribitur in antiquo codice, pro quo in vulgatis habetur ἀναπλαττόμενος, quod quidem & ipſum idem notat, ſed alterius eſt interpretatio; Tritius ſcilicet ſubſtitutum eſt minus vulgato. Hoc modo vero verte: *Tuus eſt ſane, Mercuri, frater, forenſis ille, qui ad Poecilen eſt. Itaque pice eſt refertus, cum quotidie a ſtatuariis exprimatur*, ſc. ejus forma, propter excellentiam. Dicebatur Ἑρμῆς Ἀγοραῖος *forenſis*, quia illa porticus erat in foro, & Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι, *Mercurius ad portulam*, cujus crebra apud veteres mentio. Vide *Harpocrationem*, & quae ad illum notat *Valeſius*, nec non *Meurſii* Athenas Atticas lib. 1. cap. 5. Verba mox ſequentia, ἐπύγχανον δὲ ἄρτι χαλκουργῶν ὑποστιτούμενος, ſimile ſunt & μετάφρασιν. Ἐφεξῆς δέ μοι γίλεος ἀμφὶ σώματι πλασθεὶς παρῄωρτο μιμηλῇ τῇ τέχνῃ, σφαγίδα χαλκοῦ πᾶσαν ὑπεστιτούμενος. Vertunt; *cum ad porticum jam fabricarer aeneus, ac perque dorſum, perque pectus ungerer, factusque incepte thorax corpori meo adpenderet, nec arte diſpari foret, ex aere totus mihi additur balſheus.* Illepide ſane & imperite. Hoc enim dicit Lucianus: *Cum fabri aerarii picem illeviſſent pectori & tergo, ridiculusque thorax corpori imitatrice arte fictus eſſet appenſus, omni aeris figura impreſſa.* Figura nimirum aerei thoracis, quae illi pici imprimebatur. Sunt verſus alicujus Tragici, quamvis in reſponſione Jovis pro παύου ὦ Ἑρμαγόρα βάλτιστε τραγῳδῶν legatur in Mſ. ἐκμιζῶν. Μιμηλὴ τέχνη, eſt ars quae imitatur, aut ſimulat, qualis eſt pi-

33. Sed quis eſt ille cum feſtinatione accedens, ille aeneus, ille lineamentis omnibus circumcirca pulchre & ad amuſſim factus, ille priſco more revinctus comam? quin tuus frater, Mercuri, forenſis ille, juxta Poecilen, pice enim oppletus eſt, qui quotidie exprimatur a ſtatuariis. Quid, fili, ſic curriculo ad nos veniſti? Numquid novi nobis de terra adfers? HERM. Ingens quiddam, Jupiter, & infinita diligentia dignum. JUP. Dic jam, num quid praeterea ſeditionis nobis imprudentibus ortum eſt? HERM.

Statuariis modo pro more praebui
Pice oblinendum pectus atque tergora.

Ἀλλὰ τίς ὁ σπουδῇ προσιὼν ὅτος ἐστιν, ὁ χαλκοῦς, ὁ εὔγραμμος, ὁ εὐπερίγραφος, ὁ ἀκριβῶς τὴν ἀνάδεσιν τοῦ κόμης; μᾶλλον δὲ ὁ σός, ὦ Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, [d] ὁ τὴν Ποικίλην. πίττης γοῦν ἀναπέπλησται, ὁσημέραι [e] ἐκματτόμενος τῶν ἀνδριαντοποιῶν. τί, ὦ παῖ, δρομαῖος ἡμῖν ἀφίξαι; ἢ πού τι ἐκ γῆς νεώτερον [f] ἀναγγέλλεις; EPM. Ὑπέρμεγα, ὦ Ζεῦ, καὶ [g] μυρίας τοῦ σπουδῆς δεόμενον. ΖΕΥΣ. Λέγε ἤδη, εἴ τι καὶ ἄλλο ἡμᾶς [h] ἐπανιστάμενον λέληθεν. EPM.

Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν [i] ὑπο-
Πιττούμενος τέρενον τε καὶ μετάφρενον·

Θώ-

d Ὁ] Deeſt in *Fl.* *e* Ἐκματτόμενος] Sic dedi ex G. L. P. & marg. *A1.* Ἀναπλαττόμενος Edd. *f* Ἀναγγέλλεις] Εὐαγγέλλεις male *P.* Ἀπαγγέλλεις marg. *A1.* *g* Μυρίας] Nil mutat *Fl.* *h* Ἐπανιστάμενον] Περιστάμενον marg. *A1.* *i* Ὑπο] Ex emendat. *Jenſii.* Ὑποπιττούμενος Edd. priores. Ὑποπιττούμενος pejus etiam *P.*

13. Ὁ ἀγοραῖος] Ἑρμῆς † ὁ ἀγοραῖος ἐτιμᾶτο ὑπὸ τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἱδρυμένος. εἰκότως δὲ ἀδελφὸν ἐκάλεσε τὸν Ἑρμοῦ τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ. *V.*

Ibid. Πίττης γοῦν ἀναπέπλησται] Οἱ γὰρ ποιοῦντες τοὺς ἀνδριάντας καὶ τὰ ἀγάλματα, ἵνα ἔχωσι περιπλάττειν τὸ ἄγαλμα τῷ Ἑρμοῦ πίσσῃ, καὶ ὕστερον λαμβάνειν τὸ αὐτοῦ ἐκτύπωμα, ἵνα πρὸς αὐτὸ ποιήσωσιν. *V.*

21. Ὑποπιττούμενος] Πίσσῃ πλαττόμενος. *V.* (Περιπλαττόμενος C.)

† Ὁ ἀγοραῖος] Articulum in Edd. non comparentem addidit *M. du S.*

pictorum, & fictorum. Ἑρμῆς autem ἀγοραῖος appellatur a Jove voce una ex duabus conflata Ἑρμαγόρας. *J.G.G.*

13. Ὁ ἀγοραῖος] Ὁ Ἑρμῆς ἀγοραῖος. *F.G.*

Ὁ ἀγοραῖος — Ποικίλῃ] *Pauſan.* Att. p. 27, 22. Ἰοῦσι πρὸς τὸν τοῖχον, ὃν ποικίλην ὀνομάζουσιν ἀπὸ τῶν γραφῶν, ἔστιν Ἑρμῆς χαλκοῦς καλούμενος ἀγοραῖος. *J.M.G.*

14. Ἐκματτόμενος] Sic etiam P. & L. Propria huic rei vox. Vide *Plat.* Πολ. Γ. p. Ed. *Ald.* 35. P. *M. du S.*

Ἐκματτόμενος] *Alciphr.* III. Ep. 64. p. 434. Ὁ δὲ παῖς εἰς τὸ ἀκριβέστατον ἐξεμάξατο τὸν διδάσκαλον. *Filius autem exactiſſime expreſſit magiſtrum.* Nec dubitavi hoc verbum Luciano reddere, quod quatuor Codd. habebant, cujus gloſſa ἀναπλαττόμενος videtur, quae in vulgatam irrepſit, ut notius verbum pro minus vulgari ſaepe ſolet. *J.F.R.*

21. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν, ὑποπιττούμενος τέρενον τε καὶ μετάφρενον] Ut mirifice geſſit ſe Lucianus in commentanda hac loquutione, ſic mirifici quoque fuerunt interpretes tum in ea contemplanda, tum Latine exprimenda. Nam quum vertunt *cum ad porticum jam fabricarer aneus*, paſſivo intellectu, ut patet ex ſequentibus, rem fortaſſe perhibent, ſed non appropinquant Graecis, quae ſunt activa, notantque *eram fabricans* vel fingens *aes*, & ideo *obductus pice pectori & tergo.* Quod quum de ſe jactat hic in ſtatua Hermagoras, ultro ſatis intelligendum praebet id fieri per fabros ærarios. In ſequentibus vero & vana & nulla in Graecis mentio balthei, & omnia ſic vertenda ſimpliciter: *thorax autem ridiculus* (utpote ex fragili materia & nullius munimenti) *corpori circum allitus appenderet arte imitatrice omnem aris celaturam impreſſam habens.* *J.G.*

Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργ. &c.] Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος τέρενον τε καὶ μετάφρενον. Θώρακι δέ μοι γέλοιος ἀμφὶ στέρνοις πλαθεὶς, παρμήλῃ μιμηλῇ τῇ τέχνῃ σφραγῖδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος ὁρᾷ δ' ὄχλον καί τινας δύο ὀχρούς πικράκτας, πυγμάχους σοφισμάτων, Δάμιν τε, καὶ ΛΕΙΣ. Παῦε, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγῳδούμενος. Sunt verba Hermagorae, fratris Mercurii, ad Jovem, cujus Hermagorae ſtatua erat ad Poecilen; ut praeceſſit. Sed verba male & ab librariis, & ab editoribus habita. Primo quid eſt χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος? Interpres vertit, *cum ad porticum jam fabricarer aeneus.* Λῶρος. An χαλκουργῶν eſt *aeneus?* an ὑποπιττούμενος eſt *cum fabricarer?* Deinde in *Salmurienſi* editione, unde nos haec deſcripſimus, deſideratur vox τείχεσι poſt ὄχλον. Scripſit Lucianus χαλκουργῶν ὕπο πιττούμενος per anaſtrophen praepoſitionis ultra-iſſimam, praecipue poëtis; ſic *Euripides* in Phoeniſſis vſ. 299.

Θώραξ δέ μοι [a] γέλωτα ἀμφὶ σώματι
Πλαθεὶς, παρηώρητο μιμηλῇ [b] τέχνῃ
Σφαγῖδα χαλκῇ πᾶσαν [c] ἐντυπούμενον.
Ὁρῶ δ' ὄχλον στίχουσα, καὶ τινας δύο
Ὠχρὺς νεκράλλας, πυγμάχους σοφισμάτων,
Δάμιν τε καὶ —

Lorica corpori tenax, risum movens;
Afficta jam pendebat arte simia,
Signum velut totius aeris exprimens.
Turbam venire cerno, & inter hanc duo
Clamosos, pallidos, pugiles sophismatum,
Daminque & —

ΖΕΥΣ. Παύου, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, [d] τραγῳδῶν. οἶδα γὰρ οὓς τινας λέγεις, ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον, εἰ πάλαι συγκροτεῖται αὐτοῖς ἡ ἔρις. ΕΡΜ. [e] Οὐδέπω, ἀλλ' ἐν ἀκροβολισμοῖς ἔτι ἦσαν, ἀποσφενδονῶντες ἀλλήλοις, πόρρωθέν ποθεν λοιδορούμενοι. ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἔτι χρὴ ποιεῖν λοιπὸν, ὦ θεοί; [f] ἢ ἀκροᾶσθαι βπικύφαντας αὐτῶν; ὥστε ἀφαιρείτωσαν αἱ Ὧραι τὸ μοχλὸν ἤδη, καὶ ἀπάγουσαι τὰ νέφη ἀναπετασάτωσαν τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ.

JUP. Define, optime Hermagora, tragoedias agere. Novi enim, quos dicis. At illud mihi dic, an diu commissa est illis pugna? HERM. Nondum: sed adhuc erant in velitationibus, fundis petentes se invicem, conviciis e longinquo jactandis. JUP. Quid ergo jam faciendum supereſt, Dii, quam ut prospicientes illos audiamus? Quare jam removeant Horae obicem, reductisque nubibus portas caeli pandant.

Ἡράκλεις, ὅσον τὸ πλῆθος ὅτι ἢ ἀ-

34. Hercules! quanta turba auditum con-

a Γέλωτα] Sic Edd. omnes. b Τέχνῃ] Τῇ τέχνῃ Edd. c Ἐντυπούμενον] Ἐκτυπούμενον marg. *A*1. quod verum credo. d Τραγῳδῶν] Sic Edd. Ἰαμβίζων G. L. P. & marg. *A*1*W*. e Οὐδέπω] Οὐ πάνυ P. & marg. *A*1. f Ἢ] Deest in *Fl*.

27. *Κεκραγότας] Τοὺς τὰ μεγάλα κράζοντας. *V*.

29. Δάμιν τε καὶ —] Μέλλοντος εἰπεῖν Ἑρμοῦ, Δάμιν τε καὶ Τιμοκλέα, ὁ Ζεὺς τὸ πρῶγμα νοήσας ἀνακόπτει αὐτόν. *V*.

32. †Εἰ πάλαι] Εἰ οὐ πολλοῦ. *V*.

33. Ἐν ἀκροβολισμοῖς] Ἀκροβολισμὸς ἐστὶν, ὅταν πρὶν συμβάλλωσιν οἱ πολέμιοι ‡ἀλλάλοις, βάλλουσι τοῖς βέλεσι καὶ ταῖς λίθοις. *V*. (praeludium. C.)

* Κεκραγότας] Differt ab lectione Luciani, vid. ad Schol. hinc tertium Εἰ πάλαι.

† Εἰ πάλαι] Εἰπάλλαι] οἱ ἐκ πολλοῦ, editum erat. Verum adscripserat *Solan*. Diversa scriptura, sed prava. Recte legitur in C. ut in textu Luciani. Ita tamen haec adposuerat ac fingeverat, ut simul viderentur spectare ad scholium Κεκραγότας, quod in Editis proxime adjunctum erat huic. Unde suspicor eodem modo etiam κεκράντας legi in C. ut in Luciano. Quia autem id non mutavit, ego quoque abstinui, nondum satis certus quid ille Codex habeat; nam κεκραγότας esse in V. adparet, & corrigendum tamen ad Lucianum. *J. F. R.*

‡ Ἀλλάλοις] Ita bene correxit Nostes; nam ἀλλήλους editum erat, & aliter distinctum, videlicet: οἱ πολέμιοι, ἀλλήλοις βάλλουσι. Jam vero συμβάλλωσι ἀλλάλοις jungenda sensum produnt optimum. *J. F. R.*

> Βροτῶν τυράννων, ὧν ἀπειράλων ὕπο.
> *Mortum dominorum, a quibus missa fum.*
>
> *Aeschylus* in Prometheo vs. 367.
>
> Ἐντυφόμενος χθονίοισιν Αἰτναίοις ὕπνοις.
> *Ubi torretur sub Aetnae radicibus.*

Idem fit in aliis praepositionibus, περὶ, ἐπὶ, ἀνὰ, frequentissime. Saepe quoque Lucianus prosae orationis scriptor περὶ per anastrophen (πέρι) habet. Est ergo χαλκευγῶν ὕπο πεντούμενος, *cum a fabris aeneariis spice linerer*. Caeterum sunt omnes jambi, quos Noster vel ex Tragico aliquo desumsit omnes, vel interpolavit; qualibus Tragoediarum aliorumque poëmatum centonibus hic libellus est plenus. Respondet propterea Jupiter, & initio ultimi versus interpellans Hermagoran, ait, Παύου ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε τραγῳδούντος. Legendum quoque μιμηλῇ τέχνῃ, ejecto articulo τῇ, ab non intelligente nec advertente, temere inculcato. Versus autem ita ordine ponendi, (ut jam in textu curavimus.) *J. F.*

Ἐντύχωσιν] Jambi septem sic distinguendi &c. *F. G.* Eodem modo *Guyet*. distinxit ut *Jensius*. Idem fecerat *La Croze*; quare eadem jam non repetam. *J. F. R.*

Ibid. Χαλκευγῶν ὕπο πεντ.] Vide *Jens.* Parodia est *Euripidis* Oreſt. 867. & 872. *M. du S.*

26. Στύχωσιν] Cur Cl. *Jens.* dicat στύχωσιν in *Salmur*. edit. deesse, nescio; nam omnino adest in illa aeque ac in *Amst. B*1. ceterisque. Alias στύχωσιν non signi-

convenit. At iſte Timocles non valde mihi placet contremiſcens & perturbatus: corrumpet iſte omnia hodie: apparet enim, illum neque contra Damidem ſuſurum ſe attollere. Verum quod maxime poſſumus, vota faciamus pro illo,

Sed taciti intra nos, feriant ne Damidis aures.

35. TIM. Quid ais, ſacrilege Dami, Deos non eſſe, neque providere hominibus? DAM. Non. Sed tu prius mihi reſponde, quo argumento illos eſſe credideris. TIM. Non ita. Sed tu, impure, reſponde. DAM. Non inquam. Sed tu. JUP. P. Huc usque multo noſter melius & vocalius exaſperatur. Euge Timocles: ingere convicia: in hoc enim tibi robur; quantum ad alia, piſcem te obturando ore efficiet. TIM. Ego vero, ita me Pallas, prior tibi non reſpondero.

κρόασιν ἀπηρτήκασιν. ὁ δὲ Τιμοκλῆς ε ὗτος ὑ πάνυ μοι δρᾶσκε, ταραττόμενος γὰρ ταραττόμενος, ἀπολεῖ πάντα οὗτος τὴμερον. δῆλος γὲν ἐστιν ὡδὲ ἀντάραξ τῷ Δάμιδι δυησόμενος, ἀλλ' ὅσῳ ἡμῖν δυνατώτατον, εὐχώμεθα ὑπὲρ αὐτοῦ,

Σιγῇ, ἐφ' ἡμείων, ἵνα μὴ Δάμις γε τύθῃ.

ΤΙΜ. Τί φῄς, ὦ ἱερόσυλε Δάμι, θεὺς μὴ εἶναι, μηδὲ προνοεῖν τῶν ἀνθρώπων; ΔΑΜ. Οὔκ· ἀλλὰ σὺ πρότερον ἀπόκρινέ μοι, ᾧ τινι λόγῳ ἐπείσθης εἶναι αὐτούς. ΤΙΜ. Οὔμενοῦν, ἀλλὰ σὺ, ὦ μιαρὲ, ἀπόκρινai. ΔΑΜ. Οὔμενοῦν, ἀλλὰ σύ. ΖΕΥΣ. Ταυτὶ μὲν ὡδὶ πολὺ ὁ ἡμέτερος ἄμεινον ἢ εὐφωνότερον τραχύνει. εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, ἐπίχει τὸ βλασφημεῖν· ἐν γὰρ τούτῳ σοι τὸ κράτος, ὡς τά γε ἄλλα ἰχθύσι γε ἀποφανεῖ ὀπτὸμίζων. ΤΙΜ. Ἀλλὰ, μὰ τὴν Ἀθηνᾶν, οὐκ ἂν ἀποκριναίμην σοι πρό-

g Οὗτος] Αὐτὸς marg. *A1.* h Εὐφωνότερον] Forſan Εὐτωνότερον. *M. du S.* i Ἐπίχει] Reſtitut. ex P. & marg. *A1.* Ἐπίχει Edd.

48. Ἡμείων] Ἡμῶν. *G.*

ſignif. *tumultuantem*, ſed *exeuntem*, imo *ordine ire*, unde τάξις ἀνδρῶν, ordines militum in acie ſtantium, *Homero* frequens. Item τάξις, unde diſtichon. *Hom. Od.* I. 418. De Cyclope: Ἐ τινά πε μετ' ὄεσσι λάβοι τάξοντα θύραζε. *Si quo quemdam prehendere poſſit cum ovibus foras exeuntem.* Sed quum ἴχλον addatur, eodem jure vertas *tumultuantem*, quo *exeuntem*, quando θύραζε additur. Ceterum & τάξις inveniri in praef. pro τάξει non repetam ex Rever. *J. Horrei* Obſ. Crit. p. 13. *J. F. R.*

29. Δάμιν τε κ'] Ἰαμβικὴ διτροδία. *F.G.*

30. Ἐρμαγόρα] Hic Ἐρμῆς ἀγορᾶιος ſcribendum videtur. *F.G.*

31. Τραγῳδῶν] In P. & L. etiam ἰαμβίζων. Sed nihil mutato opus eſt. *M. du S.*

36. Τί ὤν ἔτι] Senarius, ſed ita ſcribendus: Τί ὤν ποτ' ἔτι χρὴ λοιπὸν ὦ θεοί. *F.G.*

Τί ὤν ἔτι] Facilis & plana videtur emendatio *Gujeti* verſum reſtituere conantis; Nondum tamen ſic edi curo; quia non certum eſt, verſum ipſum voluiſſe proferre Lucianum, an imitationem tantum; tum vero, quia *Gujetus* quarta ſede ſpondeum relinquit. Alia res eſt, dico iterum, ubi ex pluribus verſibus ſequentibus liquet, Lucianum carmina proferre, quod ex uno ad uſus ſuos detorto verſiculo non conſtat; ideoque nimis diligens in uno ejusmodi reſtituendo eſſe nolim. *J. F. R.*

47. Σιγῇ ἐφ' ἡμείων] Parodia eſt ex *Homero* detorta, quem vide Il. Η. 194. *M. du S.*

Ibid. Ἐφ' ἡμείων] *Hom.* Σιγῇ ἐφ' ἡμείων, ὄφρα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι. *F.G.*

51. ΔΑΜ. Οὐκ] Id eſt: οὐκ ἂν ἐροίμην σε, ὦ προνοοῦσι. *F.G.*

56. Εὐφωνότερον] Depravate, ut arbitror; Scripſerat, credo, ὠτωνότερον. *M. du S.*

57. Ἐπίχει] Legendum videtur ἐπίχεε pro ἐπίχεαι. *F.G.*

Ἐπίχει] L. optime, ut alibi uſurpat ἐπίτασιν. Vide Ἀνάχ. c. 22. & Ῥητ. c. 16. In omnibus Impreſſis ἐπίχει. *M. du S.*

59. Ἐπιχομίζων] Cum Doctiſſ. *Pricaeus* arbitraretur, in *Epiſt. ad Tit.* I. vſ. 11. ὃς δὲ ἐπιχομίζειν, non ſignificare *os obturare*, ſed *frenis coërcere*, recte ab Rever. *J. Elſn.* p. 321. Obſerv. T. a. hoc Luciani teſtimonio, item alio ex *Ariſtoph.* Eq. 840. nec non *Heliod.* ac *Plutarch.* refutatur. Ceterum pro *refrenare* tamen *Pollux* p. 972. Forſan & *facere ut quis pronus in os cadat*, vide conjectatum ſupra pro *Imag.* c. 10. *J. F. R.*

[a] πρότερον. ΔΑΜ. Οὐκοῦν, ὦ Τιμόκλεις, ἐρώτα· ἐκράτησας γὰρ τοῦτό γε, ὀμωμοκώς· ἀλλ' ἄνευ τῶν βλασφημιῶν, εἰ δοκεῖ.

ΤΙΜ. Εὖ λέγεις, εἰπὲ οὖν μοι, οὐ δοκοῦσί σοι, ὦ κατάρατε, προνοεῖν οἱ θεοί; ΔΑΜ. Οὐδαμῶς. ΤΙΜ. Τί φής; ἀπρονόητα οὖν ταῦτα πάντα; ΔΑΜ. Ναί. ΤΙΜ. Οὐδ' ὑπό τινι οὖν θεῷ τάττεται ἡ τῶν ὅλων ἐπιμέλεια; ΔΑΜ. Οὔ. ΤΙΜ. Πάντα δὲ εἰκῇ φέρεται ἀλόγῳ τῇ φορᾷ; ΔΑΜ. Ναί. ΤΙΜ. Εἶτ' ἄνθρωποι, ταῦτα ἀκούοντες, ἀνέχεσθε, καὶ οὐ καταλεύσετε τὸν ἀλιτήριον; ΔΑΜ. Τί τοὺς ἀνθρώπους ἐπ' ἐμὲ παροξύνεις, ὦ Τιμόκλεις; ἢ τίς ὢν ἀγανακτεῖς ὑπὲρ τῶν θεῶν; καὶ ταῦτα ἐκείνων αὐτῶν οὐκ ἀγανακτούντων; οἵ γε οὐδὲν δεινὸν διατεθήκασί με πάλαι ἀκούοντες, εἴ γε ἀκούουσι. ΤΙΜ. Ἀκούουσι γάρ, ὦ Δᾶμι, ἀκούουσι, καί σε μετίασί ποτε χρόνῳ ὕστερον.

ΔΑΜ. Καὶ πότε ἂν ἐκεῖνοι σχολὴν ἀγάγοιεν ἐπ' ἐμέ, τοσαῦτα, ὡς φής, πράγματα ἔχοντες, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἄπειρα τὸ πλῆθος ὄντα, οἰκονομούμενοι; ὥστε οὐδὲ σέ πω ἠμύναντο ὧν ἐπιορκεῖς ἀεί, καὶ τῶν ἄλλων, ἵνα μὴ βλασφημεῖν καὶ αὐτὸς ἀναγκάζωμαι παρὰ τὰ συγκείμενα. καίτοι οὐχ ὁρῶ [b] ἥν τινα ἂν ἄλλην ἐπίδειξιν τῆς ἑαυτῶν προνοίας μείζω ἐξενεγκεῖν ἐδύναντο, ἢ σὲ κα-

DAM. Ergo, Timocles, interroga: hoc enim certe juratus vicisti: sed absque maledictis, si videtur.

36. TIM. Bene istuc dicis. Dic igitur mihi, non videntur tibi, homo exsecrabilis, providere Dii? DAM. Nequaquam. TIM. Quid ais? sine providentia itaque fiunt haec omnia? DAM. Sane. TIM. Neque a quodam Deo igitur procuratio universorum ordinatur? DAM. Non. TIM. Omnia autem temere feruntur, irrationabili impetu? DAM. Nempe. TIM. Tum vos, qui ista auditis, patimini, nec lapidibus obruitis impium? DAM. Quid homines contra me irritas, Timocles? aut quis es, qui Deorum vicem irascaris, idque illis ipsis non irascentibus? ut qui nihil in me gravius consuluerint, olim licet audierint, modo audiant. TIM. Enim vero audiunt, Dami, audiunt, & aliquando te suo olim tempore ulciscentur.

37. DAM. Et quando illi otium ad me *puniendum* habeant, qui tot, ut ais, negotia sustineant, & res hujus universi, infinitas numero, administrent? Itaque necdum te ulti sunt ob perpetua tua perjuria, & reliqua, *quae taceo*, ne & ipse maledicere praeter pacta cogar. Quamquam non video, ecquam aliam demonstrationem providentiae suae majorem possint edere, quam malum te

[a] Πρότερον] Sic *J. Fl.* &c. Πρότερος *P.* Πρότεροι marg. *A1.* [b] Ἣν] Omittit *Fl.* Habent cett. & P.

71. Εἶτ' οἱ ἄνθρωποι] Εὗρον οὕτως· οἱ ἄνθρωποι, δι' ἧς χετλιαστικὸν ἐπίρρημα συναλιμμένον τῷ ἄνθρωποι. εἰώθασι δὲ οἱ μετρικοὶ τοῦτο ποιεῖν * κἂν ταῖς παραθέσεσιν. *V.* C. G. Sic habent: Ἰωάνθρωποι, ἰὼ ἄνθρωποι] Τὸ ἐντελὲς, ἰὼ καὶ οἱ, χετλιαστικὸν ἐπίρρημα συναληλιμμένον τῷ ἄνθρωποι. Consueverunt metrici hoc facere κἂν ταῖς παραθέσεσιν, ὁποῖον ἐστὶ τὸ ἀληθινώ (sic corrupte) καὶ τὸ ἐν Πειραιεῖ. δήπουθεν καινθάρλιμον. † (& hoc iterum corruptum) καὶ ἔτι οἱ καταλογάδην utuntur hoc. Plato, ποῖ φέρεσθε ὤνθρωποι; ἔστι γὰρ τὸ ἐντελὲς οἱ ἄνθρωποι. Quin & passim invenire est apud Oratores τ'ανδρὸς pro τοῦ ἀνδρός. *G.*

72. Καταλεύσετε] Λιθάζετε. G.

78. Καί σε ‡ μετίωσι ποτὲ] Ἢ μετέρχονται, ὅ ἐστι, τιμωροῦνται. De providentia Theologi praesertim Graeci legendi.

ἔστι Πρόνοια ἡ καλῶς διεξάγει
τὰ πάντα πᾶσιν, ὡς θέλει ἡ βούλεται.
οὐχ ὡς λέγεις σὺ, καὶ μάτην ἐναβρύνῃ
πείθειν τὸν ἐχθρὸν, ὦ Τιμόκλεις, εὔλογως. G. & C.

Καί σε μετέρχονται] Ὅ ἐστι τιμωροῦνται. *V.*

* Κἂν ταῖς] Κ'αὐταῖς ante editum male. Correxerat *Solan.* κἂν ταῖς. Ego accentum tantum sustuli differentiae caussa, quia est ex καὶ ἐν conflatum, non ex καὶ ἄν. Et ἐν accentum respuit, licet mox κἂν servarim, quia & alia ibi corrupta. *J. F. R.*

† Adscripserat Cl. *Hemsterh.* Lege: ἐν Π. δήπου ἐστι κάνθαρος λιμήν.

‡ Μετίωσι] Lege μετίασι. Sed sic erat in Cod. MS. *M. du S.*

84. Ὧν — τῶν ἄλλων] Subaudi ἕνεκα, vel ἀντί. *F. G.*

90. Μετ' ἀμύμονας Αἰθ.] *Hom.* Il. A. 423. *M. du S.*

te *mortalem* male obterendo. Sed apparet illos peregre abesse trans Oceanum *forte apud Aethiopas Heroas crimine puros.* Mos enim illis frequenter ad illos abire coenatum, interdum etiam cum ipsi sponte condixerunt.

38. TIM. Quid ad tantam impudentiam dicam, Dami? DAM. Illud, Timocles, quod olim ego audire ex te cupio, quomodo in eam opinionem veneris, uti putes Deos providere. TIM. Ordo primum eorum, quae fiunt, mihi persuasit: sol eandem semper viam tenens, & eodem modo luna, & tempestatum vices, & plantarum satus, & generationes animalium, eaque ipsa *animalia* tanto artificio perfecta, ut nutriri, moveri, cogitare, incedere, fabricare, coriariam facere possint: haec, & alia in eo genere providentiae opera esse mihi videntur. DAM. Ipsum quodammodo, quod in quaestione est, *pro argumento* arripis, Timocles. Nondum enim manifestum, an providentia horum unumquodque perficiatur. Sed talia quidem esse, quae fiunt, ipse quoque dixerim; sed non statim necesse est ut credamus, etiam a providentia quadam illa fieri. Potest enim fieri, ut a fortuito initio nunc similiter & eodem modo consistant. Tu autem ordinem illorum vocas necessitatem. Deinde

κὸν, κακῶς ὑπτρίψαντες, ἀλλὰ δῆλοί εἰσιν ἀποδημοῦντες ὑπὲρ τὸν Ὠκεανὸν ἴσως μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας. ἔθος γὰρ αὐτοῖς συνεχῶς ἰέναι παρ' [c] αὐτοὺς ὑπὶ δαῖτα, καὶ [d] αὐτεπαγγέλτοις ἐνίοτε.

TIM. Τί πρὸς τοσαύτην ἀναισχυντίαν εἴπωμι, ὦ Δάμι; ΔΑΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Τιμόκλεις, ὃ πάλαι ἐγὼ ἐπόθουν ἀκοῦσαί σου, ὅπως ἐπείσθης οἴεσθαι προνοεῖν τοὺς θεούς. TIM. Ἡ τάξις με πρώτη τῶν γιγνομένων ἔπεισεν, [e] ὁ ἥλιος ἀεὶ τὸν αὐτὸν ὁδὸν ἰὼν, καὶ σελήνη τε καὶ ταυτὰ, καὶ ὧραι τρεπόμεναι, καὶ φυτὰ φυόμενα, καὶ ζῶα [f] γεννώμενα, καὶ αὐτὰ ταῦτα ὅτως εὐμηχάνως κατεσκευασμένα, ὡς [g] τρέφεσθαι, καὶ κινεῖσθαι, καὶ ἐννοεῖν, καὶ βαδίζειν, καὶ τεκταίνεσθαι, καὶ σκυτοτομεῖν, καὶ τἆλλα ταῦτα προνοίας ἔργα εἶναί μοι δοκεῖ. ΔΑΜ. Αὐτό πω τὸ ζητούμενον, ὦ Τιμόκλεις, συναρπάζεις. οὐδέπω γὰρ δῆλον, εἰ προνοίᾳ τούτων ἕκαστον ὑπτεύεται· ἀλλ' ὅτι μὲ τοιαῦτά [h] ἐστι τὰ γιγνόμενα, φαίην ἂν καὶ αὐτός· εἰ μὴν αὐτίκα πειθοῦς ἀνάγκη, καὶ ἐκ τινὸς προμηθείας αὐτὰ γίγνεσθαι. ἔνι γὰρ καὶ ἄλλως ἐξάμπνα, νῦν ὁμοίως, καὶ κατὰ ταυτὰ συνίστασθαι, σὺ δὲ τάξιν αὐτὴν ὀνομάζεις τὴν ἀνάγ-

e Αὐτοὺς] Αὐτοῖς marg. *A*1. *d* Αὐτεπαγγέλτοις] Sic restitui ex G. L. P. Ἀνεπαγγέλτοις Edd. Αὐτεπαγγέλτους marg. *A*1. *e* Ὁ] Deest in *Fl.* *f* Γενώμενα] Γεγόμενα *Fl.* Nil vulgatum mut. P. *g* Τρίφεσθαι] Τρέπεσθαι L. *h* Γιγόμενα] Γενόμενα marg. *A*1*W.*

91. Ἀμύμονας] Ἐκατέρους. G.

93. Ἀνεπαγγέλτοις] Αὐτεπαγγέλτοις legendum videtur. F.G.

Ἀνεπαγγελτ⊙] Dicit Deos saepius ad Aethiopas epulatum ire καὶ ἀνεπαγγέλτους *etiam invocatos.* Sed Mf. αὐτεπαγγέλτους, quod elegans est vocabulum, *qui se ipsos invitant, qui condicunt.* Hoc enim Latinis est *condicere alicui*, ut apud *Cic.* 1. ad fam. 9. alicui significare, se apud eum coenaturum. Eadem quidem vis est vocis ἀνεπαγγελτ⊙, sed illud tamen exquisitius. J.G.G.

Ἀνεπαγγέλτοις] Recte conjecit *Gujetus*, idque quatuor Codd. firmant. Quare non recepisse stultitia fuisset. J.F.R.

7. Τὸ ζητούμενον] Τὸ ἐξ ἀρχῆς ζητοῦσι, *Aristot.* F.G.

13. Ἔνι γὰρ καὶ ἄλλως ἐξάμπνα] *Contingit enim, ut haec incepta sint* Benedictus: *jam enim aliis incepta sunt* Opsopœus, quæ sanequam non efferunt vim loquentis. Verte: *Potest enim esse ut aliter* (quam scilicet munere providentiæ) vel *temere* & fortuito *incepta* &c. Nec vero in præcedentibus illa αὐτό πω τὸ ζητούμενον συναρπάζεις interpreter aut cum Benedicto *tu quidem quæstionem corripis*, vel cum Opsopœo *tu quidem quæstionem discerpis*, sed pro argumento latenter arripis & producis id ipsum quod quæritur, & sic fraudem facis. Et nisi fallor, hunc locum innuit eumque sic exponendum putavit *Henr. Valesius* in postumis ad Harpocrationem pag. 145. Quin etiam mox Benedictus temere omisit in versione καὶ ἐκατέροις τε; at

ἀνάγκην. εἶτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα ἅμα, ὁποῖά ἐστι, καταριθμουμένῳ καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ δὲ ἐπιδείξειν ταῦτα εἶναι, τῇ καὶ προνοίᾳ [a] διατάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. ὥστε κατὰ τὸ κωμικὸν, Τουτὶ μὲν ὑποπόχθηρον, ἄλλο δέ [b] μοι λέγε.

ΤΙΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι καὶ ἄλλης ἔτι τούτοις δεῖν ἐπιδείξεως. ὅμως δ' ἂν ἐρῶ, ἀπόκριναί μοι· Ὅμηρός σοι δοκεῖ ἄριστος καὶ ποιητὴς γενέσθαι; ΔΑΜ. Καὶ μάλα. ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἐκείνῳ ἐπείσθην, τὴν προνοιαν τῶν θεῶν ἐμφανίζοντι. ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ θαυμάσιε, ποιητὴν μὲν ἀγαθὸν Ὅμηρον γενέσθαι, πάντες [c] σοι συνομολογήσουσι, μάρτυρα δὲ ἀληθῆ περὶ τῶν τοιούτων, οὔθ' ἑκεῖνον, οὔτε ἄλλον ποιητὴν οὐδένα. οὔτε γὰρ ἀληθείας [d] μέλειν αὐτοῖς [e] οἶμαι, ἀλλὰ τοῦ κηλεῖν τοὺς ἀκούοντας, καὶ ἅμα [f] τοῦτο μέτροις τε καταῤῥυθμοῖς, καὶ μύθοις [g] καλλιχοῦσι, καὶ ὅλως ἅπασι [h] ὑπὲρ τοῦ τερπνοῦ μηχανῶνται.

Ἀτὰρ ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι οἷς τισι μάλιστα ἐπείσθης τὸν Ὅμηρον· ἆρα οἷς περὶ τοῦ Διὸς λέγει, ὡς ἐπεβούλευον συνδῆσαι αὐτὸν ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνή; καὶ εἴγε μὴ τὸν Βριάρεων ἡ Θέτις ἐκάλεσεν, ἐλεήσασα τὸ γιγνόμενον, ἐπεπέδητο ἂν ἡμῖν ὁ βέλτιστος Ζεὺς, συναρπασθείς. ἀνθ' ὧν καὶ

nimirum indignaberis, si quis tibi non obsequatur, ea quae fiunt, sicut sunt, enumeranti & laudanti; simul vero putanti, hanc demonstrationem esse, providentia quadam illorum unumquodque vices suas servare. Igitur, ut est in comoedia, *Hoc subdolum videtur: adfer alterum.*

39. TIM. Equidem non puto alia opus esse in hisce demonstratione. Attamen interrogabo. Etenim responde mihi. Homerusne videtur tibi optimus poëta fuisse? DAM. Sane. TIM. Illi ergo credidi providentiam Deorum declaranti. DAM. Verum enim vero, homo admirabilis, poëtam quidem bonum fuisse Homerum, omnes tibi largientur: testem autem idoneum talium, neque illum, neque alium quemcumque poëtam. Neque enim veri illis curam esse puto, sed ut auditores demulceant; atque ob id ipsum, versibus occinunt, & personant fabulis, & in universum jucunditatis caussa machinantur omnia.

40. Verum libenter audierim, quibus maxime Homeri dictis fidem habueris: num illis quae de Jove dicit, insidias illi fecisse ut ligarent, filiam, & fratrem, & uxorem? & nisi Briareum advocasset Thetis, miserata factum, in compedes forte raptus nobis esset Jupiter optimus. Pro quo etiam be-

a Διατάττεσθαι] Sic dedi ex G. P. L. & marg. *A1.* qui Διατάσσειν. Διατάττεσθαι Edd. priores. b Δὲ] Abest a *Fl.* c Σοι] Abest ab O. d Μέλειν] Sic *Fl. Fr. B2. P. S.* Μέλει *J.* & *V2.* Μέλλει male O. & marg. *A1.* e Οἶμαι] Deest in O. f Τοῦτο] Τὸ O. g Καλλιχοῦσι] Κατίχουσι male *Fl.* h Ὑπὲρ] Deest in O.

21. Ὑποπόχθηρον] Ἀνόητον. *G.*
33. Καλεῖν] Θέλγειν. *V.*
40. Ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνὴ] Ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα. *V.*

recte Opsopœus *ac laudibus efferas.* *J.G.*

20. Διαλλάττεσθαι] Manifestum mendum est in his verbis Epicurei Philosophi, quibus dixerat Stoicos ipsos τάξιν vocare *ἀνάγκλω. εἶτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα ἅμα, ὁποῖά ἐστι, καταριθμουμένῳ καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ τε ἀποδείξειν ταῦτα εἶναι, τῇ καὶ προνοίᾳ διαλλάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον.* Interpretes: *Deinde scilicet indignaberis, si quis te non sequetur, cum ea quae fiunt, qualia sunt enumeres & laudes, & putes hisce demonstrasse, horum unumquodque immutari providentia.* Atqui non permutantur, sed eundem servant ordinem illi syderum motus, temporum vices, & quae enumeravit alia. scribendum sine dubio, ut est in Mss. διατάττεσθαι, regi, administrari providentia. Sic paullo ante Timocles quaerebat, *εἰ δ' ὑπό τινι ἔστι θεῷ τάττεσθαι ἢ τὰ ὅλων ἀπρονόητα. Hoc igitur universum nulla ne providentia regitur?* *J.G.G.*

Διατάττεσθαι] Ex Mss. Gr. P. & L. Infra iterum διατάξεις ἕκαστα. *M. duo S.*

Διανάττεσθαι] Hoc praetuli vulgatae διαλλάττεσθαι, quia quatuor Codd. jubebant, & melius videtur; versio-

beneficio gratiam relaturus Thetidi, decipit Agamemnonem, immisso somnio mendaci, quo Achivorum multi perirent. Vides? non poterat nempe jacto fulmine ipsum comburere Agamemnonem, ut non videretur esse impostor. Aut illa forte ad credendum te pertraxerunt, cum audires, a Diomede vulneratam Venerem, ac ipsum deinde, Minerva instigante, Martem? paullo post autem, ipsi irruentes in se invicem Dii praelia miscuere viri pariter ac feminae, & Minerva quidem Martem superat, laborantem puto ex vulnere, quod a Diomede acceperat; *Latonam at contra stetit utilium dator Hermes.* Aut istaec de Diana probabilia tibi visa sunt, cum illa aegre fert & indignatur, se non vocatam ab Oeneo ad epulas: atque eam ob caussam aprum horribili magnitudine, & robore cui resistere nihil posset, in regionem illius immittit. Num quid ergo talia dicens Homerus tibi persuasit?

41. JUP. Hem! quanto, o Dii, clamore multitudo laudavit Damin. At noster desperare videtur, metuit enim, & aliquantum tremit, & apparet abjecturum esse clypeum: & jam circumspicit, qua se subdu-

ἀπομνημονεύων τῇ Θέτιδι τὴν εὐεργεσίαν, ἐξαπατᾷ τ' Ἀγαμέμνονα, ὄνειρόν τινα ψευδῆ ἐπιπέμψας, ὡς πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἀποθάνοιεν. ὁρᾷς; ἀδύνατον γὰρ ἦν αὐτῷ, κεραυνὸν ἐμβαλόντι, καταφλέξαι τ' Ἀγαμέμνονα αὐτὸν, ἄνευ τοῦ ἀπατεῶνα εἶναι δοκεῖν. ἢ ἐκεῖνά σε μᾶλιστα εἰς τ' πίστιν ἐπέσπασαλο ἀχέοντα, ὡς Διομήδης μὲ ἔτρωσε τ' Ἀφροδίτην, εἶτα τ' Ἄρην αὐτὸν, Ἀθηνᾶς ὠκελεύσης, μετ' μικρὸν δὲ, αὐτοὶ συμπεσόντες οἱ θεοὶ ᵏ ἐμονομάχουν ἀναμίξ ἄρρενές τε, καὶ θήλειαι, καὶ Ἀθηνᾶ μὲν Ἄρην καλαγωνίζεται, ἄτε ᵐ πεπονηκότα, οἶμαι, ἐκ τοῦ τραύματος, ὁ δὲ τὴν Διομήδους εἰλήφει, λητοῖ δ' ἀντέστησαν ⁿ ἐριούνιος Ἑρμῆς. ἢ τὰ περὶ τ' Ἀρτέμιδός σοι πιθανὰ ἔδοξεν, ὡς ἐκείνη ° μεμψιμοιρῆσα ἠγανάκτησεν ὑ κληθεῖσα ἐφ' ἑστίασιν ᵖ ὑπὸ τοῦ Οἰνέως. ἢ διὰ τοῦτο σὺν τινὰ ὑφορυᾶ, ἢ ἀνυπόστατον τ' ἀλκὴν, ᵠ ἐπαφῆκεν ὅπι τ' χώραν αὐτῆς. ἆρα ἦν τὰ τοιαῦτα λέγων σε Ὅμηρος πέπεικε;

ΖΕΥΣ. Βαβαί. ἠλίκον, ὦ θεοὶ, ἀνεβόησε τὸ πλῆθος, ἐπαινοῦντες τ' Δάμιν· ὁ δ' ἡμέτερος, ἀπορεμβύῳ ἔοικε· δέδιε γῆν, καὶ ὑποτρέμει, καὶ δῆλός ἐστιν ἀπορρίψων τ' ἀσπίδα, καὶ ἤδη περιβλέπεται αἱ παρεκδύς ἀπο-

ἐξαπατᾷ τ' Ἀγαμ.] *Hom.* Il. B. 6. & seqq. *M. du S.*

51. Διομήδης μὲ ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην] *Homer.* Il. E. 335. *M. du S.*

52. Εἶτα τ' Ἄρην] Il. E. 855. *M. du S.*

54. Ἐμονομάχουν ἀναμὶξ &c.] *Homer.* Il. Y. 70. 75. *M. du S.*

58. Λητοῖ δ' ἀντέστη] *Homer.* Iliad. XX. *Th. M.* l. c. Il. Y. 72. *J. F. R.*

59. Ἀρτέμιδος — μεμψ.] *Hom.* Il. I. 529. *M. du S.*

69. Ἀπορρίψων τὴν ἀσπίδα] Clypeum abjicere dixit pro eo, quod est causse diffidere & contentionem re-

ἰ Ἐπεσπάσαλο] Ἐπεσπάσαλλο marg. *Alii.* κ Ἐμονομάχουν] Ἐμονομαχοῦντο O. λ Ἄρρενες] Οἱ ἄρρενές τε ἦσαν *J.* O. μ Πεπονηκότα] Πεπεπονηκότα O. ν Ἐριούνιος] Recte O. & Edd. Εὐμενὴς *J.* ο Μεμψιμοιρῆσα] Μεμψίμοιρος ἦσα O. ρ Ὑπὸ] Ἐπὶ O. ϙ Ἐπαφῆκεν] Ἀφῆκεν O.

45. Ὄνειρόν τινα] Πάντα ταῦτα Ὁμηρος περὶ τοῦ Διὸς εἶπε. καλῶς δὲ ποιῶν τ' Ὅμηρον αὐτὸν κατὰ τ' Ἑλλήνων ἔπεμψε μάρτυρα. *V.*

58. Σάπιος] Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Ἑρμῆς, οἱονεὶ Σαοποιὸς. *V.*

59. Ἐριούνιος] Ὀφέλιμος. *G.*

63. Ἀνυπόστατον] Ἀφόρητον. *G.*

70. Περισθῆς] Περιξεληθῆς. *G.*

sionem Cl. *Gesneri* tamen non attigi, quae non multum abit ab recepta lectione. *J. F. R.*

Ibid. Τὸν κωμικὸν] Unde habeat nescio. *M. du S.*

21. Ἄλλο — μοι] Inter duas hasce voces insertum erat δὲ, quod exulare, duce *Fl.* Editione jussimus. *M. du S.*

33. Μάλα] Sic *Ven.* utraque. O. μάλλα. Reliqui Libri μάλιστα, minus eleganter. *M. du S.*

38. Ὁμήρῳ] Vide eum Iliad. A. 399. *M. du S.*

ἀποδράσει. TIM. Οὐδ' Εὐριπίδης ἄρα σοι δοκεῖ λέγειν τι ὑγιὲς, ὁπόταν αὐτὸς [a] ἀναβιβασάμενος τοὺς θεοὺς ὅπλῳ τῇ σκηνῇ, δεικνὺς σώζοντας μὲν τοὺς χρηστοὺς τῶν ἡρώων, τοὺς πονηροὺς δὲ, καὶ [b] τὴν ἀσέβειαν καὶ σὲ ὑβριστὰς ἐργαζόμενος; ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ γενναιότατε φιλοσόφων Τιμόκλεις, εἰ ταῦτα ποιοῦντες οἱ [c] τραγῳδοὶ πεπείκασί σε, ἀνάγκη δυοῖν θάτερον, ἤτοι Πῶλον, καὶ Ἀριστόδημον, καὶ Σάτυρον, ἡγεῖσθαί σε θεοὺς [d] εἶναι τότε, ἢ τὰ πρόσωπα τῶν θεῶν αὐτὰ, [e] καὶ τοὺς ἐμβάδας, καὶ τοὺς ποδήρεις [f] χιτῶνας, καὶ χλαμύδας, καὶ χειρίδας, καὶ προγαστρίδια, καὶ σωμάτια, καὶ τἄλλ', οἷς

cens queat aufugere. TIM. Neque Euripides igitur tibi ſanum quid videtur dicere, cum Deos ipſos in ſcenam productos oſtendit, ut ſervant bonos inter Heroas, malos vero & impietatem, qualis tua eſt, obterunt? DAM. Sed o generoſiſſime philoſophorum, Timocles, ſi, haec dum agunt, perſuaſere tibi Tragici; oportet alterutrum horum, aut Polum, & Ariſtodemum, & Satyrum, putare te Deos eſſe tunc, aut ipſas Deorum perſonas, & cothurnos, & talares togas, & chlamydes, & manicas, & ventralia, & thoraces, & alia

a Ἀναβιβασάμενος] Ἀναβιβάσας alii, ajunt *Coll.* b Τὴν ἀσέβειαν κατὰ σὲ] Κατὰ σὲ τὴν ἀσέβ. O. c Τραγῳδοὶ] Sic *Fl. Ald. H. P. Fr. S.* Τραγῳδοτοιοὶ *J.* & marg. *A1.* d Εἶναι] Deeſt in *Fl.* e Καὶ τοὺς ἐμβ.] Omittit *Fl.* Habent cett. & O. f Χιτῶνας] Omiſit O.

73. Ἐπιβάσας] Γρ. ἀναβιβασάμενος τοὺς Θεούς. *G.*
78. Οἱ τραγῳδοὶ] Οὗτοι ὑποκριταὶ ἦσαν ὑποκρινόμενοι τὰ τῶν * τραγῳδῶν δράματα. *V.*
82. † Ἐμβάδας] Ἐμβάτας μὲ τὸ ξύλο ἀ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας οἱ τραγῳδοὶ, ἵνα φαίνωσι μακρότεροι. ‡ ποδήρεις δὲ, τὰ μέχρι τῶν ποδῶν ἐλκόμενα ἱμάτια. *V.*
83. Χειρίδας] Τὰ κοινῶς λεγόμενα μανίκια. *V.*

* Τραγῳδῶν] In Ed. & C. τραγῳδῶν. Ego mutavi. *M. du S.*
† Ἐμβάτας] Sic bis ſcriptum in Schol. quum ἐμβάδας, recte in textu Luciani. Sed utrovis modo ſcribitur, ἐμβὰς, ἄδος, & αἱ ἐμβάται. Vid. *Poll.* *J.F.R.*
‡ Ποδήρεις] Ποδῆρες edita. Correxit *M. du S.*

linquere. Deſperat enim quisquis in bello arma abjicit, & aut fugam ſpectat, aut mortem exſpectat. Graeci ſimplici vocabulo δειλάσπιδας vocant timidos, id cognominis Demoſthenes in proelio quondam emeruit. Cleonymus apud *Ariſtoph.* in Fuc. ἀσπιδαπόβλης appellatur. *Plato* Libro de Legibus XII. declarat ῥιψάσπιδα nomen multo probroſiſſimum eſſe. *G.C.*

79. Πῶλον, καὶ Ἀριστόδ.] Τοὺς ὑποκριτὰς. *F.G.*

Πῶλον, καὶ Ἀριστόδ. καὶ Σάτυρον] Vide ſupra not. ad *Mar.* c. 16. & hoc ipſo opuſculo c. 3. *M. du S.*

83. Προγαστρίδια] Cum προγάστωρ ſit, cui venter prominet, poſſis προγαστρίδια putare pulvillos aſſimulando ventri prominulo apta. Sed etiam poſſit veſtis eſſe ante ventrem ſuſpendi ſolita &c. *J.M.G.*

84. Σωμάτια] Bis ad ſcenae apparatum & veſtimenta hiſtrionica refert Pollux. Quid ſi origo inde Gallici *corſet*, eodem modo formati, & Germanici **leibgen**? quibus nominibus notari veſtem, muliebrem praeſertim, qua arctius corpus ſtringitur, notum eſt. *J.M.G.*

86. Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὑπόταν ὁ Εὐριπίδης] Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὑπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ὑπεισαγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντά οἱ λέγῃ, ἄκουσον αὐτοῦ τότε παῤῥησιαζομένου. Sic lege & interpunge. ἄκουσον pro vulgato ἀκούσῃ, quod tamen cum in hac, tum in Salmurienſi editione typographorum vitio eſt omiſſum, & τότε ex Mſ. repoſui. *Cum ex ſua ſententia Euripides, nulla neceſſitate fabularum compulſus, quae ipſi videntur profert, audi tunc libere loquentem.* *J.G.G.*

Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὑπόταν &c.] Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὑπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ὑπεισαγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντά οἱ λέγῃ, ἄκουσον (hanc vocem omiſerunt ſequiores editores) αὐτοῦ ποτε παῤῥησιαζομένου. Sic locum hunc interpungendum eſſe, recte monuit Cl. *Graevius* pag. 874. edit. Amſt. Alia mutatione hic locus plane non indiget, ut qui ſit ſinceriſſimus. Diſputant Damis & Timocles, ille, non eſſe eos, qui vulgo ferantur, Deos; hic, vere eos eſſe, contendentes. Poſt varia ultro citroque dicta, rogat tamdem Timocles Damin, num ergo nihil ſani judicet dicere Euripidem, cum Deos in ſcenam inducens, eos faciat heroum ſervatores, impiorum vindices. At, inquit Damis, ſi hoc modo tibi, o bone, perſuaſerint Tragici, oportet ut Deos cenſeas vel ipſos hypocritas (qui nempe partes in ſcena agunt) vel cothurnos, & reliquam Tragicam σκευὴν, quibus illi Tragoediae majeſtatem augent. Si ita exiſtimas, id vero maxime ridiculum judico; *quum* (ſic verto Graeca verba, quae propoſui) *ubi per ſe Euripides, nulla fabularum neceſſitate id exigente, ea, quae ſibi videantur, dicit, audieris eum aliquando libere pronuncian-tem,*

Οράς

clis quibus illi tragoediam ornant, quod quidem maxime ridiculum arbitror. Alioqui ubi pro se Euripides, nihil urgente fabularum necessitate, quae sibi videantur dicit, audias ipsum tunc libere pronunciantem:

Sublime fusum cernis, immensum aethera,
Cujus tenetur mollibus complexibus
Terra: hoc putato Numen, hunc perhibe Jovem.

& rursus,

O Jupiter, quicunque demum es Jupiter;
Nec enim nisi sermonibus mihi notus es:

& similia.

ἐκείνοις σεμνύνεσι τὴν τραγῳδίαν, ὅταν ᵍ γελοιότατον οἶμαι. ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, ᵍ μηδὲν ἐπιτεύσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντα οἱ λέγῃ, ʰ ἀκούσῃ αὐτοῦ τότε παῤῥησιαζομένου,

Ὁρᾷς τὸ ὑψοῦ, τὸ δ' ⁱ ἀπείρων αἰθέρα,
ᵏ Καὶ γῆν περίξ ἔχουθ' ˡ ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις,
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

ἢ πάλιν,

Ζεύς, ᵐ ὅστις ὁστὶν ὁ Ζεύς.
Οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ ⁿ κλύων.

ἢ τὰ τοιαῦτα.

TIM.

g Mallb] Hoc trajectum in O. post λέγῃ. h Ἀκούσῃ] Omisit S1. Ἀκούσῃ αὐτοῦ τότε Edd. cett. Ἄκουσον αὐτοῦ τότε G. & O. Τότε etiam L. i Ἀπείρων] Ἄπειρον Edd. Ἄμουσον marg. Al. ridicule. k Καὶ γῆν &c.] Deest hic vers. in Ox. l Ὑγραῖς] Θερμαῖς G. P. m Ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεύς] Omissa in O. n Κλύων] Omisit Pl.

Ὁρᾷς τὸ ὑψοῦ, τὸ δ' ἄπειρον αἰθέρα,
Καὶ γῆν περίξ ἔχουθ' ὑγραῖς ὐ ἀγκάλαις,
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα· τόνδ' ἡγοῦ θεόν.
Vides supernum simul, & immensum aethera,
Terram humidis circumplectentem brachiis,
Illum Jovem arbitrare; hunc esse puta Deum.

Ἀκούσῃ est secunda persona Aor. I. Subj. Medii. In quo hallucinatus est Interpres, vertens *audies*, quasi esset hic ab ἀκούσομαι, quum sit ab ἀκούσωμαι. *J. J.*

88. Ἀκούσῃ αὐτοῦ τότε] In Ox. ἄκουσον αὐτοῦ τότε. In L. etiam τότε, quod & genuinum censeo. *M. du S.*

Ἀκούσῃ & ἀπείρων] Cum in marg. *Ald.* ἄμουσον sine signo quo pertineat, ita adscriptum esset inter ἄπειρον & ἀκούσῃ, ut utrovis trahi possit; suspicabar quidem, & adhuc suspicor, scribentem ἄμουσον pro ἀκούσῃ notare voluisse; quia & sic alii bini Codd. habent. Interim quia ἄμουσον re vera magis respondebat τῷ ἄπειρον, i. e. quando ab recto ἄπειρος oritur, & *rudem* notat, id in variantt. eo adponi sum passus; etsi absurdum plane est, si scriba de hoc adjectivo sic sensit; nam hic ἀπείρων esse a nominativo ἄπειρον, *immensus*, nimis est apertum: ideoque apostrophum in Edd. deficientem addidi, ut valeat pro ἀπείρονα. *J. F. R.*

90. Ὁρᾷς . . .] Inter *Euripidis* fragmenta, quorum ignorantur fabulae. vs. 1. *Cic.* de Nat. Deor. II. & *Plut.* 1066. f. 1397. & 1695. 2. meminere horum versuum, apud quos omnes ὑγραῖς legitur. Vid. etiam *Clem. Alex.* p. m. 12. 2. P. tamen etiam θερμαῖς agnoscit, & *Athenaeus.* p. 53. D. *M. du S.*

Ὁρᾷς τὸ ὑψοῦ] Nobiles fenariolos primo merito loco inter fragmenta incertarum *Euripidis* Tragoediarum posuit *Barnesius.* Dedimus, quam & ipse servavit, versionem *H. Grotii*, quae metrum auctoris cum sententia pulchre feryet, nisi quod pro ὑγραῖς ipse nimis ad verbum dedit *uvidis*; quod puto potius est, ut reposuimus, *mollibus.* Paullo licentius *Cicero* de N. D. 2, 25.

Vides sublime fusum, immoderatum aethera,
Qui terram tenero circumjectu amplectitur?
Hunc summum habeto divom: hunc perhibeto Jovem.

Ad hunc locum laudavit reliquos, qui mentionem horum versiculorum fecere, *Davisius.* Adde *Euseb.* Praep. Euang. 13. 13. & auctorem Philopatridis Lucianei c. 10. Huc etiam pertinere videtur illud Festi in sublimem, quum ex Ennii Thyeste laudat, *Aspice hoc sublime candens, quem vocant omnes Jovem*, quod jam vidit Nic. Loëns. Epiphyll. 5, 14. qui porro inde colligit, ex Euripidis Thyeste ipsum quem tractamus locum esse desumtum. Qui sequitur versiculus, (quem uno versiculo Latino recte explicari posse diffidebam) Euripidi etiam tribuitur & cum superioribus conjungitur ab Athenagora Legat. c. 6. p. 23. Dechairii, qui vir doctus ait esse ex Hecuba, in quo falli illum puto, nisi ego requirens falsus sum. *J. M. G.*

91. Ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις] In versu Euripidis pro ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις Mss. θερμαῖς ἐν ἀγκάλαις. Mox in alio versu ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς verte *quicunque Jupiter sit.* *J. G. G.*

Ὑγραῖς] Servavi vulgatam; quia coelum tellurem ambiens recte dici solet *humidum.* Nec tamen diffiteor θερμαῖς de igne coelesti intelligi posse, quo terra circumfusa blande fovetur. Sed *mollibus* quod *Gesn.* dedit, satis facit utrique. *J. F. R.*

95. Ζεὺς — κλύων] Ultimam vocem non agnoscit *Pl.* ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς, non extant in O. Vide etiam *Hec.* 488. *Or.* 418. *M. du S.*

ΤΙΜ. Ὅτι πάντες ἄνθρωποι, καὶ πᾶ-
σαι, ἐξαπατῶνται, θεοὺς νομίζοντες, καὶ παρ-
ήζοντες. ΔΙΑΜ. Εὖγε, ὦ Ἑρμόκλεις,
μὲ ὑπέμνησας τῶν παρ' ἑκάστοις νομιζο-
μένων, ἀφ' ὧν μάλιστα τοῦτο γνοίη τις ἄν, ὡς
οὐδὲν βέβαιον ὁ περὶ θεῶν λόγος· πῶς
γὰρ οὐκ ἄλλη μὲν ἡ Ἥρα παρ' Ἕλλησι, ἄλλα
ἴζεσι, Σκύθαι δὲ Ἀχιναίκην θύουσιν, καὶ
Θρᾷκες Ζαμόλξιδι, φυγάδι ἀνθρώπῳ
Σάμιῳ, ὡς αὐτοὶ ἥκουσι, Φρύγες δὲ
Μήνῃ, καὶ Αἰθίοπες ἡμέρᾳ, καὶ Κυλλη-
νέῳ Φαλήτῃ, καὶ Ἀσύριοι περιστεραῖς, καὶ
Πέρσαι πυρί, καὶ Αἰγύπτιοι ὕδατι. Κοινὸν μὲν
ἅπασι τοῖς Αἰγυπτίοις τὸ ὕδωρ,
ἰδίᾳ δὲ, Μεμφίταις μὲν ὁ βοῦς θεός· Πηλου-
σιώταις δὲ κρόμμυον· καὶ ἄλλοις ἰβὶς, ἢ
κόδειλος, καὶ ἄλλοις κυνοκέφαλος, ἢ
λέων, ἢ αἴθυια· καὶ ἔτι κατὰ κώμας,
ὡς μὲ ὁ δεξιὸς ὦμος θεός· τοῖς δὲ κατ'
ἐκπέρας οἰκοῦσιν, ἕτερος· καὶ ἄλλοις κε-
φαλῆς ἡμίτομον, καὶ ἄλλοις ὠτήριον κερα-
μοῦν, ἢ πρόβλιον. ταῦτα πῶς οὐ γέλως

40. TIM. Igitur omnes homines & po-
puli decepti sunt, qui Deos esse putent, ac
colant. DIAM. Bene, Timocles, ad-
monuisti me eorum, quae inter gentes mo-
ribus legibusque recepta sunt: e quibus ni-
mirum maxime cognoverit aliquis, quam
nihil firmum illa, quae de Diis feruntur,
habeant. Multa enim confusio, & alii alia
sanxerunt: Scythae sacrificantes Acinaci, &
Zamolxidi Thraces, qui fugitivus e Samo
ad illos venit; Phryges autem Menae, id
est Lunae, & Dici Aethiopes, & Cyllenii
Phaneti; & Assyrii columbae; & Persae
igni; & aquae Aegyptii. Quamquam com-
munis quidem Aegyptiis omnibus Deus est
aqua; privatim vero Memphitis Deus bos
est; Pelusiotis cepe; & aliis ibis, aut cro-
codilus, cynocephalus, aut feles, aut si-
mia: & insuper per vicos aliis humerus
dexter Deus est; e regione autem habitan-
tibus, sinister; & aliis caput dimidiatum,
& aliis figulinum poculum aut patella.
Haec quomodo non ridicula sunt? o pul-
cher

ιε Τὰς] Abest a Fl. ιζ Τὰ] Non habet O. ιη Πᾶσι] Omittit O. Pell. πᾶσι vel πάσαις. ιθ Θρᾷκες] Deest in f. κ Μήνῃ] Sic Edd. omnes. Μηνὶ ex O. vult Salm. κῶμον Ald. H. P. Fr. S. κβ Καὶ] Καὶ male Ald. H. Fr. Recte καὶ Fl. P. &c. idque etiam adscript. arg. Δι. κδ Κέρμασι] Nihil mutare Fl. not. M. du S. κε Πᾶς] Hoc & cett. ad πάσαις omissa in O. not. M. du S.

6. Σκύθαι μὲ] Φρυγίαν φασὶν οἱ Σκύθαι συνάπασιν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τῶν ὄντων ἀκινάκων ἱδρυσάμενοι σιδηρῶν, θυσίας ἐπιτελεῖν προσάγουσι προβάτων, καὶ ἵππων, νομίζοντες αὐτὸν εἶναι τοῦ Ἄρεως τὸ ἄγαλμα. V.

20. Τριόβολον] Πινάκιον. G.

4. Πᾶσι] Quum in O. abfit, ego non adderem, si
it in aliis abesset; est quidem ejus pleonasmus haud
infrequens. Sic Icarom. c. 2. καὶ οὐκ ἐμοὶ μόνῳ δοκοῦσιν.
At rum scribitur enclitice, sine accentu. Hic vero
potest cum emphasi accipi, i. e. minimum quantum, de
qua vid. Bud. Comment. p. 290. ac valebis, omnino;
& accentum servabit. J.F.R.

6. Ἀκινάκην] Vide supra Tox. c. 38. M. du S.

Ἀκινάκην Διονύσῳ] De hoc ritu nonnihil habet Brod.
Misc. p. 533. Thesaur. Crit. Part. 2. Qui quia nunc
ad manus non est, describi a me nequit; sed satis hoc
visum alibi, ut Tox. c. 38. atque ante. J.F.R.

7. Ζαμόλξιδι] Consule Herod. IV. p. 159. ex quo
tamen fugitivum fuisse non patet. In Ox. deest Θρᾷξιν.
Certe a Scythis celebratur Σαν. c. 9. an etiam a
suis Thracibus, aliunde ex hoc non constat. Thrax uti-
que Is. 8. c. 17. vocatur. M. du S.

9. Μήνῃ] Vide supra c. 18. Clem. Alex. τοὺς τριστόμους
Φρύγας, ὡς Ἰδαῖοι, καὶ Φαλῆται, καὶ Φρύγες. In Ox.
scribitur Μὴν, quod rectius, quam quod in omnibus
impressis est Μήνῃ; idcoque in textum recepi. M. du S.
Ego nihil muto. Vid. Hesych. & Hom. Il. Υ. 455. J.F.R.

Ibid. Κυλλήνιοι Φάληται] Quis sit Phales, cui sacra
faciant Cyllenii, equidem non dixerim, & gratiam habebo,
qui docuerit. Incerti dedi in versione Planetem, notum ex Orphicis versibus ab Athenagora Le-
gat. c. 16. p. 72. servatis; itemque aliis, quos debe-
mus Macrobio Sat. I, 18. Qui etiam docet tum l. c.
tum c. 17. Solem esse Phaneta. Si quis dicat, tum
demum aliquid verosimile habituram conjecturam
nostram, si a Cylleniis hic cultum constet Apollinem,
ut notum est de Mercurio, cui Cyllenii nomen inde
II v ibae-

deos Timocle? MO. M. Nolite praedicti- bam, Dii, futurum, ut proferremus in lu- cem haec omnia, & accurate examinaren- tur? JUP. Praedixisti, Momo, & recte nos reprehendisti; ac studebo corrigere ista, modo praesens periculum effugerimus.

43. TIM. Verum tu Diis istinc, oracula, & praedictiones futurorum, cujus opus dixeris, nisi Deorum illorumque providentiae? D A M. Tace, vir bone, de oraculis. Nam interrogabo te, cujus illorum maxime velis mentionem fieri? num illius quod Lydo Pythius reddidit, quod exacte ambiguum erat ac vultu duplici, quales sunt Hermarum quidam, duplices, & utrinque similes, ad quamcumque illorum te partem convertas? Aut utrum magis superato Croesus Halye, suum imperium an Cyri dissolvet? Atqui non paucis

c. 'Ομῶν; ὦ κρῖτα Τιμόκλεις; ΜΩΜ. Οὐκ ἔμελλον, ὦ θεοί, ταῦτα πάντα ἥξειν εἰς τὰ φῶτα, καὶ ἀκριβῶς ἐξεταζόμενα; ΖΕΥΣ. Ἔλεγες, ὦ Μῶμε, καὶ ἐπετίμας ὀρθῶς, καὶ ἐγὼ γε παρέσομαι ἐπανορθούμενος αὐτά, ἢν τι μὴ παρὰ κίνδυνον ἀφεύγωμεν.

43. TIM. Ἀλλ', ὦ θεοῖς ἐχθρὲ σύ, τὰς χρησμὰς καὶ προαγορεύσεις τὰ ἐσομένων, τίνος ἔργον ἂν εἴποις, ἢ θεῶν καὶ τὰ τοιαῦτα; Δ A M. Σιώπησον, ὦ ἄριστε, περὶ τὰ χρησμά, ἐπεὶ ἐρήσομαί σε, τίνος αὐτῶν μάλιστα μεμνῆσθαι ἀξιοῖς; ἆρα ἐκεῖνο, ὃν τῷ Λύδῳ ὁ Πύθιος ἔχρησεν, ὃς ἀκριβῶς ἀμφίκηνι καὶ διπρόσωπος, οἷαί εἰσι τῶν Ἑρμῶν ἔνιαι, διττοί καὶ ἀμφοτέρωθεν ὅμοιοι, πρὸς ὁπότερον ἂν αὐτὸν περισκοπῇς ἢ τί μᾶλλον ὁ Κροῖσος διαβὰς τὸν Ἅλυν, καὶ αὐτοῦ δέχηται, ἢ τὴν Κύρου κατάλυσιν; καίτοι σὺκ ὀλίγαν ταλάντων

k Οὐκ] Deest in O. l Κίνδυνον] Τοῦτον κίνδυνον O. m Διαφύγωμεν] Διαφύγοιμεν F. Prius cett. recte. n Ἐπεὶ ἐρήσομαι] Ἐρήσομαι γάρ σε Fl. o Ἀμφίκηνι] Ἀμφίκης O. Schol. & C. p Καὶ ἀμφοτέρωθεν] Καὶ abest in O. q Πρὸς] Καὶ πρὸς Edd. excepta Fl. quae καὶ omittit, idque secuti sumus. r Ἐπισκοπῇς] Ἐπισκοπῆς Fl. Ἐπισκοπῇς O. s Ἢ τί] Τί δὲ O. t Αὐτοῦ] Αὐτῷ vulgo Edd.

34. Ἀμφικλὶς] Ἐκ τῶν δύο μοιρῶν ἴσχων, τυτθίς βοῦν, εἰθὺς δὲ ἤδει περὶ τινὸς ἔλεγεν, ὅτι ἡ Ἅλυν διαβᾶσα τὴν ἀρχὴν κατέλυσε. Διὰ τοῦτο δὴ ὁ διπρόσωπος. γράφει δὲ ἀμφίκης, ὥσπερ ἡ ἀφ' ἑκατέρας ἕδρας ποιόν. V.

Ibid. Οἷαί εἰσι ὁ τῶν Ἑρμῶν ἔνιαι.] Οἱ Ἑρμαὶ τετράγωνοι τοῖς κίονας ἦσαν ὑπὸ τοῖς ὠδοῖς ἱδρυμένοι. εἶτα (1) πρὸς τὸ ἄκρον εἰς κεφαλὴν ἐχούσης ἀνθρώπου μορφουμένην τὸ λίθον. ἐνίοτε δὲ ἦν ὁ πρόσωπον ἔχων ἡ κεφαλή, ὡς φασιν (2) ἀνθρώπων. ἴσως δὲ, ὅτι ὁ δι' ἑκατέρας μοίρας. αὐτοῖς δὲ αὐτοῖς ὁ Ἑρμῆς (3) αὐτὸς τετράγωνος ὢν ὁ πᾶσιν τοῖς ὁδοῖς. Ἑρμῆν τὸν λόγον βούλου] αἴνιγμα. ἐπήμυσεν ἡ τὸ βίοι, ὃν ἀφ' ἑνὸς παραδίλλει, εἰς λόγον ὁ μὴ λόγῳ πειθόμενος, ἢ (4) τοῦτ' ἀληθὲς ὡς ἑρμαῖον τὸ τετράγωνον ἁπτόμενος τῷ χρήσιμον. διπρόσωπος δὲ ἐπιδείκνυσι, ὡς ἑρμῆνευε τοῖς φίλοις, ἤτοι τοῖς τὸν αὐτὸν ἡμῖν ἀδὸν τῷ βίῳ (5) εἶναι αὐτοῖς, ἢ πικρὸν ὁ ἀπεῖπον ἡμῖν ἀδὸν τῷ βίῳ ἐναντίον μόνον. V.

(1) Πρὸς] Εἰς Ed. Cler. Mutavit M. du S.
(2) Ἀνθρώπων] Ἀνθρώπου male edita.
(3) Αὐτὸς] Ἄστυς V.
(4) Τοῦ' ἀληθὲς] Τοῦτο ἀληθὲς editum ante. Correxit M. du S.
(5) Εἶναι] Ἴδιοι correxerat Idem. Sed quia non addidit unde habeat, vulgatum servavi. F. F.

haesit: huic ego respondeam, eodem Macrobio auctore c. 19. Mercurii ipsum numen ad Solem pertinere. De Phanete omnia Eschenbachius in Epigene. F. M. G.

10. Φάλητι] Quis hic sit nescio. M. du S.

Ibid. Παριστᾷ] Vide infra. M. du S.

11. Ὑδατι] An Nilo? F. G. Quidni animalia in aquis habitantia, crocodillos, hippopotamos &c. per metonymiam? Vid. eruditiss. Dodwell. (cujus Cl. Hemsterh. in marg. admonuit) ad Clc. I. De nat. Deor. c. 29. p. m. 74. (Hemsterhusio 68.) Ubi inter alia huc facientia etiam haec adfert ex Joseph. in Apion. l. c. 71. Οἱ δὲ Αἰγύπτιοι τοὺς ποταμίους νόμῳ τῆς Παρημίτης ἱροὺς νομίζουσι, τοῖσι δὲ ἄλλοισι Αἰγυπτίοισι οὐχ ἱροί. F. F. R.

15. Κροκόδιλῳ] Spanhem. 178. & confer cum his omnibus ea, quae habentur Ἐκκλ. c. 10. M. du S.

Ibid. Κυνοκεφάλῳ] Anubis. F. G.

19. Ποτηρίου] Vide Pignorii mensam Isiacam. p. 31. Sed modius est nostris, quod poculum vocat. M. du S.

33. Τοῦ Λυδοῦ] Confer Ἐπικτ. c. 11. Z. ἰλ. c. 12. & hoc ipso opusculo c. 20. M. du S.

36. Ὁμοίοι, πρὸς] Sic Fl. In reliquis inter has voces erat ἢ prave. Eadem Fl. ἐπισκοπῇς; sed vulgata proba. M. du S.

των ὁ Σαρδιανὸς ἰχθὺς ὅλεθρος, [a] τὸ ἀμφιδέξιον τοῦτο ἐπιρίαλο. ΜΩΜ. Αὐτά σε, ὦ Ζεῦ, [b] ἀνὴρ διεξέρχεται λέγων, ἃ [c] ἐγὼ ἐδεδίειν μάλιστα. σὺ νῦν ὁ καλὸς ἡμῖν κιθαρῳδός; ἀπολόγησαι αὐτῷ καταβὰς πρὸς ταῦτα. ΖΕΥΣ. Σὺ ἡμᾶς [d] ἐπισφάττεις, ὦ Μῶμε, οὐκ ἐν χερσὶ νῦν ἐπιτιμῶν.

ΤΙΜ. Ὅρα οἷα ποιεῖς, ὦ ἀλιτήριε Δάμι, μονονουχὶ τὰ ἕδη αὐτὰ τῶν θεῶν ἀνατρέπεις τῷ λόγῳ, καὶ βωμοὺς αὐτῶν. ΔΑΜ. Οὐ πάντας ἔγωγε τοὺς βωμούς, ὦ Τιμόκλεις. τί γὰρ καὶ δεινὸν ἀπ' αὐτῶν γίγνεται, εἰ θυμιαμάτων [e] καὶ εὐωδίας [f] μεστοί εἰσι; τοὺς δὲ ἐν Ταύροις τῆς Ἀρτέμιδος ἡδέως ἂν ἐπεῖδον ἐκ βάθρων ὅπῃ κεφαλὴν ἀνατρεπομένους, ἐφ' ὧν τοιαῦτα ἡ παρθένος εὐαχημόνη ἔχαιρε. ΖΕΥΣ. Τοῦτί πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν [g] ἐπῆλθεν; [h] ὡς δαιμόνων οὐδενὸς ἀνὴρ φείδεται, ἀλλ' ἐξ ἀμάξης παῤῥησιάζεται, καὶ

Μάρπτει ἑξείης, ὅτ' αἴτιος, ὅτε καὶ οὐκί.

ΜΩΜ. Καὶ μὴν ὀλίγους ἂν, ὦ Ζεῦ, τοὺς ἀναιτίους εὕροις [i] ἐν ἡμῖν· καί πως τάχα προϊὼν ὁ ἄνθρωπος ἅψεται καὶ τῶν κορυφαίων τινός.

40 talentis Sardiana illa pernicies incipiens istum versum emerat? MOM. Illa ipsa fere, Dii, hic vir disputat, quae ego maxime metuebam. Ubi nunc est nobis pulcher ille citharoedus? Descende, responde isti pro te ad haec *crimina*. JUP. Enecas tu nos, Mome, importunis illis reprehensionibus tuis.

44. TIM. Vide quid agas, execrande Dami, tantum non sedes ipsas Deorum disputatione tua evertis, ipsorumque altaria. DAM. Non omnia equidem altaria, Timocles: quid enim mali ab iis fiat, si suffitus & boni odoris plena sint? Sed illa Tauricae Dianae libenter sane viderem e fundamentis in caput eversa, in quibus talibus epulis virgo illa gaviſa est. JUP. Unde nobis invictum istud malum insonat? ut nulli Deorum vir parcit! sed *tanquam* e plaustro confidenter maledicit,

Et lacerat deinceps insontes atque nocentes:

MOM. Verum paucos sane Jupiter inveneris inter nos insontes. Et forte progressus homo tanget etiam summorum quendam.

45. TIM.

---

a Τὸ] Omittit O. *b* Ἀνὴρ] Non comparet in O. &c. *c* Καὶ] Omisit O. *f* Μεστοὶ εἰσι] Εἰσὶ μεστοὶ O. Ἔσηχε Edd. cett. *b* Ὡς] Sic Edd. Ὅς L. Τὶς O. *i* Ἐν] Παρ' Fl. Ἐν cett. & Cod. P.

c Ἐγὼ] Abest a *Fl.* *d* Ἐπισφάττεις] Sic *J. Fl. Fr. P* *g* Ἐπῆλθεν] Sic restitui ex *J. Va.* G. O. & marg. *Al.*

40. Ὁ Σαρδιανὸς] Ὁ λεὶ Σάρδων, ὁ Σάρδιος· ἢ ὅτι τὰ τῆ Κροίσου βασίλεια. *V.*

Ibid. Τὸ ἀμφιδέξιον] Ἀμφιδέξιον λέγει ὁ τοὺς δύο χεῖρας ὡς δεξιὰς χρώμενος. ἀμφιδέξιον δὲ ἐνταῦθα τὸ ἐκ τῶν δύο μερῶν νοούμενον. *V.*

49. Ἔδη αὐτὰ] Ἕδη τὰ ἀγάλματα λέγει, ὡς τὸ ἰδήσεσθαι. *V.*

54. Ἐν Ταύροις] Ἐν δὲ τῇ * Σκυθίᾳ τοὺς χρυσοῦς ξόανα ἵδρυον τῇ Ἀφροδίτῃ. *V.*

58. Ἔσηχεν] Ἐσῆλθεν. G.

59. Ἀλλ' ἐξ ἁμάξης] Ἐν τῇ ἱερᾷ τῆς Διονύσου ὡδὴ τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ ἁμαξῶν καθίσθαι ἑστιατόριον ἀπάλλης ἢ ἱλουδερῶνος ποιεῖ. Παροιμία δὲ ἐπὶ τῶν ἀφρόντων ἐπὶ τῶν ἀφρόντων καὶ ἐξ ἁμάξης. *V.*

* Σκυθίᾳ] Συνθείᾳ Ed. *Ciar.* Sed quia *Salm.* adscripsit in V. esse Σκυθίᾳ facile adparet quid voluerit. Tantoque facilius emendavi quod vel sine Codice conjicere licebat. *J. F. R.*

40. Σαρδιανὸς ἰχθὺς ὅλεθρος] Croesum perniciem Sardianam vocat, a Sardibus ejus regia, unde & *Horat.* I. Ep. *Quid Croesi regia Sardis?* Et patet ex hac locutione, non temere ὅλεθρος sine auctoritate mutandum in ἀλέθριος supra, *Pseudom.* c. XI. ubi habuimus ὅλεθρος ἐκείνου Παφλαγόνος; nam etsi pluralis ibi sit, & ἀλέθριοι deinde dicat adjective; tamen & substantive *de Salt.* c. 5. ὀλέθρου τοῦ ἀνθρώπου. Ac pluralia in aliis similibus adeo est frequens, ut jam perquirere ubi etiam ὅλεθροι legitur amplius, operae non videatur. *J. F. R.*

44. Κιθαρῳδός;] Apollo, an Mercurius? *F. G.*

46. Ἐπισφάττεις] Vocem hanc eo sensu haud temere reperias. Servanda tamen. *M. du S.*

Ἐπι-

45. TIM. Neque tonantem ipsum Jovem audis, hostis Deorum Dami? DAM. Quidni tonitru audiam, Timocles? Utrum vero Jupiter sit, qui tonat, melius tu noris, qui forte a Diis alicunde veneris: quando, qui e Creta veniunt, alia nobis narrant, sepulcrum ibi quoddam ostendi, & columellam adstare, quae declaret, non tonaturum amplius Jovem, qui olim sit mortuus. MOM. Hoc diu ego sciebam dicturum esse hominem. Quid ergo, Jupiter, expalluisti nobis, & dentes tremore collidis? Bono animo oportet esse, & ejusmodi homunciones contemnere. JUP. Quid ais, Mome, contemnere? Non vides, quot ipsum audiant, & quam illius persuasionibus contra nos occupati sint? abducatque illos auribus devinctos Damis? MOM. At tu, cum volueris, Jupiter, catena aurea demissa omnes

Ipsa cum terra huc & cum mare traxeris ad nos.

46. TIM. Dic mihi, execrabilis homo, an aliquando navigasti? DAM. Et saepe, Timocles. TIM. Nonne ferebat tum vos ventus, in linteum irruens,

70 ΤΙΜ. Οὐδὲ βροντῶντος [k] αὐτοῦ τοῦ Διὸς ἀκούεις, ὦ θεομάχε Δάμι; ΔΑΜ. Καὶ πῶς ὃ μέλλω βροντᾶς ἀκούειν, ὦ Τιμόκλεις; εἰ δὲ ὁ Ζεὺς ὁ βροντῶν ἐστι, σὺ [l] ἂν ἄμεινον εἰδείης, ἐκεῖθεν σοῦ [m] ἀφιγμένου τῶν
75 θεῶν ἀφιγμῶν. ἐπεὶ οἵ γε ἐκ Κρήτης ἥκοντες ἄλλα ἡμῖν [n] διηγοῦνται, τάφον τινὰ κεῖσθαι δείκνυσθαι, καὶ στήλην ἐφεστάναι δηλοῦσαν ὡς οὐκέτι βροντήσειεν ἂν ὁ Ζεὺς, [o] τεθνεὼς πάλαι. ΜΩΜ. Τοῦτ' ἐγὼ [p] πρὸ πολλοῦ
80 ὠπιστάμην ἐρροῦντα τὸν ἄνθρωπον. τί [q] δ' ἐστίν, ὦ Ζεῦ, ἀχρίακας ἡμῖν, καὶ συγκροτεῖς τοὺς ὀδόντας ἐπὶ τῷ τρόμῳ; θαρρεῖν χρὴ, καὶ τοιούτων ἀνθρωπίσκων καταφρονεῖν. ΖΕΥΣ. Τί λέγεις, ὦ Μῶμε, [r] καταφρονεῖν; οὐχ
85 ὁρᾷς ὅσοι ἀκούουσι, καὶ ὡς συμπεπεισμένοι εἰσὶν ἤδη καθ' ἡμῶν, καὶ ἀπάγει αὐτοὺς ἀναδησάμενος τοῖς ὠσὶ τοῖς [s] Δάμις; ΜΩΜ. Ἀλλὰ σὺ ὁπόταν, ὦ Ζεῦ, θέλῃσθα, σειρὰν χρυσείην καθεὶς, ἅπαντας αὐτοὺς
90 Αὐτῆχεν γαίῃ ἐρύσαις αὐτῇ τε θαλάσσῃ.

TIM. Εἰπέ μοι, ὦ κατάρατε, πέπλευκας ἤδη ποτέ; ΔΑΜ. Καὶ [s] πολλάκις, ὦ Τιμόκλεις. TIM. Οὐκοῦν [t] ἔφερεν ὑμᾶς τότε [v] ὁ ἄνεμος ἐμπίπλων τὴν ὀθόνην,

794

k Αὐτοῦ] Ἄρα O. l Ἂν ἄμεινον] Ἀμ. ἂν O. m Παρὼν] Restitui ex *Fl. F.* Περὶ habebant cett. Ἐπὶ *S.* n Διηγοῦνται] Διηγοῦντο *Fl.* & marg. *A1.* o Τεθνεὼς πάλαι] Πάλαι τεθνεὼς O. p Πρὸ πολλοῦ] Omisit O. q Δ'] Abest in O. r Καταφρονεῖν] Καθυφρόνειν O. s Πολλάκις] Πολλὰ male O. t Ἔφερεν ὑμᾶς] Ἔφερεν σε ὑμ. O. v Ὁ] In *Fl.* est ὃ.

76. Τάφον τινὰ] Τάφος ἦν οὐ τῇ Κρήτῃ, ἐν ἐπιγράμματο οὐ † αὐτοῦ, ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ, ἢ ὡς αὐτὸν νῦν λέγουσιν). *F.*

† Αὐτῷ] Αὐτῇ V. quod in Impressis recte mutatum. *M. du S.*

Ἐπιφθόνους] *Manlius* dederant olim satis ambigue. Sed *occidis*, vel *obtundis*, vertendum credo; si probum est ἐπιφθόνους. Conf. tamen supra ἀπεφθιτομένους in Par. Lectt. cap. 22. *J.F.R.*

58. Καιὸν ἐπηχεῖ] Τυτὶ πόθεν ἐμοῦ τὸ ἄμαχον καιὸν ἐπηχεῖ. Mf. τυτὶ πόθεν ἐμοῦ τὸ ἄμαχον καιὸν ἐπῆλθεν. *J.G.G.*

† *Ibid.* Ἐπῆλθεν] Mff. Ox. & P. & utraque *Veneta* rectius quam ἐπηχεῖ, quod in reliquis. In *Coll.* tamen Scholii tantum vicem obtinet. *M. du S.*

61. Μάφτου] Vide *Homer.* Il. O. 137. *M. du S.*

74. Ἐπὶ τῶν ἀφιγμῶν] Ἀπὸ an οὐ pro ἐπὶ legendum? Editio *Basileensis* habet περὶ, quae lectio non placet: versus est trimeter. Sic autem legendus: Ἐπεὶ δὲν πόθεν οὐ τῶν θεῶν ἀφιγμῶν. *F.G.*

Ἐπὶ τῶν θεῶν ἀφιγμῶν] Post inventum τῶν θεῶν non jam opus erit οὐ legere, eoque minus, quod mox οὐ rursus sequatur: quales repetitiones me quidem non offenderent; non tamen eas augerem, ubi aliud quod probum est, invenio. Bene tamen olfecit *Gujetus*, περὶ & ἐπὶ falsum esse, *J.F.R.*

76. Τάφον] Vide *Lactantium* haec fusius differentem I. 11. & Nostrum Τιμ. c. 4. *M. du S.*

86. Ἀναδησάμενος τοῖς ὠσὶ] *Hercules Gallicus* haec enarrabit c. 3. Passim eodem alludit *M. du S.*

88. Σειρὴν χρυσείην] *Hom.* Il. Θ. 18. *M. du S.*

ἐμπλὰς τὰ ἀκάτια, ἢ οἱ ἐρέτοι ὀρθοὶ ἐχου- 95 & implens vela, magis quam remigantes?
μ δὲ [a] εἷς τις ἐφεστὼς, ἢ ἔσωζε τ' ναῦν;
ΔΙΜ. Καὶ μάλα. ΤΙΜ. Εἶτα ἡ ναῦς μὲ-
κ ἂν ἔπλει μὴ κυβερνωμένη, τὸ δὲ ὅλον
τὸ ἀκυβέρνητον οἴει, ἢ ἀνηγεμόνευτον φέρε-
σθαι; [b] ΖΕΥΣ. Εὖγε συνετῶς ταῦτα [c] ὁ
μακλῆς, ἢ ἰσχυρῶς τῷ παραδείγματι.
[d] ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ θεοφιλέστατε [e] Τιμό-
κλες, τ' μὲ κυβερνήτην ἐκεῖνον εἰδὲς ἂν, [f] ἀεὶ
συμφέροντα ἐπινοοῦντα, ἢ πρὸ τοῦ χρεὼν
παρασκευάζόμενον, καὶ προστάττοντα τοῖς
ναύταις, ἀλυσιτελὲς δὲ [g] οὐδὲ ἄλογον [h] οὐδὲν
εἶχεν ἡ ναῦς, [i] ὃ μὴ χρήσιμον πάντως
ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τ' ναυτιλίαν αὐτοῖς. ὃ

D A M. Sane. T I M. Tum navis quidem non navigasset nisi esset gubernata: hoc universum autem sine gubernatore atque duce ferri arbitraris? J Ú P. Euge prudenter ista Timocles, & valide *disputas* similitudine.

47. D A M. Verum, carissime Diis Timocles, gubernatorem illum videbas semper cogitare utilia, & ante tempus parare se, & imperare nautis: inutile autem aut irrationabile nihil habebat navis, quod non omnino utile & necessarium ipsis esset ad

tid-

---

a Εἷς] Deest in *Fl.* adest in P. P. &c. b ΖΕΥΣ] Ex emend. *Solan.* ΔΑΜ. Edd. priores. c Ὁ Τιμόκλης] Τιμόκλεις P. Ἐνιστᾶς, ὦ Τιμόκλεις, ταῦτα Ο. d ΔΑΜ.] Inseruit *Solan.* e Τιμόκλεις] Deest in O. f ἀεὶ] hoc deest in O. g Οὐδὲ ἄλογον] Οὐδὲν οὐδὲ ἄλ. O. h Οὐδέν τι εἶχεν] Οὐδ' εἶχε τι. O. i Ὃ μὴ χρήσιμον &c.] G. Ox. marg. *Al.* & Ed. P. Ceterae vero novem ut *Fl. J. Ald. Fr. V2.* (*B1.* & 2.) *H. S. A.* Ὃ μὴ χρεὼν αὐτοῖς. omissis reliquis.

95. Καὶ ἐμπιμπλὰς] (1) Ἀκάτια οἱ μὲν τοὺς μεγάλους μόνους καλοῦσιν ἱστούς. ὅτοι δ', ἃ καὶ τὰ πλοῖα ἐμοὶ λεγόμενα (2) πάροια ἀκάτια φασὶν, οἷς ἡ πάροια ἐπιλύει. *V.*

(1) Ἀκάτια] Pro his, ab ἀκάτια ad ἱστοὺς usque, in C. sic jitur: Οἱ μὲν τοὺς ἱστοὺς φασιν· οὐκ καὶ Πολυδεύκης.

(2) Πάροια] Lege πάροια. Sed in C. legitur πάρια. *M. du S.*

95. Ἐμπιπλὰς] Recte rursus Edd. nec opus ἐμπιμπλὰς inserto μ semper scribere, ut alibi voluit *Solan.* id. notata ad *Amor.* c. 24. No. 91. *J.F.R.*

Ibid. Τὰ ἀκάτια] Id est ἱστία, *Hesych.* *P.G.*

Ibid. Ἢ οἱ ῥῆτορες] Omissa ante ἢ vox μᾶλλον. Vide ad *Jov. Conf.* c. 7. & finem hujus ipsius libelli. *J.M.G.*

1. ΖΕΥΣ] Ex conjectura personarum nomina muviinus. Quae enim nunc Jupiter loquitur, in omnibus nostris libris Damidi insulse tribuebantur. Quin Codex Ox. errori caeterorum hoc addidit, quod ὁ ὁ Τιμ. reposuit ὦ Τιμόκλεις. Idemque mox notien, cum statim importune recurreret, delevit. Nihil emendatione nostra certius. *M. du S.*

7. Ἀλυσιτελὲς δὲ] Ἀλυσιτελὲς δὲ, οὐδὲ ἄλογον οὐδὲν εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρεὼδες ἦν αὐτοῖς. In Mss. hic adduntur nonnullae voces: ὃ μὴ χρήσιμον πάντως ἢ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. *quod non utile omnino & necessarium sit ipsis ad navigationem.* *J.G.G.*

8. Ὃ μὴ χρήσιμον — ναυτιλίαν] Haec etiam Ox. Codex, &, quod miror, Ed. P. unde nacta, nescio, ero enim in textu quidquam mutare consuevit. *M. du S.*

Ὃ μὴ χρήσιμον πάντως ἢ &c.] Verba *Parisinae* Ed. ervavi, quia tribus Codd. firmantur. Vulgata ceterarum Edd. lectio quidem satis commodum sensum exhibebat, dando: οὐδὲν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρεὼδες ἦν αὐτοῖς; quod Cl. *Gesner.* verterat: *nihil habebat navis, quod non ipsis esset usui.* Nec facile quisquam divinasset aliquid addendum vel mutandum; verum quia principis Editionis aut unius codicis omissio facile transire solet ad posteriores Edd. omnes, nolui committere, ut illa detecta denuo maneret intacta, etsi haud adeo magni est momenti. Nihil igitur indigebitur Cl. *Gesner.* me versionem etiam sex verbis auxisse. *J.F.R.*

13. Ὃ μὲ πρότονος] Προτόνους & πρότονα explicant *Homeri* interpretes ad Il. Λ. 434. & Od. Ε. 425. itemque *Hesychius*, duplices funes, a carchesio hinc in proram, hinc in puppim tentos. Sed in ea, quae hic describitur navi, πρότονος vim nominis sui servare debet & funis esse versus proram s. anteriorem navis partem tentus, cujus ope erigatur demissus antea malus, qui renitatur, ne versus puppim recidere malus possit: nam ne a ventis versus proram queat dejici, satis impedit reliqua constructio. Et videtur hinc emendanda figura *Schefferi* de mil. nav. ad p. 168. in qua protonus non est protonus sed epitonus: i.e. navis *Schefferi* similis hac parte est huic, quam reprehendit Damis. *J.M.G.*

14. Οἱ

neglectim. At tuus iste gubernator, quem magnae praeesse navi postulas, & dotem illius nautae, nihil ratione neque probitate constituunt. Sed pronomus forte fortis ad puppim creatus est, pedesque ad proram utrique; & ancorae interdum amittere, chamiscus autem plumbeus; & picta quae nisi demerguntur, quae vero eminent, deformia.

48. Inter ipsos vero nautas videas alium quidem pigrum atque inertem, & ad opera suscipienda timidum, dimidiae esse vel tertiae parti navis praefectum, alium vero ad natandum strenuum, ad exsiliendum in an-

ὀδὸς ὅστις κυβερνήτης, ὃν τῆς μεγάλης ναυτῶν τινὶ ἐφεστάναι ἀξιοῖς; οἱ οὐθενὸς τιμιώτεροι αὐτῶν, οὐδὲ εὐλογώτεροι, οὐδὲ κτήσει διαφέρειν ἀλλ' ὁ μὲν πρωτόπορος, εἰ τύχοι, εἰς τὴν πρύμναν [m] ἀνὴρ δεκατέτταρες, οἱ δὲ πρῶραν ἀμφότεροι· καὶ χρῆναί ποτε αὐτοὺς ἀγκύρας ἐνίοτε, ὁ χηνίσκος δὲ μολιβδοῦς· καὶ τὰ μὲν ἔφαλα καταγράφειν, τὰ δὲ ἔφαλα τῶν νεῶν ἄμορφα.

Καὶ αὐτῶν δὲ τῶν ναυτῶν ἰδοις ἂν τὸν μὲν ἀργὸν καὶ ἔντεχνον, καὶ ἄτολμον πρὸς τὰ ἔργα, δικαίρετον ἢ τριμοιρίτην τῆς νεὼς ἀπολυμῆναί τε [n] δεινὸν, καὶ ὅτι τὴν κεφαλὴν

k Ταύτη] Deest in O. l Οὐδὲ] Ἐν esse in O. ante ἐὰν notat *Solan.* Forsan Οὐδὲ ἂν voluit. m Ἀνὴρ] Insert. ex *Fl.* Cett. non habebant. n Μολιβδοῦς] Μολίβδου O. o Νηὸς] Νηὸς O. p Δεινὸν] Hoc praetuli ex *J.* Cod. P. & marg. *A1.* Δεινὸν cett.

13. Πρύτανις] Τὸ χρυσῦν (3) ὃ δημοσίων, ἢ ἱερῶν. *V.*
16. Ὁ χρύσεος] Τὸ τῆ πόλεως μόνῳ ἢ (4) ἀνήνυτον, αἱ ἄγκυραι. ὁ δ' ἐν τῇ τρίτῃ (5) ἔσω ἄρχει. χρύσεος δὲ ἐλέγετο, ὅτι χρυσὸς κεφαλὴν μορφώσεως αἱ τοιαῦται, ἴσως δηλοῦσι τῷ ἄρχειν. τάχα δὲ πλοῖον μὲν χρῆναι ἐμπλεῖσθαι, ἢ τὴν (6) ἐναντίαν χρῆσιν, ὡς ἀνύσειεν ἂν αὐτὸς ἢ ναῦς διαπλοῦν, τρόπον τινὰ (7) ὑπομένειν ἢ κυμάτων. *V.*
21. Διμοιρίτου] Διμοιρίτης ὁ τῆ δίμοιρα ἢ ὃ τῆ τὰ

ἄγκυρα. τριμοιρίτου δὲ, ὁ τῆ τρίτα μέρος ἄρχων. ὅτου δὲ ἐλάττονα οἱ μὲν ἢ ἐπικῆ μισθὸν λαμβάνουσιν στρατιῶται, τῇ μὴ εἶναι τῶν στρατιωτικῶν ἀριθμῶν τέλειοι. (8) *V.*
Ibid. Τὸν δὲ καλαμαλυμῆναι.] Πάντα ταῦτα λέγει ὡς ὀνόματα ἢ ὃ τῆ πλοίῳ σκευῶν, ἃ μεταφορικῶς ἐφ' ἑαυτῶν τιθέασι. (9) ἀνθρώπων τοίνυν ὅτι οἱ μὲν ἀφύλακτοι καλῶς πράττειν, φυλάττειν. οἱ δὲ ἄδικοι, εὖ πράττειν. *V.*

(3) Ὃ] Ἐς ἢ editum ante. Mutavit *M. du S.*
(4) Ἀνήνυτον] Sic recte Exc. *G.* idque recepi, cum ἀνήνυτον ante ederetur. *M. du S.*
(5) Ἔσω ἄρχει] Post haec in C. inseritur. οἱον δὲ οἱ τὰ τῶν φρόνιμος ἔσωθεν ἄρχοντες. *M. du S.*
(6) Ἐναντίαν] Sic Impressa. At ὑπουσίαν Ex. *G.* & V. Deest in C. *M. du S.* Scriberem fortasse ὑποπτίαν. *J. F. R.*
(7) Τυμπάνου] Ita fe ex *G.* C. & V. emendasse, cum editum esset ὑπηνέμου, testatur *M. du S.*
(8) Aut errat Scholiastes, aut corruptus est a librariis. At vero sic etiam legitur in Exc. *G.* & in margine C. *M. du S.*
(9) Ἀνθρώπων] Ἀνθρώπου edebatur ante, & mox ἡμὲν pro οἱ μὲν. Utrumque mutavit *M. du S.*

14. Οἱ πόδες δὲ ἐς τὴν πρῷραν] Nempe πόδες h. e. funes; quibus imum latus veli ex utroque angulo ad navem alligabatur, debebant, ut ventis ferentibus reniterentur, tenti necessario esse versus puppim. Melius hic respondet figura *Schefferi.* Ed. *Scheff.* p. 158. seq. De *chenisco* nihil opus est monere, cum vel ipse noster eum aliis locis satis declaret. *J. M. G.*
21. Διμοιρίτου ἢ τριμοιρίτου] *Duplicitarium aut triplicitarium.* Διμοιρίτης, cui duplex portio datur, duplex annona, &c. *F. G.*
Διμοιρίτου ἢ τριμοιρίτου] De his silent, qui de re nautica veterum scripsere; nec alibi temere posterius invenias. Sed *duplicarios* etiam norat *Livius*, quem vide L. II. Consule *Turneb.* Adv. XXI. 28. stipendium autem simplex diurnum Atheais tres oboli, seu dimidia drachma. *M. du S.*
Διμοιρίτου ἢ τριμοιρίτου] Cum ex contrario appareat, hic non tam de stipendio, & commodis, quam de munere & honore agi: malui hoc sequi, quod & scholia ad h. l. primum ponunt, & e *Suida* probari potest, & confirmatur ex *Aeliani* Tacticis, apud quem p. 20. Blanc. λόχος in aliquot *διμοιρίας* dividitur, deinde dicitur p. 21. τὰς δὲ δύο ἐπιμοιρίας διμοιρίαν, ἢ τὸ ἡμιόλιον σχῆμα διμοιρίτην καλοῦσι κ. τ. λ. Hoc certe apparet praefecturae cujusdam nomen apud *Aelianum* διμοιρίτην potius esse, quam commodi. *J. M. G.*
22. Δεινὸν] Λοιπὸν, quod Edd. omnes praeter *Junt.* habebant, videtur fuisse interpretatio τῷ δεινὸν, & sic irrepsisse. Quare hoc praetuli, licet paucioribus testibus firmatum. Majorem enim vim habet, si *mirabilem* & quasi *terribilem* natando dicas, quam *impigrum*, quod vulgata lectio exhibet. In qua *strenuum* tamen edi passus sum, quia δεινὸς usitato Latino vocabulo vix tamen satis εὐφημίζειν reddi poterit; nec *potens*, *terribilis* satisfaceret Lectori Latina sola intelligenti. Exempla vero phraseos δεινὸς ποιεῖν τι sunt obvia. *Alciphr.* I. Ep. 19. p. 38. Οἱ τὰ μυστήρια δεινοὶ ποιοῦντες. *Aelian.* V. Hist. III. 1. Κατὰ χειμῶ-

γιαν

ἀναπηδῆσαι ῥᾷδιον ἢ εἰδότα τὴ χρησίμων ἕκαστα, μόνον τοῦτον ἀντλεῖν προστεταγμένον. τὰ δὲ αὐτὰ ἢ ἐν τοῖς ὀπισθάταις, μαστιγίαν μή τινα ἐν προεδρίᾳ τοῦ τὴ κυβερνήτου καθήμενον, ἢ θεραπευόμενον, ἢ ἄλλον κίναιδον, ἢ πατραλοίαν, ἢ ἱερόσυλον, ὑπερτιμώμενον, ἢ τὰ ἄκρα τὴ νεὼς καταληφότα· χαρίεσσαι δὲ πολλοὶ ἐν μυχῷ τῦ σκάφους γενοχωρημένοις, καὶ ὑπὸ τὴ πρὸς ἀλήθειαν χειρόνων πατουμένοις, ἐνόησον γῦν, ὅπως [a] Σωκράτης μὲ ἢ Ἀριστείδης ἔπλευσε, ἢ Φωκίων, οὐδὲ τὰ ἄλφιτα ἀφθονίαν ἔχοντες, οὐδὲ ἐκτεῖναι τοὺς πόδας δυνάμενοι ὅπι γυμνῶν τῆ σανίδων τοῦτο ἢ ἄντλον· ἐν ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς Καλλίας, ἢ

tennas agilem, & utilium omnium scientem, solum exhaurire *sentinam* jussum: eandemque inter vectores esse rationem: furciferum quendam primo loco apud gubernatorem assidere & coli; aliumque cinaedum, aut parricidam, aut sacrilegum, supra reliquos honorari, & summa navis occupare: honestos autem multos in angulo navis confertos ab iis, qui re vera deteriores sunt, conculcari. Cogita enim, quomodo Socrates & Aristides navigaverint, & Phocion, qui neque alimentorum satis habuerint, neque extendere pedes nudis in tabulis ad ipsam sentinam potuerint: in quantis contra bonis *fuerint* Callias, & Midias, &

Sar-

a Σωκράτης μὲ] Μὲν Σωκράτης O.

33. Ὅσοις Σωκράτης] Σωκράτης ἐ Φωκίων Ἀθηναῖοι ἦσαν, ἀμφότεροι ἐπ' ἀρετῇ θαυμαζόμενοι. ὁ μὲ φιλόσοφος, ὁ δὲ στρατηγός. *V.*

34. Φωκίων] Ὁ Φωκίων ὕτος μοιχαλὶς εἶχε γυναῖκα, ἣ ἐ ἐάλω Καλλίας. *G.*

37. (1) Καλλίας ἐ Μιδίας ἐ Σαρδαν.] Ὁ μὲ Καλλίας ὕτος, ὡς (2) Κρατῖνος φησὶν, Ἱππονίκυ υἱὸς ἦν, τ' δ' ἦμεν (3) Μελιτιεὺς, πλούσιος ἢ παχητῶν ἢ ὑπὸ πορφύραν ἀμφορεύμενος, ἢ κόλακας τρέφων. οὗς δὲ συγματίαν αὐτὸν Κρατῖνος κωμῳδῖ, ὡς ὕπο τ κατέχριον. οἱ γὰ δυσιζόμενοι τὰς κτήσεις ὑπετίθεσαν, ἢ ἐπέγραφον αὐτὰς εἰς τὸ γνώσκειν ὅτι ὑποθῆσαί εἰσιν. Ὧδε ἐ Μίνανδρος ἄριστον χωρίον οἴεθαι λέγειν τὸ ἀνυπεύθυνον. κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν Κρατῖνος, ἢ ὡς (4) Φώκι γυναῖκα μοιχεύσαντα ἐ τρία τάλαντα δόντα εἰς τὸ μὴ κριθῆναι· ὁ δὲ Μιδίας (5) ὀργυγίας ἦν, ὡς Πλάτων φησὶ λέγω, ἢ ὡς πυγὴν δὲ ἐ κάλαμον, ἢ τ δημοσίων νοσφισὶν (6) Φρύνιχος ἐ Πλάτωνι ἀμφιβάλλειν. ὁ δὲ Σαρδανάπαλος υἱὸς ἦν (7) Ἀνακυνδαράξη τῦ Μήδυ. ἢ βασιλεὺς Ἀσσυρίων τροφῇ (8) πιπραμένος, καὶ γυναικεῖ τ πάντα βίον ἐκδυσάμενος. διὸ ἐ ἐπὶ τούτυ ἡ τ Ἀσσυρίων κατελύθη ἀρχή. *V.*

(1) Καλλίας καὶ Μιδίας &c.] Hoc Scholion in editis relatum ad verba Ὅσοις δ' ἀγαθοῖς ex *G.* huc retulit *M. du S.*

(2) Κρατῖνος φησὶν] Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις. *G.*

(3) Μελιτιεὺς πλούσιος] Μελιτιὺς, ὡς Ἀριστοφάνης ἄφρων, πλούσιος. C.

(4) Φώκι] Vid. Schol. praecedens, ubi *Phocion* hic dicitur. *M. du S.*

(5) Ὀργυγίαπυγ] In Exc. *G.* scriptum est ὀργυσιαπυγ ὢν πυρὶ ἀλγῶ. Sed notatur ut corruptum. In C. recte ἀργυρώνητος ὢν πυρὶ ἀ λίγω καὶ πυρὶ τὰ ὄμοια δυσὶς, nisi quod πυριλίγω scriptum est. *M. du S.*

(6) Φρύν. καὶ Πλ. διαῦ] Quatuor haec verba in editis non comparentia ex Cod. supplevit *M. du S.*

(7) Ἀνακυνδαράξη] Ἀνακυνδαράξη *G.* Ἀνακυνδαράξη C.

(8) Πιπραμένος] Sic Codd. Mss. *M. du S.*

γίαν δινός. Adde *Suid.* v. καλόσοφος. Et Interprett. ad *Ael.* I. 1. ubi δινοὶ κατὰ καλίαν οἱ σκαλύπτοδες. Sic δινὸς λέγειν; *Aristoph.* Ach. 428. quod recte tamen ibi vertitur *dicax* in malam fere partem. Nam δινὸς proprie *malum* quid esse, recte quidem ex *Plat.* in Protag. p. 206. ait Rever. *Horreus*, in Obs. Crit. ad *Herodot.* p. 33. Platonis quippe verba sunt: Τὸ ἢ ΔΕΙΝΟΝ, φησὶ, καλόν ἐστιν. ἐδεῖς γοῦν λέγει ἰκέσθαι δινοῦ, οὐδὲ δινῆς εἰρήνης, οὐδὲ δινῆς ὑγείας· ἀλλὰ δινῆς νόσυ, ἢ δεινοῦ πολέμυ, ἢ δεινῆς πενίας· ὡς τῦ ΔΕΙΝΟΥ κακοῦ ὄντος. Verum nihil obstat, quin usus etiam ad res bonas transtulerit; nam & ipse *Plato*, quod vel Lexica notarunt, in eod. Protag. Πρωταγόρας σοφὸς ἐ δινὸς ἐστι ἀνὴρ, dicit. Rursus *Aristoph.* Nub. 242. Νόσος — ἰσχνὴ, δεινὴ φαγεῖν. i. e. *immensa voracitas*, in mal. part. Sed ratio translationis ad actiones vehementes, quaeve spectatores in stuporem rapiunt, satis patet contemplanti. Ideoque elegantius ac longe potentius hoc verbum debiliori facile in Luciano praetulimus. Quin & ad *urinandi* artem magis quam ad simplicem natationem hic respiciendum, etsi κολυμβᾶν utrumque complectitur. Alioqui πήχειν potuisset dicere, si de natandi sola arte, non mergendi, voluisset loqui. *J. F. R.*

30. Χαρίεντας] Pro *eruditis* ac *politis* habuimus supra, *Quom. Hist.* c. 16. ἄλφα δέ τινι χαριέντι, ἢ δεινοσοφῷ ἱστορίαν μιλησιακὴν προσπεσοῦσαν. Ubi vid. not. Cl. *Graevii* meamque. Cl. *Gesner.* illic reddidit, *venusto*; hic *honestos*, i. e. dignores, quod huic loco convenientius, etsi eruditi non excludantur. Adde

Bar-

Sardanapalus luxuriantes, eosque qui sub se erant, despuentes.

49. Talia tua in navi fiunt, Timocles, vir sapientissime, ac propterea naufragia mille. Si quis vero gubernator adstans videret & constitueret singula; primo quidem non ignoraret, qui boni, quique mali inter navigantes; deinde unicuique pro dignitate, quae illi conveniunt, tribueret, locumque meliorem melioribus apud se supra, inferioremque deterioribus; & convictores quosdam ex melioribus consiliariosque faceret; atque inter nautas promtus ille aut proram curare, vel latus, aut omnino praeesse aliis juberetur: contra iste piger

Μαδίας, ἢ Σαρδανάπαλος [b] ἐντρυφῶντες, ἢ τὸ [c] ὑφ' αὐτοῖς καλαπτύοντες.

49. Τοιαῦτα ἐν τῇ νηΐ σε γίγνεσθαι, ὦ σοφώτατε Τιμόκλεις· ἀλλὰ τοῦτο [d] αἱ ναυαγίαι μυρίαι. εἰ δέ τις κυβερνήτης ἐφεστὼς ἑώρα καὶ διέταττεν ἕκαστα, πρῶτον μὲν οὐκ ἂν ἠγνόησεν οἵ τινες οἱ χρηστοὶ, καὶ οἵ τινες οἱ φαῦλοι τῶν ἐμπλεόντων, ἔπειτα ἑκάστῳ κατὰ τὴν ἀξίαν τὰ προσήκοντα ἀπένειμεν ἄν, χώραν τε τῷ ἀμείνῳ τοῖς ἀμείνοσι παρ' αὐτὸν ἄνω, καὶ κάτω δὲ τοῖς χείροσι, καὶ συνέδρους ἔστιν ὃς ἀμείνους καὶ συμβούλους [e] ἐποίησεν ἄν· καὶ τὸν ναυτικὸν ὁ μὲν πρόθυμος καὶ πρώρας ὄπιμελητὴς [f] ἀπεδέδεικτ' ἄν, ἢ τοίχου ἄρχων, ἢ πάντως πρὸ τῶν ἄλλων· ὁ δὲ ὀκνηρὸς, καὶ ῥάθυ-

b Ἐντρυφῶντες] Ὑπερτρυφῶντες O. c Ὑφ' αὐτοῖς] Hoc recepi ex O. Ὑπ' αὐτοὺς P. Ὑπὲρ αὐτοὺς Edd. priores. d Αἱ] Sine artic. *Fl.* e Ἐποίησεν] Ἐποιήσατ' O. f Ἀπεδέδεικτ'] Ἀπεδ. O.

51. Τοίχου ἄρχων] Οὐ μόνον ἐπὶ οἴκου τοῖχος λέγεται, ἀλλὰ & ἐπὶ πλοίου. *V.*

Barnes. ad Anacr. vs. 894. & 1192. Nostrum supra c. 8. ubi χαρίεντες & ὑπερόπτοι junguntur, adeoque prius ibi certe *venustum*, significat, i.e. cui inest commendatio ac dignitas morum, vultusque liberalis. *J.F.R.*

38. Ἐντρυφῶντες, καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτοὺς καλαπτύοντες] Sine dubio corrigendum ὑπ' αὐτοῖς. Quid enim? An potentes illi & delicatuli eos, qui se majores erant, contumelioſe habuerunt? Immo eos, qui sibi subjecti erant (quod ad Sardanapalum maxime referendum) contumeliis insolenter proculcarunt. *J.J.*

39. Ὑπὲρ αὐτοὺς] Ὑπ' αὐτοὺς legendum videtur. *F.G.*

Ὑφ' αὐτοῖς] Mf. Ox. recte. In P. ὑπ' αὐτούς. Cl. *Jensius* ὑπ' αὐτοῖς volebat. Ego etiam in καλαπτύοντες aliquid mendi latere puto. Forsan scriptum fuerat καλαπατῶντες, uti supra dixerat πατεμβάλους. Certe aliter solet construi καλαπτύω vel καλαπτύομαι. Vide not. ad N. Δ. XX. *M. du S.* (Immo recte genitivo jungitur.) *J.F.R.*

Ὑφ' αὐτοῖς] Non dubitavi ὑπὸ pro ὑπὲρ ex duobus Codd. recipere, quod Cl. *Jensii* & *Gujeti* conjecturam confirmat, & ad sensum requiritur: nam etsi ὑπ' αὐτοῖς, quod ad orthographiam quoque cum *Jensio* hic fere praeferrem, satius tamen duxi codicis scripturam sequi, quae sensum reddit sanum. Et licet vulgatum ὑπὲρ αὐτοὺς, ab Cl. *Gesnero* conversum, *& multum se praestantiores viros despuentes*, primo adspectu probum videatur, ac Dial. seq. atque apud alios etiam hoc significatu occurrat; tamen rem propius intuenti patebit, quanto potior sit lectio restituta. Quem enim, quaeso, supra se habebat Sardanapalus similesque tyranni? anne vero simplex & vera est narratio, cum omnes subditos contumelioſe tractasse, iisque insultasse? Demus tamen, quod negari non potest, eum etiam viris se melioribus insultasse; At hoc ipsum jam non excluditur; nam inter dignitate inferiores etiam erant meliores. Contemserit praefectum Arbactum Sardanapalus, se meliorem (vid. *Justin.* I. 2.) ambigue tamen nimis ejus virtus eo significaretur, si ὑπὲρ τὸν Σαρδανάπαλον diceretur; quare quod planum est & verum praeferendo peccare, quam coacta, ut videbantur, dare malui. Si aberravero, Cl. *Gesner.* in Praefat. me castigabit; Lector autem vulgatam potiorem existimans eam retinere poterit. Est vulgatae aliquid praesidii in verbis praemissis χαρίεντας πολλοὺς — ὑπὸ χειρόνων πατεμβάλους, quibus similiter conqueritur praestantiores ab inferioribus ludibrio haberi. sed melius Sardanapalus jam dicitur eodem more, quo superiores in navi collocati, (licet indigni) insultant inferioribus dignioribus, despuere in infra se positos, (licet & ii revera sint digniores) adeoque vel restituta lectio sic adcuratius cohaeret cum praemissis, ad quae certe haec sunt aptanda. *J.F.R.*

50. Πρώρας ἐπιμελητὴς] Πρωρεὺς hic vulgo audiebat. Er. XIV. Gubernatori dignitate, ut inter nautas proximus. *Famulum gubernatoris* vocat *Xenoph.* Οἰκονομ. Post hunc τοίχου ἄρχων, de cujus officio disceptatur. Vide *Plut.* 1458. initio fere vitae Agidis, & *Xenoph.* Ἀναβ. V. p. 217. 25. ὅταν δὲ χειμὼν ᾖ, οὐχ ὁρᾶτε, ὅτι καὶ τὸ νύμφιον μόνε ὄντα καλεπαίτει μᾶλλον τοῦς τὸ πρῶρα, καλεπαίτει δὲ κυβερνήτης τοῦς τὸ πρύμνη. *M. du S.*

51. Τοίχου ἄρχων] Hic vulgo dicebatur τοίχαρχος. Vide *Suidam* voce Τοίχαρχος. *L.K.*

ῥάθυμος, [a] ἐπαίστ' ἐν τῇ καλωδίῳ σπεύτάχις τ' ἡμέρας [b] τ' κεφαλήν. ὅρα σοι, ὦ δαιμόσιε, [c] τὸ δ' νεὼς τοῦτο παράδειγμα κινδυνεύει διαστραφθῆναι, κακῆ τῇ κυβερνήτῃ [d] τεθυχηκός.

ΜΩΜ. Ταυτὶ μὲν ἤδη σὺν [e] ῥᾳθυμοῦντι προχωρεῖ τῷ Δαμοῖδι, καὶ πλησίστιος ὅπη τ' νίκην φέρει. ΖΕΥΣ. Ὀρθῶς, ὦ Μῶμε, εἰκάζεις. ὁ δ' ἀδὲν ἰσχυρὸν ὁ Τιμοκλῆς ἐπινοεῖ, ἀλλὰ τὰ κοινὰ ταῦτα, καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις ἀνατρέποντα πάντα σπαστλεῖ.

ΤΙΜ. Οὐκοῦν [f] ἐπεὶ δ' νεὼς τὸ παράδειγμα οὐ πάνυ σοι ἰσχυρὸν ἔδοξεν [g] εἶναι, ἄκουσον [h] δή τ' ἱεράν, φασίν, ἄγκυραν, καὶ

& omissus, quinquies in diem sune in caput pulsaretur. Itaque haec tibi navis comparatio, vir optime, ne evertatur periculum est, quae malum adeo gubernatorem nacta sit.

50. MOM. Haec secundo sane fluxu procedunt Damidi, plenisque ad victoriam velis invehitur. JUP. Recte conjicis, Mome. At hic Timocles firmum nihil excogitat; verum communia ista & quotidiana, aliud post aliud, quae tamen facile evertantur omnia, effundit.

51. TIM. Quandoquidem igitur navis tibi comparatio non satis valida visa est, audi jam sacram, ajunt, ancoram, quam nul-

a Ἐπαίστ'] Ἐπαίστ' male O. b Τ'ὼν] Ἐς τὸν O. c Τὸ δ' — κινδ.] Omissa in O. d Τεθυχηκὼς] Τεθυχηκότος O. e Ῥᾳθυμοῦντι] Recte sic Schol. Fl. Ald. P. &c. Νεῶν J. V2. Ox. f Ἐπεὶ] Ἐπειδὴ O. g Εἶναι] Omittit O. & pro δὴ habet ἤδη. h Δὴ] Ἤδη O.

58. Κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ] Κατὰ ῥοῦν φέρεται, ἐπὶ τ' εὐδοκιμοῦντων ὁ λόγος. ἔστι πρὸς ῥοῦμον φερόμενοι τ' ἴδιον πλοῦν ἀνύουσιν. λέγει δὲ λοιὸν τῷ πλοῦ τὸ παράδειγμα. ἀφὸ τούτου δ' τῶν τοῦ πλησίστιον ἰσχύσαντος. V.

59. Πλησίστιος] Ὁ φορὸς ἄνεμος. G.

67. Τὸν ἱερὸν φασιν ἄγκυραν] Ἄγκυρά ἐστι τὸ τῆς ναὸς τῆς μεγίστης, ἣν καλοῦσιν ἱερὰν· αὕτη δὲ ὅτε μέγας καταλάβοι κίνδυνος, τελευταίαν βάλλει. διὸ καὶ τοῦτο, ὡς μᾶλλον τελευταῖον αὐτῷ ἐπιχειρημάτων τὸ πάντων μέγιστον. V.

* Ἀνάγκη] Ἀνάγκην editum erat, quod correxit M. du S.

58. Ῥοῦν] Ven. utraque νοῦν. Reliquae Edd. & Ox. ῥοῦν. Quorum utrumque locum hic habere potest. Plato enim κατὰ νοῦν ἀγωνίζῃ τὸν Δία, scripsit Ed. Bas. p. 1. f. M. du S.

61. Οὐδὲν ἰσχυρὸν] At, inquies, laudantem paulo ante inducebas? Recte; nec factum muto. Tanto magis ridicule haec jam dicuntur a Jove. Nec verbum commutaturos sat scio, quibus vis Comica nota est. Hactenus de Luciani mente; rem ipsam nunc videamus; pudeat enim tantum operae in voculis emendandis, elegantiis restituendis, obscuris illustrandis posuisse, nunc, cum causa agitur gravissima & momentosissima, personae mutae partes agere, nedum ut cum Jove Lucianeo risum spectatorum adaugeam, quod multi hodie factitant, homines γέλωτος ἀκρατέστατοι, Luciano, ut ingenio minores, ita sceleftiores multo, cum in tanta Christianae veritatis luce non taecutient modo, sed, quod nefariae impietatis summum est, dictis scriptisque id unum adniti comperiantur, ut Religionis fundamenta aut convellant, aut ludibrio sui similium, summo conatu, exponant. Sic ut alios omittam, repertus nuper apud Anglos nostros qui immortalitatem animarum, totamque adeo Religionem Christianam, nefario volumine, dum fingit se morti non obnoxium in coelum translatum iri, scommatis perpetuis ab ovo ut agunt usque ad mala, rideret: homo in Hibernia primum, deinde & in Anglia tandem notatus. Sed his missis quae dolor extorsit, ad Lucianum jam redeamus. Damidis adversus Providentiam argumentorum tota vis in eo est, quod in rebus humanis bonis ut plurimum male est, malis bene. Quae enim alia affert argumenta aut nos Christianos non tangunt, aut parvi admodum momenti sunt. Id autem quale sit expensurus, quam inepti judices bonorum malorumque simus nos homunciones, quod Christianus poteram, non jam regeram. At ut facilis dem, bonos esse in quibus honestatis aliqua species est; ita *bonis male esse*, si rem rite putemus, nequaquam, plurimis de causis, iisque gravissimis, concesserim. Neque enim *iis male esse* continuo censendum est, quibus opes, facultates, fortunaeque quam amplissimae non obtigerint: cum ut plurimum invidiae, malisque artibus omnis generis, minus pateant, qui in medio positi, nihil ob quod petantur habent. Tutiores itaque, quae felicitatis non infima sors est; nec a fortunae telis tantum, sed & a voluptatum ambitionisque illecebris, a quibus saepe capti opulentiores, in tragicos fere, certe foedissimos exitus, praecipites ruunt .... Sed quid ego haec nunc exsequor, Luciano ipsi toties & obser-

nulla machina abrumpas. JUP. Quid tandem dicet? TIM. Videas enim, an consequentia colligam ista, & si qua everterem illa possis: si enim sunt altaria, sunt etiam Dii. At sunt altaria, sunt ergo etiam Dii. Quid ad haec dicis? DAM. Cum primum satis risero, tibi respondebo. TIM. Sed videris non desiturus ridere. Dic vero tamen, qua tibi parte ridiculum visum sit, quod dixi. DAM. Quod non sentis a tenui te filo suspendisse ancoram tuam, eamque sacram. Cum enim illud, Deos esse, ad illud alterum alligasti, altaria esse, puras firmum ex his te funem fecisse.

ἢ ἐν ἀδήμῳ μηχανῇ ἀπορρήξας. ΖΕΥΣ. Τί φῂς ἆρα ὦ ἐμοί; TIM. [i] Ἴδωμεν δὲ εἰ ἀκόλουθα ταῦτα συλλογίζομαι, ἢ εἴ πῃ αὐτὰ δυνατόν [k] σοι διεστρέψαι. εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοί, εἰσὶ [l] καὶ θεοί· ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοί, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί· τί πρὸς ταῦτα φῂς; DAM. Ἡν πρότερον γελάσω εἰς κόρον, διαχρήσομαί σοι. TIM. Ἀλλ' ἴσως ἀδικῶ γελῶν, εἰπὲ δὲ ὅμως [m] ὅπῃ σοι γελάσιμον ἔδοξε τὸ εἰρημένον εἶναι. DAM. Ὅτι οὐκ πάνυ πόρρω ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ἐξαλόμενός [n] σου τὴν ἄγκυραν, καὶ ταῦτα ἱερὰν οὖσαν. τὸ γὰρ εἶναι θεούς, τῷ βωμοὺς εἶναι συνδήσας, ἰσχυρὸν [o] οἶμαι σχοινίον ἀπ' αὐτῶν

i Ἴδωμεν] Sic Fl. Ald. Fr. H. B1. P. S. Ἴδοι Z. P. & marg. Aldi. k Σοι] Et male Fl. l Καὶ] Omittit O. & hic, & post ἆρα. m Ὅπῃ σοι γελ. ἔδοξε τὸ εἰρημ.] Ὅτου σοι γέλοιον ἐ. τὰ εἰρημένα O. Γελοῖον pro γελάσιμον etiam marg. Ald. n Σοι] Σου O. o Οἶμαι] Recte Edd. & P. Εἶναι male Fl.

71. Εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοί] Chrysippi hoc, ut inquit Themistius ὁ τοῦ περὶ ψυχῆς. G.

servata recte & demonstrata? Quia tamen aliter hic quibusdam sentire forsan videbitur, & quorum alibi vanitatem arguerat, ea nunc *bona* dicere; rationem Providentiae, bonis haec aliquando non tribuentis, ultra quam ipse vidit, pervideamus. Ut ergo pueris non omnem ludendi veniam, qui sapiunt faventque haud stulte, parentes concedunt; sed eam solum quae cum honestate, corporisque & animi liberali profectu conjuncta est; ita & bonis, quos vere pueros educat eruditque, Deum Opt. Max., cum consulit, non gratissima semper, sed optima & ad virtutem accommodatissima dare decet. Unde jam satis liquet *ei non stetisse male usos*, cui ad voluptates aliasve cupiditates non supperunt amplissimae copiae ac facultates. At, inquiunt Davidis similes, non desunt tantum bonis bona, sed adsunt mala; inopia, contemptus, injuriae, mors ipsa quandoque, & cruciatus. Adsunt aliquando, fateor, quae narras: sed an mala sint vide, quae fortiter ferendo vir ipsis suis sapientibus mala visa sunt, nedum nobis Christianis, quibus horum omnium ratio ex Revelatione penitius perspecta est. Hinc enim virtutem patientiamque suorum ingenerat, firmat, & ad summum tandem perducit gradum; ut cum fortiter, laetitia cum his, decertaverint, immortalitate tandem, qua continetur felicitas omnis, donet. Non ergo cum Salone ante exitum hominis ex hac vita solum expectes, ut de beatitudine ejus pronuncies; sed quid hanc vitam sequatur respice, & in rationes refer, quicunque de Providentia judicaturus accedis; ne stulti aut pravi ratiocinatoris culpam subeas, levia & minuta putantis, summarum rei & caput omittentis. Malis autem cum bene est, patefcit Dei cum benignitas tum patientia, quae ut resipiscant invitat, dum poenitentiae locus est, imminentesque quamvis seras, certas tamen, scelerum poenas effugiant. Senecae locum unicum & Lactantii alterum hic locum adducam, qui sane in eam rem legi & perpendi serio merentur. Qui rem pertractatam videre volent, Sherlockii *De Providentia* Librum adeant, qui Anglico idiomate conscriptus, Gallice etiam nuper versus in omnium manibus versari meretur. *Senec. de Div. Prov.* Non vides quanto aliter patres, aliter matres indulgeant? Illi exercitari jubent liberos ad studia obeunda mature: feriatis quoque diebus non patiuntur esse otiosos: & sudorem illis & interdum lacrymas excutiunt. *Lactantius* V. 23. Si quis autem velit scire piorum, cur malos & injustos Deus potentes, beatos, & divites fieri sinat; pios contra humiles, miseros inopes esse patiatur, sumat eum Senecae librum, cui titulus est, *Quare bonis viris multa mala accidant, cum sit Providentia*, in quo ille multa non plane imperitia saeculari, sed sapienter, ac pene divinitus elucubratus est, &c. *M. du T.*

64. Ἀκόλουθα] Vid. infra not. Cl. *Jonsii* ad *Mori. Perege.* c. 5. m. qui ἀκόλουθα (λόγου) exemplis probat atque illustrat. *J. H. R.*

67. Δι'] Or. ὦ. Sed nondum a me impetrare valeo, ut illud δι' repudiem, quod votes sic eleganter usurpari ab hoc nostro & ab aliis optimis scriptoribus video. *M. du T.*

τῆς. τ' ὄρμον. ὥστε ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο τούτου φῂς ἔχειν εἰπεῖν ἱερώτερον, ἀπίωμεν ἤδη.

TIM. Ὁμολογεῖς τοίνυν ἡττῆσθαι προαπιών; ΔΑΜ. Ναί, ὦ Τιμόκλεις. σὺ γὰρ ὥσπερ οἱ ὑπὸ τινῶν βιαζόμενοι, ὅτι τὸν βωμὸν ἡμῖν καταπέφευγας. ὥστε, νὴ τὸν ἄγκυραν τὴν ἱερὰν, ἐθέλω σπείσασθαι ἤδη πρὸς σὲ, ἐπ' αὐτῷ [a] τε τῷ βωμῷ, ὡς μηκέτι περὶ τούτων ἐρίζωμεν. TIM. Εἰρωνεύῃ ταῦτα πρὸς [b] ἐμὲ [c] τυμβωρύχε, καὶ μιαρὲ, καὶ κατάπυστε, καὶ μαστιγία, καὶ κάθαρμα. οἶδ' γὰρ ἴσμεν ὅ τινα μὲν πατρὸς εἶ, πῶς δὲ ἡ μήτηρ σου ἐπορνεύετο; [d] καὶ ὡς τὸν ἀδελφὸν [e] ἀπέκτεινας, καὶ μοιχεύεις, καὶ τὰ μειράκια διαφθείρεις, λιχνότατε καὶ ἀναισχυντότατε. μὴ φεῦγε δ' ἦν, [f] ἕως καὶ [g] παρ' ἐμοῦ πληγὰς λαβὼν ἀπέλθῃς· ἤδη γάρ σε [h] τούτῳ τῷ ὀστράκῳ [i] ἀποθραύσω, θαμμίαρον ὄντα.

Quando igitur negas quidquam te his habere ſanctius quod dicas, jam abeamus.

52. TIM. Confiteris ergo te victum, cum prior diſcedas? DAM. Recte, Timocles. Tu enim ut illi, quibus vis ab aliis infertur, ad altaria nobis confugiſti. Itaque per ancoram illam ſacram, volo jam foedus tecum ad ipſa illa altaria libatione interpoſita facere, nos non amplius de hiſce rebus tecum velle contendere. TIM. Cavillaris iſta ad me ſepulcrorum effoſſor, & impure, & deſpuende, & verbero, & purgamentum. Nonne enim ſcimus quo ſis patre natus, ut meretriciam mater tua vitam egerit, ut etiam fratrem interfeceris, & adulter ſis, & pueros corrumpas, heluo, & impudentiſſime. Noli vero ante fugere quam plagis a me acceptis abeas: jam enim hac tibi teſta cerebrum impuratiſſimo diſpergam.

53. JUP.

a Τε] Γε O. b Ἐμοὶ] Μὲ O. c Τυμβωρύχε] Ita reſcripſi ex Ox. Schol. & S. Τυμβωρύχε cett. omnes. d Καὶ ὡς] Sic dedi ex O. & Fl. Ὡς καὶ cett. Ὃς καὶ B2. e Ἀπέκτεινας] Ἀπέκτεικας O. f Ἕως] Ὡς O. P. & marg. A1. g Παρ' ἐμοῦ πληγὰς] Πληγὰς παρ' ἐμοῦ O. h Τούτῳ] Τοῦτο O. i Ἀποθραύσω] Sic Edd. omnes ἀ——τρ. V2. Ἀποφάξω G. O. P.

91. Ἐμοὶ τυμβώρυχε] Καλῶς πάνυ εἰσήγαγε τὸν Τιμοκλέα * εἰς ὕβριν τραπόντα. τοῦτο γὰρ ἴδιον τοῖς ἱππικοῖς. V.

* Εἰς ὕβριν] Πρὸς ὕβριν C.

91. Τυμβωρύχε] Deſerui ſcripturam Editionum principum ſecundam corripientium. Nam longa eſt etiam apud alios, & *Ariſtoph.* Ran. 1180. Οὕτω γ' ἂν μὴ πρὸς πατρὸς τυμβωρύχος. *J. F. R.*

94. Καὶ ὡς] Ox. & Fl. Ed. In reliquis ὡς καὶ, prave; niſi quod B2. ὃς καὶ fecit, minus apte. *M. du S.*

98. Πληγὰς λαβὼν] Crebro utitur hac phraſi Noſter, quam cum Belgiciſmo Graeco comparat Frater conſultiſſ. *G. O. Reitz.* in Belg. Graeciſſ. p. 495. Conf. T. I. *Somn.* c. 2. *J. F. R.*

99. Ἀποθραύσω] Etſi ſupra c. 43. f. ἀποφάξιος non plane ſignif. mactas, jugulas, tamen pro *occidis* valet. Qui autem hic ἀποφάξιν, quod Cl. *Graev.* illic, vel ad c. 22. monet, hic ex Cod. eſſe recipiendum, locum habere queat, nondum video; nam ut recte per jocum procedit oratio: *ne fugito ante quam verbera tuleris*, ita nimis ridiculum videtur, addere: *mane, donec te occidero, deinde fugies.* Niſi & hunc riſum ex ἀδωνάτῳ captare voluerit Lucianus: quod ſi conſtet, lubens receperim ἀποφάττω. Fuit tamen cupa in opido nobis vicino maleficus judicum ſententia ad patibulum damnaretur, ſimulque in exilium mitteretur; quales facetas ſententias collegit ac forſan in lucem emittet Ampliſſ. *van Bynkershoek.* Hoc ſi ſerio aliquando factum, quidni eadem per jocum imitari liceat? Verum quum facilioris intellectus verbum habeant Edd. omnes, non audeo ab iis diſcedere. Alia res foret, ſi omnes Codd. conſentire conſtaret. Recipiat tamen ἀποφάξιν cui lubet. Interim, *communam tibi caput*, fere eodem redit. *J. F. R.*

2. Ἄπιωμεν] Etſi *abit*, *diſcedit*, recte ſe hic habet; tamen dixerit quis ἀποτρέχω majorem hic vim habere, quia fugere juſſus eſt. Sed quum ridens diſcedat, patet eum alterius minas pro joco accepiſſe, & contemſiſſe; unde conſequitur vulgatum ἄπιωμεν melius, & ἀποτρέχω gloſſam ejus eſſe. *J. F. R.*

7. Καρικὸς] *Menander*, teſte *Plut. II. ἀδυμ.* 844. a. & 1064. 1. V. *Stob. γναμ.* p. 315. & *Gnom.* Flor. 457. (ſ. *Stob.* Flor. CVIII.) ubi *μηδὲν* pro Noſtri *οὐδὲν*. In nupera frag. Men. Editione addantur his Menandri verbis alia, quae Plutarchi ſunt, non Menandri. V. p. 252. & Em. p. 93. *M. du S.*

11. Εἰ-

53. JUP. Alter quidem ridens, Dii, discessit; alter vero sequitur maledicens, indigne ferens insultare sibi Damin: & videtur caput illi percussurus tegula. At nos quid facimus post haec? MERC. Recte mihi illud dixisse videtur Comicus, *Non passus es, si non facere, injuriam.* Ecquod enim ingens malum, si pauci homines persuasum de istis habentes abeunt? Multi enim sunt, qui contraria sentiant; plures Graecorum, multitudo populi, atque faex vulgi, omnesque barbari. JUP. Verum, Mercuri, Darii illud oppido praeclarum est, quod dixit de Zopyro. Itaque & ipse malim unum talem habere, qualem Damin, auxiliatorem, quam sexcentas mihi Babylones esse.

ΖΕΥΣ. Ὁ μὲν γελῶν, ὦ θεοί, [k] ἄπειμεν, ὁ δ' ἀχαλεπῶς λοιδορούμενος, ὡς φέρων καλαπυγῶντα τὸν Δάμιν· καὶ ἔοικε κατάξειν ἑαυτὸν τῷ κεράμῳ ἐς τὴν κεφαλήν. ἡμεῖς δὲ τί ποιῶμεν ἔτι τούτοις; ΕΡΜ. Ὀρθῶς ἐκεῖνό μοι ὁ κωμικὸς εἰρηκέναι δοκεῖ, Οὐδὲν πέπονθας δεινόν, ἂν μὴ πράσπουν. τί γὰρ καὶ ὑπέρμεγα κακόν, εἰ ὀλίγοι ἄνθρωποι πεπεισμένοι ταῦτα, ἀπίασι; πολλοὶ γὰρ [l] εἰσιν οἱ τἀναντία γιγνώσκοντες, πλείους Ἕλληνες, ὁ πολὺς λεὼς καὶ ὁ σύρφαξ, βάρβαροί τε [m] πάντες. ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ὦ Ἑρμῆ, τὸ τοῦ Δαρείου πάνυ καλὸς ἔχον ἔοικεν, ὃ εἶπεν ἔτι τοῦ Ζωπύρου· ὥστε καὶ αὐτὸς ἐβουλάμην ἂν ἕνα [n] τοιοῦτον ἔχειν [o] οἷον τὸν Δάμιν, σύμμαχον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν.

k Ἄπειμι] Ἀποτρέχω O. l Εἰσὶ] Non est in *Fl.* m Πάντες] Ἅπαντες O. n Τοιοῦτον] Τούτων male *Fl.* o Οἷον] Omissum in *Fl.*

3. Οὐ φέρων καταπυγῶντα] Πάνυ ἐπὶ τῇ πύγῃ καλαγελῶντα. *V.*

12. Καὶ ὁ σύρφαξ] Ὑποκορισμὸς τοῦ συρφετοῦ ὁ σύρφαξ. *V.*

15. Ἐπὶ τῷ Ζωπύρῳ] Τῷ Δαρείῳ πολιορκοῦντι τὴν Βαβυλῶνα, καὶ μὴ δυναμένῳ ὑφελεῖν αὐτὴν, ὁ Ζώπυρος κόψας ἑαυτοῦ τὰ ὦτα & τὴν ῥῖνα, καὶ μαστιγώσας ἑαυτὸν, προσῆλθε τοῖς Βαβυλωνίοις, ὡς δῆθεν Δαρείῳ ταῦτα πεποιηκότι· οἱ δὲ νομίσαντες αὐτὸν ἀληθῆ λέγειν, καθίστησιν αὐτῷ τὴν πόλιν, ὁ δὲ προέδωκε τῷ Δαρείῳ τὴν Βαβυλῶνα. καὶ ἀφ' οὗτος ἦν αὐτὸν ὁ Δαρεῖος, ἔλεγεν, ἐβουλόμην στεσωσμένον ἔχειν τὸν Ζώπυρον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. *V.*

11. Εἶεν] Fere adducor ut credam potiorem esse *Fl.* lectionem, quae εἶεν omittit, quod quis, ellipsin supplere volens, addiderit. *J.F.R.*

14. Δαρεῖος] Vide *Herodot.* III. *M. du S.*

15. Ζωπύρου] Vid. *Herodot.* fin. Lib. III. *J.F.R.*

ΟΝΕΙΡΟΣ, Η ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

ΜΙΚΥΛΛΟΣ, ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ ΚΑΙ ΣΙΜΩΝ.

ΜΙΚΥΛΛΟΣ.

Ἀλλά σε, ὦ κάκιστε ἀλεκτρυόνων, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψαι, φθονερὸν ὄντα καὶ ἐξύφαντον ὄντα, ὃς με πλουτοῦντα, καὶ πολίῳ [a] ὀνείρῳ ξυνόντα, καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα, ἀθρόον τι καὶ [b] γεγωνὸς ἀναβόησας, ἐπήγειρας, ὡς μηδὲ νύκτως γε ἐν πολλῷ σοῦ μιαρωτέρου πεπαύσθαι φθεγγόμενον. καίτοι εἴγε καὶ τιμωρίαν

SOMNIUM, SEU GALLUS.

MICYLLUS, GALLUS ET SIMON.

MICYL.

At te, sceleſtiſſime galle, Jupiter ipſe obterat, invidum adeo & clamoſum animal, qui me divitem, & jucundiſſimo in ſomnio verſantem, & admirabili quadam felicitate beatum, penetrabili illo tuo acutoque clamore excitaveris, ut ne nocte quidem paupertatem, multum vel te impuriorem, effugere liceat: cum tamen, ſi qui-

ΟΝΕΙΡΟΣ] ΜΙΚΥΛΛΟΣ *Th. Mag.* v. *ὑγιάνων, ἰφικλέους.* ΜΙΚΥΛΛΟΣ] *Pariſ.* inſcripſit: *Interlocutores* Micyllus & Gallus. *Baſ.* 1. rectius *Μικύλλης, Ἀλεκτρυόνος & Σίμωνος.* 2 Ὀνείρῳ] *Ὀνείρου* mmg. *Aldd.* 6 γεγωνὸς] *Γεγωνὸν* marg. *A1.*

ΜΙΚΥΛΛΟΣ] *Συνουσίμου τοῦ Μίκωνος*, ut teſtatur ipſe circa finem. Et in *Hymno* [Callim.] de hoc quaere nonnulla. Ex *Cebetis Thebani* multa huc tranſlata in Charontem. Icaromenippus multum confert ad hunc Dialogum. G.

5. Διάτορον] *Ὀξύτατον. V.*

1. Ὦ κάκιστε ἀλεκτρυόνων, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψαι] *Alciphr.* III. ep. 10. eadem fere habet, quae ep. ſic incipit: *Ἐπιτρόπῃ, τῷ κακῶς κακῶς ἀπόλλυτο ὁ κάκιστος ἀλεκτρυόνων & μιαιφονώτατος, ὡς μοι, ὑδὲν ὄντως διάφορον, ἀναβοήσας, ἐξήγειρεν. ἐβόων γὰρ — παμπήδην τὰς οἰκίας & βαδίσματος.* &c. Ad quae quid notarit Cl. *Bergler.* adſcribere hic non dubito: „ Haec epiſtola, & Lu„ ciani *Somnium* ſive *Gallus* initio, adeo inter ſe con„ veniunt, ſicut & alia quaedam, partim jam nota„ ta, partim notanda, ut vel ambo ex iisdem fonti„ bus ſua hauſerint: vel, quod potius credo, alter ab „ altero: & forte Lucianus a Noſtro: ac ferme jam „ credo Lucianum *Ἀλκιφρονίζειν*, non Alciphronem „ *Λουκιανίζειν*. Magis autem omnia dilatantur apud „ Lucianum. *J.F.R.*

5. Διάτορον] *Perſant.* *F.G.*

Διάτορόν τι & γεγωνὸς] Hoc loco uti poterat *Jac. Gronovius* ad defendendum *Aelianum* V. H. 2, 44. ab importuna correctione *Perizonii*; ubi eadem verba occurrunt, *ἀθρόόν τι & γεγωνὸς ὅτι μάλιστα.* Sed ipſe agnovit errorem ſuum *Perizonius*, & uſum verbi declaravit ex *Ariſtot.* Probl. 11, 25. *διὰ τί ὅταν ἀκροώμενοι αἱ ἀρχῶνται, ἧττον οἱ χοροὶ γεγωνοῦσιν.* Vid. Diſſ. de morte Judae c. 10. p. 76. Nec diſſimulavit nuperus editor, Cl. *Abr. Gronovius.* *J.M.G.*

Διάτορόν τι & γεγωνὸς] Adſcripſeram & ego nonnihil de loco *Aeliani* 2. 44. Sed videns Cl. *Geſn.* idem agere, mea exulare juſſi. Hoc tamen addam, male in Ed. Aeliani Perizoniana editum *γεγωνὸς* media brevi, quum Kuhniana rectius *γεγανὸς* dederit. Nam *γεγωνὸς* eſt *natus. γεγανὸς*, *quod aures ferit.* Et ſic *Alciphr.* III. Ep. 48. *τοῦ τοῦ & γεγανοτέρου φωνήεντος χαριέντος* (ſic enim, pro *φωνήεντος*, cum Doctiſſ. *Bergl.* legendum) ad quae verba elegantiſſ. *Bergler.* haec Luciani aeque ac *Aeliani* adferre haud neglexit. Adde *Homer.* Il. Θ. 227. *Ἤϊεν δὲ ἀθρόος, Δαναοῖσι γεγανός. Vociferatus autem eſt intenſe, Danaos inclamans.* Ne plura ap. eumd. obvia adcumulem. *J.F.R.*

16. Εὐδός τι] Recte hic Edd. *νύδος*, etſi σ. ſequitur; nam ita ſcribendum, quando tempus ſignificatur, *νύδ'* vero, quando locus, monent *Phrynichus* & *Ammonius*, non prorſus immerito; licet enim exempla non deſint, ubi confundantur *νύδ'* & *νύδος*, ut ſupra *Amor.* c. 53. vſ. 64. *σὺν νύδ' ἀφίεσθον, non ſtatim nimis curioſum illud.* Ibid. c. 8. *νύδ' γάρ μοι — προσῆϊσσον. Statim ad me — confluebant.* Item c. 48. *νύδ' τὰ μαυρὰ λούτρα.* &c. tamen ibi No. 6. fretus Luciani Edd. aliisque exemplis quae notata habebam, per feſtinationem autem addere non poteram, nimis generaliter dixi, nihil differentiae eſſe inter haec. Ideo deinde, ubi denuo confuſa invenero, hoc diſputabo accuratius, & exempla complura ſubjungam, ubi diſtinguatur, ubi confundatur. *J.F.R.*

17. Συ-

quidem ex illo multo adhuc silentio est conjicere, & frigore quod nondum me, ut solet mane, enecat (certissimum quippe hoc mihi adventantis diei indicium) media nondum nox sit. At hic pervigil, tanquam aureum illud vellus custodiret, a vespera inde statim clamat: sed certe non sic auferet. Ulciscar enim te cum primum illuxerit, & baculo tibi dispergam cerebrum: nunc enim negotium mihi facesseres exsiliendo in tenebris. GALL. Micylle, here, gratum tibi me putabam facturum, si noctis quantum possem *cantu* anteverterem, ut posses, ante lucem aggressus laborem, illa multa tua opera absolvere: si enim ante solis exortum crepidam unam

ϛεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἔτι οὔσῃ, ᾗ ὁτῳοῦν πρόνοι, μηδέπω με τὸ ὀρθρινὸν ὥσπερ εἰωθὸς ἀποκναίοντι (γνώμων γὰρ ἔτι ἀψευδέστατός μοι, πρόσελαυνούσης ἡμέρας) ὀδέπω μέσαι νύκτες εἰσίν. ὁ δὲ ἄυπνος ἔτος, ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον φυλάττων, ἀφ' ἑσπέρας εὐθὺς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' ἔτι χαίρων γε ἀμυνοῦμαί σε, ἢν μόνον ἡμέρα γένηται, συντρίψων τῇ βακτηρίᾳ τὴν κεφαλήν μοι πράγματα παρέξεις, μεσαπνιδῶν ἐν τῷ σκότῳ. ΑΛΕΚ. Μίκυλλε δέσποτα, ὤμην τι χαριεῖσθαί σοι φθάσων ἢ νυκτὸς, ὁπόσον δυναίμην, ἐὰς ἔχοις ὀρθρεύσαντα πολλὰ τῶν ἔργων. ἢν γοῦν σοὶ ἀνατείλας ἥλιος μίαν κρηπῖδα

ε Γὰρ] Δὶ *Fl.* d *Μέσαι νυκτῶν*] Ex L. & P. Ἀνὰ μέσας νύκτας Edd. e Ἔχοις] Ἔχεις minus recte *Fl.* vulgatae adsentitur *Th. Mag.* f Ὀρθρεύσαντα] Ἐξορθρεύσαντα P. Vulgatum servat *Th. Mag. Fl.* &c. g Ἀνατείλας] Ἀνίσχων G. h Κρηπῖδα] Κρηπῖδα *Fl.*

13. Ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἰκεῖνο κώδιον] Αὔπτης ὁ τῶν Κόλχων βασιλεὺς εἶχε δέρμα πρόβατα χρυσοῦν, ᾧ τοῦτο δράκων παρεφύλαττεν ἄυπνος (1) [εἰς τὸ αὐτὸ] τὸ χρυσόμαλλον φυτὸν δένδρον, ὃ Φρίξῳ μὲν ἦν τῷ Ἀθάμαντος παιδὶ τῷ (2) παιδαγωγοῦ (3) ὡς Κρὶς ἀνόμαστο δορά· τυθὲντος δὲ κατὰ τὴν Κολχίδα γῆν ἐκδύρτου ἐστὶ, ὡς ὁ μῦθος, χρυσόμαλλον. ἴσχ δ' ὕστερον Ἰάσων μὲν τὸν ἄλλων Ἀργοναυτῶν λιποσαλεὶς (4) ἰφῶντι κομίσασθαι ἐς μὲν τὸ Ἄργος κατέπλευσεν, εἶτα Μηδείας τὸ θυγατρὸς μὲν Αὔπτου τοῦ βασιλέως τόκου, ἀδελφῆς δὲ Ἀψύρτου, ὃς ἐπεστάτει τῶν φυλακῶν τοῦ δέρως, λαβὼν δὲ καὶ Ἰάσονα αὐτὸς ἔφυγε δεῦρο μετὰ τοῦ πατρὸς μετὰ θυσίας, Ἀψύρτου δὲ τὸ ἀδελφὸν ἀποκτείνασα καὶ ἔτος σωφρονήσασα Ἰάσονι, κἀκεῖ δὲ τὸ δέρος λαφύσσαι. *V.*

18. Πρόγμαθ' παρέξεις] Ἕως γελάσω, φησὶν, πρατῆσαί σε νῦν δυσχεραίνω, πηδῶν γὰρ ὁ τῇ στενοχ (5) δύη λαφυγξῖν. *V.*

(1) Εἰς τὸ αὐτὸ] Incipit scil. novum in eundem locum Scholion. *M. du S.*

(2) Παιδαγωγῷ] Παιδαγωγῶ legebatur, quod mutare non fuit verisimile, ex vulgatos ὁ Φρίξῳ etiam fecit ὃ, ut referatur ad χρυσόμαλλον: masculinum enim ὁ hic sensum nullum fundebat. *J. F. R.*

(3) In fabulam de aureo vellere satis frigide ἐμυθολόγησεν *Heraclitus* de incredibilibus c. 24. *J. Cler.*

(4) Ἐφῶντι] Leg. ἰφάντι. *J. F. R.*

(5) Δύῃ] Sic V. etiam, corrupte. Lege δοάσῃ. *M. du S.*

17. Συντρίψων τῇ βακτηρίᾳ] Celeb. *D'Ablancourt* hunc Gallice reddens: *je lui romprai la coue*; sit: hanc locutionem convenientiorem esse, quam quæ Lucianus utitur. Non male. *J. F. R.*

Ibid. Νῦν γὰρ μου] Potiorem Florentinae lectionem arbitror, quae δὲ hic habet; idque quia jam proxime praecessit γὰρ. Sed quia non magni hic interest, vulgatum non muto. Facile quidem propter scribendi compendium aberratur in his particulis, quae hinc saepe confunduntur, vid. *Alex.* c. 44. & 46. ubi δὲ fere pro γὰρ, & *Amor.* c. 38. ubi contra γὰρ pro δὲ. Conf. & *Hermot.* c. 29. f. Quo ipso discrimen maximum has inter conjunctiones non tollo; sed esse ajo, ubi utraque sensui satisfaciat; aeque enim dixeris: non jam puniam te; *nam cras* potius id fiet, quam: non jam puniam te; *sed cras*, vel *cras vero* potius id fiet. Conf. *Steph.* ad Scholiast. *Thucyd.* p. 602. No. 11. ubi Scholiastae adversatur δὲ pro γὰρ positum dicenti. Verum vid. eumd. p. 611. ubi adsentitur eidem Scholiastae δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ usurpatum adfirmanti. Sunt autem *Thucydidis* verba L. I. c. 77. m. Ἐκείνως δὲ εὖ ἂν αὐτοὶ ἀντείλεγον. *Illo enim modo ne ipsi quidem contra nos dicere potuissent.* Iterum ibid. c. 102. ubi rursus Schol. No. 47. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ observat, ac, bis, ter, alibi. *J. F. R.*

18. Μοι πράγματα παρέξεις] *Casaub.* ad *Suet.* Sic pag. 811. (i. e. *de Lusib.* c. 16.) *J. H.*

Ibid. Μετανοῦν] Sic P. & L. melius quam ut est in reliquis ἀνανοῦν——. *M. du S.*

23. Ἢν γοῦν πρὸ] In *Gallo* ἢν γοῦν πρὸ ἀνατείλαι ὁ ἥλιος μίαν κρηπῖδα ἐργάσασο. Mf. ἢν γοῦν πρὸ ἀνίσχειν ὁ ἥλιος μίαν κρηπῖδα ἐργάσασο. leg. ἀνίσχων. sed perinde est sive sequaris editos, sive Mf. Sic & inferius idem eodex pag. 160. Ἀνίσχει ἀνίσχων ὁ ἥλιος, pro φαίνει. *J. G. G.*

24. Ἐμ-

πῖδα ἐργάσαιο, [a] προσδῦ ἴσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα πεπονηκώς. εἰ δέ σοι καθεύδειν ἥδιον, ἐγὼ μὲν ἡσυχάσομαί σοι, καὶ πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. σὺ δὲ ὅρα ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῶν, λιμώττῃς ἀνεγρόμενος.

perficias, lucro tibi iste labor ad victum cesserit. Sin dormire tibi jucundius est, equidem tacebo tibi, & piscibus ipsis magis mutus ero. Sed tu vide, ne, dives per quietem, excitatus deinde esurias.

ΜΙΚ. Ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τοῦτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Εἶτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, εἰ ὁμόφωνος [b] ὑμῖν εἰμι; ΜΙΚ. Πῶς γὰρ οὐ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέπεσθε, ὦ θεοί, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν. ΑΛΕΚ. Σύ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι, μηδὲ ἀνεγνωκέναι τὰ Ὁμήρου ποιήματα, ἐν οἷς [c] καὶ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Ξάνθος, μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἔστηκεν ἐν μέσῳ τῷ πολέμῳ ἀγαλεγόμενος,

2. MIC. O Jupiter prodigialis, o depulsor malorum Hercules, quid hoc mali est? humana voce gallus locutus est! GALL. Tum tibi prodigium esse videtur hoc, si eadem qua vos voce utor? MIC. Quî enim non sit prodigium? Sed averruncate Dii a nobis malum. GALL. Videris mihi, Micylle, literarum omnino rudis esse, nec legisse Homeri poëmata, in quibus Xanthus Achillis equus, valere longum jusso hinnitu, stetit medio in bello loquens,

ver-

a Προσδοῦ ἴσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα] Ἴν' ἰδίᾳς τὰ ἄλφ. *Fl.* omisso etiam προσδοῦ. b Ὑμῖν] Ἡμῶν *Fl.* Vulgatum est in P. c Καὶ ὁ τοῦ] Ex P. illud καὶ additum, quod Edd. non habebant.

24. Πρὸ ὀδοῦ ἴσῃ] Τὸ σὺ τῇ συνηθείᾳ προκόψας ἴσῃ σὺ τῶν ἔργων, τοῦ τροφὴν ὑπάσαντος (1) πεπορικὼς ἑαυτῷ. Τοῦτο δὲ πρὸ ὀδοῦ, παροιμιῶδές ἐστι λεγόμενον ἐπὶ τῶν ὥσπερ τι (2) προτέλειον ἐκτελεμένων τῶν μὴ ταῦτα γινομένων. συμβαλλόμενον μύσται τοῖς μετὰ ταῦτα οὐ καλῶς πάσχουσιν, ὥσπερ εἴ τις ὁδὸν πρόοιτο ἐπιτελευτήσειν τι τῶν συνειλεγμένων ἐχόντων τι τῇ ὁδῷ, παρ' ὃ δὲ πρὸ ὁδοῦ εἴρηται. ὁ δὲ νοῦς, πρὸ τοῦ ὀφειλομένου ἔργου ἴσῃ τοῦτο κατὰ πάσργον πεπονηκώς; ὅ, σοὶ τυχὸν τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν ἐκπορίσει. καὶ Πλάτων δὲ συμπόσιῳ. (4) σύν τε δὴ ἐρχομένω, πρὸ ὁδοῦ βαλλόσομεθα ὅ τι ἐροῦμεν, ἀλλ' ἰόντε. *V.*

29. Ὦ Ζεῦ τεράστιε] Εἰώθασιν οἱ ἀρχαῖοι λέγειν τὸν πραγμάτων τὸν Δία καλεῖν. οἷον δηλόσαι ξένον, ἰκέτην Δία ξένιον, ὅταν δὲ ἱκετεύῃ καλεῖ τὸν Δία τεράστιον, τὸν ἀποδιόκοντα τὰ τέρατα. τέρας δὲ λέγει τὸ ἀνθρωπίνη φωνῇ τὸν ἀλεκτρυόνα χρήσαντα. *V.*

30. Ἀλεξίκακε] Ὁ ἀποδιώκων τὰ κακά. ἀλεξίκακος δὲ ὁ Ἡρακλῆς, ὡς πολλὰ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κακῶν ἀπαμύνων. *V.*

(1) Πεπορικὼς] Ita dedi ex *G.* Edita enim habebant πεπονηκὼς C. πεπομικὼς. *M. du S.*
(2) Προτέλειον] Προτίλειον editum erat. Correxit *M. du S.*
(3) Ἔσῃ] Ἔσει male edita & hic & supra habuisse vix operae est monuisse. *J.F.R.*
(4) Σύν τε δὴ &c.] Ex Il. K. 224. *M. du S.*

24. Ἐργάσαιο, προσδοῦ ἴσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα] Aliter in Flor. Cod. ἐργ. ἵν' ἰδίᾳς τὰ ἄλφιτα. *J.B.*
Ibid. Προσδοῦ ἴσῃ — πεπονηκὼς] Malim πρὸ ὀδοῦ. Sed servavi scripturam Edd. Non deerunt qui προσόδῳ malint; neque iis adversarer; nam id *vectigal* signif. ap. *Diod. Sic.* L. 2. c. 48. σὺν βαλσάμῳ πρόσοδον λαμπρὸν καμβάντσι. Immo quemvis quaestum, ut ap. Nostr. T. I. *Somn.* c. 9. ἱστέλης δὲ τὴν πρόσοδον ante lectum, jam vero πρόσοδον ibi editum alias ob caussas. Interim significatus τῷ προσόδῳ satis notus est aliunde. Vid. *Asin.* c. 50. pr. πρόσοδον εὑρὼν ἐξ ἐμοῦ. Et *Herodian.* III. 1. 11. προσόδοις ταῖς ἀπὸ θαλάττης — ὠφελεῖτο. Natu cum sit construendum, ἴσῃ πεπονηκὼς τοῦτο προσόδῳ, periphrasi participii satis usitata, de qua egimus Dial. proximo; *quaestum*, *lucrum*, quem laborando quaerit sutor, esse intelligendum, satis patet, & πρὸ ὀδοῦ, licet *operae pretium* vertas, prae altero languet. *J.F.R.*
26. Ἀφωνότερος — ἰχθύων] *Arist.* 2. de animal. admit omnibus piscibus vocem, excepto Scaphro & porco fluviatili. Veteres autem quemvis piscem vocabant ἔλαττα, quod vocem edere non posset. Unde *Plutarch.* in Sympos. & *Athen.* existimant Pythagoricos a piscibus abstinuisse ob ἰχνευθίαν. *G.C.*
28. Ὄναρ πλουτῶν] Simile protulit *Cic.* in Sallust. Pastor quidam apud *Theocr.* in Ecl. IX.

— — ἴχνια δή τοι ὅσ' ἐν ὀνείρῳ
Φαίνονται, πολλὰς μὲν ἰὸς πολλὰς δὲ χιμαίρας.
Possideo quaecunque solent sub nocte videri
In somnis, vim magnam ovium, multasque capellas.
G.C.

Ὄναρ

versus totos consuens, non ut ego nunc extra modulos: verum ille vaticinabatur etiam & divinabat futura, nec tamen inopinatum quid videbatur facere; nec qui audiebat, invocabat ita depulsorem malorum, abominandumve putabat, quod audiret. Verum quid fecisses, si tibi illa Argus navis carina locuta esset, ut quondam illa Dodonae fagus sua voce vaticinata est? aut si tergora vidisses repentia, & boum carnes mugientes, semiassas & elixas, confixas verubus? Ego vero Mercurio assiduus comes, loquacissimo & eloquentissimo Deorum omnium, ac caeteroquin contubernalis vester atque convictor, non multum laboraturus eram in addiscendo vestro sermone. Si vero sanctum mihi silentium promiseris, non

ἔπη ὅλα ῥαψῳδῶν, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἄνευ τοῦ μέτρου, ἀλλὰ καὶ ἐμαντεύετο ἐκεῖνος, καὶ τὰ μέλλοντα προεθέσπιζε, καὶ οὐδέν τι παρὰ δόξαν ἐδόκει ποιεῖν, οὐδὲ ὁ ἀκούων ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ τὸν ἀλεξίκακον, ἀποτρόπαιον ἡγούμενος τὸ ἄκουσμα. καίτοι τί ἂν ἐποίησας, εἰ σοι ἡ τοῦ Ἀργοῦς τρόπις ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἐμαντεύετο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες ἑρπύσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίοπτα καὶ ἐφθά, προπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ δὲ, Ἑρμοῦ πάρεδρος ὢν, λαλίστατός καὶ λογιωτάτῳ θεῶν ἁπάντων, καὶ τἆλλα ὁμοδίαιτος ὑμῖν καὶ σύντροφος, οὐ χαλεπῶς ἔμελλον ἐκμαθήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν. εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν σοι παρεσχόμην, οὐκ ἂν ἀπήσαι-

45. Ἀποτρόπαιον] Ὃ ἀποτρέπεταί τις. *V.*

47. Ἡ τοῦ Ἀργοῦς τρόπις] Τρόπις μέρος τοῦ πλοίου, Ἀργὼ δὲ ἦν τὸ πλοῖον ὑφ' οὗ Ἰάσων ἐπλεύσατο. τοῦτο δὲ, ὡς λέγουσιν, ἡ τρόπις ἐλάλει. μαντεῖον δὲ λέγει τοῦ Διὸς ὑπὸ Δωδώνῃ, ὅπου (5) φηγὸς ἦν δρῦς, εἰς ἣν ἐμαντεύοντο. *V.* (Apollonius Rhodius in I. *G.*)

49. Καὶ βοῶν κρέα] Παρὰ Ὁμήρῳ ταῦτα ἐπὶ τοῦ Ἡλίου βοῶν ὑπὸ Ὀδυσσέως, ὃς οἱ ἑταίροις τοῦ Ὀδυσσέως σφάξασιν ἔθυον, αἱ βύρσαι δὲ ἑρπὸν τὰ κρέα ἐκινεῖτό τε καὶ ἔβοων, ὥσπερ ζωῆς ἐούσης αὐτοῖς. *V.*

54. Οὐ χαλεπῶς] Οὐ δυσκόλως. *V.*

55. Εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν] Σιωπήσειν, φυλάξαι τὸ μυστήριον. *V.*

(5) Φηγὸς] Ita restituit Idem, quum legeretur editum φηγός.

Ὅναρ πλυτῶν] Pro κατ' ὄναρ. Non semel habuimus T. I. Et satis notum est. *J.F.R.*

29. Ζεῦ τρόπις] Τρόπις Ζεὺς *Sophocl.* in Oedip. Epi colon. Ζεῦ ἀλεξίκακε τίς ποτ' ὁ πρισσοῦς; *Hesych.* ait Τροπαίους Θεοὺς Deos esse signorum ac prodigiorum effectores. *G.C.*

Ibid. Ἡράκλεις ἀλεξίκακε] *Alciphr.* III. Ep. 47. pr. Ἑρμῆ κερδῶε, καὶ ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, ἀπεσώθην. Ubi Cl. *Bergl.* hoc primum esse Herculis epitheton ex Luciani h. l. *Aristoph.* Schol. & *Apol. Rhod.* docet. *J.F.R.*

38. Ἀχιλλεὺς ἵππος] *Hom.* Il. T. in fine. *G.C.* i. e. vs. 404. *M.du S.*

Ibid. Ἑκὼν] Junone suggerente *αὐδήεντα δ'* ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη. *E.L.*

39. Μακρὰ χαίρειν] Conf. supr. *Jov. Conf.* c. 32. f. Et infra c. 23. *J.F.R.*

47. Ἀργοῦς] Dicitur fuisse prima navis, in qua Jason cum 54. heroibus Thessalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus aureum, dicta ab ejusdem nominis artifice, alii ab ἄργος, quod est velox. Facta est ex arboribus Dodonae silvae Epiri Jovi sacrae, quibus olim oracula reddebantur: unde Poëtae finxerunt hanc navem fuisse vocalem *Apoll.* L. IV. Argon. *G.C.*

48. Φηγὸς] Vocalis haec arbor nonnunquam δρῦς vocatur, nonnunquam φηγός. Nec id mirum; species enim τὴ δρυὸς ἡ φηγὸς, si *Pausaniae* credamus. Sic enim ille in Arcad. Ἀρκάδων δ' οἱ τοῖς δρυμοῖς ἱδρυμένοις αἱ δρῦς διάφοροι, καὶ τὰς μὲν πλατυφύλλους αὐτῶν, τὰς δὲ φηγοὺς καλοῦσι. Sophocles etiam *fagum* appellat. Trach. 175. versu autem 1175, δρῦν. *E.L.*

Ibid. Αὐτόφωνος] Quid hoc sit, & quando Oracula dici coeperint *αὐτόφωνα*, ex Nostro discas Ἀλεξ. c. 26. vix enim apud alium invenies. *M.du S.*

49. Εἰ βύρσας εἶδες ἑρπούσας &c.] Nihil ad hunc locum *Gilb. Cognatus* commentatur, qui tamen de Argus navis carina & Dodonae quercu satis multa, quae tamen omnibus nota sunt. Non venit illi in mentem locus *Homeri*, ad quem hoc loco allusit Lucianus, Odyss. M.

Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προὔφαινον,
Εἶρπον μὲν βόες, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει,
Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά. βοῶν δ' ὡς γίνετο φωνή.

Id portentum nempe factum est, quando Ulyssis socii fame coacti solis boves mactavere. *J.P.a G.*

Ibid. Βύρσας — ἑρπούσας &c.] *Homer.* Odyss. M. 395. *M.du S.*

56. Ἐχεμυθήσειν] *Alciphr.* III. p. 406. τὴν ἐχεμυθίαν ὑποσημαίνων. *Silentium* Pythagoricum *subindicans.* Noster *Lexiphan.* c. 9. *J.F.R.*

σαμί σοι τ' ἀληθεστέραν αἰτίαν εἰπεῖν τ' πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, κ' ὅθεν ὑπάρχῃ μοι οὕτω λαλεῖν.

pigrabor veriorem tibi cauſſam meae cum ſermone veſtro communionis dicere, & unde ſic loqui mihi contigerit.

ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρός κ' ταῦτά ἐστιν, Ἀλεκτρυὼν οὕτω πρὸς ἐμὲ διαλεγόμενος; εἰπὲ δ' οὖν πρὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ὦ βέλτιστε, ὅ, τι κ' ἄλλο σοι τ' φωνῆς αἴτιον. ὡς δὲ σιωπήσομαι, κ' πρὸς οὐδένα ἐρῶ, τί σε χρὴ δεδιέναι; τίς γ' ἂν πιστεύσειέ μοι, εἴ τι διηγοίμην ὡς ἀλεκτρυόνος αὐτὰ εἰπόντος ἀκηκοώς; ΑΛΕΚ. Ἄκουε τοίνυν. παραδεξότατόν σοι λόγον εὖ οἶδ' ὅτι λέγω, ὦ Μίκυλλε. ἐστὶ γ' ὁ νῦν σοι ἀλεκτρυὼν φαινόμενος, ὑ πρὸ πολλοῦ ἄνθρωπος ἦν. ΜΙΚ. Ἠκουσά τι κ' πάλαι τοιοῦτον ἀμέλει περὶ ὑμῶν, ὡς ἀλεκτρυών τις νεανίσκος φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει, κ' συμπίνοι τῷ Θεῷ κ' συγκωμάζοι, κ' κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν. ὁπότε γοῦν ἄποι πρὸς τ' Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάγεται κ' τ' Ἀλεκτρυόνα, καὶ ἐπειδὴ μάλιστα τ' Ἥλιον ὑφεωρᾶτο, μὴ καλιδὼν ἐξείπῃ πρὸς τ' Ἥφαιστον, ἔξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν ἀεὶ τ' νεανίσκον, μηνύσοντα ὁπότε φαίνοι ὁ Ἥ-

3. MIC. Verum nonne ſomnium & hoc eſt, gallus ita mecum loquens? Dic ergo, per Mercurium, optime, quae etiam alia tibi ſit loquelae cauſſa. Ut vero taceam, & ad neminem quidquam dicam, quid eſt quod metuas? Quis enim crederet mihi, ſi cui narrarem, tanquam qui de gallo iſta dicente audierim? GALL. Audi ergo. Remotum ab omnium opinione eſſe, quod tibi dico, bene novi Micylle. Hic enim, qui nunc tibi gallus eſſe apparet, non ita multo ante homo erat. MIC. Audivi quiddam tale olim ſane de vobis, Gallum quendam juvenem amicum fuiſſe Martis, potaſſe cum Deo & comiſſatum iviſſe, & amoribus illius ſubſerviiſſe. Quoties enim abiret ad Venerem Mars adulterii cauſſa, adduxiſſe etiam Gallum: cumque Solem praeſertim ſuſpectum haberet, ne rem viſam Vulcano enunciaret; extra ad januas reliquiſſe ſemper juvenem, indicaturum ſibi, quan-

a Εἴ τινι] Εἴ τι P. b Αὐτὰ] Αὐτὸ marg. A1. c Λόγον] Deeſt in Fl. d Ὁπότε] Εἴ ποτε Fl. e Ἄει] Abeſt in Fl. f Φαίνοι] Ἀνέχοι G. & marg. A1. Nil mut. Edd.

73. Φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει] Λέγεται ὅτι ὁ Ἀφροδίτης τ' Ἥφαιστον εἶχεν ἄνδρα. κ' ὁ Ἄρης ταύτην ἐμοίχευεν. κατὰ τοιοῦτο δὲ τὸ ὡς, ἵν' ᾖ οὕτω, κ' ὡς ξυμπίνοι & ὡς * ξυγκωμάζοι, κ' ὡς κοινωνοίη τ' ἐρωτικῶν. V.

* Ξυγκωμάζοι] Ξυγκώμαζοι edita, media brevi; quod bene quidem mutavit Solanus; quum vero ξυγκώμαζοι etiam ſcripſiſſet, & ξύμπινοι, quod editum erat, reliquerit, ac vulgatum mouvoi tamen in κοινωνοῖ commutarit; ego ut priora etiam optativum formam referrent, curavi. J. F. R.

67. Παραδεξότατόν σοι λόγον ὅτι λόγω] In Flor. Cod. deeſt λόγον. Sed ſimilibus origiuationibus gaudere Lucianum ſupra monui. J. B.

68. Λόγον — λόγω] Vid. de his cognatorum verborum additionibus Jenſ. ad Jov. Conf. ubi πομπὰς πέμπειν & ſexcenta ſimil. Quare & hic λόγον ante λόγω non ejicio cum Fl. J. F. R.

89. Μεμηχάνητο] Correxerat Solan. ἐμεμηχ. Sed nihil opus eſſe augmento addito, ſaltem in his temporibus, plus ſatis inculcatum ad Alex. c. 22. pro Imag. c. 3. & 19. Et I. Ver. Hiſt. c. 13. ubi exemplorum dedi affatim; quae ſi non ſufficiant, adde Cl. Weſſel. ad Diod. Sic. L. 2. c. 8. No. 63. qui duodecim etiam teſtimonia neglecti augmenti adfereas, ad Jungerman. ac Dukerum remittit. Quomodo Cod. L. hic habeat, non ſatis adſequor ex adnotatione ejusdem Solani, in inferiore marg. Junt. ſic adſcripta: ἐμεμο— L. ἐκτετύπτο. Nam praeter conſuetudinem ſic jam literam codicis inter duo verba inſerit. Interim, eum omnino voluiſſe ἐμεμηχάνητο legi, certum eſt, quod praeterea ἑ ipſi etiam textui adpoſuerit. Conjicio tamen in L. prius verbum cum augmento fuiſſe ſcriptum, ejusque gloſſam ἐκτετύπτο vel margini ejusdem adpictam, vel ipſi quoque contextui infartam. J. F. R.

Ibid. Ἀφροδίτη δὲ, ὡς ἀφρίδη, τ' Ἄρη ἀγανακτῆσαι κατὰ τοῦ Ἀλεκτρυόνος] Mirum ni illud ὡς ἀφρίδη ſit gloſſema

quando Sol appareret. Tum obdormiviſſe aliquando Gallum, ſuumque praeſidium imprudentem prodidiſſe: Solem vero non animadverſum adſtitiſſe Veneri & requieſcenti ſine cura Marti, qui crederet indicaturum, ſi quis adveniret, Gallum. Atque ita Vulcanum a Sole edoctum, ipſos comprehendiſſe, injectis vinculis irretitos, quae olim illis paraſſet. Dimiſſum vero Martem iratum Gallo, illum ipſis cum armis in avem cognominem mutaſſe, ut pro galea criſtam haberet in capite. Eam ob cauſſam vos, ut excuſetis vos Marti, cum nihil jam prodeſt, cum ſentiatis orientem Solem, canere diu ante, ejusque ortum ſignificare.

4. GALL. Aiunt quidem & iſta Micylle. Mea autem ratio alia fuit, qui plane nuper in gallum tranſierim. MIC. Quomodo? velim enim hoc maxime ſcire. GALL. Noſti igitur Pythagoram Mneſarchi F. Samium? Sophiſtam illum ais,

λίαν· εἶτα ποτὲ καλαχαιμήσαι μὲν τὴν Ἀλεκτρυόνα, καὶ προδοῦναι τὴν φρουρὰν ἄκοιλα. τὸν δὲ Ἥλιον λαθόντα ἐπιστῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἄρει ἀφρόντιδι ἀναπαυομένῳ, 85 ἔτι δὲ τὸ πιστεύειν τὴν ἀλεκτρυόνα μηῦσαι ἂν, εἴ τις ἔλθοι, καὶ ὕστερον τὸν Ἥφαιστον παρ' Ἡλίου μαθόντα συλλαβεῖν αὐτούς, βεβαλόντα καὶ σαγηνεύσαντα τοῖς δεσμοῖς, ἃ πάλαι ε μεμηχάνητο ἐπ' αὐτούς· ἀφεθέντα δὲ, 90 [ὡς ἀφείθη] τὸν b Ἄρην ἀγανακτῆσαι κατὰ τοῦ Ἀλεκτρυόνος, καὶ μέλαβαλεῖν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ὄρνεον αὐτοῖς ὅπλοις, ὡς i ἀντὶ τοῦ κράνους τὸν λόφον ἔχειν ἔτι τῇ κεφαλῇ. ἕνεκα τούτου ὑμᾶς ἀπολογουμένους τῷ Ἄρει, 95 ὅτ' οὐδὲν ὄφελος, ἐπειδὰν αἴσθησθε ἀνατέλλοντα τὸν Ἥλιον, πρὸ πολλοῦ βοᾶν, ἐπισημαινομένους τὴν k ἀνατολήν αὐτοῦ.

ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε. τὸ δὲ ἐμὸν ἑτεροῖόν τι ἐγένετο, καὶ πάνυ ἔναγχος εἰς ἀλεκτρυόνα σοι μεταβέβηκα. ΜΙΚ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ τοῦτο μάλιστα εἰδέναι. ΑΛΕΚ. l Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μνησαρχίδην Σάμιον; ΜΙΚ. Τὸν σοφιστὴν λέ-

g Μεμηχάνητο] Sic Edd. omnes. Ἐμεμηχ. vel Ἐπεπήγητο L. vid. nott. In marg. A1. ἐκπεπόνητο etiam adſcript. h Ἄρωα] Sic Edd. & P. Ἄρη Fl. i Ἀντὶ τοῦ κράνους] Ἀντὶ τοῦ κόρυθος marg. A1. k Αὐτοῦ] Abeſt a Fl. l Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μνησαρχ. Σάμιον] Ἀκούεις τινὰ Π. MN —— Σαμ. P. Vulgatam Ed. ſervant in prioribus; ſed omittunt Mv. Σαμ. praeter Ed. P. quae habet.

83. Λαθόντα] Ἀγνοήσαντα. V.

95. Ὄφελος] Τὸ εἰκῆ † καί τι εἶδον ὄφελος. τί δὲ μὴ τὸ γενίζ τὴν προδοσίαν, εἰ βούλει, ὄφελος. V.

† Καί τι] Corrupta haec. Lege ὅτι pro καί τι. M. du S. Καί του rectius legit Cl. J. J. Wetſtenius.

ſema τοῦ, ἀφειθέντα. Ego certe ita exiſtimem. Narrat Micyllus fabulam Galli, cum in coelo cum reliquis Deis viventem, Martis praecipue ſtudioſum fuiſſe; in cujus gratiam cum vigilias ageret, dum ille cum Venere concumberet, indicaturus, ſi vel Sol, vel alius quisquam accederet, ſomno fuiſſe oppreſſum, atque ita concumbentes illos a Sole fuiſſe Vulcano proditos. Tum vero Martem, ubi vinculis eſſet ſolutus, quibus a Vulcano cum Venere eſſet comprehenſus, prae indignatione mutaſſe Gallum in avem. J. J.

90. Ὡς ἀφείθη] Tam manifeſta haec eſt explicatio praemiſſi participii ἀφειθέντα, ut vix mihi temperarim, quin contra Edd. omnes ejeciſſem. Sed ne temerarius videar, uncis ut ſuſpectum ſecluſi. J. F. R.

b Ibid. Τὸν Ἄρωα] Utrovis more dici Ἄρωα & Ἄρη ex Grammaticis notum. Vid. infra Δημοσθένωα & Δημοσθένη. ad *Demoſth. Encom.* c. 2. & 9. Ideoque a vulgata non receſſi. J. F. R.

3. Πυθαγόραν Μνησ.] Addidit Ed. P. Μνησαρχίδην Σάμιον, quod etiam in P. invenitur. Quod ideo genuinum exiſtimo, quia mox a Micyllo Μνησάρχου υἱὸς vocatur. In eodem Codice pro εἶσθα ἄρα, legitur ἀκούεις τινὰ Π. M. du S.

4. Μνησαρχίδην Σάμιον] Samii Mneſarchi annulorum ſculptoris, de quo *Laërt.* G. C.

λέγεις ; τὸ ἀλαζόνα, ὃς ἐνομοθέτει μήτε κρεῶν γεύεσθαι, μήτε κυάμους ἐσθίειν, ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον [a] ἐκτράπεζον ἀποφαίνων ; ἔτι δὲ καὶ πείθων τοὺς ἀνθρώπους ἐς πέντε ἔτη μὴ προσλέγεσθαι. ΑΛΕΚ. Ἴσθι δῆτα [b] κἀκεῖνο, ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου, Εὔφορβος γένοιτο. ΜΙΚ. Γόητα, φασὶ, καὶ τερατουργὸν τὸν ἄνθρωπον, ὦ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Ἐκεῖνος αὐτὸς ἐγώ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας, ὥστε παύου, ὦ ἀγαθὲ, λοιδορούμενός μοι, καὶ ταῦτα, οὐκ εἰδὼς οἷός τις ἦν τὸν τρόπον. ΜΙΚ. [c] Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερον, ἀλεκτρυὼν φιλόσοφος. εἰπὲ δὲ ἅμως, ὦ Μνησάρχου παῖ, ὅπως

superbum, qui legem tulit, de carnibus non guſtandis, de non edendis fabis, *qua lege* ſuaviſſimum mihi quidem pulmentum, & facillimum concoctu, a menſis removit: qui praeterea perſuaſit hominibus, ut per quinque annos inter ſe non colloquerentur. GALL. Noris ergo illud quoque, eum ante Pythagoram fuiſſe Euphorbum. MIC. Impoſtorem aiunt & praeſtigiatorem fuiſſe hominem, o galle. GALL. Ille ipſe ego tibi adſum Pythagoras: itaque deſine, bone vir, mihi maledicere, idque cum neſcias, quibus moribus fuerim. MIC. Hoc jam multum illo portentoſius, gallus philoſophus! Verum dic tamen Mneſarchi fi-

li,

a Ἐκτράπεζον ἀποφαίνων] Ἐκτράπεζον, ἄκρατον ἀποφαίνων Edd. excepta *Fl.* quae ἄκρατον ignorat, quam ſecutus ſum. b Κἀκεῖνο] Ἐκεῖνον *Fl.* c Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατ.] Ταῦτα μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερα *Fl.* Vulgatam tenet P. cum *P.* & cett.

7. Ἐκτράπεζον] Ἔξω τῆς τραπέζης. *V.*
11. Εὔφορβος γένοιτο] Οὗτος εἷς ἦν τῶν Τρώων. ὃστις ὑπὸ Μενέλεω δόρατι τῷ Πάτροκλον ἔπληξεν. *V.*

18. Ὦ Μνησάρχου παῖ] Μνησάρχου πατὴρ ἦν Πυθαγόρας. καλῶς ἂν παίζων Μνησάρχου παῖδα τὸν ἀλεκτρυόνα ἐκάλεσεν. *V.*

5. Ὃς ἐνομοθέτει] De diſciplina Pythagorica *Gell.* L. I. c. 9. L. IV. 11. *Ovid.* XV. Metam. *G.C.*
Ibid. Μήτε κρεῶν γεύεσθαι] Ariſtoxenus apud *Laertium* p. 219. A. ait, eum πάντα τὰ ἄλλα συγχωρεῖν ἐδίοις ἐμψύχοις, μόνου δὲ αὐτοῦ ἀπέχεσθαι ἀροτῆρος βοὸς, καὶ κριοῦ, a quibus, niſi cui abſunt alia, quis non abſtinet? *E.L.*
6. Κρεῶν γεύεσθαι] *Senec.* Ep. 19. *G.C.*
7. Τοῦ — ἀποφαίνων] Non agnoſcit ἄκρατον *Fl.* Ed. quod reliqui omnes impr. ante ἀποφαίνων habent. *M. du S.*
Ibid. Ἐκτράπεζον ἄκρατον] Legendum videtur ἄκρατον ἐκτράπεζον. *F.G.*
Ἐκτράπεζον, ἄκρατον ἀποφαίνων] Si καὶ additum usquam inveniſſem, tranſpoſitionem Cl. *Geſneri* etiam in textum recepiſſem. Jam vero & aliquid addere, & tranſponere ſimul, non ſum auſus; ſed ſatis habui lectionem *Fl.* revocare ſenſum optimum exhibentis. Interpres *Pariſinae* intellectui conſuluturus ἄκρατον reddiderat *ſalubre & parabile.* *J.F.R.*
Ibid. Ἄκρατον ἀποφαίνων] Diu aeſtuavi, quid ſibi vellet hic τὸ, ἄκρατον, quod eo, quo ſpectatur, loco prorſus non convenit; donec tandem ex editione Florentina, quae hac voce omnino caret, didici eam abeſſe debere ab hoc loco, & haud dubie ab ſommiantibus vel typothetis vel librariis inculcatam; quod propter affinitatem priorum ſyllabarum in ἀποφαίνων facile potuit contingere. Ut meam tibi mentem candide aperiam, Lector; opinatus eram ego pro ἄκρατον legendum eſſe ἀπόῤῥητον. Ἀπόῤῥητα ſcilicet ea ſunt, quae religionis cauſſa dici, vel fieri ſunt vetita. Sic pag. ſequenti eosdem hos κυάμους, ſi edantur ab ave, vocat Gallus οὐκ ἀπόῤῥητον τροφήν. Sic ὕραγος apud Noſtrum *de Sacrificiis* T. I. c. 9. f. dicitur ἄβατος καὶ ἀπόῤῥητος τῆς θυητῶν γένεσ. Nimirum vox ἀπόῤῥητος propria fuit de iis ſacris, quae erant μυστικὰ, & vulgo enunciari vetita. Sic τελεταὶ ἀπόῤῥητοι apud Noſtrum in *Amoribus* c. 42. & ἐξαγορεύειν ἀπόῤῥητα dicebantur, qui ſacra Eleuſinia enunciabant. Vide Noſtrum in *Reviviſcentibus* T. I. c. 33. Sed ut ante dixi, non liquet, vel ipſum ἄκρατον, vel pro eo quodcumque aliud ab Luciano profectum eſſe: quare furcillis exigatur ea vox. *J.J.*
Ἄκρατον ἀποφαίνων] Duas habeo de hoc loco conjecturas: unam, ut ἄκρατον tranſponamus, & adjiciamus copulam, hoc modo, ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον καὶ ἄκρατον, eo ſenſu, quem in interpretatione poſui. Ἄκρατον certe hoc ſignificare poſſe, nemo facile negaverit: verumne ſit? alia quaeſtio eſt: ſed ad noſtram rem ſatis eſt, modo ſutor ita putaverit. Certe alvum facile transire κύαμον, etiam illi non negant, qui flatulentum eſſe ajunt. Altera conjectura noſtra eſt, an forte legendum ſit ἄκρατον, qua ratione locum ſervare poſſet ſuum, & jungi cum ἐκτράπεζον. Nempe ἄκρατον ſignificare puto contrarium nominis ἔδιον: quemadmodum hoc denotat facile emtu, parabile, vile; ita ἄκρατον fuerit, quod non proſtat venale, nec proinde emi facile poteſt. Sed conjectura utraque eſt: qua melius quid afferri opto. *J.M.G.*
11. Εὔφορβος] Nobilis Trojanus Iliaco in bello a Menelao occiſus, cujus animum Pythagoras in ſe immi-

li, quomodo nobis pro homine avis, pro Samio autem Tanagraeus factus sis: nec enim probabilia sunt ista, neque valde creditu facilia, cum *praesertim* duo jam mihi observasse in te videar plane a Pythagora aliena. GALL. Quaenam? MIC. Unum, quod loquax es, & clamosus; at ille tacere per quinque, puto, annos solidos hortabatur: alterum autem omnino etiam legibus *illius* adversum. Cum enim non haberem quod tibi objicerem *in cibum*, fabas heri, quod scis, habens *domum* veni, & tu nihil cunctatus illas legisti. Itaque *alterutrum* necesse est, aut mentitum te, & alium esse, aut si sis Pythagoras, legem a te

ἡμῖν ἀντὶ ἀνθρώπου ὄρνις, ἀντὶ δὲ Σαμίου Ταναγραῖος ἀναπέφηνας; ἢ σιθαικὰ ταῦτα, ἢδὲ πάνυ πιστεῦσαι ῥάδια, ἐπεὶ καὶ δύο ἤδη μοι τετηρηκέναι δοκῶ πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ τοῦ Πυθαγόρου. ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα; ΜΙΚ. Ἓν μέν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κραυγαστικός· ὁ δὲ σιωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρήνει· ἕτερον δὲ καὶ παντελῶς παράνομον. ἢ γὰρ ἔχων ὅ, τι σοι ἐγκαλοίμι, κυάμους χθὲς, ὡς οἶδα, ἔχων, [d] ἦκον· καὶ σὺ ἢδὲν μελλήσας ἀνέλεξας αὐτούς· ὥστε ἢ ἐψεῦσθαί σοι ἀνάγκη, καὶ [e] ἄλλῳ εἶναι, ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι ἀδιαφορεῖσθαι, καὶ τὸ ἴσον ἠσε-

[d] Ἦκον] Forsan ἧκα adscripsi. *M. du S.* [e] Ἄλλῳ] Sic recte marg. *A1.* & *P.* Ἄλλο Edd. cett. omnes.

19. Ἀντὶ Σαμίου Ταναγραῖος] Σάμιος ἦσθα ἦν, ὅθεν ὁ Πυθαγόρας· Τάναγρα δὲ πόλις Βοιωτίας, ὅθεν ὁ Μίκυλλος. *V.*

* Post ὁ Μίκυλλος in Edd. addebatur ἦν ἀναμίσγας. In V. ἐν ἀναμίσγας, quod cum aliunde huc irrepserit, delendum erat. *M. du S.*

30. † Ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι] Πυθαγόρειόν ἐστι τοῦτο τὸ δόγμα, ἴσον τὸ φαγεῖν κυάμους, τῷ φαγεῖν τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρός. *V.*

† Ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι] Ἢ Πυθαγόρειόν τι ante editum. Correxit *M. du S.*

migrasse affirmabat. *Ovid.* L. XV. Metam. *G.C.*

Εὔφραγος γένοιο] Non solus hoc Lucianus tradidit. Res est omnibus ex *Ovidio* aliisque nota. *M. du S.*

13. Ἐκεῖνος αὐτός] Paraphrasis est hujus versus.

Ἐκεῖνος ἔτος εἰμὶ λοιδορεῖ δὲ μοί. *J. B.*

16. Τοῦτ' οὖ μακρῷ ἐκείνῳ τιμωρ.] In Flor. Cod. ταῦτα μ. ἐ. τιμωρήσεται. *J. B.*

18. Μητάρχης πατὴρ] *Herodot.* IV. 159. f. & supra initio hujus capitis. *M. du S.*

20. Ταναγραῖος] A Tanagra Boeotiae mediterraneae urbe, de qua *Ptolem.* L. III. c. 5. *Plin.* L. X. c. 2. *G.C.*

Ταναγραῖος] (*Varro* de R. R. III. 9. & *Colum.* VIII. 2.) *Leedes.* Vide *Plinium* X. 21. de Gallis Tanagraeis, quos fotissimos fuisse ait. Et adde quae noster habet de certaminibus Gallorum apud Athenienses *Gymn.* c. 37. *M. du S.*

Ταναγραῖος ἀναπέφηνας] Nimirum *Tanagram Galli patriam* suam non minus ac *Rhodum nobiliarunt*, Plin. 10, 21, 24. Add. Colum. 8, 2, 4. & 13. *J. M. G.*

28. Ἦκον] Quod *Solanus* ἧκα conjecerit, ejus rei caussam aliam non video, quam euphoniam. *J. F. R.*

30. Ἄλλῳ] Antea legebatur ἄλλο. Mutavit *Par.* merito, sed sola. *M. du S.*

Ἄλλῳ] Servavi quidem Parisinae Ed. lectionem, & *Solano* monenti parui, licet suspicer & ejus editorem tamen ἄλλο legisse; quum in versione dederit, *quum aliud quiddam sit.* Credoque eum id inter corrigenda typographorum specimina ex arbitrio mutasse, quod sic melius cum dativis proximis conveniat; eademque ratio me movit, ut meliora sequerer; alioqui vulgata facile defendi posset. *J. F. R.*

Ibid. Ἢ Πυθαγόρᾳ] Ἢ Πυθαγόρᾳ ἐστὶ διαφορεῖσθαι καὶ τὸ ἴσον ἡσυχάσαι κυάμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδηδόκεις. *Aut si Pythagoras, peccasse, & aeque impium fuisse, si fabas edisti, ac si patris caput comedisses.* Nimirum, quia Pythagorici a fabis abstinebant, quod illorum magister eas parentum capitibus esse similes docebat. Superius in dialogo Menippi & Aeaci, cum Menippus dixisset, in pera sua non nisi fabas esse, quas nolit edere Pythagoras, respondet hic: Ὁρᾷς μόνον, ἄλλα δαιμόνια νεκροῖς δύναμαι· ἔμαθον γάρ, ὡς ἢδὲν ἴσον κύαμος, καὶ κεφαλαὶ τοκέων ἐνθάδε. *Do modo. Apud inferos aliae sunt opiniones. Didici enim hic fabas & caput parentum nihil habere similitudinis.* ubi nescio cur interpretes vertant κεφαλαὶ *testiculos.* quamvis non ignorem alios hanc quoque tradere caussam cur Pythagoras fabis abstinuerit, quia virides fabae similes sint ἀνδρείοις μορίοις, ut loquitur Lucianus in Εἰκόσι προγόνων. Sed de capite parentis *Clem. Alexand.* 3. Strom.

Οὐδὲ μὴν ὅτι ἀνθρώπου κεφαλῇ ἀπείκασται κύαμος κατὰ τὸ ἐπίλλυον,

Ἴσον τοι κυάμοις τράγων, κεφαλάς τε τοκήων.

ἠτεθηκέναι κυάμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τῷ πατρὸς [a] ἐδηδόκεις.

violatam, & aeque factum impie, cum fabas devoraſti, quam ſi caput parentis ediſſes.

ΑΛΕΚ. Οὐ γὰρ οἶδα, ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτία τούτων, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἑκάστῳ βίῳ. ἐγὼ δὲ τότε μὲν οὐκ ἤθελον τοὺς κυάμους, ἐφιλοσόφουν γάρ· νῦν δὲ φάγομαι ἄν, ὀρνιθικὴ γάρ ἐστι καὶ οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή. ἀλλ' εἴ σοι φίλον, ἄκουε πῶς ἐκ Πυθαγόρου τοῦτο νῦν εἰμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβιώτευσα βίοις, καὶ ἄττινα τὰ μεταβολῆς ἀπολαύσαντα ἑκάστης. ΜΙΚ. Λέγοις ἄν, ὡς ἔμοιγε ἡδιστον ἂν τὸ ἄκουσμα γένοιτο, ὥστε εἴ τις αἵρεσιν προθείη, [b] πότερον μᾶλλον ἐθέλω σοῦ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος, ἢ τὸ πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκεῖνον αὖθις ὁρᾶν, τὸ μικρὸν ἔμπροσθεν, οὐκ οἶδα, ὁπότερον ἂν ἑλοίμην, ἕτως ἀδελφὰ ἡγοῦμαι τὰ σὰ τοῖς ἡδίστοις φανεῖσι, καὶ ἐν ἴσῃ τιμῇ ὑμᾶς ἄγω,

5. GALL. Videlicet non noſti Micylle, quae ſit horum cauſſa, neque quae unicuique vitae conveniant. At ego tum fabas non edebam; philoſophabar enim; jam vero licet edam; gallinaceus enim, nec interdictus ille nobis cibus. Sed ſi placet audi, quomodo ex Pythagora hoc nunc ſim, & in quibus ante vitis vixerim, & quid ex unaquaque mutatione commodi vel incommodi ad me pervenerit. MIC. Dixeris: nam mihi quidem ſupra quam dici poteſt jucundum fuerit audire: adeo ut ſi quis mihi optionem proponat, utrum malim te audire talia enarrantem, an illud beatum undique ſomnium, quod paullo ante *mihi obtigit*, rurſus ſomniare, neſciam utrum praeoptem: adeo geminos arbitror tuos *ſermones* viſis jucundiſſimis, & in aequali vos honore habeo, te, & pretioſiſſimum

a Ἐδηδόκεις] Ἐβεβρώκεις marg. *AIW*. b Πότερον] Πότερα marg. *A1*.

38. Οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή] *Οὐκ ἀπηγορευμένη. V.*

45. Ἢ τὸ πανευδαίμονα ὄνειρον] *Καλῶς σὺ ποιῶν. ἄμφω γὰρ τερατώδη ἐστὶς φάσμαα ψιλὴν ἀπιστελοῦντα. V.*

Fabas inquit prohibuiſſe Pythagoram, quod ſit legumen flatus excitans, *non quod parentis capiti ſit ſimile, ut velit ille verſus. Idem eſt fabas atque caput patris edere.* *J.G.G.*

32. Φαγόντα] Scribere debuit φαγόντι. Sed innumera ſunt, quae hujus farinae admiſit. *M. du S.*

Φαγόντα] Paullo inclementius *Solanus* pronuntiat; quaſi per errorem ita ſcripſerit Noſter, pro φαγόντι. Immo cum dativo abſurdus ſenſus erit: *qui fabas edit, fabas edenti ſimilis eſt*, & dativus quidem convenit cum praemiſſis, accuſativus vero ad infinitivum ἐστηκέναι reſpicit, pro ὡς φαγὼν ἑστήκεις. Et ſi innumera talia inveniuntur, & quidem quorum ratio conſtructioque ſatis adparet, id linguae genio proprium eſſe ſtatuendum potius, quam pro incuria habendum. Alia res foret, ſi nihil convenientiae inveniremus. Exempla quaedam alia videbimus infra hoc *Dial.* c. 26. ubi ſimiliter praecedente dativo ſequitur accuſat. cum in fin. κίνδυνος, ἐμοὶ μὲ, — ἀμύξαι ἐντεμόντα. *J.F.R.*

33. Κεφαλὴν] Vide N. A. XX. *Clem. Alex.* Strom. III. *Ovid.* Met. XV. vſ. 2. *A. Gell.* XI. 4. *E.L.*

40. Ἐν ὅσοις — ἐβιώτευσα βίοις] Βίος generaliter de vitae genere victusque quaerendi ratione etiam *Alciphr.* I. 29. p. 120. χρηστέον γὰρ ἤθει κέχρησαι τῷ βίῳ. *probioribus enim moribus quam pro iſto* (ſcil. meretricio) *vitae genere, uteris.* Plura ibi ſimilia adfert doctiſſ. *Burgler.* alias ὁ βίος etiam *homines* vertendum; vid. ap. Noſtrum *Amor.* 20. & c. 33. & T. I. *Tim.* §. 25. &c. De uſitata autem repetitione verbi cognati ſatis dictum alibi, ut ad *Alex.* c. 32. Et paullo ante *Jov. Trag.* c. 22. Sed haec adeo ſunt frequentia, ut poſtea ſilentio praeterire ſit animus, niſi qua obiter eodem lectorem ablegare neceſſitas cogat. *J.F.R.*

54. Ἀμενηνὰ] *Homer.* Od. K. 521. &c. *M. du S.* Ibi legimus — ἀμενηνὰ κάρηνα. *imbecilla capita.* Adde Odyſſ. T. 560. — ἀμενηνῶν εἰδώλων ὀνείρων. Ac ſaepe alibi. *J.F.R.*

63. Γάργαλος] Adſcripſerat Noſter. V. *Th. M.* Ejus autem verba in ΓΑΡΓΑΛΙΣΜΟΣ ſunt: Γαργαλισμὸς μὰ εἶπε, γάργαλος δὲ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Μίκυλλος, ἢ ἀλεκτρυὼν τοιοῦτον γάργαλον παρέχετό μοι τὰ ὀνείρατα. *J.F.R.*

64. Ἡράκλεις, δεινόν τινα φὴς τὸ ὄναρ τῷ ἐνυπνίῳ, εἶγε πατρὸς ἦν &c.] Pater voci octavae adſcripſit ὀνείρου, quum manifeſtiſſime appareat ex ſequentibus, auctorem ſcripſiſſe vel in animo habuiſſe ſcribere maſculino genere: nec tamen ſequentia talia ſunt, ut ad τὸ ὄναρ referri poſſint, ſed debeant ad ipſum ὄνειρον. Equidem hic locus ſimillimus eſt *Livianis* illis XXVII, 27. *L. Celius triplicem rei geſtae ordinem edit: unam traditam famae, alteram ſcriptam, tertiam quam ipſe pro inquiſita ac ſibi comperta affert.* Ubi poſſem ſuſpicari τὸ *ordinem* veniſſe ex permutatis & contractis litteris

mum illud somnium. GALL. Adhuc nimirum retractas illud somnium, quodcunque demum fuit, quod tibi oblatum est, & vana quaedam simulacra illius servas, inanem, & poëtico verbo fugacem quandam felicitatem memoria persequens.

6. MIC. Ego vero nunquam, galle, obliviscar, bene noris, illius visi: adeo multo mihi melle in oculis relicto abiit, ut vix aperiam prae illo palpebras, in somnum rursus tractas. Quale quid igitur conversae in auribus plumae efficiunt, talem illa visa praestitere mihi titillationem. GALL. Mirum, Hercule, mihi narras amorem insomnii; si volucre cum sit, & terminum sui volatus somnum habeat, jam transilit li-

ὅσε τε, καὶ τὸ πολυτίμητον ἐνύπνιον. ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ἀναπεμπάζῃ τ' ὄνειρον, ὅστις ποτὲ ὁ φανείς σοι ἦν, [c] καί τινα ἰνδάλματα μάταια ἀλαφυλάττεις, κενὴν, καὶ ὡς ὁ ποιητικὸς [d] λόγος, ἀμυδρήν τινα εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων;

MIK. Ἀλλ' οὐδ' ὁπωσοῦν ἐπιλήσομαί ποτε, ὦ ἀλεκτρυών, εὖ ἴσθι, τῆς ὄψεως ἐκείνης. οὕτως μοι πολὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καταλιπὼν ᾤχετο, ὡς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτῆς, εἰς ὕπνον αὖθις καταστρώματα. οἷον δὴ ἐν τοῖς ὠσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται τρεφόμενα, τοιοῦτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ ὁράματα. ΑΛΕΚ. [e] Ἡράκλεις, δεινόν τινα φῆς τὸ ἔρωτα τῆς [f] ἐνυπνίου, εἴγε πτηνὸς ἂν, ὡς φασι, καὶ ὅρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον, ὑπὲρ τὰ ἑσπαμ-

c Καί τινα &c.] Sex illa verba a καὶ ad καὶ omissa in *Fl.* *d* Λόγος] Λόγος φησὶν *Fl.* Abest φησὶν a cett. *e* Ἡράκλεις] Sic *Fl. P. H.* &c. recte. Ἡράκλης *J.* *f* Ἐνυπνίου] Nil mut. *Fl.* Ὀνείρου *Gron.*

51. Ἀναπεμπάζῃ] Τὰ προδιαρθρούμενα ἀναμιμνήσκῃ *V.*
64. Δεινόν τινα φῆς] Μέγαν, δαιμονιον. *V.*
66. * Ὑπὲρ τὰ ἑσπαμμένα ὥδη πηδᾷ] Φαυλός τις ἐγένετο, ὅστις ἐπήδα πολλὰ. † ἐν πρὸ αὐτοῦ σταστόντων † ν' πόδας, καὶ τούτους πηδήσας ὁ Φαυλὸς ὑπὲρ τοὺς ν' πόδας ἐπήδησε τεράστιον ἐν ᾧ πάροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὸ ἁρμόττον τι ποιούντων, ὑπὲρ τὰ ἑσταμμένα πηδᾶν. *V.*

* Ὑπὲρ] Περὶ editum, correxit *Solan.* Et mox pro φαυλότερόν τι ἤκουσε, dedit Φαυλός τις, ex *Coll.* quod sic quidem exhibui, quia rectius altero, nondum tamen adcuratum; sed vel Φαῦλος scribendum, vel cum *Suida* (quem sequeretur, quia ex eo plurima compilavit Scholiastes) Φαῦλλος.
† ν'. πόδας] Forsan π'. scribendum. Certe non ν'. *M. du S.*

teris pro *ratimem*. Sed simile exstare video in *Varrone* lib. I. R. R. c. 12. *Sin cogaro secundum flumen adificare, cavendum ne adversum eum ponas*, quasi putasset se scripsisse *fluvium* vel *amnem*. Item in *Vitruvii* praefatione libri VII. *Itaque quoniam sexto volumine privatorum adificiorum rationes perscripsi, in hoc, qui septimum tenet numerum, de expolitionibus exponam.* Caeterum sequentia verba καὶ ὅρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον imprudenter & inepte vertunt *metasque volandi praescriptas habeat somnium*. Ita apud interpretes insomnium habet metas volandi somnium; quae quis intelligit? Lucianus de ipso somno id dicit, & posse tamdiu circumvolare somnium, donec duret somnus, recte & elegantissime statuit. *J. G.*

65. Ἐνυπνίου] Quis dixerit, studione an parum attenta mente sic dederit Lucianus? At quia enallagae hujusmodi sunt frequentes, de quibus T. I. non semel monuimus, etiam hic nihil sine Codicum auctoritate mutassim. Conf. ad 2. *Ver. Hist.* c. 37. *Tyran.* c. 8. *Imag.* c. 9. Aliaque quae forsan ex Indice patebunt. Nec vitii potest esse suspectum, propter versum, hoc *Theocriti* Eid. XX. 31. Καὶ πᾶσαί μα φιλεῦντες τὰν δ' ἀγυιὰν μ' οὐκ ἐφίλησεν. *Omnes mulieres me amant: urbanae vero me non amant.* Ubi πᾶσαι refertur ad γυναῖκες versu proximo praemissum. ἀγυιὰ vero eodem referendum, refertur ad intellectum κεράσιν vel sim. etsi earum nulla mentio facta. *J. F. R.*

Ibid. Εἴγε πτηνὸς ἂν] Ὑποσύλλοιπον, ut etiam mox illa, μαλιχρὸς ὕπν' ὦ ἐπαρχὰς φαινόμενος, &c. Neque dixeris haec referri ad vocem ὕπνος, disconvenit enim. Plane quidem hoc Luciani festinantis, & de re ipsa magis quam dictione cogitantis παράφραμα. *Th. M.*

Ibid. Πτηνὸς . .] Πτανὸν ὄνειρον vocat *Eurip.* Phoenis. 1539. & iterum Iph. Taur. p. 416. C. *Virg.* etiam Æn. VI. f. *M. du S.*

66. Ὑπὲρ τὰ ἑσταμμένα] Vid. *Zenod.* qui Phyllo Oputtio fines assignatos transgresso originem proverbii tribuit. *Mercur.* de Gymn. II. 11. (per plana loca continuatis saltibus saltabant . . . . terminum, quem attingere magnam, praeterire maximam laudem fuisse verisimile est, τὰ ἑσταμμένα, vocatum.) Vide *Plat.* Κρατύλ. Ed. *Bas.* p. 58. B. *M. du S.*

67. Ἐπ-

ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεφγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς ὅτω καὶ ἐναργὴς φαινόμενος· ἐθέλω γοῦν ἀκοῦσαι οἷός τίς ἐστιν, ὅτω [a] σοι [b] τριπόθητος ὤν. MIK. Ἕτοιμος λέγειν. ἡδὺ γοῦν τὸ μεμνῆσθαί τι, καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτοῦ. σὺ δὲ πρῶτα, ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τῆ μεταβολῶν; ΑΛΕΚ. Ἐπειδὰν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὀνειρώττων, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι; [c] τὸ νῦν δὲ πρότερος εἰπὲ, ὡς μάθω εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε διὰ τῶν κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε [d] πετόμενος. MIK. Οὐδὲ δι' ἑτέρας τούτων, ὦ Πυθαγόρα. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει. MIK. Ἔα χαίρειν τὸν λῆρον ἐκεῖνον ποιητὴν, ὃς οὐδὲν εἰδότα ὀνείρων περί. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ τοιούτων ἐκφοιτῶσιν, οἷς ἐκεῖνος ἑώρα, καὶ πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὤν. ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν τινων πυλῶν ὁ ἦδιστος ἀφίκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾶ πάντα περιβεβλημένος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον. ΑΛΕΚ. Παῦε, ὦ Μίδα βέλτιστε, καὶ ἀπόσβεσον τὸν χρυσὸν, μὴ καὶ ἡμᾶς ἐμπλήσῃ τῆς ἀπληστίας. ἀλλὰ σὺ, ὦ Μίκυλλε, ἐπειδὴ καὶ τὰ ὄνειρα ἀπεμύξω, ἄρξαι λοιπὸν τῆς διηγήσεως.

neam, & apertis in oculis commoratur; mellitum adeo, & manifesto conspiciendum se praebens. Volo igitur audire, quale sit, quod adeo tibi sit desiderabile. MIC. Paratus sum dicere: suave enim est recordari, & aliquid de illo narrare: tu vero, Pythagora, quando de mutationibus exponis? GALL. Cum tu, Micylle, somniare desieris, & deterseris mel a palpebris. Jam vero prior dicito, uti audiam, utrum per eburneas portas, an per corneas advolaverit tibi somnium. MIC. Per neutram harum, Pythagora. GALL. Verum Homerus solas istas duas refert. MIC. Valere jube nugatorem illum poëtam, somniorum imperitum. Paupercula forte insomnia per illas exeunt, qualia ille, nec ipsa satis dilucide, caecus homo, videbat. At mihi per aureas quasdam portas venit dulcissimum, aureum & ipsum, & auro vestitum undique, multum quoque auri secum adferens. GALL. Desine, bone Mida, aurum loqui.

a Σοι] Non habet *Fl.* b Τριπόθητος] Sic *Fl. J. Ald. H. P.* Περιπόθητος *S.* c Τὸ] Abest artic. a *Fl.* d Πετόμενος] Πεμπόμενος marg. *Ai.*

75. Ἀποψήσῃ] Ἀπομάξῃ. *V.*

77. Τῶν ἐλεφαντίνων] Λέγει Ὅμηρος διὰ μὲν τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν τοὺς ψευδεῖς ὀνείρους ἔρχεσθαι, διὰ δὲ τῶν κερατίνων τοὺς ἀληθεῖς. *V.* (Sed & quae Maro noster dicat in fine VI. legito, & quae Servius. *G.*)

85. Τυφλὸς αὐτὸς ὤν] Ἰσφοῦσιν Ὅμηρον οἱ μὲν ἐκ λόγου γενέσεως τυφλὸν, καὶ τὸ σύμπτωμα ὄνομα τούτῳ γενέσθαι, ὁμήρους καλούντων Δωριέων τοὺς τυφλούς. Ἡρόδοτος μέντοι ὁ Ὁμήρου γράφων βίον, οὐκ ἀπὸ γενέσεως τυφλὸν ἱστορεῖ, ἀλλὰ πολλὴν ἀλώμενον γῆν ἱστορίας χάριν, γενέσθαι κατὰ τὴν Ἀτλικὴν, κἀκεῖ νοσήσαντα χαλεπῶς ὑπὸ τῆ νόσου τὴν ὄψιν ἀποβαλεῖν. *V.*

89. Παῦε, ὦ Μίδα] Λέγει ὁ Μίδας πάνυ ὢν φιλόχρυσος εὔξασθαι πᾶν πρᾶγμα, ὃ ἂν εὔψηται, χρυσοῦν γίνεσθαι. φασὶ δὲ ὅτι ἐκ λόγου τούτου ἀπέθανε, καὶ αὐτῆ γε ἡ τροφὴ ὡς ἤπτετο, χρυσῆ ἐγίνετο. *V.*

* Εὔξασθαι] In V. erat ἠξατο. Impressa addiderant ὅτι; quare ego εὔξασθαι dedi. *M. du S.*

67. Ἐνδιατρίβει ἀνεῳγόσι τοῖς ὀφθ.] *Thom. Mag.* haec eodem modo habet in ΑΝΕΩΓΕΝ. *J. F. R.*

70. Τριπόθητος] Habuimus etiam in *Quom. Hist.* c. 31. Cur *Salm.* id hic mutaverit, nescio, nisi quod operarum culpa accidisse arbitror. *J. F. R.*

71. Ἕτοιμος λέγειν] Additamentum videtur. *F. G.*

76. Τὸ νῦν] Non tanti feci omissionem *Fl.* (quae c. 9. eod. modo ἄχρι pro τὸ ἄχρι habet,) ut articulum abjicerem, qui adest in cett. & mox c. 20. f. πλὴν τὸ νῦν &c. Nimis tritum est adverbiis temporis aeque ac adjectivis adverbialiter positis sic addi articulum, pro κατὰ τὸ νῦν, quam ut quis exempla desideret; frequentius autem in πρὸς τὸ νῦν, μέχρι τοῦ νῦν, quam sic absolute. Recte tamen sic dici τὸ νῦν, aeque ac τὸ παλαιὸν, *olim*, τὸ ἐνθυὸν, *mane*, & simil. quae ante vidimus; *Jov. Trag.* c. 15. facile colliges ex *Diod. Sic.* L. 2. c. 1. τὸ τριταῖον. Item L. 1. c. ult. vs. 43. Vid. plura in not. Cl. *Wessel.* Adde *Act. Apost.* IV. 29. Καὶ τὰ νῦν Κύριε ἔπιδε ἐπὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν. *Alciphr.* III. p. 318. f. — μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν. *Theocr.* Eid. I. 15. Οὐ θέμις — τὸ μεσαμβρινὸν — Συρίσδειν. *Non licet circa meridiem cantare.* Τὸ τελευταῖον *tandem*, bis in c. 55. L. III. *Diod. Sic.* Item τὸ πρωΐ ibidem & ap. alios. *J. F. R.*

77. Ἐλε-

qui. Sine dubio enim ex illius voto iſtud tibi ſomnium, & tota auri metalla ſomniaſſe mihi videris.

7. MIC. Multum, Pythagora, aurum vidi, multum: quam putas pulchrum! quo ſplendore fulgens? Quid tandem Pindarus in illius laude dicit? in memoriam me repone, ſi noſti, cum ubi aquam dixit optimam, deinde aurum admiratur, bene ille quidem, in principio ſtatim pulcherrimi canticorum omnium. GALL. Num illud quaeris,

Aqua eſt illa quidem optima:
Aurum at, ardida flamma
Veluti nocte lucet,
Super inclyta munera Pluti eſt.

MIC. Per Jovem, hoc ipſum. Velut enim ſomnium meum vidiſſet Pindarus, ſic laudat aurum. Ut vero jam ſcias, quale fuerit, audi, galle doctiſſime. Heri me domi non coenaſſe, noſti. Eucrates enim dives in foro me cum vidiſſet, a balneo venire juſſit hora dicta ad coenam.

ὥστε, χρυσολογῶν. ἀτεχνῶς γὰρ ἐκ τοῦ ἐκείνου σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον, καὶ μέταλλα ὅλα χρυσίου κεκοιμῆσθαί μοι δοκεῖς.

ΜΙΚ. Πολὺ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολύ· πῶς οἴει καλὸν, οἵαν τὴν αὐγὴν ἀπαστράπτον; τί ποτε ὁ Πίνδαρός φησι περὶ αὐτοῦ ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα, ὁπότε ὕδωρ ἄριστον εἰπὼν, εἶτα τὸ χρυσίον θαυμάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθὺς τοῦ καλλίστου τῶν ἀσμάτων ἁπάντων.

ΙΑΛΕΚ. Μῶν ἐκεῖνο ζητεῖς,

Ἄριστον μὲν ὕδωρ·
Ὁ δὲ χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ
Ἀτε διαπρέπει νυκτὶ,
Μεγάνορ' ἔξοχα πλούτου;

ΜΙΚ. Νὴ Δία, αὐτὸ τοῦτο. ὥσπερ γοῦν τὸμὸν ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, ὅτως ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. ὡς δὲ ἤδη μάθῃς οἷόν τι ἦν, ἄκουσον, ὦ σοφώτατε ἀλεκτρυών. ὅτι μὲν οὐκ οἰκόσιτος ἦν χθὲς, οἶσθα· Εὐκράτης γάρ με ὁ πλούσιος ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λουσάμενον ἥκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν ἣν τὸ δεῖπνον.

ΑΛΕΚ.

e Κεκοιμῆσθαι] Reſtitut. ex *Fl.* & L. qui κεκοιμῆσθαι ſolemni jotaciſmo. Κεκοιμῆσθαι Edd. cett. & P. f Γὰρ] Οὖν *Marc.* Nil mut. *Fl.* Τοῦ *H.*

93. Πολὺ] Χυδαῖον γὰρ τὸ πολύ. *V.*

2. Ἄριστον μὲν ὕδωρ] Ἡ σύνταξις ἥτις. ἄριστον μὲν τὸ ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς, καθάπερ τὸ πῦρ ἐν νυκτὶ, διαπρέπει κατὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ πλούτου. *V.*

10. Εὐκράτης] Οὗτος ὁ Εὐκράτης παρ' Ἀθηναίοις ἦν πλούσιος. *V.*

77. Ἐλεφαντίνων πυλῶν] Somnia vana emitti per portam eburnam, vera per corneam, vid. etiam ap. *Virgil.* Homeri ſomnia imitantem. Aen. VI. 894. *Sunt geminae ſomni portae* &c. *F. F. R.*

80. Πυθαγόρα] Atqui duas *Homer.* Od. T. Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων. *Virg.* VI. Æn. *Sunt geminae ſomni portae.* &c. *G. C.*

Ibid. Ὅμηρος] Od. T. 560. *M. du S.*

90. Ἐμοῦ] Τοῦ χρυσοῦ ſcil. *F. G.*

91. Καὶ μέταλλα ὅλα χρυσίου κεκοιμῆσθαί μοι δοκεῖς] Interpres: *& ſolidas auri venas mihi videris adduxiſſe. Μέταλλα ὅλα χρύσια. totas auri fodinas*, aut *auraria metalla.* Metalla Latinis & Graecis ſcriptoribus ſunt loca, unde metalla effodiuntur. *Juſtinus* de Philippo VIII, 2. *Auraria in Theſſalia., argenti metalla in Thracia occupas.* Sic: *damnari ad metalla.* *F. G. G.*

92. Κεκοιμῆσθαι] Ita *Fl.* & L. niſi quod in hoc mendoſe ſcriptum eſt κεκοιμῆσθαι. Vide Ἰναρ. c. 1. extremo. In reliquis κεκοιμῆσθαι. *M. du S.*

2. Ἄριστον μὲν ὕδωρ] *Pind.* Ol. I. 1. *M. du S.*

6. Ὥσπερ τῷ τύμβῳ] Ὥσπερ ὂν τύμβῳ. *Th. M.*

Ὥσπερ τῷ τύμβῳ] Recte quidem Lectionem quam invenit malam, corrigit *Marcil.* Sed quum pro illo τῷ jam γοῦν habeamus, mutatione nihil amplius opus erit. *F. F. R.*

10. Εὐκράτης] Verum fuiſſe nomen, ob infanda, quae in ipſo fine de eo narrantur, non arbitror. Vide tamen Φιλοψ. c. 5. ubi nomen idem occurrit. *M. du S.*

11. Λουσάμενον] Vera hic obſervatur verbi medii poteſtas, i. e. *quum laverim me*; quam in hoc verbo praeclare ab activo diſtinguit *Long. Paſt.* I. p. 35. f. (p. vero 27. Ed. *Moll.*) λούει τὸν Δάφνιν ἡ Χλόη. — ἐγὼ μόνη λούσαιτο τὸ σῶμα. Noſter ſupra c. 3. ὑμᾶς λουσαμένους τῷ Ἄρει. Quod & media & paſſiva forma poteſt exponi. Sed poſt *Kuſteri* de verbis mediis laborem, plura de his addere nolim. Dabitur alias occaſio oſtendendi in multis verbis promiſcue uſurpari medium, reciproca, & activa ſive tranſitiva poteſtate. *F. F. R.*

12. Ἥκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν] Pro πρὸς vel κατὰ τὴν ὥραν,

ΑΛΕΚ. Οἶδα πάνυ τοῦτο, πεινάσας πάνυ ὀλην τὴν ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἤδη ἑσπέρας ἦκες ὑποβεβρεγμένῳ, τὴν πέν-
τε ἐκείνας κυάμους κομίζων, ὃ πάνυ δαψιλὲς τὸ δεῖπνον ἀλεκτρυόνι ἀθλητῇ πόλε γενομένῳ, ᾧ Ὀλύμπια οὐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ. ΜΙΚ. [a] Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανῆλθον, ἐκάθευδον εὐθύς, τὴν κυάμους σοι ὑποβαλών. εἶτά μοι κατ' Ὅμηρον, ἀμβροσίην ἄρα νύκτα θεῖός τις, [b] ὡς ἀληθῶς, ὄνειρος ἐπέστας. . . ΑΛΕΚ. Τὰ μὲν τῷ Εὐκράτει πρότερον, ὦ Μίκυλλε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ πάντα. κωλύει γὰρ οὐδέν σε δειπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τοῦ δείπνου ἐκείνου [c] προάγοντα, καὶ ἀναμηρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

ΜΙΚ. Ὤμην ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα δὶς γεγενημένος. ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λέγω.

8. GALL. Probe equidem novi, qui toto die esurierim, donec mihi sero vespere aliquantum vino madidus domum veniens, quinque illas fabas ferres, coenam non valde lautam Gallo, qui athleta quondam fuerit, nec sine gloria certaverit Olympia. MIC. A coena igitur redux, objectis tibi fabis, cubitum statim concessi. Tum mihi, ut Homerus ait, *Nocte sub ambrosia divinum*, vere, *somnium adesse*. . . GALL. Illa prius, quae apud Eucratem acta sunt, Micylle, narra, & coenam qualis fuerit, & convivii rationem universam. Neque enim quidquam prohibet, quo minus denuo coenes, & tamquam somnium quoddam illius coenae effingas, & memoria cibos quasi ruminando retractes.

9. MIC. Putabam molestum tibi me futurum, si illa etiam enarrarem. Quando autem & tu vis, sane dicó. Nunquam an-

a Ἐπεὶ] Recte *Fl. P.* &c. Ἐπὶ male *J.* b Ὡς] Abest a *Fl.* c Προάγοντα] Ἀναπλάττοντα. G. P. & marg. *A1.* Nihil mutant Edd.

15. Ὑποβεβρεγμένος] Ἀντὶ τοῦ μεθύων. *V.*

28. Οὐκ ἀφανῶς] Ἀλλὰ εὐφανῶς ἢ ἐκπρεπῶς. *V.*

ὥρας, ut in *Euang. Joan.* IV. 52. χθὲς ἑβδόμην ὥραν ἀφῆκεν αὐτὸν ὁ πυρετός. Plura omitto sciens. Neque addam etiam ἐπὶ τὴν ὥραν dici, quod Cl. *Gronov.* demonstrat ad *Arr.* 2. 2. No. 10. *J.F.R.*

17. Ἀθλητῇ] Sub Pythagorae ipsius persona: primum enim fuisse ajunt, qui πυγμῇ secundum artem Olympiae certavit & vicit Ol. XLVIII. *Diog. Laërt.* in Pyth. p. 225, E. & Afr. ἀναγρ. apud quos de hoc certamine plura. Ejus victoriam ad Ol. LI. refert *Syncellus*. Haec ex *Loydio* de Olympionicis &c. consule de ea re *R. Bentleji*, & *Henrici Dodwelli* controversiam; *illum* dissertatione de Phalar. epist. 52. *Hunc* de aetate Pyth. p. 153. *Priori* de Philosopho intelligit; *posteriori* de alio. *M. du S.*

21. Ὅμηρον ἀμβροσίην] *Hom.* Il. B. 56. *M. du S.*

29. Προάγοντα] Κωλύει γὰρ οὐδέν σε δειπνῆσαι, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τοῦ δείπνου ἐκείνου προάγοντα, καὶ ἀναμηρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα. Latinus interpres: *Nihil enim prohibet quo minus denuo coenes, si velut illius coenae somnium reducas, & quae tum ederis, rursum commemoratione quasi ruminer.* Προάγειν. num est *reducere*? imo id est *educere*, *producere*. Non potest haec vox hic locum habere. Legendum, ut legitur in optimo codice, ἀναπλάττοντα. *si velut coenae illius somnium, imagineris, animo capiatis.* Nam ἀναπλάττειν est φαντάζειν, *imaginari, animo deformare.* *J.G.G.*

39. Ἐτεῶ γενέθλια] Sic ἐτεῶν γάμους, *epulas nuptiales celebrare*, Aristoph. *Av.* vs. 131. & *Ael.* V. H. VIII. 7. pr. *J.F.R.*

41. Μαλακὰς ἔχουσα] Phrili eadem utitur *Alciphr.* III. Ep. 19. p. 318. Ὁ δὲ σύβωτος μαλακὰς ἔχει τὰς νύν. *Subulcus vero jam aegrotas.* *J.F.R.*

45. Προσκυνήσας] In Florent. Cod. deest προσκυνήσας. *J.B.*

Προσκυνήσας] Non agnoscit *Fl.* Ed. neque in P. extitisse verisimile est, cum fileat Collatio. Et sane absurdum videtur & contra Graecorum morem; nisi de Diis intelligamus, quod minime patiuntur verba Graeca. De Simone tamen infra c. 14. dicit, ὑφ' ἁπάντων προσκυνούμενον, sed in majus haud dubie rem extollens. *M. du S.*

Προσκυνήσας] Tria illa participia ἀκούσας, προσκυνήσας, οἰχόμενον me non adeo offendunt, quum similia dederim ad *Tox.* c. 21. No. 28. quam verbum ipsum προσκυνήσας; de quo recte *Solan.* sentit, id contra morem Graecorum esse, qui ne Reges quidem adorare voluerint, ut notum ex historia Ismeniae Thebani, ap. *Ael.* I. 21. qui Persarum Regem adorare nolens, ne

ante illum diem, Pythagora, cum tota vita mea apud divitem coenassem, bona quadam fortuna heri incido in Eucratem. Atque ego cum illum, ut solebam, salutassem Dominum, abibam, ne pudori ipsi essem assectator cum paupere ac detrito palliolo. At ille, Micylle, inquit, natalicias hodie filiae meae epulas celebro, & vocavi amicorum plurimos. Quando autem aiunt quendam illorum, morbo impeditum, non posse coenare nobiscum, tu pro illo veni a balneo, nisi ipse qui vocatus est, adhuc condicat. Nam adhuc quidem dubius est. His ego auditis, illoque adorato, discessi vota faciens omnibus Diis, ut febriculosum horrorem, aut pleuritin, aut podagram illi aegroto immitterent, cui subsessor ego, & coenae vicarius atque successor vocatus eram. Atque tempus illud usque ad

ἐπὶ πρώτῃ, ὦ Πυθαγόρα, [d] τῶν ὅλων οὐσίᾳ τινὶ δειπνήσας ἐν ἀγαθῇ τῷ βίῳ, τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθὲς τῷ Εὐκράτει· ἐγὼ μὲν προσειπὼν αὐτὸν, ὥσπερ εἰώθειν, δεσπότην, ἀπηλλαττόμην, ὡς μὴ καταισχύναιμι αὐτὸν, ἐν πενιχρῷ τῷ τρίβωνι συμπαρομαρτῶν. ὁ δὲ, Μίκυλλε, φησὶ, θυγατρὸς ἡμέραν ἑορτὴν γενέθλια, καὶ παρακέκληκα τοὺς φίλους μάλα πολλούς. ἐπεὶ δέ τινα φασὶν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα οὐχ οἷόν τε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν, σὺ ἀντ' ἐκείνου ἧκε λουσάμενος, ἢν μὴ ὄντως κληθεὶς αὐτὸς εἴπῃ ἀφίξεσθαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός ἐστι. τοῦτο ἀκούσας ἐγὼ, [e] προσκυνήσας, ἀπῄειν εὐχόμενος ἅπασι θεοῖς ἠπιάλου τινὰ, ἢ πλευρῖτιν, ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακιζομένῳ ἐκείνῳ, ἵνα ἔφεδρος ἐγὼ, καὶ ἀντίδειπνος, καὶ ὑποδοχεὺς εἰσκεκλήμην· καὶ [f] τὸ ἄχρι [g] λουτροῦ, [h] αἰῶνα

[d] Παρὰ] Παρὰ *Coll.* male. Nil mut. *Fl.* [e] Προσκυνήσας] Abest a *Fl.* [f] Τὸ] Abest a *Fl.* Conf. supr. c. 6. m.
[g] Λουτροῦ] Λοτρῶ marg. *AIW.* [h] Αἰῶνα] Ἀγῶνα *Fl.* male.

32. Ὦ Πυθαγόρα] Περὶ πλουσίᾳ οὐσίᾳ κεῖσθαι τὸ ἀληθές. *G.*
37. Σὺν τριβωνίῳ] * Ἐν πενιχρῷ. *V.*
46. † Ἠπίαλον] Ῥίγος περὶ πυρετοῦ. *V.*

48. Οὐ ἵφεδρος ἐγὼ] Ἠνίκα δύο παλαίουσιν ἀθληταὶ, κάθηται τοὺς ἕξωθεν ἄλλος, ὀφείλων τῷ νικῶντι παλαῖσαι· καὶ ὁ τοιοῦτος καλεῖται ἵφεδρος, αὐτὶ τοῦ ἐπιτριβὴς ὑπερχόμενος. ‡ *V.*

* Verum Scholion fuit ἐν — τριβωνίῳ] Σὺν τριβωνίῳ. *M. du S.*
† Ἠπίαλον] Hoc Scholion antea ad πλευρῖτιν referebatur, quod minime ferendum. Ad hanc igitur referri voluimus, quamvis in enarratione sciamus esse quod Medici reprehendant. Confirmatur autem emendatio nostra, auctoritate C. *M. du S.*
Ἠπίαλον] Tamen & *Hesych.* Ἠπίαλος, ῥίγος, περὶ πυρετῶν, ἐπιπαλῦσθαι δὲ ὕπνῳ καὶ οἱ ψυχροί. Ἠπιάλων, ῥίγων, τὸ γὰρ περὶ τὸ πυρετὸν ῥίγος ἠπίαλόν φασιν. Cui & adsentitur *Galenus.* Vid. *Foes.* Oecon. Hippocr. qui recte docet & febrem algidam sic vocari: quamvis alii pro *febre miti* accipiant; quod hic locum non habet, quia male precantur est sermo. Immo pro febri ipsa hic valet generaliter, vid. not. ad textum Luciani. *J. F. R.*
‡ Vid. Lucian. Ἔρμ. c. 40. *M. du S.*

ne in patrios mores peccaret, humi projecit annulum. Potest tamen eodem modo rem exaggerasse, ut infra l. c. *J. F. R.*

46. Ἠπίαλον] Vid. ad Scholiasten notata. Adde eodem modo usurpantem, non adeo pro horrore qui febrem algidam antecedit, quam pro febre ipsa, quae est cum horrore perpetuo, *Alciphr.* III. p. ult. καὶ ἀπιάλῳ συχνῷ, ὡς τὸν ἥλιον ἀπιέναι. Ubi vel adeo vehemens notatur febris, ut inde altero die exstingueretur aeger. Vulgatum ἀπιάλῳ enim nihili esse, recte notat Cl. *Bergler.* l. c. *J. F. R.*

48. Ἔφεδρος] Vid. Ill. *Spanh.* ad *Joseph.* Ant. XVI. c. 3. §. 3. ubi Josephus ait: διὸ καὶ παίοντας ἵφεδρόν τινα τῶν Ἀντιπάτρου διώγμασιν. ad quae verba ille: „ Apposite hic ἵφεδρος Antipater, quasi tertiarius in „ duorum fratrum vicem subsidiarius, juxta Scho„ liast. ad *Ajac. Soph.* v. 618. ἵφεδρος δὲ παρεκδυό„ μενος, ὅταν δύο τινὲς παλαίσωσι, παλαίειν τῷ νικήσαν„ τι. Hinc Lucian. in *Gallo* &c. Vide plura quae no„ to de hac voce ad *Aeschyl. Choëph.* v. 861. μόνος ἦν „ ἵφεδρος Δέσποινα μόλοις Διὸς Ὀρέστης. Idem vero hic „ *Zonaras* p. 245. B. ὡς ἵφεδρόν τινα τῶν Ἀντιπάτρου νίσ„ ἀγαγεν. Infra ἄλλου. L. 1. c. 42. ὥσπερ ἐπιτυχὴς „ σμα τοῖς υἱοῖς." Addo *Aristoph.* Ran. vs. 804. — ἥμαλλεν — Ἔφεδρος παιδευθεὶς κἀν ᾧ λίχνος κρατῇ, Ἔξω πατὼ χώρας. εἰ δὲ μὴ, περὶ τὸ τέχνης Διαγωνιεῖθ' ἵφεδρος πρὸς γ' Εὐριπίδην. *J. F. R.*

να [a] μήκιστον ἐτιθέμην, συνεχὲς ὀπτανοπῶν, ὁποσάπερ τὸ σοιχεῖον εἴη, ἢ σπήνικα ἤδη λελύσθαι δέοι. καὶ πεισθὴς ἅπαξ ὁ χαλκοῦς ἀφίκετο, πρὸς τάχος ἐμαυτὸν [b] ἀποῤῥίψας ἀπέρχομαι, κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέψας τὸ τριβώνιον, ὡς ὅτι τῆ καθαρωτέρᾳ γενοίμην ἐν [c] ἀναβολῆ.

Καλαλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλους τε πολλοὺς, καὶ δὴ κἀκεῖνον, φοράδην ὑπὸ τεττάρων κεκομισμένον, ᾧ με ὑποδειπνεῖν ἔδει, τὸ νοσεῖν λεγόμενον· καὶ ἐδήλου δὲ πομπῆς ἔχων. ὑπέστενε γῦν, καὶ ὑπέβηττε, καὶ [d] ἐνεχρέμπτετο μύχιόν τι, καὶ δυσπρόσοδον, ὠχρὸς ὢν ὅλος, καὶ διαφανῶς, ἀμφὶ τὰ ἑξηκοστὰ ἔτη ἡλικίαν. ἐλέγετο δὲ φιλόσοφός τις εἶναι τὸ πρὸς τὰ μειράκια φλυαρεῖν τῶν. ὁ γῦν πώγων μάλα τραγικὸς ἦν, εἰς ὑποβολὴν χειρῶν· καὶ αἰτιωμένου [e] δὲ Ἀρχιβίου τοῦ ἰατροῦ, διότι οὕτως ἔχων ἀφίκετο,

balneum, saeculum computabam longissimum, respiciens saepe, quot pedum umbra *solarii* esset, & quando me lotum esse oporteret. Et cum tandem venisset tempus, celeriter me in pedes conjicio, abeo, in decentem maxime habitum compositus, converso palliolo, ut purior pars extra obversa esset.

10. Ac deprehendo ad januam cum alios multos, tum illum quoque, a quatuor hominibus in lectica gestatum, cui ego substitutus conviva esse debebam, illum, qui aegrotare dicebatur; & manifestum erat illum male habere; subinde enim ingemiscebat, & tussiebat ex imis recessibus, ita ut prope ipsum accedere metueres, pallidus totus, atque tumidus, sexagenarius circiter: dicebatur vero philosophus esse de eo genere, qui garrire solent apud adolescentulos. Barba quidem ei plane caprina erat, supra modum tonsorem invitans. Atque accusante illum Archibio medico, quod ita se

a Μήκιστον] Sic *Fl. B. Fr. H. P. S.* &c. Μέγιστον *J.* & marg. *A1.* b Ἀποῤῥίψας] Ἀπορρίψας *Poll.* c Ἀναβολῇ] Μιλαβολῇ G. & marg. *A1.* d Ἐνεχρέμπτετο] Ἐγχρέμπτετο male *Fl.* Quod edidimus est in cett. & P. e Δὲ] Sic *Fl. P. H. S.* &c. Γὰρ *J.*

52. Ὁποσάπερ τὸ σοιχεῖον εἴη] Σοιχεῖον ἐνταῦθα λέγει τὸν τῆ ἡλίᾳ σκιάν. εἰώθασι γὰρ ἐρίζειν ὑπὸ τυχὸν ἡ σκιὰ γένηται πυκάσαι, συμβλεῖν. * ὅτας δὲ εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ καλεῖν τὸ ἥλιον, ἢ τὴν σκιὰν τὴν ἀπὸ τῆ ἡλίου. τοιοῦτο δὲ τὸ λεγόμενον, † ὁπόταν βραδὺς κατὰ τὸν κίονα ὁ ἥλιος· οἱ γὰρ ἐπιστατοῦντες τινὶ, καὶ τὸ βραχύτατον τῆ ὥρας μετρεῖν καὶ ἐπιμελῶς ἐγεῖτησι. *V.*

67. Εἰς ὑποβολὴν χειρῶν] Καρῶνι ‡ δολόμορος. *V.*

* Ὅτας δὲ] Consuetudo postularet ὅτου sequente consona. Sed nihil muto, quia & in optimis Auctt. interdum sic scribi video. ut *Diod. Sic.* II. c. 50. sub init. ὅτας ὁλοχάλκους. Item *Alciphr.* III. p. 348. ὅτας τὰς. Et vicissim ὅτου seq. vocali. Plura dabo alias. *J. F. R.*

† Ὁπόταν] Ὅπου est in C.

‡ Καρῶνι] Scriptum hic fuit κἀμοὶ, addita supra contractionis nota, unde conjicere proclive erat, legendum καρῶνι, licet Grammatici de ovibus dici velint, de hominibus vero κάμοιτο. *J. Cler.*

51. Σωνιχὲς ἐπιστατῶν, ὁποσάπερ τὸ σοιχεῖον εἴη] *Subinde respiciens, quot pedum esset solarii umbra.* Recte sic *Salmuriensis* interpolator. Alii ineptissime. Veteres enim tempus metiebantur pedibus ad proprii corporis umbram. *Pollux* lib. VI. c. 8. τῇ σκιᾷ δ' ἐπεμαίρουν τὸ κυρίου τὸ ἑαυτῶν πρὸς τὸ δίκτυον ὁδῷ· ἣν δὲ σοιχεῖον ἐκάλουν. καὶ ἔδει σπεύδειν, εἰ δυκάτου τὸ σοιχεῖον εἴη. *Umbra vero tempus ad coenam eundi indicebant, quam & σοιχεῖον vocabant. Et σοιχείῳ decem pedum existente libandum erat.* Legendum autem ἔδει σπεύδειν *properandum erat* ad coenam cum umbra decem pedum esset; quia tum erat legitimum coenae tempus. Sic mensurabant tempus diei ante horologiorum inventionem, de quo multis disputat maximus virorum *Salmasius* in Exercitationibus Plinianis. Aristophanes in Ἐκκλησιαζούσαις: (vers. 648.)

Σοὶ δὴ μελήσει
Ὅταν γ' δυκάτου τὸ σοιχεῖον λιπαρῶς χορῶν ἐπὶ δίκτυον.
Tibi vero curae erit, cum decem pedum umbra erit, ad laute prandendum ire.
J. G. G.

52. Ὁποσάπερ] (Veteres ad umbrae longitudinem gnomonis puta alicujus solarii, aut forte sui ipsorum corporum metiebantur horas diei. Id fieri posse ostendit *Schromerus* in gnomonices suae p. 78. At tunc pedes necesse est, ut varii essent, nunc breviores, nunc longiores juxta gyrorum varietatem, quos per Zodiacum Sol facit.) *Leodes.* Vide Κρανοσ. c. 8. & Ἀσκ. c. 4. *Salmas.* Plin. Ex. 446. B. & 455. quem consultavit *Dion. Petavius* Diss. Var. VII. 7. *Poll.* I. 72. VI. 48. &c. *Suid.* δυκάτου. & *Arist.* p. 744. & *Athen.* 8. C. & *Casaub.* ad ejus Lib. VI. c. 10. *M. du S.*

Ibid.

se habens veniret, *officium*, inquit, *non decet deserere, virum praesertim philosophum, si vel sexcenti morbi obsistant: contemtum enim se a nobis putaret Eucrates. Quin*, dicebam ego, *laudabit te, si domi apud te potius mori velis, quam in convivio ipsam cum pituita animam extussiens.* Ille quidem magnitudine quadam animi se audisse dictum dissimulabat. Adest vero paullo post lotus Eucrates ac videns Thesmopolin, hoc enim vocabatur philosophus, *Bene tu quidem*, inquit, *fecisti, Magister, ad nos cum venisti: sed nihil damni facturus eras, nam absenti etiam omnia deinceps missurus eram:* & cum his verbis intrat manus illi praebens servis insuper innixo.

11. Ego igitur abire parabam, cum ipse conversus, multumque dubitans, cum vultum habentem veniret, officium, ἔφη, ὃ χρὴ προδιδόναι, τοιαῦτα φιλόσοφον ἄνδρα, καὶν μυρίαι νόσοι ἐμποδὼν ἱστῶνται. ἠγήσεται γὰρ Εὐκράτης καταφρονᾶσθαι πρὸς ἡμῶν. ἴμενεν εἶπον ἐγὼ, ἀλλ' ἐπαινέσεταί σε, ἢν οἴκοι μᾶλλον σεαυτῷ ἀποθανεῖν ἐθέλοις, ἢ ἐν τῷ συμποσίῳ συναναχρεμψάμενον τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος. ἐκεῖνον μὲν οὖν μεγαλοφροσύνης ὑποτοιεῖτο ἀκηκοέναι τοῦ σκώμματος· ἐφίστασθαι δὲ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελυμένον, καὶ ἰδὼν τὸν Θεσμόπολιν (τοῦτο γὰρ ὁ φιλόσοφος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλε, φησὶν, εὖ μὲν ἐποίησας αὐτὸς ἥκων πρὸς ἡμᾶς· ὃ μεῖον δ' ἂν τι σοι ἐγένετο, καὶ σπουδῇ γὰρ ἅπαντα ἐξῆς ἐπέταττο ἄν. καὶ ἅμα λέγων εἰσῄει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπερειδόμενός τε καὶ τοῖς οἰκέταις.

Ἐγὼ μὲν οὖν ἀπιέναι παρεσκευαζόμην· ὁ δὲ ὀπισθαφεὶς, καὶ ὀπίσω ἐνδυσάμενος, ἐπεί με

f Ἡμῶν] Ἡμᾶς *Fl.* male. Ἡμῶν cett. & *P.* *g* Ἥκων] Ἐλθὼν *Fl.* Vulg. est in *P.* *h* Λέγων] Abest a *Fl.* *i* Εἰσῄει χεῖρας &c.] Χειραγωγῶν τὸν Θ. ἰατριδόμῳ Codd. *B.*

86. Ἐπερειδόμενος] Ἐπαναπαυόμενος. *V.*

Ibid. Τὸ σαχεῖον] *Litera* redditum erat in *Paris.* Sed glossa haec margini addita: *Gnomonem horologii intelligit.* Ego *literam* recte quidem verti adgnosco; sed *numerum* tamen intelligendum, s. umbrae mensuram, novi, quia numeros Graecorum literis exprimi solitos, manifestum est. *J. F. R.*

54. Ἀποῤῥίψας] Quia de Balneo sermo est, ubi sordes repurgantur, quod ἀπορρύπτεσθαι apud *Plut.* dicitur. V. p. 868. B. emendandum putaram, & legendum ἀπορρύψας. Sed quia alibi etiam eandem vocem usurpat Noster; Ἰσ. ἀ. c. 30. mutatam noluimus contra Codd. fidem. Omnis morae impatiens raptim lavat. Vide etiam *Polyaen.* Strat. IV. p. 237. C. Adde *Jambl.* No. 74. & 77. A. — σπίλας. *M. du S.*

Ἀποῤῥίψας] Pro *celeriter proripio* positum esse, non modo exempla ab *Solano* adducta, sed & praemissa πρὸς τύχος, suadent; quare non mutarim in ἀπορρύψας. Nam & sic ἐκπίπτω de eo qui de lecto subito desilit, *se dejicit*, habuimus *Asin.* c. 54. *J. F. R.*

57. Ἀναβολὴ] Ἀπίχομαι κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέψας τὸ τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τῷ καθαρτηρίῳ γένοιτο ἡ ἀναβολή. *Abeo nitide admodum cultus, sic converso pallio, ut qua esset parte purissimum ea videretur.* sic interpres. nec reprehendo, nec hic audio vererem codicem, qui pro ἀναβολὴ legit μίτραβολὴ. sed ἀναβολὴ est ipsum pallium. Glossae ἀναβολὴ *amictus*, *amiculum.* Inferius in Timone: τὸ σχῆμα εὐτελὲς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολήν. *Cultus decorus, atque ornatus incessu, ac pallio modeste composito.* Sic alibi eidem ἀναβεβλημένος εὐσχημόνως est qui incedit pallio decore composito. *J. G. G.*

68. Ἀρχισίου] Nomen videtur fictitium. *M. du S.*

Ἀρχισίου] *Alciphr.* III. Ep. 55. p. 406. Ἀρχίσιος ὁ Πυθαγορικὸς ἄχρου ἐπὶ τῷ προσώπῳ πολὺν ἐπισεβεληθρίος. Num uterque fictus sit, dicere per festinationem non habeo. Nam quod Grammaticus hoc nomine *Suidae* commemoretur, huc nihil facere arbitror. *J. F. R.*

70. Τὰ καθήκοντα] *Officia*, & sic recte idem Interpres in Convivio seu Lapithis vertit, *τὰ καθήκοντα εἰδὼς, qui officia norunt.* *J. B.*

73. Πρὸς ἡμῶν] Flor. πρὸς ἡμᾶς. *J. B.*

81. Θεσμόπολιν] Verum nomen. Mis. c. 33. & seqq. & sine nomine in Ἑρμ. vide not. ad c. 11. *M. du S.*

85. Ἅμα λέγων] Etsi abesse queat λέγων, recte tamen sic additur participio, quod vel Lexicographi observarunt. Conf. μίλακι eadem structura *Jov. Conf.* c. 4. Et *de Salt.* c. 11. pr. *J. F. R.*

Ibid. Χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ] Hanc scripturam sequutus est Interpres. In aliis tamen Codd. legitur χειραγωγῶν τὸν Θεσμόπολιν ἰατριδόμῳ τ. οἰκ. *J. B.*

με φάγου σκυθρωπὸν εἰδε, Πάριθι, ἔφη, καὶ σὺ, ὦ Μίκυλλε, καὶ συνδείπνει μεθ' ἡμῶν. υἱὸν γὰρ ἐγὼ [a] κελεύσω ἐν τῇ γυναικωνίτιδι μετὰ τῆς μητρὸς [b] ἑστιᾶσθαι, ὡς σὺ χώραν ἔχῃς. εἰσῄει δὴ μάτην λύκος χανὼν σφόδρα μικρόν· αἰσχυνόμενος ὅτι ἐδόκει ἐξεληλακέναι τῷ συμποσίῳ τὸ παιδίον τῆς Εὐκράτους. καὶ πειδὴ καλαχλίνεας ὥρας ἦν, πρῶτον μὲν ἐζήμεσαν, ἀνέθεσαν τὸν Θεσμόπολιν, οὐκ ἀπραγμόνως, [c] νὴ Δία, πέντε οἶμαι, νεανίσκοι ὑμεγέθεις, ὑπαυχένια περιβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, ὡς ἀσφαλῶς ἐν τῷ χήματι, καὶ ὀλίγου καρτερῶν δύναιτο. εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον καλαχεῖσθαι αὐτῷ, ἐμὲ [d] καλαχλίνουσι φέρουσες, ὡς ὁμοτράπεζοι εἴημεν. τοιγαροῦν ἐδειπνοῦμεν, ὦ Πυθαγόρα, πολύοψόν τι καὶ ποικίλον [e] δεῖπνον, ὅτι χρυσοῦ πολλοῦ, καὶ ἀργύρου· καὶ ἐκπώματα ἦν χρυσᾶ, καὶ διάκονοι ὡραῖοι, καὶ μυσυργοὶ, καὶ γελωτοποιοὶ, καὶ ὅλως, ἡδίστη [f] τίς ἦν ἡ διατριβὴ, πλὴν ἀλλὰ ἓν μὲν ἐλύπει μετρίως, ὁ Θεσμόπολις ἐνοχλῶν, καὶ ἀρετήν τινα πρός με διεξιὼν, καὶ διδάσκων,

tu me valde dejecto videret; *Accede*, inquit, *tu etiam Micylle, & coena nobiscum. Filium enim jubebo in gynaeconitide epulari cum matre, ut locum tu habeas.* Intro igitur eo, tantum non frustra hians lupus, erubescens quod convivio expulisse videretur filium Eucratis. Cum accumbendi jam tempus esset, primo sublatum appositere Thesmopolin non sine labore quinque, puto, juvenes bene magni, cervicalibus illum fulcientes undique, ut eo situ maneret, ac durare aliquamdiu posset. Deinde quod nemo prope illum accumbere sustineret, me eo detrudunt, ut eadem mensa utéremur. Hinc igitur coenavimus, Pythagora, multi cibi coenam & variam, aurique multi atque argenti. Et pocula erant aurea, & ministri formosi, & symphoniaci, & ridicularii: atque in universum, suavissime tempus traducebatur: nisi quod unum omale me habebat, *nempe* non mediocriter molestus mihi Thesmopolis, qui quandam mihi Virtutem narraret, doceretque, negatio-

a Κελεύσω] Κελεύω *Fl.* male. *b* Ἑστιᾶσθαι] Ἑστιᾶσθ marg. *A1.* *c* Νὴ Δία] Μὰ Δία ἰς P. Μὰ Δία L. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* &c. *d* Καλαχλίνουσι] Ὑποκλίνουσι G. Vulgatum est in Edd. omn. *e* Δεῖπνον] Deest in *Fl.* *f* Τίς ἦν] Utrumque omittit *Fl.*

93. Εἰσῄει ἂν μάτην λύκος χανών.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπίζόντων τι, καὶ παρ' ἐλπίδα ἀποτυγχανόντων. *V.*

91. Κελεύσω] Flor. κελεύω. *J.B.*

Ibid. Ἐν τῇ γυναικωνίτιδι — ἑστιᾶσθαι] Angl. ἑστιᾶσθ. De hoc loco Clar. *Heins.* ad *Hesiod.* *J.B.*

92. Χώραν ἔχῃς] Sic fere supra *pro Imag.* c. 9. κατὰ χώραν ἴσθι, *suo loco relinquere.* Et *Long. Past.* 2. p. 75. Κατὰ χώραν ἔμενεν (τὰ πρόβατα.) *J.F.R.*

93. Λύκος χανὼν] Fab. Aesopi. *M. du S.* Qui nescit, videat fabulam ejus 138. inscriptam Λύκος γραῦς. vel *Avian.* F. I. *J.F.R.*

98. Νὴ Δία] Erunt qui non dubitabunt μὰ Δία ex P. & L. rescribere. Nec ego multum refragarer. Μὰ Δία enim negatione adjuncta dici amat, vid. notas ad *Dial. mort.* XX. fin. immo per se fere negat; quum νὴ Δία adfirmantis sit. Distinxit *Aristoph.* Ran. 790. — κοὐκ ἰδέσθαί γ' Μὰ Δί' item vs. 800. Μὰ Δί' οὐκ ἐκεῖνο dicens. Sed ibid. medias inter has negationes, vs. 793. — Νὴ Δί' ἡδέως γ' ὅσῳ adfirmative pronuntians. Plura ex eod. facile congeri possunt, quia frequentissime omnium hac formula utitur. Idem obiter *Jensius* monuit ad *Abdic.* c. 2. No. 61. Et non opus est probare Νὴ adfirmantis tantum esse. Sed μὰ tamen etiam cum adfirmatione legas, ita ut simpliciter notet, *per Jovem.* Sic ap. *Alciphr.* L. 2. 4. pr. μὰ τὴν Καλλιγένειαν, οὐ γὰρ (ἦς) νῦν εἰμι, κατέχαιρον. Ad quae Cl. *Bergl.* „ Alias usitate negantis particula jurandi; hic „ in affirmatione, quod raro fit. Non desunt tamen „ exempla. Ap. *Aristaen.* I. Ep. 10. Ap. *eund.* I. Ep. „ 14. — Ita & *Plutarch.* in Alcib. p. 206. ἀνέχεσθαι „ ὅσαι αὐτοῖς ἐς ναυμαχίαν, καὶ πεζομαχίαν, καὶ μὰ Δία, „ τειχομαχίαν. Ubi alius posuisset νὴ pro μὰ &c." Addo *Aristoph.* Plut. 187. Καὶ ναὶ μὰ Δία, τούτων γε πολλοῦ πλείονα. Verum quum contra, etiam semel, quod sciam, *Aristoph.* νὴ addat negationi, *Thesm.* vs. 647. Καὶ νὴ Δία, τιτθούς γ', ὥστε ἡμᾶς, οὐκ ἔχει. apud Nostrum vero duplex illa negatio οὐκ ἀπραγμόνως, *non sine molestia*, revera sit adfirmatio id factum esse cum molestia; tanto minus vulgatum damnare ausus. *J.F.R.*

99. Παρι-

tionibus duabus unam effici affirmationem; &, si dies sit, noctem non esse; &, cornua dicebat me habere; ac talia multa, philosophiam mihi non petenti impertiens, continuato sermone blaterabat, interpellabatque hilaritatem, qui non pateretur citharam pulsantibus canentibusque attendere. Habes, galle, coenam. GALL. Non jucundissimam, Micylle, maxime cum sors te ad delirum illum senem detulerit.

12. MIC. Jam audi etiam Somnium. Videbatur mihi ipse Eucrates, orbus nescio quomodo, moribundus advocare me, & testamento condito, quo heres ex asse *scriptus* eram ego, paullo post mori. Me autem adita hereditate aurum quidem & argentum scaphis quibusdam magnis haurire, perpetuo & copiose adfluens: reliqua autem, vestem, mensas, pocula, ministros, mea esse nimirum omnia. Tum albis evehebar bigis, supinus, conspiciendus omni-

ὡς αἱ δύο ἀποφάσεις μίαν κατάφασιν ἀποτελῶσι, καὶ ὡς εἰ ἡμέρα ὄφ', νὺξ οὐκ ἔστιν, ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἔφασκεν εἶναί μοι, καὶ τοιαῦτα πολλὰ εἰδὲν δεομένῳ προσφιλοσοφῶν [g] συνείρῃ, καὶ ὑπετέμνετο τὴν εὐφροσύνην, οὐκ ἐῶν ἀκούειν τῶν κιθαριζόντων, ἢ ᾀδόντων. τοῦτο μέν σοι, ὦ ἀλεκτρυών, τὸ δεῖπνον. ΑΛΛΕΚ. Οὐχ ἥδιστον, ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλιστα ἐπεὶ συνεκληρώθης τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

MIK. Ἄκουε [h] δὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον. ὤμην γάρ τὸν Εὐκράτην αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀποθνήσκειν, εἶτα προσκαλέσαντά με, καὶ διαθήκας ποιούμενον, ἐν αἷς [i] κληρονόμον ἦν ἁπάντων ἐγώ, μικρὸν ὕστερον ἀποθανεῖν· ἐμαυτὸν δὲ παρελθόντα εἰς τὴν οὐσίαν, τὸ μὲν χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλαις, [k] ἀέναόν τε καὶ πολὺ ὑπῤῥέον· τὰ δ' ἄλλα, τὴν ἐσθῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ διακόνους, πάντα ἐμά, ὡς τὸ εἰκός, εἶναι. εἶτα ἐξήλαυνον ὑπὸ λευκῶν ζεύγων, ἐξυπτιάζων,

g Συνείρῃς] Σύνειρε *Pell.* h Ἄκουε δὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον] Ἀκούσατε δὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον G. P. i Ὅπως ἀποθνήσκειν, εἶτα προσκαλέσαντά με, καὶ διαθήκας ποιούμενον, ἐν αἷς] Abest artic. a *Fl. H. 3. Fr. Ald.* sed additus in marg. Aderatque in *J.* & *P.* Et praestat adesse. k Ἀέναόν] Nil mutare *Fl.* notat *Solan.* Sed nec *J. P. H. Ald. Fr. S.* quidquam mutant.

99. Παιδόσοφις] Adscripsit *Soulius* videnda. supr. *Quom. Hist.* c. 22. Sed ibi legas πολλὰ παιδισθέντος. Quid tum? *J.F.R.*

4. Καλαλίνοσι] Εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον κατακεῖσθαι αὐτοῦ, ἀμὲ καλαλίνοσι Φάρσης, ὡς ὁμοτράπεζοι εἶμεν. in Ms. ὑποκαλαλίνοσι. quod minime damnandum. *Cum*, inquit, *nemo vellet accumbere juxta eum, me ibi collocarunt infra ipsum, ut in eodem lecto jaceremus.* sic hic locus interpretandus. Ὁμοτράπεζοι, sunt qui in eodem lecto triclinari cubant. In singulis lectis tres accumbere solitos nemo humanior paullo nescire potest. *J.G.G.*

Ibid. Ὁμοτράπεζοι] Non hoc solum videtur velle Micyllus, eodem se in lecto accubuisse, ὁμόκλινον enim dicturus erat, vel ὁμοκλινῆ. Sed mensae societatem indicat non illam modo communem, verum etiam peculiarem. Nempe mensa etiam minor suppellex, tabula, lanx, in qua uni vel duobus sua cibi portio apponitur. Notum est *Virgilianum* illud Aen. VII, 115. *Heus etiam mensas consumimus*, ubi apparet e locis *Dionysii Halicarnassensis* atque Lycophronis a Cerda laudatis, eandem vim esse Graeci τραπέζης. Firmantur his ea, quae ad *Petron.* c. 34. p. 137. de privis id genus mensis dedit *Burmannus.* *J.M.G.*

12. Ἀρτίν τινα] Supra *Tim.* c. 9. Infra de *Mort. Peregr.* c. 3. *Bis Accus.* c. 11. & passim. *J.F.R.*

15. Κίρκαια] Conf. *Dial. Mort.* I. *M. du S.* Ibi autem, c. 2. habemus, καὶ κίρκαια φύσιν ἀλλάξοις. deque his sophisticis argumentationibus actum ibid. in nott. *Cognati*, *Verstii*, ac *Solani* nostri. *J.F.R.*

17. Συνείρῃς] Σύνειρε. *F.G.* Non improbarem, si plures Codd. addicerent; licet satis frequenter alibi sit monitum, non opus esse semper similia temporum connecti. *J.F.R.*

23. Ἄκουε] Scribendum, ἄκουε δὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον. sic Ms. *J.G.G.*

Ibid. Δὴ] Conf. supra *Jov. Conf.* c. 51. pr. *M. du S.*

30. Ἀέναον] Sine dubio *Solan.* quaesivit, num quae ἀέναον haberet. Ita enim plerumque scribitur. Idcoque ceteras Edd. excussi, & cum in ἀέναον consentire viderem, ita dedi; licet *Steph.* id poëticum dicat, quum in prosa ἀένναον dicatur. *J.F.R.*

34. Ἐπὶ λεπτοῦ ζεύγους] Conf. supra *de Merced. Cond.* c. 3. *M. du S.*

36. Καὶ

ζων, βλέπτος ἅπασι τοῖς ὁρῶσι καὶ ὀπτὸς. καὶ προέθεον πολλοί, καὶ παρίππευον, καὶ εἵποντο πλείους. ἐγὼ δὲ τὴν ἐκείνου ἔχων, καὶ δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἑκκαίδεκα ἐξημμένους τῶν δακτύλων, ἐκέλευον ἑστιάσιν τινα λαμπρὰν εὐτρεπισθῆναι εἰς ὑποδοχὴν τῶν φίλων. οἱ δὲ, ὡς ἐν ὀνείρῳ εἰκὸς, ἤδη παρῆσαν, καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο, καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο· ἐν τούτῳ ὄντα με, καὶ φιλοσοφίας προπίνοντα ἐν χρυσαῖς φιάλαις ἑκάστῳ τῶν παρόντων, ἤδη τῷ πλακοῦντι εἰσκομιζομένῳ, ἀναβόησας ἀκαίρως, συνετάραξας ἡμῖν τὸ συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὸ δὲ πλοῦτον ἐκεῖνον ἀφοσιωδάσας, ὑπηνέμιον φέρεσθαι ποιήσας. ἆρά σοι ἀλόγως ἀγανακτῆσαι καὶ σοῦ δοκῶ, ὡς τριέσπερον ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τὸ ὄνειρόν μοι γενόμενον;

bus, qui me viderent, & invidendus. Ac praecurrebant multi, ac circa me equitabant, plures autem sequebantur. Ego autem vestem habens illius & anulos. quam graves! sexdecim, aptos digitis, jubebam convivium quoddam splendidum parari, ad excipiendos amicos. Illi vero, ut in somnio *etiam fieri* probabile est, jam aderant. Ac coena jam referebatur; jam instaurabatur potatio. In hoc jam eram, & amicitiae poculum in aureis phialis propinabam praesentium unicuique; jam placenta efferebatur, cum tu intempestivo cantu perturbasti nobis convivium, mensas evertisti, divitias illas diffipasti, & ut ludibrium ventis volaret effecisti. Numquid sine ratione indignari tibi videor, qui tribus mihi perpetuis noctibus si adhuc contingeret illud somnium, lubens illud viderem?

13. GALL.

a Τὴν ἐκείνου] Deest artic. in *Fl.* b Ἐξημμένους] An ἐξημμένους? c Ἄρτι] Deest in *Fl.* d Εἰσκομιζομένῳ] Sic recte *S.* Ἐκκομιζομένῳ cett. quod *Gesn.* servat. ἐσκομ— etiam marg. *A1.* e Παρεσκευάσας] Παρασκ. male *Fl.* sola.

43. Πότος] * Πότον παρεκύτουν ἢ σημαίνει τὸ συμπόσιον. ἔκυτουν δὲ αὐτὸ τὸ πόμα ∈ τὸ πίνειν δηλοῖ. *V.*

44. Φιλοσοφίας] Φιλοσοφίαν προπίνειν ἐστὶν ὁπόταν τις τῷ ἑαυτοῦ καὶ ἑτέρου αὐτῷ φίλου πιεῖν μέλλοντι, τὸ λοιπὸν ἀφέλκειν φίλῳ, καὶ τὸν φιάλην χαρίζεσθαι. *V.*

* Πότον] At masculino genere est in textu Luciani. Vid. notata ad textum ipsum. *J. F. R.*

36. Καὶ προέθεον πολλοί] *Alciphr.* paullo aliter III. p. 300. ἵνα αἰσιτῶν ἐφίστωσί μοι τράπεζαν (ἰδίων) &c. *J. F. R.*

38. Δακτυλίους βαρεῖς, ὅσον ἑκκαίδεκα] Videtur de duplicato annulorum numero dicere. Annuli enim plerumque octo in digitis, ut inferius *Icaromenippo*. *Th. M.*

Δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἑκκ.] *Alciphr.* l. c. Ἐμοὶ δὲ ∈ τὼ χεῖρε δακτυλίων πεπλῆσθαι, καὶ πολυταλάντους λίθους φέρειν. Ubi Cl. *Bergl.* Lucianea comparans ait: „videtur Lucian. πολυταλάντους de pondere accepisse, „dum ipse βαρεῖς dicit. Quod magis apparet in *Amoribus* c. 41. ubi alium Alciphronis locum (qui est epist. XI. L. III.) imitatur, ubi de inauribus, quarum „πολυτάλαντον βάρος dicit, *multorum talentorum pondus*, satis hyperbolice". Immo studio lusit Lucian. in πολυτάλαντος, quia quando de aureis annulis sermo est, gravitas & pretium quasi unum & idem sunt. τάλαντον autem & pondus & certam pretii summam significare, quis nescit? *J. F. R.*

39. Ἐξημμένους] Antea in omnibus legebatur ἐξημμένους. Sed mox videbis vere Luciancum esse quod reposui; cum χρυσὸν . . . ἐξημμένος τῶν βοτρύχων de Euphorbo dicet, c. 13. Consule *Somn.* c. 42. & *Ex. Kgn.* c. 4. Nam quae ita apponebantur in partes divisa, *effirri* ut dicantur, non sinunt veterum mores. *M. du S.*

Ἐξημμένους] Ne *Solani* diligentiam defraudem, dicam ipsum adscripsisse legendum ἐξημμένος, optime, ut mox c. 13. pr. Et *Catapl.* c. 3. τινα, καὶ πῶρον ἐξημμένον, non —μένῳ. Ita enim amat construi & hoc verbum & κατατρώγομαι, solemni ellipsi praep. κατὰ, vel hypallage, quod indicavi ad *Amor.* c. 41. No. 79. Sic *Asin.* c. 48. ἐπιθάλλομαι τράγματα πορφυρᾶ, & sexcenta similia. Quare parum abfuit, quin in ipsum textum reciperem. *J. F. R.*

42. Τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο] Verbum hoc, ad mortuorum curam & sepulturam pertinens, non sine lepore ad finem coenae, & ciborum ablationem refertur, cum saturati cibo convivae ad laetiores invitatiunculas & pocula uberiora transeunt. Hunc τῶν φιλοσοφιῶν locum fuisse, cum *Hesychii* descriptio docet, πρόποσίς τις μετὰ τὸ δεῖπνον ὑπὲρ φιλίας tum ille Socratis & Phocionis charientissimus de cicutae poculo, apud *Aelianum* V. H. 1, 16. & 12, 49. Itaque probavi etiam lectionem, quam habent *Ald.* 2. & *Hagen.* utraque ἐκκομιζομένῳ. *J. M. G.*

43. Ὁ πότος συνεκροτεῖτο] Ut in Nigrin. *J. B.*

O

13. GALL. Adeone amans es auri atque divitiarum, Micylle, & tantum hoc ex omnibus admiraris, & beatum esse putas multum possidere aurum? MIC. Non ego solus, Pythagora, hoc *facio*, sed tu etiam ipse, cum Euphorbus esses, aurum atque argentum de cincinnis suspensum gerens in pugnam contra Achivos exibas, in bello, inquam, ubi ferrum gestare quam aurum praestabat. Tu vero tum etiam volebas revinctos auro cincinnos habens subire pericula. Et videtur mihi ob id ipsum *similes Gratiis* vocasse comas tuas Homerus, quod argento constringebantur & auro. Longe nimirum praestantiores videbantur & amabiliores, implexae auro & cum illo lucentes. Atque illud de te quidem medio-

ΑΛΕΚ. Οὕτω φιλόχρυσος [f] εἶ καὶ φιλόπλουτος, ὦ Μίκυλλε, καὶ μόνον τοῦτο ἐξ ἁπάντων θαυμάζεις, καὶ ἡγῇ εὐδαίμονα εἶναι πολὺ κεκτῆσθαι χρυσίον; ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυθαγόρα, τοῦτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτός, ὁπότε Εὔφορβος ἦθα, χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐξημμένος [g] τῆς βοστρύχων, ἐξήεις πολεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα [h] σιδηροφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἄμεινον ἦν· σὺ δὲ [i] καὶ τότε ἡδέως χρυσῷ [k] καταδεδεμένους τοὺς πλοκάμους ἔχων [l] κατακινδυνεύειν. καί μοι δοκεῖ Ὅμηρος διὰ τοῦτο [m] Χαρίτεσσιν ὁμοίας εἰπεῖν σου τὰς κόμας, ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ [n] ἐσφήκωντο· μακρῷ γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ καὶ ἁπαλώτεραι ἐφαίνοντο [o] συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ, καὶ συναπολάμπουσαι μετ' αὐτοῦ. καίτοι τὰ μὲν σά, ὦ χρυσοκό-

[f] εἶ] Recte jam *Fl.* sola. Omissum εἶ in cett. [g] Ἐξήεις] Ἤεις *Fl.* Οὕτω ἐξ. *P.* [h] Σιδηροφορεῖν] Deest in L. In *Fl.* haec tria μαλ. ἢ χρυσ. non leguntur. [i] Καὶ τότε] Καὶ abest a *Fl.* [k] Διαδεδεμένους] Ἀναδ. L. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* [l] Διακινδυνεύειν] Διαγωνίζεσθαι L. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* [m] Χαρίτεσσιν] Ex *Hom.* χαρίτεσιν Edd. priores. [n] Ἐσφήκωντο] Restit. ex *J. Fl. Ald. Fr. V2.* & *Hom.* Ἐσφήκωντο *P. B. S. H.* [o] Συναναπεπλεγμέναι] Συναναπεπλασμέναι *Fl.* male.

Ὁ ποτός] At *Scholiast.* τὸ ποτὸν neutrum facit; quod etiam usitatum, ut supra I. *Ver. Hist.* c. 23. ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἦεν. &c. ubi idem ex *Ceb. tab.* quoque probavi. Adde infra *Icar.* c. 7. f. Et *Diod. Sic.* L. III. c. 33. vs. 89. ubi τοῦτο τὸ ποτὸν in variantt. quoque eodem modo probatur. Ὁ ποτός autem masc. satis obvium & a Lexicographis jam sat multis firmatum ex aliis Luciani locis, aliisque Auctt. Differentiam autem pro ratione accentus, quam Scholiast. tradit, *Ammonius* quoque habet. Sed utrumque masc. gen. effert: scribens: Πότος βαρυτόνως, καὶ ποτὸς ὀξυτόνως καταφέρει. Πότος μὲν γάρ ἐστι βαρυτόνως τὸ συμπόσιον, ὡς Μένανδρος, Πότου σωτηρίᾳ, κύβου· ὀξυτόνως δὲ αὐτὸ τὸ ἔκπωμα, ὡς Δημοσθένης — βροτοῦ δὲ ποτοῦ μεταλαβών. Sic jam ποτός & ποτὸς, & ποτὸν neutro genere usurpatum probum est: at neutrum τὸ πότον unde probetur non habeo; nec probabile puto: nam ποτὸν revera neutrum est adjectivi ποτὸς *potabilis*; at cum ὁ ποτός sit substantivum tantum, non credo & eadem ratione τὸ πότον dici posse. Quare primum Scholii verbum in ποτός mutandum censeo. *J.F.R.*

44. Φιλοτησίας προκίνοντα] Vide *Jul. Capitol.* in Vero, quem ait convivas ita donasse. *M. du S.*

Ibid. Ἐν χρυσαῖς φιάλαις] Sic *bibere IN poculo* pro EX habuimus supra, *Deor. Dial.* VI. §. 2. τὸ ἐκπάμασι πιεῖν. Item de *Merced. Cond.* c. 26. f. τὸ ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ πίνειν. Quod etiam Latinis usitatum ostendi in Libello *de Ambiguis*. Sic etiam *Athenaeus* XI. p. 483. c. X. πίνειν τὸ πεδάκνας, quum duobus ante versibus dixisset: πίνειν τὰ κεφαμίνη ποτήρια. Sed τὸ Graecis ibi frequentius quam τὰ. *J.F.R.*

46. Εἰσπομιζομένους] Veterem scripturam ἐκπομ— mutavit Editor *Salmuriensis* in εἰσπομ—. Recte. *M. du S.*

48. Ἀναπρίψας] Vid. supra de hoc verbo, ad *Asin.* c. 40. Et conf. rursum, si lubet, *Alciphronem*, satis jam indicatum, qui dulce somnium Galli cantu similiter interruptum ait. *J.F.R.*

60. Ἐξήμης πολεμήσων] *Hom.* Il. P. 51. *M. du S.*

63. Διαδεδημένους] Ἀναδεδημένους. L. Utrumque probum. *M. du S.*

65. Χαρίτεσσιν ὁμοίας] Parvae sunt duae labes, quae videntur a typographis profectae, sed quae tamen omnes inquinant editiones, in quibus scribitur χαρίτεσιν ὅμοιαι, pro χαρίτεσσιν ὁμοίας. & ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο, pro ἐσφήκωντο. Sic enim apud *Homerum* Il. P. v. 51. cujus sunt, ut liquet, verba. *J.G.G.*

Χαρίτεσσι] Χαρίτεσιν antea legebatur, quod versus respuit, ideoque *Homerum* secutus mutavi. Vid. Il. P. 26. Et ad verba seq. vid. eumd. ibid. vs. 52. *M. du S.*

67. Ἐσφήκωντο] Mendose in multis, iisque recentioribus, legebatur, ἐσφήκοντο. At *Fl. Ven.* utraque *Ald.* & *Fr.* & ipse *Homerus*, uti restituimus, habent. *M. du S.*

κόμη, μῆτρια, εἰ Πάνθου υἱὸς ὢν, ἐτίμας τὸ χρυσίον. [a] ὁ δὲ πάντων θεῶν πατὴρ, καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνου καὶ Ῥέας, [b] ὃς ποτὲ ἠράσθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μείρακος, οὐκ ἔχων εἰς ὅ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μεταβάλοι, ἐδὲ ὅπως ἂν λάθοι φθείρας τὴν Ἀκρισίου φρουράν, ἀκήκοας [c] ἤδη που ὡς χρυσίον ἐγένετο, καὶ ῥυεὶς διὰ τοῦ τέγους, συμμὶξ τῇ ἀγαπωμένῃ. ὥστε τί ἄν σοι τὸ ὀπίσω τούτου [d] ἔτι λέγοιμι; ὅσας μὲν χρείας παρέχεται ὁ χρυσός· ὡς δὲ οἷς ἂν παρῇ, καλούς τε αὐτοὺς, καὶ σοφοὺς, καὶ ἰσχυροὺς ἀπεργάζεται, τιμὴν καὶ δόξαν συνάπτων, καὶ ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδόξων ἐνίοτε ἐπιφανεῖς καὶ ἀοιδίμους ἐν βραχεῖ τίθησι.

Τὸν γείτονα γοῦν μου τὸν ἀμύστεχνον εἶδες, τὸν Σίμωνα, ὃν πρὸ πολλοῦ δειπνήσαντα παρ'

cre eſt, ſi, Panthi filius, magni aurum feciſti. Verum ille Deûm pater atque hominum, Saturni ille & Rheae *filius*, qui quondam Argolicae illius puellae amore captus eſt, cum non haberet in quod amabilius ſe mutaret, neque Acriſii cuſtodiam quomodo corrumperet, jam audiſti alicubi, ut aurum factus illapſusque per tegulas, cum amaſia congreſſus ſit. Quid ergo poſt illud tibi dicam amplius? Quot aurum utilitates praeſtet? Quam illos, quibus adſit, pulchros ipſos & ſapientes & fortes reddat, honore ipſis conciliato & gloria? quamque ex obſcuris ignobilibusque interdum conſpicuos brevi reddat ac celebres?

14. Noſti enim vicinum meum, artificii mei hominem, Simonem, qui non ita diu eſt, cum mecum coenavit, cum coquerem ex

a Ὁ δὲ] Nil mut. *Fl.* b Ὡς ποτὲ] Ὅς ποτε Edd. hinc priores. Ὁπότε *P.* & marg. *A1.* c Ἤδη που] Δήπου marg. *A1.* melius. d Ἔτι λέγοιμι] Ἐπιλέγοιμι *Fl.*

74. Τῆς Ἀργολικῆς] Τῆς Δαναὰς τῆς Ἀκρισίου. ὁ δὲ Ἀκρίσιος βασιλεὺς ἦν τῆς Ἄργους, ἐλαύνων χρησμὸν, ὅτι ὁ γενόμενος παῖς τοῦ θυγατρὸς αὐτοῦ Δαναὴς φονεύσει αὐτὸν· καὶ διὰ τοῦτο φοβηθεὶς ἀπέκλεισεν αὐτὴν εἰς χαλκοῦν. καὶ ὁ Ζεὺς ἐραστὴς αὐτῆς, μεταβληθεὶς εἰς χρυσὸν ἐδύσατο αὐτὴν, εἰσελθὼν διὰ τοῦ δώματος. *V.*

73. Ὡς ποῖα] Omnes praeter P. ὅς (P. autem ὁπότε) Atqui melius & ad ſcripturam propius ὡς ποῖα. *M. du S.* Ὡς ποτε] Scripturam Ed. P. ὁπότε exhibentis non ſperno, neque ab ea diſceſſiſſem, niſi juſta ſuſpicio eſſet eam ex conjectura ſic emendaſſe ceterarum ὅς ποτε. *J. F. R.*

87. Σιμὼν] In P. & *J.* Σίμωνα, prave. *M. du S.*

88. Ἥψων] Ὅτι τὸ ἔτυμον ἥψων τοὺς Κρονίους, δύο τόμους τῶν ἀλλάντων ἐμβαλών. *Cum duobus extorum fruſtis injectis legumen coquerem ſaturnalibus.* ἥψω quidem mutuatur ſua tempora ab ἰψάω, ſed quod dudum repudiarant Atticorum aures, ut οἱ χαμαιμαλικῶν παῖδες docuerunt. Itaque pro ἥψων malebam olim ἤψω, ſed poſtea Mſ. mihi oſtendit legendum eſſe ἥψησα, & pro τόμους, τιμάχια. ſed ἀλλᾶντας, ſunt *botuli*, *farcimina*, non inteſtina. *J. G. G.*

Ἥψων] Ἑψάω rarum eſſe Grammatici ajunt, non plane damnant, ideoque imperf. inde formatum ſervavi quidem, facile tamen permittens ut ἥψησα cum duob. Codd. legat, cui libuerit. Utitur praef. inf. ἐψῶ ab ἐψάω *Aret. Cappad.* L. 2. *Morb. Acut.* c. 2. p. m. 97. A. Verum is Attice non ſcripſit, & futurum ſecundum eſſe aliquis contendat. Sed poteſtate praeſentis tamen ibi uſurpatur. Ἕψειν vero dici de eo qui quid coquendum curat, ait Cl. *Caſaub.* ad Athen. L. IV. animadv. c. XV. verſus fin. In ipſo vero *Athen.* ſub init. ejusd. cap. ἐψῶν quoque praeſens eſt, φακὴν ἐψῶν — μεμαθήκειν, ter eod. cap. ac deinde ſaepe occurrit. Apud *Diod. Sic.* I. c. 84. praef. ἰψῶντες legitur, quaſi foret ab ἰψάω, ideoque Cl. *Weſſel.* No. 29. ἰψῶντες malit, uti recte eſt ibid. c. 80. Quod autem Cl. *Caſaub.* dicat ἕψω eſſe, *coqui curo*, id ita verum credo, ut ſaepe facere quis aliquid dicitur, qui id per alium facit. Et ſic *lentes coquere* dicetur Dominus, qui id ſervis imperat. Nam ἕψω per ſe eſſe *coquo*, probarem, ſi quid opus foret, ex *Pind.* Ol. A. — ὃ σπέρμα καθαρὸν ἕψοι (γῆρας) Et ex aliis. Sed acute philoſophantes reſponderent, nec ſervus coquit, ſed olla, furnus, ſol, ignis, coquit. Verum has argutias auditor ſanus riſu exciperet. *J. F. R.*

91. Κεραμεοῦν τρύβλιον] Generaliter pro quolibet fictili. Sumitur tamen pro ſacris fictilibus qualia Numae fictilia, & ita videtur interpretari τρύβλιον, *Heſych.* ποτήριον μυστηρίου. *J. B.*

97. Διϊζομένους ἰσῶς] Active & paſſive uſurpari λαμβάνομαι vid. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* III. c. 85. No. 46. quem adeundum monebat Cl. *Hemſterh.* *J. F. R.*

5. Ἐπεὶ δὲ ἀπέβαινε πρᾶγμα, ἄπαντα ἐκάστα κατὰ τοὺς νόμους, Σίμων ὁ τὰ βάκια τὰ σιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον ἐξελείχων, ἔσχατον ἐξελαίνει, ἀλυρᾷ δ' ὑπογυοδαφῇ ἀμπεχό-

ex fractis leguminibus pulticulam, saturnalibus, injectis duobus de farcimine frustis. GALL. Novi, sinum illum, brevem, qui fictilem quam solam habebamus patellam furatus, & sub ala occultans abiit post coenam. Vidi enim ipse, Micylle. MIC. Igitur ille furatus, tot deinde pejeravit Deos? Sed cur non indicabas, & clamabas tum, galle, cum spoliari nos videres? GALL. Cucurriebam, quod solum tum poteram. Quid ergo Simon? videbaris enim de illo dicturus aliquid. MIC. Patruelis erat ipsi locupletissimus, Drimylus nomine. Hic, quamdiu vixit, nec obolum dedit Simoni. Quomodo enim? qui nec ipse opes suas attingeret? Postquam vero nuper mortuus est, illa omnia

ἐμοὶ, ὅτι τὸ ἔτυψε [e] ἤψων τοὺς Κρονίους, δύο [f] τόμους τῦ ἀλλᾶντος ἐμβαλών.

ΑΛΕΚ. Οἶδα, τὸ [g] σιμὸν, τὸ βραχὺν, ὃς τὸ [h] κεραμεῦν τρύβλιον ὑφαλόμενος, ᾤχετο ὑπὸ μάλης ἔχων, μὴ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδον γὰρ αὐτὸς, ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Οὐκοῦν ἐκεῖνος αὐτὸ κλέψας, εἶτα ἐπωμόσατο θεοὺς τοσούτους, ἀλλὰ τί οὐκ ἐμήνυες, ὦ βόας τότε, ὡς ἀλεκτρυὼν, κινδυνεύοντας ἡμᾶς ὁρῶν; ΑΛΕΚ. Ἐκόκκυζον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατὸν ἦν. τί δ' ἦν ὁ Σίμων; ἐφάνης γάρ τι περὶ αὐτῦ ἐρῶν. ΜΙΚ. Ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ πλούσιος ἐς ὑπερβολὴν, Δρυμύλος τοὔνομα· ὅστις [i] ἐπὶ μὲν ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σίμωνι ζῶν· πῶς γάρ; ὃς οὐδὲ αὐτὸς ἥπτετο τῶν χρημάτων; ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα

e Ἤψων] Ἤψησα G. L. Nil mut. Edd. f Τόμους] Nil mut. Edd. Τομάχη *Graev.* & sic marg. *Al.* g Σιμὸν] Sic recte *H. Fl. P. S.* Σίμωνα *J.* & P. cum marg. *Al.* h Κεραμεοῦν] Sic *J. H. P. B1. Fl.* &c. Κεραμοῦν *S.* & *Amst.* i Μὲν] Omisit *Fl.*

88. Ἔστις] Πιστάμενον. *V.*

Ibid. Τοὺς Κρονίους] Ἐν τῇ ἑορτῇ τῦ Κρόνου. τόμους δὲ τρόμαλα. ἀλλᾶντα ὁ συγγραφεύς. λεκάνικα. *V.*

* Λεκάνικα] Sic dedimus ex *V.* & *G.* Nam Impressa prave λακανικὰ. at Λικανικὰν *C.*

χόμβῳ] Et quae sequuntur. Hic aliquid excidit. Sententia enim hiat, nec est unde pendeant ἅπαντα ἰκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους. Salmuriensis quidem interpres multa infarcit, alia omittit, & cetera misere vertit: *Postquam vero pridie mortuus fuisset, omnes illas pecunias juxta leges, Simon ille gaudens effert, purpurea hysginoque tincta veste indutus.* Πῦ καίτοι in Graecis Simon *ille gaudens effert?* Nam ἄσμενος ἐξελαύνει aliud est, ut statim videbimus. Cur omisit τὰ ῥάκια τὰ πινρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον ἐφελκύσων. Poteratne flagitiosius in hoc loco interpretando quisquam versari? Nec melius Erasmus: *At simul ac mortuus est nuper, universis illis opibus juxta leges Simon ille, qui coria patria, quia patellam circum lingebat, gaudens purpura ostroque circumtectus.* In his nulla est sententia. Ad prima autem verba ἅπαντα ἰκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους addendum ἦλθε, quod vitio librariorum intercidit, aut simile quiddam. In sequentibus quoque aliquid periit, ὁ τὰ ῥάκια τὰ πινρὰ nihil habent unde pendeant, & nihil significant, sed ex Ms. haec jactura egregie sarcitur, qui in prioribus unum aut plura verba perisse luce meridiana clarius ostendit, quamvis & ipsa συνέχεια & ratio satis indicet. Sic autem in vetere codice hic locus scribitur: Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἰκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους ἐς τῶν ἰκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια ἐφελκυσάμενος τὰ πινρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον ἐφελκύσων, &c. Pulchre sane & vere. Sic igitur locum totum scribe & verte: ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἰκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους . . . . Σίμων. Καὶ νῦν ἰκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια ἐφελκυσάμενος πινρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον ἐφελκύσων ἄσμενος ἐξελαύνει ἐλαυνῇ ἐ ὁσγινοβαφῇ ἀμπεχόμενος. *Postquam vero pridie mortuus est, omnia illa secundum leges* capit *Simon.* Et *nunc ille qui pannis sordidis indutus erat, qui catinum lingebat, hilaris equo vehitur, purpurea,* & *coccinea veste amictus.* ἄσμενος ἐξελαύνειν est laeto & alacri animo equo vehi, ἐλαύνειν est subaudito ἵππον, *equitare,* ut apud Latinos *vehere* sc. se equo, pro *vehi* frequenter legitur, sic & ἐξελαύνειν, & ἐπεξελαύνειν. *Herodot.* ἐξελαύνει ἐς ἴθεια τὰ ἑαυτῦ. *equitavit ad suam domum.* ἐξελαύνειν proprie Germanis & Belgis est uitrijden. Hysginus quidem color differt a coccineo, cum sit medius inter purpuram Tyriam & coccinum, potest tamen *coccineus* verti. Hysginus enim color conficiebatur ex purpura, quae coccino superinducebatur, ut dudum docuere viri doctissimi. Vide *Salmas.* exercitat. *Plinian.* *J. G. G.*

Ibid. Ἅπαντα ἰκεῖνα — Σίμων] Puto ego *Graevii* codicem ut alias in hoc dialogo, ita hic, librarii sedulitatem passum. Nam illud quidem, ὁ τὰ ῥάκια τὰ πινρὰ, ita Lucianeum est, ut qui illi ereptum eat, non

ναχῆ τὰς νόμας, [a] Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ [b] πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον φελείχων ἅσμενος ἐξελαύνῃ, ἁλυργῆ καὶ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχόμενος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ χρυσᾶ ἐκπώματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέζας ἔχων, ὑφ' ἁπάντων προσκυνούμενος, οὐδὲ προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. ἔναγχος γοῦν ἐγὼ μὲ ἰδὼν [c] προσιόντα, Χαῖρε, ἔφην, ὦ Σίμων. ὁ δὲ ἀγανακτήσας, Εἶπάλε, ἔφη, τῷ πτωχῷ, μὴ καλασμικρύνειν μου τὸνομα· οὐ γὰρ Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ ἐρῶσιν αὐτοῦ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρύπτεται καὶ πρὸς ταύτας, καὶ ὑπορρᾷ, καὶ τὰς μὲν προσίεται, καὶ ἵλεώς ἐστιν, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν [d] ἀνελεῖν [e] αὐτὰς, ἀμελούμεναι. ὁρᾷς ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴ γε καὶ μεταποιεῖ τοὺς [f] ἀμόρφους, καὶ ἐρασμίους ἀπεργάζεται, ὥσ-

ex lege *heres* Simo ille cum pannis sordidis, ille qui patellam ligurriebat, laetus *domo* exigit, purpuras indutus & hysginа, servos, & bigas, & aurea pocula, & mensas eburneis pedibus habens, adorandus ab omnibus, nos neque respiciens amplius. Nuper enim ego procedentem videns, *Salve*, dicebam, *Simo*. At ille indignatus, *dicite*, inquit, *mendico*, *meum nomen ne deminuat: neque enim Simon vocor, sed Simonides*. Maximum vero illud est; quod eum amant etiam mulieres: at ille apud has quoque delicatum se facit, easque despicit: & alias quidem admittit propitius; aliae vero minantur, futurum ut mortem sibi conscisant, si porro negligantur. Vides, quantorum bonorum aurum caussa sit; siquidem deformes etiam refingit, &, ut

poë-

a Σίμων —— φελείχων] Καὶ τῶν ἰκεῖ ὁ τ. ῥ. φελοβολημένος π. G. Nil mut. Edd. Καὶ τῶν ἰκεῖ etiam marg. *A1*. b Πιναρὰ] Sic *V2. S. A.* recte. Πιπαρὰ *Fl. J. B1. Ald. Fr. P. H:* c Προσιόντα] Nil mut. Edd. Προϊόντα *Grom.* d Ἀνελεῖν] Ἀνηρτῆσθαι G. & marg. *A1*. Nil mut. Edd. e Αὐτὰς] Sic *P.* aliaeque quaedam. Αὐτὰς *J.* f Ἀμόρφους] Ex Cod. P. Ἀμορφοτέρους Edd. priores.

8. Ἁλυργῆ] Παρφυρᾶ. *V.*
Ibid. Καὶ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχόμενος] Ὑσγινὸν ἔστιν ἄνθος ἰοειδὲς * ὑακίνθῳ βαθύτερον, ὃν τινες δὲ τὰ ἀπὸ κοκκοῦ αἱματοῦν βαπτόμενα. *V.*

* Ταχέως] Ταχέως C.

nosse virum videatur, ostenderunt copiose viri docti ad Nigr. 10, 4. Sed neque non commode (in sutoris praesertim semidocti sermone familiari, & ad sapientiam ostendendam abrupto) jungi videntur ista ἄγαλμα ἐκεῖνο ἐξελαύνει. Quae absconderat Drimylus, quae attingere ausus non fuerat, ea Simon *exigit*, protrahit e tenebris, & prodire in lucem atque conspectum jubet, dum illis qua domi qua in publico utitur &c. Si τῷ ἐξελαύνει placeat solennem illam, in equo vel curru procedendi significationem servare: tunc ἅρμῳ illud jungendum cum φελείχων, & intelligendum ad ἄγαλμα ἐκεῖνο, & quae sequuntur, verbum ἔχει. *J. M. G.*

6. Τὰ πιναρὰ] Legendum videtur ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ ἡμφισμένος, aut simile quid. *F.G.* Immo intelligitur, ut bene monet Cl. *Gesn.* Exempla dedere Cl. *Jens.* aliique ad *Mort. Dial.* X. §. 4. Conf. infra *Bis Accus.* c. 14. ὁ τὴν σύριγγα. *J. F. R.*

7. Τὸ τρύβλιον] Quia & paullo supra, & infra c. 29. & alibi hoc accentu in Edd. Luciani exaratum invenio, ita relinquo. Malim tamen τρυβλίον cum *Jung.* ad *Poll.* VI. Segm. 85. Ut βιβλίον aliaque diminutiva trisyllaba solent esse paroxytona. *J. F. R.*

Ibid. Ἄσμενος] (Pone comma post ἄσμενος) *Kust.* Ego in φελείχων ἅρμῳ mendum latere puto. *M. du S.*

8. Ἐξελαύνει] Curru vectus in publicum prodit &c. Male Interpres. *F.G.*

Ἐξελαύνει] Vidit igitur jam *Gujetus* idem quod Cl. *Graev.* Ita simplex ἐλαύνω pro *proficisci*, *Thucyd.* VIII. c. 108. ἀναζεύξας ἤλαυνε ἐπὶ τοὺς Ἴωνας. *solvens* (navim) *properabat in Ioniam*. Aelian. V. H. I. 31. pr. ὅτε ἐπὶ Πέρσας ἐλαύνοι βασιλεύς. *Quum Rex in Persidem equitat*. Ibid. c. 33. Ἀρταξέρξῃ ἐλαύνοντι τὴν Περσίδα. *Artaxerxi per Persidem equitanti*. Quae constructio ne durior videatur, confer Lucian. *Rhet. praec.* c. 5. ἐρήμην πολλὴν ἐλάσασθαι. Et *Alex.* c. 46. f. γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνοντα. Item ἐπελαύνειν pro *advenare*, in *Quom. Hist.* c. 3. Ἐξελαύνειν autem rursus hoc *Dial.* c. 25. ἐξελαύνειν λέπιδι λειπόμενον —— ἄρχοντα. *J. F. R.*

Ibid. Ὑσγινοβαφῆ] Ὑσγινον, plantae genus, cujus succus violaceum vel purpureum tradit colorem. Qualis autem ea sit, utrum hyacinthus, an vaccinium, an coccus, an glastum, non convenit inter Auctores. Sunt qui dicunt ὑσγινον esse plantam, & ὑσγινος, quae exinde fit, tincturam; eamque non purpuream, sed rubram esse: magis congrue forsan huic loco; nam diffe-

poëticus ille ceſtus, reddit amabiles. Audis vero & poëtas dicentes:

Pecunia ingens generis humani bonum; &,
Pecunia in res regimen humanas tenet.

Sed quid inter haec ridebas, galle?

15. GALL. Quod ignorantia quadam tu etiam, Micylle, ſimiliter ae reliquum vulgus, deceptus es circa divites. At illi, bene noris, multo miſeriorem quam vos vitam agunt. Hoc tibi dico, qui & pauper & dives ſaepe fuerim, & vitae uniuscujusque fecerim experimentum: paullo poſt autem tu quoque ſcies ſingula. MIC. Sic per Jovem: tempus enim jam eſt, ut dicas, quomodo mutatus fueris, & quorum de unaquaque vita tibi ſis conſcius. GALL. Audi ergo. Verum hoc ante noris, neminem mihi viſum, te qui viveret beatior. MIC. Me, galle? Ita tu beatus ſis! irritas enim me, ut tibi maledicam. Verum dic ab Euphorbo inde facto initio,

ὦ ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος κερδός. ἀκούεις δὲ τῶν ποιητῶν λεγόντων·

Ὦ χρυσὲ δέξιωμα κάλλιστον [g] κτέρας·

Χρυσὸς γάρ ἐστιν, ὃς βροτοῖς ἔχει κράτη.

ἀλλὰ τί μέλαξυ ἐγέλασας, ὦ ἀλεκτρυών;

ΑΛΕΚ. Ὅτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τὸν πλοῦτον. οἶδ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀθλιώτερον ὑμῶν τὸν βίον βιῶσι. λέγω δέ σοι, καὶ πένης καὶ πλούσιος πολλάκις γενόμενος, καὶ ἅπαντα βίον πεπειραμένος· μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἴσῃ ἕκαστα. MIK. Νὴ Δία, χρόνος γὰρ ἤδη καὶ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἠλλάγης, καὶ ἃ σύνοιδα τῷ βίῳ ἑκάστῳ. ΑΛΕΚ. Ἄκουε, τοσοῦτόν γε [h] προειδώς, μηδένα με σοῦ εὐδαιμονέστερον βιῶντα ἑωρακέναι. MIK. Ἐμοῦ, ὦ Ἀλεκτρυών; οὕτω σοι γένοιτο. [i] προάγεις γάρ με [k] λοιδορεῖσθαί σοι. ἀλλὰ εἰπὲ ἀπὸ Εὐφόρβου ἀρξάμενος

[g] Κτέρας] Sic Luciani Edd. βροτοῖς *Eurip.* l. c. [h] Προειδὼς] Προειπὼν *Pell.* [i] Προάγεις] Προάγῃ marg. *A1.* & P. [k] Λοιδορεῖσθαι] Conſtans lectio.

30. Τοῖς πολλοῖς] Τοῖς ἀνοήτοις. Ex multis, i. e. ex malis ignavisque & ſtultis. *G.*

differunt, opinor, inter ſe ἀλυρὸς, καὶ τὸ ὑσγινοβαφὲς. *E.L.*

Ὑσγινοβαφὲς] *Aelian.* V. H. III. c. 9. Ἐπ' αὐτοῖς δὲ τοῖς ὀστρείοις, φλόγωσι ἐοικόσης ἐ ὑσγινοβαφῆ. Ubi Cl. *Periz.* ex *Salmaſ.* Exerc. Plin. p. 272. docet colorem ὑσγινοβαφῆ medium fuiſſe inter coccum & purpuram, propiorem tamen purpurae. Plura *Salmaſ.* p. m. 193. *J.F.R.*

13. Ἐγὼ μὲ ἰδὼν προσιόντα] An non προϊόντα? Ut infra in hoc libello. ὡς ἐκότε προίοιμι, οἱ μὲ πολλοὶ προσεκύνουν. *J.G.*

20. Αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀναλῶ αὐτάς] Non reprehendo vulgatam, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀναλεῖν αὐτὰς· ſed magis tamen probo libri veteris ſcripturam, in qua αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀναρτήσειν αὐτάς. *Minantur ſe ipſas ſuſpenſuras.* Hae ſunt & minae & facinora mulierum perdite amantium. In hoc ipſo Luciano non unum eſt exemplum. *J.G.G.*

26. Ὦ χρυσὲ] *Homer.* Il. Β. 214. *Eur.* fr. Belleroph. 70. v. 6. Addend. Vide not. ad Tim. c. 24. pro βροτοῖς autem legitur hic κτήρας, quod obſervandum. Apud *Athenag.* legitur ἀξίωμα pro δ—. *Leopard.* 44. Apud *Grotium* δέξ— *M.du S.*

Ὦ χρυσὲ, δέξωμα] Dedimus interpretationem prioris verſiculi Euripidei apud *Senecam* ep. 115. ſervato etiam a *Barneſio* fragm. Belleroph. vſ. 70. Qui nimirum etiam ultimam vocem non ponit κτήρας, ſed βροτοῖς, quam ſubſtituere forſaſſe, qui inſolentiam illius vitarent. Eſt caeteroqui κτήρας apud *Heſychium* κτῆμα, quod probe huc convenit. Alterum verſiculum & ad Incerta retulit *Barneſius* vſ. 387. & in Add. Belleroph. vſ. 6. ubi etiam ita vertit, *Aurum eſt quod homines vincit imperio ſuo.* *J.M.G.*

Ibid. Κάλλιστον κτήρας] In Euripide κ. βροτοῖς. *J.B.*

Ibid. Κτήρας] Κτήρας hic locum habere non videtur. *F.G.* Recipiatur ergo pro eo βροτοῖς ex *Eurip.* vertaturque: *Aurum res jucundiſſima mortalibus.* *J.F.R.*

41. Λοιδορεῖσθαί σοι] Suſpecta videtur *Solano* haec fuiſſe lectio, quod aſteriſco adpoſito ſignificavit. Sed λοιδορεῖσθαι videtur paſſivum eſſe, & σοι pro ὑπὸ σοῦ valet. q. d. προάγεις μὲ πρὸς τὸ λοιδορεῖσθαι ὑπὸ σοῦ· ſive ἵνα σοι λοιδορῶμαι. quid cauſſae lateat; cur igitur improbarit, non ſatis adſequor. An quia λοιδορεῖσθαι plerumque medium eſſe ſolet; an quia dativum amat & λοιδορεῖσθαι non activa poteſtate dici ſolet, hic vero λοιδορεῖσθαι μὲ dici viſum fuerit? vix credo, quia μὲ ad προάγεις pertinere, ſatis videre potuit. Sed melior occaſio erit hoc diſcutiendi ad *Icarom.* c. 30. f. ubi activum λοιδορεῖν, quod alias accuſativo jungitur, manifeſto conſtruebatur cum dativo, in Edd. *J.F.R.*

μενος, ὅπως ἐς Πυθαγόραν μεθεβλήθης, εἶτα ἐξῆς ἄχρι τοῦ ἀλεκτρυόνος. εἰκὸς γὰρ σε πολλὰ μὲν ἰδεῖν, παθεῖν, ἐν πολυειδέσι τοῖς βίοις.

quomodo mutatus fis in Pythagoram, ac deinceps usque ad gallum: verisimile enim est multa vidisse te ac passum, in diversis adeo vitis.

ΑΛΕΚ. Ὡς ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ πρῶτον ἡ ψυχή μοι καταπταμένη εἰς τὴν γῆν ἐνέδυ ἐς ἀνθρώπου σῶμα, ἦν τινα τὴν καλλίδικην ἐκτελοῦσα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν, ἄλλως τε [a] οὔτε θέμις οὔτε ἐμοὶ εἰπεῖν, οὔτε σοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ δὲ Εὔφορβος ἐγενόμην. . . . ΜΙΚ. Ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν, τοῦτό μοι πρότερον εἰπέ, εἰ κἀγὼ πολὺ [b] ἀλλάγην ὥσπερ σύ. ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. ΜΙΚ. Τίς ἂν ἦν, εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γὰρ τοῦτο εἰδέναι. ΑΛΕΚ. [c] Σὺ; μύρμηξ Ἰνδικὸς τῶν τὸ χρυσίον ἀνορυττόντων. ΜΙΚ. Εἶτα ἔχων ὁ κακοδαίμων [d] ὀλίγων [e] ἥκων ψηγμάτων

16. GALL. Quomodo ex Apolline primum anima mea devolans in terram hominis corpus subierit, quam ita poenam luerit, longum fuerit dicere: & alioqui neque dicere mihi talia fas est, neque tibi audire. Cum vero Euphorbus essem . . . MIC. Ego vero ante haec, o admirabilis, quis fuerim, hoc mihi prius dicito. Utrum ego quoque, sicut tu, immutatus sum? GALL. Ita sane. MIC. Quis igitur fui? numquid habes dicere? volo enim hoc scire. GALL. Tu formica Indica de eo genere, quae aurum effodiunt. MIC. Tum pigratus sum miser, paucarum mi-

ca-

a Οὔτε] Sic *H. P. B1.* &c. Οὐδ' *J. P.* Οὔτε Ex. *Fl.* b Ἀλλάγλω] Ἀλλάγμλω marg. *A1.* c Σὺ μύρμηξ &c.] Sic *Coll.* & *Fl.* cum cett. Edd. habere notat *M. du S.* d Ὀλίγου] Ὀλίγων *B1.* e Ἥκων] Ἧκων *Fl.*

47. Ἀπόλλωνος] (Pythagorae animam ab Apolline ad homines missam, ut res certissima, de qua ἰδίᾳ ἐν ἀμφισβητήσει, affirmat *Jamblichus* in vita Pythag. c. 2. *Priorem esse corpore* a Pythag. docuit *Plato* Tim. Ed. *Bas.* 1556. p. 478. l. 40. *alasam* esse, Phaedone p. 204. l. 33.) *Loesles.* Vide N. A. XX. & *Diog. Laërt.* post pag. 507. B. *M. du S.*

Ibid. Ἐξ Ἀπόλλωνος] Servat decorum Lucianus. Volebat suspicionibus quibusdam homines inducere Pythagoras, ut crederent, se esse Apollinem. Vid. *Jamblichus* f. 177. & *Porphyr.* f. 28. *J. M. G.*

49. Καλλιδίκην] Memorat *Clem. Alex.* Strom. III. Philolaum Pythagoricum sic dixisse, μαρτυρεῖν δὲ καὶ τοὺς παλαιοὺς θεολόγους τε καὶ μάντεις, ὡς ἀφ' τινὰς τιμωρίας ἃ ψυχὴ τῷ σώματι συνέζευκται, ᾗ παιδάγε ὡς σώματι τοῦτο τίθεται. Hujus sententiae Orpheum esse auctorem tradit *Plato* Gratyl. p. 55. l. penult. *E. L.*

58. Μύρμηξ Ἰνδικὸς] (De qua *Prop.* III. 13.

Inda cavis aurum mittit formica metallis.

Et mira de eadem narrat *Plin.* XI. 31. cui non multum abhimile narrat etiam *Herodotus* in Thalia.) *Loesles.* Quasnam formicas Indicas, quae aurum effodiant, tradiderint veteres, ex *Aeliano* disces de anim. III. 4. De his etiam *Philostr.* 229. ubi in nota habes Auctorum loca de iis, quae nos ubi de Gryphibus, cum aliis insuper attulimus, ad Ἐν δὲ ultimum. *M. du S.*

59. Εἶτα ἔχων ὁ κακοδαίμων ὀλίγων τῶν ψηγμάτων ἥκων εἰς τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ἐκπεπορισμένος] Salmuriensis: *Itane neglexi infelix vel pauca frusta in vitam importare, cum illo essem alitus.* Sed ἔχειν ψήγματα εἰς βίον significatne *frusta importare in vitam?* In editione Basileensi Graeca 1555. legitur, ὀλίγων τῶν ψηγμάτων ἥκων. Constat sane ἥκων construi cum secundo casu, ut apud Herodotum οὐ ἥκω χρημάτων, *sum pecuniosus, dives.* οὐ ἥκω φρενῶν apud eundem *sum prudens.* Sed dum semper οὐ aut οὐχὶ, adjunctum habet. Quod concise dicunt οὐ ἥκειν τῶν χρημάτων, integrum est, οὐ ἥκων ἐκ πολλῶν τῶν χρημάτων. Sed hic habere locum non potest, ne nunc dicam ὀλίγων legi in Mss. Florentina, Aldina, ceterisque editionibus. In Florentina vero editione scribitur ἥκων pro ἥκων. Inde mihi persuasi excidisse & hic verbum φέρων. Et legendum ἥκων φέρων. *Omissa ferre in vitam.* Est loquendi genus, sat multa hujus generis alia, Graecis peculiare, φέρων φέρειν est *ferre.* Haeus: εἰ γραμμάτων ἀληθινῶν φέρων τὰς *authores fuctas testamenti tabulas.* Apud Poëtas vero, imprimis apud *Homerum*, infinita talium locutionum sunt exempla. *J. G. G.*

Εἶτα ἔχων ὁ κακοδαίμων ὀλίγων τῶν ψηγμάτων ἥκων εἰς τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ἐκπεπορισμένος] Basileensis editio, ὀλίγων τῶν ψηγμάτων. Idque sanius. Caeterum verba haec ita versa vulgo leguntur, *Itane neglexi infelix vel pauncula frusta in vitam importare, cum illo essem alitus?* Sed profecto haec versio a mente scriptoris est alienissima. Rogarat Micyllus Pythagoricum suum Gallum, quis ipse antea fuisset; respondebat Gallus, eum (Micyllum) fuisse μύρμηκα Indicum, ex iis qui aurum effodiunt. Tum vero pauperculus Micyllus, *Ita-*

ne

carum ſumto inde viatico in hanc vitam venire? Verum etiam, quid poſt ero, mihi dic: veriſimile enim eſt te ſcire. Si enim bonum quid fuerit, ſurgam ſtatim, & ab ipſo illo, in quo tu modo inſiſtis, clavo me ſuſpendam. GALL. Nullo iſtud modo reſciſcas.

17. Verum enim vero cum Euphorbus eſſem, ad illa enim redeo, pugnavi ad Ilium, interfectusque a Menelao, interjecto aliquo tempore veni in Pythagoram: interim vero ſine domo manſi, dum pararet mihi Mneſarchus domicilium. MIC. Cibine, o noſter, expers & potus? GALL. Nimirum. neque enim indigebat his, niſi ſolum corpus. MIC. Numquid ergo res Iliacae, hoc mihi prius dicito, tales ſunt, quales geſtas eſſe Homerus ait? GALL. Unde iſte ſciret, Micylle? qui, cum iſta

εἰς τὸ βίον, ἐξ ἐκείνου ἐφισιοῦμαι; ἀλλὰ καὶ τί μοι τοῦτο ἔσομαι, εἰπὲ εἰκὸς γὰρ εἰδέναι σε. εἰ γάρ τι ἀγαθὸν εἴη, [f] ἀπάγξομαι ἤδη ἀναστὰς ἀπὸ τοῦ πατάλου, ἐφ' ὃ σὺ ἔστηκας. ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθοις τοῦτο ἀδεμιᾷ μηχανῇ.

Πλὴν ἀλλὰ ἐπεὶ καὶ Εὔφορβος ἐγενόμην (ἐπάνειμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνα) ἐμαχόμην [g] ἐν Ἰλίῳ, καὶ ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάου, χρόνῳ ὕστερον εἰς Πυθαγόραν ἦκον. τέως δὲ ἐμενον [h] ἄοικος ἐγώ, ἄχρι δὴ ὁ Μνήσαρχος [i] ἐξεργάσηταί μοι τὸ οἴκιον. MIK. Ἄσιτος ὢν, ὦ τᾶν, καὶ ἄποτος; ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. οὐδὲ γὰρ ἔδει τούτων, ἢ μόνῳ τῷ σώματι. MIK. Οὐκοῦν τὰ [k] ἐν Ἰλίῳ πρότερόν μοι εἰπέ· τοιαῦτα ἦν οἷά φησιν Ὅμηρος γενέσθαι αὐτά; ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκεῖνος ἠπίστατο, ὦ Μίκυλλε, ὃς γιγνομένων ἐκείνων,

f Ἀπάγξομαι] Ἀπάγχομαι *Fl.* g Ἐν] Sic Edd. octo. Ἐπ' *J.* & *Vz.* & marg. *Al.* h Ἄοικος] Ἀοικητος *P.* i Ἐξεργάσηται] Ἐξιργάσηται *Fl.* male. k Ἐν] Nihil jam variet. invenio.

70. Παρὰ τοῦτο φησὶν ἐς τὸ σῶμα τοῦ Πυθαγόρα ἐπλανώμην, * οἶκον ζητῶν, ὁ ἐστι σῶμα, ἵνα †ὅτι Μνήσαρχος ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς ἔκτισέ μοι οἶκον, τοῦτ' ἔστιν ἐπειρᾶτο. *V.*

73. ‡Ὦ τᾶν] Ὦ ἰταῖρε. *V.* In altero *Voſſ.* in Folio

* Οἶκον] Ante editum erat corrupte οἷς καὶ ζητῶν, quod etiam legebatur in V. Οἶκον emendant C. quod recepimus. *M. du S.*

† Ὅτι] Ὅτι edita. Correxit *M. du S.*

‡ Ὦ τᾶν] Hoc accentu bis ſic exaratum inveni. Τᾶν vero

Edd. Luciani & *Ariſtoph.* Sed Τᾶν rurſus in Lucian. *Icarom.* non longe a pr. *J. F. R.*

§ Κασίγνητοί τε ἔτασαν] *Hom.* Il. Π. 456. *M. du S.*

¶ Ε. τᾶν] Lege Ε. ὦ τᾶν. *M. du S.*

me ego infelix pigratus fui in vitam venire, pauculis inde fruſtis pro commeatu mecum ſumptis? J. F.

Ibid. Ὅσον — ἦκον — ἐπισιτισάμην] Nihil deeſt ad ſenſum, modo aliter conſtruantur verba, quam adhuc factum, aut leviſſima tranſpoſitione juventur, ad quam Cl. *Geſneri* verſio pronum iter monſtrat. Quod enim Cl. *Graevius* φέροντα ingerit, concederem, ſi plane opus eſſet, &, ſi φέρων dixiſſet, bene haberet, idque voluit credo, ſed non attendit ad ſequentem nominat. ἐπισιτισάμην. Conf. ſupr. *Alex.* c. 6. ἐπισιτίσασθέ τε τὰ ἀρκοῦντα, *Arrian.* L. III. c. 20. f. Ἐπισιτισάμην δὲ αὐτόθι, ὅτι ἔρημον τὴν πρόσω χώραν ἤκουον. Noſtrum infra *Icar.* c. XI. Et *Bis Accuſ.* c. 28. pr. Ἔπειτα δὲ ἐκεῖθεν ἐπισιτίσαιο. Unde videbis, non eſſe *alo, comedo*, ut vulgo cum Lexicographis vertebatur, ſed *in viaticum capio.* ſ. de frumento mihi proſpicio. *J. F. R.*

60. Ἔρημον — ἐπισιτισάμην] (Supple partic. ἄγων, aut φέρων.) *Loedes.* Vide N. Δ. I. Ἐπισιτ. c. 20. & *Eurip.* Orch. 1323. De ἐπισιτ— vide Ἰκαρ. c. 11. *M. du S.*

68. Ἐπ' Ἰλίῳ] Omnes Edd. praeter *Venetas* ἐν Ἰλίῳ, quod & ferri poterat, quia Trojanus Euphorbus. Vide Συμπ. c. 35. *M. du S.*

Ἐν Ἰλίῳ] Non auſus ſum ἐπ' recipere, quia mox poſt verſum hinc ſextum eodem reſpiciens ἐν Ἰλίῳ rurſus ait, & quamvis pugna revera non *intra*, ſed ad Ilium geſta ſit, tamen & ἐν ſic utitur *Homer.* quem indicavi ad *Quom. Hiſt.* c. 28. No. 73. Ubi Lucian. etiam ἐν Εὐφράτῃ, & c. 38. ἐν Ὀλύνθῳ pro ἐπὶ. *J. F. R.*

79. Ἀσπιδιωτῶν ὑπὸ Μαν.] *Hom.* Il. P. 47. ſeqq. *M. du S.*

Ibid. Χρόνῳ ὕστερον] *Diog. Laërtius* Hermotimum & Pyrrhum piſcatorem Delium fuiſſe, antequam Pythagoras eſſet, tradit p. 215. B. *A. Gellius* poſt Pythagoram Pyrandrum fuiſſe, deinde Callicleam dean, deinde feminam pulchra facie meretricem, cui nomen fuerat *Alce.* IV. 11. (Vide *Menag.* ad *Diog. Laërt.* I. c.

νων, κἀμηλος ἐν Βάκτροις ἦν. ἐγὼ [a] δὲ τοσοῦτόν σοι φημὶ ὑπερφυὲς [b] μηδὲν γε νέας τότε, μήτε τὴν Αἴαντα οὕτω μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένην αὐτὴν οὕτω καλὴν, ὡς οἴονται. [c] εἶδον γὰρ λευκήν μού τινα καὶ ὀπιμήκη τὴν τράχηλον, ὡς εἰκάζειν κύκνου θυγατέρα εἶναι· τἄλλα δὲ, πάνυ πρεσβύτιν, ἡλικιῶτιν σχεδὸν τὴν Ἑκάβης, ἣν γε Θησεὺς πρῶτον ἁρπάσας, ἐν Ἀφίδναις εἶχε, καὶ τὸν Ἡρακλέα γενόμενον· ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον εἷλε Τροίαν καὶ τοὺς πατέρας ἡμῶν, τοὺς τότε μάλιστα. διηγεῖτο γάρ μοι ὁ Πάνθους ταῦτα, κομιδῇ μειράκιον ὢν, ἑωρακέναι λέγων τὸν Ἡρακλέα. ΜΙΚ. Τί δὲ, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιοῦτος ἦν ἄριστος τὰ πάντα, ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα; ΑΛΕΚ. Ἐκείνῳ μὲν οὐδὲ συνηνέχθην, ὦ Μίκυλλε, οὐδ' ἂν ἔχοιμί σοι οὕτως ἀκριβῶς τὰ ὧδε τοῖς Ἀχαιοῖς λέγειν· πόθεν γὰρ, πολέμιος ὤν; [d] τὸν μέντοι ἑταῖρον αὐτοῦ τὸν Πάτροκλον οὐ χαλεπῶς ἀπέκλεινα, διελάσας τῷ δόρατι. ΜΙΚ. Εἶτα

fierent; Camelus esset in Bactris? Ego vero tantum tibi dico: supra naturam tum factum esse nihil, nec fuisse tum, neque ita magnum Ajacem, neque Helenam ipsam ita pulchram, ut putant. Vidi enim candidam quidem aliquam, longo collo, ut cycni filiam agnoscere, caeterum valde anum, & Hecubae fere aequalem; quam Theseus primum raptam habuerit Aphidnis, qui cum Hercule vixit. Hercules autem prius Trojam ceperat, patrum, qui tum erant, nostrorum circiter aetate. Narrabat mihi enim ista Panthus, dicens, visum a se, puero admodum, Herculem. MIC. Quid vero, Achillesne talis fuit, praestantissimus undique? an haec quoque temere conficta? GALL. Cum illo nihil mihi negotii fuit, Micylle. Neque possim tibi accurate adeo, quae apud Graecos acta sunt, dicere. Quomodo enim? qui essem hostis. Verum ipsius Patroclum amicum non magno negotio hasta trajectum interemi. MIC. Dein-

a Δὲ] Abest a *Fl.* b Μηδὲν] Restitut. ex marg. *Ar.* L. P. Μηδὲ Edd. priores. Μὴ δὲ *J.* c Εἶδον] Οἶδα male *J. Fr. Fl.* Recte prius *P. B. H. S.*

79. Ἐν Βάκτροις] Χώρα Περσική. *V.*

81. Αἴαντα] Ὅρα οἷα φησὶν, εἰ καὶ ὡς ἀστεῖόν τι τὸ Ὁμήρου, καὶ ἐν χαμαιεῖ παιδιᾶς, ἀλλ' ὅμως ἐναντία τοῖς ἐκείνῳ συγγραφεῦσι καὶ ὡδιδοθεῖσιν ἡμῖν. καὶ μάλιστα περὶ τοῦ Τροίας ὅτι πρώην ὑφ' Ἡρακλέους . . . . χθὲς καὶ Τροία. *G.*

97. Πολέμιος ὤν] Ὁ γὰρ Εὐφορβος τῶν Τρώων, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς τῶν Ἑλλήνων. *V.*

* Πολέμιος ὤν] Huc retulit hoc scholion *Salm.* quum ante ad verba τὸν μέντοι ἑταῖρον esset relatum.

l. c. p. 26. DE.) Æthalidem praeter alios inserit *Porphyr.* No. 45. & *Tertullianus* de anima. Noster inter Euphorbum & Pythagoram vacuum ponere videtur. De Pythag. Euphorbum se probante vide *Jambl.* No. 63. & 134. & not. & *Diog. Laërt.* l. c. *M. du S.*

79. Ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν] Scribe: ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν σοι φημὶ ὑπερφυὲς μηδὲν γίνεσθαι τότε. Et sic legit interpres Latinus, quamvis omnes editiones Graecae μηδὲ. *J. G. G.*

80. Μηδὲν] P. & L. uti emendare jusserat Cl. *Graevius.* In Impr. μηδὲ, aut disjunctim μὴ δὲ. *M. du S.*

87. Ἀφίδναις] *Diodor. Siculus* habet in singulari Ἀφίδναν IV. Φοβηθεὶς ὁ Θησεὺς ὑπεξέθετο τὴν Ἑλένην εἰς Ἀφίδναν, τὴν Ἀττικῶν πόλιν. *E. L.*

89. Τοὺς τότε] Recte addita haec sunt, ut ad Euphorbum referantur, non ad Pythagoram. *M. du S.*

98. Πάτροκλον] *Hom.* Il. Π. 808. *M. du S.*

99. Ἀπέκτεινα] Non peremisti, o bone, vulneraſti tantum; Hector peremit v. 818. & seqq. *E. L.*

1. Ὁ Μενέλαος &c.] *Hom.* Il. P. 47. seqq. *M. du S.*

10. Βίβλους τὰς Ὥρου] Orum ajunt Regem Ægypti fuisse, nescio quot annos ante urbem Romanam conditam. *Gilb. Cognatus* eos Ori duos libros, opinor, vult, qui annexi *Pierii Valeriani* Hieroglyphicis, scripti primi fuerunt ab Oro isto, ut ibi vocatur, Apolline, in lingua Ægyptiaca, in Graecam autem a nescio quo Philippo versi. *Isidis* autem *librorum* meminit *Plato*, in II. Dial. de Legum latione, vocatque Τῆς Ἴσιδος βιβλίματα, τὰ τὴν πολὺν τοῦτον σεσωσμένα χρόνον μύλη. *E. L.*

11. Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν] Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας ὕστερον διέθηκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὡς θεὸν ἤδη με. Interpolator: *Et cum in Italiam rursum vela fecissem, eo affectu Graecos ejus temporis imbui, ut me Deum praedicarent.* Palmerius cum vidisset in ultimis verbis labem haerere, censebat legendum esse, ὡς

Deinde te multo etiam minori Menelaus. Sed satis de his. Jam dic de Pythagora.

18. GALL. In universum, Micylle, Sophista fui: oportet enim, puto, vera dicere: alioquin nec illiteratus, nec inexercitatus rerum optimarum disciplina. Peregrinatus sum in Aegyptum, ut de sapientia conferrem cum prophetis; atque admissus in adyta, Hori libros & Isidis edidici: tum rursus navi in Italiam delatus, eo adduxi Graecos illius regionis, uti me pro Deo haberent. MIC. Audivi ista, teque putatum esse revixisse post mortem, & ostendisse iis aliquando femur aureum. Verum illud mihi dic, quid in mentem tibi venit, ut legem ferres de carnibus fabisque non edendis? GALL. Noli perquirere talia, Micylle. MIC. Quid ita, galle? GALL. Quia pudet me verum tibi de illis. ΙΤΑ. ὁ Μενέλαος μαχρῷ εὐχερέστερον· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τὰ Πυθαγόρου δέ, ἤδη λέγε.

ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν, χρὴ γὰρ, οἶμαι, [d] τἀληθῆ λέγειν. ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαίδευτος οὐδ' [e] ἀμελέτητος τῶν καλλίστων μαθημάτων. ἀπεδήμησα δὲ εἰς Αἴγυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς προφήταις ὅτι σοφίᾳ, καὶ ἐς τὰ ἄδυτα καταβαθὼν, ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς Ὥρου καὶ Ἴσιδος, κἀ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, οὕτω διέθηκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν [f] ἦγον με. MIK. Ἤκουσα ταῦτα, καὶ ὡς δόξειας ἀναβεβιωκέναι ἀποθανὼν, καὶ ὡς χρυσοῦν τὸν μηρὸν [g] ἐπιδείξαιό ποτε αὐτοῖς. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιήσασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυάμων ἐσθίειν; ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάκρινε [h] τὰ τοιαῦτα, ὦ Μίκυλλε. MIK. Διατί, ὦ ἀλεκτρυών; ΑΛΕΚ. Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρός σε τὴν [i] ὑπὲρ αὐτῶν.

[d] Τἀληθῆ] Τἀληθὴς P. [e] Ἀμελέτητος] Et sic esse in *Fl. Fr.* ac *J.* not. *M. du S.* [f] Ἦγον] Restitut. ex Mss. *Graev.* & P. & marg. *A1.* ᾖδον Edd. anteriores. ᾐδὼν *Palm.* nescio unde. [g] Ἐπιδείξαιο] Et sic *Fl.* cum cett. [h] Τὰ τοιαῦτα] Ταῦτα *Fl.* [i] Ὑπὲρ] Sic Edd. exceptis *Fl.* quae περὶ, cum marg. *A1.*

4. Σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν] Καθόλου σοφιστὰς ἐπαίνων τοὺς ἐπιτυγχάνοντας δεῖ τὴν λόγων. *P.*

10. Ἄδυτα] Ὅτι Ὥρου καὶ Ἴσιος περὶ τῶν ἀδύτων παρέδοσαν ἐν βιβλίοις αὐτοῖς. *G.*

ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. Sed una immutata litterula vidi puer fere scribendum esse, ὥστε θεὸν ἄγον με. *ut me pro Deo ducerent*, seu *haberent*. & vere me vidisse Ms. postea declaravit qui eandem servavit scripturam. *J.G.G.*

12. Τοὺς κατ' ἐκεῖνα] Τὰ χωρία. ut *Aristoph.* Nub. II. 1. οὐκ ἔστ' ὄνειρος ταῦτ' ἄλλα. *Non alia sunt praeter haec loca.* *E.L.*

Ibid. Κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας] Cl. *L. Bos* de Ellipsi p. 93. super hoc loco ait: perperam Interpretem haec Luciani vertisse: *Graecos ejus temporis*; hoc enim dici κατ' ἐκείνους sc. χρόνους. Sed κατ' ἐκεῖνα dici pro κατ' ἐκεῖνα μέρη τῆς γῆς. Adeoque & hic reddendum: *Graecos, qui isthic erant.* Id quod pluribus demonstratum videas ibid. *J.F.R.*

13. Ὥστε θεὸν ἰδών με] Lego ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. *J.P.a G.*

14. Ἀναβεβιωκέναι] *Diog. Laërtius* p. 219. A. B. ex Hieronymo quodam refert, Pythagoram descendisse εἰς ᾅδου, atque ibi vidisse *Hesiodi* & *Homeri* animas nescio quas poenas luentes. *E L.*

15. Χρυσοῦν τὸν μηρὸν] *Jambl.* in vita Pythag. No. 92. & *Diog. Laërt.* p. 216. E. λέγει δὲ αὐτοῦ καὶ γυμνωθέντος τὸν μηρὸν ὀφθῆναι χρυσοῦν. *Porphyrius* ait, id cum ostendisse Abaridi sacerdoti Apollinis, ante opinanti ipsum esse Apollinem, ut eo viso pro certo haberet. *E. L.*

21. Περὶ αὐτῶν] Sic *Fl.* Ed. melius quam ut in reliquis est ὑπέρ. *M. du S.*

Ὑπὲρ αὐτῶν] Lubens admitterem περὶ, cum *Fl.* si plures addicerent. Sed ὑπὲρ nondum rejicio cum *Solano*, qui id jam delerat: nam etsi norim qui differat ὑπὲρ & περὶ, tamen didici, saepe ὑπὲρ poni, ubi & περὶ locum haberet, aeque ac apud Latinos *super* pro *de* vel *circa*, ut nimis notum ex *Virg.* Aen. I. fin. *Multa super Priamo rogitans, super Hectore multa.* Ita *Diog. Laërt.* videtur τῷ περὶ substituisse ὑπὲρ, in procem. p. 8. Segm. 10. pr. Τὴν δὲ τῶν Αἰγυπτίων φιλοσοφίαν εἶναι τοιαύτην, περί τε θεῶν & ὑπὲρ δικαιοσύνης. i. e. *philosophiam de Diis & justitia*; *Aelian.* XII. 52. pr. Ἰσοκράτης ὁ Ῥήτωρ ἔλεγεν ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίων πόλεως, ὁμοίαν εἶναι ταῖς ἑταίραις. *J.F.R.*

ΓΑΛ. ΜΙΚ. Καὶ μὴν οὐδὲν ἐκώλυεν [a] ἐχρῆν λέγειν πρὸς ἄνδρα σύνοικον, ᾧ φίλον δεσπότην γε οὐκ ἂν εἴποιμι ἔτι. ΑΛΕΚ. οὐδὲν ὑγιὲς, [b] οὐδὲ σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἐώρων ὅτι εἰ μὲ τὰ συνήθη, καὶ ταὐτὰ τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι, ἧκιστα θαυμάσομαι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ θαῦμα· ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινοτέρῳ ὦμην αὐτοῖς ἔσεσθαι. διὸ τοῦτο καινοποιεῖν εἰλόμην, ἀπόρρητον τινὰ πραγματευόμενος τὴν αἰτίαν, ὡς εἰκάζοντες ἄλλοι ἄλλως, ἅπαντες ἐκπλήττωνται, καθάπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. ΜΙΚ. Ὁρᾷς; καταγελᾷς μου [c] καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει τοσοῦτον, ὅσον Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταποντίνων, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφώνων σοι ἑπομένων, καὶ προσκυνούντων τὰ ἴχνη, ἃ σὺ κατὰ σὲ ἀπολιμπάνεις.

[d] Ἀποδυσαμένῳ δὲ τῷ Πυθαγόρᾳ, τίνα

lis dicere. MIC. Sed nihil cunctari te oportebat ad virum connubernalem & amicum; dominum enim non amplius dixerim. GALL. Sanum nihil neque sapiens erat. Sed videbam, si consueta & eadem, quae vulgus, in legibus ponerem, in admirationem me non perducturum esse homines. Quo magis autem peregrina statuerem, tanto magis novum *atque admirabilem* me illis putabam futurum. Itaque novare quaedam instituì, arcanam ejus rei fingens causam, ut conjecturis urentes alii aliis, omnes admiratione percellerentur, ut in obscuris oraculis. MIC. Vides? non minus me pro mea parte derides, quam Crotoniatas & Metapontinos & Tarentinos, & reliquos, qui muti te sequebantur, adorabantque, quae tu inambulans relinqueres, vestigia.

19. Exuto vero Pythagora, quem post ea

a Ἐχρῆν] Χρὴ *Fl.* b Οὐδὲ] Καὶ *Fl.* c Καὶ σὺ ἐν] Καὶ solum *Fl.* Καὶ σὺ *Schol.* Vulgatum tuetur P. d Ἀποδυσαμένῳ] Sic recte *P. S.* Ἀποδυσάμενον cett. male.

34. Καὶ σὺ τῷ μέρει] Καὶ σὺ μέρος φησὶ καταγελᾷς μου Ϲ σὺ, ὅσον καταγέλασας Κροτωνιατῶν Ϲ τῶν ἄλλων. *V.*

* Καταγελᾷς μου] Ita correxit Idem; quum vulgo legeretur: καταγελάσει σε, & mox καταγέλασα —— τὰ ἄλλων, praveque adeo personae Galli tribuebantur. Quam emendationem eo libentius secutus sum; quia ex C. G. se eam hausisse ait, in quibus tamen alibi etiam corrupte lecta ipsitatis Notis. *J. F. R.*

25. Οὐδὲ ὑγιὲς] Vide *Jambl.* No. 105. & 227. ubi fatetur ridicula iis videri, qui rationes mysticas ignorent. *M. du S.*

28. Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι] Ante ξενίζοιμι, μᾶλλον intelligendum relinquitur. Conf. nos supr. ad *Dial. pro Lapsi.* c. 12. *Quom. Hist.* c. 17. Et *Phal.* I. 1. Item πολλῷ post ὅσῳ omissum c. 8. Ibique notata. Pro *Imag.* c. 17. &c. *Anacr.* Od. XI. 11. Ὅσῳ πέλας τὸ μοῖρα. *Quo magis mors adpropinquat.* Ubi μᾶλλον quidem praecedenti orationis membro praemissum, altero tamen facile repetendum. Ita comparativus adjectivi post ὅσον intelligendus in *Long. Past.* III. 118. ὃ φησὶ τοσοῦτον ἐκαίετο βράδιον, ὅσον ἤρξατο. *Sensus desinebat tanto serius, quanto inceperat*, i. e. quanto *serius* inceperat. Adde *Hippocr.* 8. 2. aph. 10. Τὰ μὴ καθαρὰ τῶν σωμάτων, ἐκόσῳ ἂν θᾶσσον, μᾶλλον βλάπτει. ubi etsi sequitur μᾶλλον, tamen post ἐκόσῳ idem tacite supplendum relinquitur; & sic distinguo haec aphorismi verba, non comma cum Foësio post μᾶλλον ponens. Sic ante ἢ intelligendum μᾶλλον, ap. *Alciphr.* I. I. Ep. 70. p. 444. Ἀτιμίας σωμυλίας Ϲ ξένης, ἢ κατὰ τοὺς χωρίτας ἐπαίων. Plura Cl. *Gesner.* ad *Jov. Conf.* c. 7. ubi inter exempla quae adfert, aptissimum hoc ex ejusd. Dial. fin. ἐβουλόμην ἂν ἵνα τοιοῦτον ἴσχω —— ἢ μοῖρας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. Sed quo plura? quum posteriorum hujus ellipseos tot jam produxerit testimonia *L. Bos* de Ellipsi, p. 327—9. Prioris autem, post ὅσῳ, nullum. Ut autem ad priorem ellipsin non attendisse animadvertimus *Meibomium* in Epicteto, (supra *pro Lapsi.* c. 12.) Ita ad alteram non attendisse videtur Interpres *Herodiani* I. 17. 16. dum haec verba: συντίθενται φόβοις τι δράσαι ἢ παθεῖν, reddit: *constituunt, aut faciendum sibi quamprimum, aut patiendum aliquid.* Cum deberet: *Constituunt aliquid audere potius, quam pati*, sive, *maluerunt praevenire, quam praeveniri*; sequitur enim eos Commodum veneno sustulisse, ne ipsi mortem subirent, quam is minabatur. Latinis eodem modo *magis* vel *potius* omittere, haud infrequens. *Tacit.* de mor. Germ. c. 6. f. *Cedere loco — consilii, quam formidinis arbitrantur. Sallust.* Catil. 48. 5. *Tanta vis hominis leniunda quam exagitanda videbatur*, ubi plura *Cort.* Adde viros Clar. *Gron. Duker.* ac *Drakenb.* ad *Liv.* I. XXV. §. 13. *Jens.* Lectt. Luc. p. 278. —9. & *Wopkens* Lect. Tull. p. 224. De potestate autem verbi ξενίζομαι, pro insolenti & peregrina re perturbari, vid. Rev. *Fac. Elsner.* ad Ep. Divi *Petri* IV. 4. ubi οὐ ᾧ ξενίζον] hoc Luciani aliorumque testimoniis firmatur. *J. F. R.*

34. Ἐ-

es induisti? GALL. Aspasiam, meretricem Milesiam. MIC. Vah quid ais? Mulier etiam inter alia fuit Pythagoras? fuitque tempus aliquando, ubi ova etiam tu pareres, gallorum generosissime. Consuevisti itaque cum Pericle, quum esses Aspasia? & uterum ex eo gestasti, & lanas carpsisti, & deduxisti fila, & meretricium gynaeceum habuisti? GALL. Feci haec omnia equidem, non solus, sed etiam Tiresias ante me, & Elatis Caeneus filius. Quaecumque igitur in me jeceris ridicula, eadem in illos jeceris. MIC. Quid ergo? utra tibi vita fuit jucundior, cum vir esses, an cum subagitaret te Pericles? GALL. Scis, quid interrogaris? nec Tiresiae profuisse responsionem? MIC. Sed etsi tu non dicas, satis Euripides illud diremit, cum dixit, malle

ὀμίλημα πάσαι μετ' αὐτόν; ΑΛΕΚ. Ἀσπασίαν τὴν ἐκ Μιλήτου ἑταίραν. ΜΙΚ. Φεῦ τῆς λόγου, ἡ γυνὴ καὶ ἐγένετο [c] ἐν τοῖς ἄλλοις ὁ Πυθαγόρας; ἦ ἦν τις καὶ χρόνος, ὅτε καὶ σὺ ὠοτόκεις, ὦ ἀλεκτρυόνων γενναιότατε, ἦ συνῆδα Περικλεῖ, Ἀσπασίᾳ ὄσα; ἦ ἐκ τούτου ἀπ' αὐτοῦ, ἦ ἔρια ἔξαινες, ἦ κρόκην κατῆγες, ἦ γυναικίζῃ ὡς τὸ ἑταιρικόν; ΑΛΕΚ. Πάντα ταῦτα ἐποίουν, οὐ μόνος, ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ, καὶ ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεύς, ὥστε ὁπόσα ἂν σκώψῃς εἰς ἐμέ, ἦ εἰς ἐκείνους σκώψας ἔσῃ. ΜΙΚ. [f] Τί οὖν, πότερον ὁ βίος ἡδίων σοὶ ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς [g] ὄπιθεν; ΑΛΕΚ. [h] Ὁρᾷς, οἷον τοῦτο ἠρώτησας, εἰδὲ τῷ Τειρεσίᾳ [i] συμπεπλεγμένον ἦν ἀπόκρισιν; ΜΙΚ. Ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ εἴπῃς, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέκρινε τὸ τοιοῦτον, εἰπών, ὡς τρὶς ἂν θά-

[e] Ἐν] Σὺν *Fl.* [f] Τί ἦν] &c.] Τίς ἦν ποτε ἡδίων ὁ β. *Fl.* Vulgatum servat P. [g] Ὄπιθεν] Restitut. ex *Fl.* nam ὄπιθεν cett. [h] Ὁρᾷς] Ex P. & L. Sic dedi. Οἶδας Edd. omnes. [i] Συμπεπλεγμένον] Συμπεπλεγμένον *H.* Ceterae quod edidi.

48. Ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ] Ὁ Τειρεσίας, ὡς λέγουσιν, εἶδε τὴν Ἀθηνᾶν λουομένην. κἀκείνη ὀργισθεῖσα μετέβαλεν αὐτὸν εἰς γυναῖκα. *V.*

49. Ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεύς] Ὁ Καινεὺς πρότερον, ὡς φασὶν, γυνὴ ἦν. ἐράσθη ταύτης ὁ Ποσειδῶν. ἡ δὲ οὐκ ἤθελεν ἴσην συνουσίαν αὐτῷ εἰ μὴ ὁμόσειεν αὐτῇ πρότερον, ποιήσειν ὃ βούλεται. ὀμόσαντος δὲ τῷ Ποσειδῶνος, εἶπεν, ὅτι ἄνδρα με ποίησον. ὁ δὲ λαβὼν ἥρων ποιήσας οὕτω ἐδυνήθη συνουσίαν. λέγεται δὲ καὶ Καινέα ἐκ γυναικὸς εἰς ἄνδρα μεταλλαχθέντα, καὶ γενναιότατον γενέσθαι πάντων ἡλιστέων Ἑλλήνων ἀλοίμην. *V.*

54. Οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συμπεπλεγμένον] Ἐπὶ συμφέροντι γινομένῳ. ἀμφισβήτησιν γὰρ ἀλλήλαις ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα, τίς τὰ λαγνείας μᾶλλον ἀφήγηται, ἀνὴρ, ἢ γυνή; ἡ ἴλεων δικάσειν τὸν Τειρεσίαν ὡς ἑκάτερον ἔστα τῶν δύο. ὁ δὲ εἶφη, ὡς ἑπτακλάσιον ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδρὸς ἀφήγηται, καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτόν. *V.*

† Καινεῖ] Cum in V. esset καὶ ταῦτα, edita inde fecerant μὴ ταῦτα, quod facile correxi. Sed legendum Καινέα. nam adscripserat *Solanus*, in C. esse: Periit a Centauris, ut Apollon. Rhod. in Catalogo. *J. F. R.*

34. Ἐν τῷ μέρει] Similis locutio est apud *Aristoph.* Ran. I. ubi Scholiastes exponit ἐν τῷ ἑτέρῳ μέρει. & II. 1. Vesp. in Fam. Chor. ubi exponi posse videtur ἐν τῷ ἑτέρῳ μέρει, *ex altera parte*, vel, *vicissim*. *E. L.*

39. Ἀνδρεράστῳ] ρ & σ. toties male confunduntur in Edd. vett. ut vix opus sit monuisse, aut ad Edd. attendisse, si sensus alterutrum postulat. *J. F. R.*

40. Ἀσπασίαν] Meretricem etiam factam tradit *A. Gellius*, sed aliam, nempe *Alcen*: quem vide IV. 11. *M. du S.*

50. Καινεὺς] Vid. *Ant. Liberalem* Met. c. 16. Elatus rex erat Lapitharum. *M. du S.*

53. Ὄπιθεν] Forsan ὄπισθεν. *F. G.*

Ὄπιθεν] (Vox non inhonestae significationis. *Hesychius* exponit ὀγάμενος.) *Lexdes.* Sic *Fl.* sola. In reliquis ὄπισθεν. *M. du S.*

Ὄπιθεν] Et sic scribi curavi supra, Eun. c. 12. ubi itidem Edd. vulgo ι medium omiserant. In *Jens.* hic est ὄπιθεν jota initio subscripto, quod tamen manu perperam additum, non impressum suspicor. Ignosce Lector *Cenismae* huic diligentiae. Interim ὀπίω sine ι est ap. *Aristoph.* Ach. vs. 254. — ὡς μακάριός Ὅς τις σ' ὀπίσω. Quod nescio anne poëticum sit, ad corripiendam syllabam. *J. F. R.*

54. Ὁρᾷς] Sic melius P. & L. quam in Impr. οἶδας. *M. du S.*

56. Εὐριπίδης] Locus est Medeae vs. 250. Ὡς τρὶς ἂν στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τοκεῦσαι ἅπαξ. Laudat Barnesius versionem Ennii *Nam ter sub armis malo vitam cernere, Quam semel modo parere.* *J. M. G.*

57. Τρὶς ἂν θέλοι] *Eurip.* Med. vs. 250. *M. du S.*

θέλοι σαῦ ἀσπίδα στῆναι, ἢ ἅπαξ τειχεῖ. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαν ἔσῃ γὰρ πο-60λὺ τε γυνὴ κἀ σὺ ἐν πολλῇ τῇ περιόδῳ πολλάκις. MIK. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ ἀλεκτρυών, ἅπαντας οἰόμενος Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὲ [a] δὲν φασι, κἀ Πυθαγόραν ὄντα τ' ὥραν λαμπρὸν, πολλάκις Ἀ-65σπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ.

Τίς δὴ μετ' Ἀσπασίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὖθις ἀνεφάνης; ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικὸς Κράτης. MIK. Ὦ [b] Διοσκόρω, τὴν ἀνομοιότητα, ἐξ ἑταίρας Φιλόσοφος; ΑΛΕΚ.70 Εἶτα βασιλεὺς, εἶτα πένης, κἀ μετ' ὀλίγον, Σατράπης, εἶτα ἵππος, κἀ κολοιὸς, καὶ βάτραχος, καὶ ἄλλα μυρία· μακρὸν [c] δ' ἂν γένοιτο [d] καταριθμήσασθαι ἕκαστα, τὰ τελευταῖα δὲ ἀλεκτρυὼν πολλάκις· ἥδομαι75 γοῦν τῷ βίῳ κἀ νῦν πολλοῖς ἄλλοις δου-

se ter cum clypeo stare *in acie*, quam semel parere. GALL. Quin admonebo te Micylle, cum non ita multo post ex partu laborabis: eris enim aliquando mulier tu quoque, & saepe, in multiplici illo orbe. MIC. Non abis in malam rem, galle, qui putes omnes Milesios esse aut Samios. Igitur ajunt, te etiam cum Pythagoras esses & forma splendida, saepe Aspasiam fuisse tyranno.

20. Ecquis vero post Aspasiam vir, aut quae mulier denuo prodiisti? GALL. Cynicus Crates. MIC. O Jovis pueri! quae dissimilitudo, ex meretrice Philosophus. GALL. Tum rex, deinde pauper, & paullo post Satrapa, deinde equus, & graculus, & rana, & sexcenta alia. Sed longum fuerit enumerare singula. Denique vetero gallus saepe fui (gaudeo enim hac vita) & apud multos alios serviens, reges, paupe-

a Οὖν] Γοῦν P. b Διοσκόρω] Sic Edd. omn. Διοσκούρω *Coll.* c Δ'] Non habet *Fl.* d Καταριθμήσασθαι] Καταμετρήσασθαι G. Nil mut. Edd.

69. Ὦ Διοσκόρω τὴν ἀνομοιότητα] Καὶ τοῦτο θαυμαστικῶς ἀναφωνεῖ. τοὺς Διοσκούρους δὲ ὠδολαμβάνει, ὡς ἑαυτὸν ὄθιον, ὡς ἂν μὴ τῇ μεταβολῇ τὸν βίον ταυάγιον * ὑποσαίη, ὡς οἱ λόγοι γῆς † πρὸς τὸν θάλασσαν μεταγόμενοι. *V.*

* Ὑποσαίη] Ita pro vulgato ὑποσείοι dedit *M. du S.*

† Πρὸς] Sic legebatur ante, quod mutavit Idem, non addens unde. Quare per me non mutassem vulgatum. Sed quum pro μεταγόμενοι etiam ederetur μεταπιπτόμενοι, idque corrigente eodem receperim, etiam cetera dedi ut ille voluit; quia totum Scholion non est tanti, ut de ejus vera lectione jam disceptare vacet. *J.F.R.*

58. Στῆναι] Τοι excidisse videtur, στῆναι τοι, ἢ ἅπαξ &c. *F.G.*

Στῆναι] Non male olfecit *Gujet.* aliquid ad versum deesse; at quum in *Eurip.* legatur: Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλόν ἢ ἅπαξ τεκεῖν, patet non ipsum versum, sed sententiam tantum ejus ab Luciano esse excerptam. Quare in vulgata nihil mutaverim. *J.F.R.*

59. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαν] Inscite vertunt: *imo praemoneo te, paulo post puerperam fore.* Sensus enim est: *equidem in mentem tibi revocabo, o Micylle, quando non multo abhinc tempore parturiet:* id satis liquet, tum ex iis quae antecedunt, tum ex iis quae sequuntur. *L.Bos.*

60. Ὠδίνουσαν] Ὠδινοῦσαν legendum, ut sit futuri temporis. *F.G.* Adsentior *Gujeto*, nil tamen mutavi. Amat futurum εἰς μακρὰν, vid. *Aristoph. Thesm.* 389. & *Vesp.* 452. *Alciphr.* I. Ep. 35. f. οὐκ εἰς μακρὰν ἀναπεφανούς. Sed praesens hic nil habet incommodi. *J.F.R.*

64. Σὲ δὲν] Unde habeat haud facile dictu est: neque tamen adeo absurde sua solet comminisci, ut nihil prorsus veri subsit. De Pythagora autem quid vere senserit Noster, serio in *Alex.* exponit c. 4. Hic autem Polycratem intelligit, cujus aetate vixisse traditur. Vide *Jambl.* No. 11. Adolescebat enim Pythagoras cum &c. *Diog. Laërt.* p. 214. D. *M. du S.*

65. Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ] Rever. *Jac. Elsn.* haec Luciani verba, ad illustranda Apostoli illa *ad Roman.* VII. 3. adferens vertit: *Aspasiam nupsisse tyranno*, atque idem significare putat, quod Apostolo ὕπανδρον γένηται ἑτέρῳ. Sed minus profecto adcurate. Nam primo non videtur attendisse, quod Lucian. haud ita multo ante Aspasiam vocet meretricem, ut erat; neque esse confundendam cum Aspasia, quam Cyrus sibi junxit, de qua *Aelian.* XII. 1. quamque probe distinxit *Loydius* in Lex. Hist. Geogr. Deinde, aliam esse verborum Luciani structuram, qui vult, *tune Galle exstitisti Aspasia tyranno?* unde minime consequitur ver-

peres, divites; poſtremo nunc tecum vivo, deridens quotidie te conquerentem & deplorantem tuam paupertatem, & admirantem divites, ignorantia malorum quae ipſis adſunt. Si enim ſcires curas illorum, quas habent, ipſum te rideres, qui prius putaveris ex omni parte beatum ſemper eſſe divitem. MIC. Igitur Pythagora, aut quo maxime nomine gaudes, ne confundam ſermonem, alias alium vocans. . . GALL. Nihil quidem interfuerit, ſive Euphorbum, ſive Pythagoram, ſive Aſpaſiam vocaveris, ſive Cratetem: omnia enim ego haec ſum. Verum ſi, id quod nunc videor, gallum nominaveris, melius feceris, ne contumelioſus ſis in avem, quae vilis videtur, cum tamen tot in ſe animas habeat.

λεύσας βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις, τὰ τελευταῖα καὶ σοὶ νῦν σύνειμι καλαγελῶν ὁσημέρας [c] σῦ ποτιμωμένῳ καὶ οἰμώζοντι ὅτι τῇ πενίᾳ, καὶ τοὺς πλουσίους θαυμάζοντι, ὑπ' ἀγνοίας τῶν ἐκείνοις προσόντων κακῶν. εἰ γὰρ ἤδεις τὰς Φορτίδας [f] αὐτῶν, ἃς ἔχουσιν, ἐγέλασας ἂν ὅτι σαυτῷ πρῶτον οἰηθέντι ὑπερευδαιμονεῖν ἀεὶ πλούσιον. ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πυθαγόρα, ἢ ὅ, τι μάλιστα χαίρεις καλούμενος, ὡς μὴ ἐπιταράττωμι τὸν λόγον, ἄλλοτε ἄλλον καλῶν. ΑΛΕΚ. Διοίσει μὲν οὐδέν, ἤν τε Εὔφορβον, ἤν τε Πυθαγόραν, ἤν τε Ἀσπασίαν καλῇς, ἢ Κράτητα, πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι· πλὴν τό γε νῦν ὁρώμενον τοῦτο, ἀλεκτρυόνα ὀνομάζων ἄμεινον ἂν ποιοῖς, ὡς μὴ ἀτιμάζοις εὐτελὲς εἶναι δοκοῦν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα, τοσαύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον. ΜΙΚ.

[e] Σοῦ] Deeſt in *Fl.* [f] Αὐτῶν] Abeſt a *Fl.* [g] Ὅ, τι] Εἴ τι P. Ὅτι *Fl.*

79. Ποτιμωμένῳ] Ὀδυρομένῳ. *V.*

verbum γίνεσθαί τινι hic ſignificare, *nubere alicui*, etſi caſu accidat ut de conjunctione cum viro hic etiam ſermo ſit: nam ſi illud τῷ modo praepoſitum & omnino cum γαμεῖσθαι cohaerens conſideraſſet, vidiſſet ſane, vulgarem τῷ γαμεῖσθαι hic eſſe ſignificationem. Interim alia *Elſnerus* habet teſtimonia, unde nubendi ſenſus probatur. *J. F. R.*

69. Διοσκόρῳ] Ita Impr. In *Coll.* Διοσκούρῳ uti & Ἐτ. Δ. XIV. ſcribitur. *M. du S.*

Διοσκόρῳ] Infra *Dial. Mer.* XIV. f. iterum τὸν Διοσκόρω. At in *Merc. Cond.* c. I. vſ. 27. & alibi Διοσκούρους, & ſic fere perpetuo ſcribitur, vid. exempla complura in praelonga illa, ſed pererudita nota *Hemſterhuſii*, ad *Deor. Dial.* XXVI. §. 1. vſ. 42. de ovo Caſtoris & Pollucis agente. *Steph.* fatetur etiam Διόσκορος ſcribi, licet nullum adferat exemplum. Sed Διόσκουροι tantum habent *Suid. Heſych. Poll.* *J. F. R.*

73. Μακρὸν] Mſ. Μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καλαμοθραυσθῆναι ἅπαντα. *J. G. G.*

75. Ἤθελον δὲ καὶ] Refert Gallus, ſe, cum primum fuiſſet Euphorbus, deinceps in alia corpora transmigraſſe: hinc enim ſe fuiſſe Pythagoran, dein Aſpaſiam, Philoſophum, Regem, Pauperem, Satrapam, Equum, & multa alia animalia; denique ſaepe Gallum: *nam*, inquit, *delectabar hac vita*, Galli nempe. Veram itaque hujus loci ſcripturam opinor eſſe, ἤθελον δὲ ταύτῃ τῷ βίῳ. Neque enim quamvis magnam ſaepe articulus ὁ vim habeat, puto eum hic ſic ſimpliciter ſufficere. *J. F.*

83. Αὐτῶν] Duce *Fl.* expunxerat *Solanus* hoc αὐτῶν, & fateor recte poſſe abeſſe. Interim quia non inſolitum ſimili modo abundans pronomen, & facilius accidit, ut tale quid ab ſcribis pro abundante habitum omittatur, quam ut non inventum addatur, nondum ab lectione ceterarum Editt. veterum, quae αὐτῶν, una cum reliqq. Codd. habent, recedo. Exempla ex *Diod. Sic.* dedit Cl. *Weſſeling.* in nott. ad Lib. I. c. 97. ubi miſerabilis pleonaſmus in verbis: πίθον εἶναι τετρημένον, εἰς ὃν — ὕδωρ φέρειν, εἰς αὐτὸν, prae quo haec Luciani vel elegantia ſunt. Sed ut αὐτῶν hic in Luciano abundare videtur, ita retento illo, ἃς ἔχουσιν abundare aliis videbitur; ſed hoc firmatum ex *Daviſio* vid. ad *Jov. Trag.* c. 2. No. 30. cujus verba cum ibi non addiderim, pauca hic ſubjiciam. Ex *Soph.* Aj. Flag. 18. adfert: Ὁρᾷς, Ὀδυσσεῦ, τὸν θεῶν ἰχνεύετε, ὅστις; Electr. vſ. 954. Παρουσίαν μὲ εἶδες ἐσόπτου φίλων, Ὡς ὄντις ἐμοῦ ἐστιν. &c. *Polyaen. Strat.* VIII. c. 8. Τὸν βασιλέα τὸν Περσῶν οὐκ εἰδὼς ὅστις ἦν. Lucian. *Jov. Trag.* l. c. τὴν αἰτίαν τῆς λύπης ὅστις ἐστὶ σοι &c. quae apud *Daviſ.* ad Cic. Nat. D. I. c. 26. videre licet. Abundat & alio modo pronomen ap. Noſtrum de *Merc. Cond.* c. 19. pr. τοῦτο μὲ ἦλθεν ἐκεῖνο διάνοιαν. Alii pleonaſmi notabuntur infra *Icar.* c. 1. ubi δοκοῦσις ἐξ ὑμενοῦ. Sed vid. de hoc pleonaſmo notas ad *Dial. Mar.* III. T. 1. p. 296.—7. *J. F. R.*

91. Τὸ τῶν] Conf. ſupra hujus *Dial.* c. 6. m. *J. F. R.*

ΜΙΚ. Οἶσθα οὖν, ὦ ἀλεκτρυών, ἅπαντα ἀκριβῶς ἤδη τὰ βίων ἐπιτηδεύματα, καὶ πάντα οἶδας, λέγεις δὲ ἤδη σαφῶς, ἵνα μὴ τὰ τῶν πλουσίων, ὅπως βιῶσιν, ἴδω, τὰ δὲ τῶν πλουσίων, ὡς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῂς, εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνων με τῶν πλουσίων. ΑΛΕΚ. Ἰδοὺ δὴ ὅτως ἐπίσκεψαι, ὦ Μίκυλλε, σοὶ μὲν ὅτε πολέμιοι πολὺς λόγος, ἂν λέγῃ τις ὡς οἱ πολέμιοι [a] ἐπελαύνουσιν, οὐδὲ φροντίζεις μὴ [b] τὰ ἀγρὰ τέμωσιν ἐμβαλόντες, ἢ τὰ φυτὰ ἐκκόψωσιν ξυμπατήσασιν, ἢ τὰς ἀμπέλους ἐκτέμωσιν, ἀλλὰ τὴν σάλπιγγα μόνον ἀκούων μόνον, εἴ πῃ ἄρα, περιβλέπεις τὸ καθ' σεαυτὸν, οἵ τρεπόμενον χρὴ σωθῆναι, καὶ τὸν κίνδυνον ἀλεξφυγεῖν. οἱ δ' ἐκεῖνοι ἅμα καὶ περὶ αὐτοῖς, ἀνιῶνται δὲ ὁρῶντες ἐπὶ τοῖς τυχὸν ἀγόμενα καὶ φερόμενα ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ ἢν τε εἰσφέρειν δέῃ, μόνοι καλοῦνται· ἢν τε ἐκστρατεύωσι, προκινδυνεύουσι στρατηγοῦντες ἢ ἱππαρχοῦντες· [c] σὺ δὲ οἰσυΐνην ἀσπίδα ἔχων, εὐσταλὴς

21. ΜΙC. Igitur, galle, cum omnia prope vitae genera expertus sis, & omnia noveris, dic mihi jam diserte & separatim tum divitum rationes, quomodo vivant, tum pauperum; uti cognoscam, vere ne dicas ista, cum beatiorem me divitibus pronuncias. GALL. Nimirum hoc modo rem considera, Micylle. Tibi belli non multa cura est, si dicantur hostes invadere: neque sollicitus es, ne irruptione facta agrum populentur, aut hortos conculcent, aut exscindant vineam. Sed tuba audita tantum, si modo illud quoque, pro te circumspicis, quo te salutis causſa convertas, & periculum effugias: at illi & sibi timent, & anguntur cum vident de moenibus, agi ferrique, in agris quaecunque habuerant. Et si tributum pendendum sit, vocantur soli; & si erumpendum, primi subeunt, vel toto ducendo exercitu, vel certe equitatu, pericula. Tu vero scutum habens vimineum, expeditus ac levis ad evadendum,

a Ἐπιλαύνουσιν] Προσιλαύνουσιν marg. *A1*. b Τὰ] Τὰ male *F*. c Σὺ δὲ] Οἰδὲ male *Fl*.

16. * Σὺ δὲ οἰσυΐνην ἀσπίδα ἔχων] † Τὴν δὲ τοῦ οἰσύνου. οἰσύνη δὲ ἐστιν ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ χωρία *V*. In altero vero Vossiano in Folio sic legitur: Οἰσυΐνην] Οἰσυΐνη ἡ ὑπὸ λέγων ἀφικνουμένους στρεπλιγμόν. ἐστὶν ἐστὶ ἔστι ὃ ἐξ ἀλγύπτου κομιζόμενον ἀσπίδια τοιαῦτα ἐργασίας. ‡ ἄλλην τὴν ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ χωρία. οἰσύνη δὲ ἐστιν ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ χωρία.

* Σὺ δὲ] Rectius Codices, σὺ δὲ. Edita ex *V.* οὐδὲ *M. du S.*
† Τὴν] Τῶν Edita. Correxit *M. du S.*
‡ Ἄλλην τὴν &c.] Confusa haec & perturbata sunt; minus tamen quam in priore editione, in qua nota erat novi Scholii ad vocem [ἄλλην.] *M. du S.*

5. Τὰ ἀγρὰ τέμωσιν] Respicitur ad arbores ac segetes, quas hostis succidit. *J. F. R.*

6. Ἐμβαλόντες] Intellecto ἑαυτούς. Est autem hoc verbo huic ita proprium, ut fere perpetuo sic absolute ponatur, quando pro *invadere*, s. injicere se aliquo, ponitur. Indicarunt quidem, sed exempla vix dedere Lexicogr. Hinc id tironum gratia monuisse fas esto. *Thucyd.* 2. c. 84. pr. δίκην παρίχοιεν ἐμβαλεῖν. *opinionem praebentes invadendi*, quod *Schol.* ibi recte exponit, προσποιοῦ. Idem VI. 70. Καὶ ἐσβαλόντες ἐς τοὺς ἀπόλιτας. Et saepissime alibi. *Arr.* I. c. 2. m. Ἀλέξανδρος δὲ — Φιλώτου — προσέταξεν ἐμβαλεῖν. ibid. ὡς δὲ ἤ τε φάλαγξ πυκνὴ ἐνέβαλλεν ἐς αὐτούς. *Idem* V. 16. f. αὐτὸν κατὰ κέρας ἐμβαλεῖν σπουδῇ πολλῇ. Et sic alternis fere paginis. *Herodian.* VI. 5. 11. τὸ στρατιωτικὸν — ἐμβαλὸν εἰς τὴν Μίδου χώραν. Eadem ratione προσβάλλειν IV. 26. ἐπάγειν, & similia passim obvia. *Thucyd.* I. 49. pr. προσβάλλειν ἀλλήλοις. *in se mutuo irruere*, praelium committere. Adde Noſtr. *de Salt.* c. 76. προσβαλεῖν τείχεσι. *Liban.* Ep. 12. p. 3. f. προσβάλλοιεν νοσήμασιν. *morbi quibus infestor.* Sed desino congerere quae inveniuntur ὅτα πολλά. *J. F. R.*

13. Εἰσφέρειν] Locutio manca. Supple χρήματα εἰς τὸν πόλεμον ἀπὸ τῶν ἰδίων τοῖς πολίταις, ut *Plutarchus* in casu non absimili. Non insolitatum tamen est pro *tributum solvere*, solum dicere εἰσφέρειν, sine ulla adjectione. Atque hinc est quod εἰσφορὰ sit idem ac τέλεσμα, *tributum*. *E. L.*

16. Οἰσυΐνην] Vide *Thucyd.* IV. 8. & *Virgil.* VII. 632.

— *flectunque salignas*
Umbonum crates.

Has deinde corio vestiebant. Vid. M. Δ. XIV. Apud *Tacitum* etiam *Ann.* II. 17. scuta Germanorum dicun-

dum, paratus ad obeundas epulas, cum poſt victoriam triumphale imperator ſacrificium celebrat.

22. In pace rurſus tu quidem, de plebe unus in concionem eſcendens tyrannidem exerces in divites: at illi horrent, & metuunt, & plaçant te diviſionibus. Balnea enim ut habeas, & certamina, & ſpectacula, & reliqua quantum ſatis eſt, elaborant illi omnia: tu vero exactor atque cenſor acerbus, tamquam dominus, ne ſermonem quidem interdum illis impertis. Et cum tibi videtur, grandine illos lapidum obruis, aut bona illorum publicas. Neque vero calumniatorem ipſe metuis, neque latronem, ne aurum tibi vel lorica domus ſuperata, vel pariete perfoſſo, ſurripiat: neque moleſtias habes putandi *rationes*, aut *debita* repetendi, aut cum ſceleſtis diſpenſatoribus conflictandi, nec inter tot curas diſtraheris: ſed perfectæ crepidæ, ſeptem obolorum mercedem habens, circa ſeram veſperam ſurgens, & lotus, ſi videtur, ſa-

χαὶ χεῖρ● εἰς σωτηρίαν, ἕτοιμ● ἐς τὰ [d] Θυτήρια, ἐπειδὰν δύῃ ὁ τραλληγὸς γυμνικός.

Ἐν εἰρήνῃ τὲ αὖ, σὺ μὲ τῶ δήμῳ ὢν, ἀναβὰς εἰς ἐκκλησίαν, τυραννεῖς τ' πλουσίων, οἱ δὲ φρίττουσι, καὶ ἐκποτῶσι, καὶ ἀλφιτομαῖς ἱλάσκονταί σε. λυτρὰ μὲν γὰρ [e] ὡς ἔχεις καὶ ἀγῶνας καὶ θεάματα καὶ τἄλλα ἅπαντα ἀλφηστὴ ἐκεῖνοι πονοῦσι, σὺ δὲ ἐξεταστὴς καὶ δοκιμαστὴς πικρὸς ὥσπερ δεσπότης, οὐδὲ λόγου μεταδιδοὺς ἐνίοτε, κἂν σοι δοκῇ, [f] καλαχαλάζησας αὐτῶν ἀφθόνους τὰς λίθους, ἢ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἐδήμευσας· [g] οὔτε συκοφάντου δέδιας αὐτὸς, οὔτε λῃστὴν, μὴ ὑφέλῃ τὸ χρυσίον, ἢ θώρακας τὸ θριγκίον, ἢ [h] διορύξας τὸν τοῖχον, οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμεν●, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καλαράτοις διανεμομένοις ἀλφιτοπωλείων, καὶ πρὸς [i] τοσαύτας φροντίδας [k] μεριζόμενος· ἀλλὰ κρηπῖδα συμμέλειαν, ἑπτὰ ὀβολοὺς τὴν μισθὸν ἔχων, ἑπαναστὰς περὶ δείλην ὀψίαν, λουσάμενος, ἢν δοκῇ, σα-

d Τὰ] Abeſt a Pl. e Ὡς ἔχεις] Neque hoc habet Pl. f Καταχαλάζωσας] Κατεχαλάζωσας male Pl. g Οὔτε δὲ συκοφάντου] Οὐδὲ συκ. Pl. h Διορύξας] Sic P. Ὀρύξας cett. i Τοσαύτας] Sic P. cum P. & L. Τὰς Edd. cett. & G. k Μεριζόμεν●] Λογιζόμεν● Edd. Reſtituta lectio eſt in G. L. P. & marg. AtW.

29. Παιδοῦσι] Καθαπεδιάζουσι. V.
28. Καταχαλάζωσας] Κατέχωσας. V.
34. Διανυκτερεύων] Ἀντὶ τοῦ ἀλφιτοπώλ● ὁ ἥμερο-

βίου. ἴσως δ' οἱ πάντων περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὸν εἰς τ' ἀνατροπὴν βαλὼν κατασκήπτων ποιῶνται, ἀλλὰ μὴ μᾶλλον μισεῖ ἢ εἰς ἄφω δῆσιν τὸν ἀνῆκον πέμψαντα. V.

§ Εἰς εἰρ.] Περὶ εἰρ. C. Haec Scholio ibidem praemittitur ἀντιγραπτὸν Δ. M. du S.

cuntur fuiſſe *viminum textus*. M. du S.

27. Οὐδὲ λόγου μεταδιδοὺς] Ad oſtraciſmum, puto, & tacita illa teſtarum, ut Romae tabellarum, ſuffragia reſpicit. *Vindicem tacitae libertatis tabellam* vocat Cicero de L. Agrar. 2, 2. J. M. G.

32. Οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμεν●, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καταράτοις οἰκουμενοῖς ἀλφιτοπώλαις, ἢ πρὸς τὰς φροντίδας λογιζόμεν●] Vertunt: *neque ſupputandis, aut repetendis pecuniis occuparis, neque cum ſceleratis diſpenſatoribus conflictaris, neque curis diſtraheris.* Sed cui perſuadebit πρὸς φροντίδας λογίζεσθαι eſſe *curis diſtrahi?* ne dicam τὸ λογιζόμεν● eſſe in eadem ſententia repetitum inſcite, & in ultimis verbis eſſe ἀπροσδιόνυσον. Optime Mſ. ἢ πρὸς τὰς φροντίδας μεριζόμεν●. *Et talibus curis diſtractus, talibus curis preſſus* μερίζεσθαι πρός τι eſt *alicujus rei particeps fieri.* Obvia ſunt exempla. J. G. G.

34. Τοσαύτας φροντίδας μεριζ.] P. L. & P. Ed. τοσούτας P. & L. μερ—. In impreſſis reliquis τὰς φ. λογιζ— conf. Διιχ. c. 2. πρὸς τοσαύτας φροντίδας διημμέν●. M. du S.

36. Ἑπαναστὰς περὶ δείλην ὀψίαν, λουσάμεν● ἢν δοκῇ] Vertunt: *Sero ſurgis crepuſculo, & ſi libuerit, lavaris.* Praeſtat *ſera veſpera*. Duplex enim erat veſpera, prior, & ſerior, Veſpera prior ſtatim erat a prandio, poſterior cum ſol occideret, Atticis, δείλη, πρωΐα, καὶ ὀψία. Suidas: Δείλη ὀψία ἡ περὶ δύσιν ἡλίου. δείλη πρωΐα, ἡ περὶ ἀρίστου ὥραν, ἡ μὴ τὸ ἄριστον. *Sera veſpera circa ſolis occaſum: Veſpera prior, quae eſt a prandio.* Nam verba ἡ περὶ ἀρίστου ὥραν, ſunt tanquam inſulſa delenda. Heſych. δείλη πρωΐα, ἡ μετ' ἄριστον ὥρα. δείλη ὀψία, ἡ περὶ δύσιν ἡλίου. *Veſpera prior eſt tempus a prandio, Veſpera ſerior, quod eſt circa ſolis occaſum.* Hinc & ſerus veſper Latinis. Varro: *Neſcis quid ſerus veſper vehat.* J. G. G.

38. Ἐπ-

σαπέρδην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ [a] χρόμμυόν κεφαλίδας ὀλίγας προσαιμένῳ, εὐφραίνεις σαυτὸν, ἄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ βελτίστῃ πενίᾳ προσφιλοσοφῶν.

perda aliqua emta, aut maenis *aliquot*, nec paucis ceparum capitibus, ipse te exhilaras, canens saepe & cum optima illa paupertate philosophatus.

Ὥστε ἀφ' ταῦτα ὑγιαίνεις τε, καὶ ἔρρωσαι τὸ σῶμα, καὶ ἀφικαρτερεῖς πρὸς τὸ κρύος. οἱ πόνοι γάρ σε [b] παραθήγουσιν οὐκ εὐκαταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἐπφαίνεσθαι πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς ἄλλοις ἄμαχα εἶναι. ὥστε [c] οὐδέν σοι τῶν χαλεπῶν τούτων νοσημάτων ἐπιβουλεύει. ἀλλ' ἢν πολὺς κῶφος πυρετὸς ἐπιλάβῃ, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετήσας αὐτῷ ἀνεπήδησας εὐθὺς, ἐπεισάμενος τῇ [d] ἀσιτίᾳ, ὁ δὲ φεύγει αὐτίκα φοβηθείς σε· ψυχρῷ τε ὁρᾶν ἐμφορεῖσθαι, καὶ [e] μακρὰ οἰμώζειν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς ἑλκόδεσι· οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας ἅθλιοι, τί τῶν κακῶν οὐκ ἔχουσι, ποδάγρας, καὶ φθόας, καὶ ἐμπνευμονίας, καὶ ὑδέρους; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων ἔκγονα. τοιγαροῦν οἱ μὲν αὐτῶν ὥσπερ ὁ Ἴκαρος ἐπι-

23. Itaque his de cauſſis bene vales, & robuſto es corpore, & frigoris patiens. Labores enim acuunt te, & adverſarium non contemnendum reddunt contra ea, quae invicta aliis videntur. Itaque nullus tibi de difficilibus iſtis morbis inſidiatur. Sed ſi quando levis te febricula invadat, pauxillo interjecto tempore, tuo ſolius miſterio uſus, ſtatim iterum depulſo per inediam morbo exſilis. Nempe e veſtigio ille fugit, te metuens, cum videt te frigidam ad ſatietatem bibere, & plorare jubere medicos illos circuitus. Verum iſti per intemperantiam ſuam miſeri quid malorum non habent, podagras, tabes, & pulmonis inflammationes, & hydropes? haec enim ſumtuoſarum illarum coenarum ſuboles. Itaque alii illorum Icari inſtar cum multum

ſe

a Χρομμύων] Χρομμύου *Fl.* b Παραθήγουσιν] Καταθήγουσιν *Fl.* & marg. *A1.* c Οὐδὲν] Ἀμέλει P. & marg. *A1W.* quae ἀμέλει in locum ὥστε collocat. d Ἀσιτίᾳ] Τῶν ἄσων male P. e Μακρὰ] Sic P. Μακρὸν editi.

38. Σαπέρδην] Εἰτιλὶς βρῶμα ἀπὸ ἰχθύων μικρῶν τεταριχευμένων, οἷα νῦν τὰ ἀπὸ τῶν ἀφύων ἤτοι ἰγνραύλεων ἢ τῶν σκόμβρων διαμένοντα καλάμους πτύχια. ἔνιοι δὲ σαπέρδην αἰνίττεσθαι τὸ ὀπὸ συὸς τέμχος, ὁ νῦν γόνδον Παφλαγόνες φασὶ καὶ χρῶνται. μαινὶς δὲ ὁ αὐτὸ εἶδός τι * τῆς καλυμώπης μαινομένης. *V.*

Σαπέρδην] Εἶδός τι ἀλιτικοῦ. οἱ δὲ τὸν Πόντον οἰκοῦντες τὸ κεφαλὸν ἰχθύ. ἄλλως. &c. οἱ δὲ ἀκριβέστεροι σαπέρδην φασὶ τὶμαχον τεταριχευμένον ἰχθύδιον. τὸ δὲ κεφάλιον ἰχθὺν σαπέρδην οἱ Ποντικοὶ φασίν. *G.* (Vid. *Athen.* 308. Et Caſaub. qui apud Heſych. κεφαλῖνον legere jubet, uti recte in poſteriori parte Scholii legitur. Perſius, *Saperdam advehe Ponto. M. du S.*) Κεφαλῶνα igitur & illic ſcripſiſſem, non κεφάλιον. *J. F. R.*

* Τῆς καλυμώπης] Τὴν καλυμώπην. *V.*

38. Σαπέρδην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ χρομμύων κεφαλίδας] Quum ſic notabiliter mutet numerum Lucianus, iniqui ſunt interpretes, qui eum non ſequuntur, ut facit ſane & Eraſmus vertens *& maenide piſciculo*, & Benedictus *vel maenide*, quum Lucianus clare iſta numeri varietate ſubindicet unam maenida ad caenam ſatis non eſſe, ſed ſaperdae non niſi maenidas pares eſſe. Unde & brevem maenam dixit Martialis. *J. G.*

49. Ἐπιλάβηται] Sic ſupra T. I. *Nigr.* §. 29. f. ἡ ἱππομανία — ἐπιλήπτεται. Ubi *Solanus* hujus verbi poteſtatem quae hic & illic eſt: *corripi morbo*, recte contra *Gronov.* adſerit. Vid. *Foëſ.* Oecon. Hipp. ex quo vel ſolo hic ſignificatus ſatis patet. Adde tamen plura de eodem verbo monentem *Bergler.* ad *Alciphr.* I. p. 9. activa & med. forma; nam *Alciphr.* ἐ χειμὼν ἐπιλάβοιτο, ut hic ap. Lucian. „ *Thucyd.* vero active „ ἐ τὴν φυλακὴν ὁ χειμὼν ἐπίλαβε, *oppreſſit*. *Herodot.* „ VIII. 115. ἐπιλαβὼν δὲ λοιμὸς τότε τὸ στρατὸν — ἔφθει„ ρε. *Dio Chryſ.* de Regno II. ἀφ' ὧν ἐπιλαβοῦσαν „ νόσος." Adderem *Herodian.* 2. νηῦσας ἐπιλαβούσας. *Die ingruente*, item *Diod. Sic.* aliosque, ſi quid opus crederem. *J. F. R.*

53. Μακρὰ οἰμώζειν] Μακρὸν vulgo legebatur, quod praeeunte Cod. mutare non dubitavi, quia uſus ſic poſtulat. Vid. ſupra *Jov. Conf.* c. 32. Et hoc *Dial.* c. 2. ubi μακρὰ χαίρειν etiam, non μακρόν. *J. F. R.*

Ibid. Ταῖς ἰατρικαῖς ἑλκόδεσι] Conf. ſupra T. I. *Nigr.* §. 22. f. ἰατροῖς ἑλκύσιον ἀφορμὰς ἑλκόδων, ibique notam *Bourdeloiii*. *J. F. R.*

58. Ὁ Ἴκαρος] Conf. *Imag.* c. 21. *M. du S.*

63. Τὸν

se sustulere, & appropinquarunt ad solem, ignari cera sibi compactum esse illud alarum remigium, magnum non nunquam strepitum, praecipites in mare delapsi excitant. Qui vero Daedali instar non nimis alta neque sublimia petunt, sed vicina terrae, ut marina adspergatur nonnunquam cera, illi fere secure transvolant. MIC. Aequos nempe & prudentes viros dicis. GALL. Verum caeterorum naufragia turpia sane videas, cum evulsis Croesus alis ludibrium Persis praebeat suo in rogum adscensu; aut exstincta tyrannide Dionysius Corinthi doceat literas, ac post tantum imperium syllabas colligere cogat pueros.

24. MIC. Dic mihi, galle, tu cum rex esses, nam regnasse etiam te dicis, qualem illam expertus es vitam? Ecquid ex omni parte beatus fuisti, cum caput quod

πολὺ ἄραιλες αὐτὲς, ἢ πλησιάσαιλες τῷ ἡλίῳ, ὁκ εἰδότες ὅτι κηρῷ ἥρμοστο αὐτοῖς ἡ πτέρωσις, μέγαν ἐνίοτε τ πάταγον ἐποίησαν, ὅτι κεφαλὴν ἐς πέλαγος ἐμπεσόντες· ὅσοι δὲ χτ τ Δαίδαλον μὴ πάνυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόντισαν, ἀλλὰ πρόσγεια, ὡς νοτίζεσθαι ἐνίοτε τῇ ἁλμῇ τ κηρὸν, ὡς τὸ πολὺ ἔτοι ἀσφαλῶς διέπλησαν. MIK. Ἐπιεικεῖς τινας ἢ συνετὲς λέγεις. ΑΛΕΚ. Τῶν μέντοι γε ἄλλων, ὦ Μίχυλλε, [f] τὰς ναυαγίας πάνυ αἰσχρὰς ἴδοις ἂν, ὅταν ὁ Κροῖσος [g] περιτετιλμένος τὰ πτερὰ, γέλωτα παρέχῃ Πέρσαις, ἀναβαίνων ὅτι τ πυρὰν, ἢ Διονύσιος [h] καταλυθεὶς τ τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκῃ, μὴ τηλικαύτην ἔχειν παιδία συλλαβίζειν [i] ἀναγκάζων.

MIK. Εἰπέ μοι, ὦ ἀλεκτρυὼν, σὺ δὲ ὁπότε βασιλεὺς ἦθα (φησὶ γὰρ ἢ βασιλεῦσαι) ποίᾳ [k] τινὸς ἐπειράθης ἐκείνῃ τῇ βίᾳ; ἧττον πανευδαίμων ἦθα, τὸ κεφάλαιον ὅ, τι πέρ

f Τὰς ναυαγίας] Τὰ ναυάγια marg. A1. g Περιτετιλμένος] Παρατετιλμένος Fl. Vulgato favet Th. Mag. h Καταλυθεὶς] Καταλυθεὶς P. Καταδύσης τ τυραν. ἐν Κορ. γραμματικὴν διδάσκει G. καταδύσης tantum marg. A1. Γραμματικὴν βλέπεται διδάσκων P. in prioribus cum vulgata faciens. i Ἀναγκάζων] Διδάσκων G. & marg. A1. k Τινὸς] Πότε P.

67. Ἐπιεικῆς] Τὸ ἐπιεικὲς τρία δηλοῖ, * τὸ τ τρόπον ἀγαθὸν, ὡς ὅταν λέγωμεν ἐπιεικῆς ἄνθρωπον. ἢ τὸ σύμμετρον, ὡς ὅταν λέγωμεν ἐπιεικῆς ὦδὴ ζῇ, ἀντὶ τῦ συμμέτρως. ἢ † τὸ πᾶν, ὡς οἱ τοῖς Ὀλυνθιακοῖς ὁ Δημοσθένης, ἃ μὴν ἀλλ' ἐπιεικῆς ‡ τοῦθ' ὁ δυσμαχώτατόν ἐστιν, ἀντὶ τῦ πάνυ δυσμαχώτατόν ἐστι. V.

70. Περιτετιλμένος τὰ πτερὰ] Ἀντὶ τῦ καταλυθεὶς λύω τ βασιλείας. νικήσας § ἢ αὐτὸν ὁ Κῦρος ἐθέλησεν αὐτὸν καῦσαι, ἢ μὴ ταῦτα ἐλεήσας ἔσωσεν. V.

† Τὸ τὸν τ.] Τὸ in editis non comparens addidit M. du S.
‡ Τὸ πᾶν] Ex sequentibus patet legendum esse πάνυ. M. du S.

§ Τῦθ' ἃ] Forsan τῦτο. M. du S. Non. Nam τῦθ' ἅπερ Demosth. a Schol. citatus, Ol. I. pr. J.F.B.
¶ Γάρ] Ita mutavit Idem; nam vulgo ἢ legebatur.

63. Τὸν Δαίδαλον] Supra Imag. c. 21. p. med. M. du S.

70. Ὅταν ὁ Κροῖσος περιτετιλμένος] Adfert eodem modo Th. Mag. v. τίλλω. M. du S.

72. Ἢ Διονύσιος καταλυθεὶς τ τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκει] Salmuriensis: *Aut cum Dionysius tyrannide abdicatus Corinthi listeras docet.* Latinis *abdicare magistratum* dicitur is, qui sponte illum deponit, & exuit se ipse dignitate: *Abrogatur* vero magistratus ei, qui illo ab alio exuitur. Mallem igitur: *abrogata tyrannide*, aut *exutus tyrannide*. Sed Mi. non inscite. ἢ Διονύσιος καταδύσης τ τυραννίδος ἐν Κορίνθῳ γραμματικὴν διδάσκει, μὴ τηλικαύτην ἄρχειν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. *Aut Dionysius, postquam extincta est tyrannis, Corinthi Grammatistam docet, post tantum imperium pueros syllabas connectere cogens.* γραμματικαὶ enim dicebantur, qui pueros docebant prima elementa Grammatices, Grammatici vero, qui Poëtas & alios scriptores interpretabantur. pro ἀναγκάζων idem codex διδάσκων, quod non probo, quia modo id vocabulum praecessit. Sed mox rectius in illo exaratur: πολὺ πότε ἐπειράθης ἐκείνου τῦ βίου, quam in vulgatis πολὺ τινὸς ἐπειράθης ἐκείνῃ τῇ βίᾳ, *quale illud vitae genus esse olim expertus es.* Nam τινὸς ἐκείνου non bene junguntur. J.G.G.

τέρ ὄλ τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων, ἔχων. ΑΛΕΚ. [a] Μὴ δὲ ἀναμίμνησκε με, ὦ Μίκυλλε, ὅτω τρισάθλιος ἦν τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅσῳ ἐφῳδα, πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρίαις ἀνίαις συνών. MIK. Τίσι ταύταις; ὡς ἄδοξα λέγεις, καὶ [b] πάνυ πιθανὰ φής. ΑΛΕΚ. Ἦρχον μὲν γὰρ ἀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε, πανφόρου τινὸς, καὶ πολλῆς ἀνθρώπων, καὶ κάλλει τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἀξίας, πολλαῖς τε ναυσιπόροις καταῤῥεομένης, καὶ θαλάττῃ εὐόρμῳ χρωμένης. καὶ στρατιὰ ἦν πολλὴ, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν οὐκ ὀλίγον, καὶ τριήρεις, καὶ χρημάτων πλῆθος ἀναρίθμητον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος πάμπολυς, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγῳδία πᾶσα, ἐς ὑπερβολὴν ἐξηγκυμένη· ὥστε, ὁπότε προίοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύνουν, καὶ θεόν τινα ὁρᾶν ᾤοντο, καὶ ἄλλοι

est bonorum omnium, haberes? GALL. Noli me admonere, Micylle, adeo ter infelix tum eram, qui, cum externis omnibus, quod modo dicebas, beatus undique viderer, innumerabilibus intus conflictarer miseriis. MIC. Quibusnam illis? mira enim dicis & vix credibilia. GALL. Imperabam equidem regioni non parvae, Micylle, fertilissimae, & ob multitudinem hominum, urbiumque pulchritudinem, admirandae ut quae maxime, quae fluminibus perlueretur navium patientibus, & portuoso uteretur mari. Exercitus erat multus, equitatus exercitatissimus, satellitium non parvum, triremes, & pecuniarum vis innumerabilis, auri caelati plurimum, & aliud imperii choragium ad excessum usque exaggeratum. Itaque si quando procederem, vulgus quidem me adorare, & Deum se quendam videre arbitrari, & alii super alios

a Μὴ δὲ] Μηδὲ P. b Πάνυ] Πάντυ P. & marg. *AIW.*

95. Τραγῳδία πᾶσα] Ἐπειδὴ τὰ οἰκοδομήματα ἐν τῇ τραγῳδίᾳ κομψὰ ἦσαν, εἰκότως τραγῳδίαν τὴν ἑαυτοῦ κόμπον ἐκάλεσεν. *V.*

89. Ἐν τοῖς μάλιστα] Conf. infra Ἀποφρ. c. 14. f. *M. du S.*

Ἐν ταῖς μάλιστα] Immo vide notam Cl. *Hemsterh.* ad T. I. *Somn.* §. 2. *J.F.R.*

95. Καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς] Cum recensuisset regiarum divitiarum affluentiam, subjicit, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγῳδία πᾶσα ἐξ ὑπερβολῆς ἐξηγκυμένη, Vertunt: *reliquaque omnis tragoedia principatus, supra quam credi queat, ingens.* Quid sit *tragoedia principatus ingens*, quaerant, quibus libet λαμῶ, & tempus perdere. Vertendum *reliquusque regius omnis apparatus, supra modum ingens: τραγῳδία ἀρχῆς* est *regii fastus choragium*, omnia, quibus reges superbiunt, & suam ostentant potentiam. Amat hoc vocabulum Lucianus ut superius notavimus. *J.G.G.*

1. Τὰ στέγα] De tectis veterum planis, neque, ut sunt plerumque nostra, fastigiatis, vide si lubet, *Casaub.* ad Athen. IV. 22. indeque frequenter spectatum esse, ex eodem, si nescias, discos. *M. du S.*

3. Τοὺς προπέμποντας] Alios consensis tectis aedium magni aestimasse, si illis liceret videre τοὺς προπέμποντας, τοὺς ἀναβάδας, *antecambulones*, & *a tergo sequentes*. Optime Mss. τοὺς προπομπεύοντας qui ante me ibant, pompam quasi regiam ducentes. Nam προπέμποντας, est *praemittentes*. *J.G.G.*

10. Ὁ μὲν Ποσειδῶν &c.] Senarii duo sic legendi:

Ὁ μὲν Ποσειδῶν, ἡ Ζεὺς ἦν πάγκαλον
Χρυσοῦ τε καὶ ἐλέφαντος ἐξειργασμένον.

F.G.

Ibid. Ἡ Ζεὺς ἦν] Hoc quoque vitiosum est in verbis mox sequentibus, ἡ Ζεὺς ἦν πάγκαλον χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένον, *Aut Jupiter omnibus partibus decorus, auro & ebore compactus.* Sed unde pendet χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. Ms. ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. quis dubitet sic scribendum? *J.G.G.*

11. Χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένον] Ms. *Graevii* pag. 879. edit. Amst. ἐκ χρυσοῦ. Utrumque probum. Quod vulgata lectio habet ἐλεφαντίνης, id liber Ms. plene exhibet. Solent nempe Graeci saepissime materiam, unde quid factum sit, ponere in secundo casu, per ellipsin praepositionis ἐκ vel ἀπό. Sic supra in *Pro Imaginib.* c. 23. dicuntur δημιουργήματα λίθου, καὶ χαλκοῦ, καὶ ἐλέφαντος πεποιημένα. Infra in *Philopseude* c. 17. σιδήρου πεποιημένον. & saepius alibi. *Aelianus* IX. Ποικιλ. 14. Μολίβδου πεποιημένα. Integra locutio exstat in Nostri *Hermotimo* c. 39. pr. ὁ δὲ φιάλλιον, ὁ δὲ σίφανον (ἔχει) καὶ ὁ μὲν ἐκ χαλκοῦ, pag. praecedenti simpliciter dixerat, Ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ· οἱ δὲ ἀργύρου· οἱ δὲ χρυσοῦ· οἱ δὲ καστίτου ἤδη αὐτὸ (τὸ ἀποῤῥῆνον) φάσκουσι. in *Dial. Mortuor.* XI. c. 3. Εἶχον δὲ πάνυ καρτερὰν (βακτηρίαν) ἐκ κορμοῦ πεποιημένην. *Aeschylus* in Prometheo vs. 239.

Διαφέρειν τὸ μὲν πίτυος ἀρχαιρεσίας.

Per

alios ad me videndum concurrere : alii etiam cultis conscensis, magnum putabant accurate vidisse bigas, togam, diadema, praecedentes, sequentes. Ego vero, quot me res angerent ac torquerent mihi conscius, illorum quidem ignoscebam ignorantiae, me ipsum vero miserabar, qui similis essem magnis illis Colossis, quales Phidias, aut Myro, aut Praxiteles, fecerunt. Illorum enim unusquisque extra aut Neptunus est, aut Jupiter pulcherrimus undique, ex auro elaboratus aut ebore, fulmen aut fulgur, aut tridentem tenens dextra. Si vero interna inspicias, vectes quosdam videas & paxillos, & clavos per interiora adactos, & stipites quosdam & cuneos, & picem luto mixtam, & multam intus habitantem in eo genere deformitatem. Mitto dicere murium multitudinem, aut mu-

ὃν ἄλλους συνέβαινεν ἐνορᾶσθαί μοι δὲ ἐδόκει τὰ τέγη ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἑτοίμῳ ἀκριβῶς ἑωρακέναι τὸ ζεῦγος, τὴν ἐφεστρίδα, τὸ ἀξίωμα, τοὺς [c] προπέμποντας, τοὺς [d] ἑπομένους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὁπόσα με ἐνία καὶ ἔστρεφεν, [e] ἐκείνοις μὲν ἠγνόουν συνεγίγνωσκον, ἐμαυτὸν δὲ ἠλέουν, ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, [f] οἷος ἢ Φειδίας, ἢ Μύρων, ἢ Πραξιτέλης ἐποίησεν. ἐκείνων μὲν ἕκαστος, τὰ ἐντὸς, ὁ μὲν Ποσειδῶν ἢ Ζεὺς ὅτι κάλλιστος, [g] χρυσοῦ [h] τε καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος, κεραυνὸν, ἢ ἀστραπὴν, ἢ τρίαιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἢν δὲ ἐντὸς ἴδῃς τὰ ἔνδοθεν, ὄψει μοχλοὺς τινας καὶ γόμφους, καὶ ἧλους ἀξαμπαξ ὑπερορυμένους, καὶ κορμοὺς καὶ σφῆνας, καὶ [i] πίτταν, [k] καὶ πηλὸν, καὶ τοιαύτῃ τινὰ πολλὴν ἀμορφίαν ἐνοικιζομένην· ἐγὼ λέγειν [l] μυῶν πλῆθος, ἢ μυγαλῶν

[c] Προπέμποντας] Προπορευομένους G. [d] Ἑπομένους] Ἑπομένους *J.* male. [e] Ἐκείνοις μὲν τ.] Ἐκείνοις μὲν τούτοις *R P.* Sed τούτοις non habent cett. quare id sustuli. [f] Οἷος ἢ] Οἷος ὁ *Fl.* Οὓς ἢ *J.* Vulgatum exhibent *P. H. B. S.* &c. [g] Χρυσοῦ] Ἐκ χρυσοῦ G. P. *P.* Cett. omittunt ἐκ. [h] Τε] Aberat in Edd. prioribus. [i] Πίτταν] Πῆτταν male *P.* [k] Καὶ πηλὸν] Καὶ πῆλον *P. P.* G. unde facile πηλὸν fecimus. Edd. ὑπόπηλον male. [l] Μυῶν] Μυῶν Edd. priores.

2. Τὴν ἐφεστρίδα] Τὸ φορούμενον ἔξωθεν ἱμάτιον. *V.*

7. Ἡ Φειδίας] Οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν. *V.*

Per ἀπὸ dixit Lucianus supra in *Asino* c. 53. pr. κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χιλόνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. *J. J.*

Χρυσοῦ &c.] Conf. supra *de Sacrif.* c. 11. & passim. *M. du S.*

Χρυσοῦ] Quamquam recte ἐκ possit addi, ut *Diod. Sic.* I. c. 64. m. ἐκ λίθου καλλιστευούσης & ἐκπληκτοῦ, tamen secutus sum numerum Codd. & Edd. longe majorem, qui ἐκ omittunt; est enim genitivus materiae, quem usitatissima ellipsi praepos. ἐκ & ἀπὸ solere efferri, notissimum. Vide I. *Ver. Hist.* c. 7. & L. 2. c. 33. ἡ δὲ κεφάλη πεποιημένη, & ad utrumque locum obiter notata. Nam satis superque est exemplorum in nota Cl. *Jensii* & *L. Bos* de Ellipsi p. 277. Et ex solo Luciano plus quinquaginta proferre possem. Miror itaque qui Cl. *Graev.* interroget, unde pendet χρυσοῦ; & necessario ἐκ addendum esse credat. *Solanus* vero, quum ad Dial. *de Sacrif.* remittit, id ideo non facit, ut ἐκ insertum velit; nam ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντος ibi legas, quod nihil huc facit; sed tantum, ut luxum hunc simili ratione ibi descriptum commonstret. Nemo autem redarguet, spero, me versum ex *Gujeto* non restituisse, quum nec ex praemisso versu pateret Lucianum senarios proferre voluisse. Nam Ζεὺς ἐς. spondaeum facit male. *J. F. R.*

14. Μοχλοὺς] Audi quid de Colosso omnium longe maximo *Plin.* XXXIV. 7. *Spectantur intus magnae molis saxa, quorum pondere illud stabiliverat constituens.* *M. du S.*

16. Καὶ πίτταν ὑπόπηλον] Sequitur pervenusta comparatio tyrannorum cum Colossis & statuis affabre factis a praestantissimis artificibus, sed in quibus intus nihil videamus, nisi vectes, clavos, stipites, καὶ πίτταν ὑπόπηλον, hoc est, si fides interpretibus, *picemque sublitam.* sed Mf. καὶ πίττου, καὶ πηλὸν, & *picem*, & *lutum.* ὑπόπηλος est vocabulum nihili, quod nusquam legitur. Dicendum fuisset πήλινον. sed quid moramur vera lectione inventa? Sic se scripsisse paulo post ostendit quoque ubi Micyllus dicit, ἰδὼν ἔνδοθεν τὰ πηλὸν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοὺς, οἵτινες εἶεν τὰ ἀρχῆς. *Nondum ostendisti lutum*, & *clavos*, & *vectes regni.* *J. G. G.*

18. Μυῶν πλῆθος] Lego μυῶν πλῆθος ἢ μυγάλων, id est, *soricum & murium araneorum copiam.* Nam sorices & mures aranei melius conveniunt quam muscae. *J. P. a G.*

Μυῶν] Vide supra ad Z. Tp. c. 8. Hirundines etiam

λῶν ἐμπολιτευόμενον αὐτοῖς ἐνίοτε. τοιοῦτόν τι ἡ βασιλεία ἐστίν.

ΜΙΚ. Οὐδέπω ἔφησθα τὸ σηλόν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλούς, οἵ τινες εἶεν τὸ σχῆμα, οὐδὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλήν, ἥτις ἐστίν. ὡς τόγε ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσούτων ἄρχοντα, καὶ προσκυνούμενον δαιμονίως, ἔοικεν [a] ἔστως [b] Κολοσσιαίῳ τοῦτο παράδειγμα. θεσπέσιον γάρ τι καὶ τοῦτο. σὺ δὲ καὶ τὰ ἔνδον ἤδη τοῦ Κολοσσοῦ λέγε. ΑΛΕΚ Τί πρῶτον εἴπω σοι, ὦ Μίκυλλε; τοὺς φόβους, καὶ τὰ [c] δήγματα, καὶ ὑποψίας, καὶ μῖσος τὸ πρός τῶν συνόντων, καὶ ἐπιβουλάς, καὶ ἀφ' ταῦτα, ὕπνον τε ὀλίγον, ἐπιπόλαιον κἀκεῖνον, καὶ ταραχῆς μεστὰ ὀνείρατα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, καὶ ἐλπίδας ἀεὶ πονηράς, ἢ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμούς, καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ προστάγματα, καὶ συνθήματα, καὶ λογισμούς; ὑφ' ὧν οὐδὲ ὅναρ ἀπολαῦσαί τινος ἡδέος ἐγγίγνεται, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ ἁπάντων μόνον ἀφοσιοῦσθαι, καὶ μυρία ἔχειν πράγματα.

stelarum, qui civitatem sibi in illis nonnunquam constituere. Tale quid etiam regnum est.

MIC. Nondum dixisti lutum, & paxillos, & vectes, qui sint imperii, nec multam illam, quae sit, deformitatem. Nam illud invehi in publico, conspici, tot hominibus imperare, & numinis instar adorari sic satis simile est Colossaeo exemplo: excellentissimum enim quiddam etiam hoc. Tu vero jam interiora quoque hujus Colossi dicito. GALL. Quid primum tibi odicam, Micylle, metus, & morsus, & suspiciones, & odium a familiaribus, & insidias; ac propter ista somni parum, idque ipsum non profundum & *placidum*, & plena terroris insomnia; & spes semper malas: an occupationem nimiam, & agendi respondendique necessitatem, & judicia, & expeditiones, & imperia, & conventiones, & rationes? a quibus omnibus nec per quietem frui suavitate ulla contingit, sed necesse est pro omnibus dispicere unum, & innumerabiles habere molestias.

Nec

a Οὕτως] Οὕτω marg. *A*1. b Κολοσσιαίῳ] Sic Edd. excepta *J*. & *V*2. quae Κολοσσαίῳ. c Δήγματα] Sic Edd. Excepta *J*. & *V*2. quae δήγματα. In Cod. P. δήματα. marg. *A*1. δήματα.

21. Καὶ τοὺς γόμφους] Τυτίγω, ὕπω ἰμῶ ἴσπας τὸν ὕσπω ἴνδω τ' ἀρχῆς συμφορίαν. *V*.

infestasse statuas Deorum narrat *Clem. Alexandr.* p. 21. B. *M. du S.*

Μυῶν πλῆθος] Cur sic legam, vid. omnino supra *Jov. Trag.* c. 8. ubi τὴν μυῶν ἀγέλας similiter pro μυῶν dedimus: tum vero, quia rodentibus curis, de quibus hic cap. proximo ipse praemisit, melius conveniunt *mures*, quam *muscae*; immo quia mustelae adduntur, hoc loco, quae mures majores dicuntur, earum socii erunt *mures*, non *muscae*; etsi aliter visum Cl. *Wessel.* Obs. p. 51. qui haud aegre feret ab se discedi. De *muribus* in templis *Hom.* Batr. 174. *Plut.* Syll. p. 455. *J. F. R.*

24. Ἐξελαύνειν] Conf. supra notata ad c. 14. hujus *Dial.* *J. F. R.*

25. Καὶ προσκυνούμενον] Conf. supra hujus *Dial.* c. 9. m. ibique notata. Sed adde *Wolf.* ad *Liban.* Ep. 78. *J. F. R.*

26. Ἔοικεν ἔστως] Lege ἕστως. *F. G.*

Ibid. Κολοσσιαίῳ] Hoc praetuli, ut verius, & quia sic supra *Imag.* c. 17. atque alibi scribitur. *J. F. R.*

30. Δήγματα] P. δήματα. *Venet.* a utraque δήγματα, unde conjicio scriptum fuisse δήματα. *M. du S.*

Δήγματα] Quum in *J.* esset δήγματα, *Solanus* deleto γ. δήματα inde fecerat; idque non modo adscriptum erat marg. *A*1*W.* sed & marg. *Hag.* ex quo *Solan.* id accipere potuit. quodque mihi sese ita probat, ut fere in contextum receperim; sed quum Cl. *Gesn.* vulgatam servans dederit *morsus*, quod quidem sensum satis planum exhibet, nolui quidquam immutare. At si δήματα legamus, gradatio bipartita longe elegantiorem faciet sermonem; nam *pavor* plus est quam *metus*: adeoque metus ac pavores: suspiciones & odia, sese consequentur justo ordine. Et sic insidiae & somnus interruptus. *J. F. R.*

41. Οὐδὲ ὑπὲρ — Ἀγαμ.] Πομπὴν λαῶν aut quid simile hic deesse videtur. *F. G.*

Οὐδὲ ὑπὲρ Ἀτρ.] *Hom.* Il. K. 3. *M. du S.* Ubi quum πομπὴν λαῶν addatur, potest Luciano inferere quisquis necessarium putat. Ego non addidi, quia nimis adroganter factum foret, nec sensus id requirit. *J. F. R.*

45. Λυδὸν] Croesum. Vid. *Xenoph.* Cyrop. VII. p. 108, 14. & *Herodotum*, & Nostrum Τ. ὑπ. c. 20. *M. du S.*

Ibid. Υἱὸς κωφὸς ἦν] Dixi ad ὑπὲρ τ' υἱόνων. sive ad

Apo-

Nec enim Agamemnona Atriden
Somnus habet dulcis, volventem pectore multa,

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, — Ὕπνῳ ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα.

idque ſtertentibus Achivis omnibus. Dolore autem afficit Lydum mutus filius; Perſam Clearchus in Cyri gratiam peregrinum militem legens; alium Dion cum Syracuſanorum quibusdam caput conferens; alium laudatus Parmenio, & Perdiccam Ptolemaeus, & Ptolemaeum Seleucus. Verum illa quoque dolorem adferunt, ſi amaſius coactus praebeat, & alio gaudeat pellex, & ſi defecturi dicantur quidam, & duo vel quatuor ſatellitum inter ſe ſuſurrent. Quod vero maximum, ſuſpectos habere oportet cariſſimos maxime, & ab illis ſemper aliquid venturum mali metuere. Nam ille a filii ſui veneno mortuus eſt, hic & ipſe a ſuo amaſio; alterum vero ſimilis forte mors oppreſſit.

καὶ ταῦτα ῥεγκόντων Ἀχαιῶν [d] ἁπάντων. λυπεῖ δὲ τὸν μὲν Λυδὸν υἱὸς κωφὸς ὤν· τὸν Πέρσην δὲ Κλέαρχος Κύρῳ ξενολογῶν· ἄλλον δὲ Δίων, πρὸς οὓς τισι τῶν Συρακουσίων κοινολογούμενος· καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινούμενος, καὶ Περδίκκαν Πτολεμαῖος, καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος· ἀλλὰ κἀκεῖνα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς ἀνάγκην ξυνών, καὶ παλλακὶς ἄλλῳ χαίρουσα, καὶ ἀποστήσεσθαί τινες [e] λεγόμενοι, καὶ δύ' ἢ τέτταρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους ἀγχιθυρίζοντες. τὸ δὲ μέγιστον ὑφορᾶσθαι δεῖ τοὺς φιλτάτους μάλιστα, καθ' ἑκείνων ἀεί τι δεινὸν ἥκειν ἐλπίζειν. [f] ὁ μὲν γοῦν ὑπὸ τοῦ παιδὸς [g] ἀπέθανεν ἐκ φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου, τὸν δὲ [h] ἄλλον ἴσως ὁμοιότροπος θάνατος κατέλαβεν.

26. MIC. Apage, triſtia ſunt quae dicis, galle. Mihi ergo multo ſecurius eſt

ΜΙΚ. Ἄπαγε. δεινὰ ταῦτα φῄς, ὦ ἀλεκτρυών. ἐμοὶ γοῦν πολὺ ἀσφαλέστερον σκυ-

d Ἁπάντων] Πάντων *Fl.* e Λεγόμενοι] Διαλεγόμενοι marg. *Ald.* f Ὁ μὲν] Ἐγὼ *Fl.* g Ἀπέθανεν] Ἀπέθανεν *Fl.* h Ἄλλον] Ἀλλον *Fl.* & L.

45. Τὸν Πέρσην δὲ] Ἀρταξέρξῃ Περσῶν βασιλεύοντος, Κῦρος ὁ ἀδελφὸς τὴν βασιλείαν ἐπιστάσει βιαίῳ Κλεάρχῳ † πολὺ σωφρονέστερον στρατιώτου. *V.*

46. Κύρῳ ξενολογῶν] Ἕνεκα στρατιώτας σωμάτων, καὶ ἰδίᾳ ἀναπειθούμενος. *V.*

48. Καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινούμενος] Τὸν Φίλιππον λέγει, τοῦτο δὲ στρατηγὸς ὢν ὁ Παρμενίων, πάνυ φιλοπαρμενίων. *V.* (Imo Alexandrum ipſum. *M. du S.*)

49. Περδίκκας, Πτολεμαῖος & Σέλευκος] Οὗτοι οἱ τρεῖς διάδοχοι ἦσαν Ἀλεξάνδρου. καὶ ὁ μὲν Περδίκκας σωφρονίσει Ἀριδαίῳ τῷ βασιλεύοντι μετ' Ἀλέξανδρον, ἀδυνατῶν ὄντι, τὴν βασιλείαν· ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἦρχεν Αἰγύπτου. καὶ Σέλευκος τῶν περὶ Βαβυλῶνα τόπων, ὡς ἱστορεῖ Δέξιππος. *V.*

* Περσῶν] Et hoc emendavit Idem, cum legeretur Πέρσης.

† Πολὺ] Πολὺν legebatur in Edd. quod ego mutavi. *J. F. R.*

Apolog. pro Imaginibus. (c. 20.) *Th. M.*

46. Πέρσην] Xerxem. Vid. *Xenoph. Ἀνάβ. M. du S.*

47. Δίων] Dionyſium. *M. du S.*

48. Κοινολογούμενος] Conf. ſupra *Nigr.* c. 14. med. (jam eſt c. 24.) Et *Dear. Judic.* c. 2. *M. du S.*

Ibid. Παρμενίων] Alexandrum ipſum. Conſule *Curtium* VII. 2. & *Diodor. Sic.* XVII. *M. du S.*

50. Πτολεμαῖος] Non eundem Ptolemaeum, nam *Ptolemaeus Lagus* erat, qui Perdiccae moleſtiam creavit, cui autem Seleucus? *Ptolemaeus Ceraunius.* Vide *Juſtin.* XXVII. 2. *E. L.*

57. Ἐλπίζειν] Sic *Virgil. Æn.* I. 547. IV. 419. *Ariſtoteles* Rhet. 5. opponit θάρρος τῷ φόβῳ non ἐλπίδι. *E. L.*

Ἐλπίζειν] De mali exſpectatione ἐλπίδα vidimus ſupra. T. I. *Tyran.* c. 3. & alibi. ἐλπίζω vero *Long. Paſt.* I. p. 7. (al. 5. f.) de quavis exſpectatione: ὑδὼρ ἐλπίδω, ἂν ἔλπισιν, ἀλλὰ τὸν μὲν διδῶσαν πάνυ ἀσφαλῶς τὸν θῆλυν εἰς ἄρθρον. *J. F. R.*

59. Ὑπὸ τῶν παιδὸς ἀπέθανεν] Sic fere *Imag.* c. 1. ὑπὸ τοὺς πάγχυ. *Diod. Sic.* p. 297. f. (Ed. *Baſ.*) θανάτῳ ἐξεπίτηδες ἀν, ὑπὸ τῶν πολλῶν. *Aelian.* XII. 55. Τοὺς ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων — ἀποθανόντας. At hoc poſſet intelligi quod ipſorum pedibus fuerint conculcati. Sed quid obſtat, etiam alia mortis genera ideo translate per ὑπὸ deſignari, quia caeſus ordinario ſuccumbit. Et ita Homerus millies ait *ſub* meis manibus domabitur, cadet. *J. F. R.*

σκυτοτομεῖν ἐπιτηδεύοντα, ἢ τέκτονι δοὺς χρυσῆς φιάλης, χαλκίῳ τε ἀκονήτῳ σωφρονισθεῖσαν Φιλοτησίαν. ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μέν, εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθύ, ὀλίγον τι αἱμάξαι τῶν δακτύλων ἐντεμόντα· οἱ δέ, ὡς φῂς, θανάσιμα εὐωχοῦνται, καὶ ταῦτα μυρίοις κακοῖς συνόντες. εἶτ' ἐπειδὰν πέσωσιν, ὅμοιοι μάλιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, ἂν πολλοὺς ἰδεῖν ὄχλους, τέως μὲν Κέκροπας δηθὲν ὄντας, ἢ Σισύφους, ἢ Τηλέφους, ἀγαθήματ' ἔχοντας, καὶ ξίφη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ὄπισθεν κόμην, καὶ χλαμύδα χρυσόπαστον. ἢν δὲ, οἷα πολλὰ γίγνεται, ἐξαπατηθέντες ὑπὸ τοῦ πλούτου καὶ τῆς δόξης, ἀποδύσωσι τὸ προσωπεῖον, καὶ τὴν ἀλαζονείαν ἀφέλωνται, καὶ τὸ ὑπόκομον καὶ τὸ ὑπόξυρον ἴδωσιν, ἐπιγνώσονται ἑαυτοὺς, ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἦσαν ἢ ἄνθρωποι πτωχοὶ καὶ ἀκλεεῖς, ἐν σκηνῇ μόνον μεγάλοι καὶ θαυμαστοί.

inclinato corpore scindere coria, quam aurea in phiala bibere temperatum cicuta & aconito amicitiae poculum. Periculum autem mihi quidem, si fallat scalprum, & a recta incisione aberret, cruentare vulnusculo parvam partem digiti: at illi, ut narras, mortiferas epulantur coenas, atque infinitis versantur in malis. Deinde cum cecidere, simillimi videntur tragicis actoribus, quorum multos videre est aliquamdiu quidem, Cecropes nempe cum sunt, aut Sisyphi, aut Telephi, diademata habere & gladios eburneis capulis, & jubam fluctuantem, & chlamydem auro distinctam. Si vero, qualia multa accidunt, fallente inani

a Καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθύ] Nil mut. Edd. Αἱμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντ. ὀλ. τι. G.

63. Πίνειν δοὺς χρυσῆς φιάλης] *Nunquam fictilibus acenita bibuntur. Illa time cum pocula sumes.* (Juven. X. 25.) G.

65. Ὁ δὲ κίνδυνος]] Adscripserat *Solan.* conf. Συγγρ. p. 419. I. e. *Quom. Hist.* c. 45. Ibi autem simili structura κίνδυνος μείγισος legitur, ex Cod. L. pro vulgato κίνδυνον μείγιστον. *J.F.R.*

66. Εἰ παρολισθοῖ] Εἰ παρολίθοι forsan. F.G. Immo si necessario ab ὀλισθαίνω deducendum esset; sed quum & ab ὀλισθάω possit, nihil in accentu muto. Vid. *Scoti* Grammat. p. 489. atque alibi. *J.F.R.*

67. Αἱμάξαι] In his quoque verbis maculae sunt eluendae veteris codicis ope, quae sic eduntur: ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθύ, ὀλίγον τι αἱμάξαι τῶν δακτύλων ἐντεμόντα. Latinus interpres: *Nam mihi hoc unum periculi est, ut si paullulum aberret smilion, deflectatque a recta incisione, summum secantis digitum exiguo tingat sanguine.* Αἱμάσσειν non construitur cum secundo casu. sed legendum ex Mss. αἱμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντεμόντα ὀλίγον τι. & vertendus totus locus: *Mihi enim hoc unum periculum est, si scalpellum aberret, deflectatque ab incisione recta, digitos leviter secando vulneret.* *J.G.G.*

Αἱμάξαι τῶν δακτύλων ἐντεμόντα] Adsentior quidem Clar. *Gravio* δακτύλους scribi posse, aeque ac supra *Tox.* c. 37. licet alio cum verbo, ἐντεμόντας τοὺς δακτύλους. Interim ex vulgata lectione non sequitur, ἁμάξαι hic esse constructum cum secundo casu, qui potius pendet ab ὀλίγον, & ita intelligenda vulgata; ἐμοὶ μὲν κίνδυνος, — ἐντεμόντα αἱμάξαι ὀλίγον τι τοῦ δακτύλου. Cumque velit extenuare suum periculum, haud absurda sic est vulgata; quare nihil mutavi; eoque minus jam immuto, quod his scriptis video Cl. *Gesner.* etiam sic vertisse. Neque quisquam spero ἐντεμόντι malit, propter μοὶ, qui meminerit ἐντεμόντα αἱμάξαι nihil aliud esse, quam ὡς vel ὅτι ἐντεμὼν αἱμάξαι. *J.F.R.*

66. Καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς] Τὸ ἴσης τῆς ἐπ' εὐθὺ τομῆς. γ.

ξω, usitata accusativi cum infinitivo structura, cujus exempla vel magis intricata vidimus alibi. Sed plane ut hic, supra c. 4. f. ἐψεύσω σοι ἀνάγκη — καὶ ἀσεβοίην φαγόντα. quod frustra improbabat *Soulius* noster. Et cur, quaeso, hoc magis durum est, quam Latinorum, *non licet mihi otiosum esse*, pro, ut otiosus sim. Eadem ratione ἔξεστι quod dativum postulat, habet accus. seq. infin. *Luc.* VI. 4. Vid. nos ad *de Sacrif.* c. ult. f. Addo *Aelian.* XIV. 18. ubi nominativo praecedente, accusativus tamen cum infin. sequitur; nam πολλῷ ait, ᾧ ἄττο πικροτέραν, ὡς τὸ εἰκὸς, εἶναι τιμωρίαν ἐκεῖνον, τὸ Ὀλυμπίασι θεάμενον — ἐκπλαγῆναι, ἢ ἀλλῷ μόλῃ παραδόντα. Noster *Jov. Conf.* c. 7. f. εἰ δὲ λοιχρᾶσι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ubi & ἀθανάτοις εἶναι sine τὸ dicere potuisset. Sed quo plura in re facili? Alia quae adnotavi, dabo, ubi tempus permittet, locusque postulabit. Alios interim accusativos pro nominativis positos vide ap. *Kusterum* ad *Aristoph.* Plut. vv. 55. & 200. & 531. *J.F.R.*

74. Ξίφη ἐλεφαντόκωπα] *Heliod.* lib. 2. *J.B.*

Ξίφη ἐλεφαντόκωπα] Regi scenico tribuit Micyllus ξίφη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσιον κόμην. *eburneis capulis gladios, & comam ventilantem*, sic interpres. Sed hoc nullus mortalium intelligit. Κόμη ἐπίσιος est *coma promissa*, quae flagellat cervices, *Coma vaga & volucris*, ut Tertullianus loquitur, quae motu corporis aut aurae facile movetur. *Pollux* IV, 19. ubi agit de personis Comicis: τῷ δὲ ἐπιστάτῃ τραγικῷ ὄντι, καὶ ἀλαζόνι, καὶ τὴν χρόαν μέλανι, καὶ τὸν πώγωνα, ἐπιστέονται αἱ τρίχες. *Militi vero, qui a coma dicebatur ἐπίσιος, & jactabundo, est color & coma niger, moventur* seu *vibrantur capilli.* Philostratus in imaginibus describit Cyclopem χαίτην ἀνασείοντα ὑφὼ, καὶ ἀμφιλαφῆ πώγωνα δίνων. *jactantem rectos crines & multos instar quer-*

mi vestigio illorum aliquis in media scena concidat, risum nempe praebet spectatoribus, fracta cum ipso diademate persona, excruentatoque vero actoris capite, & cruribus magnam partem denudatis, ut appareat, interiora vestitus esse panniculos miseros, & cothurnorum subligationem deformissimam, nec ad pedis rationem respondentem. Vides quomodo jam me quoque similitudine uti docueris, galle optime. Sed tyrannis quidem talis tibi visa est. Quoties vero equus, aut canis, aut piscis, aut rana fuisti, illam quomodo tulisti commorationem?

τας, [b] προσκρούσας τις αὐτῷ ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καλαστίσῃ, γέλωτα δηλαδὴ [c] παρέχει τοῖς θεαταῖς, τῶ προσωπείῳ μὲ συντριβέντος αὐτῷ ἀμφοδήμαλι, ἡμαγμένης δὲ καὶ ἀληθῶς κεφαλῆς τῶ ὑποκριτῶ, καὶ τῶν σκελῶν ὑπολύ γυμνουμένων, ὡς [d] δὲ τε ἐνδεῖται τὰ ἔνδοθεν φαίνεσθαι ῥάκια δύστηνα ὄντα, καὶ τὰ [e] ἐμβάδων καὶ ὑποδέσιν ἀμορφοτάτην; καὶ οὐχὶ κατὰ λόγον τῶ ποδός. ὁρᾷς ὅπως με καὶ εἰκάζειν [f] ἐδίδαξας ἤδη, ὦ βέλτιστε ἀλεκτρυόν; ἀλλὰ τυραννὶς μὲν τοιοῦτόν τι ἄφθη ἔσα, ἵππος δὲ, ἢ κύων, ἢ ἰχθὺς, ἢ βάτραχος [g] ὁπότε γένοιο, πῶς ἔφερες ἐκείνην τὴν ἀποδημίαν;

ΑΛΕΚ.

b. Προσκρούσας] Κατακοπτήσας G. & *Schol.* c Παρέχει] Sic Edd. Excepta *Fl.* quae παρίσχει. Παρέχει G. d Ὡς Omisit *Fl.* e Ἐμβάδων] Sic *Fl. J. P.* &c. Κοθόρνων P. f Ἐδίδαξας] Ἐδίδαξε marg. *A1.* g Ὁπότε] Ὅτε P.

77. Κατακοπτήσας] Κατακοπτεῖν εἰς κενὰ βαίνειν, κενὰ ἐπιχείρειν. *V.*

quercus. Talis ἐπίσειος κόμη mihi videtur conspici in Alexandri Magni nummo, quem cum alii, tum *Jacobus Sponius* nuperius attulit in antiquitatibus Curiosis Gallice editis. *J.G.G.*

77. Προσκρούσας — παρίσχει] De histrionibus Regis personam gerentibus, ἢν δὲ οἷα πολλὰ γίνεται προσκρούσας τις αὐτῶν εἰς μέσην τὴν σκηνὴν καλαστίσῃ, γέλωτα δηλαδὴ παρίσχει τοῖς θεαταῖς. *Quod si quis, qualia plerumque accidunt, ipsorum aliquis impingens, medias in scena cadat, risum profecto movet spectatoribus*, sic interpretantur. In Mſ. pro προσκρούσας habetur κατακοπτήσας & pro παρίσχει, παρίσχοι. Vocabulum rarum est κατακοπτεῖν, *in locum vacuum venire*, ubi sit cadendum, ut si quis putet se per scalas, illis ablatis, ex editiore loco descendere, necesse est ut cadat. *Plutarchus* in Flaminio, cum narrasset Graecos in ludis Isthmiis, praeconis vocem qua liberos illo esse jusserat, tanto excepisse plausu, ut corvi supervolantes in stadium deciderint, caussam hujus rei reddit: αἰτία δὲ ἡ τῆς ἀέρος ῥῆξις. ὅταν γὰρ ἡ φωνὴ πολὺν καὶ μεγάλην φέρηται, ἀφεστώσης τῆς ἀντιφθόγγου τοῖς πετομένοις, ἀπὸ ὀλίγου πίπτουσι, καθάπερ κατακοπτοῦσιν. *Caussa est divisio aeris: cum enim multa & elata vox mittitur, divisus ab ea non sustinet volucres, sed facit ut decidant, ut solet iis evenire qui in loca vacua veniunt*, ubi nullum est solum, cui insistunt, ubi est hiatus, sicut in fossis, & puteis. Non vero in scena plana illos histriones, de quibus loquitur, cadere, sed de altiore loco in humiliorem & depressiorem, ostendunt sequentia, ubi totum corpus gravi illorum κατακοπτούντων lapsu vulnerari, & violari ait. Hujus vocabuli vim cum non caperent scioli, subposuerunt notius & tritius προσκρούσας. Fuisse vero in theatris non unum locum, ubi histriones poterant praecipites cadere in inferiora loca, liquet cum ex aliis antiquorum locis, tum ex *Pollucis* lib. IV, c. 19. ubi agit de theatri partibus. *J.G.G.*

80. Αὐτῷ ἀμφοδήμαλι] Τὸ σὺν ἐκλείπει. F.G.

Αὐτῷ ἀμφοδήμαλι] Bene *Gujet.* ait σὺν per ellipsin intelligi. Et videmus alibi, ut supra I. *Ver. Hist.* c. 33. Neque id hic rursus monerem, adeo est obvium; nisi incideret, Cl. *Perizonium* ad *Aelian.* I. c. 3. frustra σὺν addere jubere, quum recte in *Aeliani* textu sit καλαστεῖν αὐτὸν αὐτῷ τῷ καλάμῳ. Ellipsi prorsus eadem. Tria similia dedit *Bergl.* ad *Alciphr.* p. 12. Addo igitur, (quia & Spanhemium in eo erasse observat ille.) ex Nostro T. I. *Tim.* §. 22. νῦ. 79. ἀφικόμενός μοι αὐτῇ δίκτυ. *Soph.* Aj. 56. Λύσας ἀκμὰς ἐκ καλινομυρίας, αὐτοῖς πομπὸν ἐπισκάτας. *Hom.* Il. Θ. 24. Λύσῃ καὶ γαίῃ ἐφέσαιμι — *Arrian.* II. c. 2. f. ὀκτὼ μὲ ταῦς αὐτοῖς, ἀνδράσιν ἵλαις. Noster denuo *Icar.* c. 27. κατὸν αὐτῇ κίνσῃ. Et c. 33. ἐκτρέψου αὐτῇ ἀμαλλοδικῇ. Ne plura jam congeram. Nam vel centies in Luciano occurrit. *J.F.R.*

83. Ῥάκια δύσπα] Tangit scenicas vestes servorum. Duplex vestis in scena, liberorum & servorum, ut patet apud I. *Pollux.* c. 13. l. 7. Eorum qui servos fingebant vestes centunculi ex parvulis pannis. Sic pag. 1029. αἱ τραγικαὶ ἐσθῆτες ὀλίγα μὲν ἄνω αὐτελῆ συγκεκομμένα. Hinc *centunculum mimi*, apud *Apul.* Apol. 1. Hinc Jocus ille Plautinus: *Consutus tunicis huc advenio non dolis.* *J.B.*

84. Ἐμβάδων] Ex glossa natum καλόπους. Ἐμβάδων supra habuimus *Jov. Trag.* c. 41. m. atque alibi. Vid. Indicem. *J.F.R.*

93. Τὸ

ΑΛΕΚ. Μακρὸν [a] τοῦτον ἀναχινεῖς τ' λόγον, κ' ὐ τῷ παρόντ@ χαιρῷ, πλὴν τόγε κεφάλαιον, ἐδὲις ὅτις ὁδὶ ἀπραγμονέστερ@ τ' βίον ἔδοξέ μοι τῇ ἀνθρωπείᾳ, μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις κ' χρείαις [b] ἐμμεμέτρημέν@· τελώνην δὲ ἵππον, ἢ συκοφάντῃ βάτραχον, ἢ σοφιστὴν κολοιόν, ἢ ὀψοποιὸν χώνωπα, ἢ κίναιδον ἀλεκτρύονα, κ' τἄλλα, ὅσα ὑμεῖς [c] ἐπιτηδεύετε, οὐκ ἂν ἴδοις ἐν ἐκείνοις.

27. GALL. Longum hunc ſermonem moves, nec praeſentis temporis. Verumtamen hoc caput eſt, nulla harum vitarum non magis, quam eſt hominum, tranquilla mihi viſa eſt, quippe quae ſolis ſe naturalibus cupiditatibus & neceſſitatibus metiretur. Publicanum vero equum, aut calumniatorem ranam, aut Sophiſtam graculum, aut coquum culicem, aut cinaedum gallum, aut reliqua, quibus vos ſtudetis, in illis non videas.

ΜΙΚ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλεκτρυών. ἐγὼ δὲ [d] ὅγε πέπονθα, οὐκ αἰσχύνομαι πρὸς σὲ λέγειν. οὐδέπω δύναμαι ἐκμαθεῖν τ' ἐπιθυμίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλούσι@ γενέσθ'· ἀλλά [e] μοι κ' τετύπτιον ἔτι πρὸ τ' ὀφθαλμῶν ἕστηκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον· κ' μάλιστα ὅτι τῷ καταράτῳ Σίμωνι ἐκποτνίγομαι, τρυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσούτοις. ΑΛΕΚ. Ἐγώ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε, κ' ἐπεί@ ἔτι νύξ ἐστιν, ἐξαναστὰς

28. MIC. Vera haec forte, galle. Ego vero quomodo affectus ſim, dicere apud te non erubeſco. Nondum poſſum dediſcere cupiditatem, quam habui a pueris, diteſcendi. Verum mihi & inſomnium adhuc ſtat ante oculos, aurum oſtendens, &. maxime de exſecrabili illo Simone angor, qui in tantis bonis delicate vivit. GALL. Ego te, Micylle, ſanabo. Et, quando adhuc nox

a Τοῦτον] Ita dedi ex L. P. Τοιοῦτον Edd. vulgo. b Ἐμμεμετρημέν@] Ἐυμμεμ— G. Μεμετρημέν@ Fl. c Ἐπιτηδεύετε] Ἐντοεῖτε marg. Al. d Ὅγε] Ὁ Fl. e Μοι] Μὲν Fl.

95. Ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις] Πάνυ καλλαλάλως τοῖς φυσικοῖς τ' ζώων ὕθεσι, τὰ τ' ἀνθρώπων ἐπιτηδεύματα ἤμεσε. τῷ μὲν τὰς θηλείας πλουτικτικῷ τῇ ἵππῳ, τὸ τῇ τελώνῃ ἄπληστον. τῇ τ' βατράχων φλυαρίᾳ τὸ συκοφαντικόν. τῷ ἁρπακτικῷ τ' ναυκράτου, κ' παντὸς ὕτι@ ἂν προσαπτικοῦ, τὸ μαγειρικόν. τῷ πρὸς ὀχείαν ἑτοίμῳ τῇ ἀλεκτρυόν@ τὸ τ' κιναιδίας ἀκόλαστον. V.

93. Τόγε κεφάλαιον] Supra T. I. Nigr. c. 1. p. 39. ἐν κεφαλαίῳ ſummatim eſt. Vid. ibi Bourdel. In Quom. Hiſt. c. 28. f. αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια. Ipſa capita & ſummaria. Item Char. c. 2. τὰ κεφάλαια τ' γιγνομένων. Aſin. c. 29. pr. κεφάλαιον τ' κακῶν ſumma, cumulus malorum. J. F. R.

96. Ἐμμεμετρημέν@] Dicit Alectryon: Nullam vitam humana tranquilliorem eſſe, ſi modo ſit μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις, κ' χρείαις ἐμμεμετρημέν@, naturalibus duntaxat cupiditatibus & uſibus circumſcripta. Sed quis dixit ἐμμετρέω, aut ubi legitur ἐμμεμετρημέν@? Nuſquam quam in hoc loco, qui merito ſuſpectus fuit viris doctis. Mſ. noſter ſcribit ξυμμεμετρημέν@. Optime. Thucydides lib. 2. ἐν οἷς εὐδαιμονῆσαί τε ὁ βί@ ὁμοίως ἐ ἐντελευτῆσαι ξυνεμετρήθη. Quorum vita ſimul & mors felicitate circumſcripta eſt, hoc eſt qui vivi & morientes fuerunt felices. J. G. G.

Ἐμμεμετρημέν@] Simplex μεμετρημέν@ quod Fl. habet, non diſplicet; & ſic ſupra de Merc. Cond. c. 30. pr. κ' ὕπνου μετρούμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ. Alia de hoc verbo vid. notata ab Cl. Hemſterh. ad Nigr. c. 15. p. 54. Conf. & pro Imag. c. 21. f. J. F. R.

5. Ἐκ παίδων] Modo plurali numero efferri, etſi de uno tantum homine ſermo eſt, modo ſingulari, vid. ſupra Tox. c. 27. Plural. tamen fere frequentior, Diod. Sic. L. 2. c. 55. pr. ἐκ παίδων ἢ ἰζηλικίας. Iterum ſic ibid. &c. vid. ſupra. At ſingularis praeter Alciphr. ibi adductum, etiam eſt apud Noſtrum, Tox. c. 57. med. ἐταῖρος ἐκ παιδὸς ὤν. Ac rurſus ap. Diod. Sic. III. c. 32. f. ἐκ νηπίᾳ —— ἀποτίμωνται, pro ἐκ νηπίων. J. F. R.

10. Ἐγώ σε ἰάσομαι] In Euang. Matth. XIII. 15. κ' ἰάσωμαι αὐτοὺς legimus, ubi Rever. J. Elſner. haec Luciani adferens monet, id in genere eſſe: juvabo, malo liberabo (Immo & errore liberabo) Lucianumque ſimiliter locutum in Fugit. & Catapl. Vid. igitur Fug. c. 5. & Cat. c. 7. J. F. R.

16. Καὶ μὴν τοιχωρυχῶ] Καὶ μῶν τοιχωρυχῶ. Th. M.

Καὶ μὴν τοιχωρυχῶ μοι σωπαναγκάσεις;] Laborare hunc locum vidit Marcilius. ſed remedium praeſentius nobis Mſ. offert, in quo legitur, εἰ μὴ ἐ τοιχωρυχῶ γε σύ μοι ἀναγκάσεις. Num tu me compelles pa-

nox est; surge, sequere me. Abducam enim te ad ipsum illum Simonem, & in aliorum divitum domos, ut videas, qualis sit illorum conditio. MIC. Quomodo hoc clausis januis? nisi forte parietes persodere me cogas? GALL. Minime. Sed Mercurius, cujus sacer sum, eximium hoc mihi dedit, si quis longissimam in cauda pennam, quae propter mollitiem inflectitur... MIC. Duae sunt tales. GALL. Dextram igitur si cui habendam praebeam, quamdiu voluero, ille aperire januam unamquamque potest, & videre, non visus ipse, omnia. MIC. Nesciebam, te quoque, galle, praestigiatorem esse. Si ergo hanc mihi semel commodaveris, videbis huc translata brevi tempore Simonis omnia, eo enim abiens huc ea transferam: ille vero rursus arrodet, dum producit, soleas. GALL. Nefas est

ταχὺς ἔπου μοι, ἀπάξω γάρ σε πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Σίμωνα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων πλουσίων οἰκίας, ὡς ἴδοις οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἐστι. MIK. Πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν; [f] εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν με [g] συναναγκάσεις; ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, ὅτου ἱερός εἰμι, ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τοῦτο, ἤν τις τὸ ὑραῖον πτερὸν τὸ μήκιστον, ὁ δὴ ἁπαλότητα ἐπικαμπές ἐστι. MIK. Δύο δ' ἔστι σοι τοιαῦτα. ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν ἐγὼ [h] ἀποσπάσας παράσχω ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βούλωμαι, ἀνοίγειν τε ὁ τοιοῦτος πᾶσαν θύραν δύναται, καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα, αὐτὸς οὐχ ὁρώμενος. MIK. Ἐλελήθεις με, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ σὺ γόης ὤν. ἐμοὶ δ' ἢν ἦν τοῦτο ἅπαξ παράσχῃς, ὄψει τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχεῖ δεῦρο μεμεταγμένα· μετοίσω γὰρ αὐτὰ πορευθείς. ὁ δὲ αὖθις παρατρώξεται [i] ἀποπίνων τὰ καττύματα. ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι

[f] Εἰ μὴ καὶ] Restitut. ex L. P. Καὶ μὴν Edd. Deinde τοιχωρυχῶ γε σύ μοι Mſ. Gr. Καὶ μὴν *Marc.* [g] Συναναγκάσεις] Ἀναγκάσεις P. [h] Ἀποσπάσας] Ἀπεσπάσας marg. *A1.* [i] Ἀποπίνων] Sic Edd. omnes. Ἀπεπιῶν *Graev.* Ὑποπιῶν vel ὑπὸ πιίνης *Pell.* Ὑποτίνων volebat *M. du S.*

parietes persodere? Praecedentia vero verba sic distinguenda sunt: πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων θυρῶν; *quomodo hoc fieri poterit, clausis foribus?* *J.G.G.*

Εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχῶν] Ita etiam P. & L. Caeterae a vulgatis non differunt, nisi quod in P. ἀναγκ— est, pro συναν— quae his mutatis satis jam commode habent; ideoque servavi. *M. du S.*

20. Ἐπικαμπές ἐστι] Post τὸ ἐστὶ reponendum videtur ἀποστάσαι vel ἀποτίλλει, quod excidit Librario. *F.G.*

Ἐπικαμπές ἐστι] Non credo excidisse, ἀποτίλλει. Sed medium Galli sermonem cupidus interrumpit Micyllus; continuatur autem orationis filum in seqq. ἀποσπάσας &c. Exempla ejusmodi interruptionum apud Comicos sunt obvia. In Terentio vel pueris nota. Similis ἀποσιώπησις occurrit rursus Dial. seq. *Icarom.* c. XI. fin. *J.F.R.*

30. Ὁ δὴ αὖθις — τὰ καττύματα] Locus est qui me diu torsit, praesertim cum nihil in antiquo libro mihi esset praesidii ad eum emaculandum. Nam inquinatum esse nullus dubitabam. Quis enim haec interpretetur, ὁ δή, loquitur de Simone cerdone, qui luculentam creverat hereditatem, αὖθις παρατρώξεται ἀποπίνων τὰ καττύματα. Vertunt: *At ille rursum coria calceis assuenda obrodet, ebibetque.* Sericе aut Scythice si interpres locutus esset, aeque intelligeretur ac nunc intelligitur. quid enim *ebibet?* quid bibere ad corii rosionem? Dein ubi in Graecis sunt coria *calceis assuenda?* καττύματα sunt soleae, quae calceis suppinguntur, & pedibus teruntur. At pro ἀποπίνων si legas, ut sine dubio legendum, ἀποπινῶν, omnes tenebrae discutientur, quae locum hunc reddiderant inexplicabilem? πινόω est sordibus inquino, maculo, ἀποπινόω est sordibus purgo, emaculo, *Hesych.* ἀποπινῶται, ἀπορπῶνται. πῖνος γὰρ ὁ ῥύπος. ἀποπινῶται est *sordibus purgatur.* πῖνος enim est *sordes.* Sic hunc Hesychii locum emendandum vidit olim *Henricus Stephanus*, cum in editis libris legatur ἀπινῶται, & recte Stephanum legisse hic Luciani locus argumento est. Sententia igitur, Graecorum Luciani verborum haec est: *At ille rursum soleas ebrodens sordibus purget.* Nam sutores etiam ore soleas crepidarum lingendo, & si quid dedecet dentibus abradendo ut magis niterent, emundasse videntur. *J.G.G.*

Ὁ δὴ αὖθις παρατρώξεται, ἀποπίνων τὰ καττύματα] Sermo est de homine, qui quum fuisset sutor, dives postea evaserat. Huic bona sua eripere vult Micyllus, atque adeo *ille iterum*, inquit, *circumrodet*, ἀποπίνων τὰ καττύματα. Haesi ad hunc locum cum Viro magno, *J. G. Graevio.* Quid enim est ἀποπίνειν τὰ καττύ-

σθαι τοῦτο. παρήγγειλε γάρ ὁ Ἑρμῆς, ἢν τοιοῦτόν τι ἐργάσηται ὁ ἔχων τὸ πτερόν, ἀναδήσαντά με καλαφορᾶσαι αὐτόν. ΜΙΚ. Ἀπίθανον λέγεις· κλέπτειν τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ὄντα τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τοῦτο. ἀπίωμεν δ' ὅμως· ἀφέξομαι γὰρ τοῦ χρυσίου, ἢν δύνωμαι. ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον, ὦ Μίκυλλε, πρότερον τὸ πτίλον. τί τοῦτο; ἄμφω ἀπέτιλας; ΜΙΚ. Ἀσφαλέστερον οὕτως, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ σοὶ ἧττον ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὡς μὴ χωλεύοις ἀφ' [a] ἑτέρου τοῦ ὑρᾶς μέρους.

ΑΛΕΚ. Εἶεν· [b] ὅπῃ τὸν Σίμωνα πρῶτον ἄπιμεν, ἢ πρὸς ἄλλον τινὰ τῶν πλουσίων; ΜΙΚ. Οὐμενοῦν, ἀλλὰ [c] πρὸς τὸν Σίμωνα, ὃς ἀντὶ δισυλλάβου τετρασύλλαβος ἤδη, πλουτήσας, εἶναι ἀξιοῖ. καὶ δὴ πάρεσμεν ὅπῃ τὰς θύρας. τί οὖν ποιῶ τὸ μὴ τοῦτο; ΑΛΕΚ. Ἐπίθες τὸ πτερὸν ὅπῃ τὰ [d] κλεῖθρα.

hoc fieri. Praecepit enim mihi Mercurius, si tale quid agat, qui pennam habeat, ut cantu meo, quo is deprehendatur, efficiam. MIC. Non est verosimile quod dicis. Furem Mercurium ipsum invidere illud aliis. Sed tamen abeamus, abstinebo enim auro, si potero. GALL. Evelle prius, Micylle, pennam. Quid hoc? evellisti ambas. MIC. Sic tutius est, galle, & tibi minus deforme fuerit, ne claudices alterutra caudae parte.

29. GALL. Sit ita. Ad Simonem primo abimus, an ad alium quendam divitum? MIC. Non sane. Sed ad Simonem, qui pro dissyllabo quadrisyllabus jam, dives factus, esse postulat. Et sane adsumus ad januam. Quid ergo post haec agam? GALL. Admove pennam ad feram. MIC. Ea

a Θάτερον τοῦ ὑρᾶς μέρους] Θατέρου — μέρους *Fl.* b Ἐπὶ] Περὶ male *Fl.* Recte cett. c Πρὸς] Restit. ex *Fl.* & *Va.* Περὶ cett. Ἐπὶ *S.* d Κλεῖθρον] Sic esse in *J.Va.Fr.B2.* & *S.* notat *Solan.* Sed & est in *H. Fl.* &c. recte.

τύμαλα? At sagacitas ejusdem Viri Cl. sibi, mihi, & omnibus ad haec verba accedentibus, lectionem & sensum hujus loci genuinum pervestigavit, eruto ex *Hesychio* Ἀποκινοῦται, ἀπορυποῦται, *sordibus purgatur*, lectoque ἀποκινοῦν pro ἀποτίνειν. Sed ego semper putavi, sine dubio typorum vitio, ἀποκινοῦν pro ἀποκενοῦν scriptum esse in Viri Cl. Animadversionibus. Nam ἀποκινῶν requiritur, *sordibus purgans*. Atque adeo nulla literarum mutatione, transposito modo & immutato accentu, locus hic praeclare restitutus est. Ne tamen quid celem; ego, necdum visa Viri Cl. animadversione, cogitaveram ἀποκλύων esse legendum. Sed eodo lubens meliori, & haud dubie certissimo. *J.J.*

Ibid. Ἀποτίνων τὰ κατατύμαλα] Lege ἀποκινῶν. *F.G.*

Ἀποτίνων τὰ κατατύμαλα] Purgare aut eluere soleas ore non solent, quod audierim viderimve sutores, sed hoc vetus illorum crimen est, ore illos & dentibus extendere coria. *Martialis* de sutore, quem Simonis hujus Lucianei archetypum dicas, adeo similis est 9, 74. *Dentibus antiquas solitus* producere pelles, *Et* mordere *luto putre vetusque solum. Praenestina tenes* &c. Equidem non dubito, dedisse Lucianum ἀποτίλων τὰ κατατύμαλα, quod inter dictantem & scribentem, Jotacistae, ut sunt Graeci a pluribus inde saeculis, facillime in ἀποτίνων mutari potuit. Certe sic interpretatus sum. *J.M.G.*

Ἀποτίνων] *Jensii* emendatio ἀποκινῶν legentis commodissima est, quia mutatione levissima peragitur. Interim nihil in vulgata mutavi, quia ἀποτίνων quoque adprime adpositum est. *Graevii* ἀποτινοῦν certe aut vitium est operarum, aut ipse errorem hausit ex Grammatica, quae vitiosius quotidie prodeunt. Voluti & in paradigmate verbi χρυσόω, in Grammatica. *Verwejana* χρυσοῦν male legitur in partic. pro χρυσῶν, in tabula ab aliis adjecta, idque in Edd. duobus tribusve. *J.F.B.*

34. Καταφαρᾶσαι] *Th. Mag.* v. φαρᾶς. *M. du S.*

38. Ἀπότιλον] V. *Th. Mag.* v. πτίλον. *M. du S.*

46. Περὶ τὸν Σίμωνα] Florent. περὶ τὸν Σ. De hac mutatione nominum eleganter Cl. *Casaubonus* ad *Athen.* c. 14. lib. 5. *Mercer.* ad *Arist.* pag. 241. *J.B.*

Περὶ τὸν Σίμωνα] Ita *Fl.* Ed. & *Va. Bened. ins.* Reliqui Impressi περὶ *M. du S.* Recte indicavit. Confuse *Bourd.* *J.F.R.*

50. Κλεῖθρον] Cum nihil varient Edd. cur id adposuerit Noster, quod silentio satis indicari potest, non adsequor. Sed forsan suspicatus est κλεῖθρον in quibusdam esse, ut supra *Tox.* c. 57. quod ibi recte in κλεῖθρον mutatum. *J.F.R.*

55. Ἁμαυρόν γε] Sic Impressi plerique; recte. *Ven.* utraque τε. *M. du S.*

63. Τὸν δὲ ἐκκαίδεκα εἶδε Σάυλος] Mf. unam vocem, quam & exigit sententia, interponit, quae recipienda est. τὸν δὲ ἐκκαίδεκα εἶδον, εἶμαι, Σάυλος. *At sedecim vidit, opinor, Sosylus.* Nam se dubitare, non certo scire num viderit, ex sequentibus licet cognos-

En tibi. O Hercules! aperta est velut clavi janua. GALL. Praecede porro, viden' illum vigilantem & subducentem rationes? MIC. Video, per Jovem, ad obscuriusculam quidem & sitientem lucernam. Est autem pallidus, nescio unde, galle: & totus exaruit, tabefactus nimirum a curis: nec enim alias aegrotare dictus est. GALL. Audi, quae dicit. Scies enim, unde sic habeat. SIM. Ergo talenta quidem septuaginta illa, secure omnino sub lecto sunt defossa, & nemo omnino vidit. Sed sexdecim illa, vidit me, puto, Sosylus equiso occultare sub praesepio. Semper enim nunc circa stabulum versatur (*in stab. occupatus est*) qui alias omnino nec ejus curiosus, nec laboris est amans. Verisimile autem est, multo his plura esse direpta. Unde enim alias tantum sibi salsamentum obsonasset heri Tibius? dicebatur vero etiam

Ἰδοὺ δή, ὦ Ἡράκλεις, [e] ἀνεπετάσθη ὥσπερ κλειδὶ ἡ θύρα. ΑΛΕΚ. Ἡγοῦ δὲ τὸ πρόσθεν, ὁρᾷς αὐτὸν ἀγρυπνοῦντα, καὶ λογιζόμενον; ΜΙΚ. Ὁρῶ, νὴ Δία, πρὸς ἀμαυρὰν [f] γε καὶ διψῶσαν ἥκιστα λύχνιδα, καὶ ὠχρὸς δ' ἐστὶν οὐκ οἶδ' [g] ὁπόθεν, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ κατέσκληκεν ὅλῳ, ἐκτέτηκὸς ἔοικε Φροντίδων δηλαδή, ὃ δὴ νοσεῖ ἄλλως ἐλέγετο. ΑΛΕΚ. Ἄκουσον [h] ἃ φησιν, εἴσῃ δ' ὅθεν ἔτως ἔχει. ΣΙΜ. Οἰκεῖν τάλαντα μὲν ἑβδομήκοντα ἐκεῖνα πάνυ ἀσφαλῶς ἔοικε τῇ κλίνῃ κεκρυμμένα, καὶ οὐδεὶς [i] ὅλως εἶδε· τὰ δὲ ἑκκαίδεκα [k] εἶδε, οἶμαι, Σισύλος ὁ ἱπποκόμος ἔοικε τῇ φάτνῃ κεκλεπτοτά μι· [l] ὅλως γοῦν ἀεί τ' [m] ἐπιπωτά 'στιν, ὑπὲρ πάνυ ὀπιμελὴς [n] ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ἄν. εἰκὸς δὲ διηρπάσθαι πολλῷ πλείω τούτων. ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ οὕτω μέγαν ὀψο-

[e] Ἀνεπετάσθησαν] Ἀνοικέρωνται marg. *A1.* & *Fl.* male. [f] Γε] Sic *El. Fr. Ald. Bt. H. P.* & *T*: *F.* cum *V2.* [g] Ὁπόθεν] Ὅθεν marg. *A1W.* [h] Ἄ] Ὃ *Fl.* [i] Ὅλως] Ἄλλος non male *Fl.* [k] Εἶδε, οἶμαι] Sic G. P, & marg. *A1.* Οἶμαι abest in Edd. [l] Ὅλως] Ὅς *Fl.* Vulgatum firmat P. [m] Ἐπιπωτά] Ἐπιπώτα *Fl.* Et *t.* minuscula; Cerr. I unciali, ac si nomen Viri esset, & sine accentu in med. Ἐστιν L. [n] Ἄλλως τ'] Delevi cum *Solan.* illud τε, etsi erat in omnibus Edd.

69. Ὁ Τίβιος] Οἰκέτης ὄνομα. *V.*

gnoscere. Paullo inferius: σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καλλιφώνῳ παρόντας ἡμᾶς. Vertunt: *Tace Micylle, ne nos praesentes prodas in furto?* Quis furabatur? Atqui jam Gallus praedixerat furari non licere, nec quicquam rei alienae tangebant. Praeterea ubi in Graeco est, *in furto?* Ista igitur verba dele, si Graeca recte velis intelligere. *J. G. G.*

65. Ὅλως γοῦν] Si quis *Cod.* ὅλῳ haberet, non spernerem, caussam vid. ex not. nostra seq. Satis tamen tolerabile est ὅλως. *J. F. R.*

66. Περὶ τ' Ἐπιπωτά ἐστιν ὑπὲρ πάνυ ἐπιμελὴς] Typographi vitium esse ducerem, nisi in omnibus editionibus inveniretur. Scribendum enim περὶ τ' ἐπιπώτα ἐστιν ὑπὲρ πάνυ ἐπιμελὴς. *J. G. G.*

Ibid. Ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ἄν] Delendum τ', & sic interpungendum, ut vides, ne in sensum delabaris absurdum, quem secutus prior interpres est. *M. du S.*

Ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ἄν] Quia nimis brevis est *Solani* nota, sed ad veritatem facem praeferens, nonnulla addam: Versio, quam ille absurdam vocat, haec fuit: *Itaque de curando stabulo non est admodum solicitus, quamquam nec alias admodum laboris appetens*; Graeca enim sic legebantur: ὅλως γοῦν περὶ τ' Ἐπιπωτά ἐστιν ὑπὲρ πάνυ ἐπιμελὴς, ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ἄν. Cl. *Gesn.* sic: *Etenim circa equile non valde jam diligens est, qui neque alias laboriosus sit.* Nec potest aliter ex vulgata, quam, distinctione mutata, & τε ejecto, nunc in sensum plane contrarium converti; rem enim ipsam flagitare puto, ut servus alias negligens stabuli, nunc thesaurum in stabulo latentem sciens, plurimum in eo versetur, ut sub diligentiae praetextu occasionem captet subinde aliquid inde auferendi; nec enim simul & semel audebat aut poterat auferre. Hinc itaque nata Hero furti suspicio, & insolitae rei admiratio, quod equisonem olim parum curiosum sui stabuli, jam adeo frequentem atque in purgando eo sollicitum cerneret. Qui sensus ex versione jam satis patet, prae quo pristina lectio sponte jam corruet: nec quisquam, credo, argutari volet, ut vulgatum defendat, in quo nihil cum furti suspicione cohaeret, nisi dixeris: *quia ex furto jam dives factus est, negligit stabulum.* At ut hoc per se nihili est, ita magis friget, si nova negatio subsequitur, *neque alias solet esse diligens*; quid ergo sic praeter solitum facit? *J. F. R.*

69. Ὁ Τίβιος] Vid. supra T. I. *Tim.* c. 14. m. *M. du S.*

a ὠψώμην ἐχθές; ἐλέγετο δὲ τῇ γυναικὶ ἑλλόβιον ἑαυτῆς πέντε δραχμῶν ὅλας τἀμὰ ἔστι σπαθῶσι τοῦ κακοδαίμονος. ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφαλεῖ μοι ἔοικεν, τοσαῦτα ὄντα. δέδια γοῦν μή τις ὑπορύξας τὸν τοῖχον, ὑφέληται ταῦτα. πολλοὶ φθονοῦσί, καὶ ἐπιβουλεύουσί μοι, καὶ μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλος. ΜΙΚ. Νὴ Δία, σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ, ᾧ τὰ τρύβλια b ὑπὸ μάλης c ἄπειμι ἔχων. ΑΛΕΚ. Σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καταφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς. ΣΙΜ. Ἄριστον γοῦν ἄγρυπνον αὐτὸν φυλάττειν ἅπασαν d περίειμι δειπνήσας ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν· τίς ἔστος; ὁρῶ σέ γε, ὦ τοιχωρύχε, μὰ Δία· ἐπεὶ κἂν γε ὦν τυγχάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμήσω αὖθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μή τι με πρώην διέλαθεν. ἰδοὺ πάλιν ἐψόφησέ τις ἐπ' ἐμὲ, δηλαδὴ πολιορκοῦμαι, e καὶ ἐπιβουλεύομαι πρὸς ἁπάντων. πῶς μοι τὸ ξιφίδιον, ἂν λάβω τινά; θάπτωμεν αὖθις τὸ χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Τοιαῦτα μοῦ σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰ Σίμωνος. ἀπίωμεν δὲ καὶ παρ' ἄλλον τινὰ, ἕως ἔτι ὀλίγον τοῦ νυκτὸς λοι-

70 aurem emisse contubernali suae drachmis quinque. Omnino mea infelices isti per luxum disperdunt. Sed neque tot pocula in tuto mihi sunt reposita: metuo igitur ne quis perfosso pariete, ea subducat. Multi invident mihi & insidiantur, & maxime Micyllus vicinus. MIC. Ita me Jupiter: tui nempe similis ego, & patellas sub ala habens abeo. GALL. Tace, Micylle, ne adesse nos deprehendat. SIM. Optimum igitur fuerit, ut somno me abstineam: omnem surgens circumeo domum. Quis hic? Equidem te video perfossor parietum, per Jovem. . . Quandoquidem columna es, bene habet. Numerabo iterum effossum aurum, numquid me forte nuper fugit? En iterum aliquis prope me dedit strepitum. Nempe obsideor, & clanculum oppugnor ab omnibus. Ubi mihi pugio? si quem deprehendero. Sepeliamus rursus aurum.

30. GALL. Talis tibi Simonis conditio. Abeamus vero etiam ad alium quendam, dum pauxillum adhuc noctis superest.

a Ὠψώμην ἐχθ.] Ὠψωμήσαι χθὲς ἐλέγετο marg. *A1*. b Ὑπὸ μάλης] Ὑπομάλης P. c Ἄπειμι ἔχων] Ἔχω *J. H. Fl. B.* &c. omisso ἄπειμι. Sed *P.* habet quod edidi. Item G. & P. d Περίειμι] Περιελεύσομαι marg. *A1*. e Καὶ ἐπιβουλεύομαι] Non legitur in *Fl.*

70. Τῇ γυναικὶ ἑλλόβιον] Ἐνάντιον τὸ εἰς τὸ λοβὸν, ὅ ἐστι τῷ τοῦ ὠτὸς ἄκρῳ, βαλλόμενον. *V.*

72. Οὗτοι σπαθῶσι] Μετὰ τροφῆς δαπανῶσι. *V.*

dus S. I. e. hujus Edit. c. 22. ibique No. 80. Servi nomen. *J.F.R.*

72. Τἀμὰ — τοῦ κακοδ.] *Sic nostros vidisti flentis ocellos.* *E.L.*

78. Σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ ᾧ τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἔχω] Elegantius & ἀττικοτέρως Ms. τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἄπειμι ἔχων. De quo loquendi genere paullo ante monui. *J.G.G.*

Ibid. Τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης] Alludit ad furtum Simonis, de quo supra c. 14. ὃς τὸ τρύβλιον πειραμοῦν ὑφελόμενος ἄχθος ὑπὸ μάλης ἔχων. *F.G.*

Τὰ τρύβλια] Mallem τρυβλία. Sed nihil mutavi. Vid. supra ad c. 14. *J.F.R.*

79. Ἄπειμι ἔχων] P. etiam. Pro quibus in Impressis tantum, ἔχω. *M.du S.*

85. Ἀριθμήσω αὖθις] *Theophrastus* in Charact. π. ἀπιστίας, καινὰ φάδια numerantem pecuniam suum facit p. 51. *M.du S.*

2. Γνίφωνα] Conf. supra T. I. *Tim.* c. ult. Λάχης. καὶ Γνίφων. *Alciphr.* III. Ep. 34. f. Φειδίου ὁ Γνίφωνος μικροπρεπέστερος, ut recte *Bergl.* legit, nostrumque etiam citat in *Vit. Auct.* c. 23. Ubi habuimus, τὸ δὲ γνίφωνα εἶναι ὁ τοκογλύφος. Et ubi jam mallem edidisse Γνίφωνα, ut pateret nomen viri esse. *J.F.R.*

5. Ὁρᾷς — τοὺς δακτύλους καθεσκληκότα] Ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα ὁ τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους καθεσκληκότα. Interpres: *Vides hunc etiam curis invigilantem, digitis contortis usuras supputantem.* Sed δακτύλους καθεσκληκώς, non est *contortis digitis*, sed *cujus digiti contabuerunt.* Sic paullo ante de Simonide: καὶ κατέσκληκεν ὅλος ἐκτετηκὼς ὑπὸ φροντίδων. *Et totus contabuit, & extenuatus est*

est. MIC. Infelix! qualem vivit vitam! inimicis ita divitibus esse contingat! Percussa ergo illius mala, volo discedere. SIM. Quis me percussit? a latronibus miser pereo! MIC. Plora & vigila, & similis quantum ad colorem auro tuo evade, illi intabescens. Nos vero, si videtur Gniphonem videamus daniatam: non procul autem hic etiam habitat. Aperta nobis janua.

πόν ἐστιν. ΜΙΚ. Ὁ κακοδαίμων, οἷον βιοῖ τὸν βίον ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο. χώρει κόρρης γῆν κατάξας αὐτόν, ἀπελθεῖν βούλομαι. ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξέ με, ληστεύομαι ὁ δυστυχής. ΜΙΚ. Οἴμωξε, καὶ ἀναγρύπνει, καὶ ὅμοιον γίγνου τὸ χρῶμα τῷ χρυσῷ, προσελήκιος αὐτῷ. ἡμεῖς δὲ, εἰ δοκεῖ, Γνίφωνα τὸν δανειστὴν ἴδωμεν, ὃς μακρὰν δὲ καὶ οὗτος οἰκεῖ. ἀνέῳκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα.

31. GALL. Vides vigilantem & hunc prae curis, computantem usuras ad digitos, aridum tabe, quem paullo post oportebit relictis hisce omnibus, blattam, aut culicem, aut muscam fieri? MIC. Video miserum & dementem hominem, ne nunc quidem blatta aut culice melius viventem, quam vero hic quoque totus putandis rationibus contabuit! Ad alium abeamus.

ΑΛΕΚ. Ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ Φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους καλεσκληκότα, ὃν δεήσει μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα λιπόντα, σίλφην, ἢ ἐμπίδα, ἢ κνώμυιαν γενέσθαι; ΜΙΚ. Ὁρῶ κακοδαίμονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, ὃς δὲ νῦν πολὺ τῆς σίλφης, ἢ ἐμπίδος ἄμεινον βιοῦντα· ὡς δὲ καὶ οὗτος ἐκτέτηκεν ὅλος ὑπὸ τοῦ λογισμοῦ. ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν.

32. GALL. Ad Eucraten, si videtur. Et ecce aperta & haec est janua. Ingrediamur ergo. MIC. Isthaec omnia paullo ante mea erant. GALL. Adhuc enim divi-

ΑΛΕΚ. Παρὰ τὸν Εὐκράτην, εἰ δοκεῖ· καὶ ἰδοὺ γὰρ ἀνέῳκται καὶ αὕτη ἡ θύρα, ὥστε εἰσίωμεν. ΜΙΚ. Ἅπαντα ταῦτα μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμὰ ἦν. ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ὀνει-

f Διαγρύπνει] Sic P. J. & marg. A1. Ἀγρύπνει Fl. Ald. H. B1. Fr. S. g Ἴδωμεν] Ἴωμεν P. h Τοῦτον] Αὐτὸν P. Nil mut. Fl. i Ἐπὶ] Et hoc esse in Edd. omn. notat Solan. k Λιπόντα] Sic Fl. &c. omnes. Καλεσλιπόντα J. sola. l Κνώμυιαν] Sic P. & P. Μυῖαν cett. Edd.

9. Σίλφιον] Σίλφη * ζωύφιον ἰσχνὸς κανθάρου. λέγει δὲ τὴν σιλφὴν, ἐμπὶς δὲ ζωύφιον ἰσχνὸς κάνθαρι, γινόμενον ἐκ τῶν ὑδάτων. (οἱ δὲ ἐμπίδα τὴν νυκτερίδα φασί. G.)

* Ζωύφιον] Ζώδιον editum ante; sed ζωύφιον est in C. & V. priore loco. Altero vero ζώφιον in V.

est curis. Sic igitur verte: *Vides hunc etiam vigilare prae curis, supputare usuras, & ejus digitos contabuisse* ut solent esse hominum morbis aut curis confectorum digiti. posses etiam vertere *digitos ejus occalluisse, callo fuisse obductos*, sive *callo indurusse* assidua supputatione. & hoc malo. Mox nescio cur σίλφη Latine vertatur *silpha*, ut paullo ante σμίλιον, *smilium*, cum Latina lingua has voces ignoret, & in ea suppetunt commodae, nimirum *blatta*, & *scalpellum*. J. G. G.

6. Ἐπὶ Φροντίδων] Sic omnes Libri nostri. Ego mallem ὑπό. M. du S.

Ἐπὶ Φροντίδων] Et ego cum Solan. malim ὑπὸ, ut supra c. 29. paullo ante med. J. F. R.

7. Καὶ τοὺς δακτύλους καλεσκληκότα] Tolerabile forte divitis incommodum, si digiti soli occalleſcant; tractanda multum pecunia. Sed blatta, culex, musca fit, & jam est, hic Gnipho, *totus contabuit*, ἐκτέτηκεν ὅλος, ut statim dicetur. Quid igitur sibi volunt hic digiti? ad computationem pertinent usurarum. Puto nempe legendum, quod interpretatus sum, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους κατὰ τοὺς δακτύλους. Particulae καὶ & κατὰ quam facile in Mss. misceantur, notum est. Si cui vel sic audax nimium videatur mutatio; ponat per ἐν ἀφῇ duobus juncta ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους ἐν τοῖς δακτύλοις. nam revera & usuras & digitos numerat, qui usuras computat digitis vel ad digitos. J. M. G.

9. Σίλφιον] Conf. infra Ἁπαλ. c. 17. M. du S.

[a] ὀνειροπολεῖς ἢ πλοῦτον; ὁρᾷς [b] γεῦν ἢ Εὐκράτην αὐτὸν ἐμὲ ὑπὸ τοῦ οἰκέτου πρεσβύτην ἄνθρωπον; ΜΙΚ. Ὁρῶ, νὴ Δία, καλαπυγοσύνην τινὰ, καὶ παιχνιδισμὸν, καὶ ἀσέλγειαν οὐκ ἀνθρωπίνην· τὴν γυναῖκα δὲ ἑτέρωθι ὑπὸ τοῦ μαγείρου [c] μοιχευομένην καὶ αὐτήν.

tias tu somnias? Vides igitur Eucraten ipsum a suo servo . . . hominem senem? MIC. Video, ita me Jupiter, paedicationem, & morbum pathicum, & libidinem non humanam: uxorem vero altero in angulo a coquo adulterio pollui ipsam quoque.

ΑΛΕΚ. Τί οὖν ἐθέλοις ἂν καὶ τούτων κληρονομεῖν, [d] ὦ Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐκράτους; ΜΙΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἀλεκτρυών· λιμῷ πρότερον ἀπολοίμην ἢ τοιοῦτόν τι [e] πείσασθαι. χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ τὰ δεῖπνα, δύο ὀβολοὶ ἐμοί γε πλοῦτός [f] ἐστι μᾶλλον, ἢ τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς τοῦ οἰκέτου. ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν, ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυπαυγὲς αὐτὸ, ἀπίωμεν οἴκαδε πρὸς ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ εἰσαῦθις ὄψῃ, ὦ Μίκυλλε.

33. GALL. Quid ergo velisne istorum quoque heres fieri, Micylle, & omnia habere Eucratis? MIC. Nequaquam, galle. Fame inteream potius, quam tale quid patiar. Valeat aurum & coenae, duo oboli divitiae mihi sint potius, quam ut paries mihi sic perfodiatur a servis. GALL. Sed nunc, dies enim jam circa ipsum diluculum est, domum ad nos abeamus. Reliqua alias, Micylle, videbis.

a Ὀνειροπολεῖς] Ὀνειρώττεις L. Ὀνειρώττεις marg. *Alw.* b Γεῦν] Ita inveni in *Ald. Fl. P. H. Bs. S.* Δ' ἐν *F.* & P. c Μοιχευομένην] Omisit *Fl.* d Ὦ Μίκυλλε] Et hoc abest a *Fl.* e Πείσασθαι] Πείσεσθαι *Fl.* In P. desunt haec quatuor, ἢ τοιοῦτόν τι πείσασθαι. f Ἐστι] Ἔστω *F.* sola.

22. Καλαπυγοσύνην] Καλαπυγοσύνην καὶ ἀ συνήθεται μὲν τῇ ἀσελγείᾳ. ἐπὶ δὲ ἀδὲ ἀνθρωπίνου εἶναι παρέζει. *V.*

34. Τὸ λυπαυγὲς αὐτὸ] Τὸ ἑωθινὸν, ἤτοι μικρᾶς σκοτίας ὕστερ. *V.*

19. Ὀνειροπολεῖς ἢ πλοῦτον] Supra *Dial. Mort.* V. f. etiam passive, ἢ ὀνειροποληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες. *Long. Past.* IV. p. 129. (137.) ὀνειροπολεῖ γάμους πλουσίους. *F. F. R.*

20. Ὑπὸ τοῦ οἰκέτου] Subaudi πεμπόμενον. *F. G.*

32. Ἐστι] Ex *Junt.* ἔστω *Solan.* noster ἔστω fecerat, ut cum χαιρέτω conveniret: concederem, si pro ἐμοὶ γε etiam legeretur ἐμοὶ δὲ, quo indicaretur haec sibi respondere. Jam vero nihil opus est, & accuratius inspicienti adparet, illud ἐστι propius accedere ad reliquarum ἐστι, & errorem tantum typographicum esse, quia πλοῦτός ἐστι, accentu retracto eadem aeque exhibet ac ceterae, adeoque Editorem ne quidem in animo habuisse, ἔστω dare; quod tamen haud adeo religiose observarem, si necessitas mutationem suaderet, aut aliae Edd. bonae notae, vel Codd. ἔστω haberent. *J. F. R.*

ICA-

ICAROMENIPPUS, SIVE HYPERNEPHELUS.

MENIPPUS ET SODALIS.

MENIP.

IGitur ter mille haec erant a Terra inde ſtadia ad Lunam usque, quae prima noſtra manſio. Hinc ad Solem ſurſum paraſangae circiter quingentae. Hinc vero in ipſum caelum, & arcem Jovis arduam . . . & haec fuerint expedito aquilae unius diei. SOD. Quid haec, per Gratias, Menippe, de aſtris diſputas, & immurmurans ea

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

ΜΕΝΙΠ.

Ι Ὀ Γκῦν τριοχίλιοι μὲ ἦσαν ἀπὸ γῆς [a] στάδιοι μέχρι πρὸς τ σελήνην, ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός. τεντεῦθεν δὲ ὅλη τ ἥλιον ἄνω πορεσάγγαι [b] πως πενταχόσιοι. τὸ [c] δὲ ἀπὸ τυτυ ἐς αὐτὸν ἤδη τ ὐρανὸν, καὶ τὴν ἀκρόπολιν [d] τ τῦ Διὸς, [e] ἄνοδον, καὶ ταῦτα γένοιτο εὐζώνῳ ἀετῷ μιᾶς ἡμέρας. ΕΤΑΙΡ. Τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομεῖς, καὶ ἡσυχῇ πῶς ἀναμετρεῖς

ΜΕΝΙΠΠΟΣ] Nomina perſonarum in *Fl.* in hoc opuſculo nulla. Spatiis tantum diſtinguuntur. In *B1.* Inſcriptio eſt Μενίππου ἢ ὑπερνεφέλου. *a* Στάδιοι] Omittit P. *b* Πως] Non legitur in O. *c* Δὲ ἀπὸ] Δ' ἀπὸ O. *d* Τῦ] Abeſt ab O. *e* Ἄνοδον] Sic Edd. omn. Ἄνοδος O.

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ] Ἰκαρομένιππος ὁ παροιμιώδης ἐπιγέγραπται λόγος, ἀφ' ᾧ (1) τὸ πτηνὸν, εἰσάγεται τῷ δράματι ὑποκείμενον εἰς Ἰκαρίαν τ Δαιδάλου ὑποφερόμενος, ἀφ' οὗ τὸ μεγαλοπράγμονα ἢ περίεργον ἢ φασματῳδὲς, εἰς Μένιππον τ Κυνικὸν φιλόσοφον ἁρμοζόμενον, ὃς Πατάρων ὑπάρχων τ Λυκίας, καὶ τὴν Ἀντιθένους δόξαν ὑπεισοικισάμενος, χυπαῖος ἦν ἢ συγκεκροτημένος τὸ σῶμα, καὶ ὅπα ἀδάμαντος, εἰδὴ τὸν ὄψιν, ὅτα πρὸς (2) ἅπας ὑπερόπτου ὑποφέρει καὶ (3) ὕτως ὥστε (4) αἱ πίστις ὕπεισι Φιλοστράτῳ τῷ Τυρίῳ τ Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανέως ἀναγεγραφότι βίον, καὶ ὑπὸ Ἐμπεδότιμος ἰαμβοῖς κατὰ Κάρωνα τ Πλαταιέως. καὶ λόγ τούτῳ ἐπεὶ ἐφάντυχεν Ἀπολλωνίῳ τῷ προειρημένῳ γόητι ἀνθρώπῳ, ὁμοίῳ, φασὶν, ὁμοίῳ συνῆφθη. καὶ τὸ τῦ βίυ λοιπὸν δυσπαρασκεύαστος ἔχειν τούτῳ, τερατείας τι συγχαίρων, καὶ (5) εἰς μηδὲν ὑγιὲς ἀμφοῖν τὴν χαλὴν λοιδιατρίβων. διὸ ἢ ὁ παρὼν Λουκιανὸς φασμαλιλογῆσαι τοῦτο δὲ τὸ σύγγραμμα αὐτῷ πεποιηκέναι, καὶ ὑπερφίλια τερατεύσασθαι, συζυγίαν τούτῳ τ Ἰκαρομένιππον, λίαν λίαν συνάπτων, ὡς οἱ παροιμιαζόμενοι φάσκουσι. *V.* Sed ſuppletis deficientib. ex C.

3. Σταθμὸς] Μονή. *V.*

4. Παρασάγγαι] Μίτρου Περσικὸν ὁ παρασάγγης, ὀδοῦ στάδιοι λ'. τὸ δὲ στάδιον, ὀργυιαὶ ρ'. ὥσπερ καὶ τὸ πλέθρον ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μίλιον, στάδια ζ'. τινὲς δὲ τ ἀρχαιοτέρων δέκα βουλοντ στάδιον τὸ μίλιον εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, ἤ. ἄλλοι δὲ (6) ζ'. *V.*

Παρασάγγαι] Ὁ παρασάγγης μίτρου ἐστὶ παρ' Αἰγυπτίοις μεθ' ὃ μετροῦσι ἀφ' τῶν τῦ Νείλυ ἐπίκλυσιν τὴν γῆν, ἔχων σταδίυς λ'. ὁμοίως δὲ ἢ χοῖνος ξ'. ὁ δὲ σταδιος ἔχει πόδας χ'. τὸ δὲ ὄνομα τὸ παρασάγγης τοῦτο ὑρίσιν πολλάκις ἐν τῇ ἀναγράφει (lege ἀναβάσει) τῷ Κύρυ. *G.* (Perſica eſt menſura, de qua non Aegyptia; de qua non *Xenophon* tantum, ſed *Herodotus* aliique. *M. du S.*)

(1) Τὸ πτηνὸν] Hanc Lacunam V. Codicis & ſequentes ex C. ſupplevimus. *M. du S.*
(2) Ὧρας] Ὥραν Edita. Mutavit *M. du S.*
(3) Οὕτως] Οὗ Exc. *G.* Οὕτως recte C.
(4) Αἱ πίστις ὕπεισι] Pro his tribus ὑπεῖσι tantum C.
(5) Εἰς μηδὲν ὑγιὲς] Πρὸς μηδὲν ὑγιὲς C. Εἰς μηδὲν ὑγιὲς V.
(6) ζ'.] ζ ϛ Excerpta *G.* quod ipſe Excerptor Bruno exponit ſeptem cum ſemiſſe. ζ'. eſt in V.

6. Ἄνοδον] Hunc locum corruptum eſſe nullus dubito. In Ox. Cod. pro ἄνοδον, ἀνοδος legitur. Forſan ἂν ὁδὸς γένοιτο ἢ ταῦτα, vel ἡ ἄνοδος γ. ἢ τ. nam c. 2. ὁδὸν ἰδίωσί μοι, inquit, πρὸς τὴν ἄνοδον. *M. du S.*
Ἄνοδος] Erunt qui ἄνοδος ex O. praeferant, ut necxus ſit ἄνοδος ἢ ταῦτα γένοιτο, tumque comma poſt ἄνοδος tollendum. Nec diſplicet. Nam ἄνοδος tum ſubſtantive valebit *adſcenſus*. Infra *de Luct.* c. 2. f. variatur in τ ἀνόδυ & τ ἄνω ὁδόν, quod tamen eodem redit. *J. F. R.*

12. Στα-

τρεῖς; πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαί σου τῶν Δηλιακῶν λεγόντων, ἡλίους καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα [a] σταθμούς [b] τινας, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος. MEN. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ ἀεροβατοῦντα δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἐμαυτὸν λογίζομαι τὴν ἔναγχος ἀποδημίας. ETAIP. Εἶτα, ὦ γαθὲ, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἄστροις ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν; MEN. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἄστροις ἐποιούμην τὴν ἀποδημίαν. ETAIP. Ἡράκλεις, [c] μακρόν γε τὸν ὄνειρον λέγεις, εἴ γε σαυτὸν ἔλαθες καλαχοιμηθεὶς παρασάγγας ὅλους.

MEN. Ὄνειρον γάρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι [d] λέγειν, ὃς ἀρτίως ἀφῖγμαι παρὰ τοῦ Διός; ETAIP. Πῶς ἔφησθα; Μένιππον ἡμῖν Διοπετὴς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ; MEN. Καὶ μὴν ἐγώ σοι πᾶς' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πά-

velut dimetiris? olim enim, dum ſequor, te audio, Soles & Lunas, inſuper vero etiam grandia nomina, manſiones quasdam & paraſangas, peregrina ratione memorare. MEN. Noli mirari, Sodalis, ſi ſublimia atque aëria videar tibi dicere. Summam enim apud me nuperae peregrinationis repeto. SOD. Tum tu, o noſter, ſicut Phoenices ſtellis ſignabas viam? MEN. Non, ita me Jupiter; ſed ipſis in aſtris peregrinatus ſum. SOD. Longum Hercle ſomnium narras, ſi imprudens paraſangas totas dormiſti.

2. MEN. Somnium nempe tibi videor narrare, qui modo de Jove tibi adſum. SOD. Quid ais? Menippus nobis a Jove demiſſus e caelo adeſt? MEN. Ego vero ab ipſo tibi illo ſummo Jove advenio hodie,

a Σταθμούς τινας] Σταδίους Graev. fruſtra. b Τινὰς] Abeſt a Fl. c. Μακρὸν γε τὸν] Hoc habent Fl. J. Ald. H. S. &c. Μακρόν τινα τὸν P. & marg. AIW. d Λέγειν] Λαλεῖν P.

13. * Ὑποξενίζοντος] Ξένους ἐ ἀγνώστους ἀλλαγομένους. V.
16. Λογίζομαι] Ἀριθμῶ. G.
Ibid. Τῆς ἄναγχος] Τῆς χθεσινῆς. G.
22. Παρασάγγας ὅλους] Ὁλοκλήρους. V.
26. Διοπετὴς πάρ. ἐξ οὐρανοῦ] Ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πιεσών. V.

* Ὑποξενίζοντος] Ὑποξενίζοντας editum ante, & διαλεγομένους. Emendavit M. du S.

12. Σταδίους τινὰς] Valde fallor, aut ſcribendum eſt non longe a principio: πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαί σου τῶν Δηλιακῶν ἡλίους ἐ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα σταδίους τινὰς, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος. *Et enim jamdudum te ſequens audio ſoles & lunas, & ridicula illa, ſtadia quaedam & paraſangas tanquam peregrinum jactantem.* Vulgo legitur σταθμοὺς manſiones. ſed σταδίους & παρασάγγας rectius junguntur quam σταθμοὺς & παρασάγγας. Si quis tamen malit vulgatam tueri, per me licet, praeſertim ſilentibus veteribus libris. J. G. G.

Σταθμούς τινας ἐ παρασάγγας] Ad hunc locum ὁ πάνυ Graevius adnotavit rectius jungi σταδίους & παρασάγγας. Moveret me Viri Eruditiſſimi auctoritas, ut in eandem cum ipſo ſententiam condeſcenderem, niſi σταθμοὺς ſaepe alibi cum παρασάγγας junctos offendiſſem apud Graecos. Frequentiſſime apud *Xenoph.* in L. I. Ἀνάβ. immo etiam in alio loco ab Luciano haec duo juncta reperiuntur, ſc. in Libro *de Conſcrib. Hiſt.* Τὸ δὲ ἐ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι ὁ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ ἐ σταθμοὺς ὅλους: *At vero in deſcriptione locorum mentiri non paraſangas modo, ſed totos etiam ſtathmos.* Alex. ab Alex. Gen. dier. L. II. c. 20. *Sed praeter haec*, inquit, *fuerunt paraſanga & ſtathmus: hanc paraſangam multi ex triginta conficiunt ſtadiis, ſtathmum vero quatuor paraſangis pene conficere.* &c. Haec in Obſervatt. Crit. p. 66. L. Bos.

14. Διοπέτης] Conf. ſupra Ὀρχ. c. 42. f. M. du S.

17. Καθάπερ οἱ Φοίνικες] Nautae peritiſſimi. *Aratus* de Cynoſura Phaenom. vſ. 40. τῇ δ' ἄρα Φοίνικες πίσυνοι πρῴρησι θάλασσαν. Et mox vſ. 45. τῇ καὶ Σιδόνιαι ἰθύνεται ναυτίλλοι) κ. τ. λ. J. M. G.

22. Καλαχοιμηθεὶς] Conf. *Gall.* c. 6. f. M. du S.

23. Ὄνειρον γάρ, ὦ τὰν, δοκῶσι λέγειν] Δοκῶ σοι λέγειν. Th. M.

Ὄνειρον γάρ, ὦ τὰν, δοκῶσι λέγειν] Unde *Marcil.* malam lectionem habeat, neſcio. Ego δοκῶ σοι in plurimis jam recte inveni. J. F. R.

Ibid. Ὦ τὰν] Habebat P. Edit. cum Fl. J. H. S. &c. Et *Schol.* ad *Gall.* Sed cum alias circumflecti amet, ut apud *Ariſtoph.* Plut. 66. Ὦ τᾶν, ἀπαλλάχθαί σου ἀπ' ἐμοῦ, & ibid. 377. Ὦ τᾶν ἐγώ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ, ubi & longum eſt in metro, errare non poſſumus, ſi circumflectamus; nam ubique circumflectitur ap. eumdem, nec non in exemplis a *Spanhemio* ad *Ariſtoph.* locum priorem copioſe adductis. Quia autem

die, rebus auditis visisque mirabilibus. Si non credis, at ego hoc ipso nomine vehementer delector, quod ultra fidem beatus sum. SOD. Et quomodo ego, divine atque Olympie Menippe, natus ipse & terrestris qui sim, fidem negare possim viro supra nubes elato, &, ut secundum Homerum dicam, caelicolarum uni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione fursum sublatus sis, & unde copia tibi tantarum scalarum obtigerit? Quantum enim ad speciem, non valde similis illi Phrygi es, ut etiam conjicere possimus, te quoque ad pincernae forte officium in sublime raptum ab aquila. MEN. Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota a vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi videtur. Sed nihil opus mihi ad ascensum neque scalis fuit, neque ut amasius fierem aquilae, qui

ην Διὸς ἥκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδών· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο εὐφραίνομαι, τὸ πέρα πίστεως εὐτυχεῖν.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς ἔγωγε, ὦ θεσπέσιε, καὶ Ὀλύμπιε Μένιππε, γεννητὸς αὐτὸς, καὶ ὀπίγειος ὤν, ἀπιστεῖν δυναίμην ὑπερφέρων ἀνδρί, καὶ, ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, τῶν ὑρανιώνων ἑνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι φράσον, εἰ δοκεῖ, τίνα τρόπον ἤρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλίμακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν ὄψιν ὑπάνω ἔοικας ἐκείνῳ τῷ Φρυγὶ, ὥστε καὶ ἡμᾶς εἰκάζειν καὶ σὲ οἰνοχόησόντά ποτε ἀνάρπαστον γεγονέναι πρὸς τοῦ ἀετοῦ. MEN. Σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαυμαστὸν οὐδέν, εἴ σοι τὸ πιθανὸν τοῦ λόγου μύθῳ δοκεῖ προσφερές· ἀτὰρ οὐδὲν ἐδέησέ μοι πρὸς τὴν ἄνοδον, οὔτε τῆς κλίμακος, οὔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ ἀετοῦ.

e Οὐρανιώνων] Οὐρανίων male *Fl.* f Καὶ] Abest a *Fl.*

30. Τὸ πέρα πίστεως] † Ὑπὲρ τὴν πίστιν. *V.*
38. Ἐκείνῳ τῷ Φρυγὶ] Ὁ Γανυμήδης ἦν Φρὺξ μειρακίσκος εὐτρεπὴς· τοῦτο ἁρπάσθη ὁ Ζεὺς, καὶ μεθυστὴς εἰς ἀετὸν, ἅρπασεν αὐτὸν, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν οἰνοχόον. *V.*
43. Προσφερὲς] Ὅμοιον. *V.*
45. Οὔτε παιδικὰ] Ἐράσμιον. *V.*

† Ὑπὲρ τὴν] Ὑπὲρ διὰ τὴν Editu. Sed cum abesset διὰ in G. C. & V. merito delevi quod vel sine Codd. delendum erat. *J. F. R.*

tem video in Luciani Edd. etiam deinde τὼν scribi, accentum talem dedi, qualem inveni; nam acuit etiam *Suid.* Ed. *Hag.* & *Æsop.* F. IX. *J. F. R.*

26. Διοπτης] Sic jam Edd. Et ita usitate apud quosvis. At supra *Imag.* c. 9. δίοπτάς, idque posterius apud *Homerum* frequens, ut Il. Π. 174. &c. *J. F. R.*

Διοπτης — ἐξ ὑρανοῦ] Cl. *Davisius* ad Cic. de Nat. Deor. I. c. 16. p. 41. haec glossematis rea facit, & ἐξ ὑρανοῦ delet; quia bis idem diceretur. Sed Luciani vulgatam sic defendit Rev. *Th. Wopkens* in Lect. Tull. p. 124. „ Equidem hanc styli abundantiam ex ipso „ Luciano aliisque cujuscumque Linguae Auctoribus „ probatissimis defendi posse, vix dubitaverim. Ciceronem hujus rei testem locupletissimum arbitror, „ qui sic *de Finib.* L. IV. c. 18. *qui ad honestatem aliud adjungant, quod ex eodem genere non sit.* Min. „ Fel. Oct. c. 16. *Dicam equidem, ut potero, pro viribus.* Quo praeter alia hunc locum contulit ipse „ vir Cl. ex *Dione Chrys.* Or. VII. p. 118. μάλιστα εὑρήσεις ἡγούμενος τὴν ἐκ πολλῶν διάνοιαν, ἃ δὴ & τοῖς πολλοῖς ἐδόκει, περί τε τοῦ σπούτου καὶ τῶν ἄλλων, ἃ θαυμάζουσιν. Adde Div. Paul. I. *Cor.* IV. 47. (leg. XV. 47.) ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χοϊκός." (Sic etiam ibi editum; At in *Epist. Pauli* legas χοϊκὸς) Plura exempla Latina vid. ap. eumd. *Wopk.* ad L. I. de Divinat. c. 33. p. observatt. 258. Sed non concedo in Apostoli verbis repetitionem plane eamdem inesse; nam ait primum hominem ex terra natum, terrestremque adeo esse, sive, ut ex terra prognatus sit, ita etiam terrestribus rebus esse addictum; adeoque nihil hic abundat, nihil est quod abesse queat. Interim concedo, nihil in Luciano mutandum; nam & supra *Imag.* l. c. c. 9. ἐξ ὑρανοῦ additur, licet paucis verbis interpositis, nimirum: καὶ διόπτης, ὡς ἀληθῶς, οἷον τε ἦν ἐξ ὑρανοῦ γενέσθαι. Alium pleonasmum vid. Dial. proximo *Gall.* c. 20. m. τὰς φρουτίδας αὐτῶν, ὡς ἔχουσι, quem ipse *Davis.* probat, ut ibi vidimus. Sed satis esto. Alias Synonymias per conjunctiones conjunctas videbimus deinde, nec tamen excusabimus omnes; nam interdum satis frigent, ut illud ἥκω & κατήχομαι, ob quod *Aristophanes* Ran. 1187. Aeschylum traducit. Sed Scholiastes defendit. *J. F. R.*

35. Οὐρανιώνων] Οὐρανίων hic male scribi in *Fl.* patet ex *Homer.* Il. A. 570. & passim; nam quia addit se verbo Homerico usurum, etiam illud inde petendum. *J. F. R.*

ἀετῶ. οἰκεῖα γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά. ΕΤΑΙΡ. Τοῦτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφηθα, εἴγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἱέραξ τις ἢ κολοιὸς ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος. ΜΕΝ. Ὀρθῶς, ὦ ἑταῖρε, καὶ οὐκ ἐπὶ σκοπῶ εἴκασας. τὸ Δαιδάλειον γὰρ ἐκεῖνο σόφισμα καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην.

meas mihi alas habuerim. SOD. Jam supra ipsum Daedalum est, quod narras, si quidem praeter caetera, nobis non sentientibus, accipiter vel graculus ex homine factus es. MEN. Recte sodalis, nec *procul* a scopo conjecisti. Daedaleum enim illud alarum commentum ipse quoque machinatus sum.

ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ τολμηρότατε πάντων, οὐκ ἐδεδοίκεις μὴ καὶ σύ που τὸ Δαιδάλου [a] καταπεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ἀπὸ τῶ σεαυτοῦ ὀνόματος; ΜΕΝ. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἴκαρος, ἅτε κηρῷ τὰ πτέρωσιν ἡρμοσμένος, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκεῖνον ἐτάκη, πτεροῤῥυήσας, εἰκότως κατέπεσεν· ἡμῖν δὲ [b] ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα. ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ῥῆμα με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς διηγήσεως. ΜΕΝ. Ὧδέ πως· ἀετὸν εὐ-

3. SOD. Tum tu, audaciſſime omnium, non metuebas, ne tu quoque, in quamcunque maris regionem delapſus, Menippeum quoddam pelagus nobis, ſicut Icarium, tuo ſignatum nomine faceres? MEN. Nequaquam. Nam Icarus, cujus pennae cera aptae erant, cum primum illa ad ſolem liquefacta eſſet, defluentibus pennis non potuit non decidere: at noſtrae ſine cera fuerunt alae. SOD. Quid ais? jam enim neſcio quomodo ſenſim me ad veritatem narrationis perducis. MEN. Sic fere. Aqui-

a Καταπεσὼν] Πεσὼν tantum *Fl.* Vulgatae vero favet P. b Ἀκήρατα] Bene *J.* & *V2.* Ἀκήρατα cett. male. Ἀκήρατα marg. *A1.*

59. Ὁ μὲν γὰρ Ἴκαρ.] Ἴκαρος οὖν ἦν τῶ Δαιδάλου. *Ὅτι ἐν ἐπιτοίλῳ αὐτὸς δ' ὁ πατὴρ, ὡς πᾶς ὁ Ἴκαρος ἀπολῶν εἰς ὕψος, τῶ κηρῶ λυθέντος τῶν πτερῶν, εἰς τὴν θάλασσαν ἔπεσε. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη Ἰκάριον πέλαγος. Ὁ Δαίδαλος δὲ μετὰ τῶν ἐπιτυχόντων διάπλους· ἀλλ' ὕστερον αὐτὸν δ' εἰς αὐτὸν ὕφη ἀναδεδεμένους τὸν ἰσθμόν. V.*

62. Τὰ ἀκήρατα] Τὰ ἄκρα τῶν πτερῶν, τὰ εἰς ὀξὺ καταλήγοντα. *V.*

* Ὅτι] Bene sic dedit *Solan.* cum antea ederetur ὅτι.

62. Ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα] Benedictus *celeres erant ſine cera penna:* At nulli bono iſtæ celeres. Itaque Eraſmus *citra ullam ceram erant penna.* Nec tamen id ſufficiat. Melius vertiſſent *ala* vel *penna volatiles.* ſic mox c. 10. Πρὸς ἄκρους τοὺς ὠκυπτέρους λαβὰς ἔσωσε τοῖς χερσὶ πεπαχυλάσας, imperfecte *ſummis pennis.* Vide ad I. *Ver. Hiſt.* c. 13. *J. G.*

Ἀκήρατα] In Icaromenippo inducit Lucianus Menippum narrantem, quemadmodum iter per nubes & ſidera fecerit, & ad Deos ipſos penetrarit. At in initio rationem, qua in hac peregrinatione uſus fuit, exponit miranti cuidam, quomodo ille potuerit iſtam ἐν τοῖς ἄκροις πτεροῖς ἀποδημίαν. rogantique num non terruerit exemplum Icari, *At*, inquit, *Icarus, quippe qui alas cera allitas geſſerit, ſimul ac illa cera ad ſolem cito eſſet liquefacta, una cum alis delapſus, ut par erat, cecidit:* ἡμῖν δὲ ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα. Quid haec ultima ex praecedentibus aliud poſſunt notare, quam, *nobis vero alae erant non ceratae?* At id non eſt ἀκήρατον, quippe quod a κηραίνω, *perimo*, deductum ſignificat *integer*, *ſincerus*, *inviolatus.* Video equidem hoc ſenſu tolerari poſſe hanc vocem, ut ſignificentur alae quaſi inviolatae, ſatisque firmae. At quanto venuſtius, cumque praecedentibus convenientius, ſi unius literae mutatione legatur ἀκήρωτα. Κηρὸς *cera illino:* inde κηρωτὸς *ceratus;* hinc ἀκήρωτον. Nam certe quamquam quis contendere velit, per ὠκύπτερα ἀκήρατα poſſe hic, ut dixi, commode intelligi alas inviolatas; haud dubie tamen ex praecedentibus, & tota antitheſi, quam facit Menippus ſuas inter & Icari alas, liquidum eſt, auctorem voluiſſe ἀκήρωτα. Quae emendatio noſtra ſi probetur ab Eruditis, novo vocabulo lingua Graeca, ut nunc cognita, locupletata eſt. Fruſtra namque in Graecarum dictionum lexicis τὸ, ἀκήρωτον quaeſieris. *J. J.*

Ἀκήρατα] Sic recte *Ven.* utraque; reliquae omnes ἀκήρατα, mendoſe. *M. du S.*

Ἀκήρατα] Optime ſic Cl. *Jenſ.* conjecerat, & paruiſſem ſic emendanti, etſi vel in nulla Ed. inveniſſem. Jam vero, quia *J.* & *V2.* ἀκήρατα habent, eo ala-

Aquilam cepi bene magnam, & vulturem de robuſtis illis, horum alis abſciſſis . . . ſed potius totum ab initio inde conſilium, ſi tibi otium eſt, perſequar. SOD. Omnino vero. Suſpenſus enim ſum expectatione narrationis tuae, & fini auditionis inhio. Ne vero, per ego te Philium Jovem *obſecro*, me contemnas, ab initio tuae narrationis auribus quaſi ſuſpenſum.

4. MEN. Audi ergo: nec enim lepidum eſt ſpectaculum, hiantem amicum deſtituere, eumque ſuſpenſum, ut tu ais, auribus. Ego enim cum primum examinandis vitae rationibus, ridicula, & humilia, & infirma, humana omnia deprehendiſſem, divitias dico, & imperia, & poteſtates: contemtis illis, (qui ſtudium circa iſta obſtare putarem, ne rebus ſtudio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, & ad ipſum hoc univerſum reſpicere, tenmεγέθη συλλαβών, ἔτι δὲ γῦπα τ καρ|ηγῶν, ἀποτεμὼν αὐταῖς ἀλέαις τὰ πλευρὰ, μᾶλλον δὲ ἀπὸ πάσαν ἐξαρχῆς τ ὀπίνοιαν, εἴ σοι σχολὴ, c δίειμι. ETAIP. Πάνυ μ|ὲν οὖν, ὡς ἐγώ σοι μετεώρος εἰμὶ ἐκ τ λόγων, ἀ πρὸς τὸ τέλ|ος ἤδη κέχηνα τ ἀκροάσεως d μὴ δὲ πρὸς Φιλίου με φείδῃς, ἄνω που τ διηγήσεως ἐκ τ ὤτων ἀπηρτημένον.

MEN. Ἄκουε τοίνυν. ἀ γὰ ἀστεῖόν γε τὸ θέαμα, κεχηνότα φίλον ἐγκαταλιπεῖν, ἀ ταῦτα, ὡς σὺ φῂς, ἐκ τ ὤτων ἀπηρτημένον. ἐγὼ γὰ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζων τὰ κατ' τ βίον, γελοῖα, καὶ ματαιὰ, ἀ ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὕρισκον, πλούτους λέγω, ἀ δυναστείας, καταφρονήσας αὐτῶν, ἀ τ περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τ ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβών, ἀναχύψειν τε, ἀ πρὸς τὸ πᾶν e ἀποβλέπειν ἐπειρώμην. καί μοι ἐν ταῦ-

c Δίειμι] Nil mutant Edd. d Μὰ δί] Sic *Fl. J. H1. B1. Madᵗ P. S.* e Ἀποβλέπειν] Ἀναβλέπειν *Fl.* Vulgatum ſervat P.

67. Αὐταῖς ἀλέαις τὰ πτερὰ] Σὺν αὐταῖς ἀλέαις. ἀλέαις δὲ λέγουσι ℭ τοὺς ὤμους. *V.*

54. Ἀστῶν] Ἡδὺ. *G.*

alacrius ita dedi; vulgatum enim prae illo nihili eſt, neque Cl. *Gronov.* veram lectionem vidit, quae tamen in ipſa quam incuſat verſione, latebat. Quod autem Cl. *Jenſ.* addit, fruſtra in Lexicis τὸ ἀκήρατ⊙ quaeri, ignoſcat, ſi monuero, apud *Suidam* inveniri, qui id verbis diſertis ab ἀκήρατ⊙ diſtinguit, dicens: ἀκήρατ⊙· ἄφθαρτ⊙ — ἀκήρατ⊙· δὲ ὁ δίχα κηροῦ. Vid. illum v. Ἀκήν. Nec jam dubitabis, quin vox ſit proba. *J. F. R.*

69. Δίειμι] Mirabar nullam Edd. διέξειμι habere, quod Noſtro uſitatius. Sed alterum eodem redire nemo ignorat. *J. F. R.*

70. Μετέωρός εἰμι] Confer ſupra ad *Jov. Trag.* c. 4. De οὐκ τ ὄντων ἀπηρτ. vid. Addenda. *J. F. R.*

72. Μὰ Φίλιον] Uſum talium formularum in precibus declaramus ad Φιλοπατρ. c. 3. pr. *J. M. G.*

80. Πλούτους] Pluralis hic rarior aliquanto; Noſtro tamen haud infrequens. Vid. ad *Hermot.* c. 9. Adde *Tox.* c. 45. & *Diod. Sic.* I. c. 71. Καὶ μεγίστους πλούτους ἔχων. *J. F. R.*

81. Καταφρονήσας — ἐπειρώμην] Verba haec Menippi non aſſecuti ſunt Eraſmus & Salmurienſis interpres, cum καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τ ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀναχύψειν δὲ, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀναβλέπειν ἐπειρώμην, interpretantur: *Contemptis his atque horum ſtudio, adjectoque animo ad ea quae ſunt vere bona, hinc emicare, & ad univerſi naturam ſuſpicere ſum conatus.* ἀσχολίαν τ ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβών, non eſt *adjecto animo ad ea quae ſunt vere bona.* ſed haec ſignificant cum praecedentibus καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν, *& earum rerum ſtudium abſtractionem a veris bonis eſſe ratus, ſurſum oculos tollere, & univerſum reſpicere ſtudui.* ἀσχολία ſaepe eſt impedimentum, quo aliquis avocatur & abducitur a negotio & re quadam. *J. G. G.*

82. Σπουδαίων] Forſan χυδαίων. *F. G.*

Σπουδαίων] Quid *Gujetus* ſibi velit χυδαίων *futilium* corrigens, non intelligo: nam quum paullo ante de futilibus dixerit Lucianus, jam ſermonem ad oppoſita convertit, adeoque jam *utilia*, non *futilia* quaerit; quare vulgata ſeſe omnino recte habet. Neque quemquam credo dubitaturum, σπουδαί⊙ non ſolum de homine dici, uti ap. *Iſocr.* Or. ad Demon. pr. τὰς δὲ τ σπουδαίων φιλίας ἀ δ' ἂν ἀ πᾶς αἱῶν ἐξαλυψίων. ſed & de rebus *bonis*, & *magni momenti*, i. e. cura noſtra dignis; alioquin adferrem illud *Herodiani* V. 4. 15. ἐκατοντάρχων — ἐπὶ τινὶ σπουδῇ πεμφθέντων. Ruſtus *Iſocr.* ead. Or. ad Dem. duab. pag. poſt pr. ἀ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὔξεται πίφυκε. Ut ſexcenta alia exempla omittam. *J. F. R.*

ταῦθα, πολλήν τινα παρεῖχε τ' ἀπορίαν, πρῶτον μὲ αὐτὸς οὗτος ὁ ἀπὸ τῶν σοφῶν καλούμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον εὑρεῖν οὔθ' ὅπως ἐγένετο, οὔτε τὸν δημιουργόν, οὔτε τέχνην, οὔθ' ὅ, τι τὸ τέλος ἔστιν αὐτοῦ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοποῦν, πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζόμην· τούς τε γὰρ ἀστέρας ἑώρων ὡς ἔτυχε τοῦ οὐρανοῦ διερριμμένους, καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἆρα ἐπόθουν εἰδέναι, μάλιστα δὲ τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἄτοπά μοι, καὶ παντελῶς παράδοξα κατεφαίνετο, καὶ τὸ πολυειδὲς αὐτῆς τῶν σχημάτων ἀπόρρητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. ὑὸ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴν ἀφιεῖσαν, καὶ βροντὴν καταῤῥαγεῖσαν, καὶ ὑετὸς, ἢ χιὼν, ἢ χάλαζα κατενεχθεῖσα, καὶ ταῦτα δυσείκαστα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν.

Οὐκοῦν ἐπειδὴ οὕτω διεκείμην, ἄριστον εἶναι [a] ὑπελάμβανον πάντων τῶν φιλοσόφων τούτων ταῦτα ἕκαστα ἐκμαθεῖν. ὤμην γὰρ ἐκείνους πᾶσάν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν. οὕτω δὴ τοὺς ἀρίστους ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐνῆν τεκμήρασθαι, πρόσωπόν τε σκυθρωπότητι, καὶ χρόας ὠχρότητι, καὶ γενείου βαθύτητι (μάλα γὰρ ὑφαγόραι τινὲς, καὶ ὑπερογκώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι καλεφάνησαν) τούτοις ἐγχειρίσας ἐμαυτὸν, καὶ συχνὸν ἀργύριον, τὸ μὲ αὐτόθεν ἤδη καλαβαλὼν, τὸ δὲ εἰσαῦθις ἀποδώσειν ὑπὲρ κεφαλαίου τ

tabam. Et hic mihi multam dubitationem objecit primo quidem ipse hic, qui a sapientibus mundus vocatur. Neque enim invenire poteram, quomodo exstitisset, neque opificem, neque principium, neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum considerarem, multo magis etiam cogebar dubitare. Stellas enim videbam forte fortuna per caelum sparsas, & Solem ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praesertim vero Lunae natura mihi admirabilis, & omnino a sententiis meis aliis remota videbatur: & multiplicem illius figurarum diversitatem occultam quandam causam habere putabam. Verum etiam fulgur illud impetu per omnia ruens, & prorumpens tonitru, & pluvia, aut nix, aut grando delabens; haec quoque omnia vel conjectura, vel signis erant mihi imperveſtigabilia.

5. Ita igitur animo affectus cum essem, optimum factu judicabam, de philosophis hisce discere singula. Putabam enim, illos certe, quidquid verum est, posse dicere. Sic ergo delectis illorum optimis, quantum colligere licebat e vultus tristitia, & colore pallido, & menti hirsutie, valde enim altiloqui & coeli consulti homines statim mihi videbantur: his ergo me cum commisissem, magna vi pecuniae partim e vestigio repraesentata, partim in futurum pro summa & fastigio sapientiae promissa, postulabam doceri,

a Ὑπελάμβανον] Ἱπολάμβανον P. sola.

98. Διαίξασα] Ὀρμήσασα. V.
2. Καὶ ἀτέκμαρτα ἦν] Ἄδηλα. V.

* Ὑφαγόραι] Ὑφηγόραι bis editum antea. Correxit M. du S.

20. * Ὑφαγόραι τινὲς] Ὕφαγόραι, ὑψηλὰ λέγοντες. Οὐρανογώμονες δὲ, ὑράνια φρονοῦντες. V.

92. Ὡς ἔτυχε] *Sine ordine, temere.* Vid. *Bud.* Comm. L. G. p. 471. *J. F. R.*

8. Σκυθρωπότητι] Solemne fuisse hypocritis triste ac severum tueri, eodemque nomine non semel ab Luciano exagitari philosophos, vid. si lubet, Rev. *J. Elsner.* Observatt. ad *Evang. Matth.* VI. 16. ubi hoc aliaque Luciani advocat. *J. F. R.*

10. Ὑφαγόραι] *Hom.* Od. A. 385. *M. du S.*

15. Μετεωρολέσχης] *Aristoph.* in Nubibus passim *Socratem* hoc nomine traducit; ut *μετεώρων* speculatorem ac nugatorem, vs. 225. eum dicentem inducit: *ἀεροβατῶ & περιφρονῶ τὸν ἥλιον*, & paullo post: Ἔξοιδ' ὑμᾶς τὰ μετέωρα πραγματεύεσθαι &c. 359. *μετεωροσοφιστὰς* summum. At 332. *μετεωροφένακας* ejus sectatores vocat: Vocabulo vero *μετεωρολέσχης* utitur Scholiast. ejusdem ad vers. 330. *J. F. R.*

30. Τὰ αὐτὰ] *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 413. 35. *ὑ ταυτὰ δυνάζειν ἀλλήλοις.* Utitur eodem argumento & *Lactantius* III. 28. (Qui quoniam ratio illis non quadrabat, per ignorantiam rerum divinarum, tam varii, tam

ceri ; quomodo de sublimitate rerum disputandum esset, & ornatum hujus universi ediscere. At illi, tantum aberat ut veteri illa me ignorantia liberarent, ut in multo etiam majores me dubitationes conjicerent, principia quaedam, & fines, & atomos, & inania, & materias, & formas, & talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium mihi videbatur difficillimum, *illud erat*, quod cum nemo illorum quidquam diceret, in quo sequeretur alterum, sed pugnantia omnia & sibi contraria, tamen persuadere mihi postulabant, & ad suam quisque rationem tentabant traducere. SOD. Mira narras, si viri sapientes de natura rerum inter se dissederunt, nec eadem de iisdem rebus senserunt.

6. MEN. Quin tu ridebis, sodalis, si audias superbiam illorum, & prodigiosam in disputando audaciam : qui primum constituti in terra, & nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, sed neque acutius quovis alio cernentes, quidam vero etiam prae senectute vel pigritia caecutientes, tamen & caeli se fines pervidere dicerent, & Solis circuitum metirentur, & per ea, quae supra Lunam sunt, incederent : &, tanquam de stellis delapsi, magnitudines illarum & formas enarrarent : quique, cum saepe fortasse, neque Megaris quot stadia sint Athenas usque, accurate nossent, incertam fuerunt, sibique saepe contraria differentes, ut quid sentirent, quid vellent, satis statuere ac dijudicare non possis.) *M. du S.*

34. Χαμαὶ ἰρχομένων] *Hom.* Il. B. 442. Adde supra *Hermot.* c. 5. *M. du S. Gesn.* ἰρχομένων legit. Sed vid. Addenda. *J. F. R.*

43. Στάδιοι] Quia Latinis *stadium*, an ἑπτὰ στάδια quaesivit *Solan?* quum τὸ στάδιον usitatum, ut ap. *Aelian.* X. 4. &c. *Herodot.* L. 2. p. 167. aliosque saepe. Sed Graecis & ὁ στάδιος dici, nisi satis notum, vid. *Euang. Luc.* XXIV. 13. *Joan.* VI. 19. & passim. Item *Thucyd.* IV. c. 3. ἀπέχει γὰρ στάδιους — τριακοσίους. Nostrum supra I. *Ver. Hist.* c. 3. pr. σταδίους τριῶν. Et. 31. f. στάδιοι ἑξακόσιοι. &c. *J. F. R.*

σοφίας διομολογησάμενοι ; ἠξίουν μετεωρολέσχης τε διδάσκειν, καὶ τὴν τῶν ὅλων διακόσμησιν [b] καταμαθεῖν. οἱ δὲ τοσοῦτον ἄρα ἐδέησάν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ εἰς μείζους ἀπορίας φέρουσιν ἐνέβαλον, ἀρχάς τινας, [c] καὶ τέλη, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ἰδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ὀνήμερά μου καταχέοντες. ὃ δὲ πάντων ἔμοιγε ἦν ἐδοκεῖ χαλεπώτατον, ὅτι μηδεὶς ἄτερος θατέρῳ λέγοντες ἀκόλουθον, ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πείθεσθαί τέ με ἠξίουν, καὶ πρὸς τὴν [d] αὐτῶν λόγον ἕκαστος ὑπάγειν ἐπειρῶντο. ΕΤΑΙΡ. Ἄτοπον λέγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἐστασίαζον πρὸς αὐτοὺς περὶ τῶν ὄντων, καὶ οὐ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.

MEN. Καὶ μήν, ὦ ἑταῖρε, γελάσῃ ἀκούσας τὴν τε ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τεραστιουργίαν· εἶγε πρῶτα μὲν ὅτι γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμαὶ ἑρπόντων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' οὐδὲ ὀξύτερον τοῦ πλησίον δεδορκότες, ἔνιοι δὲ καὶ γήρως, ἢ ὀχλίας ἀμβλυώττοντες, ὅμως οὐρανοῦ τε πέρατα διορᾶν ἔφασκον, καὶ τὸν ἥλιον περιμέτρουν, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες, μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξήεσαν. καὶ πολλάκις, εἰ τύχοι, μηδὲ [e] ἀπάσαι στάδιοι Μεγαρόθεν Ἀθήνας εἰσὶν ἀκριβῶς ἐπι-

δ Καταμαθεῖν] Ματεῦν *Fl.* ε Καὶ τέλη] Non habet *Fl.* ζ Αὐτῶν] Αὐτοῦ Edd. priores. Cum tamen mox recte πρὸς αὐτοὺς. η Ὁκόσοι στάδιοι] Nil variant Edd.

15. Ἠξίουν μετεωρολέσχης τε] Περὶ τῆς εἰρωνίου φιλοσοφίας *V.*

18. Ἐδέησαν] Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἤχθησαν. *V.*

33. †Τερατουργίαν] Μαστιολογίαν. *V.*

34. Τῶν χαμαὶ ἰρχομένων] Ἀντὶ τῶν ἀνθρώπων. *V.*

† Τερατουργίας] Τερατουργίας, μαλαιολογίας Edit. *Clar.* Emendavit *M. du S.*

ὑπερ-άμβοι, τὸ μεταξὺ τ σελήνης, ϗ τῆ ἡλίυ χωρίον ὁπόσον εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος, ἐτόλμων λέγειν, ἀέρ@ τε ὕψη, ϗ θαλάτης βάθη, ϗ γῆς περιόδυς ἀναμετρῆντες, ἔτι δὲ κύκλυς καταγράφοντες, ϗ τρίγωνα ὑπὶ τετραγώνοις μηχανιζόντες, ϗ σφαίρας τινὰς ποικίλας, τ ὐρανὸν δηθεν ἀυτὸν ὑπιμετρῦντες.

terjecta inter Lunam & Solem regio quot sit ulnarum, auderent dicere : aërisque altitudines, & profunditates maris, & terrae circuitus dimetientes, insuper vero describentes circulos, & triangula super quadratis formantes, & sphaeras quasdam varias, caelum nempe ipsum permetientes.

Ἔπειτα δὲ καὶ ἐκεῖνο πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτῶν, ϗ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τ ὕτως ἀδήλων λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαί τε, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπολοιπὴν ἀπολιμπάνειν, μονονυχὶ διομνυμένους, μύδρον μὲ εἶναι τ ἥλιον, καλοικεῖαθ δὲ τ σελήνην, ὑδροποτεῖν δὲ τὰς ἀστέρας, [b] ϗ τῆ ἡλίυ καθάπερ ἰμονιᾷ τινι τ ἰκμάδα ἐκ τ θαλάττης ἀναπῶντ@, ϗ ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν [c] ἐξῆς μεριζόμεν@.

7. Deinde vero illud etiam quis neget impudens & omnino inflatum ? quod de rebus adeo obscuris cum agant, nihil pro conjectura proferunt, sed ultra modum contendunt, nec ullam aliis excessus facultatem relinquunt, ac tantum non dejerant, candentem massam esse Solem, habitari Lunam, aquam bibere stellas, cum Sol tanquam puteali fune quodam humorem e mari hauriat, & omnibus deinceps potum dispenset.

Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὁπόση τ λόγων, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. ϗ σκόπ| πρὸς Διὸς εἰ ἐν γειτόνων ὄτι τὰ δόγματα, ϗ μὴ [d] πάνυ πολὺ διεστηκότα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ περὶ τῦ κόσμυ γνώμη διαφορ@, εἴγε

8. Quanta quidem sit inter sententias illorum pugna, facile est discere. Et vide, per Jovem *te rogo*, utrum vicinae sint hae sententiae, & non plurimum inter se dissidentes. Primo enim illis sententia de mundo diversa est, quandoquidem aliis generatio-

a Αὐτὸν ἐπιμετροῦντες] Ἀναμετροῦντες *Fl.* omisso αὐτὸν. Vulgatum est in P. b Καὶ] Abest melius a *Fl.* c Ἐξῆς] Ἐξ ἴσυ L. Vulgatam servat *Fl.* d Πάνυ πολὺ] Sic Edd. excepta *J.* quae πάμπολυ. Unde πάμπολυ facit *Sol.* Παμπολὺ marg. *A1.*

52. (1) Ἄγνωμον] Ἀνόητον. *G.*
57. Μύδρον μὲ] Σίδηρον πεπυρωμένον. *V.*
65. (2) Εἰ ὸ γειτονία ἰσὶ] Εἰ γειτνιῶσιν ἀλλήλοις, ϗ πλησιάζυσιν. *V.*

(1) Ἄγνωμον] Male sic erlebatur : Οἰκειογνώμων] Ἀνόητ@. Sed in Mss. V. recte ad ἀγνώμων referebatur. *M. du S.*

(2) Εἰ ἐν γειτονίᾳ] Aliter nostri Lucianei Codd. & quidem melius. quod C. etiam confirmat. *M. du S.*

57. Μύδρον] Vide *Plutarch.* 295, 1. & 1639, 2. Anaxagoras ita sentiebat. Vide etiam, si lubet, *Diog. Laërt.* p. 35. A. *M. du S.*

62. Τὸ ποτὸν] Conf. supra *Gall.* c. 12. Codicis autem L. lectio ἐξ ἴσυ non displicet : sed quia vulgata haud inepta, nihil muto. *J. F. R.*

65. Ἐν γειτόνων] Intellige οἴκοις. *F. G.*

Ἐν γειτόνων] Adscripserat margini *Bas.* Vir quidam doctus ὸ γειτόνων, male. Conf. c. 16. Et *Bis Accus.* c. 10. pr. & 31. f. Recte cepit ellipsin *Gujetus*, & eodem redit χώρᾳ an οἴκῳ, aut simile quid intelligas. Ita ἐς Κλεισθῆν vidimus supra in *Asini* pr. ad verba ἐς τὰ Ὑκκάρα. Atque alibi ex *Homer.* Il. Z. 47. ὸ ἀφνειὸν πατρὸς. Quod hic eo repetimus, pe quis tironum hinc inferat, ὸ vel οἱς hic genitivum regere. *J. F. R.*

85. Καὶ τ ὡς περὶ ἐνὸς αὐτῶν διαλεγομένων καταγίγνωσκον] Interpres : *eos damnantes qui de hoc veluti uno quopiam disputarent.* αὐτῶν delendum videtur, si Graece loquutus est Lucianus, uti semper accurate & emendate locutus est. In Mss. est αὐτὸν. quod nec ipsum hic locum habere potest. *J. G. G.*

Ibid. Τῶν ὡς περὶ ἑνὸς αὐτῶν διαλεγομένων κατηγίγνωσκον] Apparet prorsus Erasmum, quem sequitur Benedictus, legisse αὐτῦ, quod omnino requiritur. *J. G.*

86. Αὐτοῦ] Quando virorum doctorum conjectura vel uno librorum testimonio firmatur, id saepe indicium veritatis est: maxime hic; quare quum Cl. *Grom.* recte sensisse animadverterem, non dubitavi, aliis testibus

tionis & interitus expers esse videtur; alii vero opificem illius & modum constructionis dicere ausi sunt, quos vel maxime admiratus sum, qui Deum quidem aliquem artificem hujus universi constituerunt, non adjecerunt autem, neque unde veniens, neque ubi consistens, fabricatus sit omnia: cum tamen ante exortum hujus universi neque tempus neque locum cogitare possimus. SOD. Audaces sane quosdam & praestigiatores homines narras. MEN. Quid vero si audias illos, carissime, de ideis & incorporeis quae disputant, aut illorum de fine & infinito sermones? Nam haec rursus vehemens illis pugna est, aliis fine quodam totum hoc circumscribentibus; aliis autem infinitum hoc esse putantibus. Verum etiam multos quosdam esse mundos pronunciabant, & eos, qui tanquam de uno disputarent, damnabant. Alius vero quidam vir non pacificus, bellum patrem universorum esse sentiebat.

9. De Diis enim quid opus etiam est dicere? ubi quibusdam numerus erat Deus; alii vero per canes, & anseres, & platanos

τοῖς μὲν [c] ἀγέννητός τε, καὶ ἀνώλεθρον εἶναι δοκεῖ· οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτῶν καὶ τὸν κατασκευὴν τὸν τρόπον εἰπεῖν ἐτόλμησαν· ὃς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μὲν τινα τεχνίτην τῶν ὅλων ἐφιστάντας, καὶ προσθέντας δὲ ὅτε ὅθεν ἦκον, ὅτε ὅπου ἐγὼς, ἕκαστα ἐτεκταίνετο. χαίτοι πρό γε τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, ἀδύνατον καὶ χρόνον καὶ τόπον θεωρεῖν. ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινὰς, ὦ Μένιππε, τολμητὰς, καὶ θαυμαστοποιοὺς ἄνδρας λέγεις. MEN. Τί δ' εἰ ἀκούσειας, ὦ θαυμάσιε, περί τε ἰδεῶν, καὶ ἀσωμάτων, ἃ διεξέρχονται, ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός τε καὶ ἀπείρου λόγους; καὶ γὰρ αὖ καὶ αὕτη νεανικὴ αὐτοῖς ἡ μάχη· τοῖς μὲν [f] τέλει τὸ πᾶν περιγράφουσι, τοῖς δὲ ἀτελὲς τοῦτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. εἰ μὴν ἀλλὰ καὶ πομπόλυξ τις εἶναι τοὺς κόσμους ἀπεφαίνετο, καὶ τὸν ὡς περὶ ἑνὸς [g] αὐτοῦ διαλεγομένων καταγίγνωσκον. ἕτερος δέ τις, οὐκ εἰρηνικὸς ἀνὴρ, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι [h] ἐδόξαζε.

Περὶ μὲν γὰρ τῶν θεῶν, τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅπου τοῖς μὲν ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν. οἱ δὲ κυσὶν, καὶ χηνῶν, καὶ πλατάνοις ἐπόμπευον. καὶ

[c] Ἀγέννητος] Bene sic *Fl. P. H.* &c. Ἀγένητος *J.* [f] Τέλει] Τέλειον L. Vulgata est in *Fl.* [g] Αὐτοῦ] Restitui ex marg. *Ars.* & *Pell.* & *Gron.* Αὐτῶν est in P. & Edd. omn. [h] Ἐδόξαζε] Ἐδόξαζε *Fl.* quod melius puto.

74. Ἐτεκταίνετο] Καλὸν τεκτόνα. *V.*

78. Τί δ' εἰ ἀκούσειας] Εἰς Πλάτωνα αἰνίττει) Ἐς Ἀριστέλην. *V.*

80. Ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός τι] Δύο δὲ ταῦτα τὰ πάντα τὸ πέρας τε καὶ τὸ ἄπειρον, αὐτὰ εἶναι φασὶν οἱ μυθολογοῦντες τὸ τοῦ παντὸς γένεσιν. τοῦ πέρατος δὲ αὖθις αὐτῶν (3) ἐπὶ τούτου ἄγοντος τὰ ἡμίσεια καὶ ἀφορίζοντος τὸ δὲ ἀπείρου ἐπὶ τῇ γενέσει ἐνδιδόντος, καὶ ἀναζωπυροῦντος (4) τὸ ὕδωρ πρὸς πολλὰ λέπτυνόμενον καὶ κεκμηκὸς τῷ (5) γυμνότητι τῆς αὐτοῦ οὐσίας καὶ ὕλης, καὶ βίᾳ πάλιν ἄλλο στέμμα (6) παρεχόμενος τῇ ἐνδιδοχῇ τοῦ ἀφθόρου καὶ ἀπαρτοῦ καὶ κινήσεως. *V.*

84. Παμπάλλας] Δαμπάκιλλος Ἀμφαίζω. G.

87. Ἕτερος] Ἐμπεπλεγμένα μυρίοις Ἀμφὶ τὸ πῶς. G.

90. Ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν] (7) Πυθαγόραν λέγει. *V.* *Ibid.* Οἱ δὲ κυσὶ χηνῶν] (8) Σαμοσίοις λέγει. *V.*

(3) Ἐπὶ τούτου] Ἐπὶ τοῦτον inde fecerat *Solan.* Non obsecundavi, quia non addidit unde habeat, & quia non capio. Si vis addidisse, crederem. Immo *sic* ἐπὶ τοῦτον legendam arbitror, ac tum Scholiastae mens plana. *J. F. R.*

(4) Τὸ ὕδ] Ὁ ὕδ lectum ante. Mutavit *M. du S.*

(5) Γυμνότητι] Ἡμιμοίρων C.

(6) Παρεχόμενος] Παρεχόμενον voluit *Solan.* nescio quare. *J. F. R.*

(7) Πυθαγόραν] Πυθαγόρας Edita male. Correxit *M. du S.*

(8) Σαμοσίοις] Et hic Σαμοσίους Editio *Clor.* male.

ribus accedentibus, ita emendare vulgatum αὐτῶν. Quid enim prodesset veram lectionem invenire, & falsam interim semper retinere. *J. F. R.*

88. Πόλεμον] De hoc fusius ad Συγρ. c. 2. *M. du S.*

90. Ὅπου] Pro *cum*, *quandoquidem*, nostro maxime familiare. Vid. *Solan.* ad *Amor.* c. 20. f. *Tim.* §. 2. *Deor. Dial.* XVIII. 2. Infra *Bis Accus.* c. 20. Adde *Herodian.* 2. 10. 13. Ut alios omittam. Et sic Latini, *ubi*, pro *quandoquidem*, Horat. 2. Od. XIII. 33. *Quid mirum UBI illis carminibus stupens demittis atras bellua cenlicepsaures.* Et ap. *Terent.* crebro. *J. F. R.*

91. Κυσὶν] Socrates; vide B. *wp.* c. 16. & quae ibi annotata sunt. *M. du S.*

Ibid. Ἐπόμπευον] Conf. *Vit. Auct.* c. 16. *J. F. R.*

4 Οἱ

καὶ οἱ μὲν τοὺς ἄλλους ἅπαντας θεοὺς ἀπελάσαντες, ἑνὶ μόνῳ τῷ τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπένεμον· ὥστε ῥῆμα καὶ ἄχθεσθαί με, τοσαύτην ἀπορίαν θεῶν ἀκούοντα. οἱδ' ἔμπαλιν ἐπιδαψιλευόμενοι, πολλούς τε αὐτοὺς ἀπέφαινον, καὶ διελόμενοι, τῷ μὲν τινα πρῶτον θεὸν ἐπεκάλουν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς θεότητος. ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον ἡγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς περὶ σώματος αὐτῷ διενοοῦντο. εἶτα καὶ προνοεῖν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων οὐ πᾶσιν ἐδόκουν οἱ θεοί· ἀλλ' ἦσάν τινες, οἱ τὴν συμπάσης ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφιέντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀπολύειν τοὺς λειτουργιῶν τοὺς παρηβηκότας· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν ἐοικότας αὐτοὺς εἰσάγουσιν. ἔνιοι δὲ, ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι θεούς τινας ὑπέτευον,

dejerabant. Et alii quidem reliquis Diis omnibus exactis, uni soli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, & multos pronunciabant, & divisis provinciis, unum quendam primum Deorum vocabant, aliis secundum aut tertium divinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam & forma carens dicebant Deum; alii de eo tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam curam gerere rerum nostrarum non omnibus videbantur Dii: sed erant quidam qui omni illos cura solverent, uti nos solemus seniores liberare ministeriis. Nulla enim in re non comicis fatellitiis similes illos introducunt. Alii haec omnia supergressi nec esse omnino Deos credebant, sed

a Οἱ] Sic ex L. & B2. dedi. Οἱ Edd. cett. Οἳ Fl. b Παρηβηκότας] Παρωκότας male *Schol.*

93. Τῶν ὅλων ἀρχὴν] Εἰς Μωσέα ἀποτείνεται τάχα. *V.* (Tu lege *Lactantium*. Sed paulo supra de Pythagora intelligitur. C.)

98. Τοῖς δὲ, τὰ δεύτερα] Τοὺς Σωκρατικοὺς λέγει. *V.*

99. Ἔτι δὲ, οἱ μὲν] Ἀριστείλη ἀλληγορᾷ. *V.* Mox ibidem: Ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι ἢ ἄμορφον] Τὸν Πλάτωνα. καὶ γὰρ (1) αὐτὸς τὸν θεὸν ἢ τὴν ὕλην ἀσώματα ἔφασκεν, ἐξ ἀναλογίας (2) ταῦτα κατασκευάζων. *V.*

1. Οἱ δὲ] Τοὺς Στωϊκοὺς λέγει. *G.* In C. est μόν. E-

(1) Αὐτὸς] Αὐτὸν & ἀσώματον male Editum ex V. Jam correxi ex C. *J. F. R.*

(2) Ταῦτα] Ταύτης erat in Edd. Correxit *M. du S.*

(3) Παρηβηκότας] Παρωκότας edebatur ante, sed non fas erat eumdem errorem repetere. *J. F. R.*

(4) Συποίρχεται] Συνεῖρχεται V. quod in Impress. recte mutatum videtur. *M. du S.*

picharmus ante eos, ventos, aquam, terram, solem, & astra Deos fecerat. *Grot.* Flor. 573. in Fragm. Menandri. *M. du S.*

2. Εἶτα ἢ προνοεῖν] Ἐπιχειρεῖς φησί. *V.*

6. Τοὺς (3) παρηβηκότας] Γεγωκότας. *V.*

8. Δορυφορήμασιν] Δορυφορήματα καλεῖται ὧδε τοῖς Κωμικοῖς τὰ κωφὰ πρόσωπα, ἅτινα (4) συποίρχεται μὲν τοῖς κωμῳδοῦσι, αὐτὰ δὲ οὐδὲν ἀλλήγεται, καθάπερ οἱ δοῦλοι. *V.*

4. Οἱ δὲ συμπάσης] Sic optime L. & B2. In reliquis οἳ prave legitur. *M. du S.*

7. Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι ὁμοίους &c.] Sic etiam infra: πῶς δῆτ' ἰσορρόπως συγχρήσῃ. μηδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα σιωπῇ θαυμαζόμενον. In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod κωμικὸν dixerit, non vero τραγικόν. Nam δορυφόροι sunt Regum, Dynastarum & Tyrannorum, qui in scenam tragicam semper inducuntur, numquam vero in comicam. Nam comoedia circa communem vitam civilem versatur, & cives Athenienses, aut aliunde mediocris fortunae viros libertos, servos, mulierculas inducit loquentes, & ideo *Plautus* in Amphytrione Mercurium sic inducit loquentem in prologo:

Nam me perpetuo facere, ut sit comoedia
Reges quo veniant & Dii, non par arbitror.
Quid igitur? quoniam hic servos quoque partes habet,
Faciam ut commista sit tragicomoedia.

Utitur igitur, vel potius abutitur comoediae nomine, & illud καταχρηστικῶς Latine sumit etiam pro tragoedia, in qua saepe inducebatur Satellitius Regis vel Tyranni mutum, solo Rege loquente. Sic etiam nos vernacule dicimus, *je viens de la comedie*, licet tragoedia fuerit in scenam inducta. *J. P. a G.*

Ibid. Τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι] Bene monuit Cl. *Hemsterh.* in marg. adeundum *L. Bos* Obs. Crit. p. 67. Hujus igitur verba subjungam: *Palmerius* durum sibi videri ait, dixisse Lucianum κωμικὸν, non vero τραγικὸν, quia δορυφόροι sunt Regum, Tyrannorum, &c. qui in scenam tragicam semper inducuntur, numquam

sed sine domino, sine duce ferri mundum patiebantur.

10. Haec igitur audiens fidem negare non audebam altifremis & bene barbatis viris; nec tamen habebam, ad quam partem disputationum conversus aliquid reprehensione vacuum reperirem, & ab alio nusquam eversum. Itaque plane Homericum illud usu mihi venit. Nam saepe quidem impetus me capiebat ut uni illorum crederem, *prohibebat at impetus alter.* Propter quae omnia expers consilii, in terra auditurum me de hisce rebus verum, desperabam. Unam autem dubitationis liberationem putabam futuram, si ipse volucris quacumque ratione factus in coelum ascenderem. Hujus autem rei mihi spem praebebat maxime quidem cupiditas, tum vero & fabularum auctor Aesopus, qui aquilis

ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελίμπανον.

Τοιγάρτοι ταῦτα ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑψιβρεμέταις τε καὶ [c] ὑγενείοις ἀνδράσιν. ὡς μὴν εἶχόν γε ὅπη τὸν λόγων τραπόμην ἀνεπίληπτόν τι αὐτοῖς εὕροιμι, καὶ ὑπὸ θατέρου μηδαμῆ θεωτρεπόμενον. ὥστε δὴ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἔπασχον· πολλάκις μὲν γὰρ ἀνώρμησα πιστεύειν τινὶ αὐτοῖς, ἕτερον δέ με θυμὸς ἔρυκεν. ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμηχανῶν, ὅτι γῆς μὲν ἀκούσεσθαί τι περὶ τούτων ἀληθὲς, ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τὴν συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν ὤμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθείς πως, ἀνέλθοιμι εἰς τὸν οὐρανόν. τοῦτο δέ μοι παρεῖχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἴσωπος, ἀετοῖς

c Ὑγενείοις] Sic *J. Fr. Fl. P. H. Bl. S. Ald.*

11. Ἀδέσποτον] Διαγόρας ταῦτά φησιν. *G.*

14. Ὑψιβρεμέταις τε] Ἐν ὑψει βροντῶσιν, ὅ ἐστιν ὑπερηφάνοις. *V.*

16. Ἀνεπίληπτόν τι] (5) Εἰ λῃστὴς ἦν τὸν ὅλων ὁ τεχνίτης, (6) ἔπρεπε τῷ λόγῳ πᾶν τοῦτο (7) συνέχειν μόνῳ, Λευκιανοῦ κάκιστον ἄθλιον ῥῆμα, λῃστὴς Διὸς πέφυκεν ὁ Διὸς ἄρα. *V.*

18. Ἀτεχνῶς] Πάνυ. *V.*

20. Ἕτερον δέ με θυμὸς] Λογισμὸς. *V.*

27. Αἴσωπος ἀετοῖς [C] καυθάροις] Ὁ μυθοποιὸς (8) πλάττει δὲ μῦθον ὡς ἡ (9) τὴν κάμηλον εἰσάγων ἀφηλιγόβιον τῷ Διΐ. *V.*

(5) Εἰ λῃστὴς] In Coll. praemittitur Ὅρα τὴν Λυκιανὴν ἀθλιότητα.

(6) Οὗτος] Τοῦτο Ediderat *Cler.* Mutavit *M. du S.*

(7) Συνέχειν] Συνέχεσθαι edita. Mutavit *M. du S.*

(8) Πλάττει] Πράττει lectum ante. Merito correxit *M. du S.*

(9) Τὸν] Τὴν Cod. V. male, ait *M. du S.* Nescio quare. Nam non solum communis generis est κάμηλος. Sed in *Aphtonii* fab. 15. in qua haec ipsa est narratiuncula de camelo Jovem precante ut sibi cornua largiatur, τὴν καμήλον, & ἡ κάμηλος προσελθοῦσα legitur. Immo feminino genere vel frequentius effertur, quam masculi. Quia feminis plerumque ubertas ob lac. Ita κύων licet communis sit generis, tamen fere perpetuo legas αἱ κύνες ap. *Xenoph.* aliosque. Quia feminae in venatu potiores habitae. *J. F. R.*

quam vero in comicam, & tandem censet, Lucianum hic potius καλαχρηστικῶς *comoediam* pro *tragoedia* dixisse. At sciendum est, δορυφόρους non semper de Regum satellitibus dici, verum etiam saepe abusive de quibusvis comitibus, qui alios comitantur. unde δορυφορεῖν simpliciter pro comitari. Exempla sunt apud *Aelian.* Hist. An. aliosque. Unde etiam commode in Comoedia δορυφορήματα dicuntur illae personae, quae alias personas comitantur, iisque adstant in scena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine κωφὰ πρόσωπα, *personae mutae* vocantur. Et hasce intelligit auctor per κωμικὰ δορυφορήματα. Optime ergo Scholiastes ad hunc locum. — Eleganter autem dicit Lucianus, Philosophos quosdam assimilare Deos *personis mutis*, quia censent Deos non curare res humanas, nihil in mundo agere, sed quietos se tenere, audientes & videntes omnia quae ab hominibus peragantur. „ Haec ille. Sed habuimus κωμικὰ δορυφόρημα etiam supra in *Quom. Hist.* c. 4. ibique ad *Ill. Spanh.* remissimus, qui ad *Aristoph.* Ran. 944. multis id agit. *J. F. R.*

14. Ὑγενείοις] Alibi ὑγένειος scribitur, ut Z. Tp. c. 26. quod & hic reponendum censeo; nisi forsan apud Comicum ita extiterit. *M. du S.*

Ὑγενείοις] Licet supra *Jov. Conf.* c. 26. m. aliter scribatur, hic tamen ὑγεν. servo, quia *Homericum* aeque ac ὑψιβρ. . V. Il. Σ. 318. *J. F. R.*

20. Ἕτερος δέ μοι θυμὸς] *Homer.* Od. I. 302. *M. du S.*

27. Αἴσωπος] Hinc liquido patet ignotam Luciano fabulam de aëriis Aesopi conditoribus, quam in ejus vita a Planude conficta habemus; ea enim potius usus fuisset, quam istis. Fabula aquilae & scarabei, quam tangit, adhuc extat apud Aesopum nostrum *secunda.* Ubi autem Camelus coelum ipsum petat, nulla hodie apud Aesopum, qui circumfertur, extat; sed tum ex hoc Luciani loco, tum ex *Avieno* & *Babrio*

τοῖς ὑ καν θάροις ἐνίοτε, ὑ καμήλοις βάσιμον ἀποφαίνων τ ὑρανόν. αὐτὸν μ ἐν πλεροφυῆσαί πο ι ὑδεμιᾷ μηχανῇ δυνατὸν εἶναί μοι καλεφαίνε το. εἰ δὲ γυπὸς ἢ ἀετοῦ πτερὰ (ταῦτα γ μόνα [a] ἀρχέσαι πρὸς μέγεθ ἀνθρωπίνου σώματ) τάχα ἄν μοι τ πεῖραν προχωρῆσαι. ὑ δὴ συλλαβὼν τὰ ὄρνεα, θατέρου μ τ δεξιὰν πτέρυγα, τοῦ γυπὸς δὲ τ ἑτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἶτα ἀμφήσας, ὑ κατ τοὺς ὤμους τελαμῶσι καρτεροῖς ἁρμοσάμεν, ὑ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβάς τινας ταῖς χερσὶ πεπηγυίας, ἐπειρώμην ἐμαυτοῦ [b] τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν [c] ὑπηρετῶν, ὑ ὥσπερ οἱ πῆνες ἔτι χαμαιπετῶς ἐπαιρόμεν, ὑ ἀκροδακτύλ ἅμα μ τ πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολμηρότερον ἤδη τ πείρας

aliquando & ſcarabaeis, quin camelis viam in caelum aperuit. Atque ut ipſi mihi naſcerentur alae, id quidem nulla ratione fieri poſſe, apparebat: ſi vero vulturis aut aquilae mihi applicarem alas, has enim ſolas ſufficere ad humani corporis magnitudinem, forte ſucceſſurum mihi experimentum. Comprehenſis ergo avibus, alterius dextram alam, vulturis autem alteram curioſe amputavi. Tum revinctas cum circa humeros loris validis aptaſſem, & ubi extremae pennae ſunt, anſas quasdam paraſſem manibus; ipſe me primum experiebar, exſultans & ſubſerviens manibus, tollens me, anſerum inſtar, de humo paullulum, & cum volatu extremis etiam digitis prograediens. Cum vero obediret mihi negotium,

a Διαρρήσαι πρὸς μέγεθ] Ita etiam eſſe in P. & Fl. notat *Solan.* Sed ἁλῶσαι invenio in marg. *Ar.* b Τὸ πρῶτον] Τοπρῶτον Edd. quaedam. c Ὑπηρετῶν] An ὑπερτῶν; *Pell.*

39. Λαβάς τινας] Κρεμάστρας. *V.*

extitiſſe ſatis conſtat. Vid. *Avieni* Fab. 8. *Babriae* 34. Adde & Scholiaſtae teſtimonium eandem laudantis. *M. du S.*

Αἴωνθ] Adpinxerat orae Cl. *Hemſterh.* videndum *Ariſtoph.* Pac. 128. & *Kuſteri* not. Mſ. Apud *Ariſtoph.* quidem lego fabulam Æſopi de cantharo in coelum evolante; ſed notas illas *Kuſteri* non poſſideo, (licet nonnullas *Solanus* notis ſuis inſeruerit *Kuſteri* nomine addito) nec alia de meo addere in re haud magni momenti & linguam non ſpectante, volo. *J. F. R.*

28. Καν θάροις ἐνίοτε] Illam de ſcarabaeo, aquilae ova e Jovis gremio excutiente, fabellam inter antiquiſſimas Aeſopicasque vere referendam, patet ex *Ariſtoph. Εἰρ.* vſ. 128. ſeqq. ubi Taygaeus eo vectus inducitur. De camelo quod mentionem facit, eſt forte illa, ubi cornua ſibi petenti aures etiam adimit Jupiter. *J. M. G.*

42. Ὑπηρετῶν] Etſi vulgata tolerabilis, tanta tamen veri ſpecie ſe mihi commendat conjectura *Pelletii*, ὑπερτῶν *ſubremigans* exhibentis, ut doleam a Codd. non confirmari. Nam nihil hic aptius, quam *remigium* manuum, uti *remigium alarum*. Sed non laboro novandi prurigine. *J. F. R.*

43. Χαμαιπετῶς] Vid. ſupra Ἑρμοτ. c. 5. A. *M. du S.*

49. Κατιπτόμην] Edit. *Baſil.* κατιπτόμην. Infra (c. 13. verſ. fin.) καταπτῶμαι. Et c. 19. f. ἀνιπτάμην. Sed legendum videtur κατεπτόμην a πετάσμαι, & infra ἀνεπτόμην ab ἀνέπτομαι, unde ἀνέπτατο apud *Plat.* legitur. Πέπτομαι, πτόμαι, ἀνέπτομαι, κατέπτομαι, &c. *F. G.*

Κατιπτόμην] Sed & κατεπτόμην. Vid. quae noto ad c. 13. Hic ſervavi vulgatum, & illic, etſi diverſe ſcriptum; quia neſcio quid Lucianus praetulerit, an utrumque uſurparit. *J. F. R.*

59. Ἐπιστισάμ] Vertebatur *cibo paſtus.* Recte emendavit Cl. *Geſn. viatico ſumpto*, vid. de hoc verbo, in quo ſaepiuſcule aberrarunt Interpretes, ad Dial. proxime praemiſſum *Galli* c. 16. *J. F. R.*

63. Πάμπολυ τ νιφὰς ἀποστάσας] Vertit Eraſmus, *plurimum nubium emenſus.* ſed ἀποστᾶν eſt avellere, avertere. Forte legendum ἀνωστὰς hoc eſt, quod volebat Eraſmus, *cum ſupra plures nubes evolaſſem.* Inferius in hoc catalogo: Ἁλισθέντας ἑμαυτὸν ἀνεπτόμην δόμων ἐς αἰγιόχου Διός. *me ipſum movens evolavi ad Jovis Aegiochi domum.* *J. G. G.*

Πάμπολυ τ νιφὰς ἀποστάσας] Quomodo aut hae voces Latine reddi poſſint *plurimum nubium emenſus*, aut ſi poſſent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere, *quum plurimum e nubibus attraxiſſem*, atque nimia viditate gravarer. *J. G.*

Πάμπολυ τ νιφὰς ἀποστάσας] Hanc lectionem ſatis tuetur ipſe Lucianus, apud quem in *Deorum Judicio* XX. c. 5. T. I. Mercurius, Ἀλλὰ μέλλεις λέγειν ὅτι πε-

tium, jam audacius tentabam experimenta, atque conscensa arce inde me per praeceps in theatrum ipsum demisi.

11. Cumque sine periculo devolassem, alta jam & sublimia sapiebam, solvensque a Parnethe vel Hymetto, Geraneam usque volabam, atque hinc deinde ad summam Corinthi arcem: deinde supra Pholoën & Erymanthum, usque ad Taygetum. Jam igitur meditatus audax facinus, cum perfectus essem & altivolus, non amplius quae pullorum sunt cogito, sed conscenso Olympo, viatico adsumto quam poterat fieri levissimo, caeterum recta versus caelum tendo, primo quidem vertigine mihi ob profunditatem oboriente, deinde autem id ipsum quoque fero facilius. Cum vero ad ipsam jam Lunam delatus essem, multum relictis a tergo nubibus, fatigatum me sen-

ἀπτόμην καὶ ἀνελθὼν ὅλῃ τῇ ἀκροπόλει, ἀφῆκα ἐμαυτὸν κατὰ τῆς κρημνοῦ φέρων ἐς αὐτὸ τὸ θέατρον.

Ὡς δὲ ἀκινδύνως [d] καλεπτόμην, [e] ὑψηλὰ ἤδη καὶ μετέωρα ἐφρόνουν, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρνηθος ἢ ἀπὸ Ὑμηττοῦ, μέχρι Γερανείας ἐπετόμην, εἶτ' ἐκεῖθεν ὅλῃ τῇ Ἀκροκορίνθου [f] ἄνω· εἶτα ὑπὲρ Φολόης καὶ Ἐρυμάνθου, μέχρι πρὸς τὸν Ταΰγετον. ἤδη [g] δέ μοι τοῦ τολμήματος μεμελεημένου, τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης γενόμενος, οὐκ ἔτι τὰ νεοττῶν ἐφρόνουν· ἀλλ' ὅλῃ τῇ Ὀλύμπου ἀναβάσει, καὶ ὡς ἐνὴν μάλιστα κύφως βαστασάμενος, τὸ λοιπὸν ἔτεινον εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγιῶν ὑπὸ τοῦ βάθους, μετὰ δὲ ἔφερον καὶ τοῦτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἤδη τὸ σελήνης ἐγεγόνειν, πάμπολυ τῶν νεφῶν ὑποσπάσας, ἠδόμην κάμ-

d Καλεπτόμην] Καλεπτώμην *B1.* *e* Ὑψηλὰ] Deest in *Fl.* *f* Ἄνω] Ἀν *Fl.* *g* Δ' ἤν] Οὖν *Fl.* Vulgatam ceterarum firmat P.

51. Ὑμηττοῦ] Ὄρη τῆς Ἀττικῆς. *V.*

53. Εἶτα ὑπὲρ Φολόης] Ταῦτα Πελοποννήσου ὄρη τῆς Ἀργολικῆς μοίρας. τὸ Ταΰγετον δὲ τῆς Λακωνικῆς, κὸ δεξιᾷ τῆς Σπάρτης. *V.*

Ibid. Ἐρυμάνθου] De Erymantho caeterisque lege Strabonem aliosque. *G.*

57. Ἀλλ' ἐπὶ τὸ Ὀλύμπου ἀναβάς] Τὸν Μακεδονικὸν Ὄλυμπον λέγει. ὃς ἐπ' ἀριστερᾷ τοῦ Πηνειοῦ ῥοῦ Θεσσαλικῶν ἐστι * Τεμπῶν, ὄρος ὑψηλὸν καὶ μέγα, καὶ μέχρι Πέλλης † πεδιάδων. *V.*

58. Ὡς ἐνὴν] Ὡς δυνατὸν ‡ ἦν. *V.*

* Τεμπῶν] Τεμπῶν edebatur antea male. *M. du S.*

† Παρατείνων] Παρατεινόμενον edita. Mutavit, non addens unde. *M. du S.*

‡ Ἦν] Non aderat in Impress. Adjecit *M. du S.*

πολὺ πρόσω τὰς ἀπεσπάσμενος τῶν ἀστέρων. Ad eum locum Cl. *Graevius* hunc ex *Icaromenippo* & alium ex Dialog. *Marin.* XX. *Thetidis & Doridis* c. 1. opportune adfert, ubi dicitur, Ἐπειδὴ πολὺ ἀπὸ τῆς ἀποσπάσεσθαι, ἀφῦναι ἐς τὴν θάλατταν. Est ergo, ut ex his verbis liquet, ellipsis τῷ, ἀπὸ, in *Icaromenippo*, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, & in *Dearum Judicio* πολὺ ἀποσπάσμενος τῶν ἀστέρων. pro ἀπὸ τῶν νεφῶν, & ἀπὸ τῶν ἀστέρων. Integram iterum hanc dictionem eodem sensu habet Noster in *De Domo* c. 12. Καὶ ἀφεκλῶσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Caeterum non recte cepit hanc locutionem Interpres, vertendo hic in Icaromenippo πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, *plurimum nubium emensus*, quum debuerit, *plurimum spatii praeter*, sive *ultra nubes emensus*; vel, *longo intervallo nubibus post me relictis*; vel, *quum jam plurimum a nubibus recesseram.* Jam enim haud dubie superaverat nubes Menippus; quippe qui jam ad Lunam ipsam pervenerat. Ita enim capiendam hanc locutionem, patet ex adductis locis, ubi πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι est omnino, *jam multum a terra recessisse*, *Terram post se longo intervallo reliquisse.* Sed & locus in *Dearum Judicio* male vulgo dispungitur, ἤδη πολὺ πρόσω τὰς, ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Delendum istud comma; πολὺ pertinet ad ἀπεσπάσαμεν. Et hic quoque ἀποσπάσαι πολὺ τῶν ἀστέρων (pro ἀπὸ τῶν ἀστέρων) est, *jam emensum esse astra* (nam ea versio ibi tolerari potest) & *longe ea esse praetergressum.* Ita namque intelligendum esse, Mercurium cum Deabus iter per astra jam confecisse, liquet ex verbis continuo subsequentibus, καὶ χαῖρόν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἰοῦμεν. & *prope jam ad Phrygiam pervenimus.* Sicut ergo ἀποσπάσασθαι, sive passive, sive active per ellipsin τοῦ *se*, h. e. ἑαυτὸν, usurpatur de itineribus; ita & *abstrahere* sumit *Cicero* III. de Oratore 36. *Repente te quasi quidam aestus ingenii tui procul a terra* abripuit, *atque in altum a conspectu paene omnium* abstraxit. *J. J.*

Ibid. Ἀποσπάσας] Vid. quae de hoc verbo, quod frustra

κάμνοντος ἐφ' ἑαυτῷ, καὶ μάλιστα τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγας τῆς γυπίνης. προσελάσας δὲ ἔνθα, καθεζόμενος ἐπ' αὐτῆς, ἀφυπεταύμην, εἰς τὴν γῆν ἄνωθεν ἀποβλέπων. καὶ ὥσπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς ἐκεῖνος, ἄρτι μὲν τὴν [a] ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. μετ' ὀλίγον δέ, εἰ δοκῶ μοι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Περσίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἁπάντων ποικίλης τινὸς ἡδονῆς ἀνεπιμπλάμην. ΕΤΑΙΡ. Οὐκοῦν καὶ ταῦτα λέγοις ἄν, ὦ Μένιππε, ἵνα μηδὲ καθ' ἓν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ' εἴ τι σοι καὶ ὁδῷ πάρεργον ἰδόμῃ, καὶ [b] τοῦτο εἰδῶμεν. ὡς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδοκῶ ἀκούσεσθαι, χήματος [c] περὶ γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἁπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν ὑποσκοποῦντι καλεφαίνεται. ΜΕΝ. Καὶ ὀρθῶς γέ, ὦ ἑταῖρε, [d] εἰκάζεις. διότερ ὡς οἷόν τε ἀναβὰς ὑπὲρ τὴν σελήνην, τῷ λόγῳ

si, & maxime ala sinistra, vulturina. Appulsus ergo ibi assedi, interquiescens & in terram de superiori loco despiciens, &, ut Homericus ille Jupiter, jam equestrium Thraçum terram adspiciens, jam Mysorum, paullo post autem, si videretur mihi, Graeciam, Persidem, & Indiam: e quibus omnibus varia quadam voluptate perfundebar. SOD. Igitur illa quoque dixeris, Menippe, ne vel unum quiddam illius nos peregrinationis fugiat: sed si quid etiam obiter tibi observatum sit, illud quoque sciamus. Nec enim pauca me auditurum expecto equidem, de figura terrae, omniumque quae in illa sunt, qualia tibi, e loco superiore intuenti, visa sint. MEN. Recte istuc, sodalis, conjicis. Itaque, quatenus fieri potest, escendens in Lunam, co-

a Ἱπποπόλων] Ἱπποπόλων Edd. priores, male. γῆς O. Τὸ π. γ. τὸ Fl. d Εἰκάζεις] Εἰκάζει O.

b Τοῦτο εἰδῶμεν] Τοῦτ' ἴδωμεν O. c Περὶ γῆς τε] Τὸ περὶ

64. Κάμνοντος] (1) Κοπτομένου. V.

(1) Κοπτομένου] Legendum arbitror κοπτομένου, vel κοπτομένῳ. J.F.R.

stra suspectum fuit Steph. in Thes. hac significatione notatu digna attulit Cl. Hemsterh. ad Deor. Dial. XX. Not. 63. ubi Graevium notat eorum hic oblitum, quae supra rectius ad Deor. Dial. notarat. Optime rem hic tetigit Jensius, & versio Gesneri verum sensum Luciani est adsecuta. Solan. adscripserat conferendum infra Οἰκ. c. 12. ibi similiter est: καὶ πολὺ κάτω τῆς γῆς ἀποσκάσαι. Item Dial. Marin. XII. Et Ἐπισκ. c. 21. J.F.R.

69. Τὴν τῶν ἱπποπόλων] Hic Dialogus est Homericus cento. τὴν τῶν ἱπποπόλων. Ex Iliad. ν. J.B.

Τὴν τῶν ἱπποπόλων] An ἱπποπόλων legendum, ut αἰπόλων; Placet. F.G.

Ibid. Ἱπποπόλων Θρηκῶν] An ἱπποπόλων? ut αἰπόλων. Non displicet. AE.M.

Ἱπποπόλων] Prave antea hic in omnibus Impr. legebatur ἱππικῶν. Nos ex Homero & Nostro ipso Συγχ. c. 49. veram scripturam restituimus. M. du S.

Τὴν τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν] Ex Iliad. Γ. v. 4. non ἱππικῶν ut editur vulgo, quibus hic nullus est locus. J.G.G.

Τὴν τῶν ἱππικῶν] Hom. Il. Ν. 4. Νόσφιν ἱππικῶν

69. Τῶν ἱπποπόλων (2) Θρηκῶν] Τῶν περὶ τοὺς ἵππους ἀνασκευαζομένων. V.

(2) Θρηκῶν] Θράκων ante edebatur; sed jam ad Luciani textum adcommodavi. J.F.R.

Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν. Unde quantitatem penultimae in Edd. male productam, facile correxi. Quod miror Bourdelotium non vidisse, qui tamen Homerum consuluit. J.F.R.

Ibid. Τὴν Θρηκῶν — τὴν Μυσῶν] Omisit αἶαν, sive γῆν, quod Homerus l. d. addit. Sed nihil hac ellipsi frequentius. Sic Long. Past. L. 2. p. 63. (al. 47.) ἐλθόντες εἰς τὴν ἑαυτῶν. Adde Cl. Wessel. ad Diod. Sic. II. 3. 6. Et Cl. L. Bos de ellipsi. J.F.R.

85. Δόκει] Haud immerito Fl. contulit Noster. Nihil tamen mutavit; imperativus autem δόκει natus mihi videtur ex imperativis praemissis; forsan male; nam δοκῶ legendum arbitror, quod migravit in δοκεῖ, deinde in δόκει. Et Parisinae interpres Erasmus dedit pusillam quandam terram mihi videre videbar; unde conjicio eum ἰδόκει legisse, quod aliquanto melius erat vulgato. Verum dum Cl. Gesn servavit imperativum, comma in semicolon mutans, ego nihil quoque mutavi, qui sensum vulgatae facile quidem perspicio: neque imperativus ille est inusitatus, ut infra Paras. c. 2. pr. αὐτὴν αἰτίαν ἔχειν δόκει. & c. 1. μὴ δόκει τοῦτο &c. alterum tamen praeferrem; nisi aliquantum

cogitatione mecum peregrinare, & universam eorum, quae in terra sunt, positionem considera.

12. Et primum puta, parvam omnino terram te quandam videre, multum dico Luna minorem; adeo ut ego subito despiciens multum dubitarem, ubi essent tanti montes, & ingens adeo mare. Et nisi Rhodiorum illum Colossum vidissem, & illam ad Pharum turrim, plane me, bene noris, tellus effugisset. Jam vero illa excelsa & eminentia, & placide refulgens ad Solem Oceanus, terram esse, quod videretur, mihi indicarunt. Cum vero semel visum intentum fixissem; tota jam hominum vita mihi apparuit, non per gentes modo & urbes, sed ipsi distincte qui navigarent, qui praelium committerent, qui colerent agrum, qui causas agerent, tum mulier-

συναποδήμει τε ἐμοὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῶν ὅλων γῆς διάθεσιν.

Καὶ πρῶτόν γέ μοι πάνυ μικρὰν [e] δόξει τινὰ τὴν γῆν ὁρᾶν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν· ὥστε ἐγὼ ἄφνω καλαχύψας ὅτι πολὺ ἠπόρουν, ποῦ εἴη τὰ τηλικαῦτα ὄρη, καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα. καὶ εἴγε μὴ τὸν Ῥοδίων κολοσσὸν ἑωράκειμεν, καὶ τὸν ὅσον τῇ Φάρῳ πύργον, οὗ ἴσον, παντελῶς ἂν με ἡ γῆ διέλαθε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ [f] ὑπερφανεστικότα, καὶ ὁ Ὠκεανὸς ἡρέμα πρὸς τὸν ἥλιον [g] ὑποστίλβων, διεσήμαινέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἅπαξ τὸν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρεισάμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος [h] ἤδη μοι καλεφαίνετο, καὶ οὐχ ἔθνη μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλέοντες, οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργοῦντες, οἱ δικαζόμενοι, τὰ γύ-

e Δόξει] Et sic legere *Fl.* notat *M. du S.* Sed & habent *J. P. H.* &c. f Τὸν Ῥόδιον] Τῶν Ῥοδίων O. Nil mut. Edd. g Ὑποστίλβων] Ἀποστίλβων O. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* &c. h Μοι] Deest in O.

89. Καὶ εἴγε μὴ τὸν Ῥόδιον Κολοσσὸν] Ὁ μὲν Κολοσσὸς Ῥόδιος ἀνδριὰς ἦν χαλκοῦς, ἑπτὰ ἀναπείρμασι, καθ' ὅτι ἐν αὐτῷ ἡ πεῖρα ἑπτὰ ἐπήει πήχεσι μέν, ἔργον δὲ Λυσίππου τοῦ ἀγαλματοποιοῦ.

Ὁ δὲ ἐπὶ τῷ Φάρῳ πύργος ἐν τῇ ἐπὶ (3) Πελουσίῳ Αἰγύπτου Ἀλεξανδρείᾳ φκοδόμητο, τετράγωνος, (4) σταδιαῖος τὴν πλευράν, ἐπὶ πολὺ τοῦ ἀέρος ἀνέχων, (5) ὡς λέγουσι μιλίων. ἀναβάθρα δὲ τοιοῦτος, ὑφ' ᾗ ἐμέμφετο μυῶν τοῖς πλέουσι, νυκτὸς δὲ πυρσὸς, περὶ ὃν οἱ πλέοντες ἀπεδεικνύοντο, μὴ ἔχοντα ἐμπίπτοντας τοῖς τοῦ Παραιτονίου ὕφαλοις διαφθείρεσθαι. γέγονε δὲ προστάγματι τοῦ (6) Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου ἐν Ὀλυμπιάδος, ἀρχιτεκτονήσαντος δὲ Σωστράτου τοῦ Κνιδίου, ὃς ἐπιγράψας τῷ πύργῳ ἐπὶ τῷ λίθῳ, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΣ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΣΙΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΟΙΖΟΜΕΝΩΝ. *V.*

(3) Πελουσίῳ] Πέλῳ Edita male. Φάρῳ τῷ ἐπὶ Πελουσίῳ C. Καὶ τῷ ἐπὶ Πελουσίῳ V. Incipit autem novum Scholion ab ὁ δὲ — Φάρῳ, quod male continuo ductu editum. *J. F. R.*

(4) Σταδιαῖος] Vid. *Prideaux* ex Josepho hoc falsi arguentem Hist. suae L. I. Partis II. ad Ann. ante Chr. 284. notat *M. du S.*

(5) Ὡς λέγουσι μιλίων] *Josephus* Ed. Ox. p. 1205. I. lumen ejus ad CCC. stadia tantum penetrare dicit *M. du S.*

(6) Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλ. καὶ Ὀλυμπ.] Cave hoc Scholiastae credas; ipsum adi Lucianum Συγγ. c. 68. *M. du S.* Adlevérat orae Cl. *Hemsterh.* Vid. *Fabric.* ad *S.* Empir. p. 276. *G.*

tum me refrenerat, illud ὅτε καλαχύψας quod postponitur; cum sic debuisset praemitti. Minus enim adcurate narraret, qui visa prius enumeret, dein oculos se ad objectum convertisse diceret. Sed si ὅτε pro *cum*, *quando*, accipias, recte postponitur καλαχύψας, i. e. pusilla mihi adparebat terra, cum oculos demisissem. Verum tum ὡς pro ὅτε legendum, quod similiter mutare nolim. Ideoque maneat vulgata, donec meliora inveniantur. *J. F. R.*

90. Ῥοδίων κολοσσὸν] Altus erat LXX. cubitis. *Strabonis* aetate fractis ex terrae motu genibus collapsum Rhodii ex causa quadam nondum restituerant. XIV. p. m. 449. B. Vide not. ad Συγγρ. c. 23. Ἰσ. ἀ. c. 18. & Z. Τρ. c. 11. *M. du S.*

94. Ὑποστίλβων] Ἀποστίλβων O. & Ed. *Fl.* ut Δισ. c. 1. Sed nihil muto. *M. du S.*

Ὑποστίλβων] At seq. Dial. *Bis Accus.* c. 1. τὴν αὐτόθεν ἀποστίλβουσαν. Et alibi non semel; unde conjicias, & hic ita legendum. Sed minime fas est; nam de Oceano subtrato sermo est, qui cum inferne sursum remittere dicatur splendorem, optime ὑπὸ praefigitur. Interim philosophatur male, Oceanum esse id quod resplendet; nam partes terrae solidas remittere lucem, dum aqua radios ejus absorbet, rectius norunt hodierni Philosophi. *J. F. R.*

99. Οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργ.] Jam aliquando fine in-

γύναια, τὰ θηρία, ἢ πάνθ' ἁπλῶς, ὁπόσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα. ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπίθανα φῂς ταῦτα, καὶ αὐτοῖς ὑπεναντία. ὃς γὰρ ἄρτιος, ὦ Μένιππε, ἢ γῆν ἐζήτεις ὑπὸ τῷ μέλαξυ διαστήματος ἐς βραχὺ συνεσταλμένην, καὶ εἰ γε μὴ ὁ κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι [a] ὠήθης ὁρᾶν, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γενόμενος, ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ὅπη γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικρᾶ δεῖν, τὰς τῶν ἐμπίδων [b] νεοττίας;

MEN. Εὖ με ὑπέμνησας. ὃ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰπεῖν, τοῦτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτίκα μὲν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ δ' ἄλλα οὐχ οἷός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ τοῦ βάθους, ἅτε τῆς ὄψεως μηκέτι [c] ἐφικνουμένης, πάνυ μ' ἠνία τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε μοι ἀπορίαν. καλῆσαί δέ ὅντι μοι, καὶ ὀλίγου δεῖν δεδακρυμβώκοντι, ἐφίσταται κατόπιν ὁ [d] σοφὸς Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρακίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδοῦ πλέως, καὶ καλῶς ἡψημένος. κἀγὼ μέν, ὡς εἶδον (εἰρήσεται γάρ) ὑπελαράχθην, καί τινα σεληναῖον δαίμονα

culae, animalia, & simpliciter quae tellus alma nutrit omnia. SOD. Omnino improbabilia sunt quae dicis, & sibi invicem contraria. Qui enim modo Terram, Menippe, quaerebas ab interjecto spatio in parvitatem contractam, & nisi Colossus eam tibi indicasset, forte aliud videre tibi visus esses: quomodo nunc, tamquam Lynceus aliquis factus subito, quaecumque supra tellurem sunt cognoscis, homines, animalia, & parum abest quin culicum pulliciem?

13. MEN. Bene facis quod me admones. Quod enim maxime dicendum erat, illud nescio quomodo praetermiserim. Cum enim ipsam quidem terram visu agnoscerem, reliqua vero perspicere ob profunditatem non possem, visu jam non amplius pertingente, valde me ea res angebat, & multam praebebat solicitudinem. Cum autem demisso essem animo, & tantum non lacrimarer, a tergo mihi adstat sapiens Empedocles, carbonarius ad speciem & cinere oppletus, & assatus. Ego vero cum viderem, dicetur enim, aliquantum perturbatus Lunarem quendam me genium videre pu-

a Ὠήθης] Ὀφθῆς O. b Νεοττίας] Νεοττιάς O. c Ἐφικνουμένης] Ἀφικνουμένης male O. d Σοφὸς] Φυσικὸς O.

9. Καθάπερ Λυγκεὺς] Ὁ Λυγκεὺς * ὃν λέγεται ἅπαντας ὧν ἐξυθριάσατο, ἅτε ὑπὸ γῆν βλέπων. V.

22. Σποδοῦ πλέως] Ἀνάπλεως. V.

* Ὃν λέγεται] Corrupte. Lege ὅτος λέγεται ἅπαντας ὅπως ἐξυθριάσ. M. du S.

interpositio καὶ haec eleganter ἀσυνδέτως enunciat, ut mox, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία. Et *Alsin.* c. 16. med. Conf. 2. *Ver. Hist.* c. 35. Adde *Eurip.* Ἰκετ. 700. & 722. Et *Long. Past.* 2. p. 32. (Ed. *Moll.*) qui etiam repetitum καὶ amans, interdum tamen, licet parcius, sic loquitur: ἰσχίῳτον, ἰσχίῳτόν, ἤδυ. Alia ex eodem dedimus ad *Ver. Hist.* l. c. Sed haec non magni sunt momenti. Alioqui plura congerere liceret, si ad ostentationem tantum haec componere velimus. *J. F. R.*

2. Ὁπόσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα] Passim *Homerus.* *J. B.*

Ὁπόσα τρέφει &c.] *Homer.* Od. Α. 308. *M. du S.*

3. Τρέφει ζείδωρος ἄρουρα] Parodia Homerica. Frequentius est tamen apud *Homerum* φέρει ζ. ἀ. ut Od. 357. *M. du S.*

21. Σοφὸς] Φυσικὸς, O. etiam hic habet. De Empedocle vid. N. Δ. XX. & notas. *M. du S.*

27. Οὖτις] *Homer.* Odyss. Ι. *J. B.*

Οὖτις τοι &c.] *Homer.* Odyss. Ι. 187. *M. du S.*

30. Φέρων ἰνδαλμόν] Vide quae de hac phrasi notavimus supra T. I. *De Merc. Cond.* c. 24. Et potius quae Cl. *Hemsterh.* ad *Dial. Mort.* VI. §. 3. quae nondum legeram, quum illa notarem; alioqui jam tum eo remisissem Lectorem. *J. F. R.*

32. Ἐν τῇ σελήνῃ κατοικεῖ] Repertus est, qui serio assereret, de luna delapsum Emped. Vid. *Diog. Laërt.* p. 231. C. *M. du S.*

34. Ἀπολούσει τὴν πυρώσιν ἀσφάλτῳ] Sic in Hercule Gallico. *J. B.*

38. Καταπτᾶσθαι] Vid. supra ad pr. c. XI. monentem *Gujetum*, & suspicabere etiam hic καταπτᾶσθαι cum *J.* legendum. Sed quia & πετάσθαι —ᾶσθαι pro vo-

putabam equidem. At ille, bono, inquit, animo esto, Menippe,

Non tibi Divus ego; quid me immortalibus aequas?

Physicus ille sum Empedocles. Cum enim in crateras ipse me dejeciſſem; vapor me de Aetna correptum huc appulit. Et jam in Luna habito multum incedens per aëra, & rore paſcor. Venio igitur exſoluturus te praeſenti ſolicitudine. Angit enim te, puto, & torquet, quod non diſtincte, quae in terra fiunt vides. Bene ſane facis, inquam, *optime Empedocles, & cum primum in Graeciam iterum devolavero, memor ero, ut libem tibi in fumario, & noviluniis ad lunam ter hians te adorem. Verum ita me Endymion*, inquit, *non huc veni mercedis cauſſa. Sed animo commotus ſum, cum te triſtem viderem. Verum ſcin' quo facto acutum viſum nanciſci poſſis?*

14. *Non equidem, per Jovem*, inquam, *niſi tu mihi caliginem quodammodo abſtergas*

ἐφήθην ὁρᾶν. ὁ δὲ Θάρρει, φησὶν, ὦ Μένιππε,

ε Οὔτις τοι θεός εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν ἐίσκεις;

ὁ Φυσικὸς οὗτός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς τοὺς κρατῆρας ἐμαυτὸν Φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνός με ἀπὸ τῆς Αἴτνης ἀναρπάσας, f δεῦρο ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ καλοικαγαθῶ ἀεροβατῶ τὰ πολλὰ, καὶ σιτοῦμαι δρόσον. ἦκω τοίνυν σε ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας. ἀνιᾷ γάρ σε, οἶμαι, καὶ τρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ ὑπὸ γῆς ὁρᾶν. εὖγε ἐποίησας, ἦν δ' ἐγὼ, βέλτιστε Ἐμπεδόκλεις. καὶ πειδὰν τάχιστα g καλαπτῶμαι πάλιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι σπένδειν τέ σοι ὀπὶ τῆς καπνοδόχης· καὶ ταῖς νουμηνίαις πρὸς τὴν σελήνην τρὶς ἐγχαρὼν προσεύξομαι. ἀλλὰ, μὰ τὴν Ἐνδυμίωνα, ἦ δ' ὅς, ἐχὶ τοῦ μισθοῦ χάριν ἀφῖγμαι· πέπονθα δέ τι τὴν ψυχὴν, ἰδών σε λελυπημένον. ἀτὰρ οἶσθα ὅ, τι δράσας, ὀξυδερκὴς γενήσῃ;

Μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἢν σύ μοι τὴν ἀχλὺν ὥσπερ ἀφέλῃς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων.

νῦν

e Οὔτις] Οὔτι male *Fl.* f Δεῦρο] Δεῦρ' O. g Καλαπτῶμαι] Sic *Fl. H. P.* Κατάπτωμαι *F.* & P.

40. Ἐπὶ τῆς καπνοδόχης] Καλῶς εἶπεν ἐπὶ τῆς καπνοδόχης, ὡς ὀπολομένῳ λέγων τινὶ τάφος. *V.*

42. Μὰ τὴν Ἐνδυμίωνα] Τῷ Ἐνδυμίωνι ἐφαδῶσα ἡ σελήνη συνῆν αὐτῷ, καὶ λέγει τοῦτο Ἐμπεδοκλῆς, ὡς τινὶ τὸν σελήνιον διάγοντι, κατὰ τὸ Ἐνδυμίωνος ὄμοιον. *V.*

44. Ἀτὰρ] Ἀλλά. *V.*

volare aeque dicitur ac πέτομαι, numerum Edd. potiorem ſum ſecutus. Erunt qui πιτοῦμαι & πιτοῦμαι Poëticum potius dicant, & πέτομαι praeferant, ut eo facilius a πιτάω *expando*, diſtinguatur; quibus non adverſarer, ſi verum foret, ſolos poëtas τῷ πιτοῦμαι & πιτάομαι uti. Apud eos certe frequentius quam alios. Nec tamen alii abſtinent, ut ex *Diod.* & *Ael.* de anim. probare poſſem, ſi tempus ſineret. *Ariſt.* πιτάμενα ait, non πιτόμενα, de Animal. inceſſu c. 10. pr. iterum f. & c. praeced. item πέτεσθαι ibid. ac πέτασται. Sed πιτοῦμαι in Novo Foedere non ſemel, ut *Apocal.* IV. 7. ἀετῷ πιτομένῳ. & VIII. 13. ἀγγέλου πιτομένου &c. *J. F. R.*

40. Καπνοδόχης] Καπνοδόκης *Th. Mag.* male. *M. du S.*

46. Μὰ Δί'] Legendum videtur, ὦ μὰ Δί'. *F. G.*

Μὰ Δί'] Clariſſ. *Jenſ.* ad *Abdic.* c. 2. ſub μὰ Δί' ſaepe negationem intelligi, *Bud.* vero, μὰ per ſe negare, contendit. Quod ſi verum eſt, hic nihil opus erit addito ὦ. Atqui & nos ad *Gall.* c. XI. No. 98. (ubi exemplis, in quibus μὰ adfirmat, addere potuiſſem ejusd. *Gall.* c. 29. vſ. 84.) quoque generaliter idem adfirmare viſi ſumus cum *Berglero* ad *Alciphr.* Verum ita tamen id intelligi velim, ut μὰ neget praemiſſa interrogatione vel oratione negante, vel ſubſequente; & ſic ὦ ex praemiſſis recte intelligitur, interdum de novo additur, ὦ μὰ Δί' jungendo; ut ſedulo multisque contra *Budaeum* obſervat *Devarius* de part. p. 261. ad 269. quem ideo hic citaſſe non piget, quia diligentius in ea particula verſatus eſt quam in aliis. Nondum tamen cum *Gujeto* ὦ infero, etſi ὦ in interrogatione non praemittitur, quia ex oppoſitione ſequente ὦ μὰ patet, ſenſu negandi interpretandum eſſe. Veluti *immo* ap. *Terent.* crebro tacite negat, ſive ironice adfirmat, ut: *ubi* (eſt) *domi* ne? *IMMO apud Libertum Diſcum.* Eun. III. V. 60. *J. F. R.*

Ibid. Τῶν ἀχλὺν] *Serv.* ad finem 2. Æneid. v. 604. de hac nebula. *Æſchylus* Sept. ad. Theb. p. 80. *Apul.* lib. 2. Flor. (locus eſt II. E. 127.) *J. B.*

49. Δεῦ-

νῦν γὰρ δὴ λημᾶν ὑ μετρίως δοκῶ. ϗ μὴν ὑδέν [a] γε, ἦδ' ὅς, ἐμοῖ [b] δέησῃ. τὸ γὰρ ὀξυδερκὲς αὐτὸς ἤδη γνῆθι, ἥκεις ἔχων. τί ἦν τοῦτό ἐστιν; ὑ γὰρ οἶδ', ἔφην. Οὐκ οἶσθα, ἦδ' ὅς, [c] ἀετοῦ τ' πτέρυγα τ' δεξιὰν ϖεφιλειμένην; ϗ μάλα, ἦν δ' ἐγώ. [d] τί ἦν πτέρυγι ϗ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐστιν; ὅτι, ἦδ' ὅς, ϖολὺ τ' ἄλλων ζώων [e] ἀετός ἐστιν ὀξυωπέστατον, ὥστε μόνον [f] ἀντίον δέδορκε τῷ ἡλίῳ· ϗ τοῦτό ἐστιν ὁ βασιλεὺς, ϗ γνήσιον [g] ἀετός, ἢν ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς [h] ἀκτῖνας βλέπῃ. Φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ· ϗ μοι ἤδη μέλαμέλλ, ὅτι δεῦρο ἀνιὼν ὑχὶ τῷ ὀφθαλμῷ τῷ ἀετῷ ἐνεθέμην, τοὺς ἐμοὺς ἐξελὼν, ὡς νῦν [i] γε ἡμιτελὴς ἀφῖγμαι, ϗ ὑ πάντα βασιλικῶς [k] ἐσκευασμένος· ἀλλ' ἔοικα τοῖς νόθοις ἐκείνοις, ϗ ἀποκηρύκτοις. ϗ μὴν ϖάνυ σοί, ἦδ' ὅς, αὐτίκα μάλα τ' ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν [l] βασιλικόν. ἢν γὰρ ἐθελήσῃς, μικρὸν ἀναστὰς, ὑπερσχὼν τῷ γυπὸς τ' πτέρυγα, θατέρᾳ μόνῃ πτερύξαι, ϗ λόγον ἔσῃ τ' πτέρυγος, τ'

ab oculis : nunc enim lippire non mediocriter mihi videor. Quin tu, inquit, *nihil mea opera indigebis, quī acumen illud ipse jam de terra allatum habeas. Quid igitur hoc est? neque enim novi*, inquam. *An nescis*, inquit, *te dextram aquilae alam alligatam habere? Ego vero*, inquam. *Quid vero alae & oculo commune est? Quod*, inquit, *multum visus acumine reliquis animantibus praestat aquila : adeo ut solus contra solem obtueatur : & ob id ipsum est rex & verus germanusque aquila, si nihil nictans radios intueatur. Ajunt ista*, inquam. *Et jam poenitet me, quod huc cum escenderem, non ereptis meis oculis aquilinos eorum loco mihi imposui : qui sic imperfectus venerim, nec regie per omnia instructus ; sed similis sum spuriis istis & abdicatis. Quin penes te est*, inquit, *statim alterum oculum habere regium. Si enim volueris surgens paullum, retenta vulturis ala, alteram solam movere, pro ratione alae dex-*

a Γε] Σε O. b Δεήσῃ] Δεήσει Fl. c Ἀετοῦ] Αἰετοῦ O. d Τί ἦν] Τί δ' ἦν melius O. e Ἀετός ἐστιν ὀξυωπέστατον] Αἰετὸς ἐστιν ὀξυωπέστερον O. f Ἀντίον δέδορκε] Ἀντιδέδορκε O. g Ἀετὸς] Αἰετὸς O. h Ἀκτῖνας] Ἀκτίνας male O. i Γε] Abest a Fl. k Ἐσκευασμένος] Ἐσκευασμένον O. l Βασιλικὸν] Βασιλέα O.

48. Νῦν γὰρ δὴ λημᾶν] Ὀφθαλμιᾶν, λῆμα γὰρ ὁ σιωπώμενον τὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ ῥύπον. *V* (lippire, lippitudo, vulgo αἱ τζιμῶλα. C.) Non plane scriptum.

65. Καὶ μὴν ϖάνυ σοί] Ἐν σοί ἐστι, φησί, τὸ ἕνα ὀφθαλμὸν βασιλικὸν κτήσασθαι. *V*.

69. Πτερύξαι] Ταῖς πτέρυξι τὸ * ἀέρα πλήττειν, ἢ πτέρυγα κινεῖν. *V*.

* Ἀέρα] Ἀτέρα legebatur sine sensu. ἀέρα inde fecit *Solan.* Ego ἄερα. *J. F. R.*

49. Δεήσῃ] Eodem redibit, utrum Florentinae δώσει malis, idque pro tertia futuri a δῶ habeas, vel pro secunda fut. a δίομαι. utrum autem δεήσῃ retineas. Supra *de Salt.* c. 3. pr. Τῆς ἀπολογίας σοι δώσει. Infra *Dial. Mer.* 2. a. m. οὐδὲν δεήσει. Sed *Tim.* c. 48. οὐδὲν δεήσῃ τοῦ — λόγων. Conf. ad *Imag.* c. 5. *J. F. R.*

57. Καὶ τοῦτό ἐστιν] Forsan ϗ τοῦτο. F. G.

Καὶ τοῦτό ἐστιν] Non rejicerem τοῦτο, si in libris esset. Jam vero nihil muto, exponens τοῦτο per λέγω τοῦτο, prorsus ita, ut est in 2. *Ver. Hist.* c. 19. εἰσὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικάτολοι. *Alciphr.* III. p. 392. τὸ χρυσίον ἀποδύπτεσθαι, *propter aurum lancinari*, ubi tamen *Bergl* δὲ malit insertum, quia, quod verum est, duriuscule procedit oratio. In hoc Luciani autem nihil asperitatis, si omittatur. Et saepe in aliis phrasibus omittitur. *Diod. Sic.* L. 2, c. 55. 68. κατὰ πλαγίους τὸ μῆκος τῶν πυλώνων. *Eurip.* Androm. vs. 211. — ταῦτά σοι ἔχθει πόσις. *Ob haec te odit maritus.* Ibid. 217. Ἔκτεινας ἂν τάδ'; *An propter ea interficeres?* Sic enim vertendum, non ut vulgo factum: *An occideras istas?* Confer mox c. 25. στρέφομαι τὰ Ὁλύμπια. Alia similia vid. ap. *L. Bos* de Ellipsi, p. 266. Ed. *Franek.* *J. F. R.*

77. Τοὺς ναυτῶνας ἀποδιοπομπεῖσθαι] Verbum est translatum a tectonica ad scholam Stoicorum. De hoc verbo vir. Clar. *Theod. Marcil* ad Pers. *J. B.*

87. Πτολιμαίων] Euergetem intelligit, quamquam is palam amorem professus sororem duxit uxorem. Vid. *Herodian.* I. *M. du S.*

88. Ἀντιμάχῳ] Filium pater, sive quod sibi insidias ab eo fieri comperisset, seu insita crudelitate percitus, necavit. Tangi hanc tragoediam a Nostro olim cer-

dextro oculo acutum cernes : alter enim oculus fieri non potest quin obtusius cernat, qui deterioris partis sit. Satis fuerit, inquam, *& si dexter solus aquilinum cernat : neque enim quidquam mihi decesserit : quandoquidem fabros etiam vidisse mihi videor alterutro oculorum melius ad regulas ligna dirigere.* Cum his verbis simul facio, quod praeceperat Empedocles. Ille vero sensim se subducens in fumum paullatim dissolvitur.

15. Vix coeperam movere alam ; cum statim ingens me lux circumfulget, & quae adhuc latuerant, apparent omnia. Despiciens enim in terram, dilucide video urbes, homines, eorumque facinora, neque ea solum quae sub divo fierent, sed quae domi etiam, cum latere se putarent : Ptolemaeum coëuntem cum sorore, insidiantem Lysimacho filium, Seleucum Antiochi F. furtim innuentem novercae, interfectum ab uxore Alexandrum Thessalum,

δεξιὸν ὀφθαλμὸν ὀξυδερκὴς ἴσῃ· ἢ [m] ἢν ἕτερον, εὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐκ ἀμβλύτερον διεφθορέναι, ἢ μερίδ@ ὄντα ἢ χείρων@. [n] ἄλις, ἦν δ' ἐγὼ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόν@ ἀετῶδες βλέποι. οὐδὲν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο· ἐπεὶ καὶ τοὺς τέκτονας πολλάκις ἑωρακέναι μοι δοκῶ, θατέρῳ τῶν ὀφθαλμῶν ἄμεινον πρὸς τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας τὰ ξύλα. Ταῦτα εἰπὼν, ἐποίουν ἅμα τὰ ὑπὸ τῆς Ἐμπεδοκλέους παρηγγελμένα· ὁ δὲ κατ' ὀλίγον ὑπαπιὼν, εἰς καπνὸν ἠρέμα διελύετο.

Καὶ δὴ τάχιστα ἐπερυξάμην, αὐτίκα με φῶς [o] πάμμεγα περιέλαμψε, καὶ τὰ τέως λανθάνοντα πάντα διεφαίνετο. καὶ ἀνύψας γῆν ἐς [p] γῆν, ἑώρων σαφῶς τὰς πόλεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γιγνόμενα, καὶ οὐ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ [p] ὁπόσα οἴκοι ἔπραττον, οἰόμενοι λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελφῇ, Λυσιμάχῳ δὲ [q] τὸν υἱὸν ἐπιβουλεύοντα, [r] τὸν Σελεύκου δὲ Ἀντίοχον Στρατονίκῃ ἀγνοοῦντα λάθρα τῇ [r] μητρυιᾷ, [s] τὸν δὲ Θετταλὸν [s] Ἀλέξανδρον ὑπὸ

[m] Γὰρ] Δὲ *Fl.* Δ' O. [n] Ἄλις] Ἄλως male *J.* [o] Πάμμεγα περιέλαμψε] Πάμπολυ περιελαμ. O. Μέγα περιελ. P. [p] Ὁπόσα] Ὅσα *Fl.* Vulgatum firmat P. [q] Δὲ] Deest in O. [r] Μητρυιᾷ] Μητρὶ *Fl.* male. Prius cett. & P. Ἀδελφῇ *Coll.* [s] Ἀλέξανδρον] Ἀλ. O.

79. Κατ' ὀλίγον ὑπαπιὼν] Κατὰ μικρὸν ἀπαρχόμενος. *V.*

87. † Πτολεμαῖον μὲ συνόντα] Πτολεμαῖ@· ὁ ἐπίκλην Φιλάδελφ@· Στρατονίκην τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν ἔχει γυναῖκα. Λυσίμαχ@· δὲ ὃν ἢ Ἀλεξάνδρᾳ Ἀγαθοκλέους, ἔτος Ἀγαθοκλέα ἢ υἱὸν Ἀγαθόκλειαν ἐπιβουλεύειν ‡ αὐτὸν ἀτέκνων. *V.*

† Πτολεμαῖον] Sic adcommodavi ad Lucian. Nam Πτολεμαῖ@ editum ante. *J.F.R.*

90. Στρατονίκῃ] Γαὶὴ τῇ Σελεύκου. Tu tamen haec quaere diligentius; nam erat additum τῇ ἀδελφῇ. Ἀρσινόη erat similiter additum ; tum in margine aliter erat. Ideo quaere diligenter. Ἀττάλῳ τῷ Φιλαδέλφῳ, erat itidem additum. *G.*

‡ Αὐτὸν] Corrupte. Lege αὐτῷ, vel αὐτὸς. *M. du S.*

credebam Ὀρχ. c. 38. nominato illic genero Antipatro pro filio Agathocle. Sed quoniam Agathoclem filium Lysimachus novercae amoris insimulatum interemisse traditur, hoc nunc potius sequor ; deque Agathocle hic sermonem esse, non de Antipatro comperio. *M. du S.*

90. Στρατονίκῃ] Pessime hic & Διατ. c. 14. tum veritati rei gestae, tum personae Antiochi consulit Lucianus. Quid enim a persona juvenis illius longius abfuit, quam nutus illi Ovidii discipulo convenientes, non ei qui valetudine ex amore celato contracta, vitae discrimen summum adiit, periturus haud dubie, ni Medici callida sollertia rem pervestigatam in lucem edidisset? Neque hoc ignorabat Lucianus, qui alibi historiam illam fuse narrat. Nisi forte haec a juniore Luciano scripta putes. Vide quae alia occasione de incuria scriptorum varia, rem eandem narrantium a me observata sunt ad Ἀναβ. c. 36. De quodam dictum memini, tantam ejus esse urbanitatem, ut bis eandem fabulam eodem modo narrare non potis esset. *M. du S.*

Ibid. Τῇ μητρυιᾷ] In multis Codd. τῇ μητρὶ. Mendose : historia narratur infra *de Dea Syr.* c. 17. *de Imag.* & *Conscrib. Hist. Galen.* lib. de praecognit. *Plut.* Julian. Imper. *Val. Max.* similem refert *Aristaenet.* Epist. 13. l. 21. *J.B.*

91. Ἀλέξανδρον] Polysperchontis, ut videtur, filius qui a satellitibus trucidatus, cujusque uxor Cratesi-

τὸ ἀγχαμαὶς ἀλιπλεμόμενον, ἢ Ἀντίγονον μοιχεύοντα τὴν υἱὸν τὴν γυναῖκα, ἢ Ἄτταλον τὸν υἱὸν ἐγχέοντα τὸ φάρμακον. ἑτέρωθι δ' αὖ Ἀρσάκην φονεύοντα τὸν γύναιον, ἢ τὸν εὐνοῦχον Ἀρβάκην, ἕλκοντα τὸ ξίφος ἐπὶ τὸν Ἀρσάκην· [a] Σπαρτῖνος δὲ ὁ Μῆδος ἐκ τοῦ συμποσίου πρὸς τῶν δορυφορούντων εἱλκέλο ἔξω τοῦ ποδὸς, σκύφῳ χρυσῷ τὸν ὀφρὺν [b] καταλοπημένος. ὅμοια δὲ τούτοις ἐν τῇ Αἰδύῃ, ἢ παρὰ Σκύθαις, ἢ Θραξὶ γιγνόμενα ἐν τοῖς βασιλείοις ἦν ὁρᾶν, μοιχεύοντας, φονεύοντας, ἐπιβουλεύοντας, ἁρπάζοντας, ἐπορκοῦντας, δεδιότας, καὶ τοὺς οἰκειοτάτων προδιδομένους.

Καὶ τὰ μὲν τῶν βασιλέων τοιαῦτα παρέσχε μοι τὴν Διατριβήν· τὰ δὲ τῶν ἰδιωτῶν πολὺ γελοιότερα. ἢ γὰρ αὖ κἀκείνους ἑώρων, Ἑρμόδωρον μὲν τὸν Ἐπικούρειον, χιλίων ἕνεκα δραχμῶν ἐπορκοῦντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα περὶ [c] μισθοῦ τῷ μαθητῇ δικαζόμενον, Κλεινίαν δὲ τὸν ῥήτορα ἐκ τοῦ [d] Ἀσκληπείου φιάλην ὑφαιρούμενον, τὸν δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χαμαιλυπείῳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λέγοιμι,

& Antigonum ſtupro ſocrum ſuam polluentem, & miſcentem Attalo venenum filium; & rurſus ab altera parte mulierculam quam Arſaces interficeret, & Eunuchum Arbacem, dum gladium ſtringit in Arſacen. Spartinus autem Medus e convivio a ſatellitibus foras trahebatur pede, ſcypho aureo contuſus circa ſupercilium. Similia hiſce & apud Scythas & Thraces fieri in regiis videre erat, adulteros, homicidas, inſidiatores, raptores, perjuros, metuentes, prodiros a familiariſſimis.

16. Ac regum quidem res ſic me detinuerunt. Privatorum autem multo magis ridiculae. Nam illos etiam videbam, Hermodorum Epicureum propter mille drachmas pejerare; Stoicum Agathoclem de mercede litigare cum diſcipulo; Cliniam rhetorem ex Aeſculapii templo phialam ſubducere; Cynicum Herophilum pernoctare in fornice. Quid enim dicam alios? qui pa-

a Σπαρτῖνος] Σπαστῖνος O. & Fl. Vulgata eſt in cett. & P. b Καταλοπημένος] Nil mut. J. Fl. Fr. P. c Μισθοῦ] Sic P. L. O. Μισθῶν editum ante, nec male. d Ἀσκληπείῳ] Ἀσκληπιοῦ O.

99. Τὴν ὀφρὺν κατηλοπημένον] Διατεθρυμμένον, τεθερισμένον, σεσυτιτριμμένον. ἀλοᾶν γὰρ τὸ συντρίβειν, ἢ τύπτειν. V. (Unde πατραλοίας, C.)

8. Διατριβῶν] Τὴν Διατριβὴν ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένῳ παρείληφεν, ἐφ' ἧς ἐν τῷ Προμηθεῖ πρότερον. V.

15. Ἐν τῷ χαμαιλυπείῳ] Παρείμ. V.

polis imperium fortiter tenuit. Ad *Diodor.* XIX. amandor. *M. du S.* (Sed vid. Addenda.)

92. Καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα — καὶ Ἄτταλον &c.] Vellem nos docuiſſet Lucianus, qui fuerit ille Antigonus, qui aurum ſuam adulterio polluit, & Attalus ille a filio veneno ſublatus. Nam cum fuerint plures Antigoni, & plures Attali, dubium eſt, de quibus loquatur noſter auctor. Nullus enim quod ſciam eorum, qui exſtant hiſtoricorum, ea facinora notavit. De Antigono certe Coclite egregia inter patrem & filium usque ad mortem concordia vetat nos intelligere. Tum Philam Antipatri jam provectam ætate duxerat, & ideo adulterii minus ſuſpectam: Deidamiam vero, quam duxit Moloſſidis Regis filiam, nunquam Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Aſiam patri laturus auxilium ivit. De Antigono Gonata dicta crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet hiſtoria, J. P. & G. (Conf. iterum Addenda.)

93. Ἄτταλον] Philadelphum tangere videtur, qui a ſororis filio, non a ſuo, veneno necatus eſt. *Strab.* XIII. *Appian.* *M. du S.*

95. Ἀρσάκην] Quem Arſacem, aut a quo haec tradita afferat, neſcio. *M. du S.*

Ibid. Γύναιον] Uxorem, an pellicem? *F. G.*

97. Σπαρτῖνος] Hic mihi prorſus ignotus. *M. du S.*

10. Ἑρμόδωρον] Haec jam aevi recentioris, quod mille illae indicant drachmae; ſtipendium enim notant Philoſophis ab Antonino aſſignatum. Vid. Edit. c. 3. & Notas. *M. du S.*

12. Ἀγα-

rietes perfoderent, qui cauſſas haberent, qui fenori darent, qui exigerent? in univerſum enim varium quoddam & omnigenum erat ſpectaculum. SOD. Verum etiam talia bene eſſet ſi diceres. Videntur enim non vulgarem tibi praebuiſſe voluptatem. MEN. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non poteſt, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum ſumma rerum capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuiſſe, in ſcuto *expreſſa*. Hic enim epulae erant ac nuptiae, ab altera parte judicia & conciones; alia parte ſacrificabat aliquis, in vicinia autem lugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam reſpicerem, pugnantes videbam Getas; quoties vero transirem ad Scythas, videre erat errantes in plauſtris: paullum vero deflexo in partem alteram oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoenix, & Cilix latrocinabatur, flagellis caedebatur Laco, Athenienſis litigabat.

17. Cumque eodem tempore fierent haec

τὲς τοιχωρυχῶντας, τὲς δικαζομένες, τὲς δανείζοντας, τὲς [e] ἀπαιτῶντας; ὅλως γὰρ ποικίλη τὶς καὶ παντοδαπὴ ἦν ἡ θέα. ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. ἔοικε γὰρ ἡ τύχη σοι [f] τερπωλὴν [g] παρεσχῆσθαι. ΜΕΝ. Πάντα μὲν ἐξῆς διελθεῖν, ὦ φιλότης, ἀδύνατον, ὅπου γε καὶ ὁρᾶν αὐτὰ ἔργον [h] δυσχερὲς ἦν. τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, [i] οἷα φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· ἔν τε γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι, καὶ γάμοι, ἑτέρωθι δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλησίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθυέ τις· [k] ἐν γειτόνων δὲ πενθῶν ἄλλος ἐφαίνετο, καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γέλικην ἀποβλέψαιμι, πολεμοῦντας ἂν ἑώρων τὲς Γέτας· ὅτε δὲ μεταβαίην ἐπὶ τὲς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ἦν ἰδεῖν. μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸ ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τὲς Αἰγυπτίες γεωργοῦντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φοίνιξ [l] δὲ ἐνεπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήστευε, καὶ ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο.

Ἁπάντων τούτων [ὡσαὐτὸν] τὸν αὐτὸν γινομένων

e Ἀπαιτοῦντας] Sic *F. Fl. Fr.* P. &c. f Σοι] Deeſt in O. g Παρεσχῆσθαι] Παρεσχέθαι P. h Δυσχερὲς] Omiſit O. i Οἷα] Ὅσα *Fl.* mala. Οἷα cett. & P. k Ἐν γειτόνων] Ἐγγειτόνων O. l Δὲ] Omiſit O.

22. Τερπωλὴν] Τέρψιν. *V.*

24. Ἐκκλησίαι] Δοκιμαί. *V.* (Aliter videtur legiſſe quam in hodiernis Codd. *M. du S.*)

27. Εἰλαπίναι] †Εὐωχίαι, ἄριστοι. *V.*

31. Τὴν Γέτιδα διαβλέψαιμι] Τὴν [*] Γετῶν ‡ χώραν. *al.* δὲ Γέται ἔθνος βάρβαρον καὶ ἰχυρὸν, ὃ Ῥωμαίων κατέδρα-

[*] Τερπωλὴν] Τερπωλὴν Lectum antea miſere.

† Εὐωχίαι] Εὐωχίαις Edita prave.

σεν, καὶ μέχρι φόρου ἀπαγωγῆς ποτε ἦσαν Ῥωμαίους, ὑπὸ Τραϊάνῳ ὕστερον ὕστις ἐξολοθρεύθη Δικεβάλου χρώμενον βασιλεῖ, ὅστις τὸ πᾶν ἔθνος εἰς τετρακόσια σχεδὸν ἀνδρας. ἑκάστῳ δὲ ἔθνει ἐκατόδυμα λέγει. *V.* (Κρίττων δὲ ταῖς Γετικαῖς. Gens fera & barbara & immitiſſima. *G.*)

‡ Hi ab aliis Daci vocantur. Vide *Xiphilinum* in Trajano. *J. Cler.*

12. Ἀγαθοκλέα] Diverſus hic videtur ab ejusdem nominis duobus, tribusve a noſtro memoratis. Certe Peripateticus ille dicitur, qui memoratur Δημων. c. 29. *M. du S.*

13. Κλεινίαν] Ignotus hic mihi, uti & ſequens *Herophilus*. *M. du S.*

18. Ἀπαιτοῦντας] Forſan ἀπατῶντας, aut ἐπαιτοῦντας. *M. du S.*

21. Οὐ τὴν τυχοῦσαν] Sic ſupra Εὐν. c. 11. οὐ τὴν τυχοῦσαν Δίγυπτον. Et *Piſc.* c. 17. οὐ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις, ubi & alia addidimus. Addi etiam poſſet *Alciphr.* III. Ep. 59. οὐχ ὁ τυχὼν. *Non vulgaris aliquis.* Sed pluribus nihil eſt opus. *J. F. R.*

27. Οὗ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι] Eraſmus: *ubi erant convivia.* cum ſit, *alibi erant convivia.* Sic Ariſtoteles in Oeconomico quater uſus eſt οὗ pro *alibi*. *J. G. G.*

Ibid. Εἰλαπίναι] *Homer.* Il. Σ. 94. *M. du S.*

30. Ἐν γειτόνων] Hoc verum eſſe, vid. ſupra c. 8. pr. *J. F. R.*

37. Ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο] Vide Ῥωμ. c. 38. &c. & Δημων. c. 46. *M. du S.*

νων χρόνον, ἆρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν ὁποῖός τις ὁ κυκλεὼν ἔτ' ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις πεντηκοντάμυος πολλοὺς χορευτὰς, μᾶλλον δὲ πολλοὺς χορούς, ἔπειτα προτάξειε τῶν ᾀδόντων ἑκάστῳ, τὸ συνῳδὸν ἀφέντα, ἴδιον ᾄδειν μέλος. φιλοτιμουμένου δὲ ἑκάστου, καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος, καὶ τὸ [a] πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ προθυμουμένου, ἆρα ἐνθυμῇ πρὸς Διὸς οἷα γένοιτ' ἂν ἡ ᾠδή; ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μένιππε, παγγέλοιος καὶ τέλαραγμβή. MEN. Καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, τοιοῦτοί πάντες εἰσὶν οἱ ἐπὶ γῆς χορευταὶ, καὶ τοιαύτης ἀναρμοστίας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, οὐ μόνον ἀπῳδὰ φθεγγομένων, [b] ἀλλὰ καὶ ἀνομοίους τὰ σχήματα, καὶ τἀναντία κινουμένων, καὶ ταυτὸν οὐδὲν ἐπινοούντων, ἄχρις ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, οὐκ ἔτι δεῖν λέγων. τηνικαῦτα δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη [c] σιωπῶντες, οὐκ ἔτι τὴν συμμιγῆ ἐκείνην [d] καὶ ἄτακτον ᾠδὴν ἀπᾴδοντες, ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ [e] καὶ πολυειδεῖ τῷ

omnia, jam potes cogitare, quis iste cinnus visus sit. Velut si quis saltatoribus conductis pluribus, vel choris potius, deinde jubeat, canentium unumquemque, relicto concentu, suum sibi carmen canere: studiose autem faciente unoquoque, & suum peragente *cantionem*, & superare vocis magnitudine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Jovem, qualis ille cantus futurus sit? SOD. Omnino equidem, Menippe, ridiculus maxime & confusus. MEN. Verum, sodalis, tales sunt omnes in terra saltatores: & ex tali inconcinnitate vita hominum constructa est, non voces modo dissonas edentium, sed figura etiam & habitu dissimilium, contrarioque se motu moventium, & nihil idem cogitantium, donec unumquemque illorum de scena choragus exigat, non amplius illo opus esse dicens. Ab eo inde tempore similes omnes jam tacentes, nec amplius confusum illum & inordinatum cantum invicem turbantes. Verum in ipso hoc vario & multifor-

a Πλησίον] Πλησ. cum duabus virgulis transversis O. b Ἀλλὰ —— κινουμένων] Octo haec verba desunt in O. c Σιωπῶντες] Σιωπῶντων *J.* d Καὶ ἄτακτον] Omisit O. e Καὶ πολυειδεῖ] Desunt in O. & *Fl.*

40. Ὁποῖός τις ὁ κυκλεὼν ἔτ'] Κυκλεὼν πόμα ἐστὶν ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος καὶ * ἀλφίτων καὶ ὕδατος συγκεκραμένον. ἐπειδὴ δὲ † λαὸς πολλῶν σάγματι ὁ βίος, ἀφ' ὧν τοῦτο πάσχουσι κυκεῶνα ἐκάλεσεν. *V.*

42. Πεντηκοντάμυος] Περίφασται, ‡ καλαθυλαῖς· ὅθεν παρασφενδάμους, ὡθυλακοῦς, ἰλλὸς, καλαστροφάμους, παρασύρσεις, ὑπόπιον συνήσεμα. *V.*

50. Γέλοιος] § Γέλοιος καὶ γελοῖος ἀμφότερα. γέλοιος μὲν γὰρ ὁ γέλωτος ἄξιος. γελοῖος δὲ ὁ γελασπουδίας. *V.*

54. Ἀπῳδὴ] Ἐξω τῆς φδῆς. *V.*

* Ἀλφίτων] Ἀλφίτου edita. Et mox συγκιρνάμενον pro συγκεκραμένον. Quae ex C. emendavit *M. du S.*

† Ἀπὸ πολλῶν] Et hoc & reliqua ex C. emendavit Idem. Vulgatum enim erat ex V. Ἀπόλλων λέγει ἐκ πολλῶν συγχεῖσθαι τὸν βίον.

‡ Καλαθυλαῖς] Corruptum hoc esse, adscripsit *M. du S.* Non vero quomodo sanandum. Neque ego quidquam divinando adsequor; ita alienum hic est hoc verbum. *J. F. R.*

§ Γέλοιος] Confer supra de hac differentia, ad *Jov. Trag.* c. 33. Videtur autem Schol. hic in Luciano γέλοιος pro σπουδαίος legisse, festinans ne an revera, nescio. Sed σπουδαίος melius. *J. F. R.*

56. Ἄχρις ἂν] *Th. Mag.* Thucydidem semper ἄχρι non ἄχρις dicere, notat. Improbat ἄχρις pro *donec* etiam *Phrynich.* Sed vid. quae contra illum notamus ad *Tox.* c. 13. Et anne mox ἐπᾴδοντες pro ἀπ. leg.? *J. F. R.*

57. Τῆς σκηνῆς] Intellige τῆς βίου. *F. G.*

67. Οἰνόης] Ad Marathonem urbs. *Meurs. M. du S.*

68. Ἡ Ἀχαρνῆσι πλήθει καπηλῶν] Puerilem sane plagam merentur interpretes licet viri doctissimi, tamen teterrime in omnibus editionibus hic de Acarnania somniantes: tanquam Acharnae, regio Attices, adeo carbonibus suis sit obscura, ut debuerit ab illis ignorari. *J. G.*

Ibid. Ἀχαρνῆσι] Vide *Meurs.* de Pop. Att. Adde *Palmerio Thucyd.* IV. 56. V. etiam *Gronov.* not. *M. du S.*

77. Ἔστι τὴν Κυνουρίαν &c.] Prima verba interpretatur *Erasmus* supine & aliud agens, vel ut jam dixi, adhuc juvenis & nondum ad culmen eruditionis evectus, ad quod postea pervenit. Nam in proclivi erat emendare & legere Κυνρίαν, quae fuit regio inter Argivos & Laconas semper controversa. *Thucyd.* L. V. καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἐξέτεμον δίκης ἐπιτροπὴν σφίσι γενέσθαι, ἢ ἐς πόλιν τινὰ, ἢ ἐς ἰδιώτην περὶ τῆς Κυνουρίας γῆς, ἣν αἰεὶ περὶ ἀμφότεροι μαθορίας ἔσχον. De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus & Laconum cecidit, histo-

tiformi theatro ridicula scilicet erant, quae fierent, omnia.

18. Maxime vero illos ridere subiit, qui de terrae finibus contenduntur, & qui magni sibi videntur eo, quod Sicyonium campum exercent, aut Marathonis ea habent, quae sunt vicina Oenoae, aut Acharnis jugera mille possident. Cum enim universa, ut tunc mihi ex alto videbatur, Graecia quatuor digitos lata esset; ea portione Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogitabam igitur, quantillum esset, in quo divitibus illis, ut magni sibi viderentur, relinqueretur. Fere enim, qui illorum plurima jugera possidet, unam de Epicuri individuis particulis mihi videbatur colere. Despiciens autem in Peloponnesum quoque, ac Cynuriam deinde terram videns, recordatus sum, de quantilla regione, quae lente Aegyptia latior non videretur, tot Argivorum & Lacedaemoniorum die uno ceciderint. Verum etiam auro sibi placentem si quem viderem, quod anulos haberet octo, & phialas quatuor, vehementer hunc

θεάτρῳ πάντα τὰ γελοῖα ἀνέπιθεν ἦν τὰ γιγνόμενα.

Μάλιστα δὲ ἐπ' ἐκείναις ἐπῆλθέ μοι γελᾶν τοῖς περὶ γῆς ὅρων ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα φρονοῦσιν ὅτι τῷ [f] τὸ Σικυώνιον πεδίον γεωργεῖν, ἢ Μαραθῶνος ἔχειν τὰ πρὸς τῇ Οἰνόῃ, ἢ [g] Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι χίλια. ἡ γὰρ Ἑλλὰς [h] ὅλη, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων ἦσα τὸ μέγεθος τεττάρων, κατὰ λόγον, οἶμαι, καὶ ἡ Ἀττικὴ πολλοστημόριον ἦν. ὥστε ἐνενόουν ἐφ' ὁπόσῳ τοῖς πλουσίοις τούτοις μέγα φρονεῖν καὶ ἐλελείπετο. σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπλεθρότατος αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἐδόκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν [i] Κυνουρίαν γῆν ἰδὼν, ἀνεμνήσθην πρὸς ὅσου χωρίου, κατ' ἐκεῖνα [k] φαυλοτέρα Αἰγυπτίου πλαστέρου, τοσοῦτοι ἔπεσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς ἡμέρας. καὶ μήν εἴ τινα ἴδοιμι ὅτι χρυσῷ μέγα φρονοῦντα, ὅτι δακτυλίους τε εἶχεν ὀκτὼ, καὶ φιάλας τέτταρας, πάνυ καὶ ἐπὶ τούτῳ [l] ἂν ἐγέλων.

[f] Τὸ] Abest ab O. [g] Ἀχαρνῆσι] Ἀχαρναῖσι O. [h] Τεττάρων] Τεσσάρων O. [i] Κυνουρίαν] Κυνοσουρίαν Edd. & O. [k] Φαυλοτέρα Αἰγυπτίου] Αἰγυπτιακοῦ φαυλοτέρα O. [l] Ἂν ἐγέλων] Ἀνεγέλων Fl. & O.

66. Τὸ Σικυώνιον πεδίον] Σικυὼν πόλις ἐστὶ Καρίνθου πλησίον. ἡ δὲ Οἰνόη πρὸς Μαραθῶνα. Ἀχαρνῆς δὲ ὁ δῆμος τῆς Ἀθήνησιν. καὶ γὰρ Ἀχαρναὶ ὁ δῆμος Ἀθήνησιν.

67. Τὴν Κυνουρίαν] Περὶ τῆς Κυνουρίας γῆς ἀμφισβητοῦσιν ἀλλήλοις Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἔδοξεν ὡς τριακοσίους ἐφ' ἑκατέρῳ πλαισίῳ μαχεῖσθαι, καὶ τὸ νικῶντι αὐτοῖς τὴν χώραν. μαχομένων δὲ αὐτῶν, πλὴν τριῶν πάντες ἀπόλοιτο, δύο Ἀργείων, καὶ ἑνὸς Λακεδαιμονίου. εἶτα δεξάντων Ἀργείων νενικηκέναι, καὶ ἀφ' τούτου ἀναχωρησάντων, ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ χώρας μείνας, τὸ νενικηκέναι ἐκρίθη, Ἀργείων ὡς φυγόντων καὶ ἀναχωρησάντων. V.

79. Φακοῦ πλατύτερον] ¶ Φακὸς, ὁ ὦμος. φακῆ δὲ, ἡ ἐφηβεῖον. V.

¶ Φακὸς] Φάκος editum erat, quod audacter ex Luciano mutavi. Alterum intactum relinquo, etsi alii φακὰ scribunt. Vid. *Athen.* IV. c. 15. non longe ab init. ubi φακῶν, sed paullo post ter, quater, φακὰν; satis inconstanter. *Stephan.* ubique φακὰ & φακῆ. Ego φακὰ ubique ex analogia mallem. Sed exhibeo ita ut invenio. *J. F. R.*

storia nota est ex *Strabone*, Lib. VIII. Ex *Herodoto* L. I. *Plutarcho* in parallelis, & aliis. *J. P. a G.*

Ibid. Κυνουρίαν] Recte emendasse *Palmerium* Κυναιρίαν, adfirmat Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* l. c. p. 270. No. 12. Et sic quoque emendandum esse Scholiasten Luciani, monet. Ipseque jam recte in *Thucyd.* Κυναιρίαν edi curavit, quum alii haberent Κυνυρίαν, alii Κυνοσουρίαν. Quare & hic vulgatum ejeci. *J. F. R.*

80. Μιᾶς ἡμέρας] Mantineensem pugnam innuit, de qua *Thucyd.* V. 40. & seqq. Vide etiam Ἐπιστ. c. 24. *M. du S.*

83. Ἂν ἐγέλων] Vertitur vulgo *ridebam*; mallem *risissem*. De indicativi hac potestate subjunctiva non semel ante dictum. Vid. saltem notata ad *Tox.* c. 34. No. 46. Et hic quidem tres ob causas: primo quia ἂν additur, tum quia optativus εἴ τινα ἴδοιμι praemittitur: denique quod mox adjungat, *vix grani magnitudine adparuisse totum Pangaeum cum ipsis metallis.* Cum igitur vix hoc visu distinguere potuerit, qui annulos cujusquam videre potuit? Immo εἴ τινα ἴδοιμι est: *si quem videre potuissem.* Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidisse dici poterit, & sic etiam risisse, versionem non attigi. *J. F. R.*

ἐγέλων. τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετάλλοις, κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος.

ΕΤΑΙΡ. Ὦ μακάριε Μένιππε, τὸ παραδόξου θέας. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διὸς, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ, πηλίκοι διεφαίνοντο ἄνω; ΜΕΝ. Οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἑωρακέναι, τοὺς μὲν εἰσερχομένους, ἐνίους δὲ ἐξιόντας, ἑτέρους δὲ ἐπανιόντας αὖθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μέν τις, [a] κόπρον ἐνέφερε, ὁ δὲ ἁρπάσας ποθὲν ἢ κυάμου λέπος, ἢ πυροῦ ἡμίτομον, θεῖ φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς καὶ λόγον τοῦ μυρμήκων βίου, καὶ οἰκοδόμους τινὰς, καὶ δημαγωγοὺς, καὶ πρυτάνεις, καὶ [b] μουσικούς, καὶ φιλοσόφους. πλὴν εἴγε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐοίκασιν. εἰ δέ σοι [c] δοκεῖ μικρὸν τὸ παράδειγμα, τὸ, ἀνθρώπους εἰκάσαι τῇ μυρμήκων πολιτείᾳ, τοὺς παλαιοὺς μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θεσσαλῶν. εὑρήσεις γὰρ [d] τοὺς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον φῦλον, ἐκ μυρμήκων ἀνθρώπους γεγονότας. ἐπειδὴ δ' ἐγὼ πάντα ἱκανῶς ἑωράτο, καὶ [e] καταγελάσαί μοι, διασείσας ἐμαυτὸν, [f] ἀνεπτόμην

Δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

[g] Οὔπω στάδιον [h] ἀνελελύθειν, καὶ ἡ Σελήνη, γυναικείαν φωνὴν προϊεμένη, Μένιππε,

quoque ridebam. Pangaeus enim totus cum metallis granum milii magnitudine aequabat.

19. SOD. O beate Menippe, admirabilis spectaculi nomine. Urbes autem, per ego te Jovem, & ipsi viri quanti superne videbantur? MEN. Puto jam saepe te formicarum forum vidisse, discurrentes in orbem alias, alias exeuntes, alias redeuntes rursus in oppidum: atque alia stercus egerit, alia raptum undecumque fabae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo currit. Verisimile autem est esse apud illas, pro portione vitae formicarum, & architectos quosdam, & demagogos, & senatores, & musicos, & philosophos. Verum ipsa cum suis viris oppida formicetis maxime similia sunt. Si vero parva tibi videatur comparatio, conferre homines formicarum civitati, antiquas Thessalorum fabulas considera. Invenies enim Myrmidonas, pugnacissimam gentem, homines ex formicis ortos. Cum ergo satis omnia visa mihi pariter ac derisa essent, concusso corpore evolavi

Atque Jovem aegida habentem & caetera numina Divûm.

20. Stadium nondum evolaveram, cum muliebrem Luna vocem emittens, *Menippe*, in-

a Τὴν] Non adest in O. b Μουσικοὺς] Δημαγωγοὺς iterum, male O. c Δοκεῖ] Deest in O. d Τοὺς] Omittit O. e Καταγελάσαι] Καθεγέλασε Fl. f Ἀνεπτόμην] Ἀνεπτάμην Pell. g Οὔπω] Οὐπω J. & Va. Vulgatam ceterar. servat O. h Ἀνελελύθειν] Ἀνελελύθειν J. male.

84. Τὸ γὰρ Πάγγαιον] Τὸ Πάγγαιον ὄρος περὶ Φιλίππους ἐστὶ τῆς Μακεδονίας χρυσοῦ μέταλλα ἔχων. V.

94. Θεῖ φέρων] Τρέχει. V.

98. Ταῖς μυρμηκιαῖς] Ταῖς τῶν μυρμήκων πόλεσι. V.

3. Τοὺς Μυρμιδόνας] Ὁ Αἰακὸς τῷ Διὸς ἦν υἱὸς ὁ βασιλεύσας. λέγει δὲ ὅτι θεωρῶν τὸν αὐτοῦ χάραν ὀλιγανθρωπούμενον, ἠξίωσε τὸν Δία. ὁ δὲ τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. καὶ διὰ τοῦτο Μυρμιδόνες κέκληνται. V.

8. Εἰς αἰγιόχοιο Διὸς] Λέγει δὲ Ζεὺς ὑπὸ αἰγὸς τραφῆναι, καὶ διὰ τοῦτο δέρμα τῆς αἰγὸς ἀντὶ ἀσπίδος βαστάζειν. αἰγιόχος δὲ ὁ αἰγίδα κατέχων. V.

84. Πάγγαιον] V. *Xenoph.* p. 324, 41. Ed. *Steph.* ubi prave legitur Παγκαίῳ. *Eurip.* Phœn. p. 477. C. & *Clem. Alex.* p. m. 111. C. ubi a Cadmo inventa ea metalla docet. *M. du S.*

Ibid. Αὐτοῖς μετάλλοις] De σὺν hic rursus intelligendo si nondum satis monitum est, vid. *Gall.* c. 26. & infra c. 27. *J. F. R.*

98. Ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐοίκασιν] Scribe ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐοίκασιν. Nam μυρμηκιὰ est ἡ μυρμήκων ὁδὸς, & mox ἀνεπτόμην δώματ' ἐς Αἰγιόχοιο Διός. *J. G. G.*

7. Διασείσας ἐμαυτὸν] Et pro *concutere*, *agitare*, & pro *vexare* usitatum esse, si quis nescit, adeat Rœver. *Jac. Elsner.* ad *Evang. Luc.* III. 14. ubi modus διασείσαι hoc Luciani aliorumque exemplis illustratur. *J. F. R.*

Ibid.

inquit, ita tibi hoc succedat! ministra mihi apud Jovem aliquid. Dixeris, inquam, nihil enim grave est, visi forte ferendum aliquid sit. Legationem, inquit, non difficilem, & preces defer a me ad Jovem. Patientiam enim consimsi, Menippe, omnem, multa illa & molesta audiendo a Philosophis, quibus nullum aliud opus est, quam curiose de me disputare, quae sim? quanta? utrum, & quam ob causam dimidiata aut gibbosa fiam? Et alii etiam habitari me ajunt, alii, speculi instar impendere mari, alii, quidquid quisque excogitaverit, illud mihi applicant. Denique ipsam quoque lucem furtivam esse mihi & adulterinam ajunt, quae desuper a Sole veniat: nec desinunt etiam cum hoc fratre meo committere, & dissidium inter nos excitare velle. Nec enim satis illis erant, quae de ipso Sole dixerunt, lapidem illum esse, & massam ignitam.

21. *Quamquam quot ego illis conscia sim, quae noctibus faciunt turpia & despicienda, severi interdiu, & viriles obtutu, & habitu graves, & conspiciendi plebeiis. Atque ego videns ista tamen taceo: nec enim decere arbitror revelari atque illuminari illas noctium*

πε, Φαιν, ἔτεος ὄναιο, ἀγορεύσομαί σοι τὰ πρὸς τὸν Δία. λέγοις ἄν, ἦν δ' ἐγὼ, βαρὺ γὰρ οὐδὲν, ἦν μή τι φέρειν δέῃ. Πρεσβείαν, ἔφη, καὶ χαλεπὴν καὶ δεινὸν ἀπενέγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Διΐ. ἀπήρκηκα γὰρ, ὦ Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ ὑπὸ τῶν φιλοσόφων ἀκούσας, οἷς οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἔργον, ἢ τὰ ἐμὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκη, ἢ καὶ δι' ἣν [k] τινα αἰτίαν διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος γίγνομαι. καὶ οἱ μὲν καλοικέλλης τέ με φασίν· οἱ δὲ, κατόπτρῳ δίκην ἐπικρέμασθαι τῇ θαλάσσῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος ἐπινοήσῃ, τοῦτό μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δὲ, καὶ τὸ φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναι φασί [l] μοι, ἄνωθεν ἦκον ἀπὸ [m] τοῦ ἡλίου, καὶ ὑπ' αὐγὴν, καὶ πρὸς τοῦτόν με, ἀδελφὸν ὄντα [n] με, συγκρεῖσαι, καὶ στασιάσαι προαιρούμενοι. ὑπὲρ γὰρ ἁπάντων ἂν αὐτοῖς ἀρκεῖ αὐτῷ εἰρῆσθαι τῷ ἡλίῳ, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον διάπυρον.

Καίτοι πόσα ἐγὼ συνεπίσταμαι [o] αὐτοῖς, ἃ πράττουσι τὴν νύκτωρ, αἰσχρὰ καὶ κατάπτυστα, οἱ μεθ' ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα σεμνοὶ, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἰδιώτου ἀποβλεπόμενοι; καίγε μὴ ταῦτα ὁρῶσα, ὅμως σιωπῶ. ὑπὲρ γὰρ ἡγοῦμαι πρέπειν ἀποκαλύπτειν καὶ διαφωτίζειν τὰς

---

i Ὦ] Ἤδη O. k Τινα αἰτίαν] Τίνα τὴν αἰτίαν O. l Μοι] Μοι Fl. Μοι φασί O. m Τοῦ] Γὰρ H. Γοῦν Marc. male. Τοῦ Fl. Bl. J. P. &c. n Με] Deest in O. o Οἶσθ'] Abest ab O.

13. Βαρὺ γὰρ οὐδὲν, ἦν μή τι φέρειν δέῃ] Οὐδὲν βαρὺ τὸ ἀγωνιᾶσαί σοι, εἰ μὴ χρείαν ἔχει * βασιάσαι τι. V.

* Βασιάσαι] Βασιάζει V.

25. † Τὸ φῶς] Ἀναξαγόρας ταῦτα λέγει ὁ Φυσικός. V.

† Τὸ φῶς] Ad aliena verba relatum hoc Scholion in sedem reduxit M. du S.

Ibid. Ἀνεπτόμην] Ἀνεπτόμην. Ἀνέπτομαι, ἀνεπτόμην, κατεπτόμην supra. F.G.

Ἀνεπτόμην] Conf. supra notata ad c. 13. & XI. J.F.R.

8. Δόμαλα] *Hesiod.* 1. Oper. J.B.

Δόμαθ' ἑᾷ &c.] *Homer.* Il. A. 222. M. du S.

17. Φιλοσόφων] Lege omnino *Plut.* de Luna. 1696. & 1727. M. du S.

20. Διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος] Verte, *dividua, aut utrinque turgida*, i. e. acqua portione divisa; aut major dimidia, minor plena. M. du S.

26. Φασί μοι] In Flor. Cod. φασί μοι. Cætera Homerica sunt. J.B.

Ibid. Παρὰ γὰρ ἡλίου] Παρὰ γοῦν ἡλίου. Th. M.

29. Προαιρούμενοι] Et hoc deesse in O. sed admodum dubie, notarat *Solanus*. At quum necessario adsit in Edd. nihil me movet ista suspicio. J.F.R.

30. Λίθον] V. *Xen.* Ed. *Bas.* 495. B. qui Anaxagoræ tribuit; *Orig.* c. Celsum. V. 238, 2. *Diog. Laert.* p. 35. A. *Schol. Pind.* ad Ol. I. p. m. 13. B. & *Suid.* M. du S.

39. Ἐπὶ

τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας ἀγωγὰς, καὶ τὸ ἐπὶ [a] τῆς σκηνῆς ἑκάστου βίου. ἀλλὰ καὶ τινα ἴδω αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώτατον, εὐθὺς ὑπεσπασάμην τὸ νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ ἀρετῇ [b] ἐναρχομένους. οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιῶσι, διαστρεβλοῦντές με τοῖς λόγοις, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες ὥστε, μὴ τῷ Νύκτι, πολλάκις ἐβουλευσάμην [c] μεταιτῆσαι ὅτι πορρωτάτω, ἵν' αὐτῶν τὸ βδέλυγμα ἀν γλῶτταν διέφυγον. μέμνησο οὖν ταῦτα γε ἀπαγγεῖλαι τῷ Διΐ, καὶ προδεῖναι δ' ὅτι μὴ δυνατόν ἐστί μοι ἔτι χώραν μένειν, ἢν μὴ τοὺς Φυσικοὺς [d] ἐκείνους ὀπτρίψῃ, καὶ τοὺς διαλεκτικοὺς ὀπισθομίσῃ, καὶ τὴν στοὰν καθασκάψῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν καταφλέξῃ, καὶ παύσῃ τὰς ἐν [e] τῷ περιπάτῳ διατριβάς· ὕτω γὰρ ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ὁσημέραι [f] πρὸς αὐτῶν γεωμετρουμένη.

Ἔσται ταῦτα, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἄναντες ἔτεινον [g] ἐπὶ τοῦ ὄρους, *transfigendarum rationes*; *& illam uniuscujusque in scena vitam. Verum si quem illorum video adulterium committentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum*; *statim nube contracta me involvo, ne ostendam multitudini viros senes, in barba prolixa, & in virtutis professione turpiter se gerentes. At illi nihil remittunt lacerare me sermonibus, & omnibus contumeliis afficere. Itaque, per Noctem, saepe cogitavi migrare quam longissime, ut illorum linguam male sedulam effugerem. Memento igitur ista renunciare Jovi, & adjicere, non posse me loco meo manere, nisi Physicos illos obterat, & os obturet dialecticis, & Porticum evertat, & comburat Academiam, finemque imponat illis in Peripato commorationibus: ita enim forte quietem agam, quam quotidie isti dimetiuntur.*

22. *Fiet istuc*, inquam, & simul ardua via caelum versus tendo,

Nul-

[a] Τῆς] Abest a *Fl.* adest in cett. & O. [b] Ἐναρχομένους] Et sic *Fl.* cum cett. [c] Μεταιτήσαι] Μετοικίσαι O. [d] Ἐκείνους] Ἐκεῖνον O. [e] Περιπάτῳ] Τοῖς περιπάτοις O. P. [f] Πρὸς] Παρ' O. [g] Ἐπὶ] Aberat in *P. H.* & O. Aderat in *Fl. J. Bl. S.*

39. Καὶ τὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἑκάστου βίου] *Τὸν ἑκάστου κατοικίαν λέγει. εἰ μὲν δημόσιος ὁ τοῦτο λέγει δραματουργὸν, ὡς ἐπὶ σκηνῆς ἑκάστου τῶν ἀνθρώπων διαβιοῦντα· ἄτε ἄλλως δὲ ἰδιώτου, ἄλλως δὲ ἀξιοῦντος δοκεῖν. V.*

49. †Ἵνα] *Τοπικὸν τοῦτο ἀντὶ τοῦ ὅπου. V.*

* Τὸν ἑκάστου] Ante haec verba in Editis addebatur: ἀλλὰ καὶ τινα ἴδω αὐτῶν. Quae *Solanus* merito delevit.

† Ἵνα] Hoc Scholium in V. & Impr. prave ad ἵνα μὴ δείξω referebatur, quod praecessit. Ego vero suo loco reddidi. *M. du S.*

39. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς] An ὑπὸ τῆς σκηνῆς; *post scenam*. Placet. *F. G.*

Ἐπὶ τῆς σκηνῆς] Sic *Chrysost.* Ὁμ. κ'. Ἀντιοχ. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἰδόντες βασιλέα βλέπομεν, de Elia. *M. du S.*

Ἐπὶ τῆς σκηνῆς] Placet mirifice quantum ad sententiam, quod Erasmus dedit, *in aperto*: sed quomodo cum verbis Graecis ut leguntur in libris, quos consulere potui omnibus, conciliari possit, non apparet. Vellem legeretur ὑπὸ τῆς σκηνῆς. Dum illud ostendatur, sequi forte praestat verba, ut nunc habemus. Non vult revelare Luna vitam illorum, quam scenica sit, quam ficta, & intus turpis. *J. M. G.*

56. Ἐν περιπάτῳ] Adleverat orae Ed. *Graev.* Cl. *Hemsterhusius*, adeundum Ex. *Spanh.* ad *Aristoph.* Ranas vs. 973. Ibi autem *Aristoph.* Ἐπυλλίοις, καὶ περιπάτοις, καὶ τριπλοῖσι μιμηταῖς. *Concisis disputationibus, & verbis minutis.* Ad quae *Spanh.* „ Περιπάτων voce „ infra quoque utitur v. 984. Οὐ σοὶ γάρ ἐστι περιπάτου „ κάλλιστα περὶ γε τούτου. *Neque enim pulchra tibi est* „ *disputatio ea de re*". Ubi Scholiastes: περιπατεῖ γε, διατριβαί. Lucianumque h. l. adducit. Unde quidem non conficitur, hicne cum O. & P. plurali num. hanc vocem legendam, an singulari, cum vulgata: sed singularis hic videtur aptior, quia quando περιπατοι pro disputationibus ipsis usurpatur, figuratum est; hic vero locus ipse designatur, quia διατριβαὶ ἐν περιπάτῳ dicuntur, & Academia additur. *J. F. R.*

58. Πρὸς

Nulli ubi comparent hominumve boumve Labores.

Paullo poſt ipſa quoque Luna parva mihi videbatur, terramque jam occultabat. A dextris autem relicto ſole inter aſtra volans, tertio die appropinquavi caelo. Ac primo quidem ſtatueram ſtatim ſicut eram ingredi, facile enim futurum putabam, uti laterem, qui ex dimidia parte eſſem aquila; aquilam autem ab antiquo inde familiarem Jovi eſſe noveram. Deinde vero cogitabam, celeriter me deprehenſum ab illis iri, qui alteram vulturis alam affixam haberem. Optimum ergo ratus illud periculum non ſubire, accedens pulſo januam. Exaudit Mercurius, & explorato nomine, abit celeriter nunciaturus Jovi. Ac paullo poſt intro vocor, metuens ſane ac tremens, deprehendoque ſimul aſſidentes omnes, neque vero ſolicitudinis expertes: inſperata quippe iſta mea peregrinatio aliquantum illos commo-

Ἔνθα [h] μὲ ὅτε βοῶν, ὅτ' ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα.

Μετ' ὀλίγον γὰρ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καθεωρᾶτο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, ἅμα τοῖς ἀστέρων φερόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ· καὶ τὸ μὲν πρῶτον εὐθύς μοι, ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι, ῥᾴδιος γὰρ ἔμην ἁλαθεῖν, ἅτε ἐξ ἡμισείας ὢν [i] ἀετός· τὸν δὲ ἀετὸν ὁπηνίκα ἐκ παλαιοῦ συνήθη τῷ Διΐ. ὕστερον δὲ ἐλογισάμην ὡς τάχιστα καλαφωράσουσί με, γυπὸς τὴν ἑτέραν πτέρυγα προσκείμενον. ἄριστον γοῦν κρίνας τὸ μὴ παραδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν θύραν. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τὸ ὄνομα ἐκπυθόμενος, ἀπῄει κατὰ σπουδὴν φράσων τῷ Διΐ, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθην πάνυ δεδιὼς καὶ τρέμων, καλαλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους, οὐδὲ αὐτοὺς ἀφρόντιδας· ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου καὶ ἐπιδημίας.

[h] Μὲν] *Mou* marg. *A*1. ante μὲ inſerit. [i] Ἀετὸς] Jam & ſic O. cum quater ante αὐτὸς.

58. Πρὸς αὐτῶν] Non opus eſſe παρ' legere cum O. ſed vulgatam probam eſſe, vix teſtimoniis indiget: vide tamen ſic πρὸς ὑμῶν. *Timon.* c. 9. f. ibid. c. 5. 15. & 25. *J.F.R.*

59. Ἔσαι ταῦτα] Sic ſupra in *Alex. ſeu Pſeudom.* c. 22. f. ἔσαι πάντα, ὁπόταν ἐθελήσω ἐγώ. Ubi vid. notata, quibus addere liceret non ita longe abeuntem *Alciphr.* I. Ep. 32. Μηδὲ κρίττον᾽ εἴη σοι τυχεῖν ἐρᾶς οὖ. Ubi εἴη. pro *fiat*, *contingat* ſimiliter poſitum: ſed nihil adeo ſingulare hoc eſt, & eſt feſtinandum. *J.F.R.*

61. Ἔνθα μὲ] *Homer.* Od. K. 98. *M. du S.*

Ἔνθα μὲ] Quia μὲ in *Homeri* l. d. eſt, ſervavi illud quidem; ſed μοι quod marg. *Aldina* exhibet, ad ſenſum in Luciano convenientius duco; ſi pro μὲ ſubſtituatur, non addatur, quod verſus reſpueret. *J. F. R.*

67. Ἐδόκει μοι ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι] Benedictus *mihi ut habebam illico videbar ingreſſurus.* Quanto rectius & elegantius Eraſmus: *mihi viſum eſt protinus ita ut eram, introire.* Notiſſima formula tam Græca quam Latina. *J.G.*

74. Ἐκκόπτειν — τὴν θύραν] In *Act. Apoſt.* XII. 13. eſt κρούειν τὴν θύραν. Sed utrumque dici docet *J. Elſn.* Obſerv. T. I. p. 411. Plura Cl. *Graev.* ad *Soloeciſtam*, haud ita longe a fin. ubi monet veterum januas extrorſum verſas, & exeuntem aeque pulſaſſe fores, atque intrantem. Vid. interim *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 1098. ubi κόπτων τὴν θύραν quoque occurrens ita exponit: „ *Enmoeris* Mſ. in Dictionibus Atticis: Κόπτει „ τὴν θύραν, ἔξωθεν· Θορυβεῖ δὲ ὁ ἔνδοθεν, Ἀττικῶς. κροτεῖ „ δὲ Ἑλληνικῶς. Sic *Ariſtoph.* Acharn. 402. κόψω τὴν „ θύραν. In *Concion.* vero 982. κρούσας τὴν θύραν, *pulſabis januam.* *J.F.R.*

78. Ἅμα] Μὲν hic male eſſe in Ed. *Par.* notat *Sorlan.* falſo. Nam & haec ἅμα cum cett. habet, aeque ac O. *J. F. R.*

79. Ὑπετάραττε — τὸ αὐτοὺς τρόπον ἐκπεφοβημένους] Vide ineptias interpretum haec verba ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου καὶ ἐπιδημίας. καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ὡσαύτως ἀφίξεσθαι προσδοκῶν, τὸ αὐτοὺς τρόπον ἐκπεφοβημένους, ſic vertentium: *Non nihil enim ipſos turbabat, novus & inopinatus adventus meus, & quod nunquam futurum expectabant, ut omnes homines ad eundem morem alati venirent.* In qua verſione nihil ſani. neſcierunt ὅσον οὐδέπω, & ὅσον οὔπω eleganti idiotiſmo Graecis ſignificare *jam jam, paulo poſt*, quod dudum obſervavit magnus *Budaeus.* Verte: *Turbabat enim eos nam nihil nec opinus meus adventus*, & *quod ſtatim* vel *mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros putarent.* *J.G.G.*

καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον [a] ἐπτερωμένους.

verat; & exſpectabant, omnes non ita multo poſt adventuros homines eodem modo alatos.

Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ [b] τε καὶ τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδών, φησὶ,

23. Jupiter autem, terribili me acerboque & Titanico vultu intuens,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες;

Dic, inquit, *quis es? unde virûm? quae patria? quique parentes?*

ἐγὼ δὲ, ὡς ταῦτ' ἤκουσα, μικρῷ μὲ ἐξέθανον ὑπὸ τοῦ δέους, εἰπεῖν δὲ ὅμως ἀχανὴς, καὶ ὑπὸ τοῦ μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένος, χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν, ἅπαντα διηγούμην σαφῶς, ἄνωθεν ἀρξάμενος, ὡς ἐπιθυμήσαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι [c] πρὸς τοὺς φιλοσόφους, ὡς τἀναντία λεγόντων ἀκούσαιμι, ὡς ἀπαγορεύσαιμι τῷ σπουδῇ ὑπὸ τῶν λόγων, εἶτα ἐξῆς τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τὰ πτερὰ, καὶ τἄλλα πάντα, μέχρι πρὸς τὸν ἠραγόν. ἐπὶ πᾶσι δὲ

Ego vero, his auditis, parum aberat quin mortem prae metu oppeterem. Adſtabam tamen obſtupefactus, & a majeſtate vocis attonitus. Tempore autem cum recepiſſem animum, enarro diſerte omnia, re ab initio inde repetita, quam cuperem ſublimia ediſcere, ut venerim ad Philoſophos, ut pugnantia dicentes audiverim, ut ſermonibus illorum diſtractus animum deſponderim, tum commentum meum deinceps, & alas, & reliqua ad caelum usque omnia. Poſt re-

a Ἐπτερωμένους] Ἐπαιρωμένους O. Sed eadem manus ſuperſcripſit vulgatam lect. b Τις] Abeſt a *Fl.* c Πρὸς] Sic *F. Fl. S.* Περὶ al. male.

81. Καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους (1) ἀφίξεσθαι] Ὅμοιον τοῦτο τῷ τοῦ Εὐριπίδου ἐκείνῳ· Ἥξει σ', Ὀδυσσεῦ, ὅσον οὐκ ἤδη. ἤδη πρὸ ὀλίγου, καὶ οὗτος εἰς μακρόν. *V.*

84. Δριμύ τι καὶ τιτανῶδες] Καταπληκτικὸν καὶ φοβερὸν καὶ τὸ τῶν Τιτάνων. Τιτᾶνες δὲ οἱ παλαιοὶ θεοί. *V.*

90. Ἐμβεβροντημένος] Γραπ. ἐξεπλήγην. *G.*

95. Ἀπαγορεύσαιμι] Ἀπαρτήσαιμι. *V.*

Ibid. Διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων] Ὑπὸ διαφορῶν δεξῶν ἀνθελκόμενος. *V.*

(1) Ἀφίξεσθαι] Ἀφίζεσθαι Edita. Ad Lucian. adcommodavit *M. du S.*

81. Ὅσον οὐδέπω] Vid. ſupra I. *Ver. Hiſt.* c. 8. f. Item de *Merced. Cond.* c. 31. *J. F. R.*

85. Τιτανῶδες] Titanicum torvum vocant ac tetricum, ac cujusmodi feruntur fuiſſe veteres illi Titanes. Idem in *Timon.* *G. C.*

Ibid. Εἰς ἐμὲ ἀπιδών] Nihil novi eſt praepoſitionem oppoſitam addi verbis compoſitis, tamen interdum notandum, quia nonnullis alibi ſuſpecta fuit locutio, ut T. I. quoque notavi, ad *Quom. Hiſt.* c. 42. Addo hic *Hippocr.* S. VI. de Articul. p. m. 93. ὡς ὅτι πίσω ἐξέπιπτον. *Quum* (caput oſſis) *intro excidit*, i.e. *luxatum eſt.* Adde I. *Ver. Hiſt.* c. 26. εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ. Sed obvia haec ὅσα κόης. *J. F. R.*

86. Τίς πόθεν &c.] *Homer.* Odyſſ. Λ. 170. &c. *M. du S.*

88. Μικροῦ] Pro μικροῦ δεῖν. Sic fere *Aeſop.* Fab. V. ὡς μικροῦ ἐκ ἀποθανεῖν. *J. F. R.*

Ibid. Ἐξέθανον] Conf. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 20. *M. du S.*

90. Ἐμβεβροντημένος] Ἐμβρόντητοι, καὶ ἐμβεβροντημένοι a Græcis κυρίως appellantur, quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili ejus pavore obſtupeſcit: utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque ſignificat. *Moſcop.* καὶ ὁ ἐμβεβροντημένος ὁ ἄφρων. *Demoſth.* de Coron. ἐμβρόντητε, εἶτα τῶν λόγων; Hos Latini attonitos dicunt. *Celſ. Attonitos quoque raro videmus, quorum & corpus & mens ſtupet. Fit interdum ictu fulminis*, interdum morbo; ἀποπληξίαν Græci vocant. *Ovid.* Triſt. I.

Non aliter ſtupui, quam qui Jovis ignibus ictus
Vivit, & eſt vitae neſcius ipſe ſuae.

Xenoph. Ἀνάβασ. γ. & Ἑλλην. δ. uſus eſt his dictionibus. *G. C.*

3. Ὅτε — Ἐφιάλτα &c.] *Homer.* X. Odyſſ. Λ. 307. & ſeqq. *M. du S.*

13. Ὑμῶν] Lege ἡμῶν, narrantur enim haec, non dicuntur. *M. du S.*

16. Ἀπὸ Φειδίου] De Phidiae poſteris quaerit, ut cui ob ſtatuam tantum debeat: quibus etiam ideo facer-

reliqua etiam Lunae mandata adjicio. Subridens autem Jupiter, & remittens aliquantulum supercilia, *Quid dicas*, inquit, *de Oto & Ephialto, cum Menippus etiam in caelum ascendere ausus sit? sed nunc quidem ad hospitalem te coenam vocamus, cras vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac deinde te dimittemus.* Cum his dictis surgens ad eum caeli locum pergit, unde facillime exaudiri possunt omnia. Tempus enim erat precum *audiendarum* caussa assidendi.

προσέθηκα τὰ ἐκ τῆς σελήνης ἐπεσταλμένα. μειδιάσας δ' [d] οὖν ὁ Ζεὺς, ἀμικρὸν [e] ἐπανεὶς τὰ ὀφρύων, Τί ἂν λέγοις, φησὶν, [f] Ὅτου περὶ καὶ Ἐφιάλτου, ὅτι καὶ Μένιππος ἐτόλμησεν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν; ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξενίᾳ σε καλοῦμεν, αὔριον δὲ, ἔφη, περὶ ὧν ἥκεις χρηματισάμενος, ἀποπέμψομεν, καὶ ἅμα ἐξαναστὰς, ἐβάδιζεν ἐς τὸ ἐπηκοώτατον τοῦ οὐρανοῦ. χωρὸς γὰρ ἦν ἐπὶ τὰ εὐχῶν καθέζεσθαι.

24. Dum progreditur, rogat me de his, quae in terra agantur? primo quidem illa, *Quanti nunc sit in Graecia triticum?* &, *An vehementer nos superiori anno hiems perstrinxerit?* &, *Utrum pluribus imbribus indigeant olera?* postea vero interrogabat, *Numquis adhuc reliquus esset de genere Phidiae?* &, *Quam ob caussam intermitterent Athenienses*

Μέλαξύ τε προϊὼν, ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν τῇ γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖνα, πόσου νῦν ὁ σῖτός ἐστιν ὠνίου ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος; καὶ εἰ σφόδρα [g] ὑμᾶς ὁ πέρυσι χειμὼν καθικέλο; καὶ εἰ τὰ λάχανα δεῖται πλείονος ἐπομβρίας; μετὰ δὲ ταῦτα, εἴ τις [h] ἔτι λείπεται τῶν ἀπὸ Φειδίου, καὶ δι' ἣν αἰτίαν [i] ἐλλίποιεν Ἀθηναῖοι τὰ Διάσια τε-

d Οὖν] Non comparet in O. e Ἐπανεὶς] Ἐπανιεὶς O. f Ὅτου] Desideratur in O. g Ὑμᾶς] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* h Ἔτι λείπε] Ἐπιλείπε *Fl.* & marg. *A1.* Nil mutat P. i Ἐλλίποιεν] Ἐλλιπόιεν O.

2. Ὑπανεὶς] Ὑποχαλάσας. *G.*

Ibid. Τί ἂν λέγοις φησὶ Ὅτου περὶ & Ἐφιάλτου] Ὅτου καὶ Ἐφιάλτης ἠθέλησαν θεομάχοι ὄντες εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. *V.* In altero *Voss.* in Fol. sic. Καὶ Ἐφιάλτου] Ὅτου & (2) Ἐφιάλτης ἠθέλησαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν, καὶ ἤδη ὄρη ἐπιθέντες ἄλλο ἐπ' ἄλλο, ἀνέβαινον. Ἀπόλλων τούτους ἐκέλευσε. καὶ ὁ μὲν μῦθος ὅτος. ἡ δὲ γε ἀλληγορία. ὅτοι φυσικοὶ φιλόσοφοι ὄντες Θεσσαλοὶ (3) Ἀλωΐους παῖδες, πρῶτοι ἀναμετρεῖν ἐπειράθησαν (4) τὰ τῶν οὐρανίων σώματα ἀπὸ τῆς γῆς, ἐχρῶντο τε τοῖς ὄρεσιν ὑψηλοτάτοις τῆς Θεσσαλίας εἰς τοῦτο, καὶ τῇ ἐξ ἐκείνου σκιᾷ, συνίδη δὲ αὐτοὺς ἐκεῖθεν πεσεῖν ἀπόθανεῖν· ὅθεν & ὁ μῦθος πέπλασαι, ὡς ἱστορεῖ (5) Δημων——. *V.*

Ὅτος & Ἐφιάλης θεομάχοι ὄντες voluerunt in coelum ascendere, & superponentes montibus montes ascenderunt, donec Apollo eos sagittis confecit. Allegorice autem sic. Ὅτος & Ἐφιάλης Physici Philosophi Thessali, Ἀλωΐους παῖδες, primi metiri conati sunt distantiam Lunae a terra, & Solis a Luna. At quoniam hoc contingit ἐξ ὀπλικῆς ἐπιζήμης, ipsa autem ex Analogia θεωρῆ hoc, & ab umbra ab excelsis montibus ἡλίου ἀνίσχοντος ἀπορρέουσης: haec autem κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη altissima, ἡ Ὄσσα, τὸ Πήλιον, ὁ Ὄλυμπος, ex quorum umbra εἰδέναι analogiam aliquam mensurae accipere: καὶ δὴ πρὸς τοῖς ἀκροτηρίοις ἀναμενόντων ὀφθῆναι τούτων τῇ ἀναλογίζεσθαι τὴν σκιὰν, καὶ ἀκριβῶς ἀπόλλυσθαι: hinc confictum, montes hos componentes, ut ascensibile facerent coelum, ab Apolline sagittis confixos. *G.*

6. Χρηματίσασθαι] Διοικήσασθαι. *V.*

17. Τὰ Διάσια (6) τοσούτων ἐτῶν] Διάσια ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν (7) ἐπετέλουν μὲν τοὺς συγγενεστὰς, θυσίας δὲ αὐτῇ Διὶ (8) Μειλιχίῳ. τὸ δὲ Ὀλόμπιον ὅπερ ἐστὶν ἱερὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς. οἱ Ἀθηναῖς, ἀφ' (9) μεγαλυργίας ἀπορούτων Ἀθηναίων χρημάτων εἰς τὴν κάλασκόπην, πλοῖον τε τ'. ἐτῶν παρέτεινε κτιζόμενον, ὡς & ὁ σὺν Κυζίκῳ νεὼς, καὶ σὺν ἂν σωθέντες ἅμφω, εἰ μὴ Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων δημοσίοις ἀναλώμασι σωσαντελάβετο τοῦ ἔργου. *V.* (Addunt Exc. *G.* ἔοικε δὲ τὸ ὄνομα τοῦ Διασιείου τιθεῖσθαι.)

(2) Ἐφιάλτης] Θεομάχοι ὄντες addit C.

(3) Ἀλωΐους] Vulgabatur Ἀλοΐους. Emendarat *M. du S.*

(4) Τὰ τῶν οὐρανίων] Distantiam Lunae altera, & Solis a Luna. C. Unde patet aliter legisse. *M. du S.*

(5) Δημων——] Sic scriptum est in Codice MS. An hic autem intelligatur Δημοσθένης Thrax. Grammaticus de quo *Suidas*, an alius, juxta cum ignarissimis novi. *J. Cler.* In Coll. *G.* de eo nihil est. *M. du S.*

(6) Τοσούτων] Τοιούτων Edita male.

(7) Ἐπετέλουν] Ἐπιτέλουν legebatur. Correxerat *M. du S.*

(8) Μειλιχίῳ] Μειλιχίῳ ante lectum prave. Mutavit *M. du S.*

(9) Μεγαλυργίας ἀπορούτων] Sic *G.* recte. In *V.* aliter, μεγαλυργίας ἀπόρων scil. ut ante vulgatum erat. Prius igitur recepi. *J. F. R.*

cerdotium attributum est, de quo vide *Pausan.* El. p. 161, 35. *M. du S.*

17. Τὰ Διάσια] Conf. supra T. I. *Tim.* c. 7. Ibique notata ab *Solano* & ab *Hemsterhusio*. *J. F. R.*

τοσούτων ἐτῶν; καὶ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐτὸν ἀποτελέσαι διανοοῦνται; καὶ εἰ συνελήφθησαν οἱ τὸ ἐν Δωδώνῃ νεὼν σεσυληκότες; ἐπεὶ δὲ περὶ τούτων ἀπεκρινάμην, εἰπέ μοι Μένιππε, ἔφη, περὶ δὲ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφην, δέσποτα, ἢ τὴν εὐσεβεστάτην, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν; παίζεις [a] ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ [b] φιλόκαινον αὐτὸν ἀκριβῶς οἶδα, κἂν μὴ λέγῃς. ἦν γὰρ ποτε χρόνος, ὅτε καὶ μάντις ἐδόκουν αὐτοῖς, καὶ ἰατρὸς, καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ, μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δωδώνη [c] τε καὶ ἡ Πίσα λαμπραὶ, καὶ περίδηλοι πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τῆς καπνοῦ τῶν θυσιῶν, οὐδὲ ἀναβλέπειν μοι δυνατὸν· ἐξ οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κάλεσπασε, ἐν Περγάμῳ δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιὸς,

tot annis Jovialia? & , Utrum Olympium fanum templum exaedificare cogitent? & , Utrum comprehensi essent, qui Dodonaeum templum spoliaverant? De his cum respondissem, Dic mihi, inquam, Menippe, de me quid sentiunt homines? Quid, inquam, Domine, aliud, quam religiosissimum illud, regem te esse omnium Deorum? Ludis tu quidem, inquit. Quam novarum rerum studiosi sint, accurate novi, etsi non dicas. Fuit enim quondam tempus, cum & divinus ipsis viderer, & medicus, & ego essem in universum omnia: & coepta plena Jovis, fora tum Jovis omnia plena: ac Dodona & Pisa splendidae conspicuaeque erant omnibus, prae fumo autem sacrificiorum nec prospicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis quidem Apollo divinandi officinam constituit, Pergami autem sanandi Aesculapius, &

a Ἔχων] Ἐὼν P. Sed prius J. Fl. Bz. H. S. b Φιλόκαινον] Hoc revocavi ex Fl. Schol. & Coll. & marg. A1. Quum φιλόνεικον Edd. cett. haberent. c Τε] Δὲ Fl. Vulgatum tenet P.

20. Ἐν Δωδώνῃ νεών] Δωδώνη πόλις ἐστὶ Θετταλίας, ὃ ἦν ἱερὸν τοῦ Διὸς ἐν μαντεῖον. V.

25. Παίζεις ἔχων, ἔφη] Τὸ ἔχων φράσεως ἕνεκα κεῖται, μᾶλλον σημαίνων. * Φιλόκαινον δὲ εἶπεν, ὅτι ἀεὶ φιλοῦσι τὰ ξένα. V.

c * Φιλόκαινον] Prava Codicis V. scriptura. M. du S. Γρ. φιλόκαινον. G.

Φιλόκαινον] Cum ex V. φιλόκαινον in Schol. recte exhibuisset Cler. adscripserat Solanus pravam hanc esse scripturam. Sed plane contra suam ipsius sententiam, & veritatem; nam in ipso Luciano φιλόκαινον recte recipi jubet. Quare aut ante haec Scholia elaboravit, quam Luciani textum excussit, aut imprudens Vossiani Cod. Lectioni adpinxit id quod Lectioni Cod. G. adpictum oportuit. J. F. R.

† Ἡ Πίσα] Hoc Schol. male ad aliena verba relatum suo loco reddidit M. du S.

28. Τὸ Ὀλύμπιον] Ναὸν scilicet. F. G.

Τὸ Ὀλύμπιον] Aegre ναὸς potest intelligi, nisi τὸ Ὀλύμπιον legas. Sed τὸ bene habet, si ἱερὸν, vel τέμενος, vel simile quoddam neutrius generis nomen intelligas. Et amant nomina sacellorum neutrum genus, ut τὸ Ἀνουβίδιον, Anubis Templum, τὸ Ἀνάκειον Castoris & Pollucis, de quo vid. Hemsterh. ad Timon. c. 10. J. F. R.

Ibid. Ὀλύμπιον] Consule de hisce Meurs. Ath. Att. I. 60. . . . (AG. IV. 849.) Marm. Ox. 118. & Plin. XXXVI, 6. Aeque autem scribitur Ὀλύμπιον & Ὀλυμπιεῖον. A Perseo inchoatum; Liv. XL. 20. M. du S.

20. Δωδώνῃ] Neque quando hoc factum sit ego novi. M. du S.

25. Παίζεις ἔχων] Παίζεις ἐὼν inveniebam in Paris. quod Solan. non animadverterat. Sed ἔχων rectius alias habere cum Scholiaste, videns, id omnino recepi. Est enim ἔχων pleonasm. verus. Vid. omnino notata supra ad Asin. c. 20. quae etsi vulgaria, tamen maxime faciunt ad lectionem vulgatam stabiliendam, quae quum sic bene habeat, plura non addam. Nam πλεονάζει τὸ ἔχειν etiam in aliis locutionibus, veluti apud Alciphr. I. Ep. 1. f. ἀπηγγελκάμεθα γαμηταῖς & παισὶ νέοις ὄγκον οὐκ ὀλίγον ΕΧΕΙΝ τῶν λιπερμιρῶν ἰχθύων. Noster Tox. c. 45. Δὸς μοὶ τὴν θυγατέρα. — γυναῖκα ΕΧΕΙΝ. Hesiod. Ἔργ. vs. 42. Κρύψασιν γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Si tamen plures Edd. aut Codd. ἐὼν haberent, suspenso pede irem in mutando; nam & sic in Liban. sine varietate, Epist. XIV. p. 4. παίζεις ἐκὼν. sponte ludis. J. F. R.

Ibid. Φιλόκαινον] Schol. Coll. & Fl. Ed. uti sententia necessario postulat. Exulare itaque jussimus vulgatum φιλόνεικον. M. du S.

Ibid. Τὸ φιλόνεικον] Nescio, quis locus hic esse possit

& Bendideum factum in Thracia, & Anubideum in Aegypto, & Epheſi Dianeum; ad illa currunt omnes, & celebritates agunt, & hecatombas ſtatuunt: mihi vero tanquam decrepito ſenis habitum honoris putant, ſi quinque ſolidis annis interjectis ſacrificent mihi Olympiae. Quare frigidiora mea oleraria videas Platonis legibus, aut ſyllogiſmis Chryſippi.

καὶ τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, καὶ τὸ Ἀνουβείδιον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ, ὅτι [d] ταῦτα μὲν ἅπαντες θέουσι, καὶ πανηγύρεις ἄγουσι, καὶ ἑκατόμβας παρίστασιν, ἐμὲ δὲ [f] ὥσπερ παρηκμάκοτα ἱκανῶς τετιμῆκέναι νομίζουσιν, ἂν πέντε ὅλων ἐτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ. ταγαροῦν ψυχροτέρους ἄν με τοὺς βωμοὺς ἴδοις τῶν Πλάτωνος νόμων, ἢ τῶν Χρυσίππου συλλογισμῶν.

25. Haec talia quaedam collocuti pervenimus ad locum, ubi aſſidentem illum preces audire oportebat. Erant autem feneſtrae deinceps puteorum orificiis ſimiles, habentes opercula: & ad unamquamque ſella aurea poſita. Ad primam harum aſſidens Jupiter, remoto operculo precantibus ſe da-

Τοιαῦτ' [g] ἄττα διεξιόντες, ἀφικνούμεθα [h] ἐς τὸ χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν καθεζόμενον ἀκροᾶσθαι τῶν εὐχῶν. θυρίδες δὲ ἦσαν ἑξῆς, τοῖς στομίοις τῶν φρεάτων [i] ἐοικυῖαι, [k] κώμαλα ἔχουσαι, καὶ παρ' ἑκάστην θρόνος ἔκειτο χρυσοῦς. καθίσας ἐν ἑαυτοῦ ἐπὶ τῶν πρώτης ὁ Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ κῶμα, παρ-

d Ταῦτα] Τούτοις O. & *Fl.* Vulgatae adſentitur P. in O. *g* Ἄττα] Sic Edd. Vulgo & P. Ἄμα O. & *Fl.* *h* Ἐς τὸ] Ἔς τι O. *i* Ἐοικυῖαι] Ἐοικυῖαι male *J.* *k* Κώμαλα] Κτώμαλα O. & mox iterum κτῶμα.

e Παρεστᾶσιν] Παριστᾶσιν male O. *f* Ὥσπερ] Deſideratur in O.

43. Τοιγαροῦν ψυχροτέρους] Ἐπὶ δὲ οἱ Πλάτωνος νόμοι οὐ γράμμασι μόνοις, καὶ ἡ πολιτεία σὺ πλάσμασι λόγων, ἑαυτοὺς δὲ οἱ Χρυσίππου συλλογισμοὶ σοφισματώδεις ὄντες, καὶ ἥττον ‡ τῶν Πλάτωνος νόμων τὸ χρειῶδες ἐπιφαίνοντες, ἀργὴν πάντως δὲ ἀνατετυπῶσθαι μηδενὸς ἀνθρώπων μοιχαλίζοντος τούτοις προσομιλοῦντος, διὰ τὸ ἀνωφελές τι καὶ ἄκαρπον. *V.*

‡ Τῶν Πλάτ.] Τῷ Πλάτωνος vulgabatur, τῶν reſcripſit *Solan.* ſuppleto τῶν Πλ. *r. v. c. Interpres.*

ſit τῇ φιλοκενίᾳ. Φιλοκαινίαν, *novarum rerum ſtudium* reprehendi, apparet. Atque ita interpretatus ſum. Vel ſic, vel φιλοκενίαν, legi voluit *Solanus*. Dedit enim *levitatem*. *J.M.G.*

28. Πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ] Exempla hujus locutionis, quae etiam eſt in I. *Epiſt.* ad *Corinth.* XV. 28. dedit Rever. *J. Elſner.* Obſerv. T. 2. p. m. 126. *J.F.R.*

29. Μεταὶ δὴ Διὸς] *Arat.* vſ. 2. *M. du S.* Conf. ſupra ad *Prometh.* c. 14. *J.F.R.*

33. Δυνατὸν] Τὸ ἦν ſubaudiendum. An Librario excidit reſtituendum? *F.G.*

35. Ἐν Περγάμῳ] Vide *Panſ.* p. 160. 16. *M. du S.*

36. Βενδῖδιον] Dea Thracia Bendis; vide Z. τρ. c. 8. *Heſychius* eandem cum Diana facit. Vide *Strab.* IX. X. p. 471. & *Procl.* in Tim. I. de feſtis ejus. Athenis etiam colebatur. *Xen.* Ἑλλ. β'. p. 277, 14. *M. du S.*

37. Ἀνουβείδιον] Nihil variare Edd. notat *Solan.* quare? Forſan quia alias etiam Ἀνουβίδιον invenias. Sed Ἀνουβείδιον etiam ſupra *Tox.* c. 28. *J.F.R.*

38. Ἐπὶ ταῦτα] Τούτοις etiam marg. *A1.* Sed quoties ejus lectio conſentit cum *Fl.* ſuſpicio mihi eſt, id varietatis ex ipſa *Fl.* deſumtum, quia ſubinde additum video, id inde eſſe petitum; quare poſtea in hoc *Dial.* talia in variantt. non commemorabo, quae bis idem dicunt. Sufficiat Lectorem ſemel monuiſſe, quidquid *Fl.* ſingulare habet, id hic margini huic etiam adlitum. Ubi autem cum al. Codd. conſentit margo eadem, aut ubi quid novi adfert, id addere haud negligam umquam. *J.F.R.*

39. Ἑκατόμβας παρίστασιν] Verbum hoc uſitatum eſſe in ſacrificiis, pluribus probat ſaepe jam laudatus *J. Elſner.* ad *Roman.* XII. 1. Ubi hujus Lucianei non eſt oblitus. *J.F.R.*

41. Διὰ πάντα ὅλων ἐτῶν] De ea phraſi dictum eſt ad Θυσ. c. 11. *M. du S.*

46. Ἄττα] Etſi ἅμα veroſimile eſt, nihil tamen mutavi; quia & alterum Noſtro frequentatur. Vid. ſupra T. I. *Tim.* c. 28. *Imag.* c. 13. *Lexiph.* c. 5. *Rhet.* c. 16. &c. *J.F.R.*

51. Καθίσας ἐν ἑαυτοῦ ἐπὶ τῶν πρώτης] Quum vox poſterior non poſſit alio referri, quam ad θυρίδα, opinor longe melius intellexiſſe Eraſmum *cum ad primam conſediſſet*, quam Benedictum, *quarum in prima ſedens*, quod ille haud dubie ad ſellam retulit abiens ab Grae-

παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτόν. [a] ἠύχοντο δὲ πανταχόθεν τῆς γῆς ἀφόρα καὶ ποικίλα. συμπαρακύψας γοῦν κἀγὼ αὐτοῖς, ἐπήκουον ἅμα τῶν εὐχῶν· ἦσαν δὲ τοιαίδε, Ὦ Ζεῦ, βασιλεῦσαί μοι γένοιτο· ὦ Ζεῦ, τὰ χρόμμυά μοι φῦναι, καὶ τὰ σκόροδα· [b] ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι ταχέως ἀποθανεῖν. ὁ δέ τις ἂν [c] φαίη, εἴθε κληρονομήσαιμι τὸν γυναικὸς, εἴθε λάθοιμι ἐπιβουλεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό μοι νικῆσαι τὴν δίκην, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. τῶν πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἠύχετο ἐπιπνεῦσαι, ὁ δὲ Νότον, ὁ δὲ γεωργὸς [d] ἤτει ὑετόν. ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. ἐπακούων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἑκάστην ἀκριβῶς ἐξετάζων, οὐ πάντα ὑπισχνεῖτο.

Ἀλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' [e] ἀνένευσε.

Τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν, προσίετο ἄνω ἀφὶ τοῦ στομίου, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ καθετίθει φέρων, τὰς δὲ ἀνοσίους, ἀπράκτους αὖθις ἀπέπεμπεν ἀποφυσῶν κάτω, ἵνα μηδὲ πλησίον γένοιντο τοῦ ἀρανοῦ. ἐπὶ μιᾶς δέ τινος εὐχῆς, καὶ ἀπορροῦντα αὐτὸν ἐθεασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν τἀναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπισχνουμένων, οὐκ εἶχεν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπινεύσειεν [f] αὐτοῖν. ὥστε δὴ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεπόνθει, καὶ οὐδὲν

bat. Orabant vero undique terrarum diversa & varia. Ego enim ipse quoque cacite admoto preces simul audiebam. Erant vero ejusmodi: *Jupiter, regnare mihi contingat! Jupiter cepae mihi nascantur & alia! Jupiter pater mihi mox moriatur!* Alius quidam diceret: *Utinam heres sim uxoris! utinam lateam, dum struo fratri insidias! contingat mihi causam vincere, coronari Olympia.* Navigantium vero unus boream adspirare rogabat, alter vero notum. Agricola pluviam petebat, solem fullo. Audiens vero Jupiter, precibus singulis accurate examinatis, non pollicebatur omnia;

Verum propitius Pater hoc dedit, abnuit illud.

Justas etenim preces sursum admissas per fenestellam reponebat ad dextra: nefarias autem infectas deorsum flando remittebat, ut ne quidem prope caelum venirent. In unis vero precibus dubium illum vidi. duobus enim viris contraria petentibus & hostias pollicentibus aequales, non habebat utri illorum magis annueret. Itaque illud Academicum usu ei venit, neque quidquam

a Ἠύχοντο] Εὔχοντ) marg. *Ald. W.* b Ὦ Ζεῦ] Ὦ θεοὶ Codd. O. P. c Φαίη] Ἔφη O. d Ἤτει] Ἔτι male O. e Ἀνένευσε] Ἀνένευσι *Fl.* f Αὐτῶν] Αὐτὸν *Fl.* male. Vulgatam cett. adserit. P.

79. Τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο * ἐπεπόνθει] Οὐκ ἀκριβῶς τὴν Ἀκαδημίαν τῆς Πυῤῥωνείου ἤτοι Ἐφεκτικοῦς ἀπανθίσας, Λουκιανὸς ἀντιδιατέλλον) καὶ τούτοις οἱ ἐξ Ἀκαδημίας. ὡς αὐτῶν ἐστιν ἐκείνων τῶν Πυῤῥωνείων ἀκούσαι ἐν ταῖς ὑποτυπώσεσιν, ἔπαχθον γοῦν τοῦτο ὑπὸ τῆς ἰσοσθενίας τῶν ἀντικαλουμένων λόγων, οὐκ ἔχοντες ὁποτέρῳ μᾶλλον προσχωρεῖν αὐτοὺς εἰς † συγκατάθεσιν. *V.*

* Ἐπεπόνθει] Ἐπεπόνων lectum antea prave.

† Συγκατάθεσιν] Et hoc restitutum, cum legeretur vulgatum συγκάθεσιν.

cis, quod non oportuit. *J. G.*

62. Στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια] Iterum pro στεφθῆναι ἀφὶ τὰ Ὀλύμπια. Conf. supra c. 14. καὶ τοῦτό ἐστι βασιλεύς. Adde hic *Aristoph.* Eq. 644. Εἶτ' ἐστέφανέ μ' εὐαγγελία. *Tum coronarunt me ob laetum nuncium*, quod *Kusterus* ad *Plut.* 765. & Scholiast. ad hunc vers. *Equit.* clarius exponit eadem ellipsi τῶ ἀφὶ, quam *Spanhem.* qui *ob illa laeta me coronarunt nuntia* vertens dubium facit, sitne εὐαγγέλια nominandi an accusandi casus. Sed quia eadem ambiguitas in Graecis, data opera ad verbum sic videtur vertisse, quum in ipso *Aristoph.* textu planius conversum sit: *ob laetum me coronant nuntium*; quod ipsum satis tamen patet ex aliis exemplis ab eodem *Spanh.* l. c. ad *Equit.* & *Kustero* ad *Plut.* adductis; licet in *Pluti* loco alia sit constructio, quam *Spanhemius* melius indicat *Kustero*; ait enim *Aristoph.* Plut. 764. — κἄγωγ' ἀναδῆσαι βούλομαι Εὐαγγελίᾳ σ' ὁ κρόκινος ὁρμαθῷ Τοιαῦτ' ἀπαγγέλλουσα, ibique ἀνα-

δῆ-

quam poterat pronunciare ; ſed Pyrrhonis inſtar, ſuſtinebat ſe adhuc & diſpiciebat.

26. Cum autem ſatis operam dediſſet precibus, in proximam transiit ſellam, ad feneſtram alteram, admotoque capite, jurijurando vacavit & juramentis. Ubi his quoque ſe praebuiſſet, & Hermodorum Epicureum obtriviſſet, in proximam ſellam transiit, ut omnibus, & vocibus, & auguriis attenderet. Tum inde ad ſacrificiorum feneſtram transgreſſus eſt, per quam aſcendens fumus renunciabat Jovi ſacrificantis uniuscujusque nomen. His perfunctus, ventis atque tempeſtatibus quid faciendum eſſet injunxit : *Hodie apud Scythas pluat, apud Libyes fulguret, apud Graecos ningat : tu Borea flato per Lydiam ; tu Note quietus eſto ; Zephyrus autem fluctibus agat Adriam : & grandinis mille circiter medimni ſpargantur per Cappadociam.*

27. Omnibus fere ab illo peractis ad convivium abiimus. Jam enim coenae tempus erat, meque aſſumtum Mercurius aſſidere juſſit apud Panem & Corybantes, & Attin, & Sabazium, inquilinos illos & ancipites Deos. Hic panem miniſtrabat Ceres, & Bacchus vinum,

80 ὅτι ἀποφῆναι δυνατὸς ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύῤῥων ἐπεῖχεν ἔτι καὶ διεσκέπτετο.

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ τὴν ἐξῆς μεταβὰς θρόνον, καὶ τὴν δευτέραν θυρίδα, καταλαβὼν, τοῖς ὄρχοις 85 ἐσχόλαζε καὶ τοῖς ὀμνύουσι. χρηματίσας δὲ καὶ τούτοις, καὶ τὴν Ἐπικούρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρίψας, μεταβάζετο ἐπὶ τὴν ἐξῆς θρόνον, κλησόσι, καὶ φήμαις, καὶ οἰωνοῖς προσέξων. εἶτ' ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν τῶν θυσιῶν θυρίδα μετῆει, δι' 90 ἧς ὁ καπνὸς ἀνιὼν ἀπήγγελλε τῷ Διὶ τῶν θυόντων ἑκάστου τὸ ὄνομα. ἀποστὰς δὲ τούτων, προσέταττε τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ [g] ποιεῖν· [h] Τήμερον μὲν Σκύθαις ὑέτω, μὲν Λίβυσιν ἀστραπτέτω, παρ' Ἕλλησι 95 [i] νιφέτω, σὺ δὲ ὁ [k] Βορέας, πνεῦσον ἐν Λυδίᾳ, σὺ δὲ ὁ Νότος, ἡσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος τὴν Ἀδρίαν ἀναχυμαινέτω, καὶ τὴν χαλάζης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι ἀφασκεδαστήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας.

1 Ἁπάντων δὲ ἤδη σχεδὸν αὐτῷ διῳκημένων, ἀπήειμεν ἐς τὸ συμπόσιον. δεῖπνου μὲν ἤδη ὥρας ἦν, καί με ὁ Ἑρμῆς μεταλαβὼν κατέκλινε μὲν τὸν Πᾶνα, καὶ τοὺς Κορύβαντας, καὶ τὸν [l] Ἄττιν, καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους καὶ ἀμφιβόλους θεούς. καὶ ἄριστον δὲ ἡ Δημήτης παρεῖχε, καὶ ὁ Διόνυσος οἶ-

[g] Ποιεῖν] Ποιῶ G. P. & marg. *Ar.* Ποιεῖ Edd. & O. [h] Τήμερον] Δήμερον O. [i] Νιφέτω] Ἰφέτω male P. [k] Βορέας] Βρέας *Fl.* Nihil mut. P. [l] Ἄττιν] Ἄττλιν O. ſolus.

ξ. ‡Τοὺς μετοίκους] Ἐξ ἀνθρώπων γὰρ ὕστοι θεοὶ ἐνομίσθησαν. *V.*

‡ Et hoc Schol. male ad verba μετοίκους παρὰ τὸν πάντα relatum in ordinem revocavit *M. du S.*

δῶσαι ἐς ἀναγκαιοτάτην ταυτὴν ἀναγγελίαν connectendum recte monet *Spanh.* *J.F.R.*

68. Ἀλλ' ἕτερον] *Homer.* Il. H. 250. *M. du S.*

80. Ὥσπερ ὁ Πύῤῥων] *Gell.* L. XI. c. 5. de Pyrrhoniis loquens ſcribit : *Nihil decernunt, nihil conſtituunt.* De his *Cic.* in Lucull. *G.C.*

Ibid. Ὁ Πύῤῥων] De hoc ejusque dubitatione vid. ſupra *Vit. Auct.* verſus fin. *J.F.R.*

86. Ἑρμόδωρον] Vide ſupra c. 16. *M. du S.*

92. Ἃ δεῖ ποιεῖν] Non abſurde Mſ. προσέταττε τοῖς ἀνέμοις ἃ τοῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν. Vulgati ποιεῖν. *praecepit ventis & tempeſtatibus, in quibus eſſet elaborandum.* *J.G.G.*

5. Ἄττιν] Sic recte ſcribi, vid. ſupra *Deor. Dial.* XII. & notam *Solani* No. 75. Sed conter not. *Hemſt.* 95. qui & Ἄτλιν ſcribi contendit. Ego Ἄττιν hic ſervo, quia ſic longe plurimi Codd. & Edd. omnes. Item infra Ἄτλις *Eccl.* c. 9. pr. & alibi. *J.F.R.*

Ibid. Σαβάζιον] Conf. *Bochar.* Chan. I. 18. & *Meurſ.* de Gr. fer. Vide etiam Ἔκκλ. c. 9. *M. du S.*

7. Ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ] Ceres Opis & Saturni filia Dea frugum fingitur, plerumque pro pane aut cibo accipi ſolet, ſecundum illud Terentii : *Sine Cerere & Baccho friget Venus.* Cur autem ab antiquis Dea judicata

οἶνος, καὶ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, καὶ [a] μύρτα ἡ Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Ποσειδῶν μαινίδας. ἅμα δὲ καὶ τὴν ἀμβροσίας πρόμα καὶ τὸ νέκταρ ὃ ἀπεγευόμην. ὁ γὰρ βέλτιστος Γανυμήδης, ὑπὸ φιλανθρωπίας, εἰ θεάσαιτο ἀποβλέποντά [b] μοι τὸν Δία, κοτύλην ἢ καὶ δύο τοῦ νέκταρος ἐνέχει μοι φέρων· οἱ [c] δὲ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός που λέγει, καὶ αὐτὸς οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ τἀκεῖ τεθεαμένος, [d] οὔτε σῖτον ἔδουσιν, οὔτε πίνουσιν αἴθοπα οἶνον, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν παρατίθενται, καὶ τοῦ νέκταρος μεθύσκουσι, μάλιστα δὲ ἥδονται σιτούμενοι τὴν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτοῖς κνίσαν ἀναπεμπόμενον, καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν ἱερείων, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες προχέουσιν. ἐν δὲ τῷ δείπνῳ, ὅτε Ἀπόλλων ἐκιθάρισε, καὶ ὁ [e] Σειληνὸς κόρ-

& carnes Herculis, & myrta Veneris, & Neptunus maenas. Simul vero etiam ambrosiam & nectar clanculum gustavi. Optimus enim Ganimedes, humanitate ductus, si qua despicientem animadverteret Jovem, cotylam unam aut duas etiam nectaris mihi infusas ferebat. Dii vero, ut alicubi dicit Homerus, qui & ipse, puto, non minus quam ego, ista viderit, nec frumento vescuntur, nec vinum bibunt nigricans, sed apponitur ipsis ambrosia, & nectare inebriantur: maxime autem delectantur, si pro cibo hauriant ascendentem cum nidore victimarum fumum, & sanguinem hostiarum, quem altaribus sacrificantes affundunt. In coena porro cithara canente Apolline cordacem sal-

a Μύρτα] Μύρα *Marcil.* Nil mut. Edd. b Μοι] Μι O. c Δὲ] Καὶ male S. Recte δὴ P. H. J. alinesque. d Οὔτε πίνουσιν] Οὐ πίν. O. Nil mut. Edd. & *Hom.* e Σειληνὸς] Σιληνὸς O.

8. Μύρτα] Ὁ καρπὸς τῆς *μυρσίνης. V.*

15. Καὶ αὐτὸς] Ut Homerus sic & Menippus τὰ ὁράματα εἶδε. Et ut Menippus sic & Lucianus βωμολόχος. G.

20. Αὐτῇ Κνίσῃ] Σὺν αὐτῷ καὶ λίπτει. *V.*

23. Καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα] Κόρδαξ ἐστὶν ἡ μὴ μίμου ὄρχησις. *V.*

* Μυρσίνης] Alias μυρίνη est *Myrtus* arbor. *Long. Past.* L. 2. p. 33. bis. Sed & μυρσίνη dicitur *Ael.* V. 6. J. F. R.

cata sit, quæve prima repererit, scribit *Plin.* L. VII. c. 56. G. G.

7. Ἡρακλῆς κρέα] Voracem fuisse Herculem & supra visum est Ἐρωτ. c. 4. & multa ejus nomina produnt. V. *Plut.* 1187. 2. M. du S.

Ibid. Καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδίτη] Καὶ μύρα ἡ Ἀφροδίτη. Th. M.

Μύρτα ἡ Ἀφροδίτη] Haud addicentibus sane avibus mutare jussit *Marcilius*; μύρτα enim suis civibus apponit *Plato* in sua Rep. sacramque Veneri arborem nemo ignorat. M. du S.

Καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδ.] Non adducor ut credam *Marcilium* fugisse, myrtum Veneri sacram, quod vel pueri norunt ex *Phaedr.* III. fab. 17. atque inde coronas plexas in conviviis, ut ap. *Hor.* 2. Od. 7. 25. & ubivis exstat; sed μύρα *unguenta* plus facere ad lautas epulas existimavit; quae Veneri etiam recte tribuuntur. At nihil mutato opus esse monet etiam Cl. *Wesseling*, Obs. p. 51.—2. scribens: „ Venus fructum arboris sibi consecratae confert, componitque se ad exemplum aliorum, quos inibi commemoraverat Lucianus, res sibi sacras, aut acceptas contribuisse. Et erant olim esui myrti baccae; *Plato* suos cives μύρτοις, *myrtis* tanquam bellariis vesci voluit, L. 2. *de Rep.* p. 272. „ Habet etiam huc pertinentia *Athenaeus* L. XIV. „ Deipnos. c. 18. & 19." Haec ille, & adsentior, licet *Phaedrus* myrtum sterilibus arboribus adnumeret. Non attenderunt prisci interpretes haud scriptum in Luciano μύρτον, cum verterent *myrtum*, sed μύρτα *baccas myrti*, sive *myrta*. Autumni fructibus, quibus hortus superbiebat, μύρτα adnumerat *Long. Past.* 2. p. 33. Ed. *Moll.* J. F. R.

9. Μαινίδας] Non adeo lautas, quippe quibus vescebatur sutor Micyllus Aλ. c. 22. Ridiculi causa dictum puta; de iis enim nihil tale *Athenaeus*, qui diligenter ista plerumque exequitur, quem vide 313. Imo alibi *Casaubonus* docet Hecatae mactari solitas, ad 325. M. du S.

10. Πρόμα] Conf. de hoc adverb. ad *Merced. Cond.* c. 28. J. F. R.

14. Οἱ δὲ θεοὶ] Οἱ δὴ θεοί. F. G.

Οἱ δὲ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός που λέγει δὲ αὐτὸς οἶμαι καθάπερ ἐγὼ τἀκεῖ τεθεαμένος, οὔτε σῖτον ἔδουσι, οὔτε, &c.] Vertuntur haec: *Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quin etiam ego, ut qui illud ibi sim conspicatus, neque frumentum edunt, neque*, &c. En Interpretis somnia! Verte, *Dii namque (ut alicubi Homerus ait, & ipse, puto, sicut ego, conspicatus eram, quae ibi fiunt) neque frumentum edunt, neque*, &c. Narrat Menippus cum alia, quae in coelo vidit; tum Deorum quoque epulas. J. F.

16. Οὔτε σῖτον ἔδουσι &c.] Οὔτοι σῖτον ἔδουσ', ὃ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον. F. G.

Οὔτε σῖτον ἔδουσιν &c.] *Hom.* Il. E. 341. M. du S. Versus

ſaltavit Silenus, ſurgentesque Muſae Heſiodi de nativitate Deorum carmina, & primum hymnorum Pindari nobis canebant. Cum ſatias eſſet, unusquisque, ut erat, acquievimus, bene madidi.

28. *Ac reliquos pariter mulcet divosque hominesque*
Tota nocte quies: ſed me fugit alma volentem,

qui cogitarem tum multa alia, tum prae caeteris illa, quomodo in tanto tempore Apollo barbam non gignat? aut quomodo non fiat in caelo, praeſente ſemper ſole, & una eodemque. Poſt paullum obdormiſcebam. Mane autem ſurgens Jupiter praeconio vocari concionem jubet.

δαχα ἀρχήσαλο, καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι 25 [f] τὰ τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν, καὶ τὴν πρώτιλω ᾠδὴν τῶν ὕμνων [g] τοῦ Πινδάρου. καὶ πειδὴ κόρος ἦν, ἀνεπαυόμεθα ὡς εἶχεν ἕκαστος, ἱκανῶς [h] κατοβεβρεγμένοι.

Ἄλλοι μὲν δὴ θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
[i] Εὗδον παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ [k] ἔχε νήδυμος ὕπνος.

ἀνελογιζόμην γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλλον δὲ ἐκεῖνα, πῶς ἐν τοσούτῳ [l] χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων ε' [l] φύλ πώγωνα, ἢ πῶς [m] γίνεται νὺξ ἐν αἰθρίῳ, τοῦ ἡλίου παρόντος ἀεὶ, καὶ συνευωχουμένου. τότε μὲν δὴ μικρόν τι κατέδαρθον. ἕωθεν δὲ ἀγορᾶς οὔσης ὁ Ζεὺς προστάττει κηρύττειν ἐκκλησίαν.

Καὶ-

[f] Τῆς] Τὰς G. Τῆς Edd. & O. [g] Τῶν] Τῆς O. P. & marg. *A1*. [h] Ὑποβεβρεγμένοι] Υ—ος O. [i] Εὗδον] Εὕδου *f*. & *P*. male. [k] Ἔχε] Εἶχε *f*. ceteraeque male, cum O. Ἔχε *P*. Ἔχει *B2*. [l] Φύει] Φύσει O. & marg. *A1W*. [m] Γίνεται] Ἐγίγνετο O. Ἐγένετο *Fl*. Ἐγίνετο marg. *A1*.

25. Καὶ τὴν πρώτιλω ᾠδὴν] Τὸ, ἄρχεσθαι μὲ ὕδωρ. *V*.
28. Ὑποβεβρεγμένοι] Ἀντὶ τοῦ μεθύοντες. *V*.
37. Κατέδαρθον] (Lege κατεδάρθομεν) Καθευδομένων. *G*.

ſus *Homeri* eſt Οἱ δ' οἶνον ἔδυν, ὃ πίνομεν αἰθοπα οἶνον, quem addo, ut adpareat quam probe *Guietus* conjecerit, ſi menſura verſui ſit reſtituenda, jam vero vel totus verſus *Homericus* poterit ita recipi uti eſt apud ipſum, vel prorſus nihil mutandum, & pro alluſione tantum accipiendum. Et quis credat adeo ad verbum tenuiſſe carmina *Homeri* Lucianum, ut numeros ſemper meminerit, non vero ſententiam ſolam? *J.F.R.*

20. Αὐτῇ κλίσει] Τὸ σὺν intelligendum. *F.G.* Recte: ſed habuimus id tam crebro, ut plura addere pigeat. Vide ſaltem ad *Gall.* c. 26. *J.F.R.*

25. Τῆς τε Ἡσιόδου] Cenſeo Lucianum ſcripſiſſe τάς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν. *Heſiodi Theogonias canebant*. non τὰ Θεογονίας, ut vulgo legitur. *J.G.G.*

Τῆς τε Ἡσ. Θεογονίας ἦσαν] Reſcribi curaſſem cum Cl. *Graev.* τὰς, ſi plures Codd. addicerent. Nam ἀείδω cum genitivo ubi occurrat neſcio; ſed poſſet uſitatiſſima ellipſi pronominis τὶ vel μέρος accipi; maxime quia non omnem Heſiodi plus mille verſuum Theogoniam, ſed partem tantum ejus cantare potuerint, uti etiam ex *Pindaro* Oden unam tantum cantaſſe narrantur. Si vero Heſiodi carmina in Odas hymnoſve diviſa fuiſſent, ſalva foret vulgata lectio, conſtruendo ἦσαν τὴν πρώτιλω τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου καὶ τὰ Θεογονίας Ἡσ. Nam etiamſi ἀείδειν τινὸς probum eſſet per ſe, minus tamen hic placeret nexus ἦσαν τὰ, καὶ τὴν (quamvis ego recte dici poſſe ſciam, ὡς μοι τοῦ οἴνου, καὶ τὸν ἄρτον, ubi portionem vini, totumque panem ſimul poſtules) Τὰς Θεογονίας denique & hoc difficultatis videtur relinquere, quod Heſiodi titulus ſit Θεογονία ſingul. num. non Θεογονίαι plur. Verum haec minor eſt priore, quia, cum plurium Deorum complectatur nativitatem, nihil prohibet quin ita *nativitates* dicatur. Cl. *Geſn.* verſio ad *Graevii* ſententiam eſt adcommodata. *J.F.R.*

26. Τῷ Πινδάρῳ] Quia eodem redit, τῷ an τῶν hic legas, nihil mutavi; interim τῶν verum credo, ut revertat ad ὕμνων. Quod in adlegandis poëtis aliisque ſcriptoribus, Noſter ſine articulo eorum nomina ponere amat, ut hoc ipſo cap. jam bis: Item c. ſeq. κατ' Ὅμηρον εἶπε, & *Gall.* c. 2. τὰ Ὁμήρου ποιήματα. Eod. *Gall.* c. 6. καὶ μὴν Ὅμηρός γε λέγει. C. 7. tamen ὁ Πίνδαρός φησι bis, & c. 8. κατὰ τὸν Ὅμηρον. Quare quisque legat ut lubet. *J.F.R.*

29. Ἄλλοι — Εὗδον &c.] Ex *Homeri* Il. B. vſ. 1. ex quo corrige ἴσχε pro ἔχε. idque per ſe etiam metrum exigit. *J.J.*

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ &c.] *Hom.* Il. B. 1. *M.du S.*

31. Ἔχε] Recte emendarunt *Ba.* & *Par.* Editores illud ἴσχε, quod in reliquis impreſſis & Mſ. Ox. in ἴσχε mutatum fuerat; ita enim & apud *Homerum* legitur, & poſtulat carminis ratio. *M.du S.*

Ἔχε νήδυμος &c.] Sola *Pariſ.* hic ſapuit, ἴσχε exhibendo. *Solanus* ἴσχε etiam in *Ba.* eſſe, addiderat. Sed feſtine nimis eam inſpexit; nam ἴσχει habet. At ex

Κοινωσάμενος] Sic Fl. Bt. J. H. Ald. S. Κοινησάμενος P. cum O. & marg. Ar. b Γε] Τὸ O. Plane omittit Fl. c Πλείον] Πλέον O. d Στωϊκοὺς ἀπομάχεσθαι] Ἑαυτοὺς videtur addendum. Pell. e Πολλῷ] Sic plerique scripti & editi. Παλλὰς O. πολλὰ Fl. f Ἐοικότες] Ἐμφερεῖς Coll. & O. g Ἀφέλης] Ἀφέλης τις O.

50. Ὑπόμορον] * Δυσθανάτου. V.
Ibid. Τετυφωμένον] Ὑπερήφανον. V.

Ἐμοὶ δοκοῦσι] Γρ. ἐμφερεῖς. G.

* Ὑπόμορον, Δυσθανάτου] Pravis & hic usus est codicibus; sic tamen etiam Coll. G. nisi quod δυσθανάτου habeat. M. du S.

Homero facilis erat emendatio, quam Cl. Jens. ante Solanum dudum indicavit, quamque inde haurire potuit, ut video in aliis feciſſe eumdem Solanum; quod obiter in praefatione indicabo, ſi meminero. J. F. R.

43. Κοινώσασθαι] Ita & ſupra Jov. Trag. c. 5. f. μὴ κοινωνήσῃ περὶ τῶν ὅπου μυγάλων. Quare Parisinae lectionem repudiavi, etſi uno Cod. fultam. J. F. R.

51. Ἐτώσιον &c.] Iliad. Σ. 104. M. du S.

53. Λόγων λαβυρίνθους] Sic Conviv. c. 6. Διφυῆ ὁ Δικαιόφιλος ἰχθύν. J. B.

54. Ἀπομάξασιν] Τὸ ἑαυτοὺς hic reponendum videtur. Vid. Lib. vett. F. G.
Ἀπομάξασιν] Deeſt ἑαυτούς. M. du S.
Ἀπομάξασιν] Neſcio num opus ſit pronominis additione; quia & alibi omittitur ἑαυτοὺς & τινάς. Vid. ad I. Ver. Hiſt. c. 30. ἐστηρίξαντες, ſicque L. Eol. Et nos ad Aſtrol. 2. Ubi & potuiſſem addere Διφυῆ Or. pro Rhet. ipſo pr. Οἱόνει δὲ, ἔφη μέλλειν τὸν Δία ἐμοὶ, ἢ ἑτέρῳ τινὶ ἐρᾶν ἔτι, μὴ πάντα ταῦτα &c. Ubi αὐτὸν ante ὅτῳ omiſſum. At hoc non pertinet ad ἑαυτοὺς, de quo ſupra; quod tamen in aliis verbis ſaepe omitti, ut in ἀπορρίπτειν, περιβάλλειν, περιάγειν &c. ſupra T. I. vidimus. Aut praeterit. act. paſſive accipitur, quorum quaedam Cl. Jenſ. dedit ad Tyrannic. At in hoc verbo ἀπομάσσειν id nondum obſervavi; quare ἑαυτοὺς jam addiderem, ſi in libris invenirem. J. F. R.

56. Πολλῷ γελοιότερα] Flos. πολλὰ. J. B.
Πολλῷ γελοιότερα] Illud πολλῶν nihili eſſe, quilibet videt. Sed πολλὰ conjunctum cum ἄλλα poſſet locum habere. Vulgata tamen magis adridet, neque ea pro-

29. Et praeſentibus omnibus dicere incepit: *Cauſſam vos convocandi heſternus hic noſter hoſpes praebuit. Cum autem olim inquirimus communicare vobiſcum de philoſophis, maxime a Luna, illiusque quaeſtis incitatus, brevi non diutius illum dubitationem differre. Eſt enim hominum genus non ita dum ſaeculo ſpumae inſtar innatans, pigrum, contentioſum, inanis gloriae cupidum, iracundum, gulae obnoxium, ſtolidum, inflatum, commeliioſum, ut Homerico verbo utar, Telluris inutile pondus. His ergo in turmas diviſis, excogitatis diverſis diſputationum labyrinthis, alii Stoicos ſe vocarunt, alii Academicos, Epicureos alii, alii Peripateticos, & aliis nominibus etiam magis ridiculis. Deinde circumſpectato angulto virtutis nomine, ſuo perciliis ſublatis, demiſſis barbis, circumeunt fictos habitus diſſpuendos mores occultantes, ſimiles maxime Tragicis illis actoribus, quorum*

ſi

si personas mutatas, & amictum illum auro intextum, quod relinquitur ridiculum quiddam est, honuncio septem drachmis ad certamen illud conductus.

30. *Tales vero cum sint, homines quidem omnes contemnunt, de Diis autem absurda narrant, conductisque adolescentulis ad discipiendum opportunis, cum virtutem illam multis sermonibus tritam tragico clamore praedicant, tum disputationes edocent, quae eorum non habent. Et apud discipulos quidem tolerantiam semper & temperantiam laudant, divitiasque & voluptatem despuunt: soli vero, & sibi cum sunt relicti, quid dicat aliquis, quae edant, quam venerem exerceant, ut sordes delingant obolorum! Gravissimum vero omnium hoc est, quod nullam ipsi neque communem rem neque suam conferentes in medium, sed inutiles & supervacanei,* Non habiles bello, non consultantibus apti; *tamen accusant reliquos; & sermonibus quibusdam amaris congestis, maledicta quaedam meditati, increpant, & reprehendunt alios: atque*

τὰ τραγῳδίας, καὶ τὸ χρυσοβαφὲς ἐκεῖνο γόλιν, τὸ καλαλειπόμενον ἐπὶ γελοῖον, ἀν- 65 δρώπιον ἑπτὰ δραχμῶν ἐς τὸ ἀγῶνα μεμισθωμένον.

Τοιοῦτοι δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἁπάντων καταφρονοῦσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συναγωγὰς εὐεξαπάτητα μειρακίων, πρὸς τε πολυθρύλλητον ἀρετὴν τραγῳδοῦσι, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι· καὶ πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς παρρησίαν αἰεὶ καὶ σωφροσύνην ἐπαινοῦσι, καὶ πλοῦτον καὶ ἡδονὴν καταπτύουσι, μόνοι δὲ καθ' ἑαυτοὺς γενόμενοι, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲ ἐσθίουσι, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ πλείονα σι τὰ ὀβολῶν τὰ ῥύπου; τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μήτε κοινὸν, μήτε ἴδιον ὠφελοῦντες, ἀλλ' ἀχρεῖοι καὶ ἀσκηθεῖς ὄντες Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιοι, οὔτ' ἐν βουλῇ· ὅμως τὰ ἄλλων κακηγορεῖσι, καὶ λόγους τινὰς πικρὰς συμφορήσαντες, καὶ λοιδορίας τινὰς ἐκμεμελετημένας, ἐπιμεῖσι, καὶ λοιδορεῖσι τοῖς πλησίον.

h Ἐν] Ἐν male O. *i* Ἐκμεμελ.] Ἐμμεμελ. *Fl.* *k* Λοιδορεῖσι] Ὀνειδίζουσι O. & P.

probatione indiget. Supra *Tyran.* c. 18. f. πολλῇ χαλκήτιδι & centies apud quosvis. *J.F.R.*

70. Ἀρετὴν τραγῳδοῦσι] Conf. *Gall.* c. 11. & *Peregr.* c. 3. *M. du S.*

77. Τῶν ὀβολῶν τὰ ῥύπου] Respondere ex adverso haec possunt divitiarum contemtui, quem prae se ferunt Philosophi. Et habent forte alias etiam gentes formulas, quae huic sint ex aliqua parte similes. Certe sordidissimae avaritiae describendae accommodata videtur non minus, quam illud quorundam Germanorum, qui *fustuarium nummorum* (ignoscе Pudor!) sordidissimum mortalem vocant. Neque tamen dissimulo, mihi admodum blandiri, quod in mentem venit legere ὀβελῶν, quae voces quam sint affines, aut plane eaedem potius, *Eustathius* docet aliquoties, praesertim ad Il. A. p. 102, 38. *Bas.* Est autem magis naturale, imaginari mendicabulum ejusmodi barbatum & palliatum, quod verua lingat, in quibus paullo ante assae carnes fuerunt; quam labiis & dentibus purgantem obolos philosophum. Usus tyrannus est: ad hunc attendendum. *J.M.G.*

80. Οὔτε ποτ' ἐν πολ.] *Hom.* Il. B. 246. *M. du S.*

83. Ἐκμεμελετημένας] Vulgatam lectionem Florentina meliorem studio servavi. *J.F.R.*

84. Λοιδορεῖσι] Ὀνειδίζουσι O. & L. quia credo λοιδορίας jam dixerat. Vulgatam tamen retineo. *M. du S.*

Λοιδορεῖσι τοῖς] Rarior constructio, ait *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. 456. Nam activa accusativum, media forma dativum adsciscit. *Suidas* contrarium docet, eique potius quam Scholiastae *Aristophanis* credendum ait *Salmas.* ab *Kustero* adlegatus (ad *Ach. Tat.* p. 723.) Ego vero *Kustero* & Auctorum veterum exemplis fidem habeo; nam & ita praeter *Aristophanem* Λοιδορῶ activum λοιδορῶ cum accusativo construit, fab. 139. bis, item 148. *Aelian.* V. His. XIV. 26. In *Evang. Joan.* IX. 28. ἐλοιδόρησαν αὐτὸν. *Actor.* XXIII. 4. & alibi. *Epict.* man. p. 48. λοιδορεῖ τοὺς θεοὺς ὁ γεωργὸς, & vel decies alibi; nam indicem ejus exscribere nolo. *Deuteron.* XXXIII. 8. ἐλοιδόρησαν αὐτὸν. Medium vero cum dandi casu Noster supra *Gall.* c. 15. *Aesop.* fab. 68. *Moschion.* de fals. Leg. pag. altera f. ἐμοὶ λοιδορήσῃ & τοῖς ἄλλοις. Item apud LXX. *Exod.* XVII. 2. At cum dativo tamen & activum a. *Maccab.* 12. 14. Τῶν περὶ τὸν Ἰούδαν λοιδορούντες. Sed quia facillima aberratio scribarum inter τῶν & τοὺς, nihil in Luciano definio. Qui malit ὀνειδίζουσι recipere, ex O. & P. faciat. Sed facilior est mutatio τῷ λοιδορῶ in λοιδορῶν), quae terminationes ejusmodi per compendium solent exarari in Mss. *J.F.R.*

σίον. ἡ ὅτε αὐτὸς τὰ πρῶτα φέρεται δοκεῖ, ὃς ἂν μεγαλοφωνότατός τε ᾖ, καὶ [a] ἰταμώτατος, καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασύτατος.

Καίτοι † ἀγατεινόμενον αὐτὸν, καὶ βοῶντα, καὶ καθηγορεῦντα τῶν ἄλλων, ἢν ἔρῃ, [90] Σὺ δὲ [b] δὴ τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί φῶμεν πρὸς θεῶν σε πρὸς τὸν βίον συνελεῖν; φαίη ἄν, εἰ τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θέλοι λέγειν, ὅτι πλεῖν μέν, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἢ τινα τέχνην μετιέναι [91] περιττὸν εἶναί μοι δοκεῖ· κέκραγα δὲ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολουτῶ, καὶ [c] ἀνυπόδετος τῷ χειμῶνι περέρχομαι· καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος, τὰ [92] παρὰ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συκοφαντῶ· καὶ εἴ μοί τις ὠψώνησε τῶν πλησίον πολυτελῶς, ἢ ἑταίραν ἔχει, τοῦτο πολυπραγμονῶ, καὶ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν φίλων τις ἢ ἑταίρων κατάκειται νοσῶν, ὀθνειρίας τε καὶ θεραπείας δέομενος, ἀγνοῶ. τοιαῦτα μὲν ἔστιν ἐφ' ἡμῖν, ὦ θεοὶ, ταῦτα τὰ ἀρέμματα.

Οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτὸς λεγόμενοι, μάλα δὴ καὶ ὑβρισταί εἰσι, καὶ ὑπὲρ μετρίους

ille inter ipsos ferre primas videtur, qui & vocalissimus sit, & impudentissimus, & ad maledicta audacissimus.

31. *Atqui si eum, qui contendit & clamat, & accusat alios, interroges*, Tu vero quid agis? aut quid te dicamus, dic per Deos, ad vitam conferre? *dicat sane, si justa & vera velit dicere*, Navigare quidem, aut agrum colere, aut militare, aut artem quamcunque tractare, superfluum mihi videtur: sed clamo, & squaleo, & frigida lavor, & nudis pedibus per hiemem circumeo, & velut Momus, quae ab aliis fiunt, ea calumnior. Et si quis divitum sumtuose obsonavit, aut meretricem habet, de hoc laboro atque indignor: si vero amicorum aliquis aut sodalium decumbit aegrotus, auxilio & curatione indigens, ignoro. *Tales sunt nobis, Dii, ipsae bestiae.*

32. *Illi vero eorum, qui Epicurei vocantur, vel maxime contumelioſi sunt, nec me-*

dio-

a Ἰταμώτατος] Recte sic O. Ἰταμώτατος Edd. omnes male. b Δὴ] Deficit in O. c Ἀνυπόδητος] Sic Edd. vett. omnes. Ἀνυπόδητος *S.* & *Amst.* d Ἡμῶ] Ἡμῶν *Fl.* sola.

90. Ἢν ἔρῃ] Ἐὰν ἐρωτήσῃς. *G.*

92. Ὁ Μῶμος] Τοῦτον † Μῶμον ὁ Λουκιανὸς θεὸν ὄντως μωροφιλόμυον τὰ ὑπὸ † θεῶν γινόμενα. *V.*

87. Ἰταμώτατος] O. solus recte sic hanc vocem scribit. Impressi omnes ἰταμώτατον. *M. du S.*

Ἰταμώτατος] Conf. supra *Asin.* c. 6. *J. F. R.*

96. Κέκραγα] Quasi *sum clamans.* De his praeterito praesentibus vid. Cl. *S. Clarke* ad *Hom.* Il. A. 37. — ἓς Χρύσην ἀμφιβέβηκας. Et Dial. seq. *Bis Accus.* c. 3. κεκράγασι — καὶ ἀγανακτοῦσιν. Ibid. c. 11. ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κεκραγότων. Amat hoc verbum inprimis in praeterito, loco praesentis collocari; unde forsan factum, ut unicum tempus paullo post futuri, quod in toto Novo Foedere occurrit, nimirum κεκράξονται *Evang. Luc.* XIX. 40. sit loco futuri ordinarii. *J. F. R.*

97. Ἀνυπόδητος] Conf. supra *Asin.* c. 16. m. ibique notata. *J. F. R.*

6. Ἡμῶ] Sic Ed. *Fl.* In reliquis ὑμῶν. *M. du S.*

12. Πᾶσαν † βίον] Genus humanum, quod Nostro familiare est, ab aliis quoque saepe sic vocari, exemplis plurimis demonstravit *Casaubonus* ad Athen. 15, 5. ubi neque hunc locum laudare omisit, neque illud non monuit, *vitam* eodem modo dici *Senecae* atque *Plinio*: nos paullo ante & hic *saeculum* bonis itidem auctoribus vocamus. *J. M. G.*

Ibid. Τὸν βίον] Ita supra T. I. *Tim.* §. 25. πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἂν τὸν βίον, *quae jam pridem inter homines defecit.* Alia, de tota vitae ratione, vid. in *Amor.* c. 20. & 33. Ac *Gall.* c. 5. pr. *J. F. R.*

18. Ἡμῶν εὐφυλάξαλα] Etsi *Paris.* quoque haberet ὑμῶν, in versione tamen dederat *nobis*; quod cum sensus postulet, quia oratio pertinet ad omnes Deos consultantes, qui hic opponuntur hominibus, haud gravate Florentinae lectionem recepi, *Solano* etiam jubente, qui ita in *Junt.* emendarat. Et licet ὑμῶν defendi queat, quod oratorum more concludat Jupiter, dicatque quasi: agite ergo, eligite quae vobis utilia; tamen quia principio capitis bis ter ὑμῶν, & ὑμῖν dicens se ipsum non excludit, praestiterit clausulam huic propositioni respondere. *J. F. R.*

21. Εὖσαν]

diocriter nos perstringunt, nec curari res humanas dicentes a Diis, neque omnino quae fiant, inspici. Itaque tempus est ut rationem harum rerum habeamus. Nam si semel hi persuadere saeculo poterunt, non mediocriter eserietis. Quis enim adhuc sacra vobis faciat, si hoc nihil sibi prosuturum speret? Quae quidem Luna accuset, omnes heri, narrante hospite, audivistis. Ad haec jam, quae & hominibus utilissima, & securissima nobis sint, consulite.

33. Haec ubi dixit Jupiter, crebris concio vocibus personuit, cum omnes statim clamarent, *fulmina! combure! obtere! in barathrum! in Tartarum ad Gigantes!* Imperato rursus silentio, Jupiter, *Erunt ista, ut vultis*, inquit, *& omnes cum ipsa dialectica peribunt. Verum, ut nunc est, puniri quemquam nefas. Festi enim, ut nostis, dies sunt per menses hosce quatuor: & jam imperavi justitium. Novo igitur anno, ineunte vere, mali male terribili fulmine peribunt.*

ἡμῖν καθάπαξ), μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τοὺς θεούς, μήτε ἄλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ἔστε ὥρα ὑμῖν λογίζεσθαι, διότι ἢν ἅπαξ ἔτος πεῖσαι τὸ βίον δυνηθῶσιν, ἐμετρίως πεινήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον οὐδὲν ἔχειν προσδοκῶν; ἀλλ' ἢ γὰρ ἡ σελήνη αἰτιᾶται, πάντες ἠκούσατε τοῦ ξένου χθὲς διηγουμένου. πρὸς ταῦτα βουλεύεσθε ἀφ' ἑαυτῶν τοῖς ἀνθρώποις γένεται ἀφελιμώτατα, καὶ ἡμῖν ἀσφαλέστατα.

Εἰπόντος ταῦτα τοῦ Διὸς, ἡ ἐκκλησία διετεθρύλλησε· καὶ εὐθὺς ἐβόων ἅπαντες, κεραύνωσον, κατάπλεξον, βάραθρον, εἰς τὸ Τάρταρον τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὖθις ἐπαγγείλας; Ἔστω ταῦτα ὡς βούλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες βαράθρῳ αὐτῇ διαλεκτικῇ· πλὴν τόγε νῦν εἶναι, καὶ θέμις κολάσασθαί τινα, ἱερομηνία γάρ ἐστιν, ὡς ἴστε, μηνῶν τεττάρων, καὶ ἤδη τὰ ἐχειρίαν ἐπηγγειλάμην. ἐς νέωλα δὲ ἐν δεκάμηνῳ ἤρξω, κακοὶ κακῶς ἀπολοῦνται τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

Ἦ,

a Ἡμῶν] Receptum ex Fl. Ἰμῶν cett. f Βαναυσιλάμβου] Παμφιλιλάμβου P. g Οὖν ἀρχομένῳ] Ἀρχ. ὧν Fl.

21. Διετεθρύλλητο] Θορύβου δ' ἐπεγένετο V.
29. Τῶν ἐπιχωρίων] Τὴν ὥρας ἀλόγου αἰτίαν. V.
30. Ἐς νέωλα] * Εἰς τὸ ἑξῆς, ἵνα τὸ ἐπηγγειλάμην ᾖ. ἔστι δὲ χρόνου διαστολὴ ἐπιφέρουσα τῷ μέλλοντι. τῷ μὲν γὰρ παρεληλυθότι τὸ πέρυσι, τῷ δὲ ἐνεστῶτι τὸ τῆμος, τῷ δὲ μέλλοντι, ἐς νέωτα. V. (Est autem temporis adverbium futuri; praeteriti namque significativum τὸ πέρυσι: praesentis autem τὸ τῆμος: futuri, ἐς νέωτα. Haec in principio τῷ Λεξιφάνει. G.)

* Εἰς τὸ ἑξῆς] In altero Vossiano partem hujus Scholii priorem tantum inveni, in altero posteriorem; quare in unum jam contraxi. J.F.R.

21. Ἐβόων] Quisquis miraris tumultuantes in concilio Lucianeos Deos, Senatum Romanum audi apud *Tacitum* sub Imperatoribus non raro sic tumultuarie succlamantes. M. du S.

26. Αὐτῇ διαλεκτικῇ] Conf. supra de σὺν recte omisso, ad c. 27. Et *Gall.* 26. J.F.R.

27. Ἱερομηνία — τεττάρων] Absurdum; sed consulto, ridiculi causa dictum. Constat autem hunc Libellum scriptum medio mense decembri videri voluisse, quo tempore Saturnalia Romae celebrabantur. V.c. 26. Sed cur *quatuor menses* addat nescio. M. du S.

Ἱερομηνία — τεττάρων] Frustra quaesivi in historia temporum Luciani *ferias quadrimestres*. Fieri tamen potest, ut *supplicatio quatuor mensium* instituta sit, cum Julio Caesari, *Dione* teste L. 40. p. 144. B. *sexaginta dierum* sit decreta. Plane fictitias putat has ferias Doctissimus *Dukerus* in Addendis ad *Thucyd.* p. 672. Qui caeteroquin illam notionem ἱερομηνίας, quae ad omne genus feriarum pertinet, praeclare jam explicaverat ad 3, 56. itemque ad 5, 54. Porro ἐνιαυσίαν *justitium* vertere, quam *inducias* malui: cum non de bello, sed de differendis noxiorum suppliciis sermo sit. J.M.G.

30. Ἐς νέωλα] Habuimus supra T. I. *Hermot.* c. 4. sub init. Et ante etiam ex *Theocr.* ni fallor, ἀλλ' γεωργὸς ἐς νέωτα πλούσιος. Adderem *Alciphr.* III. Ep. 23. p. 328. & 48. p. 384. aliosque, si quid opus foret. J.F.R.

Ἡ, ἢ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

Περὶ δὲ Μενίππου ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ, θεραπευθέντα αὐτὸν τὰ σκελὰ, ἵνα μὴ ἢ αὖθις ἔλθῃ ποτὲ, κατὰ τὴν Ἑρμοῦ ἐς τὴν γῆν καλέσεχθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν, διέλυσε τὸ σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος τῇ δεξιᾷ ἄτος ἀπαρεμάσας, ἐς ἑσπέραν χθὲς κατέθηκε φέρων ἐς τὸν Κεραμεικόν. Ἅπαντα ἀκήκοας, ἅπαντα, ἑταῖρε, τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἄπειμι τοίνυν ἢ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ διατρίβουσι τῶν φιλοσόφων, αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιούμενος.

Haec ubi dicta, supercilibus pater annuit atris.

34. *De Menippo autem*, ait, *haec mihi placent. Amputatis alis, ne qua iterum huc veniat, a Mercurio hodie deferatur in terram.* His dictis, concionem dimisit. Me vero Cyllenius dextra aure suspensum heri circa vesperam in Ceramico deposuit. Omnia audisti, sodalis, *allata* e caelo, omnia. Abeo jam, ambulantibus in Poecile philosophis bonum illum nuncium allaturus.

35. Τὰ πτερὰ] Καὶ τί τὸ κωλύον, ἢ αὖθις ἀναλαβόντα ἀπὸ τοῦ πτέρυγας ἐς γυπὸν ἀναπτῆναι ταύτας ἐς πάλιν. *G.*

38. ὁ Κυλλήνιος] Ἑρμῆς ὁ τοῦ Κυλλήνη τεθράμμενος. *V.*

ὁ Κυλλήνιος] Ad alia verba relatum hoc Schol. in sedem propriam revocarat *M. du S.*

32. Ἡ, ἢ κυανέησιν] *Hom.* Il. A. 528. *M. du S.*

41. Κεραμεικὸν] Atheniis itaque scriptus hic Dialogus. *M. du S.*

BIS

BIS ACCUSATUS, SEU TRIBUNALIA.

JUPITER, MERCURIUS, JUSTITIA, PAN, ATHENIENSIS, ALIUS ET ALIUS, ACADEMIA, STOA, EPICURUS, VIRTUS, MOLLITIES, DIOGENES, RHETORICE, SYRUS, ET DIALOGUS.

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ, Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΛΛΟΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ, ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, ΑΡΕΤΗ, ΤΡΥΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΡΗΤΟΡΙΚΗ, ΣΥΡΟΣ, ΚΑΙ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

JUPIT.

DIspereant vero quotquot philosophorum apud solos felicitatem esse Deos contendunt. Si enim sciant, quot hominum causa subeamus molestias; non fane nectaris aut ambrosiae nos nomine beatos praedicent, Homero nimirum fidem habentes, caeco homini atque impostori, beatos vocanti nos, & caelestia enarranti, qui neque videre, quae in terra fiunt poterat. Jam Sol quidem hicce curru juncto per totum diem caelum obit, igni indutus, & refulgens radiis, neque tantum otii agens, quantum aurí scalpendae, quod ajunt, suf-

ΖΕΤΣ.

1 Ἀλλ' ὀπτριβεῖεν ὁπόσοι τ̃ φιλοσόφων ὡς μόνοις τ̃ εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τ̃ς θεοῖς. εἰ γὰρ ἤδεσαν ὁπόσα τ̃ ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχομεν, οὐκ ἂν ἡμᾶς τ̃ γενέσθαι ἢ τ̃ ἀμβροσίας ἐμακάριζον, Ὁμήρῳ πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μακαρας καλοῦντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν ἀέρι ὑφηγουμένῳ, ὃς οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν ἥλιος ὑτοσὶ, ζεύξάμενος τὸ ἅρμα, [a] παημέρως τ̃ ἠρινὸν διέπολεῖ, πῦρ ἐνδεδυκὼς, καὶ τ̃ ἀκτῖνων ὄχος ἴλλων, οὐδὲ ὅσον [b] κνήσασθαι τὸ οὖς,

Φα-

a Παημέρως] Παήμερος *Ed.* b Κνήσασθαι] Ἀλφήσασθαι G. Ἀλφίσασθαι P.

11. Κνήσασθαι τὸ οὖς] *Aurem scalpere.* G.

ΖΗΝ &c.] *Bas.* τ. & τ. Ζηνὸς, Ἑρμοῦ, &c. Sed quia nomina Latina in *Par.* in primo casu erant collocata, etiam Graeca sic ordinavi, quod & factum ab Cl. *Hemsterh.* in *Tim. Prometh.* atque alibi. In aliis Edd. abest personarum inscriptio. *J.F.R.*

ΖΕΥΣ] In omnibus deerat nomen Jovis loquentis. Ipsa *B.* quae pro more suo omnes Dialogi personas adscribit, *Jovis* quidem primo loco nomen habet, sed Catalogo finito, non repetit. *M.du S.*

1. Ἀλλ' ὀπτριβεῖεν] Senarii duo e quopiam poëta Comico desumpti. Sic autem legendi videntur:

Ἀλλ' ὀπτριβεῖεν ὅσοι τ̃ σοφῶν μόνοις
Τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.

Sed prior versus a Luciano, ut legitur, interpolatus videtur; quamobrem nihil mutandum. *F.G.*

6. Τυφλῷ] Homerum a coecitate sic dictum scribunt *Herodot.* & *Plutarch.* ὁμηρον enim coecum appellant Cumani. *G.C.*

Τυφλῷ] De Homeri coecitate vid. notata ad 2. *Ver. Hist.* c. 20. No. 66. *J.F.R.*

7. Μάκαρας] *Iliad.* Δ. 47. &c. *M.du S.*

12. Κνήσασθαι τὸ οὖς] Parœmia. *J.B.*

Κνήσασθαι] Mſ. pro ὅδε ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, *φασι χολὴν ἄγων.* scribit ὅδε ὅσον ἀλφήσασθαι τὸ οὖς, *φασιν, χολὴν ἄγων. Non tantum otii habens ut aurem invenias*, hoc est, *tangas.* ἀλφάω & ἀλφάνω est invenio. *J.G.G.*

Κνήσασθαι] Sic Edd. Addiderat *Solan.* conferend. *Par.* c. 21. Ibi habemus τὸ δακτύλῳ ἅψαι τ̃ κεφαλὴν κνᾶσθαι. At quis dubitat κνᾶσθαι *scalpere* significare? In-

φασι, σχολὴν ἄγων. ἢν γάρ τι καὶν ὀλίγον ἀπορραθυμήσας λάθῃ, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τὸ ὀδὸν ἐκτραπόμενοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχεται, φαίνουσα τοῖς κωμάζουσι, καὶ τοῖς [a] ἀωρὶ ἀπὸ τῶν δείπνων ἐπανιοῦσιν. ὁ Ἀπόλλων [b] τε αὖ πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπιμελόμενος, ὀλίγου δεῖν τὰ ὦτα [c] ἐκκεχώφωκε πρὸς τὴν ἐνοχλούντων χρείαν τῆς μαντικῆς. καὶ ἄρτι μὲ αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα δεῖ, κἀκεῖθεν εἰς Ξάνθον [d] μεταβαίνῃ, καὶ δρομαῖος αὖθις εἰς τὴν Κλάρον, εἶτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ πρόμαντις, πιοῦσα τοῦ ἱεροῦ νάματος, καὶ μασησαμένη τὴν δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα [e] ἀμασησαμένη, κελεύῃ παρεῖναι, ἄοκνον χρὴ αὐτίκα μάλα παρεστάναι συνείρουσι τοῦ χρησμοὺς, ἢ οἰχέσθω οἱ τὴν δόξαν τὴν τέχνης. ἐῶ

ficiat. Si enim vel paullum per imprudentiam remittat, excussis frenis equi, & via deflectentes, comburant omnia. Luna vero pervigil & ipsa circumit, lucens comissantibus, & intempesta nocte de coena redeuntibus. Rursus Apollo, negotiosam artem qui sibi delegerit, parum abest quin obsurdescat ab his, qui divinationis indigentes negotium illi facessunt: & jam quidem Delphis esse cogitur, paullo post currit Colophonem, & inde Xanthum transit, tum curriculo rursus Clarum, tum in Delum, aut ad Branchidas: & in universum quocumque illum Antistita sacro liquore poto, & commansa lauro, & commoto tripode, adesse jubeat, impigrum oportet confestim praesto esse, consuentem oracula, nisi velit perire sibi artis gloriam. Omitto enim

a Ἀωρὶ] Ita *S. P.* P. & marg. *A1.* Ἀωρία cett. Edd. b Τε αὖ] Non legitur in *Fl.* c Ἐκκεκώφωκε] Restitui ex *B2. V2.* & *S.* Ἐκκεκώφηκε enim cett. omnes. d Μεταβαίνῃ] Μεταβήσῃ *Fl.* Nil mut. P. e Διαμασησαμένη κελεύῃ] Διαπίσασα κελεύσῃ P. & marg. *A1.*

14. Ἀφηνιάσαντες] Τὸν χαλινὸν ἀπορρίψαντες. *V.*

Interim ad stabiliendam vulgatam aliquid confert. *J. F. R.*

18. Ἀωρὶ] Illud ἀωρία natum suspicetur quis ex α. repetito ex sequente ἀπὸ. Alius contra ἀωρὶ amisisse α praedicabit, quod absorptum sit ab α sequente. Ego ἀωρὶ praefero, ob hiatum qui alioqui κακοφωνίαν parit; & ἀωρία saltem cum puncto subscripto scribendum fuisse arbitror, quod Edd. pariter omiserunt, excepta *B1.* Nam si neutrum plurale foret, pro adverbio positum, accentus esset ἀώρια. *J. F. R.*

20. Ἐκκεκώφωται] Sic *V2. B2. S.* & *A.* In reliquis mendose ἐκκεκώφη legitur. *M. du S.*

23. Κολοφῶνα] De hoc oraculo Cl. *Potterus* silet. Apollinis Clarii erat. A Germanico consultum legimus apud *Tacit.* A. II. 54. Lolliae quoque Paulinae, apud eundem A. XII. 22. inter alia objectum, quod hoc oraculum super nuptiis Imperatoris Claudii consuluisset. *Strabo*, qui circa Augusti tempora scripsit, loquitur de illo oraculo, quasi sua aetate fama ejus tantum, non ipsum superfuerit; memorans τὸ πρὸ τῆς Κολοφῶνος ἄλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, ὃν ὁ Ε μαντεῖον ποτε ὂν παλαιόν. L. XIV. p. 642. Forte igitur post ejus tempora illud ut alia quaedam, restitutum. Tanquam suis quoque temporibus celeberrimi ejus meminere non hic tantum Lucianus, sed & *Philostratus* Vit. Apollon. IV. 1. & *Porphyrius*, *Jamblichusque* in hujus lib. de Myst. Ægypt. §. III. c. 11. qui δι' ὕδατος χρηματίζεσθαι eo loco ajunt: εἶναι γὰρ πηγὴν ὑπ' αὐτῷ καλαγαῖον, καὶ ἀπ' αὐτῆς πίνειν τὴν προφῆτιν. Nonnulla etiam de hoc oraculo *Paus.* in Achaic. p. 210, habet, qui illud ut & Branchidarum in Mileto ἱερὸν suo tempore non ἐξωρυγμένα *absoluta* ait; quod firmat conjecturam nostram, inquit Cl. *Olearius* (ex quo haec desumpta ad *Philostr.* p. 140.), de restaurato hoc templo paulo post quam *Strabo* scriberet sua. Plura de Colophonio hoc oraculo collegit *Schol. Apollonii* Argon. I. vs. 308. Cave autem, quia Clarii Apollinis oraculum fuisse apud *Strabonem* l. c. dicitur, cum oraculo Clario confundas, quod viro Clarissimo fraudi fuisse credo, cum Colophonium oraculum in Luciani *Pseudomanti* sibi visus est deprehendisse. De Clario enim illic sermo est; de Colophonio ne hilum quidem deprehendes. Hic enim, ut vides, diserte distinguuntur. Meminit & alibi Noster. Vide Z. τρ. c. 30. *M. du S.*

24. Ξάνθον] Oraculum Patarae tangit, de quo *Virg.* Æn. IV, 143. —

Qualis ubi hibernam LYCIAM XANTHIQUE FLUENTA

De-

enim dicere, quas ipsi artis tentandae causa insidias struant, dum agninas carnes atque testudines una coquunt, adeo ut nisi acutas nares haberet, deriso illo abiret Lydus. Aesculapius quidem, vexatus ab aegrotantibus, videtque aspera, & insuavia tangit, & ex alienis calamitatibus suos haurit dolores. Quid vero si ventos dicam plantarum cultum adjuvantes, & navigia deducentes, & adspirantes ventilantibus; aut advolantem ad omnes somnum; aut somnia quae cum somno pernoctant, & oracula illi subjiciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum amore elaborant, & ad vitam in hac terra singulis conferunt.

2. Et tamen reliquorum *negotia* mediocria. Ego vero ipse rex & pater omnium, quot injucunda sustineo, quot negotia ha-

λέγειν [f] ὁπόσα ἐπὶ πείρᾳ ἡ μαγειρικὴ ἐπιτεχνᾶται αὐτῷ, ἄρνεια κρέα καὶ χελώνας εἰς τὸ αὐτὸ ἕψοντες· ὥστε εἰ μὴ τὴν ῥῖνα ὀξὺς ἦν, καὶν ἀπῆλθεν αὐτῷ ὁ Λυδὸς καταγελῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς αὐτὸς τὰ νοσούντων ἐνοχλούμενος, ὁρᾷ τε δεινὰ, θιγγάνει τε ἀηδέων, ἐπ' ἀλλοτρίοισί τε συμφοραῖς ἰδίας καρπεῖται λύπας. τί γὰρ ἂν, εἰ τοὺς ἀνέμους φυτουργοῦντας λέγοιμι, καὶ ἐκπέμποντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς [h] λιμῶσιν ἐπιπνέοντας; ἢ τὸ ὕπνον ἐπὶ πάντας φέτομενον, ἢ τὸ ὄνειρον μετὰ τοῦ ὕπνου ἀγρυπνερεύοντα, καὶ συμπροφητεύοντα αὐτῷ; πάντα γὰρ ταῦτα συμφιλανθρωπίας οἱ θεοὶ πονοῦσι, καὶ πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίον ἑκάστοις [i] συντελοῦσι.

Καίτοι τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατὴρ, ὅσας μὲν ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πράγματα

f Ὁπόσα ἐπὶ πείρᾳ] Ὅσα ἐπὶ πείσμαν P. πείραν etiam P. Sed πείρᾳ *Fl. J. H. Bl. Fr. S.* *g* Φυτουργοῦντας] Φυσσῶντας vel φυσουργοῦντας conjicit *M. du S.* *h* Λιμῶσιν] *Pell.* potest etiam legi λειμῶσιν, sensu optimo. *i* Συντελοῦσι] Συντελοῦντις P. Συντελοῦντις marg. *Al.*

Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo. *M. du S.*

28. Διασεισαμένη] Sic etiam *Fl.* cum cett. Quare nihil mutavi, etsi alias activum Nostro aliisque potius frequentatur; nec medium adeo facile se obtulerit. Sed med. forma σείομαι pro *plaudo*, *Liban.* Ep. 1001. p. 468. Ὁ δὲ ἐχάρη, τὸ θέατρον δὲ ἐσείετο. Quem significatum *Wolfius* in Edit. nupera ex *Cresollii* Theatr. Rhet. probat. Nisi & hic potius ἐσείετο sit passivum, i. e. *commovebatur theatrum* (plaudendo). *J. F. R.*

32. Ἐπὶ πείρᾳ] Servavi Lectionem Edd. potiorum. Etsi ἐπὶ πείραν non damno. Ἐπὶ enim cum dativo consilium, conditionem, causam significare, satis dictum supra I. *Ver. Hist.* 19. Addo tantum *Aesop.* fab. 6. ἐπὶ τῇ ἰδίων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιῶν. *Se id utilitatis eorum causa facere.* Adi etiam Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* II. c. 24. ubi ἐπ' ἐλευθερίᾳ est, *ea conditione, ut liberi essent.* Aliud est ἐπὶ τῇ πείρᾳ. E. c. *Aristid.* Or. pro Rhet. T. 2. Ed. *Jeb.* p. 2. ὅστις — τοῦτο ἐπὶ τῇ πείρᾳ ἄριστα δείκνυσι. *Quisquis id optime ipso experimento, ipso facto, comprobaverit.* *J. F. R.*

33. Ἄρνεια κρέα, καὶ χελώνας εἰς τὸ αὐτὸ ἕψοντες] Haec respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croesi legatis, cum id consulerent de Rege, quid tum ageret, apud *Herodotum* lib. 1. c. 47. Meminit etiam superius in Jove Tragoedo. *J. G. G.*

Ἄρνεια κρέα] *Herodotum* vide. Passim alibi tangit noster. V. Z. ἐλ. c. 14. & Z. τρ. c. 30. *M. du S.*

Ibid. Χελώνας] Supra *Jov. Trag.* c. 30. χελώνης ait. Item *Jov. Conf.* c. 14. Forsan & hic χελώνης legendum. *J. F. R.*

35. Ὁ Λυδὸς] Midas. *F. G.*

36. Ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλ.] *Senarius luxatus.* *F. G.*

37. Ὁρᾷ τε &c.] Senarii duo e veteri poëta desumpti sic videntur corrigendi. Ὁρᾷ τε δεινὰ, θιγγάνει τ' ἀηδέων. Ἐπ' ἀλλοτρίοισί τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρπεῖται. Praecedens autem senarius sic stare posset — Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἀσκελὴς ἐνοχλούμενος. &c. *F. G.*

Ὁρᾷ τε] *Hippocratis* verba sunt, a Tragico, ut videtur, retractata. Vide *Plut.* 519. ubi paulo aliter leguntur. Addo a Cl. *Kustero* monitus, *Tzetz.* Chil. VIII. 155. *M. du S.*

Ὁρᾷ τε δεινὰ] Lepide huc translata *Hippocratis* verba περὶ φυσῶν 1, 6. *J. M. G.*

Ὁρᾷ — θιγγάνει — ἀλλοτρίοισί τε συμφοραῖς] Dedita opera haec Ionice inseruit, quia Medice loquitur Hippocratem imitatus; sed & συμφορεῦσιν tum scribendum. Locum Cl. *Gesn.* jam indicavit. *J. F. R.*

40. Φυτουργοῦντας] Fortassis scripserat φυσουργ—; quod quia novum est, malim φυσσῶντας. *M. du S.*

42. Ἡ τὸ ὕπνον] Qualis Deus sit *Somnus* & *Somnium* vid. 2. Iliad. & *Virg.* VI. Æn. De ratione somniorum vide *Luciani* Somnium, sive Gallum. *Homer.* in Odyss. XIX. *G. C.*

τα ἔχω πρὸς τοσαύτας Φροντίδας διηρημέ-
νος; ᾧ πρῶτα μὲ τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα
ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον, ὁπόσοι τι ἡμῖν συν-
διαπράξωσι τῆς ἀρχῆς, ὡς μὴ βλακεύωσιν
ἐπ' αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ αὐτῷ μυρία ἄπρα-
κτα πράξειν, καὶ σχεδὸν ἀνέφικτα διὰ λεπτό-
τητος. εἰ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς
διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ [a] χαλάζας, καὶ
πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησά-
μην, καὶ διατάξας, πέπαυμαι τῆς ἐπὶ
μέρους Φροντίδων ἀπηλλαγμένος· ἀλλά
με δεῖ καὶ ταῦτα μὴ ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ
καὶ τὸν αὐτὸν χρόνον [b] ἀπανταχόσε, καὶ
πάντα ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ
βουκόλον, τοὺς κλέπτοντας, τοὺς ἐπιορκοῦν-
τας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἔσπευσε, πόθεν
ἡ κνίσα καὶ ὁ καπνὸς ἀέρχεται, τίς νοσῶν ἢ
πλέων ἐκάλεσε· καὶ τὸ πάντων ἐπιπονώτα-
τον, ὑφ' ἕνα καιρὸν ἔν τε Ὀλυμπίᾳ τῇ ἑ-
κατόμβῃ παρεῖναι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι τοὺς
πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις χα-

beo, inter tot curas diſtractus? cui primum ipſa Deorum opera inſpicere neceſſe ſit, quotquot imperii noſtri aliquam partem nobiſcum adminiſtrant, ne quid negligenter faciant; ac deinde ſexcenta alia per me peragenda, quae vix aſſequi propter tenuitatem licet. Non enim, cum illa tantum, quae ad ſummam adminiſtrationis pertinent, pluvias, grandines, ventos, & fulgura ipſe diſpenſavi atque ordinavi, quietus ſum & particularibus curis liber: verum facere quidem iſta me oportet, ſed eodem tempore usque quaque reſpicere ad omnia, ut illum in Nemea paſtorem; ad fures, ad pejerantes, ad ſacrificantes, ſi quis libavit, unde nidor & fumus veniat, quis aegrotus aut navigans vocaverit? quodque omnium laborioſiſſimum eſt, eodem tempore adeſſe Olympiae ad hecatombam, & Babylone ad inſpiciendos belligerantes, & grandinem demittere apud Getas, & e-

pu-

a Χαλάζας] Χαλάσας male *Hi.* & 2. quod emendarat in marg. *Geſn.* b Ἀπανταχόσε] Ἀπανταχοῦσι male P. Ἀπανταχοῦ marg. *Aldi.*

54. Ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς] Ἀντὶ τοῦ μὴ ἀργίας * διαμέλλοντες τὰ ἔργων † ἄπτωνται. τὸ γὰρ βλακεύειν ἐπί τινι μὴ ‡ θρύψεως τι ἐπιτελοῦντα λέγεται. *V.*

64. Ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον] Νεμέα ἐστὶ τόπος ἐν τῇ Κορινθιακῇ ᾠδῇ § Τρητὸν λεγόμενον, ὃ Ἡρακλῆς τὸν λέοντα φονεύσας, τὰ Νέμεια ἐχρημάτισε κατάξασθαι. ὁ ταύτην τὴν Νεμέαν πρὸ τοῦ Ἡρακλέους κατεργάσασθαι, οἱ βουκόλοι ἀγριώτατοι & φιλοπράγμονες ἦσαν, φόβῳ τοῦ μὴ παθεῖν ὑπὸ τοῦ λέοντος τὰ βουκόλια. *V.*

* Διαμέλλοντες] Διαμέλλοντας ante editum.
† Ἄπτωνται] Ἄπτονται antea fuit. Mutavit *M. du S.*
‡ Θρύψεως] Θλίψεως Exc. *G.* mendoſe. Recte legitur in C. *M. du S.*
§ Τρητὸν] Legebatur una voce σπαστηρὸν, ſed liquet ex Pauſania in Corinthiacis locum fuiſſe Nemeae vicinum, qui Τρητὸς dicebatur. Vid *Sylburg.* Ed. p. 111. *J. Clav.*

51. Τοσαύτας Φροντίδας] Conf. ſupra *Gall.* c. 22. *M. du S.*

Ibid. Διηρημένος] Ambigitur interdum de ſcriptura hujus verbi. At vid. ſupra *Tox.* c. 9. f. ἀ διηρημένα τὸ σῶμα. Ac *Dial. Mort.* V. §. 2. τὸν κλῆρον — διηρημένοι. *Diod. Sic.* L. 2. c. 41. διηρημένης πολιτείας, *diviſae Reip.* Sed *Tox.* c. 40. & 55. διηρμένος recte, *ſublatus.* Sic ἐπηρμένους *elatos Diod. Sic.* 2. 34. p. 147. f. Hoc enim a ἀφαίρω & ἐπαίρω, prius vero a ἀφίημι eſſe, notum quidem; ſed per feſtinationem oblitus ſum monere ad *Tox.* c. 55. No. 55. ubi id addendum fuerat, ni vellem videri ea confundere. *J. F. R.*

54. Βλακεύωσιν] Non tam ſtuporis hic notionem ſubeſſe, quam tarditatis alicujus & negligentiae, etiam *Scholiaſtes* ad h. l. obſervat. Conf. de hac ſignificatione *Spanhem.* ad *Ariſtoph.* Plut. 325. *J. M. G.*

60. Αἱ ἐπὶ μέρους Φροντίδες] Nec haec verba ceperunt interpretes: ἃ ἦν μόνον κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμην & διατάξας πέπαυμαι τῶν ἐπὶ μέρους Φροντίδων ἀπηλλαγμένος. cum ſic interpretantur: *Non enim ſolum generalibus illis meae adminiſtrationis, pluviis videlicet, grandinibus, ventis, & fulgoribus adminiſtratis, ceu curarum parte ſublevatus, quieſcere mi-*

pulari apud Aethiopes. Sed ne sic quidem effugere querelas facile est: verum saepe,

Dique, equitesque viri dulcem per membra quietem
Per noctem capiunt: nostros, Jovis, almus ocellos

Nondum somnus habet. Si qua enim vel paullum conniveamus; ilicet verus est Epicurus, qui pronunciat rebus nos terrestribus nihil providere: nec contemnendum periculum, si homines ista illi credant: verum sine coronis *ac vittis* erunt nobis aedes, nidor nullus per compita, sine libamentis crateres, frigida altaria. In universum nec mactabitur nec litabitur, & fames multa *ingruet*. Quae cum ita sint, gubernatoris instar excelsus solus sto in puppi, gubernaculum tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii sunt, & forte dormiunt: at ego pervigil, cibi expers, pro omnibus *Intra animum curas, ac per praecordia verso*, eo solo honoratus, quod dominus videor.

3. Itaque libenter interrogaverim Philo-

λαζᾶν, ᾗ. ἐν Αἰθίοψιν εὐωχεῖᾳ. τὸ δὲ μεμψίμοιρον οὐδὲ οὕτω ἀφαφυγεῖν ῥᾴδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲ ἄλλοι θεοί τε, ᾗ ἀνέρες ἱπποχορυσταί, εὕδουσι παννύχιοι· τὴ Διὰ δὲ ἐμὲ, οὐκ ἔχει ἡδυμῶ ὕπνω. εἰ γάρ πω ᾗ μικρὸν [d] ἐπινυστάξομεν, ἀληθὴς εὐθὺς ὁ Ἐπίκουρος, ἀπροκόπτους ἡμᾶς ὑποφαίνων τῇ ὅτι γῆς πράγμασιν οὐ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύσουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἀστεφάνωτοι μὲ ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀνίερωτοι δὲ αἱ ἀγυιαὶ, ἄσπονδοι δὲ οἱ κρατῆρες, ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί· ᾗ ὅλως ἄθυτα καὶ ἀκαλλιέρητα, ᾗ ὁ λιμὸς πολύς. τοιγαροῦν, ὥσπερ οἱ κυβερνῆται, ὑψηλὸς μόνος ὅτι τῇ πρύμνης ἕστηκα τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χεροῖν· ᾗ οἱ μὲ ἄλλοι ἐπιδάρθουσι μεθύουσι, ᾗ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν· ἐγὼ δὲ ἄγρυπνος ᾗ [f] ἄσιτος ὑπὲρ ἁπάντων [g] μερμηρίζω κῆ φρένα, ᾗ κῆ θυμὸν, μόνῳ τῷ δεσπότῃ εἶναι δοκεῖν τελιμνέστος.

Ὥστε ἡδέως ἂν ἐροίμην τοὺς φιλοσόφους, οἳ

c Εἰ γάρ πω &c.] Ἤν γάρ τι ᾧ μικρὸν ἐπινυστάξομεν marg. *Al.* d Ἐπινυστάξομεν] Ἐπινυτάσσομεν *Fl.* e Κρατῆρες] Hoc & tria seqq. omisit *Fl.* ab *oi* ad *oi* transiliens. f Ἄσιτος] Ἄδυτος *Fl.* Vulgatum tenet P. g Μερμηρίζω] Sic *Graev.* & *Hom.* Μερμιρίζω Edd. priores male.

72. Ἐν Αἰθίοψιν] Homericum hoc, ἀλλ' ὁ μὲ Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας. Et mox εἶθ' ἅγε τίφθιτο δεῦτε, ᾗ τὰ ἑξῆς. *Odyss.* I. (v. 22.) *G.*

mihi licet. ai kai μάρμαρα φαεινὰ sunt *speciales curae*, quae singulis sunt impendendae, & opponuntur τοῖς παφλαίοις δικάσταις, quae sunt, in quibus summa rerum vertitur. Sic autem vertes: *Non enim tantum praecipua illa mei imperii, pluvias, grandines, ventos, fulgura cum ipse rexi & gubernavi, levatus & solutus sum curis his particularibus.* *J.G.G.*

65. Βυκόλοι] Conf. *Deor. Dial.* III. *M. du S.*

69. Ἐν Ὀλυμπίᾳ — Βαῖ.] Hinc ego conjicio ipsa Olympiade — scriptum hunc libellum, & de bello illo Parthico intelligo. Sed conjectura mera est, nec nisi alia succurrant, cui tuto satis credi possit. *M. du S.*

Ibid. Ὀλυμπίᾳ] Numerum Olympiadis omisit *Selan.* in nota sua, eum postea adjecturus; sed qualem conjecerit quum ex tempore divinare nequeam, non implevi. *J.F.R.*

72. Ἐν Αἰθίοψιν εἰνοχ.] *Hom.* Il. A. 423. *M. du S.*

74. Οἱ μὲ ἄλλοι] *Hom.* Ἄλλοι μὲν θεοί τε ᾧ ἄνδρες ἱπποκορυσταὶ Εὗδον παννύχιοι, Διὸς δ' οὐκ ἔχε ἡδὺν ὕπνον. *F.G.*

Ibid. Καὶ ἄνδρες ἱπποκορυσταὶ] *Hom.* Il. B. 1. *M. du S.*

78. Ἀληθὴς] Ὁ ἀληθεύων. *F.G.*

85. Ἀκαλλιέρητα] Τὸ πάντα hic deesse videtur, aut simile quid. Τὸ πάντα Interpres supplevit. *F.G.*

89. Εἰ τύχοι] Confer, si operae videtur, *Amor.* v. 42. & *Tox.* 4. *J.F.R.*

91. Μερμηρίζω] Cur in omnibus editionibus est μιρμηρίζω? quis enim nescit μερμηρίζω Homericum esse verbum? *J.G.G.*

Μερμηρίζω] Vocem hanc a *Graevio* moniti emaculavimus. *M. du S.*

Ibid. Μερμηρίζω] *Hom.* Il. B. vs. 3. Ἀλλ' ἄγε μερμηρίζω κατὰ φρένα — unde orthographiam in Edd. peccantem restituimus. *J.F.R.*

οἱ μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, [a] πότε χολάζειν ἡμᾶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι, μυρία ὅσα ἔχοντας πράγματα; ἰδοὺ [b] γὰρ ὑπ' ἀσχολίας τοσαύτας ἐώλους δίκας φυλάττομεν ἀποκειμένας, ὑπ' εὐρώτου ἤδη, καὶ σκαχίων διεφθαρμένας· καὶ μάλιστα ὁπόσαι [c] ταῖς ὑπογήμαις καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συνεστᾶσι, [d] πάνυ παλαιὰς εἶναι αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράγασιν ἁπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτοῦσι, καὶ τὴν δίκην ὀπτῶσιν, κἀμὲ τῆς βραδύτητος αἰτιῶνται, ἀγνοοῦντες ὡς οὐκ ὀλιγωρίᾳ τὰς κρίσεις ὑπερημέρους συνέβη γενέσθαι, ἀλλὰ διὰ τὴν εὐδαιμονίας, ἣν συνεῖναι [e] ἡμᾶς ὑπολαμβάνουσι· τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι.

ἙΡΜ. Καὶτοὶ, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἀκούων δυσχεραινόντων, λέγειν πρὸς σὲ οὐκ ἐτόλμων. ἐπεὶ δὲ σὺ ἤρξω τούτων τοὺς λόγους ἐνέβαλες, καὶ δὴ λέγω. [f] πάνυ ἀγανακτοῦσιν, ὦ πάτερ, καὶ χειλιάζουσι, καὶ ἐς τὸ φανερὸν μὲν οὐ τολμῶσι λέγειν, ὑποτονθορύζουσι δὲ συγκεκυφότες, αἰτιώμενοι [g] τὸν χρόνον· ὃς ἔδει πάλαι τὰ καθ' αὑτοὺς εἰδότας, φέρειν ἕκαστον τοῖς δεδικασμένοις. ΖΕΥΣ. Τί οὖν, ὦ Ἑρμῆ, [h] δοκεῖ; προ-

sophos, qui solos Deos beatos praedicant, quando vacare nos nectari & ambrosiae putent, qui infinita adeo habeamus negotia? Ecce enim prae otii inopia antiquos tot causſarum libellos ſervamus repoſitos, a rubigine & aranearum telis corruptos; ex eo praeſertim genere, quos ſcientiae atque artes contra homines quosdam detulere, antiquos ſane quosdam illorum. At illi clamant undique, & indignantur, & judicium invocant, & tarditatis me accuſant, ignari, non negligentia contigiſſe, ut diu adeo differrentur judicia, ſed prae illa felicitate, in qua vivere nos arbitrantur: ſic enim vocant noſtras occupationes.

4. MERC. Ipſe quoque, Jupiter, multa in hoc genere querentes cum audirem, dicere ad te non ſum auſus. Quando vero tute ſermonem de his injeciſti, dico nimirum. Omnino graviter ferunt, Pater, & conqueruntur, & aperte quidem dicere non audent, ſubmurmurant vero collatis capitibus, moras accuſantes: quos oportebat olim, conditione ſua cognita, rebus judicatis unumquemque acquieſcere. JUP. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus

a Πότε] Ὁπότε marg. A1. b Γοῦν] Γέτοι marg. A1. c Ταῖς ὑπογήμαις] Τὰς ὑπογήμας, καὶ τέχνας — συστᾶσαι P. & marg. A1. d Πάνυ] Abeſt a Fl. e Ἡμᾶς] Ὑμᾶς male H. utraque. f Πάνυ] Πάντες P. L. & marg. A1. Nil mut. Fl. J. &c. g Τὸν χρόνον] Sic Edd. omnes. h Δοκεῖ] Sic bene Fl. H. P. &c. Δοκῇ J. & Vz.

97. Ἐώλους δίκας] Ἑωλός ἐστιν ὁ χθεσινὸς ἄρτος, ὁ μὴ διακαύσαντος τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. ἑώλους οὖν δίκας λέγει τὰς μήπω τελεσθείσας, ἀλλὰ φυλαττομένας. V.

98. Ὑπ' ὠρῶτος] Σαφῶς. V.

99. Καὶ μάλιστα ὁπόσαι] Καὶ μάλιστα ὅσαι αὐτὶ † περὶ τῶν τεχνῶν. οἷον ὅτι γραμματικὴ κρείττων ἰατρικῆς, ἢ ῥητορικὴ γραμματικῆς. V.

7. Ὑπερημέρους] Παραθεωμένους τὸν προθεσμίαν, τουτέστι ἀλλοπαρασυρομένους. V.

* Μήπω τελεσθείσας αὐ.] Haec tria in Edd. non comparentia ſupplevit M. du S. nec dubito quin ex Cod. ideo etiam addidi. J. F. R.

† Περὶ τῶν] Ita dedit Idem, pro vulgato παρὰ τέχνη. J. F. R.

94. Μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι] Conf. principium hujus Dial. M. du S.

3. Κεκράγασιν], Conf. ſupra ad Dial. proximi cap. 31. J. F. R.

13. Πάνυ] Πάντες P. & L. Sed neque hoc ſatis commodum. M. du S.

16. Συγκεκυφότες] Corpore incurvato, i. e. facie prona, ut in *Evang. Luc.* XIII. 11. καὶ ἦν συγκύπτουσα. Ubi Rev. *J. Elſn.* hoc Luciani, & aliud ex *Appiano* adfert. J. F. R.

Ibid. Τὸν χρόνον] O *Tempora, o mores!* Sed neſcio an ab aliis ſic Graece uſurpetur. M. du S.

26. Τὸν μὲ Δίκλιον] Scribe Δίκλιω F. G. i. e. majuſculo Δ. tamquam nomen proprium: quod facile ei dedimus: confer ejusdem *Gajeti* notam ſequentem. J. F. R.

31. Σὺ δὲ, ὦ Θύγατερ] Phurnutus Jovem juſtitiae patrem creditum ait, ea ratione, quod ſit princeps & Im-

mus illis forum judiciorum? an vis, ut in proximum annum denunciemus? MERC. Non sane: sed jam proponamus. JUP. Ita fac: devola, praeconio edic, forum esse judiciorum, in hanc formulam: *Quicumque detulere causſas ut veniant hodie in Areum pagum: ibi vero Justitiam sorte assignaturam illis judices pro portione aestimationum ex omnibus Athenienſibus. Si quis vero injustum putet factum esse judicium, licere ipsi ad me provocanti, judicari de novo, quasi plane judicatum non esset.* Tu vero filia assidens ad Severas Deas, sortire dicas, & judicantibus attende.

5. JUST. Rursus in terram? ut exacta ab illis denuo fugiam e vita, si ferre derident Injustitiam non possim? JUP. Bona sperare fas est. Omnino enim jam persuaserunt illis Philosophi, ut Injustitiae te praeferant, Sophroniſci praesertim *filius*, qui summis justum laudibus extulit, & bonorum maximum esse ostendit. JUST. Valde nimirum illi ipsi, quem dicis, sermones de me habiti profuere, qui undecim

ΤΙΘΕΜΕΝ αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν, [i] ἢ θέλεις εἰς νέωσα [k] παραγγελῶμεν; EPM. Οὔμενουν, ἀλλὰ ἤδη προθῶμεν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει. σὺ μὲ κήρυττε [l] καλαπτάμενος, ὅτι ἀγορὰ δικῶν ὅδι ἔχει τάδε, πάντας ὁπόσοι τὰς γραφὰς ἀπενηνόχασιν, ἥκειν τήμερον εἰς Ἄρειον πάγον, ἐκεῖ δὲ τὴν μὲ Δίκην ἁπλῆν σφίσι τὰ δικαστήρια ἔχει τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων. εἰ δέ τις ἄδικον οἴοιτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξεῖναι ἐφέντι ἐπ' ἐμὲ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὡς εἰ μηδὲ τὸ παράπαν ἐδεδίκαστο. σὺ δὲ, ὦ Θύγατερ, καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς, ἀποκλήρου τὰς δίκας, καὶ ἐπίσκοπει τοὺς δικάζοντας.

[m] ΔΙΚ. Αὖθις ἐς τὴν γῆν; ἵν' ἐξελαυνομένη πρὸς αὐτῶν δραπετεύω πάλιν ἐκ τοῦ βίου, τὴν ἀδικίαν ἐπιγελῶσα ἃ φέρουσα; ΖΕΥΣ. Χρὴ τὰ ἐλπίζειν γε δεῖ· πάντως γὰρ ἤδη πεπείκασιν αὐτοὺς οἱ φιλόσοφοι σὲ τὴν ἀδικίας πρόμαχον, καὶ μάλιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερεπαινέσας, καὶ ἀγαθὸν τὸ μέγιστον ἀποφήνας. ΔΙΚ. Πάνυ γοῦν ὃν φὴς αὐτὸν ἐκεῖνον ὧνησαν οἱ περὶ ἐμοῦ λόγοι· ὃς παραδοθεὶς τοῖς ἕνδεκα, καὶ εἰς τὸ δε-

i Ἢ θέλεις] Εἰ θέλεις ἢ *Fl.* k Παραγγελῶμεν] Προαγγελῶμεν *Fl.* l Καλαπτάμενος] Καλαπτώμενος P. m ΔΙΚ. Αὖθις εἰς τὴν γῆν] Αὖθις εἰς τὴν γῆν. ΔΙΚ. male *Fl.*

29. Ἐξώνασι ἐφίστων] Ἐκπλῆξαι διδασκίσαν. *V.*
30. Ἐξ ὑπαρχῆς] Ἄνωθεν. *V.*
32. Παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] Σεμνὰς θεὰς τὰς Ἐριννύας τούτων δὲ τὸ ἱερὸν πλησίον ‡ἦν τῆς Ἀρείου πάγου. *V.*
40. Ὁ τοῦ Σωφρονίσκου] Τὸν Σωκράτην λέγει. *V.*

‡ Ἦν] Aberat in editis. Inſerui *M. du S.*

Imperator universorum, quodque quæcumque reges facerent, ut justa & æqua putarentur. Eadem ratione *Anaxarchus* Sophista in quarto historiarum Arriani antiquos ait Jovi assistentem justitiam fecisse, quam interpretationem non satis probat. *G.C.*

Ibid. Ὦ θύγατερ] I. e. Δίκη. *F.G.*

32. Καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] *Harpocration* scribit Athenienses vocare Erinnyes σεμνὰς θεὰς, quasi dicas, Deas castas & incorruptas. *Pausan.* in Corinthiac. ait Semnas a Sicyoniis, Eumenides dici ab Atticis: in Attica tamen etiam Deas Semnas vocari. Has vocat *Hesiod.* in Theogon. Erinnyes. Semnis Deis oves prægnantes immolabant & melicratum. *G.C.*

Ibid. Τὰς σεμνὰς θεὰς] I. e. τὰς Εὐμενίδας. *Hesych.* Σεμναὶ θεαὶ. Τὰς Εὐμενίδας οὕτως ἔλεγον, καὶ Ἐριννύας ἐπὶ σώφρονισμῷ. *F.G.*

Ibid. Σεμνὰς θεὰς] Consule *Hesych.* *M. du S.*

Ibid. Παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] Firmat, quae monet Scholiastes de templo Eumenidum, *Pausanias* in Areopagi descriptione, f. Attic. p. 52, 21. Omnia copiose illustravit *Meurs.* Areopago c. 2. *J.M.G.*

33. Ἀποκλήρου τὰς δίκας] De sortitione judicum permulta Scholiast. *Aristoph.* ad Plut. vs. 277. Consule etiam ibi *Spanhem.* Nam in explicandis antiquitatibus operam collocare in hac editione non est nostrum. *J.F.R.*

δεσμωτήριον ἐμπεσὼν, ἔπιεν ἄθλιος τῇ κα-
κίᾳ, μηδὲ τ' ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ
ἀποδεδωκὼς, ὥδε τοσοῦτον ὑπερέχουσι οἱ
κατήγοροι ταναντία ὧν ἡ ἀδικίας φιλο-
σοφοῦντες.

viris traditus & conjectus in carcerem, de cicuta bibit infelix, cum nec gallum reddidisset Aesculapio: in tantum superabant accusatores, contraria philosophati de Injustitia.

ΖΕΥΣ. Ξένα ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς
Φιλοσοφίας ἦν τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ Φι-
λοσοφοῦντες, ὥστε εἰκότως ἐς τ' Ἄνυτον
καὶ [a] Μέλιτον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια· τὸ δὲ
νῦν εἶναι, οὐχ ὁρᾷς ὅσοι τρίβωνες, καὶ βακτη-
ρίαι, καὶ πῆραι, καὶ [b] ἀπαίλαχνοι πώγωνες
βαθεῖς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ πάν-
τες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι; μεστοὶ δὲ οἱ περι-
πάτοι καὶ [c] ἴλαι, καὶ φάλαγγες, ἀλλή-
λοις [d] ἀπαντώντων, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τρό-
φιμος τῆς ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βούλεται. πολ-
λοὶ γοῦν τὰς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον τέως,
ὅτι τὴν πῆραν αἴξαιλες, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ
τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιόπειον ὅτι-
χραναιλες, αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυλο-
τόμων ἢ τεκτόνων [e] περέρχονται, σὲ καὶ τὴν
ἀρετὴν ἐπαινοῦντες. ὥστε καὶ τ' παροι-
μίαν, Θᾶττον ἄν τις ἐν πλοίῳ πεσὼν ἁλ-

ΖΕΥΣ. Peregrina adhuc vulgo ista tempestate erat philosophia, pauci erant philosophantes: itaque non mirum erat, in Anytum & Melitum inclinata judicia. Ut vero nunc res sunt, non vides quot pallia, & baculi, & perae, & ubique barba prolixa, & in sinistra liber, & ut pro te philosophentur omnes? plenae sunt ambulationes turmatim & per phalanges sibi invicem occurrentium, & nemo est, quin virtutis videri alumnus velit. Multi enim relictis quae ad eum diem habebant opificiis, ad peram ruentes & pallium, corpusque ad Solem Aethiopum colore inficientes, extemporales philosophi ex cerdonibus aut fabris circumeunt, te tuamque laudantes virtutem. Itaque, quod est in proverbio, facilius aliquis in navigio cadens lignum non

a Μέλιτον] Μέλητον Edd. anteriores male. b Ἀπαίλαχνοι] Et sic Fl. cum reliqq. c Ἴλαι] Bene sic B1. & 2. Ἴλαις cett. Dubie H. d Ἀπαντώντων] Ἀπαντώντων adspirate Edd. priores. e Περιέρχονται] Περιοσοῦσιν G. P. & marg. A1.

46. Μηδὲ τ' ἀλεκτρυόνα] Ὁ δὲ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι τὸν Δεύκαλίωνα Σωκράτης διηγούμενον, εἰσάγει αὐτὸν ἐν τῷ μείλιχον τελευτῆσαι, ἐπιτρέψαντα τυθῆναι τῷ Ἀσκληπιῷ τ' ἀλεκτρυόνα ὃν ὑπεσχέτο. V.

* Τυθῆναι] Ἀποδοθῆναι. C.

46. Ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκλ.] Cum Dracone etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo ipsi res sacra fiebat. Quin & Socrates apud Platonem moriturus, sumto veneno, cum puer illi detexisset, quod illi jam frigerent praecordia; gallum debemus, o Crito. G.C.

Ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκλ.] De cultu Aesculapii, vid. etiam Ovid. Met. XV. fab. L. Et Mich. Rosall. Ceterum falso insimulatum Socratem, quod nulla omnino sacrificia faceret, supra vidimus ad Demon. c. 33. ex Xenoph. Mirab. quem etiam ad partes vocat Anonymus in Biblioth. Raisonnée An. 1737. mens. Apr. p. 370. in recensenda nova Ed. Caton. Distich. Quo ostendat, Lucianum in Demonacte non negare Socratem umquam sacrificasse, sed quod vulgo accusaretur non sacrificasse, & quod respondeat, Minervae non sacrificasse, quia Cl. Vir in rescript. Boxhornio, Catoni adnexis, p. 35. scripserat: „ Illud forte nonnullis mi-„ nus notum, inter hos fuisse aliquot, qui plane abfi-„ nerent a sacrificiis, cum opimis, tum tenuibus atque „ exiguis. De Socrate & Demonacte Philosophis tradit „ Lucianus in Demonacte, de illo praeterea in Bis Accu-„ sato". At Socrates Atheismi accusatus cicutam bibere adactus est; unde facile adparet, eadem ratione accusatum fuisse, quod non sacrificaret. Verum raro eum saltem sacrificasse, ego quidem crediderim; quum enim turbam Deorum non admitteret, etiam falsis istis Diis non sacrificare debuit; verum cerimoniae & consuetudinis caussa id potuit facere, quod adfirmanti Xenophonti negare non ausim. J.F.R.

53. Μέλιτον] Prave hic etiam in omnibus legebatur Μείλιον. Vide Not. ad Z. Tr. c. 16. M. du S. Ibid.

non contingat, quam oculus quocumque respiciens non incidat in philosophum.

μάθοι ξύλω, ἢ ἔνθα ἂν ἀπίδῃ ὁ ὀφθαλμὸς, ἄπορήσαι φιλοσόφου.

7. JUST. Quin illi ipsi metum mihi incutiunt, Jupiter, qui contendant inter se, & ipsi, quae de me disputant, ignorent. Ajunt vero etiam, plerosque illorum in suis quidem disputationibus me affectare, in rebus autem gerendis ne in domum quidem recipere, sed sine dubio excluſuros, si quando ad fores illorum veniam: olim enim Injustitiam hospitio ante ab iis receptam. JUP. Non omnes, filia, pravi sunt. Satis autem fuerit, si vel in paucos aliquot bonos incidas. Verum abite jam, ut vel paucae hodie *causſae* judicentur.

ΔΙΚ. Καὶ μὴν ἔτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίττονται, πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονοῦντες ἐν αὐτοῖς, οἷς δὴ ἐμοῦ διεξέρχονται. φασὶ δὲ καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαί με· ὅπου δὲ τῶν πραγμάτων μηδὲ τὸ πρόθυρον εἰς τὴν οἰκίαν προδέχεσθαι, ἀλλὰ δῆλοι εἶναι ἀποκλείσοντες, ἢν ἀφίκωμαί ποτε αὐτοῖς ὅπου τὰς θύρας. πάλαι γὰρ τὴν ἀδικίαν προεπεξενῶσθαι αὐτοῖς. ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ, ὁμοχθηροί εἰσιν· ἱκανὸν δὲ καὶ ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχῃς. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη, ὡς καὶ ὀλίγαι τήμερον ἐκδικάζωσιν.

8. MERC. Abeamus, Justitia, recta Sunium versus, paullum sub Hymetto ad sinistra Parnethis, ubi duo illa cacumina videris enim olim viae oblita esse. Sed quid lacrimaris & lamentaris? Noli metuere: non jam similis est saeculi conditio. Mortui sunt illi Scirones & Pityocamptae, & Busirides, & Phalarides, quos tum me-

EPM. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τῆς Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ὅπου τὰ Φλυᾶ τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι. σὺ γὰρ ἔοικας ἐκλελῆσθαι πάλαι τὴν ὁδόν. ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ ἀγελιάζεις; μὴ δεδίθι. οὐκ ἔθ' ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθνᾶσιν ἐκεῖνοι πάντες οἱ Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπαι, καὶ Βυσίριδες, καὶ Φαλάριδες, οὓς ἐδε-

f Κᾆτ.] Γί marg. *Al.* *g* Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη] Προίωμεν, ὦ Δίκη, ταυτὶ P. Nil mut. *Fl.* *h* Τὴν ὁδὸν.] Nil mutare Edd. notat *M. du S.*

70. Διδίττονται] Ταράττουσι. *V.*
74. Προσποιεῖσθαί με] Ἰδιοποιεῖσθαι. *V.*
78. Προεπεξενῶσθαι] Ἀπὸ πολλοῦ ξενοδοχηθῆναι. *V.*
86. Ἐκλελῆσθαι πάλαι] Ὅτι τὸ ἐκλελῆσθαι αἰτιατικῇ συντάττει. *V.*

89. Σκείρωνες] De his consule Scholia ad *Jovem Tragoedum* (No. 64. & 65.) *G.*
90. Βυσιρ.] Φαλαρ.] Hic ad *Jov. Trag.* remittebat *M. du S.* Sed jam dedi bina haec Scholia ad 2. *Ver. Hist.* c. 23. ubi eadem nomina occurrunt. *J.F.R.*

Ibid. Τὸ δὴ νῦν εἶναι] *M. Aurelio* imperante. Hinc est quod toties & tam acriter eos insectatur. *M. du S.*
58. Κατὰ ἴλας] Lego κατ' ἴλας. *Bz.* κατὰ ἴλας. Reliquae κατὰ ἴλας. *M. du S.*
62. Ἐπὶ τὴν πύλην ἀίξαντας] Adleverat *Solan.* Vid. infra Περ. 517. Id est de *Mort. Peregr.* c. 37. Ibi ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἥκειν est in *Junc.* Sed quum aliae ἥκειν habeant, hoc ibi disquirendum erit. *J.F.R.*
64. Αὐτοχέδιοι φιλόσοφοι ἢ σκυλετόμοι, ἢ τεκτόνων ἀπεῖχοντο] Mſ. ἀπεσοῦσιν. *Philosophi extemporanei ex coriariis & fabris facti oberrant.* *J.G.G.*
65. Περιέχονται] Περισσοῦσι P. etiam agnoscit. Sed nihil muto. *M. du S.*
Περιέχονται] Περισσοῦσιν verum esse puto; quia περιέχονται usitatius verbum interpretatio fuit alterius minus triti. *Aristoph.* Plut. 121. — προσπτισσόμενα ἀθηναίων ἱερά. Noster hoc *Dial.* c. 27. δίκην δὲ αὐτῷ ἀθηναίων. Nihil tamen mutavi, quia vulgatum satis commodum. *J.F.R.*
83. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τῆς Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λεγόμενα τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι.] Athenarum hoc loco τοπογραφίαν describit, & tanquam ab Oriente veniens primum occurrit Sunio, & Athenas ad sinistra Parnethis ponit, duae vero illae summitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervae Colossus a Phidia elaboratus, & Areopagus; fuerunt enim Athenae bicipites, ut Parnassus. *J.P. a G.*
90. Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπαι] Vid. supra notata ad T. I. *Prometh.* verſ. fin. *J.F.R.*

98. Ἀγε-

ἐδεδίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκαδημία, καὶ Στοὰ, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχοῦ σε ζητοῦσι, καὶ δεῖ σοῦ ἀφλέγοντος, κεχηνότες εἴ πόθεν ἐς αὐτοὺς [a] καλαπτοῖο πάλιν. ΔΙΚ. Σὺ γοῦν μοι τἀληθὲς, ὦ Ἑρμῆ, ἂν εἴπῃς μόνον, ἅτε συνὼν αὐτοῖς τὰ πολλὰ, καὶ συνδιατρίβων, ἔν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ (καὶ ἀγοραῖον γὰρ εἶ, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις) ὁποῖοι γεγένηνται· καὶ εἰ δυνατή μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μονή. ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἀδικοίην γὰρ ἄν, πρὸς ἀδελφήν σε οὖσαν μὴ λέγων. Οὐκ ὀλίγα [b] γὰρ πρὸς τὴν Φιλοσοφίας ὠφέλειαν οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ μηδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γοῦν τῷ σχήματι, μειρακιώτερα ἁμαρτάνουσι· πλὴν ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ αὐτῶν, (χρὴ γὰρ οἶμαι τἀληθῆ λέγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφαύλοις. [c] ἐπεὶ γὰρ αὐτοὺς μετέδωπεν ἡ Φιλοσοφία παραλαβοῦσα, ὁπόσοι μὲ ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς ἀπέλελέσθησαν, ἀμιγεῖς ἑτέρων χρωμάτων· καὶ πρός γε τὴν ἐπιδοχὴν ἕτοι ἑτοιμόταλοι· ὅσοι δὲ ἐπὶ τῇ πάλαι ῥύπτε μὲν ἐς βάθος παρεδέξαντο ὁπόσον δευσοποιὸν τῆς Φαρμάκης, τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μιξόλευκοι, καὶ καλε-

tuebas. Jam vero ſapientia, & Academia, & Porticus tenent omnia: & undique te quaerunt, & de te diſputant, inhiantes ſicunde ad illos rurſus devoles. JUST. Tu enimvero Mercuri, ſolus verum mihi dixeris, quippe qui frequenter cum illis ſis, atque verſeris in gymnaſiis & in foro, (forenſis enim es, & in concionibus praeconium facis) quales facti ſint, & utrum fieri poſſit, ut apud illos maneam. MERC. Sane *poteſt*: injuſtus enim ſim, ſi tibi, ſorori, non dicam: non parvum enim e philoſophia fructum vulgus illorum cepit. Etenim, ſi nihil aliud, reverentia certe habitus, moderatius aliquanto peccant. Verum enim vero etiam in pravos illorum quosdam incides, nam verum, puto, dicendum eſt; in quosdam vero ſemiſapientes & ſemipravos. Cum enim illos novo colore inficiendos philoſophia ſuſcepit, quotquot ad ſaturitatem biberunt illius tincturae, plane boni facti ſunt, colore nullo admixto alio: atque ad te recipiendam hi ſunt paratiſſimi. Qui vero prae antiquis ſordibus non ſatis profunde receperunt vim illam medicamenti penetrabilem, *hi* meliores reliquis, imperfecti tamen, & ex albo varii,

a Καταπτοῦ] Καταπτῆ L. Καταπτῆς marg. *Alw.* b Γὰρ] Non habet *Fl.* c Ἐπεὶ] Ἔτι P. & marg. *Al.* Nil mut. *Fl.*

15. Δευσοποιὸν] Τὸ ἀνίπτλυτον βάμμα. *V.*

98. Ἀγοραῖον] Hic ipſe Mercurius hoc titulo gaudet; alibi Fratri ejus ut proprius tribuitur, (vide *Z. τρ.* c. 33.) qui & *Hermageras* dicitur. *M. du S.*

24. Ἀλλὰ μείλιξὸν λόγων] *Lucas Holſtenius* in notis ad *Steph.* de urbibus in ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ hoc modo interpretandum inquit: *ſed dum ſic loquimur, Attica jam appropinquamus. Quare Sunio ad dextram relicto, ad Acropolin jam hinc declinemus. Ac poſtquam deſcendimus, ipſa quidem alicubi hic in rupe conſide, Pnycem verſus proſpiciens, exſpectansque donec ea quae ſunt a Jove mandata, proclamavero.* Sic enim ἐπὶ τῇ πάγῳ vertendum, non, ut male Interpretes, *ſuper vicum*, aut *ſuper campo*. *Alm.*

25. Σουνιον] Atticae tabula propoſita haec omnia palam fient. *M. du S.*

28. Καθῆσθαι] Mſ. Αὐτῇ δὲ ἐπαυθὶ που ἐπὶ τῇ πάγῳ κάθησο. *Tu vero hic in colle conſideto*: male in editis καθῆσθαι. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis uſurpatur, hic tamen collocari non poteſt. *J. G. G.*

Κάθησο] Sic etiam L. quod & recepimus, pro καθῆσθαι quod in Impr. eſt. *M. du S.*

34. Ὁ περιφερὴς] Conf. T. I. *Deor. Dial.* XXII. *M. du S.*

35. Ὁ τὴν σφιγγα] Ecce iterum ἔχων intellectum, quod alibi fruſtra inſerere voluere nonnulli. Conf ſupra dicta ad *Gall.* c. 14. Et infra hoc Dial. c. 19. Item T. I. *Dial. Mort.* X. ὁ δὲ τὴν περιφερῆ (ſcil. ἔχων) & *Catapl.* c. 4. pr. ὁ τὸ ξύλον. Ibid. c. 13. & vel centies alibi. *J. F. R.*

Ibid. Λάσιος ὦν τοῦ στ.] De Phraſi v. *Deor.* c. 2. *Sept.* c. 24. & Ἐκκλ. c. 4. Mercurius autem *filium* non dicit, quia

rii, & punctis pardalium instar maculosi. Sunt vero, qui ubi extra solum summo digito ahenum contigere, fuligine inuncta, satis ipsi quoque mutasse colorem sibi videntur. Apertum vero, futuram tibi consuetudinem esse cum optimis.

9. Sed dum loquimur jam appropinquamus Atticae. Itaque relicto a dextris Sunio ad arcem jam deflectamus: & quandoquidem modo descendimus, ipsa quidem hic in colle considere poteris concionem prospiciens, exspectansque dum *mandata* a Jove edixero. Ego vero conscensa arce sic facilius omnes de loco ad exaudiendum apto advocavero. JUST. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis sit ille ad nos viam affectans, cornutus, cum fistula, hirsutis cruribus. MERC. Quid ais? Panа ignoras, illum Bacchi famulorum maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium habitabat, post appulsum vero Datidis, & exscensionem barbarorum in Marathona, non vocatus auxilio venit Athenienſibus, & ab eo inde tempore istam sub arce speluncam nactus, ibi habitat prope Pe-

σιγμθύοι, ἢ παρδαλαῖαι † χρόαι. εἰσὶ δ' οἳ ἢ μόνον φαύσαντες ἐκλοδεν τῇ λέβητος ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ, ἢ ἐπιχρισάμενοι † ἀσβόλῃ, ἱκανῶς οἷον ἢ ὅτοι μέλαβεβάφθαι. σοὶ μὴτοι δῆλον ὅτι μὴ † δείσῃ ἢ ἀφετριδῆ ἔσαι.

Ἀλλὰ μέλαξυ λόγων ἤδη πλησιάζομεν τῇ Ἀτθικῇ, ὥστε τὸ μὲν Σούνιον ἐν δεξιᾷ καλαλείπωμεν, ἐς δὲ † ἀκρόπολιν [d] ἐπανεύωμεν ἤδη. ἢ ἐπεὶ ἔρ καλαβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά πῃ ἐπὶ τῆς πάγης [e] κάθησο, † σύριγγα ὁρῶσα, ἢ προσμένουσα ἐς τ' ἂν κηρύξω τὰ ἐκ τοῦ Διός· ἐγὼ δ' ἐς † ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ῥᾷον ὅπως ἅπαντας ἐκ τῆς ἐπηκόου προσκαλέσομαι. ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθῃς, ὦ Ἑρμῆ, πρὶν εἰπεῖν ὅστις ὅτ' ὁ προσιὼν ἐστίν, ὁ κερασφόρος, ὁ † σύριγξα, ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελοῖν. ΕΡΜ. Τί φῄς, ἀγνοεῖς † Πᾶνα, † Διονύσου θεραπόντων † βαχχικώταλον; ὅτ' ὤκει μὲ τὸ πρόσθεν ἀνὰ τὸ Παρθένιον· ὕστερον δὲ † Δάτιδος ἐπέπλευ, καὶ † [f] Μαραθῶνάδε † βαρβάρων ἐποδασιν, ἦκεν ἄκλητος τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος ἢ τὸ ἀπ' ἐκείνου, † ὕστερον τῇ ἀκροπόλῃ σπήλυγξα ταύτῃ ἐπολαβόμενος, οἰκεῖ μικρὸν ὕστερον

d Ἀκροπόλιν] Sic *Fl. J. Ald. H. S.* &c. Ἀκροπόλεως P. & marg. *A1.* *e* Κάθησο] Reſcripſi ex G. L. & marg. *A1.* quae *κάθησο. Καθῆσθαι* Edd. *f* Μαραθῶνάδε] Ἐν Μαραθῷ P. Μαραθῶνα δὲ P. Ἐν Μαραθῶνι marg. *A1.*

29. Τὴν πτύκα ὁρῶσα] Τὴν ἐκκλησίαν † Ἀθηναίων παρὰ τὸ πεπυκνῶσθαι· πάγος δὲ ὁ ὑψηλὸς τόπος ὃ δηλοῖ τὸ πεπηγέναι ἐ συνεῳκέναι πρὸς ἄψος. *V.*

32. Ἑστηκὼς] Ἑστηκὼς χῶρος ὁ πρόσφορος· τῇ φωνῇ ἐξακουσθῆναι. ἤτοι ὁ ἐξεστηκώς. *G.*

36. Τὸν Πᾶνα τῶ Διονύσου] Ἁρμοδίας ἐκ ἰδίου υἱὸν ἐκπεμπὸν αὐτόν. *V.* *

38. Τὸ Παρθένιον] Ὄρος Ἀρκαδίας. *V.*

Ibid. Ὑπὸ δὲ † Δάτιδος] Δαρεῖος ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ † Ἑλλάδος στρατιὰν, ἣ δ' ἐκείνου ἦλθεν, ἄλλ' ἔπεμψε Δάτιν στρατηγόν. † ὃς ἐλθὼν εἰς Μαραθῶνα, ἐτέθη παρὰ Ἀθηναίων. *V.*

42. Σπήλυγξα] Σπήλαιον. *V.*

* Adparet Scholiaſten aliter legiſſe. Sed forſan τῶ pro τῶν per feſtinationem vidit. Nam Luciani verba bene habent. *J.F.R.*

† Ὃς ἐλθὼν] Ὃς γὰ ἐλθὼν lectum ante. Particulam γὰ delevit *M. du S.*

quia talis monſtri pudebat. V. Θ. Δ. XXII. *M. du S.*

38. Ὦκει μὲ τὸ πρόσθεν] Hiſtoriam, h. e. fabulam non uno loco tangit Pauſanias. Sed omnia diligentiſſime jam perſecutus eſt *Meurſ.* Athen. Attic. 2, 8. *J. M. G.*

39. Δάτιδος] V. *Herod.* VI, 231. & *Suid.* A Xerxe in Graeciam cum Artapherne miſſus. Adde not. ad Θ. Δ. XXII. *M. du S.*

Ibid. Μαραθῶνάδε] Curavi ut adverbii more ederetur, ut *S.* exhibebat, veluti οἴκαδε & ſimilia ſcribi ſolent; id enim ſenſus exigebat. *J.F.R.*

42. Σπήλυγξα] *Manjus* vocabant; *Eur.* ter. *Meurſ.* Ath.

λεπτὸ τῦ Πελασγικοῦ, ἐς τὸ [a] μείωσιν συντελῶν, ἡ νῦν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἰδὼν [b] ἐν γειτόνοιν, [c] πρόσωσι δεξιούμενος.

ΠΑΝ. Χαίρειν, ὦ Ἑρμῆ καὶ Δίκη. [d] ΕΡΜ. ἡ ... ΔΙΚ. Καὶ σύ γε, ὦ Πάν, μισοπόνηρε ἡ πολλοπόνηρε σατύρων ἁπάντων, Ἀθήνησι δὲ καὶ πολεμικώτατε. ΠΑΝ. Τίς δὲ ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῆ, δεῦρο χρεία ἤγαγεν; ΕΡΜ. Αὕτη σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ἥκω τὸν ἀμφόπολον, καὶ τὸ κήρυγμα. ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πάν, [e] κατέπεμψέ με [f] ἀποκληρώσουσαν τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει; ΠΑΝ. Τὰ μὲν ὅλα οὐ κατ' ἀξίαν [g] πρᾴως παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ πολὺ κουφότερον ἢ ἐλπίδες· ἡ ταῦτα τηλικοῦτον ἀπαράμυθον κυδιόμενον, ἐκ τῶν βαρβάρων. ὅμως δὲ δὶς ἢ τρὶς τοῦ ἔτους ἀνιόντες, θηλεῖαν τράγον ἔνορχιν θύουσί μοι, πολλῆς καπύης ἐπιζεούσης, εἶτ' εὐωχοῦνται τὰ κρέα, παρομοιοῦντες

laſcivum, ceſſaturque inter inquilinos, & nunc, ut videtur, ex propinquo nos viſos ſalutatum accedit.

10. PAN. Salvete Mercuri & Juſtitia. MERC. & ... JUST. Tu quoque ſalve Pan, cæsendi & ſaltandi inter ſatyros omnes peritiſſime, Athenis autem etiam pugnaciſſime! Quod vero vos, Mercuri, negotium huc deduxit? MERC. Haec tibi narrabit omnia: ego ad aſcem & præconium. JUST. Demiſit me, Pan, ad ſortienda judicia Jupiter. Tibi vero quomodo Athenis vivitur? PAN. In univerſum non pro dignitate apud illos ago, ſed multo quam ſperaveram tenuius, idque cum tantum defenderim tumultum, quanotus fuit ille a barbaris. Tamen bis aut ter anno aſcendentes, delectum caprum non caſtratum mihi ſacrificant, hircoſiſſime olentem: tum carnes epulantur, teſtem me ad-

vo-

a Μειώσιν] Μειώσιον P. & marg. Ar. b Ἐν γειτόνοιν] Reſtit. ex P. Ἐν γειτόνων ante editum. c Πρόσωσι] Προσώχει P. & marg. Ar. d ΕΡΜ. ἡ ... ΔΙΚ.] Longo ſpatio haec ſejunxit J. conjungit R. item P. Nili quod punctum poſt καὶ collocat, aeque ac ceterae. e Κατέπεμψέ με ἀποκλ.] Κατέπεμψεν ἀποκληρώσουσας El. f Ἀποκληρώσουσαν] Ἀποκληρώσεως marg. Ar. g Πράως] Τιμῶσι με marg. Ar. Sed hoc ceteſe gloſſa eſt.

44. Ὑπὸ τῦ Πελασγικοῦ] Τέσσαρα * Ἀθήνησιν ἀπὸ Πελασγῶν οὕτω οἰκησάντων, γράφει Ἑλλάνικος ἐν τῇ α'. V.

59. Ἀπυράμονα κύδιμον] Πόλεμον. † λέγει] ἢ Πάν συμμαχήσας τοῖς Ἀθηναίοις ὁ Μαραθῶνι, πολλοὺς τῶν βαρβάρων φονεύσας. V.

* Ἀθήνησιν] Ἀθήναις legebatur, quod emendavit Solan. rurſum non addens unde. Probo tamen, quia ſic & alibi emendarum ex Codd. J. F. R.

† Λέγεται] Λέγει V. & mox φάσκων. Servavi tamen lectionem editorum, quam Solan. queque non mutasse. J. F. R.

Ath. Att. II. 103. & 108. V. not. ad Θ. Δ. XXII. M. de S.

44. Πελασγικοῦ] Adhinxerat Cl. Hemſh. adeundum Duker. ad Thucyd. II. p. 109. No. 31. Ibi Thucyd. ait: τό τε Πελασγικὸν καλούμενον τὸ ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν. Ibique Waſſ. notat videndum Heſych. voce Πελαργικοῦ, & Schol. in Lucian. Strabon. p. 221. Schol. Ariſtoph. Ὄρν. 833. Dukerus vero in Schol. & Ariſtoph. l. d. eſſe Πελαργικὸν, de quo etiam moneat Scholiaſt. Luciani h. l. Haec illi: ſed ut Lectori otium faciam, addam verba Heſychii, qui Πελαργικοὶ νόμοι τῦ ἀντιτιθέναι τοὺς γαμοῦντας πελαργικὸν ἀντὶ τῦ πελασγικὸν Πελαργοὺς γάρ φησι τοὺς Ἀττικοὺς αἰτῆσαι λαὸν ἐκ πελασγῶν, μαλαφθέντες ὑπὸ τῦ λιμοῦ. Etymologus autem ab limites, quae geſtabant, populos homen πελαργιῶν accepiſſe credit, ſcribens: Πελαργικὸν τὸ ὑπὸ Τυρρηνῶν κατασκευασθὲν τοῖς ἐς Θεσσαλίαν τισὶ, πελαργοὺς ἀνόμασαν ἀφ' ὧν τὰς ὁδοὺς, ἀφ' ἑρμῶν. Verosimilius Strabo L. 2. p. 339. docet Atticos ſcriptores ita Pelaſgorum meminiſſe, ut qui etiam Athenis fuerint, & eos, quod vagi inſtar avium modo hinc, modo alia adirent loca, Pelargos appellatos ab Atticis, quae vox ciconiam ſignificat. Patet igitur Πελασγικοῦ & Πελαργικοῦ poſſe ſcribi; ſed Πελασγικοῦ hic verius. J. F. R.

Ibid. Εἰς τὸ μετοικικὸν] Nimirum receptum in urbem jocatur, non pleno civitatis jure, ſed ut πάροικον, de quorum tributis plura Harpocration. voc. μετοίκιον. J. M. G.

45. Ἐν γειτόνοιν] Sic P. uti jam ante legendum vidimus; ut Imag. c. 8. & 16. & hoc ipſo opuſculo c. 3.

vocantes laetitiae, & tenui honorantes plausu. Verumtamen affert quandam mihi oblectationem risus illorum & jocus.

μαρεί με ἡ εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ φιλῶ τιμήσαντες τῷ χρότῳ· πλὴν ἀλλὰ ἔχει τινά μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιά.

11. JUST. Caeterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti sunt a philosophis? PAN. Quos mihi narras philosophos? numquid illos demisso vultu, tristes, simul multos, illos monotonos mihi similes, loquaces illos? JUST. Sane. PAN. Quid dicant, nescio, nec sapientiam illorum intelligo: monticola enim ego, & commtula ista dicta atque urbana non didici, Justitia: unde enim in Arcadia Sophista aut Philosophus? ad obliquam arundinem usque, & fistulam ego sapiens: caeterum caprarum pastor, & salcator, & si opus sit, pugnax. Verum audio tamen illos semper clamantes, & virtutem quandam, & species, & naturam, & expertia corporis pro-

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δέ, ὦ Πάν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν ἐγένοντο τοῦ τῶν Φιλοσόφων; ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τοὺς Φιλοσόφους; ἆρ' ἐκείνους τοὺς καθηφεῖς, τοὺς σκυθρωποὺς [h] ξυνδήμα πολλούς, τοὺς τὸ γένειον [i] ὁμοίους ἐμοί, [k] τοὺς λάλους; ΔΙΚ. Καὶ μάλα. ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι ἂν λέγοιεν, οὐδὲ συνίημι τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὀρεινὸς μὲν γάρ εἰμι, καὶ τὰ κομψὰ ταῦτα ῥήματα, καὶ ἀστικά, οὐ μεμάθηκα, ὦ Δίκη. πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστὴς, ἢ Φιλόσοφος; μέχρι τῆς πλαγίου [l] καλάμου, καὶ ἡ σύριγξ, ἐγὼ σοφός· τὰ δ' ἄλλα αἰπόλος, καὶ χορευτὴς, καὶ [m] πολεμικὸς, ἢν δέῃ. πλὴν ἀλλ' ἀκούω γε αὐτῶν [n] ἀεὶ κεκραγότων, καὶ ἀρετήν τινα, καὶ ἰδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα δι-

h Ξυνάμα] Νῦν ἅμα *Fl.* omisso συνθρ. At P. συνθρηνοῦς συνάμα. *i* Ὁμοίους] Οὐχ ὁμοίους Edd. vett. male. Delevit negationem *S.* & *A*: quae recte abest in Cod. P. Ἀνομοίους L. etiam bene. si οὐκ serves. *k* Τοὺς λάλους] Τοῖς ἄλλοις male *Fl.* *l* Καλάμου] Αὐλοῦ P. & marg. *A1.* *m* Πολεμικὸς] Πολεμιστὴς marg. *A1.* *n* Ἀεὶ κεκραγότων] Omisit *Fl.*

75. Ὁμοῦ δ' ἴσγαγε] Ἐν ὄρεσι λιγυτάμβου. *V.*

76. Ἀστικὸς] Πολιτικά. *V.* Immo πολιτικά. Quamvis ne hoc satis recte. *M. du S.*

31. Reperitur tamen ἐν γειτόνων in fragmento inc. *Menandri* 103. pro *in vicinia*, quod vide p. 226. & Em. p. 83. *M. du S.*

Ἐν γειτόνων] Etiam ita emendavit marg. *A1. Wess.* quod ex seqq. ubi rursus bis, ter sic occurrit, facile quidem est probatu. Quare hoc *Solano* & Lucianeae consuetudini dedi, ut ὦ hic quoque reciperem; quamvis ὦν etiam locum hic posse habere, omnino credam; quia ἐν γειτόνων πρόσωπα conjungi potest: quin & ὦν γειτόνων apud alios legas, ubi vel maxime ὦ videretur postulari. *Alciphr.* L. 2. Ep. 2. p. 216. ἐν γειτόνων οἰκοῦσαν. Ubi peritissimus *Bergl.* ex *Aristaen.* I. Ep. 5. & 19. plane eadem verba ὦν γειτόνων οἰκοῦσαν adducit, item ex *Lysi.* ὧς γειτόνων. At vel in *Alciphr.* & *Aristaen.* ὦν mallem, nisi viderem & sic esse ap. *Menand.* ab *Solano* indicatum, similemque lusum in ἀπὸ pro ὦν. E. c. *Heliod.* Aeth. VII. p. 319. ἡ δὲ ἀπ' οἰκήματος ἐπὶ μακρῷ, de virgine *quae diu DOMI est adservata.* *J. F. R.*

48. EPM. ὦ . . . ΔΙΚ.] Sic edendum cum punctis curavimus, ut idem dicturum fuisse Mercurium pateat, nisi loquenti Justitiae honoris causa cessisset. *Fl.* EPM. ὦ ΔΙΚ. prave. Reliqui Impressi punctum unicum post ὦ habent; minus quam nos dilucide. *M. du S.*

61. Τράγου ὄσφρα θύσοι μοι] Supra T. I. *Deor. Dial.* IV. §. 1. ὦ Σύμπλε γε αὐτῷ ὄσφρα τράγου ἐπὶ τὸ στῆλαιον ἀγαγεῖς. *J. F. R.*

72. Τοὺς τὸ γένειον ἴσχ ὁμοίους ἐμοὶ] Τοὺς τὸ γένειον ἡμῶν ὁμοίους ἐμοὶ, ut mox ὦ ἀνιόμενον ἐπὶ τῇ τῦ πώγωνος ὁμοιότητι. Pan idem qui & nunc loquitur. *Th. M.*

Ibid. Ὁμοίους] Aut delendum ἴσχ quod in plerisque ante ὁμοίους est, ut in *S.* & *A.* factum est; aut legendum μόνον ἴσχ. V. finem capitis. In L. ἀνομοίους recte, si praecedat οὐκ. Sed P. recte omisit ἴσχ. *M. du S.*

Ὁμοίους ἐμοὶ] Negationem ante ὁμοίους in editt. male praemissam recte etiam deleverat *Gesnerus* noster. *J. F. R.*

82. Ἀριστόν τινα] Supra *Gall.* c. XI. & hujus Dial. c. 21. a. m. ac saepe alibi. *M. du S.*

διεξιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶτα μὲν εἰρηνικῶς ἐνάρχονται πρὸς ἀλλήλους λόγων· προϊόντος δὲ τοῦ συνουσίας ἐπιτείνουσι τὸ φθέγμα μέχρι πρὸς [a] τὸ ὄρθιον· ὥστε ὑπ' ὀλίγου δεῖν διαλεγομένων, καὶ [b] μεγάλα λέγειν ἐθελόντων, τό, τε πρόσωπον ἐρυθριᾷ, καὶ ὁ τράχηλος οἰδεῖ, καὶ αἱ φλέβες ἐξανίστανται, ὥσπερ τῶν αὐλητῶν, ὁπόταν εἰς γενὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνεῖν βιάζωνται. ταραράξαντές γε ἐν τοῖς λόγοις, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκοπούμενον συγχέαντες, ἀπίασι λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοὶ, τὸ ἱδρῶτα ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀπεξεσμένοι. καὶ ὅτος κρατεῖν ἔδοξεν ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν [c] ἢ θρασύτερος. πλὴν ἀλλ' ὅγε λεὼς ὁ πολὺς τεθήπασιν αὐτούς· καὶ μάλιστα ὁπόσοις μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων [d] περισχολεῖ· οἳ παρεῖσι, πρὸς τὸ θράσος καὶ τὸν βοὴν [e] κεκηληθότες.

ferre, ignorabilia mihi & peregrina nomina. Ac primo quidem pacifice occipiunt suos inter se sermones: procedente vero disputatione, ad orthium usque modum vocem intendunt: adeo ut a nimia contentione, atque alta voce dicendi studio, & vultus rubescat, & intumescant cervices, & venae surgant velut tibicinum, cum in angusta inflanda tibia vim sibi adhibent. Perturbatis igitur *invicem* sermonibus, & confuso quaestionis statu abeunt plerique conviciantes sibi invicem, sudorem de fronte digito incurvato detergentes: & ille vicisse videtur, qui vocalior est audaciorve. Interim vulgus illos stupet, maxime si quos nihil magis necessarium occupatos tenet, atque adstant audacia illorum atque clamoribus

a Τὸ] Τὸν *Pell.* (n. νόμον) b Μεγάλα] Ἅμα P. Nihil mut. *Fl.* c Ἢ θρασύτερος] Ἢ ὁ θρασύτερος ἀλλοφρόνων ἀπειλῆς P. d Περισχολεῖ] Ita conjunctim omnes, praeter *Fl.* quae ἀσχολεῖ tantum, περὶ prorsus ejecto. e Κεκηληθότες] Sic dedit *Solan.* Κεκληκόσι Edd. hac priores.

86. Σωφροσίας] * Ἐς τὸ ἀκριβέστερον ἔγραψε τὸ τοῦ φιλοσόφων ἐν ταῖς ἀλλεγορικαῖς σωφροσίαις σόμπλωμα. *V.*

87. Μέχρι πρὸς †τὸ ὄρθιον] Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸ μεῖζον ἐκ τοῦ ὀρθίου ἐπὶ τὸ μεῖζον ἐκφωνῆσαι. *V.*

88. Τὸ ὄρθιον] Etsi τὸν ὄρθιον νόμον interpretere, licet tamen τὸ retinere. Quasi dicat, ad *id* quod vocant ὄρθιον, qui tamen malit μέλος vel μέτρον intelligere, faciat. In *Parisina* Ed. haec marginalis glossa addebatur: „ *Tonus quidam Graecorum Musicorum fuit: cujus & Gellius meminit in Arione.*" I. e. L. XVI. c. 19. ubi *Gell.* ait: *Stansque* (Arion) *in summae puppis foro carmen quod Orthium dicitur, voce sublatissima cantavit.* Eratque carmen Orthium, sive Orthius modus, qui ad accendendos animos in praelio adhibebatur. *J.F.R.*

92. Αὐλὸν] V. *Longin.* *M. du S.*

94. Ἐπισκοπούμενον] Nihil varietatis notarat *Solanus.* Cum igitur ἐπισκοτούμενοι invenirem in *P.* & *H.* utraque, & suspectum haberem, cognovi ἐπισκοπούμενον recte esse in *J. Bl. S.* quumque Cl. *Gesner.* id etiam in marg. emendasset, quantocyus hoc dedi, quod sensus postulat. *J.F.R.*

97. Ἀπεξεσμένοι] Conf. T. I. *Somn.* §. 2. & *Hermot.* c. 62. *M. du S.*

99. Τεθήπασιν] Conf. supra *Scyth.* c. 8. & 9. Et *Alex.* c. 13. *J.F.R.*

1. Καὶ μάλιστα ὁπόσοις μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περισχολεῖ] Vertunt, *inprimis quibus nihil rerum necessariarum curae est.* Περισχολεῖν est verbum quod Graecia non novit, nec nosse potest. lege ἀναγκαιοτέρων περὶ ἀσχολεῖ. *praecipue quos nullum negotium necessarium avocat, impedit.* *J.G.G.*

Ibid. Ὁπόσοις] Ὁπόσους. *F.G.* Non credo. Nam ἀσχολεῖν accusativum personae recte habet. Conf. supra T. I. *Zeux.* c. 7. ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καὶν ὅσα. *J.F.R.*

2. Περισχολεῖ] Si adimere velimus Luciano, quae nondum in Lexicis adnotata sunt; bona sui parte truncabitur. Verbum hoc quid habet in forma, vel significatione, vel constructione denique, quod non conveniat cum ἀλλοχολᾶν, quo passim uti *Herodotum*, Lexica docent. *J.M.G.*

Περι-

bus defixi *ac deliniti*. Mihi igitur his *indiciis* vani homines esse videbantur, aegreque ferebam illam barbae similitudinem. Utrum vero aliquid publice utile insit in illo eorum clamore, aut quid illis boni ex verbis istis exoriatur, non equidem dixerim. Verum si absque dissimulatione rem ipsam dicere fas est, habito enim hic, ut vides, in specula, multos illorum saepe jam vidi, sero vespere.

12. JUST. Exspecta, Pan. Nonne Mercurius concionari tibi visus est? PAN. Nempe. MERC. *Audito, populo. Forum judiciorum, quod felix faustumque sit, agemus hodie, Februarii ineuntis septimo. Quicunque causas detulerunt, veniant in Areopagum, ibi Justitia sortietur dicas & ipsa aderit judicantibus. Judices ex omnibus Athenensibus; merces uniuscujusque causae triobolum. Numerus judicum pro portione*

λημμένοι. ἐμοὶ μὲν οὖν ἀλαζόνες τινὲς ἐδόκουν 5 ἀπὸ τούτων, καὶ ἠνιώμην ὅτι τῇ τοῦ ᾠώγωνος ὁμοιότητι. εἰ δέ [f] γε δημωφελές τι ἐνῆν τῇ βοῇ αὐτῶν, καί τι ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἴγε δεῖ μηδὲν ὑφορᾶσθαι λέγοντα τἀληθῆ διηγήσασθαι (οἰκῶ γὰρ ὅπου σκοπῆς, ὡς ὁρᾷς) πολλοὺς αὐτῶν πολλάκις ἤδη ἐθεασάμην τῶν δεινῶν ὀψίαν.

ΔΙΚ. Ἐπίσχες, ὦ Πάν, οὐχ ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύττειν ἔδοξε; ΠΑΝ. Πάνυ μὲν οὖν. ΕΡΜ. Ἀκούετε λεῶ, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ [g] τύχῃ [h] καλαγησόμενα τήμερον, Ἑβδομαγορίωνος ἑβδόμῃ ἱσταμένου. ὁπόσοι γραφὰς ἀπήνεγκαν, ἥκειν εἰς Ἄρειον πάγον, ἔνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὸ δικαστήριον, καὶ αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ δικασταὶ δὲ [i] ἁπάντων Ἀθηναίων· ὁ μισθὸς τριώβολον ἑκάστης δίκης· ἀριθμὸς δὲ δι-

f Γε] Καὶ marg. *Alw.* *g* Τύχῃ] Δίκῃ *Bl.* & 2. *h* Καλαγησόμενα] Revocavi lect. *Fl.* Καλαγησόμεθα Edd. cett. *i* Ἁπάντων Ἀθηναίων] Ἁπάντων ἀχθῶσι Ἀθηναίων *Fl.*

Πυρικχολαί] Nihil muto. Suspicio tamen subnascitur, ἀναγκαιοτέρων πέρι ἀχαλεῖ legendum, usitata anastrophe. Sed video Cl. *Graev.* idem jam praecepisse. *J.F.R.*

3. Κεκληκόσι] Sic omnino legendum, invitis omnibus Libris, qui κεκληκόσι habent. *M. du S.*

Κεκληκόσι] Possis κεκληκόσιν forte etiam intelligere, qui alliciantur & quasi advocentur dum praetereunt, clamoribus: sed hoc nihil ad judicium de victoria. Causa hic indicatur, cur vicisse judicet vulgus eos qui sunt clamosiores atque impudentiores. Non dubito, quin legendum sit κεκληκόσι, quod verbum, Luciano minime insolens, non ad blanditias modo demulcentium pertinere, sed ad incantationes etiam, quibus defixi ac deliniti stupent, satis constat. Fallor an idem spectavit Doctiss. *Solanus*, qui in versione posuit *obstupefacti*. *J.M.G.*

Κεκληκόσι] Optime olfecit Cl. *Gesn.* sic legendum, & sic *Solanum* voluisse; quare unius literulae additione Luciano nitorem redditum nemo indignabitur. *J.F.R.*

6. Δημωφελές τι] Bene sic emendarat *Gesn.* cum in *H.* sua δημοφιλὲς secunda correpta legeret, quod vitium etiam obsidet *P.* Non veteres nec *S*, & *Amst.* *J.F.R.*

9. Μηδὲν ὑποστειλάμενον] *Deposito metu* Erasmus. *Gesnerus* rectius *absque dissimulatione*. Ita in *Act. Apost.* XX. 20. ὡς οὐδὲν ὑποστειλάμενος τῶν συμφερόντων. Vid. ibi *Elsnerum* similia ex *Isocr. Aesch.* aliisque, non omisso hoc Luciani testimonio, adferentem. Adde Nostrum supra *Amor.* c. 36. ὑποτραλμένην φωνῆς τόνῳ. *J.F.R.*

10. Ἐπὶ σκοπῆς] Vid. supra *Reviv.* c. 21. ubi idem pro vulgato ἐπίσκοπον ex *Coll.* & G. adfertur. Ad prius stabiliendum etiam addi posset *Hermot.* c. 28. f. ἀναβάντα ἐπὶ σκοπήν τινα, & *Zeux.* c. 4. quod posterius testimonium *Soulius* jam produxit in *Reviv.* l. d. *J.F.R.*

15. Ἀγαθῇ τύχῃ] Nihil varietatis adnotarat *Solan.* Invenio tamen ἀγαθῇ δίκῃ in utraque *Bas.* At cum *J. Fr. P. S.* recte habeant τύχῃ, plures inquirere nolo; est enim formula usitata, saepe occurrens, vid. *Vit. Auct.* c. 1. *Alex.* c. 24. & 38. Rursus infra hoc Dial. *Bis Accus.* c. 22. f. *J.F.R.*

21. Ὁ μισθὸς τριώβολον ἑκάστης δίκης] *Merces pro quoque judicio tres oboli.* Haec erat merces constituta, quae Athenis judici dabatur. *Pollux* Onomast. VIII, 5. τριωβόλιον ὁ τῇ δικαστῇ διδόμενος μισθός. *Tres oboli, data judici merces.* Aestimatur autem obolus Atticus octo chalcis, seu *stufero* Batavico, chalcus vero, quem Batavi *deuram* vocant. Sic & patroni causarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipso dialogo: πολλοὶ γὰρ, οἷς κἂν ἐπὶ τριωβόλῳ διαῤῥαγῆναι ἕτοιμοι. *Sunt multi, qui vel trioboli gratia disrumpi parati sunt.* *J.G.G.*

22. Τριώβολον ἑκάστης δίκης] Vid. *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. vs. 329. Vel potius *Spanhem.* ad eumdem, qui

δικαστῶν κτλ. λόγων τῶν ἐγκλήματος. ὁπόσοι δὲ ἀποθέμενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, καὶ τούτους ὁ Αἰακὸς ἀναπεμψάτω. ἢν δέ τις ἄδικα δεδικάσθαι οἴηται, ἐφέσιμον [a] ἀγωνεῖται τὴν δίκην. ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία. ΠΑΝ. Βαβαὶ τοῦ θορύβου, ἡλίκον, ὦ Δίκη, ἀνεβόησαν. ὡς δὲ καὶ σπουδῇ συντείνουσιν ἀλλήλους πρὸς τὸν ἄναντες εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου; καὶ ὁ Ἑρμῆς δὲ ἤδη πάρεστιν. ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχεσθε, καὶ ἀποκληροῦσθε, καὶ διαψηφίσασθε, ὥσπερ ὑμῖν νόμος· ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀπελθὼν, συρίξομαί τι μέλος τῶν ἐρωτικῶν, ᾧ τὴν Ἠχὼ εἴωθα ἐπιχερήσειν ἀκροάσεων δὲ, καὶ λόγων τῶν δικανικῶν, ἄλις [b] ἐμοίγε, ὁσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων [c] ἀκούσαι.

criminis. Quicumque vero dato libello ante, quam in judicium venirent, mortui sunt, eos quoque remittat Aeacus. Si quis injuste in sua causa judicatum esse putet, provocatione vertabit; est autem ad Jovem provocatio. PAN. Vah tumultus! Quantos tollunt, Justitia, clamores! Quam studiose vero concurrunt trahentes alii alios arduo ascensu in collem Martium! Jam vero adest etiam Mercurius. Itaque vos quidem occupaminor in judiciis, & sortiminor, & judicatote, ut vobis legitimum est. Ego vero, discedens in speluncam, fistula canam amatoriam quandam cantilenam, qua cavillari soleo Echonem. Auditionum vero & judicialium orationum satis mihi fuerit, qui quotidie in Areopago litigantes audiam.

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν. ΔΙΚ. Εὖ λέγεις. ἀθρόοι γοῦν, ὡς ὁρᾷς, προσ-

13. MERC. Age, Justitia, advocemus. JUST. Bene mones. Densi enim, ut

a Ἀγωνεῖται] Ἀντεῖται Fl. Ἀγανεῖται P. b Ἐμοίγε] Restitui ex L. qui ἐμοὶ.. & ex Pell. qui ἐμοίγε. Absurde enim ἔχοιμι Edd. c Ἀκούσαι] Ἀκούσαι τι male B2. cum bene esset in B1. &c.

37. Ἄλις ἔχοιμι] Ἀντὶ τοῦ ἄλις ἔχω, ἄγαν ἀρκούσαν ἔστω γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐν τῇ συμφράσει παραλαμβάνειν, ὁπόταν μήτε κατ' ἰσχὺν πᾶσαι, μήτε ἀντὶ * ὑποδεεστέρου ῥήματος. οἷον ἔστω δὲ ἐκόντι † εἰσέλθοι, καὶ πολλά με ἐργάζεται, ἀντὶ τοῦ εἰσέλθειν. V.

* Ὑποταξικῆς] Ὑποτάκτου legebatur. Correxit M. du S. † Εἰσέλθοι] Ita dedit Idem, pro vulgato εἰσέλθῃ.

de mercede hac judiciali, olim tantum *duarum*, deinde *trium obolorum*, agit, & Cl. *Graevium* ob hanc ad Lucianum notam redarguit, mercedemque Patroni non fuisse eandem quam judicis triobolaris, sed duplam, ex *Aristophane* docet. J. F. R.

36. Ὦ τὴν Ἠχὼ εἴωθα ἐπικ.] Conf. supra *Deor. Dial.* XXII. f. M. du S.

37. Λόγων τῶν δικανικῶν ἄλις ἔχοιμι, ἐσημέραι τῶν εὖ ἀμειβόμενων ἀκούσαι] Non constat his constructio, & corrigendum ex Basileensi ἀκοῦσαι τι. J. G.

38. Ἐμοίγε] Sic L. uti Cl. *Kusterus* conjecerat. In reliquis ἔχοιμι, mire absurdum; nisi, quod suspicor, ἔχοι μοὶ scriptum fuerit. M. du S.

Ibid. Ἄλις ἔχοιμι —— ἀκούσαι τι] Haec non cohaerere, satis apparet. Nec illud ἀκούσαι τι mihi satis facit, excogitatum forte ad medicinam loco Lucio faciendam. Non videtur, inquam, illud τι hic adjuncturus fuisse Lucianus. Quot loca inter dictantes & scribentes Jotacistas corrupta sint, vel Canterjani syntagmatis Aristidi ab illo edito subjuncti c. 1. vel cujuscumque libri antiqui inspectio docere unumquemque satis potest. Sic mox habebimus ἐκόντι in εἰσέλθοι mutatum &c. Verbo, legendum videtur, ἄλις ἔχοι μοι —— ἀκούσαι. Usus ille verbi ἔχω non infrequens. Noster Πρεσβ. princ. καὶ γὰρ οὐδὲ τἄλλα ἔτοιμος ἔχω σοι. *Thucyd.* III, 53. χαλεπὸς ἔχει ἡμῖν πρὸς τοὺς ἄλλους ὁ πόλεμος, *difficile nobis est persuadere.* In primis referre hic juvat principium orationis primae Antiphontis, ubi similiter peccatum videtur, Νέῳ μὲ ὄντι ἀπείρῳ δικῶν ἔγωγε δοκεῖ, δικῶς δὲ ὁ λόγος ἔχοιμι περὶ τοῦ πράγματος κ. τ. λ. Videtur legendum, Νέῳ μὲ ὄντι ἀπείρῳ δικῶν (vel δικῶν servato, & intellecto εἶμι) ἔγωγε δοκῶ, δικῶς δὲ ὁ λόγος ἔχοι μοι περὶ τ. π. Eadem nimirum ratione, qua mox in eodem exordio dicitur, εἰ ἐπεξιόντι ἀναγκαίως ἔχει οἷς ἥκιστα ἐχρῆν ἐν ἀσφαλεῖ κεκινδυνεύκασι. J. M. G.

Ἐμοίγε] En medicinam quum *Gesnerus* desiderabat, quamque conjectura adsecutus est, ex Libris confirmatam. J. F. R.

42. Ὥστην οἱ σφῶν ἐξοικοῦντες] *Alciphr.* 2. p. 262. Διόδωκα τοὺς Ἀττικοὺς σφῶν οἴτινες ἄρξουσι πάντα μου ἐξοικοῦντες, ubi Doctiss. *Bergler.* priscinum Luciani interpretem merito reprehendit, quod haec verterit: *ut vestros circumforaneos versiculos*, quum ἀγορὰν de-

ut vides; cum tumultu accedunt, vesparumque instar bombum circa arcem faciunt. ATHEN. Teneo te, sceleste. ALIUS. Calumniator es. ALI. Dabis tandem aliquando poenas. ALI. Convincam te feciſſe horribilia. ALI. Mihi prius fortire. ALI. In jus veni, impute. ALI. Noli mihi collum obtorquere. JUST. Scin' quid agamus, Mercuri? Cauſſas alias differemus in craſtinum: hodie vero ſortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae generibus, vel ſcientiis, contra viros delatae ſunt. Et cedo hujus mihi generis libellos. MERC. *Ebrietas contra Academiam pro Polemone, plagii.* JUST. Sortire ſeptem *judices.* MERC. *Porticus* (Stoa) *contra voluptatem, injuriarum, quod ſuum amatorem Dionyſium abduxit.* JUST. Quinque ſufficiunt. MERC. *De Ariſtippo voluptas contra virtutem.* JUST. Quinque & hisce

ἀλλ' ὁρμήσεις, ὥσπερ οἱ σφῆκες προσβεβῶσί τ' ἄκραν. ΑΘΗΝ. Εἴληφά σε, ὦ κατάρατε. ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς. ΑΛΛ. Δώσεις ποτὲ ἤδη τ' δίκην. ΑΛΛ. Ἐξελέγξω σε δεινὰ εἰργασμένον. ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρῶτον ἐπιχείρησον. ΑΛΛ. Ἔπου, μιαρέ, πρὸς τὸ δικαστήριον. ΑΛΛ. Μὴ ἄγχε με. ΔΙΚ. Οἶδα ὃ δράσομεν, ὦ Ἑρμῆ; τοὺς μὲν ἄλλας δίκας ἐς τ' αὔριον ὑπερβαλώμεθα, σήμερον δὲ κληρῶμεν τὰς τοιαύτας, ὁπόσαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπιστήμαις, πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγγελμέναι. καί μοι ταύτας ἀνάδος τ' γραφῶν. ΕΡΜ. Μέθη κατὰ τ' Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος ἀνδραποδισμοῦ. ΔΙΚ. Ἑπτὰ κληρωσον. ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ κατὰ τ' ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τ' ἐρασὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβιάσθη. ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί. ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου τρυφὴ πρὸς ἀρετήν. ΔΙΚ. Πέντε καὶ τοῦ-

---

debuiſſet, id quod *Gefnerus* Noſter ſponte correxit. Ceterum Athenienſes, irritatos eſſe pugnaciſſimos, ideoque crabronibus comparari ab *Ariſtophane*, vid. ap. modo laudatum *Bergler.* *J.F.R.*

49. Οἶδα ὃ δράσομεν] Attici vulgo εἰσό' ὃ, τι δράσων. V. *Muret.* Var. Lect. III. 12. *M.du S.*

51. Κληρῶμεν] De cauſis ſorte producendis vide AG. V. 2091. *M.du S.*

53. Ἐπιγεγράφθαι] Ἐπιγράφειν notatum erat in marg. *Junt.* Sed deletum deinde, adſcriptumque conferendum c. 25. Unde patebit nihil hic mutandum. *J.F.R.*

55. Μέθη κατὰ τ' &c.] I. e. τ' μέθης δίκη κατὰ τ' Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος, ἀνδραποδισμοῦ ὅσα. Ὑπὲρ Πολέμωνος. i. e. περὶ Πολέμωνος, *de Polemone*, *ſuper Polemone*. κατὰ τ' Ἀκαδημίας, ſubaudi γραφήν. Ἀνδραποδισμοῦ, pro ἐπὶ ἀνδραποδισμῷ. Et ſic de cett. *F.G.*

Ibid. Ὑπὲρ Πολέμωνος] *Eraſm.* ac *Geſn.* dedere: *pro Polemone.* Gujetus *de*, *ſuper.* Verum eſt, ὑπὲρ τινὸς ſignificare *pro aliquo.* Ut in notiſſima Novi Foederis ſententia. Εἷς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; Noſter hoc *Dial.* c. 6. ἢ πάντες ὑπὲρ σῦ φιλοσοφοῦσι, & *omnes PRO TE philoſophantur.* Et c. 14. bis, ter. c. 15. Idem *Quom. Hiſt.* c. 12. ὑπὲρ ἡμοῦ μαιομαχοῦντα. *Bax.* c. 36. pr. θνήσκειν ὑπὲρ τ' φίλου. *Amor.* c. 47. p. m. μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων — φίλους. *Ariſtid.* T. 2. p. 116. Ed. Jebb. ὑπὲρ ἀνδρῶν καλῶν ἰρεῖν. *PRO viris honeſtis dicere.* Interim bene *Gujetus* monet, recte hic *de*, *ſuper* ſignificare; nam Polemon non tam eſt *pro* quo cauſſa dicitur, vel qui reus defenditur, ſed ſubjectum litis, de quo contenditur, quemque ambae litigantes ſuum vindicant, vide modo pr. capitis 16. At ſi quis malit reddere *propter*, hic me habebit audientem: Ita E. c. in I. Ep. ad *Corinth.* XI. 24. τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον recte vertas, *pro nobis*, (& ſic centies ita N.T.) ſed & *propter nos*, ibi eodem redibit & multis in locis. *Long. Paſt.* IV. 132. (140) ὑπὲρ παιδὸς ἰδὼν δεδοικώς, *timens filio.* Sive *de*, *pro*, *ſuper* filio, quod & ibi parum diſcriminis adferet. Sic mox περὶ Ἀριστίππου itidem eſt ſubjectum de quo ambigunt, confer c. 23. & ſeq. Nec obſtat quod περί τινος εἰπεῖν etiam dicantur Oratores pro aliqua re dicentes, ut *Demoſth.* περὶ στεφάνου. *Demoſth. pro corona*: nam & ibi corona eſt de qua litigatur, aliique *de corona* vertunt; etſi hic parum quoque interſit, *pro* an *de* malis. Apud Lucian. autem h. l. praeſtat *de*, *propter*, vel *ſuper*, quo ſenſu habuimus ὑπὲρ *Gall.* c. 18. *J.F.R.*

56. Ἀνδραποδισμοῦ] V. not. ad c. 17. *M.du S.*

57. Ἡ Στοὰ κατὰ τ'] I. e. τ' τοῦς δίκη κατὰ τ' ἡδονῆς περὶ τ' ἀδικίας ἔστα. *F.G.*

Ibid. Στοὰ] Haeſi, an in verſione *Stoae* potius nomen retinerem, quod Proſopopoeiae magis aptum videretur. Sed cum non invenirem auctorem Latinae appellationis, cum ſaepe ſe occaſio obtulerit Ciceroni, Senecae, aliis; malui *Porticum* dicere, quae non minus poteſt feminam terminatione ſignare, quam *Saeptum*: quaque uſi Cicero & Horatius. *J.M.G.*

58. Διονύσιον] Zenonis hic diſcipulus, de quo paulo poſt, c. 20. *M.du S.*

59. Περὶ Ἀριστίππου] I. e. τ' τρυφῆς δίκη περὶ Ἀριστίππου πρὸς ἀρετήν, &c. *F.G.*

61. Ἀρ-

τούτοις δικασάτωσαν. ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβικὴ δρασμῷ Διογένει. ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρου μόνους. ΕΡΜ. [a] Ἡ γραφικὴ τῷ Πύῤῥωνος λειποταξίου. ΔΙΚ. Ἐννέα κρινέτωσαν.

litem judicanto. MERC. *Mensaria fugae crimen intendit Diogeni.* JUST. Tres solos sortire. MERC. *Pictoria contra Pyrrhonem deserti ordinis.* JUST. Novem judicent.

ΕΡΜ. Βούλῃ καὶ ταύτας ἀποκληρῶμεν, ὦ Δίκη, τὰς δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπενηνεγμένας τῷ ῥήτορι; ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον [b] ἀναλύσωμεν· αὗται δὲ εἰς ὕστερον δεδικάσονται. ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὅμοιαί γε καὶ αὗται, καὶ τὸ ἔγκλημα, εἰ καὶ [c] νεαρόν, ἀλλὰ πλησίον τοῖς [d] προαποκεκληρωμένοις· ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον. ΔΙΚ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, χαριζόμενος τὴν δέησιν· ἀποκληρῶμεν δ' ὅμως, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας, ἱκαναὶ γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι. δὸς τὰς γραφάς. ΕΡΜ. Ῥητορικὴ κακώσεως [e] τῷ Σύρῳ· ἀναλογος [f] τῷ αὐτῷ, ὕβρεως. ΔΙΚ. Τίς δὲ οὗτός ἐστιν; ἢ γὰρ [g] ἐγγέγραπται τοὔνομα. ΕΡΜ. Οὕτως ἀποκλήρου τῷ ῥήτορι

14. MERC. Visne illas quoque sortiamur, Justitia, duas nuperas, delatas contra rhetorem. JUST. Antiquas prius dirimamus; hae postridie judicabuntur. MERC. Verum similes illae quoque, & crimen, licet novum, tamen finitimum his, quae modo sortiti sumus. Itaque inter haec judicari aequum est. JUST. Videris, Mercuri, gratificari velle alicujus precibus. Sortiamur tamen, si videtur. Verum solas hasce; satis multae enim judicēs sortitae sunt. Cedo libellos. MERC. *Rhetorica malae tractationis* dicam scribit *Syro; Dialogus eidem, contumeliae.* JUST. Quis vero hic est? neque enim adscriptum est nomen. MERC. Sic modo sortire, *Rhetori Syro*, ni-

a Ἡ] Caret articulo *Fl.* b Διαλύσωμεν] Διανύσωμεν G. c Νεαρὸν] Μὴ παλαιὸν P. d Προαποκληρωμένοις] Ἀποκληρωμένοις *Fl.* e Τῷ Σύρῳ] Τὸν Σύρον *Fl.* Vulgatum firmat P. f Τῷ αὐτῷ] Τὸν αὐτὸν *Fl.* Prius tenet P. g Ἐγγέγραπται] Recte sic *Fl. Fr. B1. H. P. S.* Ἐκγέγραπται male *J.* & *V2.*

61. Ἀργυραμοιβικὴ] Τραπεζιτική. *V.*
68. Κατὰ τῷ ῥήτορι] Ὁ ῥήτωρ οὗτος εἰ αὐτὸς, κακόδαιμον Λυκιανέ. *V.*
78. Κακώσεως τῷ Σύρῳ] Διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ῥήτορα. *V.*

61. Ἀργυραμοιβικὴ] I. e. ἡ ἀργυραμοιβικῆς δίκη τῷ Διογένει γραφεῖσα, sive, κατὰ τῷ Διογένους, δρασμοῦ ὄσα, i. e. περὶ δρασμοῦ. *F.G.*

Ἀργυραμοιβικὴ] Ita hic Edd. recte. Ac rursus infra c. 24. Ubi *Scholiast.* tamen ἀργυρομοιβικὴ, sine dubio per errorem calami, aut typorum; quamvis non sit contra analogiam in aliis nonnullis compositis; at in hoc verbo α verbi ἀμοιβὴ maneat, aeque ac manet in χρυσαμοιβὰς, ἰσάμοιβος &c. *J.F.R.*

64. Πύῤῥωνος λειποταξίου] *Diogen. Laërt.* initio vitae ejus. *J.B.*

68. Τὰς παλαιὰς πρότερον ἀναλύσωμεν, αὗται δὲ εἰς ὕστερον διδικάσονται] *Antiquiores*, illas, inquit interpres, *prius dirimamus; Hae autem postea judicabuntur.* Non rejicio hanc scripturam, sed mihi tamen magis arridet Mſ. lectio, in quo παλαιὰς πρότερον ἀναλύσωμεν. *priores prius expediamus* sc. causſas. *J.G.G.*

69. Διαλύσωμεν] Nihil varietatis in Edd. reperio. *Solan.* vulgatum jam delerat, & ν. pro λ. substituerat ex G. Ego necessitatem nondum video: quin quia δίκας supra praemissum intelligitur, aptissimum videtur ἀναλύειν δίκας pro *dirimere, dijudicare.* Ita simplex λύειν pro *dissolvere dubium*, ex *Alciphr.* 2. 4. p. 262. qui λύειν τὸν γνώμον, pro *decidere sententiam*, habet, supra, ni fallor, jam vidimus. Addo *Hippocr.* sive Epistolam Artaxerxis ad Hippocr. quae est numero prima, λύε ταῦτα πάντα. i. e. *solve nos omnibus his difficultatibus.* Sed ἀναλύσεις ἐγκλήματα *Thucyd.* I. c. 140. Et IV. c. 118. post med. τὰ ἀμφίλογα δίκη ἀναλύσεις ἀνὰ πολέμων. *Herodian.* VI. 5. 8. ἀναλυθέντος δὲ τοῦ πολέμου peracto bello. *Dion. Hal.* VIII. p. 517. f. ἀναλύσομαι τὰ πρὸς αὐτοὺς πόλεμον. *Aristoph.* Lyſ. 569. Alia Lexicogr. jam dedere. Nec tamen ἀναύσωμεν repudiarem, si modo plures Codd. addicerent. *J.F.R.*

72. Νεαρὸν] Μὴ παλαιὸν P. sed solus; & glossema merum est. *M. du S.*

75. Τῶν δήσιν] An τῇ δήσει; *F.G.* Non male. Sed personae dativus intelligi potest, quando res accusandi casu additur, ut enim Latine dicitur *gratificari alicui*, & *gratificari alicui quid*, ita & Graece χαρίζεσθαι τινὶ τι. Exempla in Novo Foedere sunt adeo frequentia, ut nullum inde addere opus sit. Nec insoli-

nihil enim impediet, etiam sine nomine. JUST. En transmontanas jam etiam Athenis in Areopago sortiemur *dicas*; quàs trans Euphratem judicatas esse oportebat. Verum sortire undecim, eosdem utrique dicae. MERC. Bene tu quidem, Justitia, parca es, ne multum insumatur in sportulas judicum.

τῷ Σύρῳ, καλύσει γὰρ οὐδὲν ἡ ἄνευ τοῦ ὀνόματος. ΔΙΚ. Ἰδοὺ καὶ τὰς [h] ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν, ἃς ὑπὲρ [†] Εὐφράτου καλῶς εἶχε δεδικάσθαι. [i] πλὴν ἀποκλήρει ἑπτὰ καὶ δέκα τὰς αὐτὰς ἑκατέρᾳ τῇ δίκῃ. ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Δίκη, [k] φείδῃ, μὴ πολὺ ἀναλίσκειν τὸ δικαστικόν.

15. JUST. Primi sedeant Academiae & Ebrietati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrietas. Quid taces, & nutas? Accede, Mercuri, & audi. MERC. Non possum, ait, caussam meam agere mero compedita lingua, ne iudibrium debeam in judicio. Vix autem sto, ut vides. JUST. Itaque Patronum adhibeat, de acribus illis aliquem. Multi enim, etiam trioboli caussa dirumpere se parati. MERC. Sed nemo temere volet caussam

ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῇ Μέθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει. πρότερα δὲ σὺ λέγε ἡ Μέθη. τί σιγᾷς, καὶ ἀμελεῖς; φέρε, ὦ Ἑρμῆ, προσελθών. ΕΡΜ. Οὐ δύναμαί, φησι, τὰ ἀγῶνα σπένδειν [l] τοῦ ἀκράτου τὴν γλῶτταν πεπεδημένος, μὴ [m] καὶ γέλωτα ὄφλω ἐν τῷ δικαστηρίῳ. μόγις δὲ [n] ἕστηκα, ὡς ὁρᾷς. ΔΙΚ. Οὐκοῦν συνήγορον ἀναλαβάσθω τῶν [o] δυοῖν τούτοιν τινά· πολλοὶ γὰρ οἱ κατ' ἐπιτριωβόλῳ διαῤῥαγῆναι ἕτοιμοι. ΕΡΜ. Ἀλλ' εἰσὶν [p] ἐθελησταί γε τῷ φανερῷ συν-

h Ὑπερορίας] Ὑπερορίους G. *i* Πλὴν ἀποκλήρει] Πλὴν ἀλλὰ κλήρει G. P. Nil mut. Edd. *k* Φείδῃ] Φίλῃ male *Fl.* *l* Καὶ] Non habet *Fl.* *m* Μόγις] Μόλις *Fl.* *n* Ἕστηκα] Ἕστηκεν marg. *MVV.* *o* Δυοῖν] Κωμῶν *Fl.* Vulgata est in cett. Item in *P. L.* *p* Ἐθελησταί γε] Restitui. *ed. P. G.* Nam ἐθελοντα *Fl.* Edd. male.

litum profanis. *Ael.* V. H. XII. 1: vers. in Χωρίζουσιν ἀπόντων βασιλῆ τοῦτο, ut ex Codd. bene edidit *Periz.* Mitto alia exempla. Interim δέκα fere mallem, quod hic elegantius. *J. F. R.*

78. Τοῦ Σύρου] Τοῦ Λυκιαστοῦ τοῦ *F. G.*

80. Οὐ γὰρ] Fuit cum Mercurio tribuenda haec verba putarem, quibus Justitiae responderet. *M. du S.*

83. Ἰδοὺ καὶ τὰς ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν] Sic Mss. Ἀθήνας. Vulgo ὑπερορίας. *J. G. G.*

Ibid. Ὑπερορίας] Subaudi δίκας. *F. G.*

86. Πλὴν ἀλλὰ κλήρει ἑπτὰ καὶ δέκα] Sic Mss. *verumtamen sortire decem.* Editi, πλὴν ἀποκλήρει. *J. G. G.*

Ibid. Τοὺς αὐτοὺς] Τοσούτους rescribendum jubet *S. Petitus* ad Legg. Att. p. 323. ut ita: πλὴν κλήρει ἑπτὰ καὶ δέκα τοσούτους ἑκατέρᾳ τῇ δίκῃ ἀποκλήρωσον: *sortire undecim utrique liti.* Nam judicia reddenda „ erant eodem die; tum vero lege cavebatur, ne quis „ eadem die duo redderet judicia". Cui ego plane adsentior, ac rescriberem, modo vel unus codex adjuvaret. *J. F. R.*

90. Τῇ Ἀκαδημίᾳ] Subaudi διατρίβουσι. *F. G.*

91. Τὸ ὕδωρ ἔγχει] Conf. *Athen.* c. 8. *T.* 1. *M. du S.* Immo & mox c. 16. f. atque alibi passim. *J. F. R.*

97. Μόγις] Μόλις antiquius esse, significatu tamen

rum differre *Piersonum* ad *Moer.* p. 337. vide *Steph.* & *Hemst.* T. I. *Jud. Voc.* c. 3. vs. 45. Vix differre agnoscit etiam *Wessel.* ad *Diod. Sic.* 2. c. 47. Confundi autem saepe a scribis hinc adparet. Addat, cui tanti est, *Dor. Dial.* VII. 1. ubi μόγις edidit *Hemst.* quod ibi sic etiam est in *Fl.* & *P.* Sed *J.* μόλις ibi vicissim habet, μόγις in variant. non est notatum. *J. F. R.*

Ibid. Ἕστηκα] Ἕστηκεν, quod bene monuit marg. *Ar. Wess.* omnino verum arbitror; sed quia sola hoc habet, nondum recipere sum ausus. *J. F. R.*

99. Δυοῖν] P. L. & Edd. omnes, exceptis *Fl.* & *Ald.* quae κωμῶν habent. *M. du S.*

2. Οὐδὲς ἐθελησταί γε τῷ φανερῷ συναγορεύσει μέθῃ] *Nemo certe velit objectari palam patrocinari.* Puer videri legendum *ἐν φανερῷ*. Et nunc firmat Ms. in quo ἐθελησταί ἐστι τῷ φανερῷ συναγορεύσει μέθῃ. *Nemo velit aperte patrocinari ebrietati.* *J. G. G.*

Ibid. Τῷ φανερῷ] Pro *ἐν τῷ φανερῷ*. Sed *ἐν τῷ φανερῷ* legendum videtur. *F. G.*

Ibid. Ἐθ] Sic P. etiam, recte. Impressi omnes ἐθελήσει γε, absque ἐν, absurde, quia sequitur τῷ φανερῷ. *M. du S.*

Ἐν τῷ φανερῷ] Recte monuit *Guiet.* cumque libri quidam addicant, facile recepi. *J. F. R.*

ἀγορεῦσαι Μέθη· πολλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα ἔοικεν ἀξιῶν. ΔΙΚ. Τὰ ποῖα; ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία ἀεὶ πρὸς ἀμφοτέρους παρεσκεύασται τοὺς λόγους, καὶ τοῦτ' ἀσκεῖ, τἀναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὕτη τοίνυν, φησίν, ὑπὲρ ἐμοῦ [a] πρότερα εἰπάτω· εἶτα ὕστερον ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐρεῖ. ΔΙΚ. Καινὰ μὲν ταῦτα· εἰπὲ δ' ὅμως, ὦ Ἀκαδημία, τὸν λόγον ἑκάτερον, ἐπεί σοι ῥᾴδιον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταί, [b] πρότερον τὰ ὑπὲρ τοῦ Μέθης· ἐκείνης γὰρ τόγε νῦν ῥέον. ἡδίκηται [c] δὲ ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα [d] ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἐμοῦ, ἀνδράποδον ὁμόνουν εἶχεν εὔνουν καὶ πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν [e] ὧν [f] προστάξειν οἰόμενον, ἀφαιρεθεῖσά τε Πολέμωνα ἐκεῖνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τοῦ ἀγορᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ καταδόμενος ἑωθεν εἰς ἑσπέραν, μεθύων ἀεὶ καὶ κραιπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις δημοσιεύων. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθηναῖοι ἅπαντες, οἳ μηδὲ πώποτε νήφοντα Πολέμωνα [g] εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τὴν Μέθης ἁρπάσασα μὲν ebrietatis palam suscipere. Et tamen cum ratione istuc videtur petere. JUST. Quid? MERC. Academia semper in utramque partem dicere parata est, & hoc ipsum meditatur, contraria bene posse dicere. Haec ergo, ait, pro me primum dicat, deinde posterius pro se verba faciet. JUST. Nova quidem ista ratio. Sed dic tamen, Academia, utramque caussam, quando tibi facile est.

16. ACAD. Audite, Judices, primum quae pro ebrietate dicentur: illius enim nunc aqua fluit. Maxima vero infelix injuria a me, Academia, affecta est, mancipio, quod solum habebat amicum & fidele sibi, quod nihil eorum, quae ipsa imperabat, turpe putaret, privata, isto, dico, Polemone: qui interdiu comissabundus vagabatur per forum medium, cum psaltria, canentibus aures praebens a mane inde ad vesperam, ebrius, vino gravis, floreo caput ferto redimitus. Haec vera esse, testes Athenienses universi, qui ne unquam quidem sobrium videre Polemonem. Cum autem ad Academiae portam comissatum veniret infelix, ut ad alias omnes solebat; illa plagio usa, vi ereptum e manibus Ebrietatis

ad

a Πρότερα] Sic *Fl. Fr. B. P. S* &c. Πρότερον *J.* & marg. *Ar.* b Πρότερον] Πρότερα *Fl.* sola. c Δὲ] Non comparet in *Fl.* d Ὑπὸ τῆς Ἀκαδ.] Ὑπ' Ἀκαδημίας *Fl.* e Ὧν] Ὁ *Fl.* f Προστάξειν] Πράξειν P. cum marg. *Ar.* g Εἶδον] Ἰδόντες *Fl.*

3. Ταῦτα] Quae sequuntur scilicet. *F. G.* Occurret sic rursus *Dial.* seq. c. 12. pr. atque alibi. *J. F. R.*

7. Αὕτη] Ἡ Ἀκαδημία. *F. G.*

14. Τό γε νῦν ῥέον] I. e. ὕδωρ. *Illi nunc fluit aqua* (sc. clepsydrae.) *L. K.*

Τό γε νῦν ῥέον] Vertebatur in *Graevianâ*: *quae nunc fluit oratio.* In Paris. *id quod nunc dicitur.* Sed ὕδωρ intelligendum relinqui, recte monuit Cl. *L. Bos* de Ellips. p. 176. Edit. Franeq. Monuit idem *Gujetus.* *J. F. R.*

15. Ἀνδράποδον — εὔνουν] Ita in *Epist.* ad *Ephes.* VI. 7. μετ' εὐνοίας δουλεύοντες. Ubi Rev. *Jac. Elsner.* bene monet εὔνουν saepe ac proprie dici de servis fideli ac sincero animo servientibus, ne quis existimet, *benevolentiam* minus convenire servo erga Dominum, ac pluribus testimoniis confirmat. *J. F. R.*

17. Ὧν] Melius ita vulgo, quam quod *Fl.* & Nec genitivi illa constructio cuiquam potest esse ignota, pro μηδὲν αὐτῶν, ὧν &c. *Long. Past.* L. 2. p. 43. ὁρίσαν ἀγέλαι συνέρχου τὸ ἑωθινὸν, ἢ μὲ ἐς τροφὴν, ἢ δὲ ἐς ὠδὴν. *Herodian.* 2. 1. 2. δυεῖν εἰκέναι τῶν πιστῶν ἑαυτοῖς. *J. F. R.*

20. Ἕωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων] Sic in Deorum consilio ἀκράτου ἴωθεν ἀκοπίαν. *J. B.*

22. Στεφάνοις δημοσιεύω] Conf. T. I. *Nigrin.* c. 18. *M. du S.*

29. Ἀπαγοῦσα] Sic P. melius quam in Impressis, ubi ἀγαγοῦσα est. *M. du S.*

Ἀπαγοῦσα] Admitterem *Solani* emendationem, dum ἀπάγουσα vel ἀπαγαγοῦσα legat. Singularem enim vim habet, quasi *raptam asportamque abduxerit*, vel ut praedam suam abegerit, aut seorsum abduxerit colloquendi secumque habendi caussa, quo sensu *Liv.* & *Sallust.* *in tabernaculum abducere*, & sim. frequenter usurpare, quia

ad se deduxit, aquam bibere coëgit, sobrium esse de novo instituit, coronas ei detraxit, & cum in lecto bibendum esset, tortuosas illum quasdam voculas, miserasque, & multae solicitudinis plenas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipso efflorescebat, rubore pallidus, miser, & rugosus corpore factus est: & cantilenarum omnium oblitus, sine cibo nunnunquam & sitiens ad mediam usque vesperam desidet inter nugas, quas multas ego, Academia, doceo. Maximum vero illud, quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, & sexcenta de ea mala narrat. Dicta sunt fere, quae pro Ebrietate debebant. Jam etiam pro me agam. Et hinc mihi fluat *clepsydra*. JUST. Quid tandem ad haec dicet? sed aequum viciſſim infunde.

17. ACAD. Sic quidem omnino rationabilia auditu pro ebrietate dixit Patrona. Sin vero me etiam benivole audieritis, quam nulla istam injuria affecerim, cognoscetis. Nam Polemonem illum, quem suum ait servum, non male natum, neque pro Ebrietate, sed familiarem mihi & ingenio similem, praeripuerat juvenem adhuc & te-

βίας, καὶ πρὸς αὐτὸν [h] ἀγαγοῦσα, ὑδροποτεῖν τε καὶ νήφειν ἐδίδαξε, καὶ τὰς στεφάνους ἀφείσπασε, καὶ δεσμὸν τίνειν καλαχείμενον, ῥημάτια [i] σκολιὰ καὶ δύσηνα, καὶ πολλῆς φροντίδος ἀνάμεστα ἐπαίδευσεν· ὥστε ἀντὶ τοῦ τέως ἐπανθοῦντος αὐτῷ ἐρυθήματος, ὠχρὸς, [k] ἄθλιος, καὶ ῥικνὸς τὸ σῶμα γεγένηται, καὶ τὰς ᾠδὰς ἁπάσας ἐπιλέλησται, ἔστιν ὅτε καὶ διψαλέος εἰς μέσην ἑσπέραν κάθηται λήρων, ὁποῖα πολλὰ ἡ Ἀκαδημία ἐγὼ λήρειν διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμοῦ ἐκπαρθείς, καὶ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς. εἴρηκε δὲ τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη καὶ ὑπὲρ [l] ἐμαυτῆς ἐρῶ καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐμοὶ ῥευσάτω. ΔΙΚ. Τί ἆρα πρὸς ταῦτα ἐρεῖ; πλὴν ἀλλ' ἔγχει τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὕτως ἔμ' ἀκοῦσαι πάνυ εὔλογα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, [m] ἡ συνήγορος εἴρηκεν ὑπὲρ τῆς Μέθης· εἰ δὲ καμοῦ μετ' εὐνοίας ἀκούσεσθε, εἴσεσθε ὡς ὐδὲν αὐτὸν ἠδίκηκα. τὸν Πολέμωνα τοῦτον, ὃν φησιν ἑαυτῆς οἰκέτην εἶναι, πεφυκότα δὲ Φαύλως, οὐδὲ τὴν Μέθην, ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ, [n] καὶ τὴν φύσιν ὅμοιον, [o] προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄν-

h Ἀγαγοῦσα] Sic Edd. Ἀπαγοῦσα vult *Solan.* ex P. *i* Σκολιὰ] Restitut. ex B1. *f. Fr. S.* &c. Nam σκολιὰ H1. & 2. ac P. *k* Ἄθλιος] Ὁ ἄθλιος emendat *Solan.* Bene; sed sine auctorit. *l* Ἐμαυτῆς] Ἐμοῦ αὐτῆς *Fl.* Vulgatae consentit P. *m* Ἡ] Ἃ P. B. *n* Καὶ τὴν φύσιν ὅμ.] *Fl.* ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ τὴν φύσιν. προαρπάσασα &c. *o* Προαρπ.] Προσαρπάσασα G. & P. Nil mut. cett.

quis nescit? vid. tamen *Cort.* ad *Sallust.* Jug. VIII. 2. Adde supra T. I. *Tim.* §. 16. No. 84. Ubi licet contrariam in partem de adulterio stuproque dicatur, tamen eadem caussa locutionis est, pro *perducere seorsum, ad se*, sive *seductora*. *J. F. R.*

35. Ὁ] Articulum ante ἄθλιος ego inserui, qui in omnibus desiderabatur. *M. du S.*

36. Ῥικνὸς] *Macilentus.* Vide nos ad *Jamblichum*. *L. K.*

41. Ἐμοὶ μέντοι] Vertebatur *verumtamen a me ipso*. Sed rursus intelligendum ὕδωρ, monuit *L. Bos* loco ad principium hujus cap. adducto. *J. F. R.*

52. Πεφυκότα δὲ Φαύλως ὐδὲ] Interpres: *non male natum, neque ita ut ebrietatem referret.* Tu sic potius: *non malo ingenio hominem, neque ad ebrietatem natum*, id est, non deditum ebrietati. *L. Bos.*

54. Προαρπάσασα] Dicitur ebrietas προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄντα. Vertunt, *praerepens cum esset adhuc adolescens tenellus.* sed reponendum ex Mſ. προσαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄντα, *ad se rapiens, sua attrahens adolescentem etiam tunc & valde tenerum.* pro quo quo c. 26. dicit, πρὸς ἑαυτὸν ἀφέσπασεν, & statim, προσάγει αὐτῷ τοὺς πότους. *J. G. G.*

Προαρπάσασα] Parisiensis etiam προαρπάσασα. Sed recepta melior & senior mihi videtur. *M. du S.*

Προαρπάσασα] Nihil mutandum puto. Ebrietatem *prius* rapuisse ait; se rursum sibi iterum vindicasse &c. *J. M. G.*

ὄντα, συναγωνιζομένης τ ἡδονῆς, ἥτ᾽ αὐ-
τῇ τὰ πολλὰ [a] ξυνεπεργεῖ, διέφθειρεν
ἄθλιον, τοῖς κώμοις, καὶ ταῖς ἑταίραις πα-
ραχῦσα ἔκδολον, ὡς μηδὲ μικρὸν αὐτῷ τ
αἰδῶς ὑπολείπεσθαι· καὶ ἃ γε ὑπὲρ ἑαυτῆς
λέγεσθαι μικρὸν ἔμπροσθεν ἔφατο, ὑπὲρ ἐμοῦ
εἰρῆσθαι νομίσατε. περιῄει γὰρ ἕωθεν ὁ ἄθλι-
ος ἐστεφανωμένος, κραιπαλῶν, διὰ τ ἀγο-
ρᾶς μέσης καταυλούμενος, ὑδέπολε πήφων,
κωμάζων ἐπὶ πάντας, ὕβρις τ προγόνων,
καὶ τ πόλεως ὅλης, καὶ γέλως τοῖς ξένοις.
ἐπεὶ μόνοι πως ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲ ἔτυχον,
ὥσπερ εἴωθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τ θυ-
ρῶν, πρὸς τοὺς παρόντας τ ἑταίρων λόγους
τινὰς περὶ ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης διεξιόντα. ὁ
δὲ μετὰ τοῦ αὐλοῦ, καὶ τ στεφάνων ἐπισὰς,
τὰ μὲν πρῶτα ἐβόα, καὶ συγχεῖν ἡμᾶς ἐπει-
ρᾶτο τ συνουσίαν, ἐπαταράξας τῇ βοῇ.
ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτοῦ,
κατ᾽ ὀλίγον (οὐ γὰρ τέλεον ἦν ἀμέθυστος
τῇ Μέθῃ) ἀνένηφε πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀφ᾽

nerum, adjuvante voluptate, quae & ipsi frequenter ministrat, corruptique miserum, comissationibus & meretricibus deditiicium tradens, ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur. Ea vero quae pro sé dici paullò ante putabat, pro me dicta putatote. Circumibat enim infelix a mane inde, coronatus, crapula gravis, per medium forum, tibiis aures intendens, nec unquam sobrius, comissatum veniens ad quoscunque, contumelia majorum suorum, & totius civitatis, risus hospitibus. Verum ad me cum veniisset; equidem, ut facere soleo, apertis januis ad sodalium quosdam praesentes verba forte faciebam de virtute & temperantia. At ille cum tibia & coronis adstans primo quidem clamabat, tentabatque nos confundere, turbans clamore nostram disputationem. Cum vero nihil illum curaremus; paullatim, neque enim plane ab ebrietate parmaduerat, ad sobrietatem

[a] Ξυνεπεργεῖ] Ὑπεργεῖ Pl.

63. Καλαυλούμενος] Conf. supra *Phalar.* I. c. XI. f. *M. du S.*

66. Παρ᾽ ἐμοὶ] Meminit & *Orig.* c. Cels. p. 50. 1. Sed ibi Philosophum non nominat; p. 125. 1. Xenocratem vocat; uti & *Diog. Laërt.* IV. p. 100. C. & *Euseb.* Chron. *Horat.* 2. *Sat.* 3. 254.

— *facieme quod olim*
Mutatus Polemon?

M. du S.

68. Πρὸς τοὺς παρόντας τ ἑταίρων] Introducitur Academia dicens Polemonem venisse ad se, dum patentibus foribus de virtute & temperantia forte verba faciebat πρὸς τοὺς παρόντας τ ἑταίρων: i. e. secundum interpretem, *apud amicos praesentes.* Sed pro *apud amicos* rectius verteres ad discipulos. Philosophos enim discipulos suos modestiae causa vocare consueviisse ἑταίρους & ἑμιλητὰς ab aliis ostensum est. *H. V.*

71. Συγχεῖν ἡμᾶς ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ἐπαταράξας τῇ βοῇ] Interpres: *perturbare nos tentabat, conventum clamore interturbando.* At τὸ συγχεῖν cum casu secundo nunquam construitur. Deceptus fuit interpres prava distinctione. Verba erant distinguenda hoc modo: συγχεῖν ἡμᾶς ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ἐπαταράξας τῇ βοῇ. Ea vertenda: confundere nostrum conabatur conventum, turbas dando sua vociferatione. *H. V.*

Συγχεῖν ἡμᾶς ἐπειρᾶτο &c.] Recte vidit Cl. *Vitringa*, quare interpunctionem ita fieri curavi, ut is jussit. *J. F. R.*

78. Ἀναγεμόμενος] Sic P. In Impressis ἀναγεμισμένος. *M. du S.*

Ἀναγεμόμενος] Non repudiavi vulgatam, quae ἀναγεμισμένος habet; sed quia ad *Paris.* haec describitur, quatenus bona est, ejus lectionem servavi, tam quia Cod. P. quoque sic exhibet, & alibi Noster sic solet, ut modo *Gall.* c. 2. vidimus. Sed utrumque idem esse, quis nescit? *J. F. R.*

88. Πρὸς ἐμοῦ] Cur hic Edd. excusserit *Solan.* olfaceere me credo. Nimirum πρὸς ἐμοῦ quaesivit, nec adeo immerito, ut fit: *quomodo adfectus sit erga me.* Erasmus enim ut Graecis auxiliaretur, dederat: *quo pacto A ME immutatus aeque affectus sit*, ἀλλάττεται passive accipiens: quod non plane nego fieri posse; nam sive *disponitur sum* dicas, & pro passivo habeas, sive *jaceo*, & neutrum voces, non magni interfuerit, ac πρὸς cum genitivo passivis & passionem significantibus additum valere *ab*, verum est. Sic supra *Iovr.* c. 22. f. πρὸς αὐτῶν γεγραπται μοι. T. I. *Tim.* §. 9. f. ἀμελεῖσθαι πρὸς ἐμοῦ (ἐμοῦς ante lectum.) Sed ibid. §. 5. & 25. πρὸς cum genit. pro ὑπὸ. Item §. 15. ὡς μὴ ἀφθόνως πρὸς τινος. Ne alios testes adducam, quod in proclivi foret. At quando ἀλλάττομαι significat *adfectus sum erga aliquem*, certe solet οὕτω ἀλλάττομαι πρὸς

tem ab illa disputatione rediit, abstulitque coronas, & tacere jussit tibicinam, & purpurae illum puduit: & tanquam e profundo somno expergefactus, tum se, quomodo affectus esset, inspexit, tum vitam condemnavit superiorem. Hinc ille ab ebrietate rubor defloreſcens evanuit, cum a pudore potius eorum, quae fecerat, erubesceret: & tandem, ut erat, ad me venit transfuga, neque vocantem, neque vim adhibentem, ut ista dicit; sed quod ipse sua sponte haec meliora putaret. Et jam illum mihi voca, ut discatis, quomodo erga me affectus sit. Hunc ego, Judices, cum accepissem ridicule se habentem, & neque vocem mittere neque stare prae mero valentem, converti, ad sobrietatem reduxi, & pro mancipio virum honestum, & sobrium, & quantivis pretii Graecis reddidi. Et mihi tum ipse gratiam habet harum rerum

γει τε τὰς στεφάνους, καὶ τὴν αὐλητρίδα καλεσιώπα, καὶ ὑπὸ τῇ πορφυρίδι ἠχύνετο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθέος [b] ἀνεγρόμενος, ἑαυτόν τε ἐώρα ὅπως διέκειτο, καὶ τὸν βίον καλεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὲν ἐρύθημα τὸ ἐκ τ[8] Μέθης ἀπήνθει, καὶ ἠφανίζετο. ἠρυθρία δὲ κατ' αἰδῶ τ[8] δρωμένων, καὶ τέλος, ἀποδρὰς ὥσπερ εἶχεν, ἠτομόλησε πας' ἐμέ, [c] ἔτε ὑπικαλεσαμένης, ἔτε βιασαμένης, ὡς αὐτὴ φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ' ἐκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. καί μοι ἤδη καλῶ αὐτὸν, ὅπως καλαμάθῃς [d] πρὸς ἐμοῦ. τοῦτον, ὦ ἄνδρες δικασταί, ἀπολαβοῦσα, γελοίως ἔχοντα, [e] καὶ μήτε φωνὴν ἀφιέναι, μήτε ἑστάναι ὑπὸ τῆ ἀκράτῳ δυνάμενον, [f] ἐπέστρεψα, καὶ ἀνένηψα, καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδου κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα, καὶ πολλοῦ ἄξιον τοῖς Ἕλλησιν ἀπέδειξα. καί μοι αὐτὸς [g] τε χάριν οἶδεν ὑπὲρ τούτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ

[b] Ἀνεγρόμενος] Sic P. & P. Ἀνεγερόμενος *J. Fl. M. Fr. S.* &c. [c] Οὔτε βιασαμ.] Deficiunt in *Fl.* [d] Πρὸς ἐμοῦ] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* [e] Καὶ] Abest a *Fl.* [f] Ἐπέστρεψα] Sic dedi ex *Fl.* Ὑπέστρεψα. aliae. [g] Τε] Omittit *Fl.*

86. Καί μοι ἤδη κάλει αὐτὸν] Εἰσελθὼν ὁ Πεδίμιος εἰς τὸ δικαστήριον, παρίστα τοῖς δικασταῖς. *V.*

πρὸς τινὰ dici cum accusativo, ut Noster T. I. in *Prometh.* c. 10. οἱ ἄνθρωποι ὑπογαμοῦσιν ἀλλήλους πρὸς τὰ τοιαῦτα. *Iſocr.* ad Nicocl. ὡς χρὴ πρὸς ἄρχοντας διακεῖσθαι, qualia bene multa jam protulit *Stephanus* in Theſ. Verum cum etiam reperias in *Thucyd.* VII. c. 77. p. 497. ὁρᾶτε — ὡς διάκεισθε ὑπὸ τ[8] νόσου, quod recte ita exponas passive: *videte — in quem ſtatum a morbo redactus ſim:* Et, ut modo vidimus, πρὸς cum genitivo valeat saepe ὑπὸ, videretur & hoc Luciani ita defendi posse, ac reddi: *in quem ſtatum a me redacta ſit*; sed minus tamen commode; nam quum Academia Ebrietatem advocari jubeat, ut ipsa fateatur se sponte amore vitae melioris ad illam transisse, necesse est, ut ipsa testetur quo studio adfecta sit, quem animum gerat erga Magistram; ut recte Cl. *Goſſerus* ex contextu reddidit. Quare πρὸς ἐμοῦ legere etiam malim; etsi πρὸς μητρὸς, *reſpectu matris*, *Alciphron.* I. Ep. 19. p. 74. Et πρὸς accusativo ac genitivo simul jungatur eodem commate ap. *Ariſtot.* Pol. I. c. 8. f. ὁ δ' Ὑπερείδης — ἢ διὰ χρῶνται πρὸς τὰ τῶν θηρίων, καὶ τ[8] ἀνθρώπων, ὅσοι πεφυκότες ἀρχεσθαι μὴ θέλουσιν. Verum ibi alia ratio est; nam ἀνθρώπων est genitiv. partitivus pendens ab ὅσοι, & ellipsis simul, quum intelligatur πρὸς τούτους ante ἀνθρώπων. *J. F. R.*

92. Κόσμιον ἄνδρα & σώφρονα] Junguntur etiam κόσμιος & σώφρων in Epist. I. ad *Timoth.* c. 3. vs. 2. Sed ordine contrario, unde conjiceres plus esse κόσμιος quam σώφρων. Licet id non semper pro argumento valeat, quin in ejusmodi paene synonymis ordinem haud adeo observent auctores; Minime poëtae; modo ne plane vitiose decrescat oratio; nam in illo *Ariſtophanis* Plut. 89. quod Rem. *J. Elſner.* ad l. d. adfert, ὡς τοὺς δικαίους & σοφοὺς, καὶ σωφρονοῦντας videretur sic κόσμιος plus etiam esse quam δίκαιος & σοφὸς, quod tamen non sequitur; nam virtutes fere inter se sunt aequales & pares, ut *Cic.* ait de Amic. Ceterum κόσμιον esse hominem probatis & compositis moribus, nemo nescit. Qui tamen exempla desiderat; adeat laudatum *Elſn.* videatque Herodianum etiam κόσμιον ac σώφρονα conjungere, & κόσμιον praemittere. *J. F. R.*

95. Χάριν οἶδεν] Supra *Tox.* c. 33. *Catapl.* fin. & alibi saepe hac phrasi utitur aeque ac *Alciphr.* Et *Liban.* Soph. Ep. 13. Χάριν δὲ αὐτὸς σοι τῷ φιλῶ. Item *Homer.* Il. Z. 235. — ἐγὼ δέ κέ σευ αἰδέομαι καὶ δείδια μᾶλλα πάντα. . . . *J. F. R.*

ὑπὲρ αὐτῶ. εἴρηκα· ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρα ἡμῖν ἄμεινον ἦν αὐτῷ συνεῖναι.

causſa, tum pro ipſo neceſſarii. Dixi. Vos autem jam conſiderate, cum utra noſtrum eſſe illi fuerit melius.

ΕΡΜ. [a] Ἄγε δὴ μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσατε, [b] ἀνάστητε, καὶ [c] ἄλλοις χρὴ δικάζειν. ΔΙΚ. Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς. ΕΡΜ. Παράδοξον ἰδεῖν, εἶναί τινα [d] καὶ τῇ Μέθῃ τιθέμενον.

18. MERC. Age ſane, nolite cunctari, ferte ſuffragia, ſurgite. Judicare oportet etiam alios. JUST. Omnibus, una excepta, vincit Academia. MERC. Mirum non eſt, eſſe aliquem, qui ſuum Ebrietati calculum adjecerit.

Καθήσθε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν ἡδονὴν λαχόντες περὶ τοῦ ἐρᾶν δικάζειν. ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ· ἡ κατάγραφος, ἢ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λέγε.

19. Sedete jam, quibus ſortito obvenit judicare cauſſam Porticus contra Voluptatem de amatore. Infuſa jam eſt aqua. Tu jam, varie picta, (*Poecile*) dicito.

ΣΤΟΑ. Οὐκ ἀγνοῶ μέν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὸν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμᾶς τοὺς καλοὺς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην εὐμενεῖς, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτὴν, ἐμοῦ δὲ καταφρονοῦντας, ὅτι ἐν χρῷ κέκαρμαι, καὶ ἀγένειον βλέπω, καὶ σκυθρωπὴν δοκῶ· ὅμως δὲ, ἢν ἐθελήσητε ἀκοῦσαί μου λεγούσης, θαῤῥῶ πολὺ δικαιότερα ταύτης ἐρεῖν. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἔγκλημά ἐστιν, ὅτι ἑταιρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τὸ ὄψεως

20. PORT. Non ignoro equidem, Judices, quam ſpecioſam contra adverſariam mihi dicendum ſit, quin veſtrum etiam plerosque video conjectis in iſtam oculis ei arridere, me autem deſpicere quod in cute ſum tonſa, virili vultu, & triſtis atque ſevera videor. Tamen ſi volueritis audire me dicentem, confido multo me juſtiora prae iſta dicturam. Nimirum hoc ipſum etiam praeſens crimen eſt, quod meretricie ita ornata, illo vultu illice, meum amatorem

a Ἄγε δή] Ἄγετε Fl. ſine δή. Vulgata vero eſt in P. cett. d Καὶ] Non legitur in Fl. b Ἀνάστητε] Deficit in Fl. c Ἄλλοις] Sic Fl. Ἄλλως

13. Ὅτι ἐν χρῷ κέκαρμαι] Ὅτι οἱ Στωϊκοὶ τὰς κεφαλὰς ἔσαν πολὺ κεκαρμένοι, ὡς οἱ Μοναχοὶ νῦν. V.

98. Ἄγε δή] Est plural. μέλλετε ſequitur, nihil tamen opus eſt Florentinae lectione ἄγετε. Nam ἄγε ſequente plurali bene multis jam confirmavi Stoph. in Theſ. Sic Φέρε ap. Ariſtid. p. m. 415. T. I. in Or. Lacedr. I. Φέρε δὴ πρὸς Διὸς, εἰ τῶν ἴσων οἱ Θηβαῖοι τοῖς ἡμετέροις. Ne quid plura in re manifeſta. Latini ſimiliter *age, videamus*; pro *agite*. Cic. pro Leg. Man. c. 14. pr. *Age vero — conſiderate*. F.F.R.

99. Ἄλλοις] Reſtitue ἄλλους Fl. nam & ſic c. ſeq. δὲ τοὺς ἰδιώτας τῇ Ἀκαδημίᾳ. Item c. 24. δικάσατέ μοι. Et licet accuſativus δίκην ſaepe addatur huic verbo; tamen dativum perſonae habet, quando pro *decerno alicui jus*, uti hic, ponitur. Ideoque id recipiendum contra ceteras Edd. exiſtimavi. F.F.R.

1. Πάσαις — κρατεῖ] Τῇσι ſubaudiri, pluribus docet L. Bos de Ellipſ. p. 207—8. F.F.R.

3. Τινα — τιθέμενον] Τῇσι & hic intelligi docet idem L. Bos de Ellipſ. p. 206. F.F.R.

6. Ἡ κατάγραφος] Ἡ κατάγραφος, ἡ τὰ ποικίλα. i. e. ἡ ποικίλως κατάγραφος, ſive ἡ τοῖς ποικίλοις κεκο-

γραφημένη. F.G.

Ἢ τὰ ποικίλα] Ob inſignes in ea porticu picturas, ubi phiſi vitae Δ. &c. c. 4. & alia quae ibi indicantur exempla. M. du S.

Ἢ τὰ ποικίλα] Conf. etiam de hac ellipſi, c. 9. & Gall. c. 14. Gaſelius rem quidem expoſuit, ellipſin minus adcurate obſervavit. Ἢ enim intelligi, ex ſuperioribus locis vaſtis & res eſt notiſſima. F.F.R.

13. Ἐν χρῷ κέκαρμαι] V. Theophr. Char. Mimol. p. 34. & notatis B. ad c. 26. Ἐμπ. c. 18. cum notis. M. du S.

19. Τῷ Διαλόγῳ] Τῷ Πεποικιλμένῳ. F.G.

Ibid. Διαλόγῳ] Stoicus hic clarus inter Zenonis diſcipulos memoratur a Diog. Laert. p. 173. B. qui tamen poſtea maleſtiſſima lippitudine laborans, a ſuis tandem defecit, doloremque inter indifferentia ponere deſiit. M. du S.

21. Ἡδονὴν] Leg. ὑδρίαν. M. du S.

Ἐγκέχυται] Non dubitavi hoc contra Edd. recipere, quia Stoici omnia requirunt, & millies in eo propter ſo-

rem virum tunc temperantem, Dionysium, deceptum ad se traduxit: quamque ante vos modo causam judicarunt judices inter Academiam atque Ebrietatem, ea praesenti causae gemina est. Dispicite enim nunc, utrum porcorum instar humum spectantes in voluptate vivere deceat, magnanimum nihil cogitantes; an post honestatem collocato, quod delectat, liberos liberaliter philosophari, neque dolorem, ut invictum quiddam, metuentes, neque suave quod est mancipiorum more sequentes, quaerentesque felicitatem in melle & ficubus? Tales enim escas imprudentibus ista proponens, & laborem velut terriculamentum quoddam ostentans, plerosque ad se allicit: in quibus etiam miserum istum, nostras ut habenas excuteret, adduxit, cum observasset aegrotantem: neque enim sanus unquam orationem illius admissurus erat. Verum quid ego isti indigner, quae ne Dis quidem parcat, sed eorum calumnietur providentiam? Itaque si sanum sequi judicium volueritis,

ἐραστὴν ἐμὲν ἄνδρα ποτὲ [e] σώφρονα τ' Διονύσιον φενακίσασα, πρὸς ἑαυτὴν ἐξέσπασε. καὶ ἦν γε οἱ πρὸ [f] ὑμῶν δίκην ἐδίκασαν τὴν Ἀκαδημίᾳ, καὶ τὴν Μέθῃ, ἀδελφὴ τ' παρούσης δίκης ἐστίν· ἐξετάζε[g] γὰρ ἐν τῷ παρόντι, πότερα χαίρων δίκην νενεικότας κάτω, ἡδομένους δεῖ ζῆν, μηδὲν μεγαλόφρονα διανοουμένους, ἢ ἐν δευτέρῳ τῆ καλῶς ἔχοντι ἡγησαμένους τὸ τερπνὸν, ἐλευθέρως ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν· μήτε τὸ ἀλγεινὸν ὡς ἄμαχον δείσαντας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀνδραποδωδῶς προαιρουμένους, καὶ τ' εὐδαιμονίαν ζητοῦντας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰσχάσι. τοιαῦτα γὰρ αὕτη δελεάσα τοῖς ἀπόντων προτείνουσα, καὶ μορμολυττομένη τῷ πόνῳ, προσάγε[g] τὰς πολλὰς, ἐν οἷς καὶ τ' δείλαιον ἐκεῖνον ἀφηπάσας ἡμῶν πεποίηκε, νοσοῦντα τηρήσασα. εἰ γὰρ ἂν ὑγιαίνων ποτὲ προσκαλοῖτο τὸν λόγον. χρῆται τὸ δὲ ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ' αὐτῆς, ὅπου μηδὲ τ' θεῶν φείδε[g], ἀλλὰ τ' θεμέλειαν αὐτῶν ἀναλίσκει; ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσε-

[e] Σώφρονα] Σώφρονα male *Fr.* [f] Ὑμῶν] Correxit *Solan.* Et marg. *A1.* Ἡμῶν enim Edd. omn. male. [g] Λέγε] Deest in *Fl.*

33. Μορμολυττομένη] Ταραττομένη. *V.*
35. Ἀφηπάσας] Φυγὼν. *V.*
38. Ὅπου μηδὲ τ' θεῶν φείδεται] Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους ὑπέρχρυσον ἀδίκως ἢ ὅσιος, ἀδικοῦσι δὲ περισώζεσθαι. *V.*

[h] Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους] Propter Epicureos hoc *ἄδικον γάρ*, solis voluptatibus indulgentes. C. Pro *ὑπέρχρυσον* lege *ὑπέρφορον*. *M. du S.*

soni vicinissimum, quem jotacismus plane confundit, aberratur in Codd. quorum auctoritas hic parum valere debet, quandoquidem res ipsa loquitur. Optime etiam Cl. *Gesner.* sponte in versione dederat, *ante vos.* *J. F. R.*

22. Ἀδελφὴ τ' παρούσης δίκης ἐστίν] Ab Erasmo Benedictus accepit *quasi quadam soror praesentis causae est*, captata elegantia, ut mihi videtur, praeter mentem Luciani, qui si tale quid intellexisset, scripsisset quoque ὥστε τις ἀδελφὴ. Sed nunc simpliciter ἀδελφὸν ei ponitur pro aequali & simili, ut plane ut infra, παραπλήσιόν πως τι ἐ τοῦτο ἴσως ἐστί. *J. G.*

33. Τὸ πόνῳ] Queritur de Graecis *Cicero*, quod, etsi copiosior est eorum lingua, vocem hanc *doloris* simul & *laboris* communem fecerint, Tusc. II. 14. in quo a *Budaeo* reprehenditur Comment. p. 750. Ed. *Steph.* Sed immerito, uti vel ex hac & sequenti oratione satis patet. Cl. *Davisius* etiam iniquum hic erga Graecos fuisse Ciceronem inde se arguere putat, quod *labor* inter Latinos etiam doloris obtineat potestatem, quod duobus locis *Plautinis* conficere se putat. *M. du S.*

37. Τί ἂν] An τί οὖν ἂν; *F. G.*
Τί ἂν] Si praemissum καί τοι quamquam, *verum* reddas, plane absonum videtur cum *Cujeto* οὖν inserere. At si vertas *atqui*, ut c. 21. med. καί τοι τίς ἂν κριτὴς *atqui quis judex* &c. *deinde vero*, possit stare. Sed non voluit negationem proferre Lucianus. Ait enim Stoa: Quid ego querar de injuria mihi illata? Deos ipsos injuria adficit, ideo non tam propter me, quam propter Deos eam punite. Id est, multo est mea quam patior injuria, ideoque quid adeo ei succenseam? Immo videtur argute imitari morem philosophorum sive Theologorum, qui non sua sed Dei causa se dolere dictitant, ut vindictam eo graviorem consequantur. *J. F. R.*

38. Ὅπου] Pro *quandoquidem*, ut Latinorum *ubi*. Vid. Dial. proximo *Icar.* c. 9. pr. *J. F. R.*

45. Πλὴν

ἀσεβείας ἀν λαβοῦσι παρ' αὐτῆς. [a] ἤκουον δὲ ἔγωγε οὐδὲ αὐτὸν παρεσκευάσθαι παιδιὰς τοὺς λόγους, ἀλλὰ τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάσασθαι συναγορεύσοντα· οὕτως ἐντρυφᾷ τῷ διαφορίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὸν [b] ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν οἴεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν [c] ἡμέτερον Θησέα, εἰ [d] πεισθέντες τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς πόνους; οὐδὲν γὰρ [e] ἂν ἐκώλυε μετὰ ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον, ὦ πάτερ τοῖς μαχηταῖς τὸν λόγον χαίρουσα. εἰ δέ γε ἐθελήσειε καὶ μικρὸν ἀποκρίνασθαί μοι συντόμως, τάχιστ' ἂν γνοίη τὸ μηδὲν ὄσα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τῶν ὅρκων μεμνημένοι, ψηφίσασθε ἤδη τὰ ἄριστα, μὴ πιστεύσαντες Ἐπικούρῳ λέγοντι μηδὲν θεᾶσθαι τὰ παρ' ἡμῖν γιγνόμενα τοὺς θεούς. ΕΡΜ. Μετάστηθι, Ὁ Ἐπίκουρε, ὑπὲς τῆς ἡδονῆς λέγε.

impietatis etiam poenam ab ista sumseritis. Audivi equidem neque ipsam ad dicendum se comparasse, sed Epicurum adduxisse esse Patronum: adeo tribunalis majestatem per delicias conculcat. Verum illud certe ipsam interrogate; quales putet futuros fuisse Herculem & vestrum Theseum, si, voluptatis castra secuti, fugissent labores. Nihil enim impediebat quo minus injustitiae plena esset terra, illis detrectantibus laborem. Haec dixi non vehementer gaudens longis orationibus. Si vero voluerit in brevi altercatione mihi respondere, celerrime, quam nihil sit, intelligatur. Verum vos jurisjurandi memores, religiose jam ite in suffragia, nec Epicuro credite dicenti, nihil inspicere eorum, quae apud nos fiunt Deos. MER. Transi. Tu Epicure, pro voluptate dicito.

21. EPIC.

a Ἤκουον] Ἀκούω Fl. b Ἐρωτᾶτε] Πρότερον ἐρωτᾶτε G. c Ἡμέτερον] Ὑμέτερον Schol. Nil mut. Fl. F. P. &c. d Πεισθέντες] Restitui ex Angl. G. P. & marg. A1. Προσθέντες Edd. male. e Ἂν] Omittit Fl.

47. Τὸν ἡμέτερον Θησέα] Ἀθηναῖον δὲ ὁ Θησεύς, Ἀθηναῖοι δὲ οἱ δικάζοντες. V.

45. Πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὸν ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν οἴεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ πεισθέντες τῇ ἡδονῇ ἔφυγον τοὺς πόνους] *Verumtamen illud ab ipsa quaerite, qualesnam fuisse nostrum Herculem & Theseum, num voluptati indulgentes, evitarint labores.* Nihil hic reprehendo, sed moneo tantum in prioribus verbis πρότερον inserere Mss. ἐκεῖνά γε αὐτὸν πρότερον ἐρωτᾶτε, *haec prius illam interrogate.* dein pro πεισθέντες in illo, ut & Anglicano scribi πεισθέντες. *num persuasi & voluptate*, ut alludat ad Herculem Prodicium apud Xenophontem, cui voluptas omnibus modis persuadere conabatur, ut sua sequeretur castra. *J. G. G.*

47. Ἡμέτερον] *Sillm. Junctinae* adscripsit, male Scholiasten ὑμέτερον habere. *Gesnerus* contra deleto ν. ὑμ. edi voluit, & huic adsentior. *Thesea vestrum* enim melius procedit quam *nostrum*, etsi suum quoque Thesea Stoa dicere queat, tamen minus commode. Sed quia nulla Edd. praeit, & vulgatam retinui, & versionem ei contrariam. *J. F. R.*

Ibid. Εἰ πεισθέντες] Angl. εἰ πεισθέντες. *J. B.*

52. Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι] Nimirum Porticus, i. e. Stoica philosophia, loquitur, quae *minutis interrogatiunculis, & quasi punctis, quod proposuit, efficit*, Cic. Parad. praef. Vel, ut idem de fin. 4, 3. *pungit, quasi aculeis, interrogationibus angustis.* Porro hanc esse *altercationem*, satis Quintilianus docet. *J. M. G.*

Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι] Conf. c. 22. f. & 28. m. ubi διαλέγεσθαι & κερματίζειν proponit ἐρωτηματίζειν. Adeoque simili modo praecise sibi postulat responderi. *J. F. R.*

53. Τὸ μηδὲν ὄντα] Conf. supra *de Merced. Cond.* c. 16. ὡς τὸ μηδὲν ἄν. *J. F. R.*

55. Ψηφίσασθε ἤδη τὰ ἄριστα] *Jusjurandum religiose servandum docuerunt.* *J. G.*

58. Ὁ Ἐπίκουρε — λέγε] Nihil novi est nominativum sic pro vocativo poni; neque id mirum, si vel nominativus ipsi vocativo additur interdum, ut apud *Homer.* Il. Δ. 189. φίλος ὦ ἐμμεναι. Non enim addam quod sexcenties apud eumdem occurrit, μητίετα Ζεῦς, id quod *S. Clarke* ad Il. A. 175. non pro vocativo admittit, sed antiquum nominativum Macedonicum esse tradit. Esto! quia nimis anomalum foret adjectivum ab sua substantivo ita dissentire. Verum tum quoque dicendum, φίλος olim φίλε in vocativo sonuisse, non φίλα. Interim purus ejusmodi nominativus, qualis hic in Luciano, non potest negari pro vocativo valere, quia articulus additur, veluti & ap. *Homer.* Il. Γ. 275. & seqq. Ἠέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις, Καὶ ποταμοὶ — μάρτυροί ἐστε. Ubi *Didymus* etiam Ἠέλιε pro ὦ ἥλιος positum ait. Adde

No-

21. EPIC. Non longa apud vos oratione utar, Judices, neque enim multis mihi argumentis opus eſt. Sed ſi quidem incantationibus quibusdam aut venenis, quem amatorem ſuum dicit Porticus, Dionyſium, adegit voluptas, ab iſta ut ſegregatus ad ſe reſpiceret; venefica videatur merito, & damnetur injuriarum, uſa nimirum veneficiis in amatores alienos. Si quis vero liber in civitate libera, legibus non prohibentibus, exoſus iſtius inſuavitatem, & quam velut coronidem laborum venire tandem ait felicitatem, nugas eſſe ratus; evitatis tortuoſis illis argumentationibus & labyrinthorum ſimilibus, ad voluptatem transfugit lubens, reſciſſis velut vinculis quibusdam illis argumentorum cirris, hominem ſapiens, non ſtipitem; & laborem, id quod eſt, malum, ſuavem autem voluptatem arbitratus: huncne excludere opor-

60 ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, [f] ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ. δεῖ γὰρ οὐδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων. ἀλλ' εἰ μὲν ἐπῳδαῖς τισιν, ἢ φαρμάκοις, ὃν φησιν ἐραστὴν ἑαυτῆς ἡ Στοὰ τὸν Διονύσιον καθηνάγκασε, ταύτης μὲν ἀπέ-
65 χεσθαι, πρὸς ἑαυτὸν δὲ βλέπειν ἡ ἡδονὴ, φαρμακὶς ἂν εἰκότως ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέκρικο, ὅτι τοὺς ἀλλοτρίους ἐραστὰς μαγγανεύσασα· εἰ δέ τις ἐλεύθερος, ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων, τὸν μὲν
70 ταύτης ἀηδίαν [g] μυσαχθεὶς, καὶ ἣν φησι [h] κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν ὠνομαγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲν [i] ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ [k] λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε· πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἐδρα-
75 πέτευσεν, ὥσπερ δεσμά τινα [l] ἀγκύλας τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας, ἀνθρώπινα καὶ οὐ βλακώδη φρονήσας· καὶ τὸν μὲν πόνον, ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεὶς, ἀπο-

[f] Ω] Non habet *Fl.* [g] *Μυσαχθεὶς*] Recte ſic *Fl. P. V2. S. Μυσαχθὴς F. Fr. H. B1.* [h] *Κεφάλαιον*] Ἐπὶ κεφαλαίῳ. G. P. Nil mut. Edd. [i] Ἀγκύλους] Ἀγγύλους *F. H.* 1. & 2. male. [k] *Λαβυρίνθοις ὁμοίους*] Λαβυρίνθους ὁμοίους *Fl.* Nil mut. P. [l] *Διακόψας*] Reſtitutum ex P. L. Ἀποκόψας Angl. Ἀποῤῥίψας Edd. abſurde.

72. Τοὺς μὲν ἀγκύλους [*] ἐκείνους λόγους] Τοὺς σφαιστραμβλίους. λόγους δὲ τοὺς συλλογισμούς. *V.*

[*] Ἐκείνους] Ad Lucianum hoc adcommodavit Idem quum ἐκείνους legeretur in Edd. unde pro varia lectione poſſit haberi. *J. F. R.*

Noſtrum infra c. 33. pr. Ὁ Διάλογος — λόγοι. *J. F. R.*

65. Πρὸς ἑαυτὸν — βλέπειν] De hoc Graeciſmo conveniente cum Belgiciſmo, vid. Fratris noſtri conſultiſſimi G. O. *Reitzii* Belgam Graeciſſ. p. 446. *J. F. R.*

70. Καὶ ἣν φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε] Vertitur: *Et quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, nugas ratus, obliquos illos ſermones & labyrinthis ſimiles evitavit.* In Mſ. legitur καὶ ἣν φησι ἐπὶ κεφαλαίῳ τῶν πόνων. Ἐπὶ κεφαλαίῳ, ἐν κεφαλαίῳ, & apud *Thucyd.* ἐπὶ κεφαλαίῳ eſt *uno verbo*, quod & Latinis, *denique*, aut, ut Cicero, *quid quaeris? noli quaerere.* Idcirco ſic vertes: *Et quam, ut uno verbo dicam, laborum ait felicitatem eſſe, pro nugis habens, ambiguos illos ſermones, & labyrinthis ſimiles evitavit.* quamvis vulgatam non damnem, quae ſic poteſt explicari commode, *& quam felicitatem, caput* ſeu *ſummam omnium laborum, ait eſſe, pro nugis habens.* *J. G. G.*

71. Παραγίγνεσθαι] Gloſſa videtur, veteres Codd. inſpicienti. *F. G.*

Παραγίγνεσθαι] Vellem libri praeirent, ex quibus nil varietatis notatum invenio, & habens illud ὠνομαγίγνεσθαι cum *Gujeto* ejicerem, quod licet ita conſtrui poſſit, ut ſenſum aliquem fundat; tamen quanto concinnius fluat oratio, ſi exulet, facile adparet. *J. F. R.*

75. Ἀποῤῥίψας] Angl. ἀποκόψας. *J. B.*

Διακόψας] Ita P. & L. In vulgatis ἀποῤῥίψας, pro quo ſcriptum fuiſſe ἀποῤῥήξας arbitror; certe in A. ἀποκόψας legi teſtantur. *M. du S.*

77. Πόνον — πονηρὸν, ἡδεῖαν — ἡδονὴν] Non aſſequitur interpretatio ulla ſuavitatem hujus loci. Etymologiis frequenter utebantur Stoici. Domeſtico igitur quaſi argumento utitur Epicurus. Πονηρὸν eſſe qui negabitis τὸν πόνον, a quo πονηρὸν dicatur? Videntur auctores linguarum *laboris* notionem cum *malo* ſaepe junxiſſe. Docent hoc Ebraeorum עמל, Graeca πονηρὸς & μοχθηρὸς, i. e. πανοῦργος, ῥαδιοῦργος, Latinorum *laborare morbo, invidia* &c. Cives mei in Franconia morbum ſacrum ſive comitialem vocant ſaepe die arbeit: quo eodem vocabulo etiam in partus *doloribus* utuntur. Similiter deinde Noſter πόνου de morbo Dionyſii adhibet. *J. M. G.*

ἀποκλείων ἐχρῆν αὐτὰν, ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι [a] προσνέοντα, καὶ γαλήνης ἐπιθυμοῦντα, συνωθοῦντας ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸν [b] πόνον, καὶ ἔκδοτον τῷ ἄθλιον παρέχων ταῖς ἀπορίαις, καὶ ταῦτα ὥσπερ [c] ἱκέτιν ἐπὶ τῷ [d] ἐλέου βωμὸν ἐπὶ τὴν [e] ἡδονὴν καταφεύγοντα; ἵνα τὴν πολυθρύλλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὄρθιον ἰδρῶτι πολλῷ ἀνελθὼν ἴδῃ, κἄτα δι' ὅλου πονήσας τὸν βίον, εὐδαιμονήσῃ μᾶλλον τὸν βίον;

tebat, tanquam ex naufragio adnatantem ad portum, & tranquillitatis cupidum praecipitemque impellere ad laborem, & velut dediticium tradere infelicem hominem desperationi, idque cum velut supplex ad misericordiae aram, sic ad voluptatem confugerit: ut nimirum celebratissimam illam Virtutem, per ardua multo sudore enisus videat, ac deinde tota vita in aerumnis consumta, beatus sit post vitam? Ecquis vero ju-

a Προσνέοντα] Προσίοντα L. Προσνεύοντα *Fl.* Ceterae quod edidimus. b Πόνον] Πόντου; melius respondet allegoriae, *Pell.* c Ἱκέτιν] Receptum ex G. Οἰκέτιν Edd. d Ἐλέου] Ἐλαίου *Fl.* male. e Καλαφυγοῦσαν] Sic Edd. constanter. Καλαφυγόντα G.

83. Τῷ ἐλέου βωμὸν] Βωμὸς ὑπῆρχε παρ' Ἀθηναίοις τῷ (1) Ἐλέῳ, ὡ ἐκεῖ οἱ ἀδικούμενοι, ἵνα ἐλεηθῶσι, κατέφευγον. *V.*

90. Τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενοι εἶναι] (2) Τριχῇ ἔλεγον οἱ Στωϊκοὶ τὸ ἀγαθόν· τὸ μὲν γὰρ πρῶτον καὶ οἷον πηγὴν ἔχον χάριν, ὃ καὶ ἀφορίζουσι, ἀγαθὸν εἶναι λέγουσιν, ἀφ' οὗ συμβαίνει (3) ὠφελιμότητα (4) τῷ πρώτως εἶναι αἰτίαν καὶ ὑφ' οὗ. διάτειον, καθ' ὃ συμβαίνει ὠφελεῖσθαι· ὥσπερ καὶ θερμαντικόμενός τις ψύχους τῇ νόσου ἀπαλλάττεται, οὐ γὰρ τὸ θερμαίνον, ἀλλὰ τὸ θερμαίνεσθαι αἴτιον τῆς ὠφελείας. καὶ τρίτον ἔλεγον ἀγαθὸν κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ ἀψύχων, τὸ οἱονεὶ ὠφελοῦν, ὅπερ οὐ τῷ ὄντως ὄντι συμβάλλεται, ἀλλὰ τῷ ἐν ὑπολήψει. Ὁμοίως τούτοις καὶ τὸ κακὸν εἶναι τριττόν. τό, τε ἀφ' οὗ συμβαίνει βλάπτεσθαι, ὡς ὁ καιόμενος ὑπὸ πυρός· καὶ τὸ καθ' ὃ, ὡς ὁ χειμὼν ὑπαιθρίῳ ἀφυπνιμένοις· καὶ τὸ κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ ὄντως ἀναφερόμενα, ὡς αἱ φύσεις τινὲς, πρὸς τὴν (5) αἴσθησιν ἀπολείπουσι συμφορὰς ἔνιαι πόνοις αὐτὰς ἐκδύνται ἀνιαρᾶς ἀφαιροῦσαι. τούτων δὴ τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχὴν, τὰ δὲ ἐκτός. εἴτε περὶ σῶμα, εἴτε καὶ περὶ τὰ κυρίως ἐκτὸς, τὰ δὲ ἅπτεται κατὰ ψυχὴν, εἴτε ἐκτός. ὥσπερ ὅσα φιλίαν μὲν πρὸς ἡμᾶς ἢ τινα χάριν σὺν ἔχουσι, τῷ μηδὲ γνῶσιν ἡμῶν εἶναι, ἄλλως δὲ σπουδαῖοι εἶσι καὶ ἔχοντες ἀρετάς. ἀναλόγως τούτοις καὶ τὰ κακὰ τριττὰ ἔχει ἀφορᾶν. καὶ ἔτι τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι φασὶ ἀληθίσεις, ὡς τὰς ἀρετὰς· τὰ δὲ, ἕξεις, ὡς τὰ ἐπιτηδεύματα. τὰ δὲ οὔτε ἕξεις, οὔτε ἀληθίσεις, ὡς αἱ κατὰ τὰς ἀρετὰς ἐνέργειαι, οἷον ἡ (6) φρονίμησις, ἡ δικαίωσις, καὶ τὰ ὡσαύτως. ἀναλόγως δὲ αἱ περὶ ψυχὴν κακίαι, ὡς φόνος, καὶ φθονερὸς, καὶ φθόνησις. καὶ αὖθις τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικὰ, τὰ δὲ ποιητικὰ, τὰ δὲ (7) τελικὰ καὶ ποιητικά. ὁ μὲν ἐν φρόνιμος ἄνθρωπος ὁ φίλος, ποιητικὰ ἀγαθά· χαρὰ δὲ καὶ εὐφροσύνη καὶ (8) θάρρος, καὶ φρονίμη ἀπάτητος, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικαὶ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀπατεῶσι τὸν εὐδαιμονίαν καὶ συμπληροῦσι, μέρη αὐτῆς γινόμεναι. ἀναλόγως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κακιῶν κατὰ τὸ ἐναντίον τῇ εὐδαιμονίας προϊοῦσαν. καὶ γὰρ ὁ κακὸς καὶ ἄφρων, καὶ ὁ ἐχθρὸς, ποιητικὰ κακά· λύπη δὴ, καὶ δυσκλικίαι, καὶ φόβος, καὶ ἀφροσύνη ἀπάτητος, καὶ πλημμελὴς κίνησις, τελικὰ μόνον αἱ δὲ κακίαι πᾶσαι, καὶ τελικαὶ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀπατεῶσι καὶ συμπληροῦσι τὴν κακοδαιμονίαν σῶμα δὲ ἐδέξαντο καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὰς ἀρετὰς· ψυχὴν μὲν τὸ συμφυὲς καὶ ἔνθερμον· ὃ καὶ πνεῦμα λέγουσι, καὶ ζῶον εἶναι αὐτὴν, καὶ ζῆν, καὶ αἰσθάνεσθαι, μάλιστα τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῆς μέρος, ὃ καὶ διάνοιαν καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἀρετὴν ζῆν φασιν, ζῆν δὲ τὸ εὐλόγως ὅτου λογικοῦ, καὶ θνητοῦ, φύσει πολιτικοῦ. καὶ τὴν ἀρετὴν πᾶσαν τὴν περὶ ἄνθρωπον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὸ τέλος, λογικὴν εἶναι φασί. καὶ τὴν μὲν εὐδαιμονίαν ζωὴν ἀκόλουθον εἶναι καὶ ὁμολογουμένην τῇ φύσει· τὸ δὲ τέλος ὁμοίως τὸ ὁμολογουμένως ζῆν. τοῦτο δέ ἐστι τὸ κατὰ (9) ἀνάλογον καὶ σύμφωνον ζῆν, ὡς τῶν μαχομένων ζόντων κακοδαιμονούντων. (10) διότι δὲ αὐτὸν συλλογισμὸν ζωὴν, οὐ τῇ τῶν κατὰ φύσιν ἐκλογῇ καὶ ἀποκλογῇ. Τριχῶς δὲ τὸ τέλος φασὶ, τὸ τελικὸν ἀγαθὸν, ὡς οὐ τῇ φιλοσυνθεσίᾳ τῶν ὁμολογίαν λέγουσι τέλος εἶναι καὶ τὸν σκοπὸν, οἷον τὸν ὁμολογούμενον βίον καὶ τρίτον τέλος, τὸ ἔχοντας τὰ ὀρεκτὰ, ἐφ' οἷς πάντα τὰ ἄλλα ἀναφέρεται. τὰ δὲ μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἀδιάφορα λέγουσιν, οἷον νόσον,

(1) Ἐλέῳ] Hic scriptum fuit ἐλαίῳ, quod nempe Librarius dictanti minus attentus affines sonos τῦ E & τῦ A I confuderit. Vid. praefationem praefixam Scholiis primi Voluminis. *J. Cler.*

(2) Τριχῶς] Nihil adscriptum erat, quo pertineret hoc Schol. Sed facile quo spectaret, inveni, *J. F. R.*

(3) Ὠφελίσθαι] Post hoc verbum inserebatur in C. ὥσπερ αὖ θερμαινόμενοι.

(4) Τῷ πρώτως] Πρώτου Exc. *G.* & V. In C. haec decurtata sunt, & seqq. fere omnia omissa. *M. du S.*

(5) Αἴσθησιν] Exc. *G.* αἴσθεσιν. & V. quod in Impr. prave αἴδνσιν editum est. *M. du S.*

(6) Φρονίμησις] V. & Exc. *G.* φρεπίμυσις. In Impr. erat φρόπησις. *M. du S.*

(7) Τελικὰ καὶ ποιητικὰ] Sic recte V. & Ex. *G.* In priore Impresso erat articulus ante τελ. & ποιητικά. *M. du S.*

(8) Θαῤῥῶ] L. θάρσω; quamvis in C. G. etiam sic scribatur. *M. du S.*

(9) Ἀνάλογον] Ἔτι λέγει V. Sic mutavit primus Editor. *M. du S.*

(10) Διότι] Διοτι. V. i. e. Διοτὶ τὸ. *M. du S.*

79. Ἀποκλείων ἐχρῆν] Interrogative pronuntiandum, usque ad εὐδαιμονήσῃ μᾶλλον τὸν βίον; *F. G.* Id igitur ut fieret, curavi. *J. F. R.*

81. Εἰς τὸν πόνον] Non damno hanc lectionem; sed quid

juſtior judex hoc ipſo videri poteſt? qui etiam eorum quae a Porticu docentur gnarus ſi quis alius, & ſolum quod honeſtum eſt. idem bonum ad eum diem arbitratus, cum deinde didiciſſet malum eſſe laborem, quod ex duobus melius probaverat, illud elegerit? Videbat nempe, arbitror, eos qui de tolerantia & patientia doloris multa diſputant, privatim colere Voluptatem: &

κρίτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιότερος δόξειεν αὐτῷ ἐκείνῳ, ὃς καὶ τὰ ὑπὸ τῆς Στοᾶς εἰδὼς, εἴ τις καὶ ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι, μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν [f] δοκιμάσας εἵλετο. ἑώρα γὰρ, οἶμαι, [g] τοὺς περὶ τῆς καρτερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι πόνους πολλὰ διεξιόντας, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ

[f] δοκιμάσας] Sic *Fl. J. H. Fr. Bt. S.* Δοκιμασθὲν *P. A.* [g] Τοὺς — πόνους] Τούτους — τοὺς πόνους *Fl.* ſola.

ὑγίειαν, πλοῦτον, πενίαν, σχολὴν, ἀσχολίαν. καὶ ταῦτα διχῶς νοοῦσι· καθ' ἕνα μὲ τρόπον τὸ μήτε ἀγαθὸν, μήτε κακὸν· καθ' ἕτερον δὲ, τὸ μήτε ὁρμῆς μήτε ἀφορμῆς ποιητικὸν, ὡς τὸ ὠφέλιμον ἢ ἀρτίως ἔχειν τὰς τρίχας. ἀλλὰ τῶν μὲν ὑμῖν περὶ ἡμᾶς τὰ μὲν εἶναι φασὶν κατὰ φύσιν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν, τὰ δὲ οὔτε κατὰ φύσιν, οὔτε παρὰ φύσιν. κατὰ φύσιν μὲν ἰσχὺν, ὑγίειαν, εὐδοξίαν, πλοῦτον, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὔτε δὲ παρὰ φύσιν, οὔτε κατὰ φύσιν, ἀδοξίαν, πτῶσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα· παρὰ φύσιν δὲ νόσον, ἀδυναμίαν, πήρωσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα. οὔτε δὲ κατὰ φύσιν, οὔτε παρὰ φύσιν ψυχῆς παρέλασιν σώματος, καθὸ ἡ ῥᾳθυμία ἰσχὺν φάσκουσιν εἶναι δικαίαν, ὡς ἐπὶ τῶν ἀλογίστως ἐνισταμένων καρτερούντων, τὸ δὲ τρυφᾶν καὶ πτῶσιν δικαίαν, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. τῶν δὲ διαφόρων τὰ μὲν λέγουσι προηγμένα, τὰ δὲ ἀποπροηγμένα, τὰ δὲ οὐδέτερα. καὶ τῶν προηγμένων τὰ μὲν περὶ ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφυΐαν, προκοπὴν, γνώμην, ὀξύτητα διανοίας, καὶ τὰ τοιαῦτα· τὰ δὲ περὶ σῶμα, ὡς ὑγίειαν, ἰσχὺν, εὐαισθησίαν, καὶ τὰ ὅμοια· ἐκτὸς δὲ ἴσι τέκνα, κτῆσις σύμμετρος, ἀνδρὶ σοφῷ τοιαύτην, καὶ τὰ ὅμοια. τριχῶς δὲ τὰ ἀποπροηγμένα φασὶν ἀναλόγως τοῖς προηγμένοις, καὶ ἀπονήμασιν ἐν ἑκάστῳ τῶν τριῶν τῶν ἐκ' ἐκείνοις ἀποδιδόντων τὰ ἀντικείμενα· οἷον περὶ ψυχὴν ἀποπροηγμένα, ἀφυΐαν, ἀπαιδευσίαν, δυσμάθειαν, ναθρότητα διανοίας, καὶ τὰ ὅμοια· περὶ δὲ σῶμα καχεξίαν, ἀσθένειαν, δυσαισθησίαν, περὶ δὲ τὰ ἐκτὸς πήρωσιν, τεκνοποιίας, καὶ ἀφροσύνην ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια, οὔτε δὲ προηγμένα, οὔτε ἀποπροηγμένα, περὶ ψυχὴν μὲν φαντασίαν, καὶ συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα τοιαῦτα· περὶ σῶμα, λεπτότητα, καὶ χαροποτητα, καὶ ἡδονὴν πᾶσαν ἐν πόνοις· ἐκτὸς δὲ ὅσα αὐτελῆ ὄντα, καὶ μηδὲν χρήσιμον προσφέρομενα, μικρὰν παντελῶς παρέχεται χρείαν, ὡς ἡ τῶν ἀνόητων ἀπόδοχή· τὸ δὲ ψυχῆς κυριώτερος ὅσος τοῦ σώματος πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ζῆν, δηλονότι ἐν τοῖς περὶ ψυχὴν κατὰ φύσιν ὄντα ἐν προηγούμενα, τὴν ἀξίαν ἔχει τοῦ περὶ τὸ σῶμα, καὶ τῶν ἐκτὸς· οἷον εὐφυΐα ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπερέχει τοῦ τοῦ σώματος εὐφυΐας, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. ἔτι τῶν ἀδιαφόρων, ὁρμῆς μὲν κινητικά ἐσιν, ὅσα κατὰ φύσιν, οἷον ἰσχὺς ἀφορμῆς δὲ τὸ πλοῦτον φύσιν, ὡς νόσος τὰ δὲ οὐθ' ὁρμῆς, οὔτε ἀφορμῆς, ὡς τὸ ὠφέλιμον ἢ ἀρτίως ἔχειν τὰς τρίχας. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀδιαφόρων, τὰ μὲν ἴσι πρῶτα κατὰ φύσιν, ὡς κίνησις ἢ χρῆσις κατὰ τοὺς (11) σπερματικοὺς λόγους γινομένη, οἷον ὑγίεια ἐν αἰσθησις· λέγω δὲ τὴν κατάληψιν ἐν ἰσχύι· κατὰ μετοχὴν δὲ, ὅσα μετέχει κινήσεως ἐν χρίσεως κατὰ τοὺς σπερματικοὺς λόγους, οἷον χεὶρ ἀρτία, καὶ σῶμα ὑγιεινὸν, καὶ αἴσθησις μὴ πεπηρωμένη. πάντα δὲ τὰ κατὰ φύσιν λεπτά ἐσι, φασὶν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν ἄλεπτα. καὶ τῶν κατὰ φύσιν δὲ (12) ἑαυτὰ εἶναι λεπτὰ ὅσα ὁρμῆς ἐσι κινητικὰ κατασρεπτικῶς ἐπ' αὐτὰ, ἢ ἐπὶ τὸ ἀντέχειν αὐτῶν, οἷον ὑγίεια, εὐαισθησία, ἀσπία, κάλλος σώματος· τὰ δὲ δι' ἕτερα ὅσα ὁρμῆς ἐσι κινητικὰ, ἀναστικῶς ἀφ' ἕτερα, καὶ μὴ καταστρεπτικῶς, οἷον πλοῦτος, καὶ δόξα. ἐν τὰ ὅμοια. εἰδὲν γὰρ τούτων δι' ἑαυτὸ αἱρετόν ἐσιν· ἀλλ' ὁ μὲν πλοῦτος πρὸς τρυφὴν ἢ εὐφυΐαν τῆς ψύλης, ἡ δὲ δόξα δι' ἀλαζονείαν, ἡ δὲ ὑγίεια ἐν εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἱρετά. *V.*

91. Ὡς κακὸν ὁ πόνος] Κακὸν γὰρ τὸν πόνον; καὶ τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; πάνυ μὲν οὖν. *V.* (Locus eſt hujus ipſius opuſcul. V. c. 22.) *M. du S.*

(11) Σπερματικοὺς] Sic V. bis. quam apte, alii diſpiciant; ego dubito. *M. du S.*

(12) Ἑαυτὰ] Sic V. Ἑαυτῶ Edd. male.

quid ſi continuata metaphora dixit πόνον; *J. M. G.*

82. Ἔνδοτον] In *Act. Apoſt.* c. 2. 23. ἔνδοτον λαβόντες. Ubi ſaepe laudatus *Elſner.* hoc Luciani aliisque veterum teſtimoniis ἔνδοτον exponit, *qui hoſtibus & adverſariis expoſcentibus ad ſupplicium, utque de eo pro arbitrio ſtatuant, traditur:* quare in re manifeſta plura non addam, praeter *Phalar.* Ep. 4. & 5. *J. F. R.*

83. Ὥσπερ ἱκέτιν ἐπὶ τῷ ἐλέῳ βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφεύγοντα] Sic rectius Mſ. *Cum ille ſupplicis inſtar ad voluptatem, tanquam ad miſericordiae aram confugerit.* editi: φύγοιλα, ſed tum non confugiebat, ſed ante confugerat. *J. G. G.*

Ibid. Ἱκέτιν] Etſi ἱκέτιν legerat, tamen *ſupplicem* verterat *Obſop.* in Pariſ. Ed. quod indicium eſt eum verum vidiſſe. *J. F. R.*

85. Ἀρετὴν — ἱδρῶτι] *Heſiod.* Ἔργ. 288. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Πολυπρόσωπον autem ait, quia philoſophis tam frequenter in ore eſt, ut perſaepe jam audivimus. Conf. *Gall.* c. XI. Item hujus *Dial.* c. XI. &c. *J. F. R.*

87. Μετὰ τὸ βίον] Vide Ἑρμ. c. 78. cum nota noſtra & *Plut.* in M. Catone, 641. *M. du S.*

93. Δοκιμασθὲν] Editiones plurimae δοκιμάσας. *J. B.*

95. Δὲ] Delendum omnino cenſeo illud δὲ, niſi malis cum *Fl.* ἑώρα — τούτους — τοὺς πόνους, &c. immo ſic etiam melius aberit. *M. du S.*

[a] μέχρι μὲν τῆς λόγου νεανιευομένους, οἵους χρὴ τοὺς τὴν ἡδονὴν νόμους βιοῦντας, αἰσχυνομένους μέν, εἰ φανεῖεν χαλῶντες τῆς τόνου, παροδιδόντες τὸ δόγμα, πεπονθότας δὲ ἀθλίως τὸ τῆς Ταντάλου· ἐν ἔνθα ἂν λίμνην καὶ ἀσφαλῶς ὑποδυομένους ἐλπίσωσι, ἀνδὸν ἐμπιπλαμένους τῆς ἡδονῆς. εἰ γοῦν τις αὐτοῖς τὸν τοῦ Γύγου δακτύλιον ἔδωκεν, ὡς ἀοράτους μὴ ὁρᾶσθαι, ἢ τὸν τοῦ Ἀΐδου κυνῆν, εὖ οἶδ' ὅτι [c] μακρὰ χαίρειν τοῖς [d] πρόσθεν φράσασιν, ὅτι τὴν ἡδονὴν ὠθοῦντο ἂν, καὶ εἱμοῦντο ἅπασιν τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν νόσου, ἤλπιζεν ὀφελήσειν τι αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπειδὴ δὲ ἤλγησεν καὶ ἐνόσησε, καὶ ὁ πόνος [e] ἀληθέστερον αὐτοῦ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ, καὶ τἀναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τούτοις ἐπίστευσε, ἔγνω ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ διετέλεσεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ προσόμενος, εἰδὼς ὅτι ὃς ἂν ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς καθηγορῇ, λόγοισι χαίρει, τὰ δὲ ἔργα ἐκεῖσ' ἔχει. εἴρηκα· [f] ὑμεῖς δ' ὅπῃ τοῖς ψηφοφορήσαιτε.

quantum ad disputationem gerere se fortiter, domi vero ad Voluptatis leges vivere: atque erubescere quidem, si appareat, eos de contentione remittere, & sua prodere decreta: verum miserum in modum Tantali illud supplicium sustinere; & ubi latendi spem habeant, & secure leges violandi, pleno se hausto ingurgitare suavibus. Si quis igitur Gygis anulum det istis, quo induri non videantur, aut Orci galeam; bene novi futurum, ut longum valere jussis laboribus, ad Voluptatem trudentes alter alterum ferantur, imitati omnes Dionysium: qui ad morbum usque sperabat, profuturas sibi aliquid illas de tolerantia disputationes: cum vero doleret atque aegrotaret, serioque penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare contra Porticum corpus suum, & contrarias sententias ponere; illi potius, quam istis credidit, seque hominem esse, & hominis habere corpus, agnovit, atque perrexit illo non tanquam statua uti, bene gnarus, qui aliter dicat, & voluptatem accuset, *Gaudere verbis, mentem habere ibi tamen.* Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

22. PORT.

a Μέχρι μὲν τῆς λόγου] Secutus sum P. P. & marg. *A*1. Μέχρι τούτου νίκων. . . . enim Edd. cett. Μέχρι τῆς λόγου etiam Codd. B. L. b Ἀθλίως] Ἀθλίως marg. *AiW.* c Μακρὰ] Recepi ex *J.* & Cod. P. Μακρὰν Fl. P. S. H. Fr. B1. &c. d Πρόσθεν] Νόμοις *Fl.* Prius recte cett. & P. e Ἀληθέστερον] Ἀληθέστερόν marg. *A*1. f Ὑμεῖς] Ἡμεῖς male *Va.* Recte aliae.

5. Τὴν τοῦ Ἀΐδου κυνῆν] Τὴν τοῦ ᾅδου ἀφανιστικὴν κυνῆν. λέγουσι δὲ, ὅτι ταύτην φορῶν τὶς ἔτι ἐφαίνετο. *V.*

16. Οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ προσόμενος] Τοῦτο τὸ δόγμα τῶν Στωϊκῶν, ὡς ἀνδριάντι χρῶνται τῷ σώματι. *V. Hic erat in margine longa disputatio, cujus initium:* καλὸν &c. (ut in V. ad ὠφελείας usque, post quod ibi sequitur, αἱ θερμαινόμεναι) *& multa alia. Deinde:* Horum autem bonorum quaedam esse circa animam; quaedam extra, sive circa corpus: quaedam vero neque secundum animam, neque extra. *Et rursus:* Bonorum quaedam esse τελικὰ: quaedam ποιητικὰ: quaedam vero τὸ τελικὰ & ποιητικά. χαρὰ & εὐφροσύνη & διάθεσις, τελικὰ μόνα. αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι & τελικὰ & ποιητικά. καὶ τὸ διοτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν. Tum quae sint per se expetibilia, & quae propter aliud: Nam finis est, ἡ δὲ ὑγιὴς καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἱρετά. *G.*

n Φέρων] *V.* Φορῶν. Sed recte mutatum est in Impress. *M. du S.*

96. Τῆς λόγου] Basil. τούτου. *J. B.*

Ibid. Μὲν τῆς λόγου] Ita B. P. & L. nisi quod in P. folo est μὲν. P. Ed. recte mutavit; in reliquis, τούτου est, nihil aliud. *M. du S.*

3. Ἐμπιπλαμένους] Jam rursus sine μ. At ἀναμπλήμενος. *Icar.* c. 11. pr. Utrumque rectum. Prius tamen Nostro fere frequentius. Vid. supra *Jov. Conf.* c. 46. *Amor.* c. 8. & 24. &c. *Solonus* alibi frustra μ, inserens hic manum recte abstinuit. *J. F. R.*

4. Γύγου] Confer Παρασ. c. 58. & Εὐχ. c. 40. *M. du S.*

5. Ἀΐδου κυνέην] Ex Il. B. 845. Adde *Schotti* adag. 13. & *Plut.* 136. f. *Aristoph.* Ἀχ. 390. s. *Suid. Apollod.* I. p. 38. A. *M. du S.*

6. Μακρὰ χαίρειν] Ego valere jussi illud vulgatum μακρὰν, quum verum P. & *Junt.* exhibuerit. Vid. omni-

22. PORT. Nequaquam. Sed pauca interrogare mihi permittite. EPIC. Interroga, respondebo enim. PORT. Malum putas laborem? EPIC. Nempe. PORT. Voluptatem autem bonum? EPIC. Omnino equidem. PORT. Quid vero? nosti quid *differens* & *indifferens*, *productum* & *rejectum*. EPIC. Omnino. MERC. Negant Judices intelligere se dissyllabas illas interrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim suffragia. PORT. Verum viceram, si peregissem interrogationes in tertia figura indemonstrabilium. JUST. Quis superavit? MERC. Omnibus *calculis* voluptas. PORT. Provoco ad Jovem. JUST. Quod bene vertat! Tu vero voca alios.

23. MERC. De Aristippo Virtus & Luxuria. Aristippus autem ipse quoque adsit. VIRT. Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus enim est Aristippus, ut sermones illius indicant & opera. LUX. Nequaquam: sed me, Luxuriam. Meus enim vir est, ut videre licet e coronis, & purpura, & unguentis. JUST. Nolite

ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερωτῆσαι ἐπίτρεψαλε. ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον. ἀποκρινοῦμαι γάρ. ΣΤΟΑ. Κακὸν ἡγῇ τὸ πόνον; ΕΠΙΚ. Ναί. ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΤΟΑ. Τί δέ; οἶδα [g] ὅ, τι διαφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ [h] προηγμένον, καὶ ἀποπροηγμένον; ΕΠΙΚ. Μάλιστα. ΕΡΜ. Οὐ φασιν, ὦ Στοά, συνιέναι οἱ δικασταὶ τὰ δισύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα· ὥστε ἡσυχίαν ἄγετε. [i] ψηφοφορήσουσι γάρ. ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα ἄν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀναποδείκτων σχήματι. ΔΙΚ. Τίς γὰρ ἔσχεν; ΕΡΜ. Πάσαις ἡ ἡδονή. ΣΤΟΑ. Ἐφίημι ἐπὶ τὸν Δία. ΔΙΚ. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλους κάλει.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Ἀρετὴ καὶ Τρυφὴ, καὶ Ἀρίστιππος δὲ αὐτὸς παρέστω. ΑΡΕΤ. Προτέραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετὴν, ἐμὸς γάρ ἐστιν Ἀρίστιππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα. ΤΡΥΦ. Οὐ μενοῦν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφήν· ἐμὸς γὰρ ὁ ἀνὴρ, ὡς ἔστιν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν στεφάνων, καὶ τοῦ πορφυρίδος, καὶ τῶν μύρων. ΔΙΚ. Μὴ [k] φιλονεικῆτε,

[g] Ὅ, τι] Male quaedam ὅτι. In P. τι tantum, quod praestat. [h] Προηγμ. & ἀποπρ.] Προηγούμενον & ἀποπροηγούμενον P. & marg. A1. [i] Ψηφοφορήσουσι] Ψηφοφοροῦσι Fl. [k] Φιλονεικῆτε] Sic J. P. H. Fr. S. Φιλονικεῖτε Fl. Φιλονεικεῖτε O.

omnino ante notata ad *Jov. Confut.* c. 32. f. Adde si vis *Asin.* c. 46. & *Gall.* c. 23. *J.F.R.*

18. Λόγοισι] Ex *Euripide* hoc Phoen. 363. Amphis autem ὅπου τις ἀλγῶ κεῖσε ἐστὶ τὸ νοῦν ἔχει. *Steph. γνωμ.* 13. *M. du S.*

26. Τί] Sic P. nisi quod προηγούμ— & ἀποπροηγούμενον habet. In reliquis ὅτι aut ὅ, τι. *M. du S.*

30. Διισύλλαβα] Nihil variare Edd. adlevit *Soulius* noster. At mox c. 28. κομμωτικὰ ἐρωτήματα. Sed breves atque abruptas, praecisas quaestiunculas per διισύλλαβα Lucianus intelligit, quales modo praemiserat, & eodem redit κομμωτικὰ a κόπτω, quasi quae brevioribus includuntur commatibus; addit enim μικρὰ & κομμωτικά. *J.F.R.*

33. Τρίτῳ] Vide *Aristot.* Ἀναλ. πρότ. Sed vix tempero, quin illud ἀναποδείκτων in ἀδυνάτων mutem; adi tamen B. πρ. c. 24. ubi ἀναπόδικτον συλλογισμὸν vocat. *M. du S.*

Ibid. Τῶν ἀναποδείκτων] Audiamus breviter Apulejum de habit. doctr. Plat. f. de hermen. p. 37, 8. *Ex hisce igitur in prima formula modis novem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, ut demonstratione non egeant, adeo ut ipsi caeteros gignant, fidemque illis ex se impertiant.* Poterant igitur σχῆμα *modum* interpretari, si constaret, ad hanc ipsam divisionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod jam quaerere non vacabat, & cui temere est tantum a re sua otii? *J.M.G.*

35. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Alias plerumque sine articulo haec formula effertur. Sed & cum eo, vid. ad *Alex.* c. 14. & 38. *J.F.R.*

37. Ἀρετὴ & Τρυφὴ] Forsan Ἀρετῇ &c. *M. du S.*

44. Φιλονεικῆτε] Quia utrumque stare potest, nihil mutavi. Credo tamen φιλονεικεῖτε ex O. praeferendum; quia imperandi modus majorem hic vim habet. Et quia sic solet, ut mox f. hujus cap. μὴ ἀγανακτεῖτε. *J.F.R.*

κῆτε, ὑπερκείσε) ᾗ καὶ αὕτη ἡ δίκη ἐς ἀν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τῦ [a] Διονυσίε, πολὺ πλήσιον γάρ [b] τι καὶ τῦτο ἔοικεν εἶναι, ὥστε ἂν μὲν ἡ Ἡδονὴ κρατήσῃ, καὶ τ' Ἀριστιππον ἕξει ἡ Τρυφή· νικώσης δὲ [c] αὖ τ Στοᾶς, καὶ ὅτ@ ἕξαι τ Ἀρετῆς κεκριμέν@. ὅτε ἄλλοι παρέσεσθαι. τὸ δεῖνα μέντοι μὴ λαμβανέτωσαν ὅτοι, τὸ δικαστικὸν, [d] ἀδίκας@ γὰ ἡ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς. ΕΡΜ. Μάτην ἂν ἀπεληλυθότες ὦσι γέροντες ἄνδρες ὅτω μακρὰν τ ἀνάβασιν. ΔΙΚ. Ἰκανὸν, εἰ τριημόριον λάβοιεν. ἄπιτε, μὴ ἀγαναχτεῖτε, αὖθις [e] δικάσεσθε.

ΕΡΜ. Διογένη Σινωπέα παρεῖναι χρὴ, καὶ σὺ [f] τοίνυν ἡ ἀργυραμοιβικὴ λέγε. ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν ἄν γε μὴ παύσῃ) ἐνοχλῦσα, ὦ Δίκη, οὐκ ἔτι δρασμῷ δικάσεταί μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθέων τραυμάτων, ἐγὼ γὰ αὐτίκα μάλα πατάξω τῷ ξύλῳ. ΔΙΚ. Τί τῦτο; [g] ἀπέφευγεν ἡ ἀργυραμοιβικὴ, ὁ δὲ διώκει ἐπηρμένῳ τὸ βάκτρον. ὡ μέτριόν τι κακὸν ἡ ἀθλία ἔοικε λήψεσθαι. τ Πύῤῥωνα κήρυττε.

contendere. Differetur enim haec quoque causſa, usque dum Jupiter pronunciet de Dionyſio. Vicinum enim quiddam etiam hoc eſſe videtur. Igitur ſi vicerit Voluptas, etiam Ariſtippum habebit Luxuria: vincente contra Porticu, etiam hic Virtuti adjudicatus erit. Quare alii jam adſunto. Verum illud ne capiant hi . . . ſportulam dico. Neque enim judicarunt cauſſam. MERC. Nec quidquam ergo adſcenderint viri ſenes viam tam longam. JUST. Satis fuerit ſi tertiam partem accipiant. Abite. Nolite indignari: rurſus judicabitis.

24. MERC. Diogenem Sinopenſem adeſſe tempus eſt. Tu igitur, Menſaria, dic. DIOG. Verum, Juſtitia, ſi non deſierit mihi moleſta eſſe, non amplius fugae mihi litem intendet, ſed multorum profundorumque vulnerum. Ego enim jam ſtatim fuſte illam percutiam. JUST. Quid hoc? Fugit Menſaria, ille vero ſublato eam baculo perſequitur: non leve malum miſera nanciſcetur, puto. Pyrrhonem praedica.

25. MERC.

a Διονυσίε] Διονύσε male O. Prius recte *Fl. Fr. J.* &c. b Τι] Abeſt a *Fl.* c Αὖ τ'] Αὐτῆς male *P.* Recte aliae, Αὖ abeſt ab O. d Ἀδίκας@] Ἄδικ@ male O. e Δικάσεσθε] Reſtitui ex O. Δικάσεσθε Edd. priores. f Τοίνυν] Omittit *Fl.* g Ἀπέφευγεν] Πέφευγεν O.

51. Τὸ δεῖνα μέν τοι] Ὡς ἐ ὁ τῇ συνηθείᾳ εἰώθει μὲν λέγειν ἀορίστως τὸ τοιῦτο· ὅτω ἐ νῦν ὅτ@ τὸ δεῖνα εἶπεν, ὥσπερ ἀφ' ὧν εὐτέλειαν συγήσας, καὶ ἀορίστως προσέφηκας, καὶ ὅτι τοῦτο δέδοικεν. * δικάσειν γὰ ἐ ἀριθμένος ἐδὲν ἧττον τὸ τριώβολον εἶπεν, ἀλλὰ τὸ δικαστικὸν ἀχθόμενος γὰ δίκῃ τὸ εὐτελὲς τὸ τριώβολον. *V.*

64. Πέφευγεν] Τῦ Διογένυς ταῦτα λέγοντ@ ἡ † ἀργυραμοιβικὴ φοβηθεῖσα ἔφυγε. *V.*

* Δικάσειν] Sic V. Δικάσειν Edita.

† Ἀργυραμοιβικὴ] Sic inveni in Editis, neque varietatem Codicis notatam repetio. At ſupra c. 13. & Lucian. & Scholiaſtes habent ἀργυραμοιβικὴ. Et tum hic etiam recte Edd. Luciani a in medio, non o praeferant; ita corrigendum Scholiaſten, adparet. Conf. ſupra ad l. d. notata. *J. F. R.*

50. Καὶ ὅτ@ &c.] Verſus ſenarius. *F. G.*

51. Τὸ δεῖνα] Τὸν μισθὸν τὸ δικαστικὸν quod ſequitur, Gloſſema videtur τῷ δεῖνα. *F. G.*

52. Τὸ δικαστικὸν] Τριώβολον intelligi, bene monuit Cl. *L. Bos* de Elliſ. p. 171. Conf. ſupra c. 12. ὁ μισθὸς, τριώβολον ἑκάστης δίκης. Ibique notam Cl. *Geſneri*. Acute quidem *Gujetus* conjecit τὸ δικαστικὸν gloſſam videri, quia idem eſt, quod τὸ δεῖνα, non tamen adſentior, tam quia Scholiaſtes δικαστικὸν jam ſuis in exemplaribus legit, quam quia bene exponit, per contemtum non nominaſſe *triobolum*, ſed δικαστικὸν illud ſubjeciſſe τῷ δεῖνα. Cum igitur lepos inſit in eo, minime id ejectum velim. Nam ut ὁ δεῖνα qui digito monſtratur, magni quid prae ſe fert, ita per jocum dicit, *grande illud* ſcilicet *honorarium*. Sed melius procederet metaphora illa deceptionis, ſi vel τριώβολον nominando etiam *magna* praemiſiſſet, dicens, gravis *illa mercos triobolus*; verum luſit forſan in oppoſitione τῷ δικαστικῷ & ἀδίκας@, ideoque prius eo minus abeſſe patiar. *J. F. R.*

57. Δικάσεσθε] Sicuti conjeceram legendum, habet O1. non δικάσεσθε, quod in Impreſſis omnibus eſt. Sic etiam verterat jam Interpres. *M. du S.*

61. Δρασμοῦ] Subaudi τὸ περὶ, i. e. περὶ δρασμοῦ. *F. G.*

70. Ἐρῶ

25. MERC. Verum Pictoria quidem adest, Justitia: Pyrrho autem ne venit quidem, & olim sic facturum putabam. JUST. Quid ita, Mercuri? MERC. Quia nullum verum putat esse judicium. JUST. Itaque desertae illum litis condemnent. Librorum auctorem Syrum jam voca: quamquam nuper demum nomen ipsius delatum est, nec quidquam urgebat, ea causas nunc judicari. Verum quando ita visum est, primam agi jube causam rhetorices. Vah quot convenerunt ad audiendum! MERC. Nec immerito, Justitia. Quod enim non obsoleta est causa, sed nova & insolens, heri demum, ut dicebas, delata; & quod sperant, se audituros Rhetoricen & Dialogum per vices accusantes, causam vero adversus amborum dicentem Syrum: ea res multos allexit ad judicium. Verum incipe tandem orationem, Rhetorice.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἡ μὲ δικαιοσύνη πάρεστιν, ὦ Δίκη, ὁ Πύῤῥων δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· καὶ ἐφασκεν τοῦτο πράξειν. ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡΜ. Ὅτι οὐδὲν ἡγεῖται κριτήριον ἀληθὲς εἶναι. ΔΙΚ. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτῷ καταδικασάτωσαν. τὸν λογογράφον ἤδη κάλει τὸν Σύρον· καὶ τοι πρώην ἀπηγέχθησαν κατ' αὐτοῦ αἱ γραφαί, καὶ οὐδὲν ἤπειγεν ἤδη κεκρίσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, πρότερον [h] εἰσαγέτω τὴν ῥητορικῆς τὴν δίκην. βαβαί, ὅσοι συνεληλύθασιν ὅτι τὴν ἀκρόασιν. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε γὰρ μὴ ἔωλον εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, [i] χθές, ὥσπερ ἔφης, ἐπηγγελμένην, καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκούσεσθαι ῥητορικῆς καὶ [k] διαλόγου ἐν τῷ μέρει καθηγορούντων, [l] ἀπολογουμένου δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τοῦ Σύρου, τοῦτο πολλοὺς ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποτέ, ὦ Ῥητορική, τῶν λόγων.

26. RHET. Primum quidem, Athenienses, Deos Deasque precor universos, ut quanta est semperque fuit mea adversus ur-

ΡΗΤ. Πρῶτον μέν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς θεοὺς εὔχομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσην ποτὲ ἔχουσα πρὸς ὑμᾶς εὔνοιαν καὶ τῇ πόλει, καὶ πά-

h Εἰσαγέτω] Ἀπαγέτω O. i Χθές, ὥσπερ ἔφης, ἐπ.] Quatuor haec desunt in O. k Διαλόγου] Διαλίγων male M. Διαλογισμὸν O. omissis quinque sequentibus verbis. Vulgata est in P. l Ἀπολογ.] Διαλογισμοῦ marg. M.

69. Ὁ Πύῤῥων δὲ] Ὁ Πύῤῥων ζωγράφος πρότερον ὢν, γέγονε μὴ ταῦτα φιλόσοφος, ὡς ἴσχε συνήθειαν πάντα ἀναιρεῖν τὰ ‡ ἐν ἐπιτρόποις. V.

51. Ἔωλον] Παλαιὸν. V.

‡ Ἐν ἐπιτρόποις] Haec duo verba in Edd. non comparentia addidit Solanus noster, non significans unde hauserit. Servavi tamen, quia suspicor ex collat. Cod. inventa; nam audacias fuisse, ejusmodi mutationes ex ingenio facere: Edita habebant ἀναιρεῖν τὰ ὄντα, in quibus ὄντα idem etiam delevit. J. F. R.

70. Ἐφάσκει — πράξειν] De mutando πράξειν in πράσσειν cogitaram. Nunc acquiesco. M. du S.

72. Κριτήριον] Hic paria facimus Graecis: nam etiam Cic. Acad. 4, 6. Tollis Phila judicium cognitis & incognitis. J. M. G.

Κριτήριον] In I. Epist. ad Corinth. VI. 4. Βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε. I. e. judicia ad res hujus vitae pertinentia. Ubi Rev. J. Elsner. & hoc Luciani adfert, aliudque ex Polyb. Excerpt. Legat. p. 1095. Δίκας ἐσκέχειν οὐ περὶ κριτηρίῳ, Causam dicere in aequo judicio. J. F. R.

Ibid. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν] Male interpretantur: judicia igitur causa ipsum condemnent. Est enim, ipsum condemnent quia non obierit vadimonium. Sic ἐρήμην ὄφλειν, est vadimonii deserti reum esse. Pollux VIII, 8. Ἐρήμου λύειν est deserti vadimonii absolvere, & iterum agendi facultatem dare. J. G. G.

73. Λογογράφου — Σύρου] Intellige Lucianum Rhetorem ex Samota Syriae civitate natum. Syria autem majoris Asiae regio est, juxta Judaeam, quae hodie Syria vocatur, de qua Strabo L. XVI. Plin. L. V. c. 12. & 22. Pomp. Mela L. I. G. C.

74. Πρώην] V. c. 33. Dialogos ergo scribere coeperat ante annum aetatis quadragesimum. M. du S.

88. Πρῶτον] Hoc prooemium totum est ex Demosthenis de Corona Oratione defumptum, p. m. 141. five ut Rhetoras sui temporis plagii, quod passim facit, insimularet; aut ut loquentis dignitati consuleret; sed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetorices haud

πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα. [a] εἶθ', ὅσῳ δίκαιόν μάλιστα δίκαιον, τοῦτο ὑμᾶς [b] ὑμῖν, τὸ μὲ ἀντιβολεῖν σιωπᾶν κελεύειν· ἐμὲ δὲ, ὡς προύθυμήθην [c] καὶ βεβούλημαι, τὸν κατηγορίαν ἐᾶσαι ποιήσασθαι. οὐχὶ [d] ταὐτὰ [e] δέ μοι παρίστασθαι γιγνώσκειν, ὅταν τε εἰς ἃ πέπονθα ἀποβλέπω, καὶ ὅταν εἰς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούω. τοὺς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιοτάτους τοῖς ἐμοῖς [f] οὗτος ἐρεῖ πρὸς ὑμᾶς· τὰ δὲ πράγματα, εἰς τοῦτο προήκοντα [g] ὄψεσθε, [h] ὅτε, ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσωμαι πρὸς αὐτοῦ, σκέψασθαι δέον. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμιάζωμαι, τῷ ὕδατι πάλαι εἰκῇ ῥέοντι, ἄρξομαι τῆς κατηγορίας.

Ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες [i] δικασταὶ, [k] τοῦτον κομιδῇ μειράκιον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τὴν φωνὴν, καὶ μονονουχὶ κάνδυν ἐνδεδυκότα ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, περὶ τὴν Ἰωνίαν εὐρῶσα πλανώμενον ἔτι, καὶ ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ οὐκ εἰδότα, παραλαβοῦσα ἐπαίδευσα· καὶ [l] ἐπειδὴ ἐδόκει μοι εὐμαθὴς εἶναι, καὶ ἀτενὲς

bem & vos omnes benevolentia, talis a vobis mihi in praesenti certamine tribuatur. Deinde, quod justissimum est, eam vobis mentem dare Deos, ut adversarium tacere jubeatis, meque, ut in animum induxi atque deliberavi, accusationem peragere patiamini. Non idem autem mihi sentiendum videtur, cum ad ea quae acciderunt mihi respicio, & cum ad verba, quae audio. Verba enim quam simillima meis hic apud vos faciet: actiones autem eo pertinere videbitis, ut omnino, ne quod majus detrimentum ab eo capiam, prospiciendum sit. Verum enim vero, ne longo utar exordio, aqua olim temere fluente, accusationem aggrediar.

27. Ego enim, Judices, istum admodum adolescentem, lingua adhuc barbarum, & tantum non Candye Assyrio more indutum, circa Ioniam oberrantem adhuc, & quid se faceret dubium, assumsi, atque institui. Et cum docilis mihi videretur, & intentis me oculis respicere (tum nempe re-

a Εἶθ'] Ἔπειθ' O. b Ὑμῶν] Sic bene O. Fl. Fr. J. P. c Καὶ βεβούλημαι] Non habet Fl. d Τ' αυτὰ] Τὰ αὐτὰ Fl. e Δέ μοι παρίστ.] Παρίσταταί μοι, omisso δὲ, O. f Οὗτος] Οὗς αὐτὸς P. Nil mut. Fl. g Ὄψεσθε] Ὀψοῦς male O. h Ὅτε] Non habet O. i Δικασταὶ] Omisit Fl. k Τοῦτον] Ita dedi ex J. H. Fl. B1. S. Τοῦτο P. Τυτωὶ O. l Ἐπειδὴ] Sic Edd. plurimae. Ἐπειδὴν al. Ἐπεὶ P. O. & Th. Mag. v. ἀτενὲς.

10. Κάνδυν ἐνδεδυκότα] Ἰμάτιον Περσικὸν, ὃ τινες λέγουσιν * Ἀμαδικόν. V.

* Ἀμαδικόν] Ἀμαδίκιον V. & G. quod in Impress. ita mutatum est. M. du S.

haud tam sollicitus videtur, quam ut per eam affectatos sui temporis Rhetoras petat; quod & ipsa Oratio & notae satis ostendunt. M. du S.

96. Οὐχὶ ταὐτὰ] Ex alia jam ejusdem *Demosthenis* Oratione, Olynth. scilicet III. p. m. 21. M. du S.

3. Ὄψει]. Deest in Mf. Ox. prave. Quod autem ἀναπολυθία videtur hic esse, inde est, quod deficiente jam Demosthene, αὐτοπρόσωπον Rhetorica reliqua exequi cogitur. M. du S.

8. Τοῦτον] Etsi τὸ μειράκιον neutro genere est usitatum, hic tamen Parisinae lectio τοῦτο intolerabilis erat, quia mox ὄντα cum cett. habet, quum ὦ deberet. Recte autem masc. genere etiam usurpari, ratione sexus, exemplis egere non existimo. Vid. tamen supra adductum ex *Aristoph.* Plut. τίνας ἀναβοῶντες. Idque & Latinis frequentari plus satis notum, ut *Terent.* in Andr. *Meus Glycerium.* J. F. R.

10. Ἐνδεδυκότα] *Th. Mag.* v. ἐνδεδυκὼς haec eodem modo profert. J. F. R.

11. Περὶ τὴν Ἰωνίαν] Habes hic multa ad Luciani vitam spectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt, & ad sua quaeque tempora referre conabimur in *Vita Luciani* a nobis concinnanda, & huic operi praefigenda. M. du S.

14. Ἐπειδὴ] Ox. & *Thomas Mag.* ἐπεὶ. M. du S.

Ibid. Εὐμαθὴς] Et haec *Th. Mag.* habere voce Εὐμ. recte notavit M. du S.

21. Πολλοὺς καὶ θαυμ. λόγους] Haud satis modeste facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem inducat, non deerunt qui arbitrentur; inter quos ego etiam censeri non recusem, non ignarus tamen quid regeri possit, nempe Lucianum artibus Oratoriis cum semel valedixisset, famam etiam, quam iisdem sibi fecerat, parvi duxisse, ea sola contentum, quam,

no-

verebatur me adhuc, & colebat, & solam admirabatur) relictis aliis, quicumque me petebant, divites, & honesti, & claris majoribus, ingrato me isti desponsavi, pauperi, ignobili, juveni, dotem adferens non parvam, multas admirabilesque orationes: deinde ad tribules illum meos deductum, adventitium hominem tabulis adscripsi, & civem feci: adeo ut qui spe nuptiarum mearum exciderant, angerentur. Cum vero illi visum esset circumire ad divites nuptias ostentandas, neque tum destitui. Sed ubicumque illum secuta sursum deorsum circumduci me passa, celebrem illum & nobilem ornando & componendo reddidi. Mediocria sunt, quae per Graeciam atque Ioniam feci. Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo sinum trajeci: & denique in Celticam usque cum illo solvens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi obsequebatur, eratque mecum, ut ne semel quidem abnoctaret.

ὁρᾶν εἰς ἐμὲ, [m] ὑπέπτηκέ τε ἔτι τότε κ᾽ ἐθεράπευε, κ᾽ μόνην ἐθαύμαζεν, ἀπολιπὼν τὰς ἄλλας, ὁπόσοι ἐμνήστευόν με πλούσιοι, κ᾽ καλοὶ, κ᾽ λαμπροὶ τὰ προγονικὰ, τῷ ἀχαρίστῳ [n] τούτῳ ἐμαυτὴν ἐνεγύησα πένητι, κ᾽ ἀφανεῖ, κ᾽ νέῳ, προῖκα δὲ μικρὰν [o] ἐπεσενεγκαμένη, πολλὰς κ᾽ θαυμασίους λόγους. εἶτα ἀγαγοῦσα αὐτὸν εἰς τὰς φυλέτας τὰς ἐμὰς, [p] παρενέγραψα, κ᾽ ἀστὸν ἀπέφηνα· ὥστε τὰς [q] διαμαρτόντας τ᾽ ἐγγύης ἀποπνίγεσθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ θεῖνος εἶν᾽ ἐπιδεικνυμένῳ τὴν γάμου τ᾽ [r] εὐπορίαν, οὐδὲ τότε ἐλείφθην· ἀλλὰ παντάχοῦ ἑπομένη, [s] ἄνω κ᾽ κάτω θέουσαν, καὶ κλεινὸν αὐτὸν κ᾽ ἀοίδιμον ἐποίουν, καλλιστεύουσα κ᾽ θεσπέλλουσα. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τ᾽ Ἑλλάδος, κ᾽ τ᾽ Ἰωνίας, μέτρια· ἐς δὲ τ᾽ Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι [t] ἐθελήσαντι αὐτῷ, τ᾽ [u] Ἰόνιον συνδιέπλευσα, κ᾽ τὰ τελευταῖα, μέχρι τ᾽ Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖσθαι ἐποίησα, κ᾽ μέχρι μὲν πολλὰ πάντα μοι ἐπείθετο, κ᾽ σὺν [x] μοι, μηδεμίαν νύκτα ἀπόντος γιγνόμενος ἡμῶν.

Ἐπεὶ

m Ὑπέκτησε] Ὑπέπτησε male *F.* *n* Τούτῳ] Deest in O. *o* Ἐπεσενεγκ.] Ἐπεσενεγκ. O. Ἐπενεγκ. *Fl.* *p* Παρενέγραψα] Παρέγραψα *Fl.* *q* Διαμαρτόντας] Ἁμαρτάνοντας *Fl.* Nil mut. P. *r* Εὐπορίαν] Εὐπορίαν O. *s* Ἄνω κ᾽ κάτω θέουσαν] Καὶ κάτω θέουσαν. O. omisso ἄνω. *t* Ἐθελήσ.] Θελήσ. O. *u* Ἰόνιον] Ἰώνιον Edd. priores. *x* Μοι] Αὖ O.

novae insistens viae, sibi jam comparabat. Hinc etiam conjicere licet, paucissima prae reliquorum numero Luciani scripta ab eo edita, quae tum scripta sint cum fucatae illi Rhetoricae operam daret. *M. du S.*

22. Εἰς τοὺς φυλέτας] Respicit nempe ad jus civitatis praemii loco datum ut aliis bonarum artium professoribus, sic Rhetoribus quoque ac Sophistis, cujus plura exempla sunt apud *Philostratum* V. G. in Hippia 1, 11. in *Adriano* 2, 10, 3. in *Aristide* 2, 9, 1. ubi plura Olearius, quemque ibi laudat *Spanhem.* Orb. Rom. Exerc. I. c. 4. *F. M. G.*

Εἰς τοὺς φυλέτας — παρενέγραψα] Recte monet *Solanus* errare *Olearium* ad Philostratum in *Vit. Soph.* hoc Luciani eodem trahentem. Adscripserat etiam Cl. *Hemsterh.* orae Luciani: errat *Olear.* ad Philostr. V. S. p. 495. No. 8. Et ut vera quidem, quae hic notat Cl. *Gesner.* tamen Lucianus aliter hic ludit. Rhetorica quippe ipsa civis adscitur sibi maritum, sed peregrinum, βάρβαρον τὸν φύσιν. Deinde operam dat, ut tribulibus adscribatur ac civium in numero sit, i. e. ut ex Syro & Barbaro Graecorum disertissimus haberi possit. Ipse propterea c. 30. κ᾽ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε. Non igitur agit de jure civitatis, quo praemii loco donatus fuerit. Quod si eum impetrasse aliunde probari queat, alia res fuerit; hinc saltem non probatur. *F. F. R.*

23. Παρενέγραψα] Cave hoc cum Clarissimo *Philostrati* interprete (ad p. 495.) sic intelligas, ut in Graecis urbibus civitate donatus fuerit, quod illic Hippiae contigisse legitur. *M. du S.*

30. Περιστέλλουσα] *Complectens. F. G.* Male. Quid enim complexus ad eum omnibus notum clarumque reddendum? *F. F. R.*

33. Ἰόνιον] Hanc vocem emaculavi, quae antea in omnibus prave per ω scribebatur. *M. du S.*

Ἰόνιον] Sic recte orthographiam emendavit *Soulius*, sive, si mavis, *Solanus* Noster; nam ita scribitur κόλπος Ἰόνιος apud *Thucyd. Diod.* ac *Strab.* Et brevis est secunda ap. *Dionys.* in Perieg. vs. 94. Sed Ἰάονια, Ἰάονες & Ἰαονικὸς secundam habent longam. *F. F. R.*

34. Κελτικῆς] Vide Ἀστ. μοιρ. c. ult: ubi *Sophistae* si-

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐνομίσθη, ἢ τὰ πρὸς [a] τὴν εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρῦς ἐπᾶρας, ἢ [b] μεγαλοφρόνησας, ἐμοῦ μὲν ἠμέλησε, μᾶλλον [c] δὲ τέλεον ἐᾶσεν· [d] αὐτὸς δὲ [e] γενέσθαι ἐκεῖνον, [e] ἐπὶ τῷ σχήματι, [e] Διάλογον, φιλοσόφους υἱὸν εἶναι λεγόμενον, ὑφαγαπήσας μᾶλλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐτὸν ὄντα, τούτῳ σύνεστι καὶ οὐκ αἰσχύνεται, [f] μὲ ἐλευθερίαν, ἢ τὸ ἄνετον [e] ἐν ἐμοὶ λόγων συντεμών· εἰς μικρὰ δὲ ἢ [f] κομμαλιχὰ ἐρωτήματα καλαχλείσας ἑαυτὸν, ἢ ἀντὶ τοῦ λέγειν ὅ, τι

28. Cum vero ſatis ſibi jam vindicatus eſſe, & ſatis gloriae habere videretur: ſublatis ſuperciliis, & ſumta ſuperbia, me neglexit, vel potius plane deſeruit: iſtum vero barbatum, iſtum habitu *noſcendum facile*, qui Philoſophiae dicitur filius, ſupra modum & amatoris inſtar ſe licet ſeniorem diligens [illegible], cum hoc habet conſuetudinem: [illegible] conbeſcit, libertatem, & illud meis in [illegible] ſolutum, concidere, atque in parvas, Sicilienſium inſtar, interrogatiunculas ſe ipſum concludere: ac pro eo quod dicere debebat, ſi quid vellet, magna voce,

a Τὴν] Conſentit O. b Μεγαλοφρόνησας] Μέγα φρονήσας Q. P. c Δὲ τέλεον] Δὲ ἓ τέλεον Or. d Αὐτὸς] Repoſuit *Sol.* ex G. P. Ox. & marg. *A1.* Αὐτὸν editum ante. e Ἐν] Abeſt ab O. f Κομμαλιχὰ] Κομψὰ Q. & marg. *A1.* Forte Κομμαλιχὰ ait *Solan.*

42. Αὐτὸς δὲ ἢ γενέσθαι] Γενέσθαι λέγει ἢ διάλογον, ἐπεὶ τοῖς αὐτοῦ αὐτῷ χρῶνται φιλοσόφοις μᾶλλα σεμνῶς ἢ βαθέως ἐσκέψατο ὑπὲρ. *V.*

43. Τὰ ἄνετον] Ἄνετον. *V.* Inverte, ut recte habet. *M. du S.*

titulum aſſumit, dum illic peregrinaretur. *M. du S.*

40. Μέγα φρονήσας] O. & P. optime. In Impreſſ. μεγαλοφρονήσας. *M. du S.*

Μεγαλοφρονήσας] Μέγα φρονῶ in vitiis ponitur. Hinc *Menand.* in fragm. Luciani Ed. minori ſubjunctis XXVIII. 1. Ὅτ' εὐτυχεῖς μᾶλλον, μὴ μέγα φρόνει. Quod Apoſt. ad *Roman.* XII. 16. ait, μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες. Contra μεγαλόφρων qui eſt excelſo animo, magnanimus, plerumque virtutis habetur; ideoque μέγα φρονήσας hic recipiendum dicas, quia ſuperbiam hic reprehendit Lucianus. Verum nihil mutavi, quum verbum μεγαλοφρονεῖν aeque in vitiis ponatur ac μέγα φρονῶ, ut *Steph.* jam notavit. (Licet in meliorem partem *Joſeph.* Ant. XIX. 7. 3. εὐεργετικὸς — καὶ μεγαλοφρονήσασι ἴδιον φιλότιμον). Quin & μεγαλόφρων pro vitio ducitur ap. LXX. *Prov.* XXI. 4. μεγαλόφρων ἐφ' ὑψηλοῖς θρασυκάρδιος, λαμπτὴς δὲ ἀσεβὴς ἁμαρτία. In mediam quandam partem *Dion. Hal.* De Demoſth. Grav. p. m. 173. ἢ σεμνύμεθα μὲ ἐ μεγαλοφρονοῦμεν ἐπὶ τὸ βέλτιον ἢ ἄλλως γενόμενοι. i. e. *gloriamur.* Sed nihil ibi intereſſet, utrum μέγα φρονοῦμεν diceres. Idem *Antiq.* VIII. p. 550. a. m. Οὐλούσιοι — ταῖς ἑαυτῶν δυνάμεσι πολλαχῆ ὄσαις μεγαλοφρονήσειε. i. e. *elati.* Unde facile patet, eodem redire, utrum in Luciano eligas, & facilius, quomodo interdum ad virtutem, interdum ad vitium valeat; poſterius tamen eo frequentius, quo nimis alta de ſe ſentire ſolent homines. *J. F. B.*

42. Αὐτὸν δὲ ἢ γενέσθαι ἐκεῖνον] Mſ. αὐτός δὲ. *J. G. G.* Αὐτὸς] O. & P. etiam. In Impr. αὐτὸν. *M. du S.*

43. Φιλοσοφ. υἱὸν] Dialogos primus ſcripſiſſe fertur Zeno Eleates. Alii tamen alios auctores Dialogi aſſignant; at omnes Philoſophos. Vide *Diog. Laërt.* p. 81. A. B. & not. *M. du S.*

48. Κομψὰ] In Impreſſ. omnibus κομμαλιχὰ legebatur. De emendatione ob verbi novitatem cogitanti, Cod. Ox. κομψὰ exhibet, quod minime reſpuendum; immo in Textum recipiendum cenſeo; niſi forſan ſub vulgata lateat vox κομμαλιχὰ, quae rei aptiſſima haud immerito etiam videatur. *M. du S.*

Κομμαλιχὰ ἐρωτήματα] Conf. c. 22. διαλλαθεὶς ἐρωτήματα, quod eodem redit. Neque hic neque illic quidquam immutandum arbitror; nam praemiſſum διαλλαθεὶς argumento eſt, & hic κομμαλιχὰ rectius eſſe quam κομψὰ, & mox ſequens συλλαβίζειν declarat διαλλαθεὶς ſupra non ſollicitandum. Nec ignotum artibus Sophiſtarum per quaeſtiunculas, & per poſitiones crebris contubibus ſectas, diſputandi & argutandi conſuetudinem. Plura in Addendis. *J. F. B.*

51. Συλλαβίζειν] I. e. τὰς συλλαβὰς συνείρειν κυρίως. Supra, τὰ παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. *les faiſant épeler.* *F. G.*

54. Ἐπῃνοῦντο] Aliter plaudebant Sophiſtis, maximoque cum ſtrepitu. *Plin.* Sec. V. . . . . — *quid quisque ſentiat perſpicit ex vultu, oculis, nutu, manuum motu, murmure, ſilentio.* . . VI. — *non labra diduxerunt, non moverunt manum, non denique aſſurrexerunt faltem laſſitudine ſedendi.* Vide *Caſaub.* ad Th. 116. & nos ad Συν. c. ult. *M. du S.*

55. Τῶν ἄκρων] An ἐντὸς ἢ ὄντων; Perſius: *Et manus auriculas imitata eſt mobilis albas.* I. e. pollice auri inferto manum agitare. *F. G.*

Τῶν ἄκρων] Facilius eſt aliorum conjecturas carpere, quam facere meliores. Verſus Perſii a *Gujeto* adductus, eſt 59. Sat. I. ibique ſannas & exſibilationis

ce, breves quosdam sermones contexere, & tanquam colligere syllabas: a quibus conferta quidem laus, aut plausus multus, illi non redierit; sed illud forte, ut leniter arrideant auditores, aut manum, intra terminos tamen, moveant, aut multum capite annuant, aut ad ea, quae dicuntur, ingemiscant. Ista adamavit generosus, me contemta. Ajunt autem illum neque cum suo isto amasio pacem habere, sed in istum quoque, ut arbitror, contumeliosum esse.

29. Quidni igitur ingratus sit iste & le-

βαλεῖ μεγάλῃ τῇ φωνῇ, βραχεῖς τινας λόγους ἀναπλέκειν, ᾗ συλλαβίζειν· ἀφ' ὧν εὐρόῳ μὲ ἔπαινος, ἢ κρότος πολὺς, οὐκ ἂν ἀναστήσειν αὐτῷ, μειδίαμα δὲ ποιῆσαι τὰ ἀκρότατα, ᾗ τὸ διασεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τοῦ ὅρου, ᾗ μακρὰ διανεῦσαι τῇ κεφαλῇ, ᾗ ἐπιστενάξαι τοῖς λεγομένοις. τοιοῦτον ἠράσθη ὁ γναθὼν, ἐμοῦ καταφρονήσας. φασὶ δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὴν ἐρώμενον τοῦτον εἰρήνην ἄγειν, ἀλλὰ ᾗ ἐκείνῳ, ὀμαι, ὑβρίζειν.

Πῶς οὖν οὐκ ἀχάριστος ὅτος, ᾗ ἀνο-

g Μακρὰ] Μακρὸν *Fl.* & L. h Ἀλλὰ ϵ] Ἀλλ' ὀμαι ϵ O. i Ὀμαι] Hic jam omittit O. k Ὑβρίζειν] Ὑβρίζει *Fl.*

52. Ἢ κρότος πολὺς] Κρότος μὲ ἐπὶ τῶ ῥηθησομένῳ (1) λόγῳ, ᾗ μάλιστα τῶ (2) ἐπιθαλίνῳ τὸ θεάτρῳ λελυμένον, ᾗ τῶ ῥητόρων. ὡς ἔθος αὐτοῖς, ἀπειρήκασιν ἀμοιβὰς χειροτονοῦντων ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς ἀληθέλόγοις τοιοῦτον οὐδέν, (3) ἀλλά τι πρὸς ὃν τῶ ἀντιλεγόντων γνωμόνων τῶ λόγων. τὸ οὖς (4) [εἰ] ψυχὴ ἀσθενὴς ῥᾳθυμία μαλακὴ ἄκρα τῇ τῶ χοιλίᾳ θύραι, τὸ περίστομον λαβεῖν μόνον. ᾗ εἰκὼ βραχύ τι διάστημα ἑστηκότα τὸν χοῖρα, ᾗ τοῦτο κανὼν μάτριον (5) ἐξανύοντας. *V.*

(1) Λόγῳ] In Edd. aberat. Inseruit *M. du S.*

(2) Ἐπιθαλίνῳ] Ἐπιθαλίνῳ erat in V. Παθηλίνῳ inde fecerat Editor, quod Cl. *Gronov.* recte in ἐπιθαλίνῳ mutare jubet. *M. du S.*

(3) Ἀλλά τι] Ἀλλὰ ἄττα C.

(4) Εἰ] Inserunt uncisque seclusit *M. du S.*, non ut suspectum; sed ut de suo additum.

(5) Ἐξανύοντας] Restitutum ex V. Impressa prave ἐξαύοντας. In C. ἐξανύοντας.

nis gestus describit poëta, ait enim: *O Jane, a tergo quem nulla ciconia pinsit, Nec manus auriculas imitata est mobilis albas, Nec linguae, quantum sitiat canis Appula, tantae.* Estque illa pollicis in aurem insertio asininarum auricularum simulatio, adeoque contemtus maximi publica testatio. Talia autem si Syrus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur, verbis mox seqq. τοιοῦτον ἠράσθη ὁ γναθὼν, contraria Luciani menti videtur sententia fingi, qui velit, plausus Oratori exspectandos, dum a Rhetorica aufugit, eum non amplius captare, sed leviores ac tacitos risus, modestioresque complosiones; At obstat tum μακρὰ ἐπινεῦσαι: ideoque μακρὰ jam ex *Fl.* necessario foret legendum. Sed confer c. 33. ubi *Dialogus* quaeritur Satyricam sibi personam a Luciano indutam, & vide, anne explosio ac sannae intelligantur in eos qui in satyra traducuntur, non in auctorem directae; tumque conjectura *Gujeti* erit optima, & μακρὰ retinendum. Sed quia omnia videntur ad modestas laudes & ad plausus quos Sophista studiose quaerit, pertinere; (nam laus modica vera) ita ὅτος τῶ ὅρου retineo, at μικρὰ ἐπινεῦσαι recipio, nam parva adnuentis capitis commotio adsentientis est signum: magna, dissonis. *J.F.R.*

61. Ἔνοχος] Ἔνοχος τῶ κακώσεως non est *vexationis* obnoxius, ut volunt interpretes, *sed malitiosae desertionis reus.* Pollux *Onom.* lib. III. 3. ἀποπέμψασθαι γυναῖκα, καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποπομπὴ, καὶ ἀπόπεμψις, καὶ ἀποπομπὴς δίκη. καὶ κακοῦν, καὶ δίκη κακώσεως, πρεσβεῖα, στάσις. καὶ τίνασθαι, ἀπολείψας, καὶ δίκη παρὰ τῶ ἀνδρὸς ἀπολείψεως. & ineptissime ab interprete Latino κακοῦν & κάκωσις, *affligere*, & *afflictionis poena.* Hic locus, ut plurima alia in Polluce non possunt verti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis, quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc vero vult ἀποπέμψασθαι & ἀπόπεμψις dici de viro, qui repudiat uxorem. κακοῦν & κάκωσις de eo qui eam deserit, sicut contrario ἀπόλειψις de uxore, quae virum deserit, sive nuncio remisso, sive, ut puto, malitiose, & sine causa. De τῶ ἀπολείπειν, vide quae notavi olim ad Solocecistam. Quamvis δίκη κακώσεως sit quoque actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adversus liberos, & pupillos. Vide *Harpocrationis* Lexicon. *J.G.G.*

Ἔνοχος τῶ κακώσεως] Nihil melius τῇ κακώσει respondet, quam *malae tractatio.* Observavit etiam *Kuhnius* ad *Poll.* 3, 46. *Rei uxoriae* actio in foro Romano vocabatur, quae *malae tractationis* in scholis, docente *Fabio* 7, 3, 11. Ex cujus *Decl.* 8, 6. discas hoc nomine etiam comprehendi *distractum cultum*, *negatum comitatum*, fastiditas noctes, *pulsatam faciem.* Latius autem patuisse κακώσεως actionem, non nego. Vid.

χ῾ τῆς ἐξ [a] κακώσεως νόμοις, ὃς ἢ
μὴ νόμῳ γαμετῇ, πας' ἧς τοσαῦτα εἴλη-
φε, καὶ δι' ἣν ἔνδοξός ἐστιν, ὅτως ἀτίμως
ἀπέλιπε, [b] καὶ καινῶν ὠρέχθη πραγμάτων. 65
καὶ ταῦτα, νῦν ὁπότε μόνον ἐμὲ θαυμάζου-
σι, καὶ ἐπιγράφου) ἅπαντες [c] προστάτην
ἑαυτοῦ; ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέχω, τοσού-
των [d] μνηστευόντων, καὶ κόπτουσιν αὐτοῖς ἢ
θύραι, καὶ τὄνομα ἐπιβοωμένοις μεγάλῃ τῇ 70
φωνῇ, ὅτε ἀνοίγειν, ὅτε ὑπακούειν βούλο-
μαι· ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲν πλέον ἢ βοῆς κο-
μίζοντας. ὅτος δὲ οὐδ' ὅτως ἐπιστρέφει)
πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἐρώμενον βλέπει,
τί, ὦ θεοὶ, χρηστὸν πας' αὐτῆς λήψεσθαι 75
προσδοκῶν; [f] ὃν τῆ τρίβωνι οὐδὲν [g] ὁρᾷ
πλέον ἔχοντα. εἴρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ,
ὑμεῖς δὲ, ἢν εἰς τὸν ἐμὸν τρόπον τοῦ λόγου
ἀπολογεῖσθαι θέλῃ, τοῦτο [h] μὴ ἐπιτρέ-
πετε· ἄγνωμον γὰρ ἐστ' ἐμὲ τὴν ἐμὴν μάχαι- 80
ραν ἀκονᾶν. κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν ἐρώμενον τὸν Διά-
λογον, ὅτως ἀπολογείσθω, ἢν δύνηται.
ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ γὰρ οἷόν τε, ὦ

gibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxorem, a qua tanta *bona* acceperit, & per quam sit nobilis, ita ignominiose tamen deseruerit, & novas res appetierit: idque hoc ipso tempore, quum solam me admirantur homines, & suam videri antistitam volunt. Ego vero tot procis adhuc renitor, & fores pulsantibus, nomenque meum magna voce inclamantibus neque aperire volo, ne audire quidem. Video quippe nihil praeter clamorem illos adferre. Iste autem, ne sic quidem ad me convertitur, sed ad amasium suum respicit, quid tandem, Dii boni, bonum recepturum se ab illo expectans? quem praeter pallium nihil habere videat. Dixi, Judices. Vos autem si mea ratione in caussa dicenda uti voluerit, hoc nolite concedere. Neque enim convenit, meum me in me ipsam gladium acuisse. Contra amasium autem suum, Dialogum, caussam sic dicat, si potuerit. MERC. Hoc quidem probari non

a Κακώσεως] Τῆς κακώσεως O. b Καὶ καινῶν] Καινῶν δὲ O. c Προστάτ.] Sic recte *Fl. J. P.* &c. Προστάτην *S.* d Ἑαυτοῦ] *A.* sola male ἑαυτόν. e Μνηστευόντων] Μνημονευόντων O. male. f Ὃν τῇ] Ὃν οὐδὲ τῇ O. g Ὁρᾷ] Abest ab O. recte, si οὐδὲ legas. h Μὴ] Ex O. insertum; aberat ab Edd.

62. Περὶ τῆς κακώσεως νόμους] Κάκωσις ἐστὶν ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ἀμαρτανόντων περὶ τὸ ἴδιον γένος· ἤτοι γυναῖκα. *V.*

Spanhem. ad *Aristoph.* Νεφελ. 1328. *J. M. G.*

62. Κακώσεως] Mulier marito scribit ap. *Alciphr.* I. Ep. 6. f. ἴσθι μοι παρὰ τὸν πατέρα οἰκτιρμῶν· ὃς οὐδ' ἐμοὶ φείσεται· καὶ σὲ γράψει) παρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως. Unde adparet *κάκωσιν* etiam esse eam actionem injuriae quae intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi *Bergl.* & hoc Luciani, & aliud ex *Diog. Laërt.* adfert. *J. F. R.*

67. Ἐπιγράφου)] Conf. supra T. I. *Scyth.* c. 10. ἐπιγραψάμενον προστάτας. Ubi al. συγγραψ. Sed infra *Peregr.* §. 11. προστάτην ἐπέγραφον. Quae loca indicante *Solano* contuli. *J. F. R.*

Ἐπιγράφου) ἅπαντες προστάτην ἑαυτῶν] Rarius Edd. *Amst.* consulere soleo, quia omnium est vitiosissima. Neque *Solan.* hic eam consuluerat; sed quia Cl. *Wesseling.* Obs. p. 162. monebat, eam perverse ἑαυτὸν dedisse, & ex *Aldina* ἑαυτῶν rescribendum, excussi alias, & *Fl. Ald. H. P. S.* (quid enim ceteras moror in re manifesta?) recte etiam ἑαυτῶν habere vidi. Addo ex iisdem Obs. l. d. *Soph.* Oed. Tyran. Ὦ τ' ἐμὸν κράτος προστάτου γεγράψομαι. Ad quae verba ait: „ ex „ veteri apud Athenienses more, quo omnes inquilini μέτοικοι sibi sumere debebant *Patronum*, προστάτην, qui vero neglexerant facere, compellabantur actione ἀπροστασίου, de qua *Harpocration.* Ejusmodi sibi patronum legere illis est νέμειν, γράφεσθαι, ἀπογράφεσθαι, ἐπιγράφεσθαι, & συγγράφεσθαι προστάτην. Neque quisquam rerum Atticarum paullo peritior id ignorare potest. Quare mirari subit Luciani interpretem bis ad hoc dicendi genus offendisse: Et primo quidem in *Scytha*, (c. 10. ubi id jam monui, Cl. *Gesn.* autem sponte in versione emendavit.) Deinde in *Bis Accus.* h. l. — Latinita facta sunt: *suique velut praesidem scriptis testantur.* „ Neque id satis bene". Clar. *Gesn.* hic *antistitam* dedit, pro *patronam*; quod non mutavi, quia presso pede Graeca sequi solet; sed cur ab ἐπιγράφου) igitur liberiore stilo discesserit, nescio; nec est magni momenti, nec difficile ei qui rem tenet. Ἐπιγράφεσθαι Graecis pro *adsciscere sibi* etiam aliis in rebus usitatum: hinc

non poteſt, Rhetorica. Neque enim fieri poteſt, ut ſolus ipſe cauſſam dicat dialogi habitu, ſed perpetua oratione ipſe quoque utatur.

30. SYR. Quandoquidem hoc etiam, Judices, indigne tulit adverſaria, ſi longa oratione utar, qui ipſam hanc dicendi facultatem a ſe habeam: multa quidem apud vos non dicam. Capitibus vero ipſis eorum, quae crimini mihi dedit diſſolutis, permittam vobis videre de omnibus. Quaecumque nimirum de me narravit, vere narravit. Etenim inſtituit me, peregrinata eſt mecum, Graecis me adſcripſit, & harum rerum nomine gratiſſimum mihi fuerit illius conjugium. Quas vero ob cauſſas relicta illa ad hunc me Dialogum converterim, audite, Judices: neque quidquam utilitatis me meae cauſſa mentiri cogitaveritis.

31. Ego namque videns iſtam non amplius temperantem eſſe, neque in decenti illo habitu permanere, quo uſam olim Paeanienſis ille Rhetor duxerat; ſed ornare

Ῥητορικὴ, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι [i] κατὰ σχῆμα τῦ Διαλόγυ, ἀλλὰ ῥῆσιν ἡ αὐτὸς εἰπάτω.

ΣΥΡ. Ἐπεὶ ἡ τῦτο, ὦ ἄνδρες [k] δικασταὶ, ἡ ἀντίδικος ἠγανάκτησεν, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ, ἡ [l] αὐτὸ τὸ δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκείνης λαβὼν, πολλὰ μὲ ὀκνῶ ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ [m] αὐτὰ ἐπιλυσάμενος τῶν καθηγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν περὶ ἁπάντων. πάντα γὰρ ὁπόσα διηγήσατο περὶ ἐμῦ, ἀληθῆ ὄντα διηγήσατο· ἡ γὰρ ἐπαίδευσε, ἡ συναπεδήμησε, ἡ εἰς τὰς Ἑλληνας ἐνέγραψε, ἡ κατάγε τῦτο χάριν ἂν εἰδείην τῷ γάμῳ· δι' ἃς δὲ αἰτίας ἀπολιπὼν αὐτὴν ὅτι [n] τυτονὶ [o] Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκύσατε, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, καί με μηδὲν τῆς χρησίμης ἕνεκα ψεύδεσθαι [p] ὑπολάβοιτε.

Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην οὐκ ἔτι σωφρονοῦσαν, οὐδὲ [p] ἐμμένουσαν ὅτι τῷ κοσμίῳ σχήματι, οἷον πρὶν ἐσχηματισμένην αὐτὴν ὁ Παιανιεὺς ἐκεῖνος ἠγάγετο, κοσμυμένην δὲ,

[i] Κατὰ σχῆμα] Κατὰ τὸ σχῆμα O. [k] Δικασταὶ] Recepi ex O. aberat ab Edd. [l] Αὐτὸ τὸ] Ταῦτα Fl. [m] Αὐτὰ] Αὐτὸς Fl. male. Vulgatum firmant P. L. [n] Τυτονὶ] Τοῦτον O. [o] Ὑπολάβοιτε] Ὑπολάβετε O. [p] Ἐμμένουσαν] Μένουσαν O.

2. Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην] Τὸ φαῦλον τοῦτο τῶν νέων ῥητόρων, ὃ ἐπὶ [q] ἀκαγγελίας (1) κωμῳδιῶν διεξέρχον λέγων. διὸ ἐ τοῖς θριξὶν αὐτὸ ἀποκάζει, καὶ τῶν τούτων εὐθετισμῷ, ἀλλὰ τὸ τοῖς πορίσοις αὐτοὺς χαίρειν τῶν κώλων, ἡ ταῖς παρηχήσεσι, καὶ οἷς τοιούτοις ἄλλοις. τὸ (2) δὲ μιθύοντας ἐ κωμάζοντας, εἰς τοὺς χρωμένους τοῖς λόγοις (3) εἰς ἐπιθαλαμίους ἐ γαμηλίους μεθαλαμεύσει. (4) οὐδὲ ἡ τούτων χάριν ῥητορικὴ, ἀλλὰ τῶ ἐπαινοφθόρῳ τῦ βίυ. τὸ δὲ ἰσχνὸν καὶ συμβολαῖός τι ἐ δίκαιος. καὶ εἶπερ ἄρα τὸ ἰσχνομίους, καὶ ἐπαίνους τῶν ἀριστων κατορθούντων, ἡ τῶν τοῖς πόνοις ἀσκηγμένων, καὶ (5) κόμους λαμπρους ἐκτελούντων, καὶ χάριτας ἀφθονίας ἐπιγραμένων. V.

(1) Κωμῳδικῶς] Κομμωδικῶς, f. λέγει C. quod probo. M. du S.

(2) Δὲ] Μὲν editum antea prave. Delevit μὲ manus eadem.

(3) Εἰς] Εἰς legebatur male.

(4) Οὐδὲ] Excidit τοιόν vel tale quid. Sic tamen etiam C. & G.

(5) Κόμους —— ἐπιγραμένων] Pro his omnibus in C. legas Κόμους, καὶ τῶν τοιούτων.

hinc *Theophilus* Inſtit. L. 2. Tit. I. §. 5. ἡ δὲ αἰγιαλῶν δεσποτεία ἰδικὸν οὐκ ἐπιγράφει δεσπότου. *Litorum poſſeſſio* (dominium) *proprium non capit dominum.* *J. F. R.*

69. Κόπτουσιν — τὴν θύραν] Conf. Cl. *Graev.* ad Soloeciſt. c. 10. & *Elſn.* Obſ. ad N. T. T. 2. p. 445. *Apoſtol.* III. 20. *J. F. R.*

79. Μὴ μὴ ἐπιτρ.] Ex O. eſt vocula μὴ, quae cum nitori ſententiae conſulat, admittenda eſt. *M. du S.*

80. Ἄγνωμον] Adleverat *Solan.* vid. *Th. Mag.* v. Εὔγν. Sed operae erit ejus verba addere. Εὔγνωμον, ait, μὴ λέγε, ὡς εὔδικαιον, ἀλλ' εὐγνῶμον. ἄγνωμον δὲ, ἡ συγγνωμον. Λυκιανὸς δὲ τῇ δὲ καθηγορούμῳ ἄγνωμόν ἡ &c. uti hic leguntur. Sed εὐγνωμον aliſque habuimus tamen, *Aſin.* c. 2. f. & alibi, conſentientibus vett. Edd. Scribit & ſic *Steph.* Videbimus alias plura, unde patebit vanum eſſe *Magiſtrum.* *J. F. R.*

82. Οὕτω ἀπολογισθῶ] Οὕτως volebat Cl. *Geſn.* Ac lubens ita ediſſem, ſi varietatem inveniſſem. *J. F. R.*

87. ΣΥΡΟΣ] Luciani apologia. *F. G.*

Ibid. Δικασταὶ] Ex Cod. Ox. Deeſt enim illa in hactenus Impreſſ. *M. du S.*

5. Παιανιεὺς] Demoſthenes. V. *Vit.* c. 21. & paſ-

δὲ, καὶ τὰς τρίχας εὐθετίζεσαι εἰς τὸ ἑταιρικὸν, καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὸ ὀφθαλμῶ ὑπογραφομένην, ὑπώπτευον εὐθὺς, καὶ παρεφύλαττον [a] ὅποι τὸ ὀφθαλμὸν [b] φέροι. καὶ τὰ μὲ ἄλλα ἐῶ· καθ' ἑκάστην δὲ τὴν νύκτα ὁ μὲ γενόπος ἡμῖν ἐνεπίμπλατο μεθυόντων ἐραστῶν, κωμαζόντων ἐπ' αὐτῷ, καὶ κοπτόντων τὴν θύραν, ἐνίων δὲ, καὶ εἰσβιάζεσθαι σὺν ὑδενὶ κόσμῳ τολμώντων. αὐτὴ δὲ ἐγέλα, καὶ ἤδετο τοῖς δρωμένοις, καὶ τὰ πολλὰ [c] ἡ παρέκυπτεν [d] ἀπὸ τῦ τέγους, ᾀδόντων [e] ἀκούσα τραχεῖα τῇ φωνῇ ᾠδάς τινας ἐρωτικὰς, ἢ καὶ ἀνοίγουσα τὰς [f] θύρας, ἐμὲ οἰομένη [g] λάθειν, [h] ἠσέλγαινε, καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτῶν. ὅπερ ἐγὼ μὴ φέρων, [i] γράψασθαι μὲ αὐτῷ μοιχείας [k] οὐκ ἐδοκίμαζον· ἐν γειτόνων δὲ οἰκοῦντι τῷ Διαλόγῳ προσελθὼν ἠξίουν καταδεχθῆναι ὑπ' αὐτῦ.

Ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλα ἠδίκησα. καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιῦτο ἐπεπράκτο, καλῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἤδη τεσσαράκοντα ἔτη κεδὸν γεγονότι, θορύβων μὲ ἐκείνων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τὺς

se, & capillos meretricio more disponere; & infucare faciem, & genas pingere: statim suspicabar aliquid, & quo oculum ferret, observabam. Ac reliqua praetermitto. Singulis vero noctibus implebatur vicus noster ebriis amatoribus ad illam comissatum euntibus, pulsantibusque fores, quibusdam etiam vi irrumpere sine more modoque audentibus. At illa ridere, & his quae fierent delectari: ac saepe aut de tecto despicere, & audire aspera voce canentes amatoria quaedam cantica; aut etiam apertis clanculum foribus, me, ut putabat, ignaro, lascivire, & cum illis adulterari: quod ego non ferens nomen illius de adulterio deferendum non putavi: sed accedens ad habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab eo petii.

32. Haec sunt magnae illae, quibus affecti Rhetoricen, injuriae. Quamquam si vel nihil ejusmodi ab ea actum esset, concedendum mihi erat, homini quadraginta fere annos nato, a tumultibus illis & litibus discé-

a Ὅποι] Ὅπου O. b Φέροι] Φέροι Fl. c Ἡ] Omittit Fl. d Ἀπὸ τῦ τέγους ἀδόντων] Quatuor haec desunt in O. e Ἀκούσα] Ἀκοῦσαι Fl. Vulgatum est in P. f Θύρας] Sic O. & marg. Al. Θυρίδας Edd. g Λαθεῖν] Λαυθάνειν O. h Ἠσέλγαινε] Bene sic O. P. Bl. S. Ἠσέλγει male J. Fl. H. Fr. i Γράψασθαι] Γράφεσθαι O. Γράψαι Th. Mag. k Οὐκ ἐδοκίμαζον] Haec & sequentia male desunt in O.

tim in decretis in Or. Dem. de Corona. M. du S.

7. Καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὸ ὀφθαλμῶ ὑπογραφομένην] Ὑπογράφεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, στιλπνότερον esse docet Thom. Magist. quam ψιμυθιοῦσθαι. Facere hoc consueverunt feminae luxuriosae meretrices ut & viri effeminati. Noster, Dial. Meretr. τὸ ὀφθαλμῶ ὑπογεγραμμένη. de Medis Xenoph. Π. I. 10. ὁρῶν δὲ αὐτὸν κεκοσμημένον τὸ ὀφθαλμοῦ ὑπογραφῇ τὸ χρώματι ἐντρίψει, ἃ δὴ ὑόμιστο ὑπ' οἱ Μήδοις. Idem de Cyro L. 8. ὑπογρίεσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσίετο, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο, ἢ εἶσι τὸ ἐντρίεσθαι, ὡς εὐχροώτεροι ὁρῶντο, ἢ πεφύκασιν. L. Bos.

18. Θύρας] O. melius quam Impr. in quibus omnibus θυρίδας legebatur. M. du S.

21. Μοιχείας] I. e. περὶ μοιχείας. F. G.

22. Ἐν γειτόνων] Conf. supra c. 10. pr. Icar. c. 8. & 16. J. F. R.

28. Τεσσαράκοντα] In iis, quae junior scripsit Lucianus, vix quenquam ab eo nominari videbis eorum quos carpit, quod a seniore audaciuscule factum est. M. du S.

30. Δικαστὰς] Et Orator & Sophista jam tum fuerat. Vide etiam Ἀ. μισθ. c. ult. M. du S.

Ibid. Τυρ. κεῖνον. Τὸ ἀρ. ἐπαίνους] His ergo potissimum ars Sophistarum illius temporis continebatur. Hinc in Μισθ. c. 35. de Rhetore legisti inter prandendum laudes Domini peragente; hinc ibidem c. 11. Optimates dum eruditos experirentur laudes suas ab iis audire. M. du S.

38. Ἐπαίνους ἐπιφοιτῶντι] Qui attendere volet, intelliget, hoc participium multo propius cohaerere cum sequentibus ἐλθόντα, συνδιαλεγόμενον, quam cum praecedente γεγονότι. Itaque non dubito, quin ἐπιφοιτῶντα legendum sit. Eadem ratio est illius supplementi, quod e suo codice hic attulit Graevius, quodque genuinum videri facile patior: modo legatur συνδιαλεγόμενον — διόλλων. Quamquam enim syllepsi quadam Syrum h. e. Lucianum, atque Dialogum conjunctos in-

discedere, & quiescere pati judices: evita-
tisque tyrannorum accusationibus & laudi-
bus virorum fortium, in Academiam aut
Lyceum ingredi, *ibique* cum optimo hoc
Dialogo inambulare, placide disputantem
(laudes ac plausum non desiderantem.) Mul-
ta cum dicere habeam, jam desinam. Vos
vero religiosum ferte suffragium. JUST.
Quis vincit? MERC. Omnibus Syrus,
praeter unum. JUST. Rhetor videtur esse,
qui contrarium tulit.

33. Jam tu dic, Dialoge, iisdem judi-
cibus. Vos autem manete, duplicem lau-
ri mercedem utriusque causae. DIAL.
Ego vero, Judices, longam extendere apud
vos orationem nolim, sed breviter more
meo *agere*. Tamen ut in judiciis fert con-
suetudo, sic accusationem instituam, igna-
rus licet undique sim talium & rudis. Et
hoc mihi sit apud vos exordium. Injuriae
autem & contumeliae, quibus ab isto sum
affectus, hae fere sunt: quod me gravem
ad eum diem, atque de Dis, ac natura, &
universi circuitu disputantem, sublimem,

30 ἄνδρας τὺς δικαστὰς ἀτρεμεῖν ἐᾶν, καὶ τυ-
ράννων καὶ ηγορίας, καὶ [1] ἀρίστων ἐπαίνους
ἐκφυγόντι· εἰς δὲ † Ἀκαδημίαν, ἢ εἰς τὸ
Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ Διά-
λόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα [m] συνδιαλε-
35 γόμενον. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, παύσο-
μαι. ὑμεῖς δὲ εὐόρκιον † ψῆφον ἐνέγκατε.
ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ; ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Σύ-
ρος, πλὴν μιᾶς. ΔΙΚ. Ῥήτωρ τις ἴσως
εἶναι ὁ † ἐναντίαν ψῆφον.

40 Ὁ Διάλογος. Ὅτι † αὐτῷ λέγει. ὑμεῖς
δὲ παμείνατε, [n] διπλασίονα ἀπολήψεσθε †
μισθὸν ἀμφοτέρας ταῖς δίκαις. ΔΙΑΛ.
Ἐγὼ δὲ, ὦ ἄνδρες [o] δικασταί, μακρὰς μὲν
οὐ ποτε ἂν ποιήσαιμην τοὺς λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην
45 πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ χρὴ μικρὰν [p] ἑκατέρᾳ εἰσ-
φέρειν. ὅμως δὲ ὡς νόμος [q] ἐν τοῖς δικαστηρίοις,
οὕτω ποιήσομαι † καὶ ηγορίαν· ἰδιώτης πάν-
τάπασι καὶ ἄτεχνος † τοιούτων ὤν. καί μοι
τοῦτο ἔστω πρὸς ὑμᾶς [q] τὸ προοίμιον. ἃ δὲ
50 ἠδίκημαι, καὶ βλασφημοῦμαι πρὸς τούτου,
ταῦτά ἐστιν· ὅτι με συμπεπλεγμένον τοῖς ὅλοις
καὶ θεῶν [r] τε περὶ, καὶ φύσεως, καὶ † τῶν ὅλων
περιόδου σκοπούμενον, ὑψηλὸν ἄνω τινὰ καὶ

---

l Ἀρίστων] Sic etiam *Fl.* *m* Συνδιαλεγόμενον] Συνδιαλεγόμενος † ἑαυτὸν ἐν πρότει ἡ διορθῶς G. & P. Nisi quod πρότερον P. pro πρότου. In vulgata consipiunt Edd. *n* Διπλασίονα λήψεσθε] Διπλάσιον εἰσπράξεσθε *Fl.* *o* Δικασταί] Non habet *Fl.* *p* Ὥσπερ ἐν νόμῳ &c.] Ὥσπερ δὲ νόμος *Fl.* omissis reliquis. *q* Τὸ] Sine artic. *Fl.* *r.* Τε] Non habet *Fl.*

30. Καὶ τυράννων καὶ ηγορίας] Διὰ τοὺς τὰς ἀγορεύσεις πάντας, καὶ τὰ ἄλλ' ἄσκια τοιοῦτα. *P.*

* Eas Latini *Causas* Ciceronis tempore, *Controversias* Quintiliani aevo dixerunt. Vide quae contra eos habet Pretenius initio. *J. Cler.*

† Ἀλλ'] Ἢ ante datum perperam.

intelligere forte liceat: tamen eo descendere, nisi magno consensu librorum coactus, nolim. *J.M.G.*

32. Εἰς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ εἰς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα Διαλεγόμενον. πολλὰ ἔχων &c.] Ultima sic leguntur in Mss. cum aliquot verborum incremento: ἡρέμα συνδιαλεγομένους, † ἑαυτὸν ἐν πρότει ἡ διορθοῦς. πολλὰ ἔχων. placide disputantes, laudes & plausum non desiderantes, quae Luciani esse nemo inficiabitur. *J.G.G.*

39. Ἐναντίαν] Subaudi ψῆφον. *F.G.* Sed satis hoc jam inculcatum quis non videat ex modo praemisso ac supra tam saepe addito ψῆφος? *J.F.R.*

40. Ὁ Διάλογος — λέγει] Conf. supra c. 20. f. Ὁ Ἐπίκτητος — λέγει. *J.F.R.*

Ibid. Ἐπὶ † αὐτοῦ] De iisdem judicibus. *F.G.* Immo sub iisdem, sive iisdem judicibus praesidibus; sed & hoc in vulgus notum. At hoc ipsum voluit *Gujet.* nimirum de iisd. judd. intelligendum esse. *J.F.R.*

41. Διπλασίονα] Adversatur hoc palam iis, quae c. 14. constituta erant. Aut igitur parum sibi constare censendus est Lucianus, aut corruptum locum esse fatendum est: *Fl.* Ed. διπλάσιον εἰσ—. *M. du S.*

53. Ἄνω τινὰ &c.] *Plat.* Phaedr. 344. G.H. *M. du S.*

54. Ἀφο-

νεφῶν ἀεροβατοῦντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν ἁρματι Ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων φέρεται, καὶ ἀποστάσας αὐτὸς ἤδη κατ' ἀμφίδα φερόμενον, καὶ ἀναβαίνοντα [a] ὑπὲρ τὸν οὐρανόν, καὶ τὰ πτερὰ συντρίψας, ἰσοδίαιτον τοῖς πολλοῖς ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο καὶ σωφρονικὸν πρόσωπεῖον ἀφεῖλέ μου. κωμικὸν δὲ ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκέ μοι, καὶ μικρᾶς δεῖν γελοῖον. εἶτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθείρξέ μοι τὸ [b] σκῶμμα, καὶ τὸν ἴαμβον, καὶ κυνισμόν, καὶ τὴν Εὔπολιν, καὶ τὸν [c] Ἀριστοφάνην, δεινὼς ἄνδρας ὑπεκτεμεῖν τὰ σεμνὰ, καὶ χλευάσαι τὰ [d] καλῶς ἔχοντα. τελευταῖον δὲ, καὶ Μένιππόν τινα τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα ὑλακτικὸν, ὡς δοκεῖ, καὶ κάρχαρον ἀνορύξας, καὶ τῶτον ἐπεισήγαγέ μοι φοβερόν τινα ὡς ἀληθῶς κύνα, καὶ τὸ δῆγμα [e] λαθραῖον, ὅσῳ καὶ γελῶν

supra nubes incedentem per aëra; ubi *magnus in coelo Jupiter volucrem currum agens* fertur, detractum inde, cum ad ipsam jam absidem volarem, & supra caeli terga parare escendere, confractisque alis, ad vulgi consuetudinem detrusit, & tragica illa modestaque persona detracta, aliam comicam Satyricamque mihi, ac tantum non ridiculam, imposuit. Deinde in unum collata inclusit mecum, jocum mordacem, & Jambum, & Cynicam licentiam, & cum Eupolide Aristophanem, homines idoneos ad traducendum quae sunt maxime severa, ad irridendum quae bene habent. Denique Menippum quendam de antiquis canibus, latrantem valde & mordacem, ut videtur, effossum ad me introduxit terribilem vere canem, & occulte mordacem, quatenus ri-

a Ὑπερῴων τῶν οὐρανοῦ] Ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ. G. & marg. *Alii*. Nil mut. Edd. b Σκώμμα] Σκόμμα male P. *H.* utraque. Recte *Fr. Fl. S.* &c. c Ἀριστοφάνην] Ἀριστοφάνη *Fl.* d Καλῶς] Ὀρθῶς marg. *Al.* e Λαθραῖον] Sic *Fl. P. H. S.* &c. Λαθρίδιον *J.*

59. Καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο] (1) Τὰ Πλάτωνος τοιαῦτα, οὐ εἰς σοφοὺς ἄνδρας ἐμεγαλόφρονας ἐ γυναῖκας (2) εἰσάγει τοὺς διαλόγους. εἰκότως ἐ τραγικὸν μίμημα ταῦτα καλεῖ. ὑστερ ἀμύλει κωμικὰ πάλιν ἐ σατυρικὰ τὰ τοῦ Σώφρονος καλεῖ. κωμικὰ μὲ, διὰ τὸ γελοῖον· σατυρικὰ δὲ, διὰ τὸ πολλάκις ἐ αἰσχρόταλα προσιτύρειν τοῖς διαλόγοις. οἱ τε γὰρ Σάτυροι καθαγίλασοι (3) ἐρᾷς, αἵ τις κωμῳδίαι γέλοιοι καὶ πλῆρεις σκωμμάτων. οἱ Σάτυροι δὲ μεθύοντες ἀεὶ ἐ ὠθοσφαλλόμενοι εἰσάγονται, καὶ πρὸς τῷ ἀλλοίστῳ τοῦ σώματος τὸ μορφῆς, ἔτι ἐ ἁρμοτικοὶ πρὸς σωτυσίας αἰσχράς. ἐπεὶ τοίνυν κἀχρᾶς) ἐ τοιούτοις ὁ Δικαιάρχος διαλόγοις, ὡς ἐπὶ τοῦ συμποσίου αὐτοῦ τὸν Ἀλκιβιάδην κατάγει, καὶ τινας ἄλλους τῶν φιλοσόφων, εἶτα τῶν τοῦτο, ὡς πρὸς τοὺς κωμικοὺς προσώποις ἐ σατυρικοὺς διεσκεύασε τὰ αὐτοῦ. καὶ τὸν ἴαμβον δὲ, καὶ τὸν κυνισμὸν ἴφη ὠφελαμβάνειν. τὸν μὲν ἴαμβον ὡς χλευαστικὸν, τὸν κυνισμὸν δὲ ὡς πᾶσι διαλοιδορούμενον. τῷ τε γὰρ ἰάμβῳ Ἀρχίλοχος, ὧν ἐ πρῶτος φασι τῷ μέτρῳ χρήσασθαι πρὸς ὄβριν τὴν Λυκαμβίδου, διεχειρίσατο. οἵ τε Κυνικοὶ (4) λεγόμενοι φιλόσοφοι, ἅπασι διαλοιδοροῦντο, τοῦτο διὰ βίου ἐπιτηδεύμα ἔχοντες, οὗ καὶ Μένιππος ἦν. *V.*

(1) Τὰ Πλατ. &c.] Inverso ordine edita: Ἐν οἷς τὰ Πλ. τ.
(2) Εἰσάγει] Non aderat in editis. Addidit *M. du S.* & ὑποβαλλόμενα, quod post διαλόγοις legebatur, delevit.
(3) Ὀρῶσθαι] Τὰ ὁρᾶσθαι edita. Expunxit articulum *M. du S.* Sed ante Λαβίκιος, ὁ addidit.
(4) Λεγόμενοι] Γενόμενοι lectum antea male.

54. Ἀεροβατοῦντα] Socratem tangit ab *Aristoph.* eodem nomine traductum in *Nebul.* vs. 225. Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. & ibid. deinceps frequenter. Ita μετεωρολέσχην vocat eumdem Dial. praeced. *J. F. R.*

55. Πτηνὸν ἅρμα] Meminit iterum noster *Anach.* c. 22. & *Rhet.* c. ult. *M. du S.*

Πτηνὸν ἅρμα] Conf. supra T. I. *Pisc.* c. 22. f. *J. F. R.*

57. Ὑπερῴων] Dialogus dicit se ἀναβαίνοντα ὑπερῴων τῶν οὐρανοῦ. sed ὑπερῴων simpliciter significat *super coelum*, vel *in coelo*. Mſ. ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ. *super coeli dorsum*, hoc est supra nubes, Dialogus autem hic cum de rebus sublimibus loquitur, τραγῳδεῖ, καὶ μετεωρολέσχην βαίνει. *J. G. G.*

Ὑπερῴων] Conf. supra *Deor. Dial.* IV. §. 2. & *Herm.* c. 61. *M. du S.*

62. Μοι—μοι] Delendum censeo posterius. *M. du S.* Recte. Idem *Hagen.* Editioni adscripserat *Gesnerus.* At quia constans est lectio, eam vel invitus exhibui. *J. F. R.*

65. Ἀριστοφάνην] Haec terminatio Nostro frequentior. Alioqui eodem redit. Vid. supr. *Demon.* c. 62. ubi Σωκράτη & Διογένη. Δημοσθένη infra *Demosth. Enc.* c. 2. & 9. Itaque nihil opus erit ex *Fl.* Ἀριστοφάνη revocare, quae supra contrarium in modum Ἄρῃ exhibet, ubi cett. Ἄρη. *De Salt.* c. 21. Adde *Gall.* c. 3. 90. *J. F. R.*

67. Μι-

ridens etiam mordet. Quidni ergo gravi injuria affectus sim? qui non servem habitum proprium ac domesticum, sed comoedias isti, & ridicularia, & prodigiosa quaedam argumenta agere cogar? Quod enim omnium absurdissimum est, mirabili quadam permistione temperatus sum, neque pedestris sum, neque per metra incedo: sed hippocentauri instar, compositum quoddam & peregrinum spectrum audientibus videor.

ἄμα ἔδοκτε. πῶς ἂν ὁ δεινὰ ὕβρισμαι μηκέτ' ὄπι τῷ οἰκείῳ [f] σχήματι [g] διαμένων, ἀλλὰ κωμῳδῶν, καὶ γελωποιῶν, καὶ παθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινόμενος αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κρᾶσίν τινα παράδοξον κέκραμαι, καὶ οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ὄπι τοῖς [h] μέτροις βέβηκα· ἀλλὰ ἱπποκενταύρου δίκην, σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσι δοκῶ.

34. MERC. Quid igitur ad ista, Syre, dicis? SYR. Nec opinatum, Judices, hoc certamen apud vos subeo. Quidvis enim potius de Dialogo sperabam, quam ista de me dicturum: quem ego talem cum accepissem, qui tristis adhuc vulgo videretur, & a perpetuis interrogationibus in aridítatem quandam contractus, eamque ipsam ob caussam venerabilis ille quidem, sed non omnino suavis, neque gratiosus multitudini

ΕΡΜ. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε; ΣΥΡ. Ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸ ἀγῶνα τοῦτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γὰρ μᾶλλον ἂν ἠλπισα [i] τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ, ὃν ἐγὼ παραλαβὼν, σκυθρωπὸν ἔτι τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα, καὶ [k] διὰ τὴν συνεχῶν ἐρωτήσεων καταπονηρότατα, καὶ ταύτην αἰδέσιμον μὲν εἶναι δοκοῦντα, οὐ πάντῃ δὲ ἡδὺν, οὐδὲ τοῖς πολ-

f Σχήματος] Omisit *Fl.* *g* Διαμένων] Restitutum ex P. Διακείμενος Edd. *h* Μέτροις] Sic dedit *Solan.* ex L. P. & Mss. Gr. Μετεώροις ante editum. *i* Τὸν Διάλογ. ἢ] Ἢ τὸν διάλογον P. G. melius. *k* Ταύτην] Διὰ τοῦτο L. & marg. *A*1. Sed omisso καὶ.

77. (5) Οὔτε πεζός] Καταγινώσκει τῷ ῥήτορος ὁ διάλογος, ὅτι γράφει διὰ λόγου ἀνθρωπίνου ἐκ προσωπείου. τοῦτο γὰρ τῶν φιλοσόφων ἁρμόζει λόγων ἀλλότριον. *V.*

(5) Οὔτε πεζός] Hoc Scholium ex Collectaneis emendavimus & suo loco reddidimus. *M. du S.*

67. Μίσωπον] De quo supra multis ad N. A. I. *M. du S.*

Μίσωπόν τινα] Juniorem altero, vid. *Oleur.* ad *Philostr.* p. 164. a. 5. *J.F.R.*

69. Καὶ πάρεχαρον] Vid. supra notata ad *Merc. Cond.* c. 35. *Quom. Hist.* c. 43. *De Salt.* c. 4. *J.F.R.*

71. Τὸ δίγλωσσα λοιδορεῖν] Invehitur in malivolos *subloesta lingua*, qui, ut ait *Plautus*,

Palam blandiuntur, clam si occasio usquam est,
Aquam frigidam subdole suffundunt.

De quibus vide *Casaub.* ad Characteres Theoph. περὶ κρυπτῆς. Pisid. Cosmogr.

Ποιεῖ δὲ τοὺς κρυπτὰς ἀλλήλους κόπους
Σαίνειν δοκοῦντας & δόκησιν ἐκτυγμένους.
J.B.

73. Διαμένων] Sic P. solus. In Impress. Διακείμενος. *M. du S.*

77. Οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τοῖς μετεώροις βέβηκα] Interpretes: *Neque pedestris, neque sublimis incedo.* ἐπὶ μετεώρων βαίνειν non est Graece loquendi ratio. Graeci enim dicerent μετεώρων βαίνειν. Deinde num μετέωροι opponuntur πεζοῖς? Nihil certius, legendum esse, ut olim vidi, & nunc vere me vidisse Mss. docet, ἐπὶ τῶν μέτρων βέβηκα. *neque in metris incedo*, hoc est, neque in prosa, nec poëtice scribo: genus meum dicendi non est quale est illorum, qui oratione soluta utuntur, aut philosophi, aut oratores, aut historici, nec quale est poëtarum, sed est ex utroque mixtum. Mox καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων καταπονηρότατα, non est, ut interpretantur, *continuis interrogationibus praefractus*, sed exilis, exsiccatus, jejunus, macilentus, de qua voce superius non nihil notavi. Paullo post repone particulam ἢ suo loco, ex quo exciderat, πάντα γὰρ μᾶλλον ἂν ἠλπισα ἢ τὸν Διάλογον τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ. *J.G.G.*

78. Μέτροις] (Mss. Gr. recte μέτροις.) *Kust.* Accedit etiam auctoritas Mss. P. & L. In Impress. μετεώροις. *M. du S.*

Μέτροις] Sponte etiam hanc lectionem probavit Cl. *Gesn.* Conf. supra pro *Imag.* c. 18. οὐ γὰρ ἐπὶ μέτρου βάδην, ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ μὰ ἐπὶ μέτρου φθεγγόμενος. *J.F.R.*

πλήθους κεχαριτωμένον, πρῶτον μὲ αὐτὸν ὁ haberetur; primo quidem humi incedere il-
δὴ γῆς βαίνων ἐς [a] τ [b] ἀνθρώπινον εἶδος lum hoc humano more docuerim; deinde
τοῦτο τρόπον. μετὰ δὲ τ αὐχμὸν τ πολὺν multo illo squalore purgatum, & subridere
ἀπορρύπας, καὶ μειδιᾶν καλλιεργήσας, ἡ- coactum jucundiorem reddiderim videnti-
δίω τοῖς ὁρῶσι παρασκευάσα. ἔπι τᾶσι δὲ bus. Super omnia vero comoediam illi
τ κωμῳδίαν αὐτῷ παρέζευξα, καὶ χά- conjunxi, ea quoque re multam ipsi ma-
[c] τοῦτο πολλὴν οἱ μηχανώμενον τ εὐνοιαν gnatus ab audientibus benevolentiam: qui
παρὰ τ ἀκουόντων, οἱ τέως [d] τὰς ἀκάνθας ante illum diem spinas quae in illo sunt veri-
τὰς ἐν αὐτῷ δεδοικότες, ὥστε τ ἐχῖνον, λα- ti, tanquam erinacium, in manus illum su-
βεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' mere cavebant. Sed novi ego, quid maxi-
ἐγὼ οἶδ' ὅπερ μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι me illum male habeat: quod non subtilia
μὴ τὰ [e] ἰσχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ [f] καθή- ista atque tenuia, assidens, minutim cum
μενον πρὸς αὐτὸν σμικρολογοῦμαι, εἰ ἀθά- illo disputo, Utrum immortalis sit anima?
νατος ἡ ψυχὴ, καὶ πόσους κοτύλας ὁ & Quot sextarios Deus, cum mundum
θεὸς, ὁπότε τ κόσμον [g] εἰργάσατο, τ ἀ- faceret, illius incommiscibilis, & quae sem-
μιγῆ καὶ τὰ αὐτὰ ἔχουσαν οὐσίας ἐνέ- per unius modi suique similis erat materiae
χεεν εἰς τ κρατῆρα, ἐν ᾧ πάντα ἐπεράννυ- in illam temperationem, in qua miscebantur omnia, infuderit? Et, utrum Rhetorice civilitatis particulae simulacrum sit, & quarta pars adulationis? Gaudet enim, ne-
το, καὶ, εἰ Ῥητορικὴ πολιτικῆς [h] μορίου εἴ- scio quomodo, minutis id genus disputa-
δωλον, κολακείας τὸ τέταρτον. χαίρει γάρ, tiun-

a Τὴν] Τὸ Fl. b Ἀνθρώπινον] Αἰῶνον marg. Ald. W. c Τοῦτο] Τῦνο male Fl. d Τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ] Quinque haec desunt in Fl. e Ἰσχνὰ] Γλιχρὰ L. G. P. & marg. Al. f Καθήμενον] Κάθημαι πρὸς αὐτ. σμικρολογούμενος G. Nihil mut. Edd. g Εἰργάσατο] Καλιεργώζετο marg. Al. h Μορίου εἴδωλον] Μορίω male P. Μόριον ἢ εἶδος Pell. i Λεπτολογῶν] Λεπτολογεῖν Fl. (Cod. Const.)

90. Πρῶτον μὲ αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν] Ὅπερ ἀναπέμψαι ἐπεθύμει τ διάλογον λέγοντα, ἵνα ὁ μύθος ὁ ἀρχαῖος Ζεὺς, ἀτιμάσας ἅρμα ἐλαύνων, ἀφ-ασταμοῦ πέδιλον ἕνεκα. τῷ δὲ νῦν λέγειν ὅτι χρυσοῦ βαίνειν εἶδος ἐ εἰς τ ἀνθρώπινον τρόπον, οὐκ ἄλλο ἔστιν; ἢ ἀξιοῦσιν τὸ ἔθνος ἐφάλλειν ἐκεῖνο ἐ μιγαλαγορίας. V.

91. Ἀνθρώπινον] Nullius momenti primo adspectu videtur esse τὸ ἀνθρώπινον, marginis *Ald. Wesselinganae*, quia idem significat, quod vulgatum. Verum quia illud est Codicis alicujus scribendi compendium, hinc studio id addidi, quo palam fieret habere hunc marginem etiam lectiones ex Codice quodam desumtas. *J.F.R.*

1. Ὅτι μὲ τὰ ἰσχνὰ ἐκεῖνα ἐ λεπτὰ καθήμενον πρὸς αὐτὸν ὁμιλογοῦμαι] *Quod tenuia illa & exilia cum ipso sedens argutari non soleo.* Mss. pro τὰ ἰσχνὰ scribit τὰ γλιχρὰ & pro καθήμενον σμικρολογοῦμαι, legit, κάθημαι σμικρολογούμενον. Digitum non verterim, utrum eligas, & vereor ne ego quoque σμικρολογοῦμαι, qui haec annotem. *J.G.G.*

3. Ἀθάνατος] *Platonis* Dialogos innuit, Phaedrum 344. C. *Apol. Socr.* 369. A. & Phaedon. 381. A. *M. du S.*

4. Πόσους κοτύλας] Locus *Platonis* de Animae formatione sic incipit: Τῆς ἀμερίστου ἐ ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ἐχούσης οὐσίας, καὶ τ αὖ περὶ τὰ σώματα γιγνομένης μεριστῆς, τρίτον ἐξ ἀμφοῖν ἐ μέσην συνεκεράσατο οὐσίας εἶδος. &c. Ed. *Bas.* p. 478. f. *M. du S.*

6. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας] I. e. τ ἀΰλου, *immaterialis.* *F.G.*

7. Εἰς τ κρατῆρα] Alludit ad illam Platonicam in Timaeo Cosmogoniam c. 19. coll. c. 28. pr. Sed videtur e memoria laudare locum. Nam apud Platonem non est ἀμίγης, sed ἀμίκτου ἐ ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ἐχούσα οὐσία — quamquam paullo post τὴν δευτέραν φύσιν δύσμικτον appellat: ubi & partium proportionem exponit. Altero loco ita de Deo, ταῦτ' οὖσι, καὶ πάλιν ἐκ τ πρώτης κράσεως (Cic. *temperationem superiorem*) ἐκ ᾧ τὸν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραστὴς ἅμισγε, τὰ δ' πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχώστο μίσγων κ. τ. λ. *J.M.G.*

8. Πολιτικῆς μορίου εἴδωλον] Vide *Plat.* Gorg. 287. E.E. & *Quintilian.* II. 15. p. 105. quem lege. *M. du S.*

Πολιτικῆς μορίου εἴδωλον] Ut modo Ciceronem interpretationis auctorem laudare licebat; ita hunc locum e *Quintiliano* damus 2, 15, 25. ubi Platonicam illam de Rhetorica doctrinam e Gorgia cum Fabio diligen-

tiùs

unguiculis, ut illi qui libenter scalpunt scabiem: & illa cura jucunda illi videtur, & vehementer sibi placet, si dicatur, non cujusvis esse perspicere, quae ipse acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me etiam postulat, & alas illas quaerit, ac circumspicit, non videns interim, quae sunt ante pedes. Nam caeterarum rerum caussa nihil puto mihi objiciet, quasi hac veste Graeca detracta, Barbaricum sibi, ipse Barbarus cum videar, induerim. Injustus enim fuissem, si talia contra leges in ipsum designassem, & patria illum veste spoliassem. Causam dixi, ut potui. Vos vero similem superiori ferte calculum.

35. MERC. Vah ipsis decem vincis: idem enim ille, qui ante, ne nunc quidem ejusdem est sententiae. Nimirum haec consuetudo est, pertusum omnibus iste fert

γῶν, καθάπερ οἱ τὰ φῶρα ἡδέως ἐξορύττοντες καὶ τὸ φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, καὶ μέγα φρονεῖ, ἢν λέγῃ ὡς ὁ παντὸς ἀνθρώπου μᾶλλον συνιδεῖν ἃ περὶ τῶν ἰδεῶν [k] ὀξυδορκεῖ. ταῦτα γοῦν ἅδηλα καὶ πᾶσι ἐμοὶ ἀπαιτεῖ, καὶ τὰ πτερὰ ἐκεῖνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει, [l] τὰ πρὸ τῶν ποδῶν οὐχ ὁρῶν. ἐπεὶ τἄλλα γε ἄλλως ἔγωγε οὐκ ἂν, οἶμαι, μεμψαίμην μοι, ὡς ποικίλον τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν εἰσπάσας αὐτῷ, βαρβαρικὸν μελενδύσας καὶ ταῦτα βάρβαρος αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἠδίκουν γὰρ ἄν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν παρανομῶν, καὶ πάτριον ἐσθῆτα λωποδυτῶν. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατὸν [m] ἐμοί· ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τὸ φῶρον ἐνέγκαιτε.

EPM. Βαβαί, δέκα ὅλοις κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ πάλαι ἐδὲ νῦν ὁμόφρων ἐστίν. ἀμέλει τοῦτο ἔθος ἐστί, καὶ πᾶσι τὸ τέρυπημένον [n] φέρει, [o] ἢ μὴ παύσασθε

---

k Ὀξυδορκεῖ] Ὀξυδορκεῖ *Fl. S.* & marg. *Ar.* Ceterae sex Ὀξ—ορκεῖ. l Τὰ] Οἱ τὰ marg. *Ald.* m [Ἐμοί] *Fl.* Vulgatum firmat P. n Φέρει] Nihil mut. *Fl.* o Καὶ μὴ παύσασθε] Μὴ παύσασθε τοῦτο, *Hac* ἐξ Ε.

16. Τὰ [*] πρὸ τῶν ποδῶν] Τὸ [†] Φρόντισμα τοῦτο ἐκεῖνο, ὃ ἀφροῦς ἐκεῖνοι ἀκροσοφισταὶ εἰς Θάλητα τ' Φρεσικόν. *V.*

19. † Ὡς διαμάτιον τοῦτο.] Τὸν Ἀττικισμὸν Φησὶν ἐν τῷ [†] λέξεως ἀνθῶνι ἐ ‡ διαμιλλώμενον. ὁ γὰρ Φησι, ὡς Σύρος ἐν οὐ βαρβαρίσαι τὴν λέξιν ἐκβιάζεται τῇ λέξει, βαρβαρισμὸς αὐτῷ λογισθεὶς ἐ σολοικισμός, ἀλλὰ τὸ πρὸ τῶν ποδῶν διετάξατο τῇ λέξει Πλατωνικῶν τρόπων. *V.*

29. Τὸν τετρυπημένον ἔτος φέρει.] Καὶ τὸ διαξομάρον δὲν ὑφροὶ ἐτίθητο ἐ τὸ πλῆρες, ἀ δὲ τετρυπημένον. ἐδίδοτο δὲ τοῖς ἐκπίπτουσι τῶν φυλῶν, ἐτοῖς ἐτελεσμένοις δὲ ἐ τετρυπημένον, καὶ μάρτυς τούτου Λεπίνης ὁ τὸν πατρὸς Τιμάρχου. τὸν γὰρ τετρυπημένον αἰτίᾳ Τιμάρχου διώκει. εἰ γὰρ ἐ ἐς βαλανείῳ ὁ λοιπὸν αὐτοῦ κοσμεῖν, ἀλλ' ὃν πάντας ἐ ἐστέμμενον Τιμάρχου ταύτῃ διώκει λέγει. *V.*

* Πρὸ] Sic rescripsi, cum πρὸς editum legerem. *J. F. R.*

† Ὡς διαμάτιον] Aliter lectum ante; sed ad Lucian. accommodavit *M. du S.*

‡ Διαμιλλώμενον] Sic rescripsi Idem ex *V.* & *C.* quem διαμιμιλλώμενον editum offenderet.

ter compositurus. *J. M. G.*

10. Διαπολογῶν] Quia *Solon.* nusquam alibi illud (*Cod. Caus.*) adjecit, quod sciam, nescio quid sibi velit. Sed credo id constantem Codicum lectionem significare, non Constantinum quemdam Codicem. Διαπολογεῖν etiam adscriptum erat marg. *Ald.* Sed vulgatum praestat. *J. F. R.*

16. Ἀποβλέπει] Lege ἄνω βλέπει. *F. G.*

Ἀποβλέπει] Non male *Guiet.* conjecit, & facile me nactus esset obsequentem, si quis Cod. eodem duceret. Jam vero vulgatam servare cogor, & ἀποβλέπειν accipere pro *oculos avertere quocumque*, i. e. ad quaevis remotiora, & sic oppositio τὰ πρὸ τῶν ποδῶν quaedam adparet, major tamen & convenientior futura, si ἀποβλέπει vel ἄνω βλ. legamus, quia sublimium ac coelestium speculationem pertinacem exprobrare huic solet, & ideo *nisi* etiam addit, ὡς ἀεροβατοῦντι, quibus se supra nubes evolasse ait, ut vid. c. 33. *J. F. R.*

Ibid. Τὰ πρὸ τῶν ποδῶν] *Plat.* Phaedr. 344. G. H. *M. du S.*

28. Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστί, καὶ πᾶσι τὸν τετρυπημένον ἔτος φέρει; καὶ μὴ παύσασθε φθονῶν τοῖς ἀρίστοις] Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστί, καὶ πᾶσι, τὸν τετρυπημένον ἔτος φέρει, καὶ μὴ παύσασθε φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. Calculi autem pertusi, sive φῆφοι τετρυπημέναι in judiciis condemnatorii. *Aeschines* contra Timarchum, & plane plerique Scholiastes Demosthenis. *Ulpianus* in orationem ejus contra Timocratem. *Th. M.*

29. Τὸν τετρυπημένον] *Calculum condemnationis.* De his calculis copiose *Scholiast. Aristophan.* & *Florent. Christian.* ad Vesp. *J. B.*

σαλπο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπιτε ἀγαθῇ τύχῃ· αὔριον δὲ τὰς λοιπὰς διαδόμεν.

calculum, nec desierit optimis quibusque invidere. Sed vos quidem discedite nunc feliciter. Cras judicabimus reliquas.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ, ΗΤΟΙ ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

DE PARASITO, SIVE ARTEM ESSE PARASITICAM.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

TYCHIADES ET PARASITUS.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ.

TYCHIADES.

Τί πόλε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲ ἄλλοι ἄνθρωποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, τέχνην ἕκαστός τινα ὀπίσαι, δι' ἧς ἑαυτοῖς τέ εἰσι καὶ ἄλλῳ χρήσιμοι· σὺ δέ, ὡς ἔοικεν, ἔργον οὐδὲν ἔχεις, δι' ὃ ἄν τι ἢ αὐτὸς ὀνήσαιο, ἢ ἄλλῳ μεταδοίης; ΠΑΡ. Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς, ὦ Τυχιάδη, οὐδέπω οἶδα. σαφεστέρου οὖν ἐρωτᾶν. ΤΥΧ. Ἔστιν ἥν τινα τυγχάνεις ὀπισάμενος τέχνην, οἷον μουσικήν; ΠΑΡ. Μὰ Δία. ΤΥΧ. Τί δέ, ἰατρικήν; ΠΑΡ. Οὐδέπω ταύτην. ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν; ΠΑΡ. Οὐδαμῶς. ΤΥΧ. Τί δὲ ῥητορικήν; Φιλοσοφίας μὲν γὰρ τοσοῦτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία. ΠΑΡ. Ἐγὼ μέν, εἰ οἷόν τε εἶ-

1 QUid tandem igitur est, Simo, quod alii homines, liberi pariter ac servi, artem unusquisque aliquam norunt, per quam & sibi sunt & alii utiles; tu vero, ut videtur, opus habes nullum, unde vel ipse juveris, vel alii quidquam impertias? PAR. Quid sibi haec tua, Tychiade, interrogatio velit, nondum intelligo. Stude ergo interrogare apertius. TYCH. Estne ars, quam tu forte noris? verbi caussa musicam? PAR. Non, per Jovem. TYCH. Quid vero, Medicinam? PAR. Neque dum hanc. TYCH. Sed Geometriam? PAR. Nequaquam. TYCH. Quid igitur? Rhetoricen? A Philosophia enim tantundem abes, quantum abest pravitas. PAR. Equidem si fieri posset, longius etiam, ab-

esse

ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ] Τῶν πάνυ σπουδαιοτάτων ὁ λόγος, καὶ τοσούτῳ πλέον, ὅσῳ ἐστὶ γελοιότατος εἶναι ὑποδέχεται. G.

10. Μὰ Δία] * Ἡ ἀπαιδευσία σωφρονεστέρους ἔχει τὴν ἄρνησιν, καὶ οὐδὲ †προσπῶται. V.

15. Ἐγὼ μὲν εἰ οἷόν τε εἴην] Ἐγὼ μέν, εἰ δυνατὸν κακὸν μὴ εἶναι, πλεῖον, ἢ σὺ φῂς, βούλομαι κακὸς εἶναι, φημὶ γὰρ ἐμοὶ ἐστὶ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς. ὥστε μὴ ἀγνοοῦντί μοι τὸ δοκεῖν ὑπεύθυνον, ‡ἀλλ' ὡς εἰδότι ἐστὶ συγγνωμόνως §τῷ κακὸς εἶναι. ἢ ὥστε ἁπλούστερον, ἐγὼ μέν, εἰ οἷόν τε εἶναι βούλομαι, καὶ πλεῖον ἀπέχειν βούλομαι, ὡς μηδὲ ¶ δοκεῖς παρέχειν ὄγκου, ἐπεὶ καὶ τις τοῦτο ὑπαιτίζει, ἀλλὰ πραγματεία ἀληθὴς ἐστὶ καθ' ὑπόνοιαν γνήσιον τὸ τοιοῦτον ὑπερδυσμόρων ἐπιτήδευμα, καὶ πλεῖον τῷ παρὰ σοὶ δοκεῖν. V.

* Ἡ ἀπαιδευσία] Τὸ ἀπαιδευτὸν Solanus dederat; bene quidem; sed quia non addiderat unde habeat, non ausus sum recipere. J. F. R.

† Προσπῶται] Ita inveni. Alias σφόνται rectius, ut Schol. hinc decimo ὑπόνυστος recte scribebatur. Sed in his fluctuant auctorum etiam Edd. J. F. R.

‡ Ἀλλ'] Ἀεὶ legebatur in Edd. mutavit M. de P.

§ Τῷ] Sic bene dedit Idem, cum ederetur τὸ κακὸς.

¶ Δοκεῖς] Δοκῶ edita. Δοκῶς V. Δοκῇς C.

ΤΥΧΙΑΔ. ΚΑΙ ΠΑΡΑΣ.] Inscriptio Editionis Basil. ἐπὶ Τυχιάδῃ & Παρασίτῳ. In aliis Edd. personae non additae in titulo, sed in ipso tamen Dialogo. J. F. R.

1. Σίμων] Σίμων ὁ Δοκίστου. F. G.

4. Καὶ

esse optem. Itaque noli putare te hoc mihi objicere tanquam ignoranti. Ajo enim malum me esse, & pejorem etiam quam tu putes. TYCH. Sit ita. Verum has forte artes non didicisti propter magnitudinem illarum ac difficultatem: sed popularium unam, fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim alioquin res tuae ita habent, ut tali arte non indigeas. PAR. Recte istuc, Tychiade: neque enim harum ullius peritus fum. TYCH. Cujus igitur alterius? PAR. Cujus? Praeclarae, ut ego puto, quam si didiceris, te quoque laudaturum arbitror. Re quidem ipsa recte in illa me jam versari ajo; quamquam verbis non habeo tibi dicere. TYCH. Quam ergo? PAR. Nondum videor mihi praecepta illius satis esse meditatus. Itaque artem ne aliquam scire, nec eam ob caussam in difficultate me versari, nunc tibi licet cognoscere. Quam vero *artem sciam*, alias audies. TYCH. Sed *moram* non sustinebo. PAR. Novum tibi & mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars ista. TYCH. Atqui eam ipsam ob caussam cupio discere. PAR. Alias, Tychiade. TYCH. Nequaquam; sed nunc dicito, nisi tamen pudore impediris. PAR. Parasitica.

2. TYCH. Tum aliquis, qui non idem insaniat, hanc artem dixerit? PAR. Ego nimirum. Si vero insanire tibi videar; *at tu etiam* insaniam illam in caussa esse puta-

καὶ, ᾧ πλεῖον. ὥστε μὴ [a] δόκει τοῦτο καθάπερ ἀγνοοῦντι ὀνειδίσαι, φημὶ γὰρ κακὸς εἶναι, καὶ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς. ΤΥΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας οὐκ ἐξέμαθες διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολίαν· τὴν δὲ δημόλιχών τινα, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομικήν; καὶ γὰρ οὐδὲ τἄλλα ἔτως [b] ἔχει σοι, ὡς μὴ ἂν τοιαύτης ἂν δεηθῆναι τέχνης. ΠΑΡ. Ὀρθῶς λέγεις, ὦ Τυχιάδη· οὐδὲ γὰρ τούτων ἐδεμιᾶς ὁπτῆμων εἰμί. ΤΥΧ. Τίνος οὖν ἑτέρας; ΠΑΡ. Τίνος; ὡς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας. ἢν εἰ μάθοις, καὶ σὲ ἐπαινέσειν οἶμαι. ἔργῳ μὲν οὖν καλαρθῶν φημι ἤδη, εἰ [c] καὶ σοὶ λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν. ΤΥΧ. Τίνα ταύτην; ΠΑΡ. Οὔπω μοι δοκῶ τὰς περὶ ταύτην ἐκμεμελετῆκέναι λόγους. ὥστε ὅτι τέχνην μὲν τινα ὁπτῆμαι, ὑπάρχει ἤδη σοι γιγνώσκειν, καὶ μὴ μοι τοῦτο χαλεπῶς ἔχειν· ἢν τινα δὲ, αὖθις ἀκούσῃ. ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἀνέξομαι. ΠΑΡ. [d] Τόγε τῆς τέχνης [e] εὐδόξου ἴσως φανεῖται σοι ἀκούσαντι. ΤΥΧ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο σπουδάζω μαθεῖν. ΠΑΡ. Εἰσαῦθις, ὦ Τυχιάδη. ΤΥΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνῃ. ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτική.

ΤΥΧ. Κἆτα εἴ μὴ μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην [f] ταύτην φαίη ἄν; ΠΑΡ. Ἔγωγε· εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ, τῇ [g] μηδεμίαν ἄλλην ὁπτᾶσθαι τέχνην αὐτῶν

[a] Δόκει] Δοκῶ P. minus recte. Nil a vulgato abit *Fl.* [b] Ἔχει σοι] Ἔχομι P. male. Ἔχομι ὡς P. Ἔχει σοι recte Edd. *Fl. F.* &c. [c] Καὶ σοὶ] Δὶ καὶ *Fl.* [d] Τόγε] Τότε male *Fl.* [e] Παράδοξον] Ὄνομα *Marcil.* Non comparet in Edd. neque Codd. [f] Ταύτην] Abest a *Fl.* [g] Μηδεμίαν] Ita P. Μὴ δὲ μίαν *F. Fl. H. B. Er. Ald. S.*

4. Καὶ ἄλλῳ χρήσιμος] *Plato* in epist. ad Arch. Tarent. ἀλλὰ παίσιόν δὴ σε ὑπονοῶ, ὅτι ἴσως ὑμῶν εἷς πάσῃ μάλα γίγνεται, ἀλλὰ τῷ γνώσεως ὑμῶν τὸ πατρὶ μαρίζεται, τὸ δὲ τι αἱ γυναῖκες, τὸ δέ τι αἱ λοιπαὶ φίλαι. *G. C.*

10. Μουσικὴν] Antiquitus nihil eruditum habebatur sine musica, unde apud Comicos, qui literas se didicisse negant, ajunt se non didicisse musicam. Musica & Arithmetica primum instituebantur juvenes Athenis. *Lucian.* in Gymnas. *G. C.*

Μουσικὴν] Vid. *Plutarch.* de Musica, & Comment. ad praefat. *Corn. Nep.* *J. F. R.*

16. Δόκει] Sic mox c. 2. & supra *Itan.* c. 12. pr. Quare nihil mutato est opus. In marg. *Ar.* adscriptum *Fl.* δοκῶ. Falso, si Florentinam innuit; nam, ut recte *Solanus* animadverterat, eadem δόκει cum cett. habet. *J. F. R.*

36. Τόγε τῆς τέχνης εὐδόξου] Τόγε τῆς τέχνης ὄνομα παράδοξον. *Th. M.*

αἰτίαν εἶναί μοι [a] τῇ μανίᾳ δόκει, καὶ με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη [b] ἀφίει. Φασὶ γὰρ τὴν θαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, δικαιοτάτην δὲ τῶν ἁμαρτημάτων αὐτοὺς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ [c] παιδαγωγὸν τούτων ἀναδεχομένην εἰς αὑτὴν τὰς αἰτίας. ΤΥΧ. Οὐκοῦν, ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ἐστί; ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. κἀγὼ ταύτης δημιουργός. ΤΥΧ. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος; ΠΑΡ. Πάνυ ἀνείδισας, ὦ Τυχιάδη. ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἐρυθριᾷς, παράσιτον σαυτὸν [d] καλῶν; ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυποίμην γὰρ ἄν, εἰ μὴ λέγοιμι. ΤΥΧ. Καὶ νὴ Δία, ὁπόταν σε βουλώμεθά τινι γνωρίζειν τῶν οὐκ ὀπιταμούντων [e] τῷ, ὅτε χρήζοι μαθεῖν, ὁ παράσιτος δηλονότι φήσομεν; ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον [f] τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἧττον, ἢ Φειδίας

so, quod aliam nullam artem novi, & ejusmodi me jam absolve. Aiunt enim Deam illam, *Insaniam*, gravem caeteroquin esse se habentibus, sed excusare illorum peccata, quorum causas, magistri aut paedagogi instar, in se recipiat. TYCH. Igitur, Simon, Parasitica ars est? PAR. Ars quippe. Et ego illius auctor. TYCH. Et tu Parasitus ergo? PAR. Egregie vero male dixisti. TYCH. Sed non erubescis, cum parasitum te vocas? PAR. Nequaquam; sed si non ita me vocarem, erubescerem. TYCH. Et, per Jovem, si designare te velimus eorum alicui, qui te non norunt, isque cupiat nosse; nempe dicemus, Parasitus? PAR. Multo magis *designaveritis* istuc dicentes, quam *Phidiam vocatis* statuarium. Nec minus enim ego hac arte, quam

a Τῇ μανίᾳ] Nihil mutant Edd. b Ἀφίει] Ἀφίησιν Fl. Vulgatae accedit Cod. P. Ἀφίης marg. Az. c Παιδαγωγὸν] Παιδίον P. d Καλῶν] Ἀποκαλῶν marg. AzW. & P. Nil mut. Fl. f. P. &c. e Τῷ] Sic dedi ex Fl. Τῶ cett. f Τοῦτο λέγοντες] Λέγοντες τοῦτο Fl.

49. Παρασιτικὴ] Ἀποδύου. V. 55. Πάνυ] Εἰρωνεία. V.

46. Τῇ μανίᾳ] Τῆς μανίας. Patet illo statim sequente, ἀναδεχομένην εἰς αὑτὸν τὰς αἰτίας. Th. M.

Τῇ μανίᾳ] Ingeniose sane, ut hujus scriptoris omnia, scriptus est hic libellus de Parasito, ubi contenditur, τὴν Παρασιτικὴν non artem modo esse, sed & universarum ac singularum artium praestantissimam. Is itaque, qui Parasiticam hic propugnaturus est, rogatus unde vivat, se quoque respondet callere artem, quae sibi victum praestet, nimirum Parasiticam. Miraculo rei attonitus alter ille, rogat, Ecquis tandem, nisi furens, Parasiticam appellarit artem? Respondet Parasitus cap. 2. Ἐγὼγε, εἰ δέοι μανῆναι δεῖν τῷ μὴ δι' μίαν ἄλλην ἐπίσασ τέχνην, οὕτω κἂν μανείην μοι τὴν μανίαν δεῖν, καὶ μοι τῶν ἐγκλημάτων ἄφιει. Neutiquam hic audiendus *Marsilius*, legens pag. 240. edit. Amst. τῇ μανίᾳ. Neque id, quod ille vult, patet ex sequentibus. Quin antecedenti patet contrarium. Post δεῖν posito commate, haec verba sic redde: *Si autem insanire tibi videor, existima insaniam mihi esse concessam, quod aliam artem non calleam; quare omni me culpa liberes.* Quoniam nempe insania omnem culpam sceleratorum sola & una habeat; ut sequitur, Φασὶ γὰρ τὴν θαίμονα ταύτην (μανίαν) &c. Patet, haec omnia ad μανίαν esse referenda, quae furentes reddat inculpabiles; ut quae hominum mentes tamquam magistra praeceps arbitrio tractet, ita se omnem culpam arcesseas, veluti culpa eorum vitiorum, quae discipuli a praeceptoribus imbibunt, penes magistros est. Quandoquidem itaque Simon (id nomen est Parasito) plane non dissimulat se Parasitum, *Ubi ergo*, inquit Tychiades, *opus erit te alicui, qui te non norit, significare, appellabimus te Parasitum.* Respondet ille: Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἧττον, ἢ Φειδίας ἐγκαυμένος τῷ Διΐ. Planum est, haec verba esse mutila, & excidisse tale quid, quale Interpres, qui hiatum sensit, addidit: sive χαρίσασθε ἄν, sive aliud. Sed hoc verosimile est, primo quia facile ob affine verbum potuit esse praetermissum: dein quia statim quoque ita sequitur, Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοισθε, εἰ ad inscriptionem, *dicas*: ΣΙΜΩΝΑ ΠΑΡΑΣΙΤΟΝ, ἢ Δίωνα ἐγκαυμένον ΦΙΔΙΟΥ ΤΟΥ ΦΕΙΔΙΟΥ. Commode ergo ita supplendus est hic locus, Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν· χαρίσασθε ἄν. *Rem mihi faceritis multo gratissimam, me si nominantes, quam Bonarotium Phidiam.* J. J.

51. Παιδαγωγὸν] Si verum est, ut sanissime est, potentiorem esse posthabendo examino semper recipiendum ex P. Et *Obsopoeus* magistrum atque auctorem vertens, videtur eo adlusisse, sed nescio unde habuerit.

quam suo illo Jove; gaudeo. TYCH. Atqui illud mihi consideranti multus erupit risus. PAR. Quid? TYCH. Si epistolis in summo, uti moris est, inscribamus, *Simoni Parasito.* PAR. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam si *Dioni* inscribas, *Philosopho.*

ἔχαιρε τῷ Διΐ. ΤΥΧ. Καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι ἀκοπῆναι δ πρόσωθεν γέλως ἐξέπλευσε. ΠΑΡ. Τὰ ποῖα; ΤΥΧ. Εἰ ταῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν, ὥσπερ ἔθος, ἐπιγράφοιμεν Σίμωνι παρασίτῳ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίωνι ἐπιγράφων φιλοσόφῳ.

3. TYCH. Verum tu quomodo vocari gaudeas nihil aut parum curo. Sed videnda etiam absurda reliqua. PAR. Quae ergo? TYCH. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogaverit aliquis: Qualis haec *vel illa* ars sit? respondeatur, Qualis Grammatica, Medicina, Parasitica. PAR. Equidem, Tychiade, multo hanc magis quam ullam aliam artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo istud ita putem, dixero, licet

ΤΥΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλεύμενος, εἴδεν ἡμῖν καὶ μικρὸν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἀτοπίαν. ΠΑΡ. Τίνα μήν; ΤΥΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέξομεν. ὥστε ἐπειδάν τις πυνθάνηταί τις ὁποία τις αὕτη τέχνη ἐστί; λέγειν, οἵαν γραμματικὴ, ἰατρικὴ, παρασιτική. ΠΑΡ. Ἐγὼ μέν, ὦ Τυχιάδη, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἢ τινα ἑτέραν τέχνην φαίην ἂν· εἰ δέ σοι φίλον ἀκοῦσαι, καθ' ὅπως οἶμαι, λέγοιμι ἄν, χάριν εἰ παντάπασιν ἔχοι.

g Προῖτ᾽ αὖ] Sic etiam *Fl.* cum cett.

rit. *J. F. R.*

60. Τῷ] Abjeci accentum cum *Fl.* ut pateat pro *σοὶ* accipiendum, quod alibi jam plus decies habuimus, & ne mea repetam, vid. *Hemst.* ad *Prometh.* c. 3. p. 33. b. T. I. *J. F. R.*

62. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοιτες] Non damno equidem supplementum illud χαρίσαιτο· sed opus illo esse non arbitror, cum λέγειν τῷ κοινῷ intelligi ex praecedentibus possit, χαρίσαιτο. *J. M. G.*

Ibid. Τοῦτο λέγοιτες ἐμοὶ] Verbum hic deesse videtur, συμφέροι, aut simile. *F. G.*

Τοῦτο λέγοιτες ἐμοὶ] Vid. *Jonsii* notam praemissam, qui posthaec verba, χαρίσαιτό ἂν vel simile quid excidisse arbitratur. Sed quid si peculiaris Atticismus sit, (ut revera est) participii pro subjunctivo vel imperativo? Ita enim prorsus *Epictetus* Sent. 52. p. 116. Ed. Rel. Ubi, cum nihil praecedat quo referatur, sic incipit novam sententiam: Τοὺς δὲ κακοὺς δὴ φιλοσόφους εἰς μέσον ἀγαγεῖν, οἷς ἐ δοκεῖ καινὰ φέρειν ἰδεῖν ἡμᾶς &c. quod ibi recte convertitur: *Malefactos autem philosophos in medium producamus*, &c. quae legens videbis, non etiam sequi verbum quo nominativus participium referatur. Sic σφίγξατε pro σφίγγετε & simil. crebro *Arist. Cappad.* Vid. ejus Syntaxin editioni *Reisbavii* subjunctam, p. 359. a. Quamquam genitivus participii pro tertia imperativi frequentius occurrit, de quo supra ad *Jon. Trag.* c. 12. Adde Cl. *Matth.* de Dialect. p. 66. & 79. ubi etiam nominativum partic. cum ὡς; ex *Sophocl.* Oed. Tyr. 551. Οἵδ᾽ ὡς ποιῶν, pro ποιοῦσι. Et ex *Xen.* p. 439. οἱ προδόντες, *proditores.* Multos alios lusus in participiis

adferre liceret, si tempus esset; sed Luciani hoc aeque ac *Epicteti* revera pro imperativo & subj. exponi possunt simpliciore multo ellipsi, quam si χαρίσαιτο ἄν suppleas, verbum εἰμὶ tantum intelligendo, ut λέγοιτες sit λέγοιτες ἦτε. Veluti *Thucydides*, notante *Matthiae*, p. 66. ἀγγελλόντων exponit ἵνα σφεῖς ἀγγέλλοιεν. Cumque genit. partic. pro tertia imperativi occurrat frequentissime, quid miramur, si & nominativus pro secunda ejusdem ponatur interdum? Particip. pro infinitivo rariore etiam structura *Thucyd.* I. §. 121. f. p. 78. pr. ἐμοῦ δ᾽ ἐπὶ τῷ συμπροθύμῳ τοὺς ἐχθροὺς, quod *Schol.* notat pro συμπροθύμως positum. Nam alias praemisso verbo alterum in participio poni nimis, id hic non agimus; quia tum alia est ratio. *J. F. R.*

63. Ὀλυμπιακεύσω] Vid. *Jons.* De Jove Olympio supra passim dictum est. *M. du S.*

66. Προῖτ᾽ αὖ] A futuro Aeolico προῶ, προῶμαι, προῶσι, προῶται, προῶνται. An ab εἶμι, εἶος, mittere placet. Τὰ ἴω, ἴημι triplex videtur. ἴω, ἴω, εἶμι. Ab ἴω, ἴωμι ἴσσω, ἐφίσσω &c. *F. G.*

70. Δίωνι —— φιλοσόφῳ] Dion Alexandrinus natione, praecipuam in philosophia laudem est consequutus. *Suid. Philostr.* & *Syn.* de laude calvitii. *Lucian.* in Peregrino. *G. C.*

Δίωνι] Vide *Cogn. Not.* & *Mor.* c. 19. Perlecta *Platonis* epistola septima facile, credo, mecum senties *Dionysium* hic, non *Dionem*, a Luciano scriptum fuisse. *M. du S.*

81. Ὅπως εἴρηται] Vett. Codd. insipidissimi. *F. G.* Nihil varietatis invenio, nec desidero. Si cum *Obsop.* male vertas, *ut arbitror ipse*, & abesse possit (etsi saepe

[a] ἀν, ὡς ἔφθην εἰπὼν, ὅλῃ τούτῳ παρεσκευασμένῳ [b] εἶδέν. ΤΥΧ. Εἰ ἠ σμικρὰ [c] δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσῃ. ΠΑΡ. [d] Ἴθι δὴ πρῶτον περὶ τ τέχνης, εἴ σοι δοκεῖ, ἥτις ποτὲ ὑσὰ τυγχάνει τῷ γένει σκοπῶμεν. οὕτωσὶ γὰρ ἐπακολουθήσαιμεν ἂν ἠ ταῖς κατ' εἶδος τέχναις, εἴπερ ἄρα ὀρθῶς μετέχοιμεν αὐτῆς. ΤΥΧ. Τί ποτ' ἔν ὅλῃ τέχνη, [e] ὡς ὅλῃσαι; ΠΑΡ. Πάνυ μὲν ἔν. ΤΥΧ. Μὴ τοίνυν [f] ὄκνει λέγειν αὐτὴν, εἴπερ οἶδα.

ΠΑΡ. Τέχνη ὅλῃν, ὡς ἐγὼ ἀμνημονεύω, σύστημα ἐκ καταλήψεων συνεσυγκεκριμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τ εἰς τὸν βίον. Οὕτω γὰρ ἂν ἀκριβέστατα ὁρίσαιτο τις τὴν τέχνην.

non omnino, ut modo dicebam; ad hoc ulla ex parte paratus. TYCH. Dic. Plurum vero veritatis intererit. PAR. Age ergo, primum de arte, si tibi videtur, quae tandem sit genere, videamus. Sic enim assequamur forte etiam artes speciatim: si quidem recte illius participes sint. TYCH. Quid tandem ergo est ars? Nam scis *videlicet*. PAR. Omnino equidem *scio*. TYCH. Noli ergo cunctari eam dicere, si quidem nosti.

4. PAR. *Ars*, ut memini ex homine do-

a Ὧν[Ὅμως ἂν *Fl.* b Οὐδὲν] Sic *Solan.* rescripsi ex *Fr.* Οὐδὲν erat in cett. Personas ΤΥΧ. & ΠΑΡ. *Fl.* hic omisit, ab ὑδὲν novam periodum incipiens. c Δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει] Δέοι, ἀληθῆ δὲ ἃ P. d Ἴθι] Ἰσθι male *J.* e Ὡς ὑλήσαι] *Bell.* An σὺ? Nil mutant *Fl. Fr. J.* &c. f Ὄκνει] Ὤκνει Edd. antea male.

pe πλεονάζει, v. infra ad c. 28.) At si cum *Bened.* verius: *etiam quod sentio, dicam*, neque abundabit καὶ, neque in ὅπως quidquam vitii latet, pro quo forsan ὡς quaesivit *Gujetus*. Sed vid. de ὅπως, infra c. 9. & 32. Et notam *Solani* T. I. *Tim.* §. 48. No. 89. *J. F. R.*

84. Οὐδὲν] Ita *Fr.* sola. Reliquae omnes οὐδὲν. *Fl.* cum sequentibus jungit, omissis Τυ. & Παρ. *M. du S.*

Οὐδὲν. ΤΥΧ. Εἰ ἠ] Primo illud admonendi sumus, vocabulum οὐδὲν, Attica ratione abundare. Deinde in personis nihil mutaverim, cum bene omnia sic cohaereant. Sed illud εἰ καὶ, quod soluta obscuritatem difficultatemque huic loco objeciisse videtur, non concoquo, & dediisse Lucianum arbitror οὐδὲ, quod etiam interpretatione expressi. *Dic modo, ut potes.* Parum referet ad verum ea in re cognoscendum, sive paratus sis, sive minus. *J. M. G.*

Οὐδὲν] Non valde repugnavi *Solano* οὐδὲν rescribenti, quia vix aliter solet Noster: alioqui perinde esse, nescio num operae fuerit probare. Sed quia *Phrynich.* p. 76. negat οὐδὲς recte dici pro οὐδὲις, aliique οὐδὲς Aeolicum esse ajunt, nonnullos auctt. subjungam, in quibus οὐδὲν, μηδὲν & οὐδὲς invenio, qui tamen Attica magis quam Aeolica dialecto scripsere. Οὐδὲν bis apud *Dion. Hal.* VII. p. m. 472. 16. atque alibi passim. Οὐδὲς *Diod. Sic.* II. c. 19. vs. 36. Οὐδεὶ idem III. c. 57. vs. 65. Μηδὲν *Aristot.* I. Pol. c. 8. εἰ δὲν ἡ φύσις μηδὲν, μήτε ἀτελὲς ποιεῖ. Quamquam ibid. c. 4. οὐδὲν ἂν ἴδοι. Sed eod. lib. c. XI. post med. ἐπ' οὐδενὸς ἐπιβάλλοντος. cap. 12. σκοποῦμεν δ' οὐδὲς, οὐδὲ τ ἄλλων τεχνιτῶν. At οὐδὲν rursum L. 2. c. 3. & μηδὲν ibid. med. Item *de Coelo* L. I. c. 5. med. Διαφέρει δὲ τι οὐδὲν, & sic perpetuo in hac phrasi aliquoties repetita c. 6. & in Analyt. quoque saepe occurrente. Ita ut hinc quaedam videatur differentia intercedere inter οὐδὲν & οὐδὲν, quam tamen nimiam faciunt commentt. ad *Phrynich.* quos vide. Vix enim alia est, quam quod prius ex οὐδὲ ἓν, alterum ex οὔτε ἓν fit conflatum, nam & οὐδὲ ἷς, ad majorem forsan emphasin scribi qui nescit, adeat *Mollium* ad *Long. Past.* p. notarum 52. Sed sufficit hic ostendisse Atticis scriptoribus utrumque adhiberi. Sic μηδὲς rursum *Diod. Sic.* I. c. 22. pr. & IV. c. 44. pr. Οὐδὲς κωλύσει, & saepe alibi. *Epict.* Man. c. 29. Ibid. c. 36. f. ὑφ' οὐδὲς ἕξιν. Lenius Scholiast. *Aristoph.* quem indicat *Maittair.* de Dial. p. 2. οὐδὲς elegantius esse, quam οὐδεὶς. Unum οὐδεὶς adfert hic ex *Gen.* XXXI. 44. cui itaque superiora illa addi poterunt, item duo triave alia quae *Hoeschel.* ad *Phryn.* l. c. ex LXX. & *Athen.* profert. *J. F. R.*

Ibid. ΤΥΧ.] Tychiadis personam quidam loquentem inducunt usque ad verbum ὑλήσαι. Aliter tamen omnes editiones, aliter interpres. *J. B.*

Ibid. Εἰ ἐ σμικρὰ δὲ ἀληθῆ δὲ οὐδὲν διοίσει] Ita hunc locum refinximus, partim auctoritatem secuti *Fl.* Ed. & P. nomina personarum hic in editis addita omittentium; partim ex conjectura. In Impressis enim legebatur οὐδὲν. ΤΥΧ. Εἰ ἐ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει. ΠΑΡ. In P. vero, οὐδὲν εἰ ἐ σμικρὰ δέοι, ἀληθῆ δὲ ἃ διοίσει. *M. du S.*

85. Τοῖς ἀληθέσι διοίσει] Εἰρωνικῶς dictum. *F. G.*

89. Μετέχοιμεν αὐτῆς] Qui legerit ea, quae mox sequuntur, εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἑκάστων ἡ τῶν ὁμοίων κ. τ. λ. ille facilius assentietur forte nobis; cum dicimus, legendum esse μετέχοιεν. Quod verbum in μετέσχημεν mutarunt, qui illud conformare verbo ἐπακολουθήσαιμεν vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. *J. M. G.*

90. Ὡς ὑλήσαι] Mallem εἰ ὑλήσαι. *M. du S.*

Ὡς ὑλήσαι] Negaverat supra Parasitus se Philosophiae peritum esse. Itaque illudit ei hoc loco Tychiades, & frustra ab eo expectari definitionem indicat. Itaque ut ironia lectori esset manifestior, *videlicet* in versione adjeci. *J. M. G.*

93. Τέχνη ἐστὶν] In Parasito definitio artis habetur: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐκ καταλήψεων συνεσυγκεκριμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τ εἰς τὸν βίον. Sic scribe partim ex edit. Florentina, partim ex Mss. Interpretes verterunt: *Ars est quae constat ex perceptionibus consentientibus & coexercitatis ad finem vitae utilem.* Ubi est in Grae-

docto audire, *constat ex perceptionibus consentientibus & coëxercitatis ad finem vitae utilem.* TYCH. Ita, ut recte ille dixit, retuliſti. PAR. Si vero omnia haec conveniant in paraſiticam; quid aliud ipſa quoque quam ars ſit? TYCH. Ars enimvero, ſi quidem res ita ſe habeat. PAR. Age ergo ſingulatim artis formis applicantes Paraſiticam, an conveniat ratio illius, videamus, nec ut vitioſae cum pulſantur

νεύω, σοφῆ τινι ἀκούσας, σύστημα [g] ἐκ καταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τὸ ἐν τῷ βίῳ. ΤΥΧ. Ὀρθῶς [h] ἐκεῖνό γε εἰπόντος, ὅτως ἀπεμνημόνευσας. ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἁπάντων ἡ παρασιτικὴ, τί ἂν ἄλλο ἢ καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη; ΤΥΧ. Τέχνη γοῦν, εἴπερ ὅτως ἔχοι. ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἕκαστον τοῖς [i] τῆς τέχνης εἴδεσιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνᾴδει, σκοπῶμεν, καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος, [k] ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ

[g] Ἐκ καταλήψεων] Reſtitut. ex *Fl.* quae quidem junctim ἐκκαλλ. Diſcretim *S.* & marg. *A1W.* Ἐγκαταλήψεων Edd. vulgo male. Ἐκ καταλήψεως συγκειμένων G. [h] Ἐκεῖνό γε εἰπόντος] Ἐκεῖνό γε εἰπὸν *Fl.* [i] Τῆς] Abeſt a *Fl.* [k] Ἀλλὰ μὴ] Et haec omittit *Fl.*

5. Αἱ πονηραὶ χύτραι] Πλουτάρχου Ἀτλικῶς ἡ ἀπαγόρευσις μὴ, καθάπερ μὴ σαπρὸν ἦχος ᾖ κατὰ τὸν κοινὸν χρῆσιν ἡ μία ἀπαγόρευσις, ἤτοι ἡ πρώτη, ἢ ἡ δευτέρα. *V.* (Γρ. ἀλλὰ μὴ &c. *G.*)

co *conſentientes*. Dein quid Latinis ſint *coexercitatae* nemo dixerit. Verte: *Ars eſt corpus perceptionum, quae exercitae ſunt ad quendam utilem vitae finem.* ſic contra ἀσυγγύμναστοι καταλήψεις ſunt perceptiones, quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae. vide mox c. 6. ubi hanc explicat definitionem. *J.G.G.*

94. Ἐγκαταλήψεων] Quidam ἐκ καταλήψεων, ut poſtea. *J.B.*

Ἐκ καταλήψεων] Ut *Fl.* Ed. & *S.* c. 6. & 8. In reliquis enim ἐγκαταλήψεων i—— uti & in P. & C. Vid. *Quintil.* II. 17. p. 116. 1. *M. du S.*

Ἐκ καταλήψεων συγκεγυμνασμένων] Sic legenda videtur nobiliſſima artis definitio hic & apud *Sextum Empiricum*, apud quem quoties occurrat, docuit *Fabricius* ad Pyrrh. Hyp. 3, 188. Si quis inſpicere velit loca omnia, ad quae ab illa *Fabriciana* animadverſione deducitur, inveniet, nusquam alio quam ſecundo caſu, & ubi ſeparari ἡ ἐκ poſſit, legi ἐγκαταλήψεων vel ἐγκαταλήψεως in plerisque locis eſſe alios codices, qui habeant ἐκκαταλήψεων, vel, ut Noſter mox ſine ulla, quod norim, varietate, ἐκ καταλήψεως. Donec igitur adferatur ex bono libro caſus alius, v. g. ἐγκατάλψις vel ſimilis: licebit nobis ſuſpicari, librariis deberi, dictata excipientibus praeſertim, illud ἐγκαταλήψεων quod in pronunciatione veteri vix differre ab illo altero, ſatis conſtat. De uſu vocis κατάληψις in artis definitione add. *Spanhem.* & *Kuſterus* ad *Ariſtoph.* Νεφ. 317. Interpretatio, quam damus, eſt *Quintiliani* 2, 17, 41. niſi quod *perceptiones* hic admiſi pro *praeceptionibus*, quae libros *Fabii* obſederunt: & quas ei reliquiſſe fere poenitet. Sed malebam nempe in eam partem peccare quae cautior eſt. Vox σύστημα explicatur a *Fabio*, quod *conſentientes* ſunt perceptiones, e quibus ars *conſtat*. Si uno nomine utendum ſit, *com-*

pages ſorte commodius fuerit, quod proinde mox adhibebimus, it. *corpus.* *J.M.G.*

Ἐκ καταλήψεων] Sic mox pr. c. 6. ἐκ καταλήψεως, non ἐγκατ. quare & hic ita reſtitui. In marg. *A1. Weſſelinganae* additum etiam erat, „ legendum ἐκ καταλήψεων, vid. Commentarium Hermogenis fol. 2. „ ubi per *definitio* explicatur". Sed addamus quae *L. Bos* Obſ. Crit. p. 77. contra *Graevium* notavit: „ Carpit Cl. *Graevius* verſionem Latinam, —— At Interpres videtur mihi vulgarem hanc artis definitionem expreſſiſſe e *Quintiliano*, qui utrumque vocabulum, *conſentientes*, & *coëxercitatae* habet in *Inſtit. Orat.* L. II. c. 18. (lege c. 17.) *ſive ille*, inquit, „ *ab omnibus fere approbatus finis obſervatur; artem* „ *conſtare ex perceptionibus conſentientibus & coëxercitis ad finem utilem vitae.* ubi in marg. Edit. *Baſil.* „ notatur, hoc Graece ita dici: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων (alii ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων) πρός τι τέλος εὔχρηστον τὸ ἐν τῷ βίῳ. „ Ceterum hanc artis definitionem habet etiam Artemidorus Oneir. IV. 3. & Schol. *Ariſtoph.* ad Nubes, „ pag. 143. *J.F.R.*

5. Αἱ πονηραὶ χύτραι] Ut aerea vaſa tinnitu dignoſcuntur: ita homines ex ſermone; huc alluſit *Perſ.* Sat. III.

—— —— *ſonat vitium percuſſa maligne,*
Reſpondet viridi non cocta fidelia limo,

Et rurſus in *Sat.* V.

—— —— *pulſu dignoſcere cantus*
Qui ſolidum crepet & picta tectoria lingua.

G.C.

καὶ χύτραι ἀφωμοιώμεναι, μὴ [a] σαθρὸν [b] ἀποφθέγξηται. δεῖ τοίνυν εἶναι τὴν ταύτην ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύστημα [c] ἐκ καλαλήψεων. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν, τὴν ἀφωκρίνειν ὅστις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρέφειν αὐτόν· τὴν [d] ὅταν παρασιτεῖν δέξαμενος, οὐκ ἂν [e] μεταγνοίη. ἢ τὴν μὲν ἀργυραγνώμονα τέχνην τινὰ φήσομεν ἔχειν, [f] εἴπερ ἐπίσταιτο ἀφαγιγνώσκειν τὰ τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων, τὴν τὰ μή· [g] τοῦτον δὲ ἄνευ τέχνης ἀφωκρίνειν τούς τε κιβδήλους τῶν ἀνθρώπων, τὴν τοὺς ἀγαθούς, τὴν ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομισμάτων, τὴν τοὺς ἀνθρώπων [h] μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων; αὐτὰ μυθικοὶ ταῦτα τὴν ὁ σοφὸς Εὐριπίδης καλαμέμφεται, λέγων·

Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν [i] διειδέναι,
Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι.

ᾧ δὴ τὴν μείζων ἡ τοῦ παρασίτου τέχνη παρέστηται, maligne reſpondeat. Oportet ergo hanc, ut unamquamque artem, compagem eſſe rerum certo perceptarum. Primum quidem eſt explorare ac diſcernere, quis idoneus ſit ad ſe nutriendum, quique praebere ſibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet ſententiam. Niſi forte nummularium habere artem quandam dicemus, ſi dignoſcere ſciat adulterina numiſmata ab his, quae non ſunt talia; hunc autem ſine arte dignoſcere fallaces homines a bonis: idque cum non, velut nummi, ſic homines aperti ſtatim ſint. Verum id ipſum accuſat etiam vir ſapiens Euripides, dicens:

In qua virum queas malum dignoſcere:
Innata nulla corpori certa eſt nota.

Unde etiam natura major Paraſiti ars eſt, ſi qui-

---

a Σαθρὸν] Σαπρὸν Edd. priores. *b* Ἀποφθέγξηται] Ἀποφθέγξασθαι marg. *Av.* & *Fl.* male. *c* Ἐκ καλαλήψεων] Sic *S.* & *A.* Ἐγκαλαλήψεων cett. & P. Ἐκκαλαλήψεως *Fl.* *d* Ὅταν] Recepi ex P. L. Οὗτω Edd. Sed mox ὅτῳ eadem recte. *e* Μεταγνοίη] Μεταγνοίης *S.* & *A.* *f* Εἴπερ] Ἤτοι vult *Marcil.* Sed prius Edd. *g* Τοῦτον] Nil mut. *Coll.* & *Fl.* *h* Μὴ] Hoc habent Mſ. Angl. & *P.* Abeſt in Edd. cett. *i* Διειδέναι] Διειδεῖναι male *Fl.* Vulgatum tuetur P.

6. Μὴ σαπρὸν] *Caſaubon.* ad illud Perſii *ſonat vitium*, legi vult σαθρὸν. *J. B.*

Ibid. Σαθρὸν] *Plut.* L. II. p. 64. (Ed. *Xyl.* Gr. L.) *Kuſt. Caſauboni* emendationem ſecuri ſumus ita legentis pro σαπρόν. Locus eſt *Platonis* huic ſimillimus in Theaet. p. 83. B. σκεπτέον — ἀφαιρούσης ἐγὼ αὖτε σαθρὸν φθέγξασθαι. *M. du S.*

Σαπρὸν ἀποφθέγξηται] Cum σαθρὸν ſit apud Platonem & Plutarchum in eadem ſimilitudine; ſuſpicatur, ſi recte intelligo, *Caſaubonus* ad Perſii Sat. 3, 21. etiam hic legendum eſſe σαθρόν. Quam frequens ſit Luciano hujus nominis uſus, oſtendit jam *Kuſterus* ad *Ariſtoph.* Plut. 814. quibus addi poteſt ex Encom. Demoſth. p. 694. extr. *Graev.* τὸ τῆ νοσοῦντι σαθρὸν, *pars affecta* &c. Praeſtat forte, quod facit *Kuſterus* in *Ariſtophane*, etiam hic ἐσχίον, cum σαπρὸν ſignificatione in tantum conveniat, ut quae ſunt σαθρὰ etiam σαπρὰ dici queant. De negatione quae hic abundat, jam dixit Schol. *J. M. G.*

8. Ἐκ καταλήψεων] Ut ſupra, niſi quod hic *Fl.* ἐκ καταλήψεως. P. etiam ἐγκ—. *M. du S.*

11. Ὅτῳ] Sic P. & L. recte. In Impr. ὅτου. *M. du S.*

12. Ἀργυραγνώμονα] Ἀργυρολόγον vulgo menſor & menſarius a Graecis κολλυβιστὴς, nummularius & trapezita. *G. C.*

13. Εἴπερ ἐπίσταιτο ἀφαγιγνώσκειν] Ἤτοι *i. q.* *Th. M.* Non male. Et ſic priſcus Interpr. *artem — qua noverint*, fecerat. Sed vulgatum ſtare poteſt. *J. F. R.*

16. Κιβδήλους] Quod ſimplex non eſt neque ſincerum, id vulgato verbi Graeci κίβδηλον vocant, hinc ducto vocabulo, quod aliud prae ſe ferant, aliud teneant, παρὰ τὸ κεῖσθαι τὸ ἄλλο, vel quod Athenienſes ob ſummum in Chios odium, ſi cui male vellent, hujus nomen nomiſmati ſolent inſcribere, addita litera, iisque in terram abjectis dira imprecari. παρὰ τὸ τοὺς Χίους βδελύττειν. Sed proprie nummum ſubaeratum κίβδηλον appellant, & κιβδηλίαν corruptelam. *G. C.*

17. Καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομ.] Καὶ ταῦτα οὐχ ὥσπερ. Patet Oraculo Euripidis ſequente, & poſt illa, verbis Luciani p. ſequente. *Th. M.*

Ibid. Οὐχ ὥσπερ] *Marcilii* conjecturam ſecutus ſum. *M. du S.*

Ὥσπερ τῶν νομισμάτων] Οὐχ ὥσπερ quod *Marcil.* volebat, *Solanus* jam receperat in textum, ſine auctoritate. Ego quantumvis feſtinem, non tamen ita praepropere οὐχ invitis Codd. intrudo; quia negatio ex ſequenti μὴ poteſt intelligi ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. (Sed quia mox etiam μὴ non aderat, in *J.* aliisque, minus errarunt, qui οὐχ hic inſeri cupiebant) Huc enim redit Paraſiti argumentatio. Arte quadam indigent nummularii, in nummis dignoſcendis, eadem & nos in hominibus explorandis, quia mores non illico in oculos incurrunt, ut nummi adulterini, (ſcil. etiam ſe ha-

quidem ea res quoque obscuras adeo, & minime manifestas, magis quam divinatio, intelligit ac novit.

φυκεν, εἴγε ἡ τὰ ὕστως ἄδηλα ἢ ἀφανῆ μᾶλλον ἢ μαντικῆς γνωρίζει τε καὶ οἶδε.

5. Scire vero dicere ac facere idonea, quibus in familiaritatem perveniat, & benevolentissimum se alenti ostendat, nonne intelligentiae, & robustae ad percipiendum facultatis esse tibi videtur? TYCH. Omnino. PAR. Ut vero in ipsis coenis meliori quam quisquam conditione discedat aliquis, & jucundior conviva habeatur illis, qui non eandem quam ipse artem habent, idne sine ratione ac sapientia putas effici? TYCH. Minime vero. PAR. Quid vero? nosse virtutes & vitia obsoniorum ciborumque, curiositatem inertis viri esse, tibi videtur: idque cum generosissimus Plato sic dicat: *Si is, qui epulaturus est, coquinariae*

Τὸ δὲ γε ἐπίστασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδείους, καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἰκειώσεται, καὶ εὐνόστατον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἀποδείξει, ἆρ' οὐ συνέσεως καὶ καλλήψεως ἕξιν εἶναί σοι δοκεῖ; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Τὸ δέ γε ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως [k] παντὸς ἀπέλθῃ πλέον ἔχων, καὶ παρευδοκιμῇ τοὺς μὴ τὴν αὐτὴν αὐτῷ κεκλημένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λόγου καὶ σοφίας [l] πλάττεσθαι οἴει; ΤΥΧ. Οὐδαμῶς. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἐπίστασθαι τὰς ὀρεκτὰς καὶ κακίας τῶν ὄψων καὶ τὸ σιτίων, πολυπραγμοσύνην ἀτέχνου τινὸς εἶναί σοι δοκεῖ; καὶ ταῦτα τοῦ γενναιοτάτου Πλάτωνος ὕτως λέγοντος· Τοῦ μέλλοντος [m] ἑστιάσεσθαι μὴ μα-

[k] Παντὸς] Nihil mutare *Fl.* adscripsit *M. du S.* [l] Πλάττεσθαι] Nihil mutant Edd. Πράττεσθαι legit *Gesner.* [m] Ἑστιάσεσθαι] Ἑστιᾶσθαι Exc. *Fl.* Sed prius cett. cum P. & *Plat.* l. d.

habent) i. e. quoque non primo adspectu deteguntur. Construe itaque: τὰ ἀνθρώπων μὴ φανερὰν οὐδὲ ὄντων, ἀλλὰ τὰ νομισμένων μὴ φανερῶν οὐδὲ ὄντων. Permulta sunt ejusmodi locutionis exempla. Sed insigne reticentiae τοῦ εἰ vel μὴ testimonium est ap. *Eurip.* Androm. vs. 80. Γέρων ἰκνεῖ, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρών. *Senex est ille, ita ut nequaquam te juvare queat.* Sive, *senior est, quam ut* &c. Apud *Hippocr.* S. I. aph. 13. μᾶλλον negative exponendum, ex alterius membri negatione, quando ait; Γέροντες εὐφορώτατα νοσέουσιν φέρειν, διότερον οἱ καθεζόμενοι, ἧσσον μαίνονται, πάντων δὲ μάλιστα παιδία. i. e. *minime omnium pueri jejunium ferunt.* Ex Latinis similia dedi in *Ambiguis.* Tit. *Negandi formul.* fin. Alia quaedam, si non prorsus similia, propinqua tamen dedit *L. Bos* de Ellipsi p. 331. —2. *J. F. R.*

18. Μὴ φανερῶν] Ex Angl. Cod. negationem, quae ubique aberat, addidimus. *J. B.*

20. Εὐριπίδης] Locus integer ita habet:

Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ τε, καὶ πενθεῖ βροτῶν
Τιμώμεθ' ἀνθρώποισιν ὄντως σοφῶν, &c.

M. du S.

21. Ἀνδρῶν &c.] *Eurip.* Med. 518. *M. du S.*

26. Λόγους λέγειν] Sic supra *Gall.* c. 3. ὁμολογῶ τοῦτον λόγον — λέγειν. Et *Herod.* c. 3. λόγους ἔλεγον. *Arr.* Exp. Al. I. p. 54. λόγους ὑπὲρ σφῶν τοιοὺς λόγους. Alias ejusmodi repetitiones abunde jam vidimus. quumque ad *Gall.* c. 5. promiserim talia me deinde silentio praeteriturum, addam tantum quod ibi omisi, mirandum esse, qui in *Euang. Matth.* XI. 10. ἐκέρασεν κωμῳδίαν, quod *Marc.* IV. 40. iterum occurrit, ut minus Graece cum fuerit reprehensum. Quod multis tuetur Doctiss. *Eckhard.* in Observ. ex *Aristoph.* Plut. pag. 2. *J. F. R.*

32. Παντὸς ἀπῆλθε] An ἀεὶ παντὸς i. e. *perpetuo, ubique*, quaesivit *Solanus?* nam *per omnia* dederat etiam *Obsop.* Non opus erit, si παντὸς cum *Gesnero* nostro mascul. gen. accipias, pro παντὸς ἀνθρώπου. Non displiceret tamen πάντως, si alicubi inveniretur. At παντὸς μᾶλλον neutro gen. *ante omnia* conversum in *Ael.* V. 13. pr. ubi ait: Ἀθηναῖοι — ἐπιτήδειοι πρὸς τὰς μιλαβόλους παντὸς μᾶλλον. Sed & possis *ante omnes* reddere, etsi pluralis praecedit. Ita enim & *Dion. Hal.* Ant. X. p. m. 642. 30. τοὺς πολιμίους — ὡς παντὸς μάλιστα ἐφοβοῦντο. *Quos ante omnes alios timebant.* Sed eodem redit, *quos magis timebant, quam quidvis.* Nam neutr. generis certe est ap. eumd. X. 681. 31. ὁ παντὸς μάλιστα ἐδεῖτο, quia τὸ δὴ ibi praemissum erat. Generaliter autem excellentiam significat; neque credo semper disquiri debere quo genere accipiendum sit. Et περὶ τοῦ παντὸς, *de summa rerum*, neutr. est ap. *Herodian.* IV. 4. 14. Περὶ παντὸς ποιοῦ, *plurimi facere* Lexicogr. jam notarunt. Quare nihil hic muto. *J. F. R.*

35. Πλάττεσθαι] In quibusdam πράττεσθαι. *J. B.*

39. Πλάτωνος] Haec Platonis sententia extat in Dialogo qui inscribitur Gorgias sive Rhetor. *G. G.*

Πλάτωνος] Locus non in *Gorg.* exstat, sed in Theaet. p. Ed. *Bas.* 83. A. *M. du S.*

μαγειρικῆς ὄντως, σκευαζομένης δοίης ἀκυροτέρα ἡ κρίσις.

Ὅτι γε μὴν οὐκ ἐκ καλαλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγγεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μάθοις ἂν ἐνθένδε ῥᾳδίως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καλαλήψεις καὶ ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνιαυτοὺς πολλάκις ἀσυγγύμναστοι μένουσι, καὶ ὅμως οὐκ ἀπόλλυσιν παρὰ [a] τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τῆς παρασίτου καλαλήψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη ἐν γυμνασίῳ, ἀπόλλυσιν οὐ μόνον, οἶμαι, [b] τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν τεχνίτην.

Τό γε μὴν πρός τι τέλος εὔχρηστον τῷ βίῳ, μὴ καὶ μανίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γοῦν τοῦ φαγεῖν καὶ τοῦ πιεῖν οὐδὲν εὐχρηστότερον εὑρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὄν, [c] οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἔστι. ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν τι ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, ὁποῖον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχύς, ἃς τέχνην μὲν οὐ δοκεῖν αὐτῷ, δύναμιν δὲ

non sit peritus, paratae coenae minus firmum judicium.

6. Esse autem non *ex perceptione* modo, sed *coëxercitatam* etiam Parasiticam, ex his facile discas. Nam aliarum perceptiones artium & dies, & noctes, & menses, & annos saepe sic durant, ut non simul exerceantur; & tamen non pereunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones, nisi quotidie fit in sua palaestra, perdunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam artificem.

7. De illo vero, *ad finem vitae utilem*, nonne insanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in vita utilius invenio quam edere & bibere: ac ne vivere quidem absque illo licet. TYCH. Sic est sane.

8. PAR. Verum nec ex illo genere est Parasitica, qualis forma & robur, *ut ars* non videatur, sed talis facultas. TYCH. Ve-

a Τοῖς κεκτημένοις] Τὰς κεκτημένας Exc. *Fl.* Sed reliquae cum P. prius praeferunt. b Τὴν] Abest artic. a Fl. c Οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἐστί] Ὧν οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ ἐστί. *Fl.* Pro ὂν etiam ἐστὶν marg. *Alw.*

48. *Παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι] Καὶ μὴν, μάταιε, λέγ' τοῦτο ἡ τέχνη τῆ τέχνης πορφυρίδος C. — αὐτῆς ἐμποιεῖν — τεχνῆται, καὶ τέλος ὅτι. a — — — τὴν ὑπάρχουσαν κεκτῆσθ. ὥσπερ οἰκοδομικὴ, οἰκίαν· εἰ δὲ τὴν κλίνην ἐργάσεται C ὀρχηστικὴν † ἀντίλιβις, οὐδὲν γὰρ αὐτοῖς τὰς ἐνεργείας ἔχουσι. τέλος. πρῶτον μὲν οὐδεὶς φθόνος ἐστὶ ἁμαρτεῖν, οὐδὲ

non sit peritus, paratae coenae minus firmum judicium.

6. Esse autem non *ex perceptione* modo, sed *coëxercitatam* etiam Parasiticam, ex his facile discas. Nam aliarum perceptiones artium & dies, & noctes, & menses, & annos saepe sic durant, ut non simul exerceantur; & tamen non pereunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones, nisi quotidie fit in sua palaestra, perdunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam artificem.

7. De illo vero, *ad finem vitae utilem*, nonne insanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in vita utilius invenio quam edere & bibere: ac ne vivere quidem absque illo licet. TYCH. Sic est sane.

8. PAR. Verum nec ex illo genere est Parasitica, qualis forma & robur, *ut ars* non videatur, sed talis facultas. TYCH. Ve-

a Τοῖς κεκτημένοις] Τὰς κεκτημένας Exc. *Fl.* Sed reliquae cum P. prius praeferunt. b Τὴν] Abest artic. a Fl. c Οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἐστί] Ὧν οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ ἐστί. *Fl.* Pro ὂν etiam ἐστὶν marg. *Alw.*

48. *Παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι] Καὶ μὴν, μάταιε, λέγ' τοῦτο ἡ τέχνη τῆ τέχνης πορφυρίδος C. — αὐτῆς ἐμποιεῖν — τεχνῆται, καὶ τέλος ὅτι. a — — — τὴν ὑπάρχουσαν κεκτῆσθ. ὥσπερ οἰκοδομικὴ, οἰκίαν· εἰ δὲ τὴν κλίνην ἐργάσεται C ὀρχηστικὴν † ἀντίλιβις, οὐδὲν γὰρ αὐτοῖς τὰς ἐνεργείας ἔχουσι. τέλος. πρῶτον μὲν οὐδεὶς φθόνος ἐστὶ ἁμαρτεῖν, οὐδὲ ἡ οὐσία αὕτη τῆ σκιδικῶν τέχνῃ, καὶ ‡ ποτὲ δίκην ὑφέξει § στενολεμένου. Εἶτα λέγ' ὅτι C τούτων ἡ ὠφελεῖται τῆ μηδεμίαν ἔχειν ἐντίμως ὠφελεῖται ἀπολειπομένη, καθὼς καὶ τὰς σημαίνων αὐτὸν ἀπιόντων πρὸς τὸ ἀνύπαρκτον σε — — ‖ τῶν ¶ ἐποκάστων ἱκετηρικιζομένων. V.*

* Παρὰ τοῖς] Παρὰ τὰς κεκτημένας edita.

† Ἀντίλιβις] Ἀντλὶς legebatur, mutavit *Solan.*, qui paullo post etiam τὰς ἐνεργείας dedit pro τῆς ἐνεργ., quod ante editum fuerat.

‡ Ποτὲ] Τὸν edebatur ante. Mutavit *Mercier.*

§ Στενολεμένου] Sic Edita habebant. Στενολεμένου V. Sed adeo mancum est undiquaque in eo Codice Scholium, ut medicinam facere non ausim. *M. de S.*

‖ Τῶν] Non adest in Edd. sed ex Cod. supplevit *M. de S.*

51. Εἰη] Legendum videtur εἶεν. *F.G.* Non male. Sed si ad Parasitum ipsum referas, non tanta mutandi necessitas. Ad καλαλήψεως certe singularem referre nolim. Licet enim femin. plur. etiam (sed rarius) invenias cum sing. verbi, cujus exempla quaedam dedit Frater optimus *G. O. Reitz.* in Belg. Graecill. p. 357. —8. tamen Lucianus non ita solet. Sed quid tum dicemus de ἀπόλλυσιν, quod etiam sing. est? Idne, quoque in pluralem mutandum: aut fatendum, tamen hic Lucian. junxisse feminin. plur. verbo sing.? *F.F.R.*

Ibid. Ἀπόλλυσιν] Ἀπολλύουσιν. *F.G.* Bene, si εἶεν semel receperis; nam tum & hoc mutandum erit. Priorem difficultatem avertit Cl. *Geist.* εἰη ad Parasitum referendo; at ἀπόλλυσιν tamen *negabant* convertit, plurimum edendum esse forsan innuens. Velim igitur, etsi εἰη retineo, minima accentus mutatione καλαλήψεις legere; nihil tamen mutavi; si forte & alia femin. apud Noſtrum ita constructa reperiantur. *F.F.R.*

54. Μὴ καὶ μανίας] Τὸ μὴ delendum videtur. *F.G.* Non delendum, si interrogandi signum addas, quod adest in *P.* in aliis non. Conf. c. 40. f. *F.F.R.*

56. Ὅτι, οὐδὲ ζῆν &c.] Lectionem Florentinae vulgatae meliorem arbitror; sed mallem tum etiam illud οὐ post βίῳ, quod illa cum ceteris servat, omitti, ut recte notat marg. *Alw.* quo sententia parasitica fit, οὐδὲ

Vera dicis. PAR. Sed neque inertia eſt. Inertia enim nunquam quidquam recte peragit ei, qui illam habet. Age enim, ſi ipſe tibi committas in mari ac tempeſtate navim, gubernandi imperitus, ſperasne te ſervatum iri? TYCH. Non ita. PAR. Quare tandem, niſi quod non habeas artem, qua ſervare te poſſis? TYCH. Sic eſt. PAR. Ergo etiam a Paraſitica non ſervaretur Paraſitus, ſi ea inertia eſſet? TYCH. Nempe. PAR. Ergo arte ſervatur, inertia autem non? TYCH. Scilicet. PAR. Ars igitur eſt Paraſitica? TYCH. Ars, ut videtur. PAR. Atqui gubernatores quidem bonos, & aurigas artifices ſedibus ego novi ſaepe excuſſos, & contuſos alteros, alteros autem omnino pereuntes: Paraſiti vero naufragium tale nemo dixerit. Ergo ſi neque

τινα τοιαύτην. ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. ΠΑΡ. Ἀλλὰ μήτοι ἀδὲ ἀτεχνία ἐστίν. ἡ γὰρ ἀτεχνία οὐδέποτε οὐδὲν καλοῦ τῷ κεχλημένῳ. Φέρε γάρ, εἰ ἐπιτρέψας σὺ σεαυτῷ ναῦν ἐν θαλάττῃ καὶ χειμῶνι, μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾶν, σωθείης ἄν; ΤΥΧ. [d] Οὐχ ἕτω. ΠΑΡ. Τί δή ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἣν [e] δυνήσεαι σώζειν ἑαυτόν; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Οὐκοῦν καὶ παρασιτικῆς ἂν σωθείη παρασιτικῆς, εἴπερ ἦν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζετο; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ. Οὐκοῦν τέχνῃ σώζεται, ἀτεχνία δὲ οὔ; ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρασιτική. ΤΥΧ. Τέχνη, ὡς ἔοικε. ΠΑΡ. Καὶ μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθοὺς, καὶ ἡνιόχους τεχνίτας ἐκπεσόντας τε δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλάκις, καὶ τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν ἀπολωλεκότας· παρασίτου δὲ ναυάγιον οὐδὲ εἷς ἔχοι τοιοῦτον εἰπεῖν. οὐκοῦν εἰ μήτε ἀτεχνία ἐστὶν

[d] Οὐχ ἕτω] Οὐδ' ἕτω male *Ff.* [e] Δυνήσεαι] Emendatio *Geſn.* Δυνήσῃ] male *Fl. P. Fr. B1. S. H. Ald.* Σωθήσεαι *J.*

ἀδὲν εὐχρηστότερον ὑφ' ἑαυτῷ βίῳ, ἂν ἄνδ' ἀδὲ ζῇν ἐᾷ. Nihil interim mutavi, quia vulgata eodem redit; ſed altera eſt concinnior. *J.F.R.*

60. Δύναμιν δὲ ταύτην] Nempe hic removet τὰ τεχνοειδῆ, qualis eſt animalium ſolertia in victu quaerendo, ſtruendis nidis &c. ut paullo poſt ἀτεχνίαν. Vulgavit *Fabricius* ad *Sexti Empir.* adv. Gram. I, 75. locum egregium e ſcholiis ineditis ad *Dionyſium Thracem*, ubi occaſione ejusdem definitionis artis explicantur & ab ea diſtinguuntur τεχνοειδῆ, ἡμιτέχνιον, μικροτεχνία κ. τ. λ. & tandem etiam ἀτεχνία. *J.M.G.*

68. Δυνήσεαι σώζειν] Conſequentia orationis & nexus haud dubie poſtulant ſecundam perſonam, quam cum Ionica ſ. antiqua ratione poſitam inveniret librarius, δυνήσεται, imperitia quadam immutaſſe videtur in δυνήσεται. Vidit hoc etiam primus interpres *Vinc. Obſopoeus*, a quo diſceſſum non oportuit. Non metuo, ne quis Graece doctus objiciat pronomen ἑαυτόν. hoc enim aeque ſecundae perſonae ac tertiae jungi poſſe, tranſlatitium eſt. *J.M.G.*

Δυνήσεαι σώζειν ἑαυτὸν] Cum δυνήσῃ antea editum legerem, conjiciebam, legendum, δυνήσῃ vel δυνήσεαι; ut fiat ſecundae perſonae, & praemiſſae interrogationi, *an tu evaſurus ſis?* reſpondeat. Immo ſic legi voluiſſe *Obſopoeum* crederem, qui vulgata ſervata tamen dedit: *te ipſe ſervare potuiſſes*; niſi ex aliis ejus erratis viderem, nihil certi inde conficere licere. Sed quia Cl. *Geſn.* τ. tantum delerat, ut δυνήσεαι legas, idque facillimum & optimum, (niſi forte nimis Ionicum fuerit,) lubens meliori ceſſi, & quia neceſſitas exigit, vulgatam rejeci, quae plane abſurda erat. Reſtat tamen ut ἑαυτὸν quod tertiae perſonae eſt, jam etiam in σεαυτὸν mutet, qui volet, quia etiam proxime praemiſit Noſter, σὺ σεαυτῷ. Sed per me non erit neceſſarium, quia ἑαυτὸν eſt omnis perſonae. Pro ἐμαυτὸν id adſertum vid. ad *Aſin.* c. 13. pro σεαυτὸν in *Apolog. pro Merc.* c. 2. pr. Ταῦτα μὲ πρὸς ἐμαυτὸν — λέλεκται σοι niſi credas propter ſigma ſequens dubiam eſſe lectionem. Vid. igitur apertius pro ſecund. perſ. poſitum in *Ep. ad Galat.* V. 14. Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν. *Euang. Matth.* XXVI. 11. πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν. 2. *Corinth.* X. 12. & paſſim. *Epict.* Man. p. 58. f. *Ael.* I. 34. med. τολμήσεις τοῖς ὀφθαλμοῖς ἑαυτοῦ — ὑπομεῖναι; hinc in Gloſſar. vetere in *Biblioth. Coiſl.* p. 233. Ἑαυτοὺς ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Sed quid multa? Lucianum ſic ſaepe habere bene profitetur *Sol.* ad Apol. l. d. Et parebit ex Indice. *J.F.R.*

79. Τοιοῦτον] Pleonaſmus, qualis ille *Pauſan.* p. 22. ἐς δὲ τὸ ναὸν, ὃν Παφυνῶπα ὀνομάζουσιν, ἐς τοῦτον ἐσιοῦσι, quem cum aliis ſimil. adfert Doctiſſ. *Maitt.* de Dialect. p. 75. Addo *Diod. Sic.* V. c. 7. poſt med. τῷ δὲ Λιπαρῷ τῆς Ἰταλίας ἐπιθυμοῦντι, συγκαθίστασιν αὐτῷ τοὺς — τόπους. *J.F.R.*

ὅτι ἡ παρασιτικὴ, μήτε δύναμις, σύστημα δέ τι, ἐξ ἐκ καλαλήψεων γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διωμολόγηται ἡμῖν σήμερον.

ΤΥΧ. Ὅσον ἐκ τούτου εἰκάζω· ἀλλ' ἐκεῖνο, ὅπως ἐξ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδῷς τῆς παρασιτικῆς. ΠΑΡ. Ὀρθῶς λέγων. δοκεῖ γάρ μοι ὅπως ἂν μάλιστα διωρίσθαι, παρασιτικὴ ὄψεως τέχνη ποτέων, ἐξ βρωτέων, ἐξ τὰ ἀφ' ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ αὐτῆς τὸ ἡδύ. ΤΥΧ. Ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὁρίσασθαι τὴν σεαυτοῦ τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἔνιους τῶν φιλοσόφων μάχη σοι περὶ τοῦ τέλους ᾖ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γε, εἴπερ ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας ἐξ παρασιτικῆς.

Φανεῖται δὲ ὅπως. ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὸν τοῦ παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος ἐξ ζηλωτὸς εἴη μόνος,

Οὐ γάρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι,

8 0 inertia est Parasitica, neque facultas, sed corpus quoddam concinnatum e comprehensionibus exercitatis, artem nempe esse, inter nos hodie convenit?

9. TYCH. Quantum ex istis colligo. Verum illud *superest*, ut etiam finitionem 85 nobis bonam reddas Parasiticae. PAR. Recte tu illud postulas. Videtur enim mihi recte ita finiri, *Parasitica est ars esculentorum & poculentorum, atque propter ista dicendorum, finis autem illius voluptas.* TYCH. 90 Pulcherrime definiisse mihi tuam artem videris. Sed illud [illegible]ice, ne cum Philosophorum quibusdam pugna tibi sit de fine. PAR. Quin sufficit, modo sit idem finis felicitatis & Parasiticae.

10. Apparebit autem ita. Sapiens enim 95 Homerus admiratus Parasiti vitam, beatam nempe & invidendam esse solam,

Non, inquit, *finis quisquam jucundior exstat*,

Quam

a Σύγε] Σὺ *Fl.* b Ὑπέρευγέ] Sic Edd. Ὑπερ ὦ adlevit *Selan.* non addens conjectura an varia lectio sit. c Φημὶ] Sic *Homer.* l. d. item P. & P. Φησὶ male *Fl. Ald. H.* d Εἶναι] Sic *Hom. L. Fl. V2.* & P. Ἔμμεναι male cett. Φησὶ χαριέστερον ἔμμεναι ἄλλο marg. *A1.*

83. Ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει] Εἰς τοὺς Ἐπικουρείους αἰνίττεται, ὧ τέλος τῶ ἀγαθῶ τὴν ἡδονὴν ἀποφαίνεται. *V.*

83. Ἀλλ' ἐκεῖνο] Intellige, ὅρα, φύλαττε. *F.G.*

84. Ὅπως] Sic Noster passim. Vid. *Tim.* c. 28. (sed quia alia divisio ibi instituta jam est) §. 48. No. 89. *M. du S.*

85. Ὀρθῶς λέγων] Pro λέγεις, f. λέγων εἶ. Vid. ad c. 2. *J.F.R.*

88. Λεκτέων] Λεκτέων. *Th. M.*

Λεκτέων] Additum oportuit ἐξ πρακτέων. *M. du S.*

Λεκτέων] Quod *Marcil.* voluit, id jam erat in *P. S. M. J. Fl.* &c. Aliis igitur Edd. usus fuit. *J.F.R.*

98. Οὐ γάρ] Versus Homerici erant corruptissimi. *J.B.*

Οὐ γάρ] Inspecto *Homeri* loco (qui est Odyss. I. 5.) quantum hic turbaverint aut ipse Lucianus aut librarii, apparebit.

Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι
Ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζονται ἀοιδοῦ
Ἥμενοι ἑξείης· παρὰ δὲ πλήθουσι τράπεζαι
Σίτου ἐ κρειῶν· μέθυ δ' ὑπὸ κρητῆρος ἀφύσσων
Οἰνοχόος &c.

99. Εἶναι] *Hom.* L. *Fl. V2.* & P. In reliquis erat ἔμμεναι prave. In P. ut & G. ἔμ— ἄλλο, quod melius, si φησὶ retineatur. *M. du S.*

Εἶναι] Sic legendum pro ἔμμεναι, etiam adscripsit *Guiet.* Item paullo post εὐφροσύνη pro vulgato εὐφροσύνῃ. *J.F.R.*

1. Εὐφροσύνη] Corrupte hic omnes εὐφροσύνῃ. Ego ex Homero ipso emaculavi. *M. du S.*

Ibid. Ἔχῃ κατὰ] Ἔχει κάτα scribendum videtur, pro κατέχῃ. *F.G.*

Ἔχῃ

Quam si lætitiæ populum tenor occupet omnem.

——— Si mensa exstructa sit alte
Pane ac carne, merumque cavis crateribus haustum
Circum omnes pincerna ferat, cyathisque ministret.

Et quasi non satis illa admiratus esset, suam ipsius sententiam manifestiorem reddit, bene dicens:

Hæc nostro nobis pulcherrima constare videntur:

nihil aliud, quantum dicit, beatum putans, quam parasitari. Ac non vulgari viro illos sermones tribuit, sed Graecorum sapientissimo. Atqui si voluisset Ulysses Stoicum illum finem laudare, poterat ea dicere, cum Philoctetem reducit e Lemno, cum vastat Ilium, cum fugientes Graecos retinet, cum Trojam ingreditur, flagellis a se ipso sectus,

1 Ἡ ὅταν [e] εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
— οἶκον δὲ πλήθωσι τράπεζαι
Σίτου καὶ [f] κρειῶν, μέθυ δ' [g] ἐξ κρητῆρος ἀφύσσων
5 Οἰνοχόος φορέῃσι, καὶ [h] ἐγχείη δεπάσσῃ·
καὶ ὡς ἐγὼ οὐκ ἰκανῶς ταῦτα θαυμάζω, μᾶλλον δὲ αὐτὸς γνώμην σοὶ φανερωτέραν, εὖ λέγων·
10 Τοῦτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἰδέ[i] εἶναι,
ὡς ἕτερόν τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν, εὐδαίμονα νομίζων. καὶ μὴν οὐδὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ διατέθεικε τούτους τοὺς λόγους, ἀλλὰ
15 τῷ [i] σοφωτάτῳ τῶν [k] Ἑλλήνων· καίτοι γε εἰπὼν ἐβούλετο Ὀδυσσεὺς τὸ κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς ἐπαινεῖν τέλος, ἐβούλετο ταῦτα λέγειν, ὅτε [l] Φιλοκτήτην ἀνήγαγεν ἐκ Λήμνου, ὅτε τὸ Ἴλιον ἐξεπόρθησεν, ὅτε [l] τοὺς Ἕλ-
20 ληνας φεύγοντας κατέσχεν, ὅτε εἰς Τροίαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μαστιγώσας, καὶ κακὰ τὰ Στωϊ-

e Εὐφροσύνη] Εὐφροσύνῃ male Edd. omn. *f* Κρειῶν] Κρεῶν Edd. quod corrigendum esse etiam *Gujet.* monuit. *g* Δ' ἐκ] Restitut. ex *Hom.* Δι Edd. omissa praepositione. *h* Ἐγχείῃ] Ἔγχεϊ P. *i* Σοφωτάτῳ] Φιλοσοφωτάτῳ P. *k* Ἑλλήνων] Sic L. *P. H.* Ὅλων cett. & P. Δόγων *Fl.* & marg. *Δι.* *l* Τοὺς] Articulo caret *Fl.*

Ἔχῃ κατὰ] Non plane opus est cum *Gujet.* κάτα per anastrophen scribere; neque sic est in meis *Homeri* Edd. Nam etsi per tmesin pro κατέχῃ accipi queat, tamen non est anastrophe, qualis Odyss. Z. 107. Πλατέων δ' ὑπὸ κάτα ἔχει & ἔχω etiam per se interdum signif. *versari, degere*, cujus exempla mox subjiciam; ita ut εὐφροσύνη ἔχει κατὰ δῆμον ad verbum sit: *lætitia versatur apud, per populum.* De ἔχῃ vero in ἔχει mutando non adeo repugno; quum lectio inter ἔχῃ & ἔχει etiam variet in *Homeri* libris Odysseae loco quem *Solanus* indicavit. Ἔχω autem pro *versor*, *immoror* frequens. *Alciphr.* III. Ep. 20. pr. τρίτῳ ταύτῃ ἡμέρᾳ ἔχων σὺν ἄγκυι. Idem I. 1. τρίτῃ ταύτῃ εἶχον ὁ χειμὼν ἡμέραν. *Long. Past.* I. p. 24. Ed. *Jung.* (18. *Moll.*) ἡ δὲ Χλόη — ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον εἶχε πυγχάνουσα τὸ γάλα (male πυγχάνουσα Edit. *Jung.*) Idem IV. 123. περὶ θέρος ἔχε λαγόνων. *Ael.* XIII. 2. m. καὶ ὁ μὲν περὶ τὴν βραγχιάν εἶχεν. Et III. 42. καὶ αἱ μὲν περὶ τοὺς ἰχθῦς εἶχον. Sed ἔχει κατὰ rursus *Hom.* Od. Λ. 491. Οἰνοπέδων κατὰ γῆρας ἔχει χθαμὰ τὰ πόδια τε. *Senium cum occupat ad manus pedesque*, ubi ex trajectione structurae patet tmesin esse, qua in aliis verbis etiam utitur millies milliesque; nec tamen ideo κάτα scribi necesse, quia praepos. praecedit casum suum. *J. F. R.*

10. Τοῦτο τί μοι] *Hom.* Odyss. I. vs. 11. *M. du S.*

15. Τῶν Ἑλλήνων] In aliis Codd. Τ' ἄλλων. *J. B.*

Ibid. Ἑλλήνων] Utique hanc scripturam habuerit *Parisiensis* editor, incertum. In L. certe reperitur; & omnino proba est. In plerisque Impr. & ipso P. ἄλλων. In *Fl.* λόγων. *M. du S.*

18. Ὅτε Φιλοκτήτην] Atqui haec nullibi, quod quidem commeminerim, narrat *Homerus.* Sed vide *Philostr.* p. 703. & qui ibi in notis memoratur *Hyginus* fab. CII. *M. du S.*

Ibid. Φιλοκτήτην] Est apud *Philostr.* in Heroic. & *Homer.* in catalogo navium. *G. C.*

19. Ἕλληνας — κατέσχε] *Hom.* Il. Δ. Τὸν δ' ἀχαιοὶ ἐκέκασκον ἰφθίμοισι κελεύθοις ὠδῆς. *G. C.*

Ἕλληνας — κατέσχε] Versus quem *Cognatus* profert, est in Il. B. 189. Et nihil huc facit. Melius conveniret vers. ejusd. B. 165. Ubi de Graecorum fuga cohibenda, sermo est. Sed neque hoc magni est momenti. *J. F. R.*

21. Ἑαυτὸν μαστιγώσας] *Hom.* Od. Δ. 244. *M. du S.*

25. Τῇ

Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς. ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τοῦτο τέλος χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν ἡ ἐν τῷ τῶν Ἐπικουρείων βίῳ γενόμενος αὖθις πρὸς τὴν Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν ἐν ἡσυχίᾳ τε βιοτεύειν, ἡ τρυφᾶν, ἡ βινεῖν τὴν Ἄτλαντος θυγατέρα, ἡ κινεῖν πάσας τὰς [a] λείας κινήσεις, οὐδέποτε εἶπε τοῦτο τὸ τέλος χαριέστερον, ἀλλὰ τὸ τῶν παρασίτων βίον. ἐκαλοῦντο δὲ δαιτυμόνες οἱ πρόσθεν τότε. πῶς οὖν λέγει; πάλιν γὰρ ἄξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐπῶν· οὐδὲ γὰρ οἷόν τε [b] ἀκοῦσαι αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων·

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἑξείης, ἡδὲ
[c] Παραπλήθουσι τράπεζαι σίτου ἡ [d] κρεῶν.

Ὅγε μὲν Ἐπίκουρος σφόδρα ἀναισχύντως ὑφελόμενος τὸ τοῦ παρασιτικῆς τέλος, τὸ κατ' [e] αὐτὸν εὐδαιμονίας, τέλος αὐτὸ ποιεῖ. ἡ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμά ἐστι, καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει τὸ ἡδύ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, ὅτῳ μάθοις ἄν. ἐγωγε ἡγοῦμαι τὸ ἡδὺ πρῶτον μὲν τὸ τοῦ σαρκὸς ἀοχλησίαν, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου ἡ ταραχῆς τὴν ψυχὴν ἀμπεπλῆσθαι. τούτων τοίνυν ὁ μὲν πρόσθεν

malosque & Stoicos indutus pannos. Verum eo tempore non dixit hunc *jucundiorem finem*. Quin etiam in Epicureorum vivendi ratione conſtitutus rurſus apud Calypſonem, cum liceret ipſi in otio vivere, & luxuriari, & Atlantis filiam ſubigere, & mollibus omnibus moveri motibus, nunquam hunc dixit *finem jucundiorem*, ſed vitam Paraſitorum. Vocabantur autem eo tempore Paraſiti *convivae*. Quomodo igitur dicit? Rurſus enim verſus ipſos memorare operae pretium eſt: neque enim ſatis intelligere licet, niſi ſaepius recitentur,

Convivaeque ſedent deinceps. Et:

Menſa exſtructa ſit alte Pane & carne.

11. Atque Epicurus valde impudenter ſuffuratus Paraſiticae finem, felicitatis, quam ipſe ſtatuit, finem facit. Hoc autem eſſe furtum, neque curae eſſe voluptatem Epicuro, ſed Paraſito, ſic diſcas. Equidem arbitror, voluptatem primo quidem ineſſe in corporis a moleſtia vacuitate: deinde in eo, ſi neque anima tumultus vel perturbationis plena ſit. Utrumque horum con-

a Λείας] Τελείας marg. *M*1. & L. Nil mut. Edd. b Ἀκοῦσαι] Conſtans lectio. c Παραπλήθουσι] Παραπλήθουσι *Fl.* d Κρεῶν] Sic etiam *Fl. Fr. J. P.* e Αὐτὸν] Αὐτῶν *Fl.*

39. Καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει] Σημειοῦ δὲ τὴν σύνταξιν. ὁμοίως * τῷ μελήσουσί δέ μοι ἔπποι. εὐθεῖα γὰρ, ἐ γενομένῃ συνήταξε τοῦτο, ἢ ἀντὶ τῆς προθέσεως, σπουδὴν ἐξέτασις. *V.*

* Τῷ μελήσουσί δέ μοι ἵπποι] *Hom.* Il. E. 228. μελήσεσι δ' ἐμοὶ. Sed *Euſtath.* idem cum Scholiaſta repperit. *M. du S.* qui pro τῷ etiam τὸ dederat; ſed quia vulgata ſatis ſana; nec auctoritatem indicat, non ſum obſecutus, etſi bis ter ante obtemperavi etiam non monenti, unde emendationem hauſerit, & mox etiam duce eodem ἢ in Edd. abſens ante ἀντὶ inſerui. *J. F. R.*

25. Τῇ Καλυψοῖ] *Hom.* Od. E. 14. & paſſim. *J. F. R.*

28. Λείας] Τέλειας, L. *M. du S.*

32. Οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκοῦσαι αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων] Verto: *fieri enim non poteſt, ut eos* (verſus) PERCIPIAMUS, *ſi non ſaepius dicantur.* Interpres habebat: *quos niſi ſaepe referantur, audire non poſſumus.* Verum τὸ ἀκούειν hic non eſt audire, ſed intelligere & percipere. *H. V.*

Ibid. Ἀκοῦσαι αὐτῶν μὴ πολλάκις λεγομένων] Id eſt, *repetiti placent.* *F. G.*

Ἀκούειν] Hic *intelligere* eſt; quo ſenſu in N. T. uſurpatur; nove. Niſi forte corruptus locus eſt. *M. du S.*

Ἀκούειν] *Solanus* nove dictum ait, pro *intelligere*, ut in Novo Foedere uſurpatur. Cl. *Geſn.* etiam recte vertit *intelligere.* Obſop. *Neque enim ad ſatietatem AUDIRI poſſunt, niſi ſaepius repetantur:* minus commode, minus vere. At ut ἀκούειν *intelligendi* ſignificatu non ſit antiquiſſimum; non tamen eſt adeo novum, ut ſingulari Novi Foederis ſtilo ſit tribuendum. Ex *Galeno* enim L. X. id jam protulit *Bud.* in Comm. L. Gr. p. 565. duobus teſtimoniis, quorum poſterius tantum repetam: Ἀκοῦσόν μοι, ait, ὅταν οὕτω, βέλτιον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἀκούειν σε χρή. Sed ex aliis etiam defendit *Pfochenius* de ſtilo N. T. ad verba Apoſtoli 1. *Cor.* XIV. 4. ubi οὐδεὶς γὰρ ἀκούει recte vertitur, *nemo enim intelligit.* Senſus quem *Gujetus* his verbis tribuit, etiam alia multo difficiliore ſtructura eſt ap. *Liban.* Ep. 31. Τούτων δ' οὐδεὶς, ὅστις σου ἤκουσεν, οὐκ ἀκούσει, quod vertitur: *quorum nemo orationem audivit, quin audire iterum vellet.* Ad verbum autem ſo-

consequitur Parasitus: at Epicureus neque alterutrum. Qui enim quaerit de figura terrae, de mundis infinitis, de magnitudine solis, ac distantiis, de primis elementis, ac de Diis, sintne an non sint? qui de ipso bonorum fine semper pugnat, & ab aliis dissidet; ille non in humanis modo, sed in mundanis etiam est molestiis. At Parasitus, qui bene habere omnia putet, credatque non meliori haec esse loco posse quam sunt: cum securitate multa & tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellante, edit & dormit supinus, pedibus manibusque remissis, ut Ulysses in rate domum navigans.

12. Quin non hanc solum ob rationem nihil pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob ista. Epicurus enim iste, quicumque demum est, sapiens, aut habet quod edat, aut non habet. Si non habet, tantum abest ut suaviter vivat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Parasitus est, &

ἑτέρων τυγχάνῃ· ὁ δὲ Ἐπικούρειος οὐδὲ θατέρου. ὁ μὲν γὰρ ζητῶν περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀποστημάτων, καὶ πρώτων στοιχείων, καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶ, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους ἀεὶ πολεμῶν, καὶ διαφερόμενος πρὸς τινὰς, οὐ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμικαῖς ἐστὶν ὀχλήσεσιν. ὁ δὲ παράσιτος, πάντα καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πεπιστευκὼς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, ἐδέστου αὐτῷ τοιούτου παρενοχλοῦντος, ἐδίει, καὶ κάμνει ὕπτιος, ἀφεικὼς τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς [f] ἐπὶ [g] σχεδίας ἀποπλέων οἴκαδε.

Καὶ μὴν οὐχὶ ταῦτα μόνον οὐδὲν προσήκει τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικούρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκεῖνα. ὁ μὲν γὰρ Ἐπίκουρός ἐστιν, ὅστις ποτέ ἐστιν ὁ σοφὸς, ἤτοι φαγεῖν ἔχει, ἢ οὔ. εἰ μὲν οὐκ ἔχει, οὐχ ὅπως ἡδέως [h] εὖ ζήσει, ἀλλ' οὐδὲ ζήσει· εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρὰ ἄλλου· εἰ μὲν οὖν παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχοι, παράσιτός ἐστι, καὶ οὐχ

[f] Ἐπὶ] Ἀπὸ *Solan.* [g] Σχεδίας] Σχερίας vult *Solan.* [h] Οὐ ζήσουσι] Et sic *Fl.* cum cett.

sonabit: *Horum autem nemo, qui non* (ita) *audierit, ut auditurus.* Quid si igitur ἀκούσειε optandi modo legas? vel ἀκούσων. *J.F.R.*

34. Δωτύμους] *Hom.* Od. I. 7. *M. du S.*

42. Τὸ δ' σαφὲς ἀόχλητον] Cl. *Jens.* ad Dial. *Imag.* posterius verbum iis adnumerat, quae in Lexicis non inveniuntur (quamquam inverse ἀχλόητος edi sit passus, ut ibi vidimus.) Interim verum est, in *Steph. Scap. Bud. Poll. Suid.* & *Hesych.* non reperiri ἀόχλητος. Utitur tamen & *Alciphr.* IV. Ep. 55. p. 410. plane totidem verbis scribens τὸ δ' σαφὲς ἀόχλητον, ubi peritissimus *Bergl.* & haec Luciani adfert, & ipsum Epicurum in Epist. ad *Menoeceum* apud *Diog. Laërt.* X. Segm. 127. in simili sententia τὴν τοῦ σώματος ἀοχλησίαν dicentem, & ἀοχλησίαν *Diog. Laërt.* II. Segm. 87. *J.F.R.*

45. Ὁ δὲ Ἐπικούρειος] Ἐπίκουρος forte. Sic Interpres. *F.G.*

59. Ὀδυσσεὺς ἀπὸ σχεδίας] Videtur omnino respicere Od. N. 79. 92. Vox σχεδίας, quae in libris omnibus nostris extat, irrepsit pro Σχερίας facili sciolorum lapsu, qui etiam ἐπὶ pro ἀπὸ dederunt. Σχερία autem, aut Σχερίη, nomen est Insulae Phaeacorum; (Od. E. 34. & 35.) unde in Ithacam tandem delatus Ulysses somno illo libero fruitur, divinitus etiam aucto. *M. du S.*

Ibid. Ἐπὶ σχεδίας] Magna veri similitudine sese commendat conjectura *Solani*: sed quod eam, inducta vulgata, jam in contextum recipi voluit, sine auctoritate librorum, id quidem praematurum esse consilium mihi videtur. Alia res foret, ubi vulgata lectio ita absurda vel falsa, ut sine ejusmodi conjectura intelligi aut credi non queat. Quum vero & ἐπὶ σχεδίης *Homero* ead. Odyss. crebro usurpetur, & veritati non adversetur, ego nihil mutari passus sum. *J.F.R.*

61. Κατὰ ταῦτα] *Illo modo*, i.e. *sequenti*. *F.G.* Habuimus idem in *Bis Accus.* c. 15. med. *J.F.R.*

65. Οὐχ ὅπως ἡδέως ἂν ζήσει] Forsan quis ἂν ante ζήσειε omitti posse suspicaretur, ut vid. supra *Abdic.* c. 18. No. 47. notata. Sed si in ejusmodi locutionibus ἂν intelligendum relinquitur, quis negaverit ergo & recte id addi interdum, ut *Dor.* c. 26. pr. καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνῃ. *J.F.R.*

οὐχ ὡς λέγει· εἰ δὲ παρ' ἑαυτοῦ, οὐχ ἡδέως ζήσεται. ΤΥΧ. Πῶς οὐχ ἡδέως; ΠΑΡ. Εἰ γὰρ ἔχοι τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτοῦ, πολλά τοι, ὦ Τυχιάδη, τῷ τοιούτῳ βίῳ παρακολουθεῖν ἀνάγκη· καὶ ἄθρει πόσα. δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσεσθαι καθ' ἡδονὴν τὰς ἐγγινομένας ὀρέξεις ἁπάσας ἀναπληροῦν. ἢ τί φής; ΤΥΧ. Κἀμοὶ δοκεῖ. ΠΑΡ. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο [a] παρέχει. τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν, οὐκέτι· ὥστε πένης οὐκ ἂν σοφὸς γένοιτο, οὐδὲ ἐφικνοῖτο [b] τοῦ τέλους· λέγω δὲ τοῦ ἡδέος. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὁ πλούσιος, ὁ παρὰ τῆς οὐσίας ἀφθόνως ταῖς ἐπιθυμίαις χορηγῶν, δυνήσεται τοῦδε ἐφικέσθαι. τί δήποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτοῦ πολλαῖς περιπίπτειν ἀηδίαις, τοῦτο μὲν τῷ μαγείρῳ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὄψον μαχόμενον, [c] ἢ, εἰ μὴ μάχοιτο, φαῦλα παρὰ τοῦτο ἐσθίοντα τὰ ὄψα, καὶ τοῦ ἡδέος ὑστερεῖν· τοῦτο δὲ τῷ οἰκονομοῦντι τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονο-

non, ut ait, *Philosophus*: si vero a se, non vivet suaviter. TYCH. Quomodo non suaviter? PAR. Quia si cibum a se habeat, multa sane, Tychiade, hanc vitam consequi necesse est. Et vide quot ac quanta? Oportet eum, qui suaviter vivere velit, cupiditates omnes explere. Aut aliquid *contra* dicis? TYCH. Etiam mihi sic videtur. PAR. Igitur ei qui multa possidet, hoc forte suppeditaverit: illi vero, qui parum aut nihil, non item. Itaque pauper non fiat sapiens, neque ad finem perveniat, dico autem voluptatem. Sed neque dives, de suis opibus copiose ministrans cupiditatibus, poterit ad illum pervenire. Quid ita? quia necesse est, eum qui sua impendat, in multas incidere injucunditates: cui nunc pugnandum sit cum coquo, si male paravit cibum, aut, si non pugnet, mali ab hoc edendi cibi, & voluptate carendum; nunc cum dispensatore rei familiaris, si male

a Παρέχει] Forsan πάρεστι *Pell.* · b Τοῦ] Deest in *Fl.* c Ἢ εἰ μὴ] Sic *B2*, *P.* Ἢ μὴ omisso εἰ cett. *Εἰ μὴ* omisso ἢ L.

76. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχειν· τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν οὐκέτι] *Proinde ei, qui multa possidet, hoc fortasse praebet: ei vero qui pauca, nihil amplius.* Mentem Luciani non satis assequutus est qui ita reddidit. Debebat posterius membrum ita reddere: *ei vero qui pauca, & nihil, non ita*, i. e. *hoc non prabet.* *H.V.*

77. Παρέχει] I. e. licet hoc facere. *F.G.* Melius *Vitringa*; quare comma post μηδὲν quod in *P.* aberat, etiam addidi, id quod *Gesnerus* quoque fecerat. *J.F.R.*

86. Ἢ μὴ] Τὸ εἰ hic deesse videtur. *F.G.*

Εἰ] *B2*. *P.* & *A.* quod & agnoscit L. sed abest ἢ. In reliquis deest εἰ. Alludit iterum ad eandem fabulam, *Μισθ.* c. 13. *M. du S.*

87. Παρὰ τοῦτο] Forsan παρὰ τούτου, adscripserat *J.M.G.*

93. Τοῦ τέλους] Non attendit ad hanc vocem Interpres. Sic mox c. 30. συμφωνία τῶν ἔργων καὶ τοῦ τέλους. Constituebat enim Epicurus philosophiæ suæ summam ἐν τῷ τέλει. Sic *Petron.* Satyr.

Ipse pater veri doctus Epicurus in arte
Jussit, & hoc vitam dixit habere telos.

Quo loci mendose faciunt qui in secundo versu reponunt *lusit* pro *jussit*, ut moneo ad emendationem hujus epigrammatis. *J.B.*

95. Ἀπολογούμενος] Τῷ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν —— οὔτε ἀργύρια ὑπὲρ ὧν ἀπολογούμενος ἀχθεσθείη, καὶ πάντα ἔχει. *At vero parasito neque coquus est*, &c. *neque pecuniae pro quibus causam dicere gravetur.* Sic interpres: non bene equidem. Illi dicuntur ἀπολογεῖσθαι qui se defendunt contra impugnantem. Hic est ἄτοπον. lege ex Mſ. ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθεσθείη. *neque pecunia, qua amissa crucietur.* *J.G.G.*

Ἀπολλυμένων] Τῶν ἀπολλυμένων, L. unde confirmatur Cl. *Graevii* Emendatio. In Impr. omnibus ἀπολογούμενος, insulse. Sed quid isthic loci οἰκονόμος? Ego certe οἰκίας vel συνοικίας legendum esse arbitror? *M. du S.*

98. Ἐκεῖνος] Ἐκείνους malim. Et *Solan.* Florentinam etiam ἐκεῖνος male habere, *Juntinae* adleverat. Nam etsi singularis ad Epicurum videtur spectare, illud μόνος rectius pluralem sibi oppositum habebit; quia si solus immunis est, ceteri omnes debent esse isti malo expositi, & ὧν ἐκείνους tum exponendum, intellecto denuo ἀνάγκη ἐνοχλεῖσθαι, *quibus istos* (Epicureos) *perturbari necesse est.* *J.F.R.*

6. Ἡδέ-

le dispensset, pugnandum. An non ita est? TYCH. Per Jovem, mihi quoque videtur. PAR. Epicuro quidem evenire ista possunt omnia. Itaque nunquam consequetur finem. Sed Parasito neque coquus est, cui irascatur, neque ager, neque dispensator, neque pecuniae, de quibus deperditis gravetur; & habet omnia, ut solus ipse edat ac bibat, earum, quibus iste necessario conflictatur, molestiarum a nulla interpellatus.

13. Verum artem esse Parasiticam, tum ex his, tum ex reliquis satis demonstratum est. Superest ut demonstremus, etiam esse optimam: idque non simpliciter; sed primo quidem, communiter artibus omnibus esse praestantiorem; deinde etiam singulatim unaquaque. Communiter ergo omnibus ita praestat, quod omnis ars necessario adhibet disciplinam, laborem, metum, plagas, quae nemo est quin abominetur. Hanc vero solam, ut videtur, artem discere licet sine labore. Quis enim de coena unquam discessit plorans, ut quosdam de magistris

ὁμοίη, μαχόμενον. ἢ οὐχ οὕτω; ΤΥΧ. Νὴ Δία καὶ μοὶ δοκεῖ. ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικούρῳ πάντα ξυμβαίνειν εἰκὸς, ὥστε οὐδέποτε τύχῃ τοῦ τέλους· τῷ δὲ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν, ᾧ χαλεπήνῃ, οὔτε ἀγρὸς, οὔτε οἰκονόμος, οὔτε ἐργύρια, ὑπὲρ ὧν [d] ἀπολλυμένων ἀχθεσθείη, καὶ πάντα ἔχει, ὥστε καὶ φάγοι καὶ πίοι, μόνος οὗτος ὢν μηδενὸς, ὧν [e] ἐκεῖνος, ἀνάγκη ἐνοχλεμένου.

Ἀλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, ἱκανῶς τούτων καὶ τῶν ἄλλων ἱκανῶς δέδεικται. λοιπὸν, ὅτι καὶ ἀρίστη δεικτέον, καὶ τοῦτο οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινῇ πασῶν ἁπασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἑκάστης. κοινῇ μὲν οὖν ἁπασῶν οὕτω διαφέρει. πάσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς, ἃ δὴ οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἂν ἀποσείσαιτο. ταύτῃ δὲ ἡ τέχνη, ὡς ἔοικε, μόνη ἔξεστι μαθεῖν ἄνευ πόνου. τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς [f] ἀπὸ τῶν διδασκάλων

[d] Ἀπολλυμένων] Restitut. ex G. Τῶν ἀπολλυμένων L. & marg. Al. Ἀπολογουμένων Edd. [e] Ἐκεῖνος] Ἐκεῖνος J. L. & marg. Al. Prius cett. [f] Ἀπὸ] Recepi ex J. Va. Ba. & Mss. Gr. Ἐκ Edd. cett.

6. Πάσης δὲ τέχνης] Πάσαις δὲ τέχναις legendum videtur. F.G.

Πάσης δὲ τέχνης] Haud male quidem *Gujetii* conjectura habet. At cum non desint exempla genitivi, ubi dativus usitatius locum haberet, nihil muto. *Diod. Sic.* L. 2. c. 28. m. αὐτοῦ κατέγνω θανάτου, ubi & αὐτῷ dicere potuisset. Idem IV. c. 44. τῆς θυγατρὸς καταγνῶναι θανάτου. Sic ἱερὸς τινὶ etiam usitatum cum genitivo. Noster supra *Gall.* c. 28. ὑπὲρ ἱερός εἰμι. *Aesop.* F. 2. τοῦτο ἱερὸς εἶναι λέγεται. *Euang. Joan.* XIX. 36. ὀστοῦν οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ. Quo loco itidem αὐτῷ idem foret; etsi in loco parallelo *Exod.* XII. 10. de re eadem legatur ἀπ' αὐτοῦ. Construe igitur hic ἀνάγκη πάσης τέχνης. Ita ex *Cic.* I. in Verr. 18. *Insula Deorum sacra*, pro *Diis*, adfert *Jensius* in Lect. Luc. p. 285. additque deinde *Justin.* XVIII. 7. *Decimas Herculis ferre.* Et XI. 5. *Duodecim aras Deorum statuit.* Alia hujus generis dedit *Wopkens* in Animadv. ad Avian. insertis Obs. Miscell. Britann. mens. Aug. 1736. p. 210. J.F.R.

10. Ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδασκάλων] Sic recte Mf. vulgo ἐκ τῶν διδασκάλων. v J.G.G.

11. Ἀπὸ τῶν διδασκάλων] Τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἐκ τῶν διδασκάλων ἰόντας; Mf. Cl. *Graevii* ἀπὸ τῶν διδασκάλων. At vulgata lectio videtur multo aptior & elegantior, ut sit ellipsis loci alicujus, ubi διατρίβουσιν οἱ διδάσκαλοι, puta, σχολῆς, vel διδασκαλείου, ut mox sequitur. Praecipue ubi de scholis ac auditoriis loquuntur, Graeci amant hanc elliptice loquendi formam. Sic ἐς διδασκάλου Noster in *Hermotimo* T. I. cap. 82. f. εἰς μυσικοῦ φοιτᾶν, in *Amoribus* c. 64. f. Ἐς Πλάτωνος iterum in Hermotimo, & passim. Adde quae ad Tom. I. notavimus. J.J.

Ἀπὸ τῶν διδασκάλων] Sic praeter Mss. Gr. Edd. *Ven.* Reliqui vero libri ἐκ. Sed *Ba.* pro διδασκάλων, διδασκαλείων hic habet, prave. M. du S.

Ἀπὸ τῶν διδασκάλων] Non quidem improbo vulgatum quod Cl. *Jens.* defendit, ἐκ pro ἀπὸ, & vel servassem, si tanti esset. Sed consentienti *Solano* ac *Graevio* in ἀπὸ aeque bono, aeque testibus suis firmato, hoc facile dedi ut reciperem. Et si me tertium testem his adjungere licet, ἀπὸ cum illis magis probo; quia ἐκ τινὸς ἔρχομαι, quando οἶκος intelligitur, amat sine articulo poni, ut *Aristoph.* Plut. 84. ἐκ Παφλαγόνος γὰρ ἔρχομαι & simil. quae cum praepos. ἐκ juncta, ipse adtulit *Jensius.* J.F.R.

λων ὁρᾶμεν; τίς δ' ὅτι δεῖπνον ἀπιὼν, ἄφθη σκυθρωπὸς, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες; ἢ μὴν ὁ μὲ παράσιτος ἑκὼν αὐτὸς ὅτι δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες, μισοῦσιν αὐτάς, ὥστε ἔνιοι [a] δι' αὐτὰς ἀποδιδράσκουσι. τί δὲ οὐ κἀκεῖνο ἐννοῆσαί σε δεῖ, ὅτι χρὴ τοὺς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προβιβάζοντας, οἱ πατέρες καὶ μητέρες τούτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ ὁ παράσιτος; Καλῶς, νὴ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, δότε αὐτῷ φαγεῖν· ὅτε ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ δῶτε. ἔστω τὸ πρᾶγμα καὶ ἔντιμον, καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται.

videmus? Quis vero ad coenam iens visus est tristis, ut qui scholas frequentant? Quin Parasitus sponte sua ipse ad coenam venit, artis cupidissimus: qui vero artes discunt alias, odio eas habent, adeo ut quidam propter eas aufugiant. Quid vero? nonne illud etiam cogitandum est, quod illis in artibus proficientes his maxime rebus patres matresque munerantur, quibus Parasitum quotidie, *Pulchre per Jovem*, inquiunt, *scripsit puer; date illi cibum: non recte scripsit; ne date.* Adeo ea res & ad honorem gravis & ad poenam videtur.

Καὶ μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι [b] τὸ ὕστερον τοῦτο ἔχουσι μετὰ τὸ μαθεῖν, καὶ τὸν καρπὸν ἡδέως ἀπολαμβάνουσι. [c] πολλὴ γὰρ καὶ ἀρθμὸς οἷμος ἐς [d] αὐτό. ἡ δὲ παρασιτικὴ μόνη τῶν ἄλλων εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ [e] τῷ μανθάνειν, καὶ ἅμα τε ἄρχεται, καὶ ἐν τῷ τέλει ἐστίν. αἱ μὲν οὖν τῶν ἄλλων τεχνῶν οὐ τινὲς, ἀλλὰ πᾶσαι ὅτι μέλλην τροφὴν γεγόνασιν· ὁ δὲ παράσιτος εὐθὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα [f] τῇ ἀρχῇ τῆς

14. Verum aliae artes postremum hoc habent post disciplinam, & hunc fructum lubenter recipiunt: multa enim & ardua ad illum via est. Parasitica vero sola reliquarum, statim ipso disciplinae tempore sua arte fruitur; & simul, dum incipit, finem etiam suum consequitur. Ac non quaedam reliquarum artium, sed universae ad sola alimenta *paranda* natae sunt: Parasitus autem statim cum incipit artem, alimenta habet. An-

a Δι' αὐτὰς] Sic esse in omnibus Edd. notat *M. du S.* *b* Τὸ] Delet artic. *Pell.* *c* Πολλὴ] Sic *Fl. J. Ald. A. Fr. S.* Πολλαὶ *P. H. B*1. & 2. *d* Αὐτὸ] Sic *J. Fr. Ald. H. P.* Αὐτοὺς *Fl. S. B*1. & 2. *e* Τῷ] Sic *B*1. & 2. *P. P.* recte. Τὰ male *J. Fl. S.* &c. *f* Τῇ] Bene *P. B*2. & *G.* Τὰ rursus male Edd. cett.

16. Οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες] Τὰς βαναύσους λέγω τέχνας καὶ τὰ αὐτοῖς περισμοῦ χάριν βίβλια τῶν παλαιμάτων μαθησόμενον. *V.*

13. Εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες] Conf. T. I. *Somn.* sub init. *M. du S.*

29. Πολλὴ] Confulto mutavit textum *Hesiodi*, qui ita habet Ἔργ. 290. μακρὸς . . . ἐπ' αὐτῇ. In P. *Bl.* Ed. & *S.* αὐτοὺς, in reliquis αὐτό. *M. du S.*

Πολλὴ — αὐτὸ] Notarat *Solanus* noster solam *Paris.* quae male πολλοὶ haberet. Sed & alias sic habere vidi, ideoque in variante distinxi; sed melioribus parui. Interim & πολλὴ male forsan ab Interprett. cum οἷμος conjunctum, dum reddunt *multa est via*, ad quod *Fl.* alioque anfam videntur dedisse, comma post γὰρ omittentes. At cum οἷμος masculinum sit, πολλὴ, (si proba est lectio, & non πολλὸς poëtice pro πολὺς, rescribendum) forsan ad τέχνην referendum. *Hesiod.* ab *Solano* indicatus habet μακρὸς δὲ ἐ ὁμὸς οἶ. μος ἐπ' αὐτὴν, quod etsi Lucianus mutavit, malim tamen utrumque adjectivum ad viam referre, ut *longa* & *ardua* dicatur. Verum isthoc ipsum voluit Cl. *Gesn.* aeque ac priores Interprett. & ὁδὸς post πολλὴ intellexere, ellipsi satis per se usitata, qua tamen carere possemus, si adjectiv. ad sequens οἷμος aptemus; nam quid opus aliud *viae* vocabulum intelligi, ubi aliud *viam* itidem significans jam additur? Si differentia inter ὁδὸς & οἷμος esset tanta, ut prius *itineris spatium*, alterum *difficultatem ejus* tantum indicaret, vel elegantissimam adgnoscerem hic ellipsin. Αὐτὸ vero recte ad totum negotium pertinet; nam si πολλοὶ legas, scil. καμοὶ, belle quidem αὐτοὺς eodem referri videtur; sed hoc ipsum fefellit scribas, qui πολλὸς cum dedissent, etiam αὐτοὺς refingere debuere. At fil-

Annon cogitas agrum coli ab agricola non agriculturae causſa ; & ſtruere fabrum domos non ſtruendi cauſſa : Sed Paraſitus nihil ſequitur aliud ; verum idem & opus ipſius eſt , & illud , cujus cauſſa ſuſcipitur ?

15. Etiam reliqua nemo eſt qui neſciat : at , qui in reliquis artibus elaborant , reliquo tempore aerumnabili labore fungi ; unum autem aut duo ſolos in menſe dies feſtos habere ; ipſasque civitates , alios annuos , alios autem menſtruos dies feſtos obire , ac tum exhilarari dici : Paraſitum vero triginta menſis dies feſtos agere. Omnes enim Deorum eſſe illi videntur.

16. Porro qui in reliquis artibus recte verſari volunt , ii pauco cibo & potu pauco utuntur , aegrotorum inſtar , qui enim copioſo potu aut cibo gaudeat , ille non dicerit facile.

17. Et reliquae artes ſine inſtrumentis nullo modo miniſtrare poſſunt artifici : neque enim tibia canere licet ſine tibia , neque pſallere ſine lyra , neque ſine equo equitare. Haec vero ita commoda , ita non

τέχνης. ἢ οὐκ ἴσμεν ὅτι ὁ μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, διὰ τὸ γεωργεῖν ἕνεκα, ὁ δὲ τέκτων τεκταίνει, διὰ τὸ τεκταίνειν ἕνεκα· ὁ δὲ παράσιτος, οὐχ ἕτερον μέντοι διώκει, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ καὶ ἔργον ἐστὶν αὐτῷ, καὶ οὗ ἕνεκα γίγνεται;

Καὶ μὴν ἐκεῖνά γε εἰδείης ἂν ὅστις οὐκ ἐπίσταται, ὅτι αἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὸν μὲν ἄλλον χρόνον ταλαιπωροῦσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας τοῦ μηνὸς ἡμέρας ἱερὰς ἄγουσι. καὶ αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν δὶ ἔτους, τὰς δὲ ἐμμήνους ἑορτὰς διατελοῦσι, καὶ εὐφραίνεσθαι λέγονται τότε. ὁ δὲ παράσιτος τῷ ὄντι τὰς τριάκοντ' ἡμέρας ἱερὰς ἄγει· πᾶσαι γὰρ δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι τῶν θεῶν.

Ἔτι οἱ μὲν βουλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας καλῶς ζῆν, ὀλιγοσιτίαις καὶ ὀλιγοποσίαις χρῶνται, καθάπερ οἱ νοσοῦντες. πολυποσίαις δὲ καὶ πολυσιτίαις οὐκ ἔστιν εὐφραινόμενον μανθάνειν.

Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χωρὶς ὀργάνων ἀδαμοῦς τῷ κεχημένῳ ὑπηρετεῖν δύνανται· ἔστε μὲν αὐλεῖν ἔνι χωρὶς αὐλῶν, ἔστε δὲ φάλλειν ἄνευ λύρας, ἔστε ἱππεύειν χωρὶς ἵππου. ἡ αὕτη δὲ ἔστιν ἡ ἀγαθὴ, καὶ ἡ βαρεῖα τέχ-

g Αὕτη] Αὐτὴ Edd. priores.

falſa tum prodit ſententia. *J.F.R.*

30. Καὶ ἔρις ἔριδος] *Heſiod.* 1. Oper. *J.B.*

31. Εἰδὼς ἀπλοῦν τὸ τέχνης ὂν αὐτῷ τὸ μανθάνειν] Sic corruperunt poſteriores ſanum & ſincerum priorum editionum, ὂν αὐτῷ τοῦ μανθάνειν. Paullo poſt iterum τῷ degeneravit in τὸ [ἄμα τὸ ἄρξασθαι] ut jam vidit & monuit Cl. *Gravius*. *J.F.*

32. Τῷ] Ita B2. & P. Reliquae τὸ, prave. *M.duS.*

33. Ἐν τῷ τίλλει ἐστί] *Obſop.* reddiderat : *quantocyus in quaeſtu eſt.* Haud ita male ad ſenſum ; ludit enim in duplici ſenſu vocab. τίλλω. *J.F.R.*

36. Ἅμα τὸ ἄρξασθαι] Sine dubio quoque ſcribendum ἐν δὲ παράσιτῳ οὐδὲν ἦν τὸν τροφὸν ἅμα τῷ ἄρξασθαι τῆς τέχνης. *At paraſitus ſimul atque artem orſus eſt , victum habet.* ἅμα τῷ ἄρξασθαι eſt τὸν τῷ ἄρξασθαι, vel τὸν τῇ ἀρχῇ. edit. male. ἅμα τὸ ἄρξασθαι. *J.G.G.*

46. Μέσαι δὲ ἦσαν αἱ δύο μόναι] Diſce hinc quanto ſapientius a Judaeis & Chriſtianis , ſeu potius a Deo ipſo, feriae ſancte & caſte colendae imperentur. Duo autem illi apud Graecos dies feſti , primus erant & ſeptimus , de quo poſteriore alibi nos. *M.duS.*

54. Πολυποσίαις δὲ — οὐκ ἔστιν εὐφρ. μανθ.] Prope ad ſynchyſin accedit haec conſtructio ita inſtituenda : εὐφραινόμενον πολυποσίαις οὐκ ἔστι μανθάνειν. Belle tamen ſe res habet ; nam vel majorem habuimus *Imag.* c. 4. pr. Ἀλλὰ ὁ τοῦτον , ὃν λέγουσιν , ἅπασαι, οἱ ἐπιχάριτες καὶ αὐτῆς. Mollior , non tamen priori abſimilis verborum trajectio eſt ap. *Callim.* Hymn. I. vſ. 10. Ἐν δὲ τι Παλλὰς ἔριδι τίνυ. *Long. Paſt.* III. p. 110. Ἐμὲ γάρ μοι χρὴν τὸν εἴσω ἴσα τὸν πάλλιστον αὐτὸς ἄρασθαι. Adde nonnulla alia in *Syntax. Aretaei*, ejus Oper. adjuncta, p. 359. Sed Latini , ſi non iisdem plane , aliis tamen συγχύσεσι vel frequentioribus & intricatioribus delectantur, quod praeter *Sanctium* & *Rutgerſ.* ad Horat. compluribus in locis egit Rev. *Th. Wopkens* in Lect. Tullian. *J.F.R.*

61. Αὐτὴ δὲ ἔστιν ἡ ἀγαθὴ , &c.] Non αὕτη, ſed αὐτὴ legendum ; id quod manifeſtum ex antitheſi, quam facit Paraſitus. Oſtenſurus nempe, Paraſiticam praeſtare aliis artibus. *Aliae quidem* , inquit , *artes ſine inſtrumentis nequiquam domino ſuo inſervire queunt; neque enim fieri poteſt, ut quis ſit tibicen ſine tibiis , fi-*

τῷ τεχνίτῃ, ὥστε καὶ ὑπάρχειν μηδὲν ἔχοντι ὅπλον [a] χρῆσθαι αὐτῇ.

gravis artifici, ut etiam nihil armorum habens uti ea possit.

Καὶ, ὡς ἔοικε, τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνομεν μισθὸν διδόντες, ταύτην δὲ λαμβάνοντες.

18. Et, quod nec iniquum est, alias artes discimus mercede data; hanc accepta.

Ἔτι τοίνυν τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκαλοί τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς οὐδείς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ ποιητικὴ, κατ' [b] Σωκράτην, καὶ αὕτη τινὶ μοίρᾳ παραγίγνεται.

19. Insuper aliarum artium quidam sunt magistri; Parasiticae autem nullus: sed quemadmodum poëtica, auctore Socrate, ita haec divina sorte contingit.

Κἀκεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας ὁδεύοντες, ἢ πλέοντες, ἐὰν δυνάμεθα ἀφαιρούμεθα· ταύτῃ δέ ἐστι χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ πλέοντι.

20. Etiam illud mihi considera, quod reliquas artes qui iter faciunt aut navigant, exercere non possunt; hac in via etiam & naviganti licet uti.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Καὶ μήτοι γε, ὦ Τυχιάδη, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, [c] αὕτη δὲ οὐδεμιᾶς ἑτέρας. ΤΥΧ. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκοῦσι; ΠΑΡ. Πῶς γὰρ οὔ; ΤΥΧ. Πῶς οὖν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, οὐκ ἀδικεῖ μόνος; ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν.

21. TYCH. Utique. PAR. Verum etiam, Tychiade, videntur hanc appetere artes aliae, haec alterius non item. TYCH. Quid vero? nonne qui aliena sumunt injuste agere tibi videntur? PAR. Quidni? TYCH. Quomodo igitur Parasitus, sumens aliena, solus non injuste agit? PAR. Non habeo quod dicam.

Καὶ μὴν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρχαὶ φαῦλαί τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναία τις. τὸ γοῦν θρυλλούμενον τοῦτο τῆς φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλο τι εὕροις, ἢ ἀρχὴν παρασιτικῆς. ΤΥΧ. Πῶς λέγεις; ΠΑΡ. Ὅτι οὐδεὶς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνῶτα ἄνθρωπον, ἀλλ' οὐδὲ συνήθη μετρίως, ὅτι δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ [d] δεῖ πρότερον, οἶμαι, τοῦτον γενέσθαι φίλον, ἵνα κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν

22. Verum aliarum artium prava quaedam ac vilia sunt initia: Parasiticae vero origo plane generosa. Illud enim tritum amicitiae nomen non aliud invenies, quam Parasiticae initium. TYCH. Quid ita? PAR. Quia nemo inimicum aut ignotum hominem, sed neque mediocriter familiarem ad coenam vocat: sed oportet, puto, hunc prius amicum fieri, ut particeps fiat libationum & mensae, & artis hujus mysterio-

a Χρῆσθαι] Χρᾶσθαι *Fl.* b Σωκράτην] Σωκράτη *Fl.* c Αὕτη] Nil mut. *Edd.* d Δεῖ] Δὴ male *Fl.*

dicinem agat sine lyra, equitet sine equo. Haec vero (Parasitica) *ita bona est, nec artifici molesta, ut quis nihil aliud habens, ea ipsa pro instrumento uti possit.* Ita quoque pag. sequenti scribendum, *αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν. αὕτη δὲ οὐδεμιᾶς ἑτέρας.* non, ut vulgo, *αὐτή.* *J. J.*

Αὕτη] Cl. *Jensii* Emendatio. *M. du S.*

Αὕτη] Sic mox recte §. 19. *κατὰ Σωκράτην, καὶ αὕτη.* quare nullus dubitavi monentibus *Jensio* & *Solano* parere. *J. F. R.*

69. Κατὰ Σωκράτην] *Plat.* Ione 145. B. C. D. *M. du S.*

Ibid. Σωκράτην] Ut *Fl.* hic Σωκράτη, ita eadem supra Ἄρη, *Gall.* 3. vs. 90. atque alibi non infrequenter. Sed cum plurimae ν addant hic & alibi, & perinde sit, nihil mutavi. *Diog. Laërt.* Σωκράτη praefert, T. I. L. 2. p. 106. 113. 114. 117. &c. Sed Ἀμφάνην p. 103. & T. II. p. 585. &c. Σωκράτην etiam ibid. p. 586. *J. F. R.*

77. Αὐτὴ δή] Ut supra c. 17. *αὐτὴ* in *αὕτη* mutavimus, ita & hic dixeris faciendum. Sed quia ταύτης jam proxime praecessit, non male hic *αὐτὴ* sequitur, ut sit, *ipsa vero*; nec opus credo bis *haec* dici. *J. F. R.*

78. Τί

rorum. Ego ergo saepe audivi dicentes, Qualis autem hic sit amicus, qui neque comedit neque bibit nobiscum, ut qui putarent videlicet solum, qui una bibat atque cibum capiat, fidelem amicum.

23. Hanc vero maxime regiam esse artium etiam hinc non minimum intelligas. Reliquas artes enim non cum molestia tantum & sudore exercent, sed, per Jovem, sedentes atque stantes, nempe velut servi artium: at Parasitus suam artem tractat accumbens velut rex.

24. Illa enim quid dicere attinet de illius felicitate, quod solus, ut docti Homeri verbis utar, nec plantat manibus plantam, nec arat; sed sine semine & aratro depascitur omnia.

25. Porro Rhetorem & Geometram & fabrum nihil prohibet artem exercere suam, etsi malus sit vel stultus: parasitari autem nemo potest, qui vel stultus sit, vel malus. TYCH. Vah quantam rem ostendis esse Parasiticam! Itaque ipse mihi velle videor Parasitus fieri, pro eo, qui sum.

26. PAR. Quantum ergo communiter omnibus praestet *artibus*, ostendisse mihi videor. Age vero etiam, quantum singulatim unaquaque sit praestantior, consideremus. Ac sellulariis quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, & potius illius, qui destruere dignitatem artis velit.

τέχνης ταύτης μυστηρίων. ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσά των λεγόντων, πόλαπὸς δὲ ὅστος ὁ φίλος, ὅστις ὐ βέβρωκεν ὐδὲ πέπωκε μεθ' ἡμῶν; ὡς δηλονότι τ συμπίνοντα καὶ συνεσθίοντα μόνον πιστὸν ἡγεμόνων φίλον.

Ὅτι γε μὴν ἡ βασιλικωτάτη τ τεχνῶν ἐστιν αὕτη, μάθοις ἂν κ ἐκ τῶδε ὐχ ἧκιστα. τὰς μὲ γοῦ λοιπὰς τέχνας ὐ μόνον [e] κακοπαθοῦντες, καὶ ἱδρῶντες, ἀλλὰ, νὴ Δία, καθήμενοι καὶ ἑστῶτες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλει δοῦλοι τ τεχνῶν. ὁ δὲ πάντων μέλαχειρίζει τ αὐτοῦ τέχνην, ὡς βασιλεὺς καλαχείμενος.

Ἐκεῖνα μὲ γοῦ τί δεῖ λέγειν περὶ τ εὐδαιμονίας αὐτοῦ, ὅτι δὴ μόνος κτᾶ τ σοφὸν Ὅμηρον ὅτε φυτεύει χερσὶ φυτὸν, ὅτε ἀρόῖ, ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, κ τὰ [f] ἀνήροτα πάντα νέμει.

Καὶ μὴν ῥήτορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλκέα ὐδὲν κωλύει τ ἑαυτοῦ τέχνην ἐργάζεσθαι, ἐάν τε πονηρὸς, ἐάν τε κ μωρὸς ᾖ, πάντως δὲ ὐδεὶς δύναται ἢ μωρὸς ὢν, ἢ πονηρός. TYX. Παπαί. οἷον χρῆμα ἀποφαίνῃ τ παρασιτικήν· ὥστε κ αὐτὸς ἤδη βέλτιόν μοι δοκῶ πάντως εἶναι ἀντὶ τούτου ὃς εἰμι.

ΠΑΡ. Ὡς μὲ τοίνυν κοινῇ πάντων ἄμεινον φέρῃ, δεδεῖχθαί μοι δοκῶ. φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἑκάστης ἄμεινον φέρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲ δὴ ταῖς βαναύσοις τέχναις παραβάλλειν αὐτὴν, ἀνάητόν ἐστι· καὶ μᾶλλόν πως καθαιρεῖντα τὸ ἀξίωμα τ τέχνης. ὅτι γε μὴν

[e] Κακοπαθοῦντες] Κακοπαθοῦντες *H2*. Correxerat *Gesn.* Et recte κακοπ. cett. [f] Ἀνήροτα] Recte *B1.* & *2. P. S.* Ἀνηρωτα male *J. Fl. Fr. Ald. H.* utraque.

78. Τί δὴ ὐχ οἱ τὰ] Vitiosum habetur ab Rhetoribus nimis multa monosyllaba conjungere. At statim vel sex sequuntur. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum & plura monosyll. jungere. Sic Noster mox c. 28. κ μὴν ἐ τὰς μὲ, ubi plura dabo, quia ibi necessitas quaedam in haec inquirere. *Aesop.* Fab. 149. vel septem jungit, δυνατόν ἐστι μοι εἰ δὲ μὴ, τί σοί ἐστιν. *J. F. R.*

81. Ἀλλότρια] *Athen.* lib. 1. In quo multa sunt hujus Dialogi. *J. B.*

83. Καὶ μὴν] Ante haec verba, incipit loqui Parasitus. Aliud tamen sequutus est Interpres. *J. B.*

2. Κακοπαθοῦντες] De molesto ac duro labore translatam. Ita de opere rustico *Diod. Sic.* IV. c. 20. f. De pugnantibus Gallis *Aelian.* 2. 28. *J. F. R.*

10. Ἀνήροτα] Ante *B.* omnes Edd. ἀνήρωτα, corrupte. Vid. *Homer.* Od. I. 108. *M. du S.*

28. Τὸν

μὴν τ̃ μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν ἀμφοῖν διαφέρει, διωκτέον. ὁμολογεῖται γὰρ δὴ πρὸς πάντων, τιμή τε ῥητορικὴ, καὶ [a] ἡ φιλοσοφία, ὡς ἀπὸ γενναιότητος καὶ ἐπιστήμας [b] ἀποφαίνουσί τινες. ἐπειδὰν οὖν καὶ τούτων ἀποδείξωμεν ἡμῖν παρασιτικὴν πολὺ κρατοῦσαν, σχολῇ δηλονότι τ̃ ἄλλων τεχνῶν δόξῃ προφερεστάτη, καθάπερ ἡ Ναυσικάα τ̃ θεραπαινίδων.

Sed quantum maximis pulcherrimisque praestet artibus, ostendendum. In confesso est enim apud omnes, Rhetoricam & Philosophiam *esse principes*: quas propter praestantiam etiam scientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potiorem esse Parasiticam ostendero; sine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nausicaa, videbitur.

Κοινῇ μὲν οὖν ἀμφοῖν ἀμφέρει, καὶ ἡ ῥητορικὴ, καὶ ἡ φιλοσοφίας, πρῶτον καὶ μάλιστα ἐπὸ τάσιν. ἡ μὲν γὰρ ὑφέστηκεν, αἱ δὲ [c] οὔ. ἔστε γὰρ καὶ ἡ ῥητορικὴν ἕν τι καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τἀναντίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλλοι δὲ ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ καὶ ἡ φιλοσοφίαν καὶ τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσιν. ἑτέρως μὲν γὰρ Ἐπικούρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν, ali-

27. Ergo communiter quidem ambabus praestat, & Rhetorica & Philosophia, primo ob id ipsum, quod in rerum natura adest: nam de hac constat; de istis non item. Neque enim Rhetoricen quoque unum idemque putamus *omnes*: sed quidam artem; alii contra ea inertiam; alii vero maleficium; alii aliud. Similiter vero Philosophiam, quae eodem se modo atque aequaliter habet, *non idem putamus omnes*: aliter enim se res habere videntur Epicuro, ali-

a Τὴν φιλοσοφίαν] Articulum omittit *Fl.* b Ἀποφαίνουσι] Ἀποφαίνουσι *Fl.* c Οὔ] Male omissum in *Fl.*

31. Πολὺ κρατοῦσαν] Ἀντὶ τοῦ ἐξαιρέτως ἐ ἀμφοίνων. *G.*

32. Σχολῇ δῆλον] Σημειοῦ δὲ τὸν σύνταξιν, ἀντὶ γὰρ τοῦ ἐξαιρέτως ἢ ἀμφοίνων κεῖται. *V.*

28. Τήν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ὡς διὰ γενναιότητα] Τήν τε ῥητορικὴν ἐ τὴν φιλοσοφίαν μεγίστας τε ἐ καλλίστας εἶναι, ὡς διὰ γ. Sic paulo ante, ὅτι γε μὴν τ̃ μεγίστων ἐ καλλίστων τεχνῶν ἀμφοῖν. *Th.M.*

33. Ναυσικάα] *Homer.* Odyss. Z. 101. *M.du S.*

36. Κατὰ τὴν ὑπόστασιν] Erat cum hoc nomine certam & constantem rationem intelligi putarem; nec deerat, unde illam firmarem sententiam. Sed toto hoc loco, & his quae sequuntur, diligentius iterum consideratis, apparebat mihi, sumendum esse nomen ea ipsa notione, quae solennis quasi & propria est, quae ὕπαρξιν notat s. eam quam recentiores scholae *existentiam* dicere solent, *substantiam* aliquoties vocavit *Fabius*: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Vid. de hac ὑποστάσεως notione *Sextus Empir. Matth.* VIII, 186. & ibi *Fabric.* *J.M.G.*

50. Τεκμαίρεσθαι] *Unde fit ut nihil praeter opinionem conjecturamque supersit.* Hanc ego tandem ex obscuris hisce verbis sensum erui, qui solus mihi genuinus videtur. *M.du S.*

Ibid. Ἀρχὴν γάρ φημι] Perperam sane in hoc scriptore versa est dictio, ἀρχὴν, vel τὴν ἀρχήν. Neque enim *principio*, ut vertunt, nec *principium*, ut pag. seq. [ἀποδείξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τούτου] notat, sed *omnino*, *prorsus*. *Tanaq.* quoque *Fabrum* male in Timone [εἰδὲ τὴν ἀρχὴν ἐφῆς αὐτοῖς] male vertisse *primo congressu*, accurate observat Cl. *Gronovius* ad Tom. I. pag. 1010. edit. Amst. (i. e. in *Tim.* circiter med.) Ad eamdem dictionem, quamvis vulgatam, adhaesit quoque *Politianus*; dum in Miscellaneis cap. 56. locum hunc *Pausaniae* in Boeoticis, de tauris apud Aethiopas, Ὅτι σφίσιν ἐν ἀκμῇ τῇ ῥινὶ, ὡς ἐκάστῳ κέρας ἢ ἄλλο ὁτῳοῦν αὐτὸ ἢ μέγα, ἐπὶ δὲ τ̃ κεφαλῆς ἐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν, vertit, *Quoniam illis in summa nare singulis unicum cornu, tum aliud supra non magnum, verum in capite, ne initio quidem cornua.* Ridiculum prorsus, ἐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστι vertere, *ne initio quidem cornua* sunt. Nihil aliud Pausanias, nisi simpliciter vult, tauris illis in capite omnino non fuisse cornua. *J.J.*

Ἀρχὴν γάρ] Quoties hoc monebimus? De scopulo hoc Interpretum vid. ad I. *Ver. Hist.* c. 4. Et Cl. *Hemst.* ad *Nigr.* §. 26. T. I. p. 66. Et mox c. 29. μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο. *J.F.R.*

52. Ἐπὶ τι] Lege ἐπί τι. *F.G.* Cl. *Gesnerus* sensum adjuvit, signum interrogandi post πόλι ponens; quod scil. faciendum, si vulgatam retineas. At non male conjecit *Gujetus*; quare notam interrogandi novam non adjeci Graecis; sed quae in fine periodi aderat, servavi. *J.F.R.*

61. Καὶ μὴν τὰς μὲ ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιούσας, ἀλλὰ μέσας τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καθαλήψεις αὐτῶν σὺν νῷ ἀμα-

aliter vero Stoicis, aliter Academicis, aliter denique Peripateticis; simpliciterque aliam alius putat esse Philosophiam: atque in hunc certe diem neque in eadem sententia iidem manent, neque ars illorum una esse videtur. Ex quibus nempe conjicere licet reliqua. Neque enim omnino artem esse dico, quam ne esse quidem certum sit. Nam quid tandem? Arithmetica una est & eadem; & bis duo apud nos pariter & apud Persas, quatuor sunt; & convenit de his inter Graecos pariter & Barbaros: Philosophias vero multas ac diversas videmus; & neque principia omnium neque fines consentire. TYCH. Vera dicis. Nam unam quidem Philosophiam dicunt; ipsi vero illas faciunt multas.

ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆ Στοᾶς, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆ Ἀκαδημίας, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῦ Περιπάτυ, καὶ ἁπλῶς ἄλλος ἄλλην ἀξιοῖ τὴ Φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρι γε νῦν, ὅτε αἱ αὐτοὶ [d] γνώμης κρατῦσιν, ὅτε αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνε). ἐξ ὧν δηλονότι τεκμαίρεα) καλαλείπε). ἐγὼ γὰρ φημι μήτε εἶναι τέχνην, ἧς ὅλως ἔστιν ἀπόφασις. ἐπεὶ τί δὴ πόλε ἀριθμητικὴ μὲ μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτὴ, καὶ δὶς δύο πάλιν γε ἡμῖν, καὶ πάλιν Πέρσαις, τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ ταῦτα καὶ πάλιν Ἕλλησι καὶ βαρβάροις; φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ διαφόρυς ὁρῶμεν, καὶ ὅτε τὰς ἀρχὰς ὅτε τὰ τέλη σύμφωνα πασῶν. ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. μίαν μὲ γὰρ τὴ φιλοσοφίαν εἶναι λέγυσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιῦσι πολλάς.

28. PAR. Verum artes reliquas, ut et-

ΠΑΡ. [e] Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲ ἄλλας τέχνας,

[d] Γνώμης] Γνώμαις *Pell.* [e] Καὶ μὴν καὶ] Sic *Fl.* Non adest καὶ posterius in aliis.

ἀμετάπτωτοι, προσδιπτέον ἂν εἴη] Haec sine ullo sensu sic leguntur vulgo versa, *Certe in reliquis artibus, quamquam earum ratione nonnihil discreparet, & postulata venia quispiam praeterierit; siquidem mediae videntur, earumque perceptiones non sunt immutabiles, admittendus non sit.* Inficetis haec plenissima. In Graecis quoque non est nihil vitii. Προσδιπτέον enim, non προσδιπτέον, legendum; idque ad ἄλλας τέχνας referendum. Verte autem sic, *Ac aliae quidem artes, quamvis & in iis aliquid absonum esset, idque praeteriret quis, venia dignum existimans (quoniam & mediae videntur, & earum comprehensiones, sive intellectiones, non sunt immutabiles) admittendae forent.* Id vult noster ille τὴ Παρασιτικῆς ἐγκωμιαστὴς. Alias quidem artes, velut Philosophiam, Rhetoricen, & caeteras, non esse simplices; idque facile ostendi posse: Parasiticam vero esse omnino simplicem, eamdemque apud omnes gentes. Caeterum mirum quantum diversam scripturam hujus loci exhibet editio Florent. Nempe, καὶ μὴν ἐ τὰς μὲ ἄλλας τέχνας εἰ καί τις κατὰ ταύτας ἀσύμφων ἐν εἴη, καὶ παράλλοι τι, συγγνώμης ἄξιός ἐστι. ἐπεὶ μέσαι τε δοκῦσι ἐ αἱ καταλήψεις αὐτῶν, οὐκ ἀμετάπτωτοι. Vides insignem diversitatem, praeterquam quod ultima [προσδιπτέον ἂν εἴη] plane omittuntur. Sed haud dubie foede hic corruptus fuit Codex Flor. & vulgata scriptura alias satis sincera; sublato ex ea illo, quod modo sustulimus, mendo. *J. J.*

Καὶ μὴν] Vid. *Jens.* *M. du S.*

Καὶ μὴν ἐ τὰς μὲ] Καὶ μὴν τὰς μὲ aliae; quasi vererentur monosyllaborum nimium concursum. Et posset quidem abesse alterum καὶ. Sed quia καὶ μὴν ἐ millies frequentatur Nostro, ut in *Quom. Hist.* §. 60. ibique adlegatis. Item *Eun.* 3. *Demon.* c. 22. 54. 56. *Asin.* 38. (Alia de καὶ abundante T. I. ad *Somn.* c. 7. sunt notata.) Ideo etiam hic illud addi passus sum. Praeterea monosyllaborum congregatio non est impropria linguae Graecae. Conf. supra c. 24. f. ubi τί δὲ οὐχ οἱ τά. Ibid. c. 10. p. m. μὴν ἐ οὐ τῷ τῦ. Et passim singulis Dialogis, quinque monosyll. videre licet, quin & sex, ut in *Tim.* §. 16. ἂν; εἰ σύ γε, ὦ Ζεῦ. Sic & *Liban.* Ep. 29. καὶ γὰρ ἐ τὰ μὲν. Idem Ep. 31. εἰ γὰρ ἦν τῇ σοῦ. Ep. 33. δὲ τὸ μέν τι τῦ & passim. Nemo autem frequentius aut plures copulat quam *Aristoteles*, ex quo haec tantum addo. Phys. VI. c. 6. οὐ δὲ τῷ τῶν σῶν. Ibid. vel octo monosyll. legas Ἔσω γὰρ ἐν τῷ νῦν οὐ τῇ α εἰς τὸ β. Ac versu ult. ejusd. cap. ᾧ δ' ἐν ᾧ ἂν ἦ σῶμα ἂν εἴη. *Xenoph.* Cyr. III. sub init. sex etiam copulat, φίλῳ δὲ ἐ ὁ παῖς ἐ αἱ γυναῖκες. Ibid. p. 54. a. m. νῦν μὲ γὰρ ἐν τῇ σῇ χώρᾳ. Octo *Diod. Sic* III. c. 62. p. 231. τὸ μὲν οὖν γῆς, τὸ δ' οὐ τὸ ἀμπέλυ. Nec a quinque abstinuit *Demosth.* ut in Or. adv. Mid. p. m. 414. C. Καὶ γὰρ εἰ μὲν ὦ. Sed desino πολλαζειν. *J. F. R.*

Ibid. Τὰς μὲν ἄλλας τέχνας] Nihil hic vitiosum; sed impeditior constructio, praemisso Accusativo, quem regit ἀξιώσας. Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum: Προσδιπτέον ἂν εἴη, εἴ τις παράλλοι συγγνώμης ἀξιώσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι κ. τ. λ. *J. M. G.*

χίας, εἰ καί τι [a] τῆς τούτας [b] ἀσύμφωνον εἴη, ἢ παρέλθοι τις συγχώρησις [c] ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ κεκλημέναι αὐτῆς οὐκ εἰσὶν ἀμετάθετοι, [d] προσδεκτέον ἂν εἴη. Φιλοσοφίαν δὲ τίς ὡς ἀναγκαίαν ἀνάγκοιτο μὴ μίαν εἶναι; καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων; μία μὲν οὐκ ἔστι Φιλοσοφία, ἐπειδὴ ὁρᾶν ἄπειρον ὄντων. πολλαὶ δὲ οὐ δύνανται εἶναι ἐπειδήπερ ἡ Φιλοσοφία μία.

Ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς Ἀποφάσεως τῆς ῥητορικῆς ταῦτα φαίη τις ἄν. τὸ μὲν γὰρ περὶ ἑνὸς προκειμένου ταὐτὰ μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι φορᾶς ἀντιδόξου, ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μηδὲν εἶναι τοῦτο, οὗ μία κατάληψις οὐκ ἔστι. τὸ γὰρ ζητεῖν τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἐστι, καὶ τὰ μηδέν-

iam aliquid in iis ſit parum conſentiens, & *in medium* progreſſus aliquis venia dignas cenſeat, eo quod mediae cujuſdam *ancipitisque* videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus eſſe videatur. Quis vero Philoſophiam, tanquam neceſſariae veritatis diſciplinam, ferre poſſit non unam eſſe, neque magis inter ſe conſonare, quam *diverſi generis* inſtrumenta *muſica*? Jam una quidem non eſt Philoſophia; infinitam enim eſſe video. Multae autem non poſſunt eſſe: quandoquidem una eſt, *ſi eſt* Philoſophia. *Ergo nulla eſt.*

29. Similiter de eo, utrum ſit Rhetorice? haec eadem aliquis dixerit. Quod enim de uno *argumento* propoſito non eadem dicunt omnes, ſed pugna eſt eorum in diverſa ſententiarum, *ex illa ipſa* maxime demonſtratur, plane non eſſe in rerum natura illud, cujus una non ſit perceptio. Quod enim diſputatur, Quid eorum potius illud ſit? & nunquam in uno aliquo conveni-

a Τῆς] Τῶν M. Et contra mox π, ubi cett. τῆς. b Ἀσύμφωνον] Ἀσύμφωνος El. c Ἀξιώσας] Ἀξιὼς ἴσι. M. d Προσδεκτέον ἂν εἴη] Tria haec abſunt a El. & merito, V. nott.

66. Φιλοσοφίαν δὲ τίς] Ἐντεῦθεν λέγουσιν ἡ Ἀνεξηκόντη ἢ Παμμενίδου, οἵτινες ἔλεγον ἓν (1) τὸ ὂν ἢ ἄπειρον. εἶπεν δὲ . . . . καὶ ἡ Ἀριστοτέλους τὴν τοιαύτην δόξαν . . . τρία τε λέγει (2) συλλογισμῶν γενικῶν εἰς τῇ φυσικῇ ἀκροάσει, καὶ δύο (3) ἀσυμμάτων, καὶ ἕλεγεν τρία, ὕλην, (4) εἶδος (5) στέρησιν . . . τε δὲ δύο, ὕλη ἢ εἶδος. καὶ ἡ μὲν ὕλη ἀεὶ ὑπάρχουσα) ἀπὸ τῶν δύο ἐμπάγκης τὸ ὄν. (6) ἀφ' οὗπερ γὰρ ὄντος ἐστὶ γίνεσθαι τὰ πράγματα, εἰς ταῦτα καὶ φθείρεσθαι λέγουσιν. ταῦτα δὲ ὡς οὐ παρέδοξα δόξαντα εἰς τὰ . . . (7) λεγόμενα εἰς δὲ τὴν δευτέραν, ἀκριβέστερον ἢ ἀναγκαιότερον, ὅτι οὐκ ἔστιν ἓν, ὡς φυσικοὺς γὰρ πάντας . . . . . δύνει τὰ αὐτῶν ἀπόδειξις (8) ἐπιχειρήσων φυσικοὺς, ἢ μάντεσιν, δὲ ὡς Σκολάχους. V.

(1) Τὸ ὄν] Τὸ ὅλον Edita. At in V. Lacuna eſt. Τὸ ὄν. C.
(2) Συλλογισμῶν] Sic conjicio, in V. erat συλλογι. . . . ; unde συλλογίζων fecerat Cler. M. du S.
(3) Ἀσυμμάτων] Sic edita. . . . ἀσυμμάτων V. unde, & ex C. liquet fuiſſe στερεοσυμμάτων & mox ἔλεγεν pro vulgato ἔλεγον. M. du S.
(4) . . . Εἶδος] Hic videtur deeſſe σύνθεσις, & paucula quaedam de materia & forma, quorum jacturam non aegre ferret eruditus orbis. Sequentia etiam ita ſunt mendoſa, ut intelligi non poſſint. Sunt Lacunae plures, quae forte inde dunta-

xat natae, quod Librarius Αναγνώστης venia legenda non potuerit, multa enim hic peſſime erant ſcripta. J. Clav.
(5) Στέρησιν] Hoc recte monente Cleric recepit Solan. ex C. quae ſic: Quia & ipſum Ariſtotelem id tantopere in Phyſ. audimus: ὑσσ . . . ἁπλῶς τοιαῦτα. Tria eſſe, ὕλην, εἶδος, καὶ στέρησιν. M. du S.
(6) Ἀφ' οὗπερ] Delenda haec vox. M. du S. Solenne ante ſcribendum fuiſſet, ni rurſus aliquid exciderit. J. F. R.
(7) Λεγόμενα] Adde πρότερα. M. du S.
(8) Ἐπιχειρήσων] Anne ἐπιχειρήσει ſ. aut φυσικοὺς pro φυσικὸς? J. F. R.

62. Εἰ καί τι — τὰς συγχώρησις ἀξιώσας] *Quamquam earum ratione & poſtulata venia.* Verte: quamquam nonnihil diſcrepet, *hoc venia dignatus quispiam praeterat.* F. G.

63. Καὶ παρέλθοι τις συγχώρησις ἀξιώσας] Haec ex El. Solanus ita conſtituerat καὶ παρέλθοι τις. συγχώρησις ἀξιὼς ἴσι. &c. ac ſequentia illa tria, προσδεκτέον ἂν εἴη, eum eadem deleverat, quod certe neceſſariiſſima ubi ἀξιὼς ἴσι pro ἀξιώσας receperis. Et placet quidem haec lectio; verum quia omnes ceterae in vulgata conſentiunt, cujus ſenſus non eſt plane incommodus, inſignem adeo mutationem facere non ſum auſus. J. F. R.

Ibid. Τὰς συγχώρησις ἀξιὼς ἴσι] Ita recte El. niſi, quod prave τὶ pro τὰς habet. In reliquis pro ἀξιὼς ἴσι, ἀξιώσας prave legitur; & mox poſt ἀμετάθετοι, προσδεκτέον ἂν εἴη, quod El. non agnoſcit, & nos ut ſuper-

va-

venitur; illud ipsam tollit ejus, de quo quaeritur, substantiam.

30. Verum non ita se habet Parasitica? sed inter Graecos pariter ac Barbaros una est, & circa eadem eodem modo *versatur*: neque est, ut dicat quisquam, aliter hos, aliter vero illos parasitari: neque sunt, ut videtur, in Parasitis quidam velut Stoici aut Epicurei, decreta habentes diversa, sed omnibus respectu omnium est consensus aliquis & convenientia actionum pariter ac finis. Itaque, quantum mihi videtur, Parasitica forte hoc respectu etiam sapientia fuerit.

31. TYCH. Satis omnino de his dixisse mihi videris. Verum quantum ad reliqua etiam deteriorem esse tua arte Philosophiam, quomodo demonstras? PAR. Igitur illud primum dicendum est: Philosophiam nemo unquam Parasitus adamavit: Parasiticam vero appetiisse, multi memo-

ὁμολογεῖν (μίαν εἶναι, τοῦτο αὐτὴν ἀναιρεῖ τῷ ζητουμένῳ τὴν οὐσίαν.

Ἡ μὴν παρασιτικὴ οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἕλλησι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἐστὶ, καὶ κατὰ ταὐτὰ, καὶ ὡσαύτως. καὶ οὐκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲ τοῦτον, ἑτέρως δὲ τοὺς παρασιτεῖν. οὐδὲ εἰσὶν οἱ δοκοῦσιν ἐν παρασίτοις τισὶν, οἷον Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, δόγματα ἔχοντες διάφορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τίς ἐστι, καὶ συμφωνία τῶν ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὡς ἔμοιγε δοκεῖ καὶ παρασιτικὴ τυγχάνειν, κατά γε τοῦτο, καὶ σοφία εἶναι.

ΤΥΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἱκανῶς ταῦτα εἰρηκέναι. ὡς δὲ καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐστὶν ἡ φιλοσοφία τῆς τέχνης, πῶς ἀποδεικνύεις; ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι φιλοσοφίας μὲν οὐδέπω ἐράσθη παράσιτος, παρασιτικῆς δὲ πολλοὶ

c *M(ss)*] Ἂν *Fl.* & marg. *AIW.* f Δὶ τοὺς] Et sic esse in *Fl.* adscripsit *Solan.* Sed ἓν & in cett. praeter *Bq.* quae τοὺς δὲ παρασιτεῖν. Τοιοῦτοι *B2.* g Οἷον] Οἱ *Schol.* & *Coll.* h Καὶ συμφωνία] Omisit *Fl.*

86. Ὡς (9) ἔοικεν οὐ παράσιτος] Τὸ ἐξῆς, οὐδ' εἶναι, ὡς ἔοικεν, οἱ Στωϊκοὶ διάφορα δόγματα ἔχοντες τοῖς παρασίτοις. *V.* Non assecutus est Luciani sensum. Sic tamen etiam Coll. *M. du S.*

(9) Ἔοικεν] Ἔοικε tantum sine praepos. legebatur; jam ad Lucian. adcommodavi. *J. F. R.*

facundum & merum gloſſema omiſimus. *M. du S.*

64. *Μέσαι*] Mediae. An *mediocres*? *F. G.*

66. Προσδιατιθῶ ἂν εἰς] Haec additicia videntur. *F. G.*

Προσδιατιθῶ ἂν εἰς] Si haec verba retinenda ſunt, haud video cur παρεδιατίθη in προσδιατίθη ſit mutandum, quum jungi poſſit praemiſſo τις. *J. F. R.*

67. Ὡς ἐοικεν] Haec duo verba cur addita ſint mihi non ſatis liquet. *M. du S.*

69. Μᾶλλον ἢ ὀργάνων] Vertitur: *magis convenire quam inſtrumenta!* Verte: *conſonare magis quam organa!* *F. G.*

Μᾶλλον ἢ ὀργάνων] Quid hoc ſit mihi N. L. *M. du S.*

Μᾶλλον ἢ ὀργάνων] Quia *Solanus* ait ſibi non liquere quis horum verborum ſenſus ſit, mihi vero haud ita difficilis videtur, paucis eum explanare tentabo: quaeritur philoſophiam non eſſe unam nec ſibi conſentientem, quam tamen oporteret vel conſonantiorem eſſe inſtrumentis muſicis. Adeoque verba μηδὲ σύμφωνον εἶναι ἑαυτῇ, μᾶλλον ἢ ὀργάνων ſonant: *nec eſſe ipſam ſibi ipſi conſonam prae organis muſicis*, ſive: *plus diſſonam quam inſtrum. muſica.* Ideo in verbis δὲ τι ἐν ἐοικεν, ut ſcribebatur, illud ſolum mutavi, τί ἐστί interrogantis more ſcriberem. *J. F. R.*

76. Φυῆς ἀντιδόξου] *Contrariarum opinionum conſilium.* *F. G.*

Φυῆς ἀντιδόξου] Ad verbum, *proventus* ſ. multitudinis, *ſectae*, diſciplinae, *diverſa ſentientis.* De uſu ſimili nominis φυὴ pleniſſime edoceri aliquis poteſt, ſi adire lubeat *Fabric.* ad S. Empir. *Math.* VII, 49. Hic ipſe *Sextus* egregie ſuppetias fert Parasito noſtro, *Math.* II, 6. ſeq. ubi quanta ſit diſſenſio circa definitionem Rhetorices, demonſtrat. *J. M. G.*

77. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν] *Point du tout.* i. e. *nullo modo.* *F. G.*

Μηδὲ τὴν ἀρχὴν] Recte *Guiſetum* monere vide ad hujus *Dial.* c. 27. ubi Cl. *Jenſius* idem notat. *J. F. R.*

85. Μὲν τοῦδε, ἕτερος δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν] Legendum videtur: ἄλλως τοὺς μὲν, ἕτερος δὲ τοῦδε παρασιτεῖν. *F. G.*

Μὲν τοῦδε, ἕτερος δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν] Illud poſteriorius τοὺς δὲ in noſtris Codd. atque Edd. non invenio; ſed τοὺς tantum, certe in *J. Fl. M. P. Fr. Ald. S.* Sed *B1.* τοὺς δὲ, quod in τοῦδε mutandum, facile largiar, idque *B1.* jam fecit. At quum in cett. abſit, earum lectionem ſervavi, ne ſine neceſſitate ad *B* recurrendum eſſet. *J. F. R.*

ἐπιδημήσαντες μνημονεύῃ φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἐρῶσι. ΤΥΧ. Καὶ τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν φιλοσόφους, παρασιτεῖν σπουδάσαντας; ΠΑΡ. Οὓς τινας μόνοι, ὦ Τυχιάδη, καὶ σὺ γιγνώσκων, ὑποκρίνῃ ἀγνοεῖν κἀμέ, [a] ὡς κἂν τινὸς αὐτῶν αἰσχύνης ἐντεῦθεν γιγνομένης, οὐχὶ τιμῆς. ΤΥΧ. Οὔ, μὰ τὸν Δί', ὦ Σίμων, ἀλλὰ σφόδρα ἀπορῶ ὅστινας ἂν εὕροις εἰπεῖν. ΠΑΡ. Ὦ γενναῖε, σύ μοι δοκεῖς ἀήθως εἶναι ἂν τὰ ἀναγραφέντων τοὺς ἐκείνων βίους, ἐπεὶ πάντως ἂν ἐπιγνῶναι ὅς τινας λέγω, δύναιο. ΤΥΧ. Καὶ μήτοι, νὴ τὸν Ἡρακλέα, σοφῶ δὴ ἀκούειν τίνες εἰσίν. ΠΑΡ. Ἐγώ σοι [b] δείξω, καὶ καταλέξω αὐτοὺς ὄντας οὐχὶ τοὺς φαύλους, ἀλλ' οὓς ἐγὼ δοκῶ, τοὺς δεῖ-ξους, ἂν ὡς ἥκιστα οἴει.

Αἰσχίνης μήτοι ὁ Σωκρατικὸς ὅτος, ὁ τοὺς μακροὺς καὶ ἀστείους διαλόγους γράψας, ἦλθέ ποτε εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτούς, ὅπως, εἰ δύναιτο, δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ· καὶ τὸν Μιλτιάδην ἀναγνούς, καὶ δόξας

rantur Philosophi, & in hunc diem appetunt. TYCH. Et quos dicere possis Philosophos, parasitandi studiosos? PAR. Quos nimirum tu quoque, Tychiade, cum bene noris, ignorare me quoque simulas, velut turpitudo quaedam illis inde, non honos accedat. TYCH. Non, ita me Jupiter, Simon: sed vehementer dubito, quos inventurus sis. PAR. Videris mihi, vir optime, non audisse eos, qui vitas illorum scripsere, alioquin omnino posses, quos dicam, agnoscere. TYCH. Verum cupio, Mehercules, audire, qui sint. PAR. Ego tibi ostendam, & recensebo, eosque non viles, sed, ut mihi videtur, praestantissimos, & quos tu minime putes.

32. Igitur Aeschines quidem Socraticus ille, qui longos illos urbanosque dialogos scripsit, venit quondam, secum illos ferens, in Siciliam, ut per illos, si posset, Dionysio Tyranno innotesceret, lectoque Miltiade, cum probatus videretur, reliquo tem-

a Ὡς] Abest a *Fl. Δῆτα Pell.* pro *κατὰ*. b Δείξω κ.τ.λ.] Utrumque omittit *Fl.*

5. Ὡς κατά τινος — αἰσχύνης] Hoc κατὰ quid sibi hic velit, non equidem assequor: intelligerem si esset ὥστε vel ὡς ὅτε, vel simile quid. Corruptelam hic intercessisse, e scribendi compendiis ortam, vix dubito. *F.M.G.*

Ibid. Κατὰ τινὸς] Καὶ τινος legendum. *F.G.* Probo conjecturam; nam κατὰ sensum commodum non exhibet. Interim δῆτα ex *Pell.* potest legi, donec certiora ex aliis Codd. doceamur. *F.B.R.*

10. Ἀναγραφέντων τοὺς ὁκ. βίους] An qui singulas vitas scripserant, an vero qui omnium, quod a Diogene factum? *M.de S.*

12. Νὴ τὸν Ἡρακλέα] De hoc Parasitico sacramento Vir Clarissimus *Joh. Meursius*, jurabant etiam Parasiti κατὰ τοὺς ἄλλους *Liban.* Paras. *F.B.*

15. Ὃς ἐγὼ δοκῶ] Videtur leg. ὡς. *F.M.G.*

Ὃς ἐγὼ δοκῶ] Gesn. ὡς malebat. Nihil repugno, si libri addicerent. Nam etsi construendo, τοὺς ἀρίστους, scil. αὐτῶν, ὃς ἐγὼ δοκῶ regimen genitivi ἂν extundi potest; tamen sensus minus est commodus, quam si ὡς legas; & pristini etiam Interpretes *me ego opinor* addentes, ita legi voluisse videntur. *F.F.R.*

17. Αἰσχίνης] Vid. Εἰκ. c. 17. & hoc ipso Op. c. 43. & *Plut.* in Vit. *Aristid.* & m. πάλαι. *Bentleyus. Diog. Laërt.* II. 61. p. 48. C. D. & *Suid.* Septem numerantur ejus Dialogi melioris notae; totidemque aut imperfecti, aut his longe inferiores. *Diog.* l.c. *M. de S.*

19. Ὅπως εἰ δύναιτο] Nota phrasin. *F.G.*

Ὅπως εἰ δύναιτο] Nihil aliud signif. quam: *si modo posset*, vel *si hoc modo posset*, pro εἰ ὅπως δύναιτο. Alia de ὅπως jam alibi laudatus habet *Solan.* ad hujus *Dial.* c. 9. Et ad *Tim.* §. 48. Inversa autem hic ordinaria constructio videtur, quod alii negabunt & *si δύναιτο* duobus commatis incluso ita construent, ὅπως γνωσθῆναι δι' αὐτῶν, εἰ δύναιτο. Sed ὅπως tum pro ὡς valebit, ut videtur etiam tacite innuisse *Gujet.* ad c. 3. hujus *Dial.* unde id ei suspectum fuit quia cum infinitivo non amat construi. Exempla ab *Solano* illic indicata huc non faciunt. Neque illa c. 3. & 9. plane respondent huic loco. Hic enim relativum ὅπως pro demonstrativo ὅπως positum est, quasi dixeris: si *quo modo posset*, pro *si hoc modo posset*. Haud aliter quam relativum ὡς saepe accipitur pro οὕτω, non solum in formula ὡς ἐπὶ pro ἐφ' οὕτω, quam habuimus *Alex.* c. 43. *Lexiph.* c. 2. 4. & singulis fere sequentt. Sed & alibi, ut *Aesop.* Fab. 91. Καὶ ὡς ἀποτυχὸν εἶπεν. Item Fab. 101. αἱ ἀδελφαὶ — ἐβόησαν (καλεῖν) ἀκούσαν. Καὶ ὡς δυστυχοῦν τὴν ἐπιοῦσαν τροφὴν ἐπανῆκε πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ

tempore in Sicilia, parasitans Dionysio, desedit, longum valere jussis Socratis disputationibus.

33. Quid vero, Aristippus Cyrenaeus non de nobilibus tibi videtur Philosophis? TYCH. De nobilissimis. PAR. Verum hic etiam eodem tempore versabatur Syracusis parasitatus Dionysio. Quin omnium ipse Parasitorum princeps apud illum audiebat: & erat sane praeter ceteros ingenio ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipsum quotidie mitteret Dionysius, ab eo qui discerent. Atque hic etiam, prout dignum erat, ornasse artem videtur.

34. At Plato ille vester praestantissimus, venit & ipse quidem hoc consilio in Siciliam: cum vero paucis diebus parasitatus Tyranno fuisset, illa parasitatione, quod satis ad eam ingenii non haberet, excidit: atque Athenas regressus, ubi multo se labore ad eam rem paraverat, altero cursu denuo navigavit in Siciliam, coenatusque paucos dies propter inscitiam excidit: simi-

Τί δὲ ὁ Ἀριστιππος ὁ Κυρηναῖος οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεταί σοι φιλοσόφων; ΤΥΧ. Καὶ πάνυ. ΠΑΡ. Καὶ ὅτος μάλιστα χρόνον διέτριβεν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν Διονυσίῳ. πάντων γὰρ ἀμέλει τῶν παρασίτων αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ· ἦν γὰρ πλέον τι τῶν ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφυής· ὥστε τοὺς ὀψοποιοὺς ἀσημέραι ἔπεμπε πρὸς τοῦτον ὁ Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. ὅτος μάλιστα δοκεῖ καὶ κοσμῆσαι τὴν τέχνην ἀξίως.

Ὁ δὲ Πλάτων ὑμῶν ὁ γενναιότατος, καὶ αὐτὸς μὲν ἦλθεν εἰς Σικελίαν ὅτι τοῦτο, καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράννῳ, τοῦ παρασιτεῖν εὐθὺ ἀφυίας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν Ἀθήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρασκευάσας ἑαυτὸν, αὖθις δευτέρῳ στόλῳ ἐπέπλευσε τῇ Σικελίᾳ· καὶ δειπνήσας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, εὐθὺ ἀμα-

Θίας

c Ὑμῶν] Et sic Edd. vett.

λιν. At ὅτος sic usurpari minus frequenter observavi; est tamen haud absimile illud *Herodiani* III. 5. 9. Ἔδοκει δὲ αὐτοῖς ἐς διλογίαν φέρμακα ὅπως τινὰς πείσαι διωθεῖν &c. i. e. *si hoc modo nonnullis persuadere posset*, vel *quibus eum, si possent, aggrederentur*. ubi *Steph.* quoque malit legi εἴπως, quia alterum ei minus usitatum videbatur. Ego utrumque servarem, quia nihil contra analogiam peccat; licet exempla sint aliquanto rariora; nam quum ex ὡς πῶς conflatum dicatur; & hic recte interpretabimur, *si qua*, vel, *si quodammodo posset*, ac tum idem erit ὅπως ἂν quod εἴπως. *J. F. R.*

22. Εὐδοκιμηκέναι] Sic omnino scribendum, non ut in omnibus Impr. est εὐδ—. *M. du S.*

Εὐδοκιμηκέναι] Admisissem augmentum εὐδοκ. quod adeo necessarium clamat *Solanus* Noster, si alicubi invenissem; sed ne *Jungermanni* Manibus Δημοσθένους videar, nihil mutavi; & quum mox §. seq. rursum εὐδοκίμει, consentientibus vett. Edd. habeamus, (quod similiter in εὐδοκίμει mutatum voluit) atque alibi apud Nostrum diphthongus οι maneat immutabilis, praestat abstinere manum. Habuimus idem supra *Alex.* c. 32. *Amor.* c. 53. *pro Imag.* c. 19. f. atque alibi. *J. F. R.*

25. Ἀριστιππος] Genere Cyrenaicus maxime voluptarius fuit, canis regius a Diogene nominatus, quod assentaretur Dionysio; ad hunc Stratonem, vel, ut alii Platonem, dixisse tradunt: Tibi soli & chlamydem, & vestem rejiculam ferre datum est. Leg. *Diog. Laërt.* L. 2. *Horat.* Epist. L. I. *G. C.*

30. Αὐτὸς εὐδοκίμει] Hic τὰ μάλιστα desiderari videtur. *F. G.*

Αὐτὸς εὐδοκίμει] Quod *Guj.* scribit εὐδοκιμοῦ, nescio negligentiae ne an diligentiae adscribam, quod praes. temp. crediderit, quia augment. abest: an vero aliquibi sic legerit. Sed hoc minoris momenti, vid. quae paullo ante dixi. Pluris est, quod μάλιστα omissum sit. Sed satis intelligi posse arbitror, quia μᾶλλον omittitur creberrime, ut non semel vidimus. V. *Quom. Hist.* c. 17. f. & *Gall.* 18. &c. Nihil tamen dehinc. *J. F. R.*

36. Πλάτων] Vid. *Plut.* Dione 283. . . . (Sed suspectum mihi illud ὑμῶν.) Ter in Siciliam navigasse tradit *Diog. Laërt.* III. p. 74. C. & prima quidem vice venundatum. Mirum autem est de Xenophonte nihil hic additum, qui & ipse Parasiticae, & Parasitis credo, operam dedisse infimulatus est. Vid. *Athen.* 427. F. *M. du S.*

41. Δευτέρῳ στόλῳ] In priore vacuerat. Vid. *Diog. Laërt.* p. 147. C. *M. du S.*

δίκης ἐξηπάτησε· ἢ οὐκ ἦν ἡ συμφορὰ Πλάτωνι περὶ Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γεγενῆσθαι τῇ Νικίου. ΤΥΧ. Καὶ τίς, ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει;

ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν ἄλλοι, Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικός, πολλοῦ λόγου ἄξιος, ἢ αὐτὸς δὲ παράσιτος Νηλέως ἦν. Εὐριπίδην μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελάῳ μέχρι τοῦ θανάτου παρῆν συνίστησι, καὶ Ἀνάξαρχον Ἀλεξάνδρῳ, οὐδένας ἄλλους ἱστορεῖ.

Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ ὁ φιλόσοφος ἤρξατο μόνον, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν.

Φιλόσοφος μὲν οὖν, ὡς ἔφην, παρασιτίας σπουδάσαντας ἔδειξα. φιλόσοφον δὲ οὐδεὶς ἔχει φράσαι φιλοσοφεῖν ἐθελήσαντα.

Καὶ μὴν εἰ ἔστιν εὐδαίμονα τὸν μὴ πεινῆν, μηδὲ διψῆν, μηδὲ ῥιγοῦν, ταῦτα ἅπαντα μηδενὶ ἄλλῳ ὑπάρχῃ, ἢ παρασίτῳ. ὥστε φιλοσόφους μὲν ἄν τις πολλοὺς καὶ ῥιγῶντας καὶ πεινῶντας εὕροι· εὐδαίμονα δὲ οὐδ' ἂν εἷς παράσιτον, ἀλλὰ δυσχής τις, ἢ πολυχρὸς ἄνθρωπος, ἢ φιλοσόφῳ ὅμοιος.

ΤΥΧ. Ἱκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ πολλὰ ἀφέλει φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς

inque videtur illa, quae Platonem in Siciliam evenit calamitas, cladi ad eandem Niciae. TYCH. Et quis, Simon, hac de re narrat?

35. PAR. Cum alii multi, tum Aristoxenus Musicus, vir commemorabilis, qui & ipse Parasitus fuit Nelei. Jam Euripidem Archelao ad mortem usque parasitatum esse, & Anaxarchum Alexandro; omnino nosti.

36. Aristoteles vero inceavit tantum, ut reliquas artes, ita & Parasiticam.

37. Ergo Philosophos, sicut dicebam, Parasiticae vitae operam dantes, ostendi. Parasitum vero nemo dicere potest, philosophari qui voluerit.

38. Jam si beatum est non esurire, neque sitire, neque rigere; haec nulli adsunt alii, nisi Parasito. Itaque Philosophos quidem aliquis multos & rigentes inveniat & esurientes: Parasitum vero non *inveniat*; aut ille non fuerit Parasitus, sed infelix aliquis aut mendicus mortalis, aut Philosopho similis.

39. TYCH. Satis ista. Sed multum etiam praestare Philosophiae ac Rhetoricae Pa-

a Παρασιτίας] Ita cum puncto subscr. P. Fr. Sine eo cett. παρὰ σιτία. Va.

45. Ὁμοία δοκεῖ γεγενῆσθαι τῇ Νικίου] Ἧς μάρτυς Θουκυδίδης, ναυμαχίας τε Ἀθηναίων πρὸς * τε Λακεδαιμονίων περὶ Συρακούσας γενέσθαι, καὶ κατακοπῆναι τὸν Νικίαν καὶ Δημοσθένη. V.

* Τὸν Λακεδαιμονίων] Τὸς Λακεδαιμονίους male V.

48. Ἀριστόξενος] Musicus dictus fuit a patre, musicae praecipuo magistro, auctore *Suid. Steph.* de Urbibus, in dictione *Tarentum*, scribit hunc fuisse patria Tarentinum de hoc *Cic.* & *Gell.* G. C.

Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς πολλοῦ λόγου ἄξιος ὢν καὶ αὐτὸς ὢν παράσιτος Νηλέως ἦν] Quis fuerit ille Neleus, qui parasitum habuit Aristoxenum, dissemus ex *Strabone* L. XIII. ὁ τὸν Νηλέα υἱὸς Νηλεὺς ἔσχε, Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ — ἀφ' οὗ δὲ τὸν συγγραφέα Θεόφραστον, καὶ πολλοὺς τῶν ἐκ Λέσβου φασὶν εἶναι φιλοσόφους. Non est mirum, si musicum habuerit Aristoxenum, nam viri divites fere bibliothecam adunare (*ἀθροίζειν*) & Aristoxenus eandem cum Neleo Philosophiae sectam profitebatur. Aristotelis enim fuerat etiam auditor. De eo sic *Suidas*: Ἀριστόξενος ὁ ἐκ Μακεδονίας τοῦ ἐν Σαμοθράκῃ μουσικοῦ, ἢ κατὰ τοὺς Ἀλεξάνδρου χρόνους γενόμενος, ἢ κατὰ τοὺς Ἀντιγόνου καὶ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ἢ κατὰ τοὺς Ἀντιόχου καὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος, οὕτω Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, ἢ τέλος Ἀριστοτέλους. Multa deinde de eo subjungit, quae videbis, & tandem addit, συνῆκμασε δὲ μουσικὰ τε καὶ φιλοσοφῶν: Ex his patet eundem esse, de quo hic Lucianus. J. P. a G.

Ἀριστόξενος — μουσικὸς] Quamvis Musicus audiat, Philosophus hic fuit: sed ob libros de Musica scriptos, id nomen adeptus est. Scripserat etiam Platonis Vitam. Vid. *D. Laert.* 124. D. qui saepe eum historiae causa laudat, Spinthariqueque filium in Vit. Socratis vocat: & sed. *Palmer.* notam vid. & eundem *D. Laert.* 293. F. *A. Gell.* IV. 2. Dionysio II. aequalis fuit, *Jambl.* Nro. 254. Mendose S.

ὑπὸ Νικίου] De hoc *Athen.* Lr. I. (p. 3. A.) G. C. *Ibid.*

Rusticam, quomodo demonstras? PAR. Sunt. Vir optime, tempora vitae hominum, alterum pacis, arbitror; alterum belli. In hisce vero necesse omnino est, manifestas fieri artes, earumque professores, quales sint. Prius autem, si videtur, consideremus tempus belli, & quales maxime videantur tum privatim sibi, tum rei publicae utilissimi. TYCH. Quam non mediocre certamen virorum denuncias! & olim intra me rideo equidem, qualis sit collatus Parasito Philosophus.

ἡ παρασιτική, πῶς δηλώσεις; ΠΑΡ. Εἰσίν, ὦ βέλτιστε, καιροὶ τοῦ τ' ἀνθρώπου βίου, ὁ μὲν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὁ δὲ πολέμου. ἐν δὲ τούτοις πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τοὺς ἐχούσας ταύτας ὁποῖός τινάς εἰσι. πρότερον δή, εἰ δοκεῖ, σκοπώμεθα τὸν τοῦ πολέμου καιρόν, καὶ τίνες ἂν εἶεν μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τε ἕκαστῳ αὐτῷ, καὶ κοινῇ τῇ πόλει. ΤΥΧ. Ὡς οὐ μέτριον ἀγῶνα παραγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν· καὶ ἔγωγε πάλαι γελῶ κατ' ἐμαυτὸν, ὁπόταν τῷδε ἐν εἴη συμβαλλόμενος τὸν Φιλόσοφον.

40. PAR. Ut igitur non nimis admireris, nec ludibrio tibi digna res videatur, age apud animum ipsi nostrum fingamus, nunciatum subito, hostes irruptionem in patriam nostram fecisse, necessitatem autem postulare, ut contra ipsos erumpamus, nec agros vastari extra patriam: imperatorem ad numeros vocare, quicumque militari sunt aetate, & venire sane reliquos, in his vero etiam Philosophos quosdam, & Rhetoras, & Parasitos. Primo igitur illos exuamus. Oportet enim, qui armandi sunt,

ΠΑΡ. Ἴνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μηδὲ τὸ πρᾶγμά σοι [b] δοκῇ χλεύης ἄξιον, φέρε προσποιησώμεθα ταῖς ἡμῶν αὐτῶν, ἥκειν ἄγγελόν τινα ἐπὶ τὴν χώραν ἀπαγγέλλοντα πολεμίους, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξιέναι, καὶ μὴ περιορᾶν ἔξω διηρπάζειν τὴν γῆν· τὸν δὲ παραγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὴν κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ [c] χωρεῖν τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ τούτοις, φιλοσόφους τινὰς, καὶ ῥήτορας, καὶ παρασίτους. πρώτους τοίνυν ἀποδύσωμεν αὐτούς, ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλοντας ἁπλίζεσθαι, γυμνοὺς πρότερον. δεῖ

[b] Δοκῇ] Δοκεῖ male Fl. [c] Χωρεῖν] Χωρεῖ male J. & Vr.

Ibid. Εἰρωνεύεται — παρεστιν] Hoc abunde *Suid.* & *Gell.* L. XV. G.C.

Εὐριπίδης] Huc adduci Euripidem nulli mirum videbitur, cui viri & vita & studium perspecta sint. M. du S.

γ. Ἀνάξαρχος] Legendus *Laërtius*. G.C.

56. Φιλοσόφους μὲν ὄν, ὥσπερ ἦν, ὥδρασ. σκυθ.] Forte an Φιλοσόφους μὲν ὄν, ὥσπερ ἦν, ἐκτῆχον, ὥδρασ. σκ. Nisi accipi Lucianus voluit, *ὥσπερ ἦν, ut erat*, pro, *ut est*, sive *ὥσπερ ἐστὶν*, sive, *ut res se habet*. Th. M.

Φιλοσόφους μὲν ὄν ὥσπερ ἦν, παρασιτικὰς σκυθρωπὰς ἔδυσα] Tentat hic aliquid *Marcilius* pag. 255. edit. Amst. Sed, ut & ipse postea innuit, id vult Parasitum *Oportuisse ergo Philosophos, ut plane se res habuit, parasiticae operam dedisse*. Quasi dicat; id quod de Philosophis commemoravi, Aristippo, Platone, Aristotele, quorum alii aliorum potentiorum mensas frequentarunt, vere fuit ὥδρασιτῶν. idque ita esse, demonstravi. J.F.

Ibid. Ὥσπερ ἦν] I. e. *ἐφῶν*. Cui ignota illa Platonica *ὧν σὺ ἐφῶν. ἢ σὺ ὄς*; possis etiam *ὥσπερ ἦν* interpretari, *quantum licuit, quantum passus est*, ut indicetur, non pari facessiti parasitos esse Philosophos, sed pro suo quemque ingenio & facultate. J.M.G.

Ibid. Παρασιτικὰς] Sic & P. ὥδρασιτικὰς *Vat.* 2. παρασιτικὰς. Suspicor scriptum fuisse παρασιτικῶν, vel παρασιτικῆς, ut c. 31. ubi etiam cum σκυθρωπὸν conjunctum vides; ut opponatur τῇ φιλοσοφῷ ἱλαρότητι, quod mox sequitur. M. du S.

Παρασιτικὰς] Haud adeo leve est animadvertisse hoccine cum puncto subsistere sit, legendum, nec ne? Nam si qui studio id omisere, possent credi ὥδρασιτικὰς neuter. plur. dare voluisse (si modo inveniatur adjectivus) nam σκυθρωπὸν etiam accus. jungitur. Sed in hac varietate praetuli id quod planum & usitatum est. J.F.R.

75. Μάλιστα χρησιμώτατοι] Superlativus duplex. Articulum addit *Aelian.* XIII. 2. pr. ἐπιτηδειότατον δὲ ἀνδρῶν τὸν μάλιστα. J.F.R.

Ibid. Παρασιτικὸν] Subaudi ὑ πόλεμον. F.G.

θεῶν δὴ τὰς ἄνθρας, ὦ γενναῖε, καθ' ἕκαστον, ἢ δοκίμαζε τὰ σώματα· τὰς μὲ τοίνυν αὐτῶν ἔκπαθεῖς ἰδοὶς ἂν λεπτὰς καὶ ὠχρὰς περφρικότας, ὥσπερ ἤδη τραυματίας παρειμένους. ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην καὶ διαίσιν, καὶ ὠθισμὸν, καὶ κόνιν, καὶ τραύματα, μὴ γελοῖον ἢ λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους ὥσπερ ἐκείνους τινὸς δεομένους ἀναλήψεως;

Ἄθρει δὲ πάλιν μελανὰς τ' ὀφθαλμοὺς, ὁποίους τις φαίνοιτ' ἄν. ἆρ' οὐχ ὁ μὲ τὸ σῶμα πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδὺς, καὶ μέλας δὲ, οὐδὲ λευκὸς (τὸ μὲν γὰρ γυναικὶ, τὸ δὲ δούλῳ προσέοικεν) ἔπειτα θυμοειδὴς, δεινὸν βλέπων, ὁποῖον ἡμεῖς; μέγα καὶ ὕφαιμον. ἃ γὰρ καλὸν ἐνδυκότα καὶ θῆλυν ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἆρ' οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲν γένοιτ' ἄν, καὶ ζῶν ἁπλῶς, καλὸς δὲ [a] καὶ εἰ ἀποθάνοι καλῶς;

Ἀλλὰ [b] τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν ἔχοντας αὐτῶν τὰ παραδείγματα; ἁπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πώποτε ῥητόρων, ἢ φιλοσόφων, οἱ μὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω

primum nudari. Inſpice vero viros, & bone, ſingulatim, & proba corpora. Quosdam igitur illorum prae indigentia videbis tenues & pallidos horridosque, quaſi jam ſaucios *in acie* relictos. Certamen quidem, & pugnam ſtatariam, & impreſſionem, & pulverem, & vulnera, nonne ridiculum fuerit dicere, perferre poſſe homines, quales illi ſunt, re quadam indigentes?

41. Vide autem contra *in alteram partem* transgreſſus Paraſitum, qualis appareat. Nonne iſte multum primo corporis habet, & colore eſt jucundo, neque niger neque albus, quorum alterum mulieri, ſervo alterum convenit. Deinde animoſus, vultu, ut nos, minaci, & ſanguine repleto: non enim honeſtum eſt oculum timidum & effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis & pulcher fuerit dum vivet miles, & pulcher, ſi pulchre moriatur?

42. Sed quid opus eſt conjecturis iſta effingere, cum ipſarum rerum habeamus exempla? Ut enim ſimpliciter dicam, in bello, quicunque usquam fuerunt Rhetores vel Philoſophi, parum extra muros progre-

a Καὶ εἰ] Εἰ καὶ *Pl.* b Τί δεῖ] Reſtitut. ex *J.* & *V2.* Τί δὴ cett. male.

4. Ἆρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον] Ἄπαγε, κατάφαγε τι. φύσεσίγε ἐμὲν τοὺς ὀφθαλμοὺς * διεφθαρὼς ἐ κρεώδης ἐκπυρωγὼς, ὀδξὺ θυμοειδὲς τι ἴδιαι· ὁ μὲν τοι ἐ ὄγκος, ἀλλὰ παράφορον ἐ παράφορον κατὰ τοὺς λυσσώδεις ἢ κυνῶν. ὡς ἐ ἀλγ τὸ πολυσαρκὲς καταπεφορτίσθαι ἐ καταρραγὲν τὸν γνάθιλον — ὅθεν γενναῖον ἐ τι διδιχθαι, ἀλλὰ ἐ ἐκτὸ τὸν πρότιλα τῷ πολέμῳ βοᾶν φοβοῦσθαι γίνοιτο, ὁδὲ τὸ βραχύτατον ὑπομένας τελειτορίαν. ὁ μὲν Σωκράτης — ὅτ τὸν ἐπὶ Δηλίῳ — ἀλλ' αὐτός τι ἀ — ἐν πιτελάμβα — καὶ ἄλλως ὑπομένων τ' μάχης καὶ ἀγωνίζων, λεπτός τι ἐ ἀχρὸς ἐ σκελετώδης, ὥστε φιλόσοφ. Sic Cod. V. admodum, ut vides, mancus.

* Διαφθαρὲς] Διαφθείρει editum ante, & καθὸ omiſſum. Octo autem locis hoc unum ſcholion ex *V.* correxit *Solan.* quae jam non enumerabo, quia jam ſic eſt ut Cod. exhibet, nec vitiſſe Lectt. MSS. fuere. *J.F.R.*

99. Μὴ γελοῖον] Subaudi τὸ ὅρα, aut ſimile quid, ὅρα μὴ γελοῖον ἢ λέγειν videtur. *F.G.*

Μὴ γελοῖον] Si cum *S.* interrogandi ſignum addas, quod facit, μὴ interrogativum non deſiderabit eam elliſin, quae in prohibendi formulis ὅπως μὴ, locum habet. At jubet μὴ acui *Budaeus*, quando interrogantis eſt. Verum non obſervatur hoc in Luciani aliorumve Auctorum Edd. Ita in Ep. *Pauli ad Rom.* IX. 14. ſcribitur Μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ; interrogative. *Ariſtoph.* Plut. Μὴ τἀγαθά; *Aelian.* XII. 22. f. μὴ ταῦτον Ἡρακλῆν ἡμῖν ἕτερον ἔσεσθαι; at indicativum amat, quando ſimpliciter interrogat. Ideoque cum *Gujeto* elliptice exponere poterit, cui libuerit; ſenſu tamen eodem redeunte. *J.F.R.*

6. Οὐδὲ λευκὸς (τὸ μὲν γὰρ γυναικὶ] Vide *Iſaacum Caſaubonum* ad haec verba *Theocriti* Idyll. 26. ἢ θῆλυν ὄμμα φαεινὸν Κύπριν ἔχω. *J.B.*

8. Ὁποῖον ἡμεῖς] Sic *Ver. Bun. H.* &c. H. 10. & ſeqq. *Vidin' me*, &c. Parodiam ex Tragico eſſe quae ſequuntur verba exiſtimo. *M. du S.*

13. Ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν τὰ παραδείγματα] Unde pendet εἰκάζειν? ſcribe ex *MSS.* Ἀλλὰ τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν; *Sed quid opus eſt iſta comparare?* *J.G.G.*

Ibid. Δὴ] *Ven.* utraque. In reliquis Impr. δὲ, mendoſe. *M. du S.*

17. Εἰ

gredi non sunt ausi; si vero quis etiam coactus in aciem prodiit, hunc ajo ordinibus desertis refugisse. TYCH. Ut mira omnia, & mediocre nihil promittis! PAR. Tamen dico. E Rhetoribus ergo Isocrates tantum abest, ut in praelium progressus unquam sit, ut neque in tribunal ascenderit prae timiditate; opinor neque vocem illi ob id ipsum suppeditasse. Quid porro? Nonne Demades, & Aeschines, & Philocrates prae metu, denunciato statim Philippi bello, & patriam & se Philippo prodiderunt, manseruntque Athenis sic, ut semper rem publicam ad illius voluntatem tractarent. Itaque si quis etiam Atheniensis alius in illis partibus militaret, ipse quoque inter ipsorum erat amicos. At Hyperides, & Demosthenes, & Lycurgus, qui fortiores videbantur, quique in conciombus tumultus semper ciebant, male dicebantque Philippo, quod tandem egregium facinus in bello contra ipsum patrarunt? Ac Hyperides quidem & Lycurgus non exierunt, quin ne caput quidem exserere ultra muros ausi sunt, sed post moenia desiden-

τῆ τείχους προελθεῖν. εἰ δέ τις ᾗ ἀναγκασθεὶς [c] παρετάξατο, φημὶ τοῦτον λείψαντα [†] τάξιν ὑποφρέφειν. ΤΥΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, ᾗ οὐδὲν [d] ὑπερχῇ μέτριον. ΠΑΡ. [e] Λέγω δὲ ὅμως. τῶ μὲ τοίνυν ῥητόρων Ἰσοκράτης οὐχ ὅπως εἰς πόλεμον ἐξῆλθέ πωτε, ἀλλ' οὐδ' ὅτι δικαστήριον ἀνέβη, λέγεται δειλίαν, οἶμαι, ὅτι οὐδὲ τὴν φωνὴν ἀφῆκε τοῦτο εἶχε. τί ἔτι; οὐχὶ Δημάδης μὲν, ᾗ Αἰσχίνης, ᾗ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέους εὐθὺς τῆ καταγελάτῳ τῆ Φιλίππου πολέμου, ἢ πόλιν προέδοσαν ᾗ σφᾶς αὐτοὺς τῷ Φιλίππῳ, ᾗ διετέλεσαν Ἀθήνησιν ἀεὶ τὰ ἐκείνου πολιτευόμενοι, ὡς εἴγε τις ᾗ [f] ἄλλος Ἀθηναῖος [g] κατ' αὐτὰ ἐπολέμει, καὶ εἷς ἦν φίλος. ὁ Ὑπερίδης δὲ, ᾗ Δημοσθένης, ᾗ Λυκοῦργος, οἳ γε δοκοῦντες [h] ἀνδρειότεροι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις ἀεὶ θορυβοῦντες ᾗ λοιδορούμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί πώποτε ἀπειργάσαντο γενναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; ᾗ Ὑπερίδης μὲ ᾗ Λυκοῦργος οὐδ' ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύψαι τῶν πυλῶν, ἀλλ'

c Παρετάξατο] Recepi ex *J. V2.* G. & marg. *A1.* Παρεδέξατο cett. d Ὑπερχῇ] Ὑπερχῇ *Fl.* & marg. *A1V.* e Λέγω] Λέγε marg. *A1.* sublata persona ΠΑΡ. & post ὅμως collocata. f Ἄλλος] Ἄλλως *V2.* male. g Κατ' αὐτὰ] Καὶ ταῦτα *Fl.* h Ἀνδριότεροι] Recte quaedam. Aliae ἀνδριότερον.

18. Λείψαντα τὴν τάξιν] Εἰς Δημοσθένη αὐτόντ) , τοῦτο † παθόντα. *V.* Ἴσως δὲ ϵ ἰς Σαπράτην addunt C.

* Παθόντα] Recte pro eo quod *fecit* & quod illi *accidit*. Sic *Liban.* Ep. 731. f. aliique passim. Vid. not. *Hemsterh.* ad *Prometh.* p. 36. T. I. *J. F. R.*

17. Εἰ δέ τις &c.] Dicit nullum Rhetorem aut Philosophum belli tempore sustinere in campum descendere, & extra muros prodire. εἰ δέ τις παρεδέξατο, φημὶ τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποφρέφειν. *Quod si quis coactus id susceperit, hunc desertis ordinibus dico.* Sed quid susceperit? *prodire in campum?* Sed vix Graecos sic loqui existimem. Mss. bellissime παρατάξατο. *Si quis vero in acie cogetur stare.* παρατάσσω est *instrui in acie*. *J. G. G.*

18. Παρετάξατο] Sic *Ven.* utraque. In reliquis παρεδέξατο. *M. du S.*

21. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως] Nullus dubito quin haec ita refingenda sint, ut exhibet margo *Ald. Wessel.* ΤΥΧ. ὡς θαυμάσια πάντα, ᾗ οὐδὲν ὑπερχῇ μέτριον λέγε δὲ ὅμως. ΠΑΡ. τῶ μὲν &c. Sentiet qui vel mediocri cum attentione perlegerit. *J. F. R.*

22. Ἰσοκράτης] Et alii, quos postea nominat; aetate eadem vivebant Athenis. Lege *Cic.* de clar. Orator. *Quintil.* L. I. *Plut.* in Phocion. *G. C.*

24. Φασὶν] Locus subobscurus mihique suspectus. Utut sit, ἐχρόφασιν fuisse videtur tradit *Plut.* in X. Rhet. *M. du S.*

25. Δημάδης] Meminit & infra Δημοσθ. c. 15. *M. du S.*

30. Ὡς εἴγε τις] Sic Interpres legisse videtur: ὥστ' εἴγε τις. *F. G.*

Ὡς εἴγε — κατ' αὐτὰ] *Fl.* ὡς — ᾗ ταῦτα. Neutrum placet, alludere credo ad locum aliquem Orationum Demosthenis, absque quo frustra sit qui medicinam huic facere velit. *M. du S.*

31. Κατ' αὐτὰ] Κατὰ τ' αὐτό. *F. G.*

32. Ἐν αὐτοῖς] Ἂν αὐτοῖς. *F. G.*

34. Ἀνδριότεροι] Sic recte scribunt *Ven.* 2. *S.* & *A.* Reliquae ἀνδριότερον. *M. du S.*

ἀλλ' ἐπεισέρχεσθαι τοὺς αὐτοῦ, πολλοὺς ἤδη ὄντας, καὶ συνθήματά τινα καὶ βουλεύματα συντιθέντες. ὁ δὲ δὴ χορυφαῖος αὐτῶν, ὁ ταῦτα λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνεχῶς Φίλιππος ὁ Μακεδών, ὁ τὴν ἀσπίδα ῥίψας καὶ φυγών, ὅθεν δὲ ἀνδράποδον πρίασθαι τις οὐκ ἂν ἐθελήσειε, τολμήσας προελθεῖν εἰς Βοιωτίαν, πρὶν ἢ ξυμμῖξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ ξυμβαλεῖν εἰς χεῖρας, ῥίψας τὴν ἀσπίδα ἔφυγεν. ἢ οὐδέπω ταῦτα πρότερον ἀκήκοας οὐδείς, πάντων γνώριμα ὄντα, οὐχ ὑπὸ Ἀθηναίοις μόνοις, ἀλλὰ καὶ Θρᾳξὶ καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάθαρμα ἦν.

ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' ἔστι μὲ ῥήτορες, καὶ λόγων λέγειν ἐπιτήδειοι, ἔργων δὲ οὔ. τί δὲ δὴ καὶ τὸν Φιλοσόφων

40. Ἐπεισέρχεσθαι] Ἐπὶ τοὺς τύχας. G.

domi suæ jam obsessis, quasdam & consultationculas componebant. Sed princeps illorum, qui ista perpetuo dictitaret in concionibus, *Philippus ille Macedonum pernicies, quo neque servilius quis emat*, progredi ausus in Boeotiam ante quam committerentur acies, & ventum ad manus esset, abjecto clypeo fugit. An nunquam ista prius a quoquam audisti, quae sint notissima non dico Atheniensibus, sed Thracibus ac Scythis, unde purgamentum illud fuit?

43. TYCH. Novi ista. Sed hi Rhetores, & verbis faciendis exercitati, actorum non item. Quid vero ais de Philosophis?

48. Ῥίψας τὴν ἀσπίδα] Demosthenes clypeo suo literis aureis inscripserat: ἀγαθῇ τύχῃ, attamen cum ad pugnam ventum esset, abjecto clypeo aufugit, quod cum illi probro daretur, eluſit hoc versiculo:

Ἀνὴρ δὲ φεύγων καὶ πάλιν μαχήσεται.

Cetera hujus Dialogi desumta sunt ex *Iliad.* & *Odyssea*. G. C.

Ῥίψας] Ipse Demosthenes docet, sibi λιποταξίου γραφὴν ab inimicis impactam, p. m. 378. & *ibid.* passim. *M. du S.*

51. Θρᾳξὶ] De Philippo an Demosthene dicatur hoc κάθαρμα, dubium videri potest: de Demosthene dictum cur statuam, ex *Plutarchi* loco disces, quem ad Ἔρωτ. c. 7. descripsi. Videbis ei ab Æschine objectum, quod ex Barbara natus esset. *M. du S.*

Ibid. Καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάθαρμα ἦν] An oriundus e Thracia aut Scythia? Sed teste *Suida* Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἦν Παιανιεύς. Idem *Suidas* mentionem facit Demosthenis Thracis Grammatici. An utrumque confudit Lucianus, seu potius paralitus? *F. G.*

59. Καλλατρίσοιλος τὸ τ' ἀριστῆς ὄνομα] Sic apud *Diog. Laërt.* in Stilpo. *J. B.*

Καλλατρίσοιλος τὸ τ' ἀριστῆς ὄνομα] Conf. *Gall.* c. 11. Similem phrasin vid. apud *Diog. Laërt.* Stilpone. *M. du S.*

66. Πλάτων] Reliqui an viderint nescio, certe Platonem tradunt ter militasse. Vid. *Diog. Laërt.* III. p. 72. A. *M. du S.*

67. Αἰσχίνης] Conf. supra *Imag.* c. 17. *M. du S.*

68. Ὁμιλῶ] Sic supra *Asin.* c. 37. αὐλητὴς ὁμιλῶ. *M. du S.*

69. Μάν δὴ τολμήτας] Locus classicus de militia Socratis in *Platonis* Apol. p. m. 363. F. ὅτι μὲν γὰρ οἱ ἄρχοντες ἔταττόν, ὡς ὁμοῖς ἐλέσθε ἄρχειν μοι, καὶ ἐν Ποτιδαίᾳ, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐπὶ Δηλίῳ, τότε μὲ ἐ ἐκεῖνοι ἔταττον, ὥσπερ ἐ ἄλλῳ τις, ἐκινδύνευον ἀποθανεῖν κ. τ. λ. Sed hanc militiam non minus quam Lucianus deridet, & mendacii Platonem accusat *Athenaeus* V, 15. praeclare ille quidem refutatus a Casaubono: add. *Bortius* ad *Aelian.* V. H. 3, 17. Etiam *Plutarchus* in Alcibi. p. 265. *H. Steph.* sine ulla dubitatione fortitudinem illius, & servatum in praelio Alcibiadem, translatumque in eundem praemium, commemorat. Add. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* 2, 22. seq. Aut historica fides nulla est, aut vir fortis in bello etiam fuit Socrates. *J. M. G.*

Ibid. Ἐν τῇ πόλει] Legendum omnino videtur, ἐν τῷ Ἀμφιπόλει. Vid. *Suidam.* Τὸ μάχῃ glossema est. *F. G.*

Εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην &c.] Mirum est neque interpretem neque Commentatorem hunc locum emendasse, at mendum est, & manifestum: emendatio vero in proclivi. Quid enim est τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην? Quænam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socrates affuit? & quis Deorum Parnethen montem a Boeotiæ fini-

sophis? neque enim sane habes, quod hos quemadmodum illos, accuses. PAR. Hi rursus, Tychiade, de fortitudine disputantes quotidie, & virtutis nomen conterentes, multo etiam timidiores oratoribus apparebant mollioresque. Considera vero ita. Primo non est, qui nominare queat Philosophum in praelio mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut, si militarunt, fugerunt omnes. Antisthenes quidem & Diogenes, & Crates, & Zeno, & Plato, & Aeschines, & Aristoteles, & omnis illa turba, ne viderunt quidem aciem. Solus vero ausus progredi in pugnam sapiens illorum Socrates,

γῆς; ὁ γὰρ δὴ τούτους ὅσαπερ ἐκείνους ἔχειν αἰτιᾶσθε. ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδη, οἱ περὶ τῆς ἀνδρίας ἀσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα, πολλῷ μᾶλλον τῶν ῥητόρων φανεῖσθαι δειλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὴ ὧδε. πρῶτον μέν, οὐκ ἔστιν ὅστις εἰπεῖν ἔχοι Φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τελευτήσαντα. ἤτοι γὰρ οὐδὲ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἴπερ ἐστρατεύσαντο, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲν οὖν, καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς ὅστις ὁ ὅμιλος, οὔτε εἶδον παράταξιν, μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς τὴν ἐν τῷ πάλαι μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης, Φαύ-

a Ὅστις εἰπεῖν] Εἰπεῖν ὅς τις *El.* b Ἐν τῇ πόλει] Nihil variant Edd. Ἐπὶ Δηλίῳ vult *Palm.*

finibus in Athenas ipsas transportaverat? Lege, lege meo periculo, τὴν ἐπὶ Δηλίῳ μάχην. Ea fuit, in qua Socrates ἠρίστευσε. Sed mira est hoc loco Interpretis confidentia simul & ignorantia, qui de suo addidit, *adversus Lacedaemonios.* At ea pugna contra Boeotos facta fuit, & quod dicit inferius, ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ, ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna, & Socratis in ea strenuitate loquuti sunt, sufficiet ad emendationis nostrae confirmationem *Plutarch.* in Alcib. Ἔτι δὲ τῇ ἐπὶ Δηλίῳ μάχῃ γενομένῃ, καὶ φευγόντων Ἀθηναίων, ἔχων ὅπλον ὁ Ἀλκιβιάδης, τὸν δὲ Σωκράτην ἐπέχοντα μετ' ὀλίγων ὑπαναχωροῦντα καὶ παρηλασεν ἰδών, &c. Vide & *Laërtium* in Socrate. Ceterum ex hoc loco, credo, *Ortelius* in suo Lexico imaginatus est urbem in Attica vel pagum, nomine Ταυρέα Παλαίστρα. Fuit enim in ipsa urbe Athenis is locus, & ipse Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragio contra eum immodestius contendenti, ut ait idem *Plutarchus* in Alcibiade. Palaestrae erant loca in urbibus, ubi juvenes exercebantur sub quodam exercitationum magistro. Sic apud *Theocr.* Idyll. 2. Simaetha Delphin Myndium suum amasium arcessit e Palaestra Timageti —— —— ἀπὸ μολοῖσα

Τίμητος ποτὶ τὰν Τιμαγήτου παλαίστραν.
Τᾶνε δ' φοιτεῖ, τᾶνε δὲ νιν καθορῶσα.

J. P. a G.

Ἐν τῇ πόλει] Vid. *Xenoph.* p. 253. 32. & *Thucyd.* IV. 101. Expeditiones Socratis memorantur tres. (I.) *Amphipolitana*, anno tertio Ol. LXXXIX. (II.) *Potidaensis*, de qua *Plato* & *Plut.* diserte; ἰσχυρᾶς δὲ γενομένης μάχης, ἠρίστευσαν ἀμφότεροι. Alcibiades scilicet & Socrates. (III.) *Apud Delium*, de qua *Tullius* de Divin. I. Trium harum diserte meminit in Apol. apud Platonem. Ed. *Bas.* p. 11. f. *Athenaeus* tamen V. 15. negat unquam a Socrate pugnatum. Sed vide tu *Casauboni* Animadversiones, in quibus Athenaei judicium hac in parte luculenter refellitur. *M. du S.*

Τῇ ἐν τῇ πόλει μάχῃ] *Menagius* ad *Laërtii* l. c. ipse quoque corruptum, ait h. l. & legi vult, τὴν Ἀμφιπόλεως (forte commodius τὴν ἐν Ἀμφιπόλει) μάχην. Et sane favet ei Spartani militis mentio, quam cum hac fuga connectit Lucianus. Ad Delium vero non contra Spartanos, sed contra Thebanos pugnatum, constat. Similis ratio poterat etiam impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει suspicetur legendum ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat, cum servari suam libris, in quantum mihi constat, omnibus lectionem cuperem, & respici putarem ad fortissimum unum Socratis factum, cujus nescio quomodo laudati modo illius patroni mentionem omisere, relatum a *Diodoro Siculo* lib. XIV. p. 497. C. cum solus cum duobus familiaribus accurrit, ad eripiendum triginta Tyrannis Theramenem. Conveniebant verba ἐν τῇ πόλει res gerenda erat contra praesidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaestram. Sed rebellis est Parnes, quem montem intra Athenas conspici potuisse, apparet ex *Aristoph.* Νεφ. 322. & his, quae copiose *Meurs.* Rel. Attic. c. 9. Sed XII. millibus passuum ab urbe remotum fuisse medio inter hanc & Thebas spatio, ostendit Doctiss. *Wass* in Addend. ad *Thucyd.* IV, 97. Sed idem quoque Parnes extra dubitationem fere collocat *Palmerianam* emendationem. Nam diserte Thucydides l. c. & *Plutarchus* de Daemon. Socr. p. m. 1032. pr. cum illa ad Delium contra Thebanos pugna fugae ὄρους τοῦ Πάρνηθος mentionem conjungunt. Sed quid faciamus Palaestrae Taureae? Ponamus illam in via e Parnethe Athenas ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; viderit Parasitus, h. e. Lucianus, qui cogitasse potuit duas alias pugnas, quibus interfuit Socrates. *J. M. G.*

Φεύγων ἐκεῖνος ἐπὶ Παίρηθον, εἰς τὸν Ταυρέα παλαίστραν κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μὲν τὰ μειρακυλλίων καθεζόμενον ἁβραΐζειν, καὶ σοφισμάτια προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. ΤΥΧ. Ὦ γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη κἀγὼ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, οὐ, μὰ Δία, σκώπτειν αὐτοὺς κἀνειδίζειν βουλομένους· ὥστε οὐδέν τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σαυτοῦ τέχνῃ καταψευδεσθαι τῶν ἀνδρῶν.

ende a Parrhetho fugiens in Taurei se palaestram abdidit. Multo enim illi videbatur urbanius sedentem cum adolescentulis amatorias nugas garrire, & argutiolas objicere in quos incideret, quam cum viro Spartano pugnare. TYCH. Vir optime, ista jam ex aliis quoque audivi, non profecto irridere volentibus illos, aut maledictis incessere. Itaque non videris mihi quidquam tuae arti condonans contra illos mentiri.

ΠΑΡ. Ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἤδη φέρε καὶ σὺ παρασίτου ὁποῖός τίς ἐστιν ἐν πολέμῳ, καὶ λέγε, εἴ τις ὅλως λέγεται παράσιτός τις γενέσθαι τῶν παλαιῶν; ΠΑΡ. Καὶ μήν, ὦ Φιλότης, ἀδεὴς ἀνήκοος Ὁμήρου, εἰ δ' οὖν πάμπαν ἰδιώτης τύχῃ, ὅστις οὐκ οἶδεν ἅπαντας

44. Sed si videtur age jam & tu, Parasitus in bello qualem se praestet, dicito; & an omnino antiquorum quisquam Parasitus fuisse dicatur? PAR. Atqui nempe, amice, Homerum non audivit, cellulis rum omnium rerum rudis sit, *nemo ergo est*,

a Ἁβρᾳΐζειν] Sic Edd. Ἀφρίζειν G. & marg. Ald. Ἁβρίζειν vult *Graev.* b Προβάλλειν] Παραβάλλειν marg. Al. c Ὅστις] Sic *Fl. Bl. P.* aliaeque. Ὅς *J.*

71. Φεύγων ἐκεῖνος] Μὴ συκοφάντει, παρακαλῶ· οὐχ οὕτω γάρ, ἀλλ' ἀφρικῶν διατίλλει. *V.*

72. Ταυρέα παλαίστραν] De qua vid. *Plat.* in Charmide statim ab initio 235. C. *M. du S.*

Ibid. Πολὺ γὰρ αὐτῷ &c.] De Socrate, cum ex proelio in palaestram aufugisset, πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μὲν μειρακυλλίων καθεζόμενον ἁβρᾳΐζειν, καὶ σοφισματα προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι, quae sic verterunt: *Ipsi multo urbanius videbatur, cum adolescentulis sedendo se ornare, & secum versantibus cappisunculas proponere, quam cum Spartano viro pugnare.* Verum quis unquam audivit Socratem se ornasse, aut pueros ornari in palaestra, ubi nudi corpus exercebant? Vide sequentem dialogum de gymnasiis, ubi se non ornasse in iis, sed pulvere commaculasse dicuntur. Adde ἁβρᾳΐζειν non significare *se ornare*, ut volunt interpretes. Omnia sunt absurdissima. Cogitabam olim pro ἁβρᾳΐζειν legere παίζειν, *ludere cum pueris*, nam sic & alibi locutus est. sed postea in Mss. deprehendi veram scripturam, in quo legitur ἀφρίζειν, sed scribendum ἀφρίζειν, *garrire*. Est in hoc verbo aculeata figura, qua Socrati exprobat oblique παιδιωτείαν. Nam ἀφρίζειν proprie dicitur de colloquio amatorio, *Homerus* Iliad. Z.

ὣς τ' ἄρ' ἔμελλε
Στρέψασθ' ἐκ χώρης ὅθι ἡ ἀφρίζοι γυναικί.
quando jam erat
Digressurus e loco ubi cum sua colloquebatur uxore.

Et Iliad. X.

Τῷ ἀμφιβρότην ἦτορ παρὰ φρένα θῆκε νόημα,

Παρθένῳ ἠϊθέῳ τ' ἀφρίζοντε μετ' ἀλλήλοισιν.
Cum hoc confabulari, cum virgo adolescensque.
Virgo & adolescens confabulantur inter se.

Hinc ἀφριτὺς est blandus mulierum sermo, quibus capiunt animos virorum. Idem Poeta de cestu Veneris:

Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ἀφρητὺς
Πάρφασις.
Ibi est quidem amor, inest desiderium, insunt blanditiae
Illicientes.

Recte enim antiquus interpres ἀφρητὺς πάρφασις, conjungunt, & Etymologicum magnum exponit ὁμιλία & ὁμοδιαιτία, colloquium quod praeparat, hoc est animum ad amandum & concupiscendum incitat. Idem: ἀφρᾷ αἱ γυναῖκες, αἱ γαμεταί, οἱονεὶ ὁμοπαρά τινες οὖσαι, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀφρίνειν γάμου ἕνεκα συμπαροῦσαι. ἐξ αὐτοῦ δὲ ἀφρίζειν λέγεται, τὸ τοὺς ἄνδρας γυναικὶν ὁμιλεῖν. vide sequentia. Significat Lucianus Socratem in palaestra non de virtute disputasse cum ephebis, sed colloquia habuisse plena amoris, ac blanditiarum. *J. G. G.*

74. Ἁβρᾳΐζειν] *Faire le beau.* *F. G.*

Ἁβρᾳΐζειν] Parum abest quin recipiam emendationem Cl. *Graevii*. Sed quia non satis certum, quid Lucianus reliquerit, abstinui; licet vulgata lectio minus placeat, prae illa: adscripserat etiam ἀφρίζειν *Gesnerus*. Et in versione eo adlusit. *J. F. R.*

75. Ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ] (Suspectum. Forte ἀνδρὶ σπαρτῷ. Thebani enim & Boeotii dicebantur σπαρτοί, i. e. *sati*.

ſit, qui neſciat, apud illum præſtantiſſimos Heroum Paraſitos eſſe. Nam & Neſtor ille, cujus a lingua mellis inſtar defluebat oratio, ipſius Paraſitus Regis fuit: & neque Achillem, qui cum videbatur tum erat & corpore præſtantiſſimus & juſtiſſimus, neque Diomedem, neque Ajacem Agamemnon ita laudatque & admiratur, velut Neſtorem. Neque enim Ajaces decem ſibi contingere optat, neque decem Achilles: ſed olim *ait* futurum fuiſſe ut caperetur Troja, ſi tales, qualis hic Paraſitus, ſenex licet, milites decem habuiſſet. Idomeneum etiam Jove natum, Paraſitum ſimiliter dicit Agamemnonis.

45. TYCH. Iſta quidem ipſe etiam novis

αὐτῷ τοὺς ἀρίστους τῶν ἡρώων παρασίτους ὄντας. ὃ τε γὰρ Νέστωρ ἐκεῖνος, ἀφ' οὗ καὶ ἀπὸ τῆς γλώττης ὥσπερ μέλι ὁ λόγος ἀπέρρει, αὐτοῦ τοῦ βασιλέως ἦν παράσιτος· καὶ οὔτε τὸν Ἀχιλλέα, [d] ὅσπερ ἐδόκει τε καὶ ἦν τὸ σῶμα γενναιότατος, καὶ δικαιότατος, οὔτε τὸν Διομήδην, οὔτε τὸν Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων οὕτως ἐπαινεῖ τε καὶ θαυμάζει, ὥσπερ τὸν Νέστορα. οὐδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὔχεται γενέσθαι αὐτῷ, οὔτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλαι δ' ἂν ἑαλωκέναι τὴν Τροίαν, εἰ τοιοῦτος ὁποῖος ἦν οὗτος ὁ παράσιτος, καίπερ γέρων ὤν, στρατιώτας εἶχε δέκα. καὶ τὸν Ἰδομενέα τοῦ Διὸς ἔγγονον, παράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως λέγει.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς οἶδα, ὅτι

d Ὅσπερ] Sic *Pl. Ald. Fr. S.* Ὥσπερ *Bz. & 2. J. P. H.*

ſati. Fabula nota. Vid. Noſtrum Φιλοψ. c. 3.) *Kuſt.* Adde *Eur.* Ἰκ. (p. 330. A. 344. AB.) & Ἡρ. μ. (p. 719. A.) & Noſtr. Ὀρχ. c. 41. Sed nihil muto. *M. du S.*

79. Ὥσε εἰδέναι τι] I. e. vera dicis, non calummiaris. *F.G.*

Ὥσε εἰδέναι τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σεαυτοῦ τέχνῃ παλαιστὰς τ' ἀνδρῶν] Apparet quidem hæſiſſe in hoc loco Benedictum, dum quæ nimia attulit *Opſœpoens*, amputare conatur, ſed dum expedire ſe ab ejus interpretatione penitus nequivit, nihilo magis lectorem adjuvit, quam fecerat prior, qui ſic interpretatur, *quibus per Jovem nequaquam voluntas erat hæc illis illudendi gratia exprobrare, ſicut tibi. Itaque parum gratia arti tuæ conciliare videris, tantos viros falſis contumeliis afficiendo.* Ex his omittens Benedictus illa *ſicut tibi*, ſequentia reddidit: *Itaque parum gratia artis tuæ conciliare videris contra viros hoſce mentiendo.* At quæſo quid eſt, quod in illis hic paraſitus mentitur? Utique in præcedenti periodo teſtatur ſe hæc eadem audiviſſe ab viris bonis & fide dignis, nec ob ullam cauſam ſuſpectis mendacii in iſtis hominibus. Hinc certe & in noſtra periodo aſſentitur paraſito, contra quam interpretes volunt. Nam manifeſte Græcæ voces hunc ſenſum efficiunt, *ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tuæ arti, in illis viris mentiri.* *F.G.*

82. Καὶ λέγε] Nihil varietatis invenio; mallem tamen hoc loco καὶ ejicere, cum Cl. *Geſnero*, qui in marg. notarat hoc forſan delendum. Nam nexus φέρε δὲ σὺ λέγε melior eſt, quam φέρε δὲ σὺ δὲ λέγε. Etſi de καὶ abundante jam ad nauſeam commentati ſumus antea. *F.F.R.*

85. Οὐδὲ ἀνήκοος Ὁμήρου] Οὐδὲ μὴ ἀνήκοος Ὁμήρου *Th. M.*

Οὐδὲ ἀνήκοος Ὁμήρου] *Marcilius* hoc loco legit, Οὐδὲ μὴ ἀνήκοος Ὁμήρου. At id admittendum negant ſequentia. Senſus eſt ſimplex, *Atqui o amice, nemini, etſi vel maxime ſit indoctus, usque adeo insuditus eſt Homerus, qui neſciat, Heroum etiam præſtantiſſimos apud eum eſſe paraſitos.* *F.F.*

Οὐδὲ ἀνήκοος] Mallem ἀνηκόως. *M. du S.*

Οὐδὲ ἀνήκοος Ὁμ.] Minime probo *Marcil.* commaculationem, quæ forſan hinc orta, quod crederet duas negationes & hic negare, ideoque tertiam addendam. Sed non negant duæ negationes, quando μὴ vel οὐ præmittitur adjectivo cum α privativo; nam οὐκ ἀνάξιος Græcis æque eſt *non indignus*, i. e. *dignus*? ac Latinis. *Ael.* V. H. IV. 18. Παρακούσιον ἀνδρὸς χειρώνακτος, καὶ τοῦ Ὁμήρου μὴ ἀπαθοῦς. Et οὐκ ἀπαίδευτος ἀνθρώπου. I. 7. pr. Ac paſſim apud quoſvis, ita ut plura addere pudeat. *F.F.R.*

89. Νίκωρ] *Hom.* Il. A. 249. *M. du S.*

92. Ὅσπερ ἐδόκει] Ὥσπερ ἐδόκει. *Th. M. Solanus* contra, cum ὅσπερ legeretur in *J.* id in ὅσπερ mutavit, cui adſentior, etſi & alterum tolerabile: ſed quia in ὅσπερ optimæ Edd. conſentiunt, eo facilius id prætuli. Aliud eſt paullo poſt, θαυμάζει ὅσπερ τὸν Νέστορα. *F.F.R.*

96. Δέκα Αἴαντας] *Hom.* Il. B. 371. *M. du S.*

1. Ἰδομενέα — παράσιτον] *Homer.* Il. Δ. 256. *M. du S.*

2. Ἔγγονον] Quamvis conſentiant libri, & apud alios ita etiam ſcriptum ſæpiſſime reperiatur, legendum apud omnes ἔκγονον videtur. *M. du S.*

ὅπως γε μὴν ἐκεῖνοι γεγόνασιν, οὔπω τὸ ἀνδρε τῶν Ἀγαμέμνονι παράσιτοι ἦσαν. ΠΑΡ. Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τὴν ἐπῶν ἐκείνων, ὅπως αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα λέγει. ΤΥΧ. Ποίων; ΠΑΡ.

σὸν δὲ [a] πλέον δέπας αἰεὶ

Ἕστηχ' ἁπτὸς ἐμοί, πίειν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι

ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλέον δέπας εἴρηκεν, οὐχ ὅτι τὸ ποτήριον ἀεὶ παντὸς πλῆρες ἑστηκε τῷ Ἰδομενεῖ, καὶ μαχομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ' ὅτι αὐτῷ [b] δι' ὅλου τοῦ βίου μόνῳ ἐξῆν δειπνεῖν ὑπῆρχε τῷ βασιλεῖ, ἀλλ' [c] οὐχ ὥσπερ τοῖς λοιποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς [d] προκαλουμένοις. τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμονομάχησε τῷ Ἕκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα δεῖον [e] ἄγον, φησὶ, καὶ τιμὴν ἀξιωθέντα ὁμοῦ τῷ θεῷ τῷ βασιλεῖ δεῖπνου· ὁ δὲ Ἰδομενεὺς, καὶ ὁ Νέστωρ, ὁσημέραι συνεδείπνουν τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτός φησι. Νέστωρ δὲ παρασιτικός μοι δοκεῖ τῶν βασιλέων μάλιστα τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι. καὶ γὰρ ὅτι τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄρξαντος τῆς τέχνης, ἀλλὰ ἄνωθεν ὅτι Καινέως καὶ Ἐξαδίου· δοκεῖ δὲ οὐδὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ [f] καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε. ΤΥΧ. Οὗτοσὶ μὲν γενναῖος παράσιτος. εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς οἶσθα, πειρῶ λέγειν.

nondum tamen videor mihi intelligere, quomodo duo illi viri Parasiti Agamemnonis fuerint. PAR. Recordare, vir optime, versuum illorum, quos ipse Agamemnon dicit ad Idomeneum. TYCH. Quorum? PAR.

Tibi pocula semper
Plena stetere, velut mihi, si potare liberet.

Hic enim *plena semper pocula* dixit, non quo poculum perpetuo plenum steterit Idomeni, & pugnanti & dormienti; sed quod ipsi per totam vitam liceret soli coenare cum Rege, non ut reliquis militibus, qui certis modo quibusdam diebus vocarentur. Ajacem enim solitaria contra Hectorem pugna praeclare defunctum, *Ad divum*, ait, *Agamemnona ducunt*, honoris causſa coenae Regis adhibendum. Idomeneus vero atque Nestor coenabant cum Rege quotidie, ut ipse ait. Nestor vero Parasitus mihi videtur regum maxime artifex & bonus fuisse, nec enim coepisse artem in Agamemnone, sed superiori tempore in Caeneo & Hexadio: videtur autem nec desisse parasitari, nisi mortuo Agamemnone. TYCH. Hic quidem praeclarus Parasitus. Si vero alios etiam nosti, tenta dicere.

46. PAR.

a Πλέον] Edd. Luciani. Πλεῖον *Homer.* b Δι' ὅλου] Quaedam διόλου. c Οὐχ] Recte *Fl. P. B.* Οὐκ *J.* d Προσκαλουμένοις] Sic *Fl. Ald. Bas.* & 2. *H. P. C.* Καλουμένοις *J.* e Ἄγων] Sic *Fl.* & *Hom.* Ἄγων Edd. cett. f Καὶ] Non adest καὶ in *Fl.*

10. Πλεῖον] Ex *Homero* Il. Δ. 262. reposuimus pro πλέον. *M. du S.*

Πλέον] Verum est in *Homero* l. d. πλεῖον legi, ut versus mere spondaicus, Homero rarior, ibi postulat, sit enim: Δειτερὸν πίνουσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεί. Sed quia in hemistichio quod Lucianus profert, σὸν δὲ πλέον etiam versum, & magis fluentem facit, nihil mutavi; quia vel dedita opera sic potest scripsisse, vel memoriter. At quum *Homeri* adfectata spondaeorum dimentio studio etiam a poëta quaesita videri potest, ad lentam admirantis & rem magnam parantis pronuntiationem exhibendam, legere jam πλεῖον & hic poterit, cui id videtur tanti. *J. F. R.*

16. Δι' ὅλου] Ita *V2.* & *P.* scribunt, recte. In reliquis conjunctim scribitur διόλου, absurde. *M. du S.*

20. Εἰς Ἀγαμέμνονα] *Homer.* Il. H. 312. *M. du S.*

21. Ἄγων] Sic apud *Homerum* & in Ed. *Fl.* legitur: reliqua Lucianea sunt. *M. du S.*

24. Ὡς αὐτός φησι] Ubi hoc dicat *Homerus* nescio; certe Il. B. 405. vocat ad coenam Nestora & Idomeneum in primis. Sed ex verbis ipsis Agamemnonis ab eo supra allatis (Il. Δ. 262.) id elicit. Ast ex quibus eliciat Nestora etiam semper adfuisse Agamemnonis mensae, nescio. *M. du S.*

28. Ἐπὶ Καινέως] Locus *Homeri* unde hoc conjiciat, est Iliad. A. 264. *M. du S.*

39. Ἕκτορα] *Hom.* Il. Π. 278. *M. du S.*

41. Παρασιτικός] *Iliad.* Π. 293. *M. du S.*

47. Συρ-

46. PAR. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Parasitus Achillis fuit Patroclus, isque nec ullo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet esset adhuc juvenis? Etenim nec ipso illum Achille deteriorem esse, ex operibus illius intelligere mihi videor. Hectorem enim perruptis portis, ad naves intra vallum pugnantem hic expulit, & navem Protesilai jam ardentem restinxit: licet vectores in ea essent non vilissimi, sed Ajax & Teucer Telamonis filii, miles alter egregius, alter sagittator: ac barbarorum quidem interfecit multos, in his vero etiam Sarpedonem Jovis filium, Parasitus Achillis: nec sicut alii mortuus est: cum ipsum Hectorem Achilles interfecerit solum solus, & ipsum Achillem Paris; Parasitum vero Deus, & homines duo. Mortemque voces edidit, non quales Hector fortissimus, qui Achillis genibus advolutus supplicavit, ut cadaver suum reddatur suis; sed quales convenit emittere Parasitum. TYCH. Quas ergo? PAR.

Viginti tales si me contra arma tulissent,

ΠΑΡ. Τί ἂν, ὦ Τυχιάδη, οὐχὶ καὶ Πάτροκλος τῦ Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα οὐδενὸς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων φαυλότερος, οὔτε τὴν ψυχὴν, οὔτε τὸ σῶμα, νεανίας ὤν; ἐγὼ γοῦν οὐδ' αὐτῦ μοι δοκῶ τῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτῦ χείρω εἶναι, τόν τε γὰρ Ἕκτορα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ ἐπὶ τὰς ναυσὶν εἴσω μαχόμενον, ἔστησε, καὶ τὴν Πρωτεσιλάου ναῦν ἤδη καιομένην ἔσβεσε. καίτοι ἐπεβάτευον αὐτῆς οὐχ οἱ φαυλόταλοι, ἀλλ' οἱ τῦ Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν ὁπλίτης ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τούτοις καὶ Σαρπηδόνα τὸν τῦ Διὸς υἱὸν, ὁ παράσιτος τῦ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ' αὐτὸν μὲν Ἕκτορα Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν, εἷς ἕνα, καὶ αὐτὸν Ἀχιλλέα Πάρις· τὸν δὲ παράσιτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν δὲ φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἵας ὁ γενναιότατος Ἕκτωρ προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα, καὶ ἱκετεύων ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτῦ τοῖς οἰκείοις ἀποδοθῇ, ἀλλ' οἵας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον. [h] TYX. Τίνας δὴ ταύτας; ΠΑΡ.

Τοιῦτοι δ' εἴτ' ἐμοὶ εἴκοσιν ἀντεβόλησαν,

Παρ-

g Χεῖρα] Χεῖρα Fl. h TYX.] Aberat persona TYX. & seq. ΠΑΡ. in Edd. Adjeci ex *sensu*.

47. Σαρπηδόνα] *Iliad.* Π. 480. De sequentibus vid. etiam ead. *Il.* Π. 788. & 849. *M. du S.*

51. Θεὸς δὲ δύο ἄνθρωποι] Apollo, Hector, & ejus auriga, seu armiger. *F. G.*

52. Καὶ τελευτῶν &c.] Καὶ τελευτῶν δὲ (Πάτροκλος) φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἵας γενναιότατος Ἕκτωρ, προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα — ἀλλ' οἵας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον. TYX. Τίνας ταύτας; ΠΑΡ. Τοιοῦτόν δ' εἴτ' ἐμοὶ εἴκοσιν ἀντεβόλησαν, &c. Sic puto hunc locum legendum, intextis personis, quae perperam excideranr. Ait Parasitus, Patroclum morientem non istiusmodi supplicem ad interfectores suos misisse vocem, qualem Hector, suppliciter orans Achillem, ut corpus suum cognatis traderetur; at misisse eam vocem, quae Parasito fuerit digna. Rogat Tychiades, quae demum ea vox fuerit? Respondet Parasitus id, quod ab eo moribundo prolatum fuisse, refert Homerus. *J. F.*

53. Ἕκτωρ προσπίπτων] *Hom.* Il. X. 337. *M. du S.*

Ibid. Προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα] In *Homero* est λίσσομαι, non προσπίπτων. Sed an & προσπίπτω cum accusativo construitur? An verborum ordo est mutandus? legendumque Ἕκτωρ προσπίπτων δ' ἱκετεύων τὸν Ἀχιλλέα; nam προσπίπτειν τινὶ cum dativo usitate dici, est notissimum. Non est quidquam immutandum, quum & *Eurip.* cum accusat. construat fere semper; ut *Hecub.* 339. Πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τῷ δ' Ὀδυσσέως γόνυ. Ibid. 737. — πόσιμα προσπίτνουσα γόνυ; deinde *Androm.* vs. 537. Τί μοι προσπίπτεις, ἀλλὰν πέτραν, Ἢ κῦμα λιταῖς ὡς ἱκετεύων. Sic & προσπιτνοῦσ' ἐμὸν γόνυ idem Suppl. vs. 10. eadem ratione, i. e. ellipsi τῦ πρὸς. Nam ibid. vs. 43. πρὸς γόνυ πίπτουσα τὸ σὸν. Unum ex *Andromache* ejusdem locum protulit, non commonstravit, Scapula, quod tamen mirere, quia *Stephanus*, quem exscripsit, de hoc casu nihil. *J. F. R.*

58. Τοιοῦτον δ' εἴτ' ἐμοὶ] *Hom.* Il. Π. 847. *M. du S.*

59. Ἂν]

Πάντες [a] ἂν αὐτόθ' ὅλοιντο, ἐμῷ ὑπὸ δορὶ δαμέντες.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανά. ὅτι δὲ μὴ φίλος, ἀλλὰ θεράπων ἦν ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως, πειρῶ λέγειν. ΠΑΡ. Αὐτόν, ὦ Τυχιάδη, τὸν Πάτροκλον ὅτι θεράπων ἦν, λέγοντά σοι παρέξομαι. ΤΥΧ. Θαυμαστὰ λέγεις. ΠΑΡ. Ἄκουε τοίνυν αὐτοῦ τὰ ἐπῶν·

Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε [b] τιθήμεναι ὀστέ', Ἀχιλλεῦ,
Ἀλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι.

καὶ πάλιν [c] Ἀποβὰς,

[d] Καὶ νῦν μὲ δεξάμενός, φησιν, ὁ Πηλεὺς Ἔτρεφεν ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε,

τυτὲς παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲν τοίνυν φίλον ἐβούλετο τὸν Πάτροκλον λέγειν, οὐκ ἂν αὐτὸν ἀνόμαζε θεράποντα· ἐλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τοίνυν λέγει θεράποντας, τοὺς μὴ δυναμένους ἄλλως ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἐλθεῖν ἢ ὅταν καλῶνται; ἐκείνους δὲ καλοῦσιν οὐ μόνον ἐπὶ τὰ δεῖπνα, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὰς θυσίας καὶ τὰς ἄλλας ἑορτάς. ἐπεὶ καὶ ὁ Ὅμηρος ἐν ἄλλοις πολλοῖς καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι ἐν τῷ δεκάτῳ τοὺς κήρυκας θεράποντας καλεῖ, ὅταν ἐπὶ τὸ δεῖπνον καλῶσιν αὐτούς. ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσείᾳ ἐν τῷ ἑβδόμῳ καὶ τὸν Ἀλκίνου ἀκόλουθον καὶ ὑποδοχέα καὶ ὀπαδὸν καὶ θεράποντα καλεῖ. ἐν δὲ τῷ ὀγδόῳ καὶ τὸν Δημόδοκον θεράποντα καλεῖ, ὅτι ἐπὶ τὸ δεῖπνον καλεῖται. ἐν δὲ τῷ ἑβδόμῳ καὶ τὰς ἐπὶ τὸν ἀργαλέον μύλωνα ἀπιούσας θεραπαίνας καλεῖ, ὅτι ἐπὶ τὸ ἔργον ἀπεστέλλοντο. ἐν δὲ τῷ ἐνάτῳ καὶ τὸν Ἑρμῆν θεράποντα καλεῖ, ὅτι ἐπὶ τὸ δεῖπνον καλεῖται. ἐν δὲ τῷ ἑβδόμῳ καὶ τὸν Ἀλκίνου ἀκόλουθον καὶ ὑποδοχέα καὶ ὀπαδὸν καὶ θεράποντα καλεῖ. ἐν δὲ τῷ ὀγδόῳ καὶ τὸν Δημόδοκον θεράποντα καλεῖ, ὅτι ἐπὶ τὸ δεῖπνον καλεῖται. ἐν δὲ τῷ ἑβδόμῳ καὶ τὰς ἐπὶ τὸν ἀργαλέον μύλωνα ἀπιούσας θεραπαίνας καλεῖ, ὅτι ἐπὶ τὸ ἔργον ἀπεστέλλοντο. ἐν δὲ τῷ ἐνάτῳ καὶ τὸν Ἑρμῆν θεράποντα καλεῖ, ὅτι ἐπὶ τὸ δεῖπνον καλεῖται.

Unusquisque mea domitus jacuisset ab hasta.

47. TYCH. Sufficiunt ista. Ast, non amicum fuisse Patroclum, sed Parasitum, illud tenta dicere. PAR. Ipsum, Tychiade, Patroclum praebebo tibi, dicentem, se Parasitum fuisse. TYCH. Mira narras. PAR. Ipsa ergo audi verba:

Ne mea, Achille, tuis procul ossibus ossa reconde,
Verum una, ut vestris una fumus aedibus alti.

Et rursus, jam discedens,

Hic me susceptum, inquit, *Peleus*
Et studiose aluit, jussitque tibi esse ministrum:

hoc est, Parasitum. Si enim amicum voluisset dicere Patroclum, non nominasset Ministrum; liber enim erat Patroclus. Quos ergo vocat Ministros, nisi hos qui neque ser-

a Ἂν αὐτόθ'] Restitut. ex *Hom.* Πάντες κ' αὐτόθ' Edd. Luciani. b Τιθήμεναι] Recte *S.* & *Hom.* Τιθέμεναι Edd. cett. male. c Ἀποβὰς] Ὑποβὰς marg. *A1.* d Καὶ νῦν] Sic Edd. omn. Ἔνθα ex *Hom.* adlevit *Gesn.*

59. Ἂν] Ex Homero restitui. nam antea legebatur κ' αὐτόθ'. *M. du S.*

68. Μὴ ἐμὰ] *Iliad.* Ψ. 83. *M. du S.*

Ibid. Τιθέμεναι] Ex Homero restituit hanc vocem *Benedictus* in *S.* In omnibus antea prave scriptum τιθέμεναι. Socrates apud Xenophontem Achillis *amicum* fuisse probat, non *amasium*; qua de re ad Ep. c. 32. B. *M. du S.*

73. Καὶ νῦν] Quid hoc sit nescio. *Hom.* l. c. vs. 89. Ἔνθα. *M. du S.*

81. Μηριόνῃ τῷ Ἰδομ.] *Il.* N. 246. 295. *M. du S.*

84. Τὸν μὲ Ἰδομ.] Haud facile dixeris quem locum respiciat. In catalogo 152.— 8. Idomeneus δουρικλυτὸς tantum audit, Meriones autem ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ. v. 158. Sed non θεράπων illic, adeoque a verbis parasiti nimium recedunt. Il. N. 246. θεράπων audit, & 295. θεῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ, & mox cum addit, οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόν δὲ μίτυσι τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς θ' ἁταρβὴς ἵστατο — τοῖσι Μηριόνης τε θ' Ἰδομενῆος ἀγοὶ ἀνδρῶν Ἵσταν ἐς πόλεμον. Merionem videtur Martem facere, Idomeneum Phobum; illic enim saepius Marti assimilatur Meriones, Idomeneus eo quidem in loco nusquam; (328.) donec cum Ænea manum conferens (v. 500.) ἀτάλαντοι Ἄρηϊ dicuntur & ipse & Æneas. Saepius autem hoc elogio ab Homero ornatur Meriones quam Idomeneus, quod ansam huic scurrae dedit. *M. du S.*

88. Ἀριστογείτων] Atqui apud *Thucydidem* meritorius est Harmodius, non Aristogiton. VI. 54. Praeterea pauperem facit & plebejum contra Thucydidis mentem, qui de eo ita loquitur: γνοὺς δὲ Ἁρμόδιος ἅμα ἀλλήλοις λαμπρῷ, Ἀριστογείτων ἀνὴρ τῶν ἀστῶν μέσος πολίτης ἰφύης ὢν ἔσχυε μάλιστα. In reliqua historia sequitur Lucianus receptam de iis opinionem. Quod *Thucydides* autem de statuis reticet, minus mirabuntur qui meminerint ex Pisistrato ortum; quam causam recte affingat ejus Scholiastes ad I. 20. Nobiles autem erant statuae. Rogante quodam, quodnam esset optimum aes? Ego, inquit Antipho, Athenienſe optimum judico, ex quo Harmodii & Aristogitonis statuae conflatae sunt apud *Philostr.* 900. *M. du S.*

89. Ὥσπερ Θουκυδίδης φησί] Quum Cl. *Hemsterh.* orae adleverit *Thucyd.* VII. p. 411. vs. 98. ibique *Dukerum* adiri posse commonuerit, pauca ex eo addere volui; sed omiserunt operae; vid. ergo Addenda. *J. F. R.*

94. Ἀφύλακτον] Propter phrasεos raritatem addidit Noster, lectionem hanc esse constantem; nam quum proprie *abripere aliquem* significet, & privationi bonorum & honorum plerumque jungatur, mirum videretur hic adjungi contrario. Sed quum velit *ereptam* civitatem e servitute, sensus erit minime incongruus.

Sic

servi essent, neque amici, nempe Parasitos? Qua ratione etiam Merionem Idomenei & ipsum Ministrum nominat: cum sic puto, tum vocarentur Parasiti. Vide autem, quam hic etiam Idomeneum, Jovis qui filius esset, non dignetur vocare *Martis aequiparandum*, sed Merionem illius Parasitum.

48. Quid vero? Nonne & Aristogiton plebejus homo & pauper, ut ait Thucydides, Parasitus erat Harmodii? Quid vero? nonne idem etiam amator? Aequum enim est, ut Parasiti iidem etiam sint alentium se amatores. Hic igitur rursus Parasitus Athenarum urbem, tyrannide oppressam, vindicavit in libertatem. Et nunc stat aeneus in foro suo cum amasio. Hi ergo, viri fortissimi cum essent, fuere iidem Parasiti.

49. Tu vero qualem suspicaris in bello futurum Parasitum? Nonne primum, talis prandio ibit in aciem, sicut etiam Ulysses aequum esse censet? Etenim quem in pra-

οὐ μήτε τὸν δῆλυν, μήτε τὸν φίλυν τὸν ξυσίτιον δηλαδή; ἢ καὶ τὸν Μηριόνην τὸν Ἰδομενέως καὶ αὐτὸν διάκονον ὀνομάζει. ἔστιν, οἶμαι, καλυμμάτιον τότε τὸ παράσιτον. σκόπει δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸν μὲν Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα υἱὸν, οὐκ ἀξιοῖ λέγειν ἀτάλαντον Ἄρηϊ, Μηριόνην δὲ τὸν ξυσίτιον αὐτοῦ.

Τί δὲ οὐχὶ καὶ Ἀριστογείτων δημοτικὸς ἦν, καὶ πένης, ὥσπερ Θουκυδίδης φησὶ, παράσιτος ἦν Ἁρμοδίου; τί δὲ; οὐχὶ καὶ ἐραστής; βέλτιστοι γὰρ οἱ παράσιτοι καὶ ἐρασταὶ τὸν τρεφόντων εἰσίν. ἔστω τοίνυν πάλιν ὁ παράσιτος τὸν Ἀθηναίων πόλιν τυραννουμένην εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο καὶ νῦν ἕστηκε χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ τὸν παιδικά. ἔτοιμοι δὴ, τοιοῦτοι ὄντες μάλα ἀγαθοὶ, παράσιτοι ἦσαν.

Σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινα εἰκάζεις ἐν πολέμῳ τὸν παράσιτον; οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ ταυτὸν ξυστροποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὸν παράσιτον, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; ἢ γὰρ ἀλλ'

e Ἀτάλαντος] Ἀτάλαντον ora *AIW*. f Ἀφείλετο] Nil mutare Edd. addidit *M. du S.*

Sic *eripere ex periculo* signif. ap. *Aelian.* XI. 6. ἀφεῖλε τὸν αὐτὸν ἐκ τοῦ ἐναντίου. *F. F. Ba*

Ibid. Ἕστηκε χαλκοῦς] Sic *Lexiph.* c. 12. *De Gymn.* c. 17. Et χρυσοῦν στῆσαι μίμημα *Alciphr.* I. Ep. 30. f. Alia simili *Hemsterh.* ad *Tim.* §. 51. *F. F. R.*

98. Οὐχὶ πρῶτον, &c.] Οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος (παράσιτος) ἀριστοποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὸν παράσιτον καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; ἢ γὰρ, ἀλλ' ὃν σὺ πολέμῳ μάχεσθαι ἄριστον ἐτίμησας, καὶ τοῦτος ἅμα ἐν μάχῃ δεῖ. Locus hic in posteriori parte paullum contortus, & forte male transpositus. Certe verus verborum ordo est, ἢ γὰρ ἀλλ' ὃν σὺ πολέμῳ μάχεσθαι, καὶ τοῦτος ἅμα ἐν μάχεσθαι δεῖ, φησὶν ἐτίμησας. Interpres non satis fideliter hic egit. Verte, *Nonne autem is* (Parasitus) *primum prandio exit in aciem, quemadmodum & Ulysses censet? Etenim quem in bello pugnare, & quidem primo mane pugnare oportet, epulis, ait, excipiet.* Forte scripsit quoque Noster φησὶν ἐτίμησας, *ait se epulis excepturum.* Verba Ulyssis, ad quae respicit Parasitus, puto haec esse in *Homeri* Il. T. vss. 160.

Ἀλλὰ πάσασθαι ἄναχθι· θοῇς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς
Σίτου θ' αἵματός τε τά τοι μάλα θυμὸν ἔχουσι·
Οὐ γάρ, ἀνηρείπτην ἤματα πάντα διακρίνας
Ἀμφοῖν ὀξείῃ δηΐων, ὅστις μάχεσθαι.
Sed refecti jube valentes in navibus Achivos
Pane & vino, hoc enim robur est & fortitudo.
Neque enim vir toto die usque ad solem occidentem
Expers cibi poterit contra pugnare.

Huc faciunt verba Scholiastae *Theocriti* ad I. vs. 51. οἱ μάλλοντες πολεμεῖν, πρωΐας δεῖ εἶναι, ἐλάγιστα τινὰ πρόσιον ἄρτου, καὶ ἄκρατον οἶνον πίνειν, ὡς θαρρεῖν ἅπαν, καὶ μεθύειν λάθρᾳ, ὃ δὲ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. *Pugnaturi, summo mane, parum panis comedebant, & meracum bibebant, quo calidi & minime meticulosi forent; quod & ἀκρατισμὸν appellarunt.* *F. F.*

1. Οὐ γὰρ, ἀλλ'] Id est, *non enim hoc solum faciet, sed etiam*, &c. Exempla quaerenda. *F. G.*

Οὐ γὰρ] (*Sensus* transponendo haec sananda putat; sed addenda tantum vocula *si* post ἐτίμησας, unde excidit, quia eadem litterae ipsius vocula suae simul illius verbi ultimae. Ita vero sensus erit: *Nonne ita est? Imo quem in bello pugnare ait Ulysses, eum excipiet prius epulis, etiamsi confestim a prima luce pugnare oportet.*) *Porta* ad *Il.* V. H. VIII. 12. Vid. *Homer* Il. T. 162. & 230. Sed perturbata hic adeo sunt omnia, ut vix aditus pateat ad emendationem. Legi tamen, γ' ἀν pro καὶ. *M. du S.*

Οὐ γὰρ — φησὶν] Primo illud ἢ γὰρ ἀλλ' solo *Etenim* reddidi, ut hoc pariter & multis aliis locis recte factum ab interpretibus aliis. Nempe asseverationem quandam habet ista particularum conjunctio, quasi tu dicas, *Non est aliter; sed.* Et videtur haec sup-

ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαί φησιν ἑτοίμως, καὶ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δέοι· καὶ ὃν ἄλλοι στρατιῶται χρόνον οὐδὲν δέους ὁ μὲν τις ἀκριβῶς ἁρμόζεται τὸ κράνος, ὁ δὲ θωράκιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ τὸ δεινὸν οὐδὲν πεύσων τῷ πολέμῳ, τρέμει, [b] ἔστω δὲ ἐνθάδε τότε μάλα φιλάρῳ τῷ προσώπῳ, καὶ μὴ τὴν ἔξοδον εὐθὺς ἐν πρώτοις διαγωνίζεται· ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν ὅπισθεν ὑποτέτακται τῷ παρασίτῳ, καλύπτειν αὐτὸν ὥσπερ ὁ Αἴας τὸν Τεῦκρον ὑπὸ τῷ σάκει καλύπτει, καὶ τὰ βελῶν ἀφιεμένων, γυμνώσας ἑαυτὸν, τοῦτον σκέπει. βούλεται γὰρ ἐκεῖνον μᾶλλον σώζειν, ἢ ἑαυτόν.

Εἰ δὲ δὴ καὶ πέσοι καὶ οὗτος ἐν πολέμῳ, οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ δήπου ὅτε λοχαγὸς ὅτε στρατιώτης αἰσχυνθείη, μεγάλῳ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ ἐν συμποσίῳ καλῶς καλαχειμένῳ· ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν τοῦτο παραχείμενον, ξηρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν πώγωνα ἔχοντα, προλελοιδορημένον τῆς μάχης, ἀοδὴν ἄνθρωπον. τίς οὐκ ἂν καταφρονήσειε ταύτης τῆς πόλεως, τοὺς [c] ὑπαστισάς αὐτῆς οὕτω κακοδαίμονας ὁρῶν; τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι [d] χλωροὺς καὶ κομήτας ὁρῶν ἀνθρωπίσκους κειμένους, τὴν πόλιν ἀπολιποῦσαν συμμάχων, τοὺς ἐν τῇ εἱρκτῇ κακούργους ὀπλῖσαι τῷ πολέμῳ; τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι.

lio pugnare jubet, eum etiam excipiet epulis, etsi statim a lucis exortu pugnandum sit. Quoque tempore milites alii prae metu, alius quidem accurate aptat galeam, thoracem induit alius, alius ipsa belli metuenda suspicans tremit: eo tempore hic noster hilari vultu cibum capit, & post egressionem in primis statim pugnam capessit: sed qui illum alit, altero stat ordine post Parasitum, quem ille ut Teucrum Ajax suo clypeo occultat, emissisque telis, suo nudato corpore, hunc tegit, quippe qui hunc potius quam se servare cupiat.

50. Si vero cadat etiam in praelio Parasitus, non sane illius *interfecti* neque ductorem ordinis, neque militem pudeat, magni nempe corporis, & sicut in convivio pulchre jacentis. Et operae pretium est juxta jacens videre Philosophi cadaver aridum, squalidum, longam habens barbulam, jam ante pugnam demortuum, imbecillum homuncionem. Quis non contemnat eam civitatem, propugnatores illius ita miseros si videat? Quis vero non conjiciat pallidos & comatos homunciones si jacentes videat, civitatem auxiliis egentem maleficos de carcere belli caussa solvisse? Tales quidem in bello ad Philosophos & oratores *comparati* sunt Parasiti.

51. In

a Καὶ] Forsan Κἂν. conjiciebat *Gujet.* etiam *Gesn.* Nil mut. Edd. d Χλωροὺς] Χλωρούς male *H1.* & 2.

b Οὗτος δὴ] Οὗτός δὴ emendat *Gesn.* c Ὑπαστισὰς]

20. Ὡς ἄξιόν γε] *Eburnia. V.*

supplendi ratio commodior breviorque illa altera, quam scrupulosa nimis diligentia ex ipso orationis contexto eruere docet Devarius. Deinde non puto opus esse illa, quam suadebat vir doctus, verborum transpositione, sed ut immutato tantum apice pro καὶ οὐδὲς legamus καὶν οὐδὲς. Est quasi gradatio: quem pugnare jubet Ulysses, eum vult antea cibum capere, idque etiam si summo mane in pugnam eundum sit, ubi alias cibi tempus non est. Huc pertinet apud *Homerum* πρόπαν ἦμαρ κ. τ. λ. *J.M.G.*

Οὐ γὰρ ἀλλ'] Recte Cl. *Gesn.* simpliciter *etenim* significare ait. Conf. *Fab.* Ep. L. 2. f. ad *Aristoph.* Eccles. v. 386. Et Cl. *Jens.* ad *Vit. Auct.* §. 6. No. 76. *J.F.R.*

2. Ὃν δὲ πολέμῳ μάχεσθαί φησιν] Glossema videtur. F. G. Et ego mallem abesse; tum enim minus perplexa erit oratio. *J.F.R.*

3. Καὶ οὐδὲς] Lego καὶν οὐδὲς. F.G. Idque omnino re-

51. In pace vero tantum mihi videtur Parasitorum ars Philosophiae praestare, quantum ipsa pax bello. Ac primo, si vis, consideremus loca pacis. TYCH. Nondum intelligo, quid hoc sibi velit. Videamus tamen. PAR. Nonne igitur forum, & judicia, & palaestras, & gymnasia, & venationes, & coenationes, loca urbis dixerim? TYCH. Omnino. PAR. Igitur Parasitus in forum quidem & ad judicia non accedit, quod, puto, sycophantis omnia illa loca magis conveniunt, & quod nihil moderatum fieri in his solet. At Palaestras & gymnasia, & convivia persequitur, & ornat solus ipse. Quandoquidem quis in palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Parasiti corpore conferri meretur? aut quis horum in gymnasio visus, non dedecus potius loci est? Etiam in solitudine nemo horum subsistat occurrentem feram: at Parasitus invadentes manet, & facile excipit, coenarum meditatione edoctus illas contemnere: & neque cervus illum neque horridus aper percellit: sed etiamsi aper dentem in illum acuat, contra in aprum acuit Parasitus. Nam lepores magis ipsis canibus persequitur. In convivio autem Parasito quis certare audeat, sive jocanti sive edenti? Uter magis exhilarare

Ἐν εἰρήνῃ δὲ τοσοῦτόν μοι δοκεῖ ἡ Παρασιτικὴ Φιλοσοφίας, ὅσον αὐτὴ ἡ εἰρήνη πολέμου. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία. ΤΥΧ. Οὔπω ξυνίημι ὅ, τι τοῦτό πως βούλεται, σκοπῶμεν δὲ ὅμως. ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἔγωγε φαίην ἂν πόλεως χωρία; ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν Παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δικαστήρια οὐ πάρεισιν, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκοφάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσήκει, καὶ ὅτι οὐδὲν μέτριόν ἐστι τῶν ἐν τούτοις γιγνομένων· τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μόνος οὗτος. ἐπεί τίς ἐν παλαίστρᾳ φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ ἀποδὺς, ἄξιος συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίῳ τούτων ὀφθεὶς, οὐκ αἰσχύνῃ τῷ χωρίῳ μᾶλλόν ἐστι; καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη θηρίον ὁμόσε ἰόν· ὁ δὲ Παράσιτος αὐτά τε ὀπτία μύει, καὶ δέχεται ῥᾳδίως, μεμελετηκὼς αὐτῶν ἐν τοῖς δείπνοις καταφρονεῖν· καὶ οὔτ' ἔλαφος, οὔτε σῦς αὐτὸν ἐκπλήττει παφρικῶς, ἀλλὰ κἂν ἐπ' αὐτὸν ὁ σῦς τὴν ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ Παράσιτος ὀπὶ τὸν σῦν ἀντιθήγει. τοὺς μὲν γὰρ λαγὼς διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ συμποσίῳ, τίς ἂν καὶ ἀμιλλήσαιτο παρασίτῳ, ἤτοι παίζοντι, ἢ ἐσθίοντι; τίς δ' ἂν μᾶλλον

58. Ἀντιθήγει] Ἀλλὰ ἐ λίσπα ἀντιβριχήσει; ἢ ἐ λύκου ἀντιμυήσει; * αἶξ; τοῦτό μοι λέγε. V.

Ἀντιθήγει] Οὐκ οἶδ' ὅπως οὐκ ἔχει, καὶ πρὸς λίσπα ἀντιβρυχήσεως τὸ παράσιτον, καὶ πρὸς λύκου ἀντιμυήσεως. G.

* Αἶξ] Αἶγα V. pro quo αἶξ in Impressis repositum. Melius Coll. G. Sed neuter sales Lucianeos cepit. M. du S.

reciperem, si vel una Ed. praeiret. Et parum abfuit quin vel iis invitis sic dedissem. F.F.R.

11. Ὥσπερ ὁ Αἴας] *Hom.* Il. Θ. 272. M. du S.

20. Ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου περὶ αὐτοῦ] Aliter videntur legisse interpretes, dum reddunt *adeo ut indignum sit facinus*, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audiendi sint, & non potius Lucianum intelligere debeamus, ac si dicat, adeo ut sit operæ pretium, ut mereatur & dignum sit huic adjacens philosophi cadaver adspici, ob maximam inde exsitu-

ram diversitatem. F.G.

Ibid. Ἀξιόν γε] Εἰρωνικῶς dictum videtur, *καθ' ἀντίφρασιν*. F.G.

24. Ὑποστησάμενος] (Forsan ὑπομεμπ—.) *Anon.* M. du S.

59. Ἐν δὲ δὴ] Amant δὲ & δὴ etiam sic jungere *Alciphr.* & *Longus*. Vid. hunc *Past.* 2. p. 41. illum I. Ep. 30. p. 126. & alibi. F.F.R.

60. Τίς ἂν ἐ] [Et καὶ ita post ἂν *Phalar.* epist. 38. ὃ μάχοι ἂν ἐ ἰατρόν. Ne plura ex Nostro addam. F.F.R.

ἀνεπιφρόνας τὰς συμπότας; πότερόν ποτε ὑπὸ φύσιν ἢ δόξαν ἢ σκώπτων, ἢ ἄνθρωπος μὴ γελῶν, ἐν τριβωνίῳ κείμενος, εἰς γῆν ὁρῶν, ὥσπερ ὁ λίθος οὗτος, εἰχὶ συμποσίου ἦκεν; ἢ ἅμοι γε δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφος ποιητὸν ὄφις, οἷον ἐν βαλανείῳ κύων.

Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ' αὐτὸν ἤδη βαδίζωμεν τὸν βίον τοῦ παρασίτου, σκεπτόμενοι ἅμα, ἢ παραβάλλοντες ἐκείνῳ. πρῶτον [b] τοίνυν ἴδοι τις ἂν τὸν μὲν δόξης καταφρονοῦντα, ἢ οὐδὲν μέλον αὐτῷ, ἐν οἷς ἄνθρωποι [d] οἴονται. εἰ δὲ ῥήτορας δὲ ἢ φιλοσόφους εὕροι τις ἂν, οὐ πάνυ, ἀλλὰ πάντας, τοῦτο τύφου ἢ δόξης τρίβοντας. ἢ οὐ δόξης μόνον, ἀλλὰ ἢ ὃ τούτου αἴσχιόν ἐστιν, ὑπ' ἀργυρίου. ἢ ὁ μὲν παράσιτος ἕτως ἔχει πρὸς ἀργύριον, ὡς οὐδ' ἂν τις οὐδὲ πρὸς τὰς ἐν ταῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμελῶς ἔχοι, ἢ οὐδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον τοῦ πυρός· οἱ γε μὴν ῥήτορες, ἢ ὃ δεινότερόν ἐστι, ἢ οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ ἕτω διάκεινται καλοδαιμόνως, ὥστε μάλιστα τῶν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (τί γὰρ δεῖ ῥητόρων τι λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων ἄλλου δίκην δώροις ἐπ' αὐτῇ ἑάλω· [c] ἄλλος δὲ μισθὸν σοφιστεύων εἰσπράττει τοὺς μαθητάς· πότερον τοὺς συμπότας; πότερόν ποτε ὑπὸ φύσιν ἢ δόξαν ἢ σκώπτων, ἢ ἄνθρωπος μὴ γελῶν, ἐν τριβωνίῳ κείμενος, εἰς γῆν ὁρῶν, ὥσπερ ὁ λίθος οὗτος, εἰχὶ συμποσίου ἦκεν; ἢ ἅμοι γε δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφος ποιητὸν ὄφις, οἷον ἐν βαλανείῳ κύων.

Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ' αὐτὸν ἤδη βαδίζωμεν τὸν βίον τοῦ παρασίτου, σκεπτόμενοι ἅμα, ἢ παραβάλλοντες ἐκείνῳ. πρῶτον [b] τοίνυν ἴδοι τις ἂν τὸν μὲν δόξης καταφρονοῦντα, ἢ οὐδὲν μέλον αὐτῷ, ἐν οἷς ἄνθρωποι [d] οἴονται. εἰ δὲ ῥήτορας δὲ ἢ φιλοσόφους εὕροι τις ἂν, οὐ πάνυ, ἀλλὰ πάντας, τοῦτο τύφου ἢ δόξης τρίβοντας. ἢ οὐ δόξης μόνον, ἀλλὰ ἢ ὃ τούτου αἴσχιόν ἐστιν, ὑπ' ἀργυρίου. ἢ ὁ μὲν παράσιτος ἕτως ἔχει πρὸς ἀργύριον, ὡς οὐδ' ἂν τις οὐδὲ πρὸς τὰς ἐν ταῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμελῶς ἔχοι, ἢ οὐδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον τοῦ πυρός· οἱ γε μὴν ῥήτορες, ἢ ὃ δεινότερόν ἐστι, ἢ οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ ἕτω διάκεινται καλοδαιμόνως, ὥστε μάλιστα τῶν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (τί γὰρ δεῖ ῥητόρων τι λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων ἄλλου δίκην δώροις ἐπ' αὐτῇ ἑάλω· [c] ἄλλος δὲ μισθὸν σοφιστεύων εἰσπράττει τοὺς μαθητάς·

convivas poterit? hic ne tandem cinens & dicteria jactens, an homo ridens nunquam, in palliolo accumbens, dejecto vultu, ut qui ad fimus venerit, non ad convivium? Ac mea sententia tale quid in coena Philosophus, quale canis in balneo.

52. Sed age his relictis, ad ipsam jam vitam Parasiti veniamus, ita ut istorum similem *vitam* inspiciamus & comparemus. Primo igitur Parasitum gloriae contemtorem semper videas, neque curae ipsi esse, quid homines sentiant. Circa Rhetores autem ac Philosophos invenias, non quosdam, sed omnes, a superbia & gloria conteri, & non a gloria solum, sed quod turpius illo est, a pecunia. Ac Parasitus quidem ad pecuniam ita affectus est, ut vix aliquis sparsos per litora calculos negligentius habeat; neque quidquam ipsi videtur inter pecuniam atque ignem interesse. Verum enim vero Rhetores, & quod indignius est, illi, qui philosophari se dicunt, ad eadem infeliciter adeo animati sunt, ut e numero Philosophorum, qui maxime jam celebrantur (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?), alius, dum res judicat, corruptionis mu-nerum damnatus sit; alius mercedem argu-

a Ἐκείνῳ] Ruperti ex *J.* Ἐκεῖνον cett. b Τοίνυν] Non adest in *Fl.* c Ὁ] Τί ὁ *J.* & marg. *Ald.* d Οἴονται] Οἰωνται *J.* e Ἄλλος —— μισθόν] Integer hic versus deest in *Fl.*

72. Δόξης καταφρονοῦντα] Οὕτω ἐν χώραις λοιπαῖς δόξης καταφρονῶν, ἀλλὰ τῷ βαρβάρῳ πλουτόφρονι *V.* (κλωσσούμενον. C.)

70. Ἐκείνῳ] Ἐκεῖνον conjiciebat *Gesn.* Favet huic conjecturae lectio *Juntinae*; ex qua, si opus foret, illud facile conficias. Nimirum retulit ἐκείνων ad philosophos, quibus jam comparatum it parasitos. Verum quum τὸν βίον τοῦ παρασίτου praemittatur, recte jam procedit, se hanc vitam esse comparaturum *hujus* scil. βίου τῶν φιλοσόφων ἐκ ῥητόρων. Interim bene vidit Cl. *Gesn.* vulgatam minus recte habere, & nisi *Junt.* fuscurrisset, ἐκείνων scil. φιλοσόφων βίον, recipi potuisset. *J.F.R.*

73. Οἰωνται, παρὶ ῥήτορας] Erat, cum non viderentur haec sana esse. Legendum putabam ὧν οἱ ἄνθρωποι δόξαν περὶ αὐτῶν. Ῥήτορας δὲ κ. τ. λ. Sed in viam me reduxere, quae deinde sequuntur, εἰρῆς δ' ἂν ὁ μόνος πᾶσα περὶ τούτου, ἀλλὰ ἐ ἄλλα πάθη. *J.M.G.*

Ibid. Παρὶ] Corruptum hunc locum arbitror. Vide tamen initio c. 53. *M. du S.*

78. Πρὸς τὰς ἐν ταῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας] Sic in *Tim.* §. 56. οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν ταῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων. Tangit finem hujus dissertationis *Long.* lib. 4. πουμον. *Liban. Paras.* *J.B.*

83. Ὡς τῶν μάλιστα τῶν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (τί γὰρ δεῖ ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων ἄλλου δίκην ἐπ' αὐτῇ ἑάλω] Sic concipiendus hic locus, ut egregie distinguitur in editione *Basileensi*, & versio simplex optime satisfaciet omissis illis ineptiis, quas abunde nimis adjiciunt interpretes. Verte. *ita ut celeberrimorum hoc tempore philosophorum (nam de rhetoribus quid opus est dicere?* qui scilicet in foro & causis habitant, quod philosophus non promisit, & ideo absurdius fit, quod

alterum e discentibus exigat; alius pro filio mercedem a nego & ipse, nihil erubescens poscat. Propter hanc senex jam vir adhuc peregrinatur, & mercede, ut Indus aliquis aut Scytha captivus, operam locat: nec ipsum quoque nomen erubescit, mercedem esse nimirum, quod accipit.

53. Invenias autem non haec modo circa istos, sed perturbationes etiam alias, tristitias, ut hoc utar, & iras, & invidias, & omnis generis cupiditates. Verum Parasitus extra haec omnia est. Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam, & quia nec est cui irascatur. Si vero etiam indignetur aliquando, ira illius difficile aut triste nihil quidquam efficit, sed risum potius. Sic exhilarat, quibuscum versatur, ipse quidem tristitia minime omnium afficitur: hanc ipsi commoditatem parante arte sua atque largiente, ut non habeat quod doleat. Neque enim opes illi sunt, neque domus, neque servus, neque uxor, neque liberi, quibus pereuntibus omnino tristitia affici, qui illa habeat, necesse est, cum tamen soleant interire. Sed neque gloriae cupidus est, neque opum, neque formosi cujusquam.

54. TYCH. Verum, Simo, victus penuria angi illum probabile est. PAR. Ignoscas. ὁ δὲ οὐδὲ τῆ βασιλέως ὄψει τῶν συνεῖναι [f] ὁμοίως μισθὸν αἰτεῖ, καὶ οὐκ αἰσχύνεται. [g] ἔτι πρεσβύτης ἀνὴρ ἀλλὰ τοῦτο ἀποδημεῖ, καὶ μισθοφορεῖ, καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος· καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, [h] ὅτι μισθός, ὃ λαμβάνει.

55. Εὕροις δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτους, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη οἷον λύπας, καὶ ὀργὰς, καὶ φθόνους, καὶ παντοίας ἐπιθυμίας. ὁ γε μὴν παράσιτος [i] ἔξω τούτων ἁπάντων· οὔτε γὰρ ὀργίζεται δι' ἀπειροκαλίαν, καὶ ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτῷ ὅτῳ ὀργισθείη. καὶ εἰ ἀγανακτήσειε δέ ποτε, ἡ ὀργὴ αὐτοῦ χαλεπὸν μὲν, οὐδὲ σκυθρωπὸν οὐδὲν ἀπεργάζεται, μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφραίνει τοὺς ξυνόντας. λυπεῖται γε μὴν ἥκιστα πάντων, τοῦτο δὲ τέχνης παρασκευαζούσης αὐτῷ, καὶ χαριζομένης, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτου λυπηθείη. οὔτε γὰρ χρήματά ἐστιν αὐτῷ, οὔτε οἰκία, οὔτε οἰκέτης, οὔτε γυνὴ, οὔτε παῖδες, ὧν [k] διαφθειρομένων πάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι· ἃ ἔχοντα αὐτὰ, (ἐπεὶ ταῦτα Σπάλλυνε) ἐπιθυμεῖ δὲ οὔτε δόξης, οὔτε χρημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ὡραίου τινός.

56. TYX. Ἀλλ', ὦ Σίμων, εἰκὸς γε ἐνδεᾶ τροφῆς λυπεῖσθαι αὐτόν. ΠΑΡ. Ἀγνοεῖς,

[f] Ὁμοίως] Et hoc deest in *N.* [g] Ἔτι] Εἴ τι *J.* & marg. *Ald.* [h] Ὅτι μισθός] Omisit *Vr.* [i] Ἔξω] Ἐξωθεν *Bl.* [k] Πάντως] Πάσα marg. *Ald. W.* non male.

92. Καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα] Οἷον ὅτι μισθός *V.*

quod dicet) *alius quidem in causa sedens ut judex, in largitione fuerit deprehensus, alius vero* &c. *J.G.*

84. Φιλοσόφων * περὶ] Hic desunt nonnulla. *F.G.* Non credo, neque *Gronov.* neque *Gesnerus* credidere. Quare distinctionem tantum *Gronovianam* sum secutus, abundantia commata delendo, & interrogandi notam addendo: sensusque adparet satis planus. *J.F.R.*

87. Ἐσπράττει] *Liban.* Ep. 20. f. τὸ γὰρ χρυσίον ἐσπραχθέν μοι, ἐσπράττεται δὲ πάλιν ὑπὸ λελοιπότων τὴν γῆν. *Alciphr.* III. Ep. 21. f. πάλιν τῶν λόγων ἔχεις ἐσπράξασθαι. Verum haec alia est constructio. At ille duplex acculat. ἐσπράττει] μισθὸν τοὺς μαθήσεσθαι recte se habet; nam & sic *Arrian.* Exp. Alex. a. c. 1. f. χρήματά τε ἐσέπραξαν τοὺς Μιτυληναίους. *Mitylenaeis pecuniam imperant. Dion. Hal.* X. p. m. 640. pr. Ἀππίου —— τὸ Σαβίνων ἔθνος ἐσπραττόντων ἀρχὴν καὶ κράτος. *Appius —— Sabinorum gensi imperium & dominatum vindicans. J.F.R.*

90. Εἴ τι] Sic Ed. *J.* Reliquae ἔτι. Neutrum admodum placet. Scribe tantum εἰ. Hic autem Apollonium petit, de quo vid. Δημων. c. 31. & quae ibi sunt annotata. *M. du S.*

91. Πάντως] Quod orae *Ald. Wessel.* adpictum est πάσα, Luciani filio admodum est conveniens. Saepe enim ait πάσα ἀνάγκη, ut *Hermot.* c. 27. f. ac 39. pr. Nec non hoc Dial. *Paras.* c. 12. & 39. m. &c. Item *Epist.* Man. c. 29. aliique. Sed quia & alterum bonum, nihil propter unum Codicem immutarim. *J.F.R.*

92. Καὶ ταῦτα ἀπόλλυ] Haec etiam male habent. *M. du S.*

ῆς, ὦ Τυχιάδη, ὅτι ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ παρά-
σιτός ἐστιν οὗτος, ἅτις ἀπορεῖ τροφῆς.
οὐδὲ γὰρ ἀνδρείῳ ἀπορία ἀνδρίας ἐστὶν ἀν-
δρεῖος, οὐδὲ φρόνιμος ἀπορία φρενῶν ἐστι
φρόνιμος· ἄλλως γε ἴσως οὐδ' παράσιτος ἂν
εἴη. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παρασίτου ζητεῖν
ὄντος, οὐχὶ μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρεῖος
ἄλλως ἢ παρουσίᾳ ἀνδρειότητος, καὶ ὁ
φρόνιμος παρουσίᾳ φρονήσεως, καὶ ὁ πα-
ράσιτος δὲ παρουσίᾳ τοῦ παρασιτεῖν πα-
ράσιτος ἔσται. ὡς εἴγε τοῦτο μὴ ὑπάρχει
αὐτῷ, περὶ ἄλλου τινὸς, καὶ οὐχὶ παρασί-
του, ζητήσομεν. ΤΥΧ. Οὐκοῦν [a] οὐδέποτε
ἀπορήσει παράσιτος τροφῆς; ΠΑΡ. Ἔοι-
κεν· ὥστε οὔτ' ὀπὶ τούτῳ, οὔτ' ἐπ' ἄλλῳ
ἐστὶν ὅτῳ λυπηθείη ἄν.

Καὶ μὴν καὶ πάντες ὁμοῦ φιλόσοφοι, καὶ
ῥήτορες φοβοῦνται μάλιστα· τοὺς γέ τοι πλεί-
στους αὐτῶν εὕροι τις ἂν μετὰ ξύλου προϊόν-
τας· οὐκ ἂν δή που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὡ-
πλισμένοι, καὶ τὰς θύρας δὲ μάλα ἐρρω-
μένως ἀποκλείοιεν, μή τις ἄρα νύκτωρ
ἐπιβουλεύσοιεν αὐτοῖς [b] δεδιότας. ὁ δὲ τὴν θύ-
ραν τῷ δωματίῳ προσίθησιν· εἰκὸς καὶ τοῦτο,
ὡς μὴ ὑπὸ ἀνέμου ἀνοιχθείη. γενομένου δὲ
ψόφου τινὸς, οὐδέν τι μᾶλλον θορυβεῖται,
ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας δὲ ἀπίων,
ἄνευ ξίφους ὁδεύει, φοβεῖται γὰρ οὐδὲν οὐδαμοῦ.
Φιλοσόφους δὲ πολλάκις εἶδον ἐγὼ, οὐδενὸς

ras, Tychiade, illum omnino Parasitum non esse, cibo qui indigeat. Neque enim fortis, cum abest ab illo fortitudo, fortis est, neque prudens, cum destituitur prudentia, est prudens. Alioquin enim neque Parasitus fuerit. Propositum vero nobis est quaerere de eo qui Parasitus est, non de eo qui non est. Si vero fortis non aliter quam praesente fortitudine, & prudens prudentia praesente; etiam Parasitus praesente parasitandi facultate Parasitus censebitur: adeo ut nisi hoc in illo fuerit, de alio, nec jam de parasito, quaeramus. TYCH. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Parasitus? PAR. Sic videtur. Itaque neque hac re, neque alia ulla est ut doleat.

55. Jam Philosophi simul omnes & Rhetores maxime timent. Plerosque certe illorum tum clava prodire videas, non armatos nempe, nisi metuerent: etiam januas firmiter occludere, timentes igitur, ne quis noctu sibi insidietur. At hic januam obdit conclavi, temere hoc quoque; ne aperiatur a vento. Strepitus vero si noctu exoriatur, nihilo movetur magis, quam si non ortus esset. Et si per desertum eat, sine gladio iter facit. Nihil enim usquam metuit. Philosophos autem saepe ego vidi, te-

a Οὐδέποτε] Οὐδέπου Fl. b Δεδιότας] Δεδιότες Edd. priores male.

34. Οὐκ ἂν δή που εἰ μὴ ἐφοβοῦντο ὡπλισμένοι] Philosophos, ait, plurimos cum baculo prodeuntes invenias, οὐκ ἂν δή που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὡπλισμένους. i. e. *qui sane non ita armati essent, nisi timerent.* Somniavit Interpres, dum haec verba reddidit: *quod non facerent, nisi armatos metuerent.* Vides voculas οὐκ ἂν δήπου sic nihil habere quo referantur, quae certissime referri debent ad τὸ, ὡπλισμένους, cum quo participio non jungendum verbum ἐφοβοῦντο, quod absolute hic ponitur, ut paullo ante de iisdem dixerat, φοβοῦνται μάλιστα. Haec *L. Bos* in Obs. Crit. p. 78. Quare commatibus additis, quae in Edd. aberant, lectori succurrere non dubitavi. Cl. *Gesn.* errorem pristinae versionis correxit sponte, quod non opus erit ubique monere. *J. F. R.*

37. Δεδιότας] Miror nihil hic varietatis quaesiisse, nihil emendasse *Solanum*, quum δεδιότες legeret, quod qui cum proxime nexis προϊόντας & ἀποκλείοιεν stare possit, nemo exponet aut propugnabit; quare Edd. excussis, tamen vel iis invitis ita dedi. Florentina eodem vitio laborat; sed quia posterior syllaba per compendium in ea est exarata, quod in Mss. similiter fieri amat, facile erroris origo detegitur. *J. F. R.*

61. Ἀπολογίᾳ] Socratis Apologiam scripsere inter alios *Plato* & *Xen.* Reliqui suas quisque, quarum extant etiamnum quaedam. *M. du S.*

66. Τοι] Τοι adscripsi. *Gesn.* Et quia *Junt.* quoque sic habet, forsan praestaret sic edere; quia aliquantum am-

talis inſtructos, cum nihil usquam eſſet metuendum. Clavas enim habent, etiam cum in balneum eunt aut ad prandium.

56. Porro Paraſitum nemo accuſet adulterii, aut de vi, aut raptus, aut cujuscumque ſimpliciter criminis. Nam talis quidem Paraſitus non fuerit, ſed ipſe ſe injuria afficiat. Itaque ſi forte adulterium commiſtat, ſimul cum injuria nomen etiam injuriae recipit. Quemadmodum vero malus non hoc inde habet, ut ſit bonus, ſed ut improbus: ſic, puto, Paraſitus, ſi quid ſceleris committat, ipſum hoc quod eſt, amittit, id vero, quod commiſit, ſuſcipit. Scelera vero talia Oratorum & Philoſophorum plurima non noſtra modo aetate patrata ab illis novimus, ſed relicta etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defenſio exſtat Socratis & Aeſchinis, & Hyperidis, & Demoſthenis, & plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Paraſiti vero non exſtat defenſio, neque poteſt quiſquam memoriae litem Paraſito intentatam.

57. TYCH. Sed per Jovem vita quidem Paraſiti melior forte Rhetorum & Philoſophorum vita: at mors miſerior? PAR. Quin contra eo multo beatior. Philoſophos enim novimus, aut omnes, aut plerosque cer-

ὄντως δεινῶ, τόξα ἐπισκευασμένους. ξύλα μὲν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλανεῖον ἀπιόντες, καὶ ἐπ' ἄριστον.

Παράσιτε μήτοι σοὶ ἔχοι καταγορῆσαι μοιχείαν, ἢ βίαν, ἢ ἁρπαγήν, ἢ ἄλλο τι ἀδίκημα ἁπλῶς· ἐπεὶ ὅ γε τοιοῦτος οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλ' [c] ἑαυτὸν ἐκείνου ἀδικεῖ. ὥστ' εἰ μοιχεύσας τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τὄνομα μεταλαμβάνει τοῦ ἀδικήματος. ὥσπερ [d] δὲ ὁ κακὸς, ὁ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ φαῦλος εἶναι λαμβάνει, οὕτως, οἶμαι, ὁ παράσιτος, ἐάν τι ἀδικῇ, αὐτὸ μὲν τοῦτο ὅπερ ἐστὶν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει δὲ ὁ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων καὶ φιλοσόφων ἄφθονα οὐ μόνον ἴσμεν αὐτοῖς γεγονότα καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπολελειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἐδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστὶ, καὶ Αἰσχίνου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείστων σχεδόν τι ῥητόρων καὶ σοφῶν· παρασίτου δὲ οὐκ ἔστιν ἀπολογία, οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παράσιτόν [e] τινα γεγραμμένην.

[f] ΤΥΧ. Ἀλλὰ, νὴ Δία, ὁ μὲν βίος τοῦ παράσιτου κρείττων ἐστὶ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων· ὁ δὲ θάνατος φαυλότερος; [g] ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν τοὐναντίον πολὺ εὐδαιμονέστερος. φιλοσόφους μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τοὺς πλείστους, κακοὺς κακῶς ἀπο-

[c] Ἑαυτὸν] Ἑαυτῷ ora A1. [d] Ὁ δὲ] Ὁ κακὸς] Non habet haec tria Fl. Sed pro ὁ τὸ ἀγ. ſcribit τὸ οὐκ ἀγαθὸς. marg. A1. etiam ὥσπερ τὸ οὐκ ἀγαθὸς. Sed hoc ex eadem ſumſit, credo, ut ſaepe. [e] Τινι] Τωι Fl. cum accent. Τῳ cett. Τινα F. ſola. [f] ΤΥΧ.] Deeſt hic nomen perſonae in Fl. [g] ΠΑΡ.] Et hanc perſ. omitt. Fl.

65. Οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην] Εἰσπλεῖν δ' παρεμπεσόντα τίς δίκη; τίς δ' κατὰ κυνὸς ὑπόσπονδος γραφή; V.

[h] Ἀπολοῦνται] Lege ἀπόλοιντο. M. du S.

ambiguum τοι pro τινὸς, quando adjungitur ejusmodi verbo quod etiam dativum poſt ſe amat, uti pluribus demonſtravi in libro *de Ambigg.* Tit. Dativ. Nam *ſcriptum, dictum eſt mihi*, pro *a me*, ambiguitate non caret. Verum quia πρὸς παράσιτον additur, ſatis patet ſenſus, *numquam a quoquam ſcriptam dicam adverſus paraſitum*, ideoque vulgatam non mutavi: nec teſtimoniis egere putem, dativum etiam Graecis ita additum verbis paſſivis perſonam agentem notare, alioqui adferrem hoc *Dion. Sic.* IV. 1. εἰρῆται ὑμῖν οὐ πρὸς πρωτομόβους βοῦλας, *Dictum eſt a nobis* &c. *Herodian.* I. 2. 9. ὅτι μὲ ὢν ἰκανὸς πάτραν) ἀνδρῶν. Noſtrum *Jov. Trag.* c. 7. pr. ἅμιλλα πεπρωται σοι, & ſimilia ubique obvia. *J.F.R.*

72. Κακοὺς κακῶς ἀπολουμένους] Amant & Graeci hujusmodi repetitiones adverbii cognati. *Ariſtoph.* Pl. vſ.

65.

σκληρότερος, τὰς μὲν ἐν καλλονῇ ἐλεεινοτάτας θεὶς τὰς μεγίστας ἀδικήματα, Φαρμάκῳ· τὰς δὲ καλαπρηδέους τὸ σῶμα ἅπαν τὰς δὲ ἀπὸ δυσουρίας [a] φθισαμένας, τὰς δὲ φυγόντας. παρασίτῳ δὲ θάνατον οὐδεὶς ἂν εἴποι τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν εὐδαιμονέστατον, φαγόντος καὶ πόντος. εἰ δέ τις καὶ δοκεῖ βιαίῳ τελευτήσαι θανάτῳ, [b] ἀποθανόντος ἀπέθανε.

to, male malos periisse, alios de sententia judicum, maximorum criminum damnatos, veneno; alios toto corpore combustos; alios ex urinae difficultate interiisse, alios in exilio: Parasiti autem mortem id genus nemo dixerit, sed beatissimam edentis ac bibentis. Si quis vero etiam violenta morte videatur finiisse, ille tamen mortuus est.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς δεδημοσίευσαι τὰ πρὸς τοὺς φιλοσόφους ὑπὲρ [c] τοῦ παρασίτου λαμπρὸν δὲ εἰ καλὸν καὶ λυσιτελὲς ἐστὶ τὸ κτῆμα τοῦτο τῷ τρέφοντι, σκεψῶμεν λέγων. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν ὥσπερ εὐεργετούμενοι καὶ χαριζόμενοι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχύνην τῷ τρεφομένῳ.

58. TYCH. Satis vero hoc contra Philosophos pro Parasito certatum certamen est. Superest ut dicere conaris, An etiam honesta atque utilis alenti sit ista possessio? Nam mihi videntur tanquam a patronis, & liberalitate quadam pasci a divitibus, id ipsum autem pudori esse ei qui sic pascitur.

ΠΑΡ. Ὡς παιδίῳ γέ σοι, ὦ Τυχιάδη, ταῦτα, εἰ μὴ δύνασαι γιγνώσκειν ὅτι πλούσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ [d] Γύγου χρυσίον ἔχοι, μόνος ἐσθίων, πένης ἐστί, καὶ πρωϊαίτερον παρασίτου, πολιτικὸς δοκεῖ, καὶ ὅστις γυμνότερος χωρὶς ὅπλων ἀτιμότερος, καὶ ἵππος ἄνευ φαλάρων, καὶ οἶκος ἄνευ παρασίτου τάπητός τε καὶ αὐτέλειά φαίνεται. καὶ μὴν ἀμφὶ πλου-

PAR. Quam puerilis esses, Tychiade, si non posses intelligere, virum divitem, si vel Gygis haberet aurum, solus si cibum capiat, pauperem esse; & si progrediatur in publicum sine parasito, mendicum videri. Et quemadmodum miles sine armis eo contemtior, & vestis sine purpura, & sine phaleris equus, sic etiam dives sine Parasito, humilis homo vilisque videtur. Quin

a Φθισαμένας] Sic Edd. Φθινύσας, vult Gesn. b Ἀποθανόντος] Sic Edd. quas monito Cl. Wetstenio sequor. Ἀποθνήσκοντος evolans dederat Cl. Gesner. c Τοῦ παρασίτου] Τῶν παρασίτων J. & Va. d Γύγου] Sic Edd. omn. habeno notat Solan.

74. * Φαρμάκῳ] Ὡς Σωκράτης. V.
75. Καλαπρηδέους τὸ σῶμα] Ὡς Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος. V.
76. † Φθισαμένας] Ὡς Ἀριστείδης.
77. Φυγόντας] Hoc verbum in Edd. eodem tenore cum prioribus connexum, & lacunae nota adposita. Sed nulla in V. est lacuna. Excidit tamen scholion aliquod; nam vox haec Antisthenem non respicit, & in textu reperitur ad alium spectans. In C. non exstat hoc Schol. M. du S.

* Φαρμάκῳ] Autem sic legebant. Τὸν Καλαπρηδέους] Φαρμάκῳ, ὡς Σωκράτης. Sed priora verba merito delevit Solan. quia indictum tantum sunt scholii quod tamen non sequebatur.

† Φθισαμένας] Φθινύσας ante editum prave; quum V. tamen φθινύσαντας, etiam mendose. Sed quia Solan. indicabat φθισάντας esse in C. idque cum Lucianei sensu conveniret, facile hoc recepi. J. F. R.

65. — ἀπό σ' ὅλῳ κακὴ κακῶς. Ibid. 418. — ἐξολῶ κακοὺς κακῶς. Alciphr. III. Ep. 28. f. κακὸς κακῶς ἀπόλοιο. Item ib. Ep. 48. pr. &c. Ne quid plura in re nota. J. F. R.

74. Φαρμάκῳ] Socratem. F. G.

Φαρμάκῳ — καλαπρηδέους — δυσουρίας] Socrates, Heraclitus, Epicurus. M. V. La Croze.

75. Καλαπρηδέους] Ad Empedoclis in Aetnae eruptionem allusisse, non videtur dubium, cum eam saepe alias rideat Lucianus. Quod autem in Scholiis Heraclitus hic nominatur, turbatum aliquid esse puto. Ad illum potius retulerim Φυγόντας, exilium, quod commemorat praeter Diog. Laërt. p. 150. etiam Athenagoras, appl. c. 27. p. 123. Dechair. Sed videtur etiam auctiore hic codice Scholiastes usus. Antisthenis vero mentionem peperit credo verbum φθισαμένας,

ornatur ab illo dives, Parasitum autem dives ornat nunquam.

59. Alioquin nec probrum illi est, ut tu ais, isti parasitari, nempe tanquam praestantiori viliorem; cum diviti hoc utile sit, nutrire parasitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam securitas multa ab hujus satellitio contingat. Neque enim temere pugna quis invadat divitem, hunc ei adstantem videns; sed neque veneno facile moriatur, parasitum qui habeat. Quis enim insidiari alicui audeat? hoc cibum potumque praegustante? Itaque dives non ornatur modo, sed maximis etiam ex periculis a Parasito liberatur. Adeo Parasitus quidquid est periculi amore ductus subit, ac non tantum in edendo diviti nihil concesserit, verum etiam in convictu illius mori non detrectat.

60. TYCHI. Omnia mihi, Simon, videris persecutus, neque ulla in re artem tuam destituisse, non, ut dicebas ipse, imparatus, sed ut exercitatus aliquis in rebus maximis. Supereſt ut audiam an non ipsum

σιῶ κοσμεῖται ὑπ' αὐτοῦ· τ δὲ πλούσιον πλούσιος ἀδέσποτα κοσμεῖ.

Ἄλλως τε οὐδὲ ὄνειδός αὐτῷ ἐστιν, ὡς σὺ φῂς, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ δηλονότι, ὡς χρεῖττον χείρονα. ὅπως γε μὴν τῷ πλουσίῳ τοῦτο λυσιτελές ἐστι, τὸ τρέφειν τ πλούσιον, ὥγε μὴ τὸ κοσμεῖα ὑπ' αὐτοῦ, ἡ ἀσφάλεια πολλὴ ἐκ τ τούτου φορυφορίας ὑπάρχει. ὅτε γοῦν μάχη ῥᾳδίως ἄν τις ἐπιχειρήσαι τῷ πλουσίῳ, τοῦτον ὁρῶν παρεστῶτα· ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθάνοι φαρμάκῳ ὑπὸ τοῦ, ἔχων πλούσιον. τίς γοῦν ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλεῦσαί τινι, τοῦτο προειδότι καὶ προπίνοντι; ὥστε ὁ πλούσιος οὐχὶ κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τ μεγίστων κινδύνων ὑπὸ τοῦ παρασίτου σώζεται. ὅτου μὲ πλούσιον φιλοτιμίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν παραχωρήσειε τῷ πλουσίῳ φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν αἱρεῖται συμφαγών.

ΤΥΧ. Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελθεῖν, ὑστερήσας οὐδὲν τ σεαυτοῦ τέχνης, οὐχ, ὥσπερ αὐτὸς ἔφασκες, ἀμελέτητος ὤν, ἀλλ' ὥσπερ ἄν τις ὑπὸ τ μεγίστων γεγυμνασμένος. λοιπόν, εἰ μὴ αἴσχιον αὐτὸ τὸ

e Τὸ κοσμεῖσθαι] Τοῦ κοσμ. *Pell.* f Πάντα] Ταῦτά *Fl.*

11. Τούτου προειδότι] Τοῦτο ἐμοὶ ποιοῦσιν. ἀλλ' οὐδὲ ἐπαινέσεται μοῖραν προηγουμένως τ ἀνθρώπων τ ἰδιωτῶν. *V.*

vus, quod de phthisi accepit; qua periisse illum tradit *Diog. Laërt.* 6, 19. *J.M.G.*

76. Ἀπὸ δυσυρίας] Epicurum. *F.G.*

Ἀπὸ δυσυρίας] Epicurum Stoici male accipiebant, quod diceret δυσυρικὰ ἐν δυσπληρικὰ πάθη sibi molesta esse ap. *Cic.* Fam. 7, 26. Et *Diogenes Laërt.* 10, 15. ait, eum πολύστονον λίθον τ ὕδρων ἐπιχειρῆσαι. *J.M.G.*

Ibid. Φθινόσαιλας] Sic etiam *Fl.* cum cett. Cl. *Gesn.* emendabat φθινύσαιλας. Recte credo; nam φθινὺς ignoro, & nil solemnius hac vocalium permutatione. Interim servavi suspectam vulgatam, si forte & alibi inveniatur. *J.F.R.*

77. Φυγόντας] Aristotelem & alios. *F.G.*

91. Γύγης χρυσίον] Vid. supra ad Δίκ. c. 21. de Annulo illo magico. Sed quid hoc ad rem quaeso? Nihil prorsus. Lege, me auctore, aut Κράτα, aut Μῶδα, donec ex Mss. Codd. utrum horum maluerit, constet; & vid. N. Δ. II. *M. du S.*

Γύγης χρυσίον] V. *Bis Accus.* c. 21. post med. ubi Γύγης δακτύλιον, quo adludit, nec tamen opus erit δακτύλιον hic denuo legere, quia χρυσία generaliter omnia aurea ornamenta significant, maxime mulierum. *Menand.* fragm. XIII. vs. 5. (Ed. minor. *Hemst.*) Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, κ' ὁ χρυσία. *J.F.R.*

6. Δορυφορίας] Ad satellites regios respici, non est quod dicam. Sic δορυφόρημα, de satellitio tragico, supra *Icarom.* c. 9. atque alibi non semel. *J.F.R.*

23. Αἴσχιον] Mallem αἰσχρὸν, ut infra deinceps usurpari ab eo videbis. *M. du S.*

τὸ ὄνομά ἐστι τ παρασίτου, ἐθέλω μαθεῖν.
ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τ ἀπόκρισιν, ἐάν σοι ἱκανῶς λέγεσθαι δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ ἐρωτώμενον [a] ἢ ἄριστα οἴει. Φέρε γάρ, τ σῖτον οἱ παλαιοὶ τί καλοῦσι; ΤΥΧ. Τροφήν. ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, οὐχὶ τὸ ἐσθίειν; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ. Οὐκοῦν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι οὐκ ἄλλο ἐστί. ΤΥΧ. Τοῦτο γάρ, ὦ Σίμων, ἐστίν, ὁ αἰσχρὸν φαίνεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀποκρίναί μοι, πότερόν σοι δοκεῖ διαφέρειν, ἢ προσειμένων ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἕλοιο, ἆρά γε τὸ πλεῖν, ἢ τὸ συμπλεῖν; ΤΥΧ. Τὸ συμπλεῖν ἔγωγε. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν; ΤΥΧ. Τὸ παρατρέχειν. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἱππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν; ΤΥΧ. Τὸ παριππεύειν. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν; ΤΥΧ. Τὸ παρακοντίζειν. ΠΑΡ. Οὐκοῦν ὁμοίως [b] ἔθ' ἕλοιο καὶ τὸ [c] ἐσθίειν μᾶλλον τὸ παρασιτεῖν. ΤΥΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη· καί σοι λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες,

Parasiticae nomen turpiculum sit. PAR. Vide ergo responsionem, an satis tibi videatur dici, & tenta ipse vicissim ad quaesita respondere, quomodo optimum tibi videbitur. Age enim, *Siton* veteres quid vocabant? TYCH. *Cibum.* PAR. Quid autem *Siteisthai*, nonne *edere?* TYCH. Sic est. PAR. Nonne igitur constat *parasitari* nihil esse aliud? TYCH. Hoc ipsum enim est, quod turpe videtur, Simon.

51. PAR. Age ergo rursus mihi responde: utrum tibi videtur praestare, & utrum propositis duobus elegeris, *navigare ne* an *juxta navigare.* TYCH. Equidem *juxta navigare.* PAR. Quid vero, *currere ne* an *juxta currere?* TYCH. *Juxta currere.* PAR. Quid vero, *equitare ne* an *juxta equitare?* TYCH. *Juxta equitare.* PAR. Quid autem, *Jaculari*, an *juxta jaculari?* TYCH. *Juxta jaculari.* PAR. Nonne ergo similiter etiam malis *juxta edere*, cum aliis (hoc enim est parasitari) quam *edere* simpliciter? TYCH. Necesse est tibi assentiri. Atque in posterum ego tibi, ut pueri,

a Ἢ] Sic recte *Fl. P. Ald. Fr.* &c. Εἰ male *J.* & *V2.* & marg. *A1.* b Ἔθ' ἕλοιο] Sic Edd. omn. praeter *J.* & *V2.* quae ἂν ἑλοῖο, quod etiam adscriptum in marg. *A1W.* c Ἐσθίειν] Anon. Forsan σιτεῖν, adscripsit.

37. Παρασιτεῖν] In universum non facile est ea loca convertere, in quibus verborum lusus inest. Hic etiam παρὰ praepositio difficultatem aliquam habet, quae non *societatem* modo, sed excessum etiam & *superationem*, interdum etiam *vitium occultum* in compositione notet; quae forte in παράσιτος appellatione jungi possunt, ut *parasitus* sit qui *cum* aliis, quibus *obrepsit*, *largius* cupidiusque caeteris, cibum capit. Sed cum in primis tamen ad *cibi societatem* respiciatur, quorsum etiam illi Solonis παρασῖται, atque *Phoebi Parasiti* pertinent; malui in caeteris compositis quoque hujus praecipue significationis rationem habere. *J.M.G.*

Παραπλεῖν] *Praeternavigare*, dein *praecurrere*, *praetercurrere*, *praeterjaculari*, *ultra jaculari*, adscripsit *Gujet.* Omisissem, nisi caussam viderem esse, quod pristinus interpres hoc male reddiderit: *adnavigare*, *adcurrere*, *adequitare*, *adjaculari*, quo facto jocus minus adparet; qui tamen haud ita planus est in singulis his verbis compositis, nisi ex conclusione argumenteris, parasitum velle, melius atque utilius esse *juxta*, i. e. *cum alio coenare*, quia id fit alterius sumptu, quam *coenare* apud se; adeoque & utilius esse comitem navigare ab alio adsumtum, quod & hoc fieri queat alterius sumptibus, idque mallem, si omnia reliqua verba ad eamdem potestatem reduci possint; sed cum non videam, qui παρακοντίζειν eodem detorqueri queat, restat ut παρὰ in omnibus hic adlegatis compositis tantum significet excellentiam quandam, quasi praeter modum vulgarem haec omnia facere. Veluti qui praeter metam jaculatur, victor est, ut *Horat.* canit I. Od. VIII. 11. — *saepe disco, saepe trans finem jaculo nobilis expedito.* Adeo παρασιτεῖν grandius quid sonare atque esse quam simplex σιτεῖν. Si vero & hoc friget, credamus id tamen personae parasiti conveniens, qui ex frigidis ejusmodi jocis risum captant; quos Lucianus dedita opera sic frigidos projecisse dici poterit, ut eos depingeret quales sunt. Conf. T. I. *Tim.* §. 52. ubi Cl. *Hemsterh.* ad ἀλλὰ γαμῶ risus illos minime ingeniosos sibi non placere ait. Nec mihi placent. Interea nihil prohibet, quo minus liceat Nostro stultitiam adulatorum talem proponere

ri, mane veniam & poſt prandium, diſcendae hujus artis cauſſa. Aequum autem eſt, ut eam tu me ſine invidia doceas, quandoquidem primus ego tibi ſum diſcipulus. Ajunt vero a matribus etiam magis amari primogenitos.

ἀφίξομαι ϗ ἑῶ ϗ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος ϯ τέχνην· σὺ δέ [d] με αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφθόνως, ἐπεὶ ϗ πρῶτος μαθητής σοι γίγνομαι. Φασὶ δὲ ϗ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τ̃ τέκνων.

ANACHARSIS, SIVE DE EXERCITATIONIBUS (vulgo de *Gymnaſiis.*)

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ, Η ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ.

ANACHARSIS ET SOLON.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ ΚΑΙ ΣΟΛΩΝ.

ANACHARSIS.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ.

ISta vero, Solon, apud vos juvenes cujus rei gratia faciunt? Alii complexi ſe invicem alter alterum ſupplantant: alii angunt, & inflectunt, & in luto volutati ſe mutuo conſpurcant ut ſues. Quamquam ab initio cum primum ſe exuerunt, vidi enim, pingui ſe ungere ſolent, & mutuo mulcere qualis eſſe ſolet. Cum vero hic luſus tantum in verbis ſit, non valde quidem ingenioſus, nec tamen omnino abſurdus, nihil hic quod reprehendam, habeo. *J.F.R.*

1 Ταῦτα δὲ [e] ὑμῖν, ὦ Σόλων, τίνος ἕνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν; οἱ μὲ αὐτοὺς ἐκπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι ϗ λυγίζουσι, ϗ ἐν τῷ βορβόρῳ συναναφύρονται [f] καλινδούμενοι, ὥσπερ σύες. ϗμῖν κατ' ἀρχὰς εὐθὺς ἀποδυσάμενοι (ἑώρων γὰρ) λίπα τε ἠλείφαντο, ϗ κατέψη-

d Μὲ] Μοι *Fl.* ANAX.] Nomina perſonarum in fronte non habet *J.* nec *Fl.* &c. Ἀναχάρσις ϗ Σόλων *B1.* & 2. *e* Ὑμῖν] Ἡμῖν *Fl.* Ceterae ὑμῖν cum M. *f* Καλινδούμενοι] Sic *Fl. J. Ald. Fr.* &c. Κυλινδ. M.

5. Καλινδούμενοι] Ἀντὶ τοῦ κυλιόμενοι. *G.*

44. Ἐθ' ἵλεως] *Ven.* utraque ἂν ἱλέως. *M. du S.*

48. Σὺ δέ μοι — διδάσκειν] Infinitivus loco imperativi valde quidem uſitatus; ſed quia tum ineſt ellipſis verbi μείμνησο, poſſit etiam hac ratione illud μοι quod *Fl.* habet, locum invenire, quod hortantis eſt, & quaſi pleonaſtice in hujusmodi praecipiendi formulis inſeri ſolet, ut non ſemel vidimus. Conf. ſaltem ad *Aſin.* c. 4. φυλάττω μοι, ἔφη, τὴν Ἱππάρχου γυναῖκα. Infinitivi autem exempla etiam alibi dedimus ex *Hippocr. Homer. Lucian.* & *Arr.* IV. p. 180. pr. Σὺ δὲ μηδενὶ ἄλλῳ παραδῶναι — — τὸ ἐμὸν κράνος. Sed quia infinit. hic pendet a δίκαιος, ſignificatque, *tu dignus es me docere*, nihil immutarim. *J.F.R.*

50. Φασὶ δὲ] Hoc accipiendum eſt cum diſtinctione. Nam verum illud eſt in matre quae non convolat ad ſecundas nuptias. Alias falſum, ut teſtantur politiſſimi *Homerici* verſus quos ex Odyſſ. profert *Stobaeus* ſerm. 192. vide *D. Ambroſ.* 6. Hexamer. *J. B.*

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ] De Anacharſi & Solone vide quae ſupra annotata ſunt ad Σκυθ. c. 5. & *Plut.* in Sol. *M. du S.*

Ibid. ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ] Cl. *Geſn.* vertit *DE EXERCITATIONIBUS*, quod hic retinui. At quum *de Gymnaſiis* inſcriberetur a priſtinis Interprett. ego hanc inſcriptionem deinceps ſervavi, quia adlegationes ex hoc Dialogo in notis Commentatorum ſic etiam ſunt inſtitutae, & Lectores huic inſcriptioni adſueti minus commode loca indicata poſſent invenire, ſi titulus Dialogi mutaretur. *J.F.R.*

1. Ταῦτα δὲ ὑμῖν] Hanc paginam interpretor ad li. 10. *Heliodor.* *J. B.*

7. Λιπᾶ] Oleum μανίας φάρμακον vocabat *Diog. Laërt.* I. Segm. 104. p. 27. C. *M. du S.*

ἧκον μάλα εἰρηνικῶς ἄτερος τ' [a] ἕτερον ἐν τῷ μέρει. μὴ δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες, ὠθεῖσί τε ἀλλήλους [b] ὀρθενευκότες, καὶ τὰ μέτωπα συναράττουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ [c] ἦν ἰδὼν ἐρέμενος ἐκείνοσί τ' ἕτερον ἐκ τοῦν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς τὸ ἔδαφος· εἶτ' ἐπικαλαπεσὼν, ἀναχύδην οὐκ ἐᾷ συνωθῶν κάτω ἐς τ' ὠπλόν· τέλος δὲ ἤδη περιπλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη καὶ τ' γαστέρα, τ' ὤμυχυν ὑποβαλὼν τῷ λαιμῷ, ἄγχει ἄθλιον· ὁ δὲ παραχροτεῖ ἐς τ' ὦμον, ἱκετεύων, οἶμαι, ὡς μὴ τέλεον ἀποπνιγείη. καὶ ἁδὲ τῇ ἐλαίᾳ ἕνεκα φείδονται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ' ἀφανίσαι τὸ [d] χρῖσμα, καὶ τῇ βορβόρῳ ἀναπλησθέντες, ἐν ἰδρῶτι ἅμα πολλῷ, γέλωτα ἐμοὶ γοῦν παρέχουσιν, ὥσπερ οἱ ἐγχέλυες ἐκ τ' χειρῶν διολισθαίνοντες.

Ἕτεροι δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ τ' αὐλῆς τὸ αὐτὸ τοῦτο δρῶσιν· οὐκ ἐν πηλῷ ὅτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτῃσι βαθεῖαν ὑποβαλ-

re alter alterum plane pacate: deinde vero nescio quo instinctu, truduut se invicem opronis capitibus, & frontibus ariotum instar concurrunt. Et ubi ecce iste alterum cruribus sublatum prostravit humi, ipse deinde superincumbens tollere se illum non sinit, contruditque deorsum in lutum. Tandem vero jam cruribus suis illius ventrem complexus, suoque cubitu gutturi illius subjecto, suffocat miserum, qui istius interim humerum plaudit, suppliciter *eo gestu* rogans, puto, ne plane fauces sibi elidantur. Ac ne olei quidem caussa parcunt, quo minus inquinentur, sed detersо unguento, oppleti stercore, sudore insuper multo *diffluentes*, risum mihi quidem praebent, anguillarum instar alterius alter elabentes manibus.

2. Alii in subdivali aulae idem faciunt, non in luto hi quidem, sed arenam istam profundam substratam habentes in cavea, con-

a Ἕτερος] Sic M. *El. Ald. P. Fr. B1. & 2. H.* Ἄτερον *J.* b Σωνιενευκότες] Rescripsi ex W. Σωνιν. Edd. c Ἦν ἰδὼν] Sic Edd. & M. Ἤνιδὲ *Pall.* Νῦν *Marc.* d Χρῖσμα] Ita bene *J. El. P.* &c. Χρῆμα W. Sed in margine erat χρίσμα.

8. Ἄτερος τ' ἕτερον] Recte *Juntinam* habere ἄτερον, adscripserat *Solanus*, & quia ἕτερος tam prope praemissum, credat quis etiam ἄτερον rectius sequi, quam ἕτερον. Esse autem ἄτερος Atticum, ex *Aristoph.* demonstrat *Maittair.* de Dialect. p. 15. pro ὁ ἕτερος. Addo *Callim.* fragm. XCI. — ἓς ἔχειν ἄτερος δείμων, ubi Cl. *Bentlejus* etiam ex Epigramm. ἄτερος Ἡρακλῆς adducit. Verum non adeo me movit solius *Junt.* auctoritas, ut contra ceteras Edd. & Codd. irem; quia in casibus obliquis aegre sic scribi posse monent Grammatici; in accusativo certe, non video quae aegre pro τ' ἕτερον locum invenire queat. At si usus tamen contra analogiam induxisset, facile admitterem; dum vero ἄτερον in accus. aliunde probare non habeam, vulgatam servo. *J. F. R.*

9. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες] Huc pertinet illud ipsius Anacharsidis apud *Diog. Laërt.* I, 104. τὸ ἅλειπτον γυμνὸς φαίνεσθαι ἔλεγε, διὰ τὸ ἀλειφομένους τοὺς ἀθλητὰς ὑπορεύειν ἀλλήλους. *J. M. G.*

11. Καὶ ἦν ἰδὼν] *Th. M.*

Καὶ ἦν ἰδὼν] Vid. *Xenoph. Ἀνάβ. Aristoph.* & Nostrum *Ἀποδ.* c. 51. *M. du S.*

Καὶ ἦν ἰδὼν] Non quidem ita edidimus in *Pisc.* c. 51. pr. sed ἀλλ' ἰδὼν tantum, quia hoc plurimae Edd. & M. habebant. Jam ferme mallem ἀλλ' ἦν ἰδὼν & ibi legi. *J. F. R.*

12. Ἐκ τοῦν σκελοῖν] Posset οὐκ abesse. Sed additur crebro. *Diod. Sic.* IV. c. 19. p. 265. πόλις οὐ βίαις ἁλοῦσα. *Soph.* Aj. 27. — καὶ ναυαμοῦσας οὐ χειρὸς —. Conf. Nostrum supra, *Asin.* c. 23. vs. 88. Et *ibid.* c. 45. ἐμοὶ δὲ ἀρέσθαι οὐ τὸ πρῶτον. *Long. Past.* IV. p. 147. Ed. *Moll.* (vere 139.) κρατήσας οὐ τ' χειρέτην. *J. F. R.*

15. Περιπλέξας] Sic rursus infra c. 31. *M. du S.*

22. Ἀναπλησθέντες] Conf. supra *Mισθ.* c. 17. & *Z. Τρ.* 33. *M. du S.*

23. Οἱ ἐγχέλυες] Vid. supr. T. I. *Tim.* c. 29. ubi similis quidem phrasis, sed ἐγχέλεις non ἐγχέλυες. At conf. *Steph.* ab *Hemsterhusio* ibi indicatum. *J. F. R.*

26. Ἐν πηλῷ ὅτοί γε &c.] Οὐκ οὖν πηλῷ ὅτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτῃσι βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι οὐ τῷ ἀμύγματι ἐπαμοῦνται ἀλλήλους. Sic Mf. non ταράττουσι, ut editur. *Sed hi non in luto, sed altam arenam in fossa subjicientes se invicem illa adspergunt.* Paullo post dicit ἐπιστάλλειν τὴν κόνιν. Haphen intelligit. de qua *Marc.* VII. ep. 67. *Et flavescit haphe.* Sed de hac & aliis ad palaestram pertinentibus viri docti jampridem egerunt copiose, inprimis eruditissimum *P. Fabrum* in Agonistico II, 2. & 5. & 22. *J. G. G.*

28. Πλέκτησι — ἐπαμοῦνται] Sic W. totum hunc lo-

conſpergunt ſe invicem, & ſponte ſua pulvere ſe, gallorum gallinaceorum inſtar, adcumulant, puto, ut minus inter complectendum labi poſſint, lubricitatem illam auferente arena, & firmiorem praeſtante in ſicco comprehendendi facultatem.

3. Illi vero conſperſi, recto ſtatu, verberibus ſe invicem calcibusque impetunt. Hic ergo miſer ipſos videtur dentes exſpuere: adeo ſanguine illi atque arena os oppletum eſt, pugno, ut vides, mala illi percuſſa. Sed neque iſte praefectus illos ſeparat, aut pugnam ſolvit: e purpura enim de magiſtratu aliquem hunc eſſe colligo.

4. Quin incitat etiam, & qui percuſſit, eum laudat. Alii vero alio loco celeriter ſe movent, & exſultant quaſi currentes, cum eodem in loco maneant; & jactato in altum corpore calcibus aëra petunt.

λόμενοι ἐν τῷ ἀρύγματι [e] πάτησίν τε ἀλλήλοις, καὶ αὐτοὶ ἑκάτερος [f] ἐπαμῶν τὸ κόνιν ἀλεκτρυόνων δίκην, ὡς ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι, τὸ ψάμμῳ τὸ ὀλισθον [g] ἀφαιρούσης, καὶ βεβαιοτέραν ἐν ξηρῷ παρεχούσης τὴν ἀντίληψιν.

Οἱ δὲ ὀρθοστάδην κεκονιμένοι καὶ αὐτοὶ παίοντες ἀλλήλους προσπεσόντες, καὶ λακτίζουσιν. ἔτυσι γοῦν καὶ τοὺς ὀδόντας ἔοικεν [h] ἐκπτύειν ὁ καλοδαίμων· ἔτυσε αἵματι [i] αὐτῷ καὶ ψάμμῳ ἀνακέκληται τὸ στόμα, οὐδ' ὡς ὁρᾷς [k] παλαχθέντος εἰς τὸ μονομάθου. ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρχων ἔτυσι διίστησιν αὐτούς, καὶ λύει τὴν μάχην. τεκμαίρομαι γοῦν τῇ πορφυρίδι τὸν δεχόντων τινὰ [l] τοῦτον εἶναι.

Ὁ δὲ καὶ ἐποτρύνει, καὶ τὸν κατάξαντα ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐγκελεύσει, καὶ ἀναπηδήσαι, ὥσπερ θέοντες, ἐπὶ τὸ αὐτὸ μένοντες, καὶ ἐς τὸ ἄνω συναλλόμενοι, λακτίζουσι τὸν ἀέρα.

Τοῦ-

[e] Πάτησίν τε] Ex W. reſtitut. Παράτασί τε Edd. quo reſtituta lectio tamen firmatur. Πάτησι Edd. [f] Ἐπαμῶντες] Et hoc recepi ex W. Ἐπαμοῦντες G. [g] Ἀφαιρούσης] Ἰφαιρούσης marg. *Alw.* *f.* At prius *Fl. B. Ald. Fr. H. P. S.* & M. [h] Ἀποπτύειν] Reſcripſi ex W. Ἀποπτύειν Edd. priores. [i] Αὐτῷ] Αὐτοῦ L. [k] Παταχθέντος] Παταχθέντες male M. [l] Τοῦτον] Τοῦτων male *Fl.*

locum habet; vulgatae aliter, nempe παράτασί τε — πάτησι. *Polyaen.* eadem voce utitur. Ego antequam W. vidiſſem, ἀράτησι legebam. *M. du S.*

Παράτασί τε ἀλλήλοις] Mihi maxime placet *P. Fabri* conjectura, qui Agoniſt. 2, 1. ἀράτησι legendum ſuſpicatur, vel ἀράτησι, ut tamen illud praeferam. Eſt enim de primo quaſi actu ſermo, ubi alter alterum primo prehendit, & ut poſſit firmius prehendere, pulvere ſpargit. Eidem etiam *Fabro* aſſentior, ὄρυγμα fuiſſe locum depreſſiorem, effoſſum, dictum alioquin, σκάμμα, ſ. τὸ ἐσκαμμένον, quae ἐσχατιὰ ἔξω, transſilire, tanquam terminos, intra quos luctantes coërcentur, non licet; verbo, ipſam *caveam*. *f. M. G.*

Πάτησίν τε] Probe etiam vidit Cl. *Geſn.* vulgatum παράτασι nihili eſſe. Et quamvis ἀράτησι eleganter ſit conjectatum a *Fabro*, praeferendum tamen id quod Codex ſuppeditat, cujus ſcripturam etiam in terminatione ſequi conſultum duxi, etſi paragogicum abeſſe poſſit. Cumque mox ἐπαμῶνται quoque ex 2. Codd. receperim; (nam πάτησι jam iterato exhibere abſurdum fuiſſet) verſionem ad utrumque adcommodavi, non quod *Geſneri* verſionem reprehendam, quae erat: *in eaque prenſant ſe invicem*, & — *ſpargunt*; ſed quod Graecus contextus qualem nunc dedimus, aliam poſtulabat. *f. F. R.*

30. Ἀφυκτότεροι] Conf. T. I. Θ. Διαλ. XVII. med. *M. du S.*

31. Τὸν ὄλισθον] Scribitur iterum eodem modo c. 28. Ego tamen legendum cenſeo τὸ ὀλ. *M. du S.*

Τὸν ὀλισθον] Quod neutro genere τὸ ὄλ. maluit *Sol.* ideo factum ſuſpicor, ut adjective accipiatur, & *lubricum*, *lubricitatem* ſignificet; ita compoſitum εὐόλισθος adjective *Suidas* habet. Non diſplicueret, ſi auctoritatem pro τὸ ὄλισθον attuliſſet. Verum cum etiam *Heſych.* ὄλισθος, πτῶσις habeat, nihil in Luciano mutaverim. Auctor Etymol. etiam ſcribit: ὄλισθος, — ὁ ὄλος καλαπίπτων. *f. F. R.*

34. Ὀρθοστάδην] Tria erant apud Graecos certamina, pancratium, palaeſtra, & curſus. De pancratio ludorumque generibus, quibus Graeci antiqui & Romani uſi ſunt, leg. *Bud.* annott. ad l. *Athletas.* de his qui notantur infam. & ad l. *Quae auctione* ad l. *Aquilian. Gellius* L. XIII. c. 26. *Propert.* L. III. *G. C.*

37. Ἀποστύσας] Ita W. Reliqui libri ἀποπτύσας. *M. du S.*

44. Ἐγκελεύσει] Poëtis Atticis frequens verbum illuſtrat *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 255. *f. M. G.*

Ταῦτα ἂν ἐθέλω εἰδέναι τίνῳ [a] ἀγαθῷ ἂν εἴη ποιεῖν· ὡς ἔμοι γε [b] μανίᾳ μᾶλλον ἐοικέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἂν ῥᾳδίως μεταπείσειέ με ὡς οὐ παραπαίουσιν οἱ ταῦτα δρῶντες.

5. Haec igitur, sciré velim, cui bono sit facere: nam mihi furori potius similis res videtur, nec est, qui facile hoc mihi eripiat, non insanire qui ista faciunt.

ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ γιγνόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ πάμπολυ τῶν Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπᾴδοντα, καθάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ διατριβάς, τοῖς Ἕλλησιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶναι [c] δόξαντα ἄν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν διηγοῖτο αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὦ γαθέ· οὐ γὰρ μανίᾳ τὰ γιγνόμενά ἐστιν, οὐδ' ἐφ' ὕβρει ἕτοι παίουσιν ἀλλήλους, καὶ κυλίουσιν ἐν τῷ πηλῷ, ἢ διαπάττουσι τὴν κόνιν· ἀλλ' ἔχει τινὰ χρείαν οὐκ ἀτερπῆ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν οὐ μικρὰν [d] ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ἢν γῦν ἐνδιατρίψῃς, ὥσπερ οἶμαί σε ποιήσειν, τὴν Ἑλλάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἷς καὶ αὐτὸς ἔσῃ τῶν πεπηλωμένων, ἢ κεκονιμένων. οὕτω σοι τὸ πρᾶγμα ἡδύ τε ἅμα καὶ λυσιτελὲς εἶναι δόξει. ΑΝΑΧ. Ἄπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν

6. SOL. Nec mirum est, Anacharsi, talia tibi, quae hic fiunt, videri, cum peregrina tibi sint, & multum a Scythicis moribus abhorrentia; quemadmodum vicissim vobis multas & disciplinas esse & studia verisimile est, quae aliena videantur Graecis nobis, si quis nostrum, ut tu jam hisce, illis adstet. Sed crede mihi, vir optime, non sunt furor, quae fiunt, neque injuriae caussa isti se invicem percutiunt, & in luto provolvunt, aut conspergunt pulvere; verum utilitatem ea res habet non injucundam, & robur non parvum corporibus conciliat. Si proinde moraberis, quod facturum te spero, aliquam diu in Graecia, non ita multo post unus & ipse eris de illis luto aut pulvere oppletis: adeo tibi ea res jucunda pariter atque utilis videbitur. ANACH. Apage, Solon, vobis eveniant

a Ἀγαθοῦ] Ἀγαθὸν W. Vulgatum firmat *Fl.* b Μανίᾳ] Μανίᾳ cum puncto subscr. M. *S. Amst.* Ceterae sine eo, male. c Δόξαντα] Sic Edd. & M. d Ἐπάγει] Ita M. *Fl. Ald. B1. H. P. Fr. S.* Παρέχει *J.* & marg. *A1.*

49. Μανίᾳ] Θαυμάζειν ἔλεγε πῶς οἱ Ἕλληνες νομοθετοῦντες κατὰ τῶν ὑβριζόντων, τοὺς ἀθλητὰς τιμῶσιν ἐπὶ τῷ τύπτειν ἀλλήλους. *Diog. Laërt.* Anach. p. 27. C. *M. du S.*

58. Δόξαντα] Lege, meo periculo, δόξοντα. *M. du S.*

70. Ὑμῶν ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα· ἐμοὶ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι ἀληθεύη, εἴτε ὡς ἐπὶ μάτην διεξέρχομαι τὰ ἀκυρολογῶ] Ista ἐμοὶ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι ἀληθεύη, vertuntur: *quod ad me attinet, si quis vestrum tale quid mihi proponat.* Verum ἀληθεύειν τινά τι, non est, *aliquid proponere alicui*; sed, *hoc vel illo modo aliquem tractare, vexare.* Noster infra in hoc *Dial.* cap. 38. μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων ἀληθεύοντων, *neque tyranno vim faciente, neque vexantibus hostibus.* In *Pseudologista* c. 25. τοιαῦτά μοι ἀληθεῖς, *ita me tractas.* Sic *Demosthenes* aliique locuti sunt. *L. Bos.* Si quid testimoniis opus est, adde *Aesop.* Fab. 8. Σύ μοι χεῖρον διέθηκας, de vulpe ab rubo vulnerata, at Fab. 39. Δικαίως ἂν ὑπ' ἀλλήλων ἀληθεύοιτες. Sed cum duplici accus. etiam *Alciphr.* I. p. 200. τί μοι ἀληθεύσει & quae *Bergl.* ibi notat. Et Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* I. c. 89. pr. ubi de crocodilis: τοὺς τὰ δυνότατα ἀληθεύοντας, *atrocissima perpetrantes.* Vel potius Cl. *Hemst.* ad *Nigrin.* c. 38. No. 45. qui hoc multis jam egit. *J. F. R.*

78. Λυκίῳ] Lyceum, Gymnasium, de quo consule *Meursium.* *M. du S.*

79. Τὸν ἐπὶ τῇ] Ἀντίπτωσις, pro τῷ ἐπὶ τῇ τάλῃ κεκλιμένον τόξον ἔχοντι. *F. G.*

Ibid. Κεκλιμένον] Conf. supra *Asin.* c. 51. *M. du S.*

81. Ἀνακεκλασμένη] Bene monuit in margine *Hemsterhusius*, adeundum *Dukerum* ad *Thucyd.* p. 460. Is autem ad verba L. VII. c. 25. ἔκ τι τῶν ἀκατίων ἄνδρας ἀναδυόμενοι τοὺς σαυρούς, καὶ ἀνέκλων, quae conversa sunt: *Vallos ex naviculis religatos circumagebant, fractosque convellebant*, ita commentatur: „ — ἀνακλᾶν „ hic non est, quod *Vossius* & *Portus* putarunt, *frangere*, verum sursum *attollendo convellere & educere.* „ *Suidas* & Scholiastes exponunt *e fundo evellere.* Sic „ *Thucyd.* II. 76. & alii apud *Lipsium.* V. *Poliorc.* 8. „ ἀνακλᾶν machinam muro incussam dicunt eos, qui „ laqueis injectis eam *attollunt* & avertunt. Et in a- „ liis

niant utilia ista atque jucunda. Mihi quidem si vestrum aliquis tale quid faciat, sentiet non frustra nos accinctos acinace.

7. Verum dic mihi, quod nomen posuistis his quae hic fiunt, aut quid facere istos dicamus? SOL. Locus ipse, Anacharsi, Gymnasium a nobis appellatur, & est illud Apollini Lycio sacrum. Vides signum illius, illum ad columellam se acclinantem, sinistra habentem arcum: dextra vero supra caput reflexa velut e longo labore requiescentem ostendit Deum.

8. Exercitationum autem istarum ea, quae fit in luto isto, lucta vocatur; isti in pulvere, luctantur ipsi quoque: illud, quod erecto corpore se invicem feriunt, pancratio certare dicimus. Sunt autem nobis alia quoque id genus exercitamenta pugilatus, & disci, & saltus: quorum omnium certamina proponimus, & qui vicerit, ille praestantissimus inter suos videtur, & reportat praemia.

9. ANACH. Quae sunt autem illa apud

ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα, καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, εἴσεσθαι ὡς ὑμάτιον [e] διεζώσμεθα καὶ ἀκινάκην.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γυμνασίοις; ἢ τί φῶμεν ποιεῖν αὐτούς; ΣΟΛ. Ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, ὦ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τοῦ [f] Λυκίου· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὁρᾷς, τὸ ὅτι τῇ στήλῃ κεκλιμένον, τῇ μὲν ἀριστερᾷ τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ δὲ δεξιὰ δὲ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαυόμενον δείκνυσι τὸν θεόν.

Τῶν [g] γυμνασμάτων δὲ τούτων, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλη καλεῖται, οἱ δὲ ἐν τῇ κόνει παλαίουσι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρθοστάδην παγκρατιάζειν λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἐστι γυμνάσια τοιαῦτα [h] πυγμῆς, καὶ δίσκου, καὶ τοῦ [i] ὑφάλλεσθαι, ὧν ἁπάντων ἀγῶνας προτίθεμεν. καὶ ὁ κρατήσας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τῶν καθ' αὐτὸν, καὶ ἀναιρεῖται τὰ ἆθλα.

ANAX. Τὰ δὲ ἆθλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν;

e Διεζώσμεθα] Παριζώσμεθα M. & marg. *Ait.* cum *Fl.* At prius *J. Ald. B1. P.* &c. f Λυκίου] Λυκείου *Fl.* Vulgatum probat M. & Edd. cett. g Γυμνασμάτων] Sic *Fl. Ald. B1. Fr. H. P. S.* Γυμνασίων *J.* & W. h Πυγμῆς] Πυγμῆς male *J.* i Ὑπαλλεσθαι] Bene sic Edd. principes septem & *S.* Ὑπεραλλεσθαι *J.* sola.

„ liis generibus loquendi non frangendi, sed inflectendi & in altum tollendi significationem habet. *Aristaenet.* I. Ep. 3. Ὡς ἀναπλᾶν ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸν αὐχένα πρὸς θέαν τοῦ κύκλῳ στεφανουμένου βατρόου. Lucian. „ *de Gymnas.* p. 272. (i. e. hoc loco) Ἡ δεξιὰ ὑπὲρ τὴν „ κεφαλὴν ἀνακεκλασμένη". Haec ille optime. Adde hinc ἀνακλάσαι ἐπτυγμένα γραμματεῖα *tabellae plicabiles* ap. *Herodian.* I. c. 17. pr. Sed κατακλωμένῳ de saltatore, Noster etiam supra *de Saltatione* c. 9. (quod Cl. *Gesn.* tamen reddidit *frangenti.*) Ita ἐπικλώμενον *inflexum*, signif. *pro Imag.* c. 13. & *Deor. Dial.* XI. Sed & *fractum*, *Tox.* c. 20. Est autem ubi multum differat, reddasne per *frangere*, an *attollere*, *sursum flectere*; nam e. c. crus, brachium, cervicem *frangere*, aut *flectere*, quanti intersit, quis non viderit? Interim non nego etiam in illa arietis muralis adlevatione, ad ictum eludendum institutа, aliquam frangendi potestatem in verbo ἀνακλᾶν remanere, quatenus impetus ejus refringitur, sive potius, qua linea recta, ad quam ejus motus fiebat, ista sursum aversione quasi frangitur, veluti philosophi *refractiones* recte vocant radiorum lucis inflexiones per vitra contingentes. Interim male reddideris *arietem frangere*, pro *avertere*. *J. F. R.*

85. Ἐκείνῳ] Nihil mutare *Fl.* adpinxerat *Solan.* An ergo ἐκεῖσε quaesivit? Non improbem; sed nihil opus est, & vulgatum quod sequimur, nihil incommodi habet. *J. F. R.*

87. Παγκρατιάζειν] Aliter & rectius *Aristoteles* Rhet. I. c. 5. p. m. 207, 38. ὁ μὲν δυνάμενος τὸν σκέλη βίπτειν πως ἢ κινεῖν ταχὺ ἢ πόρρω δρομικός· ὁ δὲ σκέλεσι ἢ κατέχειν, παλαιστικός· ὁ δὲ ἅπασι τῇ πληγῇ, πληκτικός (Legendum ut in rec. Edd. fit, πυκτικός.) ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατιαστικός· ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Vide etiam *Philostrati* locum ad *Δημων.* c. 49. supra adductum. *M. du S.*

89. Πυγμῆς] Oratio non satis perspicua; si enim alia *loca* intelligit per *γυμνάσια*, quid opus his? Sin vero nova *certaminum* innuit genera, cur & hoc inter ea recenset quod cum Pancratio idem esse dixit? Vide tamen c. 24. ubi distinguit. *M. du S.*

Πυγμῆς] Conf. *Tim.* T. I. c. 50. & 53. f. ubi πυξ— *J. F. R.*

94. Στέ-

ἐστιν; ΣΟΛ. Ὀλυμπιάσι μὲν στέφανος ἐκ κοτίνου, Ἰσθμοῖ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν Νεμέᾳ δὲ σελίνων πεπλεγμένος. Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τῷ θεῷ· παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι; ἢ δίοτι μικρά σοι [a] ταῦτα εἶναι δοκεῖ; ANAX. Οὔκ· ἀλλὰ μάσεμνα, ὦ Σόλων, κατέλεξας τὰ ἆθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε μαθοῦσιν αὐτὰ φιλοτιμεῖσθαι τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς αὐτοῖς ὑπερεσπουδακέναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων, ὥστε μήλων ἕνεκα, καὶ σελίνων, [b] τοσαῦτα προπονεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγχαμψύξεις [c] πρὸς ἀλλήλων, καὶ καλαχλωμφύσεις, ὡς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι μήλων ὅτῳ βουλομένῳ, ἢ σελίνων

vos praemia? SOL. Olympiae corona oleagina; in Isthmo de pinu: Nemeae de apio plexa; in Pythiis poma de sacris Deo; apud nos Panathenaicis, oleum ex Minervae olea. Quid rides, Anacharsi, an quod parva tibi videntur ista? ANACH. Non: sed magnifica dixisti praemia, & digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea constituerunt; digna, pro quibus auferendis supra etiam, quam possunt, contendant athletae: adeo ut malorum caussa & apiorum tantum laboris praecipiant, & periculum incurrant, ne alter ab altero suffocentur, & luxentur, quasi non liceret sine molestia copiam malorum, cui volupe sit, consequi,

a Ταῦτα εἶναι] Εἶναι ταῦτα W. b Τοσαῦτα] Ταῦτα Fl. Prius cett. c Πρὸς] Sic esse in Edd. omnib. addidit *Solan.*

94. Στέφανος] Confer infra c. 16. & 36. *L.K.*

95. Ἰσθμοῖ] Idem *Dukerus* modo laudatus ad *Thucyd.* V. 18. No. 81. hoc verum esse probat, quod & sic infra *Neron.* c. 8. occurrat. Et ita quoque in *Thucyd.* legi recte mavult, ubi καὶ Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμῷ. *J.F.R.*

96. Σελίνων] Vid. *Plut.* in Timol. Pineas fuisse olim in Isthmiis coronas, docet idem Symp. probl. V. 3. deinde in gratiam Herculis & *ad Nemaeorum exemplum ex Apio* factas; tandem ad pineas reditum fuisse. p. 1203. f. ὅτι δὲ Νεμέᾳ κατὰ ζῆλον ὁ τῆς σελίνου ξένος ὑπὸ ἐκτισθῆναι δὶ Ἡρακλέα, καὶ κρατήσας ἡμιόνων ἀπώλεσεν, ὡς [ἱερὸς ὢν] ἀκτένιστον. Perite ergo & erudite haec Lucianus. V. *Petr.* *M.du S.*

Σελίνων πεπλεγμένος] Pro ὡς σελίνων. Habuimus non semel. Conf. saltem ad *Gall.* c. 24. No. 11. *J.F.R.*

Ibid. Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τῷ Θεῷ] Haec sic vertit *Vincent. Obsopoeus*, nescio quam bene; nam in Graeco de sacerdotibus ne verbum quidem; ἱερῶν inclinatur a recto ἱερὸς, id est *sacer*, non a ἱερεύς, quod est *sacerdos*. Vertere igitur debebat: *poma deo sacra proponebantur.* Olim suspicabar μῆλα hoc loco interpretari debere, non *poma*, sed *oves*, ut & ap. *Max. Tyrium* sermone 37. & in Anthologg. primi libri, primo Epigram. eo quod campus *Crissaeus* vel *Cirrhaeus*, qui erat Apollini sacer, ad oves pascendas aptus erat, non autem ad poma ferenda, quando erat sine arboribus. Sic enim de eo *Pausanias* in Phocicis: τὸ δὲ πεδίον τὸ λεγόμενον ἐπὶ Κίρρᾳ ψιλόν ἐστιν ἅπαν, καὶ φυτείων δένδρα οὐκ ἐπιλύσιν, οὐ γάρ τινος ἄρας ἢ ἀχρεῖον ἦν γῆν ἐς δένδρων τροφὴν εἰδότες. Oves igitur, quae pascebantur in eo campo non arato nec arboribus consito, erant Apollini sacrae, e quibus, ut putabam, quaedam pro bravio dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter sentire me coëgit *Libanius Sophista* in laudatione palmae & pomi arboris, ubi haec leguntur: φοίνιξ μὲν γὰρ πάντος ἀγῶνος γίνεται σίφανος, καὶ τὸ θάλλον ἔχει νίκης ὑπόμνημα, μηλέα δὲ αὖθις στέφανος τῶν ἀγώνων τῶν Πύθιον. Itaque hoc loco non male μῆλα *poma* intelliguntur, μηλέαι tamen pomum arborem non fructum significat, & videntur poma sola inepta ad coronam texendam. Sed ut *Libanius* cum Luciano concilietur, intelligo victorem coronatum fuisse ramusculis ejus arboris suo fructu oneratis. Sed notandum est bravium mutatum fuisse a temporibus *Pausaniae*: nam a secunda Pythiade coronas pro bravio institutas ait, & quidem ex lauro. Sic enim in Phocicis: δευτέρᾳ δὲ Πυθιάδι οὐκ ἐπὶ ἄθλοις ἐπάλαιον ἔτι ἀγωνίζοντες, στεφανοῦσθαι δὲ τὸ ἀγῶνα ἐκέλευσε τοῦτο καλλιστεῖον —— δάφνης δὲ στέφανος ἐπὶ τῶν Πυθίων τῇ νίκῃ κεῖται· ἄλλα μὲν (ἐμοὶ δοκεῖν) ἐστὶν οἶδα, ὅτι δὲ τὸν Λάδωνα θυγατρὸς Ἀπόλλωνα ἐρασθῆναι κατέχουσιν οἱ Φῖμοι. Aliam vero ejus rei causam refert *Aelian.* Var. L. III. c. 1. scilicet eo, quod Apollo, postquam Pythonem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpsit, & Delphos attulit. Laurea igitur corona olim praemium erat victoribus datum in Pythiis, sed tempore Luciani & Libanii, vel id mutatum fuerat, vel poma data sunt pro bravio in agone quodam multum postea introducto & recepto, laurea manente pro praemio cursoribus & antiquorum certaminum athletis. At ecce *Heliodor.* in Aethiopicis armatis cursoribus palmae ramum pro bravio datum fuisse dicit. Sed in omnibus sacris certaminibus aliis braviis auctarii vice datum fuisse (ita legitur ap. *Palm.* pro *additum*) asserit *Pausanias* in Arcadicis, pag. 276.

&

qui, aut coronari apio, vel pinu, etiam ut non linatur tibi luto facies, neque calcibus venter ab adverſariis contundatur.

10. SOL. Sed, vir optime, non ad nuda iſta munera reſpicimus. Haec enim victoriae ſigna ſunt, & indicant qui vicerint? Verum quae conſequitur gloria, ea vero quantivis pretii eſt victoribus: pro hac etiam calcibus peti praeclarum videtur his, qui bonam ex laboribus famam venantur: nec enim ea ſine labore contigerit; ſed oportet, qui illam appetat, multa ab initio ſubire difficilia, ac tum demum utilem illum honeſtumque finem e laboribus expectare. ANACH. Hunc nempe ais finem jucundum atque utilem, quod omnes illos ἐστεφανῶσθαι, ἢ φοίνικι, μήτε σηλῷ καλαχριόμενον τὸ πρόσωπον, μήτε λακτιζόμενον εἰς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν.

ΣΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γὰρ ἐστι σημεῖα τῆς νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἵτινες οἱ κρατήσαντες· ἡ δὲ ὡς ἀκολουθοῦσα τούτοις δόξα, τοῦ παντὸς ἀξία τοῖς νενικηκόσιν. ὑπὲρ ἧς καὶ λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς θηρωμένοις τὴν εὔκλειαν ἐκ τῶν πόνων. οὐ γὰρ [d] ἀπόνητὶ προσγένοιτο ἂν αὕτη· ἀλλὰ χρὴ τὸν ὀρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀναδεχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότ' ἤδη τὸ λυσιτελὲς, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ τῶν καμάτων θερίζειν. ANAX. Τοῦτο φὴς, ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυσιτελὲς, ὅτι πάντες αὐ-

[d] Ἀπονητὶ] Ἀφθονητὶ W.

& *Plutarch.* Sympoſ. VIII. c. 4. *Heliodorus* tamen nullum aliud praemium pro victoria ſuo Theageni adjudicat praeter ramum illum palmae arboris. Sed non eſt diſſimulanda ſummi viri ſententia, qui in notis ad Dionem per poma vult intelligi lauri baccas, ſed ſine exemplo. *Auſonium* etiam reprehendit enumerantem diverſa bravia, ſic:

Serta quibus pinus, malus, oliva, apium.

Sed cum eo conſentit *Libanius* loco citato, qui μηλίνη habet, non μήλα. Tamen jure videtur arguere Auſonium, qui dum Grǽcum epigramma exprimit, male μήλα per *malus* vertit. Sed fateor per μήλα me non poſſe capere, quomodo intelligi poſſint poma. *J. P. a G.*

97. Μῆλα] Errat *Palmerius.* Vid. *Pott.* 417. *M. du S.* Μῆλα τῶν ἱερῶν] Luciānum fructus arborum, μῆλα dicere, non ramos, puto. Non primum Anthologias epigramma laudo, ubi κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς forte ipſius ſocietatis cauſſa ſuſpicionem moveant, ramum eſſe intelligendum: ſed hoc, quod hoc ipſo loco ſimile plane Panathenaicorum praemium commemoratur, *oleum e ſacro Minervae olea.* Deinde quoties praemiorum horum denuo mentionem in hoc Dialogo injicit, injicit autem aliquoties, μῆλα ſemper a coronis diſtinguit: praeſertim infra, c. 15. med. πρίσεις δὲ στέφανον ἢ πίτυν, ἢ δᾷδ κοτίνου ἢ σελίνου. quidni μηλίνας aut μήλων adjiceres, ſi par erat ratio? *J. M. G.*

98. Παιαν. Ἔλαιον τὸ ἀπὸ τῶν μορίων] Quid hoc ſit docet *Meurſius* Panath. Olearum nempe genus juxta Academiam quae Deo ſacrae erant; Schol. *Ariſtoph.* Nub. Accipiebant autem urceum totum (idem Schol.) & exportare ſolis licebat. *M. du S.*

Ibid. Ἔλαιον τὸ ἀπὸ τῶν μορίων] Adleverat margini Cl. *Hemſterhuſius*, videndum Cl. *P. Burman.* Z. *Kalaſ.* Ex hoc igitur quaedam adjeciſſe non alienum erit. Ait autem f. p. 281. Edit. iteratae: „ oleum ex ejus (arboris) fructu exprimere in ſaeros uſus licuerit: „ nam Victoribus in Panathenaicis inde oleum datum, docet *Suidas*, & Scholiaſtes *Sophoclis* ex „ *Ariſtotele*, & *Apoſtolius* proverb. Cent. XIII. 28. „ Ut & Lucian. in *Anach.* T. 2. p. 173. Ed. *Graev.* „ Unde ab *Athenaeo* L. XV. 11. & *Plin.* XIII. 1. „ *Panathenaicum oleum* vocatur, quod optimae notae „ erat. Et fortaſſe corona oleaginea, qua Victores „ coronabantur Athenis, teſte *Plin.* XV. 4. ex his „ μορίοις fuit. (ſic legitur, pro μορίοις) Quod magis „ veroſimile videbitur, ſi verum ſit, quod notat „ *Alex. ab Alex.* III. c. 3. Duces Athenienſes in bellum prodituros ſertum ex olea ſacra ſumſiſſe. Hoc „ ſaltem ſtatuere licet, coronas inde aliquando factas. „ Ut Creon apud *Eurip.* Ion. V. 1433. Cetera vid. ib. De μορίοις autem Commentt. ad *Poll.* ſeq. 242. ἡ δὲ ἱερὰ ἐλαία, μορία. *Heſych.* vero ibid. adductus: Μορίαι ἐλαῖαι ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς. Confer & *Menag.* ad *Diog. Laërt.* III. Segm. 26. p. 149. T. 2. *J. F. B.*

Ibid. Ἐκ τῶν μορίων] *Heſych.* Μορίαι, ἐλαῖαι, ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς. F. G.

8. Πρὸς ἀλλήλων] Quod *Solanus* nihil mutare Edd. adjecit, indicio eſt eum aliam lectionem optaſſe invenire; nam alioqui ſponte patet conſentire Edd. quando nihil notamus. Maluit autem ὑπὸ pro πρὸς. Vid. quae mox notamus ad c. 11. πρὸς τῶν ἀντιπάλων. *J. F. B.*

αὐτὰς ὄψον ἐστεφανωμένους, καὶ ὅτι τῇ νίκῃ ἐπαινέσουσι, πολὺ πρότερον οἰκτείρασιν ὅτι ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, ἀντὶ τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντες. ΣΟΛ. Ἄπειρός εἶ, φημὶ, τῶν ἡμετέρων ἔτι· μᾶλλον δὲ ἄλλα σοι [a] δόξει περὶ αὐτῶν, ἐπειδὰν ἐς τὰς πανηγύρεις ἀπιὼν, [b] ὁρᾷς τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ὅτι τῶν θέαν τῶν τοιούτων, καὶ θέατρα μυριάνδρα συμπληρούμενα, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐπαινουμένους, τὸν δὲ καὶ νικήσαντα αὐτῶν ἰσόθεον νομιζόμενον.

videbunt coronatos, & victoriae causſa laudabunt, qui diu ante miſerati illos fuerant propter plagas. Atqui hi jam felices erunt, qui pro laboribus poma habeant & apia. SOL. Imperitus es, inquam, rerum noſtrarum adhuc: paullo poſt aliter de iis ſenties: cum delatus in conventus illos collectam videbis tantam hominum multitudinem talium ſpectaculorum causſa, & impleta theatra tot millium capacia, & laudatos athletas, & honore Diis aequatum, qui vicerit reliquos.

ANAX. Αὐτὸ τοῦτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἰκτιστόν ἐστιν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχουσιν, ἀλλὰ ἐν τοσούτοις θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῶν ὕβρεως, οἳ δηλαδὴ [c] εὐδαιμονίσουσιν αὐτοὺς, αἵματι ῥαινομένους ὁρῶντες, ἢ ἀγχομένους [d] πρὸς τῶν ἀντιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέστατα πρόσεστι τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Σκύθαις, ἤν τις, ὦ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ ἀπατρέψῃ προσπεσὼν, ἢ [e] ἱματίου περιρρήξῃ, μεγάλας οἱ πρεσβύται τὰς ζημίας ἐπάγουσι, κἂν ἐπ' ὀλίγων τῶν μαρτύρων τοῦτο πάθῃ τις· ὅτι γε ἐν τηλικούτοις θεάτροις, οἷα σὺ διηγῇ τὸ Ἰσθμοῖ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. ὥστε μὲν ἀλλὰ τοὺς μὲ ἀγωνιστὰς, οἰκτείρειν μοι ἔπεισιν, ὧν πάσχουσι· τῶν δὲ θεατῶν, οὓς φῂς ἀπαντᾶχόθεν τοὺς βελτίστους συναγίγνεσθαι ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ πάνυ

11. ANACH. Ipſum hoc vero, Solon, miſerrimum eſt, ſi non paucis arbitris iſta ſubeunt, ſed apud tot ſpectatores, ac teſtes contumeliae, qui nempe beatos illos praedicabunt, videntes ut ſanguine fluant, aut angantur ab adverſariis. Haec enim beatiſſima ſunt in illorum victoria. Apud nos vero Scythas, Solon, ſi quis aut pulſet civium quemquam, aut impetu facto evertat, aut veſtem deripiat, magnas illi poenas noſtri ſeniores infligunt, etiamſi cui paucis teſtibus hoc eveniat, nec in tantis theatris, quanta tu narras, Iſthmi atque Olympiae. Verum certatorum quidem miſereri ſubit *ob ea*, quae patiuntur: Spectatores autem, quos ais undique convenire praeſtantiſſimos ad iſtas celebritates, & ipſos

a Δόξει] Sic M. cum *Fl. Fr.* &c. Δόξῃ *J.* b Ὁρᾷς] Sic Edd. & M. c Εὐδαιμονίσουσιν] Εὐδαιμονίξουσιν M. d Πρὸς] Ὑπὸ W. Vulgatum tenet *Fl.* cum cett. e Θαμώνου] Θαμώτου M. & *Fl.* male.

44. Ὑπὸ] Sic W. hic. Supra tamen cum Impreſſis aliter, nempe ἀγχομένους πρὸς ἀντιπάλων c. 9. *M. du S.* Ἀγχομένους πρὸς τῶν ἀντιπάλων] *Solanus* ex W. ὑπὸ τῶν ἀντ. reſcribi maluiſſet; id enim in margine *Junc.* indicarat; non tamen πρὸς delenat, ut ſolet, ubi omnino neceſſariam putat mutationem. Ego, ut ὑπὸ facile admitterem, ſi pluribus teſtibus firmaretur, ita jam nihil muto, quia ſupra c. 9. in πρὸς conſentiunt Edd. & Codd. Idque verbis paſſivis frequenter adjungi eadem poteſtate qua ὑπὸ, paucis indicavimus ſupra *Icar.* c. 21. f. ex *Timon.* §. 5. 9. 15. & 25. Adde *Icar.* 25. & *Bis Accuſ.* c. 5. pr. Sexcentis ſimilibus idem probaturi ex ſolo Luciano, ſi quem de eo dubitare ſuſpicari poſſemus. *J. F. R.*

48. Θαμώτιον] M. & *Fl.* Θαμώτιον. Fortaſſe Θαμώτιον, quod alibi reperiri teſtatur doctiſſimus *Auctor Emend. Menand.* p. 105. *M. du S.*

86. Τὸ μεγέθη] Quid reponam non video: certe non recte habet illa vox. Εἶχε c. 12. pro πάσχουσι, μεγέθη repoſitum eſt. *M. du S.*

Τὸ μεγέθη] Si proceritatem corporis intelligas, non mirere cur ſuſpecta vox fuerit *Solano*. At neque μέγεθος ſemper *ingens* quid ſignif. (licet ita accipiendum longe frequentius, atque adeo *parvus* opponatur a *Pollucc*

pfos valde miror, si necessariis relictis otium sibi sumunt ad talia. Nondum enim illud possum intelligere, quae sit illis jucunditas, videre ferientes se & conflictantes homines, & terrae allisos, & alterum ab altero contritos.

12. SOL. Si tempus esset, Anacharsi, Olympiorum, aut Isthmiorum, aut Panathaeorum, ipsa te res doceret, quam non temere studium in his rebus ponamus. Neque enim dicendo quisquam ita te admoverit quasi possit voluptati eorum, quae ibi fiunt, quam si sedens ipse inter medios spectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines corporum, & habitus ad valetudinem admirabiles, & horribiles peritias, & robur invictum, & audaciam, & honoris cupiditatem, & animos insuperabiles, & studium nunquam deficiens victoriae: bene equidem novi finem te laudandi & inclamandi & plaudendi non facturum.

13. ANACH. Per Jovem, Solon, & irridendi insuper atque cavillandi. Omnia enim illa, quae modo enumerabas, virtutes, & habitus bonos, & pulchritudines, & audaciam, video nullius magnae rei causa vobis disperire, cum neque patria sit in periculo, neque regio vastetur, neque amici aut familiares abripiantur ad contumeliam. Itaque tanto fuerint magis ridiculi, si, cum sint, ut ais, praestantissimi, nequidquam tot ac tanta patiantur, & malis conflictentur, ac pulchritudines istas ac

θαυμάζω, εἰ τἀναγκαῖα παρέντες, σχολάζουσιν ὅτι τοῖς τοιούτοις. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι καταγνῶναι, ὅτι τοῦτο τερπνὸν αὐτοῖς, ὁρᾶν παιομένους γε, καὶ ἀλλήλους πλιζομένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν κρατουμένους, καὶ συπριβομένους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ χρηρὸς ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίων, ἢ Ἰσθμίων, ἢ [f] Παναθηναίων, αὐτὸ ἄν σε τὸ γιγνόμενον ἐδίδαξεν, ὡς οὐ μάτην ἐσπουδάκαμεν ὅτι τούτοις. οὐ γὰρ ἄν τις προσβιάσαιτό σε τῇ ἡδονῇ τῶν ἐκεῖ δρωμένων, ὡς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς θεαταῖς, βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωμάτων, καὶ εὐεξίας θαυμαστὰς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ ἰσχὺν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ φιλοτιμίαν, καὶ γνώμας ἀηττήτους, καὶ σπουδὴν [g] ἄληκτον ὑπὲρ τῆς νίκης. εὖ γὰρ δὴ οἶδα, ὡς οὐκ ἂν ἐπαύσω ἐπαινῶν, καὶ θαυμάζων, καὶ ἐπικροτῶν.

ANAX. Νὴ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε προσέτι καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ὁπόσα καταριθμήσω ἐκεῖνα, τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὁρῶ ἀδενὸς μεγάλου ἕνεκα ὠφελουμένας ὑμῖν, ἔτε παλαίοντας κινδυνεύοντας, ἔτε χώρας πορθουμένης, ἔτε φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. ὥστε τοσούτῳ γελοιότεροί ἂν εἶεν, ἄριστοι μέν, ὡς φῂς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες, καὶ ταλαιπωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ κάλλη καὶ [h] τὰ μεγέθη τῇ ψάμ-

f Παναθηναίων] Παρ' Ἀθηναίων male M. *g* Ἄληκτον] Ἀλυκτον W. male. *h* Τὰ μεγέθη] Nil mutare in hoc verbo Edd. & M. adscripsit *Solan.*

luce III. 88.). Sed quamcunque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque & de re vel minima praedicari potest. Neque plurale *μεγέθη* ad procerum athletarum corpus spectare puto (qui ne quidem erant homines longi, verum torosi) sed ad dimensionem, i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam c. 25. loquitur, quam foedant pugiles tumoribus, ac cicatricibus. *Μέγεθος* autem etiam de parvo homine praedicari videas ap. *Herodian.* IV. 7. fin. καὶ γὰρ ἦν θαύματος ἄξιον εἰ μικρῷ πάνυ τὸ μέγεθος σώματι. Licet ibi videatur de *viribus* accipiendum, ut ap. *Diod. Sic.* IV. c. 61. f. μικροὺς μὲ τοῖς μεγέθεσι, πολλοὺς δὲ τῷ ἀριθμῷ, Numero magis quam *viribus* pollentes. Sed de spatio parvo differte ap. eumdem V. c. 10. med. ἔστι δὲ ἡ νῆσος τῷ Λευκοθέᾳ μικρὰ μὲ τὸ μέγεθος. Et sic iterum ibid. c. 11. pr. Et c. 13. καλλωπίζεσθαι εἰς μεγέθη σώματος. Interim de statura parva etiam *Poll.* V. 68. de lepore animali, *μέγεθος*, ὅτι μέγας, ἔτι μικρὸς τὸ ὑφος. Et sic de *mensura* s. dimensione *μέγεθος* dici, non est quod pluribus demonstrem. *Magnitudinem* similiter Latinis de re etiam parva dici, obiter notavi in libello *de Ama-*

ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπωπίοις, ὡς μήλοις καὶ κοτίνοις ἐγκρατεῖς γένοιντο νικήσαντες. ἡδὺ γάρ μοι ἀεὶ μεμνῆσθαι τῶν ἄθλων, τοιούτων ὄντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πάντες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισταί; ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἷς ἐξ ἁπάντων, ὁ κρατήσας αὐτῶν. ANAX. Εἶτ', ὦ Σόλων, ὅτι τῷ ἀδήλῳ καὶ ἀμφιβόλῳ τῆς νίκης τοσοῦτοι πονοῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες, ὅτι ὁ μὲν νικῶν εἷς ἔσται πάντως, οἱ δὲ [a] ἡττώμενοι πάμπολλοι μάτην ἄθλιοι πληγὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα [b] λαμβάνοντες;

ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, [c] μηδέπω ἐννενοηκέναι πολιτείας ὀρθῆς πέρι μηδέν· εἰ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν ἐθῶν ἐν ψόγῳ ἐτίθεσο., ἦν δέ σοι μέλησή ποτε εἰδέναι ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα [d] οἰκηθείη πόλις, καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γένοιντο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαινέσῃ [e] τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις ταύτας, καὶ τὴν Φιλοτιμίαν, ἣν Φιλοτιμούμεθα [f] πρὸς αὐτὰς, καὶ εἴσῃ ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν ἐγκαταμεμιγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάτην σπουδάζεσθαι δοκοῦσι. ANAX. Καὶ μήν, ὦ Σόλων, κατ' οὐδὲν ἄλλο ἐπὶ τὴν Σκυθίας ἦκω πρὸς ὑμᾶς, τοσαύτην μὲν γῆν διοδεύσας, μέγαν δὲ τὸν Εὔξεινον, καὶ δυσχείμερον, περαιωθεὶς, ἢ ὅπως νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων ἐκμάθοιμι, καὶ ἔθη πρὸς ὑμῖν καλὰ νοήσαιμι, καὶ πολιτείαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσαιμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα φίλον ἐξ ἁπάντων Ἀθη-

magnitudines arena foedent ac livoribus, ut pomo aut oleae ramo potiantur victores. Suave enim mihi semper meminisse praemiorum, quae tanta sint scilicet. Sed dic mihi, omnesne ea accipiunt qui decertant? SOL. Minime, sed unus ex omnibus, qui illos superavit. ANACH. Tum igitur, Solon, de obscura & ancipiti victoria tot homines laborant, idque cum sciant, victorem unum omnino futurum, victos autem plurimos, qui frustra miseri plagas, partim etiam vulnera acceperint?

14. SOL. Videris, Anacharsi, nondum quidquam de recta reipublicae gerendae ratione cogitasse: nec enim instituta pulcherrima reprehendenda duceres. Si vero tibi curae fuerit aliquando scire, quomodo pulcherrime condi possit civitas, & qua ratione optimi fiant illius cives, laudabis tunc etiam exercitationes hasce, & honoris studium, quo in illis versamur, & scies, multam habere admixtam laboribus utilitatem, etiamsi frustra nunc laborare videantur. ANACH. Quin ego, Solon, nulla alia caussa e Scythia ad vos venio, tantis terrae spatiis superatis, magnum Euxinum ac procellosum transvectus, nisi ut leges Graecorum ediscam, & qui sint apud vos mores cognoscam, & formam reipublicae optimam meditando assequar: qua de caussa etiam te maxime amicum ex omnibus Athenien-sibus ho-

a Ἡττώμενοι] Ἡττηθέντες Fl. sola. Vulgatum etiam firmat M. b Λαμβάνοντες] Λαζόντες W. & marg. A1. c Μηδέπω] Sic W. & marg. A1W. Μηδέποτε Edd. d Οἰκηθείη] Receptum ex M. & Fl. Οἰκισθείη Edd. cett. e Τότε] Ποτὲ W. & Fl. f Πρὸς] Περὶ W. & marg. A1. Sed πρὸς Fl. cum cett.

87. Ὑπώπια] Ὑπώπια, Genae. τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς περιώματα, ἢ τὰ ἐξ αὐτῶν ἕλκεα πυκά. ὅτις γὰρ οἱ ὀφθαλμοί. G.

bigas. Si quis tamen hic pro τὰ κάλλη & τὰ μαγίδη legere malit, τὰ κάλλιστα μέλη, me non repugnantem habebit. J. F. R.

87. Τοῖς ὑπωπίοις] Div. Paulus in I. ad Corinth. IX. 27. ἀλλ' ὑπωπιάζω τὸ σῶμά μου. Ad quae verba exponenda multa, & hoc Luciani, adfert Cl. L. Bos in Obs. Philol. p. 142. probatque ὑπώπια esse vestigia plagarum, ac vulnera ipsa & contusiones. Recte; sed Medicis proprie maculae ac tumores caerulei ab extravasato sanguine grumoso, quales a baculorum lororumque plagis relinquuntur. Et similis oculorum morbus. Idque ap. Hippocr. & Aret. frequens. J. F. R.

99. Μηδέπω] Sic M. melius quam in Impress. μη-

hoſpitemque delegi ex fama, quandoquidem audieram legum te quarundam ſcriptorem eſſe, & morum optimorum inventorem, teque inſtituta utilia introduxiſſe, atque in univerſum rempublicam quandam conſtituiſſe. Igitur quamprimum me doce, & diſcipulum tibi habe: nam ego jucunde vel ſine cibo & potu tibi aſſidens, quousque ipſe durare dicendo poſſis, hiansque audiam te de republica & legibus aliquid diſputantem.

15. SOL. Univerſa quidem, Sodalis, breviter enarrare non facile eſt: ſed ſi per partes obire ea mecum velis, ſingula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquisque rebus nobis placeant. Quae vero de juvenibus decernamus, & quomodo illos tractemus ubi primum intelligere quid ſit melius inciplunt, & virile robur accipere, & pares eſſe laboribus: haec jam tibi enarro, uti diſcas, cujus rei gratia haſce illis exercitationes propoſuerimus, & labore ſubigere corpus illos cogamus: *nempe* non propter certamina ſolum, ut auferre poſſint praemia; ad illa etenim pauci ex omnibus perveniunt: ſed majus quiddam toti civitati ex ea re bonum, atque ipſis adeo, conciliamus. Commune enim quoddam certamen aliud bonis omnibus civibus propoſitum eſt: & corona non ex pinu, neque olea, aut apio, ſed quae hominum in ſe fe-

ναίων ὑ [g] ξένον, προειλόμην χτ\ κλέος, ἐπεὶ δ' ἤκουον νόμων τε [h] τινῶν ξυγγραφέα σεαυτὸν εἶναί σε, ὑ ἐθῶν τ' ἀρίστων εὑρετὴν, ὑ ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητὴν, ὑ ὅλως πολιτείας τινὸς συναρμοστήν· ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων με, ὑ μαθητὴν ποιούμενος, ὡς ἔγωγε ἡδέως ἂν ἄσιτός σοι, καὶ ἄποτος προσκαθεζόμην, ἐς ὅσον ἂν αὐτὸς ἀδιαλείπτως λέγων, κεχηνὼς ἐπακούοιμι περὶ πολιτείας [i] τι ὑ νόμων διεξιόντος.

ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα ὐ ῥᾴδιον, ὦ ἑταῖρε, διελθεῖν ἐν βραχεῖ· ἀλλὰ χτ\ μέρη ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τ' ἄλλων δοκεῖ ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τ' νέων γιγνώσκομεν, καὶ ὅπως αὐτοῖς χρώμεθα, ἐπειδὰν πρῶτον ἄρξωνται συνιέναι τε τῷ βελτίονι, ὑ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, ὑ ἰφίσασθαι τὼς πόνους· ταῦτα ἤδη σοι [k] διέξιμι, ὡς μάθοις ἕ τινος χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προτεθείκαμεν αὐτοῖς, καὶ βαστάζειν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, ὑ μόνον ἕνεκα τ' ἀγώνων, ὅπως τὰ ἆθλα δύναιντο ἀναιρεῖσθαι· ἐπ' ἐκεῖνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ἁπάντων χωροῦσιν, ἀλλὰ μεῖζόν τι ἁπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτου ὑ αὐτοῖς ἐκείνοις προσκτώμενοι. κοινὸς γάρ τις ἀγὼν ἄλλος ἅπασι τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις πρόκειται, ὑ στέφανος ὑ πίτυος, οὐδὲ κοτίνου, ἢ σελίνου, ἀλλ' ὃς ἐν αὐτῷ συλλαβὼν ἔχει τ' ἀνθρώπων

[g] Ξένον] Sic W. & *Fl.* Ξένων Edd. [h] Τινῶν ξυγγραφέα] Ξυγγραφέα τινὰ M. [i] Τι] Sic M. & Edd. omn. [k] Διέξιμι] Reſtitutum ex W. Διεξίειμι Edd. priores.

Natâ. *M. du S.*

4. Οἰκηθείη] Ita M. & Ed. *Fl.* rectius quam in vulgatis, quae οἰκισθείη legunt. Sic c. 18. ἵνα ἂν ἄριστα πόλις οἰκοῖτο. *M. du S.*

19. Τινῶν] Ego lectionem Cod. M. τινὰ praeferentis vulgata potiorem arbitror. Quia auditu tantum sit ſibi notum nomen Solonis legislatoris, adeoque adjectio τις potius ad perſonam, quam ad leges pertinet, nec quasdam tantummodo leges compoſuiſſe dicetur is qui plurimas compoſuit. Quia tamen non obſcura neque plane abſurda viſa vulgata, propter unum eo-

dicem eam rejicere, religio fuit. *J.F.R.*

27. Τι] L. τι quamvis M. etiam agnoſcat τι. Idem Anonymum conjeciſſe video, qui τι margini codicis ſui adſcripſit. *M. du S.*

36. Διέξιμι] Sic recte W. In Impreſſ. διεξίειμι. *M. du S.*

45. Πρόκειται ἀγὼν] Sic † προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα Div. *Paul.* in Ep. ad *Hebr.* XII. 1. ubi plura ſimilia *L. Bos.* Addiderat Cl. *Hemſterh.* etiam videnda. *Syneſ.* Ep. 100. p. 239. D. Et *Baſil. Seleuc.* initio Gr. l. *J.F.R.*

πων εὐδαιμονίαν. οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτῶν τε ἑκάστου ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τῆς πατρίδος, καὶ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἑορτῶν πατρίων ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτηρίαν· καὶ συνόλως τὰ κάλλιστα, ὅσα ἄν τις εὔξαιτο γενέσθαι οἱ κατὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ στεφάνῳ, ὃν φημι, συναναπέπλεκται, καὶ ἐκ τῶν ἀγώνων ἐκείνων παρεσκεύασται· ἐφ' οἷς αἱ ἀσκήσεις αὗται, καὶ οἱ πόνοι ἄγουσιν.

licitatem complectatur, velut libertatem privatim uniuscujusque, & communiter patriae, & divitias, & gloriam, & feriarum patriarum fructum, & rei familiaris conservationem, & in universum pulcherrima quaevis, quae a Diis contingere sibi aliquis optaverit: ea huic coronae, de qua loquor, implexa sunt omnia, & certamine illo parantur, ad quod exercitationes illae & labores ducunt.

ΑΝΑΧ. Εἶτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ τηλικαῦτα ἔχων ἆθλα διεξιέναι, μῆλα καὶ σέλινα διηγῇ, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν; ΣΟΛ. Καὶ μὴν, ὦ Ἀνάχαρσι, οὐδ' ἐκεῖνά σοι ἔτι δόξει μικρὰ εἶναι, ὁπόταν ἃ λέγω καταμάθῃς. ἀπὸ γάρ τοι τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά ἐστι μικρὰ τοῦ μείζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τοῦ στεφάνου, οὗ κατέλεξα τοῦ πανευδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξέπεσε τῆς τάξεως, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθη, τῶν Ἰσθμοῖ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πλὴν ἀλλὰ νῦν, (σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὡς φῄς, προθυμῇ ἀκούειν) ἀναδραμούμεθα ῥᾳδίως πρὸς τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, ἐν ὅτῳ φημὶ πάντα ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι. ΑΝΑΧ. Ἄμεινον, ὦ Σόλων, ὅπως καθ' ὁδὸν γε ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προχωρήσει, καὶ τάχ' ἂν ἴσως ἀπὸ τούτων παυσαίμην, μηδ' ἐκείνων

16. ANACH. Tum tu, Solon, vir admirabilis, talia ac tanta praemia cum recensenda haberes, mala narrabas & apia, & silvestris olivae ramum, & pinum? SOL. Verum, Anacharsi, nec illa parva tibi videbuntur, si quae dico perceperis. Eodem enim consilio ista fiunt, & partes ista omnia parvae sunt illius certaminis, & coronae illius, quam modo enarrabam, undique beatae. At sermo meus, migrato nescio qua ratione ordine, illorum prius mentionem fecit, quae in Isthmo fiunt, & Olympiae & Nemeae. Sed nos jam, otiosi enim sumus, & tu, ut ais, audiendi cupidus, recurremus facile ad principium, ad commune illud certamen, propter quod ajo studiose omnia illa agi. ANACH. Melius ita, Solon, fuerit. Sic enim magis ordine nobis sermo processerit: & forte celeriter hinc didicero non amplius illos irridere, si quem

a Πατρίων] Πατρώων L. & marg. *Alii*. b Καταμάθῃς] Sic W. Καταμάθοις Edd. c Οὗτω] Οὕτως Fl. & W.

62. Ὁπόταν — καταμάθῃς] Non fugit *Solanum* ἐπάν τε aeque cum optativo construi atque cum subjunct. sed meliorem hic esse subjunct. recte judicavit; non enim sensus est, *ubi intelligere velis ante posse*, sed, *postquam intellexeris*. Quare ei obsecundavi. *J.F.R.*

Ibid. Καταμάθῃς] Ita W. Impressi omnes minus recte καταμάθοις. *M. du S.*

68. Ἰσθμοῖ] Sic & infra recte, *Ner.* c. 8. Ἰσθμοῖ ἀγῶνα. Sic Πυθοῖ *Pythone* in urbe, *Thucyd.* V. 18. f. Ἰσθμοῖ etiam *Pindar.* Ol. 2. med. *J.F.R.*

74. Οὕτω] Parvi est. Sed ὅτως probum arbitror, & ab librariis posterioribus euphoniae causa mutatum. Ut enim sequente consona ὅτω frequentius scriptum invenimus, sequente vero vocali ὅτως, ita crebro ὅτως consona etiam sequente exaratum videas. Indicavi nonnulla ad Scholiast. *Gall.* c. 9. No. 52. Adde singula fere ἰαμβεῖα *Aphsonii*, ubi ὅτως πίστις, ὅτως φαῦλος, ὅτως λόγος &c. invenies perpetuo. Item ὅτως καὶ *Aesop.* fab. 8. Apud LXX. *Numer.* XXXVI. f. ὅτως φυλὰς. ac 2. *Reg.* XVIII. 14. ὅτως μετὰ. *Diod. Sic.* III. c. 8. ὅτως δὲ. Sed variatur sexies perpetuo in

quem videlicet olea sibi placentem, suae coronatum apio. Sed, si videtur, in umbrosum illum locum progressi assideamus in sedilibus, ne turbent nos, qui inclamant luctantibus. Alioqui, dicetur enim, neque solem facile fero, qui acutus & fervidus incidit nudo capiti: pileum enim relinquere domi visum est, ne solus inter vos peregrino habitu circumeam. Tempus autem anni, quae fervidissima pars est astri, quod caniculam vocatis, adurentis omnia, & siccum aridumque aëra reddentis; atque sol circa meridiem jam ipsi imminens capiti, aestum hunc intolerabilem corporibus inducit. Itaque te admiror, quomodo senex jam homo, neque sudes ad aestum, ut ego, neque omnino incommodi quidquam sentire videaris, nec umbrosum locum circumspicias, quo subeas, sed facile excipias solem. SOL. Nempe vani isti labores, Anacharsi, & perpetuae in luto volutationes, & subdivales in arena aerumnae, hoc nobis contra solis jacula propugnaculum praebent: nec jam indigemus pileo, qui prohibeat, ad caput pervenire radium. Sed abeamus nempe.

ἔτε καλαγελᾶν, εἴ τινα ἰδόμην σεμνυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ ἐστεφανωμένον. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἐς τὸ σύσκιον ἐκεῖσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν [d] ἐπὶ τῶν βάκων, ὡς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπικελευγότες τοῖς παλαίουσιν· ἄλλως τε (εἰρήσθω γὰρ) οὐδὲ τὸν ἥλιον ἔτι φαδίως ἀνέχομαι, οὐχὶ καὶ [e] φλογώδη ἐμπίπτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τὸν γοῦν πῖλόν μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν, ὡς μὴ μόνος ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ ὥρα τοῦ ἔτους, [f] ὅτι περ τὸ πυρωδέστατόν ἐστι τοῦ ἀστέρος (ὃν ὑμεῖς κύνα φατὲ) πάντα καταφλέγοντος, καὶ τὸν ἀέρα ξηρὸν καὶ ἀφυκτον τιθέντος, καὶ τὸν ἥλιον ἐπὶ μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενον, φλογμὸν τοῦτον ἐπιφορητὸν ἐτάγει τοῖς σώμασιν. ὥστε καί σε θαυμάζω ὅπως γηραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, οὔτε ἰδίεις πρὸς τὸ θάλπος, ὥσπερ ἐγώ, οὔτε ὀλίγας ἐνοχλεμένῳ ἔοικας, οὐδὲ παρελήλυθας σύσκιόν τι, ἔνθα ὑποδύσῃ, ἀλλὰ δέχῃ τὸν ἥλιον εὐμαρῶς. ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι γοῦν εἰσιν οὗτοι πόνοι, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ ἀμμῷ κυλίσεις, καὶ [g] αἱ ὑπαίθριοι ἐν τῇ ψάμμῳ ταλαιπωρίαι, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυντήριον παρέχουσι πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολάς. καὶ οὐδὲ ἔτι πῖλοι δέομεθα, ὃς τὴν ἀκτῖνα κωλύσει καθικνεῖσθαι τῆς κεφαλῆς. ἀπίωμεν δή που.

Καὶ

d Ἐπὶ] Sic recte P. aliaeque. Ἐπὶ male *J. Fl.* e Φλογώδη] Φλογοειδῆ W. f Ὅτιπερ] An Ὅτιπερ? *Pell.* g Αἱ ὑπαίθριοι] Artic. abest a *J.* & *Vr.* Adest in *Edd. Fl.* &c. & M.

in Codd. ejusd. aliis ὅτου, aliis ὅτους exhibentibus. At quum veteres in pronuntiando σ. ultimum viderentur elisisse, inde factum, ut deinde consona sequente, modo adscriberetur, modo omitteretur. *J.F.R.*

84. Πῖλον] Haud suo loco vox οἰκοθεν sita est; sed familiare hoc Luciano. De pileo quod habet, mutatum deinceps. Athenienſium morem ex *Philoſtrato* diſcas. Vit. *Sophiſt.* p. 572. *M. du S.*

Πῖλον μοι ἀφελεῖν οἰκοθεν] Non adeo alienum eſt οἰκοθεν, ſi cum *L. Bos* de Ellipſ. p. 216. verb. Ἀφεῖναι, expoſueris, ejus participium ſubaudiendo, i. e. οἰκοθεν ἀφεῖναι, aliaque non abſimilia ab eo adducta conferas. *J.F.R.*

87. Ὅτιπερ] Ego *Pelletii* conjecturam recipiendam arbitror. *J.F.R.*

Ibid. Ἀστέρος — πάντα καταφλέγοντος] Canis ſidus, quae & canicula, ardentiſſimo aeſtatis tempore exoritur, Sole primam partem Leonis percurrente, qui dies 14. ante Auguſti calendas eſt. *Plin.* L. 2. c. 47. L. XVIII. 28. *G.C.*

99. Αἱ ὑπαίθριοι] M. & Edd. omnes, exceptis *Ven.* quae omittunt. *M. du S.*

6. Ὅσος

καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμος, [a] προσ-
ς οἷς ἂν λέγω πρὸς σὲ, ὡς ἐξάπαντ⊙
πεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς
λέγεαζ δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς, ἢ διευ-
ειν τ λόγον. δυοῖν γὰρ θατέρῳ πάντως
κ ἂν ἁμάρτοιμεν, ἢ σὲ βεβαίως πειθῆ-
ἐγχείσῃ ὁπόσα εἶναι ἀληλεκτέα εἶναι, ἢ
ἐ ἀναδιδαχθῆναι ὡς οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκω
ὐτῷ. καὶ ἐν τούτῳ πᾶσα ἂν σοι ἡ
ὅλις ἡ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθάνοι χάριν
ὁμολογοῦσα. [c] ὅσα γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσῃς,
μέλαπείσῃς πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκείνην τὰ
ίγιστα ἴσῃ ὠφεληκώς. εὖθὺ γὰρ ἂν ἀποκρυ-
αίμην [d] αὐτίκα, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὸ μέσον
ελαθήσω φέρων, ἢ καίαζ ἐν τῇ πνυκὶ,
ὦ πρὸς ἄπαλας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ
ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἵους ἂν ὑμῖν
φελιμωτάτους ἴσεαζ τῇ πόλει· ὁ δὲ ξέ-
ητοσι (δύξας σὲ, ὦ Ἀνάχαρσι) Σκύ-
ης μὲν ἔστ· σοφὸς δὲ ἂν, μέλεπαίδευσέ με,

17. Et *sic* ut non tanquam legibus his attendas, quae dicturus sum, ut omnino illis fidem habeas: sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, contradicere statim & examinare meum sermonem *memineris*. Alterutrum enim duorum omnino consequemur, aut firmiter ut in hanc traducare sententiam, effusis, quae contra dicenda putabis, omnibus, aut ego ut meliora edocear, tanquam qui recte de hisce rebus non sentiam: eaque in re tota Athenienſium civitas gratiam ſe tibi habere profitebitur: quatenus enim me inſtitueris, & ad meliorem traduxeris ſententiam, maximo illam beneficio affeceris. Nihil enim illam equidem celavero: ſed in medium ſtatim illud conferam, ac ſtans in concione dicam omnibus, *Ego quidem, Athenienſes, ſcripſi vobis leges, quales utiliſſimas fore civitati putabam. At hic hoſpes*, (hic te oſtendam, Anacharſi) *Scytha ille quidem, ſed vir ſapiens, aliter*

me

a Προσίξεις] Edd. Προσίξῃς W. b Ὁμολογοῦσα] Emendatum recent. manu in W. Sed in margine ſcriptum ὁμολογήσασα. c Ὅσα] Recepi ex W. L. & marg. A1. Ὅσῳ Edd. priores. d Αὐτῷ] Αὐτῇ Fl. Sed ulgatum firmat M.

6. Καὶ ὅπως μὴ καθάπερ] (1) Ἕλλησιν ὁ Ἕρμότιμος τὸ προσωπολάτρου προστασιοῦν ῥήματος, ἢ συνήθως Ἀθηναίοις. ἀλλ' ὡς ἐπὶ τούτου ἀλλ' ὅπως μοι μηδὲν (2) διηγεῖσθαι ἀκούσῃ, προστασιοῦ ἢ τὸ μάτην. ὅπως δὲ ἐ ἐπιτάττοντος ἰλλιστικῶς κρίνουσιν ὁ λόγος. ἢ ὅπως μὴ καθάπερ νόμους (3) προσίξῃς οἷς ἂν λέγω πρὸς σὲ, ὡς ἐξάπαντ⊙ πειθόμενος αὐτοῖς· ἀλλ' ἔνθα (4) ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγειν δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς ἐ διευθύνειν τ λόγον. (5) Ἕλλησιν γὰρ τὸ σκάπτειν, ὅ' ἢ τὸ τίλλειν ἔστιν. ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγειν δοκῇ, σκάπτε ἀντιλέγειν εὐθὺς ἐ διευθύνειν τ λόγον. ἀναλαβὼν (6) ἂν ἄνωθεν τ λόγον λέγε τῷ ἐ ὅπως μὴ καθάπερ νόμους προσίξεις, ἢ ὅλως ἐπιλάβῃ, ἵνα σαφέστερον τὸ λεγόμενον. ὅτι ἔστιν χρὴ ἰλλιστῶς ἔχοντα (7) τοῦτο νοεῖν. ἢ ὅπως τῷ ἰλλιστῶς ἀναπληρούμενον. V.

(1) Ἕλλησιν] Ἕλλησιν legebatur, quod recte expedivit M. de S. addens in C. haec praemitti: σκάπτειν. Ἀττικοὶ. καὶ ὄρα ὅπως ὁ προσίξεις κ. τ. ἑ. ἀ. ἐ. λ.

(2) Διηγεῖσθαι] Διηγεῖσθε edita. Mutavit M. de S.

(3) Προσίξῃς] Προσίξεις conjecerat Solan. Non repugno; quia & ſic paullo poſt, eodem hoc ſcholio legitur, & in C. quoque, ut modo indicatum. Sed quia ibi ὁ προσίξεις eſt, & in Luciani textu Cod W. προσίξῃς etiam exhibet, quod vel uſitatius, nihil hic mutare ſuſtinui. Licuit enim Scholiaſtae id unaquaque modo enunciare, dum ille Luciani exponit. J. F. R.

(4) Ἄν σοι] Αὐτοῖ edita. Mutavit M. de S.

(5) Ἕλλησιν] Διγενεῖς Clericus ediderat, quod mutavit Solanio, nescio unde. Obſecundavi tamen, quia neceſſarium videbatur. J. F. R.

(6) Οὗ ἄνωθεν] Δ' ὧν ἄνω lectum antea. Emendavit M. de S.

(7) Τοῦτο] Τουτὶ M. Sed eodem verſu ἰλλιστῶς iterum obtutum, quod facile in ἰλλιστὶ converti. J. F. R.

6. Ὅπως μὴ] Subaudi, ὄψει, i. e. ὄψει ὅπως &c. F. G.

Ὅπως] Vid. ad *Tim.* 28. *M. de S.* (At ex diviſione Cl. *Hemſt.* jam eſt §. 48. No. 89.)

Ibid. Προσίξεις] Miror qui *Solanus* Noſter facilis alias ad mutandum contextum, ubi quid melius alicubi invenit, hic nil mutarit. Ego praefero προσίξῃς ex W. Etſi μὴ τοῦτο ποιήσεις recte dicitur; tamen ejusmodi ellipſi, quae hic ſubeſt, nimirum, ὄψει ὅπως μὴ προσίξῃς, ſubjunctivus eſt melior. In *Tim.* c. 48. ἢ ὅπως — φυλάξῃ legas. Juvat addere, quia haec lectio diſcutienda eſt, alterum locum *Solani*, quem ad *Tim.* indicavit, eſſe in *Prometh.* c. 3. Sed quia Cl. *Hemſt.* alia diviſione inſtituta numeros in notis *Solani* tamen non mutavit, vide jam *Prometh.* §. 5. ubi ruſus

ante inspicit, & altius me meditorem discendi ac vivendi rationem docuit. Itaque tanquam beneficus erga vos scribatur hic vir, & civem illum statuite juxta conditores, in urbe, juxta Minervam. Et bene noris, non ducturam sibi pudori Athenienſium civitatem, a barbaro & peregrino diſcere, quae proſunt.

18. ANACH. Illud nempe erat, quod audiebam de vobis, Athenienſibus, irriſores cum diſſimulatione vos eſſe in ſermonibus. Nam unde ego, paſtoricius & vagus homo, qui in plauſtro conſumſi vitam, nunc hanc nunc aliam terram obiens, qui urbem habitavi nunquam, nec alias praeterquam nunc vidi, de civitate diſputem, & doceam homines ſolum, in quo primum orti ſunt, incolentes, qui urbem hanc antiquiſſimam per tot jam ſaecula bonis legibus habuerunt? & te praeſertim, Solon, cui haec, ajunt, ab initio ſtatim diſciplina fuerit, ſcire, quomodo optime civitas inſtituatur, & quibus uſa legibus beata eſſe

ἢ ἄλλα βελτίω μαθήματα ἢ ἐπιδεύματα ἐδιδάξαλο· ὅτε εὐεργέτης ὑμῖν ὁ ἀνὴρ ε ἀναγεγράφθω, ἢ χαλκῆν αὐτὸν ἀναστῆσαλε πρὸς τὰς ἑπανύμους ἐν πόλει πρὸς τῇ Ἀθηνᾶ, καὶ εὖ ἴσθι ὡς ἂν f αἰσχυνοῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, πρὸς βαρβάρου καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνουσα.

ANAX. Τοῦτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ πρὸ ὑμῶν ἤκουον τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἴητε εἴρωνες ἐν τοῖς λόγοις. ἐπεὶ πόθεν ἂν ἐγὼ, νομὰς ἢ πλάνης ἄνθρωπος, ἐφ' ἁμάξης βεβιωκὼς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ οὔτε οἰκήσας πώποτε, οὔτε ἄλλοτε ἢ νῦν g ἐπαρκῶς, περὶ πολιτείας διεξίοιμι, ἢ διδάσκοιμι αὐτόχθονας ἄνδρας, πόλιν ταύτην ἐξ ἀρχαιοτάτου τοσούτοις ἤδη χρόνοις ἐν εὐνομίᾳ κατῳκηκότας; ἢ μάλιστα h σὲ, ὦ Σόλων, ᾧ τοῦτο, i ὡς φασὶν, ἐξ ἀρχῆς ἢ μάθημα ἐγένετο, k ὅπως ἂν ἄριστα πόλις οἰκοῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμένη,

e Ἀναγεγράφθω] Ἀναγραφήσθω *J.* & *Va.* Item marg. *A1.* at prius cett. & M. f Αἰσχυνοῖτο] Αἰσχύνεται W. g Ἱκανῶν] Bene ſic *Fl.* aliaeque. Ἡκόων male *J.* & *Va.* h Ἐπαρκὲς] Ἐπαρκὴς M. male. i Σὲ] Omiſſum in M. k Ὡς φασὶν] Haec verba in W. poſt ἐγένετο collocantur. l Ἐπίσταιτο] Ἐπίσταιτο W. male.

ſus ἢ ὅπως μὴ παλαιφάτους. Et ſic *Eurip.* quem adduxit, itidem cum ſubjunct. Immo vel ſimplex μὴ & ὡς μὴ ſubjunct. jungi, quis dubitat? *Phalar.* Epiſt. 26. μὴ ἀγνοήσῃς. Noſter mox c. 18. f. ὡς μὴ ἀφεκτέον, &c. Quia tamen μὴ ποιήσῃς ſine ὅπως haud infrequens, quod probatione non eget, etiam hic nihil muto, niſi plures Codd. accedant. *J. F. R.*

16. Ὅσα] W. & L. In Impreſſ. omnibus ὅτῳ, quod alibi elegans eſt; hic autem locum habere poſſe mihi quidem non videtur; ideoque rejeci. Vid. not. ad Φαλ. β. c. 2. *M. du S.*

Ὅσα] Ne mihi quisquam objiciat, poſt ὅτῳ intelligi μᾶλλον, quod ipſum ſaepe commonſtravi; & ſic vulgatum ſtare poſſe. Ego hic μᾶλλον locum vix habere video, nec ὅτῳ adeo habere quo referatur; quumque mox τὰ μέγιστα ſequatur, ὅσα eo cupidius adripui, quod tribus praeterea teſtibus firmatum ſe ſatis vindicat. *J. F. R.*

18. Οὐδὲν — λοιπὸν ἀκούειν αὐτῶν] Non audio Florentinae αὐτῷ. Ἀκούσεται enim cum duplici accuſativo conſtrui amat, quod vel Lexicogr. ex *Plut.* & *Plat.* tradidere. In Novo Foedere λοιπόν τι λέγειν τινὰ conſtrui ſolet. *J. F. R.*

27. Εὐεργέτης ὑμῶν] Ἐπώνυμοι priſci heroes fuerunt, a quibus Atticae tribus ſua cognomina acceperunt: his magni honores ab Athenienſibus collati, ſtatuaeque in arce ejus urbis collocatae. Horum nomina ſi quis deſideret, *Pauſan.* in Attic. & *Demoſth.* ὑπὲρ ἀποταφῆ conſulat. *G. C.*

28. Ἀναγεγράφθω] M. & Edd. fere omnes. Sed *Ven.* utraque ἀναγραφήσθω. *M. du S.*

Ibid. Χαλκοῦν αὐτὸν] Conf. *Lexiph.* c. 11. *Paraſ.* c. 48. Et paſſim. *J. F. R.*

29. Τοὺς ἐπωνύμους] *Heſych.* Ἐπώνυμοι, οἱ τῶν φυλῶν ἐπώνυμοι Ἥρωες, οἵτῳ ἦσαν δέκα. *F. G.*

Τοὺς ἐπωνύμους] De duplici poteſtate hujus vocis vid. Cl. *Hemſt.* ad *Dial. Mar.* IX. 1. Nº. 39. Et Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* I. 20. No. 57. *J. F. R.*

Ibid. Ἐπωνύμους] Duplices hi *Meurſio*; primo X. numero a quorum ſtatuis dictae tribus. Secundo XLII. quorum ſtatuae in Ceramico erant. *M. du S.*

40. Αὐτόχθονας ἄνδρας] Thucydides in proëm. hiſtor. *Ariſtid.* in Panathen. *Ariſtoph.* ἐκκλ. Τzetz. ad Lycoph. vide virum Clar. *Jo. Savar.* ad *Sidon. Apoll.* Epiſtol. 6. lib. 8. *J. B.*

45. Οἰκοῖτο] Conf. ſupra c. 14. ſub init. *M. du S.*

εὐδαιμονήσαι. πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο μοθέτην [b] πως ἐοικὸς σοι· ἢ ἀντερῶ, ἤν τι δοκῇ μὴ ὀρθῶς λέγειν, ὡς βεβαιότερα μάθοιμι. καὶ ἰδοὺ γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ [c] συμπεφῦσθαι ἐσμεν· καὶ καθέδρας ἁπαλὰ καὶ ἡδεῖα καὶ εὔκαιρος, ὅπου ψυχῇ τοῦ λόγου ἐν τῷ λόγῳ ἐξ ἀρχῆς, καθότι νέους παραλαβόντες, ἐκ παίδων εὐθὺς ἐπονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῶν ἄριστοι ἄνδρες βαίνουσιν ἐκ τοῦ πηλοῦ, καὶ τῶν ἀσκημάτων, καὶ τί ἡ κόνις, καὶ τὰ κυβιστήματα συμβάλλει πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τοῦτο γὰρ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἐπόθουν ἀκοῦσαι· τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με καὶ καθ' ἕκαστον ἐν τῷ μέρει. ἐκεῖνα μόνον, ὦ Σόλων, μέμνησό μοι ὧν ἐν τῇ ῥήσει, ὅτι ὡς ἄνδρα βάρβαρον ἐρεῖς. λέγω δέ, ὡς μὴ ἁπλέκῃς, μηδὲ ἁπερπικύνῃ τὸν λόγον. ἅμα γὰρ μὴ ὑπεκδραθάνωμαι τῶν ῥηθέντων, εἰ μὴ ταῦτα πολλὰ ὑπορρέῃ.

ΣΟΛ. Σὺ τοῦτο, ὦ Ἀνάχαρσι, τάχιον ἄμεινον, ἔνθα ἄν σοι δοκεῖ μὴ πάμφης ὁ λόγος εἶναι, ἢ πόρρω που ἀποπλανᾶσθαι εἰκῇ ῥέων. ἐρήσῃ γὰρ μέλλοντος, τί ἀθελήσῃ, καὶ ἀλγεινόφωνος αὐτῷ τὸ μετὸν· πολλοῦ μὴ ἐξαγώνια, μηδὲ πόρρω τοῦ σοποῦ τὰ λεγόμενα ᾖ, κωλύσει οὐδέν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιμι. ἐπεὶ καὶ τῇ βουλῇ

quod. Verum enimvero ille quoque in-ve-percendum tibi velut legislatori: & contra dicam, si quid minus recte mihi dictum videbitur, ut eo discam firmius. Et ecce jam evitato sole, in opaco sumus, & jucunda hic sedes atque opportuna in saxo frigido. Itaque ab initio inde *exorsus* rationem doce, cur assumptos a pueris inde adolescentulos statim labore subigamus, & quomodo vobis optimi viri evadant a luto, & ab exercitationibus hisce; & quid pulvis & volutationes ad virtutem illis conferant? Hoc enim praesertim ab initio statim cupiebam audire: reliqua vero in posterum per partes suo quodque loco me docebis. Illud vero mihi, Solon, in oratione tua memineris, te acturum esse cum barbaro: hoc eo dico, ne implices aut producas sermonem. Metuo enim ne priorum obliviscar, si multa postea adfluant.

19. SOL. Hoc tute, Anacharsi, dispensabis melius, ubicumque tibi visa fuerit non nimis plana esse oratio, aut longius aliquorsum temere fusa aberrare. Interpellabis enim ut volueris, & longitudinem intercides. Si vero non aliena sine a disputatione, neque procul a scopo *quasi* feriant, quae dicuntur, nihil puto prohibebit, etiamsi dicantur longiuscula: quandoquidem

a Εὐδαιμονήσαι] Εὐδαιμονῆσαι *Fl.* & *W.* b Μοθέτην] Πρώτον male *M.* Nihil a vulgato abit *M.* c Συμπεφῦσθαι] ccepi ex *M.* & *S.* Συμπεφῦσθαι enim Edd. cett. d Τί] Om. *Fl.* Prius cett. & M.

50. Συμπεφῦσθαι] *M. S.* & *A.* Reliquae συνπεφῦσθαι meose. *M. du S.*

70. Διαπλέκῃς] Lego ἀλλοπλέκῃς. *F.G.* Non improbo quidem hanc conjecturam. Nihil tamen mutaverim; nam quum sit aorist. subj. activi, qui saepissime futuri habet potestatem, eo quod hic modus alio futuro careat; recte vertas: *ita amputaveris, praecideris ambages.* Usitatior quidem in λαθόσου ejusmodi indicativus, ut ap. *Hippocr.* S. 2. aph. 9. ἂν θρύψῃς, μᾶλλον βλάψεις, ne alia addam, in re tritissima: sed subjunct. nihil habet incommodi. *J.F.R.*

71. Ἐξαγώνια] I. est. Ἐκτὸς τοῦ ἀγῶνος. *E.G.* Habuimus supra, *pro Imag.* c. 18. pr. *J.F.R.*

73. Βουλῇ ἢ Ἀρείῳ πάγῳ] Sic infra *Ocyp.* c. 18. f. ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς *M. du S.* Sed vid. de re ipsa notata ab Cl. *Hemsterh.* ad *Tim.* c. 50. p. 363. T. I. *J.F.R. E.G.*

77. Φθόνῳ] Subaudi *Dabo.*

79. Ἐν τῷ μέρει] Recte, pro *alternis vicibus.* In ἐν μέρει *vicissim*, supra *Bis Accus.* c. 16. f. vel *deinceps, suo ordine*, ut *Diod. Sic.* II. c. 30. f. Ubi plura testimonia profert Cl. *Wesseling.* No. 80. Et Cl. *Hemsh.* ad *Dial. Mort.* XII. No. 81. ubi Οἱονεὶ ἐν μέρει λύειν ἀλλήλους, docet *per vices* significare, quod Interpretes interdum fugerit. *J.F.R.*

80. Διώκων] Verbum hoc forense esse, etsi satis notum, & *actorem* notare, eique opponi τὸ φεύγοντα *reum*; vid. tamen exempla pluscula adferentem Rec. *Fac. Elsn.* in Observ. ad *Evang. Matth.* V. 44. ubi & *Gazaeum* hanc fugisse animadvertit, qui μισεῖν ἀλλήλους, μᾶλλον φεύγειν in *Antonin.* de reb. suis III. 7. fra-

dem etiam Areopagiticum consilio, quod caedis apud nos caussas judicent, patrio more receptum est sic facere. Cum enim ascenderis in collem consedit ad judicandum caussas caedis, aut voluntarii vulneris, aut incendii; facultas dicendi datur litigantium utrique, & alternis dicunt tum actor tum reus, aut ipsi per se, aut adducto, qui pro se verba faciat, oratore. His quam diu de re ipsa dicunt, patitur Consilium, & audit silentio. Si vero quis aut proemium dicat ante orationem, ut benevolentiores illos reddat; aut miserationem, vel indignationem, extrinsecus arcessitam inducat caussae, qualia multa judicibus struunt Rhetorum filii: progressus *in medium* praeco silentium statim imponit, neque patitur impetias agere apud judices, aut oblinere quasi & involvere caussam verbis, ut nuda quae facta sunt videant Areopagitae. Sic etiam te, Anacharsi, Areopagitam in praesens mihi constituo equidem: & ex mei Consilii lege audi, & tacere jube, si sentias rhetoricas tibi insidias strui: quam diu domestica caussae dicentur, producere orationem liceat. Neque enim sub sole jam disputabimus, ut molestum sit si extendatur oratio: verum & umbra densa est, & nos

ἐξ Ἀρείου πάγου, ἢ τὴν φονικὴν αἰτίαν δικάζει, πάτριον ἔτι νομίζομεν. ὁπόταν δὲ ἀνέλθῃσι εἰς τὸν πάγον συγκαθέζεται φόνου, ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς δικάσοντες, ἐπειδὰν λόγος ἑκατέρῳ γένηται καὶ λέγωσιν ἐν τῷ μέρει· ὁ μὲν διώκων, ὁ δὲ φεύγων, ἢ αὐτοὶ, ἢ ῥήτορας ἀναβιβάζονται τοὺς ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἐς τὰ μὲν τοῦ πράγματος λέγουσι, ἀνέχεται ἡ βουλὴ, καὶ πολλὴν ἡσυχίαν ἄγουσα· ἢν δέ τις ἢ προοίμιον εἴπῃ πρὸ τοῦ λόγου, ὡς εὐνοϊκωτέρους ἀπεργάσαιτο αὐτοὺς, ἢ οἶκτον, ἢ δεινὸν ἔξωθεν ἐπάγῃ τῷ πράγματι (ἃ πολλὰ ῥήτορες παῖδες ὄντες τοῖς δικασταῖς μηχανῶνται) παραυτίκα ὁ κῆρυξ καθιστάμενον εὐθὺς, ὅσον ἐπὶ λῆρον πρὸς τὴν βουλὴν, ἡ ἀπειλεῖ τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ Ἀρεοπαγῖται βλέπωσιν. ὅρα καὶ σὲ, ὦ Ἀνάχαρσι, Ἀρεοπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιοῦμαι ἐγγύς, ἢ χρὴ ἡ ἡ βουλή μοι νόμον ἄγειν, καὶ σιωπᾶν κέλευε, ἢν αἴσθῃ καλαῤῥητορευόμενον· ἄχρι δὲ ἂν οἰκεῖα τοῦ πράγματος λέγῃς, ἐξέστω ὁπόσον βούλει ἡμῖν ἔτι ὑφ' ἡλίῳ ἔτι ποιεῖσθαι τὴν σύσκιον· ὡς ἄχθεσθαι εἰ μακρηγορεῖσθαι ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ ἡ νὺξ σκιὰ πυκνὴ, καὶ ἡμεῖς σχολὴν ἄγομεν.

ANAX.

e Ἐναντίον] Ἐναντίων male W. f Ἀρεοπαγῖται] Ἀρεοπαγίτας W. & sic paullo post bis. g Καλαῤῥητορεύομεν] Καλαῤῥητορεύῃ W.

77. Φόνου] Ὅτι οἱ Ἀρεῖοι πάγου βουλὴ φόνου ἐδίκαζον ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς. εἰ δὲ Πλάτων ἢ Δίων μικρὸν ὕστερον πεποιήκασι λέγοντες Ἀθηναίους ἐνίοτε, [Aelian. XVII. 19.] εἰ χρὴ διαπράξασθαι ἢ λῃστηρίῳ. κινδυνεύει μὲν ἐκφεύγειν δικαστήριον τὸν ἐν ἄστει ἐπίδοξον καθεστῶτα· τοῦ δὲ ἐπὶ Δελφινίῳ ἀκριβοῦς ἀκροατὴς, ἵνα τι σαφὲς ἐκ λόγων εἰδείην ἐπὶ τῷ προκειμένῳ τούτων πραχθέντος, οὐ δυνάμενος τὰ μάλιστα συγκατανοῆσαι, οἷς ἡ ἀβουλία τῷ λόγῳ πολὺ προεμαρτύρησε. M.

* Ἀρεῖ πάγῳ] Sic scripsum invenit, nec Salm. quidquam notavit. Alias Ἄρεος πάγῳ scribimus, vel etiam junctim. J. F. R.

stra mancum pronuntiat. J. F. R.

84. Ἢν δέ τις ἢ Φραίμιον εἴπῃ] Apud Areopagitas ut rationibus haud licuisse affectus movere, ut quibus judicum animi a veritatis luce in falsitatis caliginem saepe abducuntur, auctor est *Quintil.* l. 2. c. 17. Igitur Athenis interdicebat praeco dicturis in concione, ne vel praefatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent. Ἐκεῖ πρωοιμίων & ἐπιλόγων. G. G.

90. Παιπαλήσῃ] Παιπαλήσῃ legit Interpres. F. G. Παιπαλήσῃ — τὸ τοῦ λόγου] De hoc pleonasmo praepositionis τὸ, satis dictum supra T. I. *Herod.* c. 51 No. 87. J. F. R.

91. Ἡμεῖς τὰ γεγον. βλέπωμεν] Divus Paul. ad *Hebr.* IV. 13. Καὶ οὐκ ἔστι κτίσις ἀφανὴς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ &c. ubi alia similia desiit Rev. J. Elsner. neque haec Luciani praeterierunt. J. F. R.

IX. Εὐγνώμονά σου ταῦτα, ὦ Σόλων, ἴσως γε ἤδη χάριν σὶ μικρὰν οἶδά σοι ἐγὼ ὅτι, ὅτι παρεργον τῇ λόγῳ καὶ τὰ ἐν τῷ πάγῳ γιγνόμενα ἐδιδάξω με, θαυμαστὰ ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευτῶν ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσόντων τὸ ψῆφον, ὅπερ τοῖς ἔμ ἤδη λέγε, καὶ ὁ Ἀρεοπαγίτης ἐγώ, (τοῦτο γὰρ ἔθος μοι) καὶ ἐγὼ ἔμαθόν σου τὴν βουλὴν ἀκούσομαί σου.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν ἀπὸ βραχέων προακουστέον σοι, ἃ περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς οὐ τὰ οἰκοδομήματα ἡγούμεθα εἶναι, οἷον τείχη, καὶ ἱερὰ, καὶ νεωσοίκους, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σώματος ἕδραιον, καὶ ἀκίνητον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολιτευομένων, τὰ πάντων κῦρος ἐν τοῖς πολίταις τιθέμεθα. εἶναι γὰρ τοὺς ἀναπληροῦντας, καὶ ἀπεργαζομένους, καὶ ἐπιτελοῦντας ἕκαστα, καὶ φυλάττοντας. οἷόν τι ἐν ἡμῖν ἑκάστῳ ἐστὶν ἡ ψυχή. τοῦτο δὴ τοίνυν καλοῦντες, ἐπιμελούμεθα μὲν, ὡς ὁρᾷς, καὶ τοῦ σώματος τῆς πόλεως, καλλωπίζοντες αὐτὸ, ὡς κάλλιστον ἡμῖν εἴη, ἔνδοθέν τε οἰκοδομήμασι καλλιερκεῖ κοσμοῦντες, καὶ ταῖς ἔκτοθεν ταύταις περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀσφαλέστατον θεῖ-

cioſi ſumus. ANACH. Aequi dicis, Solon. Et gratiam equidem tibi jam habeo non mediocrem ea cauſſa, quod obiter etiam, quae in Colle Martio fiunt, me docuiſti, admiranda ſane & bonorum judicum opera, qui ex vero calculum laturi ſint. Hac ergo conditione jam dicito: & ego Areopagita, hunc enim tibi me poſuiſti, ad formam illius Conſilii te audiam.

20. SOL. Igitur paucis ante reliqua audiendum tibi eſt, quae de civitate ſtatuamus ac civibus. Civitatem enim non in aedificationibus ineſſe judicamus, ut ſunt moenia, & templa, & navalia: ſed iſta quidem uti corpus quoddam firmum, & immobile eſſe, ad receptionem & ſecuritatem civium; vim vero omnem ponimus in civibus: hos enim eſſe qui iſta impleant, & gubernent, & perficiant omnia, & cuſtodiant, quale quid in uno quoque noſtrum eſt anima. Hoc igitur conſiderantes, curamus quidem ut vides, etiam corpus civitatis, ornamusque uti quam pulcherrimum nobis ſit, cum intus paratum aedificiis, tum etiam externis illis munimentis ad ſummam ſecuritatem circumſeptum,

a Ἡμῖν] Sic M. etiam cum Edd. Sed ἡμῶν cum *Solano* lego. b Περιεφραγμένον] Περφραγμένον W.

21. Ἡμῖν] Lege ἡμῶν. *M. du S.*

Ἡμῖν] Nondum vulgatum immuto. *J. F. R.*

51. Ἀφ' ὧν τά τε ὑφυὴς ἀμείνω, βέλτιω ποιεῖ πολὺ γίγνεσθαι ἂν, καὶ οὐκ φαῦλος ἐγκαταμιγνύμενος πρὸς τὸ βέλτιον] Planum eſt, legendum vel γίγνεσθαι, vel μᾶλλον γίγνεσθαι. At prius eſt ἐγκαταμίγνυται. Sic paullo poſt, οἱ (γεωργοὶ) τὰ φυτὰ μίσχει ἢ πρίονσιν ἐ πιπὰ ἐς, σκάπτουσι, καὶ ἀπορρίπτουσιν, ὡς μὴ βλάπτοιλο ὑπὸ τῶν ἀπυρῶν. Et hic haud dubie βλάπτοιλο legendum, praeceſſit enim ὅτι: Non tamen ſemper, vel ipſi Aetici, neutrum plurale cum verbo ſingulari conſtruunt. Nam apud Noſtrum in *Dial. Mortuor.* XIII. §. 1. ἅμαξα ἐλήγοντο. & in *Parasito* c. 53. Ταῦτα ἀπόλλυ]. in eodem hoc libello c. 24. σώματα γίγνεσθ]. & alibi ἱρὰ ἔνθυται. Sic & apud *Aelianum*, ἃ πᾶσι δοκοῦσι. & ἅμαξαι ἀτακτοι ἴσαν. pluraque talia. *J. F.*

Ἀφ'] Ita M. & *Fl.* Ed. melius, mea quidem ſententia, quam ἀφ' quod in reliquis eſt. *M. du S.*

Ἀφ' ὧν] Quamquam non deeſt, quo vulgatum ἀφ' defendam, tamen facile hoc *Solano* & additis auctoritatibus dedi, ut alteri praeferrem, quod melius eſt. Sic & *Evang. Luc.* IX. 7. Ἤκουσε δὲ Ἡρῴδης — τὰ γινόμενα πάντα ὑφ' ἑαυτοῦ πάντα. *Herodian.* IV. XI. 3. χάριν τοῦς γινομένοις ὑπὸ τῶν βαρβάρων προσποιούμενοι. Et alia paſſim. Alioqui ad vulgatum ἀφ' ὧν — γίγνεσθαι defendam adferrem *Long. Paſt.* 2. p. 61. Ed. *Weſſeling.* λεγε ὦ παῖ, δεῖ σε ὑπομνησθῆναι. *Alciphr.* 4. 19. p. 130. βελόμενον ἐπιδεῖξαι δεῖ σοῦ (ubi *Bergl.* tamen ὑπὸ malit). *Aeſop.* fab. 65. in Βατραχοὶ, οἱ ἀδελφοὶ ὑπὸ τῆς κολάζονται. *Aelian.* V. H. VII. 1. καὶ τὰ ἀπὸ τούτου περιστερῶνα ἐρήμα. *Evang. Luc.* VII. 35. Καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων. Plura vid. in Obſ. Miſcell. vol. V. III. p. 427. Quae tamen minime eo adfero, quaſi parum intereſſe inter ἀφ' & ἀπὸ exiſtimem, quod Graeci alias egregie diſtinguunt; (& melius quam Latini, qui utrumque una praepoſitione *ab* efferentes ſaepe in ambiguitatem incidunt maximam, ut multis exemplis commonſtrari

in

prum. Ac maxime & ex omni parte illud providemus, uti cives boni quantum ad animas, & valentes fiant corporibus. Tales enim & suae vitae modum pulchre habituros re publica in pace gerenda, & in bello servaturos civitatem, liberamque & beatam custodituros. Ac primum quidem illorum educationem matribus, & nutricibus, & paedagogis permittimus, ut liberali eos disciplina educent atque nutriant. Cum vero jam intelligentes fiunt eorum, quae bene se habent; ac pudor, & robur, & metus, & rerum optimarum cupiditas, enascitur in illis, & ipsa jam corpora idonea laboribus videntur, compactiora dum fiunt, & ad robur majus consistentia; tum jam assumtos docemus, aliis animae disciplinis atque exercitationibus propositis, alia vero ratione labori corporibus adsuefaciendis. Neque enim satis nobis videtur, eo modo ingenio esse unumquemque uti natus est, sive quantum ad corpus, sive quod ad animum; verum institutione apud illos indigemus ac disciplina, a quibus cum ea quae feliciter nata sunt, meliora multo fiant,

τὴν φυλακὴν. πάλιν δὲ καὶ τῶν ἐθῶν τοῦτο προνοούμεθα, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ τὰς ψυχὰς ἔσονται. ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνωνται. τοὺς γὰρ τοιούτους σοφούς τε αὐτοὺς καλῶς χρήσεσθαι ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐν πολέμῳ σώσειν τὴν πόλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα διαφυλάξειν. τὴν μὲν οὖν προτέραν ἀναλαβόντες αὐτῶν μήτρασι, καὶ τίτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν τὴν παιδείαν ἐλευθερίοις ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. ἐπειδὰν δὲ συνετοὶ ἤδη γίγνωνται τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδὼς, καὶ ἐρύθημα, καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων [c] ἀναφύηται αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιάχρεα δοκῇ πρὸς τοὺς πόνους, παγιώτερα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνιστάμενα, τηνικαῦτα ἤδη διδασκόντες αὐτοὺς διδάσκομεν, ἄλλα μὲν ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προτιθέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σώματα ἐθίζοντες. οὐ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὰ μόνον φύναι ὡς ἕκαστος, ἢ τὸ σῶμα, ἢ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παιδεύσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοῖς δεόμεθα, [d] ὑφ' ὧν τά τε εὐφυῶς διαφερόμενα βελτίω διατελῇ [e] γίγνηται ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα

[c] Ἀναφύηται] Sic *Fl.* cum reliquis. Ἀναφύεται W. [d] Ἐφ'] Recepi ex *Fl.* M. & marg. *Aldi.* Ἀφ' Edd. [e] γίγνηται] Ita Edd. omnes & M.

in libello *de Ambiguis*) nam cum E. c. *Euang. Luc.* IX. 45. ἦν παρακαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν legas, contrarius fere sensus emerget, si ibi ἀπὸ dixeris. Ita αἴρειν ἀπ' ἐμοῦ, *auferetur mihi*, sed αἴρειν ἀπ' ἐμοῦ, *ego aufero*. s. aufertur mea operâ. Sic & ῥυσθήσεται ἀπὸ σοῦ, erit: *liberabitur a te*, cum ὑπὸ vero, *liberabitur per te*. In nonnullis autem locutionibus perinde erit, utrum ἀπὸ an ὑπὸ utare, ut, δοθήσει ἀπ' & ὑπ' ἐμοῦ. ubi eodem redibit, dabitur *a me*, sive *de meo*, an *per me*. *J. F. B.*

52. Γίγνοιτο] Vid. *Xen.* In omnibus libris nostris mendose γίγνεται, cum sequatur mox μεταπεσοῦσα. *M. du S.*

Γίγνοιτο] Facile largior *Sensio* ac *Solano* γίγνοιτο melius convenire sequenti μεταπεσοῦσα, & Lucianum forsan etiam sic dedisse; quia tamen non plane est vitiosa oratio, sine Codicum auctoritate hic nihil mutavi; nam ne regulae quidem Grammaticae ajunt conjunctionem similes numeros postulare, neque neutrum plurale semper singularem verbi requirit (quod ipse *Sensius* recte monuit, & exempla plurima neutrorum cum plurali indicavit etiam Ch. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* V. c. 8. No. 85. ubi cum vulgo ederetur ἤδη ἐπιφοίτου, ἢ — ὑπήκουε, jam tamen ex 2. Cod. d. ὑπήκουεν concinnius editum, licet vulgatum defendi posset ex *Eunap.* in Onybas. p. 174. quibus ad ἐπιφοίτου ἔστιν ἴσχυε.) Sic mox c. 24. σύνεσίν τε γίγνεσθε omnes. Ubi tamen solus W. γίγνεσθε iterum. Sed c. 24. med. ἐν dem Cod. cum Edd. τὰ σώματα γίγνοιτ). At si quid mutandum, μεταπεσοῦσα potius pro μεταπεσούσῃ scriberem, quia γίγνεσθε dedita opera in plur. videtur constituisse, quod plurale βέλτιον addiderit, quum βέλτιον γίγνεται dicere potuisset, si ad singularem transire voluisset: ut c. 34. πολὺ ἥκιστα χρήσεται ἂν αὐτοῖς. Quamvis hoc pro argumento invicto non venditem, quum possit etiam βέλτιον indeclinabile positum dici ab iis qui singularem praeferunt; veluti *Diod. Sic.* πλέον adverbii more uti solet. Ut observat

α μαλακοσαρκῶσαι πρὸς τὸ βούλεσθαι ἢ τὸ
ῥᾳδύνασθαι πρᾶξαι ἢ γυμνάσαι, ὁπόσα
ἀ, μέχρι μὲν προόντα καὶ πεπαῦσθαι ἔτι ἐᾷ,
τεσι, καὶ ἀναφέρεσθαι, ὡς μὴ βλαπτό-
ιδο ὑπὸ τ' ἀπορράτου ἐκπεσόντα δὲ ἤδη
χύνῃ τὸ ἔρ[γον], τηνικαῦτα ἀφιστᾶσι
τε τὰ ἄχρηστα, καὶ [a] ἐκβλαστάνοντας
ἀ τοῖς ἀέρμοις δοῦσι καὶ ἀγαπῶσιν, ὅ-
πιμάτερα ἐξεργάζονται.

Τὴν δὲ τοίνυν ψυχὴν μουσικῇ τὸ πρῶτον
ἐρρυθμισμένην ἀναῤῥιπίζομεν, καὶ γράμματα
ἐφαπτόμενοι, καὶ τοῦτο αὐτὸ ἐπιλέξασθαι δι-
δάσκομεν προϊοῦσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν
γνώμας, καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελί-
μους ἐν μέτροις καλλιεπέσι λεγομένους, οὓς μᾶλ-
λον μνημονεύσωμεν, ῥᾷον ἐμφανεῖται αὐτοῖς. οἱ δὲ
ἀκούοντες ἀγωγίας τινὰς, καὶ πράξεις ἀοι-
δίμους, ὀρέγονται καὶ μιμοῦνται, καὶ πρὸς μίμη-
σιν ἐπεγείρονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ᾄσονται, καὶ θαυ-
μάζοιντο ἂν ὕστερον οἷα πολλὰ Ἡσιό-
δου τε ἐποίησαν, καὶ Ὁμήρου ἐποίησαν. ἐπειδὰν
[b] πλησιάσωσι πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ
αὐτοὺς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινὰ δέ-
ῃτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· ἐγὼ
γὰρ τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσκεῖσθαι, ἐξ ὧν
δεῖ πρᾶξαί τι εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς τοιού-
τοις πόνοις καλαγωγάζειν αὐτοὺς ἀξιοῦμεν·
καὶ αὐτὸς [c] ἐμαυτῷ σιωπᾶν προστάττω, καὶ
δεμιᾶς ἢ κήρυκα, οὐδὲ ἢ [d] Ἀρειοπαγί-

cum quae male habent, transformentur in melius. Exemplum nobis est ab agricolis, qui plantas, quam diu humiles sunt ac teneræ, tegunt ac fepiunt, ne laedantur a ventis; cum vero jam crassitiem aliquam surculus habet, tum & superfluia putatione resecant, & ventis eos quatiendos agitandosque dum permittunt, fertiliores efficiunt.

21. Ac mentem quidem musica primum atque Arithmetica quasi flatu agitatam accendimus, & literas pingere, & clara voce legere docemus. Progredientibus jam virorum sapientium sententias, & opera antiqua, & sermones utiles, versibus exornata, ut memoria facilius complectantur, praecinimus. Illi vero audientes praeclara quaedam facinora, & actiones celebres, paullatim concupiscunt, & ad imitationem excitantur, ut & ipsi canantur, & admirationi sint posteris, qualia multa nobis Hesiodus Homerusque fecerunt. Cum vero ad rempublicam accedant, & oportet illos jam tractare communia . . . Quamquam extra caussam ista forte: neque enim quo modo animos exerceamus, ab initio nobis ad dicendum erat propositum; sed cur talibus illos laboribus exercendos putamus. Itaque silentium ipse mihi impero, nec expectato praecone, aut ipso te Areopagita, qui

a Παραδίδοντας] Παραδόντας W. Nihil mut. M. b Πλησιάσωσι] Πλησιάζωσι M. c Ἐμαυτῷ] Ἐαυτῷ M. d Ἀρειοπαγίτου] Ἀρεοπ. M. Vulgatum tuetur Fl.

Cl. Wolfel. ad L. I. c. 92. pr. Et ut Lucian. etiam ἀγὼν. c. 10. πλησιάσι δὲ πλοῦτος Imma & βαλανεῖα, μᾶζα, καλλίον ex Aristaen. dedimus ad Alciphr. c. 16. pr. Verum & singularis cum plurali personae permisceantur in aliis locutionibus, ut Libon. Ep. 394. p. 200. f. ἀσπάζομαι τὸν ἄνδρα — τί δὲ ἀδελφοὶ; ibid. p. 202. φάρμακον ποτήριον — φάλλε δὲ ἐπιμέλου σου ἀδελφῆς. Et ep. XV. ἔγνων & ἐπιγράψω. Nonnullos transitus a plur. ad sing. est in Ep. ad Galat. VI. 1. ὑμεῖς πνευματικοὶ ἐπιστρέφετε — σαυτὸν σκοπῶν. Sed aliud ejusmodi vidimus in Trux. c. 7. σκοπεῖτε — καὶ ἀφάσσου; cui adde Evang. Luc. V. 4. ἐπιβάντος — καὶ χαλάσατε. Et Elian. I. 4. ubi unius canis mentione praemissa, pergit, ἀλλ' αἰνῶν ἐπαινέσεται. J. F. F.

62. Μουσικῇ] Inter reliquas Cyclicas disciplinas, primo loco Musicam discebant, quam & Epaminondas & alii nobiles viri summa cum industria consectati sunt, ut admonet interpres Aristoph. in Equit. & Athen. L. XIV. G. C.

Μουσικῇ] Videndus ea de re Plato Hipp. & Strabo I. Mihi.

63. Ἐπιλέξασθαι] Conf. supra Dial. Mar. V. §. 2. ibique de hoc verbo notata ab Cl. Hemsterhusio. Adde I. Ver. Hist. §. 36. J. F. F.

80. Ἐμαυτῷ] Male Florentinam habere iam olim disciplinae Solen. At nescio num prorsus male; nisi ut

qui pro pudore, crebro in ipsis jam non tam extra causſam lateraſve. ANACH. Dic mihi, Solon, in eos qui necessaria non dicunt in colle Martio, sed reticent, nulla a consilio poena excogitata est? SOL. Quid hoc me interrogasti? nondum enim apparet. ANACH. Quia praetermisisti, quae pulcherrima sunt, & mihi ad audiendum jucundissima, minus necessaria dicere cogitas, gymnasia, & laboriosas exercitationes corporum. SOL. Nempe memor sum, vir optime, eorum, quae in principio dicta sunt, nec volo inde sermonem abducere, ne *copiose nimis* adfluens memoriam tuam turbet. Verum tamen ista quoque dicam brevius, quoad ejus fieri potest: accurata enim earum rerum consideratio alterius disputationis fuerit.

22. Mentes igitur illorum ad concinnitatem quandam formantes, partim communes leges dum illos edocemus, quae publice omnibus proposita ad legendum magnis literis uno in loco descriptae, quae tum quae facienda sint jubent, tum quibus abstinendum; partim virorum bonorum consuetudine, a quibus & dicere quae opus est discant, & quae justa sunt facere, & in aequo capessere rem publicam, neque concupiscere turpia, & honesta appetere, nihil autem quidquam per vim agere. Illi porro viri Sophistae apud nos & Philosophi

τὰ ἀναγκαιότατα μὴ λέγοντας ἐν λιθίνῳ πάγῳ, ἀλλὰ διαστοιχοῦντας, ὅθεν τῷ βουλῇ πρόσημον ἐπιτιθέναι; ΣΟΛ. Τί οὖτος ἦρα μοι; οὐδέπω γὰρ δῆλον. ΑΝΑΧ. Ὅτι τὰ καλλίστα, ἃ ἐμοὶ ἥδιστα ἦν ἀκούειν περὶ τοῦ σοῦ καὶ ἐμοῦ νόμου, τὰ ἥκιστα ἀναγκαῖα λέγειν ἀφιεῖς, γυμνάσια, καὶ ἀσκήσεις τῶν σωμάτων. ΣΟΛ. Μεμνημαι γάρ, ὦ γενναῖε, τῶν ἐν ἀρχῇ προρρήσεων, καὶ οὐκ ἐπιλήσομαι· καὶ βούλομαι μὴ λόγοις μᾶλλον ἢ μνήμῃ ἐπιτρέπειν. πλὴν ἀλλὰ ταῦτα ἐρῶ ἀφ' βραχέων, ὡς οἷόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς ἐν τοῖς αὐτῷ ἀφοσιώσεως ἕτερος ἂν εἴη λόγος.

Ῥυθμίζομεν δὴ τὰς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοὺς κοινοὺς ἐκδιδάσκοντες, οἱ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκειται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἐν ἅμα ἀναγεγραμμένοι, κελεύοντες ἅττα χρὴ ποιεῖν, καὶ ὧν ἀπέχεσθαι· καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίαις, παρ' ὧν λήψεται τὰ δέοντα μεμαθήκοσι, καὶ πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐν τοῖς ἴσοις ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἁρπάζειν τῶν ἀλλοτρίων, καὶ ὀρέγεσθαι τῶν καλῶν, βίαιον δὲ μηδὲν ποιεῖν. εἰ δὲ ἄνδρες σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι πρὸς ἡμᾶς ἀνα-

---

e Τὰ ἀναγκαιότατα] Τὰ μὴ ἀναγκ. W. male. f Ἅμα ἀναγεγραμμ.] Nam adest ἅμα in Mf. Graev. Adest quidem in cett. Sed Rb. & W. ἅμα γεγραμμένοι habent, non ἀναγεγρ.

ut id pro *semper* habuimus supra *Parasc.* c. 8. & ipse ibi fatetur Lucianum sic saepe solere, ita & pro ἀμαυρὸν I. *Ver. Hist.* c. 6. *Asin.* c. 13. &c. nam singula repetere nihil opus est. Interim vulgatum hic tutius servatur. *J.F.R.*

93. Πρόσθεσιν] Conf. supra de *Sacrif.* c. 12. pr. *M. du S.*

1. Ἀδιάφορα &c.] Ὅτι ἀδιάφορα πᾶσι πρόκειται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοις. sc. *suas* leges, *quae majusculis litteris scriptae omnibus publice legendae proponuntur.* Quid ἅμα hic sibi velit non video. In editione Florentina legitur: μεγάλοις γράμμασιν ἅμα γεγραμμένοις. In Mf. vero μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοις, ut omnino scribendum est. *J.G.G.*

3. Ἅμα] Parum abest, quin monente *Graevio*, ac praeeunte Mf. illud ἅμα ejiciam e contexto, quod e compendio τὸ ἀνα— natum videtur, ita ut prior aberrans scriba ἅμα γεγραμμ— dederit, quod deinquum in aliis exemplaribus ἀναγεγρ— inveniretur, una cum illo servatum est. *F.F.R.*

10. Σοφισταὶ] Cum tam crebro fiat Sophistarum philosophorumque mentio, non inutile fuerit eorum discrimen explicare, idque ex Platone potissimum; qui Sophistam his fere coloribus depingit, ut sit avarus, ambitiosus, vanus, & virtutis expers, in nugis

ver-

ἄζονῃ. ἢ μᾶλλον ἢ ἐς τὸ θέατρον συνάγες αὐτὰς δημοσίᾳ παιδεύομεν ἐπὶ κωμῳδίαις, ἢ τραγῳδίαις, ἀρετάς τε ἀνδρῶν λαιδῶν, ἢ κακίας θεωμένους, ὡς τὰ μὲν τρέπωνται, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ [a] σπεύδωσιν. ἡμεῖς δέ γε κωμῳδοῖς ἢ σκώπτειν ἢ λοιδορεῖσθαι ἐφίεμεν ἐς τοὺς πολίτας, ἢν μὴ ἄρα ἢ ἀνάξια τῆς πόλεως ἐπιτηδεύοντάς τινα ᾖ, αὐτῷ τε ἐκείνων χάριν, ἀμείνω γὰρ ἔτω γίγνοντο ὀνειδιζόμενοι, ἢ τοὺς πολλοὺς ὧν, ὡς φεύγωσι τὰ τοιαῦτα τοῖς ὁμοίοις ἐλέγχου.

ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, οὓς φῂς, τοὺς τραγῳδοὺς, ἢ κωμῳδοὺς, εἴγε ἐκεῖνοί εἰσιν οἱ τοιάδε μὲν βαρέα, ἢ ὑψηλὰ ἐμβεβηκότες ὑποδήματα, χρυσαῖς δὲ ταινίαις τὰ ἐσθητα ἀνακεκαλυμμένοι, κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοια, κεχηνότα πάμμεγεθες, αὐτοὶ δὲ ἔνδοθεν μεγάλα τε ἐκεκράγεσαν, ἢ διέδαινον γε οὐδ' ὅπως ἀσφαλῶς ἐν τοῖς ὑποδήμασι. Διονύσῳ δέ, οἶμαι, τότε ἡ πόλις ἑορτάζεν. οἱ δὲ κωμῳδοὶ, βραχύτεροι μὲν ἐκείνων, ἢ πεζοὶ ἢ ἀνθρωπινώτεροι, ἢ ἧττον ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γελοιότερα, ἢ τὸ θέατρον γῦν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκείνων δὲ τὰ ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἦσαν, οἰκτείροντες, οἶμαι, αὐτὼς, πέδας τηλικαύτας ἐπισταμένους: ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνως, ὦ γαθὲ, ἀλλὰ πομπὴν ἴσως τινὰ συμφορᾶς ἐπεδείκνυτο τοῖς θεαταῖς, ἢ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγῴδει πρὸς τὸ θέατρον, ὑφ' ὧν ἐς δάκρυα καλεσπάστο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δέ σε ἢ αὐλητὰς ἐωρακέναι τινὰς τότε, ἢ ἄλλους συνᾴδοντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας. ἐδ' αὐτὰ, ὦ Ἀνάχαρσι,

appellantur. Verum etiam in theatrum conductos publice erudimus in Comœdiis & Tragœdiis, virtutes dum spectant veterum virorum & vitia: ab his ut avertantur, ad illa vero contendant. Comœdis vero etiam ridicula jacere in cives, & male illis dicere permittimus, quos quidem turpia, & indigna hac civitate agentes sentiant, idque cum illorum ipsorum causa, meliores enim sic fiunt maledictis; tum multitudinis, ut fugiant propter similia reprehendi.

23. ANACH. Vidi, Solon, quos dicis Tragœdos & Comœdos, si quidem illi sunt. Calceos habent graves & altos, vestem raeniis distinctam aureis, galeas impositas gestant omnino ridiculas, immane quantum hiantes: ipsi vero intus magnos ciebant clamores, & nescio quam firmiter illis in calceis incedebant. Baccho autem arbitror ferias tum agebat civitas. Comœdi vero breviores illi quidem istis, & pedestres, & humaniores, & minus clamabant; galeae autem eorum multo magis ridiculae: ac theatrum universum illos ridebat: excelsos vero illos tristes audiebant universi, miserati illos puto, qui compedes tantas traherent. SOL. Non illos miserabantur, bone vir, sed poëta forte antiquam spectatoribus calamitatem ostendebat, & verba miserabilia tragico cantu versus theatrum proferebat, a quibus ad lacrimas qui audiebant pertraherentur. Verisimile est autem te etiam tibiis canentes quosdam tum vidisse, & alios concinentes, consistentes in circulo. Neque ista, Anacharsi, inuti-

a Σπεύδωσιν] Σπεύδω W. Sed vulgatum tenet M.

occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus: contra Philosophus summum ac prope unicum veritatis studium habet, cetera omnia vel leviora ducit vel contemnit, probitatis & sapientiæ magister & exemplum. G.C.

Ibid. Φιλόσοφοι] Solonis ætate nondum inventum erat *Philosophi* nomen. Res notior est quam ut diutius immorer. *M. du S.*

16. Κωμ. Τραγ.] Atqui minime probabat Tragœdos Solon; qui Thespin ideo agere & docere vetuit. Vid. *Diog. Laërt.* p. 15. A. & *Plut.* Cautum etiam Athenis lege est, ne quis Areopagita Comœdias scriberet; idem *Plut.* de glor. Athen. Extat *Aristidis* Oratio *de non agendis Comœdiis*. At Gorgias aliter sentiebat; vid. *Plut.* de aud. Poët. Haec fere ex *Menagii* ad *Diog.* notis. Antiquissima apud Athenienses in-

ven-

tilia ſunt cantica, & moduli tibiarum. His ergo omnibus, ac quae his ſunt ſimilia, dum mentes illorum acuuntur, meliores nobis fiunt.

24. Corpora vero, quod audire cupiebas maxime, ſic exercemus. Dum illa exuimus, cum non amplius tenera & minime compacta ſunt, primo adſuefacere volumus aëri, ac ſingulis tempeſtatibus familiaria quaſi reddere, ut neque aeſtum aegre ferant, neque frigori non poſſint pares eſſe. Deinde oleo ungimus & ſubigimus, ut contentionem ſuſtinere majorem poſſint. Abſurdum enim fuerit, ſi coria quidem putemus ab oleo mollita rumpi difficilius & diutius durare, quae tamen mortua jam ſint; corpus autem vitae adhuc particeps, melius ab oleo fieri non putemus. Hinc diverſis exercendi rationibus excogitatis, & magiſtris uniuscujusque conſtitutis, alium pugilatu, pancratio alium certare ſtudemus, ut labores tolerare diſcant, & excipere e proximo plagas, nec vulnerum metu avertantur. Illud vero duas nobis res utiliſſimas in illis efficit, dum animoſos reddit illos ad pericula, & qui corporibus non parcant, & inſuper ut robuſti ac patientes ſint. Quotquot vero illorum deorſum vergentes luctantur, ii cadere diſcunt ſine periculo, & facile ſurgere, & impulſiones, & complexus, & inflexiones, & ut angi ſe pati queant, & in altum tollere adverſarium, non inutilia exercentes iſti quoque, ſed unum

ἀχρεῖα [b] ἄσμαλα ϗ αὐλήμαλα. τούτοις δ' ἐν ἅπασι, ϗ τοῖς τοιούτοις ωθαθηγόμθοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνους ἡμῖν γίγνον).

Τὰ δὲ δὴ σώμαλα, ὅτωρ μάλιςα ἐπόθεις ἀκῦσαι, ὧδε καλαγυμνάζομεν. ἀποδύσανλες αὐτὰ, ὡς ἔφην, ἐκέτι ἁπαλὰ ϗ τέλεον ἀσυμπαγῆ ὄντα, ωρῶτον μὲ ἐθίζομεν ωρὸς τ' ἀέρα, συνοικειῦντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἑκάςαις, ὡς μήτε θάλπ@ δυσχεραίνειν, μήτε ωρὸς κρύ@ ἀπαγορεύειν. ἔπειτα δὲ χρίομεν ἐλαίῳ, ϗ καλαμαλάτ@μεν, ὡς εὐτονώτερα [c] γίγνοιτο. ἄτοπον γὰρ, εἰ τὰ μὲ [d] σκύτη νομίζομεν ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ μαλαττόμθνα, δυσραγέςερα ϗ ωολλῷ ἀσθενέςερα γίγνεσθ, νεκρά γε ἤδη ὄντα· τὸ δ' ἔτι ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἀμείνον ἡγώμεθα ὑπὸ τῦ ἐλαίυ ἀσθενθησεσθ. τἐντεῦθεν ωοικίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαντες, ϗ διδασκάλυς ἑκάς@ ἐπις ήσαντες, ἢ μὲν τινα ωυκλεύειν, ἢ δὲ ωαγκρατιάζειν διδάσκομεν, ὡς τάς τε ωόνυς καρλερεῖν ἐθίζοιτο, ϗ ὁμόσε χωρεῖν ταῖς ωληγαῖς, μηδὲ ἀποτρέποιτο δέει τ' τραυμάτων. τῦτο δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζε) ἐν αὐτοῖς, θυμοειδεῖς τε ωαρασκευάζον ες οτὺς κινδύνυς, ϗ τ' σωμάτων ἀφειδεῖν, ϗ ωροσέτι ἐῤῥωσθ ϗ καρλερὺς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω [e] συνηνεγκότες ωαλαίυσι, καλαπίπλειν τε ἀσφαλῶς μανθάνυσι, ϗ ἀνίσαθ εὐμαρῶς, ϗ ὠθισμὺς, ϗ ωερίπλοκὰς, ϗ λυγισμὺς, ϗ ἄγχεσθ δύνασθ, ϗ ἐς ὕψ@ ἀναβαςάσαι τ' ἀντίπαλον, οὐκ ἀχρεῖα ἔδε ἅτοι ἐκμελετῶντες, ἀλλὰ ἐν ᾧ

b Ασμαλα] Edd. ſine puncto. Sed W. ἄσμαλα recte. Verum neſcio num ubique in hac Ed. obſervatum ſit. *c* Γίγνοιτο] Γίγνοιτο W. *d* Σκύτη] Σκύτη *Ald.* Sed correctum in marg. *e* Συνηνεγκότες] Sic W. Συνν. cett. & Edd.

ventores tragoedia. *Plat.* 47. CD. *M. du S.*

25. Κράτη — κεχνότα πωμυόγυθες] Conf. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 4. *M. du S.*

40. Ῥήσεις] Conf. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 1. *M. du S.*

56. Γίγνοιντο] Hic certe eodem redit, γίγνοιτο cum W. legas, an γίγνοντο. Conf. ſupra ad fin. c. 30. di-

eta. Quare & hic conſtantem Edd. lectionem non muto. *J. F. R.*

72. Συνηνεγκότες] Ita recte W. ſolus. Reliqui mendoſe συνηνεγκότες. *M. du S.*

76. Οὐκ ἀχρεῖα ἔδ' ἅτοι ἐκμελετῶντες] Suſtuli punctum quod in Edd. nonnullis, atque in verſionibus pri-

μὲ τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως κτώμενοι. δυσπαθέστερα γὰρ, καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γίγνονται αὐτοῖς ἀσπονούμενα. ἕτερον δὲ οὐδὲ αὐτὸ μικρὸν. ἔμπειροι γὰρ δὴ ἐκ τούτου καθίστανται, εἰ πολὺ ἀφικοίμην εἰς χρείαν τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γὰρ ὅτι καὶ πολεμίῳ ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος [a] συμπλακεὶς, καταρρίψει τε θᾶττον ὑποσκελίσας, καὶ καταπεσὼν εἴσεται ὡς ῥᾷστα ἐξανίστασθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπ' ἐκεῖνον τὸν ἀγῶνα πορίζόμεθα τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγούμεθα πολὺ ἀμείνοσι χρήσασθαι τοῖς ὕστερον ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὰν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώματα καταμαλάξαντες καὶ ἀσπονήσαντες, ἐῤῥωμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργαστώμεθα, καὶ κῦφα, καὶ εὔτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς ἀνταγωνισταῖς.

Ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μὲ [b] τοῦτο, οἵους εἰκὸς σὺν ὅπλοις ἔσεσθαι τοὺς γυμνοὺς ἂν φόβον τοῖς δυσμενέσιν ἐμποιήσοντας, ἢ πολυσαρκίαν λέγον, καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν μὲ ὠχρότητα ὑπδεικνυμένους, οἷα γυναικῶν

quidem primum & maximum sine controversia sibi parantes. Minus enim obnoxia sunt, & patientiora corpora illis, dum ita labore subiguntur, fiunt. Alterum vero nec ipsum parvum est. Usu enim inde edocentur, si quando opus sit ista disciplina in armis. Manifestum enim est, futurum, ut celerius hostem etiam talis vir complexus supplantatum dejiciat, & ipse si ceciderit, surgere facilius possit. Nempe, Anacharsi, ad illud in armis certamen suppeditare studemus omnia, putamusque multo melioribus nos usuros his, qui ita exercitati sint, cum prius nuda illorum corpora subigendo laboribus valentiora & robustiora reddiderimus, & levia, & contentioni apta, & ob id ipsum gravia adversariis.

25. Vides enim, puto, quid sequatur, quales futuros esse armatos probabile sit, qui nudi etiam metum hostibus injiciant: qui non pigram carnis albamque molem, neque pallidam maciem prae se ferant, qualia

a Συμπλακεὶς] Συμπλεκεὶς W. b Τοῦτο] Τοῦτω M.

priscis aderat ante σὺν, quasi separatus esset sensus, & nominativus adeo absolutus, qui jam, ut Cl. *Gesn.* quoque voluit, a praemissis pendet. De nominativo illo absoluto alibi agemus, si usus postulaverit, quod Index commonstrabit. Qui vero periodum hanc separatam volunt, possunt intelligere verbum εἰσὶ, de cujus frequentissima ellipsi vid. *L. Bos*, & *Aretaei* Syntax. De σὺν — οὐδὲ autem sic posito conf. I. *Ver. Hist.* c. 6. Item c. 24. Et 2. *Ver. Hist.* c. 30. *De Salt.* c. 4. *Long. Past.* III. 110. σὺν ἵππῳ αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις, & *Bergl.* ad *Alciphr.* I. Ep. 32. p. 132. *J. F. R.*

80. Σώματα γίγνονται] Conf. modo dicta ad εὐτονώτερα γίγνοιτο. *J. F. R.*

99. Ἀργὸν] Vid. *Thom. Mag.* v. ἀργὸς, & Lucian. *Mus.* Ἐγκ. c. 8. ubi iterum genere foem. ἀργὸς dicitur. *M. du S.*

3. Ἰδρῶτί τε — ῥεόμενα] Supra ad I. *Ver. Hist.* c. 7. ubi πολλαχοῦ οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ (ὁμοιωτάτῳ editum culpa operarum) haec verba adferens scripsi ῥέοντα, quia sic legebam in *Junt.* (etsi male ῥέονδα typis in ea descriptum quam tum prae manu habebam.) Jam vero ceteras ῥεόμενα habere video, quod mutassem, si plures Codd. juberent. Nam τὰ ῥέοντα magis obvium, quam ῥεόμενα. Est tamen ap. *Homer.* Il. Υ. 367. χαῖται δ' ἱδρῶοντο, μὴ πνοιῇς ἀνέμοιο, quod *Schol.* interpretatur ἐκινοῦντο, ἐσείοντο; cumque *Steph.* etiam ex *Galeno* adferat ἰδρῶτι ῥεόμενος ὁ πανόσκος, quod ipse exponit eadem forma dici, qua λιπαρούμενος, jam omnino nihil hic immutatum velim. Maxime quum & supra h. d. id activa sive transitiva potestate, accusativo junctum habuerimus, quod *Solan.* frustra suspectum habebat ratione accusativi, ad quem probandum, praeter *Eurip.* ibi productum, etiam addo γῆ ῥέουσα γάλα & μέλι quod habemus quater ap. LXX. *Exod.* III. 8. & 17. & XIII. 5. ac XXXIII. 3. Et plus decies ibidem deinde. Adeoque structura loci istius in I. *Ver. Hist.* poterit eadem ratione stare, si construxeris, πολλαχοῦ ὁμοιοτάτῳ ῥέοντι οἴνῳ, μᾶλλον οἷον ὁ χῖος ἐστὶ, ut Cl. *Gesn.* etiam accepit. At quia languet, flumen praedicare simile esse vinum fluenti, quod revera vinum vexisse adfirmat auctor, etiam nunc mallem aliquid emendare, ac legere: πολλαχοῦ ῥέοντι οἴνῳ ὁμοιοτάτου &c. ut similitudo referatur ad speciem.

lia ſunt mulierum corpora in umbra marceſcentia, trementia, ſudore ſtatim multo fluentia, & ſpiritum difficulter ſub galea trahentia, praeſertim ſi etiam ſol, ut nunc circa meridiem aeſtum augeat: quibus quid facias? ſitientibus, pulverem non ferentibus, qui ad ſolum ſanguinis conſpectum turbentur ſtatim, praemorianturque ante, quam intra teli jactum & ad manus hoſtibus venerint. At hi nobis rubicunduli, fuſcum a ſole colorem trahentes, & virili adſpectu juvenes, multum animi, & caloris, & virtutis oſtendentes, boni adeo habitus fructu gaudentes, neque rugoſi atque aridi, neque ſua ſibi mole graves, ſed ad juſtam quaſi proportionem circumſcripti; qui ſi quid inutile eſt carnium & ſuperfluum, ſudoribus abſumſerint, quod autem vim ac tenorem praeſtat, ſincerum omnis vitii relictum valide ſervent. Quod enim ventilantes tritico, hoc nobis exercitationes praeſtant in corporibus, glumam *nempe* atque aliam varietatem adſcriptam ab *Solano*, niſi quod ἔμψυχον in M. legatur, ſed manu ſeriore exaratum, ſuſpicabar eum εὔψ— probaſſe, atque ſic edi voluiſſe. Ideoque Edd. cett. diligenter excuſſi, ſupraque addidi, & vulgatam prae lectione *Junt.* ſervandam exiſtimavi; nam etſi εὔψυχον primo adſpectu blandiri queat; tamen non adeo de magnanimitate heroica hic ſermo eſt, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla languoris ſigna, ſed calor, rubor, adeoque & alacres ac vividae actiones horum comites. *J. F. R.*

14. Ἀπολαύουσιν] Cum ἀπολάμπουσιν ſit in W. poſſis etiam ἀπολάμποντι conjicere. At cum in vulgato nihil ſit incommodi, nihil potius tentandum. Alioqui ſplendendi ac nitendi verbum convenit hominibus boni habitus, ut c. 29. σιλπνότερον ποιεῖ τὸ ἄνθος. Et *unde ſic nites?* lupus ait cani bene paſto ap. *Phaedr.* III. 7. Sed in illo Luciani loco σιλπνὸς adhibetur poſt ſordes ablutas, adeoque non prorſus eſt idem. *J. F. R.*

χῶν σώματα ὑπὸ σκιᾷ μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἱδρῶτί τε [c] εὐθὺς πολλῷ [d] ῥεόμενα, καὶ ἀθυμαίνοντα ὑπὸ τῷ κράνει, καὶ σμάλιστα ἢν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν, τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγῃ. οἷς τί ἄν τις χρήσαιτο διψῶσι, καὶ τὸ κονιορτὸν οὐκ ἀνεχομένοις, καὶ εἰ αἷμα ἴδοιεν, εὐθὺς ταραττομένοις, καὶ προαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. οὗτοι δὲ ἡμῖν ὑπέρυθροι ἐκ τοῦ μελάντερον ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεχρωσμένοι, καὶ ἀρρενωποὶ, πολὺ τὸ [e] ἔμψυχον, καὶ θερμὸν, καὶ ἀνδρώδες ἐπιφαίνοντες, τοσαύτης εὐεξίας [f] ἀπολαύοντες, οὔτε ῥικνοὶ, καὶ κάλεσκληκότες, οὔτε πεπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον τῶν σαρκῶν, καὶ περιττὸν, τοῖς ἱδρῶσιν ἐξαναλωκότες· ὃ δὲ ἰσχὺν καὶ τόνον παρεῖχεν, ἀμιγὲς τοῦ φαύλου [g] περιλελειμμένον, ἐρρωμένως φυλάττοντες. ὥσπερ γὰρ δὴ οἱ λικμῶντες τὸν πυρὸν, τοῦτο ἡμῖν [h] καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν τοῖς σώμασι, τὴν μὲν ἄχνην καὶ τὰς ἀθέρας ἀπο-

ciem vini. Mirere autem cur hic ſpernat *Solanus* ῥεόμενα, infra vero intactum ſinat, c. 38. ubi αἱμοῦσθαι ῥεομένους quoque habemus, & ſine varietate. Ideoque & hic eſto intactum. *J. F. R.*

Ibid. Ῥεόμενα] *Venetae.* In M. & Edd. reliquis ῥέοντα, quod hic minus elegans mihi videtur. Confer Not. ad Ἰσ. α. c. 7. *M. du S.*

5. Τὸ μεσημβρινὸν] I. e. κατὰ τὸ μεσ— vid. ad *Gall.* c. 6. No. 76. *J. F. R.*

10. Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν] Phraſis ap. Hiſtoricos obvia, aeque ac ἐντὸς βέλους, de pugnantibus. Contra in mitiorem etiam partem *Long. Paſt.* 2. p. 45. Ed. *Jung.* ἐδόμην ἂν εἰς χεῖρας ἐλθεῖν μηδὲν φοβούμενον ἔτι. De ſene Cupidinem orante ut ad ſe veniret, ſe capere ſineret. Sed εἰς χεῖρας ἰέναι & ἴέναι de praeliantibus habuimus I. *Ver. Hiſt.* c. 17. Et *Zeux.* c. 9. Ἐν χερσὶν autem ἡ μάχη ἐγένετο *Arrian.* Exp. Al. I. p. 57. m. *J. F. R.*

13. Ἔμψυχον] Cum εὔψυχον invenirem in *J.* ne-

[c] Εὐθὺς πολλῷ] Πολλῷ εὐθὺς M. [d] Ῥεόμενα] Ῥέοντα *V2.* & marg. *A1.* Ῥέονδε *J.* Vulgatum ſervat M. [e] Ἔμψυχον] Εὔψυχον *J.* ſola. [f] Ἀπολαύοντες] Ἀπολάμποντες W. Nil mut. *Fl.* [g] Περιλελειμμένον] Περιλελειμμένην M. [h] Καὶ] Abeſt a *Fl.* Adeſt in cett. & M.

23. Ἀθέρας] Τὰ τῆ ἀσάχνῳ κόπρια. M.

ἀποφυσῶντα, καθαρὸν δὲ τ καρπὸν [a] διευκρινοῦντα, καὶ προσωρεύοντα.

Καὶ δὴ τοῦτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ [b] ἐπιμήκιστον δὴ ἄρχειν ἐν τοῖς καμάτοις. οὐδέ τε ἂν ἰδίειν ὁ τοιοῦτος ἄρξαιτο, καὶ ὀλιγάκις ἂν ἀσθενῶν φανείη· ὥσπερ ἂν, εἴ τις φέρων, ἅμα ἐμβάλοι εἰς πυρὸν αὐτὸν, καὶ εἰς τ καλάμην αὐτοῦ, καὶ εἰς τ ἄχνην (αὐθις γὰρ ἐπὶ τ λικμᾶσθαι ἐπάνειμι) θᾶττον ἂν, οἶμαι, διαπολοῖ ἡ καλάμη ἀναφλεγεῖσα. ὁ δὲ πυρὸς κατ' ὀλίγον, οὔτε φλογὸς μεγάλης ἀναζωπυρήσης, οὔτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὑποτυφόμενος, χρόνῳ ὕστερον καὶ αὐτὸς ἂν καταναυθείη. εἰ τοίνυν μήτε νόσος, μήτε κάματος, εἰς τοιοῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, ῥᾳδίως ἐλέγξειεν ἄν, μήτ' ἐπικρατήσειεν εὐμαρῶς. [c] τὰ ἔνδοθεν γὰρ εὖ παρεσκεύασται αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλα καρτερῶς πέφραχται πρὸς αὐτὰ, ὡς μὴ παριέναι εἰς τὸ εἴσω, μηδὲ παραδέχεσθαι μήτε ἥλιον [d] αὐτὸν, μήτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τοῦ σώματος. πρός τε τὸ [e] ἐνδιδοῦν ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερμὸν τὸ ἔνδοθεν ἐπιρρέον, ἅτε ἐκ πολλοῦ προπαρεσκευα-

que paleas flatu abigunt, fructum autem purum ſeparant, & acervant.

26. Hinc valere illos neceſſe eſt, & quam longiſſime durare in laboribus: ſeroque ſudare talis incipiat, raro infirmus eſſe deprehendatur. Quemadmodum ſi quis ignem ſimul injiciat in triticum atque ejus ſtipulam, atque in paleas, redeo enim ad ventilantem: multo, arbitror, celerius ſtipula conflagret, triticum vero paullatim, neque flamma ſurgente magna, neque uno impetu, ſed paullatim fumigans, aliquamdiu poſt & ipſum comburatur. Non igitur neque morbus, neque labor, in tale corpus incidens facile illud redarguat, aut ſuperet temere. Nam interiora bene parata ſunt, & exteriora valide contra ea munita, ut non admittat intro, neque recipiat vel ſolem ipſum vel frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam cedit laboribus; copioſum illud calidum inteſtinum adfluens, tamquam olim paratum & ad neceſſarios uſus re-

a Διδυκρινοῦντα] Διακρινοῦντα V2. Prius reliquae omnes & M. b Ἐπιμήκιστον] Sic M. & Edd. praeter Fl. quae ἐπὶ μήκιστον. c Τὰ ἔνδοθεν] Ἐνδοθέν τι W. omiſſo τὰ. d Αὐτὸν] Omittunt Fl. & W. e Ἐνδιδοῦν] Sic Fl. Fr. J. H. Ald. B1. P. S. Ἐνδὸν W.

24. Διδυκρινοῦντα] Probum hoc eſſe bene multis probari poſſet; ſed ſufficiant *Diod. Sic.* IV. c. 68. pr. Τούτων δ' ἡμῖν διευκρινημένων, πειρασόμεθα διελθεῖν περὶ Σαλμωνέως, ac ſaepe alibi, ut ibid. c. 71. & 73. pr. item 75. &c. *Dion. Hal.* Περὶ συνθεσ. ὀνομ. c. 30. p. m. 21. f. τότε κἀκεῖνα διευκρινήσω, τὰ νῦν ἀπορούμενα. Noſter ſupra T. I. *Hermot.* c. 7. διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. Sed mox malim προσωρεύοντα invitis Edd. J. F. R.

27. Ἐπιμήκιστον] Sic ſcribebatur etiam T. I. *Dial Mort.* VI. §. 5. Ubi *Fl.* quoque hoc in duo diſpeſcit, etſi id in variantt. non addidit *Hemſterh.* Vid. tamen quae de hac orthographia notat. Ἐπιμήκιστον iterum c. 27. & 38. Edd. Ubi *Fl.* more ſuo rurſus ſeparat. Sed ἐπιπλέον conjungunt omnes infra c. 34. med. J. F. R.

45. Ἐνδιδοῦν] Μὴ ἐνδιδοῦν legiſſe videtur Interpres; ſed corrupte. τὸ ἐνδιδοῦν participium eſt. F. G.

Ἐνδιδοῦν] Eſto participium; tamen ordinario ἐνδιδὸν facit. Ita ut Lectorum plerique ſcripturam W. ſint amplexuri. Quia tamen a δόω antique poſſet formari δοῦν, δοῦσα, δοῦν, aeque ac δίδους, οὖσα, ὄν, a δίδωμι, nihil mutavi. J. F. R.

61. Ἀλλὰ ὑπεράλλεσθαι τάφου εἰ δέοι] Pro τάφου recte viderunt Eruditi reponendum τάφρου. Et ſic plane Florentina. J. J.

Ibid. Ὑπεράλλεσθαι τάφου εἰ δέοι] Τάφρου. Foſſatum, ſcamma. Th. M.

Ὑπεράλλεσθαι τάφου] Mirum hoc manifeſtum vitium, quod olim *Marcilius* animadvertit, tolerari, cum non tantum in Florentina editione & Mſ. ſed & in interpretis libro recte legatur τάφρου. J. G. G.

Ibid. Τάφρου] Mſ. Gr. W. & Edd. *Fl. V2.* & P. In aliis male τάφου legitur. M. du S.

Τάφρου] Ut *Marcil.* correxerat, habebant jam Edd. plurimae. J. F. R.

63. Μολυβδίνας χειρ.] Ridet Conſtantinus Lexicographus, vir de Graecis litteris optime meritus, eos qui uſum globorum plumbeorum in ſaltu aliquem eſſe

reposítum, supplet statim, & vigorem recreat, & labori propemodum invictos praestat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non consumtionem virium, sed incrementa efficiunt, quibus illae quasi ventilatae majores fiunt.

27. Verum etiam ut cursu valeant eos exercemus, cum assuefacientes illos, ut in longitudinem sufficiant, tum celerrimam in brevi levitatem iis conciliantes. Et cursus instituitur non in solido & resistente *solo*, sed in arena profunda, ubi neque firmum ponere vestigium, neque inniti facile est, subtracto a cedente materia pede. Verum etiam saltu fossam trajicere si opus fit, aut si quid obstet aliud, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam plumbea pondera manum implentia manibus tenentes. Tum de projiciendis in longum jaculis certant. Vidisti vero etiam aliud quid in Gymnasio aeneum, rotundum, parvo clypeo simile, ansam non habenti neque lora: ac tentasti illud cum jaceret in medio, videbaturque tibi grave, & difficile ob laevitatem comprehensu. Illud igitur & sursum jactare in aërem, &

σμόν, καὶ ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρείαν ἀποκείμενον, [f] ἀποπληροῖ εὐθὺς ἐπάρδον τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμάτους ὑπιπλεῖστον παρέχει. τὸ γὰρ προπονῆσαι πολλὰ, καὶ προκαμεῖν, οὐκ ἀνάλωσιν ἡ ἰσχύος, ἀλλ' ὑπίδοσιν ἐργάζεται. καὶ ἀναῤῥιπτιζομένη πλείων γίγνεται.

Καὶ μὴν καὶ δρομικὸς εἶναι ἀσκοῦμεν αὐτοὺς μήκός τε ἅλματος ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεῖ ὠκύταλον ὑπικνιζοντες. καὶ ὁ δρόμος ἐστὶ πρὸς τὸ τερπνὸν, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βαθείᾳ, ἔνθα οὔτε βεβαίως ἀπερεῖσαι τὴν βάσιν, οὔτε ἐπισφήλαι ῥᾴδιον, ὑποσυρομένου πρὸς τὸ ὑπεῖκον τοῦ ποδός. ἀλλὰ καὶ [g] ἄφαλτος τάφρον εἰ δέοι, ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τοῦτο ἀσκοῦνται [h] ἡμῖν ἔτι, καὶ [i] μολυβδίνας χειροπλήθεις ἐν ταῖν χερσὶν ἔχοντες. εἶτα σὲ ἀκοντίου βολῆς ἐς μέσον ἀμιλλῶνται. εἶδες δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκοῦν, στρογγύλον, ἀσπίδι μικρᾷ ἐοικὸς ὄχανον οὐκ ἔχουσαν, οὐδὲ τελαμῶνας. καὶ ἐπειράθης γε αὐτοῦ, κειμένου ἐν τῷ μέσῳ· καὶ ἐδόκει σοι βαρὺ, καὶ δύσληπτον διὰ λειότητα. ἐκεῖνο τοίνυν ἄνω τε [k] ἀναῤῥιπτοῦσιν εἰς τὸν ἀέρα καὶ

[f] Ἀποπληροῖ] Ἀναπληροῖ marg. *Aldi W.* [g] Τάφρον] Τάφον *Amst. S. F. Ald. H.* &c. Τάφρον recte W. P. *Fl.* [h] Ἡμῖν] Punctum hic est in M. [i] Μολυβδίνας] Μολυβδίδας W. & *Fl.* [k] Ἀναῤῥιπτοῦσιν] Sic Edd. Ἀναβίπτουσιν W.

66. Χαλκοῦν στρογγύλον] Τὸν δίσκον λέγει. ἡ γὰρ σφαῖρα στόλιον ἐκαλεῖτο. *G.* 67. Ὄχανον] Ὁ λαβὼν τὴν ἀσπίδα. *G.*

se putant. (v. ἀλτῆρες.) Hinc ubicunque occurrunt ἀλτῆρες usum illum praestantes, rescribere jubet ἀλτῆρες, quo pertica designatur, qua saltus haud dubie juvatur. Hanc viri docti rationem vel unicus hic Luciani locus subvertit. Adde quod nostra quoque aetate quibusdam in locis mos ille antiquus obtinet. Vidi ipse in Scotia saltu certaturos, aut globulis ferreis in eam rem utentes, aut, si ad manum non essent, lapides aequi quam maxime ponderis conquirentes. Hos aliquandiu cum vibrassent in ipsa jam saltus micatione post tergum rejiciebant, ne se scilicet degravarent; eisque impetum juvari, usu se didicisse profitebantur. Consule etiam, si lubet, *Mercurialem* de Arte Gymn. II. 11. *M. du S.*

Μολυβδίνας] Alias eadem *Fl.* scribebat μολυβδίνης, etiam ubi μολυβδίνας mallet *Solan.* Vid. *Alexand.* c. 25. No. 39. Et *Lexiph.* c. 5. Ego & hic μολυβδίνας haud incongruum credo, at nihil muto. *J. F. R.*

66. Χαλκοῦν] Disci haec elegans & suis omnibus numeris absoluta descriptio; qualem an apud quemquam alium reperias, haud scio. *Eustathius* aliter describit ad Il. B. βαρὺς λίθος, inquit, πλατὺς δὲ καὶ λοβότερος. ubi etiam discrimen observat inter discum & στόλον. Scholiasta στόλιον scribit; quae vox an & alibi reperiatur, nescio. *Homeri* utique locum respicit Il. Ψ. 826. ubi στόλος dicitur. *M. du S.*

71. Ἄνω — πόρρω] Posterius observandum; vulgo enim ignoratur ille disci usus. *M. du S.*

Ibid. Ἀναῤῥιπτοῦσιν] In ἀναῤῥίπτουσιν jam converterat *Solan.* Sed quia & ἀναῤῥιπτίω invenias, nihil mutem. *Thucyd.* IV. c. 95. τοσόνδε κίνδυνον ἀναῤῥιπτοῦμεν. Et L. V. c. 103. ἀναῤῥιπτοῦσιν. *J. F. R.*

καὶ ἐς τὸ πόρρω, φιλοτιμούμενοι, ὅστις ὀπτμήκιστον ἐξέλθοι, καὶ τὰς ἄλλας [a] ὑπερβάλλοιτο. καὶ ὁ πόνος ἅτε ὤμους τε αὐτοῖς κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις ἐντίθησιν.

28. Ὁ πηλὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἄφαρ σοι γελοιότερα ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν, ἄκουσον, ὦ θαυμάσιε, ὅτου ἕνεκα [b] ὑποβέβληνται. πρῶτον μέν, ὡς μὴ ὀπὶ τὸ κραταιὸν ἡ πτῶσις αὐτοῖς γίγνοιτο, ἀλλ' ὀπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτοιεν. ἔπειτα, καὶ [c] τὸ ὄλισθον ἀνάγκη πολὺ γίγνεσθαι, ἰδρώντων ἐν τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς [e] ἐγχέλυσιν εἴκαζες, οὐκ ἀχρεῖον, οὐδὲ γελοῖον ὄν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ ὀλίγα συντελεῖ, ὁπόταν ὕστως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκάζωνται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν [f] διολισθαίνοντας. αἴρεταί τε ἐν πηλῷ ἱδρωκότα μετ' ἐλαίου ἐκπεσεῖν, καὶ ἀφαρπάσαντα τῶν χειρῶν σπουδάζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὥσπερ ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τοὺς πολέμους καὶ χρήσιμα, εἰ δέοι φίλον τρωθέντα ῥᾳδίως ἀράμενον ὑπεξενεγκεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα ἥκειν μετέωρον κομίζοντα. καὶ ἀφ' τοῦτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσκοῦμεν, τὰ χαλεπώτερα προτιθέντες, ὡς τὰ μικράτερα μακρῷ εὐκολώτερον φέροιεν.

Τὴν μὲντοι κόνιν [g] τοὐναντίον χρησίμην οἰόμεθα εἶναι, ὡς μὴ διολισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὰν γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι

in longinquum, certamine quodam, quis longissime progressus superet reliquos. Ac labor iste tum humeros illorum roborat, tum contendendi facultatem conciliat artubus.

28. Lutum vero & pulvis, quae aliquantum tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster, cujus rei caussa subjecta sint. Primo quidem ne in durum impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magis omnia lubrica fiant necesse est, cum madescunt in luto, quod tu anguillis comparabas: idque nec inutile est neque ridiculum, sed ipsum quoque ad robur & contentionem non parum confert, cum ita se habentes cogantur fortiter alteri alteros prehendere, & continere elabentes: tollere sane eum qui praeter oleum in luto permaduit, elabi & effluere manibus studentem, noli parvum quiddam putare. Atque haec omnia, ut dicebam ante, in bello etiam utilia, si oporteat amicum vulneratum facile sublatum acie efferre, aut etiam hostem comprehensum sublimem rapere. Ac propter hoc ultra modum illos exercemus, propositis difficilioribus, uti minora multo ferant facilius.

29. Pulverem autem contra ea ad hoc utilem putamus, ne de complexu elabantur: postquam enim in luto edocti sunt con-

a Ὑπερβάλοιτο] Ὑπερβάλλοιτο M. b Ὑποβέβληνται] Ὑποβέβληκε Fl. & W. male. c Τὸ ὄλισθον] Ita & M. cum Edd. d Γίγνεσθαι] Γίνεσθαι M. e Ἐγχέλυσιν] Ἐγχέλεσιν M. f Διολισθαίνοντας] Διολισθάνοντας W. g Τοὐναντίον] Ἐπὶ τὸ ἐναντίον Fl. & M.

81. Τὸν ὄλισθον] V. c. 2. & scribe τὸ ὄλισθον. M. du S.

Τὸν ὄλισθον] Immo vid. c. 2. ubi cum nihil mutarim, tanto minus id hic facio, quia forsan & πλείω in πλείων esset mutandum, quod *Solanus* non attendit; nam πλείω pro πλείονα hic mascul. est; alibi neutrum quidem, sed plurale. Nisi adverbii more immobile dixeris, ut *Diod. Sic.* id ponere amat, veluti indicavimus ad *Asin.* c. 10. & ad *Abdicat.* c. 16. pr. & hoc *Dial.* c. 20. fin. J. F. R.

87. Ἀντιλαμβάνεσθαι] Conf. supra *Nigr.* §. 19. Ac *de Merc. Cond.* c. 3. f. M. du S.

5. Ἐν ἀφύκτῳ ἰχόμενοι] Sic supra *Deor. Dial.* XVII. med. M. du S.

7. Κόνις] *Plut. π. τυ π. ψυχροῦ* refrigerare etiam putat; 1757. f. ψύχει δὲ ϵ τὰ τ ἀθλητῶν ἡ κόνις σώματα, καὶ καλασθύνυσι τοὺς ἱδρῶτας. Vid. *Plin.* & *Theophr.* Char. ubi *Casaub.* observat non omnem pulverem palaestrae aptum. 172. M. du S.

12. Ἀποσμᾷ] Conf. omnino *Reviv.* c. 14. Ubi etiam sic legi volebant *Graev.* & *Solan.* qui *Juntinae* ibi adscripserat ἀποσμαίνομαι. In notis vero ejusdem male ἀποσμαίνομαι describentis errore exaratum, quod etiam

continere illud quod præ lubricitate facile effugit, adsuefiunt etiam effugere ipsi comprehensi si fuerint, e manibus, idque etiamsi, unde fugere difficile sit, teneantur. Verum etiam sudorem insperſus pulvis continere videtur, ne densus nimis effluat: & facit uti diutius durent vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis percipiat, qui laxatis tum atque apertis corporibus incidunt. Caeterum sordes etiam detergit, ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego libenter in proxime collocatis cum alborum istorum uno, qui sub umbra vixere, tum quemcunque delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati sunt, ut pulverem & lutum abluat; interrogaverim te, utri similis fieri praeoptes? Novi enim, te statim ex primo adspectu electurum, etiam si neutrum factis tentaveris, consistentem & compactum esse potius, quam esse delicatum, & diffluere, & album esse defectu, & fuga interiora versus, sanguinis.

30. Haec sunt, Anacharsi, ad quae juvenes nos exercemus, rati, custodes nobis civitatis bonos futuros, & fore ut in libertate ipsorum opera vivamus, devictis, si invadant, hostibus; terribiles autem vicinis, uti nos metuant plerique, & tributa pendant. Pace vero multo illis utimur melioribus, qui de re turpi nulla aemulentur,

συνέχειν τὸ [h] διαδιδράσκον ὑπὸ γλιοχρότητος, ἐθίζομεν [i] καὶ ἐκφεύγειν αὐτοὺς ληφθέντας ἐκ τῶν χειρῶν· καὶ ταῦτα ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ μὴν καὶ τὸ ἱδρῶτα συνέχειν δοκεῖ ἡ κόνις, ἀθρόον ἐκχεόμενον ἐπιπαχυμένη, καὶ ἐπιπολὺ διαρκεῖν ποιεῖ τὴν δύναμιν, καὶ κώλυμα γίγνεται μὴ βλάπτειν ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀραιοῖς τότε καὶ ἀνεωγόσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. ἄλλως τε καὶ τὸν ῥύπον ἀπομᾷ, καὶ φιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. καὶ ἔγωγε ἡδέως ἂν παραπησάμην πλησίον τε τῶν λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ ἰσχιᾶ δεδιητημένων, καὶ ὃν ἂν ἕλῃ τῶν ἐν τῷ [k] Λυκείῳ γυμναζομένων, [l] ἀποπλύναι τὴν κόνιν καὶ τὸν πηλὸν, ἑτοίμην ἂν σε ποτέρῳ ἂν ὅμοιον εὐξαιο γενέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἕλοιο ἂν ἐκ πρώτης προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ὅτι τῶν ἔργων πειραθείης ἑκατέρου, συνεστηκὸς καὶ συγκεκροτημένον εἶναι μᾶλλον, ἢ ῥυπτὸν, καὶ [m] διαῤῥεῖν, καὶ λευκὸν εἶναι ἀπορίᾳ καὶ φυγῇ εἰς τὰ ἔσω τὸ αἷμα.

Ταῦτ' ἐστὶν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τοὺς νέους ἡμεῖς ἀσκοῦμεν, οἰόμενοι φύλακας ἡμῖν τῆς πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ βιώσεσθαι δι' αὐτούς· κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμενῶν εἰ ἐπίοιεν, φοβεροὶ δὲ τοῖς πέλας ὄντες, ὡς ὑποπτήσσειν τε, καὶ ὑποτελεῖν ἡμῖν τοὺς πλείστους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε οὐ πολὺ ἀμείνοσιν αὐτοῖς χρώμεθα, δὲ μηδὲν τῶν αἰσχρῶν φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ' ἀρ-

[h] Διαδιδράσκον] Διαδιδρασκόμενον W. & marg. *A1*. Vulgatum tenet *Fl.* [i] Καὶ] Omittit *Fl.* & M. [k] Λυκείῳ] *Fl.* & M. quoque λυκείῳ habere notat *Solan.* nescio quare, nisi quod minore λ. id habeant, sed hoc solemne est Edd. antiquioribus. [l] Ἀποπλύναι] Sic & *Fl.* cum reliquis, & M. [m] Διαῤῥεῖν] Διαιρεῖν male M.

iam corrigere sum oblitus. *J.F.R.*

16. Ἀποπλύναι] Καὶ ὃν ἂν ἕλῃ ἀποπλύναι. &c. *F.G.*

Ἀποπλύναι] Ita necessario legendum pro vulgato ἀποπλύναι. *M. du S.*

Ἀποπλύναι] Malim cum *Solan.* ἀποπλύνας legere; licet enim ἕλῃ ἀποπλύναι construere queamus, immo jam debeamus, pro ἕλῃ εἰς τὸ ἀποπλύναι, minus tamen commode procedit, quam si alterum reponas. *J.F.R.*

21. Συγκεκροτημένον] *Coactus. F.G.* Supra *Gall.* c. 24. ἅπαν συγκεκροτημένη. *Equitatus exercitatissimus* converſum. Hic melius convenit, *compactum*, i. e. ad labores ac duritiem condensatum habens corpus. Habet enim *cogendi* & *colligendi* significatum; apud *Herodian.* frequenter. Sed & *componendi* atque *instruendi*, ut συγκροτεῖν συμπόσιον. *Long. Past.* IV. 127. (135.) Et παντηχίαις παιδιαῖς συνικρότει, *Herodian.* V. 6. 14. Ac *Diod. Sic.* fin. L. IV. Alioqui & συγκεκρατημένον legere possis, i. e. *robustum*, ut *Aret.* Capp. I. c. 5. post med. αὐτίκα ἅτε ὑπνῳ — συγκρατεῖ τὰ μέλη. *Iis neque somnus membra confirmat, corroborat.* *J.F.R.*

36. Ἐγὼ

ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλιος ἦσαν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅσον ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθὸν, καὶ ἄκραν πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἔστι [a] λέγειν, ὁπόταν ἐς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένη φαίνοιτο ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζουσα.

neque ex otio vertantur in contumeliosam libidinem; sed in talibus rebus agant, & otium omne consúmant. Et quod dixi commune bonum & summam civitatis felicitatem, hoc significat, quando ad pacem pariter ac bellum optime parata videtur juventus, in iis quae pulcherrima nobis sunt, oelaborantes.

ANAX. Οὐκοῦν, ὦ Σόλων, ἢν ποτε [b] ὑμῖν ἐπίωσιν οἱ πολέμιοι, χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, προΐτε καὶ αὐτοὶ, πρὸς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι· κἀκεῖνοι δηλαδὴ ὑποπτήσσουσιν [c] ὑμᾶς, καὶ φεύγουσι δεδιότες, μὴ σφίσι κεχηνόσι, πάσσητε ψάμμον ἐς τὸ στόμα, ἢ ἐμπηδήσαντες, ὡς κατὰ νώτου γένησθε, ἐμπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὰ γαστέρα, καὶ διαγχήτε, ὑπὸ τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὴν σῆχυν. καὶ νὴ Δί', οἱ μὲν τοξεύσουσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιοῦσιν, ὑμεῖς δὲ, ὥσπερ ἀνδριάντων, ἐς καθίξετε τὰ βέλη, κεχρωσμένων πρὸς τὴν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα ἐμπεπορισμένων. ἐν γὰ καλάμη καὶ ἀθέρες ὑμεῖς ἔστε, ὡς τάχιστα ἐνδιδόναι πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ οὐδέ ποτε ἂν, καὶ μόλις καλατεμνόμενοι [d] βαθέσι τοῖς τραύμασιν, αἷμά ὀλίγον [e] ὑποδείξετε. τοιαῦτα γὰ φὴς, εἰ μὴ πάνυ παρήκουσα τοῦ παραδείγματος.

31. ANACH. Igitur, Solon, si quando invadunt vos, hostes, uncti oleo & pulvere sparsi etiam vos proceditis pugnosque contra illos expeditis. Et ipsi nempe metuunt vos & fugiunt, timentes, ne sibi hiantibus in os ingeratis arenam, aut corpore saltu circumacto quo terga possitis invadere, crura deinde circa ventrem illorum implicetis, angatisque ipsos cubitu subjecto sub galeam: &, per Jovem, alii sagittas arcu mittent nimirum, & jaculabuntur: in vos vero, tanquam in statuas non penetrabunt tela, qui colorem a sole traxeritis, & multo sitis sanguine instructi; neque enim stipula vos estis aut paleae, qui celeriter cedatis plagis: sed sero tandem aliquando, & vix profundis confossi vulneribus, paullum sanguinis subostenderitis. Talia enim dicis nisi plane aberravi a sensu similitudinis.

Ἢ τὰς πανοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψεσθε, τάς τε κωμῳδῶν καὶ τραγῳδῶν. καὶ ἢν προτεθῇ ὑμῖν ἔξοδος, ἐκεῖνα τὰ κράνη περιθήσεσθε τὰ κεχηνότα, ὡς φοβερώτεροι εἶητε τοῖς ἐναντίοις, [f] μορμολυττόμενοι

32. Aut forte illa tunc arma sumetis Comoedorum & Tragoedorum, & si eruptio vobis proposita sit, galeas illas imponetis hiantes ut formidabiliores sitis hostibus, quos sic larvati perterreatis: altosque illos in-

a Λέγειν] Non habent λέγειν *Fl.* & W. Habent cett. b Ὑμῖν] Sic emendavi ex *Fl. Fr. S.* M. Ἡμῖν *J. P. H. Ald. B1.* male. c Ὑμᾶς] Recte *Fl. Fr. Ald. H. P. B1. S.* & M. Ἡμᾶς *J.* d Βαθέσι] Ἂν βαθέσι *Fl.* praemisso ἂν etiam retento. e Ὑποδείξετε] Sic dedit *Solan.* ex W. Ὑποδείξητε Edd. priores. f Μορμολυττόμβοι] Μορμολυττούμβοι W.

36. Ἔστι — ὁπόταν] Ita W. & *Fl.* Reliquae Edd. interponunt λέγειν. *M. du S.*

37. Λέγειν] Commodius aberit. Sed quia longe plures sunt qui id habent, quam qui omittunt, ideo & hic adesse passus sum. *J. F. R.*

48. Περιπλέξητε] Conf. supra c. 1. *M. du S.*

59. Ὑποδείξετε] W. recte. In Impress. ὑποδείξητε. *M. du S.*

61. Τὰς πανοπλίας] Proprie esse *gravem armaturam*, pluribus probat Cl. *L. Bos* in ep. ad *Ephes.* VI. 13. ubi Ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ habemus. Indicavi monente Cl. *Hemsterhusio.* De adparatu autem il-

induetis calceos nimirum, leves enim, si ita opus sit, fugientibus, &, si ipsi persequamini, effugere ea hostes non poterunt, magnos ita gradus illorum ope vobis facientibus. Verum enim vero vide, ne illa, quae ita lepida vobis videntur, nugae sint & ludus temere *susceptus*, & occupatio otiosorum, ac remittere animum volentium adolescentulorum. Si vero volueritis liberi omnino ac beati esse, aliis vobis gymnasiis opus erit, & exercitatione vera quae fit sub armis: ac certamen non inter vos cum ludo, sed contra inimicos vobis instituetur, inter pericula virtutem meditantibus. Itaque relicto pulvere atque oleo, sagittare illos docete & jaculari, nec date levia illis jacula, quae ventis ferantur; sed esto lancea longa, quae cum sibilo contorta feratur, & lapis manum implens, & securis, & in sinistra scutum, & thorax & galea.

33. Ut vero nunc habetis, Deorum cujusdam benevolentia servari mihi videmini, qui nondum ab ingruentibus paucis levis

οἱ αὐτὸς, ᾗ ἐπιδήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα δηλαδὴ· φεύγεσί τε γ', ἢν δέῃ, κῆφα, ᾗ ἢν διώκητε, ἄφυκτα τοῖς πολεμίοις ἔσται, ὑμῶν οὕτω μεγάλα βηματιούντων ἐπ' αὐτούς. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μὲν ὑμῖν τὰ κομψὰ λῆρος ᾖ, ᾗ παιδιὰ ἄλλως, ᾗ ἀσχολίαι σχεδὸν καὶ ῥαθυμεῖν ἐθέλουσι τοῖς νεανίσκοις. εἰ δὲ βούλεσθε πάντως ἐλεύθεροι ᾗ εὐδαίμονες εἶναι, ἄλλων ὑμῖν γυμνασίων δεήσει, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς ἢ ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἄμιλλα οὐ πρὸς ἀλλήλους μὲν παιδιᾶς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς δυσμενεῖς ἔσται, μὲν κινδύνων μελετῶσι ἢ ἀρετήν. ὥστε [g] ἀφέντας ἢ κόνιν ᾗ τὸ ἔλαιον, [h] διδάσκετε αὐτοὺς τοξεύειν ᾗ ἀκοντίζειν, μὴ κῆφα [i] διδόντες τὰ ἀκόντια, ᾗ οἷα βραφέρεσθαι πρὸς τὸν ἄνεμον, ἀλλ' ἔστω λόγχη βαρεῖα, μὲν συρισμῷ ἐλιττομένη, καὶ λίθος χειροπληθὴς, ᾗ σάγαρις, καὶ γέρρον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, ᾗ θώραξ, ᾗ κράνος.

Ὡς δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τινος εὐμενείᾳ σώζεσθαί μοι δοκεῖτε, οἳ μηδέπω ἀπολώλατε ὑπὸ τινῶν ὀλίγων φίλων ὑπεσκόντων.

g Ἀφέντας] Et sic *Fl.* cum cett. & M. Posset & ἀφίντες conjici. h Διδάσκετε] Διδάσκει M. Διδάσκετε accentu in prima collocato *Fl.* i Διδόντες] Διδοὺς M. Nihil a vulgato abit *Fl.*

84. Καὶ σάγαρις ἡ γίρρον] Γίρρον τὴν ῥάβδον σκέπασμα ἐκ σειρᾶς βύρσης, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδος ἐχρῶντο Σκύθαι οἱ τοῖς πολίμοις (1) ἐσκεπασμένοι. φέρεται δὲ ἡ ἐπὶ ἄλλων σημαινομένων παρὰ τοῖς παλαιοῖς. παρ' Ἐπιχάρμῳ (2) μὲν γὰρ γέρρινα ἕξις ἡ αἰγέων ἐπὶ τῶν (3) αἰδοίων. Ἀλκμὰν δὲ ἐπὶ τῶν αἰγῶν τίθεται τὴν λέξιν. Δημοσθένης δὲ ἐπὶ τῶν (4) σκυφῶν, ᾗ τῶν ἀσφραγισμάτων, (5) οἷον ἡ τὰ γίρρα ἐνεπίμπρασαν. ᾗ παρ' Αἰγυπτίοις δὲ (6) τὸ κατὰ τὸ Πηλούσιον καλούμενον, ἀφ' οὗπερ ἀπομάσσει, ἐπεὶ σκεύη ἐστὶν (7) οἷς παραφυλάττοντες τὰς ὁσίδας ἀφιερώσει. ᾗ Ἀριστοφάνης ὡς ἐπὶ φυλακῆς τινος ἡ μοχλοῦ, τροπικῶς παρείληφε (8) τὴν λέξιν. *V.*

(1) Ἐσκεπασμένοι] Σκεπτα μὲν. V. Σκεπασμένοι M.

(2) Μὲν γὰρ γίρρινα ξίς] In editis erat μὲν γὰρ ξία γὰρ αἶγες. Cod. *Abb.* vero γίρρινα ξίς, καὶ αἶγες. In V. γὰρ —— γὰρ αἶγες. In M. γὰρ γίρρινα ξίς.

(3) Αἰδοίων] In V. —δίων. Sed in margine recens manus αἰδοίων adscripsit.

(4) Σκυφῶν] C. *Abb.* σκευασμάτων, & M. in fine Scholii [Tu item lege *Suidam.*]

(5) Οἷον] Non aderat in Edd. Inseruit *Solan.* Ac vix dubito quin ex collatione Codicis, alioqui audaciuscule factum foret. *J. F. R.*

(6) Τὸ] Τὰ Edita. Mutavit *M. du S.*

(7) Ἐν οἷς] Ἐν ᾧ. V.

(8) Hujus quidem loci sensum suppeditabunt *Harpocration*, Etymologicum Magnum & Phavorinus in voce Γίρρον, similia enim habent, sed quia Scholiastae nostri verba non perum ab eorum verbis differunt, ejus lacunae ex iis suppleri non possunt. Vide & Festum in voce *Gerra*, ejusque Interpretes *Scaligerum* & *Dacerium*. Caeterum quod hic habetur de origine nominis Gerrhorum Aegyptiacorum, nescio an alibi legantur; nam *Strabo* quidem Gerrhorum meminit, Lib. XVI. p. 523. sed nihil hac de re habet. *J. Gier.*

Τὴν λέξιν] M. addit: τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ὑπ' ἀγρίοις θυμιάσεως, γλίσχρως ἀπεσαυρώτως.

illo theatrali conf. si lubet, *Tox.* c. 9. *J. F. R.*

79. Ἀφέντας] Forsan ἀφίντες. *F. G.* Idem & mihi venerat in mentem, & ad marg. notaram, ante inspectam *Gujeti* conjecturam. Nihil tamen muto, quia ad αὐτοὺς referri potest. Nominativus vero concinnior foret. *J. F. R.*

των. ἰδὲ γέ τοι ἦν σπασάμενος τὸ μικρὸν τοῦτο [a] ξιφίδιον τὸ παρὰ τὴν ζώνην, μόνος ἐπεισπέσω τοῖς νέοις ὑμῶν ἅπασιν, αὐτοβοεὶ ἂν ἕλοιμι τὸ γυμνάσιον, φυγόντων [c] ἐκείνων, καὶ οὐδενὸς ἀντιβλέπειν τῷ σιδήρῳ τολμῶντος· ἀλλὰ περὶ τοὺς ἀνδριάντας ἂν περιῤῥάμενοι, καὶ περὶ τοὺς κίονας κατακρυπτόμενοι, γέλωτα ἂν μοι παρέχοιεν, δακρύοντες οἱ πολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τότ' ἂν ἴδοις οὐκ ἔτι ἐρυθριῶντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷοι νῦν εἰσὶν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γένοιντ' ἂν, ὑπὸ τοῦ δέους μεταβαφέντες. ὅτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη [d] ἀφεθείκε βαθεῖα οὖσα, ὡς μὴ ἂν ῥᾳδίως ἀναχάλκωτον κράνος πολεμίου ἰδόντας.

ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαρσι, Θρᾳκῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπου ἐφ' ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μὴ Ἱππολύτης ἐλάσασαι ὅπλα τὴν πόλιν, οὐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράθησαν. ἡμεῖς γὰρ, ὦ μακάριε, οὐκ [e] ἐπειδὴ τοιούτων γυμνὰ τὰ σώματα ἐκπονοῦμεν τοὺς νέους, διὰ τοῦτο καὶ ἄνοπλα ἐξάγομεν ὅπου τοὺς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὰν καθ' αὑτοὺς ἄριστοι γένωνται, ἀσκοῦνται τὸ μὴ τοῦτο ξὺν τοῖς ὅπλοις, καὶ [f] πολὺ ἄμεινον χρήσωνται ἂν αὐτοῖς, οὕτω διακείμενοι. ΑΝΑΧ. Καὶ ποῦ τοῦτο ὑμῖν ἐστὶ τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις; ἐγὼ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον οὐδὲν, ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθών. ΣΟΛ. Ἀλλὰ ἴδοις ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, ὁπλέον ἡμῖν συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα

armaturae militibus perieritis. Certe si strictо isto parvo ad Zonam gladiolo solus irruam in juvenes illos vestros omnes, ipso primo clamore capiam Gymnasium, fugientibus illis, & nemine contra intueri ferrum ausо, sed circumstantes statuas, & occultati circa columnas, risum mihi lacrimis plerique suis ac trepidatione praebeant. Ac tunc videas illos non, ut nunc, rubentes corporibus, sed pallidi statim fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos statum longinqua pax adduxit, ut non facile cristam unam hostilis galeae videre sustineatis.

34. SOL. Non dicebant ista, Anacharsi, Thracum illi, quotquot cum Eumolpo expeditionem contra nos susceperunt, neque illae vestrae mulieres, quae Hippolyta duce urbem nostram invasere, neque alii, quicumque periculum nostri fecerunt in armis. Nos vero, beate, non quoniam nuda sic juvenum corpora labore subigimus, propterea etiam inermia educimus ad pericula: sed ubi pro se sunt optimi, postea exercentur cum armis; quibus sic affecti multo jam utantur melius. ANACH. Et ubi est illud vobis armatorum gymnasium? Ego certe tale nihil in urbe vidi, quam undique totam lustraverim. SOL. Sed videre poteris, Anacharsi, si diutius apud nos

a Ξιφίδιον] Ξιφιδιον W. b Ἐπεισπέσω] Nihil mut. *Fl.* c Ἐκείνων Punctum post ων— habet *Fl.* & spatium vacuum quod vel novem literas caperet; nihil tamen omisit. d Διατέθεικε] Μιατέθεικε *Fl.* quod & adpictum orae *AiW.* Vulgatum est in M. e Ἐπειδὴπερ] Ἐπεὶπερ *Fl.* & W. f Πολὺ] Πολλοὶ male *Fl.* & marg. *AiW.*

21. Ἐπιπλέον] Servavi scripturam Edd. Alias & ἐπὶ πλέον scribitur. Conf. ἐπιμένειν c. 26. pr. *J.F.R.*

26. Παριζῶσι] Ita W. & *Fl.* In Impress. θέσις— *M. du S.*

27. Ὅσις ἐν ἄρει σιδηροφορεῖν] Simile jus Romanorum, vetitum enim prodire cum telo. *Cic.* parad. 4. Sic jure civili l. 14. ff *de re milit.* Novell. 85. legend. *Synes.* Epistol. 107. *J.B.*

28. Μηδὲν δέον] Sic absolute positum habuimus crebro; adeoque frustra sollicitatum fuit ab *Solano* in T. I. Ita Noster *Jov. Conf.* c. 11. οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἱμαρμένῃ θύουν. Et *Lapith.* c. 8. pr. *Ep. Saturn.* 9. Et non raro alibi. *Alciphr.* I. Ep. 26. pr. Item III. p. 314. ac p. 442. f. *Herodian.* 2. c. 8. f. &c. *J.F.R.*

32. Πόλεμοι] Imo πολέμιοι, nam de *bellis* quid opus fuit memorare, multa fuisse Scythis? Vide tamen

Te-

mos moreris, & arma unicuique noſtrum multa, quibus utimur, quoties opus eſt, & criſtas, & phaleras, & equos, & equites quartam fere partem civium. Verum arma geſtare ſemper, & cinctum eſſe acinace, ſuperfluum in pace putamus: ac poena ſancita eſt, ſi quis in urbe cum ferro ſit, ubi opus non eſt, aut arma in publicum efferat. Vobis vero ignoſcendum, quod in armis ſemper vivitis. Quum enim habeteris ſine munimentis, expoſiti eſtis inſidiis; & bella vobis bene multa; obſcurumque, quando aliquis *ſubito* adſtans detractum de plauſtro dormientem interficiat. Etiam mutua inter vos diffidentia, & quod ſuo quisque arbitrio, non lege quadam in communione civili vivitis, neceſſarium ſemper ferrum faciunt, ut prope ſit quo defendatis, ſi quis vim inferat.

35. ANACH. Tum vobis, Solon, ferrum quidem ſine neceſſitate geſtare ſuperfluum videtur, & armis parcendum, ne ſi in manibus ſint, perdantur; ſed repoſita cuſtoditis, ut, cum opus fuerit, utamini: corpora autem juvenum, nullo urgente incommodo, labore ſubigitis, feriendo & exhauriendo ſudoribus, non reponentes ad neceſſitatem illorum robora, ſed temere in luto atque pulvere effundentes. SOL. Videris, Anacharſi, tale quid cogitare de viribus, quaſi vino, aut aquae, aut alii liquorum eae ſint ſimiles: metuis ergo, ne velut ex fictili vaſe furtim inter labores ef-

ἑκάστῳ μάλα πολλὰ, οἷς χρώμεθα ὁπόταν ἀναγκαῖον ᾖ, καὶ λόφους καὶ φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππέας σχεδὸν τὸ τέταρτον τῆς πολιτείας. τὸ μὴτοι ὁπλοφορεῖν ἀεὶ, καὶ ἀκινάκην [g] παρεζῶσθαι, περιττὸν ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόστιμόν γ' ἔστιν, ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφοροίη [h] μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα ἐξενέγκοι εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοὶ, ἐν ὅπλοις ἀεὶ βιῶντες. τότε γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥᾴδιον ἐς ὀπισθελήν· καὶ οἱ [i] πόλεμοι μάλα πολλοὶ, καὶ ἄδηλον ὁπότε τις ὀπίσω, κοιμώμενον καλάσπασας ἀπὸ τῆς ἁμάξης, φονεύσειεν. ἥ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία [k] αὐθαιρέτως, καὶ μὴ ἐν νόμῳ [l] ξυμπολιτεύεσθαι, ἀναγκαῖον ἀεὶ τὸ σίδηρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνοῦντα εἴ τις βιάζοιτο.

ANAX. Εἶτα, ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν μὲν ἀδενὸς ἀναγκαίου ἕνεκα περιττὸν ἡμῖν δοκεῖ, καὶ τὰ ὅπλων [m] φείδεσθε, ὡς μὴ ἀχρεῖα χειρὸς ὄντα φθείροιτο· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρησόμενοι τότε, ἢ χρείας ὀπίσω· τὰ δὲ σώματα τῶν νέων, ἀδενοῦς δεινῶς ἐπείγοντος, καταπονεῖτε παίοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ἱδρώτων καταναλίσκοντες, ἐν ταμιευόμενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκῇ ἐν τῷ πηλῷ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες. ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιόν δέ τι δυνάμεως περὶ ἐννοεῖν, ὡς οἴνῳ ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν αὐτὴν οὖσαν· δέδιας οὖν μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κεραμεῦν

[g] Παρεζῶσθαι] Receptum ex *Fl.* & W. Περιεζῶσθαι Edd. hac priores. [h] Ἐξενέγκοι] Ἐξενίγκοι minus bene M. [i] Πόλεμοι] Nihil mutant Edd. & M. [k] Αὐθαιρέτως] Rectius abeſt in W. & *Fl.* [l] Ξυμπολιτεύεσθαι] Ξυμπολιτεύεσθαι W. & marg. *A1.* [m] Φείδεσθε] Sic emendat *Solan.* & *Goſn.* Φείδεσθαι Edd. & M.

26. Ἀκινάκην] Ἀκινάκης, ἡ ῥομφαία ἢ στάθη τοῖς Σκύθαις. *V.*

Τοξ. c. 36. ubi de iisdem dicitur συσχεῖν οἱ πόλεμοι. *M. du S.*

35. Αὐθαιρέτως] Non agnoſcunt W. & Ed. *Fl.* Quia & Cod. W. ξυμπολιδουμένων habet. *M. du S.* Αὐθαιρέτως] Ante hoc verbum deeſſe aliquid videtur, minimum particulae καὶ τὸ vel τό, τε. Et ſic interpretatus ſum: nec aliter ſuperiores. *J. M. G.*

41. Φείδεσθε] In M. & impreſſis φείδεσθ, quod mutavimus. Ratio mutationis in propatulo eſt. *M. du S.*

46. Ταμιευόμενοι — τὰς ἀλκὰς] Eodem modo utitur *Diod. Sic.* IV. c. 12. Ad quem Cl. *Weſſel.* No. 17. pluribus docet, uſurpari de militibus non omnes vires primo impetu effundentibus, ſed *diſpenſantibus.* *J. F. R.*

μεῦ λάθη ἀφερρύεῖσα ἐν τοῖς πόνοις, κἄτα ἡμῖν κενὸν καὶ ξηρὸν οἴχηται τὸ σῶμα καταλιπεῖσα, ὑφ' ὁτου μηδενὸς ἔνδοθεν ἀναπληρούμενον. τὸ δὲ οὐχ οὕτω ἔχει σοι· ἀλλ' ὅσῳ τις ἂν αὐτὴν ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῷδε μᾶλλον ἐπιῤῥεῖ, κατὰ τὸν [a] τῆς Ὕδρας μῦθον, εἴ τινα ἤκουσας, ὡς ἀντὶ μιᾶς κεφαλῆς τμηθείσης, [b] δύ' ἀεὶ ἄλλαι ἀνεφύοντο. ἢν δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄτονος ᾖ, μηδὲ ἀφορμὴν τῆς ὕλης ἔχῃ ὑποβεβλημένην, τότε ὑφ' ἑαυτῶν βλάπτοιτο ἄν, καὶ καταμαραίνοιτο, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου [c] γίνεται. ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ φυσήματι, τὸ μὲν πῦρ ἀναζωπυρήσειας ἄν, καὶ μεῖζον [d] ποιήσειας ἐν βραχεῖ, προθυμήσασθαι τῷ πνεύματι· καὶ τὸ τοῦ λύχνου φῶς ἀποσβέσειας, οὐκ ἔχον ἀποχρῶσαν τῆς ὕλης τὴν χορηγίαν, ὡς ἀφορμὴν εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνέον. ἐπὶ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἶμαι τῆς ῥίζης ἀνεφύετο.

fluant, ac deinde inane nobis & aridum corpus relinquentes abeant, cum nihil sit a quo intus suppleatur. At illud non ita se habet: verum quanto quis magis illas laboribus exhauriat, tanto magis adfluunt, secundum illam Hydrae fabulam, si quam audisti, ut pro uno abscisso capite, duo semper alia succreverint. Si vero ab initio non exerceantur neque contendantur, nec satis ipsis suppeditetur materiae, tum demum laedatur a laboribus & consumatur: quale quid in igne & lucerna solet fieri. Eodem enim flatu vel accendas ignem, & majorem brevi tempore facias, quippe quem spiritu quasi acuas; vel exstinguas flammam lucernae, si non satis materiae illi suppeditetur, ut durare adversus vim flatus possit: nec enim *flamma ejusmodi* satis firma de radice existit.

ANAX. Ταυτὶ γὰρ, ὦ Σόλων, ἐπάνω συνίημι. λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἴρηκας, ἀκριβῆς τινος φροντίδος, καὶ ἀφανοῦς ὀξὺ διδορκυίας δεόμενα. ἐκεῖνο δέ μοι πάντως εἰπέ, τίνος ἕνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι [e] τοῖς Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπότε πολλοὶ, ὡς φῂς, συνίασιν ὀψόμενοι τοὺς νέους ἀγωνισομένους

36. ANACH. Ista enimvero, Solon, non plane intelligo. Subtiliora enim, quam pro meo captu dixisti, accurata quadam cogitatione & mente acutum cernente indigentia. Illud vero mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympicis certaminibus, & in Isthmo, & Pythone, & reliquis, cum multi, ut ais, conveniunt visuri juve-

a Τῆς Ὕδρας] Περὶ τ῀ Ὕδρας W. b Δύ'] Nil mut. Fl. nec M. c Γίνεται] Γίγνεται M. d Ποιήσειας ἐν βραχεῖ] Ἐν βραχεῖ ποιήσειας M. e Τοῖς] Τῷ M.

64. Τῷ λύχνου] De hoc habes apud Theophrastum ἐν τῷ περὶ πυρός. G.

56. Ὅσῳ τις] Sequens μᾶλλον etiam hic tacite repetendum. Vid. quae de hac ellipsi noto ad *Gall.* c. 18. *J.F.R.*

58. Τῆς Ὕδρας μῦθον] Est ubi multum interest, addasne in hac phrasi περὶ, an omittas. Nam *Fabula Aesopi* erit, quam ille finxit, scripsit. *Fabula de Aesopo* autem, ea e. c. quam Phaedrus reliquit inscriptam: *Aesopus ludens*. Sed *fabula vulpis*, *hydrae* &c. idem quod *de vulpe*, *de hydra*; quia nullum ibi ab ambiguitate periculum, ideoque nihil mutavi.; at si plures Codd. haberent, τὸ περὶ reciperem. Ceterum illud plerumque addi, ubi sensus perspicuitas id postulat, putidum foret exemplis docere. Vid. tamen *de Salt.* c. 46. τὸν περὶ Ὀρέστου δράματα. Sed & negligitur vel cum nominibus personarum, non *a* sed *de* quibus fabula est composita, ap. *Long. Past.* I. haud longe a fin. ἀρχόμενοι τ῀ μύθου τοῦ Δάφνιδος. Et L. III. p. 88. (Ed. *Moll.*) ἤρξατο αὐτῆς μυθολογεῖν τ῀ μύθου τ῀ Ἠχοῦς. Unum habet *Steph.* ex Apoll. Rhod. μῦθος Αἰθαλίδου, vertitque: *quae vulgo de Aethalide dicuntur*. Sed & sic *Aristot.* de Poët. c. 14. Οἰδιπόδου μῦθον fabulam s. tragoediam *de Oedipode* (etsi male τ῀ μύθου habet Edit. Laemarii) Quare vulgatum minime moveo, etsi vellem auctores hanc differentiam adcuratius observarent. *J.F.R.*

64. Ἐπὶ πυρὸς ἐν λύχνου] Quia video tetrum errorem ex *Salmuriensi* editione in hanc propagari, putavi monendum male in Latinis legi, *ut in igne & ligno ussa*

venes certantes, interdum in armis instituitis pugnam, sed nudos in medium producitis, calcibusque petendos & feriendos ostenditis, victoribusque mala datis atque oleam? Dignum enim scitu est, cur hoc faciatis. SOL. Putamus enim, Anacharsi, majorem ita exercitationum amorem in illis oriturum, si eos, qui primas in his tulerint, ita honorari videant, & in mediis Graecis celebrari praeconio. Ac propterea, ut qui apud hos exuendi sint, & bono habitu esse studeant, ne pudeat ipsos nudari, & dignissimum se reddit unusquisque victoria. Praemia vero, ut ante dicebam, non parva; laus a spectatoribus, & quod maxime fit insignis, & digito monstratur, tanquam aequalium suorum praestantissimus. Proinde multi spectatorum, quibus tempestiva adhuc propter aetatem exercitatio, discedunt non mediocri ab hisce virtutis ac laborum amore inflammati. Nam si quis, Anacharsi, bonae famae amorem e vita expulerit, quid jam boni nobis contingat? aut quis splendidum quiddam cupiat perficere? Jam vero ex his quoque conjiciendum tibi praebeant, quales sint in bellis pro

80 ὄντες, εἰδὲ πόλις ἐν ὅπλοις [f] πωλεῖσθε τὴν ἄμιλλαν, ἀλλὰ γυμνοὺς εἰς τὸ μέσον προαγαγόντες, λακτιζομένους καὶ παιομένους ἐπιδείκνυσθε, καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κότινον δίδοτε; ἄξιον γὰρ εἰδέναι τοῦτό γε, ὅ τι ποτὲ ἕνεκα 85 [g] τοῦτο ποιεῖτε. ΣΟΛ. Ἡγούμεθα γάρ, ὦ Ἀνάχαρσι, τὴν εἰς τὰ γυμνάσια προθυμίαν οὕτως ἂν πλείω [h] ἐγγενέσθαι αὐτοῖς, εἰ τοὺς διαφέροντας ἐν τούτοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνακηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησι, καὶ 90 [i] ἅμα τοῦτο ὡς ἐς [k] τοσούτους ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ἐπιμελῶνται, ὡς μὴ αἰσχύνοιντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιονικότατον ἕκαστον αὐτὸν [l] ἀπεργάζωνται. καὶ τὰ ἆθλα, ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, οὐ μικρὰ, ὁ ἔπαινος οὐ παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπισημότατον γενέσθαι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ, ἄριστον εἶναι τῶν καθ' [m] ἑαυτὸν δοκοῦντα. τοιγάρτοι πολλοὶ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἔτι [n] ἡ ἄσκησις, ἀπίασιν οὐ μετρίως ἐκ τῶν τοιούτων ζητῆς καὶ πόνων ἐραθέντες· ὡς εἴ γέ τις, ὦ Ἀνάχαρσι, τὴν τῆς εὐκλείας ἔρωτα ἐκβάλοι ἐκ τοῦ βίου, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἄν τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσειε; νῦν δὲ καὶ ἀπὸ τούτων εἰκάζειν παρέχοιτο ἂν σοι, ὁποῖοι ἐν πολέμοις ὑπὲρ

πο-

[f] Πωλεῖσθε] Πωλοῦσι W. male. [g] Τοῦτο] Οὗτο M. [h] Ἐγγενέσθαι] Γενέσθαι Fl. Vulgatum probat M. [i] Ἅμα τοῦτο] Διατοῦτο F. [k] Τοσούτους] Hoc praetuli ex Fl. & W. Τούτους Edd. vulgo. [l] Ἀπεργάζωνται] Sic Edd. & M. [m] Ἑαυτὸν] Αὐτὸν W. [n] Ἡ] Abest ab M.

usu venit; quem si modo attendat, quilibet facile corrigat. Paulo post non sufficit versio eorum *si γὰρ ἐκ' ἰσχυρᾶς εἶμαι τῆς βίζης ἀνεφύετο*, ubi Latina habent: *neque enim ab altius acta radice prodissem fuerat*. Neque enim in ellychnio id procedit, quod potest esse longissimum, ut altissime demittatur, nec tamen erit ἰσχυρὸν, h. e. densum, robustum, ut tantam ex se praebeat flammae materiam, ut flatus non extinguat: βίζα autem τῆ φυτὸς τῆ λύχνε est principium ipsius ellychnii. Aliena est hic consideratio radicis in arbore & frutice. *J. G.*

87. Ἐγγενέσθαι] Futurum postulat sententia. W. γενέσθαι. *M. du S.*

Ἐγγενέσθαι] Futurum *Solanus* malit; nec ego repugno. Nihil tamen mutassim, quia infinitivi aoristos crebro pro futuris positos invenias: exempla complu-

ria dedit *Anonym.* ad *Xenoph.* Ephes. in *Miscell. Observ.* an. 1734. vol. IV. p. 286. *J. F. R.*

90. Τοσούτους] W. & Fl. In reliquis τούτους. *M. du S.*

Ibid. Ἐς τοσούτους ἀποδυσόμενοι] Supra *Herodot.* c. ult. ἐν ἱματιοῦ — ἀποδύσαντες ἰδεῖν, paullo aliter quam hic. Ἐς autem non modo hic pro ἐν, quocum frequenter permutatur, ut ad *Asin.* c. 1. notavimus; sed quia intelligitur in conspectum eos prodituros. Τοσούτους vero *Solano* dedimus, quia efficacius, si dicas, *in tot* ac *tantorum* hominum conspectum nudum prodire. Cl. *Gesnero* versionem tamen servavi, quia ad vulgatam composita nihil incommodi habet. *J. F. R.*

93. Ἀπεργάζωνται] Ego scribendum putaram ἀπεργάσαιντο, sed nihil mutato opus est. *M. du S.*

96. Διώκεσθαι τῷ δακτύλῳ] Conf. supra T. I. *Harmon.* c. 1. med. *J. F. R.*

πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ἱερῶν γένοιντ' ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοτίνου περὶ καὶ μήλων γυμνοὶ τοσαύτην προθυμίαν ἐς τὸ νικᾶν εἰσφερόμενοι.

patria, & liberis, & uxoribus, & ſacris, armati, qui pro olea & malis; nudi tantam vincendi cupiditatem adferant.

Καίτοι τί ἂν πάθοις, εἰ θεάσαιο καὶ ὀρτύγων καὶ ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας παρ' ἡμῖν, καὶ σπουδὴν ὅτι τούτοις ἐμικράν; ἢ γελάσῃ δηλονότι, καὶ μάλιστα ἢν μάθῃς ὡς ἔστιν νόμῳ αὐτὸ δρῶμεν, καὶ προστέταχε πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρεῖναι, καὶ ὁρᾶν τὰ ὄρνεα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως; ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο γελοῖον. ἔστι γάρ τις ἐνίοτε ὁρμὴ ἐς τὸν κινδύνους, ὡς μὴ ἀγεννέστεροι καὶ ἀτολμότεροι φαίνοιντο τῶν ἀλεκτρυόνων, μηδὲ προαπαγορεύοιεν ἔστι τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τινι ἄλλῳ δυσχερεῖ. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις πειρᾶσθαι αὐτῶν, καὶ ὁρᾶν τιμωρησομένους, ἄπαγε, θηριώδες γὰρ, καὶ δεινῶς σκαιὸν, καὶ προσέτι γε ἀλυσιτελὲς ἀποσφάττειν τοὺς βελτίστους, καὶ οἷς ἄν τις ἄμεινον χρήσαιτο ἐς τὰ δυσμενῶν.

37. Verum quid diceres, ſi coturnicum & Gallorum apud nos pugnas videres, & ſtudium ea in re non parvum? Ridebis nimirum: praeſertim ſi audias lege nos iſtuc facere, & imperatum eſſe adultis omnibus adeſſe, & videre aves ad ultimam usque animi defectionem pugnantes. Sed neque hoc ridiculum. Subit enim ſenſim aliquis in animos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur & minus audaces gallis, nec prius *quam illi* deficiant a vulneribus, aut laboribus, aut difficultate quacumque alia. In armis autem tentari illos, & videri vulnerari, apage. Beluinum enim, & plane ſiniſtrum, atque inſuper inutile, interficere optimos, quibus melius aliquis utatur adverſus inimicos.

Ἐπεὶ δὲ φῇς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα ἐπελεύσεσθαι, μέμνησο ἤν ποτε καὶ ἐς Λακεδαίμονα ἔλθῃς, μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐκείνων, μηδὲ οἴεσθαι μάτην ποιεῖν αὐτοὺς, ὁπόταν ἢ σφαῖραν περὶ ἐν

38. Cum autem dicas, Anacharſi, te reliquam etiam Graeciam peragraturum, memento, ubi Lacedaemonem veneris, ne derideas illos, neque putes, fruſtra illos laborare, cum aut de pila in theatro certan-

a *Μηδὲ*] Μὴ δὲ *F. Ald.* fere perpetuo. Ση poſt δὲ inſerit marg. *A*1. Sed dubie anne voluerit δὴ. b *Προαπαγορεύοιεν*] Sic M. & Edd. excepta *Fl.* quae *προαπαγορεύσειεν*. Ἀπαγορεύοιεν Mſ. Gr. c *Καμάτων*] Καμάτου M. d *Αὐτῶν*] Αὐτοὺς *Pell.*

11. Τί ἂν πάθοις] Etſi ſupra non ſemel habuimus pro, *quid facerem?* vid. ad I. *Ver. Hiſt.* c. 4. No. 57. Adde *Liban.* Epiſt. 730. f. *μὴ σό τι πάθῃς ἀβέλτερον, ne quid commiſtas illiberalius.* (licet numerus epiſtolar. male inſcriptus a *Wolfio*; epiſt. enim 731. aut omiſſa, aut numeri ab operis male continuati) Tamen hic melius erit, *quomodo adfectus fueris*, i.e. *nonne miratus fueris?* Sed quia ſequitur, *γελάσῃ δηλονότι*, eo reſpectu etiam *quid faceres* aliquo modo locum quidem haberet, minus tamen commodum fuerit. Interim liberior verſio *quid diceres*, ad ſenſum adeommoda non diſplicet. *J.F.R.*

Ibid. Ὀρτύγων] Certaminis *gallorum* meminit *Potterus*, laudatque *Aelian.* Var. H. II. 28. a Miltiade poſt Marathoniam pugnam inſtitutum docentem. Videntur autem Tanagraei galli caeteris antecelluiſſe; Ἀλ. c. 4. adde *Xenoph.* Συμπ. p. 514. l. 40. Ed. *Steph.* De *coturnicum certamine* nihil habet vir doctiſſimus; quo magis obſervari meretur. Meminit paſſim *Arrianus* ad Epictet. *M. du S.*

12. Ἀλεκτρυόνων] *Plinius* ſcribit Pergamis omnibus annis ſpectaculum gallorum gallinaceorum certantium ſolenniter ac publicitus edi ſolitum, ceu gladiatorum. Id & Athenis factitari coeptum eſt, *Aeliano* referente, a Themiſtocle ſuperatis Perſis. *G.C.*

Ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας] De his omnia *Sam. Petitus* ad LL. Att. I, 40. f. p. 84. Si veram eorum certaminum originem docet *Aelianus* V. H. 2, 28. ubi refert ad Themiſtoclem, non cavit ſibi ab inſigni anachroniſmo aliquot aetatum vafer alioqui Lucianus, ut ſcilicet neque

tantes impetu facto, alteri alteros caedunt: aut ingressi in locum aqua circumdatum, divisique in *suam quisque* Phalangem, hostiliter, nudi & ipsi, se mutuo invadunt, donec circumscripto *illo loco* alterum agmen alteri ejiciant, *nempe* Lycurgi factionem Herculani, aut contra, detrudentes in aquam; hoc enim facto pax caeterum, neque quisquam alterum percusserit: maxime vero si videas, cum flagris caeduntur ad altare, & sanguine fluunt; patres vero aut matres adstantes adeo indigne, quae aguntur, non ferunt, ut etiam minentur, si non durent ad plagas, atque illis supplicent, ut quam longissime ferant molestiam, & mala tolerent. Multi ergo huic certamini immortui sunt, cum nollent se victos fateri, dum vita supereresset, in oculis suorum, neque cedere corpore: quorum etiam statuas videbis honorari publice, a Spartanorum republica positas. Etiam ista proinde cum videbis, noli putare illos furere, neque dicito, illos nulla idonea caussa aerumnas sustinere, neque tyranno cogente, neque hostibus illam necessitatem imponenti-

τῷ θεάτρῳ συμπεσόντες, [e] παίουσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χωρίον ἐσελθόντες, ὑδάλι περιγεγραμμένον, ἐς Φάλαγγα ἕκαστοι, τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζωνται, γυμνοὶ καὶ αὐτοὶ, ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι τῆς περιγράμματος τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τοὺς Λυκόργου οἱ καθ' Ἡρακλέα, ἢ ἔμπαλιν, συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ (τὸ γὰρ ἀπὸ τούτου εἰρήνη λοιπόν) καὶ οὐδεὶς ἂν ἔτι παίσειε. μάλιστα δὲ ἦν ὁρᾶς μαστιγουμένους αὐτοὺς ὑπὲρ τοῦ βωμοῦ, καὶ αἵματι ῥεομένους, πατέρας δὲ καὶ μητέρας [f] παρεστῶσας, οὐχ ὁρῶντας ἀνιαμένους ὑπὲρ τοῖς γιγνομένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, [g] ἢν μὴ ἀντέχοιεν πρὸς τὰς πληγὰς, καὶ ἱκετευούσας ἐπιμήκιστον ἀθλῆσαι πρὸς τὸν πόνον, καὶ ἐγκαρτερῆσαι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γοῦν καὶ ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τοῖς οἰκείων, μηδὲ εἶναι τοῖς [h] σώμασιν· οὓς καὶ τοὺς ἀνδριάντας ὁρᾷς τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς Σπάρτης ἀναστάντας. ὅταν τοίνυν ὁρᾷς ταῦτα, μήτε μαίνεσθαι ὑπολάβῃς αὐτοὺς, μήτε εἴπῃς, [k] ὡς ἀδεμιᾶς ἕνεκα αἰτίας ἀναγκαίας ταλαιπωρέσι, μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε [l] πολεμίων ἀθετιθέντων. εἶποι γὰρ ἄν

[e] Παίωσιν] Παίουσιν W. [f] Παρεστῶσας] Παρεστῶτας W. male. [g] Ἢν] Εἰ M. [h] Σώμασιν] Σῶμασιν male *J.* [i] Ἀναστάντας] Sic M. *J. Vr.* Ἀναταθέντας L. Ἀνατιθέντας Edd. cett. [k] Ὡς] Omittit *Fl.* & M. [l] Πολεμίων ἀθετιθέντων] Π—ων δ—ις *Pell.*

que in illo, quod paullo post σύγχρονον Soloni facere videtur Lycurgum, ducentis forte annis majorem. *J. M. G.*

21. Μηδὲ προαπαγορεύοιεν] Recte Mss. μηδ' ἀπαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τῶν ἄλλων δυσχερῶν. *Ne vulnerati aut fessi, aut alia molestia affecti deficiant:* sic non male interpres, sed male vulgati sensum μὴ δὲ προαπαγορεύοιεν. Nam quis usus est τοῦ προαπαγορεύειν, aut quid potest significare? Paullo ante ἀθλητεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως. *usque ad extremam animi defectionem.* Et c. 38. μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες. *J. G. G.*

33. Σφᾶς πέρι] *A la Boule.* F. G.

41. Συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ] Glossema videtur. F. G.

43. Ὁρᾷς μαστ.] Inter festa Lacedaemoniorum non minima celebritas. V. *Meurs.* Gr. fer. Nostrum Δημων. c. 46. & Ἰκαρ. c. 16. *M. du S.*

Ibid. Μαστιγουμένους] Ad Dianae Orthiae aram pueri Lacedaemonii flagellabantur, ut patet apud *Pausan.* in Lacon. *Cic.* 2. Tusc. *Plut.* in Lycurg. *Tertull.* in Apologet. *G. C.*

44. Αἵματι ῥεομένους] Frustra igitur supra sollicitatur ἱδρῶτι ῥεόμενα, in c. 25. hujus *Dial.* ubi vid. quae noto. *J. F. R.*

50. Ἐναπέθανον] Exemplum hujus rei in Ludis illustre vise apud *Paus.* Arcad. 520. Ed. *Sylb.* quem locum optime enarrat *Palmerius.* De eodem vid. etiam *Philostr.* iii. p. 817. in Arrich. qui diserte habet τὸ ἀπαγορεῦον ἐπισημαίνεσθαι τῇ χειρί. p. 820. Apud *Philostratum* ἐπαποθνῄσκειν τῇ νίκῃ. l. c. *M. du S.*

55. Ἀναστάντας] M. & *Venetae* Editiones. L. ἀνατεθέντας, quod proxime accedit vulgatae ἀνατιθέντας. *M. du S.*

59. Διατιθέντων] Hic ἐπιτιθέντων legisse videtur Inter-

ἂν σοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης τῆς αὐτῆς πολλὰ τὰ εὔλογα, καὶ ἃ συνιδὼν κολάζει αὐτούς, οὐκ ἐχθρὸς ὤν, οὐδὲ ἵνα μίσους [a] αὐτὸ ὁρῶν, οὐδὲ ἵνα νεολαίαν ἡ πόλεως εἰκῇ φθειραλίσωσιν, ἀλλὰ καρτερικώτατος, καὶ πάντος δεινοῦ χρείττονας ἀξιῶν εἶναι τοὺς [b] σώζειν μέλλοντας τὴν πατρίδα. καίτοι καὶν μὴ ὁ Λυκοῦργος εἴπῃ, ἐννοεῖς, οἶμαι, καὶ αὐτός, ὡς οὐκ ἄν ποτε ληφθεὶς ὁ τοιοῦτος ἐν πολέμῳ, ἀπόῤῥητόν τι ἐξείποι ἡ Σπάρτης, αἰκιζομένων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καλαγελῶν αὐτῆς, μαστιγοῖτο ἂν, ἀμιλλώμενος πρὸς τὴν παίοντα, ὡς πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

ANAX. Ὁ Λυκοῦργος δὲ καὶ αὐτός, ὦ Σόλων, ἐμαστιγοῦτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρόθεσμος ἂν ἤδη τοῦ ἀγῶνος, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐνεπιεύσατο; ΣΟΛ. Πρεσβύτης ἤδη ὢν ἔγραψε τοὺς νόμους αὐτοῖς Κρήτηθεν ἀφικόμενος· ἀποδεδήμηκει δὲ πρὸς τοὺς Κρῆτας, ὅτι [c] ἤκουσεν εὐνομωτάτους εἶναι, Μίνως, τοῦ Διὸς, νομοθετήσαντος ἐν αὐτοῖς. ANAX. Τί οὖν [d] σὺ καὶ, ὦ Σόλων, ἐμιμήσω Λυκοῦργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους; καλὰ [e] γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ἐστιν. ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὦ Ἀνάχαρσι,

bus. Dicat enim pro illis etiam Lycurgus illorum legislator multa rationabilia, quidque ſpectans illos ita caſtiget, qui non ut hoſtis, neque odio illud faciat, nec qui ſobolem civitatis ita conſumere velit temere, ſed quod poſtulet, ut patientiſſimi, & malo omni ſuperiores ſint, qui ſervaturi ſint patriam. Quamquam, etſi non dicat Lycurgus, ipſe, puto, intelligis, quam non unquam captus in bello talis arcanum quoddam Spartae enunciaturus ſit, hoſtibus ipſum torquentibus; ſed deriſis illis, ita flagellandum ſe praebiturum, ut ad certamen provocet ferientem, uter prius fatigetur.

39. ANACH. Utrum vero ipſe quoque; mi Solon, Lycurgus, juvenis cum eſſet pulſatus eſt, an egreſſus jam aetatem certaminis illius propriam, ſecure talia juvenili velut petulantia conſtituit? SOL. Senex jam erat, cum has illis leges ſcriberet, e Creta redux: eo autem peregrinatum abierat ad Cretenſes, quod optimis illos legibus florere audierat, quarum Minos Jovis filius conditor fuerit. ANACH. Cur igitur tu quoque, Solon, non imitaris Lycurgum, & flagellas adoleſcentulos? pulchra enim iſta, & vobis digna. SOL. Quod iſtae nobis ſufficiunt exercitationes, do-

a Αὐτὸ] Αὐτῷ L. b Σώζειν] Σῴζειν W. cum puncto ſubſcr. c Ἤκουσεν] Ἥκειν W. d Οὐ σὺ, ὦ Σόλων] Ὦ Σόλων οὐχὶ σὺ W. e Γὰρ ταῦτα] Γὰρ σὺ ταῦτα M.

terpres, ſed depravate. F.G.

Διαντιθεῖσιν] Verſum nempe erat: *hoſtibus imminentibus.* Sed *Goſn. illum neceſſitatem imponentibus.* At nec prior verſio, quam *Gujet.* reprehendit, etſi paululum deflectens, adeo longe abibat; nam hoſtibus cogentibus, i.e. ad id diſponentibus, eadem ratione intellectui horum verborum ſatisfaciet. Et in vexationibus peculiarem huic verbo ſedem eſſe, monuit etiam Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* I. c. 89. pr. quod obiter indicavi ad c. 6. f. hujus *Dial.* Eſt autem hic tantum variatio τῷ διαζομένῳ, quod proxime praemiſſum eſt; vel poteris ἔστω intelligere, ſi preſſe ad literam velis interpretari, i.e. *hoſtibus ſic diſponentibus, ſtatuentibus.* F.F.R.

60. Λυκοῦργος] Cave credas de Lycurgo hoc ut vivo Solonis tempore a Luciano dictum. M. du S.

75. Ἐφ' ἡλικίας] De pubertate dici, eoque aetatis flore, qui opponitur provectiori aetati, vid. *L. Bos* ad *Tyrannic.* c. 17. Adde Olympiodor. in vit. Plat. adnexa T. 2. *Diog. Laërt.* p. 583. ἐν ἡλικίᾳ δὲ γενόμενος. At pro tota aetate, five ſeculo, *Diod. Sic.* IV. 1. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γεγονότες. Item V. c. 20. τιμῶν] — μέχρι τῆς καθ' ἡμᾶς ἡλικίας. F.F.R.

Ibid. Ἐκπρόθεσμος — τοῦ ἀγῶνος] *Obſop.* miſere: *Certaminis auctor exiſtens*, quum ferme plane contrarium ſignificet: Recte *Geſnerus*, *aetatem certaminis jam egreſſus*, dedit. Teſtimonia ex Luciani *Hermot.* aliisque attulit *Steph.* in Theſ. Noſtri autem verba ſunt in *Hermot.* c. 80. f. λέγων ἐκπρόθεσμον εἶναι τοῦ ἐφλίματος, ubi de eo qui intra diem dictum non ſolvit, ſive, *qui ſupergreſſus eſt tempus ſtatutum*, adhibetur. F.F.R.

97. Ἐκκόψω] Sic ſcribitur ap. *Hippocr.* ubivis. Et quamquam adſpirate interdum alibi in nonnullis Luciani Edd. inveni, item in Scholiaſt. tamen frequentius laevigatur in Edd. optimis, & ſic etiam derivatum

domeſticae quae ſint: peregrina autem aemulari non ſane dignum nobis putamus. ANACH. Non? Verum intelligis nempe, quid ſit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protenſis, nullius bonae rei cauſſa, quae vel ad unumquemque ſingulatim, vel communiter ad civitatem perveniat. Igitur ſi quando peregriner Spartae, equidem, quo tempore iſta faciunt, metuo, ne ſtatim publice lapidibus ab iis obruar, ſi ad ſingula rideam, videns pulſari illos tanquam fures, aut graſſatores, aut qui aliud ex eo genere fecerint. Omnino enim helleboro mihi indigere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fieri publice patiatur.

ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεῖα ὄντα· ζηλῶν δὲ τὰ ξενικὰ οὐ πάνυ ἀξιῶμεν. ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ μαστιγοῦσθαι γυμνὸν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς ἕνεκα ὠφελίμου, ἢ αὐτῷ ἑκάστῳ, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὡς ἔγωγε ἂν πολὺ δεοίμην Σπάρτῃ, καθ' ὃν χρόνον ταῦτα δρῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καλαλευσθήσεσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἑκάστοις, ὁπόταν ὁρῶ τυπτομένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λωποδύτας, ἤ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασαμένους. ἀτεχνῶς γὰρ ἐλλεβόρου δεῖσθαί μοι δοκεῖ ἡ πόλις αὕτη, ὅτῳ καταγέλαστα ὑφ' ἑαυτῆς πάσχουσα.

40. SOL. Ne puta, o generoſe, te deſertam litem, vel abſentibus viris, dum ſolus dicis, victurum. Erit enim Spartae, qui pro iſtis etiam, ea quae par eſt, tibi reſpondeat. Verum quandoquidem ego noſtra tibi enarravi, tu autem non ſatis illa probare videris, nihil injuſti ego abs te petiturum me arbitror, ut tu etiam viciſſim enarres mihi, quo modo vos Scythae juvenes veſtros quibusque in exercitationibus educetis, & quomodo honeſti apud vos viri fiant. ANACH. Juſtiſſime tu quidem iſtuc,

1 ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ὄντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἷός τε κρατεῖν. ἔσται γάρ τις ὁ ὑπὲρ ἐκείνων σοὶ τὰ εἰκότα [h] ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ. πλὴν ἀλλ', ἐπείπερ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξελήλυθα, σὺ δὲ οὐ πάνυ [i] ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς ἔοικας, οὐκ ἄδικα αἰτήσειν ἔοικα τοῦτό σε, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθῃς πρός με, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι ἀσκεῖτε τοὺς νέους τοὺς παρ' ὑμῖν, καὶ οἷς τισι γυμνασίοις ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίγνονται. ANAX. Δικαιότατα μὲν ἔν, ὦ Σό-

f Ἐλλεβόρῳ] Bene ſic M. *Fr.* B1. & 2. P. *S.* Ἐλιβόρῳ *J. V*2. *Ald. Fl. H.* g Ἑαυτῆς] Αὐτῆς W. h Ἀντιρῶν ἐν Σπ.] Ἐν Σπάρτῃ ἀντιρῶν M. i Ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς] Receptum ex M. & *Fl.* Αὐτοῖς etiam W. Ἀρεσκόμενον ἐν τούτοις Edd. cett.

tum ἱλεβορίζω *Herm.* f. & 2. *Ver. Hiſt.* c. 18. ἱλεβόρῳ autem unō λ, ut vitioſum contemſi, licet & Cod. O. ſic habeat infra, *Navig.* c. 45. & ſupra T. I. in *Dial. Mort.* XIII. f. quod in variantt. non notavit Cl. *Hemſterh.* quia *Sunteinatn* illam, in qua has varietates notarat *Solanus*, non poſſidebat. Sed res eſt parvi, & quam nobis ad oſtentandam noſtram in colligendis variis lect. diligentiam facile relinquet ille, qui vel ſine Codd. Luciani manum felicius reſtituere norit, quam nos illis inſtructi. *J. F. R.*

6. Ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς] M. & *Fl.* Ed. Sed in Mſ. litura eſt in priori voce. In L. etiam additum eſt. Reliqui Libri corruptiſſime, ἀρεσκόμενον ἐν τούτοις. *M. du S.*

Ἀρεσκομένῳ &c.] Antiquiorem quidem *Fl.* lectionem cum *Solano* adripui, quia etiam ex Cod. probatur, & Noſter ſic ſolet, ut *Bis Accuſ.* c. 14. ἔοικας — χαριζομένῳ, &c. Alioqui per me non mutaſſem; neque credo ſtructuram ἀρεσκόμενον ἔοικας vitioſam eſſe; quum & ſic in *Aelian.* V. H. XIII. 21. legam, ἢ ἔοικε καφῇ, unde tamen facile καφῇ quoque feceris. Sed ſine controverſia cum nominativo *Long. Paſt.* L. 2. p. 68. (αἱ Νύμφαι) ἐφίσταν ἐλεοῦσαι τὸν Δάφνιν. Habuimus idem ante, ubi *Solanus* tamen id quoque mutavit. At nihil intererit, num dicas: *ſimilis erat furenti*, an: *videbatur furens.* Adeoque nominativus hic aeque bonus, etſi minus uſitatus, quam dativus. Verum quia illud ἐν τούτοις Scholiaſtae ſtilum ſapit, facilius mihi perſuaderi ſum paſſus, Florentinae lectioni locum dare. Neque ideo dico ἀρέσκειν ἐν τοῖ Graecum non eſſe, qui & γνώμῃ ἐν τινὶ & ſimilia ſupra probavi; nec barbarum facio illud Novi Foederis *Matth.* III. 17. ἐν ᾧ εὐδόκησα, quod vel decies deinceps in Euang. & Epiſt. occurrit. *J. F. R.*

Σόλων, ἢ ἔγωγε διηγήσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, ἴσως σεμνὰ ὄντα, οὐδὲ καθ' ὑμᾶς, οἵγε οὐδὲ κατὰ κόρρης σαλαχθῆναι τολμήσαιμεν ἂν μίαν σληγίνην· δειλοὶ γάρ ἐσμεν· ἀλλὰ εἰρήσεταί γε ὁποῖα ἂν εἴη. ἐς αὔριον μύθου, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλώμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἄν τε αὐτὸς ἔφης, ἔτι μᾶλλον ἐννοήσαιμι καθ' ἡσυχίαν, ἅ τε χρὴ εἰπεῖν, συναγάγοιμι τῇ μνήμῃ ἐπελθών· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ὅπη τύτοις, ἑσπέρα γὰρ ἤδη.

Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita splendida fortasse, neque vestris similia, qui neque alapam mala una excipere audeamus, meticulosi homines; sed dicetur tamen, qualia sint. Verum in crastinum, si videtur, differamus disputationem, ut & quae ipse dixisti magis adhuc silentio perpendam, & quae dicenda sint, memoria percurrens cogitem. Nunc autem ut se res habet, his ita dictis abeamus. Jam enim est vespera.

ΠΕΡΙ ΠΕΝΘΟΥΣ.

DE LUCTU.

Ἄξιόν γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν παραμυθουμένων δηθεν αὐτοὺς [a] αὖθις λεγόμενα, καὶ ὡς ἀφόρητα ἡγοῦνται τὰ συμβαίνοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ὀδυρόμενοι, καὶ [b] ἐκείνοις οὓς ὀδύρονται, ὦ, μὰ τὸν Πλούτωνα, καὶ Περσεφόνην, κατ' οὐδὲν ὑπισχνούμενοι σαφῶς, οὔτ' εἰ πονηρὰ ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, οὔτε εἰ τἀναντίον ἡδέα καὶ βελτίω τοῖς παθοῦσι, νόμῳ δὲ καὶ συνηθείᾳ τὴν λύπην ὑπιτρέποντες. ἐπειδάν τοίνυν ἀποθάνῃ τις, οὕτω ποιοῦσι. μᾶλλον δὲ πρότερον εἰπεῖν βούλομαι ἅς τινας περὶ αὐ-

1 OPerae pretium sane fuerit observare, quae a vulgo fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque vicissim ab his, qui consolantur istos, dicuntur; & ut intolerabilia lamentantes putant, cum quae sibi eveniunt ipsis, tum quae illis, quorum vicem dolent: non illi, per Plutonem ac Proserpinam! ulla ex parte scientes dilucide, nec, sintne mala ista ac dolore digna, neque an contra ea suaviora sint ac meliora his, quibus eveniunt; sed institutis & consuetudini illum dolorem suum condonantes. Cum igitur mortuus fuerit aliquis, sic faciunt. Quin illud prius volo dicere, de mor-

a Αὖθις] Αὖ Fl. b Ἐκείνοις] Αὐτοῖς ἐκείνοις Fl.

15. Παλαχθῆναι] Ἐφιππιῶς dictum. F.G.

17. Ἰδιώτας] Ἰδιώτης ὁ καλλίστου, καὶ ὁ ἀμαθὴς, ἢ ἀγράμματος. Lege *Cic.* VII. *Verr.* G.C.

18. Ὁμήρῳ] De Homero fabularum patre vide Menippi & Æaci Dialogum. G.C.

21. Ἅιδου] Tartarus *Hesiodo* is locus est, in quo Saturnus & ejus comites continentur. Sæpe tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum esse aërem sub utroque cardine crassum, perpetuo frigidum, Crates scribit. De inferis & campis Elysiis scripsit accurate *Virgil.* Ex Gobria Mago apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi sint, & de inferorum poenis *Coel.* L. VI. 9. Dicitur autem *tartarus* a ταράττω, vel a ταρταρίζειν. G.C.

25. Τῷ χάσματος] Hic pro tartaro ipso; sed deinde in *Philops.* c. 25. pro introitu ad tartarum poni, observat Rev. *J. Elsner.* ad *Evang. Luc.* XVI. 26. ubi μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήριγται habemus, quem vide plura ibi adferentem. J.F.R.

28. Πλουτῶ] Inde & Romanis *Dis pater*, vel *Dis* simpliciter. *Cic.* de Nat. D. II. *Terrena autem vis omnis atque natura Diti Patri dicata est, qui DIVES ut apud Graecos Πλούτων, quia & recidant omnia in terras & oriantur e terris.* & *Lact.* I. 14. M. du S.

30. Αὐτῷ] Αὐτῶν praetuliſſem, niſi longe major Edd. numerus αὐτῷ praeferret. In *Fl.* αὐτῷ eſt ſine jota ſubſcripto, quod ſuſpicionem aliquam de αὐτῶν etiam parit. J.F.R.

31. Τὸν τοιοῦτον] Mallem cum *Fl.* omittere articulum. Non tamen eum abjeci, quia & ſaepe alibi abundat, ut *Imag.* c. 14. τὸ γὰρ — τὸ ἀκριβέστατον. *Tox.* c. 50. ante med. τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς τοῦ Ἀγαμέμνονα, τὸν ἐπὶ

πᾶ

morte ipſa quas habeant ſententias: ſic enim apparebit, cujus rei cauſa in ſupervacuis illis elaborent.

2. Vulgus igitur promiſcuum, quos idiotas appellant docti, Homero atque Heſiodo, & fabularum auctoribus caeteris, fidem qui habeant, & legem ſibi ſtatuant illorum fictionem, locum quendam ſub terra profundum *eſſe* putant inferos, eumque magnum & ſpatioſum eſſe, & tenebricoſum, ac ſole carentem; eundem tamen neſcio qua ratione illuſtrem in tantum, ut quae in eo ſunt conſpici poſſint omnia. Imperare autem in magno illo hiatu fratrem Jovis, Plutonem *ſ. Ditem* nomine, qua quidem appellatione (ut aliquis mihi talium peritiſſimus retulit) ideo cohoneſtatus eſt, quod *dives* ſit mortuis. Hunc porro Ditem ſuae civitatis, & vitae illius apud inferos, haec habere inſtituta. Nam ſorte ipſi obtigiſſe mortuorum imperium, quos ille receptos atque aſſumtos vinculis contineat, quae effugere nemo poſſit, nec ulli omnino redeundi facultatem tribuat, niſi ob maximas cauſſas quibusdam ab omni aevo pauciſſimis.

3. Circumflui autem ipſius regionem fluviis magnis, & terrorem vel ipſo nomine injicientibus; Cocyti enim (*ploratus*) & Pyriphlegethontes (*ignicremi*) & ſimiliter appellantur. Quod vero maximum, Acheruſia palus objacet, quae primum venientes

τῇ τῦ θανάτυ δόξας ἔχυσιν. ὕτω γὰρ ἔσται φανερὸν, ἕ τινος ἕνεκα τὰ περιττὰ ἐκεῖνα ἐπιτηδεύυσιν.

Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, ὃς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσιν, Ὁμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις μυθοποιοῖς περὶ τύτων πειθόμενοι, καὶ νόμον θέμενοι τὴν ποίησιν αὐτῶν, τόπον τινὰ ὑπὸ τὴν γῆν βαθὺν, Ἅιδην ὑπειλήφασι, μέγαν δὲ καὶ πολύχωρον τῦτον εἶναι, καὶ ζοφερὸν καὶ ἀνήλιον, ὃν οἶδ' ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι δοκῦντα, πρὸς τὸ καθορᾶν τὰ ἐνόντων ἕκαστον. βασιλεύειν δὲ τῦ χάσματος ἀδελφὸν τῦ Διὸς, Πλύτωνα κεκλημένον (ὡς μοί τὰ τοιαῦτα δεινῶν τις ἔλεγε) ἀφ' τὸ πλυτεῖν τοῖς νεκροῖς τὴν προσηγορίαν τετιμημένον· τῦτον δὲ τὸν Πλύτωνα τὸν παρ' [c] αὐτῷ πολιτείαν, καὶ τὸν κάτω βίον καταστήσασθαι [d] τὸ τοιῦτον. κεκληρῶσθαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων· καταδεξάμενον δὲ αὐτὺς, καὶ παραλαβόντα, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύκτοις, ὅστις τὸ παράπαν [e] ἢ ἀνόδυ ὑφιέμενον, πλὴν ἐξ ἅπαντος τῦ αἰῶνος πάνυ ὀλίγων ἐπὶ μεγίσταις αἰτίαις.

Περιῤῥεῖσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτῦ ποταμοῖς μεγάλοις τε καὶ φοβεροῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ὀνομάτων· Κωκυτοί γὰρ, καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὰ τοιαῦτα κέκληνται. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερυσία λίμνη [f] πρόκειται, πρώτη δεχο-

[e] Αὐτῷ] Sic *Fl. P. H. Ald. S.* &c. Αὐτῶν *J.* & marg. *AIW.* [d] Τὸν τοιῦτον] Omittit artic. *Fl.* Qui adeſt in cett. [e] Τῆς ἀνόδυ ὑφιέμενον] Ita *Fl. Bs. Ald. Fr. P. H.* Τῆς ἄνω ὁδῦ ὑφιεμένου *J.* & marg. *AIW.* [f] Πρόκειται] Πρόκεται *J.* & *V2.* Πρόκεται L. & G.

τοῦ γάμου. Ante τοιῦτον etiam additur artic. *Hermot.* c. 33. τὸ τοιῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι. Sed alius non praeceſſit ibi. Eod. vero *Dial.* c. 26. τότε ταῦτα τὸ πλῆθος. ubi plura dedi. Adde *D. Sic.* V. c. 72. τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων. *Aeſop.* Fab. 2. f. τὸ γάνος· τὸ τῶν ἀετῶν, cujusmodi ſexcenta liceret proferre, ut, τοῖς Ἡρακλέους τοῖς ἀδελφοῖς ex *Pauſan.* p. 162. Vid. *Maitt.* de Dial. p. 75. Si quis jam velit τρόπον h. l. intelligi poſt τοιῦτον, ut ſit: κατὰ τὸ τοιῦτον τρόπον. ei omnino articulus erit ſervandus. *J. F. R.*

34. Διεμπώς ἀφύκτοις] Conf. ſupr. *Deor. Dial.* XVII. med. *M. du S.*

40. Κωκυτοί] Κωκυτὸς a luctu & ejulatu nominatur; lacus autem eſt inferorum, qui ex ſententia *Homeri*, Odyſſ. K. ex Styge manat, de quo *Seneca* Hercul. fur. & *Virg.* VI. Æn. *G. C.*

41. Τὸ δὲ μέγιστον] Τὸ δὲ μέγιστον ἡ Ἀχερυσία λίμνη πρόκειται. *Quodque eſt graviſſimum, praejacet Acheruſia palus.* ſic interpres. ſed ſcribendum ut Mſ. πρόκειται, *Acheruſia palus adjacet.* *J. G. G.*

42. Ἀχερυσία] Inferorum fluvius a nomine Acheron carminibus poëtarum celebris, quaſi ſine gaudio. *Virg.* 2. Georg. & VI. Æn. *G. C.*

Ibid. Πρόκειται] Variant hic Libri. Mſ. Gr. & L. πρόκει— Edd. πρόκε—. *J.* & *V2.* eam ſcripturam praeſe-

χομένη τὴς ἀπαντᾶσας, ἢν οὐκ ἔνι διαπλεῦσαι, ἢ παρελθεῖν, ἄνευ τῆ πορθμέως· βαθεῖά τε γὰρ περάσαι τοῖς ποσὶ, καὶ διανήξασθαι πολλή· καὶ ὅλως, οὐκ ἂν αὐτὴν διαπταίη οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων.

excipit, quam trajicere non licet, nec praeterire sine portitore; cum profundior sit, quam ut pedibus transiri possit, & latior, quam ut natatu trajicias; adeo ut neque volucres mortui eam transvolare possint.

Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ καθόδῳ, καὶ πύλῃ, ὑπὸ ἀδαμαντίνῃ, ἀδελφιδοῦς τῆ βασιλέως Αἰακός ἐστι, τὴν φρουρὰν ἐπιτεταγμένος, καὶ παρ' αὐτῷ, κύων τρικέφαλος, μάλα κάρχαρος, τοὺς μὲ ἀφικνουμένους φίλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέπων, τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῆ, καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος.

4. Ad ipsum porro descensum & portam, quae adamantina est, Aeacus est fratre regis genitus, cui custodia illius credita, & prope illum triceps canis, asperrimus, qui advenientes quidem amico vultu & pacato adspiciat, fugere autem si qui conentur, latratu atque rictu terreat.

Περαιωθέντας δὲ τὴν λίμνην ἐς τὸ εἴσω, λειμὼν ὑποδέχεται μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτος, καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γὰρ διὰ τοῦτο [a] ὀνόμασται. ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγήσαντο τοῖς πάλαι ἐκεῖθεν ἀφιγμένοις Ἄλκηστίς τε, καὶ Πρωτεσίλαος οἱ Θετταλοὶ, καὶ Θησεὺς ὁ τῆ Αἰγέως, καὶ ὁ τῆ Ὁμήρου Ὀδυσσεὺς, μάλα σεμνοὶ καὶ ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, ἃ φαίντες τὸ ποτοῦ, ἃ γὰρ ἂν ἐμέμνηντο αὐτῶν.

5. Hunc qui lacum superarunt, eos intus pratum suscipit magnum, consitum asphodelo, & potus expugnator memoriae, Lethes (*oblivionis*) enim *potus* propter hoc ipsum appellatus est. Haec nimirum narrarunt antiquis, qui inde redierunt, Alcestis atque Protesilaus, Thessali, & Aegei Theseus *filius*, & Homericus Ulysses, graves & digni fide testes, ut mihi videtur, qui de fonte illo non biberunt, neque enim alias memoriam eorum retinuissent.

6. Dis

a Ὠνόμασται] Ὀνόμασαι vult *Solan.* ex *Fl.* Vid. notr.

ferunt, quam secutus sum. *M. du S.*

49. Ἀδελφιδοῦς τῆ βασιλέως Αἰακός ἐστι] Jam notaverat *Cognatus*, Æacum esse Jovis filium, Plutonem vero regem dixerat supra Lucianus fratrem Jovis. An hinc ergo non satis debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Æacus est regis patruelis*, nec Æacum & Plutonem facerent patrueles, quum alter sit patruus, alter fratris filius? Immo ipsa Graeca vox debuerat eos admonuisse. *J.G.*

Ibid. Αἰακὸς] Tres sunt inferorum judices, de quibus *Virg.* VI. Æn. *Ovid.* in Ibin. Jovis filii fuere, Æacus ex Ægina Æsopi filia, Minos & Rhadamanthus ex Europa, uterque Cretensis, hic Lyciae Rex, ille Cretae. *G.C.*

51. Κύων τρικέφαλος] Cerberus a poëtis fingitur canis triceps inferorum custos. *G.C.*

52. Κάρχαρος] *Asper.* καρχαρόδους. *F.G.* Conf. supra *de Merced.* c. 35. *Quom. Hist.* c. 43. *de Sals.* 4. Et *Bis Accus.* c. 33. Proprium vero canis epitheton. Vid. *Lycophr.* Alex. vs. 34. ibique *Schol.* & *Meurs.* *J.F.R.*

54. Ὑλακτῶν ἐς τὸ χάσμα δεδιττόμενος] Vertunt, *allatrans territosque in specum redigit.* Immo plane contrarium indicant Graeca, ut non tam redigantur in specum, sed abigantur, deterreantur ipso specu, non scilicet tartareo, sed oris Cerberei, atque adeo verti debebat *& rictu* vel hiatu *deterrens*, nempe abtentanda ulterius fuga. *J.G.*

57. Ἀσφοδέλῳ] Asphodeli mentionem & *Homerus* fecit, traditque manes eo vesci. *Hesiod.* L. I. Oper. *G.C.*

59. Λήθης] Lethaei amnis Ptolemaeo & aliis fit mentio, dicitur ἀπὸ τῆ λήθης ab oblivione. *G.C.*

Ibid. Ὠνόμασται] *Solanus* margini *Junt.* adscripserat ὀνόμασαι. Florentina recte, & ω in contextu deleto ο reposuerat, quod plane non capio; nam nihil incommodi habet praeteritum. At vero, si ὀνομάζῃ legeris, alia res foret, idque reciperem, si plures addicerent. Et forsan id ipsum voluit, at calamus aberravit; nam ὀνόμασαι praeteritum sine augmento contra ipsius sententiam foret, qui augmentum deficiens ubique addere solet. *J.F.R.*

61. Ἄλκηστις] Conf. *Dial. Mort.* XXIII. §. 3. *M. du S.*

64. Ἐμοὶ δοκῶ] Et sic esse in *Fl.* ac *Fr.* adnotavit *Sol.*

Est

6. Dis ergo, ut illi dixerunt, & Proſerpina, imperant, atque in dominio habent omnia; miniſtrant vero illis, & imperium una exercent, turba multa, Furiae, Poenae, Terrores, & Mercurius: hic quidem non ſemper praeſens.

Ὁ μὲν οὖν Πλούτων, ὡς ἐκεῖνοι ἔφασαν, καὶ ἡ Περσεφόνη, δυναστεύουσι, καὶ τὰ πάντα δεσποτείαν ἔχουσιν· ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν ἀρχὴν συνδιαπράττουσιν, ὄχλος πολὺς, Ἐριννύες τε, καὶ Ποιναὶ, καὶ Φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς· οὗτος μέντοι οὐκ [b] αἰεὶ συμπαρών.

7. Magiſtratus vero & Satrapae & judices ſedent duo Minos ac Rhadamanthus Cretenſes, & Jovis filii. Hi vero bonos quidem viros & juſtos, qui cum virtute vixere, ubi plures convenerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in campum Elyſium, ubi vitam agant beatiſſimam.

Ὑπαρχοι δὲ, καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ κάθηνται δύο, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθυς, Κρῆτες ὄντες, καὶ υἱοὶ τοῦ Διός. οὗτοι δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν, καὶ δικαίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὰν συναλισθῶσι πολλοὶ, καθάπερ εἰς ἀποικίαν τινὰ, πέμπουσιν ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεσομένους.

8. Si vero malos deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum detrudunt, pro portione ſuae injuſtitiae puniendos. Ibi vero quid non malorum patiuntur? torti, uſtulati, carpti a vulturibus, a rota circumacti, ſaxa per arduum volventes. Tantalus quidem, ad ipſum ſtans lacum

Ἂν δέ τινας τῶν πονηρῶν λάβωσι, ταῖς Ἐριννύσι παραδόντες, [c] ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον [d] ἐκπέμπουσι, τὸν λόγον τῆς ἀδικίας κολασθησομένους. ἔνθα δὴ τί τῶν κακῶν οὐ πάσχουσι, στρεβλούμενοί τε καὶ [e] καιόμενοι, καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι, καὶ τροχῷ συμφερόμενοι, καὶ λίθους ἀναχυλίοντες; ὁ μὲν γοῦν Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖος

[b] Αἰεὶ] Sic Edd. conſtanter. [c] Ἐς τὸν τῶν ἀσ. χῶρον] Ἐς τὸ χωρίον Fl. ſola. [d] Ἐκπέμπουσι] Ἐκπέμπουσι J. ſola. [e] Καιόμενοι] Sic Fl. B1. P. &c. recte. Καίομενοι J.

Eſt & in cett. quid mirum? Ita enim ſolet, ut, ἐκλῶς γὰρ εἶπεῖν. *Paraſ.* c. 42. pr. Ἐμοὶ δοκεῖν, infra *de Dom.* c. 17. f. & ſupra I. *Ver. Hiſt.* c. 7. &c. *Alciphr.* III. p. 372. Ἐμοὶ δοκῶ, Θετταλίδα τινὰ γραῦν — καλαγωγοῦσι. Et ſic *Plut.* Themiſt. p. m. 113. F. *Ariſtoph.* Pl. 736. *Ael.* V. H. I. 17. atque alibi. *J.F.R.*

70. Ἐριννύες] Male vertunt *Furiae, furiae, furiae, poenae.* Cum ſit, *Erinnyes, Furiae.* *J.G.G.*

Ibid. Φόβοι] Mirum ni corrupta haec vox. Scio tamen & *Pavori* dedicatum templum. Sed de notis & tritis Diis hic ſermo eſt. V. *Fl.* *M. du S.*

71. Αἰεὶ] Licet αἰὶν pro ἀεὶ potius poëticum; nihil tamen muto, quia ſic ſaepe ap. Noſtrum. Ita αἶψα pro ἆψα vid. ad *Amor.* c. 49. & mox ad c. 15. *J.F.R.*

77. Συναλισθῶσι] Conf. infra *Philopſ.* c. 12. *M. du S.*

82. Ἐς — χῶρον ἐκπέμπουσι] Non quidem vitioſum quod J. habet ἐσπέμπουσι, error tamen operarum, aut forſan correctoris, qui duas praepoſitiones oppoſitas ferre non potuit; qua oppoſitione tamen nihil frequentius. Vid. quae notamus ad *Hermot.* c. 79. f. ἐς ὄλμον ἐκχύσας. Ita ἐς & πρὸς μὲ λαβόλατον habuimus ap. Noſtrum vel centies: qui dubitat, adeat *Tim.* c. 26. & 33. *Nigr.* §. 4. *Imag.* 1. & 2. *Quom. Hiſt.* c. 42. πρὸς τὰ — λαβολατοῦσιν. Et *Icarom.* 23. *Bis Accuſ.* 20. &c. *Alciphr.* III. p. 450. Verum & eamdem praepoſitionem repeti quis neſcit? Quare pauca tantum tironibus: *Tim.* §. 25. ἐκλαλοῦσι σὲ τῷ βίῳ. *Gall.* 31. ἐκαγχυσκοῦντα ἐκὶ φροντίδων. *Quom. Hiſt.* c. 4. m. πρὸς — λιθίδιον προσκτυσάμενος. *Thucyd.* VII. 52. πρὸς τὰ τείχη προσέβαλλον, & c. 50. pr. ἀφικόμενοι ὑπὸ τὴν Αυβίνην. *Long. Paſt.* III. 117. εἰς κόλπον ἐσήλασαν. *J.F.R.*

85. Καιόμενοι] Quis? vide not. ad *Mer.* c. 14. *M. du S.*

86. Ὑπὸ γυπῶν — Τάνταλος] *Homer.* Od. Λ. 581. *M. du S.*

87. Ὁ μὲν δὴ Τάνταλος ἐν' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἕστηκε] *Tantalus in ipſa palude ſtat.* Sic interpres. Cur omiſit αὐτὸς? quia nullus ei hic erat locus. Quid enim eſſet *Tantalus in ipſa palude ipſe ſtat.* legendum αὖος. Ὁ μὲν δὴ Τάνταλος ἐν' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖος ἕστηκε. *Tantalus in illa ipſa palude ſiccus ſtat*, quippe qui *mediis ſtitiebat in undis.* Hanc meam emendationem certiſſimam eſſe poſtea firmavit vetus codex. *J.G.G.*

ἀ αὐ῾τὸν ἔσχε, κινδυνεύων ἀπὸ τῆ δίψης ὁ κακοδαίμων ἀποθανεῖν.

siccus, siti mori miser metuit.

Οἱ δὲ τῆ μέσῃ βίῳ πολλοὶ ὄντες ἔτοι, ἐν τῷ λειμῶνι πλανῶν᾽ ἄνευ τ σωμάτων, σκιαὶ γενόμενοι; ϗ ἀπὸ τῆ ἁφῆ καθάπερ καπνὸς ἀφανιζόμενοι. τρέφον᾽ δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς, ϗ τοῖς καθαγιζομένοις ὅπ τ τάφων· ὡς εἴ τῳ μὴ εἴη καλαλελειμμένον ὑπὲρ γῆς φίλον, ἢ συγγενὴς, ἄσιτον ἔτον νεκρὸς, ϗ λιμώττων ἐν αὐτοῖς πολιτεύε᾽.

9. Sed mediae cujusdam vitae homines, magnus sane numerus, per pratum oberrant sine corporibus, umbrae facti, quique sub ipso tactu fumi instar evanescant. Nutriuntur ergo libaminibus nostris, & inferiis quas tumulis illorum mittimus. Itaque si cui non sit relictus supra terram amicus aut cognatus, ille esurit mortuus, & fame cruciatus inter illos vitam agit.

Ταῦτα ἔτως ἰσχυρῶς παρελήλυθε τὺς πολλύς, ὥστε ἐπειδάν τις ἀποθάνῃ τ οἰκείων, πρῶτα μ᾽ φέρουσες ὀβολὸν, ἐς τὸ στόμα κατέθηκαν αὐτῷ, μισθὸν τῷ πορθμεῖ τ ναυλιλίας γενησόμενον· ἐ πρότερον ἐξετάσαντες ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζε᾽, ϗ εἰ διαχωρεῖ παρὰ τοῖς κάτω, ϗ εἰ δύνα᾽ παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς, ἢ Μακεδονικὸς, ἢ Αἰγιναῖον ὀβολός· ἀλ' ὅτι πολὺ κάλλιον ἦν μὴ ἔχειν τὰ πορθμία καταβαλεῖν. ἔτω γ ἂν, ἐ παραδεξαμένυ τῆ πορθμέως, ἀναπόμπιμοι πάλιν ἐς τ βίον ἀφικνῆντο.

10. Haec firmiter adeo occuparunt vulgus, ut si quis moriatur familiarium, primo quidem obolum in os illi imponant, mercedem futuram portitori trajectus, non explorato prius, quod numi genus lege ibi receptum sit? an apud inferos commeet? valeatne apud illos Atticus, an Macedonicus, an Aegineticus obolus; neque *illud cogitant*, multo esse melius, si qui pro vectura solvere non possint, sic enim portitore non admittente rejecti in vitam rursus redeant.

Μετὰ ταῦτα δὲ, λύσαντες αὐτὺς, ὡς ἐχ ἱκανῆς τ κάτω λίμνης λυτρὸν εἶναι τοῖς

11. Postea vero cum abluerunt illos, (quasi non sufficiat pro lavacro infernus iste la-

a Αὐ῾τὸν] Receptum ex G. L. & marg. *A1.* Αὐτὸς Edd. omnes.

3. Φέροντες ὀβολὸν] Nec habet quem porrigat ore, quadrantem. *Juvenal. G.*

89. Αὐ῾τὸν] Praeter G. etiam L. *M. du S.*

91. Τῆ μέσῃ βίῳ] *Mediocris. F.G.* Id est, quum *Benedictus* dedisset *mediae vitae*, *Gujetus* correxit *mediocris*; quod ipsum tamen in *Paris.* Ed. jam erat. Ego vero *Benedicto* adstipulor; mens enim Luciani est, homines mediae cuidam inter bonos malosque vitae rationi addictos, statu etiam quodam inter felicitatem & cruciatus medio frui. Nam primo de bonorum ac justorum beatitudine: dein de malorum poenis dixit: jam de iis qui quasi *neutris* accenseri possint, loquitur. *J. F. R.*

95. Χοαῖς] Ea de re jam supra ad Ἐπικτ. c. 22. & mox hic c. 19. Vide & *Philostratum* p. 32. *M. du S.*

Ibid. Καθαγιζομένοις] Conf. Ἐπικτ. c. 22. No. 69. *M. du S.* Adde mox c. 19. Et Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* IV. p. 269. No. 12. *J. F. R.*

3. Ὀβολὸν] Alludunt ad hunc morem cum Nocer alibi, tum alii multi. *Juv.* III.

nec habet quem porrigat ore trientem.

Hic nummus διώβολος dicebatur. *M. du S.*

6. Νομίζεται] I. e. sit in usu, consuetudine. *F.G.*

Ibid. Εἰ διαχωρεῖ] Vertendum esse: *utrum admittatur*, monuit *Viger.* de Idiot. p. 170. Et *F. Guj. S'il passe, s'il court.* *J. F. R.*

7. Διαχωρεῖ] Eandem hic notionem habet hoc verbum, quam cognato προχωρεῖν copiose vindicat *Salmas.* ad Soli. p. 769, b. B. quaeque convenit cum eo quem vulgo *cursum* vocamus: Germani etiam suum gehen / ire, ita adhibent. *J. M. G.*

10. Πορθμεῖα] Πορθμεῖα. *F.G.* Ego nihil muto. Nam sic solet apud Nostrum πορθμεῖον pro *naulo* scribi. Vid. *Dial. Mort.* IV. §. 1. f. παραλογιζόμενον τὸν πορθμεῖα. Et *Dial.* XXII. pr/ Ἀπόδ῾ — τὰ πορθμεῖα etiam de'it *Hemst.* licet ibi O. & *Fl.* πορθμεῖα. Item *Catapl.* §. 18. τὸν πορθμεῖον καταβαλεῖν, & alibi. Conf. omnino quae Cl.

lacus his ; qui ibi sunt) & unguento optimo unxerunt proclive jam ad foetorem corpus , & floribus illud tempestivis coronarunt , splendide vestitum proponunt , ne videlicet in via frigeant , vel nudi conspiciantur a Cerbero.

12. Inter haec ploratus, & fletus mulierum, & lacrimae ab omnibus, & planctus pectorum , & laceratae comae , & genae cruentatae : alicubi vestis etiam laceratur, & pulvis inspergitur capiti , & miseriores vivi mortuo. Nam illi quidem humi saepe volvuntur , & capita allidunt solo : at iste decorus & pulcher , & ultra quam fas est coronatus, sublimis jacet & elatus, ornatus quasi ad pompam.

13. Tum mater , &, per Jovem, pater, de medio cognatorum agmine progressus, eumque complexus (propositum enim fingamus juvenem, & pulchrum aliquem, ut magis in eo actus quasi fabulae vigeat) voces quasdam absurdas ac vanas edit , ad quas ipse mortuus , vocis usu impetrato, respondeat. Dicet enim pater lugubri voce

ἐκεῖ, καὶ μύρῳ τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς δυσωδίαν ἤδη [b] βιαζόμενον, καὶ στεφανώσαντες τοῖς ὡραίοις ἄνθεσι, προτίθενται, λαμπρῶς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ ῥιγῶεν δηλονότι καὶ ἐν τῇ ὁδῷ, μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο τῷ Κερβέρῳ.

Οἰμωγαὶ δὲ ἐπὶ τούτοις, καὶ κωκυτὸς γυναικῶν, καὶ πάντων δάκρυα, καὶ στέρνα τυπτόμενα, καὶ σπαραττομένη κόμη, καὶ φοινισσόμεναι παρειαί. καί που καὶ ἐσθὴς καλαππάγνυται, καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσῃ, καὶ οἱ ζῶντες οἰκτρότεροι τῶν νεκρῶν. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ [c] καλινδοῦνται πολλάκις, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὐχήμων καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὁλοκληρίαν ἐστεφανωμένος, ὑψηλὸς πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὥσπερ ἐς πομπὴν κεκοσμημένος.

Εἶθ' ἡ μήτηρ, καὶ, νὴ Δί', ὁ πατὴρ, ἐκ μέσων τῶν συγγενῶν προελθών, καὶ περιχυθεὶς αὐτῷ (προκείσθω γάρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ ἁρμοδιώτερον ἐπ' αὐτῷ τὸ δρᾶμα ᾖ) φωνὰς ἀλλοκότους, καὶ ματαίας ἀφίησι, πρὸς ἃς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ' ἄν, εἰ λάβοι φωνήν. [d] φήσει γὰρ ὁ πατὴρ, γοε-

[b] Βιαζόμενον] Sic *Fl. J. Fr. P.* &c. [c] Καλινδοῦνται] Sic *Fl. J. Ald. S.* Κυλινδοῦνται *Bi. P. Fr. H.* [d] Φήσει] Φησὶ *Fl.*

Cl. *Hemsterh.* de differentia inter πορφύριον & πορφυρῶν dedit in Ed. Lucian. minore , p. 18. quae cum vel omiserit in Ed. majore vel ad alium locum retulerit, per compendium saltem indicabo. Πορφυρῶν , ait, apud Nostrum numquam non pro ipsa scapha vectoria poni solet. Dein dissensum Grammaticorum *Hesychii*, *Eustathii*, *Suidae* , & *Etymologici* circa haec vocabula tradit. *J. F. R.*

13. Λούσαντες αὐτοὺς] Lavabant Ethnici olim sepulturae danda corpora. *Eurip.* in Hecuba. ὡς παῖδα λουτροῖς τοῖς πανυστάτοις λούσω. *G. C.*

16. Βιαζόμενον] Mallem βιαζομένῳ , ut ad δυσωδίαν referatur. *M. du S.*

Βιαζόμενον] *Juntinae* margini adscripserat *Solan.* noster. Forsan βιαζομένῳ. Sed cum pertineat ad σῶμα, nihil muto, nisi quod comma post σῶμα sustulerim. *J. F. R.*

25. Καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσῃ] *Diod. Sic.* l. c. 91. pr. ὅταν γάρ τις ἀποθάνῃ παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) οἱ μὲν συγγενεῖς & φίλοι πάντες καθαπασάμενοι πηλὸν τὰς κεφαλὰς , περιέρχονται τὴν πόλιν θρηνοῦντες. Ubi Cl. *P. Wesseling.* etiam hoc Luciani testimonio utitur , aliaque passim hoc *Diod.* Libro ad illustrandas hujus generis antiquitates adfert. *J. F. R.*

27. Καλινδοῦνται] Hoc praetuli, quia est in Edd. potioribus , & quia sic quoque c. 1. *Gymnas.* Alioqui utrumque probum esse , satis notum arbitror. *Epict.* Sent. 24. ἐπὶ πλατείας κλίνης καλινδούμενον τοσοῦτον. *Aelian.* XIV. 15. γράψαι ἵππον καλινδούμενον, ubi Cl. *Periz.* id aliis duobus Luciani testimoniis probat. Sed κυλινδυμένους λίθους *Herodian.* I. 12. 18. Et κυλίνδεται *Aristoph.* Vesp. 490. atque alibi. *J. F. R.*

39. Εἰ λάβοι φωνήν] Suspensa oratio usque in pag. sequentem , ubi ait : αὖτοι σὺ ἂν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς. *Th. M.*

Ibid. Φήσει] Φησὶν Interpres legisse videtur. *F. G.*

Φήσει] Non recepi Florentinae lectionem , quia brevi post, pr. §. 14. iterum φήσει etiam consentiente

γεφρόν τι φθεγγόμενον, καὶ προσετείναντα ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, Τέκνον ἥδιστον, οἴχῃ μοι, ἢ τέθνηκας, ἢ πρὸ ὥρας ἀνηρπάσθης, μόνον ἐμὲ [a] ἔτι τὸ ἄθλιον καλαλιπὼν, ἢ γαμήσας, ἢ παιδοποιησάμενος, ἢ στρατεύσαμενος, ἢ γεωργήσας, οὐκ εἰς γῆρας ἐλθὼν, ἢ κωμάσῃ πάλιν, ἢδ' ἐραθήσῃ, τέκνον, ἢδ' ἐν συμποσίῳ μὴ τῶν ἡλικιωτῶν μεθυσθήσῃ.

productis singulis nominibus; *Fili dulcissime, sic ne abis mihi, & mortuus es, & ante maturam aetatem abreptus es, solo me relicto infelici, non uxore ducta, non susceptis liberis, non attigisti militiam, agrum non coluisti, non pervenisti ad senectutem! Non comissabis iterum, non amabis, fili, non inebriaberis in convivio cum aequalibus!*

Ταῦτα δὲ ἢ τὰ τοιαῦτα φήσῃ, οἰόμενος τὸν υἱὸν δεῖσθαι μὴ ἔτι τούτων, ἢ ὀφθῆναι ἢ μὴ τῶν τελευτῶν, ἢ δύνασθαι δὲ μετέχειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦτα φημί; πόσοι γὰρ ἢ ἵππους, ἢ παλλακίδας, οἱ δὲ ἢ οἰνοχόους [b] ὀπισατέσφαξαν, ἢ ἐσθῆτα, ἢ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατέφλεξαν, ἢ συγκατώρυξαν, ὡς χρησομένοις ἐκεῖ, ἢ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν κάτω;

14. Haec autem atque his similia dicet, putans, filium suum adhuc indigere talibus, & appetere ea etiam post mortem, participem autem eorum non posse fieri. Quamquam, quid ista dico? Quot enim etiam equos, & pellices, alii vero etiam pocillatores jugularunt in funere, vestemque & alium mundum una combusserunt, defoderuntve, quasi usuris ibi & fruituris apud inferos?

Ὁ δὲ ὢν πρεσβύτης ὁ πενθῶν [c] ὑτωσὶ πάντα ταῦτα ὁπόσα εἴρηκε, ἢ ἔτι τούτων πλείονα, ὥστε τῷ παιδὶ [d] εἶνεκα τραγῳδεῖν ἔοικεν· οἶδε γὰρ οὐκ ἀκουσόμενον, ἢδ', ἂν μεῖζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος, ὥστε μὴν αὐτῷ. Φρονεῖν γὰρ οὕτω, ἢ [e] γινώσκειν ἱκανὸν ἦν ἢ ἄνευ τῆς βοῆς. ἢδεῖς γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. λοιπὸν ὧν ἔστιν αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα λῆρεῖν, ἢθ' ὅ, τι

15. Senex igitur iste lugens, quaecumque dixit, & his etiam plura, neque filii caussa tragica voce proclamasse videtur; novit enim non auditurum, etsi plusquam Stentorea voce inclamet; neque sua ipsius, cum sic sentire & arbitrari etiam sine clamore sufficiat: nemo quippe, ut ad se ipse clamet, opus habet. Relinquitur ergo, illum praesentium caussa sic delirare, qui neque quid filio

[a] Ἔτι] Nihil variat *Fl.* [b] Ἐπισατέσφαξαν] Ἢ συγκατώρυξαν male inserit *Fl.* [c] Οὕτωσὶ] Et sic *Fl.* [d] Εἵνεκα] Scripsi ex *Fl. Ald. J. Bl. S.* Ἕνεκα *Fg. H. P.* [e] Γινώσκειν] Ita *Fl. Bl. Fr. Ald. Va. P. H.* Γιγνώσκειν *S. A.* Γιόσκειν *J.*

te illic eadem Florentina. *J.F.R.*

41. Οἴχῃ μοι] Verbum istud in recenti luctu usurpatum illustrat, neque hoc praetermisso exemplo, *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 172. *J.M.G.*

60. Εἵνεκα] Quum nihil varietatis notatum esset; in *P.* tamen usitatiorem orthographiam ἵνεκα invenirem, in *J.* ἰνεκα, reliquas pervolvi, ac principes Edd. in hoc conspirare vidi; cumque & alias ita scriptum apud Nostrum invenerim, id servare non dubitavi. *J.F.R.*

62. Ἐμβοήσῃ] Obiter vindicavimus hoc verbum Luciano supra in *Amor.* c. 13. ubi *Solan.* ἀναβοᾶν rescribi volebat. Addo jam *Thucyd.* IV. c. 112. ἐμβοήσαντας δὲ ἀθρόοι. & *Dion. Hal.* XI. p. m. 718. f. *J.F.R.*

63. Αὐτοῦ] Sic Libri omnes. Ego emendandum censeo, legendumque ἑαυτοῦ. *M. du S.*

66. Οὐθ' ὅ, τι πίστευθεν] Male iterum in vulgatis legitur ὅτι. *Neque scientem, quid filio suo evenerit. J.F.*

74. Ματαιάζουσα] Aliter legisse videtur *Suidas*, nempe ματαιάζουσα. Sed aut genuina est lectio, quam sequimur, aut si quid mutandum, ματαζ— legendum fuit. *M. du S.*

Ματαιάζουσα] Verba *Suidae* ad quae in var. Lect. hic respicitur, sunt: ὁμοίως εὕρηται παρὰ τῷ Λουκιανῷ ματαιάζω. At unicum tantum hoc Luciani testimonium ad probandum τὸ ματαιάζω adtulit *Steph.* nec ego alibi observavi; quare nescio num *Suidae* sit adsentiendum. Quia tamen lectio est constans, nihil muto. *J.F.R.*

76. Παῦσαι τιλλόμενον τὴν κόμην] *Th. Mag.* v. τίλλω haec eodem modo habet. *M. du S.*

80. Ἢ

filio acciderit sciat ; neque quorsum abierit ; quin, qui neque vitam illius, qualis fuerit, explorarit ; alioquin enim ipsius inde transitum non tanquam malum quiddam graviter ferret.

16. Dicat ergo illi filius, exorato Aeaco & Dite, ut paullum prospicere de illo *inferorum* ostio sibi liceat, & à vanis querelis patrem revocare, *Quid clamas homo infelix? quid molestias mihi facessis ? Desine comas vellere, & faciei cutem cruentare. Quid maledicis mihi, & miserum me vocas, & fato malo usum, qui multum te melior factus sim ac beatior ? Aut quid mali pati tibi videor ? illudne quod non talis, qualis tu es, senex factus sum, calvo capite, facie rugosa, incurvus, imbecillis genibus, atque in universum a tempore ipso veternosus, post menses multos atque Olympiadas impletas denique sic delirans sub tot testibus ? Stolide, quid boni tibi videtur in vita, cujus non amplius futurus sim particeps ? Potationes dices nimirum & coemas, & vestes, & res Venereas; ac metuis, ne hisce carens miser sim ? Non cogitas autem, non sitire multo esse, quam bibere,*

πέποιθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα, ἔνθ' ὅπου κεχώρηκε, μᾶλλον δὲ ὅτι † βίου [f] αὐτῆς ἐξετάσαντα ὁποῖός ἐστιν· εἰ γὰρ ἂν † ἐξ αὐτῆς μετάστασιν ὡς τι τῶν δεινῶν ἐδυσχέραινεν.

Εἶποι δ' ἂν ὁ παῖς πρὸς αὐτὸν παραιτησάμενος † Αἰακὸν καὶ † Ἀϊδωνέα πρὸς ὀλίγον τῆς γομίης ὑποκύψαι, καὶ † πατέρα παῦσαι [g] μαλαιάζοντα, Ὦ κακόδαιμον ἄνθρωπε, τί κέκραγας; τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι τιλλόμενος † κόμην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσας· τί μοι λοιδορῇ, καὶ ἄθλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολύ σε βελτίω καὶ μακαριώτερον γεγενημένον; [h] ἢ τί σοι δεινὸν πάσχειν δοκῶ; [i] ἢ διότι μὴ τοιοῦτοι γέρων ἐγενόμην οἷος εἶ σύ, φαλακρὸς μὲ † κεφαλὴν, † δὲ ὄψιν ἐρρυτιδωμένος, κυφὸς, καὶ τὰ γόνατα νωθής, καὶ ὅλως ὑπὸ τῆς χρόνου σαθρὸς, πολλὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας, καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, παραπαίων ὑπὸ τοσούτων μαρτύρων; ὦ μάταιε, τί σοι χρηστὸν εἶναι δοκεῖ [k] περὶ † βίου, ἢ μηκέτι μεθέξομεν; [l] ἢ ποτὺς πότους ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἑταίρας, καὶ Ἀφροδίσια; καὶ δέδιας μὴ τούτων ἐνδεὴς γενόμενος, ἀπόλωμαι; οὐκ ἐννοεῖς δὲ ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τοῦ

[f] Αὐτοῦ] Αὐτὸν vel αὐτῶν L. Vulgatum tenet *Fl.* [g] Μαλαιάζοντα] Consentiunt *Fl. J. Fr. P.* &c. Μαλαίζοντα *Suid.* [h] Ἢ] *J.* & *V2.* ἤ. Ceterae ἤ. [i] Ἢ διότι] Ἢ διότι *Fl. Fr. P. H.* &c. Νὴ δι' ὅτι *J.* ἤ διότι *V2.* Ἢ τί σοι marg. *A1.* [k] Περὶ] Recepi ex *Fl.* nam περὶ Edd. cett. [l] Ἢ] Ita interrogantis more dedi ex marg. *A1.* pro vulgato ἤ.

80. Ἢ τί] Sequor *Venetas* ἤ τί *numquid*, pro ἤ *aut*, scribens. *J.F.R.*

81. Ἢ διότι] *Fl.* Ed. cum plerisque aliis ἤ δ. *Ven.* 2. & hic & supra ἤ, quod magis probo. Sed hic *J.* quae prius ἤ etiam habebat, νὴ δι' ὅτι habet, quod sequi nolui contra fidem reliquorum Codd. *M. du S.*

85. Τριακάδας] Sic Rhet. c. 9. ἢ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ἢ λας ἀριθμῶν. *M. du S.*

89. Παρὰ] Sic recte *Fl.* Ed. Reliquae περὶ. Qua de re jam supra dictum est. *M. du S.*

Παρὰ † βίου] Has praepositiones saepissime omnium ab Scribis confundi quis nescit ? Conf. *Asin.* c. 22. Et quae Cl. *Hemst.* habet ad *Halc.* c. 2. Quare minus forsan recte περὶ † βίου reliquimus in *Piscat.* c. 25.

quum & ibi παρὰ tres Codd. exhiberent. Adde *Cocyt.* c. 9. ubi παρὰ † β. ex plerisque dedimus, dum nonnullae κατὰ ibi haberent, quod tamen aeque bonum ; nam & sic κατὰ † βίου sine varietate ibid. c. ult. *J.F.R.*

90. Τοὺς πότους] Nihil variari in hac scriptura notabat *Solan.* Sed nec varietatem desiderem. Vid. ad *Gall.* c. 12. No. 43. Et *Icar.* 7. f. *J.F.R.*

93. Διψῆν — πιεῖν] Διψᾶν & πιεῖν Attica forma postulare videretur ; verum διψῆν, πιεῖν etiam his potius usitatum, bene monent Grammatici. Vid. *Aristoph.* Nub. 440. Παρίχω τύπτειν, πιεῖν, διψῆν. *Phryn.* p. m. 18. Πιεῖν, διψῆν, λέγε, ἀλλὰ μὴ πῖν διψᾶν. Scripsissem διψῆν sine puncto subscripto ; sed quia pleri-

τῦ πιεῖν, ἢ τὸ μὴ φαγεῖν, τῦ φυγεῖν, ἢ τὸ μὴ ῥιγῶν, τῦ ἀμπεχόνης εὐπορεῖν.

Φέρε τοίνυν ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνοεῖν, [a] διδάξομαί σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, ἢ δὴ ἀναλαβὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, Τέκνον ἄθλιον, οὐκέτι διψήσεις, οὐκέτι πεινήσεις, οὐδὲ ῥιγώσεις. οἴχῃ μοι, κακοδαίμον, ἐκφυγὼν τὰς νόσους, ἢ πυρετὸν ἔτι δεδιὼς, ἢ πολέμιον, ἢ τύραννον· οὐκ ἔρως σε ἀνιάσῃ, οὐδὲ συνουσία [b] διαστρέψῃ, οὐδὲ σπαθήσεις ὀπὶ τέτταρα δὶς ἢ τρὶς τ' ἡμέρας, ἢ τ' συμφορᾶς οὐδὲ [c] καλαφρονηθήσῃ, γέρων γεράμενος, οὐδ' ὀχληρὸς ἔσῃ τοῖς νέοις βλεπόμενος.

Ἂν ταῦτα λέγῃς, ὦ πάτερ, οὐκ οἶει πολὺ ἀληθέστερα, καὶ γελοιότερα ἐκείνων ἐρεῖν; ἀλλὰ [d] ὅρα μὴ τόδε σε ἀνιᾷ, καὶ λιμὸν ἔμφυτον τ' ἐμοῦ ζάφορον καὶ τὸ πολὺ σκότος, κἄπειτα δεδιὰς μή σοι ἀποπνιγῶ καλαχλειοθεὶς [e] ἐν τῷ μνημάτι; χρὴ δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι, ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν ἐξαιρεθέντων, ἢ καὶ, νὴ Δία, καέντων μετ' ὀλίγον, εἴγε καῦσαί με διεγνώκατε, οὔτε σκότος, οὔτε φῶς ὁρᾶν [f] δυνησόμεθα· καὶ ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια.

melius; & non esurire, quam edere; & non 95 rigere, quam copiam habere vestium?

17. *Age vero, quandoquidem ignorare videris, docebo te lamentari verius. Itaque repetito initio clama, Fili miser, non amplius sities, non esuries amplius, non algebis. Abiisti mihi, infelix, effugisti morbos, febrim non amplius metuis; non hostem, non tyrannum. Non amor tibi facesset negotium, non coitus te atteret, neque insuper infercies te* 5 *bis aut ter in die: o miseriam! Neque senex factus contemneris, neque molestus eris ipso conspectu juvenibus.*

18. *Haec si dicas, pater, nonne putas te multo veriora istis & magis ridicula dicturum? Verum vide an non illud te cruciet, & cogites tenebras, quae apud nos sunt, & 10 multam caliginem; deinde illud metuas, ne tibi suffocer in sepulcro conclusus? Oportet autem adcogitare illud, putrefactis oculis, aut etiam, per Jovem, combustis paullo post, si quidem cremare me decrevistis, neque tenebras neque lucem videre poterimus. Ac ista* 15 *forte quidem tolerabilia.*

19. *Quid*

[a] Διδάξομαι] Servavi scripturam Edd. *S. P.* licet διδάξωμαι sit in *F. Fl. Ald. Bt. H. Fr.* [b] Παρατρέψῃ] Hic Edd. Διαστρέψει *G.* Διατρέψει *L.* Utrumque tam ἀφαστρέψ. quam ἀφαστ. adscriptum marg. *Ar.* [c] Καλαφρονηθήσῃ] Bene ita *P. H. S. Bt.* & 2. Καλαφρονηθείσῃ *F. Fl. Ald. Fr.* [d] Ὅρα] Ἄρα esse in quodam addit *Solan.* & ἐ in *Pell.* non vero satis distincte. [e] Ἐν τῷ μνημάτι] Ἐν ἐπιμνήματι *Fr.* Vulgatum est in cett. [f] Δυνησόμεθα] Restitui ex L. Δυνησόμεθα Edd. hac priores.

que sic malunt, servavi, & hic & *Parasit.* c. 38. *F. F. R.*

3. Οὐδὲ συνουσία διαστρέψει] *Non pervertet concubitus*, sed rectius antiquus liber οὐδὲ συνουσία ἀφαστρέψει. *non te depravabit, corrumpet concubitus*, non tuam valetudinem labefactabit. Διαστρέφειν est *avertere, abducere.* Ἀφαστρέφειν *distorquere, corrumpere. F. G. G.*

4. Παρατρέψει] An διατρέψει; *Marc. Antoninus* de vita sua: ἡ συνουσία ἐγὶ σαφῶς διατριβέριον. Παρατρέψει σε, i. e. *atteret te, consumet, conficiet. F. G.*

Παρατρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις] Interpretati sunt, *non pervertet coitus, neque hujus caussa bis terve per diem rem tuam dissipabis.* Ego, nec quid sibi διατρέψει, *pervertes*, hic velit, recte intelligebam; neque quomodo aliquis *bis terve per diem rem suam dissipare* possit. Putabam autem legendum esse διατρίψει, quod verbum convenire huic loco, non est opus ut ostendatur. Alterum autem σπαθᾶν intelligebam de epulis, quas bis, aut ter adeo, solitas apud Graecos etiam instaurari in singulos dies, vel nomina ἀρίστου, δείπνου, ac δόρπου satis indicant, de quibus vid. *Poll.* 6, 101. seq. Porro ipsa propria verbi σπαθᾶν notio non tam ad *dissipationem* & *dilapidationem* bonorum pertinet, ad quam viri docti fere referunt, quam ad aliquid *densandum, infarciendum*, cum significet proprie spathae textoriae ope subtemen intra staminis tramas insertum densare & coire cogere. Puto igitur σπαθᾶν vel σπαθᾶσθαι dici eos, qui cupide ac copiose cibum potumque ingerunt; tum, ventri avaro omnia donant, & in illud barathrum tota detrudunt patrimonia. Haec commode transtuleris ad loca auctorum, quae jam collegit Ezech. *Spanhem.* ad *Aristoph. Nub.* 55. Cogitabam etiam ἡ δυσπάθησις, aegritudine non affi-

19. *Quid vero me fletus ille vester juvat, & ille ad tibiam planctus pectorum, & mulierum illa immoderata lamentatio? Quid vero coronatum in sepulcro saxum? Aut quid apud vos valet infundere illi merum? an putatis destillaturum illud ad nos, penetraturumque esse ipsos ad inferos? Quod enim ad inferiarum sacrificia, & ipsi, puto, videtis, cum, quae facillime fugiunt, fumus auferat, ea ad superiora in caelum abire, neque quidquam nobis prodesse inferis: quod autem relinquitur, pulverem inutilem, nisi forte cineribus vesci nos creditis. Non adeo sterile nobis atque infruziferum Ditis imperium est, neque asphodelus nobis deficit, a vobis cibos ut arcessamus. Itaque, sic me Tisiphone, olim propter ea quae faciebatis dicebatisque clarum cachinnari subiit: at impediit linteum ac lanae, quibus mihi devinxistis maxillas.*

20. *Haec orantem atris penitus mors abdidit alis.*

Τί δέ με ὁ καπυτὸς ὑμῶν ὀίνηται, ἢ τὸ πρὸς τὸν αὐλὸν αὕτη στεναλικτία, ἢ ἡ τῶν γυναικῶν ἐκεῖ τὸ θρῆνον ἀμέλητα; τί δὲ ὁ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος ἐστεφανωμένος; ἢ τί ὑμῖν δύναται τὸ ἄκρατον ὀπτῆναι; ἢ νομίζετε καλῶς ἄξειν αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς, ἢ μέχρι τοῦ Ἅιδου διίξεσθαι; τὰ μὲν γὰρ ὅτι τῶν καθαγισμῶν ἢ αὐτοὶ ὁρᾶτε, αἴμαι, ὡς τὸ μὲν νοστιμώτατον τῶν παρεσκευασμένων ὁ καπνὸς ἀναλαβὼν, ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν οἴχεται, μηδέν τι ἡμᾶς ὠφελήσας τοὺς κάτω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κόνις, ἀχρεῖον, ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι περιστέλλετε. οὐ γὰρ οὕτως ἄσπορος, οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος χώρα, οὐδ' ἀπολέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος, ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σιτία μεταπεμπώμεθα. ὥστε μοι, νὴ τὴν Τισιφόνην, πάλαι δὴ ἐφ', οἷς ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παμμέγεθες ἐπῆλθε γέλως· διεκώλυσε δὲ ἡ ὀθόνη, καὶ τὰ ἔρια, οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγξατε.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε.

πρὸς

g Ἐστεφανωμένος] Sic Fl. H. P. Bt. Στεφανωμένος J. h Ὑμῶν] Sic bene Fl. Fr. P. &c. Ἡμῶν J.

20. Αὐλὸν] Αὐλητὰς δὲ συνεπάλλειν ἐπὶ τὰ πάθη τῶν ἀποιχομένων, * ὡς δῆλον ἐκ τῆς θείας Εὐαγγελίου. V.

* Ὡς δῆλον] Posteriora haec verba desunt in C.

afficieris. Sed non est opus aliquid mutare. Ἐπὶ τούτῳ verti eodem sensu atque *ἐπὶ τούτοις insuper*: non quo vehementer probem; sed quod nihil novi rectius. *J. M. G.*

Παρατρίψαι] Διατρίψαι facilius concoquo quam παρατρίψει. Placet tamen magis conjectura *Gujeti* & *Gesneri* unius literulae mutatione sensum facilem praebens. *J. F. R.*

Ibid. Σκαθήσεις ἐπὶ] I. e. *insuper*, pro fuse, bis aut ter in die *epulaberis*, vel rem prodiges in sumptus superfluos. *F. G.*

10. Καὶ λέγουσῃ] Ὅτι λέγουσῃ. *Th. M.* In ᾗ consentiunt Edd. nec quidquam varietatis notatum invenio ex Codd. *J. F. R.*

13. Καλαικλισθεὶς ὁ ἐπὶ μνήματι] Ἐν ἐπιμνήματι. *In superposito monumento.* *Th. M.*

Καλαικλισθεὶς ἐν &c.] En quam facile regulae criticae sine librorum auctoritate fallere possint. Adripuit *Marcil.* quod literarum ductus suadebat, & sine mutatione, sola vocum conjunctione locum sanare visus est: sed illud τῷ pro ἐπὶ, quod Libri suppeditant, & quod forsan conjicere non ausus esset, verius esse, quilibet videt. *J. F. R.*

17. Δυσπόμεθα] Ita L. recte. In Impr. δυσόμεθα. *M. du S.*

22. Ἐστεφανωμένος] Accentus *Juntinae* satis ostendit, eam praeteritum quoque exhibere voluisse, alioqui στεφανώμενος proparoxytonos dedisset: de augmento omittendo hic non cogitandum, quod etiam κακοφωνίαν pareret, licet id alias omitti satis saepe monuerimus. *J. F. R.*

26. Καθαγισμῶν] Vid. supra dicta ad c. 9. *J. F. R.*

27. Νοστιμώτατον] Conf. supra Μισθ. c. 39. *M. du S.*

35. Μεταπεμπώμεθα] Vertitur *deportemus*. Redde: *petamus.* *F. G.*

40. Ὡς ἄρα &c.] *Homer.* Il. Π. 502. & 855. *M. du S.*

πρὸς Διὸς [a] δὲ, ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ὀπισθαφεὶς, ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, οὐκ ἂν οἰώμεθα δικαιότατα ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὅμως οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι, καὶ μεταστειλάμενοί τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς [b] συνειληχότα παλαιὰς συμφορὰς, τούτῳ συναγωνιστῇ, καὶ χορηγῷ τῆς ἀνοίας καλαχρῶνι, ὅποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζουσι.

Καὶ μέχρι μὲν θρήνων, ὁ αὐτὸς ἅπασι νόμος τῆς ἀβελτηρίας· τὸ δ' ἀπὸ τούτων, διελόμενοι κατ' ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἕλλην ἔκαυσεν, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς [c] ὑάλῳ [d] φειχρίᾳ, ὁ δὲ Σκύθης καλεῖται, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύπτιος. ὅτε μὲν οὖν (λέγω δὲ ἰδὼν) ξηράνας τὸν νεκρὸν, εὐδιπνον καὶ συμπότιν ἐποίησάν, πολλάκις δὲ καὶ δεομένῳ χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυ-

At per *ego vos* Jovem *obsecro*, si dicat talia conversus mortuus, & nixus cubito; nonne aequissima nobis videatur dicere? Sed tamen stolidi homines & vociferantur, & arcessito quodam lamentationum Sophista, qui veteres multas calamitates collegerit, hoc adjutore & praecentore quasi suae amentiae utuntur, & ubi ille incepit, suas querelas Oillius cantui subjiciunt.

21. Et quantum ad lamentationes, eadem omnibus lex ineptiarum. Quod vero supereest, divisi per gentes quantum ad sepulturae rationem, Graecus illos cremat, humat Persa, Indus vitro quodam oblinit, Scytha vero edit, *succis velut* muria condit Aegyptius. Hic vero, quae vidi narro, siccatum cadaver convivam suum & compotorem solet facere. Saepe etiam pecuniae in-

[a] Διὸς] Omittit *Fl.* [b] Συνειληχότα] Nihil variant Edd. [c] Ὑάλῳ] Ὕλῃ *Fl.* Σιάλῳ Edd. *Cogn.* In ὑάλῳ consentiunt nostri Codd. & Edd. [d] Φειχρίᾳ] Emenda φειχύῃ, vel φειχίῃ, quod *Guj.* etiam monuit.

45. Καὶ μεταστειλάμενοί τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς συμφορὰς] Loquitur Noster de eo ritu, quo in funeribus solitus fuerit quis conduci, qui planctum excitaret, & lugubre carmen caneret; qualis erat apud Romanos praefica. At in Verbis Graecis mendum est certissimum. Quid enim est συνειληχότα συμφορὰς? Pejus id in edit. *Amst.* ubi συμειληχότα. Συνειληχότα est ab συλλαγχάνω, sive συλλήγω. Atqui id locum hic non habet. Emendo συνειλοχότα, quod Attice dicitur pro συνειλεχότα, ab συλλέγω, *colligo*, *corrado*. Demosthenes in Midian, Πολλὰ μὲ ποιῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ περὶ ὧν τοὺς ἄλλους ἠδίκηκεν ἔχω λέγειν, ὥσπερ εἶπον ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, καὶ συνείλοχα ὕβρεις αὐτοῦ, καὶ πονηρίας τοιαύτας, &c. Expone itaque Luciani verba, *Arcessentes luctus aliquem artificem, qui multos veteres casus quos corraserit, narret, & in quovis funere idemtidem repetat.* *J.F.*

46. Θρήνων σοφιστὴν] Hic est quem *Homerus* θρήνων ἐξαρχον vocat, Il. Ω. 721. Alii aliter. *M. du S.*

47. Συνειληχότα] Immo συνειλοχότα a συλλέγω. *F.G.* Συνειληχότα] Συνειλοχότα voluit *Solanus*. Sed quum alii aeque conjici posse dixerint συνειληφότα, Edd. lectionem intactam sivi, facile autem utrovis more emendandam, si quid opus fuerit; *Jensii* tamen conjectura magis placet. *J.F.R.*

49. Καλαχρῶνι)] Dativum sive ablativum huic verbo proprium, contra *Graev.* probavit *Jensius* in Lectt. Luc. p. 333. Vid. & nos ad *Asin.* c. 52. *J.F.R.*

53. Ἕλλην ἔκαυσεν] *Homer.* in funere Patrocli docet Graecos cadavera combussisse. *G.C.*

Ἕλλην ἔκαυσεν] Crematio *Macrobii* tempore in usu esse desierat VII. 7. Vid. *Meurs.* AG. XI. 1097. Magi comburi corpora non concedebant. *Jambl.* No. 154. & *Diog. Laërt.* 2. D. Non Graeci tamen id soli factitabant. Brachmanis etiam mos ille, seu Gymnosophistis solemnis erat. Vid. Πρ. c. 25. *M. du S.*

54. Πέρσης ἔθαψεν] Persas cera circumlitos mortuos condire solitos scribit *Cic.* quod & Aliniis attribuitur. *Strabo* etiam sola, inquit, sepeliunt corpora Persae cera oblinentes. *G.C.*

Ibid. Ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ φειχρίᾳ] Lege ὑάλῳ φειχύῃ, seu potius φειχύι. id est, *vitro incrustat.* Indi mortuos incrustasse testantur *Herodotus* & *Diodorus Siculus*. Pessime interpres: *adipe suillo oblinit.* *AE.M.*

Ibid. Ἰνδὸς ὑάλῳ φειχρίᾳ] Ὕαλος magis Atticum esse quam ὕελος, adsentior *Phrynich.* p. 136. etsi posterius quoque non semel apud probatos reperias; ideoque non damnaverim, quod *Phrynichus* facit; nam ὕελος *Diod. Sic.* fere ubique, vid. L. 2. c. 15. ubi vel sexies ita scribitur. Bene igitur *Th. Mag.* ὕαλος dixere Attici, ὕελος communiter Graeci. Φειχύι autem vel φειχίῃ pro φειχρίᾳ malim ex eodem *Diod.* ubi jam non de orthographia, sed de re ipsa agitur; nam de mortuis hoc modo condendis & condiendis loquens saepe & constanter verbo φειχεύειν utitur, ut l. c. de Aethiopibus ait: ταριχεύσαντες γὰρ τὰ σώματα, καὶ φειχεύσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὕελον. ac deinde ibid. αὐτὸς φησι τὸ μὲν σῶμα ταριχεύεσθαι, τὴν μέντοι ὕελον μὴ φειχεύειν γυμνοῖς τοῖς σώμασι. Iterum deinde: περὶ τὴν εἰκόνα χεῖσθαι τὴν ὕελον: nec non III. c. 9. &c. non

indigenti Aegyptio solvit inopiam pignori oppositus in tempore frater paterve.

22. Aggesti quidem tumuli, & pyramides, & cippi, & inscriptiones parvo tempore durantes, quei non superflua, & lusibus similia?

23. Verum etiam ludorum certamina quidam instituerunt, & funebres ad monumenta orationes habuerunt, quasi causam defuncti agerent, aut testimonium illi perhiberent apud illos inferorum judices.

24. Post haec omnia sunt parentales epulae: Adsunt cognati, & parentes consolantur defuncti, & gustare illos cogunt, ut qui non inviti, per Jovem, cogendos se praebeant, sed jam trium dierum fame macerati ferre inediam diutius non possint. Et, *quo usque tandem*, ajunt, *lugemus?*

ὀπτίῳ, ἔλυσε τὴν ἀπορίαν, ἐνέχυρον ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν χερῷ.

[e] Χώματα μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδες, καὶ στῆλαι, καὶ ἐπιγράμματα, [f] πρὸς ὀλίγον ἀφαρπάζοντα, πῶς δ' οὐκ εἰκὸς, καὶ παιδιᾶς προσεοικότα;

Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔνιοι διέθεσαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τοῖς μνημάτων, ὥσπερ συναγορεύοντες, ἢ μαρτυροῦντες παρὰ τοῖς κάτω δικασταῖς τῷ νεκρῷ.

Ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ περίδειπνον, καὶ πάρεισιν οἱ προσήκοντες, καὶ τοὺς γονέας παραμυθοῦνται τοῦ τελευτήκοτος, καὶ πείθουσι γεύσασθαι, ὡς οὐκ ἀηδῶς, μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη τριῶν ἐξῆς ἡμερῶν ἀπηυδηκότας. καὶ μέχρι μοῦ τινος, ὦ οὗτος, ὀδυρόμεθα; ἔασον

[e] Χώματα] Χρώματα *Fl.* male. [f] Πρὸς] Καὶ πρὸς *Fl.* male.

tamen idem quod nostrum vitrum fuisse, recte ad loc. priorem *Diodori*, No. 45. monet Cl. *Wessel.* conjiciens sal quoddam fossile pellucidítate vitrum referente ad id adhibitum. At si artificialis, quod Cl. *Gesn.* existimat, compositionis incrustatio fuerit, vulgatum Luciani σεσηρέναι aeque satisfaciet ac σεσηκέναι. Merum sal quidem sufficere mihi non videtur, quod ab humiditate aëris vel locorum subterraneorum facile liqueſcit, & frustra sic cadavera forent ante exsiccata: quare minerale quoddam firmius, ut lapis specularis, vel simile illi, unde vitreas laminas lucernarum conficiunt, requiri videtur. Etsi vitrum quale nostrum, illo tempore dudum notum fuit, ut supra vidimus. Hoc autem ita circumfundi posse, non est verisimile. *J. F. R.*

Ibid. Ὑδρὸς] Inungebant cadavera pollinctores & libitinarii quae in pyra mox cremarent. *Virg.* *G. C.*

55. Ὑάλῳ] Vid. *Gataker.* ad *M. Aur.* IV. 48. *Aelianus* V. H. XIII. 3. narrat in sepulchro Beli repertam σῦλλον ὑελίνῳ ἔνδον ἐν κυρίῳ ὁ νεκρὸς ἐν ἐλαίῳ. Sic in vitrea theca asservatum Alexandri Magni cadaver conspexit Augustus. Vid. Notam ad Νεκρ. Δ. XIII. *Condiunt Aegyptii mortuos, & eos domi servant: Persae etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxime permaneant diuturna corpora. Cic.* Tusc. I. 45. & *Herod.* I. 140. *Fl.* ὑέλῳ. *M. du S.*

Ὑάλῳ σεσηρέναι] *Suillum adipem* interpretationis antiquae facessere hinc jubeam equidem. Neque tamen *vitrum* proprium hic intelligi posse, manifestum est ex verbi σεσηρέναι notione. *Hesychius* non tantum ὑαλὸν & ὑαλοῦν λαμπρὸν interpretatur ac ἀφανῆς, sed ipsum etiam ὑαλόν. Et quid similius vitro, quam illa accepta a Seribus h. e. Indis pigmenta, quas *Loccas* vocamus? & variae gummatum solutiones ac praeparationes ad conditurum corporum idoneae? Fuerit itaque illa Indorum conditura similis *Theodori Kerckringii* inventa, qui integra cadavera succino circumfuso condivit, si vera sunt, quae narrat *Morhof.* Polyh. 2, 2, 2, 37, 3. *J. M. G.*

56. Ταριχεύει &c.] *Sext. Empir.* III. Pyrrhon. Hypotyp. 24. p. 184. (monente Cl. *P. Wesseling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 92. f. Αἰγύπτιοι δὲ τὰ ἔντερα ἐξελόντες, ταριχεύουσι αὐτοὺς (νεκροὺς) καὶ σὺν ἑαυτοῖς ἔσωθι χῆς ἔχουσι. Adde not. Cl. *Hemsterh.* ad Nostri *Necyom.* c. 15. No. 42. *J. F. R.*

57. Λόγου δὲ ἰδίου] Aegyptiorum mostui tempore Luciani adhuc condiebantur. *F. G.*

Λόγου δὲ ἰδίου] Scripta igitur haec post reditum ex Aegypto, (vid. Ἀλ. μωθ.) cum antea illic fuisse non constet. *M. du S.*

59. Δεσμεύουσι σπλάγχνα] *Herod.* II. & *Diod.* I. §. 1. *M. du S.*

Ibid. Ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ — ἰσχνῷ — γυμνάδι.] Confirmat idem *Diod. Sic.* I. c. 93. scribens: νόμιμον δ' ἐστὶ παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) καὶ τὸ διδόναι τὰ σώματα τῶν τετελευτηκότων γυναῖκα εἰς ὑποθήκην δανεῖσι τοῖς δὲ μὴ λυσαμένοις ὄνειδός τε μέγιστον ἀκολουθεῖ, καὶ μὴ τὴν τελευτὴν τάφοις ταφῆναι. Ubi Cl. *P. Wesseling.* plura in hanc rem ex *Stob.* Serm. 38. *Herodot.* 2, 136. aliisque, non omisso hoc Luciani testimonio, adfert. *J. F. R.*

66. Ἀγῶνας] Vid. Δημ. c. 33. & alibi passim. *M. du S.*

83. Καὶ

ἔασον ἀναπαύσασθαι τὸν τῦ μακαρίτυ δαίμονας· εἰ δὲ καὶ τὸ παντάπαν [a] κλαίειν διέγνωκας, αὐτῦ τε τύτυ ἕνεκα χρὴ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ ἀφραίνοις πρὸς τὸ πένθος τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς ἁπάντων ῥαψῳδῦσι δύο τῦ Ὁμήρυ στίχοι·

amice. Patere requiescere felicis pueri manes. Si vero omnino plorare decrevisti, illius ipsius rei causſa oportet cibo non abstinere, ut magnitudini luctus sufficias. Tunc sane, tunc in omnium ore sunt duo Homeri versus:

Καὶ γὰρ τ' ἠύκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτυ. — *Pulchricoma haud Niobe tamen est oblita ciborum*

Καὶ γὰρ τ' οὐκέτι νέκυσι πενθήσαι Ἀχαιούς. — Et: *Non jam ventre licet functos luzere Pelasgis.*

Οἱ δὲ ἅπτονται μέν, αἰσχυνόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, καὶ δεδιότες, εἰ φανεῖεν μετὰ τὸ τελευτῆσαι τὸν φιλτάτων τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμμανόμενοι. ταῦτα, καὶ πολὺ τύτων γελοιότερα εὕροι τις ἂν ὀπτηρῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, διὰ τὸ τὸν πολλὸν τὸ μέγιστον τῶν κακῶν τὸν θάνατον οἴεσθαι.

Illi vero attingunt, cum pudore quidem ab initio, & veriti, si videantur post carissimorum mortem humanis tamen passionibus obnoxii. Haec, & multo his magis ridicula, inveniat aliquis si observet, quae in luctu fiunt propterea, quod vulgus maximum malorum putat mortem.

a Κλαίειν] Κλάειν *Fl.* sine puncto subscripto.

83. Καὶ γὰρ] *Homer.* Il. Ω. 602. *M. du S.* 85. Γαστέρι δ' οὔπως] *Iliad.* T. 225. *M. du S.*

FINIS TOMI SECUNDI.

APPENDIX AD TOM. II.

DECLAMATIO

D. ERASMI ROTERODAMI,

LUCIANI TYRANNICIDÆ RESPONDENS.

ARGUMENTUM.

Ejusdem generis haec cum Tyrannicida, ejusdemque status est, sed adversaria. Ut enim illic contenditur praemium esse dandum tanquam tyrannicida, ei qui filium tyranni interfecerat: ita hic negatur eum satisfeciſſe legi, aut tyrannicidam esse, qui non ipsum tyrannum, sed filium tyranni occidisset. Exordio benevolentiam captat, à persona Judicum; deinde calumniæ adversarii, qua in suspicionem adductus fuerat, quasi ipse quoque tyrannidi faveret, quia illi praemium dandum negabat, respondet per absolutionem primum, deinde & per inficiationem ex locis conjecturalibus, elevata interim illius persona, atque ipse vicissim in suspicionem, ex modo actionis vocato. Post exordium propositio sequitur cum attentione, & admonitione Judicis, quorsum in hac causa maxime spectare debeat, atque inde ad confutationem venitur. In qua primum refelluntur ordine capita illa, qua alter in argumento ab imo ad summum tractarat, puta Voluntas, Conatus, Effectus. Ac voluntati quidem opponit voluntatem legis, ut qua non quid quisque voluerit, sed quid effecerit, spectet, neque cogitationes, sed facta praemiis compenset. Conatum vero elevat variis ac multis similibus & exemplis, ostendens in nullo pacto, aut contractu, aut certamine, aut aliis denique id genus rebus satis esse, conari aliquid & coepisse, sed praestari oportere. Effectum conditiones sequi, non conatum. Et quod alter etiam conatum in legibus spectari dixerat, id distinguit, ostendens diversam esse rationem praemiorum & poenarum. In maleficiis interdum & voluntatem puniri, in beneficiis autem nunquam praemium dari, nisi ei, qui quod lex proponit, re ipsa effecerit. Postremo & patria gratis inservire ac officium praestare cives debere & illum satis mercedis pro conatu suo retulisse, laudem & gloriam. Effectum autem refellit, quia non simpliciter id effecerit, quod lex jubet, sed fortuna seu numine ita ferente, caedem filii, mortem patris consecutum esse. Non enim quia ipsius gladio tyrannus posten seipsum confecerit, ob id ipsius hoc factum esse. Deinde etiam incertum fuisse exitum, & quidnam pater, occiso filio facturus fuerit; & hic consilium quoque petituris subvertit, primo ut incertum & periculosum, neque certis rationibus formatum, deinde etiam ut fictum, & post eventum rei, demum simulatum. Denique non idem esse occidere, id quod lex jubet, & mortis causſam qualemcunque praebere: idque iterum multis similibus probat. Atque hoc loco disputationem supra coeptam renovat, de eo quatenus voluntas in legibus spectatur, & in quibus per se sufficiat, nempe in maleficiis & non in beneficiis, & ob id neque hic praemium illi deberi, ut qui coeperit, non absolverit beneficium. Confutatis igitur hoc pacto voluntate, conatu & effectu, quarto loco id aggreditur, quod petitor in narratione potissimum amplificat, puta filium fuisse caput & causſam tyrannidis, eoque sublato, etiam tyrannidem sublatam fuisse. Ac primo quidem filium ostendit non fuisse tyrannum, neque tyrannidis caput, confutatis signis, & caeteris rationibus: qua alter ad eam rem probandam adduxerat. Deinde, ut maxime fuerit, legem jubere ipsum tyrannum non ut quisque tyranno similis, aut nocentior etiam est, occidere. Et hic multis verbis de authoritate legum disputat, & quod non temere verba legum huc aut illuc deflectenda sint, alioqui multa pericula & incommoda ex eo secutura esse. Postremo etiam ipse locum ab imo ad summum tractat, & ut alter voluisse, egisse, effeciſſe se dixerat, ita hic contra neque animum ad rem gerendam habuisse illum, neque recta via aggressum esse, neque denique id quod lex jubet, perfeciſſe ostendit. Et sub hanc orationem concludit, brevi capitum repetitione, & conformatione seu prosopopoeia, legum, reipubl. & deorum quoque expostulantium cum petitore, ut inique & praeter meritum, praemium petente.

SI mihi causſa haec, Judices, apud concionem popularem, quæ ſtudiis potius, quam exacto rerum judicio duci consuevit, esset agenda, ac non magis apud Judices ex honestissimis ordinibus delectos, nimirum graviſſimos ſapientiſſimosque, nonnihil profecto vererer, ne omnium animis nova hac & inſperata laetitia gestientibus, atque (ut ita dixerim) exultantibus, nec ſatis attentos, nec dociles essem auditores habiturus. Porro faventes, benevolosque multo minus: quippe qui frontem modo, qualisque personam hujus negotii intuentibus, non faciem ipsam propius contemplantibus videri fortasse possim, in communi totius civitatis gaudio, tum autem in causſa tam populari, velut importunius obstrepere atque obturbare. Enimvero quum omnis affectus inutilis est ad recte judicandum, tum ingens, intemperans, atque exundans laetitia, non solum judicium omne funditus tollere solet, verum etiam noſtri ſenſus

sus non raro nobis eripere: praesertim (si quemadmodum haec nostra) post graves diuturnasque calamitates, ac veluti tempestatem saevissimam repente praeterque spem (quasi portus quidam) fuerit objecta. Quid autem tam acerbum liberae multitudini, quam servitus? Quid tam dulce, quid tam exoptatum, quam libertas? Itaque non rebus modo ipsis, sed vel inanibus harum rerum vocabulis, plebis animus queat ad quidlibet impelli: maxime primis his aliquot diebus, dum gaudiorum adhuc velut aestus quidam impotens, omnia sursum ac deorsum miscet, dum laetitiae temulentia, dum gratulandi dulcis quaedam ebrietas pectus occupans, animum ad cogitandum instituere non sinit. Verum vestra Judices singularis sapientia perspicacitasque non hoc tantum scrupulo me levat, verum & hanc mihi fiduciam suppeditat, uti sperem futurum, ut hoc contradicendi munus, quod equidem nec invidentia, nec favore in Tyrannidem (sicut iste calumniabatur) sed solita mea, & (ut opinor) nota Reipub. charitate susceperi, vobis non modo non invidiosum, sed favorabile, plausibileque videatur. Etenim postquam viderem manifesta quadam Deorum benevolentia, post diuturnam ac miserrimam illam servitutem, toties Reip. votis expetitam libertatem aliquando contigisse, nihil prius curandum nobis esse judicavi, quam ut gratos nos exhiberemus in eos, a quibus nobis tam egregia felicitas esset profecta, quo videlicet munus suum huic urbi propitium, perpetuumque facere vellent, & constabilire tuerique quod largiri non essent gravati, meminissemusque iisdem in manu esse, ut eriperent ingratis, quod optantibus dedissent. Sunt autem vel primae gratitudinis partes, intelligere videlicet, cui beneficium acceptum ferre debeas. Et hac una ratione mortales divinae beneficentiae gratiam referre possumus: si beneficium acceptum agnoscamus: si celebremus, si ad illos authores referamus. Neque mihi committendum putavi, ut dum nimium candidi in civem esse volumus, in Deos ingrati impiique reperiamur. Neque enim isthoc nomine nunc perinde laboratur, ne hoc praemii pereat aerario, & hujus lucris accrescat (quanquam id quoque longa jam tyrannide exhaustius est, quam ut inde temere dari praemia conveniat immerentibus.) Illud agitur, ne Dii immortales, qui hujus malo consulta nobis verterunt bene, hoc tantum munus a nobis tanquam ingratis reposcant, si quod ipsis solis debetur honoris, laudis, gratiae, id illis fraudatis, in hominem contulerimus. At quem hominem obsecro? Nempe qui quum privatus contra leges juvenem occiderit, atque hac temeritate sua restitutae libertatis periculosam occasionem modo praebuerit, idque adeo imprudens (uti mox docebimus) non veretur pulcherrimum tyrannicidae titulum Diis eripere, sibi arrogare: Reipub. diem dicere, ac leges ipsas in jus vocare: civitatem ingratitudinis ream agere, nisi sibi totam hanc felicitatem ferat acceptam. Nullum quidem, judices, facinus speciosius tyrannicidio, nullum Diis dignius: verum hoc impudentior, qui sibi laudem tam eximiam usurpat immeritus. Nullum praemium honestius illustriusve, quam quod tyrannicidae debetur: Sed hoc impensius accuratiusque spectandum, ne temere decernatur indigno. Permulta si quidem, permulta ad id requiruntur, ut hoc tam egregio titulo, ut hoc tam divino praemio dignus quis esse videatur: quorum nihil in hunc competere, paulo post evincemus. Proinde eum non tolerandae improbitatis mihi videatur, qui legibus tum homicidii, tum temeritatis poenas debeat, eum a legibus praemium omnium maximum petere: petere dixi, imo flagitare: & ita flagitare, ut etiamsi unum ex hujus arbitrio dependerint, tamen multa insuper isti creditori sint debiturae. Quae cuncta quum postulare jure potuisset: maluit tamen homo verecundus, unico persoluto, reliqua sibi deberi, ut haberet nimirum, quod obnoxiae Reip., quoties libido sit, possit imperare. Tum illud utrum risu potius, an odio dignum existimem, quod in tribunalibus, quod apud ornatissimum severissimorum judicum consessum, Thrasonem quendam nobis e comoedia retulit? Sensistis, judices, ut è corona plerique risum tenere nequierint, dum personatus iste Hercules tragoediam illam suam nobis recitabat: de sese terque quaterque tyrannicida, de sapiente illo gladio commilitone suo, qui per se prudens senem interemit: *digno videlicet*, qui inter sydera collocetur, *domino in deorum* numerum relato; Dii boni, quibus phaleris, quibus fucis, quibus ampullis facinus illud nobis *suum* ornavit, jactavit, exaggeravit? quam *militari jactantia*, quam Stentorea voce, quam *fastuoso vultu*, quam arrogantibus superciliis, quam stupidis oculis, suum ipse vobis encomium deronabat? Quaeso, Judices, ut etiam nunc *hominis* vultum diligenter attendatis: nonne vobis minitari videtur? nonne dicere? ni mihi praemium decreveritis, haud feretis impune, incolumi divino illo meo, ac *fortissimo* gladio, qui vel sine me, meas vices, ubi lubebit, acturus est. Quis tandem *istam* feret jactantiam, *vel in eo*, qui vere tyrannum occidisset? *Haec quoque me causa*, Judices (neque enim inficiandum est) commovit, ut hujus offerrem petitioni, vel magis, ut immoderatam arrogantiam, ut odiosam hujus imputationem retunderem. Videbam jam inde ab initio, quum certatim universa civitas Diis libertatis authoribus grataretur, ut hic sese ira tumens in medium ingesserit, quam indigne tulerit victimas Diis servatoribus immolatas. Sibi hunc honorem eripi, *sese unicum* esse restitutae libertatis authorem *proclamabat*, leges, aras, focos, omnia publica *privataque*, suae dextrae, suo magnifico gladio deberi. Agite, quid futurum denique, Judices, auguramini, si id ad hujus intolerabilem jactantiam, vestra authoritas, vestra comprobatio, si praemium quasi pignus accesserit? Quid, nisi ut tyranno submoto, alter quidam huic civitati paretur, qui ventosae linguae, gloriaeque quasi tyrannidem quandam exerceat? Qui quotidie nobis odiosam istam suam tragoediam ingerat, quotidie dextram istam Herculanam & gladium prodigiosum minitetur? Utrum est hoc, Judices, tyrannide liberari, an mutare Tyrannum? Videtis ipsi, quam minaci fronte me jam obtueatur. Quid mihi succenset? Quid minitaris oculis? Quid terres supercilio? An mihi non licebit libertate in contradicendo (*tuo scilicet* munere) uti, quum tu sic abutare? qui liberum ti-

tibi putaris (id quod etiam in proſcenio leges fieri vetant) crimen tam atrox, tam capitale in civem impingere, tantum quia libuit, idque apud Judices iratos, in tam frequenti civium corona, quod nequeas vel leviſſimo confirmare argumento. Siquidem quam reliqua glorioſe, tam illud impudenter dicebas, mihi nullam fuiſſe cauſſam, quare tibi contradicendi partes ſuſciperem, niſi quo tyranni necem, quæ me diſcruciaret ſcilicet, ulciſcerer. Quo quidem tuo exemplo ſi viciſſim in te liberet uti, mox intelligeres, quam atrocia, quanto probabilius in te poſſint retorqueri. Nam tuum iſtud tam invidioſum (quemadmodum tu quidem exiſtimabas) convicium, me longe minus etiam territabat, quam (quod vulgo dicunt) ex pelvi redditum fulgur. Etenim praeterquam quod neque affinitas, neque cognatio, neque neceſſitudo, neque emolumentum, neque prorſus alia res ullà mihi cum tyranno interceſſit, cur mea referret illum vivere? Sine quibus rebus nullam in quenquam criminis haerere ſuſpicionem, tu quoque ſcires, niſi nunquam tribunalia vidiſſes, ac niſi hodie devium te lucelli ſpes feciſſet jureconſultum: equidem arbitror, meam fidem, integritatem, pietatem, totamque meam vitam ſic huic Reipub. ſpectatam eſſe, ut iſto crimine tibi potius improbitatis odium, quam mihi ſuſpicionem ullam conciliaris. Vides quam multis adductus ſim cauſſis, ut tibi obſiſterem? Denique (ſi ſcire vis) bona civium pars id a me enixiſſime flagitavit, ut ſui patrocinium adverſum te capeſſerem, negantes ſibi videri tyrannide liberos eſſe, niſi te a tyrannicidæ praemio dejicerem. Non quod pudeat homini debere hanc felicitatem: tametſi id quoque durum, ei debere qui ſic imputet. Sed debere arroganti, ſane quam moleſtum eſt: at debere, cui non debeas, iſtuc vero non graviſſimum modo, verum etiam ſtultiſſimum. Equidem ne leoni quidem vel verbo refrager, ſi modo is promereatur: ſed obnoxium eſſe tam importuno imputatori, tum qui nihil juverit, id vero bis miſerum eſt, bis ſtultum eſt. Nullus enim inſolentius exprobrat beneficium, quam qui quod non dedit, id vult dediſſe videri. Sed finge mihi nullam eſſe cauſſam cur tibi me opponerem, niſi quia ſic animo lubitum ſit meo, profecto nihil habes quod mihi jure ſuccenſeas. Etenim quum apud Judices tam ſanctos agatur: ſi vere praemium meruiſti, non tibi honorem eripio, verum etiam vehementer illuſtro, quando non paulo magnificentius eſt tyrannicidæ praemium eviciſſe, quam tuliſſe. Sin minus, aequus veniam dabis, ſi boni civis fungor officio, ſi nullo meo emolumento Remp. debiti praemii ream defendo, ſi ſtultitiæ crimen, ſi imprudentiæ infamiam a civitate depello, ſi non ſino, ut noſtro omnium periculo haec urbs in Deos exiſtat ingrata. Poſtremo ſi deorum immortalium cauſam ago, quibus honorem debitum tu conaris intervertere, ut vel hinc ſat liqueat, quanta religione reliquam cauſſam egeris, qui ſtatim ingrediens tam impudenter ſis calumniatus: Contradicit igitur, contra Remp. favet tyranno. Quanquam ego illud quoque liberæ civitatis eſſe judico, hoc loco vel tyrannorum cauſas citra fraudem agere licere. Neque tamen a vobis poſtulo, Judices, ut vel mihi proſit in cauſſa hoc meum erga Remp. ſtudium, vel huic obſit tam inſolens arrogantia: imo non deprecor invidentiæ ſuſpicionem, non refugio vel atrociſſimam illam, quam iſte mihi conabatur impingere, invidiam, ut tyranno faviſſe videar, niſi certioribus, quam ut a quoquam refelli poſſint, argumentis evinco, niſi demum & adverſario perſuadeo, modo ne tergiverſetur, ut quam maxime civiliter quis agat, nullum ei deberi praemium. Sin exactius ſeveriusque, poenam etiam ab ipſo deberi. Quæ quidem dum quam poteſt breviſſime facio, quaeſo, Judices, ut me attentis animis atque auribus audiatis. Meminiſtis, Judices, ut iſte inter dicendum ſubinde nobis conatus ſit ob oculos ponere, id unum ſpectare juſſerit, quantis malis tyrannide ſimus levati. Hoc paſſim inculcabat, hac re bonam orationis partem occupabat, nihil nos aliud perpendere voluit, niſi quod gravem ſervitutem toleraſſemus, nunc optata libertate frueremur. Nimirum id tantum vos ſpectare voluit, quod ad hoc judicium nihil attinebat. Neque enim hoc in quaeſtionem venit, quam miſera ſit tyrannis, quam optanda libertas. Sed de illo cognoſcitis, Judices, quum libertas huic urbi ſit reſtituta, quanta hinc laudis portio hujus virtuti debeatur, & an id quod eventu cum hujus facto conjunctum eſt, idem cum ejus merito conjunctum videri oporteat. Relegam autem eadem veſtigia, quibus ipſe in cauſſam ingreſſus eſt, quod equidem refellendi genus ſimpliciſſimum eſſe puto, ſequarque partes illas, quibus iſte rem ſecuit, id nimirum agens, ut quemadmodum ingenioſi convivatores iisdem carnibus alio atque alio modo coquendis condiendisque efficiunt, ut multa opſoniorum genera videantur, itidem iſte nobis ex unico homicidio multa faciat tyrannicidia. Repetam igitur ordine gradus illos, quibus iſte facinus ſuum ſibi viſus eſt mirifice attollere, & in quibus identidem reſtitabat. Quod ſi me deturbante, vel in uno quolibet conſiſtere poterit: tum ipſe ſeſe victorem pronuntiet licebit. Quot tyrannicidia, inquit, quot praemia? Primum quod volui, deinde quod conatus ſum. Tum autem quod filium occidi plus quam tyrannum. Poſtremo, quod pater ob mortem hujus ſibi necem conſcivit. Principio quod voluit, Judices, quis non levius eſſe videat, quam ut ſit refellendum? niſi quod iſte tanta voce intonabat, toties inculcabat, quod tyrannum voluiſſet occidere, atque id (ut nihil jam accideret) tamen praemio dignum aſſeverabat. Quid autem tam ridiculum, quam nudæ voluntatis praemium a lege flagitare? quæ adeo nihil ad ſe pertinere putat, quid velint aut in animo ſtatuant homines, ut neque poenam irrogent, ſi quid velis modo perperam, neque praemium oſtendant, ſi quid officioſe velis: verum id unumquemque voluiſſe interpretantur, quod nulla vi coactus effecerit. Ergone, inquies, non magna facti pars eſt voluiſſe, quod quidem arduis in rebus vel ſolum ſufficere ſolet? Recte ſane. Sed apud Deos modo: quippe quibus ſolis perſpicuum eſt, quid nolis aut velis, ab his praemium expectandum, ſi quid praeclarum animo conceperis. Lex hominum vices agit: & quid in obſcuris illis ſinuoſi cordis ſpecubus mortales agitent, adeo ſua referre nihil putat: ut non

dicam abdita aut ſuſpicioſa, ſed ne ea quidem admittat, quæ populari ſunt opinione famaque jactata. Poſtremo, ut non niſi comperta recipiat, non audiat niſi quæ ſunt certiſſimis argumentis deprehenſa, probata, evicta. Cedo, quod eſt facinus tam nefarium, cujus ſimplex voluntas in crimen unquam eſt vocata? Iſta judicia Æaci, Rhadamanthique tribunalibus ſervantur. Hic mihi non quid volueris, ſed quid feceris, adferto. Quod ſi nulla lex ulli flagitio ſupplicium minatur, quod in animo ſtarueris, quæ tandem eſt impudentia, pro merito quod præſtare volueris duntaxat, perinde quaſi præſtiteris, a lege quaſi præmium poſtulare? Quæ quidem quum ad id unum ſit comparata, ut maleficia vel deterreat, vel coërceat, multoque magis ad ejus partes pertineat, nocentibus irrogare poenam, quam bene merentibus largiri præmia (id quod mox copioſius demonſtrabimus) poſteaquam in criminibus non accipit inſimulationem meræ voluntatis, quæſo te, in petendis præmiis oſtentationem voluntatis admittet? Quis autem eſt civium vel quantum libet ignavus, qui non velit tyrannum occidere, ſi tuto liceat? Quis non vel leno, ſaltem emolumenti cauſa velit? Denique quis non facile ſimulare poſſit voluiſſe ſe: videlicet quo præmium gratis auferat? Vis itaque dicam, quantum hoc totum habeat momenti, voluiſſe occidere? Nempe perinde eſt, quaſi te ſomniaris occidiſſe. Par pari penſari convenit. Qui præſtitit beneficium, ei lex beneficium rependit: atqui bene voluit tantum, ei quid debetur, niſi ut viciſſim bene velit reſp.? I nunc, & hoc in gradu nos jube conſiſtere. Rem tam eximiam, inquis, animo verſavi, ſtatui, decrevi: an præmium negabitis? Non fraudaberis præmio, ſi iſthoc nomine poſtules: verum illud interim præmii feres, velut homo nimium perfrictæ frontis, irriſus, exploſus, exſibilatus diſcedes, quem non puduerit id a lege poſtulare, quod ne leno quidem auſit a quoquam petere, ut rem pro voluntate auferat; nemo tam vecors qui concedat, ut voluntatem neſcio quam, hoc eſt, minus quam verba pretio redimat. At non volui tantum, inquis: verum & periclitatus ſum, aſcendi, ſubmovi ſatellites. Primum iſthuc tu quidem conſulte facis, quod de gradu illo deſiiiiſti, in quo nimis profecto incommode ſtabas, quanquam ne in hoc quidem multo commodius conſtiteris. Nam etiam ſi paulo minus abſurdum videatur, haud ita multo minus impudens tamen eſt, quum lex palam præmium decernat ei, qui factum præſtiterit, te, quod conatus modo ſis, præmium poſcere. Ergo ne hoc quidem juris erit apud te legibus, quod per illas eſt civi privato cum cive privato? Age, quid ſi quis civium tecum iniiſſet contractum, ita ut ille pecuniam ſtipulatus, tu conditionem pactus eſſes, mirum ni ſuo uterque periculo, atque is nondum præſtita conditione, nummos his verbis abs te petat: Cedo mercedem, conatus ſum, tentavi, adniſus ſum: an non protinus impudenti homini reſpondebis: Cedo conditionem; Nam de tuo conatu quid mea refert? Quandoquidem effectum abs te pactus ſum, non conatum. Puta totidem verbis tibi nunc reſpondere legem: Agnoſco contractum, non muto pacta; debeo præmium, ſed ſi tu conditionem præſtitiſti, ſi tyrannum occidiſti. Verbis aut obligatur, aut abſolvuntur homines. Si conato pollicitus ſum præmium, non gravabor dare: ſin ei qui facinus peregiſſet, quod tandem jus eſt referre quod eſt ſtipulatus, me non ferre quod ſum pacta? In privatis ac minutis contractibus nemo tam improbus inveniretur, ut lucrum conditione promiſſum poſtulet, non præſtita conditione, nemo tam ſtultus ut det, ſi quis poſtulet: & tu a Rep. maximum omnium præmium poſtulas, quod conatus modo ſis? Nihil mihi niſi nugas adfers, donec illud unum audiam, quod te præſtare oportebat. Volui, inquis, aſcendi, perrupi cuſtodias, ſubmovi ſatellites, quantulum jam eſt illud quod ſupereſt? Quid adhuc detuderas? Nempe nihil in te deſidero præter illud, cui ſoli debebatur præmium. An non intellexiſti in iſtiusmodi contractibus duplex eſſe periculum: quorum alterum ad hunc tantum, alterum ad illum proprie pertineat: videlicet perſolvendæ mercedis, & præſtandæ conditionis? Ego meo periculo præmii dependendi onus recipio, neque tua referre pures, neque refert, quam angusta mihi res, unde corradendum quod debeam precium. Tu itidem conditionem tuo ſuſcipis periculo, neque mea quicquam intereſt, quo ſudore, quo periculo ſit ea tibi præſtanda. Totam iſtam curam, totum hoc negotium tibi relinquo. Quod ſi ego jam præſtita abs te conditione commemorem tibi, in agris meis male proveniſſe ſegetes, merces naufragio periiſſe, nihil avelli a malis debitoribus, non ſine gravi diſpendio conflari poſſe pecuniam, quam tibi debeam, die, obſecro, nonne nugas agere me dices, regans horum quicquam ad te pertinere? Hoc uno modo poſſe fatis fieri tibi, ſi pecunia numeretur. Neque quisquam eſt judex tam iniquus, quin te tuo uti jure fatearur. Et mihi pulchre ſatisfactum exiſtimas, ſi tu mihi tragoediam adferas, quantum adieris periculi, quantum ſudorum, quantum vigiliarum exhauſeris, dum ſtudes præſtare conditionem? Res eſt (mihi crede) calumnioſior, ſcrupuloſiorque, quam ut legibus tam occupatis conveniat, alienam expendere voluntatem, alienos penſiculari conatus: quorum ſuos quisque nimio ſolet æſtimare, non ſuos difficile eſt ad amuſſim perpendere. At facti facilis eſt æſtimatio. Proinde ea in legis cognitionem cadit: hinc reliqua omnia conſuevit metiri. Tametſi non piget interdum æqui bonique rationem habere. Verum in his litibus, quæ de vetere illa formula pendent, inter bonos bene agier oportet: at in contractibus, quæ neque vi, neque dolo coierunt, quid eſt quod a præſcripto recedatur, niſi quis velit omnino a pactis diſcedere? Quid vis? Circumſpice, & ſi potes usquam invenire exemplum, non nego præmium. Saepenumero pugilum in Olympicis, ſæpe in certamine ſpectator (opinor) ſediſti. Cedo, num quando vidiſti quenquam tam impudentem, qui palmam ſibi hoc nomine vendicaret, quod ſtrenue certaſſet? Non arbitror, atque id in re pene ludicra, certe ad voluptatem comparata. Et tu in tam ſerio omniumque ſplendidiſſimo negotio id tibi poſtulas, quod in ſcenicis illis pudeat vel impudentiſſimum tentare? Age quoties & illud vidiſti evenire, ut qui ſeſe fortiſſime doctiſſimeque geſſiſſet in curſu, is a præmio longiſſi-

gissime abesset, & ignaviſſimo faveret eventus? Habeat ille sane, quod causetur, excidisse habenas, consternatum equum, fractam rotam, jactet se vel arte, vel viribus tanto praecellentiorem, quanto Thersitae praestitit Achilles, nisi metam prior attigerit, profecto postulandi praemii jus nullum habebit, fortunam suam incusare licebit. Caeterum Agonothetae non indignabitur: propterea quod hoc animo in certamen descenderit, ut ejus uteretur conditione, id est, ita demum praemium ferret, si virtuti fortuna favente vicisset. Alioqui si conatui, non tantum effectui praemium deberetur, tot palmis esset opus, quot in Olympicum certamen veniſſent. Quamquam in hujusmodi ludis, qui solemnitatis voluptatisque gratia proponuntur, fit interdum, ut victis quoque praemia statuantur, non honoris, sed solatii gratia: verum seriis in rebus, atque adeo periculosis, quaenam obsecro lex unquam mercedem statuit, nisi si quis facinus peregisset: & ita peregisset, ut omnes numeros implerit? A quo tu quantum abſis, mox audies: nam nunc de conatu tantum agimus. Lex igitur civicam promittit coronam ei, qui civem in bello servarit. Quis unquam ad hunc honorem vel aspiravit, quod se telis objecerit, quod non sine multis vulneribus discesserit? Profecto nisi cive servato, nemo civicam petit. Quis unquam his verbis muralem petiit: Acriter contendi. Judices, ut moenia superarem. Omnia feci, sed depulsus sum? Quantumlibet enisus sit, nisi conscenso muro, nemo tam inverecundus est, ut muralem coronam sibi deberi dicat. Obsidionalem nemo flagitat, nisi depulsa obsidione. Postremo nullus honos petitur, nisi ab eo qui id effecerit, ad quod honor invitat. Qui navim in tempestate desertam ad littus perduxerit, huic ex lege vendicatio est earum rerum, quae navi vehebantur. Quorsum attinet hic tuam jactare peritiam, sudores, pericula, conatus? Nihil non feceris, quo navem in tutum reduceres, sed victus tempestate deseruisti, audebis quicquam ex his quae sunt in navi, tibi vendicare? Aut si ausis, futurum speras, ut quisquam te vel pilum sinat attingere? Non opinor. Si quis unquam ovationem, supplicationem, triumphum obtinuit, quod ad victoriam omnibus nervis esset enisus, quod gnaviter se gesserit in bello, nisi superior discesserit, nisi praescriptum a lege numerum hostium fuderit, aude & tu tibi praemium promittere, quod tyrannicidium sis aggressus. Quod si nemini hominum memoria contigit, desine tibi nova spe blandiri, desine inaudito exemplo postulare, quod sperare sit improbissimum, dare postulanti stultissimum. Noli nobis commemorare, quanto capitis periculo murum arcis conscenderis, qua virtute satellitium tyrannicum perruperis, alios depuleris, alios occideris: quorum maximam partem tibi liberum est fingere. Ad obtinendum tyrannicidae praemium, duobus duntaxat verbis est opus, tyrannum occidi. Quantumvis conatum exaggeres, alleves, attollas, non nisi tyrannicidae debetur praemium. Alioqui quid dices, si eodem illo die, quo tu arcem conscendisti, permulti pariter aggressi, sua quisque virtute freti: quorum nemo tamen tyrannum interemisset: utrum omnes tyrannicidae praemio potiemur ex aequo, nempe quia conati? Age quid si multis strenue rem aggressis, uni cuipiam, qui sit omnium ignaviſſimus (ut non semper virtuti respondet fortuna) eum contingat interficere, an non praeteritis reliquis hic unus honorem auferet? Quamobrem tandem? Non quia plus adierit periculi, sed quoniam id confecit, cui lex honorem decrevit. Hic tu fortasse rursus incipies deplorare, frustra sumptam operam, negabis aequum esse virtutis egregios conatus merito fraudari praemio, nisi fortunae suffragio adjuventur. Sed quae tandem potest esse iniqua conditio, quam nemo compellitur accipere, nisi cui cordi sit? Quantumlibet iniqua conditio proponitur, eam nimirum facit aequissimam, quisquis sponte recipit. In aleae ludo (si fas est hoc exemplum conferre) quid iniquius, quam vel summum artificem ab imperitissimo superari, si modo jactus commode cadat? Atque id adeo nemo tanquam iniquum caussatur: propterea quod, cui lusus hujus lex non probatur, ei liberum erat non suscipere. Itaque lex quid praestari velit, id palam atque in medio proponit: Quid abs te praestari possit, id tibi relinquit expendendum. Illa nihil mavult, quam ut res quam optime cadat: quod si, posteaquam nihil jam intentatum reliqueris, quo minus effeceris, per fortunam stetit, intelligis (opinor) nihil habere te, quod legi succenseas. Fortunam, si ita lubet, in jus voca, cum lege nihil tibi rei: quae ut nihil promittit, ita nihil debet, nisi praestanti. Neque vero existimemus, Judices, istud a majoribus qui hanc legem tulerunt, sine summa ratione fuisse factum, ut conato praemium non esse statuendum putarint: videlicet illud caverunt, non tantum ne ancipites istas & inexplicabiles hujusmodi de conatu lites invitarent, verumetiam quod intelligerent, tyrannicidii conatum non posse, nisi summo civitatis periculo susciri. Unde futurum prospiciebant, ut si conatui praemium statuissent, temeritate conantium resp. subverteretur potius quam restitueretur. Etenim tyrannis quid aliud est quam grave capitaleque civitatis ulcus? huic si quis medeatur, ei merces digna proposita est, quam ita demum ferat, si remedium praesentaneum attulerit. Verum huic malo neminem oportet admoliri manum, niti certum artificem, qui sua diligentia peritiaque fretus, non sinat hoc licere fortunae, ut dum ipse salutem dare conatur, illa vitam penitus eripiat. Quid? utrum tu igitur in ejusmodi discrimine conatum praemio judicas invitandum esse: an potius poena deterrendum, nisi quod conatus est quispiam, idem praestiterit? Nec illud te sublevat, quod mihi videbare ratiocinando colligere, quum lex in maleficiis poenam irroget simplici sceleris moli-tioni, par esse, ut multo magis in benefactis conatus habeat rationem: nam oportere legem multo propensiorem videri ad compensandam virtutem quam ad retaliandam culpam. Atque vide, quam hic tota erras via. Principio non animadvertis, hoc tyrannicidii facinus toto genere a reliquis discedere, propterea quod aliorum molitio cum privato molientis periculo modo conjuncta est: hujus cum publico reipub. discrimine copulata, ut temere moliri tyrannicidium nihil aliud sit, quam temeritate privata rem omnium

prodere. Deinde lex nec in quovis crimine, nec qualemcunque conatum in quaestionem venire sinit, verum in paucis duntaxat, quae vel propter insignem atrocitatem hoc odii merentur, vel ejusmodi sunt, ut prius exitium adferant, quam conatus dent significationem: quod genus parricidium, veneficium, proditio. Postremo non vides, nihil esse simile, totaque natura rationeque discrepare, poenae legitimam irrogationem, & honoris largitionem. Nam alterum quidem proprie legum munus, alterum quasi quaedam de jure concessio, legisque candor (ut ita dixerim) quidam est. Hoc ita habere sic demum intelliges, si reputes, quam multa sint quae lex jubeat, addita poena, ni pareas: quam multa item vetet, nisi obtemperaris, supplicium minitans: contra, vix unum atque alterum esse, ad quae praemio sollicitet. Quaedam enim ejusmodi sunt, ut durum ac servile videatur ad ea metu mali adigi: quo de genere sunt, uxorem ducere, operam dare liberis. Hic lex nimirum urbanius ac verecundius tecum agit, patris, non magistratus sumit habitum, precio ad id invitat, quod alioqui gratuito te praestare decebat. Rursus alia, tametsi id genus sunt, ut a quovis non improbo cive praestari velle oporteat, tamen & fortiora videntur, quam ut a multis praestari queant: & periculosiora, quam ut multi velint suscipere: nam inhumanum videtur, cuiquam vitae suae contemptum imperare: ad haec igitur praemio animat, qualique calcar addit virtuti. Proinde non oportet hanc legum indulgentiam longius trahere, quam ad quae semet ipsa adstringit. Nec mirandum est, si attentior, si vigilantior, si exactior est in proprio naturalique munere suo, quam in eo in quo pro temporis ratione in alienas partes descendit. Huic adstipulatur illud, quod novis etiam criminibus exemplum, aut novum nova lege solet institui, aut a simili lege mutuo sumi. Neque tamen idem fieri consuevit, si quis quid novi facinoris cum laude patravit, ut praemium a simili constitutione decernatur: nisi lex extet, quae nominatim honorem statuat ejus facto, quod roget, vix habebit: quod postulet, haudquaquam. Cur enim legi necesse sit passim civium suorum officium mercede redimere? Quandoquidem ne fit impunita improbitas, id publicitus omnium refert: at probus esse nemo gratis potest. Quid autem est quod non vel gratus patriae debeat civis? Cui si vel animam impenderis, quid mirandum, si quod acceperas, id restituis? Ut supplicio dignus sis, nisi parenti pietatis officium persolvas, non praemium illico tibi debeatur, si persolvas. Itidem, si quid in leges committas, non potes effugere supplicium: at non statim illae tibi praemium debiturae sint, si quid cum officio feceris. Nam si cives omnes sese in officio continerent, ne opus quidem esset ullis legibus: quippe quae non ad bonos mores comparatae, sed malis è moribus natae sunt, id quod vere vulgo dicitant, ac pharmaci vice fungantur. Finge itaque nullas esse leges, quemadmodum de aureo Saturni seculo fabulantur poëtae, suo quemque sponte fungi officio: an tu hic clamabis perire benefacta, quod nulla lex praemium decernat? Uti lex non minatur nisi improbis, ita non pollicetur optimis civibus. Quorsum enim opus promisso, quum virtus absoluta abunde se ipsa contenta sit? Proinde petere quod illa non sit pollicita, profecto plus quam impudentissimum est: improbe flagitare, quod ea candide civiliterque promiserit, civis est probitatis non satis spectatae. Tu quid merueris, paulo post excutietur: interim finge sane, praecipuam quandam utilitatem attulisse, cui tamen ex lege praemium non debeatur. Utrum protinus clamitabis infrugiferum fuisse officium, civitatem in jus vocabis, plebem ingratam vociferabere, minitabere judicibus, nisi tibi mercedem ex animi tui sententia decernant? An potius ipsam virtutem abunde magnum sui praemium judicabis? Oblectabis te conscientia recti. Hunc esse maximum fructum officii duces, quod de aliis citra tuum emolumentum benemerendo ad deorum benignitatem videaris accedere? Nimirum haec tibi futura sunt satis, si modo civis sis optimus. Quod si non contentus istis, aliud adhuc nescio quod praemium desideres, certe maximo proximum est gloria: hoc tu jam propemodum tulisti. Quanto meiris precio, volitare per ora mortalium, celebrari, laudari, digitis notari mille, oculos omnium in te conjectos circunferre? Ista, inquam, vel maxima praemii pars: nam pecunia sane quam exiguum momentum adfert. Tu conatus duntaxat es, permagna portio, vel caput potius ipsum tuo deest facinori. At cum interim his rebus frueris, dum non occiso, tamen velut tyrannicida celebraris, quaeso te, quantula pars abest e tuo praemio quod laturus eras, etiamsi tyrannum occidisses? Postremo isthuc ipsum praemium, pene dixerim, invidendum mihi videtur, quod jam tibi licuit toties Reip. tyrannicidium imputare, quod in celebri judicio tibi contigit honestissimum praemium flagitare, & in tam frequenti theatro spectante rep. magnificam istam tuam tragoediam peragere. Mihi videtur, Judices, beneficii tulisse gratiam, quisquis exprobrare beneficium potuit. Tu fortunae, tu deorum munus imputas civitati, & sunt fortassis qui tibi libertatem acceptam ferant. An haec tanta praemia contemnis? Quae vel vero tyrannicidae sufficere debuerant, nisi lex maluisset praemio conatum ab effectu distinguere. Quamquam nullum me hercle praemium magis congruit ei, qui tyrannum conatus sit occidere, nec occiderit, quam ut illi contingat tyrannicidae praemium sperare, nec ferre tamen. Hiccine erat ille gradus, in quo nos tecum commorari jubebas? Quanquam hoc nomine tuus conatus magis promeretur praemium, quod aliorum propolita fortuna modo defuit, tibi voluntas, ut ais. Effecisti quod voluisti: id quod erat necesse, nec fecisti, nec voluisti. Sed jamdudum alium gradum (ut video) circumspectas, in quem te recipias: nam in hoc quam citra omnem praemii spem consistas, intelligis. Age sequemur te per omnia, & aliunde alio fugitantem persequemur, nec usquam sinemus consistere. Atqui non tantum aggressus sum, inquis, verumetiam occidi, nempe filium: atque id facinus in duo secas tyrannicidia, & quod filium sustuleris plusquam tyrannum, tum tyrannidis successorem: & quod parenti necato filio, mortis causam ministraris. De illo

mox:

mox: nunc hoc cujusmodi ſit inſpiciamus. Parentem eis abs te, jugulato filio, eadem occiſum opera: negas enim referre, qua via peremeris, modo ſuſtuleris: imo ſplendidius iſthuc videri vis, quod tuo quidem enſe, verum ipſius dextera ſit interemptus. Haec tam honeſta, Judices, oratio poſſit parum attentum fallere, praeſertim hoc rem fucis illis ſuis & phaleris venditante, dum nobis ob oculos ponit validum illum florentemque juvenem, ſic patri adamatum, crebris vulneribus confoſſum: parentem ſenem miſerum, illi circumfuſum, eodem exanimatum enſe, ſanguinem utriusque inter ſe confuſum. Iſta quidem dictu ſplendida, ſed quid ad tuam cauſſam attinent? Nemo tam caecus qui non videat, nemo tam effrons qui neget, ſpectaculum illud multo omnium jucundiſſimum extitiſſe civitati, quum ſenem tyrannum juveni videret incumbentem, exanimem exanimi, & in altero gauderet ſeſe levatum malis praeteritis, in altero futurorum metu. Haec quum per ſe maxima, quum Reip. ſint gratiſſima, quid attinet verbis exaggerare? Illud unum in hoc judicio vertitur, utrum tibi acceptum ferri oporteat, quod pater ſine controverſia tyrannus occiſus eſt, an fortunae, ſuperumque dexteritati. Quod enim tuo gladio peremptus eſt, id vero quam eſt futile nihilique. Quid ſi tuo gladio ab eo qui eum utendum abs te rogaſſet, tyrannus eſſet necatus, num tu protinus tyrannicidae praemium petitum venires? Lex occiſori pollicetur honorem: tu eum jugulaſti, de quo certe controverſum eſſe poterat, tyranni nomine cenſendus eſſet, nec ne: eum de quo nihil erat dubitationis, reliquiſti. Si prudens, prudens excidiſti a praemio: ſin metu, multo minus etiam cauſſae eſt poſtulandi muneris. Verum illud tute vehementer urgebas, uti prudens volensque reliquiſſe videre. Sed quod tandem erat iſtud tuum conſilium, quum tibi ſic in manu eſſet, non toto metu liberare Remp. ſed ultorem tui facinoris, & verum certumque tyrannum relinquere? intelligebas (ut ais) omne negotium confectum extincto juvene, propterea quod modis omnibus futurum praeſcires, ut ſenex illico ſibimet eodem gladio necem conſciſceret. Videte, Judices, in manifeſtiſſimo mendacio qua rima conatur elabi: niſi divinandi ſcientiam commentus fuiſſet, non poterat hinc explicare ſeſe. Siquidem haec vel augur, vel haruſpex, vel vates diceres, fortaſſe nonnullos invenires, qui iſta praedicanti fidem eſſent habituri. Nunc quid impudentius? Quid vanius? Quid veri diſſimilius, quam aſſeverare, id certum praeſciſſe te, quod tale ſit, ut quivis alius exitus potius fuerit expectandus? An conjecturis es aſſequutus, id eventurum quod evenit? At quid aliud effici conjecturis poterat, niſi ut vel ſperares, vel ſuſpicarere? Porro in re tam ancipiti, quae dementia erat ſpem incertam ſequi, diſcrimen certum negligere? Sed audiamus obſecro certas illas conjecturas, quibus hic noſter vates praeſenſit inopinatum omnibus exitum. Jam aetate feſſus erat, inquis, jam viribus defectus, nec obtineri jam autumabat poſſe tyrannidem adempto filio. Tum indulgentius amabat, quam ut filio vellet eſſe ſuperſtes. Nonne ſentis haec adeo non eſſe naturae rerum conſentanea, ut jam omnibus videantur eſſe confutata, vel priusquam refellantur? Utrum ſeni mentem ullam fuiſſe putas, an non putas? Si non putas, fieri potuit, ut illi tutum videretur, quod neutiquam erat tutum; atque ita protinus toto falleris augurio: ſin putas ſapuiſſe, cur erat quod usque adeo diffideret? Quaſi vero tyrannis viribus duntaxat unius hominis, ac non multo magis ingenio, verſutia, calliditate, largitione, crudelitateque contineatur, quae omnia ſi magis in ſenem quam in adoleſcentem competunt, cur tu in diverſum torques augurium? An non illa aetas uſu rerum callentior eſt? An non altius diſſimulat? An non cavet diligentius? An non proſpicit oculatius? Iraſcitur implacabilius? Tenacius injuriae meminit? Meliusque in longinquum conſulit? His ſolis rebus imperium tyrannicum adminiſtratur. In militiae duce quantulum eſt illud momentum, quod corporis vires adferunt? At in tyrannide profecto multo minus. Cur magis illum terreret ademptus filius, quam extinctus ſatelles quispiam audacior? Quum arx ſupereſſet approbe munita, ſupereſſent opes, arma, ſatellitum ingens agmen, tot in civitate factioſi potentesque, qui non ſolum tyranni partes adjuvabant, verum etiam tyrannos agebant: quos equidem ſpero nunc nobis non eſſe metuendos (nolim enim infauſta ominari) at ita tamen, ne nimium ſecure negligantur. Usque adeone ſenem cruda viridique (quod omnes norunt) ſenecta callidum, animoſum, ambitioſum, non ſtultum, una filii mors conſternavit, ut rebus deſperatis protinus e vita ſibi migrandum duxerit? Praeſertim quum ille patris dominatum nihilo reddiderit tutiorem, ſed multo invidioſiorem, idque ob libidinem, atque aetatis inſolentiam temeritatemque, adeo ut expedierit propemodum illi ad ſtabiliendam tyrannidem, filium è medio tolli. Etenim quo propius ad juſti regni ſpeciem acceſſerit tyrannis, hoc minus eſt invidiae obnoxia, magisque tuta. Juvenis ille ſolum hoc augebat, quod maxime tyrannos ſolet evertere. Vera illa tyrannidis munimenta in callidi ſenis pectore erant collocata. Sed tenerius adamabat filium, quam ut defuncto poſſet ſupereſſe. De matercula quapiam privata loqueris, an de viro ſene, callido, crudeli, denique tyranno? Quid ego, Judices, in eo ſermone argumentis coarguendo ſumam operam, quem ipſa natura, quem mos, quem communis omnium ſenſus repudiat? Quis unquam iſthuc audivit? Tyrannum usque adeo pio in liberos fuiſſe animo, ut non dicam commori voluerit, ſed convivere commode quiverit? Credite mihi, privatorum iſti ſunt affectus, Tyrannus neque quid natura, neque quid pietas, neque omnino quid ſit officium novit. Exuit haec omnia, ſimulatque tyrannum induit. Omnia commodis, omnia metu, omnia neceſſitate metitur. Solos hos amat (ſi quos tamen ille amat, qui vel Deos ipſos odit) quos aut metuit, & tollere nondum expedit, aut quorum opera miniſterioque ad fulciendum imperium indiget. Quod ſi ullos ille poſſet amare, ſimiles certe ſui diligeret, impios, violentos, rapaces, ſceleſtos, quando nihil ad conciliandam charitatem efficacius morum ſimilitudine. Atqui ne improbi quidem illi chari ſunt, niſi

qua-

quatenus adjuvant, adeo ut praeposterum, vel perversum potius quendam Stoïcum tyrannus exprimat. Neque enim quisquam tam Stoïcus fuit, ut aeque vacarit omnibus affectibus, atque tyrannus: hoc modo illos discernit, quod philosophus honesto metitur sua consilia, hic commodo. An ille ullum pietatis igniculum in quenquam mortalium sentire potuit, qui in patriam, vitae parentem altricemque, qui in coelites omnium bonorum autores tam sit impius, ut illam crudelissima opprimat servitute, horum fana despoliet, jura contemnat? Verum ut largiamur tibi nonnihil, sinamusque te privatos affectus in tyrannicum pectus, hoc est, ignem in flumen transferre, an tandem persuadebis illud, usque adeo indulgenter illum adamasse filium, usque adeo in eum omnes vitae suae spes, voluptates, opesque semel contulisse, ut illo sublato, ne minimam quidem vitae causam sibi reliquam esse putaret? Repete, non dicam ex hac civitate, verum ex universo mortalium genere: non ex hoc seculo, sed ab orbe condito, & ab ipso (si vis) Promethei simulacro. Quotus quisque fuit pater, quota quaeque matercula, quae ob liberorum necem sibi fatum accersiverit? Naturalis hic dolor, & quem nemo fere non modeste ferat. Privatis parentibus vel indulgentissimis, mulierculorum intemperantissimis affectibus mediocris luctus sufficit, tyranni in filium charitati non nisi solam mortem satisfacturam esse tu Lynceus praevidebas? Age, hoc quoque tibi donamus, vicerit homo tyrannus privatorum in liberos pietatem, vicerit indulgentia materculas omneis: qui tibi compertum esse potuit, utro se dolor paternus inclinaret? In rabiem, an in desperationem? Quo diligebat impotentius, hoc erat probabilius, ut senex natura ferus, civibus infensus, vel maxime vellet esse superstes, vel ob id denique, quo veterem illam iram, nunc filii nece acerrime exasperatam irritatamque, Reip. suppliciis saturaret. Quod si alias vitae pertaesum fuisset, haec nimirum una causa poterat illum in vita retinere. Quid autem senili animo vindictae cupidius? An nescis quam impotentes aetas illa concipiat impetus, quo rapiatur aestu, quo flagrare soleat incendio, si quando atroci insignique contumelia lacessatur? Quae vero potuit esse atrocior, quam filii caedes sic amati, ut tu quidem ais? Haec nimirum quicquid in illo fuerit unquam crudelitatis, quicquid saevitiae, quicquid immanitatis: si qua sanguinis sitis, si qua suppliciorum fames, denique si quid tyrannicum, id omne semel de integro poterat excitare, quasque renovare. Mitiora etiam animalia datae orbitatis injuria, in rabiem solet agere: & tu in tyranno (quo nullum animal immitius) nihil tale metuendum esse certissimus augur existimasti, quod in Tigribus videmus evenire? Quod si tibi uni compertum erat, tyranno sic in deliciis esse filium, quid igitur aliud tua fiebat opera, nisi ut saevissima illa Tigris, rapto catulo, in rabiem versa, in miseram hanc civitatem dilaniandam discerpendamque insiliret? Id si non evenit, magna Dius gratia, tibi magnum debetur malum: qui quantum ad te pertinet, tam diram beluam in nostra capita fortunasque immiseris. Elige nunc utrum malis, an verum fateri, nihil fuisse tyranno cum nostris affectibus commune, an confingere sic adamasse, ut matercularum quoque vicerit delicias. Certe neutro modo tua constabit divinatio: quae nisi constiterit, non est quod ad ejus rei laudem aspires, quae fortunae commoditate te imprudente evenerit. Postremo donemus & hoc tibi, ut praesciveris, & certum praesciveris, Deo videlicet quopiam te certiorem faciente (nam alioqui fieri nequaquam potuit) perinde est ac si non praescieris, quum praescientiae tuae fidem legi facere non possis. Profer quibus praedixeris id eventurum quod evenit: doce quis deorum quando isthuc tibi praenunciarit, nihil habes quod dicas. Verum posteaquam rem feliciter evenisse videres, tum demum post factum vates esse coepisti, quemadmodum vulgo tum fieri, tum dici consuevit, post eventum stultos etiam sapere: & quo fortunae beneficium verbis in te transmoveres, tragoediam istam nobis comminisci coepisti, causas reperisti, quibus praescisse videare. Sed Dii boni, quam non bonum poëtam te praestitisti, qui tam inconsistentia, tam cum natura pugnantia finxeris, saevissimum tyrannum ob pietatem erga filium ultro vitam fugisse: ob unius capitis necem tutum sibi non putasse in vita commorari, quum omnia supereissent quibus tyrannis & paratur & obtinetur, sublato eo in quo omne tyrannidis praesidium collocarat, repente rebus suis diffisum ad inferos abiisse. Age, mitto nunc argumenta, haec omnia vera, non ficta credemus esse, tametsi ne fucum quidem ullum habent veri, si mihi ex omni hominum memoria vel unum tyrannum potes nominare, qui liberos suos sic adamarit, ut non spadones ac pallacas longe praetulerit: qui sic illis indulserit, ut non suspectos haberet observaretque: qui sic illis sit fisus, ut non in barbaris quibusdam latronibus, ac servis stigmaticis plus quam in illis fiduciae posuerit. Ego tibi permultos referre possim, qui filios sic oderint, ut vivos esse pati non possent; adeo metuerint, ut ne cibum quidem una capere vellent: adeo diffiderent, ut tum demum se tutos esse putarent, si quis illos è medio submovisset. Nullus inutilior tyranni satelles quam filius. Ex extrema barbarie conductitios mavult ille sicarios, fugitivos, homicidas, sacrilegos: his vitam suam mavult committere, qui sua patria frui non possint, & alienam evertere gaudeant, qui barbaricis ferinisque viribus antecellant, & gigantes illos impios referant: qui propter animi cupiditatem non difficile ad quidvis periculi suscipiendum perducuntur, & propter ingenii feritatem a nullo facinore abhorrent. Hi sunt idonei tyrannorum ministri, hi fiducia, munimentum, praesidiumque tyrannidis multo tutissimum: hos si quis ademerit, caussam videatur dedisse, cur rebus tyrannus diffidat. Nam filius qua tandem ratione dominatum sustinebat: Aetate? At utilior aetas grandior: Robore? Unus erat: Prudentia? Magis sapit senecta: Custodiis quas obtinebat? At si adversus patrem obtinebat, mors illius seni etiam optanda. Si patris nomine, quid nisi unus satelles ademptus erat? Nam custodiae quo deficerent, nisi ad eum cui alebantur? Tutior igitur erat futurus tyrannus amoto filio. Res enim tyranno suspecta, filius violentus & insolens, propterea quod

quod reliqui illi Barbari ſolo lucro contenti ſunt: Filius illud praemium ſpectat, tyrannidis ſucceſſionem. Nec ullus pietati locus, ubi mentem poſſidet dira regnandi libido. Ibi contemptis naturæ legibus, & filium horret pater, & patris interitum optat filius. Sed dicturis jamdudum neſcio quid: mane, praeſenti, nihil inexpugnatum omittam, urges. Niſi praeter modum adamavit filium, niſi diffiſus eſt, cur tibi mortem conſcivit? Ithuc vero merito demirandum, quippe quod praeter omnium, ac tuam etiam ſpem evenit. Verum ego nihil ad me pertinere puto, ut tibi rationem reddam, quid illi Dii in mentem immiſerint, ut tibi vim adferret: hoc tantum evincere ſat eſt, te nullis conjecturis hunc exitum certo praeſcire potuiſſe, quantumlibet amarit filium: tametſi cauſa non admodum obſcura. Jam deorum ſi qui fuerunt huic infenſi Reip. iras diuturna noſtra calamitas ſatiaverat. Jam propitios noſtra vota, noſtra ſacra commoverant: aderat illud fatale tempus, quum impius ille ſenex Diis atque hominibus dignas admiſſorum poenas daturus erat. Jam aderant ultrices Erynnes, aderant Furiæ, facibus & hydris omnibus armatæ: hæ illi meatem ademerunt, hæ vanam formidinem incuſſerunt, hæ attonitum ad ſpontaneam ſui caedem impulerunt. Nihil minus arbitrabatur quam fugiſſe, qui filium peremerat, quam una caede contentum fore, qua quidem una in re jure potes gloriari, quod tyrannum vehementer fefelleris. Virum eſſe putabat, qui hoc facinus peregiſſet. Credebat eſſe talem, quales audierat eſſe ſolere tyrannos, qui magno ſuæ vitæ contemptu, tyranni caput impeterent: qui non adorirentur facinus, niſi ratione probe perſpecta, qua poſſent perficere. Hanc ſuſpicionem Pan ille, aut ſi quis alius eſt Deus, novis terriculis exagitabat. Arbitrabatur inſtare ſibi carnificem, ſenſit adeſſe neceſſitatem illam fatalem, quam nemini nocentium vitare licuit. Itaque quod hujus urbis pietati, quod deorum bonitati debetur, cur tu id phaleratis dictis in te transferre conaris? Ubi diſcrimen erat ſubeundum, ibi fugitabas: nunc ubi res praeter ſpem pulchre cecidit, tutumque putas, fortunæ laudem in te derivas. Sed finge diverſum exitum fuiſſe conſequutum, pone tyrannum ira percitum, paſſim cives ad exquiſita ſupplicia rapere, proſcribere, jugulare, in exilium agere, poſſeſſionibus exuere. Quid hic dices? Non ſines, opinor, eorum malorum cauſam in te tanquam in authorem referri, & fortunæ argumento culpam deprecaberis. Negabis tibi imputandum eſſe, ſi quid fortuito praeter propoſitum evenerit. At nunc nonne injurium eſt, quod boni, fortunæ commoditate, praeter ſpem evenit, id totum in te velut authorem velle traducere? Etenim te nihil expectaſſe minus, quam id quod evenit, vel ipſa res clamitat. Si hoc animo conſcendiſſes arcem, ut filium, non patrem occideres, credi poterat te talem quandam ſpem animo concepiſſe: nunc caſu neſcio an metu potius in juvenem incidiſti, & tum denique divina iſta mens & futurorum praeſaga, ſed quæ non niſi poſt eventum ſua prodat oracula, te corripuit. Quum eſſet fugiendum, ibi demum, Judices, in re tam tumultuoſa, ſecum velut ociosus conſultare coepit, utrum ſenem ſua dextra dignum exiſtimaret, ibi demum praevidere coepit, fore ut pater ipſe ſibi manus adferret. Et quo commentum tam impudens, Judices, efficiat paulo probabilius, quæ nec vidit, nec videre potuit, ea perinde deſcripſit, nimirum (ut jactat) poëta, quaſi ſpectator aſſiterit, quid in mentem venerit tyranno, quid dixerit, quid fecerit, quomodo ferrum ſtrinxerit. Ejusdem profecto impudentiæ fingere praeſciſſe ſe, quod eſſet eventu conſequuturum, & quod non videris, id ita narrare, quaſi videris. Quanto melius tuo commento, id eſt, fabulæ ſuæ fides conſtitiſſet, ſi ita finxiſſes: te quum peremptō juvene, ſtricto gladio ad ſenem ire deſtinaſſes, repente a tergo adfuiſſe Palladem illam Homericam, & jam euntem capillis revocaſſe te: vetuiſſe ne tam luculentum facinus ſenili caede obſcurares, ſeſe citra tuam operam curaturam, ut ille ſuapte manu, ſed tuo gladio peremptus, gloriæ tuæ nihil tenebrarum offunderet, ſed multum etiam adderet lucis: dehinc abditum te per rimam contemplatum, vel (quod eſt te dignius) repente Deam ſeptiſſe te nebula, ut tyrannicæ necis tutus & otioſus ſpectator aſſiſteres, nec prius illinc diſceſſiſſe, quam negotium omne confectum vidiſſes. Haec ſi confinxiſſes, paulo minus malum poëtam te praeſtitiſſes? Sed ocium, opinor, non ſuppetebat ad omnes fabulæ parteis commode tractandas, videlicet lucri cupiditate te protinus ad praemium poſtulandum rapiente. Nunc vel ipſa te prodit inconſtantia, figmentique coarguit. In arcem aſcendiſti, quo tyrannum occideres, neque tum praevidebas, quod ſole ipſo clarius videri vis. In medio negotio ſubito, neſcio quis Deus, oculos tibi reſtituit, ut videres futurum id quod accidit. Porro ſi veris fidem facere voluiſſes, narrare debueras, quemadmodum nocturnus explorator furtim arcem conſcenderis, in aedes clanculum irrepſeris, forte fortuna obvio nemine, non dicam ut tolleres aliquid, ſed ut experireris, ſi quod tuto facinus poſſes deſignare: haec molienti commodum faviſſe fortunam: itaque quum adoleſcentem ſolum atque incuſtoditum offendiſſes (ut eſt ea nimirum aetas ſecurior, periculique minus cogitans: praeterea diuturna tyrannis jam magnam metus partem exuerat) tum haud ſcio (ut mores illius erant) multo vino ſepultum, atque immodica libidine defeſſum, fortiter jugulaſſe ſcilicet, & ſomnum illi cum morte, id eſt, germanum (ut ait Homerus) cum germano conjunxiſſe: deinde ubi jam cardines procul ſtridere coepiſſent, exaudito videlicet morientis gemitu, ibi te metu exanimatum ita fugiſſe, ut non vacarit gladium è vulnere tollere, quem nec parricidæ, nec ſicarii ſolent relinquere, ne deprehendantur. Interea domi latitaſſe te, jamdudum de fuga cogitantem, & longinquas aliquas, ſemotasque mundi latebras animo circumſpectantem, in quibus abditus poſſes irritati patris ſaevitiam fallere. Jamque te ad ſpontaneum exilium accincto, repente in vulgus exiiſſe famam, liberam eſſe civitatem, tyrannum una cum filio jugulatum, reliquos metu fugiſſe, authorem ignorari facinoris. Ibi repente ad novam tuæ fabulæ cataſtrophen immutaſſe te animum, & qui prius de ſalute fueras ſollicitus, protinus ad praemii ſpem arrectum fuiſſe, lucrique aviditate, priusquam ti-

tibi satis esset excogitata ratio, qua totam hujus inopinati eventus laudem in te traduceres, prosiliisse in medium: id quod vidimus, clamitasse tuum illum esse ensem, tuum facinus, non unum praemium tuæ virtuti fore satis. Haec nemo non credidisset, sunt enim rerum naturæ consentanea, usu comprobata, omnium opinione recepta. At tu dum sedulo quidem, sed tamen parum ex arte, tuam nobis praescientiam niteris persuadere, quam multa commiscris, non dicam tota facie a vero distantia, verumetiam cum sensu communi, cum more, cum natura penitus pugnantia? Primum tyrannum tam materne filium adamasse, ut sine eo vivere noluerit: sic ob unius mortem metu fuisse consternatum, ut in vita manere non sit ausus: sic illi toto pectore fisum, ut ipse nullas circum se custodias haberet: adeo fracti animi fuisse, ut tam chari pignoris truculenta caede non potuerit ad ultionem inflammari; tam invalidum, ut tua dextra fuerit indignus, tam inermem, ut ni tu illi gladium reliquisses tuum, desuturum fuisset, quo se jugularet. Non vides quam non competat tam insignis in tyrannum pietas, tam secura in eam aetatem fiducia, tantus metus in hominem, excepto filio, reliquis omnibus praesidiis munitum, tanta consternatio in hominem tot periculis exercitatissimum, tanta imbecillitas in iratum? Quid igitur erat, cur tu senem illum tantopere contempseris, ut indignum habueris, qui tua ista magnifica dextera jugularetur? Tune indignum judicabas quem occideres, quum eum Resp. non putarit indignum quem formidaret; quem maximo suo cum dolore ferret. Non talem illum, Judices, non talem sensimus, ut cuiquam contemnendus videri debuerit. Neque tu eum unquam contempsisti, nisi forte contemnere est, misere formidare. Sciebas arcem armis refertam, sciebas supersse satellites, quorum vel unus (si seni vires deerant) sufficiebat jugulando tibi. Non ignorabas (id quod nemo nostrum nescit) quantum virium illi partim exercitatio, partim ingenii feritas etiam in illa senecta reliquerat. Tum non te fugiebat, frigidum illud senium hic interdum acri dolore inflammari, ut juvenibus etiam validissimis saepenumero fuerit intolerandum, si quando solitum illud robur quod aetatis gelu velut obtorpuerat, magno aliquo animi motu recanduit. Quis autem tam invalidus est, ut non illi pudor, ira, dolor ingens vires suppediteret? Hoc erat videlicet cur tu filium quam patrem malueris occidere, quod illum inopinantem, inermem, dormientem fortuna objecit. Cum hoc pugnandum erat, armato, vallato, irato denique. Hoc erat cur gladium relinqueres, ratus ne tantisper quidem morari tutum, dum reciperes, metuens videlicet ne tantillum sarcinæ te redderet in fuga tardiorem. Reliquisti invitus, quo tyranno prodi posses: sed prodi maluisti quam deprehendi. Neque ego nunc formidinem tuam accuso, imo miror magis quod pedibus consistere, quod fugere potueris, quum audires moveri tyrannicam familiam, stridere arma: intelligeres tibi non cum puero, sed cum vigilantibus viris, accinctis, armatis, sobriis, irritatis, denique cum rabioso patre dimicandum esse: non quod illum usque adeo filii mors commoveret, sed quod arbitraretur, & haud scio an vere se petitum fuisse, dexteram tuam erraſſe tantum in filio. I nunc & spera, non dicam hos Judices, viros omnium perspicientissimos, sed vel è media plebe quenquam esse tam mucosis naribus, cui non suboleat, imo qui non plane odoretur, praesentiatque totam hanc fabulam abs te confictam. Et quod poëtæ solent, quum haerent in explicando tragoediæ argumento, hanc veluti Deam divinationem arte quadam induxisti, quo praesensionem tuam judicibus probares, sine qua videbas praemium obtineri non posse. Sed occasionem, inquit, ministravi paternæ mortis, qui gladium quo se ferire reliquerim: atque id solum non modo satis esse putat ad petendum praemium, verum etiam meritum esse, ut ipse ensis inter arma deorum consecretur, Dominus pro Deo praesenti colatur. O hominem suavem, si has spes vere concepit: impudentem, si, quum non speret, postulat. Ita ne tyranno gladius erat defuturus, nisi tuum illum reliquisses? Tu in arcem arma, hoc est, in sylvam ligna portanda putasti? Nisi forte tuum illud ferrum magicis precaminibus erat imbutum, ut ultro ad mortis adegerit necessitatem: an vero nihil referre putas, quam praebeas occasionem, quomodo, quo animo? Primum, gladium reliquisti, quo nihil minus deest Tyranno: nunquam ferrum abest, non in cubili, non in triclinio, non in sacris: reliquisti metu trepidus. Tua quidem in re illud interim demiror, qua fronte eum gladium tuum ausis appellare, quem habueris pro derelicto. Metu, inquam, exanimatus reliquisti, quem postea receptum optabas: reliquisti rem ancipitem. Quid si tyrannus illum eundem ensem in civium jugulos distrinxisset? Quid si eodem lectos aliquot ex hujus urbis juventute adolescentes filio suo inferias mactasset? Si tyrannum occidisti, quia tuo occisus est gladio, & horum omnium indigna caedes ad te pertinebit: quippe cujus ense peracta est. Id si non evenit, nihil ad te pertinet, nam anceps occasio quam in partem cadat, id Diis in manu est: si bene verterit, nihil gratiæ debetur ei qui dedit imprudens: sin male, temeritas imputatur. Neque enim culpa vacat, qui periculosam ministrat occasionem: quæ si feliciter, miserentur omnes: sin infeliciter, merito accidisse dicant. At quanto probabilius erat, futurum ut tyrannus tuo ense alios in usus abuteretur. Scio me, judices, haec pluribus refellere verbis, quam necesse videatur, quippe tam frivola: verum id propositum est, nullum illius argumentum non excussum, non exagitatum, non revictum praetermittere. Quare quaeso ne pigeat ita ut antehac feceritis, patienter atque attente cognoscere, dum hunc ab gradu firmissimo dejicio; hic sibi vehementer fidebat, hunc acriter urgebat locum. Negabat vitari posse, quin praemium deberetur, quod patri necis causam ministrasset, si non relicto gladio (nam hoc opinor argumentum jam habet pro derelicto) certe necato filio. Nam ita in legibus disertum ajebat, nihil interesse utrum manu sua quis occidat, an mortis causam praebeat. Addebat, aequum esse, ut cum in maleficiis causam datam imputarent leges ad supplicium, multo magis idem ob-

fer-

ſervarent in benefactis ad praemium. Haec ajebat meminiſſe ſe in legibus eſſe diſputata, illud addens Thraſonicum, niſi ſibi diuturna ſervitus legum memoriam obliteraſſet. Non tu legum oblitus propter diutinam deſuetudinem, ſed nunquam quid tibi velint leges inquiſiſſe videris. Bis enim hic erras, qui neque cauſæ datæ rationem, neque dantis animum diſcernas, id quod legibus traditum eſt, nec animadvertis longe diverſam eſſe rationem maleficii & beneficii imputandi. Quid ais, nove juris interpres? Itane ſatis eſſe judicas, vel ad poenam, vel ad praemium, qualemcunque quomodocunque cauſam dediſſe? Nihil igitur refert, Hector an Ajacem occiderit manu, an gladium illum dederit, quo ſe poſtea confodit? Atqui hanc laudem nunquam ille ſibi vendicaſſet: tametſi probabile videri poterat, in eum uſum hoſti ab hoſte datum fuiſſe ferrum. Quin ergo fabros aerarios omnes vel ad poenam vocamus, vel ad praemium, quoties armis in eorum officina perfectis, aut jugulantur cives, aut ſervantur? Poſtremo cur hoc quod tu petis praemium, non enſis iſtius tui opifex petit potius? Tyrannus gladium erat habiturus, te non porrigente: tu porrigere non poteras, niſi hujus induſtria tibi miniſtraſſet. Age ſi telo inter venandum temere miſſo, forte tyrannum vicinum interfeciſſes, clamares tibi tyrannicidae deberi praemium, an potius nihil tibi deberetur laudis, quod imprudens & inſcius jaculum torſiſſes? Imo in jus potius vocandus eſſes, qui miſſi teli temeritate civem (quod in te fuit) occideris: nam quod in tyrannum incidit, id nihil ad te. Quid ſi caupo vinum lene ac ſuave, quale Polyphemo dedit Ulyſſes, tyranno vendidiſſes, atque ille ejus dulcedine captus, avidius ſeſe ingurgitaſſet, eaque re concepta febri deceſſiſſet, auderes ne caupo, vini titulo tyrannicidae praemium flagitare? At quis non te cum tua flagitatione, ut temulentum, vinoque madidum exploderet? Caeterum quanto frigidiore titulo nunc idem poſtulas? Utcunque conjecturis praecipi poterat: ut aetas vinoſa tam illicibili vino avidius, intemperantiusque frueretur, crapulam conſequeretur morbus, praeſertim in ſene: morbum mors, vulgo haec eveniunt. Tu eam tyranno mortis cauſam dediſti, cujus nullum extat in hominum memoria exemplum. Quis enim antehac ob filii necem ſibi manus intulit? Accedam propius. Finge te tyranni coquum eſſe: probe callere palatum domini, medicos interdicere cibum, quo tamen illi oppido quam lubens veſcatur: interminari morbum capitalem, ni temperet: id te non fugere, eum cibum tu arte tua, cupediisque & condimentis magis ac magis illecebroſum reddis, conſequitur edentem morbus, quem praedixerant medici: emoritur tyrannus, liberatur civitas. Hiccine coquus è culina in forum proſiliens, & adhuc jure madens, fuligine niger, tyrannicidae praemium poſtulabis? Mortarium, tonſillum, & ollas oſtentabis, arma ſcilicet quibus tyrannidem expugnaris? Non eris (opinor) tam impudens in ea cauſa, qua tamen iſta tua multo eſt abſurdior. Nam illi voluntas occidendi non defuit, probabilem praebuit cauſam. Tu nec in hoc jugulaſti filium, quo pater ultro vitam relinqueret, & cauſam dediſti, ad quidvis potius quam ad iſtud idoneam. Accipe exemplum tuo ſimilius, quam ovum ſit ovo (quod ajunt) ſimile. Quid ſi tyranni amicam, quam ille miſere ac perdite deperiſſet, occidiſſes: eaque cognita re tyrannus ſibi vitam abrumperet, auderes ad praemium aſpirare? Auderes dicere, te certum praeſciſſe, fore ut tyrannus ſponte fugeret è vita? Certe quanquam plures amicas extinctas ſequuti ſunt, quam filios, nemo tamen tibi crederet, nemo tibi praemium decerneret; tuum factum periculoſum & anceps dicerent: omnes fortunae gratias haberent, cujus commoditate res ea feliciter ceſſiſſet. Tibi abunde magnum praemium exiſtimarent, ſi commiſſi venia donatus diſcederes. Primum igitur diverſam imputandi maleficii, & adſcribendi beneficii rationem conveniet diſtinguere, deinde cauſſae aequalitatem, poſtremo animum: atque ita demum liquebit, quid tibi lex debeat. Nam quod ajebas legem prolixiorem eſſe oportere ad reddendum praemium, quam ad infligendam poenam, id in privilegiis, quae in exemplum non vocantur, fortaſſe locum habet: In jure communi longe ſecus eſt. Siquidem (uti ſuperius demonſtravimus) nulli nocenti lex non minatur poenam: paucis benefactis praemium oſtendit. Tum in maleficiis etiam conatum ſimplicem ſupplicio proſequitur: in benefactis ſemper exitum requirit. Nec mirum, nec iniquum, ſi lex eſt diligentior in eo negotio, ad quod unum eſt nata atque inſtituta, quam in eo, in quo temporis ratione tanquam alienas ſibi ſumit partes. Ergo in utroque communiter ſpectat, ut cauſa ſit idonea: deinde ut animus adſit, non tantum caſus. Hoc rurſum intereſt, quod in benefactis nec cauſa idonea, nec animus idoneus ſatisfacit legi, niſi his acceſſerit eventus item idoneus. In malefactis, ſi quid nocendi animo tentes, non expenditur nec eventus, nec cauſa: ſed ex animo factum tuum lex metitur. Sic enim judicat, tibi nihil ad ſcelus defuiſſe praeter fortunam: qua te ſublevari, quod tandem jus ſit? In eventu ſimul & cauſam datam, & animum expendit. Si animum vitioſum comperit, nihil moratur cauſam, quam ſit idonea, putat animum & eventum ad poenam commerendam ſufficere. Sin animo ſimplici data eſt cauſa mali idonea, & non conſequitur eventus: lex quaſi connivet ad id, & non putat ad ſuam cognitionem magnopere pertinere. Sin eventus eſt conſequutus, etiam ſi de animi vitio doceri non poteſt, tamen temeritatis & negligentiae nomine poenam irrogat: partim propter ſuſpectam dantis voluntatem, partim ut haec latebra peccantibus eripiatur, imprudens feci, diſcantque homines vel ſuo periculo cavere, quod alieno faciant periculo. Ergo qui prudens & ſciens certam atque evidentem noxae cauſam dederit: eum perinde lex cenſet, quaſi facinus manu peregerit. Velùti ſi quis *hoſtem opibus copiisque juverit*, perinde eſt ac ſi ipſus arma contra ferat. Siquidem id ſuppeditavit, ſine quo bellum geri non poterat. Aut ſi quis inimicum ſuum per dolum navigio ſolutili imponendum curet, ut naufragio intereat, aut in conclave penſili teſtudine inducat, ut ruina opprimatur: aut juxta lectulum aegroti, loco pharmaci venenum ponat, fu-

turum speraris ut eo hausto pereat, tametsi non bibit aegrotus, tamen veneficii postulari potest qui posuit, propter vitiosam animi voluntatem. Nam vehementer erat probabile id eventurum, quod ille moliebatur. Huic si detrahas nocendi voluntatem, nihil illi cum lege rei futurum est. Si detracta nocendi voluntate, apponas eventum: non effugiet temeritatis crimen, nisi illum inculpata ignorantia absolverit. Porro si in loco non ad id destinato, puta in via publica, aut in fundo alieno, arcu temet exerceas: lex tecum non agit, nisi si quem occideris, aut vulneraris, aut si cui damnum dederis. Caeterum quod facis, tuo facis periculo. Quod si quid horum consequutum est, cum lege tibi res est. Neque tibi tua patrocinabitur imprudentia: quippe quae culpa temeritatis non vacet. Siquidem in te fuerat praecavere, quod probabiliter poterat praetimeri. Vides quanto discrimine dissita sint, inter quae tu nihil interesse dicebas. Primum non statim imputatur ad praemium, quod ad poenam, idque non a malignitate legum latoris, sed partim ex ipsa rei natura proficiscitur, partim a legum officio. Deinde discernitur animus, causa acta dijudicatur: spectatur eventus. Age nunc si libet, tuam causam, qua tuum facinus aestimari vis, expendamus. Finge te certam, inevitabilem mortis causam tyranno dedisse, sed imprudentem, nulla tibi sit praemii petitio. Quis enim insciens bene mereri dicitur? Fortibus viris praemia dantur, non fortunatis tantum. Nam evicimus jamdudum, opinor, ne posthac affirmes te in hoc jugulasse filium, ut pater sibi necem conscisceret: quod eventurum ne vates quidem quisquam praescire poterat, tu nec suspicari. Imo posteaquam rem plenam discriminis, fortunae arbitrio commisisti, quia bene successit, hoc nomine lex te non postulat: at idem si male evenisset, temeritatis poenas eras debiturus. Neque enim tibi succurreret inculpata ignorantia. Quid enim aeque formidandum erat, quam ne tyrannus, simulatque occiso filio se peti insidiis persensisset, omnia tyrannidis mala in nos conduplicaret? Jam ut de animo res tibi constet, causam dedisti non solum non idoneam, verumetiam periculosissimam Reip. Vin' hoc tibi argumento evidentissimo demonstrari? Finge te quempiam è civibus vitio occidisse: tum extincti patrem id facere, quod modo fecit tyrannus. Utrum tu duplici caedis crimine teneberis, an simplici: Simplici opinor. At uxor & mariti mortem imputabit, qui necato filio, seni causam mortis dederis: atque his ferme tuis argumentis utetur. Indulgentissime filium adamabat, in illum omnem familiae curam reclinaverat, illo se oblectabat atque haec de privato sene cum fide dicet, quae tu de tyranno nimis dure (ne dicam ridicule) dicebas. Addet ea te scisse, praevidisse futurum, ut ille vitam fugeret orbatus filio, in quo uno omnia vitae oblectamenta collocarat. Non tibi defuisse jugulandi senis voluntatem, sed hoc tantum egisse, ut miserabilius sua dextra perimeretur, ut odium tuum plenius miseri patris malis exsaturares. Ideo juvenem necasse, in hunc usum gladium in vulnere reliquisse. Vides quanto sint haec probabiliora in hoc, quam in tuo negotio: & tamen negabis paternam necem ad te pertinere, atque animi suspicionem causae qualitate purgabis. Negabis causam idoneam fuisse, cur ille sibimet manus adferret. Te nec praescire, nec timere potuisse id, quod sit consequutum: quod rarum extet exemplum patris, ob filii necem sponte fugientis è vita. Alioqui futurum fuisse, ut & mater sibi fatum accerseret: quippe quam impotentius amare sit consentaneum, ac minus adversum dolorem animi viribus valere. Haec non dubitares tibi profutura, ad alterum crimen depellendum, & prodessent dubio procul. Atqui quod in maleficiis valet, ne quid imputetur, id multo magis in hac causa valet, ne quid acceptum feratur. Ibi te liberaret à voluntatis suspicione, quod causas parum idoneas dederis; hic ex causis multo minus idoneis propter personam tyranni, videri vis non modo quod evenit, fuisse suspicatus, verumetiam certum praescisse. Ibi temeritatis postulari non poteras, propterea quod tametsi vitio abs te data est causa, tamen idonea non sit ad id quod evenit. Imo ipsi tota res imputabitur, & legibus poenas dabit, sepultura prohibitus, quod civitati citra causam idoneam civem unum ademerit. Tibi non nisi unius filii mors imputabitur, etiam si mater quoque & filiae & sorores, & tota tribus hujus necem fuerit imitata. Hic poterat, nisi feliciter evenisset: quippe ubi summum Reipublicae periculum & verteretur, & praetimeri probabiliter posset. Venio nunc ad quartum illud praesidium, Judices, quod iste tutissimum, ac pene inexpugnabile judicabat: unde ego illum ita deturbabo, ut non solum sit non habiturus, quo tyrannicidii & hujus laudis arcem obtineat: verum vix etiam latebram inventurus, ubi temeritatis ac maleficii poenam effugiat, quo nimirum intelligat, quam non inimice, non curiose (ut ajebat) secum agam: ut quum possim in crimen ac poenam vocare, sat habeam ab honore non promerito secludere. *Ait si tibi deberi praemium, vel hoc uno nomine, quod juvenem occiderit, jam plusquam tyrannum, tum tyrannidis paratum haeredem, etiam si hunc eventum Dii non dediffent, ut senex ipse vitam abrumperet.* O deploratam impudentiam! Tu tibi praemium peteres, si tyrannum suae furiae non essent ultae? Dii quidvis potius dederint, quam isthuc quod tu fingis. Sed tamen fingamus interim oratione, quandoquidem id tuto licet: tametsi ad solam mentionem inhorruit animus. Tune, inquam, occiso filio, relicto sene vivo, tyrannicidae praemium peteres? An potius nec ipse superesses, qui possis petere: nec esset Resp. quae dare posset? Nam tu aut exquisitis suppliciis exanimareris, aut in extremis Orcadis exul delitescerес: nos pro tyranno jam immanissimum carnificem pateremur: & tuum caput, ubicunque terrarum latitares, diris imprecationibus devoveremus; qui nos tua incogitantia, vel praecipiti magis lucri cupiditate in tantam malorum tempestatem conjecisses. Sed re filius erat tyrannus (inquis) patri praeter inane nomen nihil erat reliquum. Quid ego audio? Duos igitur haec civitas tyrannos alebat? Nam de patre nemo unquam dubitavit, quin tyranni vocabulum mereretur. Quando autem antehac unquam fando

do auditum est, duos una in civitate sedisse tyrannos? Id quod magis etiam natura repudiat, quam eodem in corpore gemina capita. In iisdem alveariibus duo se reges pariter non ferunt. In armentis taurus tauro cedere cogitur. In iisdem lustris non convenit duobus inter se leonibus: & tyrannus (quo nullum animal efferacius) parem in eadem urbe patitur? Non vides necessario fieri, ut è duobus, aut alter alterum oppugnet, aut alter alteri cedat? Utrum tu fuisse mavis in patre, an in filio? Si juvenis adversus senem obtinebat tyrannidem, quid à Repub. praemium postulas? Tyranni partes adjuvisti, non Reipub. Sin patri cessit: quid tandem illum vocare potes, nisi tyranni vel praefectum, aut satellitem? Quandoquidem seniori tyrannicam appellationem ne tu quidem audes detrahere. Verum ut quoquo modo tyrannidem omnem in adolescentem oratione derivares, quam multa tu quidem non ex re, sed pro causae tuae commoditate comminiscebaris? Caeterum quam in his confingendis decori, quod in personis situm est, nullam habuisti rationem? Sic enim (ut memini) inducebas in fabulam senem jam aetate mitem, & qui omnem tyrannidis acerbitatem ob senectam exuisset: non secus atque mala, quae natura acerba, tempore mitescunt, & in alium abeunt succum. Porro juvenem ferocem, illo incolumi gerentem tyrannidem, jamque patri vivo succedentem. Privatus pater familias non fert filium se vivo successorem: & tu vis isthuc credi in tyranno? Ille non finit ullum è liberis rem domesticam ex animi sui libidine moderari: & tyrannus sese veluti abdicans imperio, negocium omne in adolescentem rejecerat? Non dubito, quin & ipse videris, quam dura sint ista, & quam a communi sensu abhorrentia. Verum quid faceres, nisi tales personas induxisses, exitum invenire tragoedia tua non poterat? Quaeso te, an unquam auditum est Tyrannum aetate mitescere? Quando tu desines ea quae sunt privatorum, quae bonorum principum, tyrannis tribuere? Ut eodem igni cera mollescit, limus durescit: ita aetate plerique redduntur mitiores ac temperantiores, tyrannus magis exasperatur. Ut tempus nonnullis pomis amaritudinem adimit, ut vinis nonnullis acorem conciliat: itidem tyrannis non adimit saevitiam aetas, sed exaggerat. Vis ipsissimam tyrannici ingenii tibi demonstrem imaginem? Spinam cogita, quae quo magis senescit, eo pungit acrius. Echinos cogita, qui quo plus habent aetatis, hoc testa sunt asperiore. Vulgaribus ingeniis fortasse nonnulla vitia senecta vel detrahit, vel certe mitigat, etiam si plura irritat, nonnulla parit. At tyrannorum mentibus ad scelus, ad crudelitatem natis, scelere & immanitate imbutis atque educatis, praeter vitiorum omnium incrementum adferre senecta quid potest? Nisi forte libidinem adimit? Quanquam ista Tyrannidis quantula tandem est portio? Sed esto fuerit sane propter aetatem ad voluptates segnior, verum erat fastidiosior: unde fit, ut imbecillior sit ad coitum, ad raptum avidior. Fortasse pauciores huic exercebantur ephebi, sed insigniores. Pauciores producebantur virgines, sed exquisitiores. Cur non autem & plures? Videlicet quo senile fastidium optione & varietate vincerent. Hoc ita esse, quot ego tibi testes citare possem, qui quo nobiliores sunt, quo fortuna praestantiores habent liberos, hoc magis eis a flagitiosissimi senis cupiditate metuebant. An tu putas una cum viribus senescere libidinem? Multo secus habet. Imo quantum aetas improborum hominum facultati detrahit, tantum adjicit cupiditati. Quanquam tyrannicum animum his in rebus non tam voluptatis usus capit, quam nostra delectat contumelia. Ut frigeat in sene tyranno Venus, certe fervet vigetque malitia, saevitia, nocendi libido. Postremo totum illud vitiorum agmen, quae propria tyrannorum sunt, cupiditas, rapacitas, improbitas, impudentia, impietas, iracundia, violentia, impotentia, suspicio, fraus, perfidia, crudelitas, implacabilitas, immanitas, perjurium. (Quid autem oportet omnia commemorare nobis omnibus heu nimium nota?) Horum inquam nullum non aetate fit acerbius, propterea quod juventa nonnunquam naturae bonitate vitiatur: praeterea quaedam mala nondum didicit: at senecta, si quid pudoris, si quid humanitatis, si quid melioris ingenii a natura insitum est, id omne multo ac diuturno flagitiorum usu penitus exuit, & prorsum in immanissimam quandam feram abiit. Id ita evenisse, Judices, in execratissimo illo sene, quid ego coner argumentis docere, quum sua cuique memoria abunde satis exemplorum suppeditet? Quod si juvenis sese gerebat insolentius, videlicet patris abutens imperio: num tu hunc continuo tyranni nomine donabis? Ergo ex eadem tyrannide sexcentos tyrannos facile rededideris. Nam quis est omnino in tyranni familia, vel extremum mancipium, qui non ipso pene tyranno sit ferocior, violentior, sceleratior? Filius, inquis, emolumentis imperii potiebatur: patri praeter nomen nihil cessit. Quasi vero non sit isthuc omni tyrannidi commune. Longe minima fructuum pars, qui solent ex tyrannide capi, ad ipsum redire tyrannum. Quemadmodum in latrocinio fieri consuevit: praeda communiter in omnes distribuuntur, vel in eos potius quorum opera capiuntur. Alioqui non cohaerebit cohors illa scelerata: nisi dux ille, quisquis fuerit, plus etiam permittat suis, quam sibi ipsi. Solum nomen sibi proprie vendicat. Et in nullos est tyrannus indulgentior, quam in scelerum ministros: quippe quorum opera sentiat suum imperium contineri. Proinde sub unius umbra satelles omnis, omnis minister, familiaris, leno, tyrannidem quandam in cives exercet. Ridiculè fecero, si hoc quoque coner argumentatione probare, Judices. Vidimus, sensimus, experti sumus, nisi forte tam diutinae calamitatis memoriam tam pauculi dies obliteraverunt. Neque enim esset res usquequaque misero tyrannis, si unius modo foret toleranda violentia. Quot ferendi latrones, quot sacrilegi, quot ex extrema barbarie advenae, feris quam hominibus similiores? Neque desunt, qui se simulent apud tyrannum sceleribus suis gratiam promeritos esse: quo nimirum hoc nomine mercantur a civibus. Horum igitur unumquemlibet tyrannum appellabis, & pro quolibet occiso tyrannicidae praemium petes? Non in tantum omnem exues pudorem, opinor. Sed pater aetate fessus, omnem dominatum

in filium transtulerat, quicquid tyrannicum in urbe gerebatur, id juvenis violentia committebatur. Sed illhuc quantum abfit ab imagine veri, quis tam caecus, ut non videat? Quis tam oblivioſus, ut non poſſit experimento refellere? Ego tibi complures nominare ſatellites poſſum filio inſolentiores. Ad haec, veriſimillimum eſt nullius inſolentiam minus approbaſſe ſenem quam filii, vel quod odit omnem tyrannidis affectatorem omnis tyrannus, vel quod intelligit ex illius facinoribus longe plus invidiae odiique ſibi conflari (Callidiſſimi autem tyranni eſt, eatenus legitimum imitari regnum, quatenus obtineri tyrannis poſſit) vel quod pater etiam peſſimus, tamen liberorum nonnihil offenditur vitiis, & ad crudelitatis miniſteria alienis quam ſuis uti mavult. Quod ſi clam patre rapinas, raptus, atque id genus facinora deſignabat filius, profecto non tyrannum agebat, ſed inſolentem ſatellitem. Sin approbante patre, quaſique per illum exercente tyrannidem, utri tandem par erat imputari commiſſa, huic per quem gerebantur, an ei cujus authoritate arbitrioque fiebant? Non arbitror obſcurum, quin huic cui in manu erat autu ne fierent vetare. Quid autem non agunt per alios tyranni? Nam ipſi quidem neque pueros emaſculant, neque virgines abripiunt, neque proſcribunt, neque bona diripiunt, neque fana diſpoliant, neque haereditatibus manum injiciunt, neque compilant aerarium, neque tormentis excruciant, neque quenquam jugulant, neque armis vicos expugnant: neque incendunt villas. Totum hunc tyrannicum ludum per miniſtros exercent. In unum tamen tyrannici nominis invidia competit, in unum occidendum lex praemium inſtituit, in unum ſtringendi ferri jus facit, illos ſuae cognitioni reſervat. Quorum ut quisque ſua opera tyranno profuit, ita aliud atque aliud vocabulum imponi poteſt, certe tyranni vocabulum nemini congruit, niſi uni illi, ſub cujus veluti clypeo, tota illa perniciosiſſimorum hominum colluvies latitat. Arbitror vobis, Judices, ſaepenumero auditum eſſe, id quod eleganter a doctiſſimis viris eſt ſcriptum, tyrannis non longas modo, verumetiam plurimas eſſe manus, plurimos oculos, eosque acerrimos, plurimas aures, easque longiſſimas. Omnino prodigioſum quoddam eſt animal tyrannus, multoque Titanibus illis Briareo & Enceladoportentoſius, centenis capitibus, centenis linguis, centenis manibus, pedibusque. Quot enim habet ſcelerum miniſtros, totidem habere membra videtur. Atque ut ex membris corpus, ita tyrannis ex hujusmodi conſtat miniſtris. Verum ut illud quod corpus appellatur, nihil eſt aliud, quam quiddam omnibus ex membris aggregatum, ita in tyrannide unum quippiam eſt, quod neque pes ſit, neque manus, neque ullum aliud membrum, contineat autem universa: at ita continet, ut ab iis poſſit ſeparari, idque tyrannus vocatur. Proinde exaggera quantumlibet juvenis inſolentiam, violentiamque, praefectum arcis voces licebit, oculum nominos licebit, aut ſi mavis dextram: aut ſi ne id quidem ſatis, praecipuum tyranni caput dicas, licebit: tyrannum certe vocare nequaquam potes. Unum enim illud portentum tyranni nomine conſtat, cujus authoritate titulogue cuncta haec membra velut animantur: idque unum forti civi permittit occidere. Non vult in te oculum aliquem involare, non ſinit ut caput aliquod amputes, ne tale quiddam eveniat, quod de Lernaea hydra fabulantur poetae, ut pro uno capite reſecto, duo peſtilentiora ſubnaſcantur: pro uno excuſſo oculo, plures acriores ſuccedant: pro una reſciſſa dextera, multae robuſtiores ſubpullulent: unius vitae te dominum arbitrumque conſtituit, qui ſibi ſit auſus tyranni vindicare nomen: quo ſublato futurum ſit ut membra reliqua quaſi deſtituta ſpiritu, emoriantur, aut certe ſanentur. At quid ego tecum jam accuratis argumentationibus ago? Poſſum illico tuis te verbis revincere, ac veluti tuo te laqueo capere. Juvenem paulo ante magnum patris ſatellitem nominabas. Non inficiabere. Rurſum alio loco dicebas omnem tyrannidem occupaſſe filium: ſolius appellationis honorem ceſſiſſe. Qui convenit eundem & ſatellitem & tyrannum appellari? Tum ſi ceſſit, non igitur uſurpavit tyranni nomen. Contractus autem verbis aut rati ſunt, aut reſcinduntur. Lex hac tecum formula contraxit, ſi quis tyrannum occiderit, praemium ferat. Quid tu mihi juvenis flagitia commemoras? Id te lex voluit occidere, quodcumque illud eſſet animal, quod tyrannus diceretur. Magnum (ut ipſe fateris) ſatellitem occidiſti, non tyrannum: quid tibi cum lege rei eſt? At rem, inquis, legis ſequutus ſum, non ſyllabas: eum interfeci, qui caput erat tyrannidis, paratus haeres paterni dominatus: libertatem peperi, ſervitutem ſuſtuli: hoc lex ſenſit, hujus rei authori praemium praeſtituit. Satellitem, inquam, occidiſti, nihil miror quantum, quam gravem, quam ferocem, quam ſceleſtum: ſatellitem tantum occidiſti tyrannidis, non caput: aut ſi caput, unum è pluribus. Sed haec omnia tibi ex animi ſententia largiamur: fuerit ſane res tota tyrannidis filius: pater nihil niſi vocabulum quoddam inane tyranni: quemadmodum in fabulis habetur, Echo nympham nihil aliud quam meram quandam fuiſſe vocem ſine corpore. Qui tibi licuit in re tanta a verbis legis diſcedere? Praeſertim ita dilucidis, ut perſpicuum magis nihil eſſe poſſit, & commentitiam interpretationem domi tuae natam in judicium adferre? Ego, Judices, nullum in Remp. exemplum perniciosius induci poſſe judico, quam ſi conſueſcant homines calumnioſi a praeſcripto legum recedere: & interpretamento, quod ad praetexendum facinus quisque ſuum maxime idoneum comminiſci queat, id Judicibus objicere. Quis autem unquam meminit de legis ſententia quaeri ſolere, niſi quum in ſcripto quiddam apparet ambigue obſcureve dictum: aut quum ex verbis & eventu abſurditas quaepiam extitit, eaque manifeſta? In priore non cujusvis commentum, ſed juris prudentium reſponſa, ſed Judicum ſententia recipi ſolet. In hoc poſteriore neceſſitas ipſa compellit aliquantiſper a legis vocibus deflectere: & aequitatem juris potius, quam verba ſpectare. Duplex itaque periculum videtis, Judices: alterum ne ſuperſtitioſa cavillatione literarum legis ab eo quod lex ſpectavit abducamur: alterum ne paſſim a praeſcripto diſcedendo, leges omnes & judiciorum

nam religionem subvertamus. Quorum illud quidem multo levius est: propterea quod vix unquam accidat, ut legislator obscure quid voluerit, explicuerit: aut absurdum quiddam exoriatur. Hoc multo periculosissimum, pernicioſissimumque. Etenim quae tandem lex futura est, quam versutus calumniator, quo poenam effugiat, non facile possit aliquo commento subvertere? Neque quisquam non elaberetur è judicio vestro nocens, nisi qui sit usque adeo nullius ingenii, ut ne frivolam quidem aliquam commentatiunculam queat invenire. Atque ut cuique commodum erit, aut animi libido feret; ita pro sene juvenem, pro tyranno satellitem, pro homicidio tyrannicidium: & passim aliud pro alio interpretabitur. Vestra interim, Judices, religio, vestrum jusjurandum, qua tandem ratione servabitur? quibus nihil futurum est certi, quod in cognoscendo sequamini: verum ambiguas diversasque litigatorum conjecturas spectare necessum erit? Ergo quum in omni causa maximopere cavendum est, ne tine gravissima ratione a legis praescripto discedatur: tum in hac non periculosum modo, verum etiam absurdissimum: quum legis verbis nihil possit esse dilucidius: sententia nihil aequius: interpretamento quod praeter legis mentem inducitur, nihil pestilentius. An credimus legis hujus autorem usque adeo infantem, & verborum inopem fuisse, ut dicere non potuerit: qui quovis modo Tyrannidem sustulerit, huic praemium est, si modo istuc sentisset? Neque vero fugit illum, totam tyrannidem per satellites & praefectos exerceri solere, permultosque in his esse vel Tyranno ipsis sceleratiores: atque, ut ita dixerim, Tyrannicos magis, & omnino supplicio digniores: nisi & omnium omnia ministrorum scelera Tyranno imputarentur. In unum tamen illum, qui hoc nomine censetur, tibi ferro grassandi facultas data est. In reliquos non tibi permittitur idem: non quod illos vita dignos judicet lex, sed quod unius caede totam tyrannidem tolli velit, non multorum caede reddi duriorem. Tuum erat legi simpliciter parere: neque ejus verba quasi plumbeam quandam regulam ad tuum facinus accommodare, verum ad illius praescriptum factorum tuorum rationem instituere. Praesertim in hoc exemplo, quo non aliud potest admitti pestilentius, ut ex legis arbitraria interpretatione, quem velis, interficiendi sibi pro tua libidine licentiam sumas. Non illud hic spectandum, judices, quam invisus Reip. sit, qui occisus est, quam majore etiam supplicio dignus: verum id etiam atque etiam perpendere oportet, exemplum praeter leges jugulandi homines, semel in civitatem receptum, semel vestris sententiis approbatum, denique praemio compensatum, quo tandem licentiae sit processurum. Quod iste sibi in tyranni filium licere voluit, hoc alius sibi volet in ditissimum quemque civium licere: Quisquis pauper a locupleto contumelia afficietur, protinus tyrannum eum appellabit, & veneno aut ferro aborietur. Postremo si cui magistratus non placebit, si cui judex erit invisus, non dubitabit è medio tollere. Porro ad facinoris defensionem, Sophistam quempiam aut sycophantam consulet (si ipse ingenio stupidiore fuerit), & novam legis interpretationem vobis adducet: dicet nil aliud sensisse legislatorem, quam ut hujusmodi civium genus non nomine, sed re tyrannidem agentium, ferro, igni, veneno tollatur è medio. Atque ita brevi futurum est, ut quod in uno factum semel & probavimus, & gavisi sumus: id in multis saepius & doleamus, & improbemus. Credite mihi, non mediocre discrimen neque convenienter accipiendum, ut titulo reperto, privatus hominem indemnatum interficiat. Id ita esse facile liquebit, siquidem animadvertimus, nihil omnium esse, quod lex parcius circumspectiusque permiserit. Etenim (si memini) tribus duntaxat temporibus lex indulsit, ut quis citra judicium hominem occidat. Primum adulterum, sed in uxore deprehensum: id quod intemperanti & insuperabili mariti dolori donatum est. At ita, si corpus utrumque pariter interimat, si argumentis idoneis deprehensum fuisse doceat. Deinde in vi depellenda. At ita si demonstres te mortem effugere nequiisse, nisi mortem intulisses: id lex ita interpretatur, quasi sese tueri potius sit istuc, quam alium occidere. Uterque tamen facti sui rationem reddere compellitur, statim sese prodere, nec expectare donec in jus trahatur: atque (ut ita dicam) ultro semet reum facere cogitur. Quod si omnia constabunt argumenta: ita demum a lege dimittitur, ut venia, non laude dignus esse videatur. Postremo in tyrannicidio: ubi propter periculi susceptii magnitudinem lex praemium quoque proponit: at ita, si eum quem tibi lex isto velut insigni tyranniei nomine denotavit, fortiter occideris: non si scelestum alio scelere sustuleris: neque patietur te jus occidendi permissum, latius quam ad unicum tyranni caput trahere, nisi si quis obsistat, ut per illius necem tibi necesse sit ad illum penetrare. Jamque hoc factum tuum secunda illa ratione defenditur. Huic tertio generi fortasse proxima videatur hostem in bello ferendi facultas: quam tuae tamen libidini lex non permisit. Nisi palam hostis sit declaratus, nisi in Imperatoris verba juraris, nisi ille aciem eduxerit, nisi signa canere jussit, tibi fraudi futurum est, hostem interfecisse. Tu dicturus es: Hostem occidi, nam plus quam hostilia faciebat, nomen hostis tantum aberat, re hostem agebat. Lex respondebit, suarum partium fuisse, hostem declarare, ac tuo fortasse scelere fruetur: verum ne serpat exemplum, poenas de te sumet. Quid autem aliud abs te factum est? Unum tibi lex nominatim designaverat: tu illius vocabulum suapte authoritate in alium transfers, quod nisi in unum non potest competere: neque traduci debet ab eo cui lex attribuerit, ne tibi fas sit aliquando quem voles magistratum, quem voles, Judicem, quem voles civem, tyrannum appellare. Neque vero sine gravissimis causis lex tot vinculis astrinxit hanc invitam alterius licentiam. Perpendit nihil majus eripi cuipiam posse, quam vitam: vidit in extinctum facile varias causas confingi etiam impune posse, quandoquidem ille non sit refutaturus, qui jacet. Videt quam multis titulis sinum quisque dolorem possit praetexere, si post occisum hominem ulla causa recipiatur, praeter eas quae legibus sint expressae. Quid quod gravatim sibi quoque lex permisisse videtur,

tur, ut homini vitam eripiat? Quam comperta, quam multa requirit argumenta, quam multa concedit reo, quam maligne agit cum actore, quem non nisi suo periculo vult accusare: quantum spatii largitur ei qui defertur: quam liberam Judicum rejectionem. Quantum igitur a mente legis abesse putes, ut cuilibet permittat, vel pro suo privato dolore, vel domestica juris interpretatione, hoc est, subvertione in cujusquam vitam grassari? Neque ad rem pertinet, quantum criminum acervum exaggeres, quantumvis etiam verorum, addo notorum: dicas parricidam, sacrilegum, incestum, proditorem, peculatorem, veneficum interfeci. Tyrannum lex jubet occidi. Atqui hic unus multis tyrannis erat sceleratior, pestilentiorque civitati. Ad ista tam multa crimina lex tibi verbo respondebit: nihil moror quam fuerit sceleratus, qui perit? In unum tyrannum tibi jus feceram occidendi, in reliquos in jus trahendi. Si detulisses: auditus, revictus, damnatus a me palam poenas dedisset, omnique Reip. salubri exemplo fuisses. Nunc tu privata libidine interficiens, pro salubertimo exemplo perniciosissimum in civitatem induxisti, & legum instaurationem a legis violatione auspicaris: hoc est, malis malo mederi studes. An me clam esse putas: quam multi sint in hac turba vita indigni, morte dignissimi? At eos meae cognitioni, non tuis manibus servo: sunt fora, sunt tribunalia, sunt Judices, sunt carceres, secures, carnifices. Cur tu mihi praeire conaris? Cur nullo mandante magistratum occupas? Et dum Tyrannicida videri vis, tyrannum imitaris? Nam quo alio nomine tantopere mihi est invisus ille, nisi quod mihi parere recusat, & praeire conatur? Ei demum ferrum tractare licebit, cujus manibus ego permisero. Si juvenem occidisses, quod non alia patuisset ad tyrannum via, darem veniam necessitati: nunc occidisti, non obsistentem, non auxilium ferentem patri, sed patris opem implorantem. Hujus unius caede contentus discessisti, tyrannum nec imperisti, in quem unum tibi jus feceram. Meum erat expendere, utrum ex usu Reipub. fuerit, an juvenis occideretur: malueram illum exquisitioribus excruciatum supplicis, exemplum omnibus edere. Neque haec dico, Judices, quasi parum gaudeam pariter cum patre sublatum filium: utinam eadem opera simul omnes sint oppressi, quibuscumque tyrannus placet. Sed quis prohibet, simul & gaudere, quod deorum bonitas nobis hanc rem bene verterit, & tamen non committere, ut hujus temeritas, si judicio comprobetur, in legem atque in exemplum trahatur? Nec de juvenis injuria vindicanda nunc agitur, sed de legis violatae majestate. Non enim par est, ut cuiquam personae praeter jus extincti odium in scelere suffragetur. Neque tam spectandum in quem commissum sit facinus, quam quo exemplo commissum. Alioqui cur non eadem opera fas sit in tyranni nepotes, pallacas, pueros, uxores, liberos, lenones grassari? Bonam tyrannidis partem uxor saepenumero suggerit. Ad summam immanitatem nonnunquam libertus aliquis, aut vernula instigat: cur non & hos jugulas, si tibi jus est aestimatione privata meritorum civem jugulare? Quid quod est aliquid tyranno nocentius, in quod tamen haudquaquam tibi jus sit occidendi? Finge esse qui totam hanc urbem, templa, domos, curiam conatus sit incendere, imo qui jam compluribus locis ignem subjecerit, sed incendium subito exorto imbri restinctum: authorem non obscurum, verum abditum latitare. Eum forte fortuna repertum, manu tua trucidas. Num lex tuum factum approbabit? Non opinor. Atqui tyranno ille quanto erat nocentior? Tanto nimirum, quanto est atrocius civitatem semel funditus evertere, quam expilare: cives universos uno igni finire, quam in panca quaedam saevire capita. Et tamen in unum tyrannum stringendi ferri potestas privatim permittitur. Illum deferendi modo jus habes. Hic in re tam aperta legis mentem calumniari, & novo interpretamento tuum facinus palliare, quid tandem aliud est, quam legum authoritatem evertere, atque id per cuniculos quosdam agere, quod tyrannus palam ac vi facere consuevit? In recipienda lege fas est populo causam aequitatemque legis excutere. Caeterum receptae, & longo jam usu comprobatae, simpliciter oportet obtemperare. Neque enim existimandum est majores illos nostros, viros sine controversia sapientissimos, ita sine gravissimis rationibus instituisse, ut privatim interficiendi Tyranni facultas unico capite finiretur. Primum ad jugulandi licentiam fenestram aperiendam civibus non putaverunt: deinde perspiciebant, tyrannidem fatale quoddam esse Reip. malum, quod minore noxa toleraretur, quam male exagitaretur: neque posse semel tolli, nisi ipsius caede. Quo submoto, videlicet qui legibus imperabat, non parebat, jam nihil opus esse privata audacia, nimirum illis in reip. administrationem vindicatis. Quod si tyrannus in jus vocari potuisset, ne hunc quidem tuae dextrae arbitrio permisisset. Videbant & illud: tyrannidem nonnullam habere monarchiae legitimae speciem: hoc tantum interesse, quod in monarchia populus regi paret, rex legibus: in tyrannide omnia unius libidini subjecta sunt. Rex publicam spectat utilitatem, tyrannus privatim suam: unde publicitus expedit, ut tyranno veluti principi legitimo civitas pareat, donec idoneus aliquis vindex extiterit, qui legum authoritatem in pristinum statuam restituat, atque id unius (si fieri potest) capitis jactura. Nam hac moderatione in fatalibus illis pestibus, quae totum Reip. quasi corpus corripiunt, legum prudentia consuevit uti: ut exemplo magis, quam admissi talione, morbo medeatur: ne dum civitatem sanare studet, magnam civitatis partem interimat. Hinc est quod in seditionibus publicis non nisi in ipsos authores consuevit animadverti, reliquis quos tempestas illa commoverat, dari venia: aut vix etiam dari venia, qui in publico Reip. tumultu quietem egissent. Quae potest autem pestis esse fatalior, quam tyrannis? Quae sese latius in civitatis membra diffundit? Quota quaeque urbis pars ab hoc vitio syncera potest esse? Omitto jam quicquid est ambitiosorum, aere alieno obstrictorum, scelere contaminatorum, barbarorum (nam haec tota sentina hominum tyrannide gaudet. ut in qua nullis majora, quam sceleratis sint praemia) bonos etiam cives hoc malum involvit, dum vel timent fortunis suis,

vel

vel rectum judicant servire tempori. In hoc itaque rerum statu leges non extinctæ, sed oppressæ modo, cautim & circumspicienter agunt: intelligunt hoc ulcus citra summam civitatis perniciem exasperari non posse, unius capitis dispendio commode sanari posse. Quare docto cuipiam medico præmium ostendunt, digito demonstrant, quod membrum secari velint, quibus abstineri. Caput indicarunt illæ, tu dextram secuisti. Illæ tyrannum, tu tyranni satellitem occidisti. Quo præmio dignus? Nempe eo quo qui morbo insscite exagitato, totum hominem in extremum vitæ discrimen adducat, quo qui hominem legibus vetantibus occidat. Neque ego nunc te caedis reum ago, aget alius fortassis, cuicumque lubitum erit: verum illud modo consilium fuit, ostendere tibi quam insignitæ sit impudentiæ, in ea causa tam eximiam tibi vendicare laudem, tam egregia poscere præmia, in qua nequeas obtinere, si modo tecum exactius ac severius agatur, ut graveis poenas effugias. I nunc & curiosum me voca: qui tam candide, tamque civiliter tecum agam: ut quum te possim in grave discrimen vocare, sat habeam legis & Reipub. causam defendere, ne circumventa præmium dare cogatur ei, qui nihil boni sit promeritus. Id quod non Judicibus modo (quibus istuc jam dudum liquere puto) verum tibi etiam ipsi cupio persuadere: & facturum me confido, si modo tantisper animum possis attendere. Vin' igitur, ut quemadmodum tu faciebas, itidem & nos summatim totam causam ob oculos revocemus? Dispiciamusque quam multa tuo in facto desiderentur ad id, ut legi satisfeceris: & quantum tu sis hallucinatus, quum multa diceres etiam superesse? Tria quaedam requirit lex, & ita requirit, ut si quodlibet horum desit, aut pœnam te, aut certe nihil gratiæ debere se credat. Quorum ego non unum aliquod, sed unumquodque deesse docebo. Quod si facio, utrum æquo animo cedes præmio, an impudenter petere persistes? Ergo rem accipe. Nisi tria haec tibi constiterint, non est quod tyrannicidæ præmium petas: Animus, via, & effectus. Animus duo quaedam complectitur, vel quid speraris, vel quid proposueris. Nam si tyrannum per imprudentiam occidisses, si præter propositum, non magis profecto præmium tibi debeatur, quam si quis tyranno amicissimus idem fecisset, nam idem potuit accidere. Tu porro quid propositi in arcem attuleris, ipse videris: ita demum legi persuasum erit, te voluisse occidere tyrannum, si occideris. Non occidisti, atque id etiam quum tibi in manu fuerit (ut ais) si libuisset interficere. Lex negat sua referre, utrum tyrannicidii propositum in arcem non attuleris, an allatum repente mutaris. Jam quid speraris, excutiamus. Quamquam isthuc leges non ita valde curiose pensiculantur: sed tamen in tam absoluto facinore partes omneis constare oportet. Quid enim si tyrannum interfeciſſes, quo tyrannidem ipse occupares, utrum præmium sperares? an supplicium metueres? Quid si quo privatum animi tui dolorem ulciscereris, tyrannum occidisses, atque id esset palam, num præmium auderes poscere? Quid, si latrones tyrannum forte fortuna obvium obtruncassent, num ad hunc honorem aspirarent? Quid si quis tyranno privatim infensus, magna te pecunia conduxisset, quo ei tyranno venenum dares, dedissesque, num quaeso, tyrannicidæ præmium postulares? Ego hic tecum non ago conjecturis: nihil dico in vitam tuam, quæ quidem obscurior est, quam ut tu, alioqui tam gloriosus, quicquam de ea ausus fueris dicere: illud unum affirmare non dubitem, qui tyrannum, quum tuto licuerit, non occidit, plane noluit occidere. Qui eum occiderit, cujus mors extremum exitium Reip. videretur allatura, potius quam ullam commoditatem: is aut privatum dolorem ulcisci voluit, non libertatem publicam vindicare, aut emolumentum suum sequutus est Reip. periculo, non suo periculo Reip. studuit prodesse. Postremo non potest nisi gloriæ jejunio adductus videri, qui tam insolenter se jactat. Non potest non videri lucrum sequutus, qui tam improbe præmium flagitat. An non vides igitur quantopere hac parte a tota legis mente dissentias? quem illa tuæ vitæ periculo sua causa voluit occidere, eum tu non solum volens praeteristi, verum etiam periculose in Remp. irritasti: quem sua causa noluit occidi, eum tu maximo nostro periculo tui compendii, aut animi fortasse gratia jugulasti. Sed finge te animum tyrannicida dignum ad facinus attulisse, lucri perinde ut vitæ contemptorem: magni tamen refert, qua ratione tyrannidem tollere aggrediaris. Jam enim omnia tibi ex animi tui libidine largior, quæ tamen nemo alius tibi concessurus est. Te in filio jugulasse patrem, in non tyranno tyrannum. Largior istuc Delium aliquem tibi praedixisse, ut certum praescire potueris, quod ipse etiam vix divinare Delius potuerit. Licuisse tibi patrem occidere, si libuisset, verum hoc pœnæ genus tibi magis placuisse. Sustuleris sane tyrannidem, idque nova quadam & inusitata ratione. Vides quam multa tibi dono. Tamen obsistam tibi, nec sinam ferre præmium, propterea quod ea via sustuleris, quæ legi non probatur, quæ non expediat moribus civitatis, quæ non sit forti viro digna. Age quid si tyranni filium infantem in cunis jugulasses, & rursum adfuisset Delius ille, per quem certum praescire posses, fore ut necato puero pater sibi mortem accerseret, atque id evenisset, utrum te tanquam tyrannicidam suspiceret Respub. an potius tanquam immanem & ferum hominem execraretur, qui in eam saevieris ætatem, cui etiam ab hoste armato parcitur, quæ leonibus etiam miseranda videatur? Quin ergo? Utetur tuo maleficio Respub. caeterum exemplum haudquaquam probabit. Quid si tyranni uxorem: quam ille misere deamaret, per vim construpasses, atque ille ejus impatiens contumeliæ, fugerit è vita: utrum tyrannicidii laudem flagitabis, an raptus & adulterii supplicium potius formidabis? Res obscura non est, Conferam tuo facto propiora. Quid si tyranni medicus quum esses, veneno ægrotanti dato, illum sustulisses, utrum ut veneficum oderit te Resp. an ut virum fortem admirabitur? Tyrannum sublatum gaudebit, facti rationem, modumque detestabitur. Quid si quum te tyrannus familiariter uteretur, tu in convivio praetextu necessitudinis venenum porrigeres? Denique si per magicas imagines ac maleficas quasdam devotiones tyranno vitam ademisses: utrum a lege præmium, an pœnam expectares? Atqui tyrannidem ut-

cumque fuſtuliſti. Eventu gaudet lex. Verum exemplum tam pernicioſum in Rempub. non recipit: ut conſuefcant cives ſcelus ulciſci ſcelere, patrem in filio jugulare. Vides quantum momenti ſit in modo, viaque, ut factum tuum approbetur? Quod lex permittit ut fiat, non ſtatim permittit, ut id via qualibet efficias. Adulterum ferro occidere licet, veneno aut incantamentis non licet. Cur ita? Quia peſtilens exemplum omnino tractare venena. Nec id ulla cauſa quantumvis honeſta, ſinit in civitatem irrepere. Quid quod ne hoſtem quidem veneno, aut malis artibus interficere fas eſt? Nam nusquam non improbat maleficia lex: & veneno tincta tela etiam in bellis interdicta ſunt. Quod ſi modus facti ſpectatur in his, in quibus nullum petitur praemium, quanto magis id fiet in his, in quibus ſummum petitur? Lex triumphum ſtatuit ei, qui certum hoſtium numerum fuderit. Fuderit aliquis non acie, ſed aquis & pabulo veneno tinctis. Utrum cives hunc æquis oculis ſpectare poterunt triumphantem, an potius ſicuti veneficum oderint, averſabuntur, execrabuntur? Quid quod privatis etiam in rebus via, modusque perpenditur: quo magis idem oportebit, tum in publico, tum in ſplendidiſſimo facinore, ut a quo conveniat omnem ſceleris ſuſpicionem abeſſe? Age illud tecum reputa, ſi medico mercedem pactus eſſes, quo te morbo levaret, atque ille non pharmacis ſed maleficiis & incantamentis morbum exemiſſet, utrum praemium dabis, an magis hominem in jus trahes? Injuriæ malis artibus datæ reum ages? Clamabit ille, morbo te levavi, qua via? quid iſtuc tua refert? Hoc tantum ſpectabas, ut morbo liber eſſes, ei rei merces eſt promiſſa. Ingratum te vocabit, qui, niſi ſua opera, ne eſſes quidem, qui praemium negare poſſes. Tu protinus reſpondebis, opinor, medico te praemium eſſe pollicitum, non mago, neque debere quicquam niſi rem malam ei qui beneficium male dederit, quamquam ne dediſſe quidem videtur, qui malum malo tollit. Id enim mutare eſt incommodum, non amovere. Dices enim animo nocitum, dum corpori ſubvenitur. Atque iſtam litem vinces, etiam iniquo judice. Atqui eadem, aut melior etiam, & vincibilior eſt tecum cauſa legi, quam quæ tibi futura fuerit cum medico. Nam ibi de privata mercedula diſceptaretur: hic de publico honore. Ibi falſus eſt unus, hic legi fraus facta, per quam cautum oportuit, ne quisquam civium circumveniatur. Ibi ſalus data, certa quidem & efficaci, ſed ſuſpecta & improbata via: hic nefario ſcelere (cur enim non ſic appelletur homicidium, quod in civem contra legem admiſſum fit?) non libertas reſtituta, ſed in extremum diſcrimen adducta Reſpublica, quandoquidem tuum factum perinde habet, ac ſi medicus quispiam ad curam mercede conductus, venenum pro remedio miniſtret: quod tamen ægrotanti (ita ut non raro conſuevit accidere) per occaſionem morbum adimat. Qui revaluit, ſuis fatis acceptum feret quod vivat. tibi mortem, tametſi vitarit, imputabit. Neque ſua referre putabit, utrum imperitia, an perperam, ac ſtudioſe pro pharmaco venenum porrexeris: propterea quod tui fuerat officii: aut non ſuſcipere negocium, ut fidem ſimul, & artem, & induſtriam, ac diligentiam, & quicquid a probato artifice ſolet requiri, ad curam adferre. Sed age, ſinimus adhuc poſſidere te quod dudum ſumus largiti: ut plane iſta via tyrannum occideris, citra ullum Reipub. diſcrimen. Lex non approbabit facinus tuum: niſi non tantum a crimine, verum etiam ab omni criminis ſpecie procul abfuerit: ne videlicet ea quæ in hoc potiſſimum adhibita eſt *in civitatem*, ut maleficium omne ſecludat, incolumitatem ſuam quam conveniebat, aut Deo cuipiam, aut certe Diis ſimillimo homini acceptam referri, ſceleri debere dicatur. Non approbabit, inquam, niſi Tyrannum ipſum quem nominatim indicavit ipſa, quaque permittit via ſuſtuleris: ne per rimam iſtam periculoſum exemplum in Remp. irrepat. Poſtremo non niſi ferro, non clancularis ac maleficis artibus: niſi virtute, niſi manu, niſi vitæ tuæ manifeſto contemptu tyrannum trucidaris. Neque enim hoc tantum ſpectat lex, ut Tyrannus in præſens ſubmoveatur: verum illud multo magis reſpicit: ut omnes mortales intelligant in ea civitate viros eſſe fortes, qui *non vereantur* vitæ ſuæ diſpendio patriæ commodis conſulere: ac praeclari exemplo facinoris, omnes etiam in poſterum ab affectatione tyrannidis deterreantur: cum videant in ea civitate nullum eſſe tyrannis ſatis tutum præſidium: quandoquidem illud nemo neſcit, qui vitæ ſuæ ſit contemptor, eum eſſe alienæ vitæ dominum. Nam quod omnino ſatellitium, quæ excubiæ, qui parietes, quæ arx, quæ arma adverſus hujusmodi animum Tyranni caput defendant: qui patriæ libertatem ſua vita bene credat emi? Poſtremo autem: ut maxime tibi conſtet animus, ut conſtet via, id quod eſt totius negotii caput, non effeciſti. Tantum enim abeſt ut tyrannum occideris: ut quantum *in te fuit*, tyrannidem majorem in modum auxeris, interfecto tyranni filio. Quid autem refert, malitia, an ſtultitia Remp. in diſcrimen adduxeris? Nam illo quod vulgo dicunt nihil verius: Intempeſtivam benevolentiam nihil a ſimultate differre. Tantum abeſt ut occideris tyrannum: ut ne ſuſpicari quidem potueris id eventurum, ut ipſe ſemet occideret. Sed juvenem occidiſti patre insolentiorem: quid tum poſtea, ſi patri & hujus ſcelera lex imputat? Magnum proinde tyranni ſatellitem, non Tyrannum occidiſti. Sed paratum tyrannidis haeredem occidiſti: in tyrannidem ſuccedit, qui prior, qui potior eſt in occupando. Verum eſto ſane, certum *haeredem ſuſtuleris*: igitur qui tyrannus erat futurus, interemiſti. Atqui quod futurum eſt, id nondum eſt. Porro lex eum qui jam tyrannus ſit, tolli jubet: non quem aliquando futurum divines. An qui ſtatuam ex pacto debeat, & rudem truncum præſtiterit, fidem perſolviſſe videatur? Non arbitrabor. Ubi nunc igitur ſunt illa tam multa, quæ tibi ad præmium poſtulandum ſupererant? Vides quam ne unum quidem omnium tibi conſtet, quorum nihil oportebat deeſſe. Volui, inquis: id demum voluiſſe te lex credit, quod effeceris. Poſtea è re nata propoſitum eſt commutatum. Hoc igitur præmii tibi debetur, quod ei, qui in Olympiis medio è curſu, relicta meta, ad carceres *reflectit* habenas. At periclitatus es. Proinde id laudis auferes, quod is qui ſudavit in Olympiis, nec vicit. Sed occidiſti denique:

ve-

verum eum, quem neque lex permittebat arbitrio tuo, neque ex usu publico fuerat occidi. At bene vertit civitati, quod feciſti. Numini igitur gratia debetur, tali, qualem Palladem Atticis fuiſſe ferunt: de qua proverbium extat: quod Athenienſium male conſulta in bonum exitum vertere conſuevit. Non tu leges ſervaſti, ſed ſuſtuliſti: non libertatem reſtituiſti, ſed numen aliquod huic urbi propitium, quod eventum tuæ temeritati debitum, ſua commoditate a nobis avertit, quod tuam ſtultitiam nobis vertit in occaſionem reſtituendæ libertatis. Non ego ingratum erga te populum conſtituo, imo tu populum ingratum in Deos reddere laboras: quem cum ſemel in periculum vocaris, ne pro ſimplici Tyrannide duplicatam pateretur, nunc rurſum in diſcrimen trahere conaris, ne ab iratis ſuperis in priſtinam ſervitutem, aut gravius aliquod infortunium retrudatur. Quid tu te fucis & phaleratis dictis in alienum meritum inſinuas? Quid tibi in eo negocio laudem univerſam vendicas, ex quo praeter pœnam temeritatis, nihil ad te redire merito poſſit? Si Reipublicæ, ſi Judicibus probare potes, animum tuum Tyrannicida dignum, qui nullum periculum vitæ Reipublicæ cauſſa recuſarit: ſi facinus non ſcelere, non pernicioſo exemplo, ſed legitima via peregiſti, ſi fortuna tuis egregiis conatibus bene expeditum dedit eventum: aude Tyrannicidam te vocare: aude pulcherrimum, ac pene divinum munus a Republica poſcere, aude nobis ſervatas leges, reſtitutam civitatem: aude templa, aras, focos, fortunas omneis, tutos pueros, inviolatas virgines, impolluta matrimonia, denique hoc ipſum quod hic lege & apud Judices agimus, exprobrare: aude mihi minari, quod obſtiterim: aude civitatem ingratitudinis inſimulare, niſi laudem promeritam perſolverit: aude Judices, vel iniquos, vel corruptos clamitare, niſi ſuis ſententiis praemium tibi decreverint. Contra: ſi ſuſpectum quid volueris, ſi periculoſum, ſi contra leges, ſi cum ſcelere conjunctum quod feceris: ſit pudor, ac deſine tandem improbe praemium flagitare, quod nulla ratione promerueris: pœnam, ſi ſapis, incipe deprecari. Iſthuc fortaſſis ab aequitate Judicum, a civitate deorum munere laeta, queas impetrare. Neque enim putes unum me te a praemio deterrere. Imaginare iſthac in cauſſa pariter & leges, & Rempub. & deos tibi adverſari. Puta leges his tecum verbis agere: Si nos vere reſtitutas videri vis, fine noſtram auctoritatem primum in hac tua cauſa valere. Longe plus laudis ex hoc judicio referes: ſi nobis ceſſeris: ſi parueris: ſi tuam cupiditatem noſtro ſubmiſeris arbitrio: ſi primum exemplum in te civibus edideris, revixiſſe nos: ſi monſtraris civitati jam non ex ſceleratorum libidine, ſed ex noſtro praeſcripto cuique vivendum eſſe. Atque altera ex parte Rempub. hac tecum oratione uti puta. Si civem bonum mihi praeſtare ſtudes, noli hanc ſtultitiæ notam mihi inurere: ut in poſterum re cognita, dicar ebrietate quadam gaudiorum ei praemium decreviſſe, cui pœna magis deberetur: noli mihi Deos, quos vix denique tam diutinis votis, tot ſacris, tot precibus, tot meis malis placavi, commovi, propitios reddidi, denuo per ingratitudinem iratos atque infenſos reddere. Sine ut mihi per te liceat ſaltem illorum beneficio frui; quod ſi te neque leges, neque Reſpub. commovet: certe Deorum orationem vereri debes, quos ita tecum agere putato: quid tu in noſtrae laudis poſſeſſionem te ingeris? Quid honori noſtro invides? Cur non ſinis nos in hanc civitatem perpetuo benignos eſſe? Cur tu ipſe tam ingratus exiſtis? Civitas haec ſemel mihi reſtitutam libertatem debet, tu bis debes commoditàti noſtrae, & quod Rempub. ſervavimus, cujus tu pars es, & quod commoditate noſtra tuam periculoſam ſtultitiam, vel ſcelus potius, in maximam felicitatem verterimus. Etenim niſi nos dextri, propitiique adfuiſſemus, quid aliud tu quam perieras, & per te Reſpub.? Quod ſi plane contendis, ut praemium aliquod feras, abunde magnum praemium a nobis perſolutum eſt, quod per nos res a te male inſtituta bene verterit. A legibus merito major relata gratia, ſi noſtrae proſperitatis reſpectu, temeritatis ſimul, & ſceleris veniam condonarint. A civitate ſatis amplam laudem feres, ſi ea patiatur, ut in reſtitutæ libertatis hiſtoria, tuum quoque nomen admiſceatur. Hac laudis parte contentus, deſine nobis debitum velle praeripere, civitati munus noſtrum eripere, legibus auctoritatem adimere. Sed finem facio, nimirum exſtillata jam aqua. Quod ſupereſt, nunc veſtræ partes ſunt, Iudices, ſtatuere, utrum ſecundum leges, ſecundum Deos, ſecundum Rempub. ſententiam dicere, an ſecundum hunc glorioſum oſtentatorem pronunciare vélitis. Utrum hanc urbis felicitatem hujus temeritati, hujus ſceleri acceptam ferre malitis, ſaepius exprobrandam, & brevi fortaſſis a ſuperis iratis (id quod abominor) auferendam, an in Deos, quibus ſine controverſia tota debetur, referre, eorundem pietate ſervandam, augendam, beneque fortunandam. Utrum magis ex uſu ſit, ut primo hoc judicio ſtatim leges circumventæ dicantur, an ut appareat, legum reſtitutarum ſeveritatem, & Judicum ſapientiam adverſus unius iniquam poſtulationem valuiſſe.